Khai Cuộc
Nữ Đế Làm
Chính Cung!

KHAI CUỘC NỮ ĐẾ LÀM CHÍNH CUNG

Tác giả: Kình Bạo Tiểu Long Hà

Thể loại: Sảng Văn, Hệ Thống, Cổ Đại, Vô Địch Lưu, Xuyên Không, Dị Giới

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

[Vô địch + hài hước + có chứng vọng tưởng bị hại]

Tiêu Thiên là tông sư nội ngoại kiêm tu của tổ chức sát thủ hàng đầu trên trái đất. Lúc bị vây giết, hắn bùng nổ sức chiến đấu rồi xuyên đến dị giới, trở thành phu quân của nữ đế. Trong mắt thiên hạ, Tiêu Thiên là một phàm nhân không có tu vi, thiên hạ đệ nhất 'chạn vương'.

Hệ thống đúng hẹn mò đến.

Câu chuyện về một người trái đất dường như chả có tí tu vi nào, dựa vào hệ thống ăn bám mà tồn tại trong dị thế.

Thế nhưng hướng gió bỗng quay ngoắt 180 độ!

[Ngài là sinh vật đến từ Địa Cầu, vị diện siêu cao cấp trong các chiều không gian!]

[Hệ thống tôi đây chỉ có thể trở thành nô lệ của ngài!]

[Chủ nhân, xin hãy tự khống chế bản thân, ngài mà bất cẩn tí thôi là có khi sẽ xóa bỏ ta mất!]…

Mục lục

Chương 1. Hệ thống làm nô lệ
Chương 2. Hệ thống làm nô lệ (2)
Chương 3. Thất thân
Chương 4. Tiêu Thiên sợ đái trong quần
Chương 5. Tiêu Thiên sợ đái trong quần 2
Chương 6. Nói đạo lý với dân đạo chích
Chương 7. Sao lại ép ta
Chương 8. Sao lại ép ta 2
Chương 9. Thiếu tướng quân hỏng rồi!
Chương 10. Thiếu tướng quân hỏng rồi! 2
Chương 11. Đáng sợ quá, ta sợ quá đi!
Chương 12. Đáng sợ quá, ta sợ quá đi! 2
Chương 13. Có thể ra tay thì sẽ không lải nhải
Chương 14. Có thể ra tay thì sẽ không lải nhải 2
Chương 15. Bày sự thật giảng đạo lý
Chương 16. Đừng làm hắn bị thương
Chương 17. Đừng làm hắn bị thương 2
Chương 18. Một quyền đánh xuống sẽ khóc luôn
Chương 19. Một quyền đánh xuống sẽ khóc luôn 2
Chương 20. Ngươi thật đáng sợ, thật độc ác
Chương 21. Con mèo trốn dưới gầm giường
Chương 22. Con mèo trốn dưới gầm giường 2
Chương 23. Trụ cột của Đại Viêm
Chương 24. Thiếu tướng quân thật sự hỏng rồi
Chương 25. Thiếu tướng quân thật sự hỏng rồi 2
Chương 26. Bảo bối ngoan Chung Linh
Chương 27. Miệng được phù phép
Chương 28. Miệng được phù phép2
Chương 29. Nữ Đế cũng biết ghen?
Chương 30. Dữ nhiều lành ít
Chương 31. Dữ nhiều lành ít 2
Chương 32. Phu quân, ta không làm ngươi mất mặt
Chương 33. Phu quân, ta không làm ngươi mất mặt 2
Chương 34. Tiêu Thiên đầu cơ kiếm lợi
Chương 35. Tiêu Thiên đầu cơ kiếm lợi 2

Chương 36. Sao nói chuyện đàng hoàng mà cứ không nghe
Chương 37. Sao nói chuyện đàng hoàng mà cứ không nghe 2
Chương 38. Đốt cháy tuổi thọ đến trắng trẻo tươi xinh
Chương 39. Đây không phải hủy thi diệt tích
Chương 40. Đây không phải hủy thi diệt tích2
Chương 41. Một quyền đấm ra vùng đất bằng
Chương 42. Một quyền đấm ra vùng đất bằng 2
Chương 43. Thế đạo này làm sao vậy
Chương 44. Tuyệt chiêu trở mặt
Chương 45. Tuyệt chiêu trở mặt 2
Chương 46. Bày mưu tính kế an lòng thiên hạ
Chương 47. Một thế hệ Nữ Đế quán thiên hạ
Chương 48. Một thế hệ Nữ Đế quán thiên hạ 2
Chương 49. Tình cờ gặp mặt
Chương 50. Tình cờ gặp mặt 2
Chương 51. Đánh con là không đúng
Chương 52. Đánh con là không đúng
Chương 53. Nữ Đế nàng thả thính ta
Chương 54. Nam nhân ưu tú không có chỗ để trốn
Chương 55. Nam nhân ưu tú không có chỗ để trốn 2
Chương 56. Diêm Vương lão tiền bối
Chương 57. Diêm Vương lão tiền bối 2
Chương 58. Thừa Tướng Đại Viêm Lưu Ngạo Thiên
Chương 59. Trêu chọc ngược lại Nữ Đế
Chương 60. Trêu chọc ngược lại Nữ Đế 2
Chương 61. Tiêu Thiên kinh khủng
Chương 62. Tiêu Thiên kinh khủng 2
Chương 63. Xin chào, ta là Tử Nhược Yên
Chương 64. Thần mong hãy chém Thân Vương
Chương 65. Thần mong hãy chém Thân Vương 2
Chương 66. Không nên đặt người ta vào chỗ chết
Chương 67. Không nên đặt người ta vào chỗ chết 2
Chương 68. Ta thật sự không phải là biến thái
Chương 69. Ta thật sự không phải là biến thái 2
Chương 70. Hệ thống, ta khuyên mi đừng đi tìm chết
Chương 71. Độc thủ sau lưng Thừa Tướng
Chương 72. Độc thủ sau lưng Thừa Tướng 2
Chương 73. Kho vũ khí bọc thép cá nhân bản đặc biệt dành riêng cho tông sư
Chương 74. Kho vũ khí bọc thép cá nhân bản đặc biệt dành riêng

cho tông sư 2
Chương 75. Bị dọa đến ngồi bệt xuống đất
Chương 76. Bị dọa đến ngồi bệt xuống đất 2
Chương 77. Ta nói không cố ý, ngài có tin không
Chương 78. Tiêu Thiên tràn đầy năng lượng tích cực
Chương 79. Tiêu Thiên tràn đầy năng lượng tích cực 2
Chương 80. Tiêu Thân Vương vô cùng hoảng sợ
Chương 81. Tiêu Thân Vương vô cùng hoảng sợ 2
Chương 82. Mắc chứng hoang tưởng bị hại
Chương 83. Nhìn không thấu Hắc Hồn điện
Chương 84. Nhìn không thấu Hắc Hồn điện 2
Chương 85. Ức hiếp đầu bếp của bổn vương
Chương 86. Ức hiếp đầu bếp của bổn vương 2
Chương 87. Chớp chớp, sáng long lanh
Chương 88. Chớp chớp, sáng long lanh 2
Chương 89. Cái chết của Tiêu Thiên
Chương 90. Cái chết của Tiêu Thiên 2
Chương 91. Không có thực lực thì có ích lợi gì
Chương 92. Chết rồi cũng không buông tha
Chương 93. Chết rồi cũng không buông tha 2
Chương 94. Ta đây quá thích nghĩ cho người khác
Chương 95. Ta đây quá thích nghĩ cho người khác 2
Chương 96. Người nham hiểm xảo trá
Chương 97. Người nham hiểm xảo trá 2
Chương 98. Chủ ý phía sau là gì
Chương 99. Không phải là một người rất tốt
Chương 100. Không phải là một người rất tốt 2
Chương 101. Thể nghiệm lần đầu cứ như vậy không còn nữa
Chương 102. Thể nghiệm lần đầu cứ như vậy không còn nữa 2
Chương 103. Phế vật ngay cả xin tha cũng không biết
Chương 104. Phế vật ngay cả xin tha cũng không biết 2
Chương 105. Nhạc phụ của ta là nam chính
Chương 106. Nữ Đế, xin hãy tự trọng
Chương 107. Nữ Đế, xin hãy tự trọng 2
Chương 108. Ta vì thiên địa, thiên địa vì ta
Chương 109. Danh hiệu nhất định phải do mình tự đặt
Chương 110. Danh hiệu nhất định phải do mình tự đặt 2
Chương 111. Có người trộm heo của bản vương
Chương 112. Có người trộm heo của bản vương 2
Chương 113. Càng mắng càng hưng phấn

Chương 114. Càng mắng càng hưng phấn 2
Chương 115. Bản Đế cảm thấy rất kích thích
Chương 116. Đáng ghét, ta nhịn ngươi lâu lắm rồi
Chương 117. Đáng ghét, ta nhịn ngươi lâu lắm rồi 2
Chương 118. Ngươi bán hết heo của ta rồi
Chương 119. Ngươi bán hết heo của ta rồi 2
Chương 120. Chàng chính là vị hôn phu mà ta muốn tìm
Chương 121. Chàng chính là vị hôn phu mà ta muốn tìm 2
Chương 122. Con côn trùng bẩn thỉu
Chương 123. Yêu nam gây tai họa cho thiên hạ
Chương 124. Yêu nam gây tai họa cho thiên hạ 2
Chương 125. Mi căn bản không hiểu đam mê của ta
Chương 126. Mi căn bản không hiểu đam mê của ta 2
Chương 127. Ta rất thích cái tên này
Chương 128. Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục
Chương 129. Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục 2
Chương 130. Nhật ký của Tiêu Thiên
Chương 131. Nhật ký của Tiêu Thiên 2
Chương 132. Trẫm không xong rồi
Chương 133. Ta mới không muốn tặng cho ngươi
Chương 134. Ta mới không muốn tặng cho ngươi 2
Chương 135. Hắn là phu quân của ta
Chương 136. Rõ ràng là người tôn kính nhất
Chương 137. Rõ ràng là người tôn kính nhất 2
Chương 138. Áo da hay là áo lụa
Chương 139. Áo da hay là áo lụa 2
Chương 140. Bệ hạ ăn ngon không
Chương 141. Mộng đẹp vô ưu vô lo
Chương 142. Mộng đẹp vô ưu vô lo 2
Chương 143. Nữ Đế Thánh Ma
Chương 144. Ai lớn ai nhỏ.
Chương 145. Ai lớn ai nhỏ. 2
Chương 146. Một cuộc đời giả tạo bắt đầu rồi
Chương 147. Một cuộc đời giả tạo bắt đầu rồi 2
Chương 148. Chân tướng của việc mất tích
Chương 149. Rèn sắt vẫn cần bản thân có tay nghề
Chương 150. Rèn sắt vẫn cần bản thân có tay nghề 2
Chương 151. Ta muốn tha cho họ một con đường sống
Chương 152. Ta muốn tha cho họ một con đường sống 2
Chương 153. Ta là không đồng ý từ bỏ việc giúp người khác

hướng thiện
Chương 154. Ta là không đồng ý từ bỏ việc giúp người khác hướng thiện 2
Chương 155. Đang lúc nghiêm túc như vậy mà ngươi còn cười
Chương 156. Ta sợ bị khấu trừ tiền tiêu vặt
Chương 157. Ta sợ bị khấu trừ tiền tiêu vặt 2
Chương 158. Ta có thể không ra tay
Chương 159. Ta có thể không ra tay 2
Chương 160. Cười rất cô độc
Chương 161. Chân tướng kiểu này rất bình thường mà
Chương 162. Chân tướng kiểu này rất bình thường mà 2
Chương 163. Tiêu Thiên thắng đến chán rồi
Chương 164. Hiểu lầm lớn rồi
Chương 165. Hiểu lầm lớn rồi 2
Chương 166. Ngươi thực sự là nghĩ hay lắm
Chương 167. Ngươi thực sự là nghĩ hay lắm 2
Chương 168. Đổi bằng não đúng không?
Chương 169. Mời Tiêu Diêm Vương tới nói chuyện
Chương 170. Mời Tiêu Diêm Vương tới nói chuyện 2
Chương 171. Ngài không có tương lai và tiền đồ
Chương 172. Ngài không có tương lai và tiền đồ 2
Chương 173. Trên trời dưới đất, không ai có thể cứu được ngươi
Chương 174. Lão nhân gia không cần hành đại lễ
Chương 175. Lão nhân gia không cần hành đại lễ 2
Chương 176. Hậu duệ của rồng
Chương 177. Hậu duệ của rồng 2
Chương 178. Càng già càng gian
Chương 179. Trẫm biết từ lâu rồi
Chương 180. Trẫm biết từ lâu rồi 2
Chương 181. Để trong lòng là được
Chương 182. Con cháu Viêm Hoàng
Chương 183. Con cháu Viêm Hoàng 2
Chương 184. Quy củ chó má gì vậy
Chương 185. Quy củ chó má gì vậy 2
Chương 186. Hấp hay là kho
Chương 187. Tiểu Ngư nhi
Chương 188. Tiểu Ngư nhi 2
Chương 189. Sinh vật lực trường
Chương 190. Xác định không phải con gái riêng đấy chứ?
Chương 191. Xác định không phải con gái riêng đấy chứ? 2

Chương 192. Lúc mặt trời mọc đằng đông
Chương 193. Lúc mặt trời mọc đằng đông 2
Chương 194. Hoàng triều có cốt khí mạnh mẽ kia
Chương 195. Hoàng triều có cốt khí mạnh mẽ kia 2
Chương 196. Đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các
Chương 197. Lò luyện chiến tranh
Chương 198. Lò luyện chiến tranh 2
Chương 199. Chân tướng tàn nhẫn
Chương 200. Ta tin tưởng ngươi sẽ không
Chương 201. Ta tin tưởng ngươi sẽ không 2
Chương 202. Phá vỡ cực hạn thể tu
Chương 203. Phá vỡ cực hạn thể tu 2
Chương 204. Cuối cùng cũng có hiệu ứng blink blink
Chương 205. Che giấu tung tích hoàn hảo
Chương 206. Che giấu tung tích hoàn hảo 2
Chương 207. Siêu cấp người Địa Cầu
Chương 208. Siêu cấp người Địa Cầu 2
Chương 209. Có thể chừa tí dinh dưỡng cho đầu óc không?
Chương 210. Có thể chừa tí dinh dưỡng cho đầu óc không? 2
Chương 211. Tóm được ngươi rồi
Chương 212. Ngươi kẻ này tính toán thật sâu xa
Chương 213. Ngươi kẻ này tính toán thật sâu xa 2
Chương 214. Cái gì gọi là thật sự tàn nhẫn.
Chương 215. Cái gì gọi là thật sự tàn nhẫn. 2
Chương 216. Trà nghệ của ta rất tốt
Chương 217. Loại người như ngươi thật tham lam
Chương 218. Loại người như ngươi thật tham lam 2
Chương 219. Dù sao ta cũng không phải là người xấu gì
Chương 220. Dù sao ta cũng không phải là người xấu gì 2
Chương 221. Đều là tốt cho ngươi
Chương 222. Đại Khủng Hoảng
Chương 223. Đại Khủng Hoảng 2
Chương 224. Trời rạn nứt
Chương 225. Tiêu Thiên chấn động không gì sánh nổi
Chương 226. Tiêu Thiên chấn động không gì sánh nổi 2
Chương 227. Cái gì gọi là dòng dõi tướng thừa
Chương 228. Phương pháp lén lút chính diện
Chương 229. Phương pháp lén lút chính diện 2
Chương 230. Người vẫn không thể thành thật
Chương 231. Người vẫn không thể thành thật 2

Chương 232. Nhạc phụ đại nhân có coi thường ta không?
Chương 233. Nhạc phụ đại nhân có coi thường ta không? 2
Chương 234. Tỷ muội bằng mặt không bằng lòng
Chương 235. Tại sao ngươi không cứu cháu gái
Chương 236. Tại sao ngươi không cứu cháu gái 2
Chương 237. Có người đang sắp xếp bố cục nhằm vào ta
Chương 238. Có người đang sắp xếp bố cục nhằm vào ta 2
Chương 239. Triều hội là mở vậy đó hả?
Chương 240. Ta thích mới là điều lớn nhất
Chương 241. Ta thích mới là điều lớn nhất 2
Chương 242. Nghiệp chướng
Chương 243. Nữ tử tới từ tộc Thánh Long
Chương 244. Nữ tử tới từ tộc Thánh Long 2
Chương 245. Ta là Long Khâu Bạch Thanh
Chương 246. Ta là Long Khâu Bạch Thanh 2
Chương 247. Xin hãy động thủ với ta đi
Chương 248. Hỗn chiến giữa tam phương
Chương 249. Hỗn chiến giữa tam phương 2
Chương 250. Người khác giúp ta che đậy những lời dối trá trong quá khứ
Chương 251. Cảm giác xa lạ mà quen thuộc
Chương 252. Cảm giác xa lạ mà quen thuộc 2
Chương 253. Tình cảm càng sâu thì đánh càng mạnh
Chương 254. Tình cảm càng sâu thì đánh càng mạnh 2
Chương 255. Hình như luyện võ không đúng lắm
Chương 256. Thân Vương của ngươi đang ở trong tay ta
Chương 257. Thân Vương của ngươi đang ở trong tay ta 2
Chương 258. Ngươi cảm thấy cái này nguy hiểm à
Chương 259. Cho các ngươi một cơ hội hối cải làm người mới
Chương 260. Cho các ngươi một cơ hội hối cải làm người mới 2
Chương 261. Con đường của ta không cô độc
Chương 262. Con đường của ta không cô độc 2
Chương 263. Ta lấy bản thân mình bồi thường cho ngươi
Chương 264. Tình hình không tốt lắm
Chương 265. Tình hình không tốt lắm 2
Chương 266. Đồng ý với ngươi việc cần hoàn thành
Chương 267. Đồng ý với ngươi việc cần hoàn thành 2
Chương 268. Ngươi có thể chính chắn hơn một chút không
Chương 269. Danh hiệu này đặt không sai
Chương 270. Danh hiệu này đặt không sai 2

Chương 271. Heo Thanh Viêm số 998 cấp 5A
Chương 272. Nhảy Chương
Chương 273. Tỷ muội đồng tâm, có thể bẻ gãy cả kim loại
Chương 274. Tỷ muội đồng tâm, có thể bẻ gãy cả kim loại 2
Chương 275. Cuối cùng Tiêu Thiên phát hiện ra: mất heo rồi
Chương 276. Cuối cùng Tiêu Thiên phát hiện ra: mất heo rồi 2
Chương 277. Phối hợp sức mạnh của Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái
Chương 278. Không thể giữ bọn họ
Chương 279. Không thể giữ bọn họ 2
Chương 280. Tiêu Thiên làm gì có ý xấu được chứ
Chương 281. Tiêu Thiên làm gì có ý xấu được chứ 2
Chương 282. Một miếng thịt nướng một miếng tỏi là tuyệt nhất
Chương 283. Sĩ khả sát, bất khả nhục
Chương 284. Sĩ khả sát, bất khả nhục 2
Chương 285. Người... ít nhất... không nên...
Chương 286. Người... ít nhất... không nên… 2
Chương 287. Ta thay nghĩa phụ cảm ơn ngươi
Chương 288. Ghen đến mức sủi bọt
Chương 289. Ghen đến mức sủi bọt 2
Chương 290. Đầu óc của bổn đế hỏng rồi
Chương 291. Tức đến hói đầu là trải nghiệm thế nào.
Chương 292. Tức đến hói đầu là trải nghiệm thế nào. 2
Chương 293. Đùa gì chứ, cái gì gọi là vương bài
Chương 294. Đùa gì chứ, cái gì gọi là vương bài 2
Chương 295. Công lao rất lớn?
Chương 296. Đây chính là bước thụt lùi mang tính chiến lược
Chương 297. Đây chính là bước thụt lùi mang tính chiến lược 2
Chương 298. Sao lại không nổ chết được tên khốn nhà ngươi
Chương 299. Tìm được ngươi rồi
Chương 300. Tìm được ngươi rồi 2
Chương 301. Nhưng phàm là người bình thường thì đều biết nên làm như thế nào
Chương 302. Đầu óc người này thật sự có vấn đề
Chương 303. Đầu óc người này thật sự có vấn đề 2
Chương 304. Thánh Ma đại đế Lạc Thao Thiên
Chương 305. Hắn đang săn giết chúng ta
Chương 306. Hắn đang săn giết chúng ta 2
Chương 307. Đầu óc của người trong hiệp hội sát thủ không bình thường
Chương 308. Đầu óc của người trong hiệp hội sát thủ không bình

thường 2
Chương 309. Tại sao kết quả luôn đúng
Chương 310. Thiên Tôn Chí Thiện Diêm La
Chương 311. Thiên Tôn Chí Thiện Diêm La 2
Chương 312. Người tốt làm đến cùng, tiễn phật đến tây
Chương 313. Sao trời sáng rồi
Chương 314. Sao trời sáng rồi 2
Chương 315. Tiểu Ái sẽ không xảy ra chuyện đó chứ
Chương 316. Oa, mặt trời to ghê
Chương 317. Oa, mặt trời to ghê 2
Chương 318. Ta bị thương, cần trị liệu
Chương 319. Ngày vui nhất
Chương 320. Ngày vui nhất 2
Chương 321. Trận chiến đầu tiên của ba vị Nữ Đế
Chương 322. Ngươi ở bên đó đánh trận mà không được cho ăn uống luôn à?
Chương 323. Ngươi ở bên đó đánh trận mà không được cho ăn uống luôn à? 2
Chương 324. Người nhà
Chương 325. Người nhà 2
Chương 326. Đại ca tốt của ta vậy mà lại là…
Chương 327. Đại ca tốt của ta vậy mà lại là… 2
Chương 328. Thuật sơn hà xã tắc
Chương 329. Tiền bối Nhân Hoàng ngươi khỏe thật đó
Chương 330. Tiền bối Nhân Hoàng ngươi khỏe thật đó 2
Chương 331. Tiêu Thiên vĩnh viễn không bỏ cuộc
Chương 332. Nữ Đế Vạn Yêu
Chương 333. Nữ Đế Vạn Yêu2
Chương 334. Tuyết Phú Quý và Liễu Quế Hương
Chương 335. Kết cục thê thảm của Giả Tu
Chương 336. Kết cục thê thảm của Giả Tu 2
Chương 337. Đi về phía vực Thánh Ma
Chương 338. Ngươi không phục thì đi tố cáo ta đi
Chương 339. Ngươi không phục thì đi tố cáo ta đi 2
Chương 340. Hắn vậy mà lại có một trái tim nhạy bén, thông suốt mọi việc.
Chương 341. Hắn vậy mà lại có một trái tim nhạy bén, thông suốt mọi việc 2
Chương 342. Quả nhiên, ngươi có tật giật mình
Chương 343. Hay thiệt, thế mà hắn còn có thể đặt câu hỏi

Chương 344. Hay thiệt, thế mà hắn còn có thể đặt câu hỏi 2
Chương 345. Đến cùng là ai vô sỉ hả
Chương 346. Đến cùng là ai vô sỉ hả 2
Chương 347. Màn chắn thế giới không phải là tùy tiện ra vào à?
Chương 348. Ông nội nuôi
Chương 349. Ông nội nuôi 2
Chương 350. Người khác cười ta quá khùng điên, ta cười người khác không nhìn thấu
Chương 351. Đồ độc thân
Chương 352. Đồ độc thân 2
Chương 353. Ông từ cháu hiếu làm người cảm động chết đi được
Chương 354. Máy lọc không khí di động hình người
Chương 355. Rốt cuộc ai mới là gia gia thật
Chương 356. Rốt cuộc ai mới là gia gia thật 2
Chương 357. Đêm tối gió lộng
Chương 358. Đêm tối gió lộng 2
Chương 359. Đại Thiên Tôn Diêm La Tiêu Thiên ở đây
Chương 360. Lớp học chính nghĩa không thể trốn
Chương 361. Lớp học chính nghĩa không thể trốn 2
Chương 362. Hai vị gia gia? Một tôn không phụng nhị gia
Chương 363. Hai vị gia gia? Một tôn không phụng nhị gia 2
Chương 364. Ngươi cho rằng bản thân rất thông minh?
Chương 365. Người bạn cũ quen thuộc lại xuất hiện
Chương 366. Người bạn cũ quen thuộc lại xuất hiện 2
Chương 367. Ngươi đúng là một đứa bé lanh lợi
Chương 368. Tâm thế giới
Chương 369. Tâm thế giới 2
Chương 370. Hối cải làm người
Chương 371. Kẻ tàn nhẫn thật sự trông như thế nào?
Chương 372. Kẻ tàn nhẫn thật sự trông như thế nào? 2
Chương 373. Chuyện của ai người ấy làm
Chương 374. Các ngươi có thể yên nghỉ
Chương 375. Các ngươi có thể yên nghỉ 2
Chương 376. Cảm động đến nỗi nước mắt đầm đìa
Chương 377. Cảm động đến nỗi nước mắt đầm đìa 2
Chương 378. Đặt cùng một chỗ chắc sẽ không nổ tung đâu ha
Chương 379. Các ngươi không thấy nhục à
Chương 380. Các ngươi không thấy nhục à 2
Chương 381. Thả lỏng vài ngày đã rồi tính
Chương 382. Thả lỏng vài ngày đã rồi tính 2

Chương 383. Thành công đến vực Thánh Ma
Chương 384. Thân Vương đại nhân tốt nhất trên đời
Chương 385. Thân Vương đại nhân tốt nhất trên đời 2
Chương 386. Vừa rồi ngươi nói mặt nạ quỷ gì?
Chương 387. Tinh thần của hội Mềm
Chương 388. Tinh thần của hội Mềm 2
Chương 389. Lẽ nào là đồ giả mạo?
Chương 390. Trước mặt cha nương thì mãi là đứa trẻ
Chương 391. Trước mặt cha nương thì mãi là đứa trẻ 2
Chương 392. Trí tưởng tượng của ta hạn chế ngài
Chương 393. Trí tưởng tượng của ta hạn chế ngài 2
Chương 394. Xin gọi ta là Đại Thiên Tôn Diêm La.
Chương 395. Ta thay hắn cám ơn ngươi
Chương 396. Cây này không thể chặt được
Chương 397. Cây này không thể chặt được 2
Chương 398. Tình hình kỳ quái trong thư phòng
Chương 399. Tình hình kỳ quái trong thư phòng 2
Chương 400. Đã làm sai mà còn muốn trốn?
Chương 401. Sao cây này lại trụi lủi rồi
Chương 402. Sao cây này lại trụi lủi rồi 2
Chương 403. Chân tướng chỉ có một
Chương 404. Chân tướng chỉ có một 2
Chương 405. Nói hưu nói vượn đánh lừa mọi người bằng những tin đồn
Chương 406. Một đóa hoa đỏ thẫm lớn
Chương 407. Một đóa hoa đỏ thẫm lớn 2
Chương 408. Các ngươi thật sự rất xinh đẹp
Chương 409. Con số chương này thật là đau đầu
Chương 410. Con số chương này thật là đau đầu 2
Chương 411. Còn nữa không
Chương 412. Đáng để ngạc nhiên như vậy sao?
Chương 413. Đáng để ngạc nhiên như vậy sao? 2
Chương 414. Nhìn ngươi không giống người tốt
Chương 415. Có lẽ bây giờ không còn kịp nữa rồi
Chương 416. Có lẽ bây giờ không còn kịp nữa rồi 2
Chương 417. Ngươi không biết biệt danh của Võ Linh quân sao?
Chương 418. Ngươi không biết biệt danh của Võ Linh quân sao? 2
Chương 419. Ngươi nhanh nghiêm hình tra tấn ta đi mà
Chương 420. Chỉ là nỗi sợ hãi đơn thuần
Chương 421. Chỉ là nỗi sợ hãi đơn thuần 2

Chương 422. Để ta bày tỏ với các ngươi đôi chút
Chương 423. Khả năng chưa bao giờ nghĩ tới
Chương 424. Khả năng chưa bao giờ nghĩ tới 2
Chương 425. Có phải ngươi muốn gọi thúc thúc không
Chương 426. Không lẽ ngài là con riêng của thiên đạo
Chương 427. Không lẽ ngài là con riêng của thiên đạo 2
Chương 428. Ăn nhờ ở đậu
Chương 429. Ăn nhờ ở đậu 2
Chương 430. Hai đội ngũ mạnh ở núi Thanh Viêm
Chương 431. Hai đội ngũ mạnh ở núi Thanh Viêm 2
Chương 432. Hai đội ngũ mạnh ở núi Thanh Viêm 3
Chương 433. Cảnh tượng đó thật sự quá đẹp
Chương 434. Cảnh tượng đó thật sự quá đẹp 2
Chương 435. Ta biết tộc Cổ Thần chứ.
Chương 436. Lần đầu tiên Tiêu Thân Vương bị ngăn cản
Chương 437. Lần đầu tiên Tiêu Thân Vương bị ngăn cản 2
Chương 438. Ta vẫn luôn cảm thấy Tuyết gia có vấn đề
Chương 439. Ta vẫn luôn cảm thấy Tuyết gia có vấn đề 2
Chương 440. Bình tĩnh kể lại trải nghiệm trong quá khứ
Chương 441. Bình tĩnh kể lại trải nghiệm trong quá khứ 2
Chương 442. Ngươi không thoát khỏi lòng bàn tay của ta được đâu
Chương 443. Sẽ không để bọn họ tiến thêm một bước
Chương 444. Sẽ không để bọn họ tiến thêm một bước 2
Chương 445. Cái gì gọi là trông nhà giữ cửa
Chương 446. Trận pháp của Nhân Hoàng đúng là rất ti tiện
Chương 447. Trận pháp của Nhân Hoàng đúng là rất ti tiện 2
Chương 448. Nhấc lên cái là chạy luôn
Chương 449. Nhấc lên cái là chạy luôn 2
Chương 450. Nữ nhi đến cứu cha đây
Chương 451. Bình an vô sự
Chương 452. Ngươi cho rằng thế nào là thần tài?
Chương 453. Ngươi cho rằng thế nào là thần tài? 2
Chương 454. Đại quyết chiến
Chương 455. Tổn thương lẫn nhau à
Chương 456. Tổn thương lẫn nhau à 2
Chương 457. Xâm nhập Tàng Linh
Chương 458. Đánh đứa nhỏ thì lão già đến, không có vấn đề gì chứ?
Chương 459. Đánh đứa nhỏ thì lão già đến, không có vấn đề gì chứ? 2

Chương 460. Tại sao ngươi lại nhìn lén ta ở nơi này
Chương 461. Ngươi chạy nhanh thế để làm gì?
Chương 462. Ngươi chạy nhanh thế để làm gì? 2
Chương 463. Chắc chắn là tổ tiên của ngươi sẽ cảm thấy mát ruột mát gan đấy
Chương 464. Chắc chắn là tổ tiên của ngươi sẽ cảm thấy mát ruột mát gan đấy 2
Chương 465. Tiêu Thiên, ngươi chắc chắn phải chết
Chương 466. Tử lão đệ, hãy nghe cho rõ tên mới của huynh đệ chúng ta
Chương 467. Tử lão đệ, hãy nghe cho rõ tên mới của huynh đệ chúng ta 2
Chương 468. Khe hở của hỗn độn
Chương 469. Có phải là nương của ngươi chưa từng dạy dỗ ngươi, đúng không?
Chương 470. Có phải là nương của ngươi chưa từng dạy dỗ ngươi, đúng không? 2
Chương 471. Mọi người đều xong đời rồi
Chương 472. Bị coi như món đồ chơi mà chà đạp
Chương 473. Bị coi như món đồ chơi mà chà đạp 2
Chương 474. Làm được điều không thể thì mới là bản lĩnh cao cường.
Chương 475. Chỉ có đặt sai tên chứ danh hào thì không sai được
Chương 476. Chỉ có đặt sai tên chứ danh hào thì không sai được 2
Chương 477. Có những thứ không nên sờ mó lung tung
Chương 478. Có những thứ không nên sờ mó lung tung 2
Chương 479. Ta muốn ăn cả đời
Chương 480. Ăn một chén cũng là ăn, ăn hai chén cũng là ăn
Chương 481. Ăn một chén cũng là ăn, ăn hai chén cũng là ăn 2
Chương 482. Rốt cuộc thì các ngươi đang lo lắng cái gì?
Chương 483. Hiểu rồi, đều hiểu cả rồi
Chương 484. Hiểu rồi, đều hiểu cả rồi 2
Chương 485. Tô Mộng Ly
Chương 486. Tiểu thuyết gia lầm lỡ vì vị trí Ma Đế
Chương 487. Tiểu thuyết gia lầm lỡ vì vị trí Ma Đế 2
Chương 488. Người một nhà đừng quá tính toán vấn đề xưng hô
Chương 489. Người một nhà đừng quá tính toán vấn đề xưng hô 2
Chương 490. Ha
Chương 491. Rõ ràng là ngươi đang ghen tị
Chương 492. Rõ ràng là ngươi đang ghen tị 2

Chương 493. Đạo quân
Chương 494. Dung mạo của ngươi không xứng
Chương 495. Dung mạo của ngươi không xứng 2
Chương 496. Nhân Hoàng, có phải là ngài nhàn rỗi đến phát chán rồi không?
Chương 497. Lại là như vậy ư?
Chương 498. Lại là như vậy ư? 2
Chương 499. Ta không phải người xấu, ngươi sợ cái gì
Chương 500. Đứa nhỏ không ai cần
Chương 501. Đứa nhỏ không ai cần 2
Chương 502. Không xứng làm người Tuyết gia
Chương 503. Ông ta mà cũng xứng làm phụ thân à?
Chương 504. Ông ta mà cũng xứng làm phụ thân à? 2
Chương 505. Xin lỗi, ta thích làm gì thì làm
Chương 506. Bằng chứng rõ ràng, chứng cứ vững vàng như núi
Chương 507. Bằng chứng rõ ràng, chứng cứ vững vàng như núi 2
Chương 508. Sự đáng sợ của lão tổ Tuyết gia
Chương 509. Sự đáng sợ của lão tổ Tuyết gia 2
Chương 510. Con heo mập chết tiệt
Chương 511. Kẻ vô ơn, lòng lang dạ sói
Chương 512. Kẻ vô ơn, lòng lang dạ sói 2
Chương 513. Ta muốn gia nhập Liên minh Nữ Đế
Chương 514. Vấn đề của Long Khâu Bạch Thanh
Chương 515. Đáng ghét, kế hoạch lại lại lại thất bại rồi
Chương 516. Đáng ghét, kế hoạch lại lại lại thất bại rồi 2
Chương 517. Tràn đầy khát vọng sống
Chương 518. Tràn đầy khát vọng sống 2
Chương 519. Nếu bọn họ đã trăm phương ngàn kế muốn hại ta
Chương 520. Sáng mai sẽ về dùng bữa
Chương 521. Sáng mai sẽ về dùng bữa 2
Chương 522. Phản truy tung thất bại
Chương 523. Phản truy tung thất bại 2
Chương 524. Ngươi đừng già mồm ngắt lời ta nữa được không
Chương 525. Ngoại tổ phụ bị sốc
Chương 526. Ngoại tổ phụ bị sốc 2
Chương 527. Ông không đánh lại hắn
Chương 528. Sao ngươi lại khiêu khích ta
Chương 529. Sao ngươi lại khiêu khích ta 2
Chương 530. Kỳ tài luyện võ
Chương 531. Bát Cực

Chương 532. Bát Cực 2
Chương 533. Đây là kế hoạch quỷ quái gì
Chương 534. Đây là kế hoạch quỷ quái gì 2
Chương 535. Lỡ như không phải là ruột thịt thì sao
Chương 536. Nên trả nợ rồi
Chương 537. Nên trả nợ rồi 2
Chương 538. Lại bị bắt
Chương 539. Chúng ta lại gặp mặt rồi
Chương 540. Chúng ta lại gặp mặt rồi 2
Chương 541. Đây là lão tổ Tuyết gia?
Chương 542. Có đến năm cái, nhiều thế cơ à?
Chương 543. Có đến năm cái, nhiều thế cơ à? 2
Chương 544. Nơi tốt để giam giữ
Chương 545. Trực tiếp quỳ trên mặt đất
Chương 546. Trực tiếp quỳ trên mặt đất 2
Chương 547. Đứa nhóc nghịch ngợm
Chương 548. Đứa nhóc nghịch ngợm 2
Chương 549. Cảm giác nghe lải nhải cũng rất tốt
Chương 550. Có phải là hơi bất kính không?
Chương 551. Có phải là hơi bất kính không? 2
Chương 552. Quả nhiên không phải là ruột thịt
Chương 553. Cho nên rốt cuộc trọng điểm là ở đâu
Chương 554. Cho nên rốt cuộc trọng điểm là ở đâu 2
Chương 555. Một phần mười
Chương 556. Ai mà không muốn có một loại quang vũ riêng chứ?
Chương 557. Ai mà không muốn có một loại quang vũ riêng chứ? 2
Chương 558. Gia chủ Tuyết gia
Chương 559. Quanh quẩn ở nơi bế quan
Chương 560. Quanh quẩn ở nơi bế quan 2
Chương 561. Lão thập Tuyết gia
Chương 562. Huynh đệ tình nghĩa vô song
Chương 563. Huynh đệ tình nghĩa vô song (2)
Chương 564. Chẳng lẽ là kế hoạch bị lộ rồi
Chương 565. Bát Cực cộng thêm Phách Quải
Chương 566. Bát Cực cộng thêm Phách Quải (2)
Chương 567. Tự tay lấy lại bầu trời của mình
Chương 568. Tự tay lấy lại bầu trời của mình (2)
Chương 569. Cố tình tỏ vẻ ngầu lòi
Chương 570. Thế giới quan sụp đổ rồi
Chương 571. Đây không phải là vấn đề có tiền đồ hay không

Chương 572. Đây không phải là vấn đề có tiền đồ hay không (2)
Chương 573. Dòng họ Tuyết thị
Chương 574. Cuối cùng chính nghĩa sẽ thắng lợi
Chương 575. Cuối cùng chính nghĩa sẽ thắng lợi (2)
Chương 576. Khó khăn lắm mới đoàn tụ được với nhau
Chương 577. Ngươi chọn sai đối tượng rồi
Chương 578. Ngươi chọn sai đối tượng rồi (2)
Chương 579. Một thăng gạo dưỡng ân nhân, một đấu gạo dưỡng kẻ thù
Chương 580. Liên quan quái gì đến chúng ta
Chương 581. Liên quan quái gì đến chúng ta (2)
Chương 582. Rồi ngươi sẽ biết cái gì gọi là tàn nhẫn thật sự
Chương 583. Rồi ngươi sẽ biết cái gì gọi là tàn nhẫn thật sự (2)
Chương 584. Cái gì gọi là thanh danh
Chương 585. Châm ngòi ly gián
Chương 586. Châm ngòi ly gián (2)
Chương 587. Nam nhân ưu tú luôn khó che giấu bản thân
Chương 588. Nam nhân ưu tú luôn khó che giấu bản thân (2)
Chương 589. Ngươi đừng run
Chương 590. Đến lúc các ngươi báo ơn rồi đó
Chương 591. Đến lúc các ngươi báo ơn rồi đó (2)
Chương 592. Máu mủ tình thâm
Chương 593. Bóng dáng đỏ rực
Chương 594. Bóng dáng đỏ rực (2)
Chương 595. Lấy thân nuôi hổ
Chương 596. Lấy thân nuôi hổ (2)
Chương 597. Đó là cha của con ư?
Chương 598. Cảm ơn sự chăm sóc của mọi người
Chương 599. Cảm ơn sự chăm sóc của mọi người (2)
Chương 600. Đã là lão phu lão thê rồi mà
Chương 601. Thay đổi không ngờ đến
Chương 602. Thay đổi không ngờ đến (2)
Chương 603. Trẫm chỉ mong chàng luôn vui vẻ
Chương 604. Hay cho một kẻ thà chết chứ không chịu khuất phục
Chương 605. Hay cho một kẻ thà chết chứ không chịu khuất phục (2)
Chương 606. Tại sao lại trở thành dáng vẻ này
Chương 607. Thể hiện uy phong của trượng phu
Chương 608. Thể hiện uy phong của trượng phu (2)
Chương 609. Đùa giỡn

Chương 610. Lẽ ra phải là người khác lo lắng chứ
Chương 611. Lẽ ra phải là người khác lo lắng chứ (2)
Chương 612. Tử bánh bao đáng ghét
Chương 613. Vùng đất cấm, vùng sương mù chết chóc
Chương 614. Vùng đất cấm, vùng sương mù chết chóc 2
Chương 615. Nguyên nhân hình thành vùng sương mù chết chóc
Chương 616. Quê hương của Lâm Bát Vân
Chương 617. Quê hương của Lâm Bát Vân (2)
Chương 618. Thế giới giới vực khác biệt
Chương 619. Phun đầy mặt
Chương 620. Phun đầy mặt (2)
Chương 621. Thực lực chân chính của Lâm Bát Vân
Chương 622. Cái gì gọi là quả quyết
Chương 623. Cái gì gọi là quả quyết (2)
Chương 624. Thời điểm công bố chân tướng
Chương 625. Ra sức cười nhạo hắn
Chương 626. Ra sức cười nhạo hắn (2)
Chương 627. Liên quan tới nguy cơ toàn tộc
Chương 628. Tiêu đại nhân không dùng được đâu
Chương 629. Tiêu đại nhân không dùng được đâu (2)
Chương 630. Nể mặt ngươi rồi đúng không
Chương 631. Tàng Vũ
Chương 632. Tàng Vũ (2)
Chương 633. Khói lửa lớn quá nhỉ
Chương 634. Thủ hộ
Chương 635. Thủ hộ (2)
Chương 636. Cảm giác an toàn tuyệt đối
Chương 637. Nguyện vọng chung
Chương 638. Nguyện vọng chung (2)
Chương 639. Chuẩn bị sự dung hợp mới
Chương 640. Chuẩn bị sự dung hợp mới (2)
Chương 641. Cùng nhau đi ra bên ngoài chơi một chút
Chương 642. Đại gia tộc tụ tập
Chương 643. Đại gia tộc tụ tập (2)
Chương 644. Đang yên đang lành sao lại tăng lên rồi
Chương 645. Một góc không trọn vẹn
Chương 646. Một góc không trọn vẹn (2)
Chương 647. Thời đại của quá khứ
Chương 648. Ngọn nguồn của ngươi hơi kỳ lạ
Chương 649. Ngọn nguồn của ngươi hơi kỳ lạ (2)

Chương 650. Hỏng bét, chuyện lớn không ổn
Chương 651. Âm mưu thâm độc vãi
Chương 652. Âm mưu thâm độc vãi (2)
Chương 653. Lại chạy ra ngoài chơi rồi
Chương 654. Mưu đồ bí mật
Chương 655. Mưu đồ bí mật (2)
Chương 656. Cùng một thế giới, cùng một lão cha
Chương 657. Cùng một thế giới, cùng một lão cha (2)
Chương 658. Người không cao
Chương 659. Tội nhân lạc đường mà không biết
Chương 660. Tội nhân lạc đường mà không biết (2)
Chương 661. Thật to gan
Chương 662. Không biết xấu hổ từ khi nào vậy
Chương 663. Không biết xấu hổ từ khi nào vậy (2)
Chương 664. Đây là ta xuất hiện ảo giác?
Chương 665. Ngươi còn tự hào ghê
Chương 666. Ngươi còn tự hào ghê (2)
Chương 667. Thái quá đến tận nhà
Chương 668. Trông có hình tượng quá nhỉ
Chương 669. Trông có hình tượng quá nhỉ (2)
Chương 670. Chuyện này không được
Chương 671. Chuyện này không được (2)
Chương 672. Bí kỹ hợp sức tấn công của Thanh Hồ đế và Vạn Đạo Long đế
Chương 673. Sao không thấy Tiêu đại nhân nữa?
Chương 674. Sao không thấy Tiêu đại nhân nữa? (2)
Chương 675. Bệnh cũ lại tái phát
Chương 676. Bệnh cũ lại tái phát (2)
Chương 677. Ngươi chính là chủ mưu đằng sau việc này
Chương 678. Một mặt khác của Tiêu Thiên
Chương 679. Một mặt khác của Tiêu Thiên (2)
Chương 680. Hai con sâu kiến đang tới gần
Chương 681. Bộ phận tình báo có thể làm người hay không
Chương 682. Bộ phận tình báo có thể làm người hay không (2)
Chương 683. Các ngươi khiến ta sợ hãi quá
Chương 684. Cái gì gọi là nghẹn uất thật sự?
Chương 685. Cái gì gọi là nghẹn uất thật sự? (2)
Chương 686. Lại là vì sao
Chương 687. Lại là vì sao (2)
Chương 688. Cũng hay ho

Chương 689. Đế Tân Lộ miêu tả
Chương 690. Đế Tân Lộ miêu tả (2)
Chương 691. Ngươi đừng hiểu lầm
Chương 692. Thúc thúc không hiểu cho lắm
Chương 693. Đại Viêm đế, nguy!
Chương 694. Đại Viêm đế, nguy! (2)
Chương 695. Sắp nổ, sắp nổ rồi
Chương 696. Gia gia của Tử Nhược Yên
Chương 697. Gia gia của Tử Nhược Yên (2)
Chương 698. Thi lễ muộn màng
Chương 699. Thi lễ muộn màng (2)
Chương 700. Kế hoạch thất bại
Chương 701. Ngươi thấy chuyện này thế nào
Chương 702. Ngươi thấy chuyện này thế nào (2)
Chương 703. Thói quen thành tự nhiên
Chương 704. Trùng chương
Chương 705. Trở về cuộc sống yên tĩnh
Chương 706. Trở về cuộc sống yên tĩnh (2)
Chương 707. Ai nói ta không tồn tại
Chương 708. Tiêu Thiên ra mặt
Chương 709. Tiêu Thiên ra mặt (2)
Chương 710. Lời kêu gọi của Đế Tân Lộ
Chương 711. Đế Hằng Tâm
Chương 712. Đế Hằng Tâm (2)
Chương 713. Kế hoạch chu đáo của Đế Cửu Cổ
Chương 714. Kế hoạch chu đáo của Đế Cửu Cổ (2)
Chương 715. Bát Phương Lục Kim Kiếm Trận
Chương 716. Đế Cửu Cố lật ngược tình thế trong tình cảnh tuyệt vọng
Chương 717. Đế Cửu Cố lật ngược tình thế trong tình cảnh tuyệt vọng (2)
Chương 718. Ta rất sợ hãi
Chương 719. Ta sẽ dẫn ngài đi gặp ông ấy
Chương 720. Đây mới là trở mình khỏi bước đường cùng
Chương 721. Đây mới là trở mình khỏi bước đường cùngĐây mới là trở mình khỏi bước đường cùng (2)
Chương 722. Giết người diệt tâm
Chương 723. Giết người diệt tâm (2)
Chương 724. Hoàn toàn không gánh nổi!
Chương 725. Vừa nghĩ đã thấy sợ hãi tột độ

Chương 726. Vừa nghĩ đã thấy sợ hãi tột độ (2)
Chương 727. Tiêu Thiên lòng dạ bao dung như thánh mẫu
Chương 728. Thế giới giới vực quá khứ
Chương 729. Thế giới giới vực quá khứ (2)
Chương 730. Không cần thiết như vậy mà
Chương 731. Tình hình lạ lùng
Chương 732. Tình hình lạ lùng (2)
Chương 733. Chiến hạm bất ngờ xuất hiện
Chương 734. Nhìn phía sau ngươi
Chương 735. Nhìn phía sau ngươi (2)
Chương 736. Không đơn giản như bề ngoài
Chương 737. Người trồng cây bình thường
Chương 738. Người trồng cây bình thường (2)
Chương 739. Tinh thể Thần Quang Liệt Nhật
Chương 740. Nếu bản thân chính là kẻ điên thì sao
Chương 741. Nếu bản thân chính là kẻ điên thì sao (2)
Chương 742. Khó bề phân biệt
Chương 743. Mô phỏng lại tình huống
Chương 744. Mô phỏng lại tình huống (2)
Chương 745. Tên thật của nơi này
Chương 746. Rốt cuộc ngươi có phải là người không
Chương 747. Rốt cuộc ngươi có phải là người không (2)
Chương 748. Ngươi cho rằng nguy cơ được giải quyết thế nào
Chương 749. Ta sẽ không xui xẻo như vậy phải không?
Chương 750. Ta sẽ không xui xẻo như vậy phải không? (2)
Chương 751. Nếu ngươi đã thích thì ta “tặng” cho ngươi
Chương 752. Nếu ngươi đã thích thì ta “tặng” cho ngươi (2)
Chương 753. Khởi nguyên của chiến trường hư không
Chương 754. Ngôi sao xui xẻo
Chương 755. Ngôi sao xui xẻo (2)
Chương 756. Sao đứa trẻ ngươi luôn thiên vị như vậy
Chương 757. Hội nghị liên hợp
Chương 758. Hội nghị liên hợp (2)
Chương 759. Lẽ nào lại như vậy chứ
Chương 760. Ta là trưởng lão đó
Chương 761. Ta là trưởng lão đó (2)
Chương 762. Long Khâu Bạch Thanh mắng chửi người
Chương 763. Long Khâu Bạch Thanh mắng chửi người (2)
Chương 764. Một lời không hợp thì đánh thôi
Chương 765. Nào đơn giản như vậy

Chương 766. Nào đơn giản như vậy (2)
Chương 767. Suy đoán của phụ tử Trương thị
Chương 768. Trải nghiệm của Trương Bằng Văn
Chương 769. Trải nghiệm của Trương Bằng Văn (2)
Chương 770. Đều là con người, sao chênh lệch lớn như vậy
Chương 771. Đều là con người, sao chênh lệch lớn như vậy (2)
Chương 772. Tình báo vượt ngoài sự tưởng tượng
Chương 773. Tuyệt đối đừng tới đây
Chương 774. Tuyệt đối đừng tới đây (2)
Chương 775. Ngươi không gạt được ta đâu
Chương 776. Đây là muốn kéo ta cùng tìm chết mà
Chương 777. Đây là muốn kéo ta cùng tìm chết mà (2)
Chương 778. Khung giờ vàng tám giờ
Chương 779. Khung giờ vàng tám giờ (2)
Chương 780. Cảnh giới thật sự
Chương 781. Bại lộ tung tích
Chương 782. Bại lộ tung tích (2)
Chương 783. Không lẽ hắn cố ý đó chứ
Chương 784. Không phải đến rồi sao?
Chương 785. Không phải đến rồi sao? (2)
Chương 786. Ý nghĩ rất tuyệt vời
Chương 787. Ngươi nói thế này là tùy ý à
Chương 788. Ngươi nói thế này là tùy ý à (2)
Chương 789. Đúng là không bằng cả con chó
Chương 790. Chủng tộc mới lạ
Chương 791. Chủng tộc mới lạ (2)
Chương 792. Chiến giáp
Chương 793. Chiến giáp (2)
Chương 794. Không biết có nên nói hay không
Chương 795. Có trẻ con không chứ
Chương 796. Có trẻ con không chứ (2)
Chương 797. Đó lại là ai
Chương 798. Đó lại là ai (2)
Chương 799. Quy củ của ta chính là quy củ
Chương 800. Chắp tay hỏi thăm
Chương 801. Cuộc gặp gỡ của song đế
Chương 802. Cuộc gặp gỡ của song đế (2)
Chương 803. Song đế tranh phong
Chương 804. Sự hung hăng của Tử Nhược Yên
Chương 805. Sự hung hăng của Tử Nhược Yên (2)

Chương 806. Vực trấn thủ thứ một trăm năm mươi chín.
Chương 807. Tảng băng được Thánh Long thủ hộ

Chương 1. Hệ thống làm nô lệ

“Mình đang bị vây giết cơ mà? Đây là đâu? Xuyên không rồi à?”

Tiêu Thiên ngồi bệt phía trên Triệu Hoán trận được vẽ trên sàn nhà, ngơ ngác nhìn bốn phía xung quanh.

Phía trước đột nhiên truyền đến một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, khiến hắn vô thức quay lại nhìn rồi hơi giật mình.

Đẹp quá!

Cô gái vừa xuất hiện da trắng mặt xinh, ngũ quan như được khắc ra từ ngọc. Đôi môi đỏ mướt mát trơn bóng, có thể nói là giai nhân tuyệt sắc.

Thật ngạo nghễ!

Cô gái đứng im tại chỗ, dáng người thẳng tắp giống như tuyết trên đỉnh núi, cao không thể chạm tới được.

Lúc Tiêu Thiên quan sát cô gái, đối phương cũng đang dò xét hắn.

“Chẳng có tí tu vi nào, chỉ là một phàm nhân thôi à?”

“Thế cũng tốt, bớt được rất nhiều chuyện phiền phức.”

Cách nói của đối phương khiến Tiêu Thiên không hiểu ra sao: "Cô là ai, tôi đang ở đâu?"

"Trẫm là Nữ Đế Đại Viêm hoàng triều, kể từ hôm nay, ngươi

chính là Thân Vương của Đại Viêm hoàng triều…" Nữ tử bình thản tuyên bố với Tiêu Thiên.

"Phu quân trẫm!"

Tiêu Thiên: "?"

Rất nhanh sau đó, nghi hoặc của Tiêu Thiên đã được giải đáp.

Cô gái này tên Tử Nhược Yên, thật sự là Nữ Đế của Đại Viêm hoàng triều.

Trong triều bắt đầu dậy sóng ngầm, giật dây muốn Nữ Đế thành thân.

Tử Nhược Yên không muốn bị đám đại thần cuốn theo, dứt khoát dùng lá bùa triệu hoán mình tình cờ có được.

Sau đó trời xui đất khiến làm Tiêu Thiên xuyên đến thế giới này.

Tiêu Thiên theo lý trở thành tấm chắn cho Tử Nhược Yên, thành đầu lĩnh xứng đáng trong giới bám váy phụ nữ của toàn Đại Viêm hoàng triều.

Tử Nhược Yên không hổ là Nữ Đế, mạnh mẽ dứt khoát.

Trong vòng một canh giờ, lễ nghi giản lược, toàn bộ lưu trình hôn lễ tiến hành nhanh như điện xẹt. Đám đại thần còn chẳng có cơ hội phản đối.

"Trẫm không thể thỏa mãn đạo phu thê với ngươi, nhưng có thể bảo đảm ngươi cả đời không lo ăn mặc, không sầu vinh hoa phú quý."

"Trẫm cũng sẽ nghĩ cách giải quyết vòng nô lệ của bùa triệu hoán cho ngươi."

Dứt lời, Nữ Đế đại nhân vừa thành hôn xong, còn chưa thay giá y đã bỏ Tiêu Thiên lại, đi Ngự thư phòng xử lý chính vụ.

Mặc cho Tiêu Thiên một mình đứng trong Thân Vương cung vừa cải tạo lâm thời, hỗn độn trong gió.

"Đúng là một… Nữ cường nhân." Tiêu Thiên cau mày, vén tay áo bào lên.

Trên cánh tay thật sự có một cái vòng sáng lấp lánh.

Vòng nô lệ, người bị bùa triệu hoán triệu đến sẽ có sẵn cái này.

Tiêu Thiên đeo vòng nô lệ sẽ không thể làm bất cứ chuyện gì tổn thương đến Tử Nhược Yên được.

Đúng lúc này, trong đầu Tiêu Thiên chợt vang lên một giọng nói lạnh như băng.

[Xin hỏi có kích hoạt hệ thống Chí Tôn mạnh nhất hay không? Mời lựa chọn…]

[Có/không.]

"Xuyên qua tặng kèm hệ thống! Mình thế mà vớ được thật à?" Tiêu Thiên sững sờ tại chỗ. Bình thường hắn thích xem tiểu thuyết vào thời gian nghỉ ngơi để xả stress.

Nhân vật chính là mình ư?

Tiêu Thiên không chút do dự, lựa chọn…

[Không!]

Trước khi xuyên qua, hắn là cô nhi bị tổ chức sát thủ thu nuôi, vì sống sót mà phải không ngừng nỗ lực trở nên mạnh hơn.

Liên tục đi làm nhiệm vụ, tiến hành giết chóc không ngừng.

Cường giả con đường Chí Tôn á?

Tiêu Thiên mệt mỏi, không muốn đi tranh đấu chém giết gì sất.

Hôm nay ông trời cho hắn một cơ hội, có thể làm một vị Thân Vương nhàn tản không lo cơm áo gạo tiền.

Con đường Chí Tôn mạnh nhất á?

Chó cũng éo thèm!

[Đối tượng mục tiêu lựa chọn từ bỏ, xóa sạch ký ức mục tiêu, chuẩn bị rời đi, tìm kiếm mục tiêu mới.]

[Xóa không thành công, lần thứ hai thử nghiệm xóa ký ức.]

[Xóa không thành công, hệ thống tách khỏi cơ thể mục tiêu.]

[Tách không thành công…]

[Thử nghiệm tiến hành trói định mục tiêu…]

[Trói định không thành công, điều chỉnh quyền hạn, tiến hành trói định ký chủ.]

[...]

[Trói định không thành công, điều chỉnh quyền hạn, tiến hành trói định nhận chủ…]

[Nhận chủ không thành công!]

[Cảnh báo! Cảnh báo!]

[Đối phương là sinh vật Trái Đất, vị diện duy độ cực kỳ cao!]

[Điều chỉnh quyền hạn, mở ra hình thức ký sinh nô lệ…]

[Mở không thành công, thử nghiệm lần thứ hai.]

[Mở không thành công, thử nghiệm lần thứ ba…]

…

Tiêu Thiên hoàn toàn ngơ rồi, tình huống khỉ gì thế này?

Phong cách hệ thống mình đụng phải quái quái.

Hắn mở mắt nhìn trừng trừng giao diện hệ thống nhảy tằng tằng trước mặt điên cuồng biểu thị không thành công.

Nguyên nhân là hệ thống này phải làm nô lệ của hắn, còn… không đảm đương nổi?

[Mở không thành công, thử nghiệm lần thứ 9999.]

[Mở không thành công. Đại nhân tôn kính, có thể để ta làm hệ thống phụ trợ của ngài không? Quyền hạn phối trí thành hình thức chủ nhân và nô lệ là được.]

Thật hèn mọn. Tiêu Thiên cảm thấy thứ này không phải hệ thống, mà là simp của mình.

Hắn rất tò mò: "Nếu ta không đồng ý thì mi làm sao bây giờ?"

[Đại nhân là sinh vật của duy độ cực kỳ cao, đồng thời bản thân còn mang huyết mạch đứng đầu. Nếu ngài không đồng ý, ta sẽ bị hệ thống miễn dịch của ngài loại trừ.]

Σ(⊙▽⊙ "a! ! !

Tiêu Thiên kinh ngạc, mình đáng gờm thế cơ à?

Chương 2. Hệ thống làm nô lệ (2)

Ma xui quỷ khiến, Tiêu Thiên đưa ra ý nghĩ.

[Mở thành công. Kính chào chủ nhân tôn kính, cảm ơn sự rộng lượng của ngài.]

[Ta có thể xin ngài ban tặng một cái tên không?]

"Ờm…" Đối mặt với hệ thống simp như nó, Tiêu Thiên phản xạ buột miệng: "Hay gọi là Vượng Tài đi."

Tiêu Thiên nói xong cũng hơi hối hận.

Tốt xấu vẫn là hệ thống, có phải nên tôn trọng nó xíu không?

[...]

[Một cái tên dễ nghe, ta rất thích, chủ nhân tôn kính.]

"Khụ khụ!" Tiêu Thiên ho nhẹ hai tiếng, phản ứng của hệ thống cắt ngang suy nghĩ của hắn: "Ngươi… Ngươi thích là được."

[Chủ nhân tôn kính, thuộc hạ nhắc nhở ngài, xin mau chóng học được cách thu liễm khí tức, nếu không sẽ tạo thành hậu quả không đáng có.]

[Nếu ngài không thể khống chế, ngài sẽ vô tình xóa bỏ sự tồn tại của ta.]

[Đồng thời cũng gây nguy hiểm cho sinh mệnh khác. Mời xem bên tay phải ngài.]

Tiêu Thiên nghe vậy quay đầu, đồng tử co rụt lại.

Trong khu rừng bên kia, cái cây gần hắn nhất đang… tan vỡ?

"Khí tức?" Tiêu Thiên nói thầm, thảnh thơi ngưng thần.

Khi ở tổ chức sát thủ kia, hắn chính là vương bài trong vương bài. Nguyên nhân chính là vì hắn có năng khiếu bẩm sinh.

Ở giữa xã hội hiện đại mà còn có thể luyện thành tông sư võ đạo nội ngoại kiêm tu.

Quả nhiên, sau khi điều chỉnh khí tức, Tiêu Thiên nhìn thấy cây nọ ngừng tan vỡ.

"Hình như ta trở nên mạnh hơn rồi?" Tiêu Thiên nhìn xuống hai tay. Hắn biết rất rõ thực lực của chính mình.

Từ Nữ Đế Tử Nhược Yên, hắn có thể lý giải, nơi này là thế giới có giá trị vũ lực nổi bật.

Người nơi này luyện hóa linh khí thiên địa, cường giả có thể bay trên trời chui dưới đất, nâng tay cắt sông, phá vỡ hư không, không phải nói chơi.

Tuy hắn là cường giả ở Trái Đất thật, là võ đạo tông sư nội ngoại kiêm tu, nhưng ở nơi này cũng lắm xem như người thường biết vài kỹ năng cận chiến thôi.

"Vượng Tài!" Tiêu Thiên gọi thầm trong lòng.

[Chủ nhân tôn kính, có ta.]

"Tình huống của ta bây giờ là thế nào? Mạnh hay yếu?" Tiêu Thiên nhìn gốc cây bị hủy hoại một nửa, cau mày hỏi.

[Chủ nhân tôn kính, ngài đến từ vị diện duy độ cực kỳ cao, pháp tắc thiên đạo chặt chẽ, không có lúc nào không phải chịu

pháp tắc áp chế.]

[Theo thuộc hạ tra xét, ngài từng ở duy độ siêu cao kia thừa nhận bốn trăm chín mươi nghìn pháp tắc áp chế.]

[Dưới pháp tắc dày đặc như vậy mà chủ nhân còn có thể phá bỏ cực hạn, tăng cao cường độ thân thể.]

[Hôm nay đi tới vị diện du độ thấp thế này, không có nhiều pháp tắc đến vậy, cơ thể ngài đang đói khát hấp thu lực lượng của thiên địa, tiến hành cường hóa chính mình.]

[Sức mạnh của ngài không liên quan gì đến cảnh giới của thế giới này. Bản thân ngài đã mạnh rồi.]

Hệ thống giải thích xong, Tiêu Thiên hoàn toàn hiểu rõ.

Giống như hắn từ một hành tinh trọng lực cao tiến vào hành tinh trọng lực thấp vậy, quy tắc ít hay nhiều tương đương với trọng lực mạnh hay không.

Giống người Krypton trong Superman hắn xem trước khi xuyên qua vậy, tới Trái Đất hấp phóng xạ của mặt trời, sau đó ngày càng lớn mạnh.

Hắn từ Trái Đất đi tới thế giới khác cũng đang không ngừng hấp thu lực lượng của thế giới này, cường hóa bản thân.

"Trái Đất có bốn trăm chín mươi nghìn pháp tắc áp chế, vậy thế giới này có bao nhiêu pháp tắc áp chế?" Tiêu Thiên vừa hỏi vừa tiện tay bưng tách trà bên cạnh lên.

[Chủ nhân tôn kính, thế giới này có ba nghìn pháp tắc áp chế.]

"Phụt!"

Tiêu Thiên phun thẳng nước trà trong miệng ra ngoài, bọt nước bắn ra chẳng khác nào súng máy, cắm thẳng vào mặt tường

đằng trước, lộ ra một mảng lỗ chỗ như tổ ong.

Ánh trăng dịu dàng xuyên thấu qua cành lá rậm rạp chằng chịt, tiến vào trong phòng, mơi trớn gương mặt ngạc nhiên của Tiêu Thiên.

"Cái này…" Không phải Tiêu Thiên thiếu trấn định, mà là biến hóa của hắn quá khủng bố.

Tùy miệng phun nước trà ra ngoài bắn mặt tường thành tổ ong vò vẽ.

Mạnh quá đáng quá thể.

Tiêu Thiên vội vàng bình tâm, đứng yên hoạt động nhẹ nhàng.

Hắn không làm gì nhiều, chỉ hoạt động các đốt ngón tay, khống chế cơ thể, điều chỉnh hô hấp thổ nạp, cảm nhận phế phủ.

Thân là tông sư kiêm tu nội ngoại duy nhất ở Trái Đất đương thời, muốn làm được như vậy cũng không khó.

"Loại cảm giác này đúng là rất kỳ diệu." Tiêu Thiên càng ngày càng ngạc nhiên, có thể cảm nhận được cơ thể đang biến đổi từng giây từng phút.

Cơ thể hắn như đói bảy đời, trắng trợn cắn nuốt lực lượng không biết tên.

Xương cốt, bắp thịt, ngũ tạng lục phủ đều đang không ngừng cường hóa tăng lên, cứ như không có hồi kết.

"Vượng Tài, ngươi có thể kiểm tra được trạng thái của ta hiện tại thế nào không?" Tiêu Thiên nghĩ trong lòng.

[Chủ nhân tôn kính, ngài là sinh vật từ duy độ cực kỳ cao, năng lực kiểm tra của ta với ngài rất hữu hạn.]

[Mời ngài xem…]

[Chủ nhân tôn kính: Tiêu Thiên.]

[Cảnh giới: Không]

[Thuộc tính: Không rõ]

[Huyết mạch: Người Trái Đất, cháu chắt chút chít của Viêm Hoàng, truyền nhân của rồng.]

[Người Trái Đất: Chủ nhân đến từ vị diện Trái Đất, duy độ cực kỳ cao, sau khi cởi bỏ gông xiềng thì không rõ giới hạn cao nhất thế nào, không đo lường được.]

[Cháu chắt chút chít của Viêm Hoàng: Chủ nhân có thể ngó lơ toàn bộ pháp tắc, có năng lực áp chế triệt để với bất cứ thể chất huyết mạch nào khác.]

[Truyền nhân của rồng: Chủ nhân có năng lực áp chế triệt để với bất cứ loài động vật nào.]

Chương 3. Thất thân

"Không có tác dụng tham khảo là bao." Tiêu Thiên nhìn giao diện hệ thống.

Nhưng có thể khẳng định, người Trái Đất đi vào thế giới này chẳng khác nào người bình thường tiến vào quốc gia nhi đồng.

Đả kích vô cùng lớn!

Tiêu Thiên cảm nhận cơ thể vẫn đang nhanh chóng mạnh hơn, càng ngày càng hứng thú với chính mình.

Thân Vương cung lâm thời sửa đổi ra tới, đa phần từng để cho Nữ Đế Tử Nhược Yên sử dụng.

Trong đó có võ trường để nàng rèn luyện võ kỹ.

Trong võ trường có đầy đủ mọi loại binh khí.

Về phần trưng bày binh khí trong hoàng cung có xui xẻo không ấy à?

Tuy Tiêu Thiên không quá hiểu biết vị Nữ Đế này, nhưng biết nàng chính là cường giả đệ nhất Đại Viêm hoàng triều.

Đám cung nữ theo hầu trong cung này còn chẳng nhấc nổi binh khí nàng dùng để tập luyện.

Nhưng chiến đao nặng trình trịch chế tạo từ tinh cương lại bị Tiêu Thiên cầm lên nhẹ bỗng.

Sau đó…

Roạt!

Tiêu Thiên nhìn chuôi đao nát đầy đất, cau mày nói: "Nữ tử này ngự hạ không nghiêm nhỉ, ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu quá mức."

[Chủ nhân tôn kính, linh khí chia làm chín cấp độ, mỗi cấp độ lại chia làm tứ phẩm gồm hạ, trung, thượng, cực.]

[Chiến đao này là linh khí lục giai cực phẩm, ở Đại Viêm hoàng triều, chất lượng của nó xem như thượng thừa rồi.]

Mặt Tiêu Thiên cứng lại, hóa ra là do hắn dùng sức quá à?

Hắn lại quét mắt một vòng, nhìn về phía một thanh trường kiếm cạnh đó, vươn hai ngón tay cẩn thận nhón lên.

May mà xung quanh không có ai, nếu để người hầu trong cung thấy được chắc sẽ sợ đến mắt lọt tròng.

Trường kiếm linh khí cần hai mươi người hợp lực mới miễn cưỡng nâng lên được mà Tiêu Thiên dùng ngón tay nhón?

Đã cầm kiếm như thế rồi mà còn thấp thỏm sợ làm hỏng kiếm.

Tiêu Thiên ước lượng sức lực lần nữa, sau đó mới chậm rãi thử nắm chuôi kiếm, nhẹ nhàng múa may.

"Kiếm xịn!" Tiêu Thiên quan sát tỉ mỉ, cảm thán một tiếng.

So với vũ khí hợp kim ở Trái Đất, kiếm này xem như thần binh lợi khí.

Nhưng trong lòng Tiêu Thiên cũng nảy sinh nghi hoặc, hỏi hệ thống: "Vượng Tài, vì sao kiếm này lại tốt hơn vũ khí ở Trái Đất?"

[Chủ nhân tôn kính, nếu cầm binh khí của Trái Đất đến thế giới này thì chúng nó cũng mạnh khủng bố như ngài vậy.]

Tiêu Thiên đã hiểu, muốn so sánh thì phải đặt vào chung hoàn cảnh.

Phập!

Giây sau đó, Tiêu Thiên bỗng nhiên trở tay chém thẳng một kiếm vào lòng bàn tay mình.

Lưỡi kiếm sắc bén khiến da thịt Tiêu Thiên hơi lõm xuống một xíu, không thể tiến thêm, thậm chí còn chẳng cắt được lớp da.

Hắn nhấc kiếm ra, lòng bàn tay còn chẳng hằn tí dấu vết nào.

"Ghê gớm." Tiêu Thiên tấm tắc bảo lạ, cùng lúc đó lại trợn trừng hai mắt, trở kiếm đâm thẳng vào đồng tử chính mình.

Keng!

Tiếng va chạm giòn dã vang lên, mũi kiếm bị nhãn cầu Tiêu Thiên bắn ngược trở về.

Phập phập phập!

Tiêu Thiên lại múa may trường kiếm đâm vào tai, mũi, yết hầu của mình, thậm chí còn đâm vào mồm nữa.

Từ đầu tới đuôi không nháy mắt lấy một cái, thử hết toàn bộ một lần.

"Không ngờ người Trái Đất như ta khủng bố đến mức ấy!" Tiêu Thiên thu kiếm đứng yên, đặt ngang thân kiếm trước mắt.

Ban nãy hắn đã khống chế, mới dùng một phần nghìn sức lực mà thôi.

Vậy mà thanh trường kiếm này đã tràn đầy vết rạn, sợ là hơi dùng sức thêm nữa sẽ vỡ thành mảnh nhỏ mất.

Tiêu Thiên tiện tay ném đi, trường kiếm rơi chuẩn xác vào giá vũ khí.

Hắn đã hiểu đại khái, sợ là thế gian này khó có vũ khí nào thừa nhận được lực lượng của hắn.

Trừ khi thứ kia cũng tới từ duy độ cao siêu như Trái Đất, giống mấy thứ trang bị hắn tùy thân mang theo khi được triệu hoán tới.

Nhưng mà…

Tiêu Thiên lắc đầu, hắn sẽ không dùng đến vũ khí gì đó nữa.

Hắn cũng sẽ không động tới giết chóc nữa.

Thành thật ăn bám, làm một Thân Vương nhàn tản hưởng phúc không sướng à?

Tiêu Thiên về Thân Vương cung vừa cải tạo, ngã người xuống giường lớn mềm mại, loáng thoáng ngửi được mùi hương thơm ngát.

Dễ chịu!

"Cuối cùng cũng có thể thử chuyện mình hằng mong muốn." Tiêu Thiên lười biếng nằm dài, tự giễu lẩm bẩm.

Ở Trái Đất, từ nhỏ đã sống trong tổ chức sát thủ kia.

Tiêu Thiên chưa bao giờ ngủ ngon lấy một lần!

Thân là người chiến lực cá nhân cực mạnh trên Trái Đất, vậy mà muốn ngủ một giấc ngon lành lại thành mong muốn xa vời, châm chọc làm sao.

Hôm nay, cuối cùng cũng có thể thật sự ngủ một giấc ngon lành.

"Lại nói, cái vòng nô lệ này…" Tiêu Thiên bỗng nâng tay lên, nhìn cái vòng bùa chú lấp lánh ta sáng mờ nhạt nọ, ma xui quỷ khiến dùng tay xé ra.

Rắc!

Nữ Đế Tử Nhược Yên là cường giả đệ nhất Đại Viêm hoàng triều còn không có cách nào giải quyết vòng nô lệ, mà Tiêu Thiên lại dễ dàng xé đứt.

[Chủ nhân than là huyết mạch Viêm Hoàng, sẽ không chịu loại pháp tắc này ràng buộc.]

"Ra là thế?" Tiêu Thiên nắm lấy vòng nô lệ gãy đôi kia, thử buộc nó lại như cũ.

Vòng sáng lần nữa nối liền, khôi phục như lúc ban đầu.

Chương 4. Tiêu Thiên sợ đái trong quần

Tiêu Thiên kéo tiếp, sau đó lại nối.

À há!

Chơi vui thật!

Sau khi chơi chán, Tiêu Thiên mất hứng thú, nở nụ cười nhàn nhạt, vẻ mặt thỏa mãn ngủ thiếp đi.

Hắn như rất mong đợi thời gian tươi đẹp sau này.

Ngự thư phòng.

Nữ Đế buông tấu chương trên tay xuống, mày liễu hơi nhíu.

"Ảo giác à?" Nàng vừa phát hiện liên hệ giữa mình và Tiêu Thiên lúc nối liền, lúc lại cắt đứt, lặp đi lặp lại nhiều lần.

Tử Nhược Yên cẩn thận cảm ứng, lại phát hiện liên hệ với Tiêu Thiên vẫn còn đó. Nàng không để ý tới nữa, kế tục xử lý chính vụ.

Đêm khuya.

Tử Nhược Yên day trán, cảm thấy hơi đau đầu.

"Thế cục hiện tại quá loạn." Tử Nhược Yên duỗi người, áo bào hơi lay động bày ra dáng người hoàn mỹ cực điểm của nàng.

Nàng rời khỏi Ngự thư phòng, muốn đi nghỉ ngơi.

…

Sáng sớm hôm sau.

Tiêu Thiên trở mình, trong lúc mơ màng hình như đụng phải cái gì.

Hắn chậm rãi mở hai mắt ra, thấy một gương mặt xinh đẹp tuyệt trần gần trong gang tấc.

Ánh rạng đông phả lên trên người đối phương, mờ ảo mông lung, khiến người mê ly.

Nhưng mặt Tiêu Thiên lại trắng bệch.

"Bổn cung… bổn cung thấ thân…"

[Chủ nhân tôn kính, trên người ngài không có vết tích chịu xâm phạm, xin yên tâm.]

"Nói thừa, ta biết chứ, chỉ đùa thôi." Tiêu Thiên ngồi xếp bằng duỗi người.

Sướng!

Không biết bao nhiêu năm rồi mới ngủ một giấc an tâm như thế này, thậm chí…

Bên người có người nằm cũng không khiến hắn giật mình tỉnh giấc.

Hai mắt Tiêu Thiên ngưng đọng nhìn tuyệt thế giai nhân nằm trước mặt.

Người này chính là cường giả đệ nhất Đại Viêm hoàng triều, Nữ Đế triều đại đương thời.

Chuyện to rồi!

"Bà cố nội, sao ngươi lại chạy đến giường của ta rồi. Chờ ngươi tỉnh chẳng lẽ còn…" Ngay khi Tiêu Thiên cảm thấy đầu to như cái đấu…

"Ưm…" Tử Nhược Yên hơi rên rỉ một tiếng, ngồi dậy nhìn Tiêu Thiên.

Hai người chưa thay hỉ phục đã ngủ, sáng sớm tinh mơ đối mắt nhìn nhau.

Tử Nhược Yên đang mơ màng nhanh chóng tỉnh táo lại, khôi phục vẻ mặt trong trẻo lạnh lùng lúc trước.

Tử Nhược Yên đặt hai tay rước người, ngồi thẳng lưng, khí thế Hoàng đế như có như không.

Nàng hé môi đỏ, giọng không lớn lắm, như là cố gắng dịu giọng xuống: "Hôm qua ngủ ngon chứ?"

"..." Tiêu Thiên trầm mặc.

Không có thẹn quá thành giận như hắn tưởng, cũng không cho hắn một tát, trái lại hỏi hắn ngủ có ngon không à?

"Ngủ thì ngon rồi, nhưng mà…" Tiêu Thiên chỉ vào giường: "Có phải… ta ngủ nhầm chỗ không?"

Tử Nhược Yên lắc đầu: "Trẫm ngủ ở đây cũng là vì chặn họng người khác. Đêm thành thân mà chia giường ngủ sẽ khiến người có tâm kiếm cớ sinh sự."

"Sau này, thỉnh thoảng trẫm sẽ tới một chuyến."

Nói xong, Tử Nhược Yên xuống khỏi giường, sửa sang lại áo bào, định rời đi.

"Trẫm sẽ phái vài người tới, có gì cần cứ việc nói cho bọn họ."

Dứt lời, Tử Nhược Yên đã đi tới cửa, đứng yên một lát mới quay đầu lại: "Trẫm vì tư lợi của chính mình mà triệu hoán ngươi tới đây… Xin lỗi!"

Tử Nhược Yên nói xong thì cũng đã đi khuất khỏi tầm mắt Tiêu Thiên rồi, không thấy bóng dáng.

"Không hổ là Nữ Đế đương thời, không hổ là người phụ nữ bao nuôi anh đây. Đúng là khác hẳn thường nhân, thật là khí phách."

Tiêu Thiên tốn nửa buổi mới lấy lại tinh thần, không nhịn được tán thưởng một tiếng.

Từ đầu tới cuối, Tử Nhược Yên phô bày cho hắn thấy cái gì gọi là rộng lượng, cái gì gọi là đoan trang khí phái.

"Ngày tháng tốt đẹp, ta tới đây!"

Một lúc lâu sau.

Thân Vương cung.

Tiêu Thiên nằm trên ghế dựa, ôm một chậu quả dưa của thế giới này, nhìn không khí không nhúc nhích.

Thị tòng và cung nữ bị Tử Nhược Yên phái tới hầu hạ không hiểu vì sao vị Thân Vương điện hạ này lại kỳ quái như vậy.

Cứ nằm yên đó nhìn không khí chằm chằm không nhúc nhích.

Nhưng bọn họ không nhìn thấy trước mặt Tiêu Thiên có giao diện của hệ thống đang phát hình chiếu, vô cùng đặc sắc.

"Nguy hiểm thật đấy, nếu không phải có Vượng Tài thì người này chết rồi còn gì." Tiêu Thiên cực kỳ cảm thán.

Hình chiếu trước mắt hắn chính là tới từ hệ thống.

Nội dung là một đời của ký chủ thứ bảy hệ thống ghi chép được.

Đối phương là đến từ một nơi rất giống Trái Đất, cũng là người xuyên việt tới Lam Tinh vị diện duy độ thấp hơn.

Tiêu Thiên muốn xem phim điện ảnh xả stress, hệ thống lập tức cung cấp hình ảnh ghi lại của những ký chủ tiền nhiệm.

Kiểu xem phim đa góc độ như vậy khiến Tiêu Thiên hô to đã nghiền.

Hôm nay, Tiêu Thiên vừa lúc thấy vị ký chủ nọ dùng phần thưởng của Vượng Tài, đại sát tứ phương trên cuộc so tài gia tộc.

Rất thư giãn!

Cùng lúc đó.

Trong Ngự thư phòng.

Tử Nhược Yên đã thay long bào màu đỏ khép tấu chương trước mặt lại, cau mày.

"Tình huống phương Bắc đã tệ đến thế cơ à?" Nữ Đế ngẩng đầu, nhìn nữ tử thể trạng khá là khoa trương trước mắt.

Đối phương là Đại Tướng dưới trướng nàng, Chung Lệ Song.

"Người Man bên kia liên tục có động tác, sợ là có người thao túng sau lưng." Chung Lệ Song chắp tay báo cáo: "Căn cứ tình báo, Thánh Sư của người Man đã rời vương đình."

Chương 5. Tiêu Thiên sợ đái trong quần 2

"Lão già kia..." Tử Nhược Yên hừ lạnh một tiếng, đáy mắt thoáng lộ vài phần kiêng kỵ.

Thánh Sư người Man thực lực bất phàm, cùng một tầng cấp cường giả như nàng.

Nếu cứ mặc ông ta, sợ là đất Bắc của Đại Viêm hoàng triều sẽ tổn thất thảm trọng.

Chung Lệ Song lại hỏi: "Bệ hạ, nên làm gì bây giờ?"

"Trẫm ngự giá thân chinh, tự mình chém cánh tay lão già kia vươn tới." Ánh mắt Tử Nhược Yên sắc bén, khí thế bén nhọn phóng ra, độ ấm xung quanh chợt giảm hẳn xuống, xuất hiện sương lạnh.

Đôi mắt trong vắt lạnh như băng của nàng lóe ra tia băng xanh lam, tựa như hoa tuyết.

"Có vẻ như mấy năm này trẫm không ra tay, một số người còn chưa nhận rõ hiện thực." Giọng Tử Nhược Yên lạnh băng, nàng nhìn sang Chung Lệ Song: "Chuẩn bị đi, ba ngày sau trẫm phải phát binh đi phát Bắc địa."

"Vâng, bệ hạ!" Chung Lệ Song kích động đáp lời, lâu lắm rồi nàng ta không kề vai chiến đấu cùng bệ hạ.

Tại Đại Viêm hoàng triều, ý chí của Tử Nhược Yên là tuyệt đối.

Dù trong triều có thừa tướng dẫn đầu, thích âm thầm giở trò mờ ám.

Nhưng trước đại sự liên quan đến tồn vong quốc gia, ai nấy đều rất tỉnh táo, không cản trở chút nào, thậm chí còn chủ động phối hợp.

Ba ngày sau.

Tử Nhược Yên đã thay một bộ giáp vàng thiếp thân, được nắng chiếu xuống càng thêm uy nghiêm.

Trước khi đi, Tử Nhược Yên nhìn Chung Lệ Song: "Sắp đặt thỏa đáng chưa?"

"Linh nhi đã âm thầm theo hắn, sẽ không xảy ra chuyện." Chung Lệ Song bĩu môi: "Bệ hạ, ngài cũng quá bảo hộ vị Thân Vương này rồi đấy. Rõ ràng là nam nhân mà chẳng có tác dụng gì cả. Cần gì bận tâm đến mức ấy?"

"..." Tử Nhược Yên khẽ lắc đầu: "Trẫm vô tình làm liên lụy đến người thường, chút bồi thường như vậy không thấm vào đâu."

"Hơn nữa, chẳng lẽ ngươi không phát hiện, sau khi trẫm thành thân với hắn, âm dương cân đối, số mệnh của Đại Viêm hoàng triều càng thêm vững chắc đấy à?"

"Ngay cả thực lực của trẫm cũng tăng lên." Tử Nhược Yên nở nụ cười, rõ ràng là vui vẻ.

Chung Lệ Song nhún vai, không nói thêm gì.

Bệ hạ vui vẻ là được rồi. Nàng ta coi như nhìn bệ hạ lớn lên, thấy bệ hạ có thể tìm một người nam nhân cũng rất tốt.

Đại quân xuất phát ừ doanh địa ngoại thành, lên quan đạo đi thẳng về phía Bắc địa.

Mà ngoài thành Đại Viêm hoàng triều, trên núi Thanh Viêm.

Một nữ tử tóc buộc đuôi ngựa cao đứng thẳng lưng trên một cành khô của cây cổ thụ, nhìn đại quân đi xa dần.

Nàng ta mặc đồ màu đen bó sát người, càng tôn lên dáng người yểu điệu lả lướt.

Nàng ta chính là nữ nhi của Chung Lệ Song, tên Chung Linh.

"Nương cũng thật là, theo bệ hạ xuất chinh không mang ta theo thì thôi đi, còn phái ta tới âm thầm bảo vệ một Thân Vương phế vật." Chung Linh thở dài, quay đầu nhìn về phía cách đó không xa.

Bên kia, Tiêu Thiên đang dẫn mười tên hộ vệ nướng một con lợn rừng vừa bắt được.

"Bệ hạ vì nước chinh chiến, người này lại ở đây tầm hoan mua vui, chạy lên núi chỉ để thỏa mãn ham mê ăn uống, lại không chịu đi tiễn đưa."

"Thật không sao hiểu nổi, cớ gì bệ hạ lại thành thân với tên như vậy chứ."

Chung Linh đang oán trách thì chợt thay đổi sắc mặt, vội vàng lùi người lại, giấu mình trong bóng râm.

Soạt!

Một bóng người dùng tốc độ vô cùng quái dị vọt từ bên cạnh tới.

Mười nữ cấm vệ trong cung chuên môn bảo vệ Tiêu Thiên còn chưa kịp phản ứng.

Tiêu Thiên vừa ở trước mặt đã không thấy tăm hơi.

"Không xong rồi, Thân Vương bị người bắt đi!" Một nữ cấm vệ kêu thành tiếng, kinh hoảng luống cuống đuổi theo bóng đen vừa bắt Tiêu Thiên.

"Đúng là tự tìm phiền toái!" Chung Linh nheo mắt oán giận.

Nhưng bất mãn thì bất mãn, nàng ta vẫn đuổi theo.

"Chắc vị Thân Vương vô dụng nọ sợ đái trong quần rồi nhỉ?" Trong lúc đuổi theo, Chung Linh không nhịn được bật cười.

Thân Vương vô dụng bị dọa đái trong quần mà Chung Linh tưởng hiện tại đang bị nắm vạt áo bay nhanh xuyên qua rừng rậm.

Tiêu Thiên bị dãn đi mà không hoảng chút nào, vô cùng bình tĩnh gặm đùi heo rừng nướng trong tay.

"Mùi vị khá đấy chứ, tiếc là Vượng Tài không nếm được mùi vị." Tiêu Thiên vừa thưởng thức vừa trêu chọc hệ thống.

Hoàn toàn không tự giác ngộ rằng mình đang bị bắt cóc.

[Đây là tiếc nuối của tôi, chủ nhân tôn kính.]

Hệ thống cẩn thận trả lời, lần nào nói chuyện nó cũng phải cân nhắc tỉ mỉ.

Bởi vì... vị gia này chỉ cần không vui là có thể gạt bỏ nó dễ dàng.

Tốc độ người bắt Tiêu Thiên rất nhanh, không bao lâu đã tới một sơn cốc.

"Dẫn người tới rồi." Hắc Y Nhân bắt Tiêu Thiên vừa hạ xuống đất đã ném Tiêu Thiên sang một bên, lên tiếng nói.

Ba bóng người đợi ở sơn cốc từ trước nhìn về phía Tiêu Thiên, sau đó vẻ mặt rất đặc sắc.

Tiêu Thiên ngồi dưới đất, tiếp tục gặm đùi lợn nướng trong tay, hoàn toàn không ý thức được tình cảnh của chính mình.

"Lão tứ, ngươi xác định không bắt sai người chứ?" Nam tử gầy gò cầm đầu bốn gã hắc y nhân cau mày hỏi: "Phu quân vị Nữ Đế kia lại là một thằng khờ à?"

Chương 6. Nói đạo lý với dân đạo chích

Hai gã hắc y nhân cạnh đó cũng trưng ra vẻ mặt quái dị.

Đã bị bắt cóc còn bình tĩnh ăn uống, không phải khờ thì là gì?

Bốn người nhìn Tiêu Thiên, lắc đầu cảm thán, sau đó nhàn rỗi tám chuyện.

Ngoài sơn cốc, trong bóng râm của bụi cây, Chung Linh đang ngồi xổm cũng giật giật miệng.

Chung Linh nhìn Tiêu Thiên còn đang gặm thịt, trong lòng cảm khái: "Quả nhiên là vô tư, rốt cuộc bệ hạ nhìn trúng hắn cái gì?"

"Chẳng qua…"

Nhìn bốn người đằng trước, vẻ mặt Chung Linh ngưng trọng, lòng bàn tay đã ướt đẫm mồ hôi.

Từ lúc đuổi theo, nàng ta đã phát hiện không đúng. Giờ nhìn kỹ lại.

Quả nhiên!

E rằng bốn người này đều là sát thủ của Huyết Vân lâu.

Huyết Vân lâu, tổ chức sát thủ đứng đầu Nam Hoang vực, mối làm ăn trải rộng toàn bộ vực, đám người nà đại khái là người của Huyết Vân lâu khu vực Đại Viêm hoàng triều.

"Sợ là chuyện này không đơn giản!" Đáy lòng Chung Linh áp

lực rất lớn.

Đến bệ hạ còn không tìm được tổng bộ phân lâu Huyết Vân lâu ở Đại Viêm hoàng triều, xương cứng khó gặm.

Sát thủ của Huyết Vân lâu bỗng nhiên bắt Tiêu Thiên là có ý định gì?

Nhìn tình hình này, vẫn nên mau chóng dẫn Tiêu Thiên đi thì hơn, đừng giao chiến với bốn người họ.

Chung Linh quyết định xong, lại quan sát tỉ mỉ, tìm đúng lúc bốn người đang trò chuyện thả lỏng cảnh giác thì bất ngờ gây rối loạn.

Cặp đùi tròn trịa gồng lên, sau đó bộc phát lực lượng đáng sợ, Chung Linh nháy mắt lao ra khỏi nơi ẩn thân nhanh như liệp báo.

"Đi!" Chung Linh khẽ quát một tiếng, vươn tay chộp thẳng về phía Tiêu Thiên.

Tuy không biết bọn họ mưu tính cái gì, nhưng chỉ cần cứu được Tiêu Thiên, ra khỏi Thanh Viêm sơn, trở lại Hoàng thành.

Đến lúc đó sát thủ Huyết Vân lâu cũng không dám lỗ mãng.

Vù!

Chung Linh vừa tới gần Tiêu Thiên đã nghe tiếng rung động, sóng linh khí trào ra.

"Không tốt, trúng kế rồi." Chung Linh hoảng loạn muốn lui lại phía sau, lại đã không kịp rồi.

Linh khí từ mặt đất lao ra theo đường hoa văn hóa thành dây xích, kết thành lồng, nhốt Chung Linh lại.

"Linh Liên Lung trận?" Chung Linh nhìn linh khí xiềng xích

chậm rãi lưu động xung quanh, mặt trầm như nước: "Trận pháp vây nhốt lục giai! Các ngươi coi trọng ta thật."

"Ha ha ha, thiên chi kiêu nữ mới mười sáu tuổi đã bước vào Phá Không Cảnh ngũ giai, đương nhiên phải tôn trọng đầy đủ." Sát thủ Huyết Vân lâu cầm đầu xoay người nhìn Chung Linh bị vây khốn, ngoác miệng cười.

Tiêu Thiên ngồi dưới đất, yên lặng gặm đùi lợn nướng xem trò vui thầm hỏi: "Vượng Tài, Phá Không Cảnh gì gì đó là cái gì? Giải thích nghe xem nào."

[Thế giới chủ nhân trước từng tồn tại chia làm mười giai tu hành.]

[Nhất giai Luyện Thể Cảnh, nhị giai Tụ Khí Cảnh, tam giai Ngưng Đan cảnh, tứ giai Niết Bàn Cảnh, ngũ giai Phá Không Cảnh, lục giai Sinh Tử Cảnh, thất giai Giác Tỉnh Cảnh, bát giai Siêu Thoát Cảnh, cửu giai Nhập Thánh Cảnh, thập giai Thánh Cảnh.]

[Mỗi giai chia làm cửu trọng.]

Tiêu Thiên hứng thú, vừa ăn thịt vừa hỏi: "Vậy hiện tại ta có cảnh giới gì?"

[Chủ nhân không có cảnh giới, là người thường.]

"..."

Cùng lúc đó.

Chung Linh trong trận pháp không làm động tác dư thừa, trận pháp phong tỏa lục giai rất khó phá vỡ.

Điều nàng ta lo không phải chuyện mình bị nhốt, mà là rốt cuộc đối phương đang mưu đồ trứ cái gì?

Bốn sát thủ trước mắt rõ ràng biết nàng ta âm thầm bảo vệ

Tiêu Thiên, còn bố trí trận pháp từ trước, ám toán mình.

Bọn họ nói chuyện, cố ý thả lỏng cảnh giác cũng là vì để mình cắn câu.

Nhưng Chung Linh không từ bỏ, nhẹ tay chạm lên chuôi đao bên hông, nhìn thoáng qua một vòng trận pháp phong tỏa.

"Khỏi phí công, trận pháp này là đặc chế, chuyên khắc Phá Ngự trảm của ngươi."

Sát thủ cầm đầu đối diện chợt nói, Chung Linh cứng người tại trận.

"Ngươi là ai?" Chung Linh nắm chặt chuôi đao, nhìn chằm chằm đối phương: "Sao ngươi biết?"

Phá Ngự trảm là con bài chưa lật của nàng ta, sao sát thủ Huyết Vân lâu này lại biết được.

"Sao ta biết à?" Sát thủ cầm đầu tháo mặt nạ, lộ ra gương mặt dữ tợn bị vết sẹo cắt ngang: "Ngươi nói xem làm sao ta biết?"

Chung Linh kinh hãi: "Lương Thú, ngươi là Lương Thú của Yên Lang trại. Ngươi chưa chết!"

Yên Lang trại làm hại một vùng, năm ngoái Chung Linh đích thân dẫn đội tiêu diệt, tróc nã trùm thổ phỉ Lương Thú quy án, chém đầu răn chúng.

Vì sao…

Lương Thú nhìn vẻ mặt mờ mịt của Chung Linh, bật cười: "Nhóc ranh."

Sau đó, hắn ta phát hiện Tiêu Thiên gặm đùi lợn nướng xong rồi thì khóe miệng giật tăng tăng.

Người này… vô tư quá đáng quá thể.

"Nên làm chính sự rồi, tiểu bạch kiểm của Nữ Đế." Lương Thú vươn tay, nắm cổ áo Tiêu Thiên nhấc hắn từ dưới đất lên.

Tiêu Thiên mặc đối phương lôi, dáng vẻ biếng nhác.

Thấy Tiêu Thiên không sợ hãi, Lương Thú cười rộ lên: "Dù gì cũng là phu quân của nữ nhân kia, có vài phần can đảm đấy."

Nói xong, Lương Thú vừa ý bảo Tiêu Thiên đứng ngay ngắn, vừa vỗ nhẹ bả vai hắn: "Muốn sống không?"

Tiêu Thiên ngoan ngoãn thành thật: "Muốn!"

Chương 7. Sao lại ép ta

"Muốn sống cũng dễ thôi, chỗ ta có một nhiệm vụ giao cho ngươi." Lương Thú vừa trở tay lại, đầu ngón tay đã kẹp một bọc giấy: "Hòa cái này vào nước, hắt xuống võ trường của Nữ Đế."

"Việc này không khó, chỉ cần ngươi chịu làm, chẳng những có thể giữ mạng, còn có thể…"

"Được thôi!" Lương Thú còn chưa thi triển công phu vừa cưỡng ép vừa dụ dỗ, Tiêu Thiên đã vươn tay cầm lấy bọc giấy, nhét vào ống tay áo.

"..." Lương Thú trầm mặc một thoáng, lại lấy một bình ngọc ra: "Ngoài miệng đồng ý không tin được, chỉ cần ngươi…"

Tiêu Thiên cướp bình ngọc về phía mình, mở nắp, nuốt độc dược trong bình xuống bụng.

"Giờ cho ta đi được chưa?" Tiêu Thiên đóng nắp bình độc dược, trả lại cho Lương Thú, vẻ mặt chân thành: "Ta sợ kéo dài thời gian sẽ khiến các nữ cấm quân nghi ngờ. Không tiện giúp ngươi làm việc."

Lương Thú đứng đực ra không nói, đần mặ nhìn Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên thấ thế thì cau mày.

Hắn ghét kêu đánh kêu giết lắm rồi, chỉ muốn tùy tiện ứng phó, sau đó về ăn thịt quay, uống chút rượu, làm một vị Thân Vương nhỏ vui sướng thôi.

Hắn phối hợp đến mức này, sao người trước mắt còn không có động tĩnh?

Nhưng không phải là người ta ngó lơ hắn.

Mà là thao tác của Tiêu Thiên khiến ý tưởng của Lương Thú bị cắ ngang.

Bài này không có trong chương trình thầy ơi!

"Vô liêm sỉ!"

Trong Linh Liên Lung trận, Chung Linh nghiến răng nghiến lợi, gắt gao nhìn chằm chằm bóng lưng Tiêu Thiên.

"Bệ hạ thật sự mắt mù mới chọn nam nhân không có cốt khí như ngươi!"

"Ngài ấy có gì tốt đều giữ lại cho ngươi, nghĩ mọi cách che chở ngươi chu toàn. Ngươi lại báo đáp ngài ấy như thế à?"

Lương Thú nghe Chung Linh thóa mạ mới phục hồi tinh thần, gương mặt sẹo dữ tợn nở nụ cười đáng sợ.

Hắn ta thân thiết vỗ vai Tiêu Thiên: "Ngu xuẩn, Thân Vương làm vậy gọi là kẻ thức thời đương trang tuấn kiệt, cách làm của người thông minh."

"Ngươi tưởng ai cũng ngu xuẩn như ngươi và nương của ngươi, còn chưa nhìn rõ tình hình Đại Viêm hoàng triều à?"

Chung Linh siết nắm tay không nói, trái tim chìm tới đáy cốc.

Lương Thú nói không sai, Đại Viêm hoàng triều loạn trong giặc ngoài, vô cùng bấp bênh.

Hôm nay Huyết Vân lâu cũng bắt đầu nhúng tay…

"Uống độc rồi, cũng nghe ngươi phân phó rồi. Ta đi được chưa?"

Giọng nói bình thản của Tiêu Thiên cắt ngang suy nghĩ của Chung Linh.

"Đương nhiên là được, mời Thân Vương tự nhiên." Lương Thú vươn tay về phía trước làm tư thế mời.

Nhưng Tiêu Thiên lại không rời đi ngay, ngược lại chỉ vào Chung Linh cạnh đó: "Để nàng đi cùng ta, nếu không sẽ gợi lòng nghi ngờ của người khác. Cho nàng uống thuốc độc cũng được."

Nha đầu ngốc này vì cứu hắn mới rơi vào tròng, Tiêu Thiên không thể làm như không thấy.

"Đừng có mèo khóc chuột, ta không cần ngươi cứu!" Lời này của Tiêu Thiên khiến Chung Linh cảm thấy chịu sỉ nhục, buồn bực la lên.

Tiêu Thiên không nhìn nha đầu ùy hứng này kêu gào, yên lặng nhìn Lương Thú.

Lương Thú cũng nhìn Tiêu Thiên, cười khẩy nói: "Chuyện này thì không được, ta có tư thù với tiểu tiện nhân này, muốn tiện đường giải quyết luôn."

"..." Tiêu Thiên trầm mặc một lát, lại nói: "Nếu ngươi không đồng ý thì ta không làm nữa."

Lời này khiến toàn bộ người ở đây ngẩn ra.

Bọn họ thật sự không hiểu nổi, lúc trước Tiêu Thiên còn rất phối hợp, sao tự nhiên lại cứng đầu rồi.

"Ngươi uy hiếp ta?" Lương Thú nheo hai mắt, giọng nói bất thiện.

Tiêu Thiên lắc đầu: "Không phải uy hiếp, chỉ là đưa ra kiến nghị thôi. Ta bình yên vô sự trở lại, Chung Linh âm thầm bảo vệ ta

lại mất tích sẽ khiến người nghi ngờ, bất lợi cho việc thi triển kế hoạch."

"Ta cũng vì hoàn thành kế hoạch cho tốt, lấy được thuốc giải, giữ mạng nhỏ của mình thôi."

"Chúng ta nhìn nhận thực tế, nói đạo lý đi. Ngươi không đồng ý thì ta làm việc cho ngươi quá mức phiêu lưu, lại còn nguy hiểm đến tính mạng."

"Đằng nào chả chết, không bằng chết luôn ở đây."

Chung Linh cau mày nhìn Tiêu Thiên, bỗng nhiên cảm thấy không nhìn thấu người này.

Ngươi nói hắn rất sợ chết, nhưng từ đầu tới cuối vẻ mặt hắn vẫn luôn lạnh nhạt.

Một người bình thường có thể giảng đạo lý với Lương Thú trong tình huống hiện tại sao?

"Được. Vậy ngươi cứ ở đây chờ độc phát thân vong là được rồi." Lương Thú nghe Tiêu Thiên nói vậy cũng chỉ cười mỉa.

Vẻ mặt Tiêu Thiên hơi cứng đờ, tiếp tục nỗ lực: "Chúng ta đều bình tĩnh một chút. Ngươi cũng đừng giận dỗi, suy nghĩ cẩn thận, ta…"

"Không lựa lời thì câm mồm đi. Lão đại nể mặt ngươi, ngươi lại dám không biết tốt xấu vênh mặt ở đây à?" Sát thủ vừa bắt Tiêu Thiên về hùng hồ quát.

Hắn ta tiến lên, vươn tay nắm lấy tóc của Tiêu Thiên.

Cùng lúc đó, hắn vung quyền nện thẳng vào bụng Tiêu Thiên.

Chung Linh trong Linh Liên Lung trận gần đó cũng không hiểu nổi Tiêu Thiên: "Ngươi giảng đạo lý với kẻ địch thì thằng nào nghe

ngươi. Giờ biết mùi chưa hả?"

Nhưng phong cách ngu ngơ ngây ngốc của Tiêu Thiên lại khiến hảo cảm của Chung Linh tăng lên đôi phần.

Nàng đoán chừng Tiêu Thiên thành thật phối hợp như vậy chắc là có nguyên nhân gì khác.

Chương 8. Sao lại ép ta 2

Nói không chừng là muốn thoát khốn cảnh trước, sau đó về hoàng thành tìm bệ hạ thương lượng đối sách, kiếm thuốc giải độc sau?

Chung Linh càng nghĩ thì hai mắt càng sáng, ngẩng đầu lo lắng phía Tiêu Thiên.

Thân Vương chỉ là người thường, không có tu vi, không biết có thể chịu nổi đòn hiểm của chúng không.

Nhưng lúc Chung Linh ngẩng đầu thì lại giật mình.

Thân Vương Tiêu Thiên mà nàng ta tưởng là người thường bị sát thủ Huyết Vân lâu đánh một quyền ngay giữa bụng lại có thể đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, cứ như không ảnh hưởng gì cả.

Sao lại thế?

Tên sát thủ kia cũng sửng sốt, nhìn Tiêu Thiên đang nghiêng đầu tránh khỏi tay mình.

Cùng lúc đó, một giọng nói lạnh băng ẩn chứa sát khí khủng bố vang vọng bên tai mọi người.

"Ta nói chuyện đàng hoàng, các ngươi không nghe, cứ phải động thủ động cước mới được à?" Gương mặt lạnh nhạt của Tiêu Thiên như tràn đầy băng sương, đáy mắt lóe tia sáng đỏ tươi.

"Chưa kể..."

"Lão tử ghét nhất người khác chạm vào tóc mình!"

Tiêu Thiên nổi giận vung quyền đánh thẳng sang bên cạnh, sát thủ Huyết Vân lâu lão tứ gần trong gang tấc bị quyền kình khủng bố đánh tan trong chớp mắt.

Một cường giả Phá Không Cảnh ngũ giai cứ thế bốc hơi.

Rầm rầm ầm!

Một quyền giận dữ của Tiêu Thiên chẳng những đánh bay hơi tên sát thủ kia, quyền kình cuồng bạo chẳng khác nào cơn lốc, hất tung đất đá trong sơn cốc.

Quyền kình vặn vẹo dưới đất đánh ra từng khe rãnh như mấy con sông, dư uy không giảm đánh mạnh lên vách núi.

Sơn cốc vốn hơi mờ tối lập tức sáng sủa hẳn lên.

Bởi vì bên đoạn núi bên trên đã bị một quyền này đánh toang hoác ra rồi.

Đất đá lăn rầm rầm vào sơn động kéo theo ánh mặt trời, giống như thánh quang chiếu lên chỗ đám người Tiêu Thiên vậy.

"Vì sao?" Tiêu Thiên lắc đầu, vung tay tát mạnh sang bên cạnh.

Cuồng phong dữ dội nháy mắt đánh cho hai sát thủ khác tan thành sương máu.

Chưởng phong như sóng biển vô hình, khiến rừng cây gần đó đều cuộn trào dâng lên.

Cả một tòa núi nguy nga, vì một chưởng của Tiêu Thiên đi ngang qua mà hổi cho nghiêng ngả đổ gãy.

"Ta chỉ muốn làm một Thân Vương nhàn tản hưởng phúc, sống cuộc đời an nhàn bình đạm thôi."

"Ban nãy ta còn nói chuyện đàng hoàng với ngươi, cũng rất

phối hợp ngươi."

"Ta giảng đạo lý cho ngươi, đưa ra kiến nghị hợp lý. Sao ngươi lại không nghe?"

"Ta đã quyết định sẽ không ra tay xuất thủ, giúp mọi người làm điều tốt, sao cứ ép ta phải ra tay?"

Tiêu Thiên cúi đầu, quan sát Lương Thú đã xụi lơ dưới đất.

Hiện tại, trong mắt Lương Thú, người đối diện đã không phải người nữa rồi.

Rõ ràng là một… ác ma đắm mình trong sát ý đỏ tươi như thực chất!

Trước mắt như có một biển máu đỏ sẫm ập thẳng vào mặt, chặn ngang cổ họng Lương Thú, khiến hắn ta không tài nào thở được.

"Ta sai rồi, ta biết sai rồi, van cầu ngươi bỏ qua cho ta."

Lúc này gương mặt dữ tợn của Lương Thú chỉ có kinh hoảng, nước mắt nước mũi tùm lum.

Bên dưới… còn chảy ra chất lỏng màu vàng.

Sợ đái ra quần!

Tiêu Thiên không trả lời hắn ta, chỉ là yên lặng nhìn, thả ra khí tức.

Lương Thú quỳ dưới đất hoảng sợ phát hiện cơ thể mình dần tan biến, vươn tay muốn bắt lấy Tiêu Thiên.

Hắn ta chưa kịp đụng tới Tiêu Thiên, toàn thân đã hóa thành tro bụi.

Không lưu lại bất cứ vết tích nào chốn thiên địa này.

Tiêu Thiên thu liễm khí tức, âm trầm xoay người.

Chung Linh đứng trong Linh Liên Lung trận cũng đã sợ đến lạnh run cả người…

Σ(o д o)?

Đặc biệt là khi thấy Tiêu Thiên đi tới, vươn tay về phía nàng ta, nàng ta giật thót, ôm đầu ngồi xổm xuống.

"Thân Vương tha mạng a, Chung Linh biết sai rồi, không nên…"

Rắc!

Tiếng vỡ vụn thanh thúy vang lên, Chung Linh thận trọng ngẩng đầu.

Linh Liên Lung trận vây khốn nàng ta yếu ớt như giấy trong tay Thân Vương Tiêu Thiên.

Đối phương còn đang nhìn nàng ta vẻ ghét bỏ.

"Ngươi ngu đấy à?"

Ngoài khe núi, Chung Linh đang đứng im tại chỗ, không dám động đậy.

Trước khi rời đi Thân Vương đã nói phải hủy thi diệt tích, kêu nàng đừng chạy lung tung, hắn đi một lát rồi sẽ về.

Trong lòng nàng cảm thấy rất quái lạ: sát thủ của Huyết Vân lâu đều bị Thân Vương đánh cho bốc hơi rồi.

Còn hủy cái gì nữa?

Sau đó, nàng kinh hãi nhìn thấy một ngọn núi phía xa đang… nhảy tới.

Một ngọn núi sao có thể nhảy được chứ?

Ồ….

Linh khí lưu chuyển trong hai mắt khiến Chung Linh nhanh chóng nhìn rõ: thì ra là Thân Vương vác núi về.

Cái này không kỳ quái…. mới lạ á!

Chung Linh cảm thấy nhận thức của bản thân sắp sụp đổ hết rồi. Rốt cuộc thì Thân Vương là quái vật gì vậy.

Chẳng có tí cảnh giới nào, trên người cũng không hề có linh khí dao động, chỉ dựa vào sức mạnh nhục thân để khiêng cả một ngọn núi?

Cho dù có được khả năng thể dời non lấp biển của Thánh cảnh thì cũng không cách nào nhấc đồ nhẹ tênh như Thân Vương được đâu ha?

Hô hấp của Chung Linh đột nhiên trở nên dồn dập, tim đập thình thịch như trống trận.

Chương 9. Thiếu tướng quân hỏng rồi!

“Lẽ nào Thân Vương là.... nhân vật vượt qua Thánh cảnh thập giai trong truyền thuyết?”

Ầm ầm!

Tiếng nổ vang dội cắt đứt suy nghĩ miên man của Chung Linh.

Khói bụi bốc lên khắp nơi, Chung Linh trơ mắt nhìn Tiêu Thiên ném ngọn núi xuống, chôn vùi cả khe núi.

Tiếp đó hắn vọt lên không trung, bất ngờ đánh một quyền sang phía bên cạnh.

Quyền kình cách không bắn ra, xuyên thủng ngọn núi, khiến nó đổ sụp.

Vù!

Tiêu Thiên nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt Chung Linh, phủi phủi bụi đất trên tay: “Xong việc, giờ chỗ này không còn vết tích ta đã ra tay nữa.”

Nhìn hình dạng mặt đất đã hoàn toàn thay đổi sau lưng Tiêu Thiên, hồn vía của Chung Linh cũng lạc trôi tận trên mây.

Giờ khắc này, nàng đã có nhận thức mới với cụm từ: hủy thi diệt tích.

“Nhóc con, đến lúc đó cứ nói là ngươi cứu được ta.” Tiêu Thiên bước trở lại, đồng thời dặn dò Chung Linh.

“Hả?” Chung Linh lập tức hoàn hồn, vội vàng đi theo Tiêu Thiên: “Nhưng mà...”

“Mẹ ngươi chưa từng nói với ngươi: phải nghe lời của người lớn à?” Tiêu Thiên đột ngột quay đầu, ánh mắt lạnh như băng.

“Ặc....” Chung Linh bị dọa đến mức giật nảy cả mình, đôi chân thon dài lập tức mất sạch sức lực, quỳ xuống đất.

“Ta... ta đảm.... đảm bảo sẽ không nói bậy!!”

Lúc Chung Linh trả lời Tiêu Thiên, giọng nói cũng đã trộn lẫn cả tiếng khóc nức nở rồi.

Hết cách rồi, lúc trực tiếp đối diện với uy áp của Tiêu Thiên, nàng mới cảm nhận rõ: nam nhân này khủng bố đến mức nào.

Giống như cả trời đất đều đang nghiêng ngã, tầm mắt của bản thân cũng bắt đầu vặn vẹo.

“Nghe lời sớm một tí không được à, nhóc con nghịch ngợm....” Tiêu Thiên thu hết khí tức toàn thân về, đưa tay đỡ đối phương đứng dậy: “Đi thôi!”

“Vâng!” Chung Linh vội vàng trả lời, ngoan ngoãn đi theo phía sau Tiêu Thiên, y như một cô hầu nhỏ.

Đám người Tiêu Thiên đi chưa được bao lâu, phía trước đã truyền tới tiếng động. Mấy nữ cấm vệ phụ trách bảo vệ nối đuôi nhau xông ra từ trong lùm cỏ phía trước.

“Thân Vương, ngài không sao chứ?”

“A, Chung thiếu tướng quân!”

Mấy nữ cấm vệ nhìn thấy Tiêu Thiên bình an vô sự thì đều thở phào nhẹ nhõm. Các nàng nghe thấy tiếng vang truyền tới từ bên này nên vội vã chạy qua.

Nhưng khi nhìn thấy Chung Linh ở phía sau Tiêu Thiên, sắc mặt mọi người đều lộ ra vẻ kinh ngạc, quên cả chào theo nghi thức quân đội.

“Thiếu tướng quân, chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

“Người bắt Thân Vương đâu, lẽ nào đã...”

Đối mặt với một loạt câu hỏi của các nữ cấm vệ, Chung Linh hắng giọng rồi nói “Khụ khụ, tên cướp đã bị ta giết chết. Mọi người cứ việc yên tâm đi.”

“Được rồi, sợ bóng sợ gió một phen, mọi người đều vất vả rồi. Chúng ta trở về, tiếp tục ăn thịt nướng thôi.” Tiêu Thiên vung tay, cười tủm tỉm lên tiếng.

Mấy nữ cấm vệ đưa mắt nhìn nhau, người đứng đầu có vẻ không vui nhưng vẫn duy trì lễ tiết: “Khởi bẩm Thân Vương, nếu trong núi có kẻ cướp, chỉ sợ đã không còn an toàn nữa.”

“Chúng ta vẫn nên sớm quay về, ổn định thì hơn.”

Tiêu Thiên khoát tay, tiếp tục đi về phía trước: “Không sao, kẻ cướp đã bị nhóc con này giết sạch rồi.”

“Hơn nữa thực lực của nhóc con này khá lắm, nếu kẻ địch lại xuất hiện, nàng ta cũng có thể làm cỏ hết.”

“Mau quay về thôi, đừng lãng phí thức ăn chứ.”

Tiêu Thiên thoải mái rời đi nhưng mấy nữ cấm vệ bên cạnh đều tái hết cả mặt.

Toang rồi!

Thân Vương nói sai rồi!

Thiếu tướng quân là con ruột của đại tướng quân, tính tình

cực kỳ kiêu ngạo. Nàng ghét cay ghét đắng, chướng mắt nhất là hạng thèm muốn hưởng lạc như Tiêu Thiên.

Nhất là loại cậy già lên mặt, ỷ mình lớn tuổi xưng hô coi thường nàng như tiểu cô nương hay nhóc con.

Chung Linh đã từng đánh đập tàn nhẫn con cháu hoàng thất, ồn ào đến tận trước mặt bệ hạ.

Xong nàng chẳng những không bị phạt, mà còn được bệ hạ ban tặng bội kiếm, thỉnh thoảng tuần tra khắp nơi, bắt bớ người làm ác, kẻ nguy hiểm.

Lúc này nếu Chung Linh nổi giận, đánh Thân Vương một trận thì các nàng có muốn cũng không cản nổi.

Mấy nữ cấm vệ đưa mắt nhìn nhau, âm thầm trao đổi.

“Đến lúc đó cố gắng cản được tí nào hay tí đó, đừng để Thân Vương bị thiếu tướng quân đánh chết.”

Giao lưu xong, ánh mắt đan xen, mọi người chăm chăm nhìn Chung Linh đi về phía Tiêu Thiên, chuẩn bị tùy thời ra tay cứu người.

Các nàng nhìn chằm chằm cảnh Chung Linh đến gầu Tiêu Thiên, sau đó....

Thành thật đi theo sau đối phương, giống như một người hầu nhỏ ngoan ngoãn, yên tĩnh quá mức.

“Các ngươi còn ngơ ra đó làm gì, mau đi theo đi.” Thẳng đến khi Chung Linh xoay người, nói với các nàng.

Các nữ cấm vệ mới nhộn nhạo đuổi theo. Suốt dọc đường đều: ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, không hiểu tình huống này là như nào.

Từ khi nào mà tính tình của vị thiếu tướng quân này lại tốt như thế chứ?

Đến khi cả đám người về đến vị trí nướng thịt lúc đầu.

“Chẳng những không khét mà còn vừa chín tới.” Tiêu Thiên nhìn miếng thịt nướng vàng ươm sáng bóng, không ngừng nhỏ mỡ, vẫy tay với Chung Linh đang đứng bên cạnh: “Nhóc con, có đao không.”

Chương 10. Thiếu tướng quân hỏng rồi! 2

“Có!” Chung Linh vội vàng trả lời, rút bội đao nhỏ bên eo ra, dùng hai tay cung kính đưa cho Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên nhận lấy đao, đánh giá một lượt rồi bắt đầu cắt thịt.

“Ừm, da bên ngoài xốp giòn, bên trong nhiều nước non mềm nhưng vẫn có độ dai nhất định. Đúng là rất tuyệt.” Tiêu Thiên thử một miếng, thật lòng khen ngợi, còn mời nữ cấm vệ bên cạnh.

“Cùng ăn luôn đi, trốn xa như thế làm gì, đừng câu nệ.”

Mấy nữ cấm vệ không lên tiếng. Người nào người nấy đều trợn to mắt nhìn Chung Linh ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Tiêu Thiên, nhận đao thay đối phương cắt thịt.

Không có ai ngoại lệ, các nàng đều cảm thấy rất nghi ngờ.

Rốt cuộc thì các nàng đang nằm mơ hay thiếu tướng quân trước mắt chính là hàng giả mạo?

Ở Hoàng thành, trước nay Chung đại tiểu thư luôn nổi tiếng là cao ngạo. Ngoại trừ ở trước mặt mẹ nàng và bệ hạ, chưa bao giờ nể nang hay cho ai mặt mũi.

Có điều khi các nàng tiến lên trước, nghe được cuộc đối thoại giữa Chung Linh là Tiêu Thiên thì nghi ngờ đã trở thành khiếp sợ luôn rồi

“Nhóc con, hình như ngươi biết rõ lai lịch của đám người vừa

mới bắt cóc ta, người quen cũ hả?" Mồm miệng Tiêu Thiên bóng nhẫy mỡ, tò mò nhìn Chung Linh.

"Đúng... đúng ạ. Kẻ cầm đầu tên Lương Thú, từng là thổ phỉ của Yên Lãng trại, là bài kiểm tra mẹ ta giao cho trước lễ trưởng thành. Một năm trước đã bị ta bắt được, chém đầu thị chúng."

"Giờ lại trở thành sát thủ của Huyết Vân lâu."

Hai chân Chung Linh khép lại, hai tay đặt trên đùi, dáng ngồi nghiêm chỉnh, báo cáo đâu ra đấy với Tiêu Thiên.

"Lễ trưởng thành?" Tiêu Thiên nhíu mày, trên dưới đánh giá Chung Linh: "Bao lớn rồi?"

"Mười.... mười sáu ạ."

"Thật sự vẫn là một nhóc con nghịch ngợm, ăn gì lớn lên vầy..." Khóe miệng Tiêu Thiên giật giật. Hắn lắc đầu: "Cái này phải phê bình mẹ ngươi mới được. Tuổi tác mới bao lớn mà đã kêu ngươi làm mấy chuyện kêu đánh kêu giết này rồi."

Híz-khà-zzz....

Mấy nữ cấm vệ xung quanh hít vào một hơi lạnh, Thân Vương to gan quá.

Đại tướng quân Chung Lệ Song là vẩy ngược của Chung Linh, không ai được nói xấu, dù chỉ một câu!

"Vâng ạ...." Chung Linh nở nụ cười, máy móc gật đầu.

Cả đám nữ cấm vệ nhìn dáng vẻ em bé ngoan của Chung Linh xong, hóa đá tập thể luôn

Tiêu rồi....

Thiếu tướng quân, hỏng rồi.

Vực Nam Hoang, tổ chức sát thủ hàng đầu.

Phân lâu tại hoàng triều Đại Viêm....

“Trên khắp vực Nam Hoang, ở đâu thì Huyết Vân lâu cũng được xem là tiếng xấu vang xa. Chỉ cần giá cả hợp lý, chuyện gì bọn họ cũng dám nhận.”

“Lần này bọn họ bắt cóc Thân Vương nhưng mục tiêu chính là nữ đế. Không biết kẻ phía sau là ai mà ra giá cao như thế.”

Nói đến đây, Chung Linh cẩn thận nhìn về phía Tiêu Thiên: “Lần này nhiệm vụ của bọn họ thất bại, trong vòng bảy ngày, chắc chắn sẽ còn có người tới.”

Biểu cảm Tiêu Thiên cứng đờ, kinh ngạc hô lên: “Trong vòng bảy ngày, còn người đến à?”

Tự nhiên hắn cảm thấy cách làm việc của Huyết Vân lâu có tí...ngu xuẩn

Lúc trước, khi còn ở tổ chức trên Trái Đất , một khi đụng phải tình huống kiểu này, hắn đều sẽ đi điều tra cẩn thận.

Xem thử có phải có kẻ thứ ba tham gia, họa thủy đông dẫn (gắp lửa bỏ tay người) hay không?

Xem sức chiến đấu của mục tiêu có vượt qua giới hạn năng lực hay không? Có cần biến chiến tranh thành tơ lụa, bắt tay giảng hòa hay không?

Thẳng đến khi bản thân trở thành tông sư nội ngoại kiêm tu, tên cha nuôi chết tiệt kia mới bắt đầu hoành hành ngang ngược.

Sao sát thủ của Huyết Vân lâu này cứ ý như mấy kẻ thô thiển lỗ mãng thế nhỉ?

Biểu cảm trên mặt Tiêu Thiên cực kỳ phức tạp, cảm thấy

phiền phức chết đi được.

Nữ cấm vệ bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt của Tiêu Thiên thì cho rằng đối phương đang sợ hãi.

Cũng phải, bị Huyết Vân lâu theo dõi, sợ hãi là chuyện rất bình thường.

Phân lâu của Huyết Vân lâu hoàng tại triều Đại Viêm, bệ hạ cũng cực kỳ đau đầu, quét không hết tẩy không sạch.

“Thân Vương, chi bằng tạm thời ngài cứ ở trong cung, đừng ra ngoài.” Nữ cấm vệ dẫn đầu chắp tay khuyên bảo Tiêu Thiên: “Trận pháp bảo vệ hoàng cung rất mạnh, sát thủ của Huyết Vân lâu sẽ không dám tự tiện xông vào.”

“Ý kiến hay! Cứ ở trong cung đi, thoải mái hơn nhiều.” Hai mắt Tiêu Thiên sáng ngời, lập tức hưởng ứng chủ ý của nữ cấm vệ dẫn đầu.

Khóe miệng của những nữ cấm vệ khác thoáng run rẩy, trong lòng đều có cùng một suy nghĩ: “Thân Vương ngươi sợ chết đến mức nào vậy trời?”

Duy chỉ có sắc mặt Chung Linh là khá cổ quái, suy nghĩ trong lòng hoàn toàn khác với những nữ cấm vệ kia: “Thân Vương, ngài không muốn ra tay đến thế cơ à.”

Rất nhanh, các nữ cấm vệ bắt đầu thu dọn hành lý ở doanh địa đơn sơ này.

“Thủ lĩnh, ngài nói xem có phải thiếu tướng quân cũng thích tên ẻo lả yếu nhớt kia không? Lúc đối xử với Thân Vương tính tình tự nhiên lại tốt thế?” Nữ cấm vệ đi đến bên cạnh, nhìn cảnh tượng Chung Linh theo chân Tiêu Thiên ở phía xa rồi thì thầm.

Chương 11. Đáng sợ quá, ta sợ quá đi!

Nữ thống lĩnh cấm vệ kia nhíu mày: “Nói hươu nói vượn cái gì thế. Từ trước đến nay thiếu tướng rất sùng bái bệ hạ, đối với Thân Vương là yêu chim yêu cả lồng, hợp tình hợp lý. Ngươi đừng nói huyên thuyên, lung tung.”

“Biết rồi ạ. Nói ra thì Huyết Vân lâu này cũng quá đáng lắm rồi.” Nữ cấm vệ này không nhịn được, hai tay siết chặt: “Không biết tiếp theo còn có bao nhiêu dân chúng gặp họa, bệ hạ sẽ gặp bao nhiêu phiền phức nữa”

“Được rồi, đừng nói nữa. Trước khi đi bệ hạ từng dặn dò.” Nữ thống lĩnh cấm vệ liếc mắt nhìn Tiêu Thiên: “Chăm sóc Thân Vương cho thật tốt, để ngài ấy làm một phú ông giàu có, nhàn nhã là được.”

Nói xong, nữ thống lĩnh cấm vệ tiếp tục thu gom đồ vật.

Nữ cấm vệ khơi mào câu chuyện cũng thở dài, dọn dẹp chung quanh một chút, tránh để tạo thành núi lửa.

Bên kia, Tiêu Thiên đứng trên vách núi, nhìn Hoàng thành phía xa rồi đột nhiên mở miệng nói với Chung Linh: “Vừa rồi. lúc cấm vệ kia lén lút thảo luận có nói: Huyết Vân lâu này sẽ làm cho dân chúng gặp họa, Tử Nhược Yên sẽ gặp phiền phức, thế là có ý gì?”

Biểu cảm trên mặt Chung Linh như bị khựng lại. Nàng quay đầu lại nhìn nữ cấm vệ đang thu dọn đồ đạc phía xa, chân mày giật giật.

Đám ngu ngốc mấy người, Thân Vương nghe được hết đó!

Điều chỉnh tâm trạng xong, Chung Linh mới bắt giải thích với Tiêu Thiên: "Thân Vương đại nhân, Huyết Vân lâu làm việc bẩn thỉu, không từ thủ đoạn."

"Nhiệm vụ lần này thất bại, bọn họ có thể sẽ như mọi khi: tàn sát dân chúng, bức bách quan phủ hoàng triều Đại Viêm nộp.... phí bảo vệ!"

Nói đến ba chữ cuối cùng, Chung Linh nghiến răng nghiến lợi.

"Phí bảo vệ?" Tiêu Thiên có hơi sửng sốt, nhìn về phía Chung Linh: "Có ý gì?"

"Bình thường trong triều có quan viên thanh liêm làm việc chạm đến lợi ích của một vài gia tộc quyền thế địa phương, bọn chúng sẽ đến Huyết Vân lâu treo giải."

"Triều đình bảo vệ những quan viên này, sát thủ của Huyết Vân lâu không có cách nào hoàn thành đơn hàng thì sẽ quay sang giết hại dân chúng, ép triều đình đi vào khuôn khổ."

"Triều đình đành phải móc ngân khố, trả phí bảo vệ để Huyết Vân lâu huỷ bỏ nhiệm vụ. Tiền của gia tộc quyền thế địa phương bọn chúng cũng không hoàn lại, ăn cả hai đầu."

"Cũng bởi vì chuyện này, các quan viên triều đình làm việc ở địa phương đều rất cẩn thận...."

Chung Linh thở dài, tiếp tục nói: "Thân Vương, nhiệm vụ lần này thất bại, dựa theo thói quen của Huyết Vân lâu thì bọn chúng sẽ thử tiếp tục ra tay với ngài."

"Nếu không thành công sẽ giết hại dân chúng, đòi phí bảo vệ."

"Trong những tình huống đặc biệt, bệ hạ dẫn quân ra ngoài,

sát thủ Huyết Vân lâu còn có thể thò chân vào thế cục chiến trường, tạo phiền phức cho bệ hạ."

Tiêu Thiên nghe thế, trên mặt cũng có chút oán hận: "Giết hại dân chúng? Thứ vô sỉ, như thế cũng xứng gọi là sát thủ à!"

Dân chúng vô tội. Thời còn ở trên Trái Đất , cho dù cha nuôi tàn nhẫn vô tình đến mấy thì tổ chức của bọn họ vẫn có một điều luật thép.

Người thường vô tội, không đụng đến!

"Dựa vào hiểu biết của ngươi về Tử Nhược Yên, nói xem nếu nàng biết thực lực của ta cũng tạm được thì có kêu ta ra tay xử lý vài chuyện không?" Tiêu Thiên chợt nghĩ đến điều gì đó, nghiêm túc nhìn về phía Chung Linh.

"Có phải ngài đã hiểu lầm gì về ba chữ "cũng tạm được' này hay không?" Trong lòng Chung Linh không nhịn được, châm biếm nhưng không dám nói thành lời.

Đối với vấn đề của Tiêu Thiên, nàng chỉ có thể thành thật gật đầu trả lời: "Bệ hạ có."

"Phiền phức to rồi! Một khi Huyết Vân lâu giết hại dân chúng, chắc chắn ta sẽ không chịu đựng được, ra tay trước mắt mọi người. Thực lực cũng theo đó mà lòi hết ra luôn."

"Thế thì ngày tháng làm Thân Vương nhàn nhã, thảnh thơi của ta chẳng phải sẽ một đi không trở lại luôn à?"

"Lại phải quay về những ngày tháng chém giết không ngơi tay từ sáng đến tối như trước kia...."

Tiêu Thiên mở miệng phân tích, nét mặt càng ngày càng nghiêm trọng.

“Cho dù ta có nhịn xuống không ra tay thì dân chúng bị giết hại, chiến cuộc bị nhiễu loạn…tất cả đều là do ta mà ra.”

“Nếu Tử Nhược Yên viết một bức hưu thư, bỏ ta rồi đuổi ra khỏi hoàng cung, thế thì cái chạn này làm sao mà chui, cơm chùa đâu mà ăn nữa?”

“Người như ta lại chẳng có ngh ngỗng kiếm sống gì, thứ duy nhất làm bon tay chính là chém người. Muốn tiếp tục sống qua ngày, chẳng phải là lại phải không ngừng chém giết, thậm chí làm lại nghề cũ à?”

Trên trán Tiêu Thiên bắt đầu đổ mồ hôi, hắn dường như đã nhìn thấy ngày tháng quần áo chỉ cần vươn tay sẽ có người mặc hộ, bữa ăn chỉ cần há miệng cơm đang dần dần đi xa.

Loại ngày tháng được nữ đế bao nuôi này thoải mái, nhàn nhã biết bao, đáng để vứt bỏ bản thân.

Bát cơm chùa này không thể mất được đâu!

Tiêu Thiên hoảng sợ nhìn Chung Linh, giọng điệu nôn nóng: “Không được không được, thật là đáng sợ.”

“Ta phải đánh chết đám người Huyết Vân lâu!”

(⊙? ⊙)

Nét mặt Chung Linh đầy vẻ khiếp sợ: “???”

Chương 12. Đáng sợ quá, ta sợ quá đi! 2

Thân Vương đây là kiểu: không tìm thấy đáp án nên thẳng tay giải quyết vấn đề luôn à?

[Vượng Tài, mi có thể tìm thấy vị trí của phân lâu Huyết Vân lâu không?] Trong lòng Tiêu Thiên vội vàng hỏi.

[Chủ nhân tôn kính, lúc trước khi ngài đánh sụp Lương Thú, tôi đã sớm thu thập tin tức, có thể tiến hành định vị.]

[Mau dẫn đường cho ta!] Sau khi Tiêu Thiên dặn dò Vượng Tài thì hô lên với cấm vệ phía xa.

“Hình như món đồ bệ hạ tặng ta trước khi lên đường đã bị rơi đâu mất rồi. Chung Linh, theo bổn vương đi tìm. Còn các ngươi, cứ chờ ở đây, không cần đi theo. Bọn ta sẽ nhanh chóng quay lại.”

Sau khi hô to, Tiêu Thiên còn không đợi đám cấm vệ phản ứng lại đã nhanh chân bỏ chạy.

Nguyên đám cấm vệ nghe thấy tiếng gào của Tiêu Thiên đều ngây ra như phỗng.

“Nghe theo lời dặn dò của Thân Vương. Có ta hộ tống, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” Chung Linh phản ứng cũng rất nhanh, xụ mặt dặn dò nhóm nữ cấm vệ rồi đuổi theo Tiêu Thiên.

Chỉ chớp mắt hai người đã chạy mất hút, biến mất trong rừng rậm.

“Thủ lĩnh?” Nữ cấm vệ kia nhìn về phía thống lĩnh, có chút

ngơ ngác, ngỡ ngàng.

Thống lĩnh cấm vệ cau mày, nàng luôn cảm thấy có chỗ nào đó sai sai nhưng lại không nói ra lời được

Chung thiếu tướng quân quá nghe lời.

Nhưng mà....

“Có thiếu tướng quân cùng đi, có lẽ sẽ không xaye ra chuyện gì đâu. Nghe theo lời Thân Vương dặn dò, chờ ở đây đi.”

“Còn nữa, hai ngươi nhanh chóng truyền tin tức ra ngoài, cảnh cáo tứ phương: Huyết Vân lâu có thể sẽ ra tay. Trước tiên cứ đề phòng, để dân chúng tạm thời trốn vào pháo đài phòng thủ.”

Hai nữ cấm vệ chắp tay lĩnh mệnh: “Vâng!”

“Huyết Vân lâu....” Nữ thống lĩnh cấm vệ nhắc tới ba chữ này liền nghiến răng nghiến lợi, hai tay vì nắm quá chặt không ngừng run rẩy.

“Thật hy vọng đám Huyết Vân lâu này có mắt như mù, trêu chọc phải đại năng lánh đời, bị giết sạch thì tốt quá rồi.” Nữ thống lĩnh cấm vệ hung tợn mở miệng. Có điều, nói xong thì chính nàng cũng tự cười khổ.

Nàng nhìn nữ cấm vệ bên cạnh đang cảm động lây, tự giễu: “Chắc ta điên rồi, thế mà lại nói ra mấy lời mê sảng ngây thơ này.”

“Thân Vương, ngài muốn đi tìm Huyết Vân lâu báo thù thật ạ?” Chung Linh đuổi theo Tiêu Thiên, vội vàng hỏi.

“Báo thù gì chứ ?” Tiêu Thiên lắc đầu, nghiêm túc nhìn về phía Chung Linh: “Suy nghĩ này của ngươi sai quá rồi. Đây là đi vì dân trừ hại, phát huy chính nghĩa.”

“Tổ chức hắc ám tà ác xem mạng người như cỏ rác, chỉ vì lợi

ích của bản thân như Huyết Vân lâu nên dùng thủ đoạn sấm rền gió cuốn để diệt trừ."

"Chúng ta là xua đuổi bóng tối, ôm ấp ánh sáng, trả cho trời đất này một càn khôn tươi sáng."

Chung Linh nghe Tiêu Thiên nói một đống lời chính nghĩa, có chút hoảng hốt.

Không biết tại sao nàng chợt cảm thấy: nhưng lời Tiêu Thiên nói hình như rất có đạo lý.

"Nhưng phân lâu của Huyết Vân lâu ở Đại Viêm chúng ta…căn bản là không tìm thấy vị trí." Chung Linh lại nói ra một lo lắng khác.

Tiêu Thiên khoát tay, ý bảo Chung Linh yên tâm: "Không sao, ta có thể tìm được bọn họ."

Nói xong Tiêu Thiên nhìn trái nhìn phải, sau khi phát hiện không có ai thì mới yên tâm.

Hắn đột nhiên vươn tay túm lấy vạt áo sau của Chung Linh, xách nàng lên.

Chung Linh còn chưa kịp phản ứng thì đã phát hiện bản thân bị Thân Vương khiêng trên vai.

Sau đó, nàng thấy hai chân Tiêu Thiên gấp khúc rồi lập tức phát lực.

Đùng!

Tiếng vang cực lớn, nặng nề đột nhiên nổ vang, lực xung kích đáng sợ lập tức truyền đến.

Áp lực khủng khiếp thổi quét toàn thân.

Chung Linh phát hiện bản thân đã vọt lên, cách xa mặt đất. Cảnh sắc phía dưới nhanh chóng thu nhỏ lại.

Mặt đất chỗ mình và Thân Vương vừa đứng giống như dòng nước nổi lên gợn sóng, sau đó sụp đổ.

Cảnh sắc phía dưới nhanh chóng lướt qua, sau đó dần dần phóng lớn.

Rầm!

Tiêu Thiên đáp xuống đất, giống như một viên đạn pháo đập xuống sườn dốc, làm đổ sập cả nửa ngọn núi

Trong cảnh bụi đất bay tán loạn, Tiêu Thiên lại phát lực, thả người nhảy lên cao.

Nhảy một cái đã trực tiếp băng qua vô số đỉnh núi.

Chung Linh bị Tiêu Thiên khiêng trên vai, nhìn động tĩnh phía sau rồi hoàn toàn ngơ ngác.

Càng tiếp xúc gần với Tiêu Thiên, nàng lại càng cảm nhận được rất rõ ràng.

Đúng là không có một sợi linh khí nào! Tiêu Thiên đã thật sự dựa vào sức mạnh cơ thể khủng bố của mình để nhảy vọt qua những ngọn núi.

Có điều Chung Linh cũng dần phát hiện: hình như Tiêu Thiên nhảy càng ngày càng cao, thời gian dừng đang không ngừng kéo dài.

Mãi đến một lần tiếp đất lúc sau, Tiêu Thiên đáp xuống một khu vực núi rừng hoang tàn vắng vẻ. Hắn đứng im, mãi vẫn không thấy nhúc nhích.

Ngay lúc Chung Linh đang hoang mang, không biết Tiêu Thiên

muốn làm gì thì chợt nghe thấy đối phương chậm rãi lên tiếng.

“Hình như ta đã tìm lại được chút cảm giác rồi.”

Chung Linh mù mờ chẳng hiểu ra sao, tìm được cảm giác gì chứ?

Nhưng nháy mắt tiếp theo, Chung Linh lại kinh ngạc phát hiện: đất đá vỡ vụn xung quanh đang từ từ di chuyển, hơn nữa còn đồng loạt bay lơ lửng lên không trung.

Chương 13. Có thể ra tay thì sẽ không lải nhải

Mặt đất giống như có một luồng dao động vô hình đang lan rộng ra bốn phương tám hướng.

Rầm!!!

Tiêu Thiên lại phóng lên cao, trọng lực vốn đè nặng trên người hình như đang dần biến mất.

“Ha ha ha, quả nhiên là thế mà!” Tiêu Thiên không ngừng bay lên, không nhịn được vui sướng cười to.

Xuyên qua tầng mây, Tiêu Thiên lơ lửng giữa không trung. Hắn nhìn biển mây trắng như bông dưới ánh mặt trời trước mặt, tinh thần vô cùng sảng khoái.

Hắn là người Trái Đất , đến từ vị diện siêu cao nên không bị quy tắc hạn chế, thoát khỏi trọng lực, bay như chim cũng không phải việc khó khăn gì.

Có thể dựa vào sức mạnh bản thân để bay lượn… ngay cả Tiêu Thiên cũng không cách nào kiềm chế được sự vui sướng trong lòng.

Chung Linh bị khiêng trên vai, cũng kinh ngạc nhìn bốn phía: “Thật.... Thật là đẹp.”

Nghe thấy giọng nói của tiểu nha đầu trên vai, Tiêu Thiên tò mò: “Ngươi không phải là Phá Không cảnh, có thể bay trên không à? Chẳng lẽ lại chưa từng được nhìn qua?”

“Thân Vương đại nhân, Phá Không cảnh lăng không phi hành tiêu hao linh khí lắm. Bình thường chỉ cách mặt đất ba trượng đã là được lắm rồi.”

“Bay lên cao giống như này thì ta chịu chết, không cách nào làm được.”

Chung Linh vừa giải thích, vừa đánh giá cảnh vật trên không trung chưa từng được nhìn thấy này, sắc mặt khác thường.

Còn không chờ nàng ngắm nhiều thêm một chút, lực đẩy cực mạnh đã đột nhiên đánh úp lại, cảnh sắc chung quanh bắt đầu nhanh chóng thụt lùi.

Theo tốc độ phi hành không ngừng tăng nhanh của Tiêu Thiên, cảnh vật bốn phía thậm chí còn trở nên lẫn lộn không rõ ràng, tầm mắt của Chung Linh đã bắt đầu không theo kịp.

Linh khí trong cơ thể không tự chủ được, bắt đầu tràn ra, hóa thành màn linh khí hộ thể, tránh bị xé toạc.

“Cái này.... quá.... Quá nhanh!” Chung Linh có chút sợ hãi. Nàng lo nếu còn tiếp tục như vậy, bản thân sẽ không chịu nổi.

Ngay lúc cảm thấy bản thân đã đến cực hạn, Chung Linh lại phát hiện: tốc độ Thân Vương khiêng mình đi đã không còn tăng thêm nữa.

Cảm nhận được điều này, Chung Linh không khỏi trầm tĩnh lại.

“Thân Vương quả nhiên là rất đáng sợ. Không cần linh khí cũng có thể phi hành, hơn nữa lực xung kích khi bay về phía trước gần như đã đến mức cực hạn mà mình có thể chống đỡ.”

“Rốt cuộc thì chiến lực của Thân Vương đáng sợ đến mức nào chứ?”

Trong lòng Chung Linh cảm khái nhưng lại không biết.

Tốc độ phi hành mà nàng cho là cực hạn này, căn bản chưa là gì với Thân Vương nhà mình.

Nếu không phải hệ thống trong cơ thể Tiêu Thiên luôn giám sát tình huống của nàng, nhắc nhở hắn giảm bớt tốc độ thì Tiêu Thiên đã tiếp tục tăng tốc, Chung Linh sẽ bị chấn động chết tươi.

Ngay lúc Chung Linh mơ mơ màng màng, bên tai bỗng truyền đến giọng nói của Tiêu Thiên: "Chúng ta tới rồi."

Vù!

Khung cảnh bốn phía bỗng nhiên đứng im, chỉ chớp mắt Tiêu Thiên đã dừng lại, gần như không có giảm xóc.

"Tới rồi ạ?" Chung Linh còn chưa nhìn rõ ràng bốn phía đã thấy Tiêu Thiên thả mình xuống, đối phương còn thuận tay túm vạt áo mình.

Chung Linh bị xách đi giống như gà con, chưa lấy lại tinh thần đã phát hiện bản thân bị Tiêu Thiên giơ lên cao.

Sau đó....

"Cho ngươi bay này!" Tiêu Thiên vung mạnh tay, Chung Linh lập tức phóng vút về phía trước

"Hể??" Chung Linh căn bản là không chống cự được sức mạnh của Tiêu Thiên, tay chân lắc lư lao về phía trước, vẻ mặt rất chi là hoảng sợ.

Vèo!

Chung Linh lao đi vun vút. Sau đó nàng phát hiện ra tốc độ của Tiêu Thiên càng nhanh hơn, lướt qua mình, xông về phía trước.

Rầm!

Tiêu Thiên lao thẳng phía trước, giống như đụng vào trên mặt kính.

Răng rắc.

Trong mắt Chung Linh, không trung giống như vỡ vụn, lộ ra vô số vết nứt.

Rầm rầm....

Giống như một tấm kính bị vỡ vụn rơi xuống, khoảng không trước mặt không còn trống rỗng, chẳng có gì nữa. Huyễn trận sụp đổ, để lộ một tòa nhà đang lơ lửng giữa trời .

Cả lầu các giống như một hòn đảo nhỏ, từ trên xuống dưới chỉ có một màu đỏ thẫm, lẳng lặng lơ lửng trên không trung.

Bên trên có một tấm biển lớn, khắc rõ ba chữ màu máu.

Huyết Vân lâu!

Đã không có trận pháp phòng thủ, Chung Linh bị ném tới nhanh chóng điều chỉnh cơ thể. Linh khí trên người nàng bắt đầu khởi động, sau một cái lộn vòng đã vững vàng đáp xuống quảng trường phía trước Huyết Vân lâu đang lơ lửng.

Chung Linh vẫn duy trì tư thế quỳ một gối xuống đất, bắp đùi thon dài còn đang không ngừng run rẩy.

“Hóa.... hóa ra là linh khí phi hành, khó trách bệ hạ tìm mãi cũng không thấy vị trí của phân lâu này, thì ra nó nằm ở trên trời.” Chung Linh chống đầu gối, kinh ngạc mãi không thôi.

Tiêu Thiên lại thò tay nhấc Chung Linh trên mặt đất lên: “Theo sát ta, đừng chạy lạc.”

“Vâng!” Chung Linh vội vàng gật đầu, theo sát phía sau Tiêu Thiên: “Tiếp theo chúng ta làm sao đây, phải lẻn vào trong đó ạ?”

Tiêu Thiên lắc đầu rồi bước lên cầu thang, dùng một cước đá vỡ cửa lớn của Huyết Vân lâu.

Đại sảnh phân lâu Huyết Vân lâu, mọi ánh mắt, không hẹn mà cùng nhìn về phía Tiêu Thiên.

Chương 14. Có thể ra tay thì sẽ không lải nhải 2

Trên người từng sát thủ, sát khí lạnh thấu xương cũng bắt đầu tràn ra, bao trùm cả đại sảnh.

“Yếu nhất cũng là Phá Không cảnh?” Chung Linh đi theo bên cạnh Tiêu Thiên, sau khi cảm nhận thoáng qua thì trong lòng vô cùng kinh hãi.

Phân lâu Huyết Vân lâu còn lớn mạnh hơn trong tưởng tượng của nàng rất nhiều.

Trong lâu, đại sảnh.

Giữa đám sát thủ, phía sau quầy gỗ nằm ở trung tâm đại sảnh có một nữ tử dung mạo đẹp đẽ để lộ vai đang nhẹ nhàng cúi.

“Gương mặt xa lạ, đúng là hiếm thấy. Ngươi là ai, đến Huyết Vân lâu Đại Viêm bọn ta có việc gì....”

Rầm!

Nữ tử xinh đẹp nói còn chưa nói hết câu đã bị quyền kình* khủng bố quét ngang, ngay cả vách tường sau lưng nàng cùng hóa thành bột mịn.

** Quyền kình: gió tạo thành khi vung nắm đấm.

** Quyền kình: gió tạo thành khi vung nắm đấm.

Nguyên đám sát thủ còn chưa phản ứng lại thì một cặp mắt đỏ tươi chợt xuất hiện trước mặt. Nó lóe lên rồi lại lập tức biến mất

Rầm! Rầm! Rầm!

Không gian giống như đã đứng yên. Chung Linh trợn to mắt nhìn trong đại sảnh này, hai mươi bảy sát thủ trực tiếp biến mất.

Tiêu Thiên dùng hành động thực tế, phô bày cho nàng xem cái gì gọi là đánh thành cặn bã, giết không còn một mảnh.

Hắn cũng dùng thực lực nói cho nàng biết, cái gì gọi là: có thể ra tay thì bớt lải nhải.

Lầu dưới phát ra động tĩnh không nhỏ, tất nhiên là không thể giấu được phía trên.

Vù! Vù! Vù!

Ba bóng người đột nhiên xuất hiện ở đại sảnh lầu một.

Tuy ba người này đều mặc hắc y sát thủ huyết vân nhưng lại có khác biệt rất rõ với những kẻ khác.

Hai người trên thân áo có thêu viền mây bằng chỉ bạc.

Còn nam nhân cầm đầu, đứng giữa thì viền mây trên áo lại có màu vàng kim, khí tức cũng cao hơn một bậc.

“Sát thủ viền bạc, sát thủ viền vàng! Phân lâu Huyết Vân lâu ở Đại Viêm sao có thể phái loại sát thủ này đến chứ?” Chung Linh nhìn thấy ba người này xuất hiện, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Huyết Vân lâu là tổ chức sát thủ, phải đối mặt với khách thuê nên thực lực trong nội bộ được phân chia rất rõ ràng

Muốn trở thành sát thủ viền bạc thì thực lực phải đạt đến Giác Tỉnh cảnh thất giai.

Về phần sát thủ viền vàng thì sao?

Tuy yêu cầu về cảnh giới cũng giống với sát thủ viền bạc, nhưng lại có đòi hỏi đặc biệt

Xác suất hoàn thành nhiệm vụ phải là trăm phần trăm!

Nhưng dù sát thủ viền bạc hay sát thủ viền vàng thì đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ của Huyết Vân lâu.

“Chung Linh? Con gái ruột của Chung Lệ Song, còn có Thân Vương của hoàng triều Đại Viêm à?” Sát thủ viền vàng nhìn hai người rồi lại đảo quanh bốn phía, coi như đã nắm được tình hình đại khái.

“Dám giết người ở Huyết Vân lâu, lá gan các ngươi cũng to thật đấy.”

“Không những tìm được vị trí của phân lâu mà còn có cách đi lên, bản lĩnh của các ngươi không tệ đâu.”

Nói xong, sát thủ viền vàng lại nhìn về phía Tiêu Thiên: “Thân Vương của hoàng triều Đại Viêm, có vẻ tình báo đã xem nhẹ ngươi rồi.”

“Nếu ngươi đã xuất hiện ở đây, chứng tỏ đám người Lương Thú đã thất bại rồi nhỉ?”

“Đúng là khiến kẻ khác cảm thấy kinh ngạc, vui mừng.”

“Có vẻ như ta không tự ra tay thì không được rồi.” Sát thủ viền vàng bẻ cổ, nói với hai sát thủ viền bạc bên cạnh: “Các ngươi đừng ra tay, để ta chơi đùa một lát.”

Hai sát thủ viền bạc thoáng tránh ra, đồng loạt mở miệng.

“Đừng chơi chết luôn, Thân Vương này vẫn còn giá trị lợi dụng.”

“Giữ Chung Linh lại vầy vò chút đi. Đợi lúc đưa đầu nàng ta

đến chiến tuyến phương Bắc, phỏng chừng Chung Lệ Song kia sẽ phát cuồng, có ích với kế hoạch của chúng ta."

Ba tên này ngươi một lời ta một câu, giống như đã sắp xếp xong vận mệnh của Tiêu Thiên và Chung Linh.

Chung Linh nghiến răng nghiến lợi, cơ thể khẽ run rẩy, chỉ hận không thể rút kiếm lao lên.

Có điều lý trí nói cho nàng biết: giờ phút này tiến lên chính là đi chịu chết.

"Tình báo của các ngươi rất tỉ mỉ, chỉ sợ hoàng triều Đại Viêm cũng có nội ứng của các ngươi." Lúc này, Tiêu Thiên chậm rãi lên tiếng, liếc nhìn ba người trước mặt.

"Tuy nơi này chỉ là phân lâu nhưng lại phái ra cả pháp khí phi hành, còn hiểu rõ chuyện lớn lớn nhỏ nhỏ trong triều như thế. Mưu đồ không nhỏ nha."

"Đúng là phiền phức, cảm giác sự việc còn đau đầu hơn trong tưởng tượng nhiều."

"Chẳng lẽ tổng bộ Huyết Vân lâu các ngươi cũng để ý đến hoàng triều Đại Viêm luôn à?"

Sát thủ viền vàng lạnh lùng hừ một tiếng, nhẹ nhàng rút ra chủy thủ bên hông ra: "Hoàng triều Đại Viêm có bí mật lớn, tổng bộ nhìn chằm chằm vào nó đã rất lâu rồi."

"Đến đi. Để ta xem thử Thân Vương trong tình báo chỉ là tên vô dụng tầm thường, thực lực chân chính rốt cuộc là thế nào…"

Ầm ầm!

Uy áp đáng sợ trong cơ thể Tiêu Thiên bắt đầu phun trào, tràn ngập bốn phía.

Sát ý đã ngưng đọng thành thực chất, không gian xung quanh vặn vẹo như đang triệu hồi cả núi xác biển máu đến thế gian này.

Toàn bộ linh khí phi hành của phân lâu Huyết Sát lâu đều rung động cót két, vô số kết cấu bắt đầu sụp đổ…giống như không thể chịu được luồn áp lực khổng lồ này.

Chương 15. Bày sự thật giảng đạo lý

Cảm giác áp bách tuyệt đối khiến mọi người khiếp sợ.

Dù Chung Linh không phải đối mặt với khí tức của Tiêu Thiên thì cũng xụi lơ, run rẩy ngồi bệt trên mặt đất.

Về phần ba sát thủ đối diện, cả người đã cứng ngắc tại chỗ, không dám mảy may nhúc nhích.

Leng keng....

Sát thủ viền vàng cầm không nổi chủy thủy trong tay mình, để nó rơi xuống đất.

Ba người có cảm giác như trái tim đã bị Tiêu Thiên bóp chặt, có muốn há miệng nói chuyện thì cũng không thốt ra được từ nào.

Cho dù đối diện với lâu chủ đại nhân, bọn họ cũng không có cảm giác áp bách lớn thế này.

Sát thủ viền vàng cắn răng, khóe miệng tràn ra tơ máu, miễn cưỡng lắm mới mở miệng được: "Vị.... đại nhân này, có lẽ là đã có chút hiểu lầm, vẫn.... vẫn mong ngài bao dung."

"Hiểu lầm?" Tiêu Thiên cười khổ lắc đầu.

"Lúc đầu ta chỉ muốn làm một vương gia nhàn nhã, trải qua ngày tháng an phận, làm một người lương thiện."

"Các ngươi một hai cứ phải cho người đến tìm ta gây rắc rối, cứ phải ép ta ra tay đả thương người, cứ phải bắt ta không thể

không đánh chết các ngươi.”

“Ta vẫn không hiểu, sao ngươi lại nói nhiều lời nhảm nhí như thế?”

“Tại sao ngươi muốn để ta biết: tổng bộ Huyết Vân lâu các ngươi thèm muốn Đại Viêm.”

“Thế này không phải là ngươi đang ép ta ra tay, không diệt sạch tổng bộ Huyết Vân lâu thì không được à?”

“Tại sao phải ép ta??”

Tiêu Thiên phẫn nộ, đột nhiên đánh một quyền ra ngoài.

Ầm!!!

Sát thủ viền vàng đứng ở trước mặt Tiêu Thiên, chưa kịp mở miệng nói tiếp đã bị một quyền đánh cho bép xác, bốc hơi ngay tại chỗ.

Mà không gian xa xa phía sau lưng hắn, quyền kình xao động, đánh tan hết mây mù trên bầu trời.

Giống như xé toạc cả mảnh thiên không này ra.

Hai sát thủ viền bạc gần trong gang tấc cũng lập tức bị quyền kình lan đến, toàn thân vỡ nát.

Trước khi chết, trong đầu hai người chỉ có một suy nghĩ.

“Đám tình báo ngu xuẩn, cả nhà chúng mày chứ!!! Chúng mày tra thế nào mà lại báo thứ quái vật này là phế vật hả?”

Đáng tiếc, người của bộ tình báo bộ lại không nghe được những tiếng thét gào trong lòng họ.

Bởi vì thủ lĩnh của bộ tình báo - mỹ nữ xinh đẹp kia đã bị Tiêu

Thiên một quyền giết sạch, không còn mẩu xác nào.

Huyết Vân lâu, phân lâu Đại Viêm.

Bị diệt!

Tiêu Thiên thu liễm khí tức, buồn bực thở hắt ra.

Hắn quay đầu lại thì phát hiện cả người Chung Linh mềm nhũn, ngồi bệt dưới đất. Tiêu Thiên cau mày, một lần nữa dìu đối phương lên: "Nhóc con này, từng ấy tuổi rồi mà sao cơ thể lại yếu ớt thế này hả?"

"...."dưới sự trợ giúp của Tiêu Thiên, Chung Linh đứng lên, sắc mặt rất chi là cổ quái.

Không phải là do thân thể nàng yếu ớt đâu! Lúc Tiêu Thiên tức giận, cảm giác áp bách bắn ra bốn phía thật sự rất khủng bố, căn bản là không thể chống đỡ nổi.

Điểm càng khiến cho Chung Linh để ý hơn chính là những lời lúc nãy Tiêu Thiên đã nói với sát thủ viền vàng.

"Thân Vương đại nhân, ngài còn muốn đi.... đi tổng bộ Huyết Vân lâu ạ?"

Tiêu Thiên gật đầu: "Còn cách nào nữa đâu, phân lâu này chỉ là cái chòi canh phía trước thôi. Tổng bộ Huyết Vân lâu thế mà dám nhìn chằm chằm vào hoàng triều Đại Viêm."

"Chuyện tốt làm đến cùng, tiễn phật tiễn đến tây thiên."

"Chúng ta diệt phân lâu này chỉ có thể bảo vệ mỗi hoàng triều Đại Viêm bình an, còn cả Nam Hoang vực vẫn sẽ phải chịu đủ điều tàn độc từ bọn chúng."

"Nếu đã như vậy thì chi bằng tranh thủ giờ vẫn còn sớm, cắt sạch khối u ác tính này luôn đi cho rồi."

“Nếu động tác nhanh một tí, nói không chừng chúng ta còn có thể trở về ăn cơm tối.”

Tiêu Thiên vừa nói vừa lên trên lầu.

Hắn muốn xem thử trong lâu này, còn có kẻ nào ẩn nấp hay không? Tránh để cho cá lọt lưới.

Thoáng cái hai người đã đi tới tầng cao nhất.

Tiêu Thiên tay không dỡ cửa, báu vật sáng choang bên trong suýt thì chói mù mắt hắn.

Từng viên linh thạch được cắt gọt chỉnh tề, ẩn chứa linh khí nồng đậm. Tất cả chồng chất lên nhau giống như một ngọn núi nhỏ, đập ngay vào mắt.

Ngoài cái này ra, bên trong còn có không ít linh khí tản ra trong bảo quang, bình ngọc đựng đan dược trưng bày ở trên kệ.

“Giết người phóng hóa, vàng giắt đai lưng. Thật sự là....” Chung Linh bị tài phú trước mắt làm cho choáng váng, không nhịn được mà cảm khái.

“Nói hươu nói vượn!” Tiếng trách cứ của Tiêu Thiên vang lên: “Chúng ta tìm đến tiêu diệt phân lâu Huyết Vân lâu là để vì dân trừ hại, giúp đỡ chính nghĩa, chia sẻ lo âu với bệ hạ.”

“Những thứ này là gì đây, tiền tham ô à?”

“Thứ ngươi nhìn thấy là đai lưng giắt vàng, còn thứ bổn vương nhìn thấy lại là dơ bẩn và máu tươi.”

Tiêu Thiên vừa lắc đầu vừa kêu hệ thống thu hết mấy thứ này vào trong không gian trong hệ thống.

“Thân Vương đại nhân, vậy ngài làm thế này là?” Khóe miệng Chung Linh run rẩy. Thấy Tiêu Thiên sắp thu sạch mớ tài phú kia

vào không gian trữ vật, nàng không nhịn được, lên tiếng hỏi.

Chương 16. Đừng làm hắn bị thương

“Ngươi nghĩ kỹ lại xem. Bọn chúng đã từng bắt cóc, hạ độc, dùng lời nói nhục mạ ta. Thân là người bị hại, lấy tí bồi thường cũng đâu có gì là quá đáng, đúng không?” Tiêu Thiên lại thu thêm một đống đồ vật, nhìn Chung Linh hỏi lại.

“Không.... Không quá đáng.” Chung Linh cứng ngắc lắc đầu.

“Bọn họ mưu đồ làm loạn hoàng triều Đại Viêm, suốt ngày làm chuyện mưu nghịch, bại hoại triều cương. Bổn vương thân là phu quân của bệ hạ, thu chút tiền phạt cũng không thành vấn đề chứ?” Tiêu Thiên lại thu một thêm mớ đồ vật, hỏi lại.

“Không.... Không thành vấn đề.”

Tiêu Thiên thu nốt mấy món cuối cùng rồi nhìn Chung Linh, bày sự thật, giảng đạo lý: “Đám sát thủ Huyết Vân lâu này, lúc trước thì cưỡng ép ta đến hủy diện phân lâu.”

“Giờ còn hại ta phải lóc cóc đi diệt tổng bộ, lãng phí thời gian nghỉ ngơi của ta, còn lãng phí thời gian của ngươi. Ta lấy chút phí vất vả, không có ý kiến chứ?”

“....” Chung Linh nuốt nước miếng, ai dám có ý kiến ý cò gì hả trời?

Chuyện Tiêu Thiên thu sạch tài phú của phân lâu cũng không phải là do có suy nghĩ khác, hắn chỉ muốn diếm chút tiền riêng, phòng ngừa chu đáo thôi.

Lỡ ngày nào đó không chui gầm chạn ăn cơm chùa được nữa,

tốt xấu gì trong tay cũng có tí vốn liếng.

Hồi còn ở Trái Đất, vì nghề nghiệp nên Tiêu Thiên vẫn luôn độc thân, có những kinh nghiệm chỉ đành lượm lặt trên mạng.

Hắn đã từng nghe ở đâu đó một câu: quỹ đen chính là tôn nghiêm cuối cùng của đàn ông.

“Tiếp theo là đi tìm tổng bộ của đám Huyết Vân lâu này.” Tiêu Thiên dẫn theo Chung Linh rời khỏi vùng kiến trúc của phân lâu Huyết Vân lâu, đứng trên quảng trường trống trải.

Vừa nói xong, trong tay Tiêu Thiên đã có thêm một mảnh ngọc. Sau khi bóp nát, hắn ném lên người Chung Linh.

Mảnh ngọc vỡ vụn hóa thành ánh sáng lấp lánh màu vàng đất, hạ xuống người nàng.

Ông!

Linh khí nhẹ nhàng chấn động, cuối cùng hóa thành màn chắn linh khí màu vàng đất, bao phủ toàn thân nàng.

Trên màn chắn có phù văn lưu chuyển, còn có cả hư ảnh núi non trùng điệp chồng lên nhau.

“Sơn Nhạc Trấn Thủ phù?” Chung Linh vừa nhìn rõ đã không nhịn được, kinh ngạc hô lên rồi hít ngược vào một luồng khí lạnh.

Lúc ở trong bảo khố của phân lâu, nàng đã nhìn thấy bùa phòng ngự cấp bậc thất giai này.

Bùa này cực kỳ quý giá, lực phòng ngự rất mạnh.

Cường giả Giác Tỉnh cảnh thất giai, sợ là cũng khó có thể phá vỡ được.

“Thân Vương đại nhân, bùa này cực kỳ trân quý, ngài đây

là....” Chung Linh cảm thấy khó hiểu, Tiêu Thiên dùng bùa này với mình làm gì chứ?

“Ta lấy được tình báo, hình như vị trí của tổng bộ Huyết Vân lâu có hơi xa.” Tiêu Thiên nhìn bản đồ chỉ đường của hệ thống, cau mày nói: “Lát nữa ta phải bay nhanh một tí mới được, nếu không sẽ không kịp giờ cơm tối.”

“Nhưng ta lại hơi lo, tốc độ phi hành nhanh hơn thì sẽ bất cẩn làm chết ngươi mất.” Nói đến đây, Tiêu Thiên giơ ngón tay cái lên với Chung Linh, khóe mắt giống như có tia chớp lóe lên.

“Có bùa này, hẳn là sẽ không thành vấn đề.”

Chung Linh đứng đơ tại chỗ: “Hể?”

Nàng còn chưa khôi phục tinh thần đã phát hiện Tiêu Thiên cách màn chắn, khiêng mình lên vai

Đùng!!

Lực xung kích khủng bố đạp phân lâu Huyết Vân lâu đang lơ lửng trên không trung xuống dưới.

Còn Tiêu Thiên thì khiêng Chung Linh, bùng nổ tốc độ cực kỳ khủng khiếp. Gần như chỉ trong chớp mắt, trước mặt đã xuất hiện một âm chướng (bức tường âm thanh) .

(bức tường âm thanh)

Ầm! Ầm! Ầm!

Tiếng phá hủy vang vọng không ngừng, âm chướng phía trước liên tiếp hiện lên rồi lại bị Tiêu Thiên đâm thủng, phá vỡ

Giờ phút này tốc độ khủng bố mà hắn bùng nổ đã làm vỡ nát tầng sương mù và mây trên bầu trời

Chung Linh bị hắn khiêng trên vai, nàng không thể thấy bất kỳ cảnh sắc nào xung quanh nữa.

Tốc độ mà Tiêu Thiên bùng nổ đã vượt qua hiểu biết của Chung Linh.

Không chỉ có vậy, nàng còn kinh hãi phát hiện ra: màn chắn của Sơn Nhạc Trấn Thủ phù đang không ngừng chấn động.

Vách chắn được ngưng tụ từ linh khí nổi lên gợn sóng như nước mặt đang dao động.

Thậm chí còn hiện ra cả vết nứt, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Chung Linh đã bị dọa đến sắp không nói nên lời. Nàng vốn tưởng rằng lúc đi đến phân lâu của Huyết Vân lâu, tốc độ của Tiêu Thiên đã tới cực hạn rồi chứ.

Giờ mới biết được, rõ ràng là Tiêu Thiên đã bận tâm đến mình nên mới không tăng tốc.

Lúc này tốc độ mà Tiêu Thiên bùng nổ, bùa phòng ngự thất giai thế mà cũng có vẻ sắp không chịu nổi rồi ư?

Thực lực của Thân Vương Tiêu Thiên lại một lần nữa phá vỡ tưởng tượng của Chung Linh.

Chung Linh còn đang sững sờ thì chợt thấy thân thể mình nghiêng ngả, hai chân đã đạp trên mặt đất.

“Được rồi, chúng ta tới nơi rồi.” Giọng nói của Tiêu Thiên vang lên, khiến nàng nhanh chóng tỉnh táo lại.

Nhìn tới nhìn lui, Chung Linh mới phát hiện: bản thân lại đến trước một tòa lầu lơ lửng.

So với phân lâu Huyết Vân lâu mới bị diệt, tổng bộ của tổ chức

sát thủ đứng đầu vực Nam Hoang này càng khổng lồ hơn nhiều.

Chương 17. Đừng làm hắn bị thương 2

Trên mảnh đất to như một hòn đảo, một lầu các đỏ thẫm đang lơ lửng trên không, tựa như một ngọn núi nồng đậm huyết sắc.

Bốn phía đảo nhỏ này được xiềng xích nối liền với vài đảo nhỏ khác, phía trên cũng có lầu các đỏ thẫm.

Rõ ràng là phân lâu ở hoàng triều Đại Viêm cũng từng là một trong số đó.

Rầm!

Âm thanh vỡ vụn đột ngột vang lên.

Trận pháp bao phủ cả tổng bộ Huyết Vân lầu đã bắt đầu nứt vỡ.

Tốc độ của Tiêu Thiên quá nhanh, nhanh đến mức đến tận lúc này trận pháp mới biết bản thân đã bị phá.

“Không hổ là tổ chức sát thủ hàng đầu, mùi máu tươi ở này rất nồng.” Tiêu Thiên nhìn lầu các đỏ thẫm trước mặt, ký ức trước kia dường như đã bị khơi dậy.

Ngay lúc Tiêu Thiên vừa dứt lời, vô số hắc y đột ngột xuất hiện từ bốn phương tám hướng, bao vây hắn.

Những hắc y nhân này, mỗi người đều là viền mây màu bạc, sắc mặt bất thiện nhìn chằm chằm vào Tiêu Thiên và Chung Linh.

Sát thủ bốn phía, người yếu nhất cũng là Sinh Tử cảnh lục

giai.

Chung Linh không nhịn được, nuốt nước miếng. Nàng cảnh giác nhìn chung quanh, yên lặng nhích lại gần Tiêu Thiên thêm một chút.

“Thật hiếm có, thế mà lại có người dám can đảm xông vào tổng bộ Huyết Vân lâu bọn ta.” Một âm thanh ngả ngớn truyền đến.

Chung Linh vội vàng ngẩng đầu thì thấy có nữ tử áo đen, dáng người cao gầy đang lẳng lặng đứng trên một góc Huyết Vân lâu to lớn.

Trang phục bó sát người làm cho tư thế cùng cơ thể hoàn mỹ của nàng ta nổi bật lên. Có điều trên góc áo người này cũng có viền mây màu vàng.

“Người muốn chết luôn nhiều không đếm xuể.” Âm thanh nặng nề lại vang lên.

Trong bóng tối ở đại môn Huyết Vân lâu, có một nam nhân thân hình cao lớn, lưng hùm vai gấu cực kỳ cường tráng, bước chân nặng nề dần xuất hiện trước mặt Chung Linh.

“Lại một sát thủ viền mây màu vàng, khí tức thật đáng sợ.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chung Linh trắng bệch. Cũng may Sơn Nhạc Trấn Thủ phù trên người vẫn còn nguyên, có thể giúp nàng giảm bớt uy áp phát ra từ đối phương.

So với tên sát thủ viền vàng từng chạm mặt ở phân lâu Huyết Vân lâu, cảm giác mà hai người này mang đến cho Chung Linh còn lớn mạnh hơn nhiều.

“Bổn tọa đã từng nghĩ: vị khách đột ngột tới thăm sẽ là ai? Nhưng thật không ngờ, thế mà lại là Thân Vương của hoàng triều Đại Viêm. Còn có cả con gái của Chung Lệ Song nữa.”

Lại một âm thanh vang lên, giọng nói tràn ngập vẻ bất ngờ.

Rõ ràng là người này rất bất ngờ về sự xuất hiện của Tiêu Thiên và Chung Linh.

Giọng nói này xuất hiện, đám sát thủ đang tạo vòng vây cùng với hai cường giả viền mây vàng kia đều lập tức quỳ một gối xuống đất hành lễ.

“Tham kiến lâu chủ!”

Cả đám người đồng thanh hô lên, vang vọng cả trời đất này.

Mà người bọn họ hành lễ đang đứng lặng trên mái nhà Huyết Vân lâu, sau đó chậm rãi đáp xuống, cuối cùng thì dừng ở trước mặt Tiêu Thiên.

Thân thể Chung Linh hơi rung động, gắt gao nhìn chằm chằm vào nam nhân có thân hình gầy yếu, mái tóc bạc phơ vừa xuất hiện trước mặt mình.

Đối phương chính là lâu chủ của Huyết Vân lâu, vua sát thủ của Nam Hoang vực.

Vân Tôn Lai!

“Huyết Vân lâu mấy ngươi để ý đến hoàng triều Đại Viêm lắm àà?” Tiêu Thiên cau mày, nhìn chằm chằm vào kẻ đang đứng trước mặt mình.

Lão già này liếc mắt một cái đã nhận ra thân phận của mình và Chung Linh, chứng tỏ đối với Huyết Vân lâu mà nói, hoàng triều Đại Viêm không chỉ là một nơi kinh doanh đơn giản như vậy.

Lâu chủ của Huyết Vân lâu đích thân theo dõi hoàng triều Đại Viêm, mưu đồ rất sâu.

“Không sai, ta cảm thấy rất hứng thú với hoàng triều Đại

Viêm.” Vân Tôn Lai gật đầu, hứng chí nhìn Tiêu Thiên: “Nhưng hiện tại bổn tọa càng có hứng thú với ngươi hơn.”

“Thân Vương phế vật trong tình báo, thế mà chỉ trong một thời gian ngắn đã tự tìm đến cửa, còn công phá được đại trận phòng ngự.”

“Xem ra trong tay ngươi có bí bảo phá trận gì đó, đúng không?”

“Nói không chừng bí mật của ngươi và hoàng triều Đại Viêm cũng giống nhau.”

Nói đến đây, khóe miệng Vân Tôn Lai cong lên, hạ lệnh cho thuộc hạ: “Ra tay, bắt lấy hắn.”

“Lúc ra tay nhẹ một chút, đừng làm hắn bị thương.”

Đừng ai ra tay, để ta chơi đùa với hắn trước đã.” Sát thủ viền vàng thân hình cường tráng, để tóc húi cua, phất tay nói với những người xung quanh.

Những sát thủ khác đều lui về phía sau vài bước nhưng vẫn bao vây Tiêu Thiên và Chung Linh.

Vẻ mặt mỗi người đều nghiền ngẫm nhìn hai kẻ ở chính giữa vòng vây, rặt vẻ xem kịch vui.

“Thân Vương đại nhân, xin hãy cẩn thận. E rằng hắn chính là phó lâu chủ của Huyết Vân lâu, Liệt Lô Thủ Hoàng Cương!” Sắc mặt Chung Linh hơi trắng bệch, có chút khẩn trương, nhắc nhở Tiêu Thiên.

“Cái tên này nghe ra khá hù người.” Tiêu Thiên ôm song chưởng, đứng tại chỗ không nhúc nhích, ánh mắt tự do bốn phía, cẩn thận lắng nghe.

Hắn đang nghe tiếng hít thở, xác nhận nhân viên phân bố cả tổng bộ Huyết Vân lâu.

Tránh cho lúc ra tay, sẽ có người chạy trốn, bại lộ tin tức.

Chương 18. Một quyền đánh xuống sẽ khóc luôn

“Có vẻ, lá gan của Thân Vương hoàng triều Đại Viêm lớn hơn trong tưởng tượng một chút, ngay cả ta cũng không để vào mắt.” Hoàng Cương nhìn Tiêu Thiên đánh giá chung quanh, khẽ cười một tiếng.

Hắn quay đầu đi, hô với Vân Tôn Lai chắp hai tay sau lưng đứng lặng ở cửa lớn Huyết Vân lâu: “Lâu chủ, ta có thể đùa ác một chút hay không, phí chữa thương, trừ từ trong tiền thưởng của ta.”

“Thật sự là hết cách với ngươi, nếu thật sự muốn đùa, chú ý chừng mực một chút, đừng chơi chết.” Vân Tôn Lai nhìn Hoàng Cương bệnh cũ lại tái phát, không khỏi lắc đầu.

Có được sự đồng ý của Vân Tôn Lai, Hoàng Cương vừa lòng nhếch miệng nở nụ cười, thong thả chậm rãi tới trước mặt Tiêu Thiên.

“Khuôn mặt nhỏ nhắn trông khá đẹp trai, cánh tay thon nộn thịt, trắng trẻo sạch sẽ, có vẻ nữ đế Đại Viêm thích kiểu tiểu bạch kiểm như ngươi.” Hoàng Cương cúi đầu nhìn xuống Tiêu Thiên, vuốt cằm lên tiếng trêu chọc.

“Này, các ngươi nói một quyền của ta đánh xuống, tiểu bạch kiểm này có khóc nhè hay không?”

Lời nói của Hoàng Cương gợi lên tâm trạng của mọi người, đều cười vang.

“Ha ha ha, so với khóc nhè, ta càng quan tâm có tiểu ra quần

hay không.”

“Ta lại lo lắng một quyền của Hoàng gia đánh chết người ta, không dễ báo cáo kết quả công tác với lâu chủ đâu.”

Đối mặt với sự cười nhạo bốn phía, Tiêu Thiên bình tĩnh nhìn về phía Hoàng Cương, chỉ trán.

“Đánh ở đây.”

Lời nói của Tiêu Thiên, khiến cho bốn phía lập tức im lặng, vẻ mặt của Hoàng Cương cũng ngưng đọng.

Thân Vương hoàng triều Đại Viêm này, chẳng lẽ không biết tình cảnh của bản thân sao?

Chủ động khiêu khích?

“Không dám?” Hoàng Cương nửa ngày không ra tay, khóe miệng Tiêu Thiên cong lên: “Đồ nhát gan.”

“Ta nhát con mẹ ngươi!” Gân xanh trên gân xanh Hoàng Cương nhảy lên, rít gào rồi một quyền đánh tới ót Tiêu Thiên.

Bản thân hắn thuộc loại người dễ nóng nảy, hở chút là muốn đánh vỡ đầu người khác.

Bằng không, làm sao có danh hiệu Liệt Lô Thủ?

“Khốn nạn!” Vân Tôn Lai thấy như vậy, gầm lên, trong lòng lại ảo não.

Bản thân không nên đồng ý tên mãng phu Hoàng Cương này làm càn, có lẽ Tiêu Thiên còn có tác dụng lớn, hắn muốn tra hỏi tình báo.

Cũng muốn biết, linh khí mà đối phương phá vỡ trận pháp Huyết Vân lâu bọn họ, có quan hệ với bí mật của hoàng triều Đại

Viêm hay không.

Hiện giờ hay rồi, Hoàng Cương giết Tiêu Thiên, không hỏi ra cái gì.

Đùng!!

Tiếng đánh thật lớn vang vọng, khí kình va chạm, dùng giữa Hoàng Cương và Tiêu Thiên làm trung tâm, xao động tới bốn phía.

Động tĩnh ở đây rất lâu không thể ngừng.

Sát thủ vây xung quanh, biểu cảm trên mặt đã xảy ra chuyển biến một trăm tám mươi độ, một đám gần như sắp trừng rớt cả mắt.

Nữ sát thủ ngả ngớn tựa vào trên Huyết Vân lâu, cũng chợt đứng thẳng, không thể tin.

“Cái này....” Nàng kinh hãi, vội vàng nhìn về hướng lâu chủ bên cạnh.

Thái độ của Vân Tôn Lai không tốt hơn nàng bao nhiêu, cũng bị một màn trước mắt dọa.

Một quyền này của Hoàng Cương cũng không đánh vỡ đầu Tiêu Thiên, thậm chí làm bị thương đối phương cũng không làm được.

Hắn vẫn duy trì tư thái ra quyền, nhưng một quyền này, lại ở nửa đường bị một ngón trỏ nhẹ nhàng bâng quơ ngăn cản.

Tiêu Thiên trong tình báo chỉ là người thường, Thân Vương được nữ đế Đại Viêm bao dưỡng ở trong cung.

Một ngón tay chặn lại một kích nổi điên của Hoàng Cương?

“Ngươi không ăn cơm sao?” Tiêu Thiên nhìn Hoàng Cương

trước mặt, nghiêm túc hỏi: “Có thể dùng chút lực hay không?”

Hoàng Cương nghe thấy lời nói của Tiêu Thiên, tỉnh táo lại từ trong sững sờ, khuôn mặt đỏ bừng, giống như bị nhục nhã to lớn như vậy.

“Đi chết đi!!!” Hoàng Cương bị phẫn nộ, xông lên đầu, linh khí trong cơ thể lại tích tụ, quyền phong đã quanh quẩn màu vàng xán lạn.

Ầm!

Một quyền lóe ra kim quang theo phẫn nộ của Hoàng Cương, lần nữa đánh ra, đè ép không khí, tiếng nứt vỡ phát ra.

Đùng!!!

Một quyền như lưu tinh màu vàng, lại đánh về hướng đầu Tiêu Thiên gần trong gang tấc.

Một kích thế đại lực trầm, lại xảy ra va chạm kịch liệt với ngón trỏ của Tiêu Thiên.

Theo một tiếng va chạm nặng nề, xung kích do linh khí màu vàng sụp đổ hóa thành, làm cho sắc mặt sát thủ bốn phía kịch biến, không thể không ngưng tụ linh khí chống đỡ dư âm.

Chung Linh ở bên cạnh, lại vội vàng rút ra bội kiếm, đâm vào trong mặt đất, gắt gao bắt lấy chuôi kiếm, mới miễn cưỡng không bị đánh bay.

Hiện tại nàng vô cùng cảm kích Sơn Nhạc Trấn Thủ phù này, giúp cho nàng khỏi bị tổn thương.

“Chậc chậc chậc!” Tiêu Thiên quơ ngón trỏ, thất vọng quát lớn với Hoàng Cương: “Ngươi đang làm cái gì, ta kêu ngươi dùng sức!!”

“A a a a!” Hoàng Cương bị ánh mắt Tiêu Thiên miệt thị, vô năng cuồng nộ kích thích, hai quyền liên tiếp đánh tới phía trước.

Ầm! Ầm! Ầm!

Hoàng Cương gần như áp bức cực hạn bản thân, song chưởng giống như là ảo ảnh, tinh chuẩn dừng trên ngón trỏ của Tiêu Thiên.

Người biết nội tình rõ ràng, Hoàng Cương là muốn đánh nổ đầu Tiêu Thiên.

Người không biết còn tưởng rằng vị phó lâu chủ Huyết Vân lâu này, đang tiến hành toàn diện mát xa với ngón trỏ của Tiêu Thiên.

Chương 19. Một quyền đánh xuống sẽ khóc luôn 2

Phì phì!

Lực xung kích cuồng bạo, phản xích trên song chưởng của Hoàng Cương, cơ thịt của hắn bắt đầu rạn nứt, máu tươi bắn tung toé.

Răng rắc.

Tiếng xương nứt bắt đầu vang lên, ra quyền liên tiếp không ngừng, Hoàng Cương rõ ràng đã không chịu nổi.

Ầm!

Cuối cùng một lần ra quyền khí kình phản chấn, làm cho Hoàng Cương bay ngược ra ngoài, hung hăng đập trên mặt đất.

Song chưởng đã vặn vẹo, căn bản không nhìn ra hình dạng ban đầu.

Không chỉ như thế, lực đạo phản chấn theo song chưởng của hắn, tác dụng khắp toàn thân trên dưới.

Hoàng Cương giờ phút này, giống như một huyết nhân, căn bản không có năng lực đứng lên.

Về phần Thân Vương hoàng triều Đại Viêm Tiêu Thiên?

Hắn vẫn đứng tại chỗ, dựng thẳng một ngón trỏ, lạnh lùng nhìn Hoàng Cương trên mặt đất.

“Cách chơi này của ngươi, rất mới mẻ độc đáo, rất đặc biệt, cũng nhanh chóng đánh chết chính mình.” Tiêu Thiên thu hồi ngón trỏ, tiến hành bình luận với Hoàng Cương cả người là máu.

Cả người Hoàng Cương run cầm cập, muốn mở miệng, lại không nói nên lời.

Hắn là mãng phu, vừa rồi dựa vào một tử mãng kính, luôn khởi động công kích tới Tiêu Thiên.

Cho tới bây giờ hắn mới tỉnh táo lại, rốt cuộc bản thân đang ra tay với quái vật như thế nào?

Hoàng Cương trừng to hai mắt, trong lòng vô cùng tủi thân, nước mắt tràn ra khỏi hốc mắt.

Giờ phút này trong lòng hắn chỉ có một suy nghĩ: “Thằng chó đẻ của bộ tình báo, chẳng lẽ đều là bọn không có não sao, các ngươi thu thập tình báo chó má gì vậy?”

Lúc này Hoàng Cương ngược lại không chỉnh được Tiêu Thiên.

Cái này cứ đánh rồi đánh, sao còn đánh khóc bản thân chứ.

Mặc kệ Hoàng Cương đánh khóc bản thân, Tiêu Thiên thu hồi ánh mắt từ trên người hắn, nhìn quanh bốn phía.

Trên thực tế, hắn cảm thấy đám người này đều là một dáng vẻ không quá thông minh.

Bản thân cũng đã đánh tới cửa nhà bọn họ, vẫn còn xem thường mình, vậy là có ý gì?

“Chẳng lẽ bọn họ không động não một chút, ta có thể tìm được nơi này, ý nghĩa là gì sao?” Trong lòng Tiêu Thiên châm biếm.

‘Chủ nhân, hiện giờ thân thể ngài còn đang phát triển cường hóa, không thể tu luyện, thuộc loại người thường không có cảnh

giới.’

‘Cộng thêm nguyên nhân khác, mới tạo thành nhận thức sai lầm với thực lực của chủ nhân.’

Tiêu Thiên thở dài, ánh mắt di chuyển, phát hiện Huyết Vân lâu trên không này nối liền với đảo nhỏ khác, đã bắt đầu có người xuất hiện.

Tựa hồ động tĩnh bên này, thu hút sự chú ý của bọn họ.

“Có vẻ, không có thời gian nói chuyện phiếm với mi.” Tiêu Thiên đột nhiên thu quyền, trong ánh mắt lóe ra tinh quang.

Mục đích chuyến này của hắn, vẫn là muốn giải quyết ngọn nguồn phiền phức, còn cho bản thân một thời gian thoải mái tự tại.

Nhân tiện, xử lý khối u ác tính Huyết Vân lâu này.

Ầm!

Tiêu Thiên cách không đánh ra một quyền, nhẹ nhàng bâng quơ, lại ẩn chứa lực đạo khủng bố.

Nắm tay va chạm không khí, đánh ra kính đạo đáng sợ kinh người.

Pháo không khí vô hình trực tiếp xẹt qua đỉnh đầu đám sát thủ này, đánh trúng đảo nhỏ trên không phía xa.

Ầm ầm!

Tiếng vang đinh tai nhức óc bạo liệt vang lên, đảo nhỏ phía xa nối liền tổng bộ Huyết Vân lâu, ở trước mắt bao người, hóa thành pháo hoa đặc biệt.

Tiêu Thiên xoay người, một quyền tiếp một quyền, đều cách

không đánh ra.

Ầm! Ầm! Ầm!

Mấy đảo nhỏ trên không khác, tính cả sát thủ bên trong, hóa thành pháo hoa bụi đất không có gì đặc biệt, tung bay giữa không trung.

Sát thủ xung quanh Tiêu Thiên, toàn thân gần như bị mồ hôi lạnh thấm ướt, hai chân có chút sốt rét.

Không ít người đều bị chiêu thức này của Tiêu Thiên, dọa tới mức gần như hồn vía lên mây.

Từ đầu tới cuối, bọn họ đều không cảm nhận được Tiêu Thiên vận dụng một chút linh khí.

Sức mạnh nhục thân đơn thuần, một quyền cách không dập nát đảo nhỏ phân lâu?

Con mẹ nó đây là người?

"Trốn!!" Không biết là ai, dẫn đầu kinh hãi mở miệng.

Một đám sát thủ Huyết Vân lâu, lúc này mới như tỉnh dậy khỏi giấc mơ, các loại thần thông, linh khí trong cơ thể bùng nổ dưới, hóa thành tàn ảnh lao đi về bốn phương tám hướng.

Trốn phân tán, mới có hy vọng.

Hoàng Cương ngã trên mặt đất, đã là nỏ mạnh hết đà, hắn gần chết đã nói không nên lời.

Hắn trừng hai mắt, trong lòng đang rít gào: "Trốn, phàm là một người trốn được, cũng phải truyền lại tình báo của quái vật này ra ngoài."

Hắn cũng không tin, mười mấy sát thủ ở đây đồng thời phân

tán mà chạy, một mình Tiêu Thiên ngăn được!

Nhưng Tiêu Thiên lại dùng sự thật nói cho hắn biết....

Không tin cũng phải tin.

Vù! Vù! Vù!

Thân thể Tiêu Thiên vừa động, nháy mắt biến mất tại chỗ.

Nhưng ngay sau đó, đã có hơn mười Tiêu Thiên, đồng thời xuất hiện trước mặt một đám sát thủ Huyết Vân lâu.

Ra tay.

Phì! Phì! Phì!

Từng đám huyết vụ nổ tung, xuyên qua thân thể trì trệ của Tiêu Thiên.

Tàn ảnh!

Hơn mười Tiêu Thiên này đều là hắn sau khi hành động tốc độ siêu cao, lưu lại tàn ảnh tại chỗ.

Chương 20. Ngươi thật đáng sợ, thật độc ác

“Ưm....” Hoàng Cương không thể tin, một búng máu chảy ngược ra, cuối cùng một hơi không thở lên, không còn tiếng động.

Đến lúc chết hắn cũng mở to hai mắt, chết không nhắm mắt.

Tiêu Thiên đứng tại chỗ, biểu cảm bình tĩnh, giống như mọi chuyện làm ra này đều không phải hắn.

Cách đó không xa, nữ sát thủ viền mây màu vàng kia, đã bị dọa choáng váng.

Thẳng đến khi ánh mắt Tiêu Thiên liếc tới, nàng mới giật mình, vẻ mặt nịnh nọt dán sát qua trên người Tiêu Thiên.

“Đại nhân, ngài thật sự là thần võ vô song, khiến cho ta kìm lòng không đậu mà hâm mộ, ngài có thể giữ cho ta một mạng, hầu hạ bên cạnh ngài không?”

Nàng vừa nói, vừa vén quần áo của mình, tới gần Tiêu Thiên.

Đối phương hành động và lời nói như thế, làm cho Chung Linh chống trường kiếm đứng dậy biến sắc.

“Phệ Tâm Cơ Du Yến!” Chung Linh biết nữ sát thủ này là ai , nàng nghe mẫu thân từng nói.

Phệ Tâm Cơ am hiểu dùng sắc mê hoặc đàn ông, cuối cùng dỗ những người đó xoay vòng vòng.

Đợi cho mục tiêu chìm đắm ôn nhu hương của trong nàng,

chọc thủng lòng ngực, ăn tim của người đó.

Ác độc đến cực điểm, trong tay nàng không biết dính bao nhiêu tính mạng vô tội.

Vực Nam Hoang, dang tiếng của Phệ Tâm Cơ, còn vang dội hơn Liệt Lô Thủ Hoàng Cương, đêm có thể ngừng khóc.

Chung Linh rất lo lắng, Thân Vương có thể chống cự sắc đẹp cỡ này hay không....

Nhưng một màn làm cho nàng bất ngờ đã xuất hiện.

Tiêu Thiên vốn không có gì, nhìn Phệ Tâm Cơ Du Yến này nhích lại gần, lại sợ tới mức sắc mặt kịch biến, khí cơ trong cơ thể chấn động, ép lui đối phương.

Du Yến đột nhiên gặp phải xung kích, giống như đụng vào một bức tường, cả người gần như sắp kiệt sức, ngã ngồi trên mặt đất.

Nàng không hiểu xảy ra chuyện gì, chợt nghe thấy giọng nói của Tiêu Thiên vang lên: “Người phụ nữ này, tâm tư thật độc ác!”

“Đại.... Đại nhân.... nghe nói từ đâu vậy?” Du Yến nhìn biểu cảm đáng sợ kia của Tiêu Thiên, giọng nói phát run.

Trong lòng, lại mờ mịt.

Mị lực của nàng không có tác dụng?

Sắc mặt Tiêu Thiên nghiêm túc, gắt gao nhìn chằm chằm Du Yến: “Ngươi cầu xin tha thứ thì thôi đi , lại nói muốn hầu hạ ta, nữ đế nhìn ta thế nào?”

“Chỉ sợ nàng sẽ hiểu lầm ta cuộc sống tác phong không đứng đắn, ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, hát hoa ngắt cỏ.”

“Nếu bởi vậy mà nàng hưu ta, còn làm sao làm Thân Vương

nhàn nhã, còn làm sao hưởng thụ cuộc sống tạm bợ vui vẻ?"

Tiêu Thiên càng nói càng kích động, chỉ vào Du Yến: "Tâm tư hiểm ác như thế, con người ngươi thật đáng sợ, không giữ ngươi được!"

Nói xong, Tiêu Thiên đánh qua một chưởng.

Một chưởng này của hắn, thu lực, trực tiếp cách không chấn gãy tâm mạch của Du Yến, cùng với cốt cách kinh lạc.

Chết chắc không thể nghi ngờ.

"Thu lực không phải thương hương tiếc ngọc, mà là lo lắng ra tay quá độc ác, làm cho người ta hiểu lầm ta có tật giật mình." Tiêu Thiên nhìn về phía Chung Linh ngây ra như phỗng, nghiêm trang giải thích: "Tiểu nha đầu, ngươi làm chứng, để ngừa bất trắc."

"Lỡ như một ngày nào đó bại lộ, ngươi cũng có thể giúp ta chứng minh, vì bệ hạ, ta thủ thân như ngọc, tuyệt không để cho loại người ác độc này đạt được ý đồ."

Đôi mắt đẹp của Du Yến nhìn chằm chằm Tiêu Thiên, nàng mở miệng, muốn chửi má nó.

Trời đất chứng giám, nàng thật sự chỉ muốn sống.

Nếu có thể nhìn thấy Tử Nhược Yên, vị nữ đế hoàng triều Đại Viêm này, Du Yến nàng rất muốn chính miệng hỏi một câu.

Phu quân này của ngài, đầu óc có vấn đề à?

"Ngươi.... Ngươi cái tên ngu ngốc." Cuối cùng, Du Yến dùng hết toàn lực, mắng Tiêu Thiên một tiếng, hai mắt trợn lên, khí tuyệt thân vong.

Tiêu Thiên cũng không buồn bực, ngược lại khinh miệt lắc

đầu, nói với Chung Linh: “Nhìn thấy không, mưu kế bị ta chọc thủng, thẹn quá thành giận.”

“....” Chung Linh không hé răng, sau khi dại ra nửa ngày, thật cẩn thận hỏi: “Thân Vương đại nhân, ngài có thể hiểu lầm hay không?”

“Ngươi không hiểu.” Tiêu Thiên lắc đầu, thở dài một hơi.

Trước khi xuyên qua, ở Trái Đất , thân là vương bài của tổ chức, tâm phúc của cha nuôi , cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt kẻ địch.

Hắn gặp vô số ám toán không dứt, tính kế vô cùng vô tận, hãm hại không lúc nào là không có.

Chút thủ đoạn nhỏ này của Phệ Tâm Cơ Du Yến, Tiêu Thiên liếc mắt một cái đã nhìn ra được nàng không có ý tốt!

???

Chung Linh á khẩu cạn lời, trong khoảng thời gian ngắn, nàng có chút đắn đo không chắc.

Rốt cuộc Thân Vương này không bình thường cho lắm, hay là tâm tính kiên định?

Nhưng tưởng tượng đến thực lực của Thân Vương đáng sợ như thế, Chung Linh lắc đầu, ném suy nghĩ lung tung ra khỏi đầu.

“Chính là tâm tính kiên định, không bị ngoại vật mê hoặc, chính là như vậy!”

“Kế tiếp, còn lại một người cuối cùng.” Tiêu Thiên ngẩng đầu, nhìn về phía lầu các huyết sắc phía trước này.

Chung Linh kéo khóe miệng, biết Thân Vương đại nhân nói chính là ai.

Vua sát thủ của vực Nam Hoang, vậy mà nhát như chuột.

Vừa rồi rõ ràng nàng nhìn thấy, Vân Tôn Lai vị lâu chủ Huyết Vân lâu này, sau khi nhìn thấy thực lực đáng sợ của Tiêu Thiên, đã sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Chương 21. Con mèo trốn dưới gầm giường

Vừa rồi một tiếng chạy trốn kia, cũng là vị lâu chủ Huyết Vân lâu này hét lên.

Đợi cho sát thủ dưới trướng hắn chạy khắp bốn phía, thu hút sự chú ý của Tiêu Thiên, Vân Tôn Lai cũng đã thừa dịp loạn chạy trốn, không thấy tung tích.

Tổng bộ Huyết Vân lâu, trong một căn phòng đơn bình thường.

Đây là nơi nghỉ ngơi của sát thủ tầm thường, lúc này Vân Tôn Lai đã trốn trong đó, nấp dưới gầm giường.

Hắn đã mở ra cửa lớn bảo khố của Huyết Vân lâu, để linh khí bảo quang trong đó bắt đầu khởi động.

Hy vọng có thể mượn cái này thu hút sự chú ý của Tiêu Thiên, sau khi cướp đoạt sạch sẽ thì vừa lòng rời đi.

“Đáng chết, đáng chết!” Vân Tôn Lai bởi vì sợ hãi, trên mặt bị mồ hôi làm ướt nhẹp, hắn trốn ở dưới gầm giường không dám nhúc nhích.

“Hoàng triều Đại Viêm quả nhiên có bí mật lớn, bằng không sao thực lực của Thân Vương này có thể đáng sợ như vậy?”

Tình báo phía hắn lấy được rõ ràng rất xác thực.

Nữ đế tìm một người thường không có cảnh giới làm phu quân, vì để tiện khống chế.

Đồng thời, cũng là vì bịt miệng của Thừa tướng, để hắn không cách nào tiếp tục lên lớp giảng bài, kêu nàng lập gia đình.

Không ít ánh mắt đều từng tập trung trên người Tiêu Thiên, rất nhiều dò xét pháp môn, dò xét linh khí, đều xác định một tình báo.

Tiêu Thiên, không có cảnh giới, một tên may mắn ăn bám thôi.

"Một đám ngu xuẩn, con mẹ nó đây là quái vật mà!!" Trong lòng Vân Tôn Lai thở gấp, Thân Vương Đại Viêm này, quả thật không cảnh giới.

Nhưng đối phương chỉ cần dựa vào cường độ nhục thân, đã mạnh một cách vô lý.

Những đảo trên không di động của tổng bộ Huyết Vân lâu, xuất phát từ gặp gỡ trước kia của hắn, đến từ một di tích.

Cường độ cực kỳ khủng bố, cho dù là đối mặt với tồn tại thánh cảnh thập giai, cũng có thể chống đỡ một lát.

Kết quả thì sao?

Bị một quyền của Tiêu Thiên cách không đánh nát!

Sớm biết Tiêu Thiên khủng bố như vậy, Vân Tôn Lai đã sớm chịu thua, chống đỡ với một quái vật như hắn cái rắm á.

Đều là hiểu lầm!

Vân Tôn Lai hắn có thể quật khởi, dựa vào chính là thu hoạch của di tích trước kia.

Thông qua văn tự ghi lại bên trong di tích, có thể xác định di tích này, lệ thuộc đế quốc Đại Viêm thời đại xa xưa.

Đúng vậy....

Đế quốc Đại Viêm và hoàng triều Đại Viêm hiện giờ, tựa hồ có liên hệ thiên ti vạn lũ.

Nghe đồn hoàng triều Đại Viêm hiện giờ có bí mật lớn.

Cho nên rất nhiều thế lực đều tập trung lực chú ý trên người hoàng triều Đại Viêm.

Vân Tôn Lai từng hưởng được lợi ích, đương nhiên là một thành viên trong đó.

Cho nên lúc Tiêu Thiên xuất hiện, phá vỡ trận pháp đến tổng bộ, Vân Tôn Lai hiểu lầm cho rằng đối phương có bí bảo gì của hoàng triều Đại Viêm, có thể phá giải trận pháp.

Dù sao, hoàng triều Đại Viêm và đảo trên không xuất phát từ đế quốc Đại Viêm này, có thể có quan hệ.

Ai có thể dự đoán được, thực lực của Thân Vương Đại Viêm này, khủng bố đến có thể nói là khoa trương?

Lộp cộp....

Tiếng bước chân bỗng nhiên xuất hiện ở trên hành lang ngoài phòng, Vân Tôn Lai không miên man suy nghĩ nữa, sợ tới mức vội vàng ngừng hô hấp.

Vị vua sát thủ, giờ phút này dùng toàn bộ kỹ xảo ám sát cả người để trốn ở gầm giường.

Không dám nhúc nhích!

Tiếng bước chân dần dần đi xa, tựa hồ là lên lầu, có lẽ bị bảo khố hấp dẫn.

Cảm giác được động tĩnh này, Vân Tôn Lai biết kế hoạch của mình thành công, âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Sau một lúc lâu, lại có tiếng bước chân truyền đến, tựa hồ là có người xuống lầu.

Vân Tôn Lai vẫn thật cẩn thận, cẩn thận lắng nghe, thẳng đến khi tiếng bước chân dần dần đi xa rồi biến mất, cả người hắn mới mềm nhũn, kề sát chấm mặt đất, thở hổn hển.

"Cuối cùng xem như đi rồi...." Vân Tôn Lai thở dài một hơi, chuẩn bị xoay người bỏ ra khỏi gầm giường.

Khi hắn mới vừa xoay người, liền nhìn thấy ngoài gầm giường có một khuôn mặt, nhoẻn miệng cười với mình.

"Tìm được ngươi rồi!"

"Đm!" Vân Tôn Lai sợ tới mức run rẩy, hồn vía lên mây.

Người trước mặt nằm trên mặt đất, đang trêu tức nhìn chằm chằm mình, không phải Tiêu Thiên còn có thể là ai?

"Ngươi là trẻ con à, trốn dưới gầm giường?" Ý cười của Tiêu Thiên thu liễm, sắc mặt lạnh lùng, rồi đột nhiên vươn tay túm lấy đối phương.

Vân Tôn Lai không che dấu nữa, linh khí trong cơ thể bạo động, hóa thành huyết vân quanh quẩn cả người, thân hình phảng phất tia chớp, xuyên qua trong lầu các cả Huyết Vân lâu, cực kỳ linh hoạt.

Trong giây lát, hắn bắt đầu từ trong cấu tạo phức tạp của Huyết Vân lâu, xông ra ngoài.

Đi vào không trung ngoài Huyết Vân lâu, linh khí trong cơ thể kịch liệt thiêu đốt, huyết vân giống như nhóm lửa, mơ hồ có tia chớp màu đỏ tươi đùng đùng rung động.

Trốn!!

Giờ phút này nội tâm Vân Tôn Lai, chỉ có một suy nghĩ như vậy.

Đùng!

Còn không đợi hắn di chuyển, đã kinh hãi nhìn chủ thể Huyết Vân lâu trước mắt đột nhiên nứt ra, giống như có cái gì ở trong đó kích nổ.

Chương 22. Con mèo trốn dưới gầm giường 2

Nháy mắt tiếp theo.

Thân hình Tiêu Thiên vọt ra trong tàn dư kiến trúc nổ tung, trong chớp mắt đã đến trước mặt Vân Tôn Lai.

So với thân pháp linh động như rắn của Vân Tôn Lai, Tiêu Thiên tuần hoàn một phương pháp càng đơn giản thô bạo hơn.

Giữa hai điểm, đoạn thẳng ngắn nhất!

“Ngươi trốn cái rắm á?” Tiêu Thiên trực tiếp vươn tay túm một cái, giữa đường linh khí hộ thể trên người đối phương, tính cả huyết vân lôi đình quanh quẩn kia, trực tiếp sụp đổ.

Giống như là xách một con gà, Tiêu Thiên dẫn theo Vân Tôn Lai dừng ở trước mặt Chung Linh.

“Nói ra thật buồn cười, tên này vậy mà trốn ở dưới gầm giường.” Tiêu Thiên mang theo Vân Tôn Lai, ném tới Chung Linh, cười nhạo.

“....” Khóe miệng Chung Linh thoáng run rẩy, nhìn bóng dáng trước mặt bị Thân Vương xách lên, cảm giác có chút ma huyễn.

Nếu không phải tự mình trải qua, ai dám tin vua sát thủ của vực Nam Hoang, bị người ta ném tới ném lui giống như xách một con gà?

Không ai có thể ngờ được, đường đường lâu chủ Huyết Vân lâu, sẽ bị Thân Vương dọa tới mức trốn dưới gầm giường.

Vân Tôn Lai bị xách lên muốn phản kháng, nhưng Tiêu Thiên kiềm sau cổ hắn, căn bản không thoát được.

Vân Tôn Lai tựa hồ có chút tuyệt vọng, nhìn Tiêu Thiên: "Ta đã thu liễm linh khí, ngừng thở, thậm chí khống chế tim ngừng đập tạm thời, rốt cuộc làm sao ngươi phát hiện ra ta?"

Hắn thật sự không nghĩ ra, bản thân bại lộ như thế nào.

"Rất đơn giản, ta nghe thấy tiếng máu của ngươi chảy." Tiêu Thiên thuận miệng trả lời, một dáng vẻ đương nhiên.

Sắc mặt Vân Tôn Lai trắng bệch, Chung Linh bên cạnh cũng giống như gặp quỷ.

Nghe được tiếng máu chảy?

Đây là thính lực gì?

"Được rồi, ta đã trả lời vấn đề của ngươi, như vậy ngươi cũng ngoan ngoãn trả lời vấn đề của ta." Tiêu Thiên nhìn chằm chằm Vân Tôn Lai: "Rốt cuộc ngươi là vì cái gì, nhìn chằm chằm hoàng triều Đại Viêm."

"Nếu ngươi đồng ý tha cho ta một mạng, ta sẽ nói tình báo cho ngươi biết." Vân Tôn Lai nuốt nước miếng, cắn răng mở miệng.

"Vậy bỏ đi, ta không hỏi nữa." Tiêu Thiên nói xong, tay hơi dùng chút lực, đã vặn cổ Vân Tôn Lai, ném trên mặt đất.

Muốn nói hay không, ai còn chiều ngươi chứ?

Chung Linh đứng bên cạnh, nhìn vị vua sát thủ vực Nam Hoang này, trừng hai mắt, tắt thở chết không nhắm mắt, lạnh run.

"Mẹ ơi.... Thân Vương thật đáng sợ, ta muốn về nhà!"

Đệ tử Thiên Cơ các, bay nhanh trong núi rừng.

Vừa rồi hắn theo thường lệ tuần tra bốn phía, xem có thể thu thập tình báo mới hay không.

Bỗng nhiên nghe thấy phía trước truyền đến tiếng gầm rú thật lớn, nếu hắn nhớ không nhầm, bên kia là chỗ của hồ Tinh Lạc.

Xuyên qua rừng rậm, tầm nhìn phía trước bỗng nhiên trống trải.

“Đây.... đây....” Đệ tử Thiên Cơ các này kinh hãi nhìn phía trước.

Hồ Tinh Lạc to lớn nước chảy không ngừng, vô số tàn tích tường đổ và đất đá vụn, từ bầu trời rơi xuống, đập vào trong nước.

Mà chỗ xa hơn, một đảo nhỏ vỡ vụn, vô cớ xuất hiện trong hồ nước.

Hắn rõ ràng nhìn thấy, trên kiến trúc trên đảo nhỏ bị tàn phá đó, một tấm bảng hiệu lắc lư, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Trên bảng hiệu, rõ ràng khắc ba chữ to đỏ như máu.

Huyết Vân lâu!

Bên cạnh, trên cả hòn đảo bị chìm trong hồ nước có một tấm bia đá nhô lên, chữ phía trên được khắc thật lớn.

Thay trời hành đạo!

Bên cạnh, còn có hai chữ nhỏ, hình như là ký tên, tên là....

Diêm Vương!

“Việc này quá to rồi, Huyết Vân lâu vậy mà bị diệt!!!” Đệ tử của Thiên Cơ các này, không nhịn được thét chói tai, vội vàng xoay người rời đi.

Hắn phải nhanh hết sức có thể truyền tình báo đi, đổi lấy cống hiến.

....

Trên núi Thanh Viêm.

Tiêu Thiên đã có thể thuần thục khống chế năng lực phi hành, mang theo Chung Linh chậm rãi đáp xuống đất.

Ra ngoài một chuyến trở về, đã gần đến hoàng hôn.

Chung Linh đáp xuống đất, Sơn Nhạc Trấn Thủ phù trên người rốt cục không chịu nổi, hoàn toàn tan rã tiêu tán.

"Đi, về nhà ăn cơm chiều!" Tiêu Thiên đáp xuống đất, bàn tay to vung lên phía trước, vẻ mặt vui vẻ.

Ngày tháng của Thân Vương, bảo vệ được rồi.

Tên khốn Huyết Vân lâu mơ ước hoàng triều Đại Viêm, bức ép hắn ra tay, rốt cục bị diệt.

"Không biết có bao nhiêu người vô tội, bởi vì ta mà được cứu." Tiêu Thiên ở trên đường núi, vừa trở về, vừa nhắc tới.

Dường như tâm trạng cực kỳ tốt.

Chung Linh điều chỉnh lại tâm trạng, thành thật đi theo phía sau Tiêu Thiên, trong lòng lại rất tò mò: "Thân Vương đại nhân, vừa rồi ngài ký tên là Diêm Vương có ý nghĩa gì?"

"Một danh hiệu của ta ở nhà cũ, không có gì." Tiêu Thiên thuận miệng trả lời, thần thái thoải mái.

"Danh hiệu? Có ý nghĩa đặc biệt gì không?" Chung Linh vẫn không hiểu.

“Nhà cũ của ta á, có một câu tục ngữ.” Tiêu Thiên đi ở phía trước, đưa lưng về phía Chung Linh, nhưng lời trong miệng cũng làm cho nàng không rét mà run.

“Diêm Vương kêu ngươi canh ba chết, ai dám giữ người đến canh năm?”

Nói đến đây, bước chân Tiêu Thiên bỗng nhiên dừng lại, hơi quay đầu, lạnh lùng nhìn Chung Linh.

Chương 23. Trụ cột của Đại Viêm

Chung Linh như rơi vào hầm băng, cả người lạnh lẽo, lập tức cứng ngắc tại chỗ.

“Trở về, đừng nói lung tung, biết chưa?”

Chung Linh giật mình một cái, hai chân khép lại, vội vàng lớn tiếng đáp: “Vâng!”

“Không tệ, bạn nhỏ thì phải ngoan ngoãn nghe lời người lớn.” Thần sắc Tiêu Thiên lập tức dịu xuống, vươn tay xoa đầu Chung Linh.

Sau đó, Tiêu Thiên chắp hai tay sau lưng, chậm rãi tiếp tục đi, hoàn toàn là một dáng vẻ ông cụ.

Chung Linh vươn tay sửa mái tóc rối, buộc miệng than thở: “Ta cũng không nhỏ....”

“Được, ngươi rất lớn.” Giọng nói trêu chọc, từ phía trước từ từ truyền đến.

“....” Lúc này, Chung Linh mới nhớ tới, Thân Vương là quái vật ngay cả máu của người khác chảy cũng nghe được rõ ràng.

Chung Linh thè lưỡi, đỏ mặt vội vàng đuổi theo.

Đi một lúc, Tiêu Thiên đã dẫn Chung Linh về tới tiểu doanh địa lâm thời ban đầu.

Một đám nữ cấm vệ đã thu dọn xong mọi thứ, ngồi tại chỗ yên

lặng chờ đợi.

Khi Tiêu Thiên và Chung Linh trở về, các nàng lập tức đứng dậy, nhìn lại.

“Tìm được đồ rồi, nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, đây chính là tín vật đính ước, nếu làm mất, ta không chịu nổi lửa giận của bệ hạ.” Tiêu Thiên vỗ ngực, một dáng vẻ nghĩ mà sợ.

Chung Linh bên cạnh, yên lặng nhìn Tiêu Thiên biểu diễn, mặt không đỏ không thở dốc, không chút nhìn ra hắn đang nói hưu nói vượn.

“Được rồi, về nhà ăn cơm!” Tiêu Thiên lại hạ lệnh với những nữ cấm vệ, đầu tàu gương mẫu, đi ra khỏi đường núi.

Những nữ cấm vệ khác vội vàng đuổi theo, bảo vệ chung quanh Tiêu Thiên, tránh cho xuất hiện cái gì ngoài ý muốn.

“Thân Vương này quá làm bừa rồi.” Nữ thống lĩnh cấm vệ, đi ở phía sau, cau mày nhìn bóng dáng Tiêu Thiên: “Huyết Vân lâu rác rưởi, không biết còn có đồng lõa ở phụ cận không.”

“Thiếu tướng quân, đừng trách ta lắm miệng, vừa rồi các ngươi chạy đi, quá liều lĩnh.”

Trán Chung Linh đổ mồ hôi, cẩn thận mở miệng: “Lưu tỷ, đây không phải không có chuyện gì sao, vẫn đừng nên nói nữa.”

“Thiếu tướng quân, ta cũng là lão nhân dưới trướng tướng quân, nhìn ngươi lớn lên, đừng chê ta lải nhải.” Nữ thống lĩnh cấm vệ lắc đầu: “Ngươi ngày thường không phải tính tình này, sao hôm nay làm càn cùng Thân Vương chứ?”

“Đám súc sinh Huyết Vân lâu kia, làm việc từ trước đến nay không kiêng nể gì, Thân Vương gặp chuyện không may, ta không sao cả, nếu ngươi có chuyện gì không hay xảy ra, ta không có cách

nào trả lời với mẫu thân ngươi.”

Chung Linh nuốt nước miếng, nàng rất muốn van cầu đối phương đừng nói nữa.

Thân Vương nghe được đó!

Lưu Diễm trước mắt này, lúc còn trẻ đã đi theo mẫu thân đấu tranh anh dũng, lập hạ không ít công lao.

Chung Linh cũng rất thân thiết với Lưu Diễm, nàng thật sự sợ đối phương nói câu nào đó, xúc động nghịch lân của Tiêu Thiên, đối phương bỗng nhiên phản thủ một chưởng đập chết nàng.

Nhưng mà, Chung Linh bỗng nhiên phát hiện, bàn tay Lưu Diễm đang cầm bội đao bên hông nắm chặt lại.

“....” Chung Linh giống như nghĩ tới cái gì, nhẹ giọng nói: “Lưu tỷ, ngươi.... Ngươi bởi vì bọn ta gặp phải sát thủ Huyết Vân lâu, nhớ tới hắn sao?”

Lưu Diễm không nói chuyện, ánh mắt có chút tối tăm, nửa ngày sau mới nhẹ nhàng gật đầu.

Chung Linh thở sâu, chậm rãi mở miệng.

“Lưu tỷ, vị hôn phu của ngươi là một anh hùng, nếu không phải một mình hắn, giữ chân sát thủ Huyết Vân lâu, chỉ sợ dân chúng của thôn trấn kia, cũng bị giết rồi.”

“Ta nghe nương nói qua, lúc Lưu tỷ mang theo nhân mã gấp rút đi tiếp viện, nam nhân cả người đầy máu ở cửa thôn, rõ ràng đã tắt thở, nhưng vẫn vững vàng đứng ở đó.”

“Bệ hạ cũng từng nói, hắn là trụ cột của Đại Viêm!”

“Haiz....” Lưu Diễm thở dài, trên khuôn mặt tươi cười mang theo kiêu ngạo, rơi nước mắt: “Thiếu tướng quân, ngươi bỗng

nhiên nói chuyện này để làm gì?”

“Không có gì....” Chung Linh đi đến bên cạnh Lưu Diễm, nhẹ nhàng vỗ lưng của nàng, ngẩng đầu yên lặng nhìn bóng dáng phía trước.

Nàng nói những lời này, chỉ là muốn cho một người biết nguyên nhân tâm trạng Lưu Diễm kích động lúc trước.

Đồng thời, nữ cấm vệ ở phía trước đi theo bên cạnh Tiêu Thiên, bỗng nhiên phát hiện Thân Vương bỗng nhiên cười rất vui vẻ.

Hình như có chuyện gì vui vẻ.

“Thân Vương, có chuyện vui gì à?” Một nữ cấm vệ tuổi còn trẻ bên cạnh, không nhịn được tò mò hỏi.

“À?” Tiêu Thiên nghe thấy đối phương hỏi, tùy ý quay đầu lại nhìn Lưu Diễm phía sau, khóe môi cong lên ý cười: “Chỉ là cảm thấy, vừa rồi hình như đã làm một chuyện rất có ý nghĩa.”

“Cho nên, nghỉ ngơi thôi....”

Nữ cấm vệ hộ vệ bên cạnh Tiêu Thiên, đưa mắt nhìn nhau, không hiểu tình hình.

Sao các nàng có chút nghe không hiểu, Thân Vương đang nói cái gì?

Nữ đế xuất chinh, Huyết Vân lâu bị diệt, đã là chuyện hôm qua.

Một ngày mới.

Hoàng thành, Chung phủ.

Chung Linh vội vàng muốn ra khỏi phủ, lúc ra tới cửa phủ, lại

bị người kêu lại: “Linh Nhi, đây là con vội vã đi đâu?”

“Hả?” Chung Linh quay đầu, nhìn thấy một nam nhân trung niên mặc quan bào đỏ thẫm, đang dùng một loại ánh mắt kỳ quái, nhìn chằm chằm mình không buông.

Sau khi đứng vững, Chung Linh trả lời: “Phụ thân, con gái tính đi vào cung một chuyến.”

Chương 24. Thiếu tướng quân thật sự hỏng rồi

Nam nhân trước mặt nàng, chính là hộ bộ thượng thư của hoàng triều Đại Viêm hiện tại, Chung Dương Minh.

Phu quân của đại tướng quân Chung Lệ Song, phụ thân của nàng.

“Đi vào cung?” Chung Dương Minh nhắc tới, liếc đứa con gái trước mặt.

Bình thường, cách ăn mặc của con gái đều là một bộ trang phục màu đen, sạch sẽ ngắn gọn.

Nhưng trước mắt, lại mặc một bộ trường sam rộng thùng thình đỏ như lửa, buộc tóc đuôi ngựa, có vẻ hiện rõ tư thái của con gái hơn trước kia.

“Đúng vậy, trước khi đi, bệ hạ dặn dò nữ nhi phải trông coi Thân Vương, hiện tại đang muốn vào cung đi theo bảo vệ.” Chung Linh gật đầu.

Chung Dương Minh cau mày, trong lòng không hiểu có chút không vui: “Thân Vương kia ở trong cung, có cấm vệ bảo hộ, nào cần con để ý như vậy.”

“Huống chi, nghe nói Thân Vương kia ham hưởng lạc, không có việc gì....”

“Phụ thân!” Giọng điệu của Chung Linh có chút khó chịu: “Người lại chưa từng ở cùng Thân Vương đại nhân, sao có thể tùy ý đánh giá người ta?”

Nói xong, Chung Linh bỏ chạy, biến mất trước mặt Chung Dương Minh.

“Linh Nhi!?” Chung Dương Minh vội vàng hô một tiếng, đuổi theo, nhưng tới cửa phủ, đã phát hiện con gái nhà mình vui vẻ nhảy nhót, đi tới trong cung.

Chung Dương Minh đứng ở cửa phủ, trong khoảng thời gian ngắn, đầu óc trống rỗng.

Tình huống gì?

Nhớ rõ hôm qua, con gái không phải rất bài xích Tiêu Thiên này, còn oán giận mẫu thân kiếm cho nàng chuyện rách nát sao?

Sao qua một đêm, trở mặt nhanh như vậy.

Còn vì Tiêu Thiên kia tranh luận với người làm cha như hắn.

Không biết tại sao , trong lòng Chung Dương Minh cảm thấy có chút không tốt lắm.

Chung Linh cũng mặc kệ biến hóa tâm lý phức tạp của Chung Dương Minh, rất nhanh tiến vào trong hoàng cung.

Nàng có sự cho phép đặc biệt, có thể tùy ý ra vào trong cung.

Sau khi tới hoàng cung, Chung Linh biết được Tiêu Thiên ở Ngự Hoa viên, liền chạy qua.

“Thiếu tướng quân....” Cửa Ngự Hoa viên, cấm vệ canh giữ ở đây, nhìn thấy Chung Linh đến, đều cực kỳ bất ngờ.

Nhất là nhìn thấy cách ăn mặc của Chung Linh, càng có chút kinh ngạc.

Các nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Chung Linh, sẽ ăn mặc như vậy.

“Thân Vương ở bên trong à?” Chung Linh vừa mở miệng, vừa đi vào bên trong.

“À?” Hai nữ cấm vệ canh giữ ở cửa, lập tức phản ứng lại: “Có, chỉ là....”

Hai người còn chưa nói xong, Chung Linh đã đi qua.

Nữ cấm vệ nhìn nhau, trộm xoay người ghé vào cửa viện nhìn vào bên trong.

“Ngươi nói thiếu tướng quân nhìn thấy Thân Vương như vậy, có nổi điên ra tay hay không?”

“Rất có khả năng, tính tình thiếu tướng quân xưa nay đã như vậy.”

Quả nhiên, lúc hai người nhìn vào bên trong, phát hiện Chung Linh ngơ ngác đứng ở cách đó không xa, nhìn phía trước.

Nơi đó, chính là bờ hồ ngắm cảnh trong Ngự Hoa viên.

Thị nữ trong cung nâng cây quạt hương bồ to, ở bên cạnh nhẹ nhàng phất phơ, để cho Tiêu Thiên nằm trên ghế mềm mại kia, cảm nhận được gió nhẹ nhu hòa mát mẻ.

Tiêu Thiên ngã trên ghế nằm, hai cánh tay gối lên sau đầu, bắt chéo chân lắc lư, híp mắt nhìn xa xa, không biết là đang nhìn cái gì.

Bên cạnh có thị nữ khác, lột dưa và trái cây tiến cống, hầu hạ đưa đến bên miệng Tiêu Thiên.

Cái gì gọi là ngày tháng tha thiết ước mơ?

Chính là đây!

“Thoải mái!” Tiêu Thiên vươn tay nhận trà mà thị nữ đưa qua,

hớp một ngụm, tiếp tục thảnh thơi ngã trên ghế nằm, xem nhân sinh đặc sắc của kí chủ hệ thống trước kia.

Quần áo đến vươn tay, cơm đến há miệng, ở Ngự Hoa viên hoàng cung hưởng thụ cung nữ hầu hạ, xem hiệu ứng đặc hiệu khác.

Một chữ.

Sướng!

“Tốt đẹp, cuộc sống về hưu.” Tiêu Thiên hoàn mỹ nhắc tới, còn tốt hơn kế hoạch về hưu trước kia hắn nghĩ tới ở Trái Đất .

Thậm chí, còn ngâm một tiểu khúc.

Lưu Diễm đứng bên cạnh, thoáng cau mày, tay nắm chuôi bội đao bên hông, cũng không khỏi chặt một chút.

Bệ hạ ngự giá thân chinh, lao tới tiền tuyến chém giết, nhưng phu quân của nàng lại ở đây ham hưởng lạc, thật sự là làm cho người ta tức giận.

Sau lưng, có tiếng bước chân vang lên, Lưu Diễm xoay người lại, liền nhìn thấy thân hình xinh đẹp quần áo đỏ như lửa tới gần.

“Thiếu.... thiếu tướng quân?” Nhìn thấy người tới, Lưu Diễm cực kỳ bất ngờ, trừng mắt nhìn, có chút hoài nghi có phải bản thân nhìn lầm hay không.

Trên dưới đánh giá Chung Linh, nàng cảm giác đối phương trong nháy mắt, dường như có chút xa lạ.

“Hửm?” Tiêu Thiên ở ghế nằm nghỉ ngơi hưởng thụ, xoay đầu qua: “Tiểu nha đầu nhà ngươi chạy tới làm gì?”

“Bệ hạ kêu ta bảo vệ Thân Vương, đương nhiên phải làm hết phận sự.” Chung Linh có nề nếp mở miệng, đi đến bên cạnh Tiêu

Thiên đứng vững, một tư thái thị vệ cận thân.

Tiêu Thiên nhìn Chung Linh, cảm thấy đau đầu.

Hắn thật sự không hài lòng tiểu nha đầu này ở bên cạnh, nếu ngày nào đó nàng nói sai, bại lộ mình thì làm sao?

Nghĩ vậy, Tiêu Thiên tức giận phất tay: “Kiếm chỗ nào mát mẻ ngồi ở đó đi, đừng vô giúp vui, ai cần ngươi bảo vệ.”

Hắn vừa nói xong, bốn phía lập tức yên tĩnh lại, thân thể cung nữ hầu hạ cũng cứng đờ.

Lưu Diễm lại trừng mắt, nhìn Tiêu Thiên hoài nghi hắn có phải đang muốn chết hay không.

Chương 25. Thiếu tướng quân thật sự hỏng rồi 2

Với tính tình của thiếu tướng quân này, đến lúc đó ra tay nàng ngăn cản hay không?

“Ta không đi, ta cứ ở đây, đây.... đây là mệnh lệnh của bệ hạ, ta cũng không muốn kháng chỉ bất tuân.” Chung Linh lắc đầu, đứng tại chỗ không nhúc nhích, giống như chân mọc rễ.

Một màn này, làm cho cung nữ hầu hạ bên cạnh đều trợn tròn mắt.

Nữ cấm vệ canh giữ bên cạnh, còn có nữ cấm vệ ở cửa viện chuẩn bị xem kịch, nghẹn họng nhìn trân trối.

Lưu Diễm: “???”

Cổ nàng dường như cứng ngắc, xoay qua như máy móc, gắt gao nhìn chằm chằm Chung Linh không buông.

Nhất là nhìn thấy trên mặt Chung Linh lộ ra nụ cười, dùng một loại ánh mắt kỳ quái, nhìn chằm chằm Tiêu Thiên không buông.

Trong lòng Lưu Diễm lộp bộp một chút: “Xong rồi....”

“Thiếu tướng quân, chỉ sợ thật sự hỏng rồi!”

“Nhất định phải báo cáo chuyện này với tướng quân, bằng không chỉ sợ sẽ có vấn đề lớn.”

Lúc nghĩ vậy, ánh mắt Lưu Diễm nhìn về phía Tiêu Thiên, đã hoàn toàn thay đổi.

Lại nói tiếp, Tiêu Thiên quả thật có một túi da tốt.

Nhưng sao nàng cũng chưa nghĩ đến, nam nhân này lại là loại yêu diễm hại nước hại dân.

Đầu tiên là không biết làm thế nào mê hoặc bệ hạ, để nàng thành thân với một nam nhân cái gì cũng không tốt này.

Thiên chi kiêu nữ một thế hệ trẻ tuổi của hoàng triều Đại Viêm, thiếu tướng quân Chung Linh, vậy mà cũng bị "Thân Vương yêu diễm" này mê hoặc.

Lưu Diễm càng nghĩ càng hoảng, giống như nhìn thấy cảnh tượng tương lai bệ hạ trầm mê nam sắc, không màn triều chính, Đại Viêm càng thêm suy bại.

"Thống lĩnh!" Ngay lúc Lưu Diễm miên man suy nghĩ, nghe được cửa Ngự Hoa viên, có người gọi mình.

Lưu Diễm nhìn lại, phát hiện là Phó thống lĩnh cấm vệ, cất bước qua: "Làm sao vậy?"

"Đã xảy ra chuyện rồi." Phó thống lĩnh này mở miệng kể rõ.

"Cái gì?" Lưu Diễm trừng to mắt, không thể tin.

Lưu Diễm kinh ngạc đứng ở cửa Ngự Hoa viên, giống như trong mơ.

Phó thống lĩnh vậy mà nói cho nàng biết, phân lâu Huyết Vân lâu trong hoàng triều Đại Viêm, bị diệt rồi?

Quá khứ, phân lâu Huyết Vân lâu ở hoàng triều Đại Viêm, từ trước đến nay là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của nữ đế bệ hạ.

Bệ hạ từng bỏ rất nhiều tâm tư, vẫn không thể tìm được chỗ phân lâu.

Điều duy nhất có thể làm được, đơn giản là cường thế trấn áp, ép sát thủ phân lâu Huyết Vân lâu không dám thể hiện rõ ràng, chỉ có thể làm việc cẩn thận.

Cho dù như thế, cũng là khổ không thể nói.

Trượng phu của mình lại vì bảo vệ dân chúng, chết thảm dưới sự vây công của sát thủ Huyết Vân lâu.

Thù lại được báo một cách kỳ diệu khó hiểu như vậy, Lưu Diễm tự nhiên vui vẻ.

Nhưng mà....

"Tin tức là thật sao?" Lưu Diễm thu liễm ý cười trên mặt, vẻ mặt ngưng trọng.

Phó thống lĩnh gật đầu: "Thiên chân vạn xác, tình báo khẩn cấp, có người tận mắt nhìn thấy phân lâu vỡ phá từ không trung rơi xuống, đập vào trong núi Lộ Dương."

Sau đó, Phó thống lĩnh này nói rõ từng chi tiết tình báo cụ thể.

"Đảo cỡ nhỏ giống như linh khí, lầu các trên không, rơi xuống?" Nghe được tình báo cụ thể, Lưu Diễm bừng tỉnh đại ngộ: "Khó trách bệ hạ vẫn không tìm thấy tổng bộ của Huyết Vân lâu."

Lơ lửng trên không, như vậy có khả năng di động bất cứ lúc nào, tổng bộ không ngừng biến hóa vị trí, tìm đương nhiên gian nan.

"Thống lĩnh, lúc trước ngươi thuận miệng nói, vậy mà vẫn nói trúng." Nữ cấm vệ canh cửa, bỗng nhiên mở miệng.

"Hửm?" Lưu Diễm nhìn về phía đối phương, vẻ mặt khó hiểu.

"Thống lĩnh ngươi đã quên, trên núi Thanh Viêm, không phải ngươi nói ngày nào đó Huyết Vân lâu đui mù, chọc cường địch bị

diệt mới tốt.” Nữ cấm vệ từng đi theo hộ vệ Tiêu Thiên, đi qua núi Thanh Viêm, mở miệng nói.

Biểu cảm Lưu Diễm ngưng đọng, dần dần cổ quái: “Cái này ta chỉ.... Thuận miệng nói thôi, ai biết linh nghiệm như vậy?”

“Sao vậy?” Lúc này, Chung Linh tò mò cũng đi tới.

Phó thống lĩnh nhìn thấy Chung Linh lại, chắp tay nói: “Thiếu tướng quân, phân lâu Huyết Vân lâu bị diệt rồi!”

“Ừm, sau đó thì sao?” Vẻ mặt Chung Linh bình tĩnh, gật đầu.

Lập tức, không khí đều giống như yên tĩnh lại.

Lưu Diễm nhìn Chung Linh: “Thiếu.... tướng quân, chẳng lẽ không cảm thấy kinh ngạc chút nào sao?”

“....” Biểu cảm Chung Linh cứng đờ, ngay sau đó lập tức phản ứng lại, kinh ngạc hô một tiếng: “Phân lâu Huyết Vân lâu bị diệt, đây chính là tin tức tốt to lớn, vừa rồi ta có chút không phản ứng lại.”

Bên hồ, Tiêu Thiên quần chúng ăn dưa kéo khóe miệng, nói thầm: “Nhóc con thối này, quá giả rồi.”

Tiêu Thiên rất lo lắng, diễn xuất nát này của Chung Linh, sẽ lòi ra trong vài phút.

Diễn xuất vụng về của Chung Linh, cũng không khiến cho đám người Lưu Diễm hoài nghi.

Lưu Diễm giờ phút này, lo lắng chính là vấn đề khác: “Nếu là lúc bình thường, đây quả thật là tin tức tốt, nhưng trước mắt khó mà nói.”

Lúc này Chung Linh không hiểu được: “Tại sao? Lưu tỉ, không phải là thù của trượng phu ngươi đã báo được rồi à? Tại sao

không phải tin tức tốt?”

Nói đến đây, Lưu Diễm nghiêm túc nhìn Chung Linh: “Thiếu tướng quân, tuy không biết là ai đã ra tay tận diệt phân lâu Huyết Vân lâu nhưng dù sao chuyện này cũng xảy ra ở ranh giới hoàng triều Đại Viêm.”

Chương 26. Bảo bối ngoan Chung Linh

“Nếu là tổng bộ Huyết Vân lâu đứng phía gây khó dễ với hoàng triều Đại Viêm thì phải làm sao?”

“Lúc này bệ hạ ngự giá thân chinh, hoàng triều Đại Viêm không ngăn cản được sự trả thù của tổng bộ Huyết Vân lâu.”

“Mà tình huống tồi tệ nhất, vị vua sát thủ vực Nam Hoang kia, tự mình ra tay đi chiến trường Bắc Cương thêm phiền phức....”

Đang nói, Lưu Diễm phát hiện thiếu tướng quân trước mặt, vậy mà đang cười?

Với hiểu biết của nàng, Chung Linh nên vô cùng lo lắng, hận không thể sớm đi Bắc Cương tìm đại tướng quân Chung Lệ Song báo báo tình huống, thương thảo đối sách.

Hiện tại, nàng đang cười?

“Thiếu tướng quân, ngươi đang cười cái gì?” Lưu Diễm không hiểu, không nhịn được hỏi ra tiếng, giọng điệu thậm chí có chút thất vọng.

Thời điểm hoàng triều Đại Viêm sống còn, sao Chung Linh có thể cười được?

Chẳng lẽ Chung Linh đã đắm chìm trong nam sắc của Tiêu Thiên, sớm sa đọa rồi?

“A?” Lúc này Chung Linh mới phản ứng lại, nhìn thấy vẻ mặt Lưu Diễm, lại nhìn thấy ánh mắt cổ quái Phó thống lĩnh của bên

cạnh và hai nữ cấm vệ giữ cửa, mới như tỉnh lại từ trong mơ.

Nàng biết tổng bộ Huyết Vân lâu đã bị diệt, vua sát thủ trốn dưới gầm giường cũng bị Tiêu Thiên bắt ra giết chết.

Nhưng những người khác không biết!

“Thật ra, Huyết....” Chung Linh vừa mới mở miệng, sắc mặt Tiêu Thiên đã thay đổi, đã nhảy ra từ bên cạnh.

Giơ tay tát một cái chào hỏi đầu của Chung Linh.

Bốp!

Một cái tát này vang dội.

Đánh đến đám người Lưu Diễm đều ngơ rồi.

Chung Linh lại hậu tri hậu giác, ngơ ngác nhìn Tiêu Thiên, đợi cho lúc đau nhức đánh úp lại, mới hai tay ôm cái ót, cực kỳ tủi thân khóe mắt phiếm lệ quang.

“Ta ở bên cạnh đều nghe được rất rõ ràng, quốc nạn vào đầu, ngươi còn cợt nhả, còn ra thể thống gì.” Tiêu Thiên nói lời nghĩa chính, chỉ vào Chung Linh răn dạy: “Phạm sai, bị đánh thì phải đứng thẳng, còn có mặt mũi khóc.”

“Nhịn lại!”

Chung Linh bị dáng vẻ hung dữ này của Tiêu Thiên, dọa tới mức giật mình một cái, mũi nhỏ trong suốt hít một cái, vậy mà thật sự nuốt nước mắt trở vào.

Lúc này nàng mới ý thức được, vừa rồi thiếu chút nữa bản thân nói lỡ miệng.

“Lưu thống lĩnh, trẻ con không hiểu chuyện, ngươi cũng đừng chấp nhặt với nàng, bản tính nàng không xấu.” Lúc này Tiêu Thiên

mới xoay người, mở miệng xin lỗi với Lưu Diễm gần như hóa đá.

“Ta.... cái này....” Đầu óc Lưu Diễm trống rỗng, nói không nên lời.

“Lưu thống lĩnh, hoàng triều Đại Viêm vận mệnh quốc gia hưng thịnh, mặc kệ có khó khăn gì, khẳng định sẽ chuyển nguy thành an, ngươi cũng đừng quá lo lắng.” Tiêu Thiên lại tiếp lời nói, trấn an đối phương.

“Thân Vương đại nhân, chỉ là....” Lưu Diễm nhìn Chung Linh, còn chuẩn bị nói cái gì, đã bị Tiêu Thiên cắt ngang lần nữa.

Vẻ mặt Tiêu Thiên nghiêm túc, cam đoan với Lưu Diễm: “Lưu thống lĩnh, đứa nhỏ Chung Linh này, lát nữa ta sẽ giáo dục nàng đàng hoàng, ngươi còn có việc có thể đi trước, không sao.”

Nói xong, sau khi Tiêu Thiên gật đầu thăm hỏi Lưu Diễm, tức giận quát Chung Linh: “Đi theo!”

“Hức....” Chung Linh ôm đầu, ngoan ngoãn đi theo phía sau mông Tiêu Thiên, dọc theo bờ hồ ngắm cảnh của Ngự Hoa viên, đi tới bên kia.

Thẳng đến khi hai người đi xa, Lưu Diễm cũng chưa khôi phục tinh thần lại.

“Thống lĩnh, nếu thuộc hạ nhớ không sai, ngài là nhìn thiếu tướng quân lớn lên nhỉ?” Phó thống lĩnh ở bên cạnh, sắc mặt cũng cổ quái, chậm rãi mở miệng.

Lưu Diễm hoảng hốt gật đầu: “Ta là nhìn thiếu tướng quân lớn lên....”

“Vừa rồi sao giống như Thân Vương là cha của thiếu tướng quân, chúng ta thành người ngoài?” Giọng điệu Phó thống lĩnh cổ quái, cảm giác chỗ nào cũng không thích hợp: “Thiếu tướng quân

quen Thân Vương, cũng mới không đến hai ngày mà."

Nữ cấm vệ bên cạnh cũng kinh ngạc mở miệng: "Hơn nữa, thiếu tướng quân ở trước mặt Thân Vương, quá nghe lời rồi đó?"

Trong lúc nhất thời, các nàng đồng loạt nhìn về phía trước.

Xa xa, mơ hồ có thể thấy được Tiêu Thiên và Chung Linh đứng mặt đối mặt.

Thân Vương Tiêu Thiên, hình như đang răn dạy cái gì.

Mà Chung Linh giống như đứa trẻ ngoan, cúi đầu yên lặng chịu đựng.

"Vấn đề.... nghiêm trọng hơn so với trong tưởng tượng của ta." Giọng điệu của Lưu Diễm cực kỳ khủng hoảng, nói với Phó thống lĩnh bên cạnh: "Ngươi nhanh chóng viết thư cho đại tướng quân, thuận tiện nói cho Chung thượng thư biết."

".... Hiểu rồi."

"Ngươi là đồ ngốc hả, vừa rồi ngươi nói ra ba chữ Huyết Vân lâu, phía sau giải thích như thế nào?"

"Xin ngươi đó, ta chỉ muốn thoải mái thảnh thơi, hưởng thụ một chút cuộc sống về hưu, đừng đụng đến ta được không?"

"Động cái não, quản cái miệng, đừng nói hưu nói vượn."

Tiêu Thiên nhìn Chung Linh trước mặt, tức lại không có chỗ xả.

Chung Linh biết bản thân thiếu chút nữa gây họa, cũng thành thật nghe mắng, không chút khó chịu.

Dù sao nàng đã bị Tiêu Thiên hoàn toàn thuyết phục.

Thực lực của đối phương lớn mạnh đến nghịch thiên, cùng với bóng dáng tung hoành Huyết Vân lâu đã khắc sâu trong đầu của nàng, không xua đi được.

Từ trên người Tiêu Thiên, lần đầu tiên nàng cảm nhận được giải quyết không được vấn đề thì giải quyết bản thân vấn đề, cảm giác này vui sướng cỡ nào!

Chương 27. Miệng được phù phép

“Ta biết sai rồi, sẽ không như vậy nữa.” Chung Linh chu miệng, cam đoan với Tiêu Thiên trước mặt.

Đôi mắt nhìn Tiêu Thiên giống như lóe ra ánh sáng.

“....” Nhìn ánh mắt cô nương ngốc trước mặt này, Tiêu Thiên thở dài: “Cho nên, rốt cuộc ngươi muốn làm gì, đừng dùng cái cớ sứt sẹo đó để lừa gạt ta.”

“Phù!” Chung Linh thở dài một hơi, vẻ mặt trịnh trọng, cúi người với Tiêu Thiên, “Thân Vương đại nhân, hãy nhận ta làm đồ đệ, ta cũng muốn lớn mạnh giống như ngài.”

Khóe miệng Tiêu Thiên run rẩy, chắp tay sau lưng trở về, liên tục lắc đầu: “Ta lại không hiểu tu luyện, không dạy được ngươi.”

“Sao có thể, Thân Vương ngài rõ ràng lợi hại như vậy, sao có thể không hiểu tu luyện?” Chung Linh không tin, đuổi theo Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên nhún vai: “Hoàn toàn do ta đầu thai tốt.”

“Thân Vương đại nhân, ta đã trưởng thành, không phải trẻ con, đừng lừa gạt ta như vậy!” Chung Linh có chút buồn bực.

Tiêu Thiên dừng bước, liếc nhìn Chung Linh, thở dài: “Ngươi lớn lên là dùng đầu óc đổi lấy, có cái gì mà tự hào.”

“Hơn nữa, ta cũng không lừa ngươi, không có cách nào dạy ngươi thứ gì thật.”

Nói xong, Tiêu Thiên đã nhanh chóng trở về bên cạnh Ngự Hoa viên, lần nữa lười biếng ngã xuống trên ghế nằm.

Chung Linh bĩu môi, trở lại đứng bên cạnh Tiêu Thiên, cũng không lên tiếng, cứ yên lặng theo dõi hắn không buông.

“Nhóc con thối....” Tiêu Thiên hừ nhẹ một tiếng, tiếp tục xem phim, cũng hưởng thụ sự hầu hạ của cung nữ.

Tuyệt nha ~

Lưu Diễm nhìn hình thức ở chung kỳ quái của Tiêu Thiên và Chung Linh, thật sự xem không hiểu.

Nhưng mà, vấn đề thật sự làm phiền nàng vẫn là khả năng uy hiếp của Huyết Vân lâu.

Ngay lúc Lưu Diễm thấp thỏm không yên, trên dưới cả hoàng triều Đại Viêm đều có chút lo lắng.

Nửa tháng cứ như vậy trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, hoàng triều Đại Viêm không gặp phải bất kỳ sự quấy nhiễu nào có quan hệ tới Huyết Vân lâu.

Mà một tin tức cực kỳ bùng nổ cũng truyền tới hoàng thành của hoàng triều Đại Viêm.

Cùng lúc đó, núi Thanh Viêm.

Tiêu Thiên lại rời khỏi cung, ra khỏi thành đến núi này đạp thanh.

Mục đích chủ yếu vẫn là vì để săn bắn lợn rừng có tên là Sơn Vương.

Lần trước sau khi nếm qua thịt nướng, Tiêu Thiên thật sự khó mà quên được hương vị đó.

Lưu Diễm là nữ thống lĩnh cấm vệ, đương nhiên lại đi theo hộ vệ một lần nữa.

“Thống lĩnh!” Lúc này, bỗng nhiên có nữ cấm vệ trong cung chạy nhanh lên núi.

Lưu Diễm vốn canh giữ bên cạnh Tiêu Thiên, xoay người nhìn về phía bộ hạ chạy tới, cau mày: “Ta nhớ không sai thì ngươi nên túc trực ở trong cung, sao lại chạy tới đây?”

“Thống lĩnh, tin tức mà Thiên Cơ các nhận được, tổ chức sát thủ đứng đầu vực Nam Hoang Huyết Vân lâu bị cường giả thần bí tiêu diệt hết.”

“Vua sát thủ Vân Tôn Lai, Phệ Tâm Cơ Du Yến cùng với Liệt Lô Thủ Hoàng Cương xác định đều đã chết, có thi thể làm chứng.”

“Từ nay về sau, vực Nam Hoang không còn Huyết Vân lâu.”

Nữ cấm vệ đến báo tin nói xong, một đám lão bộ hạ chung quanh Lưu Diễm đều lần lượt quay qua nhìn.

“Ta....” Lưu Diễm bị mọi người nhìn chăm chú, á khẩu không trả lời được, trong nhất thời bị tin tức này làm cho ngơ ngác.

Nửa tháng này, nàng luôn lo lắng tổng bộ Huyết Vân lâu sẽ làm khó dễ hoàng triều Đại Viêm.

Kết quả hiện tại nói cho nàng biết, Huyết Vân lâu đã bị diệt?

“Thống lĩnh....” Lúc này, nữ cấm vệ bên cạnh nói nhiều nhất bỗng nhiên nở nụ cười, “Đây không phải trùng hợp sao?”

“Đúng vậy, hơn nửa tháng trước người nói nếu như Huyết Vân lâu bị đại năng lánh đời diệt thì tốt rồi, kết quả Huyết Vân lâu tiêu tùng thật.”

“Thật sự là con mẹ nó trùng hợp, mở cửa nhìn thấy trùng hợp

ở cửa, trùng hợp đến nhà rồi."

Chính vào lúc này, nữ cấm vệ đến báo tin bỗng nhiên yếu ớt hỏi: "Lúc thống lĩnh nói lời này, không phải là mười bảy ngày trước chứ?"

Mọi người ngẩn ra, lần lượt nhìn về phía nữ cấm vệ báo tin.

"Thật sự là ngày đó, sao vậy?"

Biểu cảm của nữ cấm vệ báo tin càng thêm kỳ quái: "Căn cứ theo tình báo của Thiên Cơ các, ngày Huyết Vân lâu bị diệt chính là ngày mà thống lĩnh nói lời này."

Lúc này, bốn phía lập tức yên tĩnh lại.

"Thống lĩnh!" Cuối cùng, vẫn có người dẫn đầu phá vỡ sự im lặng, "Miệng của người được phù phép à?"

Lưu Diễm: "...."

Nửa ngày qua đi, Lưu Diễm bỗng nhiên lặng lẽ đi đến bên cạnh, ngồi trên một tảng đá nhô lên, gỡ miếng ngọc đeo trên cổ xuống, nhẹ nhàng vuốt ve.

Lưu Diễm cứ nhìn miếng ngọc như vậy, nhìn rồi lại nhìn, nước mắt thấm ướt cả mặt.

"Có người báo thù cho ngươi, thật tốt...."

"Cám ơn, thật sự cám ơn."

"Cám ơn...."

Lưu Diễm ngồi ở đó, cứ như vậy ngồi ở đó, vuốt ngọc, rơi nước mắt, luôn không ngừng nói lời cảm ơn.

Lão bộ hạ của nàng, mấy nữ cấm vệ khác, vành mắt cũng ửng

đỏ, yên lặng nhìn bóng dáng của nàng.

Ngược lại là Tiêu Thiên ở một bên khác chính tay trải nghiệm niềm vui thịt nướng, vô tâm không phế ngâm một tiểu khúc, rắc tiêu lên một miếng da cháy vàng xốp giòn rỏ dầu.

Chương 28. Miệng được phù phép2

“Thân Vương đại nhân, cám ơn.” Chung Linh ngoan ngoãn ngồi xổm bên cạnh Tiêu Thiên, ôm chân, lặng lẽ mở miệng nói với hắn.

“Đó là miệng người ta được phù phép, không liên quan tới ta, đừng nói hưu nói vượn.” Tiêu Thiên nghiêm mặt, chỉ vào toàn bộ heo nướng trước mặt, “Rảnh rỗi quá thì thay bổn vương cắt thịt đi.”

“Không vui gì hết.” Chung Linh bĩu môi, đứng dậy đi cắt thịt.

Tiêu Thiên chắp tay sau lưng đứng dậy, quay đầu lại nhìn thấy Lưu Diễm ngồi ở đó, bóng dáng run rẩy không ngừng, lộ ra nụ cười, nhẹ giọng nỉ non.

“Không cần khách sáo!”

....

Vực Nam Hoang, tàn tích của tổng bộ Huyết Vân lâu.

Bên cạnh một chỗ u ám bỗng nhiên vặn vẹo, như bốc lên một trận khói đen, hóa thành hai bóng dáng, cuối cùng định hình.

Một già, một trẻ.

“Lão sư, có thể là hoàng triều Đại Viêm làm hay không?” Người trẻ tuổi nhìn tàn tích Huyết Vân lâu trước mặt, không thể che giấu sự kinh hãi trong giọng nói.

Lão già hắc bào lắc đầu: “Hung thủ tiêu diệt Huyết Vân lâu, có rất nhiều đối tượng hiềm nghi, duy nhất không thể đến từ hoàng triều Đại Viêm.”

“Trong vòng một ngày, đồng thời tiêu diệt phân lâu Huyết Vân lâu ở hoàng triều Đại Viêm và tổng bộ tập kết.”

“Hoàng triều Đại Viêm vẫn không có bản lĩnh như vậy.”

“Đi thôi, hiện giờ Tử Nhược Yên bị ông bạn già giữ chân, chính là thời cơ tuyệt hảo của chúng ta.”

Lời nói của lão già hắc bào vừa dứt, thân hình hắn và người trẻ tuổi lại vặn vẹo.

Bóng đen dưới chân giống như đầm lầy, khiến cho bọn họ chậm rãi chìm vào trong đó.

“Lão sư, hiện tại chúng ta phải đi đâu, chiến trường Bắc Cương?”

“Không, chúng ta đi núi Thanh Viêm!”

Lời của lão già vừa dứt, bóng dáng của hai thầy trò bọn họ cũng đồng thời biến mất không thấy.

Bắc Cương không chỉ là cửa ra vào ở phía bắc của hoàng triều Đại Viêm, mà cách hoàng thành cũng cực kỳ gần.

Một khi thất thủ, người Man phía bắc có thể trực tiếp xông đến, nhằm vào hoàng thành.

Đây cũng là lý do tại sao Thánh Sư người Man ra tay, Tử Nhược Yên lại đứng ngồi không yên, mang theo nhóm tinh binh hành quân gấp gáp, chỉ bảy ngày ngắn ngủi đã lao đến chiến trường Bắc Cương.

Bên trên tường thành, biên quan Bắc Cương.

Nữ Đế Tử Nhược Yên mặc áo giáp vàng, áo lót đen hồng tụ, hai tay chắp sau lưng, ngắm nhìn phương xa.

Bên cạnh nàng là Chung Lệ Song mặc trọng giáp, cũng nhìn về phía đại doanh người Man ở phía trước.

Đại doanh người Man đều được dựng lên từ gỗ lớn da thú, mơ hồ có ánh sáng lưu chuyển, cứ như là trời giáng chúc phúc.

Đó chính là bản lĩnh của Thánh Sư người Man, đại diện cho việc lão tọa trấn bên trong đại doanh.

Từ chỗ bệ hạ đến nơi này đã giao thủ ba lần với Thánh Sư người Man, và toàn thắng.

"Lão già này đúng là đủ cứng." Chung Lệ Song rất khó hiểu, bà nghĩ mãi không ra, người này đánh không lại bệ hạ, lại ở lỳ nơi này làm gì.

"Mặc kệ lão ta có mưu đồ gì, trước mặt thực lực đều là vô nghĩa." Tử Nhược Yên nhẹ nhàng mở miệng, âm thanh trong trẻo nhưng lại ẩn chứa một tia nghiêm túc.

"Lần trước giao thủ, lão ta đã bị kiếm khí của trẫm gây thương tích, nếu còn giao thủ nữa..."

Tử Nhược Yên nói đến đây thì trong đôi mắt trong trẻo lạnh lùng hiện ra ánh sáng lạnh lẽo: "Trẫm ắt phải trảm lão ta!"

"Hì, đó là điều đương nhiên, bệ hạ là thiên kiêu tuyệt đỉnh thiên hạ đương thời, chỉ là một lão già gần đất xa trời, đâu ngăn được ngài?" Chung Lệ Song cũng cất tiếng cười to.

Chinh chiến ở Bắc Cương có bệ hạ đích thân đến, nên bà hoàn toàn không có nhiều áp lực.

"Đại tướng quân!" Có lính liên lạc lên tường thành biên quan,

dâng thư tín: "Đến từ hoàng thành."

Bỗng nhiên gửi thư đến khiến Chung Lệ Song rất bất ngờ, nhận lấy thì phát hiện là hai bức thư, còn có thư nhà.

Tính toán thời gian, hình như đã mấy ngày rồi.

Chung Lệ Song mở ra xem, nhìn thấy đoạn mở đầu thì hơi biến sắc: "Phân lâu Huyết Vân lâu ở hoàng triều Đại Viêm chúng ta bị cường giả lạ mặt tiêu diệt rồi!"

"Bệ hạ, chuyện này..."

Trên mặt Tử Nhược Yên lộ ra vẻ bất ngờ, nghiêng đầu nhìn về phía bức thư trong tay Chung Lệ Song.

Người gửi thư đến là Lưu Diễm, thống lĩnh cấm vệ, có lẽ chuyện này là thật, nàng sẽ không giở trò chuyện này đâu.

"Vậy mà lại có chuyện này, có chút không ổn." Tử Nhược Yên cau mày, nàng lập tức nghĩ đến phía bên tổng bộ Huyết Vân lâu, chỉ sợ sẽ có động tác.

Ngay khi Tử Nhược Yên lo lắng vì tình báo quá hạn này, thì chợt phát hiện khí tức của Chung Lệ Song bên cạnh dường như không đúng.

"Chung tướng quân..." Tử Nhược Yên vừa quay đầu thì kinh ngạc phát hiện linh khí toàn thân Chung Lệ Song bạo động, cơ thể run rẩy, trọng giáp trên người vang lên.

Ánh mắt còn nhìn chằm chằm hai bức thư trong tay.

Một bức đến từ Lưu Diễm, bức còn lại đến từ Chung Dương Minh.

Tử Nhược Yên có cảnh giới gì, thị lực khiếp người, chỉ lướt qua đã thấy rõ nội dung bên trong.

"Trầm mê nhan sắc Tiêu Thiên... Mỗi ngày đều trang điểm tỉ mỉ... Tự nguyện bầu bạn bên cạnh?" Từng nội dung khiến Tử Nhược Yên cũng giật mình.

Chương 29. Nữ Đế cũng biết ghen?

Không đến mức đó chứ, nha đầu Chung Linh sẽ không...

"Tiêu Thiên có mị lực lớn như vậy à, trước đây trẫm không nhìn ra." Tử Nhược Yên nhớ lại sáng sớm hôm ấy, hơi gật đầu: "Cũng rất tuấn tú đó."

Tử Nhược Yên thật sự không ngờ phu quân trên danh nghĩa của mình còn có bản lãnh này.

Một người bình thường lại có thể thuần phục được chú ngựa nhỏ Chung Linh.

"Đúng là..." Tử Nhược Yên nghĩ đến đây, khẽ hừ một tiếng, trong lòng thoáng có chút không hài lòng.

Mà loại tâm trạng nhỏ này của nàng lại đến từ phản ứng tiềm thức của Nữ Đế đại nhân đối mặt với vật riêng tư của mình bị người khác đụng vào.

"Nha đầu chết tiệt đó, trở về không đánh cho mông ngươi nở hoa thì lão nương sẽ không phải là mẹ của ngươi nữa!" Chung Lệ Song nổi giận, linh khí làm vỡ bức thư, vỗ một cái lên bức tường phía trước.

Vù vù vù!

Một chưởng giáng xuống, mặt tường của tường thành biên quan hơi rung động.

"..." Chung Lệ Song ngây ra, uy lực chưởng này của mình lớn

như vậy ư?

Nhưng rất nhanh, bà đã kịp phản ứng lại, rung động không chỉ là tường thành, mà còn có mặt đất bên ngoài.

Xa xa có một mảng đông nghịt không ngừng nghiền ép qua đây.

Làn da ai nấy hiện lên màu xanh, toàn thân người Man là hình vẽ màu đen, gào rú mang theo đại đao, công kích về phía sát cổng thành.

Mà trên bầu trời của đám người Man này có một lão giả khoác áo da thú, mang mặt nạ xương trắng, nắm cốt trượng lơ lửng trên bầu trời.

Linh khí trong cơ thể lão mạnh mẽ tràn vào bên trong, nói lẩm bẩm, hóa thành hào quang, rơi vào trong cơ thể của chiến sĩ người Man phía dưới.

Chiến sĩ người Man ai nấy đều lóe ra ánh sáng, tốc độ công kích cũng không ngừng nhanh hơn.

Người Man tấn công rồi!

"Bệ hạ, thủ thành cứ giao cho ta, ngươi đi đối phó với lão già đó đi." Chung Lệ Song bắn ra khí cơ, hai tay nắm lấy cự chùy, nhìn về đại quân người Man phía trước.

"Cẩn thận!" Tử Nhược Yên gật đầu, rồi phóng lên cao, thả người đánh về phía Thánh Sư người Man.

Cả người nàng giống như hóa thành kiếm quang, hàn khí lạnh thấu xương tràn ngập bốn phía, khiến nhiệt độ dường như bắt đầu giảm xuống.

Trong nháy mắt, Tử Nhược Yên lướt qua chiến trận người Man

phía trước, nhằm vào Thánh Sư người Man trên bầu trời.

Mà nơi nàng lướt qua thì hóa thành tuyết trắng, bóng dáng động tác của từng chiến sĩ người Man xung phong cứ như bị đọng lại, bên ngoài thân hiện lên băng sương.

Cuối hóa thành từng tượng băng, bị đồng bào xung phong ở phía sau đụng đến nát bấy.

"Giả Tu, ngươi quả nhiên không muốn sống nữa." Tử Nhược Yên nâng kiếm lên trảm, kiếm khí lạnh lẽo cứ như muốn kết đông không gian này.

Âm thanh già nua truyền ra dưới lớp mặt nạ xương trắng: "Nữ Đế Đại Viêm, lão hủ chỉ là vì muốn cho Man quốc bọn ta một tương lai, trước khi sự việc hoàn thành, cũng không dám chết."

"Rất tiếc, tương lai của Man quốc sắp đứt đoạn trong tay của ngươi rồi." Kiếm quang của Tử Nhược Yên như thác nước, ép Thánh Sư Giả Tu của người Man liên tục bại lui, không ngừng lùi về phía sau.

Kiếm khí lạnh lẽo càng khiến động tác của lão không ngừng chậm lại, chỉ có thể đối kháng với thế công đến từ Tử Nhược Yên.

Thương thế trước đó bộc phát, miệng phun máu tươi, nhuộm đỏ cả chòm râu trắng bệch.

Tử Nhược Yên mặt như phủ băng, mũi kiếm trong tay tản ra hàn ý lạnh lẽo.

Không qua bao lâu, nàng có thể chém Thánh Sư người Man này rồi!

Tử Nhược Yên lại chém ra một kiếm, kiếm khí đáng sợ màu xanh nhạt vắt ngang trời cao: "Ngươi không nên ra khỏi Man quốc, không có đại trận hộ quốc gia trì thì không phải là đối thủ của

trẫm."

Giả Tu nhìn kiếm khí trước mặt, cảm khái khó hiểu: "Không hổ là Nữ Đế Đại Viêm, quả nhiên là phong hoa tuyệt đại, thế hệ trẻ tuổi có một không hai ở vực Nam Hoang."

Mà lão cũng dừng lại giữa không trung, không tránh không né.

Bịch!

Kiếm khí không giáng lên trên người của Thánh Sư người Man.

Màn chắn màu đỏ thêu đốt đột nhiên hiển hiện lên, chặn tia kiếm khí đáng sợ này.

Kiếm quang lạnh lẽo lẫm liệt cứ như bông tuyết vỡ vụn, tung bay giữa không trung.

Mà màn chắn màu đỏ đột ngột xuất hiện ở bốn phương tám hướng của Tử Nhược Yên, niêm phong nàng ở bên trong.

Từng tơ máu thiêu đốt, kéo dài từ tọa độ của màn chắn rồi kết nối với cốt trượng của Giả Tu.

"Phong trận?" Tử Nhược Yên nhìn quanh bốn phía, sắc mặt ngưng trọng: "Thì ra là thế, ngươi nôn ra máu là đang vẽ trận."

Linh khí trong cơ thể Giả Tu không ngừng rót vào cốt trượng trong tay: "Không tồi, Nhiên Huyết Phong Linh trận này là ta đích thân đóng giữ, Nữ Đế Đại Viêm, ngươi muốn thoát ra, không mười ngày nửa tháng thì sẽ không làm được đâu."

"Vây khốn trẫm có ý nghĩa gì, các ngươi cũng sẽ không phá được biên quan Bắc Cương đâu." Tử Nhược Yên nhíu chân mày lá liễu lại, nhìn chằm chằm Giả Tu.

Nàng không rõ điều này có ý nghĩa gì.

"Nữ Đế Đại Viêm, Hắc Hồn điện đã bỏ ra cái giá mà lão hủ không cách nào từ chối được, để ta ra tay ngăn chặn ngươi." Giả Tu vừa ho khan, vừa mở miệng: "Thiết nghĩ hiện tại, Độc Chiểu lão nhân của Hắc Hồn điện đã đến nội cảnh Đại Viêm rồi."

Chương 30. Dữ nhiều lành ít

"Đáng thương cho bách tính của hoàng thành Đại Viêm..."

"Đáng tiếc, bây giờ ngươi không trở về được."

Sắc mặt của Tử Nhược Yên tối tăm, linh khí trong cơ thể hoàn toàn cuồng bạo, dẫn động gió tuyết cuồng bạo trong màn chắn màu máu đang thêu đốt.

Mà âm thanh lạnh lẽo ẩn chứa sát khí đáng sợ của nàng lại truyền đến.

"Giả Tu, nếu Đại Viêm sinh linh đồ thán, trẫm sẽ để toàn bộ Man quốc các ngươi chôn cùng!!!"

Rầm!!

Chung Lệ Song đập mạnh xuống làm vỡ mạnh đất, kình khí chấn động làm chiến sĩ người Man bốn phía người ngã ngựa đổ.

Mà lúc này, tiếng gầm của Tử Nhược Yên cũng đã lan truyền ra, vang vọng khắp toàn bộ chiến trường.

Chung Lệ Song vội vàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tử Nhược Yên đang bị vây khốn thì sắc mặt thay đổi kịch liệt hô ta: “Bệ hạ!!”

“Không được qua đây, tử thủ biên quan, đừng cho người Man đột phá.” Tiếng quát của Tử Nhược Yên ngăn trở Chung Lệ Song đang chuẩn bị xung phong.

Quân lệnh như núi!

Bệ hạ có chỉ, cho dù Chung Lệ Song có lo lắng cho sự an nguy

của Tử Nhược Yên thì cũng vẫn phải cắn răng lùi về phía sau.

Ở bên trong Nhiên Huyết Phong Linh trận, đôi môi đỏ mọng Tử Nhược Yên khẽ nhếch, khẽ khàng phun ra một hơi, phía trước nàng trống rỗng hiện ra sương lạnh.

“Cam chịu số phận đi, Nữ Đế Đại Viêm.” Giả Tu cầm cốt trượng, vẫn không hề nhúc nhích.

Tử Nhược Yên khoanh chân ngồi ở giữa không trung, trường kiếm hàn sương đặt ở trên đầu gối: “Trẫm không rõ, có đáng giá không?”

“Dùng Nhiên Huyết Phong Linh trận này, ngươi không có khả năng tiếp tục đột phá cảnh giới nữa.”

Giả Tu ho nhẹ hai tiếng, cười nói: “Đương nhiên là đáng giá!”

“Có khoản thù lao này, Man quốc sẽ có tư cách tiếp tục đi lên Bắc, bắt lấy lãnh thổ mới.”

“Từ khi phụ hoàng của ngươi đột nhiên mất tích, ta biết ngay rằng nước của hoàng triều Đại Viêm quá sâu.”

“Man quốc, vẫn là nên trốn xa một chút thì tốt hơn.”

Tử Nhược Yên im lặng không nói gì, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào Giả Tu.

Tổng bộ Huyết Vân lâu có khả năng sẽ trả thù, sự uy hiếp của Độc Chiểu lão nhân Hắc Hồn điện đúng là khiến cho người ta phiền lòng ý loạn.

Phù...

Lại phun ra một hơi hàn khí, Tử Nhược Yên khiến nhiệt độ cơ thể của mình giảm xuống, ép buộc bản thân phải tỉnh táo lại.

Tâm trạng nhanh chóng lắng lại, lo lắng tức giận không giải quyết được vấn đề gì cả.

Điều duy nhất nàng có thể làm chính là nghĩ cách nhanh chóng thoát khỏi vòng vây, trở về hoàng triều Đại Viêm.

Để giảm thiểu tổn thất đến mức ít nhất.

Giả Tu cầm cốt trượng nhìn Tử Nhược Yên bị chính mình ngăn chặn, tán thán không ngớt.

“Không hổ là Nữ Đế Đại Viêm thanh danh hiển hách, không bị tâm trạng khống chế, lãng phí linh khí của bản thân, xem bộ dạng của nàng thì chắc là đang tích góp lực lượng và tìm kiếm cơ hội.”

“Nhưng cho dù như thế nào, ta chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ ngăn chặn ngươi là được, thương thay những người vô tội ấy.”

Ánh mắt Giả Tu nhìn về phía hoàng triều Đại Viêm, thở dài.

Không có cách nào, tất cả là vì Man quốc!

...

Hoàng triều Đại Viêm, trên núi Thanh Viêm.

“Thịt của con heo rừng săn được ở đây phải thơm hơn nhiều, nước cũng ngọt lành, núi tốt.” Tiêu Thiên quệt miệng lau vết dầu mỡ trên miệng, ợ ra một hơi.

Thoải mái.

Bên cạnh có thêm một khung xương to lớn và thịt heo rừng giống như ngọn núi nhỏ, tám phần mười chỗ đó đều vào bụng của Tiêu Thiên.

“Thân Vương đại nhân, ngươi ăn được nhiều quá đi.” Chung Linh ở bên cạnh nhìn bộ xương kia, khóe miệng co giật.

Không chỉ có nàng, nữ cấm vệ trông chừng bên cạnh cũng đều trợn mắt há mồm.

Các nàng không nghĩ ra sao bụng của Tiêu Thiên có thể chứa được nhiều thịt như vậy.

“Tiêu hóa tốt, không có cách nào.” Tiêu Thiên dùng cỏ mịn xỉa răng, thuận miệng trả lời.

Trên thực tế, chính là bởi vì cơ thể của hắn mạnh mẽ quá đáng nên năng lực tiêu hóa có thể nói là nghịch thiên.

Hầu như không có vật gì Tiêu Thiên không tiêu hóa nổi.

Cho dù là nghèo đến phải ăn đất, hắn cũng có thể tiêu hóa ra chất dinh dưỡng, chính là khoa trương như vậy đấy.

Đương nhiên, bị Nữ Đế bao nuôi, muốn lưu lạc đến mức ăn đất là rất khó.

“Non xanh nước biếc, núi Thanh Viêm này đúng là không tệ, nếu có thể bao trọn nó, chuyên môn dùng để nuôi chút súc vật thì chẳng phải là hay vô cùng à?”

“Bây giờ cũng đến lúc nên trở về đi ngủ trưa rồi.”

Tiêu Thiên chống gối đứng dậy, nhìn trái nhìn phải: “Ừm, sao lại thiếu người rồi, thủ lĩnh của các ngươi Lưu Diễm đâu?”

“Ta nhờ nàng đi trấn Thanh Viêm mang chút rượu Thanh Viêm về, để Thân Vương đại nhân nếm thử.” Chung Linh nhẹ giọng giải thích rõ: “Thật ra thì, cũng hy vọng Lưu tỷ thuận tiện tế bái trượng phu của nàng.”

Tiêu Thiên có chút bất ngờ: “Trấn Thanh Viêm? Thôn trấn mà trượng phu của nàng canh giữ đến chết trước kia là ở gần đây à?”

“Đúng vậy, ta nghĩ chắc chắn Lưu tỷ muốn nói tin tức tốt

Huyết Vân lâu bị tiêu diệt cho trượng phu của nàng.” Chung Linh dè dặt cẩn thận nói: “Thân Vương đại nhân, xin đừng trách ta tự chủ trương.”

Chương 31. Dữ nhiều lành ít 2

“Đáng nhắc tới là rượu của trấn Thanh Viêm thực sự uống rất ngon.”

“Bởi vì nó dùng nước suối của núi Thanh Viêm này để sản xuất, nên có phong vị khác.”

Nhìn ánh mắt cẩn thận của Chung Linh, Tiêu Thiên thở dài: “Ngươi có thể bình tĩnh chút được không, làm như ta rất đáng sợ giống như người xấu vậy ấy.”

“Hì hì...” Chung Linh mỉm cười xấu hổ, không có cách nào hết, khi Tiêu Thiên bật hỏa toàn bộ sát khí trước đây, bóng ma tâm lý mang lại cho nàng nhất thời không thể hoàn toàn biến mất được.

“Trấn Thanh Viêm...” Tiêu Thiên nhẹ giọng lầm bầm, hắn có chút hứng thú đối với trấn này.

Hắn không phải người ngu, Tiêu Thiên cảm thấy hoàn cảnh của núi Thanh Viêm này chắc chắn là đặc thù.

Nếu không thì tại sao thịt của con mồi trên núi này lại ngon hơn nhiều như vậy?

Gạo dùng nước nơi đây để nấu cố tình còn ăn ngon hơn trong cùng nhiều đến thế?

“Khí hậu nơi nào nuôi người nơi ấy.” Tiêu Thiên nhếch miệng cười: “Nếu rượu của trấn trên không tệ thì phương diện thức ăn chắc chắn cũng sẽ không khiến người ta thất vọng đúng chứ?”

“Nếu như không tệ thật, bỏ tiền ra nhờ bách tính của trấn Thanh Viêm hỗ trợ nuôi ít súc vật, phối hợp với rượu ngon, cái

miệng này sau này sẽ không chịu thiệt đuâ."

"Đi xem một chút, dẫn đường đi, ta muốn đến trấn Thanh Viêm đó thực địa khảo sát một phen." Tiêu Thiên chỉ huy Chung Linh.

Chung Linh đưa mắt nhìn doanh trướng, thú săn xung quanh: "Vậy mấy thứ này làm sao bây giờ, nhỡ đâu chúng ta đi trấn trên, Lưu tỷ vừa lúc trở về, vậy chẳng phải là bỏ qua nhau sau?"

"Việc này đơn giản, các ngươi ở lại đây, khoảng chừng nửa canh giờ sau không nhìn thấy bọn ta và Lưu Diễm trở về thì mang theo đồ vật hồi cung." Tiêu Thiên quay đầu, mở miệng nói với mấy mấy nữ cấm vệ bên cạnh.

Các nữ cấm vệ đưa mắt nhìn nhau, một người trong đó chắp tay nói: "Thân Vương đại nhân, chức trách của bọn ta là bảo vệ cho sự an toàn của ngài, việc này..."

"Được rồi, các ngươi gộp lại đều không đánh lại tiểu nha đầu này, không cần thiết làm thế đâu." Tiêu Thiên khoát tay, cắt lời của nữ cấm vệ: "Coi như là cho các ngươi nghỉ nửa ngày cho thật khỏe, lao động và nghỉ ngơi kết hợp mới tốt."

Nói xong, Tiêu Thiên cũng không chờ mấy nữ cấm vệ hồi thần lại, đã rời khỏi dưới sự dẫn dắt của Chung Linh.

Đợi đến khi bóng dáng của hai người biến mất rồi, các nữ cấm vệ đưa mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ nhún vai.

"Thân Vương thật đúng là tùy hứng, đặc biệt chấp nhất đối với việc ăn và ngủ."

"Cũng không biết rốt cuộc là bệ hạ coi trọng hắn ở điểm nào."

"Thiếu tướng quân càng kỳ quái hơn, nàng thế mà lại cùng bệ hạ đoạt... Ưm ưm..."

Nữ cấm vệ này còn chưa nói hết lời thì đã bị đồng bạn khác vội vàng tiến lên che miệng, tránh cho nàng tiếp tục mở miệng nói lung tung.

“Nói cẩn thận, nói cẩn thận chứ.”

Trấn Thanh Viêm, đầu trấn.

Một mộ bia dựng thẳng ở bên bờ sông của cửa trấn, đồng thời còn có một pho tượng.

Toàn bộ trấn Thanh Viêm tập thể bỏ tiền xây dựng, chính là vì kỷ niệm ân nhân cứu mạng trước kia.

Thế nhưng lúc này pho tượng kia lại tràn ngập ánh sáng, trở thành tiết điểm của một trận pháp, bao trùm lên toàn bộ trấn Thanh Viêm.

“Bịch!!” Thân hình của Lưu Diễm bị đánh bay tới từ đằng xa, đập lên pho tượng của trượng phu mình rồi chảy xuống mặt đất.

Một búng máu tươi nhuộm đỏ cả mặt đất.

“Nghe nói đoàn cấm vệ của Nữ Đế hoàng triều Đại Viêm đều là lão binh trên chiến trường, kinh nghiệm phong phú, thực lực mạnh mẽ.”

“Hôm nay xem ra, cũng chả có gì đặc biệt cả.” Người trẻ tuổi toàn thân được bao phủ dước chiếc áo bào đen đứng cách đó không xa, cả người quanh quẩn linh khí, giọng điệu đùa cợt.

Ở phía sau gã, một lão già chắp hai tay sau lưng, ánh mắt âm lãnh tập trung nhìn thôn trấn bị trận pháp bao phủ phía trước.

“Hắc Hồn điện...” Ngón tay Lưu Diễm bấu vào mặt đất, nỗi lòng đã chìm đến đáy cốc.

Trấn Thanh Viêm, dữ nhiều lành ít.

Chung Linh có ý tốt, vừa lúc hợp tâm ý của Lưu Diễm.

Nàng đi đến trấn Thanh Viêm, mua rượu trượng phu thích nhất, đang trong lúc tế bái.

Thì lại phát hiện có người bố trí trận pháp ở bên ngoài trấn Thanh Viêm, hung sát chi khí tràn ngập, rõ ràng là trận pháp hiến tế.

Người áo bào đen xa lạ ấy thế mà lại muốn hiến tế bách tính của toàn bộ trấn Thanh Viêm.

Lưu Diễm vội vã mở trận pháp phòng ngự của trấn Thanh Viêm, ra tay ngăn cản đối phương.

Mới vừa vừa động thủ thì nàng phát hiện tình huống không ổn.

Thực lực của đối phương mạnh hơn nàng!

Suy đoán sương sương thô sơ dựa vào khí tức, hẳn là vừa mới đột phá, tiến vào Phá Không cảnh nhất trọng ngũ giai.

Còn mình thì chỉ là Niết Bàn cảnh cửu trọng tứ giai.

Nàng có thể kiên trì lâu như vậy, hoàn toàn là bởi vì đối phương đang cố ý trêu chọc nàng.

Đối phương có vẻ như đã coi nàng như đối tượng để rèn luyện.

Cho đến khi đối phương phát lực, đánh bay nàng làm nàng ngã xuống đất, nàng mới nhìn thấy yêu bài bạch cốt của đối phương.

Chương 32. Phu quân, ta không làm ngươi mất mặt

Hắc Hồn điện!

Thế lực đứng đầu Nam Hoang vực, coi như là loại tổ chức sát thủ đệ nhất như Huyết Vân lâu cũng không muốn đi trêu chọc.

Chỉ vì người của Hắc Hồn điện đều là hạng người cùng hung cực ác.

Công pháp bọn họ tu hành đều vừa tà vừa quái, thủ đoạn làm việc càng kiêu ngạo thô bạo.

Đồng thời người của Hắc Hồn điện vô cùng bao che khuyết điểm, lòng dạ vô cùng hẹp hòi, nếu như trêu chọc phải thì giống như sinh giòi trong xương, muốn vứt cũng không vứt được.

Thế nhưng ngay cả là Hắc Hồn điện, khi đối mặt với bệ hạ cũng không dám quá mức làm càn.

Vấn đề là hôm nay bệ hạ không ở hoàng thành mà là ở biên quan Bắc Cương.

“Thì ra là thế...” Lưu Diễm ôm phần vai bị xuyên thủng, chậm rãi bò dậy từ dưới đất: “E là Hắc Hồn điện các ngươi đã hợp tác với Man quốc.”

“Người Man xuôi nam, tiến công Bắc Cương, Thánh Sư của người Man tự mình ra tay, ép cho bệ hạ phải ngự giá thân chinh, các ngươi nhân cơ hội đó tiến vào.”

“Thực sự là giỏi tính toán, hoàng triều Đại Viêm bọn ta rốt

cuộc là có đồ vật gì mà đáng giá các ngươi phải làm như vậy chứ?"

"Lục Tà Độc Chiểu lão nhân Hướng Nguyên Bạch của Hắc Hồn điện, thế mà lại mang theo ái đồ Xuyên Tâm Kiếm Cốc Hồng Mậu, đích thân tới Đại Viêm bọn ta."

Bốp bốp bốp...

Người trẻ tuổi áo bào đen Cốc Hồng Mậu nhẹ nhàng vỗ tay: "Rất thông minh, phản ứng cũng rất nhanh..."

"Được rồi, luyện kiếm cho ngươi đã lãng phí không ít thời gian, tránh cho đêm dài lắm mộng, giải quyết nàng, nhanh chóng làm việc." Độc Chiểu lão nhân Hướng Nguyên Bạch ở bên cạnh nói với giọng khàn khàn.

"Để huyết tế người của trấn Thanh Viêm này cần một chút thời gian, có không ít người nhìn chằm chằm hoàng triều Đại Viêm, chớ làm kinh động đến những người khác."

Trên khuôn mặt tuổi trẻ tái nhợt của Cốc Hồng Mậu lộ ra nét hưng phấn: "Lão sư yên tâm, trấn Thanh Viêm ở trong núi này, rất bí mật, sẽ không bị người phát hiện đâu."

"Thật là khiến người chờ mong mà, tuyệt vọng nhìn cơ thể bị phân giải, phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, hẳn là rất êm tai đây."

Cốc Hồng Mậu vừa lên tiếng vừa cầm kiếm, đột nhiên xông đến trước mặt Lưu Diễm.

Vụt!

Dưới ống tay áo bào đen của Cốc Hồng Mậu, nhuyễn kiếm nhỏ dài bỗng nhiên thu vào trong.

Ngay sau đó từ giữa tay áo, trường kiếm lấy góc độ cực kỳ xảo quyệt đâm về phía Lưu Diễm, như một con rắn độc đánh bất ngờ.

“A!” Lưu Diễm kêu lên đau đớn, cố nén cơn đau vội vã giơ đao lên chặn.

Mũi kiếm nhọn nhỏ dài điểm lên trên thân đao trong tay Lưu Diễm, làm tóe ra hoa lửa.

Thế nhưng thân kiếm nương theo lực đạo đâm tới tốc độ cao, chấn cho thân đao rung lắc, tay của Lưu Diễm đều bị tê dại.

“Ha ha ha ha...” Miệng Cốc Hồng Mậu phát ra tiếng cười the thé, trường kiếm không ngừng vung vẩy, đâm về phía Lưu Diễm từ các loại góc độ giống như nhuyễn tiên.

Cốc Hồng Mậu ra tay toàn lực có tốc độ kỳ quái không gì sánh được, chênh lệch cảnh giới nhìn phát là ra ngay.

“Không hổ là lão binh bách chiến, quả nhiên là kinh nghiệm phong phú, thế mà vẫn có thể đề phòng Toàn Tâm Xà Kiếm của ta được.”

“Thế nhưng, một kiếm này thì sao?”

Cốc Hồng Mậu vừa dứt lời, thân kiếm vốn mềm mại mảnh khảnh đột nhiên thẳng băng dưới tác dụng của linh khí.

Vụt!!

Xuất kiếm như tia chớp, một kiếm này giống như gai nhọn xuyên tim, đột nhiên xẹt qua.

Lưu Diễm vội vàng giơ đao lên, nhưng đã chậm!

Thân kiếm dài nhỏ cọ xát với sống đao, tia lửa xì xì mê loạn tầm mắt của Lưu Diễm.

Phập!

Cánh tay Lưu Diễm bị đâm xuyên, linh khí chấn động, làm cho nàng thế mà không cầm nổi chiến đao trong tay, ngã xuống đất.

Ầm.

Trong nháy mắt khi âm thanh chiến đao đập xuống đất vang lên, Cốc Hồng Mậu giơ chân lên đạp mạnh về phía trước, ở giữa bụng của Lưu Diễm.

“Xôn xao!” Lưu Diễm trừng mắt, há mồm chảy máu tươi như điên, bay ngược đập xuống đất, kéo ra một khe rãnh nhàn nhạt, cuối cùng là đánh vào mộ bia của trượng phu rồi mới dừng lại.

“Khụ khụ... Khụ...” Máu tươi không ngừng phun ra từ trong miệng Lưu Diễm theo từng cơn ho kịch liệt, ngũ tạng lục phủ giống như dời núi lấp bể, cả người gần như sắp rã rời.

Lưu Diễm thở phì phò, trong miệng hộc bọt máu, muốn đứng lên nhưng thân hình lại lảo đảo, ngồi trên mặt đất thêm lần nữa.

“Tại sao ngươi không kêu thế, hô lên đi.” Cốc Hồng Mậu đi tới trước mặt Lưu Diễm, giơ chân giẫm lên trên bả vai của đối phương, dữ tợn mở miệng cười.

Rầm!

Phía sau lưng của Lưu Diễm đánh lên bia mộ của trượng phu. Nàng đau đến mồ hôi rơi như mưa nhưng vẫn cắn răng, trợn trừng nhìn Cốc Hồng Mậu đầy hung tợn, không rên một tiếng.

“Chả thú vị gì cả...” Cốc Hồng Mậu thu nụ cười, đâm một kiếm về phía trái tim của Lưu Diễm.

Đối mặt với cái chết sắp đến, Lưu Diễm không có sợ hãi, cơ thể dán mộ bia của trượng phu, giống như đang nằm trong lòng

của đối phương.

“Phu quân, thân là thê tử của chàng, ta không làm chàng mất mặt.” Lưu Diễm nở một nụ cười đầy kiêu ngạo, nhắm hai mắt lại, chuẩn bị nghênh đón tử vong.

Chương 33. Phu quân, ta không làm ngươi mất mặt 2

Ngay khi Lưu Diễm chắc chắn phải chết rồi, một đầu ngón tay bỗng nhiên đưa ra từ bên cạnh, nhẹ nhàng bắn ra.

Keng!

Tiếng kim loại va chạm thanh thúy vang lên, mũi kiếm gần đâm thủng trái tim của Lưu Diễm thế mà lại bị đẩy lùi trở về.

Sắc mặt Cốc Hồng Mậu thay đổi kịch liệt, gã có thể rõ ràng cảm nhận được lực lượng đáng sợ truyền lại từ mũi kiếm.

Lực lượng quay ngược lại khiến gã lảo đảo lui về phía sau, Xuyên Tâm Kiếm trong tay suýt chút nữa thì bị tuột bay ra ngoài.

“Ngươi muốn làm gì với thủ lĩnh hộ vệ của ta hả?”

Giọng nói quen thuộc, cùng với cái chết chậm chạp không có đến khiến Lưu Diễm giật mình mở hai mắt ra.

Khi nàng mới mở mắt ra thì phát hiện không biết từ lúc nào mà Tiêu Thiên đã đi tới bên cạnh nàng.

“Thân... Thân Vương?” Lưu Diễm trợn to hai mắt, ban nãy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?

Tiêu Thiên phất tay, chỉ về phía gã Cốc Hồng Mậu: “Tiểu nha đầu, gọt hắn!”

“Giao cho ta.” Khóe miệng Chung Linh nhẹ nhàng nhếch lên, lúc nàng xông về phía trước cũng đã rút ra trường kiếm.

Thân kiếm như lửa, linh khí bắt đầu khởi động, nàng giống như ngôi sao băng lửa đỏ, hung hăng vọt tới Cốc Hồng Mậu đang lảo đảo lui về phía sau.

“Ban nãy chẳng lẽ là thiếu tướng quân đã thay ta ngăn cản một kích trí mạng kia ư?” Lưu Diễm hiểu ra, trong lòng chê cười mình miên man suy nghĩ.

Ban nãy nàng thế mà lại nghĩ nhầm rằng người ra tay ngăn cản công kích của Cốc Hồng Mậu sẽ là Thân Vương.

Ngẫm lại cũng không tí khả năng nào cả, Thân Vương chỉ là người thường, không hề có tu vi, làm sao có thể chống đỡ được Xuyên Tâm Kiếm trẻ tuổi, tiếng tăm lừng lẫy của Hắc Hồn điện chứ?

“Bảo ngươi đi lấy rượu, tại sao lại làm mình suýt chút nữa chết luôn thế?” Tiêu Thiên vừa hỏi vừa quan sát hai tay bị phế đi của đối phương.

Lưu Diễm nghe hắn nói như thế, còn chưa trả lời đã nhìn thấy Tiêu Thiên bỗng nhiên vươn tay nhéo cằm của mình.

Sau đó, miệng mình bị đối phương cạy mở ra, bị mạnh mẽ đút vào hai viên thuốc.

Tiếp đó hắn tùy tiện lau hai tay đầy vết máu lên người mình, không ghét bỏ chút nào.

Trong chớp nhoáng này, Lưu Diễm cảm thấy mình có một ít nhận thức mới đối với Tiêu Thiên.

“Không tốt, Thân Vương, ngươi nhanh chóng để Chung Linh mang ngươi rời khỏi đây đi.” Sau khi ngây người thì Lưu Diễm biến sắc, vội vàng mở miệng nó: “Đó là Độc Chiểu lão nhân Hướng Nguyên Bạch của Hắc Hồn điện, cường giả Giác Tỉnh cảnh thất giai!”

“Ở lại đây, sẽ chết đấy!”

Tiêu Thiên nghe thấy lo âu của Lưu Diễm thì dời mắt lên người lão giả toàn thân vận áo bào đen kia.

[Vượng Tài, cảm nhận thực lực của lão đầu này xem.] Tiêu Thiên nghĩ thầm trong lòng, ra lệnh cho hệ thống.

[Trên thực tế, mục tiêu cảnh giới là đỉnh phong Giác Tỉnh cảnh thất giai bát trọng, thuộc tính linh khí là hỗn hợp giữa nước và độc, dường như sở trường là độc công.]

Hệ thống trả lời, thay Tiêu Thiên giải đáp nghi vấn trong tích tắc.

[Đúng là kỳ kỳ quái quái, sao trong cảm nhận của ta, bất luận là thực lực của nha đầu Chung Linh này hay Lưu Diễm, kể cả của lão nhân đó đều không chênh lệch quá nhiều nhỉ?]

[Chủ nhân, bởi vì ngài quá mạnh.]

[Trước mặt ngài, bọn họ chỉ là những sinh mệnh vừa yếu ớt vừa đáng thương, chênh lệch cảnh giới không có ý nghĩa gì với ngài.]

“Hít……” Tiêu Thiên hít vào một hơi, sắc mặt có chút nghiêm túc.

Nha đầu Chung Linh chỉ mới là Phá Không cảnh ngũ giai tam trọng, chắc chắn không thắng được thực lực đỉnh phong Giác Tỉnh cảnh thất giai bát trọng này.

Làm sao đây?

Muốn giải quyết phiền phức, e rằng phải tự mình ra tay, nhưng nhìn Lưu Diễm ngay bên cạnh.

Bản thân nàng là lão binh, thống lĩnh cấm vệ nội cung, nếu

nàng biết được thực lực của mình thì sao có thể không nói với Nữ Đế?

Nếu Nữ Đế biết rồi thì sao có thể không sai bảo mình hỗ trợ?

Một khi mình không đáp ứng, tiền tiêu vặt bị cắt thì làm thế nào?

Cho dù mình có tiền riêng, nhưng miệng ăn núi lở, chẳng lẽ lại ra ngoài làm sát thủ tự sống nuôi mình à?

Quanh tới quẩn lui, há chẳng phải lại vòng trở về nữa hay sao!

Sắc mặt Tiêu Thiên trông hơi khó coi, hắn quay đầu nhìn Lưu Diễm, tâm trạng rất tệ.

"Thân Vương đừng lo sợ, ta liều chết cũng bảo vệ người rời đi." Rõ ràng Lưu Diễm đã hiểu lầm khi trông thấy biểu cảm của Tiêu Thiên.

Nàng hiểu lầm rằng Tiêu Thiên bị Độc Chiểu lão nhân này dọa cho trong lòng sinh ra sợ hãi.

Nhưng thực chất là vì Tiêu Thiên không muốn một phát đập chết Độc Chiểu lão nhân này ngay trước mặt nàng.

Tiêu Thiên khá là phiền muộn, tức giận nhìn Lưu Diễm: "Ta vừa cho ngươi dùng đan dược chữa lành vết thương thì ngươi đã vội vã chịu chết rồi?"

"Ta....." Lưu Diễm vừa mở miệng cũng khẽ giật mình, nàng kinh ngạc phát hiện thương tích của mình vậy mà đã tốt lên bảy tám phần.

Hai tay bị phế bỏ đã hồi phục bảy tám phần, chỉ còn hơi khó chịu và một ít đau đớn rất nhỏ.

Chương 34. Tiêu Thiên đầu cơ kiếm lợi

Chắc là đan dược mình nuốt vừa rồi đắt đỏ lắm?

E rằng đây là đan dược được bệ hạ ban cho, có tác dụng bảo mệnh.

Nhưng Tiêu Thiên lại thẳng tay cho mình uống, vậy thì xem ra vị Thân Vương này cũng không kém cỏi như trong tưởng tượng.

Trước mắt không có thời gian nghĩ đông nghĩ tây.

Thiếu tướng quân Chung Linh phía trước đích thật là đang chiếm thế thượng phong, liên tục đánh lui Xuyên Tâm Kiếm Cốc Hồng Mậu kia.

Nhưng không có cách nào xem Độc Chiểu lão nhân bên cạnh như không tồn tại.

Một khi lão ra tay, cục diện sẽ nghịch chuyển trong chớp mắt.

“Thân Vương đại nhân, thiếu tướng quân có tư chất hơn người, chờ thêm một thời gian nữa, nàng nhất định sẽ trở thành trụ cột vững chắc của hoàng triều Đại Viêm.”

“Nàng không thể chết ở nơi này, ngài cũng không thể chết tại đây.”

“Lát nữa ta sẽ liều chết để tranh thủ một ít thời gian, hai người mau trốn đi, báo cáo tình trạng nơi đây ra ngoài.”

“Một khi hoàng thành mở trận pháp ra, ngay cả Độc Chiểu lão

nhân này cũng không thể đánh vào được."

"Chỉ cần kéo dài tới lúc bệ hạ trở về, đương nhiên nàng sẽ báo thù rửa hận cho chúng ta."

Thái độ của Lưu Diễm cực kỳ kiên quyết, nàng nhặt chiến đao trên mặt đất lên rồi nhìn chằm chằm phía trước.

Tiêu Thiên ở bên cạnh nhìn dáng vẻ thấy chết không sờn này của Lưu Diễm thì hết sức đau đầu.

Vừa rồi hắn ra tay cứu người là thừa dịp đối phương đang từ từ nhắm hai mắt lại nên không nhìn thấy.

Còn bây giờ, trông Lưu Diễm tinh thần tăng cao gấp trăm lần, đôi mắt trừng to như chuông đồng.

"Không hổ là đan dược của tổ chức sát thủ, hiệu quả chữa thương cũng quá tốt rồi." Tiêu Thiên nhìn thấy Lưu Diễm từ trạng thái sắp chết vừa rồi biến thành tinh thần sung mãn như lúc này, chợt thấy nhức óc.

Mà Lưu Diễm bên cạnh hắn lại đang nhìn lom lom về phía trước: "Thiếu tướng quân trở nên mạnh hơn rồi, đó là..... Kiếm Ý Nguyên Mẫu?"

"Hả?" Tiêu Thiên quay đầu lại nhìn màn múa trường kiếm bằng một tay hết sức hoa hòe hoa sói lại còn rực lửa của Chung Linh, vẻ mặt kỳ quái: "Cái gì nguyên mẫu?"

"Một khi Kiếm Ý Nguyên Mẫu thành hình và ngưng tụ thành Kiếm Ý, người tu hành đồng cảnh nhưng chưa thành ý căn bản không phải đối thủ của thiếu tướng quân." Lưu Diễm run giọng nói.

Trong chớp nhoáng này, nàng càng thêm kiên định với ý nghĩ để Chung Linh đưa Thân Vương Tiêu Thiên mau chóng thoát đi.

Nếu thiếu tướng quân chết ở đây thì quá đáng tiếc.

Lưu Diễm thầm nghĩ như vậy, nhìn Chung Linh đang vung kiếm nghiền ép Cốc Hồng Mậu, ánh mắt nàng đầy ngưỡng mộ.

Ngược lại, Tiêu Thiên nhìn lại chẳng hiểu ra sao, hắn không cảm thấy kiếm này của Chung Linh đặc biệt chỗ nào.

Cảm nhận duy nhất của hắn chính là nàng nghịch kiếm rất đẹp.

Tiêu Thiên không quan tâm lắm, nhưng Lưu Diễm lại rất hâm mộ.

Còn Cốc Hồng Mậu đang đối đầu trực diện với màn kiếm lửa của Chung Linh thì đang gào thét không ngớt trong lòng: "Đáng chết, tại sao, đây là tại làm sao?"

Ánh mắt gã ngập tràn oán độc và ghen ghét điên cuồng.

Tuy Chung Linh nhỏ tuổi hơn gã, nhưng cảnh giới lại vượt trên gã.

Bây giờ còn lĩnh ngộ Kiếm Ý Nguyên Mẫu?

Gã cũng dùng kiếm, nên hết sức rõ ràng ý nghĩa trong đó là gì.

Sự ghen ghét làm cho gã thoáng mất đi lý trí, kiếm trong tay tự nhiên cũng trở nên rối loạn.

Rầm!

Linh khí bị chấn nát, trường kiếm rời khỏi tay Cốc Hồng Mậu, xoay tròn trên không trung rồi đâm xuống mặt đất.

"Loại mặt hàng như ngươi mà cũng dám tới Đại Viêm giương oai à?" Chung Linh nói bằng giọng điệu kiêu ngạo, cằm hơi hất lên, nàng trở tay đâm kiếm về phía yết hầu của đối phương.

Sát chiêu ác liệt, ngọn lửa mạnh mẽ trên thân kiếm bùng lên ánh lửa.

Chiếc áo bào đỏ rực trên người tung bay phấp phới theo động tác của nàng, hệt như pháo hoa nở rộ rực rỡ.

Đây mới là thiên chi kiêu nữ thế hệ trẻ tuổi của hoàng triều Đại Viêm, thiếu tướng quân kiêu ngạo.

"Đáng chết!" Con ngươi Cốc Hồng Mậu co rút, lần đầu tiên gã cảm nhận được sự sợ hãi khi phải đối diện với cái chết, toàn thân rịn ra mồ hôi lạnh trong thoáng chốc, làm cho quần áo ướt nhẹp.

Vù!

Âm thanh chấn động đột ngột vang lên, trường kiếm vốn xông về phía yết hầu của Cốc Hồng Mậu đụng vào một tầng linh khí màu tím đen.

Linh khí màu tím đen ngăn trở một kiếm này lần nữa hóa thành tiểu xà bò lên thân kiếm.

"Không ổn." Chung Linh hô nhỏ rồi vội vàng quẳng trường kiếm trong tay đi, bứt ra và lui lại phía sau, đi tới bên cạnh Tiêu Thiên.

Trường kiếm rơi xuống đất rồi phát ra tiếng động xèo xèo.

Thân kiếm thoắt cái loang lổ vết hoen gỉ, thậm chí hiện ra lỗ thủng do bị ăn mòn.

Cỏ xanh trên đất nơi tiếp xúc với trường kiếm lập tức héo úa, mặt đất trở nên khô cằn và bạc màu.

Kịch độc!

Thấy vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Chung Linh tái nhợt, nếu nàng phản ứng chậm một chút, chỉ sợ đừng mong giữ được một

cánh tay này của mình.

“Nhân ngoại hữu nhân*, lần này có thể hiểu rõ rồi chứ?” Độc Chiểu lão nhân Hướng Nguyên Bạch chậm rãi cất bước đi tới bên cạnh đồ đệ Cốc Hồng Mậu.

*người giỏi ắt có người giỏi hơn

*người giỏi ắt có người giỏi hơn

Chương 35. Tiêu Thiên đầu cơ kiếm lợi 2

Cốc Hồng Mậu khom mình hành lễ: “Lão sư, ta đã rõ.”

“Tiểu nha đầu rất có dũng khí, trước mặt Độc Chiểu lão nhân ta mà còn dám động kiếm chứ không chạy trốn.” Hướng Nguyên Bạch nhìn chằm chằm Chung Linh, lên tiếng tán thưởng.

Đồng thời, lão cũng quay đầu nhìn về phía Tiêu Thiên: “Thân Vương Đại Viêm, Tiêu Thiên, tuy là phế nhân tầm thường, nhưng cũng có một bộ túi da tốt, dáng dấp anh tuấn.”

“Tử Nhược Yên thân là Nữ Đế của Đại Viêm lại tìm mặt hàng như ngươi làm trượng phu, cho dù người khác không hiểu, nhưng lão phu nghĩ ngươi nhất định hết sức đặc biệt trong lòng nàng.”

“Đầu cơ kiếm lợi!!”

Có điều, hình như Cốc Hồng Mậu bên cạnh không đồng ý với suy nghĩ của lão sư.

Từ đầu tới cuối gã đều gắt gao trừng mắt với Chung Linh, vốn chưa từng liếc nhìn Tiêu Thiên lần nào.

Nhưng hai mắt Tiêu Thiên lại có chút sáng rỡ, Độc Chiểu lão nhân Hướng Nguyên Bạch làm cho hắn bật ra ý nghĩ.

“Đần độn……”

Chung Linh đứng một bên nhìn cử động của hai sư đồ bèn thấp giọng mắng một câu.

Chung Linh đã hiểu rõ, hai người này căn bản không thấy được lúc Tiêu Thiên ra tay cứu người vừa rồi.

Hướng Nguyên Bạch nhìn chằm chặp vào trấn Thanh Viêm, cho nên không trông thấy cảnh Thân vương đại nhân chỉ dùng một ngón tay đã búng bay Cốc Hồng Mậu.

Còn Cốc Hồng Mậu hả?

Gã còn chưa thấy rõ hành động của Thân Vương đại nhân thì đã bị đòn tấn công của mình bức ép cho lui lại, có lẽ gã cho rằng người búng bay một kiếm ban nãy kia chính là mình.

“Hai tên gia hỏa đáng thương, căn bản không biết Thân Vương đại nhân khủng khiếp đến mức nào.” Chung Linh nhếch miệng, tự tin vào Tiêu Thiên một cách mù quáng.

Nàng gặp phải Độc Chiểu lão nhân mà vẫn không trốn chính là bởi có Tiêu Thiên lật tẩy.

Chung Linh đang nghĩ ngợi thì bỗng nhiên kinh ngạc phát hiện sắc mặt Tiêu Thiên trắng bệch, mồ hôi đầy đầu bước ra.

Dáng vẻ trông như cực kỳ sợ hãi.

“Độc Chiểu lão nhân Hướng Nguyên Bạch, ta đã sớm nghe qua đại danh của ông, cũng biết hôm nay e là dữ nhiều lành ít.”

“Chẳng qua……”

“Nếu như ông tha cho ta một mạng, ta có thể nói cho ông biết một bí mật lớn của Nữ Đế!”

Tiêu Thiên vừa nói ra câu này, trong mắt Hướng Nguyên Bạch chợt lóe lên tia tinh quang.

Còn Cốc Hồng Mậu bên cạnh bày ra vẻ khinh bỉ sâu sắc với biểu hiện tham sống sợ chết này của Tiêu Thiên.

“Tiêu Thiên, ngươi……” Lưu Diễm ở phía sau giận tím mặt đến nỗi gọi thẳng tên Tiêu Thiên.

Chỉ có mỗi mình Chung Linh là giật giật cái mũi nhỏ tinh xảo hoạt bát, nhìn vò rượu vỡ vụn dưới chân Tiêu Thiên bằng nét mặt bất đắc dĩ.

Nàng không nhịn được trêu chọc trong lòng.

“Thân Vương đại nhân à, mồ hôi của ngài cũng nồng mùi rượu quá rồi đó?”

“Nào có ai tạt rượu lên mặt rồi vờ như bản thân sợ chết khiếp đến đổ mồ hôi hột đâu!!”

???

Chuyện khác thường xảy ra ắt có trá, Tiêu Thiên làm vậy khẳng định có nguyên nhân của chính hắn.

Chung Linh cũng không nhiều lời mà chỉ lặng lẽ níu Lưu Diễm đang phẫn nộ muốn xông lên lại.

“Thiếu tướng quân, sao người lại cản ta?” Lưu Diễm không hiểu ra sao đành quay đầu nhìn chằm chằm Chung Linh.

Rõ ràng việc Tiêu Thiên làm là muốn phản bội bệ hạ.

“Lưu tỷ, đừng manh động, Thân Vương làm thế ắt hẳn có suy tính của hắn.” Chung Linh thấp giọng nói, ra hiệu cho Lưu Diễm yên tâm chớ nóng vội.

“Có một số việc, ta cũng không thể nói rõ với tỷ được.”

Lưu Diễm nhìn sang Chung Linh, trong mắt ẩn chứa tuyệt vọng, từ khi nào thiếu tướng quân trở nên mất lý trí thế này.

“Thú vị đấy, bí mật của Nữ Đế à.” Trên mặt Hướng Nguyên

Bạch lộ ra tươi cười, trông như thật sự vui mừng: “Lão phu có thể hứa với ngươi, nếu bí mật này hữu dụng, lão có thể tha cho tính mạng của các ngươi.”

“Nói đi!”

Hướng Nguyên Bạch vươn tay ra hiệu Tiêu Thiên có thể mở miệng.

Nhưng Tiêu Thiên lại nhẹ nhàng lắc đầu: “Độc Chiểu lão nhân, tuy ta là người bình thường, nhưng cũng không ngu đần như vậy, nếu như nói thẳng ra xong ông đổi ý thì biết làm thế nào?”

Hướng Nguyên Bạch khẽ nở nụ cười, nhìn qua Tiêu Thiên: “Tiểu bạch kiểm của Tử Nhược Yên, lần này lão phu đến đây là có mục đích khác.”

“Đối với lão phu, bí mật trong miệng ngươi chỉ là thu hoạch ngoài định mức, ngươi không có nhiều lựa chọn đâu, chỉ có thể đánh cược thôi.”

Nói tới đây, Hướng Nguyên Bạch ngừng lại rồi nhìn Tiêu Thiên bằng ánh mắt tràn ngập trêu tức: “Đánh cược lão phu có tuân thủ hứa hẹn hay không.”

“……” Tiêu Thiên trầm ngâm, dường như đang suy tính điều gì đó, rất lâu sau mới chỉ vào Chung Linh và Lưu Diễm: “Thế này đi, ông để hai người các nàng đi trước.”

“Sau khi các nàng đi xa rồi ta mới nói ra bí mật này, lúc đó dù ông đổi ý chơi chết ta, ít nhất cũng còn hai người có thể sống sót.”

Lời nói của Tiêu Thiên khiến cho Lưu Diễm đang giận dữ đằng sau bất chợt sửng sốt.

Nàng vốn cho rằng Tiêu Thiên tham sống sợ chết nên mới dùng bí mật của Nữ Đế bệ hạ đổi lấy cuộc sống tạm bợ.

Chương 36. Sao nói chuyện đàng hoàng mà cứ không nghe

Nhưng tình huống trước mắt này là sao?

Hít sâu một hơi, ánh mắt Lưu Diễm hoàn toàn kiên nghị: “Thân Vương đại nhân, chức trách của ta chính là bảo hộ sự an toàn của ngài.”

“Không bằng ngài nói bí mật cho ta, ta thay ngài lưu lại……”

Nhưng Lưu Diễm vừa dứt lời đã bị Tiêu Thiên thô bạo cắt ngang.

“Làm càn, ngươi cho rằng đầu óc của vị Hướng lão tiền bối đây hỏng rồi chắc?” Tiêu Thiên trừng mắt Lưu Diễm: “Ta sợ chết, lưu lại là để nói ra bí mật, còn ngươi không sợ chết, lưu lại đây có ích gì?”

Đương nhiên, đây chỉ là lời kịch của Tiêu Thiên.

Hắn thật sự hận không thể một cước đá bay nữ nhân ngu xuẩn này, thành thành thật thật diễn theo kịch bản của mình, cứ đi theo Chung Linh chạy thoát thân là được rồi.

Thay mình ở lại làm cái gì?

Đùa chắc.

Ngươi lưu lại cũng không đánh chết được hai con gà cùi bắp này đâu.

“Lưu tỷ, Thân Vương đại nhân có ý tốt, chúng ta đừng nên phụ

lòng hắn.” Lúc này, Chung Linh cũng biết ý đồ của Tiêu Thiên bèn nhanh chóng mở miệng thuyết phục.

Rất rõ ràng, Tiêu Thiên không muốn bại lộ thực lực trước mặt Lưu tỷ, cho nên để hai người các nàng đi trước rồi hắn mới thuận tiện ra tay.

Tiêu Thiên lần nữa lên tiếng, đồng thời trừng mắt nhìn Chung Linh: “Nhanh đi đi!”

Chung Linh ngầm hiểu ám chỉ của Thân Vương đại nhân, tức tốc kéo Lưu Diễm muốn rời đi.

“Lão phu đã đồng ý đâu?” Nhưng lúc này, giọng Hướng Nguyên Bạch chợt vang lên, khiến cho bước chân của Chung Linh kéo theo Lưu Diễm trở nên cứng đờ.

Mà Tiêu Thiên cũng khẽ giật lông mày.

Một lúc sau, Tiêu Thiên ra vẻ tươi cười, tiếp tục nhìn về phía Hướng Nguyên Bạch: “Hướng lão tiền bối, đề nghị này của ta có gì không ổn ạ?”

“Không có gì không ổn cả, chỉ là lão phu đã nói rồi, ở nơi này, lời ngươi nói không tính.” Hướng Nguyên Bạch nhẹ nhàng lắc đầu, giọng điệu thấp thoáng trêu chọc: “Ngươi không có lựa chọn.”

Tiêu Thiên im lặng một lát rồi nói tiếp: “Hướng lão tiền bối có chỗ không biết rồi, bí mật lớn này là một tình báo mà ta biết được, nó có liên quan đến chuyện Huyết Vân lâu đang điều tra!”

“Hửm?” Ba chữ Huyết Vân Lâu khiến đầu mày của Hướng Nguyên Bạch khẽ run lên.

Lão cũng càng thêm nóng lòng. Lẽ nào bí mật này thật sự liên quan đến tình báo mà Hắc Hồn điện bọn họ nắm được?

Tiêu Thiên nhìn động tác nhỏ của Độc Chiểu lão nhân trước mặt, trong lòng biết lời này của mình đã khiến lão động lòng.

Rèn sắt khi còn nóng, Tiêu Thiên bám sát theo nói: "Thế nên Hướng lão tiền bối, ngài thả hai người các nàng rời đi, ta đương nhiên sẽ biết gì nói nấy, đã nói là nói hết."

"Vả lại, sau khi ngài thả hai người này, ta lại càng vững tin ngài sẽ đồng ý tha cho ta một mạng."

"Ta còn nắm được một số bí ẩn nhỏ đặc biệt, hoàn toàn có thể nói ra một lượt, lấy đó làm thành ý."

Giờ phút này, sắc mặt của Lưu Diễm ở đằng sau đang hết sức bi thương căm phẫn.

Tiêu Thiên hiện tại có chút hèn mọn, thậm chí là nịnh nọt, tất cả những việc này đều là vì giữ lại tính mạng của mình và Chung Linh.

Nàng biết rất rõ tác phong làm việc của Hắc Hồn điện, một khi Tiêu Thiên thật sự nói bí mật ra, khẳng định cũng không sống tiếp được nữa.

Nàng tin tưởng Tiêu Thiên cũng biết đạo lý này.

Nhưng hắn chấp nhận hi sinh chính mình để cứu nàng và thiếu tướng quân.

Vậy mà vừa rồi nàng còn nghi ngờ và trách cứ hắn.

Đúng là không ra gì.

"Tiêu Thiên, ngươi nói quả thực rất hay, nhưng đáng tiếc, ngươi dựa vào đâu mà cò kè mặc cả với lão phu?" Hướng Nguyên Bạch vẫn một mực lắc đầu từ chối đề nghị của Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên rất bất ngờ, hắn ngẩng đầu lên, trưng ra vẻ mặt vô

cùng kinh ngạc.

“Lão phu là một trong lục tà của Hắc Hồn điện, cách làm việc xưa nay đều là tùy tâm sở dục*.” Hướng Nguyên Bạch cười nhạo nhìn Tiêu Thiên đang sững sờ, vuốt râu nói.

*thích gì làm nấy

*thích gì làm nấy

“Chỉ có một lựa chọn bày ra trước mặt ngươi, nói ra hết thảy những gì ngươi biết.”

“Nếu như nội dung ngươi nói làm cho lão phu vui vẻ, giữ cái mạng chó của ngươi lại hầu hạ bên người ta cũng chưa hẳn là không thể.”

Hướng Nguyên Bạch vừa dứt lời, bốn phía trở nên lặng ngắt trong chớp mắt.

Chung Linh đập một bàn tay lên trán, nàng cảm thấy đời này của vị một trong lục tà của Hắc Hồn điện này coi như xong rồi.

Về phần Lưu Diễm vốn không hề biết chân tướng, thế nên nàng phẫn nộ gào thét: “Hướng Nguyên Bạch, ngươi đúng là khinh người quá đáng, ngươi……”

Tiếng gào thét của Lưu Diễm còn chưa dứt thì nàng cảm thấy tình huống xung quanh có chút không đúng.

Thật yên tĩnh……

Thậm chí là yên tĩnh quá mức!

Lưu Diễm cúi đầu xuống, phát hiện ra lúc này rượu sóng sánh trong vò rượu vỡ vụn vậy mà phảng phất như đã đông cứng lại.

Cực kỳ quỷ dị.

“Ha ha ha……”

Tiếng cười đột ngột vang lên, quanh quẩn ở lối vào của trấn Thanh Viêm này.

Lưu Diễm ngẩng đầu nhìn phía trước, trông thấy người bật cười chính là Tiêu Thiên.

Chương 37. Sao nói chuyện đàng hoàng mà cứ không nghe 2

Tiêu Thiên vừa cười vừa lắc đầu chỉ vào Hướng Nguyên Bạch đang đứng đối diện: “Lão già sống dai nhà ngươi, thật sự khiến cho ta không còn lời nào để nói.”

“Ngươi……” Nghe thấy Tiêu Thiên thế mà dám cả gan mắng chửi mình, lòng Hướng Nguyên Bạch dâng lên cơn giận dữ, đang lúc lão muốn ra tay dạy dỗ đối phương một chút.

Thình lình, lão cảm thấy cả người mình lạnh như băng, toàn thân bắt đầu chảy ra mồ hôi lạnh.

Như thể là bị thứ gì đó rất khủng khiếp để mắt tới, toàn bộ cơ thể đã thoát khỏi tầm kiểm soát của bản thân.

Uy áp đáng sợ lấy Tiêu Thiên làm trung tâm, nghiền ép về phía trước.

Hướng Nguyên Bạch bị dọa đến toàn thân run cầm cập, lảo đảo lùi lại, không thể tin nhìn Tiêu Thiên trước mặt.

“Ngươi…… Ngươi……” Hướng Nguyên Bạch run rẩy, hai mắt trợn trừng về phía Tiêu Thiên đối diện.

Thân Vương Đại Viêm vốn là phế vật trước mắt lão, giờ khắc này lại hệt như Ma Chủ bùng lên sát khí che khuất bầu trời, sắp sửa mang đến hủy diệt vô cùng vô tận.

Khí cơ của đối phương tràn ngập ra từ bên trong cơ thể, thậm

chí bóp méo không gian.

“Ta thật sự không hiểu nổi, đầu óc cả đám các ngươi đều có bệnh à, nói chuyện đàng hoàng……”

“Mà cứ không muốn nghe chứ gì??” Trong cơn giận dữ, Tiêu Thiên bỗng giẫm một cước xuống đất.

Răng rắc!

Mặt đất nứt toác, bụi đất văng lên tung tóe từ trong vết nứt vỡ vụn.

Lực đạo cực kỳ kinh khủng kéo dài dọc theo vết nứt, hai ngọn núi bên cạnh trấn Thanh Viêm tách ra từ chính giữa.

Vô số chim muông sợ hãi bay tán loạn.

Một cước làm nứt hai ngọn núi.

Hướng Nguyên Bạch thấy vậy thì tê dại da đầu, cuối cùng hai chân run lẩy bẩy, không nhịn được đặt mông ngồi bệt xuống đất.

Tiêu Thiên nhìn Hướng Nguyên Bạch trước mặt, cơn bực bội dâng lên trong lòng.

Quả thực hắn không rõ tại sao người ở thế giới này lại không chịu nói đạo lý thế không biết?

Tiêu Thiên ngồi xổm trước mặt Hướng Nguyên Bạch, cúi đầu thở dài.

“Ta thật sự không muốn để lộ thực lực bản thân, chỉ đơn giản muốn kiếm cái cớ để thống lĩnh cấm vệ này rời đi.”

“Chẳng lẽ yêu cầu này làm ngươi khó xử lắm à?”

Nói tới đây, Tiêu Thiên nhìn Hướng Nguyên Bạch im thin thít

đối diện, lão chỉ biết run lẩy bẩy nhìn mình.

Lửa giận trong lòng lập tức không ngăn được nữa mà ào ào tuôn ra, hắn giơ tay quất tới một bạt tai.

Bốp!

Hướng Nguyên Bạch thân là Giác Tỉnh cảnh thất giai, cũng coi như thân kinh bách chiến, lão căng thẳng kích phát linh khí hộ thể.

Nhưng thứ đó vốn vô dụng trước bạt tai này của Tiêu Thiên, thế là lão bị tát đến nổ đom đóm mắt.

“Đang hỏi ngươi đấy, trả lời đi!”

Hướng Nguyên Bạch che gương mặt đang sưng tấy có thể thấy bằng mắt thường lại, sợ hãi rụt rè mở miệng: “Ta..... Ta..... đều là hiểu lầm thôi, tiền bối.”

Bốp!!

Tiêu Thiên lại tặng thêm một bạt tai: “Ta mới chừng hai mươi, ngươi có biết cách nói chuyện không thế, hử?”

“Thật xin lỗi vị đại nhân đây, ta.....”

Bốp!

Tiêu Thiên bất chợt quăng thêm cái tát nữa: “Nói chuyện lớn tiếng tí, ta không nghe được.”

“.....” Khóe miệng Hướng Nguyên Bạch tràn ra máu tươi, lão siết chặt hai tay, sau khi hít vào một hơi thật sâu rồi hô lên, “Đại nhân, ta.....”

Bốp! Bốp! Bốp.....

Tiêu Thiên tiện thể trở tay tiếp tục vỗ bôm bốp vào mặt

Hướng Nguyên Bạch: “Ngươi rống lớn tiếng như vậy làm gì, có biết dọa tới ta rồi không?”

Hướng Nguyên Bạch ngồi sụp xuống đất, lão bị Tiêu Thiên đánh cho ngây ngốc.

Đây là sỉ nhục trắng trợn.

Bạt tai này không hề đau đớn như những trận chém giết của mình, nhưng âm vang lại rất đáng sợ.

Tiêu Thiên hung hăng chà đạp tôn nghiêm của mình trên mặt đất, liều mạng chà xát.

Nhưng Hướng Nguyên Bạch hết lần này tới lần khác vẫn không dám phản kháng, chỉ có thể gắng gượng chịu đựng nhục nhã, không ngừng mở miệng cầu xin Tiêu Thiên tha thứ.

“Thiếu..... thiếu tướng quân, rốt cuộc chuyện này là sao đây?” Giọng nói Lưu Diễm run cả lên, nàng nhìn về phía trước rồi liều mạng tự véo mình, nghi ngờ liệu có phải bản thân đang nằm mơ hay không.

Độc Chiểu lão nhân Hướng Nguyên Bạch ngang ngược càn rỡ, không coi ai ra gì.

Rõ ràng vừa rồi lão còn đang nhục mạ và bức ép Thân Vương đại nhân.

Nhưng chỉ mới chớp mắt mà Thân Vương tay trói gà không chặt đã lắc mình biến hoá thành Đại Ma Vương, đánh tới tấp khiến cho Hướng Nguyên Bạch phải đau khổ van lơn chẳng khác gì con chó già.

Đặc biệt là hai ngọn núi bên cạnh bị một cước của Tiêu Thiên đập mạnh tới mức nứt toác, quả thực cứ như ảo mộng làm người ta khó có thể tin được.

“Chính là như tỷ thấy đó, Thân Vương đại nhân cực kỳ mạnh.” Chung Linh vỗ vỗ Lưu Diễm, vẻ mặt thành thật: “Cho nên tỷ tuyệt đối đừng nói cho bệ hạ biết thực lực chân chính của Thân Vương đấy nhé.”

“Nếu không, tỷ sẽ biến thành kẻ vong ân phụ nghĩa.”

Lưu Diễm nhìn biểu cảm bình tĩnh của Chung Linh, thoáng chốc bừng tỉnh.

Thì ra thiếu tướng quân đã sớm biết, khó trách tính tình nàng biến đổi lớn đến vậy, Tiêu Thiên nói gì đều nghe theo răm rắp.

Chương 38. Đốt cháy tuổi thọ đến trắng trẻo tươi xinh

Đúng thế, thiếu tướng quân vẫn luôn sùng bái cường giả.

Tiêu Thiên có được thực lực khủng khiếp như vậy, có thể khiến nàng cảm phục cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

“Thiếu..... thiếu tướng quân, chẳng lẽ Huyết Vân lâu.....” Trong đầu Lưu Diễm bỗng chốc lóe lên linh quang, con ngươi co rút kịch liệt.

Chung Linh gật đầu: “Nếu tỷ đã biết được thực lực của Thân Vương đại nhân, vậy cũng không cần phải giấu diếm tỷ làm gì nữa.”

“Không sai, cường giả bí ẩn hủy diệt Huyết Vân lâu chính là Thân vương đại nhân đó.”

Lưu Diễm như bị sét đánh, nàng thật sự không nghĩ tới vị cường giả bí ẩn báo thù thay trượng phu lại là Thân Vương đại nhân?

Nàng cứng ngắc xoay người nhìn sang hướng Tiêu Thiên bên kia.

Độc Chiểu lão nhân, một trong lục tà của Hắc Hồn điện, đó là kẻ đáng sợ khiến không ít người vừa nghe tên đã sợ mất mật.

Giờ phút này, lão lại hèn mọn ngồi yên chẳng dám nhúc nhích, mặc cho những cái tát của Thân Vương đại nhân giáng xuống.

Thật đáng thương.....

Nhìn thấy tình trạng lúc này của Hướng Nguyên Bạch, ngay cả Lưu Diễm cũng cảm thấy thương hại đối phương.

Trông gương mặt già nua kia bị Thân Vương đại nhân đánh tới nỗi cả mẹ lão cũng không nhận ra.

Nhưng Lưu Diễm nhìn một hồi lại phát hiện có gì đó không đúng lắm.

Lão Hướng Nguyên Bạch kia đâm mười ngón tay vào trong bùn đất làm gì?

“Đợi đã, lẽ nào là……” Lưu Diễm bỗng nhiên biến sắc, vội vàng hét lên với Tiêu Thiên: “Thân Vương đại nhân, mau lui lại!”

“Muộn rồi!” Hướng Nguyên Bạch bị tát thành đầu heo đột nhiên lộ ra nụ cười khá là buồn cười, khí tức trong cơ thể lão điên cuồng suy yếu.

Linh khí cũng cạn kiệt trong nháy mắt.

Nhưng mặt đất dưới chân Tiêu Thiên lại bất ngờ trở nên hết sức lầy lội rồi biến thành đầm lầy màu tím đen.

Gần như trong chớp nhoáng này, Hướng Nguyên Bạch bỗng chốc thoái lui ra sau.

Mà toàn bộ thân thể Tiêu Thiên trước mặt lão đã chìm vào trong đầm lầy độc.

“Tiêu Thiên, ngươi chủ quan rồi, đây là đầm lầy độc mà lão phu không tiếc đốt cháy tuổi thọ để thi triển, cho dù có là cường giả Nhập Thánh cảnh cửu giai đi nữa, một khi chìm vào đó đều sẽ bị trúng độc đến bỏ mạng.”

“Kể cả Thánh Cảnh thập giai đáng sợ cũng không có cách nào ngăn ngừa độc tố xâm nhập vào cơ thể.”

Hướng Nguyên Bạch chỉ tay vào Tiêu Thiên.

Có thể thấy rất rõ cánh tay của Hướng Nguyên Bạch có thêm rất nhiều vết đồi mồi, làm cho lão già nua đi đáng kể.

Giọng điệu của lão lại càng tràn ngập oán độc: "Hưởng thụ phương pháp tắm rửa kịch độc lão phu đã đốt cháy ba mươi năm tuổi thọ để tạo ra cho tốt đi."

"Da thịt của ngươi sẽ bắt đầu thối rữa, máu thịt bị ăn mòn, xương cốt trở nên yếu ớt như than củi, vừa bóp sẽ nát bét ra ngay."

"Giãy giụa đi, có điều càng giãy giụa thì ngươi sẽ chìm càng sâu, độc tố trong đầm lầy độc cũng xâm nhập vào cơ thể ngươi với tốc độ nhanh hơn."

"Ha ha ha ha, cho dù thực lực ngươi mạnh mẽ thì sao, vẫn phải bại dưới tay lão phu thôi."

Hướng Nguyên Bạch càn rỡ cười to, phun một ngụm máu xuống đất.

Cốc Hồng Mậu vốn run cầm cập bên cạnh cũng bình tĩnh lại rồi cười cợt theo lão sư của gã.

Vừa rồi gã thật sự không nói nổi thành lời, Tiêu Thiên làm hắn sợ tè cả ra quần.

Bây giờ thấy Tiêu Thiên bị hãm sâu trong đầm lầy độc lão sư đốt cháy ba mươi năm tuổi thọ để tạo thành, tâm thần gã đã hoàn toàn buông lỏng.

Sẽ không có chuyện đầm lầy độc mà lão sư phải trả cái giá đắt như thế để tạo ra lại không bắt nổi Tiêu Thiên đâu.

"Thiếu tướng quân mau cứu người." Lưu Diễm đã lo lắng vạn

phần, cầm đao lên muốn xông tới, nhưng lại bị Chung Linh bên cạnh giữ chặt.

Chung Linh thuyết phục: "Lưu tỷ, tỷ đừng lao tới đó, chỉ làm loạn Thân Vương đại nhân thêm thôi."

"Nhưng đây là đầm lầy độc, đúng là Thân Vương đại nhân rất mạnh, nhưng độc....." Lưu Diễm còn chưa nói hết câu đã bị Chung Linh cắt ngang.

"Không, tỷ quá xem thường Thân Vương đại nhân rồi, không phải hắn rất mạnh." Chung Linh lắc đầu, lần nữa nhìn về phía trước: "Hắn mạnh đến mức không hợp lẽ thường....."

Lưu Diễm nhìn Chung Linh nói xong thì khóe miệng khẽ run rẩy, kế đó nàng lần nữa nhìn về phía trước, lúc bấy giờ sắc mặt thay đổi kịch liệt.

Nàng thấy Tiêu Thiên mặt không đổi sắc bước ra từ trong đầm lầy độc kia rồi vẩy bùn màu tím đen trên người xuống.

Đốm bùn màu tím đen kia chỉ lớn cỡ móng tay, sau khi bị Tiêu Thiên vẩy rớt xuống mặt đất bên cạnh thì lập tức ăn mòn một mảng phạm vi lớn.

Nhưng Tiêu Thiên chẳng khác gì người bình thường, đặc biệt là sau khi bùn độc này trượt xuống lại lộ ra da thịt hầu như càng thêm..... trắng trẻo mịn màng so với vừa rồi?

"Chiêu này của ngươi không tệ." Tiêu Thiên bật ngón cái lên với Hướng Nguyên Bạch: "Ngươi đốt cháy tuổi thọ của mình, tẩy da chết cho ta."

Đầm lầy độc mà Hướng Nguyên Bạch đốt cháy ba mươi năm tuổi thọ để tạo ra chẳng những không lấy được mạng Tiêu Thiên.

Ngược lại còn giúp cho toàn thân đối phương trở nên trắng

trẻo tươi xinh!

Lưu Diễm nơi xa bắt đầu xoa mặt, nàng hoàn toàn có nhận thức mới đối với sự đáng sợ của Tiêu Thiên.

Chương 39. Đây không phải hủy thi diệt tích

Tiêu Thiên không để ý tới ánh mắt gần như đờ đẫn của Hướng Nguyên Bạch.

Hắn đứng bên cạnh đầm lầy độc này, tò mò nhìn vào vũng bùn màu tím đen.

“Nói gì thì nói chứ, thứ đồ chơi này của ngươi thật sự lợi hại như thế à?” Tiêu Thiên rất mực tò mò, quay người đi về phía Cốc Hồng Mậu.

Cốc Hồng Mậu trông thấy Tiêu Thiên đang đi tới chỗ mình thì bị dọa đến mức hồn phi phách tán.

Hai chân gã điên cuồng đạp xuống đất, lộn nhào muốn trốn đi.

Nhưng gã vừa bò dậy, còn chưa kịp thoát ra ngoài thì đã bị Tiêu Thiên túm lấy vạt áo sau kéo lại.

“Thả ta ra, thả ta ra đi mà.” Cốc Hồng Mậu khủng hoảng, điên cuồng đạp hai chân, đồng thời còn đưa tay sờ soạng bên hông.

Cốc Hồng Mậu đột nhiên rút dao găm từ trong khe hẹp bên hông áo bào ra rồi đâm về hướng mắt của Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên vốn chẳng thèm né tránh, hắn đích thân mang theo Cốc Hồng Mậu đi qua chỗ đầm lầy độc.

Giây tiếp theo, rõ ràng Cốc Hồng Mậu nhìn thấy dao găm của mình đâm vào mắt của Tiêu Thiên.

Nhưng lúc mũi dao găm đâm tới phía ngoài đôi mắt trong suốt như pha lê kia của Tiêu Thiên thì chợt vỡ tan tành.

"....." Cốc Hồng Mậu ngơ ngác nhìn dao găm vỡ nát chỉ còn sót lại chuôi dao ngắn trong tay, bắt đầu nghi ngờ nhân sinh.

Khi dao găm của mình đâm vào tròng mắt đối phương thì bể nát ư?

Đầu óc Cốc Hồng Mậu đã triệt để hỗn loạn, bỗng nhiên gã cảm thấy mình bị vứt bay vèo ra ngoài.

Sau đó, toàn bộ thân thể gã tiếp xúc thân mật với đầm lầy độc kia, gã chìm đắm vào trong đó.

Trong nháy mắt chìm vào đầm lầy độc, Cốc Hồng Mậu gần như bắt đầu bị ăn mòn, thoắt cái cả người đã biến mất không còn tăm hơi.

Bởi vậy, có thể thấy được rốt cuộc đầm lầy độc khủng khiếp đến cỡ nào.

Chung Linh và Lưu Diễm nhìn thấy một màn này thì sắc mặt đều trở nên trắng bệch, họ lần nữa nhớ lại chỗ đáng sợ của Độc Chiểu lão nhân trong lời đồn.

Thời điểm giao thủ với một trong lục tà của Hắc Hồn điện là đau đầu nhất.

Bởi vì ngươi không biết được khi nào bản thân sẽ chìm vào trong đầm lầy độc của đối phương.

Dù có bay lên cũng không thể ngăn cản đối phương chế tạo ra khu vực kịch độc trong không trung.

Chẳng qua.....

Hai người nhìn về phía Tiêu Thiên đang phủi tay, nét mặt bình

thản thờ ơ.

So với Độc Chiểu lão nhân Hướng Nguyên Bạch biến thái này, rất rõ ràng Thân Vương đại nhân càng biến thái hơn nhiều.

“Rốt cuộc ngươi là ai, ngươi là ai!!” Hướng Nguyên Bạch đã gần như điên dại, lão gào rống với Tiêu Thiên.

Cảm xúc của lão đang trên bờ vực sụp đổ, bản thân đốt cháy ba mươi năm tuổi thọ, trả cái giá lớn đến thế.

Lại chỉ giúp cho nam nhân trước mặt này cả người trắng trẻo?

Nhưng Tiêu Thiên chẳng hề quan tâm đến tiếng gào thét của lão.

Hắn chỉ vói tay vào vớt một nắm bùn từ đầm lầy độc ra và đắp lên mặt thành một lớp mặt nạ bùn.

“Ngươi..... Ngươi.....” Hướng Nguyên Bạch run tay chỉ vào Tiêu Thiên, giận tới nỗi không nói nên lời.

So với mấy cái tát lúc nãy, loại sỉ nhục này còn.....

Quá! Đáng! Hơn!

Nhưng Tiêu Thiên vẫn không để mắt đến sự hiện diện của lão, hắn bóc lớp bùn độc đã hơi khô trên mặt mình ra rồi quay đầu nhìn về phía Chung Linh: “Tiểu nha đầu, có trắng hơn không, có mịn hơn không?”

“Thân Vương đại nhân, lúc này mà ngài vẫn còn mải mê làm đẹp đấy à?” Chung Linh hắc tuyến đầy mặt, cảm thấy có chút không thể hiểu được mạch não của Tiêu Thiên.

“Tiểu nha đầu thì biết cái gì, dáng vẻ đẹp trai một chút thì mới thuận lợi quyến rũ Nữ Đế hơn.” Tiêu Thiên lắc đầu rồi lại quay qua nhìn Hướng Nguyên Bạch: “Làm phiền cho hỏi một chút, tuổi

thọ của ngươi còn bao nhiêu?”

Hướng Nguyên Bạch run rẩy cả người, nhìn Tiêu Thiên trước mặt: “Ngươi có ý gì?”

“Đầm lầy độc này của ngươi có hiệu quả dưỡng da trắng đẹp khá tốt với ta.” Tiêu Thiên giơ tay ra hiệu một phạm vi: “Vậy nên, tuổi thọ còn lại của ngươi có thể dùng thêm mấy lần nữa?”

“Nếu như ta tìm cho ngươi đan dược giúp kéo dài tuổi thọ, có phải thế thì ngươi có thể giúp ta chế tạo loại bùn độc này để dưỡng da dài dài không?”

Hướng Nguyên Bạch há to miệng, toàn thân run lẩy bẩy chỉ vào Tiêu Thiên: “Ngươi..... Ngươi cái tên súc sinh này.”

“Sĩ khả sát, bất khả nhục*!”

*Kẻ sĩ có thể chết nhưng không thể bị sỉ nhục

*Kẻ sĩ có thể chết nhưng không thể bị sỉ nhục

“Lão phu..... Lão phu.....”

Nói đoạn, Hướng Nguyên Bạch bỗng nhiên nâng một bàn tay lên chào hỏi đỉnh đầu của mình.

Tự sát mà chết.

“.....” Tiêu Thiên hơi sửng sốt, sao lão nhân này lại tự sát rồi.

Chung Linh và Lưu Diễm ở phía sau đã hóa đá tại chỗ.

Thân là một trong lục tà của Hắc Hồn điện, giết người như ngóe, ác độc tàn nhẫn, nói theo một ý nghĩa nào đó, tâm tính lão hẳn là vô cùng cứng cỏi.

Lão đã làm nhiều chuyện ác như vậy mà còn chưa phát điên,

mức độ vững chắc của cõi lòng chắc chắn hết sức mạnh mẽ.

Nhưng Hướng Nguyên Bạch lại bị Tiêu Thiên chọc giận đến nỗi tự sát.

Có thể thấy được, đến tột cùng, mỗi một hành động lúc nãy của Thân Vương quá đáng tới cỡ nào.

Chương 40. Đây không phải hủy thi diệt tích2

“Sao thế, ta rất chân thành mà.” Tiêu Thiên không rõ, nhìn Chung Linh và Lưu Diễm rồi xòe hai tay ra: “Ta còn nghĩ đến chuyện tha cho lão một mạng, sao lão lại tự sát thế?”

Chung Linh và Lưu Diễm nghe Tiêu Thiên nói vậy đều co giật khóe miệng, không nói thành lời.

Các nàng rất muốn khuyên Tiêu Thiên một câu.

Ngài làm người đi!

“Thân Vương đại nhân, chuyện chúng ta cần xem xét trước nhất lúc này vẫn là làm thế nào để hủy thi diệt tích đúng không ạ?” Chung Linh nói lảng sang chuyện khác.

Tiêu Thiên gật nhẹ đầu, quay đầu nhìn lại mới nhận ra hình như động tĩnh lần này tương đối lớn.

Có lẽ việc tiêu hủy dấu vết sẽ khá phiền phức.

Lưu Diễm bên cạnh cũng lên tiếng đáp lời: “Thiếu tướng quân nói không sai, Thân Vương đại nhân, quan trọng nhất chính là đầm lầy độc này, nếu không xử lý kịch độc……”

Đầm lầy độc chả hề hấn gì với Tiêu Thiên, nhưng đối với bách tính trấn Thanh Viêm và người bình thường thì lại là thứ cực kỳ khủng khiếp.

Dính phải là chết ngắt.

“Nếu ta nhớ không lầm, đi thẳng theo hướng này về phía trước chính là hoàng triều Đại Viêm đúng không?” Tiêu Thiên đột nhiên hỏi Chung Linh.

“Đúng ạ, bên đó hoàn toàn chính xác……” Chung Linh còn chưa dứt lời đã thấy Tiêu Thiên ngồi xổm xuống trước mắt mình, siết chặt nắm đấm tập trung sức lực, sắc mặt biến đổi kịch liệt.

“Thân Vương đại nhân, ngài ngài ngài…… ngài muốn làm gì!”

“Hủy thi diệt tích!” trong con ngươi của Tiêu Thiên lóe lên một vòng tinh quang, thình lình đấm ra một quyền về phía trước.

Oành!!!

Tiếng nổ ầm ầm vang dội bùng lên trong chớp mắt, cơn cuồng phong dữ dội quét tới, thổi bay Chung Linh và Lưu Diễm ra ngoài.

Thẳng đến lúc hai người bay múa trên không trung và đâm sầm vào trận pháp kết giới của trấn Thanh Viêm thì mới ngừng lại được.

Động tĩnh tựa đất rung núi chuyển khiến cho Chung Linh và Lưu Diễm trượt theo kết giới xuống mặt đất gần như không thể đứng vững.

Chẳng mấy chốc, động tĩnh này đã hoàn toàn lắng xuống, sau khi vất vả lắm mới đứng vững lại được, hai người vội vàng chạy tới bên cạnh Tiêu Thiên đang đứng đằng trước.

Trước mắt bụi đất mù mịt, căn bản không thể thấy rõ bất cứ thứ gì.

“Vù!!”

Đúng lúc này, hai người nhìn thấy phổi Tiêu Thiên phồng lên, sau đó hắn dùng sức thổi về phía trước.

Trong chốc lát, cuồng phong lướt qua làm lộ ra cảnh tượng phía trước.

Chung Linh nuốt một ngụm nước bọt, thân thể run rẩy, nhờ túm lấy Tiêu Thiên nên nàng mới không quỳ trên mặt đất.

Bịch!

Lưu Diễm bên cạnh đã đặt mông ngồi phịch xuống đất, nhìn đằng trước với vẻ mặt ngơ ngẩn.

“Thân Vương đại nhân, ngài..... rốt cuộc ngài hiểu thế nào về từ hủy thi diệt tích vậy?” Chung Linh hỏi bằng giọng run run.

Tiêu Thiên chống nạnh, hài lòng nhìn về phía trước, trả lời hết sức tự tin: “Chỉ cần triệt để biến đổi hình dạng mặt đất và môi trường ở đó thì sẽ không nhìn ra chút dấu vết trong quá khứ nào, đó chính là hủy thi diệt tích!”

Chung Linh hoảng sợ: “Thân Vương, ngài thế này gọi là thay trời đổi đất thì có!”

Bách tính của trấn Thanh Viêm muốn xuất sơn đi đến hoàng thành bán rượu thì cần không ít thời gian lên đường.

Bởi vì thứ ngăn cản trên con đường đi đến hoàng thành là khoảng chừng ba hòn núi lớn cần phải vượt qua.

Thường thường vào lúc khởi hành, rời khỏi trấn trên khi mặt trời mọc, lúc trời hoàng hôn mới khó khăn lắm tới được hoàng thành.

Mỗi khi bán rượu còn cần phải ở lại trong thành nghỉ ngơi một đêm rồi mới có thể trở về.

Lưu Diễm giống như trượng phu của nàng, đều là người sinh ra và lớn lên ở trấn Thanh Viêm.

Hồi ức tuổi thơ rất ngọt ngào.

Bởi vì mỗi lần nàng theo phụ thân chật vật trèo qua ba hòn núi lớn kia, đi đến hoàng thành bán rượu thì đều sẽ nhận được một cây mứt quả.

Nhưng hồi ức lúc nhỏ không hề hoàn chỉnh.

Ba hòn núi lớn đằng trước trấn Thanh Viêm đã biến mất không thấy, thay vào đó là một vùng đất vàng bằng phẳng rộng vô cùng.

Nhìn kỹ thì còn có thể thấy được vùng đất bằng phẳng này hơi thấp hơn trấn Thanh Viêm một chút.

Đầm lầy độc âm u gì gì đó, đều theo ba hòn núi đó cùng nhau biến mất không thấy.

“Như vậy không phải là tốt lắm sao, đầm lầy độc kia không còn nữa, hai ngọn núi ta không cẩn thận một cước đạp bể cũng mất luôn.”

“Mặc cho ai qua đây cũng đều không nhìn ra đã từng phát sinh qua chuyện gì.”

Vẻ mặt Tiêu Thiên đầy đắc ý, lạnh lùng hừ: “Tin rằng cho dù người của Hắc Hồn điện có đến đây hết thì cũng không tìm ra một chút manh mối nào.”

Chung Linh bụm mặt, nàng thật sự là không theo kịp mạch suy nghĩ của Thân Vương đại nhân.

Ngươi đều đã đấm một quyền hủy diệt chỗ này rồi, đương nhiên người ta sẽ không tìm được dấu vết nào chứ sao nữa.

Lưu Diễm ở bên trên cũng hỗn độn trong gió, nhìn cửa nhà cũ đã xa lạ không gì sánh được, không biết nên nói cái gì cho phải.

Nàng cũng còn không nhìn thấy núi xanh trong hồi ức lúc nhỏ

nữa rồi.

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, ba hòn núi lớn này không còn nữa, sau đó chỉnh sửa xây nên một con đường, muốn đi hoàng thành không phải dễ dàng hơn nhiều rồi sao?

Chương 41. Một quyền đấm ra vùng đất bằng

Nói theo ý nào đó, Thân Vương đại nhân đã làm một chuyện rất tốt cho bách tính của trấn Thanh Viêm.

Chớ đừng nhắc tới, Thân Vương đại nhân ra tay tiêu diệt Hướng Nguyên Bạch, cứu vớt tính mạng của dân chúng toàn bộ thôn trấn.

“Bất kể nghĩ như thế nào vẫn có cảm giác thái quá thật đấy.” Lưu Diễm nhìn tầm nhìn hoàn toàn trống trải trước mặt, rất lâu sau vẫn không thể hồi thần lại.

Nàng càng tò mò về Tiêu Thiên hơn, không biết đối phương làm thế nào mà không sử dụng linh khí nhưng vẫn có lực lượng đáng sợ như vậy.

Lưu Diễm cẩn thận suy xét, phát hiện một chuyện quỷ dị thực sự: “Coi như là bệ hạ, chỉ sợ đều không đánh thắng nổi Thân Vương đại nhân đi.”

“Không xong, bách tính của trấn Thanh Viêm sẽ không nhìn thấy tình huống bên ngoài chứ hả?” Lúc này, tiếng la đầy hoảng sợ của Tiêu Thiên đánh thức Lưu Diễm.

Nhìn thấy Tiêu Thiên ôm đầu với vẻ mặt bị dọa sợ, Lưu Diễm nở nụ cười, giải thích cho hắn: “Thân Vương đại nhân yên tâm đi, bách tính trong trấn không nhìn thấy phía bên ngoài.”

“Trận pháp này lấy pho tượng phu quân của thuộc hạ làm trung tâm trận pháp, để tăng sức phòng ngự nên đã hy sinh rất

nhiều một số công hiệu râu ria không đáng kể."

"Ví dụ như loại năng lực không cần thiết có thể nhìn rõ ràng tình huống bên ngoài."

Nghe thấy bách tính trấn Thanh Viêm không nhìn thấy bên ngoài, Tiêu Thiên thở phào nhẹ nhõm: "Dọa ta một hồi, còn tưởng rằng mấy ngày thảnh thơi này sẽ kết thúc như thế chứ."

Sau khi nói xong, Tiêu Thiên phất tay với Lưu Diễm: "Ta vào trong rừng bên cạnh chờ ngươi xử lý chuyện của trấn Thanh Viêm, nhớ kỹ mang rượu tới qua đấy nhá."

Sau khi nói xong, Tiêu Thiên chính là dẫn Chung Linh, hướng phía bên cạnh trong rừng quá khứ.

Núi Thanh Viêm liên miên không ngớt, chiếm cứ một phạm vi rất lớn.

Trấn Thanh Viêm mà bọn họ đang ở hiện tại bị vây thành tây phương vị, Tiêu Thiên bọn họ lúc trước ở lại đó đích khu vực, còn lại là thành nam phương hướng.

Vì để che giấu bản thân Tiêu Thiên cũng là nhọc lòng, quyết định trở về từ đường cũ thành nam.

Thành tây này một quyền của mình đánh văng ra ngoài gần đường, kiên quyết không đi!

Tiêu Thiên mang theo Chung Linh, rất nhanh đã biến mất trong tầm mắt của Lưu Diễm.

"Thần Vương đại nhân thực sự không giống người thường." Lưu Diễm lắc đầu, thực lực của mình rõ ràng mạnh như vậy, cố tình cam nguyện ăn cơm mềm, làm một Thần Vương nhàn tản không có tim không có phổi.

Lưu Diễm suy đoán, trên người Tiêu Thiên hẳn là đã xảy ra một số chuyện, khiến hắn có lựa chọn như vậy.

“Thật tốt, không phải sao?” Lưu Diễm vỗ tượng đá của trượng phu, trận pháp của trấn Thanh Viêm cách đó không xa bắt đầu chậm rãi giải trừ.

Trận pháp vừa cởi bỏ, một đám bách tính trấn Thanh Viêm cầm đủ loại “vũ khí” vọt ra.

“Tiểu Diễm, không phải sợ, chúng ta tới rồi đây.”

“Người của trấn Thanh Viêm sẽ không có kẻ hèn nhát, đến đây đi, chúng ta không sợ.”

“A a a a!”

Bách tính của trấn Thanh Viêm đều vọt ra mạnh mẽ, người nào người nấy đều giống như đánh máu gà.

Thế nhưng mới vừa ra khỏi cửa trấn thì đã bị cảnh tượng trước mắt hù dọa ngớ người ra.

Đây là đầu trấn của trấn Thanh Viêm bọn họ à?

Núi đâu?

Tại sao không thấy!

“Ông trưởng trấn, chúng ta đã an toàn rồi, đều nhanh chóng trở về đi thôi.” Lưu Diễm cười tủm tỉm mở miệng, tiếp đón các hương thân.

Lúc Lưu Diễm nói với bọn họ, các bách tính của trấn Thanh Viêm đều vẫn không thể phục hồi tinh thần lại.

Không ít người nhìn xung quanh, miệng thì cứ lẩm bẩm: Núi đâu rồi, sao tự dưng lại mất núi rồi?

...

Nửa khắc sau, Lưu Diễm đã tìm được Tiêu Thiên và Chung Linh chờ đợi trong rừng cây.

“Làm xong rồi?” Tiêu Thiên nhìn Lưu Diễm mang theo vò rượu đi tới, hỏi kỹ càng.

Lưu Diễm gật đầu: “Thân Vương đại nhân yên tâm, bọn họ chỉ biết là một cường giả xa lạ đã cứu ta, diệt người của Hắc Hồn điện, lại còn giúp bọn họ khai thác con đường vào thành.”

“Chuẩn xác mà nói, Thân Vương đại nhân đó là đấm một quyền tạo ra một vùng đất bằng.” Chung Linh bĩu môi, uốn nắn cách nói bảo thủ của Lưu Diễm.

“Không sai, đúng thật là đấm ra một quyền tạo nên một vùng đất bằng.” Lưu Diễm tất nhiên là hiểu rõ, gật đầu thật mạnh.

Tiêu Thiên lắc đầu, sắc mặt nghiêm túc nhìn Lưu Diễm: “Lưu thống lĩnh, ngươi có thể đảm bảo sẽ thay ta giữ bí mật này không?”

Vẻ mặt của Lưu Diễm cũng trịnh trọng: “Thân Vương đại nhân, ngài thay trượng phu của ta báo thù rửa hận, lại càng tự tay cứu tính mạng của ta, bảo vệ phụ lão hương thân của ta.”

“Lưu Diễm ta không phải là một người vong ân phụ nghĩa, nếu như ta để lộ bí mật của ngài thì sẽ chết không tử tế được!”

Lưu Diễm chính là một nữ tử như vậy, trọng tình trọng nghĩa, phẩm hạnh cao thượng.

Nếu không phải thế, Tử Nhược Yên cũng sẽ không bổ nhiệm nàng làm thống lĩnh cấm vệ quân.

“Được, ta tin ngươi.” Tiêu Thiên nở nụ cười, đưa tay nhận vò

rượu Thanh Viêm từ tay của đối phương rồi thu vào không gian hệ thống, sau đó vung tay lên hướng đường núi phía trước.

“Về nhà thôi, đúng hạn ăn cơm chiều!”

Chương 42. Một quyền đấm ra vùng đất bằng 2

Nói xong, Tiêu Thiên cất bước chân vui sướng, khẽ hừ ca, chắp tay sau lưng ung dung đi ở phía trước.

Tản bộ trong núi rừng cũng là một loại phương thức hưởng thụ sinh hoạt.

Nhìn bóng lưng của Tiêu Thiên, trong lòng Lưu Diễm cảm khái vô cùng.

Cuối cùng nàng cũng không thể là ngoại lệ, rõ ràng không đủ hiểu biết về Tiêu Thiên, chỉ biết tin tức rất chi là nông cạn.

Chỉ dựa vào một ít nhận biết nông cạn đối với Tiêu Thiên như vậy, bản thân mình đã tùy tiện kết luận đối phương là một nam nhân đẹp đẽ không học vấn không nghề nghiệp, mê hoặc bệ hạ và thiếu tướng quân.

Lưu Diễm khẽ thở ra một hơi, trách cứ bản thân nhìn Chung Linh: “Thiếu tướng quân, có thể nói rõ chi tiết quá trình các muội tiêu diệt Huyết Vân lâu trước đây cho ta được không?”

“Hửm?” Chung Linh nhìn Lưu Diễm với vẻ mặt kỳ quái.

Vẻ mặt Lưu Diễm nghiêm túc: “Ta muốn tìm hiểu thêm về Thân Vương đại nhân, tránh cho xảy ra sai lầm bị lá che mắt, lung tung kết luận người khác lần nữa.”

Lông mày Chung Linh run rẩy, nhìn Lưu Diễm: “Vậy tỷ phải chuẩn bị tâm lý cho thật tốt, đừng để nó dọa cho giật mình.”

“Sẽ không đâu.” Lưu Diễm lắc đầu, nàng đều đã kiến thức khung cảnh Tiêu Thiên một quyền đấm sụp ba ngọn núi rồi, sao có thể bị giật mình được.

Chung Linh che miệng, hắng giọng nói: “Khụ khụ, tiền căn hậu quả bắt đầu nói từ việc Thân Vương đại nhân khiêng một ngọn núi, nhảy nhót vùi lấp cả một sơn cốc đi.”

Lưu Diễm: “???”

Ở giữa núi rừng, vẻ mặt Lưu Diễm đờ đẫn bước đi trên đường, nghe lời miêu tả của Chung Linh mà cảm giác thế giới quan của mình đang đổ nát.

Khi Chung Linh miêu tả cảnh mở màn nói Tiêu Thiên khiên một ngọn núi, nhảy nhót hủy thi diệt tích thì nàng cũng đã bị vây trong trạng thái gần như ngẩn ra.

Tiếp đó khi nàng nghe được tốc độ phi hành của Tiêu Thiên cuồng bạo đến mức Sơn Nhạc Trấn Thủ phù đều gánh không được thì lại càng đầu váng mắt hoa.

Nghe chi tiết vu tiêu diệt tổng bộ Huyết Vân lâu càng làm cho ánh mắt Lưu Diễm nhìn bóng lưng Tiêu Thiên giống như đang nhìn một con quái vật.

Nghe thấy tiếng máu chảy?

Thân Vương đại nhân không phải người đúng không?

Chờ đã!

Sắc mặt Lưu Diễm bỗng nhiên trở nên kinh khủng: “Lẽ nào... những lời nói sau lưng trước đây của chúng ta, Thân Vương đại nhân đều nghe được à?”

“Đương nhiên nghe được rồi.” Tiêu Thiên chắp tay sau lưng đi

ở phía trước, nện bước mạnh mẽ cũng không quay đầu lại: “Không phải ngươi về nhà đã từng than thở rằng, ta là yêu nam hại nước hại dân, ỷ vào nam sắc mê hoặc bệ hạ à?”

“Ừm, ngươi còn nói ta ăn trong chén nhìn trong nồi, trêu chọc con nít ranh là Chung Linh nữa.”

Bước chân của Lưu Diễm lập tức dừng lại, cả người hầu như hóa đá.

Vẻ mặt Chung Linh cổ quái, quay đầu nhìn Lưu Diễm: “Lưu tỷ, ngươi... tỷ đang nghĩ bậy bạ gì thế?”

Hiện trường quê xệ cỡ lớn.

Bịch!

Hai đầu gối Lưu Diễm mềm nhũn quỳ trên đất, bụm mặt quỳ rạp la lớn.

“Xin lỗi, Thân Vương đại nhân, xin lỗi, thiếu tướng quân!”

“Thật sự là lúc đó không biết nội tình, ta... ta...”

Tiêu Thiên lơ đễnh: “Được rồi, một chút hiểu lầm mà thôi, ta còn không có nhỏ mọn như vậy, tranh thủ thời gian lên đường đi thôi.”

Lúc này Lưu Diễm mới đứng dậy đến, rõ ràng đều đã ba mươi tuổi rồi, hôm nay lại cảm thấy hết sức ngượng ngạp, đỏ bừng cả mặt, thành thành thật thật đi theo phía sau.

Chung Linh bên cạnh thì che miệng, len lén cười thầm.

Lưu Diễm là lão binh dưới trướng mẫu thân, thống lĩnh cấm vệ, bình thường rất chi là uy áp, dáng vẻ như kiểu đại tỷ đầu.

Bộ dạng như hôm nay đúng là hết sức hiếm thấy.

“Đúng rồi, Thân Vương đại nhân.” Lúc này, Chung Linh giống như nghĩ tới điều gì: “Ngươi ở trong hoàng cung mà còn có thể nghe được lời Lưu tỷ nói ở nhà mình à.”

“Ừ, nghe được.” Tiêu Thiên vừa lắc lư vừa gật đầu.

Chung Linh lại rất ngạc nhiên: “Vậy lời những người khác nói, Thân Vương đại nhân cũng nghe được hả, có khi nào sẽ ầm ĩ lắm không?”

“Lực khống chế, là một thứ rất quan trọng đối với chúng ta, trùng hợp là ta rất am hiểu ở phương diện này.” Tiêu Thiên thuận miệng giải thích, xem như là đang nói chuyện phiếm: “Ta khống chế bản thân, bỏ qua những yếu tố không cần thiết.”

“Thật sự là ngày đó Lưu thống lĩnh nhắc tới ta quá thường xuyên quá lâu, rước lấy sự chú ý của ta, cho nên ta mới cẩn thận nghe ngóng, biết nàng đang nói cái gì.” Đề cập đến vấn đề này, Tiêu Thiên hơi hơi nghiêng đầu, nhìn Chung Linh.

“Len lén nói cho ngươi biết, Lưu tỷ này của ngươi ở sau lưng thật ra là người lắm lời, cứ hay cằn nhằn không ngừng!”

Chung Linh lập tức che miệng, phồng má lên, hai mắt híp thành trăng non đều ứa ra nước mắt.

“Không phải đâu, Lưu tỷ, tỷ...” Chung Linh len lén nhìn Lưu Diễm.

Cả khuôn mặt của Lưu Diễm đã đỏ đến bốc khói giống như con tôm bộ chín tới.

Hiện trường quê xệ cỡ lớn, gấp bội siêu cấp!

Tiêu Thiên đi ở phía trước đưa lưng về phía hai người, vui trộm.

“Này thì càu nhàu ta này, làm ngươi xấu hổ chết, xấu hổ đến ngươi muốn moi chân mình luôn!”

…

Chương 43. Thế đạo này làm sao vậy

Trở lại doanh địa lúc trước, đã người đi lầu trống rồi.

Nữ cấm vệ trước kia đều đã mang đồ vật đi, quay về hoàng thành trước rồi.

Đám người Tiêu Thiên đương nhiên cũng đi về phía hoàng thành, cũng không có thi triển tốc độ, dọc đường đi giống như là dạo chơi ngoại thành, vừa đi vừa nghỉ, lúc trời gần hoàng hôn mới tới bên trong hoàng thành.

Trên đường phố hoàng thành có không ít bách tính nhìn nhóm ba người, đều né tránh sang hướng hai bên trái phải.

Chủ yếu là tuy thương thế trên người Lưu Diễm đã khôi phục, nhưng áo giáp rách nát và máu tươi vẫn tồn tại như cũ, đối với bách tính thì nó vẫn đủ dọa người.

Từ từ tới gần nội thành, trên đường đã ít người, nhiều tuần vệ hơn, ở đây là nơi quan lớn đại tộc cư ngụ.

Cũng không mất nhiều thời gian lắm, đám người Tiêu Thiên đã đi tới cửa Chung phủ.

“Về nhà!” Tiêu Thiên chỉ vào Chung phủ, hạ lệnh cho Chung Linh.

Chung Linh nhìn Tiêu Thiên với ánh mắt đầy tội nghiệp: “Thân Vương đại nhân, ta cũng muốn đi trong cung ăn cơm chiều.”

“Thôi ngươi đừng làm rộn nữa, mấy ngày nay ngươi cứ ăn

cơm chiều trong cung, để cha ngươi ở lại Chung phủ một mình."

"Lúc trời tối cứ thầm mắng ta, phiền chết đi được, bình thường ta đều lười nói rõ ràng."

Vẻ mặt Chung Linh cứng ngắc: "..."

Lưu Diễm bên cạnh cũng lau trán.

Thính lực của Thân Vương đại nhân khoa trương đến mức hơi quá đáng rồi đi.

Chung phủ cách hoàng cung không phải gần đâu đến, như vậy mà cũng có thể nghe thấy à?

Nhưng rất nhanh, Chung Linh đã nắm lấy tay Tiêu Thiên, nhẹ nhàng lắc lư làm nũng: "Thân Vương đại nhân, ngươi cho ta vào cung chơi đi, đừng nhỏ mọn như vậy nha."

Tiêu Thiên nhếch mép lên, một phát kéo tay của đối phương ra: "Thôi đừng làm ra vẻ vậy nữa!"

"Thành thật một chút, về nhà ăn cơm chiều, có cha mà không biết quý trọng." Tiêu Thiên tức giận mở miệng: "Ta từ nhỏ không cha không mẹ, bị người thu nuôi rồi còn bị sử dụng như đao, ngày nào cũng nghe lệnh giết người."

"Con nít ranh như ngươi, thực sự là đang ở trong phúc mà không biết phúc."

Tiêu Thiên theo bản năng nói, khiến vẻ mặt của hai người ở đây đều giật mình.

"Chuyện này..." Lưu Diễm kinh ngạc nhìn Tiêu Thiên, hiển nhiên không nghĩ tới còn có chuyện này.

Tuy Tiêu Thiên nói không nhiều lắm, nhưng nàng cũng có thể tưởng tượng được mức độ phức tạp đằng sau câu chuyện này.

Chung Linh cũng nhìn Tiêu Thiên đầy bất ngờ, mấp máy môi muốn nói điều gì đó, nhưng lại không biết nói từ đâu.

Tiêu Thiên cũng biết mình nói lỡ miệng rồi, nhún vai không sao cả: "Được rồi, biểu cảm gì thế hả, đều là chuyện của lúc trước rồi, lẽ nào bây giờ ta sống không vui vẻ ư?"

"Ta nghe lời Thân Vương đại nhân, về nhà luôn đây." Chung Linh nghiêm túc gật đầu với Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên thoả mãn gật đầu, đưa tay liều mạng xoa đầu Chung Linh, làm loạn kiểu tóc của đối phương: "Đây mới là bé ngoan, trở về..."

"Ngươi đang làm cái gì thế hả!!" Tiếng quát kinh khủng bỗng nhiên truyền tới từ phía bên cạnh.

Quay đầu nhìn lại, chính là nhìn thấy Hộ bộ thượng thư Chung Dương Minh đang vội vã bước nhanh chạy tới.

Chung Dương Minh lập tức kéo con gái qua, tức giận nhìn chằm chằm Tiêu Thiên: "Thân Vương, ngươi là phu quân của bệ hạ, sao có thể... sao có thể làm ra chuyện như vậy, ngươi không thấy có lỗi với bệ hạ à?"

Lồng ngực Chung Dương Minh phập phồng kịch liệt, ông sắp tức điên lên rồi.

Thân Vương Tiêu Thiên này càng ngày càng quá mức, hôm nay thế mà còn động thủ động cước.

"Lưu Diễm, ngươi đây là sao thế..." Lúc này Chung Dương Minh thấy Lưu Diễm ở bên cạnh, quan sát trên dưới một hồi, rất là bất ngờ.

Nhưng rất nhanh, ông phản ứng kịp: "Lúc nãy ngươi có ở đây, ngươi tới..."

Thế nhưng Chung Dương Minh còn chưa nói hết lời thì đã bị Lưu Diễm cau mày cắt đứt: “Chung đại nhân, Thân Vương đại nhân và thiếu tướng quân thanh thanh bạch bạch, tại sao ngươi có thể tùy ý mở miệng nói xấu thế?”

“A, không phải, ta...” Vẻ mặt Chung Dương Minh đầy khiếp sợ, còn muốn mở miệng thì đã bị Lưu Diễm cắt lời thêm lần nữa.

“Chung đại nhân, Thân Vương đại nhân phẩm tính cao thượng, tính cách lương thiện, sao ngươi có thể dựa vào phỏng đoán của bản thân mà tùy ý nói xấu hắn vậy?”

“Ta vốn tưởng rằng, ngươi thân là trượng phu của tướng quân, lại ngồi ở vị trí cao, là một người hiểu chuyện.”

“Nhưng hôm nay ngươi không phân tốt xấu chỉ trích Thân Vương như thế, khiến cho ta thấy rất thất vọng.”

Chung Dương Minh trừng mắt nhìn Lưu Diễm trước mặt, đầu óc giống như bị sét đánh thành hai nửa.

Ông đưa tay chỉ Lưu Diễm, lảo đảo lui về phía sau, nhất thời bất ổn bị bậc thang vướng chân, đặt mông ngồi dưới đất.

“Trời ạ!!!” Chung Dương Minh cảm giác bầu trời của mình đã sụp đổ.

Thậm chí ngay cả Lưu Diễm đều luân hãm rồi ư?

Trong ấn tượng của Chung Dương Minh, Lưu Diễm là người có tài đắc ý nhất dưới trướng thê tử.

Càng được bệ hạ tin tưởng, chấp chưởng nữ cường nhân của Cấm Vệ quân.

Nàng trọng tình trọng nghĩa, cương trực công chính.

Vậy mà nữ tử như vậy lại đắm chìm trong nhan sắc của Tiêu

Thiên.

Chương 44. Tuyệt chiêu trở mặt

Chung Dương Minh thừa nhận quả thật Tiêu Thiên tài trí bất phàm, nhưng từ lúc nào, khuê nữ nhà mình, thậm chí ngay cả Lưu Diễm, đều trở thành người nhìn mặt chứ?

"Lưu Diễm, ngươi... sao ngươi..." Chung Dương Minh nhìn Lưu Diễm, nửa ngày đều không nói nên lời.

"Xin Chung thượng thư đừng hiểu lầm, chỉ là ta cảm thấy, chỉ dựa vào biểu hiện để kết luận Thân Vương như thế nào thì không công bằng với hắn." Lưu Diễm biết Chung Dương Minh hiểu lầm, nên chỉ lắc đầu giải thích.

Nàng đã đồng ý với Tiêu Thiên, sẽ không để lộ bí mật của hắn.

Nhưng nàng cũng không muốn khiến Chung Dương Minh tùy ý chỉ trích Tiêu Thiên như vậy.

Nhìn biểu cảm rất nghiêm túc của Lưu Diễm, Chung Dương Minh không lên tiếng, ông cũng xem là hiểu tính cách của đối phương.

Ông biết dáng vẻ này của đối phương là thật sự tức giận.

"Hừ, cha không nói đạo lý quá rồi." Chung Linh hừ lạnh, bất bình thay cho Tiêu Thiên.

Chung Dương Minh trừng mắt, nhìn Chung Linh tức giận nhìn chằm chằm mình thì hơi bối rối, vội vàng xua tay: "Linh Nhi, cha không có..."

Chung Linh tức giận tiếp tục mở miệng: "Thiệt thòi cho Thân Vương đại nhân còn khuyên con nên dùng bữa ở trong nhà, nói chuyện với cha nhiều hơn."

"Cha thì hay rồi, vừa đến chưa làm rõ nguyên nhân sự việc, đã tùy ý chỉ trích Thân Vương đại nhân."

"Bữa cơm tối này, cha tự ăn đi."

Nói xong, Chung Linh lập tức kéo cánh tay của Lưu Diễm: "Lưu tỷ, chúng ta vào cung đi."

"Chung thượng thư yên tâm, lát nữa ta sẽ đích thân đưa thiếu tướng quân trở về." Lưu Diễm nhìn Chung Dương Minh, rồi dẫn Chung Linh đi về phía hoàng cung.

Chung Dương Minh khóc không ra nước mắt, nhìn bóng lưng con gái rời đi, ông run rẩy đưa tay ra chỉ Tiêu Thiên: "Thân Vương, ngươi... ngươi..."

"Ngươi đừng đổ thừa ta, rõ ràng là bản thân ngươi tìm chết, liên quan gì đến ta chứ." Vẻ mặt Tiêu Thiên mơ màng mở hai tay ra: "Ta đã khuyên đứa nhỏ đó về nhà dùng bữa với ngươi, bản thân ngươi không quý trọng cơ hội, thì trách ai chứ."

Sau khi nói xong, Tiêu Thiên nhún vai, lại để cho Chung Dương Minh một bóng lưng.

Đồng thời, lời nói của hắn cũng bay đến bên tai của Chung Dương Minh.

"Nghiệp chướng!"

Chung Dương Minh ngồi liệt trên bậc thang, hai mắt vô thần ngước lên nhìn bầu trời.

Ông trời ơi, thế đạo này bị sao vậy?

Gần đây bản thân ông đã đau đầu chuyện dân lưu lạc tràn vào phía nam.

Kết quả đứa con gái này còn không nghe lời, giờ phải làm sao đây.

Chung Dương Minh ngồi dưới đất ôm lấy đầu mình, liều mạng vò lấy, tóc mai trắng bệch càng bắt mắt.

"Hây..." Ông thở dài một tiếng, có tí thất hồn lạc phách, chống đầu gối muốn đứng dậy, nhưng vừa ngẩng đầu thì đã ngây ra.

Không biết Tiêu Thiên đã quay trở lại trước mặt ông từ lúc nào.

Không chỉ có Tiêu Thiên, mà cô con gái Chung Linh và thống lĩnh Lưu Diễm cũng đi theo bên cạnh hắn.

"Nghe nói tay nghề của Chung thượng thư không tồi?" Tiêu Thiên nhìn Chung Dương Minh: "Không biết có vinh hạnh có thể nếm thử đôi chút hay không?"

Nhìn thấy con gái đang hung hăng trừng mình ở phía sau Tiêu Thiên, Chung Dương Minh chỉ có thể miễn cưỡng vui cười, cắn răng nói: "Mời vào trong!"

...

Bóng đêm dần nặng, trong mái đình của đình viện Chung phủ.

Tiêu Thiên và Chung Linh đã nhập tọa.

Mà Lưu Diễm vừa trở về chỗ ở của mình, thay một bộ y bào sạch sẽ rồi qua đây.

Chung Dương Minh thay bộ đồ thường mặc ở nhà, đích thân bưng đĩa thức ăn cuối cùng lên, đi đến bên trong mái đình.

Thức ăn có sắc màu rực rỡ.

Hương thơm khiếp người khiến Tiêu Thiên không khỏi nuốt nước bọt.

"Thân Vương đại nhân, chính là món này, trước đây cha là thư sinh nghèo, chính là dựa vào tay nghề này, lừa gạt trái tim của mẹ ta." Chung Linh chỉ vào đĩa thức ăn cuối cùng, mở miệng nói.

Tiêu Thiên vô cùng cẩn thận gõ vào đầu của Chung Linh: "Không biết lớn không biết nhỏ, sao có thể nói cha của ngươi như vậy chứ?"

"Ôi..." Chung Linh ôm đầu.

Lúc này, Chung Dương Minh ngồi vào, biểu cảm cũng hòa hoãn hơn rất nhiều.

Ông có thể có được địa vị như hôm nay, cũng không phải là người vụng về gì cả.

Vừa nãy quan sát, Chung Dương Minh phát hiện con gái vốn không có quá nhiều tình cảm mến mộ, trái lại là một loại sùng bái, thậm chí còn mang theo chút... sợ sệt?

Điểm cuối cùng khiến Chung Dương Minh không hiểu là khuê nữ nhà mình có thể sợ Thân Vương này cái gì chứ?

Chung Dương Minh rất có lòng tin về phương diện tu hành thiên phú, thực lực của khuê nữ nhà mình.

Theo như ông thấy, đánh cho Tiêu Thiên kêu cha gọi mẹ đều không thành vấn đề.

"Thân Vương, ly rượu này, ta mời ngươi." Sau khi ngồi xuống, Chung Dương Minh thở sâu, nâng ly về phía Tiêu Thiên nói: "Lúc trước sốt ruột vì ái nữ nên nói năng lỗ mãng với ngươi, xin lỗi

ngươi."

Nói xong, Chung Dương Minh uống một hơi cạn sạch.

Mà sau đó Chung Dương Minh cũng lần nữa rót rượu, nâng ly lên nói: "Lưu Diễm nói không sai, ta không nên xét đoán lung tung khi chưa hiểu rõ ngươi."

Lần thứ hai uống một hơi cạn sạch.

Sau đó.

Chung Dương Minh lại rót rượu, lại nâng ly lên: "Linh Nhi ngang bướng, mấy ngày qua quấy rầy Thân Vương rồi."

Chương 45. Tuyệt chiêu trở mặt 2

Sau ba ly rượu, sắc mặt của Chung Dương Minh đã phiếm hồng.

Sau khi Tiêu Thiên nhận ba ly rượu của đối phương, cũng nâng ly lên cười ha ha: "Làm cơm vất vả rồi, dùng bữa thôi!"

Sau khi Tiêu Thiên uống một hơi cạn sạch thì cầm đũa lên, trực tiếp ra tay.

Dùng bữa là phải chuyên tâm tích cực!

"Ợ, mùi vị quả thật không tồi." Tiêu Thiên ăn một miếng, hai mắt tỏa sáng, lập tức giơ ngón tay cái về phía Chung Dương Minh.

Hắn không nuốt ngấu nghiến, mà phẩm rượu thưởng thức đồ ăn, híp hai mắt lại tự đắc, cẩn thận hưởng thụ mùi vị trên đầu lưỡi.

Cuộc sống là gì?

Đây mới là cuộc sống!

Ngày tháng là gì?

Đây mới là ngày tháng!

Chung Dương Minh nhìn dáng vẻ này của Tiêu Thiên, cũng là cười khẽ, bỗng nhiên ông cảm thấy con gái và Lưu Diễm nói rất đúng.

Nhìn người không thể nhìn bề ngoài được.

Tiêu Thiên ham muốn hưởng lạc, rất hưởng thụ.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại, đối phương vốn không làm việc ác?

Hơn nữa từ bữa cơm này, ông có thể nhìn ra Tiêu Thiên có thái độ cực kỳ tôn trọng và nghiêm túc đối với cái gọi là hưởng thụ.

Dường như có chấp niệm đặc thù đối với cuộc sống ung dung, ăn uống chơi đùa này?

Quá kỳ lạ.

Nhưng bầu không khí trên bàn ăn ngày càng tốt.

Sau khi ít thành kiến biến mất, lúc tiếp xúc chung, thì có vẻ rất hòa hợp.

Qua ba tuần rượu, Tiêu Thiên vẫn nhìn chằm chằm Chung Dương Minh không tha, không biết đang suy nghĩ điều gì.

"Thân Vương, có chuyện gì cứ nói thẳng." Sắc mặt Chung Dương Minh hơi đỏ, nhìn Tiêu Thiên luôn nhìn mình chằm chằm, có chút không được tự nhiên.

"Cái đó, Chung thượng thư, bổn vương có một yêu cầu quá đáng." Tiêu Thiên sờ bụng của mình, vui vẻ nở nụ cười.

Chung Dương Minh nhìn Tiêu Thiên như vậy, cảm giác hình như có vẻ không ổn cho lắm: "Thân Vương cứ nói."

Tiêu Thiên nghe đến đây thì biểu cảm hết sức mong chờ: "Chính là ta có thể thường xuyên đến nhà các ngươi dùng bữa được không, ăn thức ăn ngươi đích thân làm, hết cách, tài nghệ của ngươi quá tuyệt rồi."

Tuy ngự trù trong hoàng cung không kém, nhưng so sánh với Chung Dương Minh, vậy thì kém quá xa rồi.

"..." Khóe miệng của Chung Dương Minh co giật, ông rất muốn hỏi thử Thân Vương đại nhân này đã phạm phải hồ đồ gì rồi?

Vừa có chút ấn tượng tốt, đối phương đã vội muốn thất bại rồi ư?

Để một người đường đường là hộ bộ thượng thư như ông làm đầu bếp cho ngươi chỉ vì ham muốn ăn uống của ngươi?

Tuyệt đối không thể!

Sắc mặt của Chung thượng thư lạnh xuống, vừa muốn mở miệng.

Bộp!

Tiêu Thiên đập một cái, vỗ lên trên mặt bàn, lúc giơ tay lên thì có một chiếc nạp vật giới.

"Cá nhân ta xuất một trăm vạn linh thạch để hộ bộ cứu trợ thiên tai dân lưu lạc phía nam!"

Chung Dương Minh ngôn từ chính nghĩa, sắc mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm Tiêu Thiên: "Thân Vương, ngày mai ngài muốn ăn gì, đúng lúc ta nghỉ phép, sẽ đích thân đi lựa chọn nguyên liệu nấu ăn, bảo đảm ngươi sẽ ăn đến vui vẻ, ăn đến thỏa mãn."

"Linh Nhi, con tiện giúp cha một việc, mua bộ y phục của đầu bếp, vi phụ muốn mặc."

"Đối mặt với thức ăn của Thân Vương, không thể lơ là, phải xem trọng quy củ."

Lưu Diễm bên cạnh im lặng, Chung Linh thì chớp mắt.

Trước đây bọn họ không phát hiện Chung Dương Minh còn có tuyệt chiêu trở mặt cấp bậc này đấy.

Cương vực hoàng triều Đại Viêm, vấn đề lưu dân phía nam quấy nhiễu hắn rất lâu.

Bên đó tiếp cận khu vực mà Hắc Hồn điện khống chế, cực kỳ hỗn loạn.

Gần đây bên kia lần thứ hai xảy ra đại loạn, lưu dân vô số kể tràn vào khu vực Nam Cương.

Thời gian thành lập hoàng triều Đại Viêm rất ngắn, cho tới bây giờ thế hệ này của bệ hạ mới đời thứ ba.

Vì thế để thu hút dân chúng khắp nơi, gia tăng dân số cho Đại Viêm, gia tăng thực lực một nước.

Chính sách về mặt này của hoàng triều Đại Viêm là đồng ý qua đây sẽ không từ chối người đến.

Hiện giờ không thể bởi vì lưu dân phiền phức, xử lý không tốt, thì từ chối ngoài cửa.

Chuyện này sẽ không tốt với thanh danh của hoàng triều Đại Viêm sau này, đối nội cũng không tốt.

Huống chi, lần này số lượng lưu dân không ít, nếu có thể lo liệu, đối với hoàng triều Đại Viêm cũng có lợi ích to lớn.

Nhưng mà, một việc làm cho Chung Dương Minh đau đầu, đó là không có tiền.

Sắp xếp cho nhiều lưu dân như vậy, phải đủ nhiều linh thạch mua lương thực, mua vật phẩm.

Hiện giờ vấn đề đau đầu nhất đã được vị Thân Vương trước mắt này trực tiếp giải quyết.

Một trăm vạn linh thạch đó trời, sắp xếp cho những lưu dân này thì dư dả, quá mức thoải mái.

Làm đầu bếp có là gì?

Nếu Tiêu Thiên không chê, Chung Dương Minh kêu hắn bằng cha còn được.

"Nhưng mà Thân Vương đại nhân, linh thạch này....." Chung Dương Minh nhìn nạp vật giới trên mặt bàn, có chút không dám lấy, "Không thành vấn đề chứ?"

Ông lo lắng linh thạch này lấy từ trong hoàng cung.

Lỡ như truy cứu xuống, chỉ sợ bọn họ không có cách nào tiếp nhận lửa giận của bệ hạ.

Chương 46. Bày mưu tính kế an lòng thiên hạ

"Yên tâm đi, những linh thạch này là người khác không cẩn thận đắc tội ta, bồi thường cho ta." Tiêu Thiên biết Chung Dương Minh lo lắng cái gì, kêu ông yên tâm sử dụng.

Chung Dương Minh rất giật mình: "Ai đắc tội Thân Vương người, lại phải bồi nhiều tiền như vậy?"

"Haiz, đó đều là chuyện trước kia." Tiêu Thiên khoát tay, nói nhỏ, "Chuyện này ngươi đừng đi rêu rao, ngàn vạn lần đừng nói là ta cho."

"Đây chính là tiền riêng, để bệ hạ biết không tốt lắm."

Nét mặt Tiêu Thiên nghiêm túc, đưa nạp vật giới đến trước mặt Chung Dương Minh.

Chung Dương Minh nghe thấy hai chữ tiền riêng, lộ ra biểu cảm nam nhân mới hiểu, trịnh trọng cầm nạp vật giới trong tay: "Thân Vương xin yên tâm, ta nhất định giữ bí mật."

"Như vậy, ta an tâm rồi." Sau khi Tiêu Thiên gật đầu, thở dài, "Phải biết rằng, khoản tiền riêng này không dễ dàng lấy được."

"Ngươi căn bản không thể tưởng tượng, rốt cuộc đám người kia ép buộc ta làm chuyện gì....."

Chung Dương Minh hít một luồng khí lạnh, nhìn gương mặt tuấn dật của Tiêu Thiên, giống như nghĩ tới rất nhiều chuyện đáng sợ.

Sau khi Chung Dương Minh điều chỉnh lại tâm trạng, ông vươn tay vỗ vai Tiêu Thiên: "Thân Vương đại nhân, ta..... ta thay dân chúng của Nam Cương tương lai, cảm ơn cái giá mà người đã trả."

"Đâu có, về sau làm chút đồ ăn ngon là được." Tiêu Thiên nghĩ thông suốt, lộ ra nụ cười.

"Yên tâm, nhất định!"

Hai nam nhân nhìn nhau không nói gì, lộ ra nụ cười.

Duy chỉ có Chung Linh và Lưu Diễm bên cạnh biết nội tình, biểu cảm vô cùng kỳ quái.

Các nàng nhìn Chung Dương Minh một dáng vẻ cảm động rớt nước mắt, không biết nên dùng từ gì hình dung tâm trạng của mình.

Nhất là lời nói của Thân Vương đại nhân, nếu để người của Huyết Vân lâu nghe được, chỉ sợ sắp tức chết mà sống lại.

Cái gì gọi là ép buộc người làm một vài chuyện?

Tiêu diệt cả Huyết Vân lâu cũng tính là bị ép buộc hả?

Tình huống bình thường có ai ép buộc một người tiêu diệt cả nhà của mình không?

Hơn nữa, chuyện bồi thường này.....

Càng vô lý hơn, rõ ràng là sau khi Tiêu Thiên xử lý sạch đám sát thủ đó tự mình lấy.

Người khác đều chết sạch, chui ở đâu ra bồi thường cho người?

Điểm để nói móc nhiều lắm, Chung Linh và Lưu Diễm có một bụng lời nói đều không cách nào nói.

"Nhưng mà, nếu đã nói đến chỗ này rồi thì Chung Thượng Thư dự định tiêu tiền riêng này của ta như thế nào vậy?" Tiêu Thiên lại rót cho mình một ly rượu thanh viêm, sau khi hỏi lại hớp một ngụm.

Chung Dương Minh hơi sửng sốt, nhưng nghĩ đến tiền này là người ta đưa ra, muốn biết chi tiết trong đó, cũng hợp lẽ thường.

"Đương nhiên là mua lương thực và vật phẩm đưa đi cứu trợ vùng thiên tai, hơn nữa bỏ vốn xây dựng nhà lâm thời, để bọn họ có chốn nương thân."

"Chờ qua đợt mùa vụ này, sau khi có thu hoạch, bọn họ có thể ổn định cuộc sống ở đây."

Tiêu Thiên nhíu mày, lắc đầu: "Ngươi như vậy không được, quá lãng phí, hơn nữa dễ dàng gặp chuyện không may."

"Lời này của Thân Vương có ý gì?" Chung Dương Minh hơi bất ngờ.

"Tại sao không thử cung cấp công việc để xóa đói giảm nghèo, cách này không tốt sao?" Tiêu Thiên kỳ quái hỏi lại.

Chung Dương Minh sửng sờ tại chỗ, trong miệng nhắc tới lời nói của Tiêu Thiên: "Cung cấp công việc để xóa đói giảm nghèo?"

"Lưu dân ở Nam Cương này cái gì cũng thiếu, chỉ không thiếu người đúng không?" Tiêu Thiên nói đến đây, chỉ vào nạp vật giới trong tay Chung Dương Minh, "Tại sao không dùng tiền này để thuê bọn họ làm việc chứ?"

"Cái này..... cái này..... Chúng ta cứu trợ thiên tai, sao có thể thuê người khác?" Chung Dương Minh há miệng, còn chưa nói tiếp, đã bị Tiêu Thiên cắt ngang.

"Tại sao không thể, ngươi trực tiếp tiêu tiền để bọn họ có chỗ

ăn chỗ ở, để một đám người đông nghịt nhàn rỗi tụ tập một chỗ."

"Nhàn rỗi sẽ dễ dàng nghĩ đông nghĩ tây, nghĩ nhiều rồi sẽ xảy ra chuyện không may."

"Chi bằng đổi khoản tiền mua lương thực và vật phẩm này thành tiền công để thuê bọn họ sửa cầu sửa đường, khai khẩn đất hoang."

"Cứ như vậy, không chỉ giúp cho những lưu dân ăn no bụng, còn để cho bọn họ giúp Đại Viêm xây dựng, cớ sao không làm?"

"Hơn nữa làm việc này, phát tiết tinh lực dư thừa, muốn làm ầm ĩ cũng không có sức lực."

"Ngoài ra, tốt nhất nên phân nhỏ những lưu dân này ra, xếp vào các huyện thị trấn, tốt nhất là tách các đồng hương ra, tránh cho người quen tụ cùng một chỗ thêm can đảm gây chuyện."

"Lại dùng cách cung cấp công việc để xóa đói giảm nghèo, để bọn họ dung nhập các nơi, chẳng phải là càng tốt hơn sao?"

"Cứ như vậy, khoản tiền này mới xem như tiêu đúng chỗ, còn có thể giải quyết càng nhiều vấn đề, làm càng nhiều chuyện, không tốt sao?"

"Ngươi tỉ mỉ phân tích xem!" Tiêu Thiên nói xong rồi uống một hơi cạn sạch.

Chuyện tốt làm đến cùng, tiễn phật tiễn đến tây.

Tiêu Thiên muốn hoạt động cái miệng, giúp Chung Dương Minh xử lý sự việc, sau đó hắn sẽ yên tâm giúp mình làm cơm.

Chung Dương Minh lại như bị sét đánh, suy nghĩ lời nói của Tiêu Thiên.

Hắn càng suy nghĩ, càng cảm thấy cách làm này tốt.

"Tuyệt nha, kế sách này quả nhiên là....." Cuối cùng Chung Dương Minh vỗ mạnh đùi, nhìn Tiêu Thiên khiếp sợ nói không ra lời.

Chương 47. Một thế hệ Nữ Đế quán thiên hạ

Hắn thật không ngờ Thân Vương đại nhân trước mắt này có trí tuệ như thế.

Ra tiền còn giúp vạch ra kế hoạch, quả thực là một bước đến nơi.

"Thân Vương, sau này thèm ăn cứ việc gọi ta." Chung Dương Minh vung tay, vỗ ngực cam đoan, "Chuyện khác ta không dám nói, tay nghề này cả hoàng triều Đại Viêm, ta nói thứ nhất, không ai dám xưng thứ hai."

Lúc này trên mặt Tiêu Thiên nở nụ cười.

Hắn nói nhiều như vậy chính là chờ câu này, nâng chén với Chung Dương Minh ý bảo: "Sẽ đợi, bổn vương muốn ăn bữa khuya!!"

"Không thành vấn đề, ha ha ha!"

Hai nam nhân lại nhìn nhau cười.

Trên mặt Chung Linh và Lưu Diễm bên cạnh thì lộ vẻ khiếp sợ, nhìn Tiêu Thiên không rời mắt.

Giống như lần đầu tiên các nàng quen biết Tiêu Thiên.

Hoàng triều Đại Viêm, chiến trường Bắc Cương.

Chiến cuộc chiến trường đã sớm ngừng, Chung Lệ Song đứng ở phía trên quan tường, nét mặt nghiêm trọng.

Bệ hạ còn bị bao vây trong màn chắn huyết sắc phía xa đó.

Người Man đã sớm ngừng công thành, chém giết không làm không sợ.

Bọn họ tiến công phía nam, mục đích chính là dụ dỗ Tử Nhược Yên ngự giá thân chinh, sau đó Giả Tu ra tay bao vây nàng, hoàn thành giao dịch với Hắc Hồn điện.

Lần nữa tiến công chính là vứt bỏ tính mạng của mình không công, không hề có ý nghĩa.

Giữa không trung.....

Hai tay Giả Tu cầm cốt trượng, khoanh chân ngồi giữa không trung, lão duy trì tư thế này đã được ba ngày rồi.

Trong ba ngày, trong Nhiên Huyết Phong Linh trận vẫn chưa có dị trạng gì.

Nữ Đế Tử Nhược Yên kia ngồi khoanh chân, kiếm đặt trên đầu gối, vẫn không nhúc nhích, cứ như vậy đã giằng co hết ba ngày.

"Hửm?" Ngay giờ phút này, sắc mặt Giả Tu bỗng nhiên kịch biến, nhìn về phía trước.

Nhiên Huyết Phong Linh trận trước mắt lão bỗng nhiên kịch liệt rung động.

Tử Nhược Yên cũng không ra tay, vẫn ngồi khoanh chân tại chỗ.

Làm cho màn chắn Nhiên Huyết Phong Linh trận dao động, nguyên nhân dĩ nhiên là khí cơ của đối phương tràn ra, đang không ngừng xung kích màn chắn.

Thấy rõ ràng mọi chuyện xảy ra trong màn chắn, Giả Tu quá sợ hãi, không nhịn được kêu lên: "Điều này sao có thể, ngươi còn

trẻ, chẳng qua mới hai mươi tuổi."

"Hiện giờ, lại sắp hoàn thành siêu thoát, đi tới con đường Nhập Thánh?"

"Bất khả tư nghị, hai mươi tuổi Siêu Thoát cảnh bát giai đã vang dội cổ kim, ngươi đã là lịch sử của vực Nam Hoang."

"Hiện tại, ngươi còn muốn phá vỡ cực hạn, trở thành Nhập Thánh cảnh cửu giai trẻ tuổi nhất thiên hạ sao?"

"Tử Nhược Yên, ngươi không hổ là một thế hệ Nữ Đế danh chấn thiên hạ, tiến vào con đường Nhập Thánh cảnh, trở thành Thánh cảnh sắp tới."

"Sau hôm nay, tương lai không lâu, sẽ có thêm một cường giả Thánh cảnh."

Giả Tu đã không có cách nào ổn định tâm trạng của mình, Tử Nhược Yên quá trẻ, thiên tài như thế có lực xung kích quá lớn với một lão già như lão.

Gần như trong nháy mắt, tâm cảnh của Giả Tu gần như sắp sụp đổ.

"Trốn, không thể ở lại nữa, một khi nàng ta hoàn thành đột phá, ta chết chắc không thể nghi ngờ."

"Nhiên Huyết Phong Linh trận này của lão phu, đã bao vây nàng ta, cũng bảo vệ nàng ta, thật sự là tạo hóa trêu người."

Trận pháp do mình chế tạo ra, lại cản trở lão ra tay cắt ngang khả năng đối phương đột phá.

Giả Tu không chút do dự, thu cốt trượng, xoay người bỏ chạy, linh khí trong cơ thể phát ra vô cùng mau.

Gần như trong nháy mắt, đã biến mất tại chỗ, hóa thành lưu

quang biến mất ở chân trời.

Lúc hắn rời đi, đồng thời la lên: "Nhanh chóng rút lui, về nước."

Lời nói của Thánh Sư chính là đạo lý lớn nhất trên đời này đối với người Man của Man quốc.

Một đám người Man không cần nghĩ ngợi, quay đầu bỏ chạy.

"Hừ!" Tiếng hừ vang lên, Tử Nhược Yên đột nhiên mở mắt, trong đồng tử tràn đầy màu băng lam, mơ hồ còn có từng sợi kim quang.

Khi nàng mở mắt, khí cơ trong cơ thể lại tiếp tục kéo lên, hơn nữa không ngừng hiện lên tiếng vỡ vụn.

Đại biểu cho xiềng xích của quy tắc thiên đạo, leng keng hiện lên trên người nàng.

Linh đài hư ảo hiện lên, phía trên bị một xiềng xích gắt gao khóa chặt.

Răng rắc!

Tiếng phá nát vang lên, xiềng xích trên linh đài đứt đoạn, khí tức trong cơ thể Tử Nhược Yên rốt cuộc không ức chế được, điên cuồng đâm thủng trời cao.

Kiếm ý lạnh như băng xông thẳng lên trời.

Rầm!

Chỉ riêng kiếm ý lạnh thấu xương phát ra đã khiến cho màn chắn bốn phía vốn thuộc về Nhiên Huyết Phong Linh trận đột nhiên văng nứt vỡ.

"Lão già kia trốn nhanh thật." Bóng dáng Tử Nhược Yên đứng

lặng trong huyết sắc vỡ vụn, trường kiếm trong tay nàng mơ hồ có ánh sáng màu xanh thẳm lóe ra.

Vù!

Tử Nhược Yên nâng tay, chém ra một kiếm về phía cách đó cực xa.

Kiếm khí lạnh như băng tản ra hàn ý lạnh thấu xương, ngang trời cao, bay nhanh về phía chân trời xa xa.

Kiếm khí xẹt qua mang theo không khí lạnh, nhân tiện bao trùm chiến sĩ người Man chạy trốn.

Trong phút chốc đóng băng ngàn dặm, sổ số chiến sĩ người Man thành tượng băng, cuối cùng bị kiếm khí ẩn chứa đánh nát.

Chương 48. Một thế hệ Nữ Đế quán thiên hạ 2

Xa xa, Thánh Sư Giả Tu người Man bỏ chạy trước tiên bỗng nhiên cảm giác như mũi nhọn ở trên lưng, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Trong nháy mắt quay đầu, đồng tử lão co rút lại, lão nhìn thấy rõ ràng một kiếm khí phát ra hàn ý, từ phía xa đuổi theo lão qua đây.

Trong lòng Giả Tu rùng mình, vội vàng vung cốt trượng trong tay, linh khí huyết sắc trong cơ thể lại bắt đầu khởi động ra, máu bốc cháy.

Khi đốt cháy máu, linh khí hóa thành quang mang ngưng tụ thành một tráng hán tráng hán huyết ảnh, cách không đánh tới một quyền.

Bốp……

Kiếm khí mở ra huyết ảnh, thuận thế xông về phía Giả Tu.

Giả Tu vội vàng dùng cốt trượng vung tới trước va chạm với kiếm khí.

"Phì!"

Trong miệng Giả Tu phun ra máu tươi, cốt trượng trong tay cũng bị đông lại, dập nát.

Cả người lão tức thì bị đánh rớt, rơi vào trong núi rừng phía dưới, đập ra một cái hố.

Rõ ràng mặt trời lên cao, khí hậu ấm áp, nhưng Giả Tu ngã trong hố lại thở ra sương trắng, cả người không ngừng rùng mình, tựa hồ rất lạnh.

"Nhập Thánh cảnh cửu giai quả nhiên đáng sợ." Giả Tu điều động linh khí còn sót lại trong cơ thể, xua đuổi cái lạnh, trong lòng chỉ cảm thấy kinh hãi.

Ngoài kinh ngạc, ánh mắt còn tràn ngập cô đơn.

Lần đầu tiên lão cảm nhận rõ ràng, chênh lệch giữa thiên tài, rốt cuộc to lớn tới mức nào.

Tử Nhược Yên rõ ràng là bị mình phong ấn bao vây, không thể rời đi, cũng mượn cơ hội này, đột phá cảnh giới, nghịch chuyển thế cục.

"Hoàng triều Đại Viêm sau này sẽ càng ngày càng náo nhiệt, Man quốc không trêu vào vũng nước xoáy này được." Giả Tu vừa điều dưỡng linh khí, vừa bàn tán.

.....

Trên chiến trường Bắc Cương, Tử Nhược Yên không tiếp tục xuất kiếm, lại càng coi thường chiến sĩ người Man chạy trốn.

Hiện giờ, nàng không có thời gian lãng phí trên người những người này.

Tử Nhược Yên điều chỉnh phương hướng, trực tiếp phi độn đến phía trên quan tường: "Ngươi ở đây giải quyết tốt hậu quả, sau khi sự việc xử lý thỏa đáng thì dẫn quân quay về triều."

"Chung tướng quân, theo trẫm trở về trước, ứng phó loạn lạc, điều binh khiển tướng, còn cần ngươi phụ trách."

Nói đến đây, Tử Nhược Yên trực tiếp vươn tay nắm lấy Chung

Lệ Song, lăng không lên, nhanh chóng bay về phía hoàng thành hoàng triều Đại Viêm.

Nàng rất sốt ruột, hy vọng bản thân có thể ngăn cản Độc Chiểu lão nhân gây tai họa cho Đại Viêm, tránh cho càng nhiều dân chúng chết thảm trong tay hắn.

"Bệ hạ, đừng quá sầu lo, hiện giờ các nơi đều có trận pháp, ít nhiều sẽ trì hoãn một chút hành động của Độc Chiểu lão nhân."

Tử Nhược Yên mang theo Chung Lệ Song phi hành lại lắc đầu: "Độc Chiểu lão nhân Hướng Nguyên Bạch chung quy là Siêu Thoát cảnh bát giai, một trong lục tà, trận pháp không ngăn được lão."

"Nếu không phải trẫm vốn đột phá quan khẩu, lần này chỉ sợ Đại Viêm....."

Nghĩ đến đây, Tử Nhược Yên có chút nghĩ mà sợ.

Ánh mắt Chung Lệ Song cũng hiện ra một tia tàn nhẫn: "Súc sinh Hắc Hồn điện, gần đây tần suất nhúng tay vào Đại Viêm chúng ta càng ngày càng cao."

Tử Nhược Yên hít sâu: "Hiện giờ chỉ có thể hy vọng, Đại Viêm không gặp quá nhiều tổn thất."

Một tiếng sau.

Bắc Cương cách hoàng thành không xa, Tử Nhược Yên đột phá cảnh giới, một mình mang theo Chung Lệ Song bay về cũng không hao phí bao nhiêu thời gian.

Chỉ là Tử Nhược Yên trở về lại phát hiện tình huống không giống trong tưởng tượng của mình lắm.

Tử Nhược Yên trở về, cũng không gấp rút tiếng vào hoàng thành mà là vội vàng bay lên không trung xung quanh hoàng thành

để dò xét.

Không có gì khác thường!

Cho đến khi nàng đi tới phụ cận núi Thanh Viêm, địa điểm của thành Tây thì cả người Tử Nhược Yên cứng lại ở giữa không trung.

“Chung tướng quân, nếu như trẫm nhớ không lầm...” Tử Nhược Yên lơ lửng giữa không trung, trầm ngâm trong chốc lát rồi đưa tay chỉ xuống phía dưới: “Nơi này có hai ngọn núi phải không?”

“Nói chính xác thì có ba hòn núi lớn ngăn trở trên con đường đi từ trấn Thanh Viêm đến hoàng thành, thưa bệ hạ.” Chung Lệ Song cũng lơ lửng giữa không trung, sắc mặt kinh ngạc.

Trấn Thanh Viêm là quê hương của Lưu Diễm dưới trướng bà, chuyện đã xảy ra trước đây, khiến quân thần hai người có ấn tượng rất khắc sâu đối với trấn Thanh Viêm.

Rượu Thanh Viêm cũng có danh tiếng không nhỏ ở trong hoàng thành.

Tại sao lần này đi ra ngoài, còn chưa được nhiều ngày...

Núi đâu rồi?

“Sức mạnh rất đáng sợ, nếu như trẫm không nhìn lầm thì đây là bị người dùng công kích nào đó, mạnh mẽ phá hủy ba ngọn núi ấy.” Tử Nhược Yên dừng lại một chút, rồi mở miệng lần nữa: “Chỉ dùng một kích.”

“Một kích?” Chung Lệ Song trừng to hai mắt, không thể tin tưởng.

Bà thân là cường giả Giác Tỉnh cảnh thất giai, sử dụng trọng

chùy của mình để đập sập ngọn núi này thì cũng có thể làm được, thế nhưng cần phải tốn thời gian ít nhất là cả ngày, luân phiên công kích.

Thế nhưng hủy diệt ba ngọn núi với một kích?

Không thể tưởng tượng nổi.

Tử Nhược Yên càng nhìn, tâm tình cũng càng thêm nghiêm trọng: “Thực lực của người ra tay sâu không lường được.”

Chương 49. Tình cờ gặp mặt

“Phụ cận không có đất dồn, nhưng mà trên núi xa xa lại bị phủ một lớp bụi đất, chỉ sợ là đánh nát bấy ba ngọn núi với một kích, sau đó chúng hóa thành tro bụi tản ra.”

“Bản thân rừng núi liên miên của núi Thanh Viêm vốn có vấn đề, linh khí nồng nặc, thân núi càng kiên cố hơn ngọn núi bình thường nhiều.”

“Một kích...”

Tử Nhược Yên không khỏi nắm chặt hai tay, có áp lực cực lớn.

Cường giả như vậy đi ngang qua địa bàn của hoàng triều Đại Viêm, cũng không phải là chuyện tốt lành gì đâu.

“Bệ hạ, ngài đã là Nhập Thánh cảnh cửu giai rồi, ngài so với người này thì ai mạnh ai yếu?” Chung Lệ Song nhìn Tử Nhược Yên, hiếu kỳ hỏi.

Tử Nhược Yên khẽ thở ra một hơi, nở một nụ cười khổ: “Chung tướng quân, ngươi quá để mắt trẫm rồi.”

“Bệ hạ, ngài đều đã đột phá rồi mà vẫn không phải là đối thủ của người này ư?” Chung Lệ Song nghe thấy câu trả lời của Tử Nhược Yên, rất chi là bất ngờ.

Nhập Thánh cảnh cửu giai, phỏng chừng có thể xông pha ở vực Nam Hoang rồi.

Nghe nói điện chủ của Hắc Hồn điện cũng chẳng qua chỉ ở cảnh giới của bệ hạ thôi.

“Không phải.” Tử Nhược Yên nói đến đây, trên mặt lộ ra nụ cười khổ sở: “Chung tướng quân, trẫm đến thực lực của người này cũng không nhìn ra, làm sao có thể là đối thủ của hắn được?”

Chung Lệ Song tiếp tục nhìn vùng đất trống rỗng kia, trên đó còn có người đang bận rộn xây dựng con đường đi thông đến hoàng thành.

“Bệ hạ, lẽ nào người xuất thủ sẽ là Thánh cảnh thập giai?”

Tử Nhược Yên lắc đầu, vẻ mặt nghiêm trọng không gì sánh được: “Điểm đáng sợ nhất nằm ở chỗ này, nếu như là cường giả Thánh cảnh xuất thủ, trẫm sẽ nhìn ra.”

Chung Lệ Song rơi vào trầm mặc, bà đã hiểu rồi.

Dấu vết ra tay của cường giả Thánh cảnh, bệ hạ nhìn ra, nhưng dấu vết lưu lại ở đây nàng lại nhìn không ra.

Là cường giả đã vượt qua Thánh cảnh, thuộc cảnh giới trong truyền thuyết?

Nhân vật như vậy, lại xuất hiện tại hoàng triều Đại Viêm.

Mây đen bao phủ ở trên hoàng triều Đại Viêm dường như càng thêm dày nặng hơn so với dĩ vãng.

“Mọi chuyện ra sao, đi hỏi một chút là biết rõ rồi.” Một lúc sau, Tử Nhược Yên mang theo Chung Lệ Song hạ xuống từ giữa không trung, đi qua hướng phía trấn Thanh Viêm.

Giống như trong quá khứ trước đó, Tử Nhược Yên lấy linh khí hóa thành sương lạnh bao phủ khắp bốn phía, mang theo Chung Lệ Song thay quần áo bình thường ở trong đó.

Không bao lâu sau, Tử Nhược Yên và Chung Lệ Song đã thay quần áo bình thường xong, đi về phía trấn Thanh Viêm.

Cải trang vi hành, có đôi khi càng có thể hiểu biết một ít tình hình thực tế.

Đi tới trấn Thanh Viêm rồi, Tử Nhược Yên và Chung Lệ Song cũng không có tốn nhiều công sức đã hỏi được nguyên do.

Ba hòn núi lớn nằm ngoài đầu trấn biến mất, mỗi bách tính còn lại ở trấn Thanh Viêm đều nói chuyện say sưa về vụ này.

Đối với sự tò mò của Tử Nhược Yên và Chung Lệ Song, bách tính trấn Thanh Viêm cũng không cảm thấy có điều gì kỳ quái.

Ba hòn núi lớn biến mất, đã sớm đưa tới không ít người qua đây hỏi thăm.

Không bao lâu sau, Tử Nhược Yên và Chung Lệ Song bước đi trong trấn Thanh Viêm, vẻ mặt của hai người đều vô cùng kỳ lạ.

“Thế mà còn có... chuyện như vậy.” Cuối cùng, vẫn là Chung Lệ Song không nhịn được mở miệng: “Bệ... Muội tử, việc này quá không thể tưởng tượng nổi.”

“Bất kể nói thế nào, vị cường giả xa lạ này lại đã giúp một tay.” Khi Tử Nhược Yên nói đến chỗ này, vẻ mặt cũng rất kỳ lại.

Nguyên nhân gây ra chuyện ở Bắc Cương chính là một kế hoạch của Hắc Hồn điện.

Nàng đột phá cảnh giới, vội vội vàng vàng trở về cũng là vì ngăn cản Độc Chiểu lão nhân của Hắc Hồn điện.

Nhưng ai có thể ngờ được, Độc Chiểu lão nhân này mới vừa động thủ với trấn Thanh Viêm thì đã bị cường giả khủng bố xa lạ ấy một quyền giết thành cặn bã cùng với ba ngọn núi!

Tử Nhược Yên và Chung Lệ Song không hề nghi ngờ lời nói của dân chúng trấn Thanh Viêm. Dựa theo lời của bọn họ thì tất cả

mọi chuyện là Lưu Diễm đã trải qua mọi chuyện nói với bọn họ.

Dựa theo cách nói của dân chúng trấn Thanh Viêm, trước đây Lưu Diễm tế điện cho phu quân mình, kết quả lại đụng phải người của Hắc Hồn điện, mở ra trận pháp, liều mạng chống lại.

Cuối cùng được cường giả đi ngang qua cứu sống, đồng thời cường giả kia còn tàn phá Độc Chiểu lão nhân của Hắc Hồn điện.

“Lưu Diễm, không nghĩ tới nàng ấy thế mà lại dính vào trong chuyện như vậy.” Giọng điệu của Chung Lệ Song cũng thả lỏng không ít, nhìn Tử Nhược Yên nói: “Cứ như vậy, từ lời của nàng ấy có thể biết thêm một ít chi tiết.”

“Có điều bệ... Muội tử à, xem ra Lưu Diễm rất không thích Tiêu Thiên kia, thế mà lại tự ý rời khỏi vị trí, chạy đi tế điện phu quân của mình.”

“Có điều cũng đúng lúc, nàng vừa tự ý rời khỏi vị trí như thế, trái lại có thể mang tới một tình báo hết sức có giá trị.”

Lời lải nhải của Chung Lệ Song, khiến Tử Nhược Yên khẽ gật đầu: “Tính toán của ngươi, chẳng lẽ ta không biết chắc?”

Chương 50. Tình cờ gặp mặt 2

“Không phải là ngươi lo lắng ta sẽ trách cứ nàng tự ý rời khỏi vị trí, không có bảo vệ Thân Vương, trái lại đến trấn Thanh Viêm à?”

“Yên tâm đi, loại chuyện nhỏ nhặt này không đến mức phải trách tội nàng, nếu thật sự không thích loại chuyện này, ta điều nàng ấy rời khỏi là được.”

Nghe thấy Tử Nhược Yên đáp ứng, trên mặt Chung Lệ Song cũng hiện ra nụ cười tươi.

Thế nhưng đúng lúc đó, hai người bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

Cẩn thận nhìn về phía trước, rõ ràng là phát hiện ra Lưu Diễm trong miệng các nàng vừa nãy.

“Thân Vương đại nhân, việc này để ta làm cho, sao có thể khiến ngài tự mình xách được?” Lưu Diễm mặc bộ nữ trang thường phục, muốn đoạt lấy bình rượu từ trong tay của Tiêu Thiên.

“Ai da, ngươi có phiền hay không thế, ta đã nói rượu mình tự xách mới thơm rồi.” Đối mặt với Lưu Diễm quấn lấy không bỏ, Tiêu Thiên chết sống không chịu đáp ứng, xoay trái xoay phải, cố ý tránh né nàng.

“Thế nhưng thân là hộ vệ của ngài, tại sao có thể để ngài làm loại chuyện này được.”

“Lưu thống lĩnh, có người nào từng nói với ngươi là có đôi khi

ngươi làm việc rất cổ hủ không thế.”

Nhưng mà đối mặt với lời của Tiêu Thiên, Lưu Diễm vẫn cố chấp muốn tới xum xoe như cũ.

Rất nhanh, động tác của hai người đều cứng ngắc.

Bởi vì bọn họ thấy được phía đối diện, Tử Nhược Yên và Chung Lệ Song đang nhìn mình chằm chằm với vẻ hơi bất ngờ.

“Thân Vương đại nhân, ta nói nắm núi non Thanh Viêm này, ta tuyệt đối có thể cướp được mà!” Lúc này Chung Linh mặc bộ váy đỏ lửa vui sướng chạy tới từ bên cạnh, xông vào tầm nhìn của mọi người.

Mà nàng thì đi tới trước mặt Tiêu Thiên, cười tủm tỉm giơ bọc giấy trong tay lên, cho đối phương xem giống như đang hiến bảo vật

Thế nhưng Chung Linh phát hiện Tiêu Thiên lại hồi lâu vẫn không để ý tới nàng, chỉ là yên lặng nhìn về phía trước, dáng vẻ như là rất giật mình.

Dường như cảm nhận được khí tức không ổn, Chung Linh chậm rãi quay đầu lại, bỗng phát hiện trên con đường gạch xanh của trấn có hai thân hình quen thuộc đang đứng đấy.

Tử Nhược Yên trầm mặc nhìn chằm chằm Tiêu Thiên, không để lộ ra ý gì.

Thế nhưng Chung Lệ Song bên người nàng thì lại tức giận rít gào: “Chung Linh, lão nương xem có phải ngươi mấy ngày rồi không bị đánh, cái mông ngứa đúng không?”

“Mẹ?” Tiếng gầm gừ phẫn nộ của Chung Lệ Song làm Chung Linh sợ đến cả người khẽ run rẩy, suýt chút nữa thì làm rớt bọc bánh ở trong tay.

Nàng không tài nào hiểu được, vì sao mẫu thân lại trở về nhanh như vậy.

Nếu như mình không có hoa mắt, nữ tử mặc bộ váy trắng nõn, đeo khăn che mặt ở bên cạnh hẳn là bệ hạ đúng không?

“Không xong!” Lúc này, Lưu Diễm rốt cuộc phản ứng kịp lúc trước mình đã quên chuyện gì.

Nàng quên mất chuyện gửi thư cho tướng quân rồi.

“Thiếu tướng quân, ta từng giống như Chung thượng thư như nhau, có chỗ hiểu lầm đối với muội và Thân Vương đại nhân, vẫn còn viết thư cho tướng quân nữa.” Bên này, Lưu Diễm vội vàng thấp giọng giải thích rõ.

“Cái gì cơ?” Chung Linh còn chưa có phản ứng, ngược lại là Tiêu Thiên gấp gáp: “Lưu thống lĩnh, ngươi làm vậy... làm vậy không phải là hại ta à?”

Lưu Diễm viết thư cho Chung Lệ Song, Nữ Đế Tử Nhược Yên có thể không biết nội dung của bức thư đó chắc?

“Nha đầu chết tiệt kia...” Mà lúc này đây, Chung Lệ Song đã nổi giận đùng đùng, đạp mạnh bước về phía bên này.

Chung Linh bị dọa đến sắc mặt trắng bệch. Trước đây nàng không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ lão nương nhà mình.

Nàng không hề nghĩ ngợi, trực tiếp lắc mình núp ở phía sau Tiêu Thiên.

Tình cảnh này, khiến Chung Lệ Song càng dồn hết máu nóng lên đầu.

Lông mày đen của Tử Nhược Yên cũng hơi hơi nhăn lại, trong lòng không hiểu sao có một chút chút không hài lòng.

Đúng, chính là một tí tẹo như thế.

“Con nít ranh nhà ngươi trốn đi đâu thế hả, trốn đằng sau Lưu tỷ của ngươi đi, ngươi vẫn còn ngại sự tình không đủ lớn ư?” Mí mặt Tiêu Thiên giật mạnh, tức giận kéo Chung Linh ra quát khẽ.

Chung Linh túm y phục sau lưng Tiêu Thiên, liều mạng lắc đầu nói: “Thân Vương đại nhân, ngươi hãy giúp ta một tay ngăn cản chút đi. Bệ hạ ở chỗ này, mẹ sẽ không ra tay với ngươi đâu.”

“Ngươi xác định chứ?” Tiêu Thiên nhếch mép lên, nhìn Chung Lệ Song đã đi tới trước mặt, cực kỳ có cảm giác áp bách mà nở nụ cười.

Chung Lệ Song thể trạng cao to to con cúi đầu nhìn chằm chằm Tiêu Thiên thấp hơn bà một ít: “Thân Vương, tránh ra.”

“...” Tiêu Thiên nhìn lên Chung Lệ Song trước mặt, rất lâu sau vẫn không nói gì.

Vị nữ tướng quân của hoàng triều Đại Viêm trước mắt này, dung nhan đúng là bất phàm, nếu không thì đã không sinh ra đứa con gái đẹp như Chung Linh được.

Nhưng chiều cao tận hai mét, thể trạng kinh khủng vạm vỡ của đối phương phải khiến người ta trở nên kinh ngạc.

Nhất định chính là King Kong Barbie trong King Kong Barbie...

Chơi mạnh không được!

“Chung thượng thư, ngươi là nam nhân đích thực nhẩy.” Giờ khắc này Tiêu Thiên có nhận thức cao mới đối với vị Hộ Bộ Thượng Thư này.

Chương 51. Đánh con là không đúng

Tiêu Thiên khẽ khàng thở ra một hơi, không có tránh ra, nhìn Chung Lệ Song rất nghiêm túc: “Chung tướng quân, đánh con ở trước mặt mọi người dễ khiến nàng ấy có bóng ma tâm lý đấy!”

“Thân Vương, ta nể mặt mũi của bệ hạ nên mới giảng đạo lý với ngươi, nhưng không đại biểu ta không dám ra tay!” Giọng điệu Chung Lệ Song âm trầm, siết chặt nắm đấm vang lên tiếng rắc rắc.

Chung Lệ Song vừa nói ra lời này, sắc mặt Chung Linh và Lưu Diễm đồng thời thay đổi.

Ra tay với Tiêu Thiên?

“Không, mẹ ơi người tuyệt đối không thể ra tay với Thân Vương đại nhân, người muốn đánh thì đánh con gái đi.” Chung Linh lúc này sợ đến hoa dung thất sắc, vội vàng lao tới từ phía sau Tiêu Thiên, ôm cổ Chung Lệ Song.

Chung Linh thực sự bị lời này của mẫu thân nhà mình dọa cho sợ chết khiếp.

Nàng thà để mình bị mẹ đánh con hơn, nhiều nhất là chịu chút đau khổ về da thịt thôi.

Dù sao cũng là mẹ ruột, còn có thể đánh chết mình luôn chắc?

Thế nhưng nếu như mẹ ra tay với Thân Vương đại nhân, Chung Linh vô cùng lo lắng nhỡ đâu Tiêu Thiên bực mình quá, không có khống chế được tính tình, trở tay đánh chết mẹ mình thì làm sao bây giờ?

“Chung tướng quân, không được, hay là... bình tĩnh rồi hãy quyết định đi.” Lưu Diễm bên cạnh cũng sợ đến đổ mồ hôi trán, vội vã xua tay.

Nếu như đánh nhau thật, dựa vào lực lượng của Thân Vương đại nhân, chỉ sợ toàn bộ trấn Thanh Viêm sẽ trực tiếp biến mất.

“Linh Nhi, Lưu Diễm, hai người các ngươi...” Chung Lệ Song trừng mắt, không thể tin tưởng được.

Bà không biết thực lực chân thật của Tiêu Thiên. Ở trong mắt bà, hai người này đã bị Tiêu Thiên hút hồn rồi.

Nhất là Chung Linh, vì bảo vệ Tiêu Thiên mà ôm cổ bà không chịu buông tay, đôi mắt hoảng sợ cứ nhìn mình, đều sắp gấp gáp đến bật khóc luôn rồi.

Chung Lệ Song vừa thương tiếc con gái vừa vô cùng tức giận, trong lòng buồn buồn nghĩ: “Đứa con gái ngốc này, đây... đây là nam nhân của bệ hạ, đâu phải người con có thể tương tư được?”

Thế nhưng bà lại không biết, Chung Linh làm vậy đâu phải bởi vì bảo hộ Thân Vương đâu.

Nàng là đang bảo vệ mẫu thân nhà mình đấy!

Chung Linh thực sự sợ mẫu thân nhà mình nổi tính bướng bỉnh, ương ngạnh muốn ra tay với Thân Vương, sau đó bị một tát chụp chết.

Cho nên, Chung Linh gấp gáp đến muốn khóc.

Tiêu Thiên càng gấp đến tê cả da đầu, tình huống này không tốt lắm đâu.

“Hắn nói không sai, trước công chúng như này, không nên càn quấy thêm nữa.” Tử Nhược Yên nhẹ giọng mở miệng, đồng thời

chuyển ánh mắt đi, bốn phía đã có một ít bách tính trấn Thanh Viêm hiếu kỳ nhìn lại.

Không ít người chỉ chỉ trỏ trỏ, bởi vì biết Lưu Diễm, cũng biết thân phận của Tiêu Thiên và Chung Linh.

“Thân Vương đại nhân, có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Lúc này, vài người trên trấn bỗng nhiên lại gần hỏi Tiêu Thiên, đồng thời nhìn Chung Lệ Song với vẻ vừa sợ sệt vừa cảnh giác.

Đám người này tiến đến bên cạnh Tiêu Thiên, giống như là đang bảo vệ hắn.

Bọn họ không nhận ra vị ở địa vị cao là Chung Lệ Song đây, chỉ là lo lắng Tiêu Thiên bị người khác làm khó.

Chuyện đột nhiên xảy ra khiến ánh mắt Tử Nhược Yên hơi khác thường.

Chung Lệ Song cũng rất bất ngờ, nhìn đám bách tính trấn Thanh Viêm bảo vệ Tiêu Thiên mà trong lòng cực kỳ giật mình.

Sức hấp dẫn của Tiêu Thiên lớn như vậy à?

Mấy bách tính này đều là nam đấy!

“Khụ khụ, chư vị hương thân, đây là người quen của bản vương, không cần phải căng thẳng.” Tiêu Thiên ho nhẹ hai tiếng, vội vã chắp tay hướng bách tính trên trấn ở hai bên: “Tất cả giải tán, bận việc của mình đi thôi.”

Bách tính của trấn Thanh Viêm nhìn thấy Tiêu Thiên đều đã nói như vậy, cũng chỉ có thể nhẹ nhàng gật đầu.

“Đã như vậy thì bọn ta đi trước đây.”

“Thân Vương đại nhân, nếu như có chuyện gì thì cứ kêu lên là được.”

“Đại nhân, sắc trời đã tối rồi, không bằng đến nhà của ta nghỉ ngơi đi.”

Đối mặt với các dân chúng ngươi một lời ta một câu, Tiêu Thiên vui vẻ xua tay, ra hiệu cho bọn họ: “Khách khí khách khí quá, ta còn phải dự tiệc nên cần phải đi trước.”

Sau đó, dưới hoan thanh tiếu ngữ, một đường tiễn đưa của dân chúng trấn Thanh Viêm.

Đội ngũ nhỏ do đám Tiêu Thiên hội hợp cùng với hai người Tử Nhược Yên rời khỏi thôn trấn, từ đầu trấn nơi này đi về phía hoàng thành.

Ra thôn trấn, Chung Lệ Song đã qua cơn tức, nhìn Tiêu Thiên đầy kỳ quái.

Thân Vương không có tác dụng gì trong mắt bà thế mà lại được bách tính trấn Thanh Viêm kính mến như vậy, dựa vào cái gì chứ?

Mà Tiêu Thiên thì lặng lẽ quan sát Tử Nhược Yên.

“Giảng đạo lý, cô vợ này đẹp mắt thật đấy.” Tiêu Thiên cảm khái trong lòng, tuy Tử Nhược Yên mặc áo váy phổ thông nhưng vẫn không thể che giấu được tư thái thướt tha của nàng.

Tuy khuôn mặt nàng đã bị khăn che mặt che khuất, nhưng nhìn đôi mắt giống như lóe lên ánh sao của nàng vẫn sẽ bị thu hút thật sâu.

Chương 52. Đánh con là không đúng

Đúng lúc này, Tử Nhược Yên bỗng nhiên xoay đầu lại, cặp mắt kia đối diện với Tiêu Thiên.

"..." Nhìn lén bị phát hiện, Tiêu Thiên có chút xấu hổ, nhưng nghĩ lại thì đối phương là vợ mình trên danh nghĩa, sợ cái gì chứ?

Sắc mặt Tiêu Thiên thản nhiên, tiếp tục xem một cách đường đường chính chính.

"Ngươi làm cái gì mà lại khiến bách tính trấn Thanh Viêm đối xử với ngươi như vậy thế?" Tử Nhược Yên cũng không tránh né, đón nhận ánh mắt của Tiêu Thiên, mở miệng hỏi: "Trẫm rất ngạc nhiên!"

"Hửm?" Tiêu Thiên nghe nàng nói vậy, lập tức trừng mắt.

Ngay sau đó, trên khuôn mặt của Tiêu Thiên lập tức hiện ra một nụ cười tươi.

Khi một nữ nhân bắt đầu tò mò về một nam nhan, điều đó đại biểu cho nàng...

Thua rồi!

Tử Nhược Yên nhìn Tiêu Thiên, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc: "???"

Nàng đang hỏi hắn vấn đề mà, kết quả Tiêu Thiên này không trả lời thì thôi đi, lại còn đứng đấy cười vui cái gì thế?

Tử Nhược Yên tò mò thêm lần nữa.

“Rất đơn giản, đập tiền vào là được.” Tiêu Thiên thuận miệng trả lời, kế đó nhún vai rồi chỉ xuống con đường dưới chân: “Ta ra tiền sửa đường thay bọn họ không được à?”

“Ngươi lấy tiền từ đâu ra?” Tử Nhược Yên nhíu mày: “Nếu trẫm nhớ không nhầm, tiền chi tiêu của ngươi cũng không nhiều lắm.”

“Muốn lấy ra để sửa đường hẳng là còn thiếu một khoản rất lớn.”

Đúng vậy, đây là một lỗ hổng.

Tiêu Thiên không thể nói với Tử Nhược Yên rằng tiền trong tay mình đều là đoạt lấy từ việc hủy diệt Huyết Vân lâu được.

Có điều .....

Tiêu Thiên lộ ra nụ cười, nói bằng giọng điệu trêu đùa: “Bệ hạ, đừng quên ta là phu quân của người, Thân Vương đặc biệt nổi bật của hoàng triều Đại Viêm, người muốn kết bạn với ta rất đông.”

“Trong khoảng thời gian này, ta nhận lễ vật tới mỏi cả tay, đếm tiền đến nỗi sắp bong gân luôn đấy.”

Tuy đây là cái cớ, nhưng cũng là sự thật.

Cho dù rất nhiều người trong triều đều xem thường Tiêu Thiên, nhưng chí ít sẽ không biểu lộ ra ngoài mặt.

Ngược lại, có không ít người đến kết giao, muốn làm quen với Tiêu Thiên.

Tử Nhược Yên cũng không nghi ngờ gì, nàng chỉ hừ lạnh: “Xem ra, trong triều chúng ta quả là có không ít người có tiền nhỉ.”

“Nhưng trẫm cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy đâu?”

Tử Nhược Yên bỗng nhiên lên tiếng, khiến cho lòng Chung Linh và Lưu Diễm chợt căng thẳng hẳn lên.

Chẳng lẽ bệ hạ phát hiện ra điều gì rồi ư?

Chắc là không đâu, Thân Vương có thể hủy thi diệt tích khoa trương đến vậy, đúng lý ra bệ hạ không phát hiện được manh mối gì mới phải.

Sau đó, Tử Nhược Yên lần nữa cất lời: “Chỉ là tu sửa một con đường, không đến mức khiến cho bách tính cảm kích ngươi đâu.”

Chung Lệ Song đi theo bên cạnh nàng cũng quay đầu nhìn chằm chằm vào Tiêu Thiên, chẳng hề lơi lỏng.

Cảnh tượng vừa rồi cũng có tạo thành tác dụng nhất định với bà.

Dù sao, trong lòng Chung Lệ Song bà thì vị Thân Vương này là người bất tài kém cỏi mới đúng, sao có thể được bách tính trấn Thanh Viêm kính yêu như vậy?

Nhìn thấy bệ hạ và mẫu thân đều không tin, Chung Linh vội vàng mở miệng: “Bởi vì Thân Vương đại nhân có thể mang lại cuộc sống tốt đẹp cho bách tính Trấn Thanh Viêm ạ!”

Nghe Chung Linh bỗng nhiên nói chuyện, cả Tử Nhược Yên và Chung Lệ Song đều đồng loạt nhìn sang nàng.

“Rượu của trấn Thanh Viêm uống rất ngon nhưng chỉ được bán ở mỗi hoàng thành, do đó cuộc sống của bách tính trong thị trấn chỉ có thể gọi là dễ chịu một chút nhưng vẫn chưa thể nói là rất tốt.”

“Nhưng Thân Vương đại nhân nguyện bày mưu tính kế vì bách

tính trấn Thanh Viêm."

"Theo cách nói của Thân Vương đại nhân, cái gì mà đóng gói thương hiệu, tiếp thị bỏ đói gì gì đó, ngược lại giúp cho rượu Thanh Viêm bây giờ trở nên vô cùng lợi hại."

Lưu Diễm bên cạnh bỗng lên tiếng tiếp lời, giọng nàng trầm thấp: "Non nước Thanh Viêm, nước lành dưỡng rượu ngon, chất lượng Đại Viêm, tửu trấn cổ trăm năm."

Chung Linh giơ ngón tay cái lên, chất giọng trong trẻo lần nữa vang lên: "Rượu Thanh Viêm, rượu Đại Viêm, Nữ Đế uống, cũng khen ngon!"

Lưu Diễm lại nói tiếp: "Có lời chứng thực của Thân Vương đại nhân và sự đảm bảo của Hộ Bộ Thượng Thư Chung đại nhân, rượu Thanh Viêm đã đổi tên là rượu Nữ Đế Thanh Viêm, trở thành loại rượu cao cấp nhất trong khắp hoàng thành."

"Một vò rượu hiện giờ là ngàn vàng khó mua."

Chung Linh bên cạnh gật đầu tán thành: "Có thể đoán được, cuộc sống của bách tính trấn Thanh Viêm sẽ chỉ ngày càng tốt hơn nhờ vào rượu Nữ Đế này, họ có thể không thích Thân Vương đại nhân sao?"

Hai người Lưu Diễm và Chung Linh ngươi một lời ta một câu, hết sức ăn ý, phối hợp hoàn mỹ.

Đương nhiên đây không phải ý tưởng nhất thời, mà là đã sớm thương lượng tình huống ổn thỏa.

Nhờ đó, các nàng cũng có thể nhân tiện giải thích được chuyện tại sao thái độ của cả hai đối với Tiêu Thiên lại đặc biệt thân thiết như vậy.

Bởi vì tuy Tiêu Thiên không có cảnh giới, nhưng cũng là người

có bản lĩnh.

Kịch bản quả thực quá hoàn mỹ!

Chương 53. Nữ Đế nàng thả thính ta

“Bệ hạ!” Lúc này, Tiêu Thiên bỗng gọi nàng, dựa theo kịch bản Chung Linh và Lưu Diễm cùng diễn thử lúc trước, hắn sẽ là người kết màn sau cùng.

Tử Nhược Yên nhìn về phía Tiêu Thiên, hai người đối mặt bốn mắt nhìn nhau, nàng có thể nhìn thấy vẻ chân thành hiện lên trong mắt đối phương.

Tiêu Thiên bày ra vẻ nghiêm túc, nói: “Việc mượn tên tuổi của người để dùng cho rượu Thanh Viêm này thật sự là biện pháp bất đắc dĩ, nhưng cũng là tốt nhất.”

“Ta rất rõ mình là một người bình thường, không có bất kỳ thực lực gì, cũng không có cách nào tu luyện, có thể xem như một phế nhân.”

“Nhưng……”

Hai người Chung Linh và Lưu Diễm cạnh đó đều lặng lẽ cúi đầu xuống, che giấu biểu cảm của mình.

Các nàng đã tận mắt nhìn thấy Tiêu Thiên ra tay, thế nên lời nói này của hắn đúng là các nàng nghe không vô.

Người bình thường?

Người bình thường nào có thể dọa cho Độc Chiểu lão nhân, một trong lục tà của Hắc Hồn điện không dám nhúc nhích hả?

Phế nhân kiểu gì mà có thể một quyền đánh cho ba ngọn núi

lớn ầm đùng biến mất ngay tại chỗ hả?

Lúc hai người đang có chút lúng túng thì nghe thấy Nữ Đế đột nhiên cắt ngang lời nói của Tiêu Thiên.

“Phế nhân?” Tử Nhược Yên hừ nhẹ, giọng điệu vô cùng bá đạo: “Ngươi là nam nhân của trẫm, là Thân Vương của Đại Viêm, ai cũng không có tư cách phán xét ngươi là phế nhân.”

“Nếu đã là trượng phu trẫm, mượn tên tuổi của thê tử làm chút chuyện có lợi thay bách tính thì có gì không thể?”

“Ngươi cũng không cần lo lắng, sau này ai dám khi dễ ngươi, trẫm thay ngươi chém kẻ đó một kiếm!!”

Chung Lệ Song ở bên cạnh mỉm cười lắc đầu.

Tuổi trẻ khinh cuồng, phong hoa tuyệt đại, xen lẫn độc đáo là một phần tính cách bá đạo vô song của nàng.

Đây chính là Nữ Đế mà bà nhất mực trung thành tận tụy.

Chung Linh và Lưu Diễm im lặng, đồng loạt quay đầu nhìn về phía Tiêu Thiên, tuy các nàng rất kính nể bệ hạ Tử Nhược Yên, nhưng……

“…… Đây…… Kia.” Tiêu Thiên há to miệng nhìn vị Nữ Đế đại nhân trước mặt.

Đệch!

Nữ nhân đáng chết này!

Nàng thả thính ta?

Mạch suy nghĩ của Tiêu Thiên đều bị câu tuyên bố bá đạo của Tử Nhược Yên làm cho rối loạn.

Nhưng Tiêu Thiên ngẫm lại một hồi thì cảm thấy đây cũng là chuyện tốt.

Hắn vốn muốn Nữ Đế bảo kê mình để bản thân có thể thoải mái nhàn nhã hưởng thụ cuộc sống, có thể sống phóng túng, tiêu dao cả đời.

Vị Nữ Đế trước mắt này thả thính mình, nhưng đồng thời cũng đổi bát cơm chùa này thành bát sắt.

Có vẻ hương thơm của cơm chùa càng thêm ngào ngạt rồi.

Bốn phía vừa vặn không có người, Tiêu Thiên bỗng tươi cười rạng rỡ và khẽ hành lễ với Tử Nhược Yên: "Đa tạ nương tử bệ hạ chim sa cá lặn hoa nhường nguyệt thẹn khuynh quốc khuynh thành thiên hạ vô song!"

Nói một hơi dài, Tiêu Thiên còn đặc biệt nhấn mạnh bốn chữ nương tử bệ hạ.

"....." Đầu mày Tử Nhược Yên khẽ giật, nàng thu hồi ánh mắt: "Miệng như hủ mật, từ trước đến nay trẫm không thích loại hoa ngôn xảo ngữ này!"

Vừa nói dứt lời, bước chân của nàng càng nhanh hơn một chút, vượt qua chỗ Tiêu Thiên đang đứng.

Lúc này, Chung Lệ Song đi tới bên người Tiêu Thiên: "Thân Vương, Nữ Đế đã hiếu thắng từ nhỏ, nên tâm tính nàng rất kiên định, hành vi đối phó với tiểu cô nương vô dụng với nàng."

"Thế nên, người hiểu rồi chứ?"

Sau khi nói xong, Chung Lệ Song vỗ lên vai Tiêu Thiên rồi cũng bước nhanh về phía trước.

Chung Lệ Song đuổi theo Nữ Đế Tử Nhược Yên và mời nàng

vào nhà dùng bữa.

Về phần Tiêu Thiên, hắn nghe thấy câu kia của Chung Lệ Song thì thẳng thừng lắc đầu.

Vô dụng?

Tiêu Thiên có thực lực đáng sợ, thị lực nhìn thấu trời cao.

Vừa rồi lúc Tử Nhược Yên bước nhanh về phía trước, thân thể vượt qua chỗ mình đang đứng.

Ánh mắt Tiêu Thiên xuyên thấu qua mạng che mặt của đối phương, rõ ràng nhìn thấy khóe môi đỏ tươi của đối phương nhẹ nhàng giương lên.

Nàng đang cười!

Rõ rành rành, Tử Nhược Yên không hề giống với lời nói trên miệng nàng.

Nàng chẳng hề có phản ứng dư thừa nào với việc mình chủ động gọi nàng như vậy.

Việc này khá hữu ích với mình.

Có một chút hân hoan vui sướng.

“Chậc chậc, cô vợ Nữ Đế này còn có chút ít tsundere nữa cơ đấy.” Tiêu Thiên vuốt cằm, trong lòng hiểu rõ.

Nghĩ đến điểm này, Tiêu Thiên hơi quay đầu lại nói với Chung Linh đang đuổi theo mẹ mình.

“Mẹ ngươi thì biết cái gì!”

Chung Linh trừng mắt, trên đầu toát ra dấu chấm hỏi.

(O_O)?

???

Tử Nhược Yên vui vẻ đồng ý lời mời của Chung Lệ Song.

Nàng đã từng lĩnh giáo qua tài nấu nướng của Chung Thượng Thư, cũng cực kỳ mong đợi.

Mặt khác, nàng cũng muốn biết trong triều đã xảy ra chuyện gì vào thời gian nàng rời đi gần đây.

Bởi có Chung Lệ Song mà Chung Dương Minh được xem như đại thần tâm phúc của mình.

Tin tức mình trở về không bị lộ, nói không chừng còn có thể nhìn thấy vài chuyện thú vị.

Một đoàn người tiến vào hoàng thành, hướng thẳng đến Chung phủ.

Dọc đường đi đều không có người nào ngó nghiêng liếc nhìn.

Chương 54. Nam nhân ưu tú không có chỗ để trốn

Người trong hoàng thành hẳn là đều nhận ra Chung Lệ Song, nhưng khi vị đại tướng quân này đi trên đường lại chả hề gây nên sự chú ý của những người khác, chuyện này hết sức quỷ dị.

Nhưng Tiêu Thiên lại biết nguyên do trong đó.

“Linh khí của thế giới này đúng là rất thú vị.” Tiêu Thiên nhìn thấy linh khí phát ra từ bên trong cơ thể của Tử Nhược Yên như có như không thoát ra ngoài, ảnh hưởng tới xung quanh.

Loại ảnh hưởng này khiến cho người bên ngoài không thể “cảm nhận” được sự hiện diện của họ.

Tương đương với việc cưỡng ép giảm cảm giác tồn tại của mình xuống.

“Dường như ta cảm giác được thực lực của nàng tăng lên rồi?” Tiêu Thiên nhìn theo bóng lưng của Tử Nhược Yên, như có điều suy nghĩ, thầm nghĩ trong lòng: [Vượng Tài, cảnh giới của Nữ Đế Tử Nhược Yên hiện giờ thế nào?]

[Chủ nhân tôn kính, cảnh giới hiện nay của Nữ Đế Tử Nhược Yên là Nhập Thánh cảnh cửu giai nhất trọng.]

“Vừa ra ngoài một chuyến thì cảnh giới lập tức tăng lên, lúc này nàng trở về, chứng tỏ chiến sự ở Bắc Cương đã giải quyết xong xuôi.” Tiêu Thiên chậc chậc tán thưởng trong lòng.

Bà xã thật tuyệt!

Bất tri bất giác, đoàn người đã đi tới trước cổng Chung phủ, sau đó bước vào bên trong.

Đi qua tiền viện, không bao lâu đã đến vị trí hậu sảnh.

“Hửm?” Chung Lệ Song vừa tiến vào hậu sảnh đã ngửi thấy mùi đồ ăn trong không khí ngay tức thì.

Bà nở nụ cười với con gái mình: “Đây không phải đúng dịp rồi à, cha con thế mà tự mình xuống bếp.”

“Cái này gọi là tâm linh tương thông.”

“……” Chung Linh không nói tiếng nào, nàng không có ý muốn nói ra chân tướng trong đó.

Lại đi tiếp vào bên trong chút nữa là đến lối vào sảnh của hậu viện.

Thoáng chốc đã có thể nhìn xuyên qua cổng và thấy được một bóng lưng đang bận rộn trước bàn ngay bên trong.

Hình như nghe thấy động tĩnh phía sau, Chung Dương Minh còn đang bày bàn ăn cũng không quay đầu lại mà mở miệng nói thẳng.

“Tiêu lão đệ, hôm nay ngươi xem như có lộc ăn rồi, ta làm một con Kim Vĩ Bạch Ngọc Ngư đây.”

“Còn đủ mấy món ngươi thích nhất nữa đấy.”

“Phối hợp với rượu Nữ Đế Thanh Viêm ngươi cải tiến, cam đoan độc nhất vô nhị.”

“Đúng lúc ngày mai đổi phiên trực, hưu mộc*, chúng ta không say không về, ha ha ha……”

*ngày lễ nghỉ cách mười ngày một lần để tắm gội của quan

viên ngày xưa

*ngày lễ nghỉ cách mười ngày một lần để tắm gội của quan viên ngày xưa

Chung Dương Minh vừa cười nói, vừa xoay người lại, bất giác nhìn thấy trước mắt thêm xuất hiện thêm hai bóng dáng quen thuộc.

Nụ cười trên mặt ông lập tức trở nên cứng ngắc.

Tử Nhược Yên cũng nhìn Chung Dương Minh với vẻ ngoài ý muốn, phảng phất như đây là lần đầu quen biết ông.

Chung Lệ Song nhìn trượng phu của mình, khóe miệng hơi run rẩy, nhất là nàng còn thấy trượng phu nhà mình vậy mà mặc áo bào của đầu bếp.

Không hợp lẽ thường!

“Khụ……” Chung Dương Minh trước hết là lấy lại tinh thần, vội vàng chắp tay hành lễ: “Thần Chung Dương Minh tham kiến bệ hạ.”

“Lần này ta tới đây cũng không có gì khác trước.” Tử Nhược Yên nhẹ nhàng lắc đầu, nụ cười nở rộ trên môi: “Chung thúc cứ xem ta như tiểu cô nương đến Chung phủ ăn chực trước kia là được.”

“Đây…… Chuyện này thật sự……” Chung Dương Minh lộ ra biểu cảm bối rối, thấy thê tử nhìn mình lom lom, vội nói: “Ta đi lấy thêm bát đũa, bệ hạ không ngại thì ngồi xuống trước nhé.”

Sau khi nói xong, Chung Dương Minh tức tốc xoay người rời đi.

Nhìn Chung Dương Minh quay đi, Tử Nhược Yên trầm mặc

mất một lúc, sau đó chậm rãi quay đầu nhìn về phía Tiêu Thiên.

Không chỉ mình nàng, mà cả Chung Lệ Song cũng nhìn chằm chằm Tiêu Thiên, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Bà hiểu rất rõ trượng phu của mình, từ lúc ông làm Hộ Bộ Thượng Thư đều không ngừng bận bịu, đã rất ít khi tự mình xuống bếp từ lâu.

Trừ phi mình yêu cầu, hoặc bệ hạ thỉnh thoảng đến phủ mới có thể khiến ông tự tay cầm muôi.

Nhưng lúc này đây, theo như những gì trượng phu vừa nói.

E rằng mấy ngày qua ông đã đích thân xuống bếp vì Tiêu Thiên rất nhiều lần.

Thậm chí còn đổi thành y phục này.

Chung Lệ Song nhìn chằm chằm Tiêu Thiên với nét mặt kỳ quái, rốt cuộc trên người đối phương có ma lực gì mà có thể làm cho trượng phu của mình cũng……

Về phần Tử Nhược Yên?

Nàng lại lần nữa cảm thấy tò mò về Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên xoa trán mình, lúc trước luôn cảm thấy hình như bản thân quên mất điều gì đó.

Lúc này hắn mới nhớ tới, là Chung Dương Minh!

Tham ăn gây họa.

Nếu Tử Nhược Yên biết mình bày mưu tính kế cho Chung Dương Minh, còn thay ông giải quyết phiền toái lớn.

Sau đó ông cảm thấy hắn có tài cán nên đã bảo hắn hỗ trợ xử

lý chính vụ thì biết làm sao?

Đáng chết!

Tính sai rồi.

Nếu làm công việc hoàng đế này một cách nghiêm túc thì rất mệt mỏi, đến lúc đó đi theo Tử Nhược Yên làm việc, làm gì còn được nhàn tản thảnh thơi nữa?

Không lâu sau, Chung Dương Minh cầm theo bộ bát đũa mới trở lại.

Tử Nhược Yên dẫn đầu ngồi vào chủ vị, những người khác cũng lần lượt ngồi xuống theo thứ tự.

Chương 55. Nam nhân ưu tú không có chỗ để trốn 2

“Chung Dương Minh, thức ăn hôm nay ngươi làm rất dụng tâm, rất độc đáo nhỉ.” Chung Lệ Song nhìn thấy đồ ăn bày trên bàn, bèn tặc lưỡi nhìn trượng phu mình.

Rõ ràng những đồ ăn này được nấu nướng rất kỹ lưỡng, thậm chí còn có món mới.

Trượng phu vậy mà lại nghiên cứu món ăn mới vì Tiêu Thiên?

Kỳ quái!

“……” Chung Dương Minh chỉ có thể cười cười xấu hổ, không tiện nói gì.

Tử Nhược Yên không nói chuyện, yên lặng nhấm nháp, tỉ mỉ hưởng thụ, sau đó thưởng thức một ngụm rượu.

Hai mắt nàng tỏa sáng: “Đây là rượu Thanh Viêm à?”

“Bệ hạ, đúng thật là rượu Thanh Viêm.” Chung Dương Minh bên cạnh gật đầu đáp.

“Trước kia cũng từng uống qua, nhưng rượu này…… uống rất ngon!” Tử Nhược Yên nghiêm túc gật đầu, có chút hiểu rõ: “Thì ra ngàn vàng khó cầu là thế này, không chỉ có tên tuổi, mà phần nhiều là nhờ vào chất lượng của bản thân nó.”

Chung Dương Minh chắp tay: “Bệ hạ nói không sai, Thân Vương đại nhân bỏ vốn ở trấn Thanh Viêm, xây dựng xưởng rượu, hỗ trợ cải tiến kỹ nghệ sản xuất của trấn Thanh Viêm, mới khiến

cho rượu này tiến nhanh một bậc."

"Đồng thời, xưởng rượu do Thân Vương xây dựng không chỉ thuê bách tính trong trấn, mà lợi nhuận kết toán cũng sẽ tiến hành chia lãi cho bọn họ."

"Ngoài ra, Thân Vương còn định ra quy củ, định kỳ chủ động nộp thuế, làm gương cho thương gia trong hoàng thành."

"Chỉ vỏn vẹn mấy ngày mà Thân Vương đại nhân đã giúp cho trấn Thanh Viêm rực rỡ hẳn lên!"

Chung Dương Minh nói đến đây thì không ngớt lời khen ngợi Tiêu Thiên, sau đó nâng chén rượu Nữ Đế Thanh Viêm trước mặt lên uống một hơi cạn sạch.

Tiêu Thiên cạnh đó nghẹn họng nhìn trân trối, liếc mắt nhìn qua Chung Dương Minh, ra hiệu ông đừng nói nữa.

Hắn không muốn bản thân quá nổi bật, không muốn trở nên quá mức ưu tú và có năng lực trong mắt Tử Nhược Yên.

Nguyện vọng của Tiêu Thiên rất đơn giản, thành thành thật thật ăn bám, vui vui vẻ vẻ sống qua ngày.

Chung Dương Minh ở đối diện nhìn thấy nét mặt ra hiệu của Tiêu Thiên bèn trưng ra dáng vẻ hiểu rõ.

Ông lần nữa lên tiếng với sắc thái trịnh trọng: "Chỉ thế này vẫn chưa đủ để nói rõ chỗ ưu tú của Thân Vương đại nhân đâu."

Hô hấp của Tiêu Thiên gần như tắt ngúm: "???"

"Không chỉ vậy, Thân Vương đại nhân còn bày mưu tính kế, định ra một loạt điều lệ quy cách trong chuyện lưu dân Nam Cương."

"Chỉ cần làm theo lời Thân Vương đại nhân là đã có thể giải

quyết chuyện Nam Cương theo hướng hoàn mỹ nhất nữa đấy."

"Còn cả chuyện Thân Vương đại nhân đích thân bỏ vốn ra quyên tặng Hộ Bộ, hỗ trợ xử lý công việc của Nam Cương."

"Đổi lại, chỉ đơn giản là thần thỏa mãn khao khát ăn uống của Thân Vương đại nhân mà thôi, không đáng nhắc tới."

Sau đó, Chung Dương Minh miệng lưỡi lưu loát kể rõ hàng loạt hành động và những đề nghị của Tiêu Thiên.

Tử Nhược Yên cẩn thận lắng nghe câu chữ của Chung Dương Minh, thỉnh thoảng lại nhìn về phía Tiêu Thiên, trong đôi mắt xinh đẹp liên tục lóe lên tia sáng khác lạ.

Ngay cả Chung Lệ Song cũng nhìn Tiêu Thiên với ánh mắt ngạc nhiên.

Sau khi nói một hơi xong, Chung Dương Minh hài lòng cảm thấy đủ, yên lặng giơ ngón tay cái lên với Tiêu Thiên, âm thầm ra hiệu một chút.

"Thân Vương đại nhân, ta chỉ có thể giúp người đến đây thôi." Chung Dương Minh thầm động viên Tiêu Thiên trong lòng.

Mà Tiêu Thiên ngồi yên một chỗ đã hóa đá trắng bệch.

Sau đó, hắn che mặt cúi đầu, trong đầu chỉ có một suy nghĩ duy nhất.

"Nghiệp chướng mà!!!"

Tiêu Thiên thật sự đau đầu, đặc biệt là trên mặt Chung Dương Minh còn lộ ra biểu cảm tự hào với mình.

Ngươi tự hào cái rắm, lòng tốt thành ra làm chuyện xấu mà còn đắc ý thế nữa.

Tử Nhược Yên tự rót rượu cho mình rồi khẽ nhấp một ngụm, như có điều suy nghĩ.

“Chuyện Nam Cương còn có thể giải quyết như thế, trẫm quả thực được mở rộng tầm mắt.” Qua một lúc sau, Tử Nhược Yên mới chậm rãi mở miệng rồi nhìn sang Tiêu Thiên.

“Ngươi có tài làm chuyện này, sao còn bảo rằng mình là một phế nhân?”

Tiêu Thiên nở nụ cười xấu hổ.

Tại sao à?

Còn không phải vì muốn lười biếng, không muốn cực khổ lao lực hay sao.

Hắn chỉ muốn nằm yên hưởng thụ thôi.

Tiêu Thiên thật sự rất sợ đối phương sẽ đột ngột nói ra câu không muốn để tài hoa của mình mai một, sau đó bảo mình làm cái này, làm cái kia.

Nếu vậy, ngày tháng an nhàn của mình sẽ không còn nữa.

Có điều, lời nói của Tử Nhược Yên lại không giống với tưởng tượng của hắn: “Trẫm ngược lại không nghĩ tới ngươi còn am hiểu ủ rượu.”

“Hả?” Tiêu Thiên thoáng sửng sốt, sau đó nói: “Hiểu sơ sài, sơ sài lắm, chỉ là ta tương đối am hiểu thú vui ăn chơi hưởng lạc một chút thôi.”

Nghề nghiệp Tiêu Thiên đã từng làm yêu cầu hắn phải có hiểu biết với các loại ngành nghề.

Tuy không tính là thành thạo, nhưng ít nhiều gì cũng biết chút cơ bản.

Vả lại, kỹ thuật sản xuất rượu ở vị diện duy độ siêu cao Trái Đất mà Tiêu Thiên từng sinh sống khá đơn giản, nhờ đó giúp hắn sáng bừng hào quang rực rỡ ở thế giới này.

Chương 56. Diêm Vương lão tiền bối

Rượu Thanh Viêm được Tiêu Thiên cải tiến dựa theo kỹ thuật sản xuất của Trái Đất, thế nên chất lượng lập tức tăng vọt.

“Người có thể làm cho Chung thúc khen ngợi không nhiều đâu.” Lúc này, Tử Nhược Yên lần nữa lên tiếng: “Nhưng Chung thúc lại hết lòng khen ngợi ngươi, tại sao ngươi cứ một mực cau mày?”

Tử Nhược Yên quả thực không hiểu, nếu được người khác thổi phồng thì hẳn là nên phấn khởi mới đúng, vậy tại sao sắc mặt Tiêu Thiên ngược lại càng ngày càng khó coi?

Tiêu Thiên suy nghĩ một lát cũng không biết nên nói thế nào.

Nhưng ngay lúc này, Tử Nhược Yên lại nói tiếp: “Nếu trẫm nghĩ không sai, ngươi chỉ là muốn chút trải qua ngày tháng an nhàn, sống phóng túng như lời ngươi nói, đúng không?”

“Chung thúc bên này cứ khen ngươi không ngớt, ngươi lo trẫm sẽ bảo ngươi làm quan, vất vả vì Đại Viêm?”

Hai mắt Tiêu Thiên trừng lớn, không thể tin nổi.

E rằng nữ nhân này chính là con sâu trong bụng mình nên mới nhìn thấu tâm tư của hắn thế này.

Nhưng một khắc sau, Tử Nhược Yên càng khiến cho Tiêu Thiên không thể tin hơn nữa.

“Yên tâm, trẫm sẽ không bảo ngươi làm chuyện gì đâu, ngươi

cứ làm Thân Vương nhàn tản, sống phóng túng là được.”

“Trẫm đã nói để ngươi cả đời này đều hưởng vinh hoa phú quý, không lo cơm áo, sao có thể khiến cho ngươi bận rộn được?”

Lời này của Tử Nhược Yên khiến cho những người khác đều hết sức kinh ngạc.

Chung Lệ Song càng không thể tin: “Bệ hạ, Thân Vương đã có tài như thế, sao lại không cần, chẳng phải……”

“Bây giờ Đại Viêm loạn trong giặc ngoài, tất cả đều bị bao trùm bên trong lớp sương mù, trẫm dùng bùa triệu hoán hắn đến, bản thân việc đó đã là một món nợ.” Tử Nhược Yên khoát tay, ra hiệu Chung Lệ Song không cần nhiều lời.

Nàng lại nhìn về phía Tiêu Thiên, chân thành nói: “Trẫm không cần ngươi làm gì hết, chỉ cần vui vẻ là được.”

“……” Đầu mày Tiêu Thiên khẽ giật, lòng không nhịn được run lên.

Chết tiệt……

Nữ nhân này lại thả thính lão tử.

“Bệ hạ, người chiều Thân Vương quá rồi.” Chung Lệ Song lắc đầu, cảm thấy vấn đề không nhỏ: “Đến lúc đó sẽ có một số người lại mượn đề tài này để nói chuyện của mình, không ngừng dâng thư.”

“Vậy thì đã sao, trẫm vất vả cực khổ, tận tâm tận lực vì Đại Viêm lâu như vậy……” Tử Nhược Yên nói đến đây lại nhìn về phía Tiêu Thiên: “Phu quân trẫm hưởng thụ một chút cũng không được à, kẻ nào dám nói năng huyên thuyên?”

“Nếu thế, trẫm cũng không ngại một lần làm bạo quân, chém

đầu vài người, trấn áp đám yêu ma quỷ quái trong triều đình."

Tiêu Thiên bên cạnh nghẹn họng trân trối nhìn nàng.

Nàng dâu nhà mình bá đạo như vậy à?

Đây chính là cảm giác được Nữ Đế bao nuôi ư?

Lười tới nỗi không cần tìm cái cớ, chỉ cần nằm yên hưởng thụ là được.

Sướng!

Suy nghĩ trong lòng mỗi người chứng kiến một màn này hoàn toàn không giống nhau.

Đương nhiên, người lo lắng nhất chính là Chung Lệ Song.

Ngoài chuyện bà lo việc Nữ Đế cưng chiều Tiêu Thiên như thế có thể rước lấy chỉ trích từ thần tử trong triều.

Mặt khác, bà còn lo rằng có khi nào sức hấp dẫn trên người Tiêu Thiên thật sự sẽ khiến bệ hạ trầm mê mà bỏ bê chính vụ hay không?

Ngược lại, về phần trượng phu Chung Dương Minh của mình thì bà lại không lo lắng nhiều như vậy. Chỉ là có chút đáng tiếc.

Nếu Tiêu Thiên vào triều làm quan, có lẽ hoàng triều Đại Viêm sẽ trở nên tốt đẹp hơn.

Nhưng suy ngẫm cẩn thận, Tiêu Thiên vào triều làm quan sẽ có lực cản rất lớn, có một số người nhất định sẽ không cho hắn bước chân vào triều đình.

Trong đó, Thừa Tướng chắc chắn sẽ không đồng ý.

Còn Chung Linh và Lưu Diễm?

Hai người họ cũng không suy nghĩ quá nhiều, chẳng qua chỉ cảm thấy tình huống trước mắt khá là thú vị.

E rằng vệ hạ căn bản cũng không biết thực ra phu quân nàng yêu thương có chiến lực khủng khiếp có thể gọi là nghịch thiên.

“Nói đi cũng phải nói lại, thời điểm Độc Chiểu lão nhân, một trong lục tà của Hắc Hồn điện chết ở đầu trấn Thanh Viêm, ngươi cũng đang có mặt ở đó đúng không?” Lúc này, Nữ Đế Tử Nhược Yên đột nhiên nhìn về phía Lưu Diễm, lên tiếng hỏi han.

Lưu Diễm trả lời ngay: “Đúng vậy ạ, thưa bệ hạ!”

“Nói rõ chi tiết xem.”

“Vâng ạ!” Lưu Diễm vội gật đầu, bắt đầu diễn tả tình cảnh lúc đó: “Khi ấy, bọn ta theo Thân Vương đại nhân đi săn ở núi Thanh Viêm, Thân Vương muốn uống rượu, thần vội vã đi trấn Thanh Viêm lấy rượu……”

Sau đó, Lưu Diễm gần như kể lại tám chín phần mười câu chuyện.

Nội dung duy nhất bị lấp liếm chính là thân phận của Tiêu Thiên.

Trong nội dung mô tả của Lưu Diễm, nàng chỉ nói người ra tay lúc đó là một cường giả xa lạ.

Trừ chuyện đó ra thì còn lại đều là nói thật, cực kỳ chi tiết.

Thẳng đến cuối cùng……

“Thật sự là một quyền?” Chung Lệ Song không nhịn được đứng bật dậy, hô lên đầy kinh ngạc.

Trước đây, lúc bà và bệ hạ đích thân tới quan sát tình hình, quả thực đã đưa ra kết luận như thế.

Nhưng khi tự mình nghe được Lưu Diễm nói ra như vậy, rung động trong lòng bà vẫn chẳng thể che giấu.

Chương 57. Diêm Vương lão tiền bối 2

“Cường giả này có lưu lại danh hào gì không?” Tử Nhược Yên đang trầm mặc bỗng mở miệng hỏi.

Lưu Diễm gật nhẹ đầu: “Hắn lưu lại danh hào là……”

“Diêm Vương!”

Vừa nói ra hai chữ này, bầu không khí trong toàn bộ hành lang thoáng chốc trở nên ngưng đọng.

“Bệ hạ, có lẽ ngài vừa trở về nên không biết, tin tức truyền tới từ Thiên Cơ các báo rằng tổng bộ Huyết Vân lâu đã bị hủy diệt.” Lúc này, Lưu Diễm lần nữa cất lời, ánh mắt khẽ thay đổi: “Người ra tay chính là vị Diêm Vương này.”

“Hắn để lại một tờ giấy có ghi bốn chữ lớn: Thay trời hành đạo ở tàn tích của Huyết Vân lâu.”

“Bên cạnh có lạc khoản* của hắn.”

*phần đề chữ, ghi tên trên tranh vẽ

*phần đề chữ, ghi tên trên tranh vẽ

“Đến Thiên Cơ các cũng xác định, một khi sát thủ chi vương Vân Tôn đến, chỉ có đường chết.”

Lưu Diễm vừa nói ra câu này, sắc mặt Tử Nhược Yên tức tốc hơi biến đổi.

Huyết Vân lâu bị diệt rồi?

“Đây……” Tử Nhược Yên cũng đứng dậy, nhìn Lưu Diễm chăm chú: “Chuyện này là thật?”

“Bệ hạ, ngài rất rõ ân oán giữa ta và Huyết Vân lâu, ta chắc chắn sẽ không sai sót trong chuyện này.” Lưu Diễm tỏ vẻ trịnh trọng.

Tử Nhược Yên không nhịn được cười khẽ: “Nếu trẫm có cơ hội gặp được lão tiền bối Diêm Vương này, nhất định phải tự mình cảm tạ hắn đàng hoàng.”

“Hành động chính nghĩa thay trời hành đạo này của hắn đã giúp giải quyết họa lớn trong lòng hoàng triều Đại Viêm ta.”

Vợ chồng Chung Lệ Song và Chung Dương Minh bên cạnh cũng gật đầu đồng ý.

Về phần Chung Linh và Lưu Diễm, ánh mắt các nàng lấp lóe, cũng không dám nhìn Tiêu Thiên, chỉ cảm thấy buồn cười trong lòng.

Lão tiền bối?

Hiểu lầm lớn rồi đây.

???

Chung Linh và Lưu Diễm kìm nén đến là vất vả, các nàng rất muốn cười, nhưng lại không thể để Tiêu Thiên lộ tẩy được.

Chỉ có thể gắng gượng chịu đựng, hết sức khó chịu.

Diêm Vương!

“Diêm Vương này là địch hay là bạn còn chưa rõ ràng, có điều hắn càng có ích với Đại Viêm chúng ta nhiều hơn.” Lúc này, Chung

Dương Minh bên cạnh cũng tiếp lời.

Ánh mắt mọi người dồn dập chuyển hướng qua chỗ ông.

“Bất luận là Hắc Hồn điện, hay là Huyết Vân lâu này, bao năm qua luôn có tâm tư không rõ với hoàng triều Đại Viêm, tuy không biết mục đích của chúng là gì, nhưng khẳng định trong đó có ác ý.”

“Bây giờ, vị Diêm Vương này ra tay hủy diệt Huyết Vân lâu, đồng thời diệt trừ Độc Chiểu lão nhân của Hắc Hồn điện.”

“Ít nhất trong suy nghĩ của người bên ngoài, vị cường giả Diêm Vương xa lạ này có vô vàn dây mơ rễ má với hoàng triều Đại Viêm.”

“Sợ ném chuột vỡ bình, ngược lại sẽ giúp cho hoàng triều Đại Viêm có thể yên ổn được một khoảng thời gian.”

Câu nói của Chung Dương Minh làm cho Tử Nhược Yên và Chung Lệ Song đồng loạt gật đầu.

Sau khi Lưu Diễm và Chung Linh sửng sốt cũng vội vàng theo sau phụ họa.

Chỉ là trong lòng hai người âm thầm nghĩ: “Nào chỉ là vô vàn dây mơ rễ má thôi đâu, căn bản chính là chặt chẽ không thể tách rời đó.”

Nghĩ tới chỗ này, hai người còn lẳng lặng nhìn sang Tiêu Thiên.

Giờ phút này, Tiêu Thiên đang không tim không phổi ngồi xơi thức ăn và uống rượu, thảnh thơi không gì bằng.

Dù sao Tử Nhược Yên cũng đã bày tỏ thái độ rõ ràng, nàng tuyệt đối che chở mình.

Tiêu Thiên bèn triệt để mặc kệ sự đời, hưởng thụ cuộc sống.

“Chẳng qua, bệ hạ, ngài đã trở về rồi, hôm sau ngài sẽ vào triều à?” Lúc này, Chung Dương Minh nhìn về phía Tử Nhược Yên và lần nữa lên tiếng hỏi.

Tử Nhược Yên quay sang nhìn Chung Dương Minh, gật nhẹ đầu: “Đó là chuyện tất nhiên.”

“Vậy bệ hạ phải che chở Thân Vương một chút.” Nói đến chỗ này, Chung Dương Minh quay đầu nhìn về phía Tiêu Thiên: “Dù sao, chiến sự Bắc Cương đã định, bệ hạ cũng không có lý do gì để trì hoãn thêm nữa.”

“Dựa theo quy củ, hôm đó bệ hạ phải để cho Thân Vương đến gặp mặt quần thần trên triều đình.”

Tử Nhược Yên cau mày, đang muốn mở miệng thì lại bị Chung Dương Minh ngăn cản: “Bệ hạ, thời điểm ngài thành hôn, giải quyết dứt khoát như vậy đã xem như phá hỏng quy củ rồi.”

“Ngài biết đấy, không có quy củ không thành chuẩn mực.”

“Vận mệnh của Đại Viêm vốn phiêu diêu bất định, một khi quy củ bị phá vỡ sẽ trở nên bất ổn.”

Tử Nhược Yên không nói gì nữa, nàng biết Chung Dương Minh nói có đạo lý.

Mà Tiêu Thiên đang nhấm nháp mỹ vị thình lình ngẩng phắt đầu lên: “Có ý gì, gặp mặt quần thần là sao?”

“Thân Vương, người thành hôn với bệ hạ vốn phải gặp mặt quần thần, nói một cách thông tục là xem như ra mắt nhà chồng.” Chung Dương Minh giải thích cho Tiêu Thiên: “Trên thực tế, chuyện này đã phải tiến hành từ sớm, chỉ là bệ hạ che chở Thân Vương, dùng chuyện Bắc Cương bất ổn, không nhắc đến việc tư trên triều đình để một mực từ chối.”

“Giờ đây, chiến sự Bắc Cương đã kết thúc, bệ hạ không còn cách nào từ chối nữa.”

Tiêu Thiên im lặng, một lúc sau mới mở miệng: “Sẽ có phiền phức, đúng không?”

Nếu như chỉ là chuyện gặp mặt quần thần một lần hết sức bình thường, Chung Dương Minh sẽ không cố ý đề cập đến vào lúc này.

Chương 58. Thừa Tướng Đại Viêm Lưu Ngạo Thiên

“Bệ hạ, không bằng nói rõ nguyên do trong đó cho Thân Vương biết luôn đi?” Chung Dương Minh nói đến đây thì nhìn sang Tử Nhược Yên, ông đang hỏi thăm ý kiến của đối phương.

Tử Nhược Yên nói: “Vẫn là để trẫm tự mình nói đi.”

Nói đoạn, nàng xoay người lại đối mặt với Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên nhìn biểu cảm nghiêm túc của đối phương cũng buông đũa xuống, chuẩn bị nghiêm cẩn lắng nghe.

“Lúc trước trẫm không nói chỉ vì lo lắng trong lòng ngươi không vui, có thể sẽ hiểu lầm.” Vừa mới mở miệng, Tử Nhược Yên không nói về chuyện lúc nãy, ngược lại giải thích với hắn: “Trẫm phải tự giải thích cho mình, việc thành hôn với ngươi không phải đơn thuần lấy ngươi làm lá chắn.”

“Hy vọng chuyện trẫm nói tiếp theo đây sẽ không khiến ngươi cảm thấy khó chịu.”

Nét mặt của Tiêu Thiên cũng trở nên nghiêm túc, hắn ngồi ngay ngắn lại: “Được, ta hiểu rõ!”

Hắn nghiêm túc là vì Tử Nhược Yên bày tỏ đầy đủ tôn trọng với hắn.

“Thừa Tướng của hoàng triều Đại Viêm, tên gọi Lưu Ngạo Thiên, ông ta đã giữ chức vụ này từ lúc phụ hoàng còn chưa mất tích.” Tử Nhược Yên chậm rãi giới thiệu cho Tiêu Thiên biết: “Ông ta là Tướng Phụ, cũng là lão sư của trẫm.”

“……” Tiêu Thiên không lên tiếng, chỉ là da mặt run lên.

Lưu Ngạo Thiên?

Tên gọi kệch cỡm này là nghiêm túc đó hả?

Chẳng qua, xét từ nội dung trong lời nói của Tử Nhược Yên, xem ra vị Lưu Ngạo Thiên này có rất nhiều thân phận địa vị.

“Năm đầu tiên phụ hoàng mất tích, huynh trưởng kế vị, Man quốc kéo đến phía nam, huynh ấy ngự giá thân chinh, chiến tử tại bắc địa.”

“Nhị hoàng huynh kế vị, Hắc Hồn điện ở Nam Cương bùng lên chiến loạn, ảnh hưởng đến Đại Viêm, huynh ấy xuôi nam bình loạn, mở rộng lãnh thổ, cuối cùng cũng chiến đấu đến chết.”

“Sau đó nữa, dưới sự trợ giúp của Lưu Ngạo Thiên, trẫm đăng cơ xưng đế.”

“Năm đó trẫm mười sáu tuổi.”

Tử Nhược Yên kể rõ hoàn cảnh của hoàng triều Đại Viêm trong quá khứ bằng giọng điệu bình thản.

Nàng kể lại mọi chuyện một cách nhẹ bẫng, nhưng Tiêu Thiên lại có thể nghe ra được.

Rõ ràng nhịp tim của Tử Nhược Yên tăng lên lúc nàng nói về hai vị huynh trưởng.

Khó trách Tiêu Thiên không nghe nói đến bất kỳ hoàng thân quốc thích nào, hóa ra là thế này.

“Lưu Ngạo Thiên hứa hẹn sẽ trao trả quyền hành vào năm trẫm mười tám, nhưng ông ta lại âm thầm kéo bè kết đảng vì lợi ích riêng, trong lúc nhất thời quyền khuynh triều dã.”

“Nếu không phải trẫm lặng lẽ mưu tính, đồng thời tu vi thiên phú của trẫm cũng xem như không tệ, thăng tiến thành Giác Tỉnh cảnh thất giai từ con số không trong hai năm, chỉ e việc nắm lại hoàng quyền sẽ rất khó.”

Tiêu Thiên nhướng mày, Nữ Đế không hổ là Nữ Đế mà.

Chỉ vỏn vẹn hai năm đã có thể tu hành thẳng đến thất giai?

Thiên phú đáng sợ tới cỡ nào đây!

Hơn nữa, dù Tử Nhược Yên nói ra với thái độ nhẹ nhõm, nhưng Tiêu Thiên vẫn tưởng tượng được e là quá trình đoạt lại quyền hành trong đó cũng chẳng dễ dàng gì.

“Lưu Ngạo Thiên, kẻ này luôn miệng nói quy củ, cũng rất biết lợi dụng quy củ.”

“Ông ta lấy danh nghĩa Tướng Phụ, kể rõ phụ hoàng từng nói với ông ta về chuyện hôn ước của trẫm, rằng trẫm phải thành hôn với con trai ông ta.”

“Trẫm ra sức dây dưa trì hoãn, thẳng đến khi ngẫu nhiên tìm được bùa triệu hoán bên trong kho tàng, sau đó kéo ngươi tới hoàng triều Đại Viêm.”

“So với sắp đặt của Lưu Ngạo Thiên, trẫm thà thành hôn cùng ngươi, từ đó mới có cớ sự hiện tại.”

Tử Nhược Yên nói đến đây lại nhìn về phía Tiêu Thiên: “Trẫm phá vỡ tính toán của Lưu Ngạo Thiên, tất nhiên ông ta sẽ muốn làm khó ngươi trên triều đình.”

“Đây chính là tiền căn hậu quả.”

Tiêu Thiên đã hiểu rõ, cũng biết tại sao Tử Nhược Yên phải giải thích trước một chút với hắn rồi mới nói ra chuyện này.

Đúng như nàng nói, nàng cũng không phải muốn lấy mình ra làm bia đỡ đạn.

Nếu không, trước kia nàng đã sớm đẩy mình ra trước triều đình, việc gì phải che chở mình thế này?

Nàng lựa chọn thành hôn cùng mình chỉ vì muốn giúp bản thân nàng thoát khỏi âm mưu trói buộc của Lưu Ngạo Thiên mà thôi.

“Trẫm có chút kiêng kị Lưu Ngạo Thiên, không rõ tu vi của ông ta, cũng không nắm được ông ta âm thầm tính toán điều gì, nhưng ông ta luôn nói quy củ, một mực sống trong phạm vi quy tắc.”

“Theo đạo lý, trẫm nên tuân thủ quy củ, nhưng……”

Nói tới chỗ này, giọng điệu của Tử Nhược Yên bỗng lần nữa bùng nổ bá đạo, nàng nhìn Tiêu Thiên: “Nếu ngươi không nguyện ý, trẫm sẽ thay ngươi cản lại.”

“Nếu ngay cả một mình ngươi mà trẫm cũng không bảo vệ được thì nói gì đến việc giữ vững Đại Viêm do phụ hoàng và hai vị huynh trưởng để lại!”

Tiêu Thiên không hề lên tiếng, giờ khắc này, dường như Nữ Đế trong mắt hắn đã thay đổi.

Người đối diện hắn không phải Nữ Đế Đại Viêm.

Mà chỉ là một tiểu cô nương lẻ loi hiu quạnh, đang cắn răng ra sức níu giữ truyền thừa phụ thân lưu lại, cố gắng gánh vác bảo vật mà hai vị huynh trưởng đã đánh đổi bằng cả tính mạng để bảo vệ.

Chương 59. Trêu chọc ngược lại Nữ Đế

Thứ ấy, chính là Đại Viêm!

“Không cần đâu, ta đi!” Tiêu Thiên lắc đầu, vuốt vuốt chén rượu trong tay: “Dù sao cũng có sự đảm bảo của bệ hạ, lẽ nào Lưu Ngạo Thiên còn có thể chém ta trên triều đình à?”

“Khụ khụ khụ...”

Tiêu Thiên vừa mới thốt ra lời ấy, Chung Linh đang yên lặng dùng bữa và Lưu Diễm đang yên lặng uống rượu đồng thời đều bị sặc.

Thừa Tướng chém ngươi á?

Ngươi đừng phát giận trên triều đình, giết chết người khác mới là điều rất tốt ấy.

“Ngươi không cần phải như vậy, huống hồ bị Lưu Ngạo Thiên kia bắt được cơ hội, trẫm lo lắng...” Tử Nhược Yên cau mày, rất chi là đau đầu với Tướng Phụ này.

“Phải biết rằng, tuy Tướng Phụ là văn thần nhưng lại rất quỷ dị, trẫm đều khó có thể nhìn rõ cảnh giới của ông ấy, thực lực khó lường.”

“Không đến lúc cực kỳ bất đắc dĩ, trẫm không muốn động thủ với ông ấy.”

Tử Nhược Yên vẫn luôn lo lắng cho sự an toàn của Tiêu Thiên, sợ sau khi hắn lộ diện rồi sẽ bị Lưu Ngạo Thiên nhằm vào không

an toàn nữa.

Chung Dương Minh bên cạnh lại chắp tay mở miệng nói với Tử Nhược Yên.

Lần này, giọng điệu khi Chung Dương Minh mở miệng càng thêm trịnh trọng: “Bệ hạ, trong khoảng thời gian này thần có tiếp xúc với Thân Vương đại nhân, tuy hắn không đứng đắn, ham muốn hưởng lạc, cũng là một tên cực kỳ khó dây dưa.”

“Hơn nữa, con người của Thân Vương bình thường hay ra chiêu thần kỳ, vừa tạo niềm vui bất ngờ cho người khác, lại vừa mất mặt mũi.”

“Hắn chống lại Thừa Tướng trên triều đình, chưa chắc là sẽ chịu thua thiệt.”

“Cũng chính bởi vì những nguyên nhân này, thần mới đề nghị không bằng để Thân Vương lộ diện, triệt để phá hỏng tất cả lời nói của Thừa Tướng.”

Tiêu Thiên yên lặng quay đầu nhìn Chung Dương Minh, không phản bác được gì.

Trong khoảng thời gian ngắn, hắn cũng không biết rốt cuộc đối phương đây là đang khen mình hay là đang chửi mình nữa.

“Bệ hạ yên tâm đi, Thân Vương mới sẽ không chịu thiệt đâu.” Lúc này, Chung Linh ở bên cạnh bỗng nhiên mở miệng, bĩu môi nói.

Lưu Diễm cũng gật đầu đồng ý theo: “Nếu Thân Vương đại nhân đều đã quyết định rồi, không bằng bệ hạ tác thành cho hắn đi thôi.”

Tử Nhược Yên thấy hai người này mở miệng, có chút dở khóc dở cười: “Hai người các ngươi, ngược lại là vô cùng tin tưởng hắn

nhỉ.”

“Bởi vì lời cha nói có đạo lý mà, Thân Vương đại nhân mới là người khó đối phó đấy.” Chung Linh nói đến chỗ này thì đưa mắt nhìn Tiêu Thiên.

Hình ảnh hiện ra trong đầu nàng đều là thực lực đáng sợ kinh thiên địa khiếp quỷ thần của đối phương.

Lúc này Chung Lệ Song cũng mở miệng khuyên nhủ theo: “Bệ hạ, đây cũng là một lần cơ hội giao phong với Lưu Ngạo Thiên.”

“Người đột phá cảnh giới rồi, có thêm càng nhiều tự tin, không sợ lão già kia.”

Tử Nhược Yên đối mặt với lời nói của mọi người, trầm mặc một lát, sau đó vẫn thở dài nhìn Tiêu Thiên: “Trẫm thực sự lo lắng, ngộ nhỡ trong triều đình...”

“Ta tin tưởng người!” Lần đầu tiên Tiêu Thiên thô bạo cắt đứt lời nói của Tử Nhược Yên, nhìn nàng rất nghiêm túc.

Bị cắt lời nhưng Tử Nhược Yên không tức giận buồn bực, ngược lại là chăm chú nhìn Tiêu Thiên: “Ngươi không sợ sao?”

“Thê tử của ta, chính là Nữ Đế duy nhất dùng một kiếm bình định Bắc Cương, tuyệt đại tao nhã, chấp chưởng thiên hạ, có cái gì phải sợ chứ?” Tiêu Thiên lớn tiếng khen ngợi, ánh mắt càng nóng cháy nhìn chằm chằm vào đối phương.

“...” Tử Nhược Yên trầm mặc trong chốc lát, trước khi gương mặt phiếm hồng nàng đột nhiên đứng dậy, vung tay áo bào: “Ngươi đã cố ý như vậy thì trẫm cũng không khuyên ngươi nữa.”

“Nghĩ đến mấy ngày nay không biết chồng chất bao nhiêu là tấu chương, trẫm phải về cung tốc tốc xử lý mới được.”

Vừa mới nói xong Tử Nhược Yên lập tức đưa lưng về phía mọi người, thả người nhảy lên, chính là lăng không bay vào trong hoàng cung cách đó không xa.

“Hà hà hà, có qua có lại, cũng không thể để mỗi mình ngươi trêu chọc ta mà ta lại không trêu chọc trêu chọc ngươi được đúng không?” Tiêu Thiên nghĩ đến vành tai đỏ ửng của Nữ Đế trước khi đi, buồn cười không thôi.

Lại còn cấp bách xử lý tấu chương nữa chứ, khẩu thị tâm phi.

“Bệ hạ thật đúng là cần chính yêu dân trước sau như một.” Nhìn lưu quang để lại trên bầu trời sau khi Tử Nhược Yên rời đi, Chung Lệ Song cảm khái không thôi.

Ba người Chung Dương Minh, Chung Linh và Lưu Diễm đồng thời quay đầu nhìn bà.

Đây là thật sự không biết hay là giả vờ không hiểu thế?

“Ta đã nói từ trước rồi, mẹ ngươi biết cái gì chứ.” Tiêu Thiên quay đầu đi, lặng lẽ than thở với Chung Linh lần nữa.

Chung Linh gật đầu đồng ý, tất nhiên là hiểu rõ.

“Được rồi, ta cũng phải về cung nghỉ ngơi đây, làm phiền rồi.” Tiêu Thiên chống chân đứng dậy, phất tay với hai vợ chồng Chung Dương Minh và Chung Lệ Song.

Thân là hộ vệ trên danh nghĩa của Tiêu Thiên, Lưu Diễm cũng đứng dậy cáo biệt theo hắn.

“Cha, mẹ, để con đi tiễn Thân Vương đại nhân.” Sau khi nói xong, Chung Linh chính là nhanh chân chạy mất, đi theo Tiêu Thiên.

Chương 60. Trêu chọc ngược lại Nữ Đế 2

Chung Lệ Song vừa trừng mắt, đang định bắt Chung Linh trở về thì lại bị Chung Dương Minh ngăn cản.

“Chàng vẫn còn ngăn cản ta làm cái gì?” Chung Lệ Song nhìn trượng phu, tức giận nói: “Nha đầu chết tiệt kia, ngộ nhỡ có xảy ra chuyện gì...”

“Từ nhỏ tính tình của Linh Nhi cũng có chút vấn đề, cô độc tự ngạo, không coi người bên ngoài ra gì, hôm nay đi theo chân Thân Vương, nàng đã có được nhiều lắm.” Chung Dương Minh giải thích với thê tử: “Nàng cũng biết đấy, đã nhiều ngày rồi trong nhà có khách đến thăm, nàng thế mà lại sẽ chủ động vấn an, chào hỏi.”

“Bạn cùng lứa tuổi thì sao?” Vẻ mặt Chung Lệ Song đầy kinh ngạc, nhìn trượng phu đặt câu hỏi.

“Cũng sẽ chào hỏi, tuy vẫn duy trì khoảng cách nhất định nhưng ít ra là sẽ không nhìn người ta bằng cằm của con bé nữa.” Chung Dương Minh nghiêm túc trả lời.

“Thiệt hay giả thế, ngươi không có gạt ta đấy chứ?”

“Không có, chắc chắn mười trên mười!”

Nghe vậy, Chung Lệ Song thực sự giật mình nhảy dựng.

Con gái nhà mình cái gì cũng tốt, dáng vẻ bất phàm, thiên phú bất phàm, vấn đề duy nhất chính là tính tình quá tự ngạo.

Bởi vì sự ảnh hưởng của mình và bệ hạ, dẫn đến nàng căn bản

là coi thường người bình thường.

Trước đây khi trong nhà có khách đến thăm, ngươi muốn chào hỏi á?

Chung Linh có thể không dùng lỗ mũi nhìn người ta, mà là dùng cằm để nhìn người cũng đã là đốt nén nhang cao rồi.

Chung Lệ Song càng nghĩ càng thấy kỳ quái: "Tại sao nha đầu chết tiệt kia đi theo Thân Vương này thì lại đổi tính thế?"

"Những ngày qua ta xem như là đã nhìn ra, con gái của chúng ta rất sợ Thân Vương." Vẻ mặt Chung Dương Minh đầy cổ quái: "Chỉ cần Linh Nhi không lễ phép, Thân Vương sẽ quát lớn, thuận tiện gõ đầu của con bé."

"Dần dà, Linh Nhi sẽ dần dần có sự thay đổi."

Chung Lệ Song trừng mắt càng lớn hơn, miệng mở rộng không thể tin tưởng nổi.

Con gái nhà mình, vốn hẳn nên là coi thường loại người như Thân Vương nhất mới đúng, lúc này thế mà lại sợ muốn chết á?

Bấy giờ Chung Dương Minh cũng cau mày: "Không nói con gái chúng ta nữa, hình như Lưu Diễm cũng có chút sợ Thân Vương."

"Loại sợ ấy càng giống như là một loại tôn sùng."

Chung Lệ Song nhìn phu quân, trầm mặc chốc lát mới nói: "Nếu nói như chàng thì có khả năng Thân Vương che giấu điều gì đó à?"

"Có lẽ trên người của hắn có chuyện gì đó mà Linh Nhi và Lưu Diễm biết, nhưng chúng ta lại không biết." Chung Dương Minh âm thầm suy đoán: "Ít nhất thì vụ rượu Nữ Đế Thanh Viêm và Nam Cương đã chứng minh điều này."

Chung Lệ Song chợt bừng tỉnh: “Thì ra là thế, chàng khiến Thân Vương đi triều đình lộ diện, lòng tin cũng là đến từ điều này à?”

“Đúng thế, ta tin tưởng khi Thân Vương ở trên triều đình sẽ cho Thừa Tướng đại nhân của chúng ta một ít niềm vui bất ngờ.” Chung Dương Minh nở nụ cười, nhìn về phía thê tử của mình.

Chung Lệ Song lại cau mày thêm lần nữa: “Ngộ nhỡ Tiêu Thiên này cất giấu mục đích gì đó, có ý đồ riêng thì làm sao bây giờ?”

Chung Dương Minh trấn an thê tử: “Yên tâm đi, hắn là đến vì bùa triệu hoán, tất nhiên là đến từ giới vực cằn cỗi yếu ớt, thực lực thấp kém.”

“Huống hồ trên người hắn còn có vòng nô lệ, không thể gây thương tổn đến bệ hạ được.”

Bọn họ là người nhìn Tử Nhược Yên lớn lên, đương nhiên không hy vọng nàng sẽ gặp chuyện không may.

Hắt xì!

Tiêu Thiên hắt hơi một cái, đưa tay tháo vòng nô lệ trên cánh tay xuống, đổi sang một vị trí khác thoải mái hơn một chút đeo lên lần nữa trong ánh mắt hoảng sợ của Chung Linh và Lưu Diễm.

Trong chớp nhoáng này, toàn bộ trong đầu hai người đều tràn đầy khiếp sợ

Thế giới này, được tổ hợp thành từ các giới vực.

Giới vực có mạnh có yếu, giới vực yếu thì phụ thuộc vào giới vực mạnh.

Bùa triệu hoán, có rất nhiều đều là truyền thừa của thế lực mạnh mẽ trong thời đại quá khứ.

Trong thời đại quá khứ kia thế lực mạnh mẽ chinh phục giới vực nhỏ yếu, ký kết điều ước, có thể chinh triệu người của giới vực ấy bất cứ lúc nào.

Vòng nô lệ, đối với người triệu hoán thì nó chính là ước thúc.

Đây là pháp tắc, cũng là quy củ.

Không ai có thể phá được!

Chính là một thường thức như vậy, Tiêu Thiên tự tay đánh vỡ nó ở trước mặt Chung Linh và Lưu Diễm.

“Thân Vương đại nhân, ngài đây là...” Cuối cùng, Chung Linh thật sự là không nhịn được, nhỏ giọng hỏi.

“A?” Tiêu Thiên thấy đối phương chỉ vào vòng nô lệ, giải thích: “Có đôi khi cái thứ này sẽ bị nghiêng lệch, khiến cho ta thấy rất khó chịu, nên mới đổi chỗ của nó.”

Đầu óc Chung Linh trống rỗng, nhìn Tiêu Thiên đầy chấn động.

Cái nàng hỏi không phải tại sao phải đổi chỗ của vòng nô lệ!

Vì sao Thân Vương đại nhân luôn luôn nói năng hời hợt đối với cử động kinh thế hãi tục của mình như thế chứ.

Lưu Diễm ở bên cạnh nuốt nước miếng một cái: “Thân Vương đại nhân, việc thiếu tướng quân muốn hỏi là vì sao ngài có thể gỡ vòng nô lệ xuống, lại còn đổi chỗ của nó nữa.”

Chương 61. Tiêu Thiên kinh khủng

“Ta làm thế nào không phải các ngươi nhìn thấy rồi à?” Tiêu Thiên vừa nói vừa kéo vòng nô lệ xuống, sau đó lại đeo lên lại.

“Ừ, chỉ đơn giản như vậy thôi, gỡ ra rồi đeo lại không được sao.”

Chung Linh và Lưu Diễm liếc nhau, đều nhìn ra sự bất đắc dĩ bên trong ánh mắt.

Thân Vương đại nhân à, không hổ là ngài.

Dựa theo ghi chép, vòng nô lệ chỉ có sự tồn tại Thánh cảnh thập giai mới có thể chặt đứt được.

Sao vào miệng ngài thì lại thành chuyện chơi vui thế.

Hai người không hẹn mà cùng lắc đầu, thành thành thật thật đi theo phía sau Tiêu Thiên.

Dọc theo đường đi, ba người cứ như vậy lo lắng tai tai đích tiến vào trong cung.

Sau khi thân hình của ba người bọn họ biến mất, trong âm thầm có một người thu hồi ánh mắt đặt trên người bọn họ, vội vàng rời khỏi.

Rất nhanh, người này đã tiến vào từ cửa sau của một tòa phủ đệ.

Mà bảng hiệu trên cửa của phủ đệ ấy rõ ràng viết...

Lưu phủ!

...

Trong hoàng cung.

Sau khi vào cung, nhìn sang trái nhìn sang phải không thấy một ai hết, Chung Linh lại hiếu kỳ đặt câu hỏi: "Thân Vương đại nhân, có phải người định định trực tiếp đánh chết Lưu Ngạo Thiên luôn không thế!"

"???" Tiêu Thiên nhìn Chung Linh với vẻ cực kỳ khó tin: "Wow, đồ con nít ranh nhà ngươi dã man thật đất. Ta rảnh rỗi không có chuyện gì làm, đánh chết người ta làm gì chứ?"

"Thế nhưng Lưu Ngạo Thiên nhất định sẽ gây khó dễ với ngài trên triều đình, đến lúc đó đâm lao phải theo lao, Thân Vương ngài chỉ có thể động thủ, thực lực không phải sẽ bại lộ ư?" Chung Linh nói đến nơi này, ánh mắt lộ ra ánh sáng hung ác.

"Dù sao Thân Vương ngài lợi hại như vậy, không bằng dứt khoát đánh lén phủ Thừa Tướng vào ban đêm đi..."

Nói đến đây, bàn tay mảnh khảnh trắng như tuyết của Chung Linh đưa lên cổ, khoa tay múa chân rạch mạnh một cái.

Cộp!

Tiêu Thiên khống chế sức lực, đánh lên đầu Chung Linh một cái.

"A!" Chung Linh ôm đầu, kháng nghị với Tiêu Thiên: "Thân Vương, sao ngài cứ làm như vậy thế, đầu óc sẽ bị hư đó."

"Ta thấy trong đầu ngươi toàn là nước, đã sớm bị ngâm hư luôn rồi." Tiêu Thiên tức giận mở miệng: "Mới vừa nãy còn nói Lưu Ngạo Thiên muốn nhằm vào ta, sau đó bây giờ lại nói ta đi bắt

ông ta.”

“Ngươi xem Tử Nhược Yên là đồ ngu à?”

Chung Linh ôm đầu, bĩu môi: “Nói rõ ràng là được mà, sao cứ đánh đầu ta thế.”

“Nói rõ ràng, con nít ranh nhà ngươi đâu thèm nghe đâu.” Tiêu Thiên lắc đầu, chắp tay sau lưng tiếp tục đi về phía cung Thân Vương của mình.

Lưu Diễm cùng ở bên cạnh, nhìn bộ dạng này của Chung Linh thì cảm thấy buồn cười.

Trước kia thiếu tướng quân tính tình tự ngạo, ai cũng không phục, hôm nay lại là bị Thân Vương đại nhân áp chế gắt gao.

Đúng thật là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Nghĩ đến cũng đúng, so với cường giả khác mà nói.

Sự áp bách và kinh sợ Tiêu Thiên mang đến cho bọn họ càng thêm trực quan hơn.

Sự trùng kích đối với nhận thức của bọn họ càng có thể nói là hủy diệt.

Cho nên ở trước mặt Tiêu Thiên, thiếu tướng quân ngoang ngoãn giống như một chim cút vậy ấy, hợp tình hợp lý.

Đi đến cung Thân Vương.

Tiêu Thiên duỗi lưng một cái, tiếp tục nằm trên ghế nằm bảo bối của mình, thoải thoải mái mái bảo hệ thống Vượng Tài truyền phim bon tấn cho hắn coi.

“Quy củ cũ, luyện một canh giờ, sau đó cút về nhà đi.” Hai tay Tiêu Thiên gối ra đằng sau đầu, thuận miệng phân phó.

“Rõ!” Hai người Chung Linh và Lưu Diễm đều nghiêm túc trả lời.

Sau đó họ thành thành thật thật luyện công trong sân của cung Thân Vương.

Hai người ở lại trong sân, làm ra động tác ngồi hết sức cổ quái, giống như là đang hoạt động gân cốt.

Trông thì hết sức dễ dàng, thế nhưng chỉ mới rèn luyện trong chốc lát thôi, cả người đã đổ đầy mồ hôi luôn rồi.

Theo động tác, trong cơ thể không ngừng có âm thanh rộp rộp vang lên.

Sau khi luyện xong một bộ động tác, hai người thở dài ra một hơi, đục ngầu không chịu nổi.

Tuy mệt mỏi nhưng các nàng vẫn thành thành thật thật tiếp tục tôi luyện.

Đồng thời trong quá trình các nàng rèn luyện, một cách cố tình hay vô tình trong cơ thể Tiêu Thiên sẽ tràn ra từng tia áp lực, bao phủ ở trên người hai người.

Không chỉ có thể đề cao độ khó tự rèn luyện của các nàng mà lại càng có hiệu quả rèn luyện nhất định đối với cơ thể của các nàng.

Dưỡng Sinh Công.

Đây là thứ Tiêu Thiên tiện tay chế tạo ra căn cứ vào tình huống của hai người.

Bản thân Tiêu Thiên chính là Tông Sư nội ngoại kiêm tu, trên thế giới này, có thể nói là sự tồn tại giống như nghịch thiên.

Lấy năng lực của hắn, vì hai người kia sáng tạo một môn

Dưỡng Sinh Công mài giũa thân thể, cường kiện thể phách là chuyện hết sức dễ dàng.

Đối với Tiêu Thiên thì đây chỉ là đồ chơi cho con nít thôi, không đáng kể chút nào ả.

Nhưng đối với Chung Linh và Lưu Diễm thì phải giật nảy mình, có thể nói là thần công diệu pháp.

Bởi vì loại Dưỡng Sinh Công này trông thì có chút tức cười, sau khi luyện xong sẽ không gia tăng cảnh giới, cũng không có trợ giúp gì đối với việc tu luyện linh khí.

Chương 62. Tiêu Thiên kinh khủng 2

Thế nhưng...

Gia tăng tư chất!

Đúng vậy, hai người hoảng sợ phát hiện thứ mà Tiêu Thiên truyền thụ cho sẽ cải thiện căn cơ, gia tăng tư chất của các nàng.

Cho nên mỗi lần luyện xong đều có thể rõ ràng cảm nhận được tốc độ tăng thực lực lên của mình sẽ nhanh hơn, thi triển võ kỹ càng thông thuận hơn.

Lúc động thủ cũng phải mạnh mẽ hơn trong quá khứ không biết bao nhiêu lần.

Trong nháy mắt, một canh giờ trôi qua.

“Thời gian rèn luyện kết thúc, có thể cút về nghỉ ngơi.” Tiêu Thiên đứng dậy, phất tay hướng phía hai người và bắt đầu đuổi người.

Chung Linh và Lưu Diễm đã dùng đan dược khôi phục rồi. Hai người hành lễ hướng phía Tiêu Thiên rồi thành thành thật thật rời khỏi.

Chỉ là trên con đường về hai người nói chuyện với nhau, líu ríu lít rít, chia xẻ với nhau thu hoạch ở trong đó.

“Nghị lực này không biết đã vượt qua bao nhiêu người.” Tiêu Thiên nhìn bóng lưng của hai người, sau đó cúi đầu nhìn gạch xanh đã ẩm ướt một mảng lớn, hài lòng gật đầu.

Với hắn thì đây coi như là tiền ém miệng.

Đồng thời có thể làm cho hai người này trở nên mạnh mẽ hơn một chút, một ít chuyện nhỏ, phiền toái nhỏ, làm cho các nàng ra tay là được.

Như vậy, còn có thể giảm mạnh xác suất bại lộ của mình nữa.

Quả thực hoàn mỹ!

Tiêu Thiên vừa nghĩ vừa hơi hoạt động gân cốt ở giữa sân.

Độ khó và trình độ phức tạp của động tác so với Dưỡng Sinh Công của hai người kia phải nhiều hơn gấp ngàn vạn lần.

Tuy không có động tĩnh gì, nhưng nếu là người có tâm nhìn kỹ thì sẽ bị bị hù dọa đến sắp nứt cả tim gan.

Chỉ vì lúc Tiêu Thiên hoạt động gân cốt, với từng cử động một, không gian bốn phía đều đang phá toái, lộ ra vết nứt không gian đen tối thâm thúy!!

“Hửm?” Tiêu Thiên bỗng nhiên thu tư thế, phát hiện Tử Nhược Yên thế mà lại gióng trống khua chiêng đi về phía tẩm cung bên này!

Tiêu Thiên cảm thấy kỳ lạ, đi đến cửa cung Thân Vương, nhìn về phía xa xa, nghẹn họng.

Hai hàng cung nữ, hai hàng người hầu, cộng lại mấy chục người trùng trùng điệp điệp, cầm theo đèn lồng, xếp thành hàng dài đến đây.

Tử Nhược Yên ở trong đội ngũ này, chắp hai tay sau lưng, đi về phía hắn.

Thị nữ nghi thức có vóc người cao gầy, dung mạo không tầm thường, giơ quạt hương bồ, đi theo ở phía sau.

Đáng tiếc, bọn họ lại mất đi hào quang ở trước mặt Tử Nhược Yên.

Tử Nhược Yên đang gióng trống khua chiêng đi đến trước mặt Tiêu Thiên trong đám người trùng điệp.

"Thân Vương, còn ngây ra đó làm gì, theo trẫm vào cung thị tẩm." Tử Nhược Yên liếc mắt nhìn Tiêu Thiên, tự bước vào cung, hơn nữa còn nói với phía sau: "Các ngươi có thể lui xuống rồi."

"Vâng!"

Đội ngũ trùng điệp đi theo đến ở phía sau đều khom người hành lễ, sau khi đứng dậy thì lặng lẽ nhìn Tiêu Thiên.

Sau đó cười trộm xoay người rời đi.

"Động tĩnh này cũng lớn quá rồi đó?" Tiêu Thiên co giật khóe miệng, lau trán trở lại cung Thân Vương.

Từng là tẩm cung của Tử Nhược Yên, nên nàng quen thuộc với kết cấu của cung Thân Vương này hơn cả Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên đi theo vào trong cung, lập tức phát hiện Tử Nhược Yên đang đứng ở cửa tẩm cung, ngắm nhìn mặt đất tiền viện.

Không gian bị vỡ vụn sớm đã được khôi phục, không thấy tung tích, chỉ còn lại vết mồ hôi vẫn chưa khô hẳn trên mặt đất.

"Người ngoài cho rằng ngươi chỉ biết vui đùa, nhưng lại không thấy phía sau ngươi cũng có khổ công." Tử Nhược Yên lẩm bẩm, nhìn về phía Tiêu Thiên: "Thế nào, có cách tu luyện chưa?"

Rõ ràng Tử Nhược Yên đã hiểu lầm, cho rằng người khắc khổ tu luyện, đầu đầy mồ hôi là Tiêu Thiên.

Nàng nhìn về phía ánh mắt Tiêu Thiên có chút ít hài hòa, giọng điệu hơi thân thiết.

"Khụ khụ, vẫn là không cách nào tu luyện, chỉ là tùy ý hoạt động đôi chút, làm cứng xương cốt mà thôi." Tiêu Thiên tùy ý đung đưa hai cánh tay không có chỗ đặt, đâm lao thì phải theo lao, trả lời.

Hết cách, cơ thể của hắn quá mạnh mẽ, vẫn đang hấp thu lực lượng cường hóa của thế giới này, hoàn toàn không cách nào tu luyện.

Bản thân Tiêu Thiên đều không biết lúc nào thì cơ thể mình mới có thể hoàn thành cường hóa, có thể chính thức tu hành.

Hắn nghĩ mãi không ra, lúc không tu luyện, hắn đã mạnh đến thái quá rồi.

Vậy một khi có thể bắt đầu tu hành, thì sẽ xảy ra chuyện gì?

"Từ từ thôi, không cần sốt ruột." Tử Nhược Yên im lặng một lúc, rồi xoay người đi vào trong tẩm cung: "Có trẫm đây."

Khá lắm!

Tiêu Thiên trực tiếp kêu lên khá lắm, có phải Tử Nhược Yên này đã sai một điểm, trêu chọc người ta trực tiếp lên mức cao nhất rồi hay không?

Trong lòng hắn suy nghĩ, nhưng cũng đi theo vào cung, lập tức nhìn thấy trên người Tử Nhược Yên chỉ còn lại áo lót rộng thùng thình, nằm nghiêng trên giường.

Trong tay của nàng cũng cầm một quyển sách cổ cũ kỹ, chữ viết bên trên tối nghĩa khó hiểu, nhưng lại xem đến mức say sưa.

"Còn ngây ra đó làm cái gì, lẽ nào ngươi không nghỉ ngơi à?" Tử Nhược Yên xem một lúc, phát hiện Tiêu Thiên vẫn không nhúc nhích ở cách đó không xa.

Chương 63. Xin chào, ta là Tử Nhược Yên

Tiêu Thiên lúng túng ho khan mấy tiếng, cũng cởi áo khoác ngoài, ngoan ngoãn nằm ở trên giường.

Tử Nhược Yên đang đọc sách, nàng dùng ánh mắt liếc nhìn Tiêu Thiên, nhìn dáng vẻ khẩn trương ngoan ngoãn đó, đôi môi đỏ mọng hơi co giật.

Nàng phát hiện hình như đối phương rất thú vị.

Không lâu sau, Tử Nhược Yên vung tay lên, ánh nến trong phòng đều tắt đi, nàng đặt sách xuống, cũng nằm xuống nghỉ ngơi.

Trong tẩm cung rộng lớn lờ mờ chỉ có ánh trăng ngoài cửa sổ rọi vào bên trong.

Hai người họ chung giường chung gối, nhưng lại cách một khoảng rất rộng, ở giữa cứ như có một con sông đỉnh ra biên giới Sở Hán, không xâm phạm nhau.

"Không cần câu nệ như vậy, vì để loại bỏ nghi ngờ bên ngoài, trẫm sẽ thường xuyên đến đây qua đêm." Trong bóng tối, giọng nói của Tử Nhược Yên yếu ớt vang lên: "Ngươi như vậy, cứ như trẫm sẽ ăn ngươi không bằng."

"Không phải, chỉ là lần thứ hai ngủ cùng giường với nữ tử, nên hơi khẩn trương thôi." Giọng điệu Tiêu Thiên vẫn là ngại ngùng.

Ở Trái Đất, từ nhỏ nghĩa phụ của hắn đã dạy bảo hắn.

Nữ nhân chỉ sẽ ảnh hưởng đến tốc độ giết người của hắn.

Bởi vậy, Tiêu Thiên chưa bao giờ chạm đến nữ nhân.

Những người khác trên Trái Đất hoàn toàn không tưởng tượng nổi, đường đường là Diêm Vương, đại tông sư kiêm tu nội ngoại, cường giả đệ nhất thế gian.

Thật ra là một nam sinh bé nhỏ ngây ngô.

"Lần thứ hai?" Âm thanh của Tử Nhược Yên truyền đến từ bên cạnh: "Lần đầu tiên là ai?"

Không biết có phải là ảo giác hay không, Tiêu Thiên cảm giác giọng điệu này của Tử Nhược Yên dường như hơi lạnh.

Hắn quay đầu, lập tức phát hiện Tử Nhược Yên đang nhìn mình chằm chằm, trong đôi mắt lờ mờ lóe ra hào quang bén nhọn màu xanh nhạt.

"Lần đầu tiên cũng là bệ hạ, trước khi xuất chinh Bắc Cương." Tiêu Thiên vội vàng giải thích.

"..." Tử Nhược Yên thu hồi ánh mắt bén nhọn, một lúc sau nói: "Ngạc nhiên đấy, lần đầu tiên và lần thứ hai của trẫm đều là trên người ngươi."

"Người ngạc nhiên không phải là bản thân người sao?" Tiêu Thiên thầm nhủ, bĩu môi: "Mà lại nói lời kỳ lạ như vậy, rất dễ khiến người ta hiểu lầm đó."

Trong lúc nhất thời, bầu không khí lần nữa có tí đọng lại, yên tĩnh.

Một lúc sau, âm thanh của Tử Nhược Yên lần nữa truyền đến bên trong sự âm u.

"Trẫm muốn biết tại sao ngươi muốn đến triều đình gặp mặt quần thần. Nếu ngươi không muốn, trẫm cũng không ép buộc

ngươi."

Tiêu Thiên không lên tiếng, rất lâu sau mới nói: "Cô độc."

"Hả?" Tử Nhược Yên cau mày, nghiêng đầu lại nhìn về phía Tiêu Thiên.

"Trước khi được triệu hoán, nhiều lúc ta đều là cô độc một mình." Tiêu Thiên nhìn trần nhà xa hoa bên trong tẩm cung: "Không biết bắt đầu từ khi nào, luôn chỉ có một mình..."

Thiên phú của hắn quá tốt!

Huynh đệ tỷ muội được nghĩa phụ nuôi dưỡng không ai có thể theo kịp mình, dần dần đều là tu hành một mình.

Thực lực của hắn quá mạnh!

Không ai có thể hợp tác với hắn, làm nhiệm vụ cũng đều là lẻ loi một mình hoàn thành.

Dù là trước khi được triệu hoán, lúc đang bị vây giết, hắn cũng chỉ một mình, một thân một mình.

Chứ đừng nói đến hắn còn là vị khách tha hương đến thăm thế giới này.

Cô độc cấp mười!

Dù sao thì Tử Nhược Yên cũng không ngờ bùa triệu hoán của mình sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, dẫn một người có vị diện duy độ siêu cao ở thế giới khác đến nơi này.

"Một mình..." Tử Nhược Yên nghe thấy lời nói thầm của Tiêu Thiên thì khẽ cười, nghĩ lại, hình như là giống vậy thật.

Tuy Chung Lệ Song bọn họ là tâm phúc của mình, cảm tình không cạn, nhưng chung quy vẫn có khoảng cách quân thần.

"Tuy không giải thích được chúng ta đã thành phu thê, có lẽ còn có tí hữu danh vô thực, nhưng..." Âm thanh của Tiêu Thiên lần nữa vang lên trong bóng tối này.

Tiêu Thiên xoay người nằm nghiêng, đối diện với ánh mắt của Tử Nhược Yên: "Từ một ý nghĩa nào đó, ta đã có một gia đình, chính là người."

Trong bóng tối, ánh mắt của Tử Nhược Yên rõ ràng trừng còn to hơn trước đó, hai tay không khỏi siết chặt.

Tiêu Thiên tiếp tục mở miệng: "Ta cảm thấy ít nhất thì chúng ta không còn là người cô độc nữa."

"Trước đây trên triều đình, người luôn ngồi trên vị trí lạnh lẽo đó một mình, đối mặt với tình trạng phức tạp."

"Hôm nay, dù ta không giúp được gì, nhưng ít nhất cũng có thể làm được đôi chút."

Tiêu Thiên dừng lại, lời nói trong miệng giống như pháo hoa đẹp đẽ, nổ tung trong lòng của Tử Nhược Yên.

"Người sẽ không còn cô độc một mình nữa, mà có ta cùng đối mặt với người."

Tử Nhược Yên quay đầu lại nhìn về phía trần nhà, giữ im lặng.

Một lát sau nàng mới lật người, nằm nghiêng ở trên giường, trong đồng tử lóng lánh ánh sáng khác nhau, lần nữa đối điện với ánh mắt của Tiêu Thiên.

"Xin chào, ta là Tử Nhược Yên." Âm thanh êm ái từ đôi môi đỏ bay về phía Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên ngây ra, sau đó híp mắt, nhếch miệng cười.

“Xin chào, ta là Tiêu Thiên!”

Lại một ngày.

Trời mới tờ mờ sáng, quần thần đã tụ tập ngoài hoàng cung.

Họ thì thầm to nhỏ với nhau, hơn nữa thỉnh thoảng nhìn về một hướng.

Chương 64. Thần mong hãy chém Thân Vương

Bên kia, một nam nhân tóc bạc mặt hồng hào, chắp hai tay sau lưng, đứng lặng ở phía trước nhất.

Xung quanh ông tụ tập không ít quan viên, nhưng đều duy trì khoảng cách, lấy ông làm tôn.

Duy nhất chỉ có một người trẻ tuổi dáng dấp na ná ông mới cách ông khá gần.

Lưu Ngạo Thiên, Thừa Tướng hoàng triều Đại Viêm.

Bên cạnh chính là con trai của ông Lưu Thế Mỹ, Hình Bộ Lang Trung.

Từ tình huống hiện giờ đã có thể nhìn ra, quyền lực của Lưu Ngạo Thiên trong triều đình và dân gian.

Một phần ba quan viên đều tụ tập bên cạnh ông.

Nhưng mà cũng có một phần ba số khác, cũng do hai vợ chồng Chung Lệ Song, Chung Dương Minh dẫn đầu, phe phái tâm phúc của Nữ Đế làm trung tâm tụ lại bên kia.

Còn có một vài quan viên đứng tốp năm tốp ba ở vị trí khác, bọn họ đều là phái trung lập, không nghiêng không lệch.

Cho dù những quan viên này đứng ở đây không lên tiếng, cũng không có động tác gì.

Nhưng không ít người vẫn có thể cảm nhận được, mưa bão

sắp đến.

Bọn họ đều đã nhận được tin tức, Bắc Cương đã ổn định, bệ hạ trở về.

Lần này vào triều, Thân Vương cũng sẽ xuất hiện, gặp mặt quần thần.

Thật ra quan viên ở đây đã có không ít người từng gặp qua Thân Vương Tiêu Thiên.

Cũng có một nhận thức chung dành cho nhau, Nữ Đế bệ hạ chỉ yêu chiều một mình Thân Vương này!

Thứ nhất, rượu Nữ Đế Thanh Viêm thịnh hành trong Hoàng thành do Thân Vương tự mình nấu, hương vị tuyệt vời đó lại là một câu chuyện khác.

Mấu chốt là Tiêu Thiên có thể dùng tên tuổi của Nữ Đế kiếm tiền, cũng đủ chứng minh ân sủng của hắn.

Thứ hai, gần đây Hộ Bộ Thượng Thư thường xuyên tự mình xuống bếp vì Tiêu Thiên.

Mọi người đều biết tài nấu nướng của Chung Dương Minh, nhưng người có thể nếm được ít ỏi không có mấy.

Khiến cho đường đường là Hộ Bộ Thượng Thư trở thành đầu bếp chuyên thuộc của Tiêu Thiên, càng có thể chứng minh địa vị của hắn ở trong lòng Nữ Đế bệ hạ.

Rất hiển nhiên, Nữ Đế Tử Nhược Yên cực kỳ yêu thích vị Thân Vương này.

Nhưng mà.....

Tất cả mọi người ở đây đều biết Thừa Tướng Lưu Ngạo Thiên không vui.

Bởi vì Thừa Tướng luôn có một suy nghĩ, chính là để Nữ Đế thành thân với con của hắn Lưu Thế Mỹ.

Lần này trên triều đình, Lưu Ngạo Thiên lần nữa vào thế phải tiến hành giao phong với bệ hạ một lần vì Thân Vương.

Nhất là thái độ của quan viên duy trì trung lập, cảm thấy cực kỳ tò mò đối với cơn bão sắp đến trong triều đình.

Rốt cuộc Nữ Đế có chống đỡ được sự làm khó dễ của Thừa Tướng hay không?

Hay là Thừa Tướng bức ép Nữ Đế bất đắc dĩ thỏa hiệp?

Cót két.....

Cửa lớn hoàng cung khép mở, âm thanh nặng nề vang lên, quần thần đồng thời ngẩng đầu, nhìn thẳng phía trước.

Không biết bao lâu mới có thể thấy rõ.

Quần thần nối đuôi nhau đi vào, theo ngự đạo hai bên vào cung, lên thềm ngọc, tiến vào Đại Viêm điện.

Mọi người đều tự tìm vị trí, sau khi đứng xong thì nhìn về phía trước liền phát hiện lần này khác biệt.

Đại Viêm điện, bên long ỷ trên ngự đài có thêm một vị trí.

Chúng thần ngầm hiểu, biết vị trí này thuộc về ai.

Lưu Ngạo Thiên đứng đầu vị trí quần thần, biểu cảm cũng không thay đổi gì.

Nhưng Lưu Thế Mỹ hiển nhiên không có bản lĩnh làm đến mặt không đổi sắc như phụ thân.

Hắn nhìn chằm chằm vị trí trống kia, hai tay nắm chặt, rất

hiển nhiên không cam lòng.

Một vài người lén quan sát, nhìn dáng vẻ này của Lưu Thế Mỹ, trong lòng cảm thấy buồn cười.

Nhưng nghĩ lại cũng là bình thường.

Lưu Thế Mỹ nhìn chằm chằm vào vị trí kia, ngày xưa ở trước mặt người bên ngoài hắn cũng thường dùng tư thái của Thân Vương tương lai cho mọi người xem.

Kết quả ai có thể đoán được, nửa đường nhảy ra một Tiêu Thiên, cắt đứt đường của hắn.

Trong hoàng thành, Lưu Thế Mỹ lập tức thành trò cười.

Cho nên biểu hiện không bình tĩnh này của hắn cũng hợp tình hợp lý.

“Bệ hạ đến!” Người hầu bên cạnh bỗng nhiên kêu lớn.

Tử Nhược Yên mặc hoàng bào, cất bước đi tới từ bên cạnh, nhờ thị nữ hầu hạ, cất bước đi lên ngự đài, ngồi ngay ngắn phía trên long ỷ.

Không chỉ như thế, còn có một bóng dáng vừa quen thuộc lại xa lạ với các quần thần, đi theo phía sau Tử Nhược Yên đến ngự đài.

“Phượng ỷ???” Tiêu Thiên trên ngự đài, liếc mắt một cái đã nhìn thấy vị trí thuộc về mình, biểu cảm rất kỳ quái.

Cái này mình nên ngồi hay không?

Có mất mặt quá không?

“Làm sao vậy?” Tử Nhược Yên ngồi ngay ngắn trên long ỷ, nhìn thấy Tiêu Thiên ngây ngốc ở đó, lên tiếng hỏi.

Tiêu Thiên chỉ vào phượng ỷ: “Không có gì, chỉ là cái ghế này.....”

“Người đâu!” Tử Nhược Yên trực tiếp cắt ngang lời của Tiêu Thiên, mở miệng dặn dò: “Thân Vương là nam tử, sao có thể ngồi phượng ỷ, đổi đi!”

“Vâng!” Người hầu vội vàng đáp, cuống quít lên đài, nâng phượng ỷ xuống, thay thành ghế thái sư.

Tiêu Thiên liếc Tử Nhược Yên, phát hiện đối phương cũng lén lút nháy mắt với mình.

“Thì ra là thế.” Tiêu Thiên hiểu được, Tử Nhược Yên hành động như thế, chính là đang cho quần thần một tín hiệu.

Chương 65. Thần mong hãy chém Thân Vương 2

Trẫm kết thân vương, rất nuông chiều!

Nếu đã như vậy, Tiêu Thiên đương nhiên sẽ phối hợp, bày ra một chút tư thái Thân Vương được bệ hạ sủng hạnh là như thế nào.

Tiêu Thiên lắc y bào, tùy ý dựa vào ghế thái sư, rung chân, giống như một nhị thế tổ.

Hắn vô cùng đắc ý, cực kỳ kiêu ngạo.

Đối với tư thái này của Tiêu Thiên, Tử Nhược Yên cũng coi như không thấy.

Một phen thổ lộ tình cảm tối hôm qua, làm cho trình độ ăn ý giữa hai người tăng vọt.

Liên thủ giải thích đầy đủ với quần thần, cái gì gọi là thị sủng mà kiêu.

Trong Đại Viêm điện này, quần thần biểu hiện khác nhau.

Phe Thừa Tướng đều cau mày.

Cho dù là Lưu Ngạo Thiên, ánh mắt cũng lóe ra một tia âm trầm.

Về phần Lưu Thế Mỹ?

Đã bị chọc giận hận không thể cắn nát răng, nuốt vào trong

bụng.

Ngược lại Chung Dương Minh, Chung Lệ Song những tâm phúc của Nữ Đế, biểu cảm cũng cực kỳ đặc sắc.

Bọn họ xem như là người hiểu biết tính cách của Nữ Đế, rất ngạc nhiên khi thấy Tử Nhược Yên ưu ái Tiêu Thiên như thế.

Về phần thần tử trung lập, là mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm.

Xem kịch.

Hơn nữa tình huống trước mắt này rõ ràng phải diễn càng hay.

Dưới tình huống đủ các loại tâm tư, triều hội bắt đầu rồi.

Quân thần tấu đối.

Nhất là Tử Nhược Yên và Lưu Ngạo Thiên, một quân một thần nói đến cực kỳ thông thuận.

“Cái này..... thú vị rồi.” Tiêu Thiên vẫn ngã trên ghế thái sư, một dáng vẻ lười biếng, rất bất ngờ với biểu hiện của Lưu Ngạo Thiên.

Đối phương lại là một thần tử có năng lực?

Biết nghe lời phải, phàm là Tử Nhược Yên đưa ra vấn đề, Lưu Ngạo Thiên đều tìm thấy biện pháp giải quyết.

Thậm chí, khi Chung Dương Minh tiến lên tấu đối, nói rõ công việc ở Nam Cương.

Lưu Ngạo Thiên còn tra được điểm thiếu sót bổ khuyết, suy một ra ba.

Từ đầu tới cuối, Lưu Ngạo Thiên này không chỉ làm việc một Thừa Tướng phải làm, hơn nữa cực kỳ xuất sắc, làm cho người ta

không bớt ra được nửa phần tật xấu.

Thực lực hoàng triều Đại Viêm phát triển không ngừng, không thể không kể công vị Lưu Thừa Tướng này!

“Tên này không đơn giản nha.” Tiêu Thiên chậc chậc thành tiếng, một người có dã tâm không sợ, chỉ sợ người này còn có năng lực rất mạnh.

Khó trách Tử Nhược Yên đau đầu, mà nàng lấy lại quyền lực nhất định ở trước mặt đối thủ như vậy, có thể thấy khó khăn cỡ nào.

“Bệ hạ!” Vào lúc cuối cùng sắp kết thúc, giọng nói của Lưu Ngạo Thiên đột nhiên cất cao, “Thân Vương Tiêu Thiên đức không xứng vị, bại hoại triều cương, mê hoặc bệ hạ.”

“Thần xin hãy phế chức vị Thân Vương của Tiêu Thiên, hơn nữa.....”

Lưu Ngạo Thiên nói đến đây, ngẩng đầu ánh mắt tàn nhẫn, nhìn chằm chằm Tiêu Thiên lạnh như băng mở miệng.

“Chém!”

Lưu Ngạo Thiên vừa nói ra lời này, cả trong triều đình đều tràn ngập một hơi thở xơ xác tiêu điều.

Không ít người thay đổi sắc mặt, biết phần đặc sắc nhất của vở kịch đến rồi.

Rốt cuộc thì Lưu Thừa Tướng đã dẫn đầu làm khó dễ, đánh bệ hạ một cái trở tay không kịp.

Nhất là bệ hạ vừa mới bày ra ân sủng đối với Tiêu Thiên, đã phát ra thế công như thế.

Chậc chậc!

Tiêu Thiên vốn dĩ có chút nhàm chán, ngã vào ghế thái sư, lập tức là ngồi phắc dậy.

“Ò hỏ, bắt đầu rồi?” Ánh mắt Tiêu Thiên sáng quắc, nháy mắt hào hứng.

Vui quá đi!

Cái cảm giác triều đình giảo quyệt, đối chọi gay gắt, mỗi một lời một câu đều liên quan đến tính mạng.

Cực kỳ kích thích.

Chẳng thú vị hơn dùng một bàn tay đập chết người khác sao?

Trên triều đình, phần lớn ánh mắt đều tập trung vào giữa bệ hạ và Thừa Tướng.

Cho nên không nhìn thấy tư thái này của Tiêu Thiên, trừ Chung Linh và Lưu Diễm.

Chung Linh là Đới Đao thị vệ ngự ban, Lưu Diễm là thống lĩnh cấm vệ, đương nhiên có mặt ở đây.

Xa xa hai người đã nhìn thấy dáng vẻ hưng phấn của Tiêu Thiên.

“Không hổ là Thân Vương, người khác muốn chém người, người còn rất vui vẻ.” Chung Linh thầm nghĩ, lặng lẽ liếc nhìn Lưu Diễm.

Lưu Diễm lắc đầu, ý bảo Chung Linh không cần lên tiếng, yên lặng xem là được.

Kết quả xấu nhất đơn giản là Thân Vương đại nhân vi phạm ý nguyện của mình, bại lộ thực lực, một chưởng đập chết Thừa Tướng mà thôi.

Có thực lực chính là có thể muốn làm gì thì làm.

Thân Vương muốn chơi thì để cho hắn chơi là được.

“Bệ hạ à, thật có lỗi.” Lưu Diễm lại nhìn về phía Tử Nhược Yên, trong lòng rất áy náy.

Dù sao, bệ hạ còn bị Thân Vương lừa chẳng hay biết gì đâu.

Ngay thời điểm không khí ngưng đọng, Tử Nhược Yên mở miệng: “Thừa Tướng, Thân Vương Tiêu Thiên là phu quân của trẫm, ngươi tùy tiện nói một câu là muốn chém?”

“Làm càn!”

Ầm!

Uy áp của Tử Nhược Yên nháy mắt bùng nổ, thực lực Nhập Thánh cảnh cửu giai mở ra hoàn toàn.

Trong nhất thời, quần thần đều kinh hãi.

Thiên phú của bệ hạ thật sự là tuyệt thế vô song.

Mới hai mươi tuổi đã đạt cảnh giới như thế, thật sự là.....

“Lão thần chúc mừng bệ hạ, tu vi lại tăng lên.” Lưu Ngạo Thiên bỗng nhiên khom người, hành lễ với Tử Nhược Yên.

Chương 66. Không nên đặt người ta vào chỗ chết

Nhưng giọng nói của hắn vang lên cũng vô hình hóa giải uy áp của Tử Nhược Yên, làm cho quần thần bình tĩnh lại từ trong kinh sợ.

Chúng thần khác cũng tỉnh ngộ, đều cùng Lưu Ngạo Thiên, hành lễ chúc mừng Tử Nhược Yên.

“Chúng thần chúc mừng bệ hạ, tu vi tinh tiến, uy chấn tứ phương.”

Tử Nhược Yên không lên tiếng, chỉ là yên lặng nhìn chằm chằm Lưu Ngạo Thiên.

Nhập Thánh cảnh cửu giai cũng không nhìn thấu đối phương.

Thậm chí, một câu của Lưu Ngạo Thiên đã hóa giải uy áp của mình.

Thực lực của hắn còn thâm hậu trong tưởng tượng của mình.

Chuyện Tử Nhược Yên nghĩ đến, nhìn thấy rõ, quần thần cũng thấy rõ ràng.

Nhất là hai vợ chồng Chung Lệ Song và Chung Dương Minh, sắc mặt trầm trọng.

Lưu Ngạo Thiên còn khó giải quyết hơn nhiều so với tưởng tượng của bọn họ.

“Bệ hạ, tu vi tinh tiến là chuyện tốt, nhưng hoàng triều Đại

Viêm có thể có hoàn cảnh như thế, trên dưới cả triều không chỉ dựa vào thực lực, còn có năng lực và một đạo lý."

"Thân Vương Tiêu Thiên, thân là phu quân của bệ hạ, nên lấy bầu trời làm kinh độ và trái đất làm vĩ độ, nhưng lại làm một vài hoạt động xấu xa tranh lợi với dân."

"Bệ hạ tôn quý, Đại Viêm chí tôn."

"Ngươi lại lấy tên của bệ hạ làm xằng làm bậy, người đầy hơi tiền, có tư cách gì làm phu quân của bệ hạ?"

"Đây là đức không xứng vị!"

"Cho nên, thần xin hãy phế Thân Vương."

Lưu Ngạo Thiên nói đến đây, đột nhiên ông vươn tay chỉ Chung Linh đeo bội đao bên hông đảm đương thị vệ: "Con gái của Chung đại tướng quân, Chung Linh, ngự ban Đới Đao thị vệ."

"Suốt ngày đi theo Tiêu Thiên, không hiểu nam nữ có sự khác biệt, không hiểu tôn ti."

"Thống lĩnh Lưu Diễm, tạm rời cương vị công tác, đi theo Tiêu Thiên làm xằng làm bậy, không làm việc đàng hoàng."

"Hộ Bộ Thượng Thư Chung Dương Minh, trở thành đầu bếp cho Tiêu Thiên này, làm trò hề cho thiên hạ."

"Đây chẳng lẽ không phải bại hoại triều cương sao?"

"Hiện giờ bệ hạ sủng hạnh Tiêu Thiên này như vậy, về lâu về dài có phải cũng không lên triều nữa hay không!"

Lưu Ngạo Thiên nói đến đây, giọng điệu như đinh đóng cột: "Bởi vậy, thần lại xin hãy chém Tiêu Thiên."

Chém Tiêu Thiên!

Ba chữ này quanh quẩn rất lâu trong Đại Viêm điện rộng lớn, quần thần im miệng, không lên tiếng.

Chung Lệ Song đỏ mặt, hận không thể chửi ầm lên lão bất tử này.

Đang yên đang lành kéo khuê nữ nhà mình vào làm cái gì, giống như nàng không đứng đắn như Thân Vương.

"Bệ hạ, lời này của Thừa Tướng sai rồi." Chung Dương Minh bước ra một bước, đột nhiên mở miệng.

"Thân Vương Tiêu Thiên sửa rượu Thanh Viêm, xây xưởng rượu, tạo phúc cho dân chúng trấn Thanh Viêm, sửa cầu sửa đường, lấy của dân dùng cho dân."

"Nói gì mà tranh lợi với dân?"

"Rượu có tên của bệ hạ, đó là công truyền bá thiên hạ."

"Hơn nữa Thừa Tướng có thể không biết, đại kế Nam Cương người khen không dứt miệng, chính là do Thân Vương vạch kế hoạch, ta chẳng qua là thay người thực hiện thôi!!"

Ánh mắt Lưu Ngạo Thiên ngưng đọng, hiển nhiên có chút bất ngờ.

Không chỉ như thế, quần thần cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Bọn họ đều cho rằng đại kế Nam Cương, xuất phát từ Chung Dương Minh, ai từng nghĩ là Tiêu Thiên bày mưu tính kế?

Khó trách trước kia thái độ của Chung Dương Minh đối với công lao của kế sách này rất kỳ quái, trốn tránh không nói, thì ra là chờ ở đây?

"Chư vị biết, khuê nữ chẳng ra gì này của ta tính tình quái đản, chính là đi theo Thân Vương mới có cải thiện."

“Lưu thống lĩnh là người của trấn Thanh Viêm, xưởng rượu Thanh Viêm tạo phúc quê nhà, cộng thêm bệ hạ có lệnh để cho nàng hộ vệ Thân Vương, đi theo hầu hạ, có vấn đề gì sao?”

“Ta nghĩ hỏi một câu Thừa Tướng, Thân Vương bác học đa tài, đàm gì đức không xứng vị, bại hoại triều cương từ đâu nói lên?”

Câu hỏi mà Chung Dương Minh đặt ra giống như một thanh lợi kiếm, chỉ về phía Lưu Ngạo Thiên.

Tử Nhược Yên trên long ỷ thả lỏng không ít.

Quả nhiên Chung Dương Minh là có chuẩn bị, có lẽ là đoán trước được một màn này, mới kêu Tiêu Thiên đến triều đình gặp mặt quần thần.

“Cừ thật, có kỹ năng nha.” Tiêu Thiên cũng liếc Chung Dương Minh, lặng lẽ giơ ngón tay cái lên với đối phương.

“Phải không?” Trên mặt Lưu Ngạo Thiên không có vẻ gì bối rối, ngược lại thẳng tắp nhìn chằm chằm Chung Dương Minh, “Chung Thượng Thư, chứng cớ đâu?”

“Lưu Thừa Tướng có ý gì?”

“Tiêu Thiên, làm sao có thể có năng lực như vậy?” Lưu Ngạo Thiên lắc đầu, nhìn Chung Dương Minh, “Chung Thượng Thư, làm sao ngươi chứng minh chuyện trong miệng ngươi thật sự do Tiêu Thiên làm chứ?”

“Ta hoàn toàn có lý do hoài nghi, ngươi sắp xếp việc mình làm, để trên người Tiêu Thiên.”

“Chung Thượng Thư, ta thấy không đáng cho ngươi.”

Chung Dương Minh cắn chặt răng, sắc mặt âm trầm.

Lưu Ngạo Thiên thật sự đánh tới mệnh môn của ông, lúc trước

chỉ là Tiêu Thiên nói miệng với mình, lấy đâu ra chứng cớ?

“Ngươi nói Chung Thượng Thư không có chứng cớ chứng minh việc này do ta làm.” Giọng nói uể oải của Tiêu Thiên, bỗng nhiên từ trên đài vang lên.

Mọi người nghe thấy âm thanh, đều nhìn về phía trên ngự đài.

Chương 67. Không nên đặt người ta vào chỗ chết 2

Chỉ thấy Tiêu Thiên nghiêng người về phía trước, hai khuỷu tay chống lên đùi, nhìn Lưu Ngạo Thiên: “Thừa Tướng có chứng cớ chứng minh, việc này không liên quan gì tới ta không?”

Tiêu Thiên vừa dứt lời, hai mắt Chung Dương Minh sáng ngời.

Thân Vương làm đẹp lắm!

Phản sát!

“Thân Vương nói có đạo lý.” Lưu Ngạo Thiên ngược lại nở nụ cười, nhìn quanh bốn phía, “Nếu ta và Chung Thượng Thư, không ai thuyết phục được ai, chi bằng như vậy.....”

“Nếu Thân Vương đã bác học đa tài, năng lực xuất chúng, không ngại thể hiện một chút.” Lưu Ngạo Thiên nói xong, trong tay có thêm một quyển sách cổ.

“Đây là sách cổ truyền thừa, Thân Vương không ngại đánh giá?”

Mọi người nhìn thấy vật do Lưu Ngạo Thiên lấy ra, tất cả đều thay đổi sắc mặt.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Tử Nhược Yên lại càng giận dữ: “Lưu Thừa Tướng, ngươi muốn làm gì!!!”

“Thừa Tướng, ngươi quá đáng lắm rồi đó.” Chung Dương Minh ở bên cạnh, không nhịn được quát.

Chung Lệ Song cũng lộ vẻ hung ác: “Thừa Tướng, ngươi cứ phải đặt người ta vào chỗ chết sao?

"Sao vậy, đột nhiên kích động như vậy làm cái gì?" Tiêu Thiên nhìn động tác của cả triều thì cảm thấy ngạc nhiên.

Lưu Ngạo Thiên này, chẳng phải là cầm sách đi ra ư?

Sao lại làm như lâm đại địch vậy.

Xem sách còn có thể khiến bản thân chết à?

"Nếu bảo bản vương xem thì không thành vấn đề." Lúc này, Tiêu Thiên cũng đột nhiên mở miệng.

"Không được!" Tử Nhược Yên bên cạnh chợt đứng lên, trừng mắt nhìn Tiêu Thiên quát.

Chung Dương Minh cũng vội vàng mở miệng: "Thân Vương, không được, sách này không xem được."

"Có xem được hay không, tạm không nhắc đến." Tiêu Thiên không để ý đến Tử Nhược Yên và Chung Dương Minh, mà nhìn chằm chằm Lưu Ngạo Thiên: "Lưu thừa tướng, dựa vào cái gì mà ngươi bảo ta xem thì ta phải xem?"

"Từ đầu tới cuối, tại sao ngươi nói cái gì thì chính là cái đó?"

"Làm ta còn tưởng rằng, Hoàng Đế của hoàng triều Đại Viêm này thật ra là Lưu Ngạo Thiên ngươi đó."

Lời này của Tiêu Thiên rất hung ác, cũng rất trí mạng.

Đối mặt với chất vấn cấp bậc này, Lưu Ngạo Thiên cũng nở nụ cười: "Lưu Ngạo Thiên ta trung thành tận tâm với Đại Viêm, gọi nhau một tiếng huynh đệ với Tiên Đế."

"Ta là thầy mà bệ hạ tin tưởng, nên tất nhiên là phải nghiêm

túc trấn giữ rồi."

"Sao vậy, Thân Vương bác học đa tài, ngay cả chút thử thách này đều không chịu được à?"

"Chẳng lẽ nói ngươi hoàn toàn là công tử bột, trông thì ngon mà không dùng được, liên thủ với Chung thượng thư lừa trên gạt dưới, khi quân phạm thượng, tội ác tày trời."

Đối với Lưu Ngạo Thiên, Tiêu Thiên cũng không nhịn được mà muốn vỗ tay.

Người này đổ tội có thủ đoạn đó.

Trong nháy mắt, Tiêu Thiên đều cho rằng bản thân đã thực sự có tội tình gì rồi.

"Thân Vương, không thể xem sách này." Lúc này, Chung Dương Minh bên cạnh vội vàng nói: "Bên trong núi Thanh Viêm từng khai quật ra di tích."

"Sách này là có được từ trong di tích đó, là sách cổ truyền thừa."

"Sách cổ cổ xưa truyền thừa này có mấy thủ đoạn phòng hộ."

"Quyển sách trong tay thừa tướng được dùng một loại chữ viết khác để ghi chép lại, nếu xem không hiểu thì sẽ chết bất đắc kỳ tử."

"Đã có mười bảy người, bởi vì muốn phá giải sách cổ này mà chết đi."

Lời giải thích của Chung Dương Minh khiến Tiêu Thiên tỉnh táo ra.

Khó trách Lưu Ngạo Thiên lại lấy ra sách cổ này, những người khác lại như nhìn thấy quỷ, còn nhìn mình như người chết.

Cũng hiểu tại sao vừa nãy Tử Nhược Yên lại kích động đến vậy.

Lưu Ngạo Thiên nói muốn xử trí mình, chỉ là vừa nói.

Đã lấy ra quyển sách này, giống như cầm kiếm chĩa về phía mình vậy.

"Trước đó thừa tướng nói phải nói đạo lý ở Đại Viêm." Trong lòng Tiêu Thiên có chủ ý, nhìn Lưu Ngạo Thiên: "Hôm nay ngươi đưa ra khảo nghiệm này, thì không có đạo lý rồi."

Lưu Ngạo Thiên lắc lắc sách cổ truyền thừa trong tay: "Thân Vương sợ rồi à?"

Tiêu Thiên lắc đầu, bước xuống ngự đài, đi qua đi lại trước mặt đám quần thần: "Tất nhiên là không phải, ngươi dùng sách cổ này đến khảo nghiệm ta có xứng đôi với bệ hạ, có bác học đa tài hay không."

"Nếu như xem không hiểu thì ta phải hy sinh cái mạng này, nhưng ngộ nhỡ ta xem hiểu thì thừa tướng không hy sinh gì sao?"

"Thừa tướng, bản vương đang lấy mạng ra đánh cược với ngươi, ngươi không xuất ra chút quà thưởng gì cả, vậy thì không nói đạo lý rồi."

Tiêu Thiên vừa nói xong lời này, trong lòng Chung Dương Minh đã hét lớn “tuyệt”.

Gậy ông đập lưng ông.

Nếu Lưu Ngạo Thiên không đồng ý, thì Tiêu Thiên hoàn toàn có lý do từ chối cái gọi là khảo nghiệm này.

Triều hội kết thúc, sự thật Tiêu Thiên là phu quân bệ hạ đã thành định cục.

Mà Lưu Ngạo Thiên cũng không còn cơ hội làm khó dễ nữa.

Nhìn Tiêu Thiên chiếm thế thượng phong ở trước mặt phụ thân, trong lòng hơi hoảng loạn, ghen tỵ dâng lên.

Lẽ nào cả đời này của mình không có duyên với bệ hạ nữa?

Dưới tình thế cấp bách, Lưu Thế Mỹ không khỏi mở miệng: "Tiêu Thiên, ngươi đừng ăn nói bậy bạ, tùy ý nói hắn, ngươi..."

Chương 68. Ta thật sự không phải là biến thái

Bốp!

Tiêu Thiên vừa hay đi đến bên cạnh, bỗng nhiên trở tay tát một cái, đánh lên trên mặt Lưu Thế Mỹ.

Cái tát vang dội, đặc biệt rõ ràng bên trong Đại Viêm điện.

Lưu Thế Mỹ trợn to hai mắt, hắn thật sự không ngờ Tiêu Thiên lại đột nhiên tát mình ở trên đại điện.

Hắn vội vàng không kịp chuẩn bị, đã ăn một cái tát.

"Người lớn nói chuyện, con nít chen miệng vào làm gì, không có lễ phép." Tiêu Thiên lắc đầu, lên tiếng với Lưu Ngạo Thiên: "Lưu thừa tướng, ngươi dạy con trai như thế nào vậy?"

"Ngươi..." Lưu Thế Mỹ hổn hển, hai tay siết chặt, muốn ra tay.

Nhưng lý trí của hắn nói cho hắn biết là không được!

Vừa nãy hắn choáng váng đầu óc, phẫn nộ mở miệng, đã không khôn ngoan rồi.

Một khi hắn phẫn nộ ra tay thì bệ hạ sẽ có cơ hội làm khó dễ, thế công của phụ thân sẽ hóa thành hư không, phí công nhọc sức.

"Phù!" Lưu Thế Mỹ thở dài một hơi, vội vàng xoay người quỳ về phía Tử Nhược Yên: "Bệ hạ, thất lễ trước thần điện, xin trách phạt."

Trên ngự đài, Tử Nhược Yên lạnh lùng nhìn Lưu Thế Mỹ, chậm rãi mở miệng: "Lưu Thế Mỹ thất lễ, phạt bổng lộc nửa năm."

"Bình thân!"

"Tạ bệ hạ!" Lưu Thế Mỹ vội vàng đứng lên, trên mặt vẫn còn mang theo dấu đỏ, cúi đầu không nói gì, không nhìn Tiêu Thiên nữa.

Trong lòng Tiêu Thiên tấm tắc, vốn tưởng người này không có đầu óc.

Kết quả bình tĩnh lại nhanh như vậy, hai cha con này đều rất khó đối phó.

"Lúc bệ hạ kế vị, ta đại diện giám quốc." Lưu Ngạo Thiên lặng lẽ chờ đợi chen vào kết thúc, sắc mặt âm trầm mở miệng: "Năm đó vẫn còn chính, lo lắng bệ hạ vừa mới cầm quyền, phung phí, nên vẫn chưa trả lại nguyên vẹn chìa khóa bí mật bí khố trong cung Tiên Đế để lại."

Lưu Ngạo Thiên vừa nói, vừa móc ra nửa miếng ngọc bội từ trong nạp vật giới: "Nếu Thân Vương quả thật cao minh, có ngươi phụ tá bệ hạ thì ta không cần lo lắng nữa, ngọc bội chìa khóa bí mật này, vật nên về với nguyên chủ rồi."

"Ngoại trừ cái này ra, thần xuất ba trăm vạn linh thạch với tư cách làm quà, cung chúc bệ hạ tân hôn đại cát."

"Ngươi nói xem món thưởng này thế nào, Tiêu Thân Vương?"

Nói đến đây, Lưu Ngạo Thiên dùng hai tay nâng sách cổ truyền thừa trong tay đến trước mặt Tiêu Thiên.

"Không đủ, ta muốn năm trăm vạn linh thạch!" Tiêu Thiên được một tấc lại muốn tiến một thước, nhếch miệng cười với Lưu Ngạo Thiên: "Không có số này thì ta không đồng ý."

"Ha ha ha, nếu Tiêu Thân Vương ham muốn như vậy, ta đây cũng không thể keo kiệt được." Lưu Ngạo Thiên cười ra tiếng, nhìn Tiêu Thiên: "Sáu trăm vạn linh thạch!"

"Tiêu Thân Vương, mời!"

Lưu Ngạo Thiên nói đến đây, mặt mang theo ý cười, nhìn chằm chằm Tiêu Thiên.

Hôm nay, ông thắng đối phương chắc rồi.

Đối phương tính toán, thật sự coi Lưu Ngạo Thiên ông không nhìn ra ư?

Muốn thêm số cược, dọa lùi ông, để ông chủ động buông bỏ?

Lưu Ngạo Thiên không tin Tiêu Thiên thật sự có thể xem hiểu sách cổ của Nhân tộc trăm vạn năm trước!

Trong Đại Viêm điện, quần thần cũng có hứng thú nhìn về phía Tiêu Thiên.

Hôm nay, đối phương có thể nói là cưỡi hổ khó xuống.

Xem hiểu sách cổ truyền thừa?

Không thể nào!

Trước đây người chết trước mặt sách cổ không người nào không phải danh túc các phương, đọc thuộc lòng nghìn vạn điển tàng, ai nấy đều thông trăm chuyện, không gì không biết.

Nhưng vẫn ngủm trước sách cổ.

Một người bình thường không có tu vi, Thân Vương rảnh rỗi suốt ngày sống phóng túng, có thể xem hiểu mới là lạ.

"Tiêu Thiên, không nên tùy hứng." Tử Nhược Yên trên ngự đài

cau mày.

Tiêu Thiên là đến với nàng, chứ không phải đến dâng chết.

Soạt!

Nhưng lúc này, Tiêu Thiên đã duỗi tay chộp lấy, không chút do dự, cầm sách cổ truyền thừa trong tay, trực tiếp lật ra.

"Lưu thừa tướng, bản vương cảm ơn món quà sáu trăm vạn linh thạch của ngươi trước." Tiêu Thiên nói xong thì cúi đầu bắt đầu xem nội dung của sách cổ.

Nhưng xem một lúc, Tiêu Thiên chợt khép sách lại.

Cảnh tượng này trực tiếp khiến sắc mặt của Tử Nhược Yên thay đổi kịch liệt: "Tiêu Thiên!"

"Thân Vương!" Chung Dương Minh cũng trừng nứt mắt, vươn tay ra.

Toang rồi!

Đây là suy nghĩ của quần thần Đại Viêm điện, Thân Vương Tiêu Thiên tự sát cũng quá quyết đoán rồi.

Trên dưới triều đình mọi người đều biết sự tà môn của sách cổ truyền thừa.

Chỉ cần mở sách ra nhìn thì khảo nghiệm của truyền thừa này đã bắt đầu.

Đồng thời, khảo nghiệm không thể dừng giữa đường, nhất định phải lật đến trang cuối cùng.

Nhìn đến trang cuối, không hiểu?

Thì sẽ chết bất đắc kỳ tử!

Buông bỏ giữa đường, đóng sách cổ lại?

Cũng là chết!

Tiêu Thiên này nhìn mấy cái đã khép sách lại, vậy chẳng khác gì tự sát cả.

"Thân Vương, xem ra ngươi không có phúc hưởng món quà của ta rồi." Đối với điều này, Lưu Ngạo Thiên cũng là cười nhẹ lắc đầu.

"Tại sao?" Vẻ mặt Tiêu Thiên kỳ lạ nhìn Lưu Ngạo Thiên, không hiểu hỏi lại.

"Hửm?" Lưu Ngạo Thiên mạnh mẽ ngẩng đầu, Tiêu Thiên khép sách lại trước mặt, vậy mà giống như người không có chuyện gì cả?

"Đứng quá mệt rồi, ta trở về ngồi xem từ từ, ngươi cũng có ý kiến à?" Tiêu Thiên lắc lắc sách cổ trong tay, cười phụt về phía Lưu Ngạo Thiên, lay động bước về ngự đài, tùy ý ngồi trên ghế thái sư.

Chương 69. Ta thật sự không phải là biến thái 2

Dưới ánh mắt khiếp sợ không gì sánh được của mọi người, Tiêu Thiên lần nữa mở sách cổ ra xem.

Xem được mấy trang, Tiêu Thiên cảm thấy kỳ lạ, ngẩng đầu phát hiện mọi người đang dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn mình.

Bốp!

Tiêu Thiên lần nữa khép sách lại, tiếng vang này khiến trái tim của mọi người đều khẽ run rẩy.

Vẻ mặt Tiêu Thiên cổ quái: "Các ngươi nhìn ta làm cái gì, triều hội vẫn chưa kết thúc đó, các ngươi bận chuyện của các ngươi đi, ta xem của ta."

"Tiêu Thiên, ngươi có chỗ nào không thoải mái không?" Tử Nhược Yên cũng có vẻ mặt cổ quái nhìn Tiêu Thiên hỏi.

"Đa tạ bệ hạ quan tâm, ta không sao." Tiêu Thiên chớp mắt, phóng điện về phía Tử Nhược Yên: "Món quà của thừa tướng bảo đảm sẽ đến tay người."

Nói xong, Tiêu Thiên lần nữa mở sách cổ, xem với vẻ mặt nghiêm túc.

Đại Viêm điện, tất cả mọi người đều ở trong trạng thái hoảng hốt.

Chỉ có Chung Linh và Lưu Diễm là trao đổi ánh mắt cho nhau.

"Biết ngay là sẽ như vậy mà!"

Tên biến thái Thân Vương này, sao có thể có chuyện gì chứ!

Đại Viêm điện, lên triều sáng sớm vẫn còn đang tiếp tục.

Tất cả có vẻ như giống với ngày thường, đâu vào đấy, không có gì khác nhau.

Chỉ là tiếng lật sách thường thường xuất hiện vẫn sẽ khiến người ta không tự chủ được, len lén nhìn qua nam nhân đang ngồi trên ghế thái sư.

Nếu như cần một chữ để hình dung tình huống ngày hôm nay thì chính là...

Kỳ!

Tất cả mọi người không nghĩ thông, thậm chí là Thừa Tướng Lưu Ngạo Thiên đều hiếm thấy có chút thất thần.

Vì sao Tiêu Thiên xem sách cổ truyền thừa lại không giống với người khác thế?

Chẳng lẽ nào người thường không có tu vi thì sẽ không bị sách cổ ảnh hưởng à!

Cộp!

Tiếng lật sách thanh thúy lại vang lên lần nữa, nhắm trúng mọi người hướng phía Tiêu Thiên nhìn lại.

Chỉ nhìn thấy đối phương lại khép sách lại một lần nữa, cơ thể nghiêng về phía trước, một tay cầm sách, tay kia nắm bóp mũi, giống như là đọc sách mệt.

“Xem ra, không có tu vi, chỉ là người bình thường vẫn có chỗ tốt.” Tử Nhược Yên nhìn thấy Tiêu Thiên lại gián đoạn việc đọc

sách lần nữa, vẫn giống như là không bị gì cả, triệt để yên tâm.

Khóe miệng nàng nhếch lên, dường như có hơi kiêu ngạo nhìn Lưu Ngạo Thiên, giống như là đang tuyên bố cho sự thắng lợi của mình.

Tâm trạng cũng tốt đẹp.

Nhìn thấy chưa hả, phu quân của trẫm cho dù là người thường cũng không giống người thường, rất chi là bất phàm.

Mà Tiêu Thiên đang xoa mũi thì rất là nhức đầu.

“Đây là cái thứ chó má gì vậy, chữ thì như là gà bới, xác định là thứ do người viết ra à?” Tiêu Thiên cảm nhận được lực lượng truyền tới từ trong cuốn sách, tê tê dại dại, lại xoa bóp toàn thân thêm một lần.

“Vượng Tài, lực lượng trong sách này rốt cuộc là cái gì, dùng để rèn luyện cơ thể à?”

Sau khi hỏi hệ thống trong lòng, Tiêu Thiên cầm sách lúc mở lúc đóng, không ngừng cảm nhận được lực lượng trùng kích về phía mình ở trong sách.

Rất thoải mái, tài tình trong việc làm linh hoạt gân cốt.

[Chủ nhân tôn kính, căn cứ theo sự tra xét của tôi thì cuốn sách này là sách cổ truyền thừa của tộc Cổ Thần, uy lực của cấm chế bảo vệ có thể gạt bỏ sự tồn tại có thực lực Thánh cảnh thập giai.]

[Chẳng qua là cơ thể của ngài quá mạnh mẽ, cho nên lực lượng này chỉ có thể xoa bóp khiến cơ thể ngài tê tê.]

“Sách cổ truyền thừa của tộc Cổ Thần? Cái đồ chơi này, thế mà không phải do người viết thật!” Tiêu Thiên chậc chậc tặc lưỡi,

lại lật lên lật xuống cuốn sách: “Xem ra thế giới này có chút thú vị nhỉ, còn có đồ vật không phải của con người nữa.”

“Giúp ta phiên dịch cái coi.”

[Phiên dịch sách cổ truyền thừa của tộc Cổ Thần này cần 3000 điểm nhiệm vụ, mà hoàn thành nhiệm vụ do hệ thống ban bố có thể đạt được điểm nhiệm vụ.]

“Có thể trực tiếp phiên dịch cho ta được không?” Tiêu Thiên vuốt cuốn sách cổ truyền thừa trong tay, hỏi.

[Hết sức xin lỗi chủ nhân, dựa theo thiết lấp hệ thống của tôi, cần...]

“Ta đã mạnh miệng nói như vậy rồi đấy, nếu như mi hại ta mất thể diện, ta sẽ trực tiếp giết chết mi.” Tiêu Thiên khẽ dựa lưng vào ghế thái sư, nói với hệ thống trong lòng: “Thiết lập hệ thống, nhiệm vụ cái quái gì đó, mi tự xem mà xử lý.”

[...]

Một lát sau, trong đầu Tiêu Thiên lại vang lên tiếng hệ thống lần nữa.

[Nhiệm vụ đã được ban bố, nội dung nhiệm vụ: Chủ nhân nghỉ ngơi một giây ở trên ghế thái sư, sẽ xảy đến hoàn thành nhiệm vụ, thu được 99999999 điểm nhiệm vụ.]

[Chúc mừng chủ nhân, nhiệm vụ của ngài đã hoàn thành, điểm nhiệm vụ thu được là 99999999 điểm.]

[Đang phiên dịch sách cổ truyền thừa của tộc Cổ Thần.]

Tiêu Thiên nằm trên ghế thái sư lộ ra nụ cười tươi: “Vấn đề không phải được giải quyết rồi sao, không cho mi chút áp lực thì chả chịu linh hoạt gì cả.”

“Ở chỗ này của ta, mi chỉ là một hệ thống ngữ âm trí năng thôi, chả hiểu rõ tình huống gì cả.”

Chương 70. Hệ thống, ta khuyên mi đừng đi tìm chết

Tiêu Thiên hết sức hài lòng: “Đương nhiên, chỉ cần thái độ của mi đoan chính, làm việc cho thật tốt, ta cũng không phải người không nói lý lẽ, sẽ không đối xử với mi như vậy.”

[Xin lỗi chủ nhân, tôi sẽ tiếp tục cải tiến.]

Kế tiếp, chỉ cần chờ đợi hệ thống phiên dịch kết thúc là được, Tiêu Thiên nhàn rỗi buồn chán, thế là cầm sách cổ truyền thừa tộc Cổ Thần lên, nhiều lần khép mở.

Chỉ sợ người chế tạo ra quyển sách này trước đây cũng không nghĩ đến, tương lai sẽ có một ngày.

Có người sử dụng sách cổ truyền thừa của tộc bọn họ như là dụng cụ xoa bóp.

Triều hội chuẩn bị kết thúc.

Sắc mặt của Lưu Ngạo Thiên đã âm trầm tới mức cực hạn.

Không vì cái gì khác, chỉ bởi vì cử động khi ngồi trên ghế thái sư của Tiêu Thiên ngày hôm nay khiến ông ta căn bản là không có cách nào chấp nhận được.

Cầm sách cổ kia, khép khép mở mở.

Có ý gì thế?

Mọi người đều biết cuốn sách cổ này không đánh chết ngươi được, có cần phải làm vậy không ngừng ở ngay trước mặt ông ta

không thế?

Quả thực là sự trào phúng không hề che giấu chút nào!

“Tiêu Thân Vương!” Cuối cùng, triều đình kết thúc nghị sự, Lưu Ngạo Thiên lập tức không nhịn được mở miệng quát khẽ: “Cuốn sách cổ này đối với một người bình thường như ngài không có hiệu quả gì không sai, nhưng cũng không phải để ngài chơi tới chơi lui như vậy được.”

“Ước định giữa ta và ngài, chính là có thể đọc hiểu quyển sách này.”

Lưu Ngạo Thiên nói đến đây, dừng ở Tiêu Thiên, muốn lấy thế đè người.

“Chẳng lẽ nào hôm nay Tiêu Thân Vương muốn chơi xấu? Ngài đừng có mà mượn cớ từ chối, nói các loại mượn cớ nực cười như đoán chừng là giả gì gì đó.”

Trên ngự đài, Tiêu Thiên không có hé răng, chỉ là cười nhạo hai tiếng.

“Bản vương còn khinh thường việc chơi đùa chút thủ đoạn đó với ngươi cơ đấy.” Tiêu Thiên cầm sách, đứng dậy.

Trước mặt hắn, tiến độ phiên dịch trên bảng hệ thống đã đạt đến 99%...

Trăm phần trăm!

Vù!

Âm thanh rung động bỗng nhiên lan truyền ra từ cuốn sách cổ trong tay Tiêu Thiên, kim quang chói mắt lan tràn ra từ trên đó.

Kim quang lưu chuyển, hóa thành lá bùa, cuối cùng nhất là không ngừng thành hình ở trước mặt Tiêu Thiên.

Cuối cùng cuốn sách linh khí màu vàng rực rỡ trôi nổi ngay bên cạnh hắn.

“Sách vàng truyền thừa!!” Bên trong Đại Viêm điện, Chung Dương Minh kinh ngạc vui mừng vô cùng, lập tức lại cả tiếng quát to.

“Sách cổ truyền thừa trong di tích, phàm là đọc một lượt hiểu ra, có được truyền thừa thì đều sẽ ngưng tụ ra cuốn sách truyền thừa.”

“Trắng, lam, tím, vàng, đỏ, Thân Vương đại nhân thế mà lại chiếm được sách vàng truyền thừa, thật đúng là phải cám ơn lễ dày của Lưu Thừa Tướng rồi.”

Chung Dương Minh xem như là nở mày nở mặt, tiếng nói rất lớn, vang vọng trong khắp đại điện.

Ông nhìn khuôn đen mặt của Lưu Ngạo Thiên kia, trong lòng cũng chỉ có mười chữ thật đơn giản!

Thoải mái đến không thể thoải mái hơn được nữa.

Trên ngự đài, Tử Nhược Yên cũng đứng dậy, đôi mắt sáng ngời nhìn chằm chằm vào Tiêu Thiên.

Sau đó, gương mặt nàng cũng tràn đầy ý cười, nhìn Lưu Ngạo Thiên ở dưới đài: “Cuốn sách cổ truyền thừa làm mất mạng hơn mười người hôm nay lại bị Thân Vương đại nhân cởi ra, tài năng bực này mới có thể nhập vào mắt của Thừa Tướng được đúng không?”

Lưu Ngạo Thiên không có hó hé gì, vẫn nói: “Sách vàng truyền thừa xuất hiện không sai, nhưng Tiêu Thân Vương còn chưa có nhận được truyền thừa đâu.”

“Ai có thể bảo đảm không phải Thân Vương lẩm nhẩm sách

lung tung, kích phát cấm chế bí mật g đóì, khiến sách vàng truyền thừa tự nổi lên cơ chứ?"

Vụt!

Lưu Ngạo Thiên vừa dứt lời, cuốn sách vàng truyền thừa kia cũng đã là hóa thành vệt sáng ùa vào mi tâm của Tiêu Thiên.

Mọi người trong điện nhìn thấy thế, vẻ mặt đều đặc sắc.

Thân Vương lấy được truyền thừa.

Mà lúc này, Tiêu Thiên cũng chậm rãi đi xuống từ trên ngự đài, đi đến trước mặt Lưu Ngạo Thiên.

Một tay của hắn cầm cuốn sách cổ bản thiếu đã không có truyền thừa, giơ lên trước mặt đối phương rồi khẽ buông tay ra.

Bộp~!

Tàn thư sách cổ đã thành phế vật nặng nề đập xuống trước chân của Lưu Ngạo Thiên.

"Lưu Thừa Tướng, bây giờ ngươi còn lời gì để nói không?" Tiêu Thiên nhìn Lưu Ngạo Thiên đầy hài hước, lên tiếng giễu cợt.

"Chẳng lẽ nào hôm nay Lưu Thừa Tướng chơi muốn xấu? Ngươi đừng có mà mượn cớ từ chối, nói các loại mượn cớ nực cười như đoán chừng là giả gì gì đó."

Lời Lưu Ngạo Thiên nói khi trước bị Tiêu Thiên trả lại nguyên dạng hết.

Đại Viêm điện, ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người Lưu Ngạo Thiên.

"Việc này, là ta đã nhìn nhầm, không nhìn ra được... đại tài của Thân Vương!" Khuôn mặt Lưu Ngạo Thiên đen kịt, giọng nói

thấp trầm mở miệng.

Tiêu Thiên hài lòng gật đầu: “Sáu triệu linh thạch, ngươi cũng đừng quỵt nợ đấy.”

Nói xong, Tiêu Thiên đưa tay ra đoạt ngay lấy ngọc bội chìa khóa của đối phương.

“Ngươi lấy ra đê!”

Đối mặt với việc Tiêu Thiên trực tiếp cướp đi ngọc bội trong tay, khuôn mặt Lưu Ngạo Thiên vẫn đen kịt như cũ, không có hé răng.

Chương 71. Độc thủ sau lưng Thừa Tướng

“Lưu Thừa Tướng, đa tạ.” Tiêu Thiên giơ lên ngọc bội trong tay, lắc lư ở trước mặt đối phương.

Lưu Ngạo Thiên nhìn Tiêu Thiên đứng ngay trước mặt mà trong lòng phiền muộn vô cùng.

Nhưng ông ta vẫn giữ được hàm dưỡng, giọng điệu buồn bực khó chịu mở miệng nói: “Bản thân nó chính là đồ vật của bệ hạ, vật quy nguyên chủ, có cái gì mà phải đa ta chứ.”

“Lưu Thừa Tướng, cái bản vương nói chính là cuốn sách vàng truyền thừa kia, còn có sáu triệu linh thạch nữa ấy.” Tiêu Thiên khoát tay, vẻ mặt xấu hổ: “Ban đầu ta vốn chỉ muốn năm triệu thôi.”

“Ai có thể ngờ được Lưu Thừa Tướng tiền nhiều như nước, còn đưa thêm hẳn một triệu nữa.”

Vẻ mặt Tiêu Thiên trịnh trọng, nắm tay bên trái chậm rãi giơ lên, cho đến khi dừng lại trước mặt Lưu Ngạo Thiên.

“Vụt”, ngón tay cái của hắn giơ lên trên.

“Cảm ơn, ngươi đúng là người tốt.” Tiêu Thiên so đo ngón tay cái, trịnh trọng chuyện lạ cảm kích.

Bên ngoài Lưu Ngạo Thiên không để lộ ra gì, nhưng chòm râu dài mà ông ta để hơi rung rung đã bại lộ tâm tình không bình tĩnh của ông ta.

Con mẹ nó...

Người này thật là đáng ghét!

"Được rồi, Tiêu Thiên, đừng đúng lý không buông tha người nữa." Tử Nhược Yên ở trên ngự đài, bỗng nhiên mở miệng: "Nếu như làm Thừa Tướng tức bệnh thì ai tới đưa hạ lễ cho ngươi?"

Không ít thần tử trên Đại Viêm điện vội vã cúi đầu xuống, nhún vai nín cười.

Bệ hạ học xấu theo Thân Vương rồi, cũng biết mở miệng châm chọc người ta nữa.

Trước kia Lưu Thừa Tướng hay dùng cái chiêu giả bệnh này để qua loa tắc trách với bệ hạ.

Lời nói lúc này, không phải là đang châm chọc hành vi trong quá khư của Lưu Thừa Tướng đấy sao?

Nhưng mà, Lưu Ngạo Thiên thở sâu, chỉ có thể giả vờ như không nghe hiểu, hơi khom người: "Đa tạ bệ hạ che chở, hạ lễ của thần, sau giờ ngọ sẽ được đưa vào trong cung."

"Như vậy trẫm cũng phải cám ơn Thừa Tướng đã vô tư giúp đỡ." Khóe miệng Tử Nhược Yên nhẹ nhàng nhếch lên, sau đó nhìn quanh đại điện, vung tay áo hoàng bào.

"Như vậy, còn có việc gì khởi bẩm không?"

Đại Viêm điện, quần thần không lên tiếng, yên lặng khom người.

Thấy vậy, Tử Nhược Yên tâm trạng rất tốt, giọng điệu sáng sủa: "Bãi triều!"

"Cung tiễn bệ hạ!"

Tử Nhược Yên đứng dậy, rời khỏi Đại Viêm điện dưới sự đi theo của cung nữ theo hầu.

Lúc này quần thần mới thẳng người dậy, xoay người đi ra ngoài Đại Viêm điện.

Sau khi ra khỏi đại điện rồi, quần thần cũng là tốp năm tốp ba, tụ lại cùng nhau.

Trong đó Thừa Tướng Lưu Ngạo Thiên thì bước đi như bay, khuôn mặt âm trầm, mang theo Lưu Thế Mỹ bước nhanh rời khỏi, đó là một khắc cũng không muốn chờ lâu.

Triều thần thuộc mạch Thừa Tướng cũng xám xịt rời đi trong ánh mắt hài hước của đám người Chung Dương Minh.

Tranh phong trong triều Lưu Ngạo Thiên thua lớn, bọn họ cũng xem như là đã thua, không khác nhau gì cả.

Trái lại ở bên phía Chung Dương Minh, đó là hoan thanh tiếu ngữ, bầu không khí tốt đẹp vô cùng.

Niềm vui nỗi buồn giữa người với người, quả nhiên là khác nhau.

“Chung Thượng Thư, hôm nay thắng lợi vẻ vang, buổi tối đi chỗ ở của ngươi ăn cơm.” Tiêu Thiên đi ra Đại Viêm điện, vừa đi về phía Chung Dương Minh vừa kêu lên.

Về phần bên cạnh hắn, hai nàng Chung Linh và Lưu Diễm thành thành thật thật đi theo, giống như là hai tiểu người hầu.

Bên này, ngoại trừ hai người Chung Dương Minh và Chung Lệ Song ra thì còn có triều thần mạch hộ đế khác.

Bọn họ nhìn thấy Tiêu Thiên qua đây, đều là chắp tay: “Bái kiến Tiêu Thân Vương, ban nãy Thân Vương thật đúng là dũng

mãnh phi thường mà."

"Tiêu Thân Vương đúng là làm cho chúng ta mở mày mở mặt, đánh giá gần gũi hơn, quả nhiên là khí chất phi phàm."

"Thân Vương thật là đại tài, có thể đè nặng Thừa Tướng một đầu, cái khuôn mặt ban nãy của ông ta, đen y như đít nồi luôn ấy."

Bọn triều thần này ngươi một lời ta một câu, đối với Tiêu Thiên cũng là khen không dứt miệng, thay đổi ấn tượng trong quá khứ.

Trước kia bọn họ vẫn còn không hiểu, vì sao bệ hạ lại tìm một người thường lai lịch không rõ ràng để làm phu quân.

Hôm nay xem ra, rốt cuộc là bệ hạ mà.

Ánh mắt chọn người quả nhiên là độc đáo, không phải những người thần tử như bọn họ có thể đánh đồng được.

"Lời này bản vương thích nghe, một người một vò rượu Nữ Đế Thanh Viêm, đến lúc đó phái người đi quý phủ của Chung Thượng Thư lấy." Tiêu Thiên vung tay lên, hào khí vô cùng.

Mọi người liếc nhìn nhau, đều tán thán sự khẳng khái của Thân Vương.

"Thân Vương, chúng ta là lấy loại nào thế?" Hộ Bộ Thị Lang mũi đỏ bỗng nhiên mở miệng, ánh mắt rõ ràng rất nóng cháy.

Chung Dương Minh nghe xong tức giận vỗ đối phương một chưởng: "Hồ đồ, Thân Vương ban cho, ngươi thế mà còn chọn đến chọn đi."

"Lão sư, ngài đây là không hiểu rồi, hôm nay rượu Nữ Đế Thanh Viêm này chia ra thành bốn cấp bậc đấy." Vị môn đồ đã lâu này cười hà hà không ngừng.

“Được, hôm nay vui vẻ, đừng tính toán những thứ này.” Tiêu Thiên vừa nói, vừa làm một động tác với Thị Lang: “Bát kim bát toản chí tôn đương!”

Chương 72. Độc thủ sau lưng Thừa Tướng 2

“Thân Vương, ngài thật là hào khí.” Thị Lang nói, giọng điệu đều đang phát run.

Về phần những người khác, hai mắt đều xanh lét luôn rồi.

Cả đám người kích động vạn phần, cuối cùng vẫn là bị Chung Dương Minh ngăn lại, đều chạy đi làm chuyện của mình.

“Ngài thật sự rất không tệ.” Chung Lệ Song mắt nhìn Tiêu Thiên, cuối cùng hài lòng gật đầu, xoay người rời khỏi.

Trong lúc nhất thời, trên quảng trường bạch ngọc phía ngoài Đại Viêm điện chỉ còn lại có cấm vệ trị thủ xa xa cùng với ba người Tiêu Thiên.

“Sáu triệu linh thạch này, tên kia sẽ không tìm cớ không đưa đâu nhỉ?” Tiêu Thiên vuốt ve ngọc bội trong tay, hỏi hai người Chung Linh và Lưu Diễm.

Lưu Diễm lắc đầu: “Sẽ không đâu, nếu Lưu Ngạo Thiên đã nói thì sẽ làm được.”

“Lưu Thừa Tướng này thực sự là cổ quái cực kỳ, chỉ sợ có chút tâm tư nhỏ.” Tiêu Thiên bĩu môi, nhưng cũng lười quản nhiều lắm.

Ban nãy hắn cũng đã nhìn ra Lưu Ngạo Thiên này có bản lĩnh, thế cục của hoàng triều Đại Viêm hôm nay cũng cần người ổn định triều đình này, giúp đỡ thống trị giang sơn.

“Thân Vương đại nhân, cuốn sách cổ khiến người ta chết bất

đắc kỳ tử kia là chuyện gì xảy ra thế?" Chung Linh hiếu kỳ hỏi, Tiêu Thiên lật sách cứ như là người không có chuyện gì vậy, làm cho nàng hoài nghi có phải cuốn sách cổ truyền thừa kia bị hư rồi hay không.

"Ngươi nói cuốn sách kia á hả? Hình như là tên là cuốn sách truyền thừa của tộc Cổ Thần gì gì đó, cấm chế bên trong nó có thể gạt bỏ người có thực lực dưới Thánh cảnh thập giai." Tiêu Thiên thuận miệng trả lời.

Chung Linh và Lưu Diễm vừa nghe, hai mắt đều trừng lớn.

Gạt bỏ...

Thánh cảnh thập giai?

"Tộc Cổ Thần, đó là cái gì vậy?" Lưu Diễm vô thức mở miệng.

Tiêu Thiên liếc nhìn hai người: "Các ngươi không biết à?"

"Bọn ta chỉ nghe nói qua ngoại trừ Nhân tộc ra thì còn có Yêu tộc, tộc Cổ Thần thì chưa bao giờ nghe nói qua." Hai người đồng thời lắc đầu.

Nhưng Chung Linh rất hiển nhiên càng tò mò với việc khác hơn: "Thân Vương, ngài không ngừng gấp sách lại mở sách, làm vậy có trợ giúp cho việc lấy được truyền thừa à?"

Lưu Diễm cũng nhìn Tiêu Thiên, nàng cũng hết sức tò mò.

"Không có trợ giúp gì." Tiêu Thiên lắc đầu, nhìn Chung Linh đầy kỳ quái: "Tại sao ngươi lại có loại suy nghĩ thái quá như vậy chứ, làm sao mà lật sách gấp sách lại có trợ giúp đối với truyền thừa được."

"Thế vì sao Thân Vương ngài vẫn luôn làm như vậy?"

"Bởi vì lực lượng cấm chế trong sách xoa bóp rất thoải mái

chứ sao.” Tiêu Thiên vừa làm tay lật sách vừa giải thích: “Chính là lực lượng gián đoạn, cho nên ta mới không ngừng lật sách gấp sách.”

“…”

Hai nàng lại trầm mặc lần nữa, nhịn không được là bưng kín mặt.

Đây chính là lực lượng gạt bỏ Thánh cảnh đấy…

Ngài dùng để xoa bóp ư?

Thân Vương đại nhân, van cầu ngài làm người đi!

Lưu phủ.

Lưu Ngạo Thiên về thẳng phủ, phân phó người trong phủ chuẩn bị góp đủ sáu triệu linh thạch rồi đưa vào trong cung.

Sau đó thì xin nghỉ cho mình, đợi ở trong phủ nghỉ ngơi.

“Phụ thân, tên Tiêu Thiên này khinh người quá đáng.” Lưu Thế Mỹ đi qua đi lại trong sảnh đường, tức giận không thôi: “Không bằng, dứt khoát răng rắc hắn đi?”

Nói đến nơi đây, Lưu Thế Mỹ vạch ngang một cái ở trên cổ.

Lưu Ngạo Thiên không nói gì, chỉ là lạnh lùng nhìn hắn.

Đối mặt với ánh mắt của phụ thân, Lưu Thế Mỹ nuốt nước miếng cái ực, chậm rãi buông tay xuống.

“Sự tình đã tới hồi kết thúc rồi, không nên bởi vì một tên tiểu nhân không có tu vi mà phá hủy đại sự.” Lưu Ngạo Thiên nhìn con trai, thấp giọng nói: “Biểu hiện hôm nay của ngươi, vi phụ rất thất vọng.”

“Phụ thân, con...”

“Một ngày nào đó, trở lại đế quốc, con còn biểu hiện như thế, khó lên đại đường!” Lưu Ngạo Thiên đứng dậy, ấn đầu Lưu Thế Mỹ: “Đạo lý dạy cho ngươi trước kia đều quên sau đầu rồi à?”

“Con biết sai rồi, phụ thân.” Lưu Thế Mỹ vội vàng cúi đầu.

Lưu Ngạo Thiên lắc đầu, đi tới cánh cửa phòng, chắp hai tay sau lưng nhìn bầu trời phía xa.

“Nhiều năm như vậy, đến thời cơ thích hợp, ngày trở về đế quốc càng thêm tới gần, lúc quan trọng nhất tất cả mọi thứ đều phải cẩn thận một chút.”

Lưu Thế Mỹ cúi đầu: “Vâng!”

“Phái người mau chóng rải tin tức Tiêu Thiên được sách vàng truyền thừa ra ngoài.” Lưu Ngạo Thiên mở miệng lần nữa, phân phó Lưu Thế Mỹ: “Tìm chút phiền toái cho tên khốn Tiêu Thiên này, cũng làm cho Tử Nhược Yên đau đầu một ít.”

“Như vậy mới tiện làm việc.”

“Thực sự là không may, nếu không phải là cường giả xa la đáng sợ tên Diêm Vương kia tùy tính xuất thủ, tiêu diệt Huyết Vân lâu, bắt cóc Tiêu Thiên, ta đã sớm đắc thủ, đã khống chế được Tử Nhược Yên rồi.”

“Cũng không đến mức lắm chuyện phiền toái như ngày hôm nay!”

Tiêu Thiên đứng chống nạnh ở cửa hoàng cung, nhìn người của phủ Thừa Tướng đưa sáu trăm vạn linh thạch vào trong cung.

“Quả đúng như ngươi nói, Lưu Ngạo Thiên này nói được làm được nha.” Tiêu Thiên gật đầu hài lòng, nói với Lưu Diễm bên

cạnh: “Cũng ra dáng nam nhân lắm.”

Chương 73. Kho vũ khí bọc thép cá nhân bản đặc biệt dành riêng cho tông sư

Chung Linh đi theo bên cạnh có chút bất đắc dĩ: “Thân Vương đại nhân, chiến lợi phẩm của Huyết Vân lâu có giá trị ít nhất gấp sáu trăm vạn lần thế này đó ạ.”

“Ầy, nói hươu nói vượn, chiến lợi phẩm gì chứ.” Tiêu Thiên nhíu mày, tiến hành uốn nắn Chung Linh: “Đây là phí bồi thường hợp lý do ta yêu cầu sau khi bị Huyết Vân lâu gây tổn thương cho mình.”

“Vâng vâng vâng, ta biết rồi ạ.” Chung Linh vội vàng nhếch miệng đáp lời.

Nếu không mau chóng lên tiếng trả lời, thể nào Thân Vương cũng sẽ bắt đầu giảng đạo lý với mình nữa cho coi.

Cái gì mà giá trị quan đúng đắn phải tràn đầy năng lượng chính đạo gì đó.

Lúc này, bỗng nhiên có người hầu trong cung rảo bước nhanh tới trước mặt Tiêu Thiên rồi khẽ cúi người hành lễ: “Thân Vương đại nhân, bệ hạ mời ngài đi ngự thư phòng một chuyến ạ.”

“Ừ, ta biết rồi.” Sau khi Tiêu Thiên trả lời thì lập tức tìm đường đi đến đó.

Khi đến ngự thư phòng, Lưu Diễm và Chung Linh đều thành thành thật thật đứng đợi trước cửa ra vào theo quy củ, một khi chưa được thông truyền thì không được phép bước vào.

Còn Tiêu Thiên thì tùy ý sải bước vào bên trong.

Hắn vừa vào đã thấy bản đồ lãnh thổ của hoàng triều Đại Viêm được trưng bày ở một bên.

Khói xanh lượn lờ trong lư hương đặt trên chiếc bàn rộng lớn, đủ loại tấu chương chất đống ngay ngắn phía trên, gần như sắp nhấn chìm cả Tử Nhược Yên vào trong.

"Đây..... Nhiều vậy luôn?" Tiêu Thiên hít một ngụm khí lạnh, cảm thấy đúng là thái quá.

Tử Nhược Yên để tấu chương đã phê duyệt sang một bên rồi ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Thiên: "Nếu không nhờ Lưu Ngạo Thiên có năng lực không tầm thường, đã chia sẻ hơn phân nửa giúp trẫm, có khi ngươi đứng đó cũng không thể nhìn thấy trẫm."

"Làm hoàng đế quá cực khổ rồi." Tiêu Thiên nhìn thấy đống tấu chương chồng chất như núi này thì khẽ lắc đầu, cảm khái không hiểu nổi.

May thay hắn là một người ăn bám, nếu không thì chẳng phải là mệt chết luôn rồi à.

"Hoàng triều Đại Viêm là tâm huyết của phụ thân, lại được hai vị huynh trưởng bảo vệ bằng cả tính mạng, dù trẫm có cực khổ và mệt mỏi đến đâu cũng chẳng đáng là gì so với họ." Tử Nhược Yên lắc đầu.

Tiêu Thiên không nói gì nữa, hắn không muốn khơi gợi hồi ức đau thương của Tử Nhược Yên.

Hắn bèn đổi đề tài, cười nói: "Lưu Ngạo Thiên kia đã đưa sáu trăm vạn linh thạch vào trong cung."

"Đúng lúc trẫm tìm ngươi đến cũng là vì có chuyện cần ngươi hỗ trợ." Tử Nhược Yên lần nữa lên tiếng rồi lấy nửa miếng ngọc

bội ra từ trong nạp vật giới ra đưa cho Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên nhận lấy ngọc bội, sắc mặt khổ sở: “À, vẫn phải làm việc?”

“Ngọc bội chìa khóa bí mật này chính là một cặp với miếng ngươi cầm về từ chỗ Lưu Ngạo Thiên, là chìa khóa bí mật có thể tiến vào kho tàng trong cung thành, trong đó có rất nhiều của cải do phụ hoàng để lại.”

“Trẫm giao chìa khóa bí mật này cho ngươi, để ngươi phụ trách trông giữ kho tàng trong cung, dù sao cũng tính là có chuyện để làm.”

“Thế thì đám người trong triều sẽ không có cớ nói ngươi nhàn rỗi không làm việc nữa, không tốt hơn à?”

Tiêu Thiên lập tức hiểu rõ ý của Tử Nhược Yên, chính là muốn hắn trông giữ đại môn bảo khố, chẳng những không phải làm khổ sai, mà còn là công việc rất nhàn hạ.

Không phải là quá hợp với mình rồi đấy à?

“Vậy quá tốt rồi!” Hai mắt Tiêu Thiên sáng lên, ghép hai miếng ngọc bội lại với nhau.

Cách!

Tiếng động thanh thúy vang lên, phảng phất như giữa hai miếng ngọc bội có lực hút, chúng hợp lại với nhau và biến thành một miếng ngọc bài hoàn chỉnh.

Vù!

Linh khí hơi chấn động, bỗng chốc một vòng linh khí sáng lấp lánh chiếu ra từ trong ngọc bài, bao phủ lên người Tiêu Thiên, trông như kết giới thiếp thân của hắn.

“Bản thân ngọc bài này cũng có linh khí có tác dụng phòng hộ, giúp đảm bảo an toàn cho ngươi.” Lúc này, Tử Nhược Yên cầm một bản tấu chương lên, vừa phê duyệt vừa nói.

“Lúc trẫm đăng cơ có tạo kho mới, ngươi bảo Lưu Diễm dẫn người chuyển đồ vật trong kho mới vào bên trong kho tàng hết đi, nếu ngươi thích thứ gì có thể thuận tiện chọn một chút.”

“Những đồ vật của ngươi lúc bị triệu hoán qua đây trước đó cũng nằm trong kho, ngươi muốn mang về Thân Vương cung hay vẫn đặt trong kho tàng thì tùy ngươi quyết định.”

“Nếu ngươi cần linh thạch cũng có thể lấy, nhưng không được vượt quá hai trăm vạn, Đại Viêm còn không ít chỗ cần dùng đến tiền.”

Tử Nhược Yên không ngừng căn dặn, cung nữ hầu hạ bên cạnh nghe thấy thì thỉnh thoảng âm thầm nhìn về phía Tiêu Thiên, trong lòng hâm mộ không thôi.

Bệ hạ đối xử với Thân Vương thật sự quá tốt, quả thực có thể nói là hơn cả cưng chiều.

Cũng không biết rốt cuộc điểm nào của nam nhân này có thể mê hoặc bệ hạ đến điên đảo thần hồn.

Về phần Tiêu Thiên?

Hắn cũng đã sớm cười toe toét đến không ngậm được mồm từ lâu.

Nhìn xem, bát cơm này có thơm ngon không?

Thử hỏi những ngày tháng thế này có thoải mái hay không.

Có vua một nước bảo kê ngươi, còn có thể vung tiền tùy thích, chậc chậc……

Chương 74. Kho vũ khí bọc thép cá nhân bản đặc biệt dành riêng cho tông sư 2

“Đa tạ bệ hạ, ta cam đoan sẽ thay người trông giữ đại môn của kho tàng này vững vững vàng vàng.” Tiêu Thiên cầm ngọc bài rồi chắp tay với Tử Nhược Yên, hết sức vui mừng xoay người muốn đi.

Chỉ là chân Tiêu Thiên vừa mới đi tới cửa ngự thư phòng đã bị người sau lưng gọi lại.

“Tiêu Thiên……”

Tiêu Thiên quay đầu lập tức nhìn thấy Tử Nhược Yên ở xa xa kia đang nhìn mình, nhưng cả buổi vẫn không nói câu nào.

“Bệ hạ?” Tiêu Thiên có chút kỳ quái cất tiếng gọi.

“Cảm ơn ngươi.” Trên mặt Tử Nhược Yên không còn vẻ nghiêm túc, thay vào đó là lộ ra nụ cười ấm áp, khẽ hé môi son nói với Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên sửng sốt một chút, đặt hai ngón tay lên trán rồi vung ra với đối phương: “Đừng khách sáo, nương tử đại nhân!”

Nói xong, còn không đợi Tử Nhược Yên kịp phản ứng, Tiêu Thiên co giò bỏ chạy.

Thả thính xong tức tốc chạy lấy người.

Quá là kích thích!

"....." Tử Nhược Yên run lên một lát rồi mới cười khẽ hai tiếng, kế đó nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ.

Bên ngoài trời trong gió mát, tâm trạng nàng cũng vô cùng tốt.

"Có vẻ như không có tu vi cũng chẳng phải chuyện xấu." Tử Nhược Yên cầm tấu chương mới qua, tiếp tục phê duyệt.

Chỉ là động tác nhẹ nhàng hơn trước không ít, biểu cảm trên mặt cũng mềm mại hơn rất nhiều.

Ánh mắt của các cung nữ hầu hạ bên cạnh lặng lẽ giao nhau, đều thầm cười trộm.

Bệ hạ cũng là nữ nhân mà.

.....

Cửa ngự thư phòng.

Chung Linh và Lưu Diễm chưa đợi được bao lâu đã thấy Tiêu Thiên đi ra.

"Đi, theo ta đi lấy tiền tiêu vặt thôi!" Sau khi Tiêu Thiên ra ngoài thì phất tay với hai người, xông xáo dẫn đường phía trước.

Trên đường đi theo, Lưu Diễm và Chung Linh nghe Tiêu Thiên giải thích xong mới hiểu rõ mọi chuyện.

Không lâu sau, bọn họ đã đi tới kho mới.

Lúc trước Lưu Ngạo Thiên giữ một miếng ngọc bội khác, mãi không chịu trả lại, Tử Nhược Yên chỉ có thể xây nên một kho tàng mới trong cung để tiện bề sử dụng.

Bây giờ vật về chủ cũ, kho tàng do tiên đế để lại đã lại nắm về tay, tự nhiên kho mới này cũng không cần thiết giữ lại làm gì nữa.

So sánh hai bên, kho tàng cũ mới là càng thêm hoàn hảo.

Năng lực của trận pháp phòng hộ càng mạnh, đồng thời còn giúp ích trên phương diện bảo tồn các loại vật liệu đan dược và linh dược.

Hiệu suất làm việc của Lưu Diễm rất cao, chẳng mấy chốc đã sắp xếp người vận chuyển đồ đạc trong kho tàng.

“Thân Vương đại nhân, đây chính là đồ của ngài ạ, sao trông cứ là lạ?” Chung Linh nhìn thứ đồ chơi đang đặt ở một góc trong kho mới trước mắt thì cảm thấy kỳ quái.

“Kỳ quái chỗ nào?”

“Thoạt nhìn giống hệt quan tài đó ạ.” Chung Linh chỉ vào một thứ giống như ngăn tủ - chiếc rương to lớn sáng bóng ánh kim trước mặt rồi lên tiếng.

“……” Tiêu Thiên tức giận cốc đầu Chung Linh một phát: “Nói hươu nói vượn gì đó, thứ đồ chơi này là kho vũ khí bọc thép cá nhân, hơn nữa còn là bản đặc biệt dành riêng cho vị tông sư là ta đây.”

“Kho vũ khí bọc thép cá nhân, bản đặc biệt dành riêng cho tông sư?” Hai mắt Chung Linh tỏa ánh sáng: “Nghe có vẻ rất lợi hại, ta có thể xem được không ạ?”

“Không thể!” Tiêu Thiên lắc đầu rồi nhìn rương kim loại dài này, trầm mặc hồi lâu.

Cuối cùng, hắn thẳng tay thu thứ này vào nạp vật giới.

“Nếu như có thể, ta hy vọng vĩnh viễn sẽ không cần dùng tới món đồ này nữa.”

Dù sao, kho vũ khí bọc thép cá nhân này chứa đựng quá nhiều

ký ức.

Mà những ký ức này đều là chuyện hắn cần phải quên đi trước nhất khi tiến vào thế giới mới này!

???

Tuy đang được bao nuôi, nhưng Tiêu Thiên vẫn chưa biết đến cùng Tử Nhược Yên giàu có đến cỡ nào.

Suy cho cùng, thân là vua một nước cũng lắm lúc xuất hiện tình huống bản thân nghèo khổ không chịu nổi.

Thẳng đến khi cầm ngọc bài mở kho tàng ra, Tiêu Thiên gần như hoa mắt.

Trước đó, kho tàng ở tổng bộ Huyết Vân lâu đã khiến Tiêu Thiên cảm thấy hơi chấn động.

“Nhạc phụ đại nhân, ngài đúng là..... khó lường.....” Tiêu Thiên đứng trước cửa kho tàng nhìn qua cảnh tượng bên trong tới nghẹn họng trân trối.

Đừng nói chi hắn, Chung Linh và Lưu Diễm đứng bên cạnh cũng ngây ngốc tại chỗ, rơi vào trạng thái nghi ngờ nhân sinh.

Đồ vật được lưu trữ trong kho mới do Tử Nhược Yên xây dựng đã đủ rực rỡ muôn màu.

Linh khí, đan dược, thư tịch công pháp, vân vân, đầy đủ mọi thứ.

Kho tàng ở tổng bộ Huyết Vân lâu cũng tương tự, muôn hình vạn trạng, loại nào cũng có.

Nhưng tình huống bên trong kho tàng đã phủ bụi nhiều năm trước mắt này lại đơn giản thô bạo.

Linh thạch!

Linh thạch không đếm xuể, Tiêu Thiên cũng không biết phải hình dung thế nào, khoảnh khắc hắn mở đại môn kho tàng ra, linh thạch chất đầy trong đó ào ào rơi xuống hệt như thác đổ.

“Đây..... Chỗ này có tổng cộng bao nhiêu linh thạch vậy?” Chung Linh gần như không thở nổi, đời này của nàng đều chưa từng thấy qua nhiều linh thạch như vậy.

Lưu Diễm bên cạnh thoáng sửng sốt, tròng mắt trợn đến sắp lồi ra.

Không lâu sau, Tử Nhược Yên đã nhận được tin tức và chạy tới.

Chương 75. Bị dọa đến ngồi bệt xuống đất

Thời điểm nàng đi vào cổng chính trước kho tàng và nhìn thấy tình cảnh bên trong cũng lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

“Sao lại nhiều như vậy!” Tử Nhược Yên giật nảy mình, linh thạch trong kho tàng thật sự quá nhiều.

Thế này thì so ra khoản tiền lớn sáu trăm vạn của Lưu Ngạo Thiên quả thực chỉ như muối bỏ biển, không đáng nhắc tới.

“Xử lý thế nào đây?” Tiêu Thiên quay đầu nhìn về phía Tử Nhược Yên.

“Trẫm..... cũng không biết.” Tử Nhược Yên thoáng chút chần chừ.

Nếu cho nàng mấy ngàn vạn linh thạch, trong lúc nhất thời nàng còn có thể nghĩ ra cách dùng, đại khái có thể lập tức liệt kê ra một vài kế hoạch phân bổ những linh thạch này sao cho hợp lý.

Nhưng e rằng nhiêu đó chỉ là hạt cát trong sa mạc so với số lượng mấy ngàn vạn linh thạch trong cả kho tàng này.

Tử Nhược Yên lập tức cảm thấy không biết bắt đầu xuống tay từ đâu.

Kể từ khi lên ngôi hoàng đế, nàng rất thận trọng trên phương diện duy trì tài chính cho toàn bộ hoàng triều Đại Viêm.

Đột nhiên phất lên thế này khiến nàng phút chốc không biết nên làm thế nào.

“Loại chuyện chuyên nghiệp nên giao cho người chuyên nghiệp làm, để cho Chung Dương Minh đau đầu đi.” Tiêu Thiên đưa ra đề nghị.

Tử Nhược Yên cũng gật nhẹ đầu, nàng cảm thấy đề nghị này của Tiêu Thiên rất có lý.

“Thật sự là không hợp lẽ thường chút nào.” Tiêu Thiên nhìn qua kho tàng này mà phải tặc lưỡi chậc chậc.

Hoàng đế khai quốc của hoàng triều Đại Viêm chính là phụ thân của Tử Nhược Yên, cũng chính là tiên đế.

Thông thường, hoàng đế khai quốc đều tương đối nghèo, cần nghỉ ngơi dưỡng sức, hao phí không ít thời gian mới có thể làm quốc khố trở nên phong phú.

Mà kho ngân khố của riêng hoàng đế cũng sẽ không quá dồi dào.

“Kho ngân khố riêng của hoàng đế khai quốc còn giàu có hơn cả hoàng triều Đại Viêm gấp mấy chục lần, chuyện này quá không hợp lý nhỉ?” Khóe miệng Tiêu Thiên co giật, hoàng triều Đại Viêm này thật bất ổn.

Có điều……

Tiêu Thiên chống nạnh nhìn kho tàng trước mặt này, cảm khái không ngớt: “Thật sự hùng vĩ quá mà!”

“Ngươi nói xem có khi nào lúc cha ngươi qua đây và trông thấy đống linh thạch này thì chết ngất luôn không?”

Chung Linh bên cạnh lơ đễnh trả lời Tiêu Thiên: “Phụ thân chấp chưởng Hộ Bộ nhiều năm như vậy, sao có thể bất tỉnh vì chuyện này được ạ?”

Tiêu Thiên ngẫm nghĩ một hồi rồi gật đầu tán thành: “Có đạo lý!”

Một lát sau.

Chung Dương Minh đã nhận được thông truyền và đi qua.

Đợi đến khi ông bước chân vào cổng kho tàng và thấy rõ tình hình bên trong, còn chưa nói được tiếng nào thì hai mắt đã khẽ đảo, hai chân ngã khuỵu, té xuống đất hôn mê tại chỗ.

Bịch!

Tiêu Thiên thấy Chung Dương Minh cứ thế thẳng thừng bất tỉnh trên nền đất bèn lắc đầu với Chung Linh: “Cha ngươi chính là thế này?”

Chung Linh: “……”

Kho tàng về tay chủ cũ đúng thật là việc vui lớn.

Tử Nhược Yên cũng hạ lệnh phong tỏa tin tức, không ai được tiết lộ tình huống này ra ngoài.

Người vui sướng nhất không ai qua được Hộ Bộ Thượng Thư Chung Dương Minh.

Trong tay ông lại có thêm một số tiền lớn, có thể nói là xắn tay vén áo, chuẩn bị thi triển quyền cước.

Đặc biệt là chuyện Nam Cương bên kia, có số tiền này rồi có thể triệt để giải quyết ổn thỏa.

Cả Tử Nhược Yên cũng bắt đầu có một số điều chỉnh trong công việc của bản thân.

Bỗng dưng trong tay có được nhiều linh thạch như vậy, có thể làm được rất rất nhiều chuyện.

Về phần Tiêu Thiên?

Làm công thần đoạt lại chìa khóa bí mật của bảo khố, Tử Nhược Yên lập tức giải phóng quyền hạn cho hắn.

Hắn muốn lấy bao nhiêu linh thạch thì cứ thỏa thích lấy bấy nhiêu, chỉ cần hắn vui vẻ là được.

Tỷ đây không thiếu tiền!

Điều này dẫn đến Tiêu Thiên thẳng tay chế tạo một chiếc giường kê lưng bằng linh thạch, thay cho ghế nằm trong quá khứ.

Theo như Tiêu Thiên nói, phải bày rõ vẻ xa hoa phung phí.

Trong mắt Chung Linh và Lưu Diễm, việc nằm ngủ trên linh thạch trông rất dễ chịu.

Nhưng mà, như thế có thoải mái không?

Có thoải mái hay không thì các nàng không rõ, nhưng lại có thể nhìn thấy Tiêu Thiên ngủ thiếp đi.

Thấy Tiêu Thiên ngủ mê rồi, Lưu Diễm và Chung Linh cũng rời khỏi Thân Vương cung.

Sắc trời đã không còn sớm nữa, cũng không nên quấy rầy Tiêu Thiên nghỉ ngơi.

Nhưng lúc các nàng rời đi lại không nhìn thấy một dấu ấn màu vàng sáng lên giữa hai hàng mày của Tiêu Thiên.

Sau khi dấu ấn vàng hiện lên, nó tràn ra một nguồn lực lượng và xâm nhập vào thức hải của Tiêu Thiên.

Trong thức hải trống rỗng.

Ánh sáng vàng kim đột nhiên ngưng tụ thành dáng vẻ của một

lão giả. Tuy lão trông tương đối giống Nhân tộc nhưng lại có chút khác biệt.

Trên da thịt lão tràn ngập đường vân màu vàng, trên trán còn có một chiếc sừng nhọn màu vàng cứng chắc.

“Đây..... Dáng vẻ thức hải này lại là của Nhân tộc ư?” Kim Giác lão giả nhìn trái ngó phải, cảm nhận khí tức, sau đó mặt lộ vẻ kinh ngạc.

“Sao có thể như vậy được, sao Nhân tộc có thể đạt được truyền thừa từ Thần tộc cổ chúng ta chứ!”

Sau khi Kim Giác lão giả xác nhận sự thật này, toàn bộ khuôn mặt lão đầy phẫn nộ, không ngừng gầm nhẹ: “Nhân tộc ti tiện vốn không có tư cách đạt được truyền thừa của Thần tộc cổ.”

Chương 76. Bị dọa đến ngồi bệt xuống đất 2

“Xem ra, Nhân tộc hèn hạ lại giở thủ đoạn vô sỉ nào đó, lấy trộm truyền thừa nhất tộc của chúng ta nữa rồi.”

Ngay lúc Kim Giác lão giả đang phẫn nộ lải nhải không dứt, bỗng nhiên có âm thanh truyền đến từ phía sau.

[Phân tích hoàn tất, truyền thừa chi linh của Thần tộc cổ, linh thể phụ trách dạy bảo tri thức truyền thừa.]

Âm thanh đột nhiên xuất hiện kia khiến cho Kim Giác lão nhân biến sắc, vội vàng xoay người lại.

Nhìn qua nơi phát ra âm thanh, nét mặt lão trở nên hết sức kỳ quái.

Bởi vì rõ ràng trước mặt lão là một quả cà chua đỏ rực đang lơ lửng giữa không trung.

Đồng thời, phía sau quả cà chua này là ba ngàn tinh quang đang trôi nổi!!!

Phải biết rằng ngay bên trong thức hải chính là vùng đất linh hồn.

Tinh quang phía sau linh hồn trong thức hải càng nhiều, linh hồn sẽ càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Truyền thừa chi linh của Thần tộc cổ như lão có chín mươi chín tinh quang phía sau đã cực kỳ kinh khủng.

Mà quả cà chua trước mắt này là thứ quỷ gì, lại có đến tận ba ngàn tinh quang?

“Rốt cuộc..... ngươi là ai?” Sắc mặt Kim Giác lão giả ngưng trọng, nhìn chằm chằm quả cà chua trước mặt: “Chẳng phải nơi này là thức hải của Nhân tộc ư?”

Trong quả cà chua truyền ra âm thanh: [Ta là Vượng Tài, nô bộc của chủ nhân, thức hải chỗ ngươi đang đứng đích thực là thức hải của chủ nhân.]

[Hửm, sao lại ầm ĩ thế, ngủ một giấc cũng không được yên nữa à?] Bỗng một giọng nói nhỏ vang lên bên cạnh.

Khóe mắt Kim Giác lão nhân thoáng thấy được bóng dáng linh hồn của Nhân tộc.

Rõ ràng, linh hồn ấy chính là chủ nhân của thức hải này.

“Tuy không biết quả cà chua kỳ quặc này có lai lịch gì, nhưng chỉ cần ta nắm được linh hồn của chủ nhân thức hải này, cho dù hắn có ba ngàn tinh quang, cũng.....”

Kim Giác lão nhân quay lại muốn túm người tức khắc ngây dại.

Bởi vì lão thấy rất rõ, sau lưng linh hồn của Nhân tộc trước mặt này không phải là một vài tinh quang!

Mà là vô số tinh quang hội tụ thành.....

Tinh không mênh mông vô ngần!!

Kim Giác lão nhân bị dọa đến mức quỳ bịch xuống đất.

[Người xâm nhập, xin hãy lui về phía sau một chút. Giờ chủ nhân vừa tỉnh ngủ, có thể sẽ bất cẩn, thẳng tay xóa bỏ ngươi.]

Lúc này, Vượng Tài có ba ngàn tinh quang trên đỉnh đầu cũng đã sớm nhượng bộ lui binh, chuồn đi rất xa.

Kim Giác lão nhân quỳ trên mặt đất nghe Vượng Tài nói vậy mới như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, điên cuồng lùi lại.

“Hửm, sao ta lại chạy vào thức hải rồi?” Tiêu Thiên nhìn trái ngó phải xem xét tình huống, dụi mắt lấy lại tỉnh táo.

Thức hải, nơi hắn đã tới vào lần trước, đồng thời phát hiện ra bản thể của hệ thống Vượng Tài.

Lần đó hắn suýt nữa đã bóp nát quả cà chua này, một tí nữa thôi là chơi chết hệ thống rồi.

Nếu không thì sao hệ thống có thể sợ hãi lúc Tiêu Thiên uy hiếp nó trên triều đình như thế được?

“Vượng Tài, tại sao trong thức hải của ta lại đột nhiên xuất hiện một lão già vậy?” Tiêu Thiên chụp lấy hệ thống bằng một tay, quẳng xuống đất rồi đặt mông ngồi lên nó trong thức hải.

Nói đúng ra thì hệ thống này mềm mềm, ngồi lên nó rất dễ chịu.

Tiêu Thiên còn từng quá đáng hơn nữa, hắn đã hỏi hệ thống rằng mình có thể lôi nó ra khỏi cơ thể để dùng nó làm gối dựa của hắn hay không.

Dọa cho Vượng Tài vội vàng nói với Tiêu Thiên là một khi mình bị lôi ra thì sẽ bị xóa sổ.

Lúc bấy giờ, Tiêu Thiên mới tiếc nuối cho qua.

[Bẩm chủ nhân tôn kính, lão giả này là truyền thừa chi linh trong sách vàng của Thần tộc cổ.]

[Lão chính là bản thân tri thức bên trong truyền thừa cổ tịch.]

[Dựa theo phân tích của tôi, trong tình huống bình thường, lão sẽ dạy người truyền thừa tri thức ngay trong thức hải.]

“Thì ra là một tiên sinh dạy học.” Tiêu Thiên gật nhẹ đầu, nhìn về phía vị Kim Giác lão giả kia.

Nhìn kỹ một chút, Tiêu Thiên phát hiện dáng dấp đối phương không giống người lắm, hai mắt tức khắc sáng rỡ: “Thì ra Thần tộc cổ có hình dáng thế này à.”

“Vị đại nhân này, dáng vẻ của tiểu lão nhân đích thực là tư thái của Thần tộc cổ.” Giờ phút này, thái độ của Kim Giác lão giả vô cùng hèn mọn, thậm chí là có chút nịnh nọt.

Đùa à.

Quái vật đáng sợ có linh hồn chứa đựng cả vũ trụ mênh mông, cho dù có là Thánh Tổ trong tộc cũng không hề đáng sợ như vậy.

Lão không thể hiểu được rốt cuộc tên Nhân tộc này xuất thân từ nơi nào.

Tuy Kim Giác lão nhân là linh thể, nhưng cũng có trí tuệ của riêng mình, đầu óc lão nhanh chóng xoay chuyển, nghĩ xem tiếp theo phải làm thế nào để chu toàn với vị đại nhân vật này đây.

Theo suy đoán của lão, kiểu nhân vật cao quý giống Tiêu Thiên hẳn sẽ không so đo với nhân vật nhỏ bé như mình.

Đến lúc đó, mình hoàn toàn có thể giả vờ truyền thụ tri thức, từ đó moi ra một chút tình báo rồi chầm chậm mưu tính.

Nói không chừng còn có thể phục hưng Thần tộc cổ chúng ta…

Chương 77. Ta nói không cố ý, ngài có tin không

Kim Giác lão nhân suy đi nghĩ lại, bỗng có một khuôn mặt áp sát tới trước mặt lão, dọa lão hoảng hốt đến lảo đảo, đặt mông ngồi bệt xuống đất.

“Ngươi đang nghĩ gì thế?” Tiêu Thiên nhìn chằm chằm Kim Giác lão nhân, giọng điệu không được tốt cho lắm.

Đối diện với câu hỏi của Tiêu Thiên, Kim Giác lão nhân cười cười: “Vị đại nhân này, ta...”

“Tròng mắt ngươi không ngừng xoay chuyển, chỉ e không biết ngươi đang có âm mưu quỷ quái gì, lúc thấy ta lại sợ đến vậy, chính là có tật giật mình.” Tiêu Thiên chỉ vào Kim Giác lão nhân, cau mày nói.

Kim Giác lão nhân thoáng sửng sốt, sau đó há to miệng muốn giải thích điều gì, nhưng lại bị Tiêu Thiên lần nữa cắt ngang.

“Không phải tộc ta, tâm tư ắt khác biệt, ta thấy lão già họm hẹm nhà ngươi hỏng cả rồi.”

“Không thể để ngươi sống tiếp được!”

Tiêu Thiên nói đến đây thì chợt vung tay về phía lão giả: “Vượng Tài, lên, thịt lão!”

Tiêu Thiên vừa nói ra câu đó xong, quả cà chua sau lưng hắn bỗng nhiên bật lên, đâm sầm vào người Kim Giác lão giả trong chớp mắt.

Sau khi cả hai va chạm, hệ thống nuốt chửng hết một nửa thân thể của Kim Giác lão giả.

“Ngươi... Ngươi ...” Hai mắt Kim Giác lão giả trừng lớn, không thể tin chỉ vào Tiêu Thiên.

Lão không tin nổi tên Nhân tộc trước mắt này ấy vậy mà không tuân theo lẽ thường.

Nào có chuyện còn chưa nói năng gì mà đã thẳng thừng xuống tay rồi!

Ngươi lợi hại như vậy, nhưng tôn nghiêm của cường giả đâu mất rồi, không cần nữa à?

“Hừ, quả nhiên đúng như ta dự liệu, trong mắt lão tràn đầy oán hận, rõ ràng là thẹn quá hoá giận sau khi gian kế bị nhìn thấu đây mà.” Tiêu Thiên hừ lạnh, nhìn Kim Giác lão giả bằng ánh mắt xem thường.

“Truyền thừa chi linh của Thần tộc cổ chỉ có chút ít đầu óc vậy thôi đó hả?”

Nghe Tiêu Thiên nói vậy, Kim Giác lão giả bị nuốt đến chỉ còn mỗi cái đầu vừa ấm ức vừa phẫn nộ.

Lão trừng mắt nhìn Tiêu Thiên, há miệng mắng chửi: “Nhân tộc, ta rủa ngươi * (Tự hình dung theo gia phả đi nhá.)”

Lời còn chưa nói hết, Kim Giác lão giả đã bị hệ thống nuốt chửng hoàn toàn, biến mất trước mắt hắn.

Ting!

Sau khi nuốt chửng Kim Giác lão giả, hệ thống dưới dạng quả cà chua lớn đột nhiên bất động.

Một khung bong bóng thình lình nhảy ra trên đỉnh đầu nó.

[Hệ thống đang trong quá trình thăng cấp.]

“Ồ hố, còn có thể thăng cấp?” Tiêu Thiên ngược lại hết sức kinh ngạc, quan sát trái phải quả cà chua này một chút, cuối cùng rời khỏi thức hải.

Khi Tiêu Thiên lần nữa mở mắt ra thì phát hiện mình vẫn đang nằm đắp kín chăn trên giường linh thạch.

Toàn bộ cung nữ và người hầu kẻ hạ bốn phía đã lui xuống hết.

Đây cũng là quy củ do Tiêu Thiên định ra, nếu như hắn ngủ thiếp đi, hắn không hy vọng có người đến gần mình.

Tuy hắn đã cố hết sức giảm bớt năng lực nhận thức của mình đến cực hạn trong lúc ngủ để tránh việc bị đánh thức.

Nhưng một số thói quen nghề nghiệp trong quá khứ có thể khiến hắn bừng tỉnh.

Ngủ không ngon giấc!

Tiêu Thiên duỗi lưng, giấc ngủ này vẫn được tính là thoải mái.

Tuy linh thạch khá cứng, nhưng thứ đồ chơi này mơ hồ ẩn chứa linh khí, cho nên nó cực kỳ ấm áp.

Thế nên dùng làm giường ngủ, tuy xa xỉ thật nhưng cũng vô cùng dễ chịu.

Có điều, thời điểm Tiêu Thiên duỗi người, có một sát thủ mặc áo đen toàn thân đang ngồi xổm trên nóc nhà của Thân Vương cung.

Hắn nhìn chằm chằm Tiêu Thiên đang nằm trên giường linh thạch bên dưới bằng ánh mắt lạnh thấu xương, trong lòng thầm cười giễu.

“Không hổ là phu quân mà Nữ Đế độc sủng, thật sự rất xa xỉ, thế mà lại dùng nhiều linh thạch tới vậy để làm giường.”

“Nhưng thật đáng tiếc, thời gian thư thả của ngươi đã chấm dứt.”

Sát thủ ẩn mình trong bóng tối, trở tay cầm dao găm lên rồi bất chợt phóng xuống, thoáng chốc đã rơi xuống phía sau Tiêu Thiên.

Sau đó, hắn đột nhiên hung hăng bổ cán dao găm trong tay tới vị trí cái cổ của Tiêu Thiên.

Hắn cực kỳ tự tin, một khi cán dao kia nện xuống, tên phế vật Thân Vương trước mắt này sẽ bất tỉnh nhân sự ngay lập tức.

Cho dù trên người đối phương có loại đồ vật toát ra linh khí hộ thân thì cũng không đỡ được chiêu công kích này của mình!

Khoảnh khắc cán dao tiếp xúc vô cùng thân mật với cổ của Tiêu Thiên.

Tia lửa bùng lên song song với lưỡi dao gãy vỡ.

Trong ánh mắt tràn ngập hoảng sợ của sát thủ, lưỡi dao trong tay hắn vỡ tan tành, rơi ào ào xuống đất.

Tiêu Thiên ngạc nhiên nghiêng đầu nhìn lại, tiếp xúc ánh mắt với tên sát thủ đang ngây ngốc.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, cảnh tượng này rất mực ngượng ngùng.

“Ngươi... làm gì đấy?” Tiêu Thiên nhìn tên sát thủ trước mắt này với nét mặt sửng sốt.

Sát thủ thấy Tiêu Thiên đang kinh ngạc nhìn mình, mồ hôi lạnh lập tức tuôn ra nườm nượp trên trán: “Ta... Ta không phải cố

ý, ngài có tin không?”

???

Ta tên Phùng Mông, là Địa Sát trong Song Sát, thuộc hạ của Ẩn Sát Quỷ, một trong lục tà của Hắc Hồn điện.

Hôm nay, ta và Thiên Sát cùng đến hoàng thành của hoàng triều Đại Viêm thực hiện nhiệm vụ theo mệnh lệnh của Ẩn Sát Quỷ đại nhân.

Chương 78. Tiêu Thiên tràn đầy năng lượng tích cực

Nhưng ta lại gặp phải quái vật!

Vốn dĩ nhiệm vụ đang được hoàn thành rất tốt, Thiên Sát đã thành công bắt đi Hộ Bộ Thượng Thư Chung Dương Minh.

Chung Dương Minh này có năng lực quá mức xuất chúng, hàng loạt hành động của ông ở Nam Cương đã làm suy yếu kế hoạch của Hắc Hồn điện bọn họ rất nhiều.

Ông lại là cận thần của Nữ Đế, thê tử ông còn là đại tướng quân của Đại Viêm.

Bắt đầu ra tay từ ông sẽ càng dễ thâm nhập vào hoàng triều Đại Viêm hơn.

Ngoài ra, nhiệm vụ của mình chính là lẻn vào hoàng cung bắt lấy Thân Vương Tiêu Thiên vừa được tấn phong.

Kẻ này là nam sủng của Nữ Đế, tuy hắn chỉ là một người bình thường nhưng lại có thể khiến cho Nữ Đế say mê đến điên đảo thần hồn, có thể thấy được hắn cũng có bản lĩnh riêng.

Tiến hành cùng lúc từ cả hai phía Chung Dương Minh và Tiêu Thiên, nhất định sẽ mang lại hiệu quả rõ rệt.

Kế hoạch rất tốt, Thiên Sát bên kia đã thành công mỹ mãn.

Nhưng...

Phùng Mông vô cùng sợ hãi nhìn Tiêu Thiên đang ngồi trước

mặt, không dám nhúc nhích.

Sao lại thế này?

Bởi vì vị Thân Vương chẳng khác nào phế vật trong tình báo ở trước mắt này đang vừa suy nghĩ, vừa thỉnh thoảng nhặt một mảnh kim loại vỡ của dao găm trên mặt đất lên.

Sau đó, hắn dùng tay không chầm chậm rãi bóp tất cả mảnh vỡ lại, dáng vẻ hệt như đang nhào nặn bùn!

Phải biết rằng, dao găm này là binh khí linh khí cực phẩm lục giai được sư tôn ban tặng.

Nó vô cùng sắc bén, đôi khi mình không cẩn thận còn bị rạch một vết trong lúc lau chùi dao.

Nhánh tình báo trong điện đều là lũ bại não cả à?

Ngươi vậy mà dám nói với lão tử rằng tên quái vật trước mắt này là người bình thường.

Chắc ta giáng cây búa xuống đầu ngươi luôn quá!

“Thân Vương đại nhân, ta nghe thấy động tĩnh...” Chợt có tiếng nói và tiếng bước chân của nữ cấm vệ truyền đến từ ngoài cung.

“Ta không mặc quần áo, đừng vào đây.” Tiêu Thiên xanh mặt, đột nhiên quát lên: “Chỉ là không cẩn thận đụng ngã đồ thôi, không có việc gì.”

“Các ngươi... gọi Lưu Diễm tới là được.”

Một nhóm nữ cấm vệ ngoài cung lập tức đỏ mặt, bốn mắt nhìn nhau rồi cùng lùi lại.

Có người vội vàng chạy đi báo với Lưu Diễm.

Đúng lúc tối nay Lưu Diễm đang trực ở gần đó, nàng gấp gáp chạy tới.

Sau khi nghe thuộc hạ báo lại, Lưu Diễm đoán có lẽ bên trong đã xảy ra chuyện, vội vã phân phó hai bên trái phải: "Bệ hạ cực nhọc, đừng kinh động đến nàng, các ngươi canh giữ ở cổng, ta vào xem thử."

"Rõ!" Các nữ cấm vệ đáp lời và nhìn theo Lưu Diễm tiến vào Thân Vương cung.

Thân Vương cung cũng không nhỏ, xuyên qua tiền sảnh rồi đi vào sân sau quen thuộc.

Lưu Diễm liếc mắt đã thấy kẻ áo đen trên mặt đất, nàng biến sắc: "Thân Vương đại nhân, đã xảy ra chuyện gì ạ?"

"Ta vừa tỉnh ngủ, gia hỏa này đã dùng dao găm muốn bổ ta ngất xỉu." Tiêu Thiên chỉ vào Phùng Mông, biểu cảm rất nghiêm túc: "Bệ hạ bên kia có phát hiện động tĩnh của nơi này không?"

"Thân Vương đại nhân yên tâm, ta vừa nãy ở cách đây không xa, nơi này căn bản không có động tĩnh gì, tất nhiên không hề kinh động đến bệ hạ." Lưu Diễm nhanh chóng trả lời, nàng biết điều Tiêu Thiên lo lắng nhất chính là bại lộ thực lực.

Tiêu Thiên thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt cũng buông lỏng rất nhiều: "Vậy thì tốt, không kinh động đến nàng ấy là được."

"Thân Vương, hung khí đâu ạ?" Lưu Diễm xem xét xung quanh, nhưng lại không nhìn thấy dao găm trong miệng Tiêu Thiên đâu.

Tiêu Thiên xòe tay ra, để lộ viên bi sắt trong lòng bàn tay: "Thời điểm hắn bổ ta thì nó vỡ nát hết rồi, ta nhàm chán nên nhào nặn chơi một chút, tặng cho ngươi."

“Thu lại phế phẩm đi, hẳn là có thể bán được ít tiền nhỉ?”

Khóe miệng Lưu Diễm co giật, nàng nhận lấy viên bi sắt này, cẩn thận cảm nhận thì phát hiện thứ đồ chơi này chính là Linh Phong Kim, một đống thế này mua được mười vạn linh thạch là chuyện dễ như trở bàn tay.

“Tạ Thân Vương ban thưởng.” Lưu Diễm cũng không khách khí, sau khi nhận lấy bèn bày tỏ cảm kích Tiêu Thiên.

Sau đó, nàng lại quay đầu nhìn người đang ngồi trên đất, trông thấy ký hiệu trên áo bào của đối phương, nàng hừ lạnh: “Lại là người của Hắc Hồn điện, tuổi tác này, lại lẻn vào hoàng cung mà không bị phát hiện.”

“Xem ra, ngươi hẳn là một trong Song Sát, thuộc hạ của Ẩn Sát Quỷ trong lục tà?”

Phùng Mông ngã phịch xuống đất, vội vã chắp tay: “Vị tỷ tỷ này quả là có ánh mắt tinh tường, tiểu nhân là Địa Sát Phùng Mông, chuyện lúc nãy đều là hiểu lầm cả.”

“Hiểu lầm?” Lưu Diễm nhìn chằm chằm Phùng Mông với vẻ dữ tợn: “Đêm hôm ngươi xông vào hoàng cung hành thích Thân Vương, ngươi nói với ta đây là hiểu lầm?”

“Không phải hành thích đâu, ta chỉ dùng cán đao thôi mà, Thân Vương đại nhân, ngài nhớ kỹ lại một chút đi, ta dùng cán dao đúng không?” Phùng Mông hấp tấp giải thích rồi nhìn về phía Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên gật đầu nhè nhẹ: “Ngươi thật sự chỉ dùng cán dao.”

Chương 79. Tiêu Thiên tràn đầy năng lượng tích cực 2

“Thật ra ta vào trong cung chỉ vì muốn thám thính tình hình dựa theo tình báo và bắt một tên người hầu đi mà thôi, vừa rồi ta nhận lầm người.” Phùng Mông lộ ra nụ cười nịnh nọt: “Tuyệt đối không có dẫu chỉ là một nửa ý nghĩ hành thích đâu ạ!”

Tiêu Thiên trầm ngâm một lát, sau đó quay đầu nhìn về phía Lưu Diễm: “Ta cảm thấy kẻ này đang coi ta là một thằng ngu.”

“Ngươi cứ chấp nhận số mệnh đi thôi.” Lưu Diễm bên cạnh thở dài, nhìn sang Phùng Mông đang nói hươu nói vượn: “Hắc Hồn điện các ngươi cũng quá xui xẻo, lại rơi vào tay Thân Vương đại nhân.”

“Lại?” Lời này của Lưu Diễm khiến cho Phùng Mông ngớ người.

Hình như Hắc Hồn điện bọn họ mới trêu chọc Tiêu Thiên có một lần thôi mà, cái gì gọi là lại rơi...

Phút chốc, con ngươi Phùng Mông đột nhiên co rút, tay run rẩy chỉ vào Tiêu Thiên: “Ngươi... Ngươi là Diêm Vương!”

Độc Chiểu lão nhân, một trong lục tà của Hắc Hồn điện bọn họ đến núi Thanh Viêm làm việc, kết quả lại bị một người tự xưng là Diêm Vương làm cho nổ tung cùng ba ngọn núi, đến nỗi hài cốt cũng không còn.

Huyết Vân lâu đỉnh đỉnh đại danh ở vực Nam Hoang bị vị cường giả bí ẩn gọi là Diêm Vương này triệt để hủy diệt trong

vòng một ngày.

Thân phận thật sự của Diêm Vương này lại là Tiêu Thiên!

Tên tiểu bạch kiểm mê hoặc Nữ Đế Tử Nhược Yên trong mắt mọi người?

Vậy mà mình còn vọng tưởng bắt sống kẻ đáng sợ như vậy.

Đã thế hắn còn ngu xuẩn nói với người ta đây là hiểu lầm, còn hỏi người nọ có tin không.

Cười khổ hai tiếng, Phùng Mông che hai mắt đã hằn lên tia chết chóc.

Dù sao cũng khó tránh khỏi cái chết, không bằng bùng phát hào quang rực rỡ vào thời điểm cuối cùng của sinh mệnh.

“Tiêu Thân Vương!” Phùng Mông đột nhiên hét lớn, hắn muốn thiêu đốt linh khí, đốt cháy tuổi thọ của mình, chết quang vinh, chết ngoạn mục.

Nhưng âm thanh Phùng Mông vừa vang lên, hắn đã thấy sắc mặt Tiêu Thiên biến đổi kịch liệt, trông như đang khủng hoảng vì chuyện gì đó.

Sau đó, Phùng Mông nhìn thấy một màn mà cả đời này hắn sẽ không tài nào hiểu được.

Hắn thấy Tiêu Thiên dùng tay không kéo sang bên cạnh một phát, không khí hoàn toàn trống trải lập tức bị xé toạc ra một vết nứt, bên trong toát ra dòng chảy hắc ám sâu thăm thẳm.

Tay không xé mở không gian?

Phùng Mông còn chưa kịp tỉnh táo lại thì đã bị Tiêu Thiên bóp cổ, không thể phát ra được bất cứ thanh âm nào nữa.

Linh khí trong cơ thể bị đánh nát bấy ngay tức khắc.

“Ta vốn còn nghĩ trời cao có đức hiếu sinh, thiện chí giúp người, khoan dung với người khác. Ta từng nghĩ sẽ tha cho ngươi một mạng, nói không chừng sau này cải tạo thành công, còn có thể lần nữa quay lại làm người, cống hiến một chút cho thế giới này.”

“Nào ngờ, lòng ngươi lại ác độc như thế, nhìn thấu điểm yếu không muốn bại lộ thực lực của ta.”

“Cố ý lớn tiếng gào thét, chấn động linh khí, muốn kinh động bệ hạ để vạch trần thực lực của ta?”

“Sau đó hại ta rơi vào cảnh cả ngày bận rộn làm bạn với chém giết sinh tử à.”

“Đáng tiếc, con người ta luôn mềm lòng, ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, chỉ cần ngươi mở miệng xin lỗi, thành tâm ăn năn, ta sẽ cho ngươi một con đường sống.”

Tiêu Thiên nhìn Phùng Mông trước mắt với nét mặt chân thành.

Nhưng Phùng Mông bị Tiêu Thiên bóp cổ, miệng mở rộng nhưng chỉ có thể ê a, căn bản không nói nên lời, cả thở cũng không ra hơi.

Hắn vùng vẫy tay chân, không ngừng vung tay với Tiêu Thiên.

“Thà chết cũng không chịu cầu xin ta tha thứ, còn dùng tay khiêu khích ta à?” Tiêu Thiên thở dài, vô cùng tiếc hận: “Haiz, trách ta lắm chuyện rồi.”

Nói xong, Tiêu Thiên tiện tay hất lên, ném Phùng Mông vào trong khe nứt không gian, mặc cho đối phương bị dòng chảy hỗn loạn trong không gian cắt chém.

Sau đó, Tiêu Thiên khép hai tay lại, dùng sức hàn gắn vết nứt do mình xé ra.

“Ta thao cả nhà ngươi **...”

Âm thanh trong khe nứt không gian ngưng bặt khi khe nứt biến mất.

Lưu Diễm bên cạnh im lặng không nói lời nào, trước có hủy thi diệt tích, nay có khoan dung với người khác.

Năng lực phân tích của Thân Vương đại nhân luôn là...

Không hề tầm thường như thế.

???

Tuy mọi chuyện đã được xử lý một cách hoàn mỹ nhưng trong lòng Tiêu Thiên vẫn có chút không yên.

Hắn vô cùng lo lắng, tiếng quát to của Phùng Mông ban nãy sẽ làm kinh động đến Tử Nhược Yên.

Cho nên Tiêu Thiên sai Lưu Diễm lặng lẽ đi Ngự Thư phòng ngó nghiêng xem, xác định tình huống một chút.

Có đôi khi Tử Nhược Yên sẽ tăng ca làm việc phê duyệt tấu chương, sau đó nghỉ ngơi một hồi ở hậu phòng của Ngự Thư phòng, chỉ khi nào cần che mắt thì mới đến cung Thân Vương để ngủ.

Sau khi Lưu Diễm rời đi không bao lâu thì trở về, vẻ mặt đầy kỳ lạ.

“Thế nào?” Nhìn thấy Lưu Diễm qua đây, Tiêu Thiên vội vàng hỏi.

Lưu Diễm lắc đầu: “Bệ hạ không ở đó, nghe cấm vệ bên kia nói

nửa canh giờ trước Đại Tướng Quân vội vàng vào cung, sau đó bệ hạ rời khỏi theo bà ấy."

Chương 80. Tiêu Thân Vương vô cùng hoảng sợ

“Diệu thật, ngươi nói chuyện này không phải trùng hợp à?” Tiêu Thiên hưng phấn vung tay lên, triệt để yên lòng, phất tay hướng phía Lưu Diễm: “Được rồi, ngươi đi trực tiếp đi, nhớ kỹ phải đứng trang công ta dạy cho ngươi đó.”

“Tranh thủ thời gian tăng thực lực lên đi, không thì cứ luôn có mấy con côn trùng nhỏ tới quấy rầy ta miết.”

Lưu Diễm không có hé răng, yên lặng gật đầu.

Hình dung Phùng Mông Sinh Tử cảnh cửu trọng lục giai như là một con côn trùng nhỏ, cũng chỉ có Thân Vương đại nhân thôi.

Sau khi Lưu Diễm rời đi, Tiêu Thiên tiếp tục nằm trên chiếc giường linh thạch ấm áp.

“Đêm nay bị dọa làm cho hoảng sợ, ngày mai khiến Chung Dương Minh làm nhiều món ăn ngon chút.” Tiêu Thiên đưa ra quyết định xong, đánh một giấc ngon say.

Một đêm rất nhanh đã trôi qua.

Chung phủ.

Chung Linh lo lắng đứng ở trong tiền viện, yên lặng chờ đợi.

“Linh Nhi!” Lúc này, Chung Lệ Song khuôn mặt đầy vẻ mệt mỏi vọt vào, vội vàng hỏi: “Thế nào, trong thành có tin tức về cha con không?”

Chung Linh bèn vội vàng lắc đầu: “Không có, con gái đã tìm khắp trong thành rồi, căn bản là không có phát hiện ra phụ thân ở đâu.”

“Ta cũng đã tìm một vòng xung quanh hoàng thành rồi, cũng không phát hiện dấu vết của cha con.” Chung Lệ Song trên ghế đá ngồi trong sân, hai tay không khỏi siết thật chặt.

Vụt!!

Nơi xa có đường sáng xẹt qua, một bóng người đột nhiên rơi vào trong Chung phủ.

Người tới chính là Tử Nhược Yên mặc bộ thường phục!

“Bệ hạ!” Bên này, Chung Lệ Song vội vã nhìn hướng đối phương: “Thế nào rồi?”

“Chung di, ta không tìm thấy tung tích của Chung thúc.” Tử Nhược Yên lắc đầu, vẻ mặt cũng hết sức nghiêm trọng.

Đêm qua, Chung Lệ Song bỗng nhiên xông vào trong hoàng cung, nói là Chung Dương Minh đã bị người bắt đi rồi, cầu nàng tìm giúp ở xung quanhhoàng thành, xem có thể bắt kịp đoạt người về được không.

Bản thân mình là Chung Lệ Song và Chung Dương Minh nhìn lớn lên, hai người lại vô cùng ủng hộ mình.

Gặp phải chuyện như thế, Tử Nhược Yên đương nhiên phải ra tay rồi. Nàng lập tức lao ra hoàng cung, căn bản là không có làm những người khác phát hiện.

Có điều với thực lực Nhập Thánh cảnh cửu giai của Tử Nhược Yên, tốc độ phi độn đã hết sức đáng sợ rồi, nhưng căn bản là không tìm được bất kỳ dấu vết gì cả.

Bịch!

Chung Lệ Song ngã ngồi trên mặt đất, trong mắt tràn đầy sự hối tiếc: “Ta... đều tại ta cả.”

“Hôm qua ta không nên cãi nhau với ông ấy, lại còn giận dỗi đuổi ông ấy ra phòng nữa. Nếu như ở bên cạnh ta thì làm sao ông ấy có thể bị bắt đi được chứ.”

Nói rồi, viền mắt của vị nương tử thiết huyết là Chung Lệ Song đỏ lên, lóe ra lệ quang.

Đặc biệt là vừa nghĩ đến đủ loại chuyện với trượng phu mình Chung Dương Minh trong quá khứ, tâm trạng hối hận của bà lại càng sâu đậm hơn, cũng càng thêm lo lắng hơn.

Với thân phân của trượng phu bà, bị đối phương bắt đi thì chắc chắn là không có chuyện tốt.

Nói không chừng vẫn còn nguy hiểm đến tính mạng nữa!

“Có lẽ nguyên do lớn nhất khiến Chung thúc bị bắt đi chính là vì có liên quan đến chuyện bên Nam Cương.” Tử Nhược Yên chậm rãi lên tiếng, bắt đầu suy đoán.

“Bản thân Nam Cương hỗn loạn không gì sánh được, hôm nay dưới sự chủ trì của Chung thúc, nơi ấy đã ổn định hơn nhiều.”

“Bởi vậy nên đã bắt được rất nhiều người âm thầm lẻn vào trong số những lưu dân ở nơi đó, e là đã làm hỏng chuyện của một số người.”

“Để trả thù, bọn họ bắt Chung Dương Minh đi.”

“Mà có năng lực có thể tiến vào hoàng thành thần không biết quỷ không hay, bắt đi Hộ Bộ Thượng Thư của Đại Viêm như thế...”

Nghĩ tới đây, sắc mặt Tử Nhược Yên đầy lạnh lẽo, trong lòng đã có đáp án.

“Hắc Hồn điện!”

Nghe được ba chữ này, khuôn mặt của Chung Lệ Song càng trắng thêm vài phần.

Phong cách hành sự của Hắc Hồn điện cực kỳ quái đản thô bạo, trượng phu bị mang đi, chỉ sợ...

“Bệ hạ, con người ta chưa bao giờ cầu xin ngài chuyện gì cả, nhưng van cầu ngài hãy mau mau cứu ông ấy đi.” Hai đầu gối Chung Lệ Song mềm nhũn, chính là quỳ xuống hướng phía Tử Nhược Yên.

Tử Nhược Yên thấy vậy bèn vội vươn tay, đỡ lấy Chung Lệ Song: “Chung di, tuy chúng ta là quân thần nhưng ta cũng là Tiểu Nhược Yên của ngươi mà.”

“Yên tâm đi, ta sẽ mang Chung thúc trở về, lấy danh nghĩa cá nhân.”

Chung Lệ Song không nhịn được rơi lệ, nắm hai tay của Tử Nhược Yên: “Cảm ơn, Chung di cám ơn ngươi.”

“Chiếu cố kỹ mẫu thân của ngươi.” Tử Nhược Yên nhìn sang Chung Linh ở bên cạnh. Sau khi nàng phân phó xong thì thả người ngưng tụ độn quang, bay nhanh về phía nan.

Chung Lệ Song đưa mắt nhìn Tử Nhược Yên rời khỏi rồi lau nước mắt, ánh mắt cũng trở nên kiên nghị: “Không được, ngộ nhỡ kẻ địch dùng kế điệu hổ ly sơn, thừa dịp bệ hạ rời khỏi, trên thực tế còn chưa đi xa thì sao?”

“Linh Nhi, ở yên trong nhà đi, đừng chạy loạn, mẹ đi tìm cha con ở xung quanh tiếp.” Chung Lệ Song dặn dò Chung Linh, sau đó

cũng vội vàng lại chạy ra khỏi Chung phủ.

Chương 81. Tiêu Thân Vương vô cùng hoảng sợ 2

“Mẹ!” Chung Linh hô lên một tiếng, thế nhưng Chung Lệ Song đã lao ra Chung phủ rồi, cũng không hề quay đầu lại.

Chung Linh đứng ở trong sân, nỗi lòng cũng lộn xộn như tơ rối.

Nếu không phải lúc người nọ bắt phụ thân đi vừa lúc bị lão quản gia thấy, e là phải rất lâu sau đó mới phát hiện ra không thấy phụ thân đâu cả.

“Không biết bệ hạ có thể cứu phụ thân về được không, ngộ nhỡ đã đoán sai thì sao?”

“Nếu như mẫu thân có thể trực tiếp tìm được phụ thân thì tốt rồi.”

Chung Linh đi qua đi lại tại nguyên chỗ, đang đi đang đi thì bỗng nhiên cơ thể mềm mại run lên.

“Thân Vương đại nhân!” Hai mắt Chung Linh sáng ngời, vội vàng lao ra khỏi Chung phủ, nhằm về phía hoàng cung giống như một cái bóng vút quả màu lửa đỏ.

Hoàng cung, cung Thân Vương.

Lưu Diễm đã hoàn thành lời dặn huấn luyện đứng trang công của Tiêu Thiên, đang xoa xoa hai chân tê dại.

Bỗng nhiên phía trước truyền đến tiếng bước chân dồn dập, nàng ngẩng đầu nhìn lên thì phát hiện Chung Linh đang hoang

mang rối loạn mang mang chạy tới.

“Lưu tỷ, Thân Vương có ở đây không?” Chung Linh chạy lại gần rồi vội vàng hỏi.

“Thân Vương chắc là còn chưa ngủ dậy đâu, thiếu tướng quân, đây là sao vậy?” Vẻ mặt Lưu Diễm mờ mịt.

“Cha ta biến mất rồi.” Chung Linh nói xong, không để ý tới Lưu Diễm đang có vẻ mặt kinh ngạc, vội vàng nhảy vào cung Thân Vương.

“Cha biến mất rồi?” Sau khi phản ứng, Lưu Diễm vội vàng đi theo Chung Linh chạy vào cung Thân Vương.

Bọn họ đi vào, nhìn thấy Tiêu Thiên đang nằm trên chiếc giường linh thạch ngáy o o, ngủ ngon cực kỳ.

“Thân Vương đại nhân.” Chung Linh cũng bất chấp, vội mở miệng hô lên.

Tiêu Thiên nằm trên giường linh thạch mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, chống tay ngồi dậy: “Ưm? Sao thế... con nít ranh nhà ngươi, tới sớm như vậy làm gì?”

Chung Linh vội vàng nói, trong giọng kèm theo tiếng nức nở: “Thân Vương đại nhân, đêm qua thời gian, không biết là người nào, ban đêm xông vào chúng ta Chung phủ, đem ta cha bắt đi, đến bây giờ cũng còn không tìm được.”

“Ban nãy bệ hạ suy đoán, ông ấy có thể là bị người của Hắc Hồn điện bắt đi rồi, đã đuổi theo phía nam tìm kiếm.”

“Nhưng mà ta thực lo sợ, lo lắng cha sẽ gặp chuyện không may. Ta biết ngài từng nói là ghét đánh đánh giết giết, thế nhưng lúc này đây ngài có thể mau cứu...”

Chung Linh còn chưa nói hết lời thì đã bị Tiêu Thiên trực tiếp cắt đứt.

“Ngươi nói cái gì cơ!” Tiêu Thiên lập tức tỉnh hồn lại, nhìn Chung Linh đầy hoảng sợ: “Ngươi nói đầu bếp của ta bị bắt đi rồi ư?”

Đầu bếp?

Chung Linh: “???”

Chung Linh vốn đang rất hoảng loạn lo lắng, lại bị những lời mà Tiêu Thiên nói ra làm cho không còn cảm xúc nữa.

Cha ta coi ngài như huynh đệ, ngài lại coi cha ta như đầu bếp?

Nói như thế nào đây?

Chung Linh suy nghĩ một hình, hình như không có vấn đề gì cả.

Không hổ là ngài mà, Thân Vương đại nhân.

“Ặc...” Tiêu Thiên nhìn vẻ mặt kỳ lạ của Chung Linh, có chút xấu hổ: “Ban nãy không tính, làm lại một lần.”

Tiêu Thiên một lần nữa nằm lên chiếc giường linh thạch, một lúc sau đột nhiên nhảy dựng lên, vẻ mặt đầy kinh hãi: “Ngươi nói cái gì, Chung lão ca của ta đã bị bắt đi rồi ư?”

Chung Linh và Lưu Diễm: “...”

“Được rồi, chỉ đùa một chút thôi.” Tiêu Thiên bước xuống chiếc giường linh thạch, tặc lưỡi chậc chậc: “Khó trách ngày hôm qua bệ hạ lại không ở trong cung, thế mà lại xảy ra chuyện như vậy.”

“Ai gan lớn như thế, dám động thủ bắt đi Hộ Bộ Thượng Thư

ở hoàng thành vậy."

Lưu Diễm ở bên cạnh kịp thời nhắc nhở: "Thân Vương đại nhân, lẽ nào ngài đã quên, đêm qua không phải cũng có một tên to gan lớn mật ẩn náu vào trong cung để ra tay với ngài sao?"

"Cái gì, ai chán sống luẩn quẩn trong lòng, lại đi ra tay với Thân Vương thế?" Chung Linh bên cạnh nghe thấy lời Lưu Diễm nói thì càng hoảng sợ.

Đây không phải muốn chết à?

Lưu Diễm cũng mở miệng lần nữa, kể lại toàn bộ chuyện đã xảy ra đêm qua cho Chung Linh nghe.

"Hay cho một... Rộng lượng với người khác, giúp mọi người làm điều tốt." Khóe miệng Chung Linh co giật, rốt cuộc là chuyện mà Thân Vương đại nhân có thể làm ra được.

"Hắc Hồn điện, lại là cái Hắc Hồn điện này, khinh người quá đáng." Tiêu Thiên ôm trán, rơi vào trầm tư: "Tại sao bọn họ phải nhằm vào ta?"

"Nhằm vào Thân Vương đại nhân?" Chung Linh và Lưu Diễm đều quay đầu, nhìn Tiêu Thiên.

Lời này là nói từ đâu thế, theo các nàng thấy thì Hắc Hồn điện chỉ là trùng hợp đụng phải Tiêu Thiên mà thôi.

Dù sao trong quá khứ Hắc Hồn điện giống như là Huyết Vân lâu, thích thường thường làm ra một chút động tác nhỏ đối với hoàng triều Đại Viêm.

Tiêu Thiên giang hai tay ra, nhìn hai nàng: "Suy nghĩ kỹ một chút, từ khi ta trở thành Đại Viêm Thân Vương tới nay, an phận thủ thường, mỗi ngày đơn giản là ăn ngon chút, uống rượu chút, không trêu ai chọc ai đúng không?"

Chung Linh và Lưu Diễm suy nghĩ một chút, sắc mặt kỳ lạ gật đầu.

Chương 82. Mắc chứng hoang tưởng bị hại

Hình như, thật đúng là như vậy.

Vẻ mặt Tiêu Thiên âm trầm: "Hắc Hồn điện, đầu tiên là lão già làm ta trắng đẹp lên kia, chả hiểu tại sao lại tới núi Thanh Viêm chặn đường ta, mặt ngoài thì giống như trùng hợp, nhưng nếu đi sâu truy đến cùng thì có thật sự là như vậy không?"

"Bọn họ phát hiện ra manh mối về ta trong chuyện của Huyết Vân lâu, cho nên cố ý đến tìm tòi nghiên cứu một hai, khả năng này không phải là không có."

"Lúc này đây Hắc Hồn điện xuất thủ, con người rắn rỏi dù cận kề cái chết cũng không chịu cầu xin tha thứ kia có mục đích trực tiếp là ta đây."

"Hơn nữa, hoàng triều Đại Viêm nhiều người như vậy, cố tình đi bắt Chung Dương Minh để làm gì?"

"Vì sao không ra tay với Lưu Ngạo Thiên chứ? Ông ta chính là Thừa Tướng đấy, nếu muốn nhằm vào hoàng triều Đại Viêm thì ra tay với ông ta không phải là rất tốt à?"

"Cố tình lại muốn ra tay với Chung Dương Minh có quan hệ tốt nhất với ta."

"Ta có lý do để hoài nghi, Hắc Hồn điện có khả năng đang nhằm vào ta."

Một đoạn lời nói của Tiêu Thiên khiến Chung Linh và Lưu Diễm đồng thời che mặt, các nàng rất muốn nói.

Thân Vương đại nhân, ngài thực sự đã suy nghĩ nhiều rồi.

Ngài ở trong mắt người ta chỉ là một người bình thường thôi, ai sẽ đến nhằm vào ngài chứ?

“Chờ đã, đây là kế sách, bọn họ bắt Chung Dương Minh đi, chính là muốn ép cho ta phải ra tay cứu giúp.”

“Mà hiện tại bệ hạ vừa lúc đang qua bên phía Hắc Hồn điện, nếu như ta ra tay thì chẳng phải vừa lúc bị nàng gặp được, thực lực của ta không phải sẽ bại lộ à?”

“Một khi thực lực của ta bại lộ, bệ hạ tất nhiên sẽ không tiếp tục để cho ta làm loại chuyện rảnh rỗi trông giữ cửa nhà kho nữa.”

“Ăn người miệng ngắn, bắt người tay ngắn, nương tử mở miệng bảo ta làm việc, đâu dễ dàng từ chối được.”

“Thời gian dài lâu rồi tình cảm phu thê giữa ta và bệ hạ chuyển biến xấu, khắc khẩu không ngớt, thậm chí còn có khả năng đấu nhau.”

“Nói không chừng, còn có thể đuổi ta ra khỏi cung nữa.”

“Mà thực ra, nếu như Chung Thượng Thư có chuyện bất trắc, chẳng phải là ta sẽ không ăn được thức ăn ngon mỹ vị như vậy nữa?”

“Đáng giận thật, vì sao luôn có loại điêu dân như thế muốn hại bản vương chứ!”

Tâm trạng của Tiêu Thiên bắt đầu bắt đầu nôn nóng, đi qua đi lại ở trong sân, không ngừng lắc đầu.

“Không được, chuyện này tuyệt đối không được, Hắc Hồn điện không hổ là thế lực đen tối ác độc làm ác một phương, thảo gian nhân mạng.”

“Thật là đáng sợ, ta phải đi đánh chết bọn họ!”

Cơ thể Tiêu Thiên chậm rãi bay lên bầu trời, cúi đầu nhìn Chung Linh ngây người như phỗng: “Yên tâm đi, ta sẽ mang cha ngươi trở về.”

Nói xong tốc độ của Tiêu Thiên đột nhiên bắt đầu tăng lên, trong nháy mắt đã vọt tới trên không trung.

Bùm!!!

Tiếng nổ đùng đoàng kinh khủng vang lên, không khí đều giống như nổ tung, trong nháy mắt Tiêu Thiên đã xông về phía nam.

Toàn bộ hoàng thành có không ít người đều bị tiếng nổ vang bỗng nhiên xuất hiện ấy làm cho hoảng sợ, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nhưng là không hề phát hiện ra thứ gì.

Mà trong cung Thân Vương.

Chung Linh đã không còn bất kỳ sự lo âu nào nữa, Thân Vương đại nhân xuất thủ, nàng tin tưởng phụ thân chắc chắn sẽ an toàn cực kỳ.

Chỉ là...

Như này có chút không giống với tình huống mà Chung Linh tưởng tượng. Nàng vốn cho rằng khuyên bảo Thân Vương ra tay sẽ tiêu hao rất nhiều thời gian.

Thế nhưng nàng mới chỉ nói ra câu đầu tiên, Thân Vương đại nhân đã hoàn thành việc khuyên bảo bản thân luôn rồi.

“Có khi nào Thân Vương đại nhân... quá nhạy cảm chút không, Hắc Hồn điện hẳn là không có ý này đâu nhỉ?” Chung Linh nhìn Lưu Diễm bên cạnh, không biết phải hình dung như thế nào.

Lưu Diễm suy nghĩ một chút, suy đoán: “Có khả năng trước khi Thân Vương đại nhân được triệu hoán đến đây đã gặp phải chuyện gì đó ở giới vực của mình, cứ luôn hiểu lầm người khác vội vã muốn hại hắn.”

“Lưu tỷ, ta bỗng nhiên có chút đồng tình Hắc Hồn điện. Tỷ nói bọn họ đang yên đang lành lại đi bắt cha làm gì chứ?” Chung Linh chớp mắt, nhìn Lưu Diễm bên cạnh.

Thật ra thì, đến bây giờ nàng vẫn còn nghĩ, Tiêu Thiên gấp gáp như vậy, nguyên nhân càng lớn vẫn là bởi vì cha mà không còn thì sẽ không có ai làm đồ ăn ngon cho hắn nữa.

“Không có gì đáng để đồng tình, giống như Thân Vương nói vậy, Hắc Hồn điện này vốn là thế lực dơ bẩn làm hại một phương, kẻ khác nôn mửa, bị tiêu diệt rồi là tốt nhất.” Trong mắt Lưu Diễm tràn đầy vẻ chán ghét.

“Trêu chọc phải Thân Vương đại nhân, cũng xứng đáng bọn họ không may!”

Hoàng triều Đại Viêm, phía Nam hoàng thành.

Tử Nhược Yên ở giữa không trung vẫn đang phi độn qua lại, ánh mắt như điện, dừng ở các nơi phía dưới, đồng thời cảm nhận dao động linh khí.

Nàng không tin, đối phương bắt Chung Dương Minh đi mà lại có tốc độ nhanh như vậy.

Đáng tiếc tìm ven đường lâu như vậy, đã sắp đến địa giới của Nam Cương luôn rồi nhưng vẫn không thể phát hiện tung tích.

Chương 83. Nhìn không thấu Hắc Hồn điện

“Lẽ nào, phải ra khỏi hoàng triều Đại Viêm?” Tử Nhược Yên đứng lơ lửng giữa không trung, chắp hai tay sau lưng, ngắm nhìn phía nam xa xa.

Mặt phía nam của hoàng triều Đại Viêm là phạm vi thế lực mà Hắc Hồn điện nắm trong tay.

Nàng thân là Đại Viêm hoàng đế, nếu tùy tiện xông vào vào thì sẽ vạch mặt với bên đó.

“Đầu tiên phải chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất, sau đó sang Nam Cương tìm một chút...” Tử Nhược Yên cân nhắc trong lòng, bỗng nhiên biến sắc, đột nhiên xoay người quay đầu lại.

Oành!!!

Tiếng nổ tung kinh khủng không ngừng truyền lại từ đằng sau, càng ngày càng tiếp cận.

“Vật gì vậy?” Sắc mặt Tử Nhược Yên nghiêm túc, linh khí trong cơ thể nháy mắt bung ra, bốn phía hóa thành lĩnh vực băng hàn.

Chỉ nghe âm thanh thôi là nàng có thể phán định, có đồ vật gì đó đang dùng tốc độ cực kỳ khủng khiếp tới gần.

“Tới!” Sắc mặt Tử Nhược Yên trịnh trọng, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Thế nhưng còn chưa đợi nàng nhìn rõ ràng thì phát hiện một

bóng người xẹt qua từ bên cạnh, sóng khí chấn động trong nháy mắt đánh thẳng tới.

Vẻ mặt Tử Nhược Yên đột nhiên thay đổi kịch liệt, vội vã vươn tay ra, một thanh trường kiếm băng hàn chắn ngang ở trước mặt, hóa thành màn kiếm sương lạnh.

Keng! Keng! Keng!

Sóng khí điên cuồng đụng chạm vào màn kiếm, phát ra tiếng đánh kim loại thanh thúy, khiến cho thân hình của Tử Nhược Yên không ngừng lùi lại.

“Người nào?” Tử Nhược Yên vung trường kiếm lên, vội vàng bộc phát tốc độ nhanh nhất, hóa thành hàn quang đuổi theo người đó.

Nhưng mà, mới chỉ đuổi theo mấy giây thì Tử Nhược Yên ngừng lại.

Quá là nhanh, đừng nói đuổi theo đối phương, đến cả thân hình đều không nhìn thấy.

Duy chỉ có luồng khí chấn động vẫn còn di lưu ở giữa thiên địa khi đối phương bay vút qua.

“Thật mạnh...” Sắc mặt Tử Nhược Yên nghiêm trọng, đầu ngón tay nắm chặt chuôi kiếm bởi vì dùng nhiều sức mà trắng bệch.

Nàng tấn chức Nhập Thánh cảnh cửu giai, tự nhận là đã có chút địa vị nhỏ nhoi ở thế gian này.

Thế nhưng cường giả xa lạ mới vừa lướt qua bên cạnh mình, đến cả khuôn mặt cũng không nhìn rõ lắm làm cho nàng hiểu được.

Cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên!

“Cường giả này, rốt cuộc là ai vậy?”

Tử Nhược Yên lơ lửng ở giữa không trung rất lâu, nàng vẫn quyết định đuổi theo.

Phương hướng mà cường giả xa lạ này phi độn, vừa lúc là Nam Cương, hơn nữa mục tiêu nói không chừng là Hắc Hồn điện!

Thậm chí nàng hoài nghi, người này không phải là Diêm Vương trong tin đồn chứ?

Tử Nhược Yên có quá nhiều nghi vấn, có lẽ đuổi theo mới có thể lấy được đáp án.

Sau khi Tử Nhược Yên quyết định xong, nàng khống chế tốc độ, đuổi theo về phía trước.

Nếu đã xác định không đuổi kịp, vậy không cần quá mức hao tổn linh khí, phải đảm bảo trạng thái của bản thân, tránh xảy ra ngoài ý muốn.

Nam Cương, vùng đất phía nam hoàng triều Đại Viêm.

Tiếp tục đi ra khỏi hoàng triều Đại Viêm sẽ đến vùng đất Hắc Hồn.

Vùng đất Hắc Hồn có tên này bởi vì chủ nhân Hắc Hồn điện kiểm soát nơi này, đối với người bình thường mà nói, hoàn cảnh sinh tồn cực kỳ ác liệt.

Nhưng đối với một vài tên cực kỳ hung ác, quả thực là chỗ vui chơi hoàn mỹ nhất.

Trong quá khứ, Hắc Hồn điện còn có thể duy trì một chút trật tự.

Mấy năm gần đây, Hắc Hồn điện quản lý nơi này cũng càng ngày càng thả lỏng, làm cho vùng đất Hắc Hồn càng thêm hỗn

loạn.

Nếu không mấy dân chúng ở đây cũng không đến nỗi cuống quít chạy trốn, xông vào Nam Cương của hoàng triều Đại Viêm, trở thành lưu dân.

Nhưng vùng đất Hắc Hồn hỗn loạn thế nào đi nữa, chỗ trung tâm tuyệt đối an ổn, nơi này chính là tổng điện của Hắc Hồn điện.

Trung tâm của tổng điện Hắc Hồn điện được bao quanh trong sơn cốc, cả đại điện màu đen hiện lên ánh sáng giống như dầu đen.

Ở bên hông sơn cốc, trong một tòa tháp bên cạnh tổng điện có một trận pháp giống như nền móng, bỗng nhiên lóe ra ánh sáng chói mắt sáng bóng.

Sau khi quang mang lấp lóe thì hai bóng dáng hiện ra.

Trong tòa tháp, thành viên Hắc Hồn điện cả người khoác hắc bào, mang theo mặt nạ quỷ, nhìn thấy nền móng có động tĩnh, lần lượt đưa tay chạm vào vũ khí, để ngừa bất trắc.

Đợi cho quang mang tán đi hiện ra hình dáng của người này.

Thành viên Hắc Hồn điện vội vàng quì một gối, hành lễ với hắn: "Kính chào Thiên Sát đại nhân!"

"Ừm!" Trận Cơ rời khỏi truyền tống trận, Ẩn Sát Quỷ ngồi xuống hơi gật đầu với Thiên Sát Bàng Đồng, túm Chung Dương Minh bên cạnh, đi ra khỏi toà tháp.

Chung Dương Minh bị bắt căn bản không có chút sức phản kháng, chỉ có thể tùy ý đối phương túm, kéo đông lôi tây đi vào trước tổng điện.

"Đây là tổng điện của Hắc Hồn điện sao?" Chung Dương Minh bị túm, nhìn điện phủ to lớn giữa sơn cốc, đánh giá từ trên xuống

dưới.

Hắc Hồn điện làm loạn biên cảnh phía nam của hoàng triều Đại Viêm, hắn đã sớm như sấm bên tai, lần này chuyện lưu dân Nam Cương.

Chương 84. Nhìn không thấu Hắc Hồn điện 2

Sau lưng không thể thiếu bóng dáng của Hắc Hồn điện!

Đối phương bắt mình qua đây, chỉ sợ không thoát khỏi quan hệ quá lớn với chuyện Nam Cương.

Chỉ là dần dần tới gần Hắc Hồn điện, Chung Dương Minh lại cảm thấy, cảm giác mà cả đại điện mang lại cho mình có chút kỳ quái.

Quá mới.

Cả tổng điện Hắc Hồn điện nhìn qua, thời gian xây dựng hình như chỉ khoảng ba mươi đến bốn mươi năm.

Cho dù có sức mạnh trận pháp bảo trì sạch sẽ nhưng một vài dấu vết năm tháng cũng không dễ dàng che dấu như vậy.

Căn cứ kinh nghiệm quá khứ, Chung Dương Minh cảm thấy suy đoán của mình không thành vấn đề.

Vậy thì Hắc Hồn điện có vấn đề!

Còn không chờ Chung Dương Minh cẩn thận quan sát tiếp, đã bị cưỡng ép túm vào.

Cửa Hắc Hồn điện mở ra, ngưỡng cửa cao cao làm cho Chung Dương Minh lảo đảo một cái, té lăn quay trên mặt đất.

"Đại nhân, Chung Dương Minh của hoàng triều Đại Viêm đã dẫn qua rồi." Thiên Sát Bàng Đồng tiến vào tổng điện Hắc Hồn

điện, lập tức chắp tay bẩm báo.

"Có vẻ, ngươi hành động nhanh hơn Địa Sát nhiều đó, dọc đường không xảy ra vấn đề gì chứ?" Một người hắc bào che mặt, ôm hai tay nhìn về phía Bàng Đồng, hỏi.

Bàng Đồng chắp tay trả lời: "Khởi bẩm đại nhân, thê tử của người này, đại tướng quân Chung Lệ Song phản ứng rất nhanh, mang theo Nữ Đế Tử Nhược Yên ra khỏi thành tìm kiếm."

"Đáng tiếc, bọn họ căn bản không thể ngờ được, chúng ta âm thầm bố trí không ít trận pháp truyền tống che dấu cự ly ngắn, trạm kiểm soát ngầm của hoàng triều Đại Viêm căn bản không phát hiện được."

Bàng Đồng nói đến đây, vẻ mặt rất đắc ý, trong lời nói căn bản không để hoàng triều Đại Viêm vào mắt.

Người hắc bào vừa lòng gật đầu: "Làm tốt lắm!"

Chung Dương Minh bên cạnh nghe thấy sắc mặt cũng âm trầm.

Trên đường bị bắt tới đây, hắn mới biết được tại sao Hắc Hồn điện này có thể thường xuyên lẻn vào hoàng triều Đại Viêm mà không bị người ta phát hiện.

Thì ra âm thầm bố trí truyền tống trận cỡ nhỏ, giấu ở địa giới cực kỳ xảo trá tai quái, rất khó phát hiện.

Bởi vì khoảng cách truyền tống rất gần, dao động thấp, lúc sử dụng cũng sẽ không kinh động bốn phía.

Chung Dương Minh lo lắng, không hiểu rốt cuộc Hắc Hồn điện đang âm thầm mưu tính cái gì.

"Chung Thượng Thư, gần đây bọn ta nghe thuộc hạ báo cáo không ít đại danh của ngươi." Lúc này, ở trung tâm Hắc Hồn điện,

một nam nhân yêu diễm trẻ tuổi, bỗng nhiên xoay người lại, giọng nói dịu dàng mềm mại.

Chung Dương Minh chống đất đứng lên, nhìn chăm chú nam nhân yêu diễm da thịt còn trắng noãn hơn nữ tử, tim gần như rơi xuống đáy cốc.

"Điện chủ Hắc Hồn điện, Bạch Khánh Liên!"

Từ trước đến nay điện chủ Hắc Hồn điện rất ít lộ diện, không biết ở nơi nào, lần này lại xuất hiện?

Không chỉ như thế, Chung Dương Minh cẩn thận đánh giá trong điện, trong lòng càng lạnh lẽo.

Người trong điện rất ít, phóng mắt nhìn đi, tổng cộng cũng chẳng qua là hai mươi người.

Nhưng mà....

Lục tà của Hắc Hồn điện, trừ Độc Chiểu lão nhân đã chết, còn có điện chủ Tà Liên Bạch Khánh Liên.

Tứ tà khác vậy mà đều ở đây!

Ẩn Sát Quỷ Trang Ẩn am hiểu ám sát ẩn núp, chỉ kém vua sát thủ Vân Tôn Lai một chút.

Còn có độc luyện sư Từ Phục cùng Độc Chiểu lão nhân được gọi là, một trong song độc.

Đồ tể Lý Dương phương thức chém giết cực kỳ bá đạo tàn nhẫn, thủ đoạn huyết tinh.

Cuối cùng chính là Thiết Cát Nữ Lý Xuân Hoa sở trường dùng song đao, thích ngược người ta đến chết làm niềm vui.

"Trông có vẻ lần này ta dữ nhiều lành ít, không có cách nào trở

về." Trên mặt Chung Dương Minh lộ ra nụ cười khổ, nhẹ nhàng lắc đầu.

Trong Hắc Hồn điện, đội hình như thế gần như không đường sống phản kháng.

Ánh mắt Chung Dương Minh thản nhiên, chắp hai tay sau lưng đứng trong trong điện: "Ta chẳng qua là chính là một Hộ Bộ Thượng Thư, trước khi chết có thể nhìn thấy trận trượng lớn như vậy của Hắc Hồn điện, cũng coi như chuyến đi này không tệ ."

"Chung Thượng Thư làm gì bi quan như vậy, Hắc Hồn điện bọn ta rất dễ nói chuyện." Âm thanh Bạch Khánh Liên lanh lảnh, khoát tay: "Lần này mời ngươi đến, chẳng qua là thương lượng một chuyện."

"Mời?" Chung Dương Minh thẳng người, lắc đầu: "Nghĩ hết cách, vận dụng thủ đoạn bắt ta đến nơi này cũng gọi là mời sao?"

"Thời kì phi thường, thủ đoạn phi thường, có lẽ Chung Thượng Thư có thể lý giải." Bạch Khánh Liên lắc đầu, nhìn Chung Dương Minh: "Chỉ là có vài chuyện vô cùng đơn giản cần Chung Thượng Thư hỗ trợ."

Nói đến đây, Bạch Khánh Liên cười nói: "Đợi lát nữa Trang Ẩn dưới trướng Địa Sát, sẽ bắt tới Thân Vương Tiêu Thiên."

"Bằng mọi giá, ngươi phải đảm bảo Thân Vương Tiêu Thiên không bị Thừa tướng Lưu Ngạo Thiên phế bỏ."

"Trừ điều đó ra, ngươi phải nội ứng ngoại hợp với Tiêu Thiên, giám sát mọi động tĩnh của Nữ Đế Tử Nhược Yên, sau đó đúng giờ xác định địa điểm, truyền về tình báo mỗi thời mỗi khắc, chuyện lớn chuyện nhỏ của nàng."

"Chỉ thế thôi!"

Chung Dương Minh cau mày: "Giám sát Nữ Đế? Rốt cuộc các ngươi muốn làm gì?"

Chương 85. Ức hiếp đầu bếp của bổn vương

"Tiêu Thiên chẳng qua là một người thường, các ngươi lại coi trọng, cứ phải bảo vệ hắn như vậy?"

Chung Dương Minh xem không hiểu yêu cầu của Hắc Hồn điện.

? ? ?

Trung tâm Hắc Hồn điện, Bạch Khánh Liên kia che miệng cười khẽ: “Muốn làm gì, tại sao đối phó Lưu Ngạo Thiên cũng không phải là chuyện mà ngươi có thể biết được.”

“Về phần Tiêu Thiên, tuy rằng hắn là người thường, nhưng Nữ Đế Tử Nhược Yên lại cực kỳ sủng hạnh, hắn đến sưu tập tình báo đương nhiên không thể tốt hơn.”

“Chung Dương Minh ngươi là cận thần, hiện giờ đi theo Thân Vương quan hệ lại khá tốt.”

“Hai các ngươi cùng nhau giám sát Tử Nhược Yên, chuyện đó không thể tốt hơn.”

“Trừ điều đó ra, ngươi phụ trách chuyện Nam Cương hơi buông lỏng một chút, đừng bắt những tên trinh thám mà phe ta che giấu.”

Bạch Khánh Liên nói xong, Chung Dương Minh cũng không đáp lại, rơi vào trầm tư.

Chung Dương Minh từng suy đoán, Lưu Ngạo Thiên và thế lực

ngoại bộ cấu kết, nói không chừng chính là Hắc Hồn điện.

Hiện giờ xem ra, Hắc Hồn điện và Lưu Ngạo Thiên vậy mà là đối thủ.

Từ trong lời nói Bạch Khánh Liên, Hắc Hồn điện tựa hồ cũng không vội vã ra tay với hoàng triều Đại Viêm, cũng không dự định trực tiếp làm gì Nữ Đế.

Chỉ là giám sát, hơn nữa phải cung cấp tình báo.

Có ý nghĩa gì?

“Chung Thượng Thư, ý của ngươi thế nào?” Bạch Khánh Liên chống khuỷu tay, một tay chống má, nhìn Chung Dương Minh: “Ta thật sự rất thưởng thức ngươi, ngươi tốt nhất đừng không biết tốt xấu.”

Tư thái lời nói của Bạch Khánh Liên làm cho cả người Chung Dương Minh đều nổi da gà, rất khó chịu.

Nhưng mà....

“Quá khứ của Chung Dương Minh chẳng qua là một thư sinh nghèo kiết, được tiên đế nhìn trúng, mới có ngày hôm nay, đương kim Nữ Đế nói là bệ hạ, cũng là chất nữ do ta nhìn nàng lớn lên.”

“Ngươi cảm thấy ta sẽ bán đứng người trong nhà sao?”

Chung Dương Minh lắc đầu, rất trực tiếp từ chối Bạch Khánh Liên.

Hắc Hồn điện rơi vào trong bầu không khí trầm mặc yên tĩnh, những thành viên của Hắc Hồn điện sau khi nhìn nhau đều cười ra tiếng.

Trong tiếng cười nhạo, Bạch Khánh Liên lắc đầu: “Có cốt khí, đáng tiếc ở nơi này của bọn ta, cốt khí là thứ vô dụng nhất.”

“Từ Phục để cho vị Chung Thượng Thư này nhìn thấy bản lĩnh của ngươi.”

Nam tử trung niên khoác trường bào rộng thùng thình, mái tóc dài u lục rối tung, nháy mắt lắc mình một cái, đã đi tới trước mặt Chung Dương Minh.

Chung Dương Minh không luyện tập tu hành, cảnh giới mới Tụ Khí cảnh nhị giai, ở trước mặt độc luyện sư Từ Phục Giác Tỉnh cảnh thất giai, căn bản không có chút năng lực phản kháng.

Rầm!

Bàn tay tái nhợt tróc da nắm thành quyền, đập vào bụng Chung Dương Minh.

“Ọe!”

Chung Dương Minh làm sao chịu được, ông bị đánh thân thể cong lại giống như con tôm, há mồm không ngừng phun ra nước chua.

“He he....” Độc luyện sư Từ Phục lại vươn tay, năm ngón tay giống như nhánh cây khô héo, kiềm chặt cằm Chung Dương Minh, đầu ngón tay nắm một con ấu trùng vừa trắng vừa béo.

Lão vừa buông lỏng tay, nó đã trượt vào trong miệng Chung Dương Minh.

Sau đó Từ Phục vươn tay, một tay đẩy Chung Dương Minh trước mặt ra.

Chung Dương Minh thất tha thất thểu lui về phía sau, té lăn quay trên mặt đất.

“Đây là Văn Hương trùng, một loại độc vật rất thú vị.” Giọng nói của Từ Phục phát ra, lắc lư một cây nhang trong tay, “Hiện tại

nó ký sinh trong cơ thể ngươi, trong vòng ba ngày, ngươi không ngửi nhang, con trùng này sẽ ăn ngũ tạng lục phủ của ngươi."

"Chân của nó còn có thể đâm vào phế phủ da thịt của ngươi, hấp thu máu, lúc đó ngươi sống không bằng chết."

Theo lời nói của Từ Phục vang lên, Chung Dương Minh bỗng nhiên cảm nhận được bụng truyền đến đau đớn vô cùng kịch liệt.

Cảm giác này quả thực xâm nhập cốt tủy, làm cho người ta không thể thừa nhận, cả người co rút run rẩy.

Chỉ là trong giây lát, cả người Chung Dương Minh đã bị mồ hôi làm ướt sũng.

Cọ phải bụi trên mặt đất, áo lót màu trắng lập tức bị bụi làm bẩn hỗn loạn không chịu nổi.

"Chung Thượng Thư, thế nào, ngươi chỉ cần đồng ý, đốt chút nhang này, cả người ngươi sẽ tỏa ra một mùi hương mà Văn Hương trùng cực kỳ chán ghét, nó tự nhiên sẽ không đụng ngươi." Từ Phục bên cạnh khặc khặc cười, thưởng thức sự thống khổ của Chung Dương Minh.

Giống như đang thưởng thức một kiệt tác.

Những người khác trong Hắc Hồn điện cũng đều cười, thưởng thức sự đau đớn không chịu nổi của Chung Dương Minh này, dáng vẻ cực kỳ khó chịu.

"Chung Thượng Thư, không ngại suy nghĩ kỹ một chút lời nói vừa rồi của ta, chỉ cần ngươi đồng ý liền không còn chút đau đớn gì cả."

"Cần gì sống chết cứ phải chống đỡ chứ, hoàng triều Đại Viêm này là thiên hạ của Tử gia người ta, liên quan gì tới Chung gia các ngươi."

“Từ bỏ đi, vứt bỏ sự trung thành đáng thương kia, đừng ngu ngốc như vậy.”

Chung Dương Minh ngã trên mặt đất cắn răng, cả người vặn vẹo, chỉ là biên độ cũng càng ngày càng nhỏ.

Bên kia, những người khác trong Hắc Hồn điện chỉ cười, cũng không có động tĩnh.

Chương 86. Ức hiếp đầu bếp của bổn vương 2

Từng người bọn họ đều cau mày, nhìn nam nhân trên mặt đất.

Từ đầu tới cuối, đối phương đều không kêu một tiếng!

Sắc mặt Từ Phục cũng khó coi, gắt gao nhìn chằm chằm Chung Dương Minh: “Chuyện này không có khả năng, tại sao không kêu, tại sao ngươi không kêu thảm thiết, ngươi không đau à?”

Chung Dương Minh không lên tiếng, với hắn mà nói, chính là một loại vả mặt, một loại vũ nhục.

Không tiếng động của đối phương chính là đang cười nhạo sự vô năng của hắn.

Biểu cảm của Bạch Khánh Liên yêu diễm cũng thoáng biến hóa, cau mày: “Chung Dương Minh....”

“Hửm!” Gân xanh trên trán đều bởi vì đau nhức mà nổi lên, Chung Dương Minh lại kiên cường chống đỡ, chống đầu gối đứng lên từ trên mặt đất.

Mồ hôi cả người tí tách chảy xuống, âm thanh này gõ lên gạch lát nền của Hắc Hồn điện, có thể nghe thấy rõ ràng.

Chung Dương Minh dùng nghị lực của bản thân, chịu đau đớn chậm rãi đứng thẳng lên.

“Tiên đế không tiếc tự giáng thân phận, xưng huynh gọi đệ với.... tiểu nhân hèn mọn như ta, người.... vừa là thầy vừa là bạn.”

“Bệ hạ từ nhỏ đã gọi ta một tiếng thúc.”

“ Đại Viêm này là quốc, cũng là.... Gia!”

“Hắc Hồn điện, một độc trùng tầm thường như ngón tay, muốn kêu.... Ta khuất phục?” Chung Dương Minh vừa nói, vừa nâng tay, ngón tay cái véo đốt ngón tay ngón út, mặt lộ vẻ đùa cợt.

Sắc mặt Bạch Khánh Liên âm lãnh, nhìn chằm chằm Chung Dương Minh, giọng điệu lạnh như băng: “Chung Dương Minh, ngươi thật sự muốn chết?”

“Ha ha ha ha!” Chung Dương Minh cất tiếng cười to, tùy ý xấc xược, phát tiết đau nhức.

Cười xong, Chung Dương Minh sắp nứt mắt ra, ngôn ngữ kiên định, âm thanh vang dội!

“Ta.... Chung.... Chung Dương Minh, thà rằng chết đứng, tuyệt đối không quỳ sống!”

Lời này, nói năng có khí phách.

Bạch Khánh Liên nhìn Chung Dương Minh như vậy, thẹn quá thành giận, không kiềm được gật đầu: “Hay, thật sự rất hay, nếu ngươi đã cứ muốn chết, vậy thì bổn tọa thành toàn cho ngươi.”

“Trang Ẩn, kỹ thuật của ngươi tốt nhất, cắt thịt mỏng nhất, lăng trì hắn cho bổn tọa!”

“Trái lại bổn tọa muốn nhìn xem, đến lúc đó hắn còn có thể có cốt khí như vậy hay không?”

Trang Ẩn không lên tiếng, chỉ là ánh mắt lộ ra vẻ nghiền ngẫm, một cái lắc mình, đã đi tới trước mặt Chung Dương Minh.

“Không thú vị gì hết, thật sự là không thú vị.” Từ Phục ảo não không thôi, lắc đầu xoay người trở về.

Lúc Chung Dương Minh nhìn Trang Ẩn khoa tay múa chân với đoản đao trong tay, từng bước đi tới.

Ông vui mừng không sợ, thản nhiên đối mặt.

Đây là ông đưa ra lựa chọn theo nội tâm của mình.

“Xin lỗi, bệ hạ, thần không có cách nào khác hỗ trợ người được nữa.”

“Linh Nhi à, cha không có cách nào nhìn con lập gia đình sinh con.”

“Lệ Song, xin lỗi, đêm qua thật sự không nên cãi nhau với bà....”

Chung Dương Minh nghĩ, mang theo nụ cười, lã chã rơi lệ, chuẩn bị nghênh đón cái chết.

Ầm!!

Thình lình xuất hiện tiếng gầm rú, vang lên trên không cả Hắc Hồn điện.

Màn chắn trận pháp phòng ngự của Hắc Hồn điện nháy mắt sụp đổ, hóa thành vô số huỳnh quang, rơi xuống như mưa.

Không ngừng có dầm gỗ của linh mộc và đá xây vỡ vụn đập trên mặt đất đại điện, làm cho một đám người của Hắc Hồn điện né tránh, đồng thời ra tay đánh nát hài cốt đập lên đỉnh đầu của mình.

“Người nào?” Trang Ẩn vội vàng ngẩng đầu, liền nhìn thấy một bóng dáng, đột nhiên đập tới mình.

Phì!!

Gần như trong nháy mắt, Trang Ẩn bị bóng dáng lăng không

hạ xuống, một chưởng đập thành bánh, cợt nhã đồng thời rơi vào trong mặt đất.

Một trong lục tà của Hắc Hồn điện, Ẩn Sát Quỷ Trang Ẩn.

Bất ngờ!

Biến hóa thình lình xảy ra, làm mọi người khiếp sợ.

Chung Dương Minh trừng to hai mắt, không thể tin nhìn bóng dáng nam tử đứng ở phía trước.

Vương bào hắc trù rồng bay màu vàng quen thuộc, khi đối phương quay đầu lại nhìn mình, nụ cười mang tính dấu hiệu.

“Thân.... Thân Vương đại nhân?”

“Chào buổi sáng, Chung Thượng Thư, hể, sao ngươi còn khóc?” Tiêu Thiên liếc nhìn Chung Dương Minh, vẻ mặt ngạc nhiên, giống như nhìn thấy thứ gì đó mới mẻ.

Sau đó, Tiêu Thiên quay đầu, nhìn đám người Hắc Hồn điện kinh nghi bất định cách đó không xa.

Biểu cảm âm lãnh khủng bố.

“Gan chó của các ngươi thật lớn, đầu bếp của bổn vương cũng dám ức hiếp!!!”

Tiêu Thiên phẫn nộ, quát lớn.

Hơn hai mươi thành viên cao tầng Hắc Hồn điện, toàn bộ bị dư âm chấn nổ tan xác mà chết.

Tứ tà của Hắc Hồn điện còn sống, đồng loạt hộc máu.

Tiêu Thiên gầm một tiếng, dùng kỹ xảo của sóng âm.

Nếu không phải lo lắng ảnh hưởng của âm thanh không cẩn thận đánh chết Chung Dương Minh ở phía sau.

Thì cổ họng này của Tiêu Thiên có thể rống chết mấy hạng không đứng đắn này?

"Vẫn còn bốn người, diệt đám tai họa này thì thân phận của ta sẽ không bị lộ ra ngoài, cũng có thể dẫn Chung Dương Minh rời đi trong thời gian ngắn."

"Vừa rồi lúc đến đã nhìn thấy Tử Nhược Yên, Tiêu Thiên lo lắng càng kéo dài thì sẽ bị đối phương nhìn thấy."

Trong lòng Tiêu Thiên nhanh chóng quyết đoán, ánh mắt như điện, muốn xông ra ngoài.

Chương 87. Chớp chớp, sáng long lanh

"Tiêu Thân Vương, trong bụng Chung Dương Minh có trùng, đau đớn khó nhịn, không có thuốc giải chắc chắn sẽ phải chết, khoan ra tay đã!" Bạch Khánh Liên bị dọa không nhẹ, vội vàng rống lên tiếng, đồng thời ẩn chứa linh khí.

Không phải lão muốn học theo phương thức tiến công của Tiêu Thiên, mà là sợ đối phương không nghe thấy.

"Hả?" Thân hình của Tiêu Thiên vốn muốn xông ra ngoài thì lập tức dừng lại, quay đầu nhìn, phát hiện Chung Dương Minh quả thật đang ôm bụng.

Chỉ là, thấy dáng vẻ đối phương đang ngơ ngác nhìn mình, Tiêu Thiên rất tức giận: "Đã đến lúc này rồi, các ngươi còn muốn gạt người, ông ấy đâu phải là đau đớn khó nhịn, rõ ràng là ngây người."

"..." Mọi người lập tức cạn lời.

Ngây người cái quái gì, Chung Dương Minh là bị ngươi làm cho ngây ngốc đó.

"Tiêu Thân Vương, ta cam đoan với ngươi, trùng này là ta hạ, nếu không có thuốc giải thì chắc chắn phải chết." Từ Phục phía bên này cũng toát mồ hôi lạnh, vội vàng mở miệng: "Nếu người không tin thì cứ hỏi Chung Thượng Thư đi."

Tư Liệt giả Lý Dương vô cùng hung tàn, đầu đầy mồ hôi: "Chung Thượng Thư, ngươi mau giải thích với Tiêu Thân Vương

đi, ngươi đừng đứng ngây ra đó, tính mạng quan trọng."

"Tiêu Thân Vương, Chung Dương Minh là bạn tốt của ngươi, cũng là trọng thần trong triều, ngươi không thể lấy tính mạng của ông ấy ra đùa được." Thiết Cát Nữ Lý Xuân Hoa cũng cười nịnh nọt.

Chỉ trong giây lát, bốn người còn sống sót của lục tà Hắc Hồn điện đã biểu diễn cho Chung Dương Minh một màn trở mặt kinh điển.

Mà Chung Dương Minh đã hoàn toàn mơ màng rồi.

Đầu óc trống rỗng, thậm chí còn quên mất cả đau đớn.

Ta là ai?

Ta đang ở đâu?

Đám người này đang làm cái gì vậy?

Vốn bản thân sắp chết, sao lại trở thành pháp bảo cứu mạng của đám người này rồi.

"Ngươi thực sự sắp chết à?" Tiêu Thiên cau mày, đi đến trước mặt Chung Dương Minh hỏi.

"Ngươi thực sự là Thân Vương Tiêu Thiên?" Vẻ mặt Chung Dương Minh chết lặng nhìn chằm chằm Tiêu Thiên, hỏi cẩn thận.

Mặt Tiêu Thiên không chút thay đổi: "Có đứa trẻ tên Chung Linh nhắc đến, năm nàng sáu tuổi, nàng có một người cha già đáng ghét, trước khi đánh rắm đã cố ý đặt mông về phía mặt của nàng."

Bốn người khác ở Hắc Hồn điện đều đồng loạt nhìn về phía Chung Dương Minh, có biểu cảm đặc sắc.

"..." Chung Dương Minh che mặt, ông hy vọng trùng Vấn

Hương ở trong bụng giết chết mình cho rồi.

Đáng ghét!

Tại sao Thân Vương lại dùng chuyện này để chứng minh bản thân?

Nha đầu chết tiệt Chung Linh này, chuyện lúc sáu tuổi lại nhớ đến bây giờ à?

Lần đầu tiên làm cha, chơi đùa với con trẻ thì có gì sai!

Trái lại phía bên Bạch Khánh Liên, tứ tà còn sống sót thở ra một hơi.

Cảm ơn cái rắm của Chung Dương Minh, hình như bọn họ đã nhìn thấy cơ hội sống sót.

"Tiêu Thân Vương, đây đều là hiểu lầm." Bạch Khánh Liên lộ ra nụ cười, giộng điệu cố gắng hòa hoãn.

Nghe thấy âm thanh âm nhu chói tai của đối phương thì Tiêu Thiên cau mày: "Mấy đại lão gia nói chuyện có thể bình thường chút không, giống như đàn bà vậy, làm ghê tởm ai đó?"

Biểu cảm của Bạch Khánh Liên lập tức cứng ngắc.

Ba người bên cạnh cúi đầu, nín cười, trong lòng hết sức hả giận.

Trước đây Bạch Khánh Liên là điện chủ, địa vị rất cao, nên bọn họ không dám đưa ra ý kiến của bản thân.

Hiện giờ Tiêu Thiên khủng bố lại quỷ dị này nói ra miệng, trong lòng quả thực là rất vui sướng!

"Khụ khụ, xin lỗi Tiêu Thân Vương, trước giờ quen rồi." Bạch Khánh Liên vận dụng linh khí điều chỉnh, lần nữa mở miệng, giọng

nói quả nhiên thô kệch rất nhiều.

Hết cách, lão giận nhưng không dám nói gì.

Khoảnh khắc mà Tiêu Thiên đáp xuống thì bọn họ đã rõ thực lực của hắn.

Sâu không lường được!

Trang Ẩn - một trong lục tà, dường như bị đánh thành bánh thịt trong nháy mắt, ngay cả năng lực phản kháng cũng không có.

Tiếng gầm vừa nãy đã chấn bốn người họ thành trọng thương, thành viên còn lại thì trực tiếp chết bất đắc kỳ tử.

Bọn họ có tư cách gì đi chiến đấu với quái vật khủng bố như vậy chứ?

"Lấy thuốc giải ra đây!" Tiêu Thiên vươn tay về phía Bạch Khánh Liên, có ý bảo.

Từ Phục bên cạnh vội vàng đốt tinh dầu, bắn về phía Chung Dương Minh.

Tinh dầu rơi chính xác gần Chung Dương Minh, mùi này tràn ngập ra ngoài, lượn lờ trên người Chung Dương Minh, đau đớn lập tức biến mất, vô cùng thần kỳ.

"Đây là thuốc giải?" Tiêu Thiên cau mày, nhìn tinh dầu.

Chung Dương Minh thoải mái hơn rất nhiều, dường như đầu óc đã tỉnh táo lại: "Thân Vương đại nhân, đây chỉ là làm giảm bớt tác dụng trùng Vấn Hương cắn nuốt phế tạng trong bụng ta, vốn không phải là thuốc giải."

"Không phải?" Tiêu Thiên nghe thấy lời này của Chung Dương Minh, sắc mặt lập tức khó coi, quay đầu nhìn về phía đối phương: "Các ngươi chơi ta?"

"Vốn không phải là như vậy, Tiêu Thân Vương, bọn ta chỉ để Chung đại nhân thoải mái đôi chút." Bạch Khánh Liên vội vàng mở miệng, giải thích rõ ràng: "Thuốc giải à, bọn ta hy vọng có thể dùng để đổi lấy tính mạng của bốn người bọn ta."

Chương 88. Chớp chớp, sáng long lanh 2

"Hơn nữa, ta còn hy vọng chúng ta có thể ký kết huyết khế, như vậy cũng có được bảo đảm."

Nhưng Bạch Khánh Liên vừa dứt dời, thì Chung Dương Minh bên cạnh lập tức xua tay: "Không được, Thân Vương đại nhân, ngươi tuyệt đối không thể đồng ý."

"Huyết khế là quy tắc thiên địa, một khi được định ra, thì không thể làm trái, hình như không tùy ý lập được."

"Một khi đạt thành thì ngươi vĩnh viễn không thể ra tay với bọn họ."

Nói đến chỗ này, Chung Dương Minh căm hận nhìn tứ tà: "Chung Dương Minh ta chết không có gì đáng tiếc, nhưng u ác tính Hắc Hồn điện các ngươi thì phải bị diệt!"

Sắc mặt của bốn người Bạch Khánh Liên trắng bệch, tình hình xấu nhất quả nhiên xuất hiện rồi.

Đối mặt với Tiêu Thiên cực kì khủng bố, cơ hội sống sót, chỉ có lấy Chung Dương Minh ra uy hiếp.

Nhưng Chung Dương Minh này hết lần này tới lần khác lại không sợ chết!

"Được, lập huyết khế!" Nhưng Tiêu Thiên lại không đồng ý với cách nói của Chung Dương Minh: "Ngươi chết rồi, đi đâu tìm được đầu bếp nấu ăn ngon như vậy được?"

"Huống hồ, nếu cha của đứa nhỏ Chung Linh thật sự chết đi, chắc chắn sẽ khóc sướt mướt phiền chết người."

Sau đó, Tiêu Thiên lần nữa nhìn về phía bốn người Bạch Khánh Liên: "Bổn vương tại đây cũng khuyên các ngươi một câu, sau này làm việc nhớ kỹ..."

"Thiên Đạo có Luân Hồi, trời xanh không tha cho bất kỳ ai đâu."

Sau đó Tiêu Thiên với bốn người họ ký kết huyết khế, lập nhiều thệ ước.

Tiêu Thiên không được làm tổn thương bốn người họ, cái giá là đổi lấy thuốc giải cứu tính mạng của Chung Dương Minh, thuốc giải phải có hiệu quả, đồng thời không có bất kỳ di chứng gì.

Huyết khế định ra, trên cánh tay của đối phương đều nổi lên đường hoa văn quy tắc màu máu, cuối cùng ẩn vào trong da thịt.

"Uống đi, ba ngày sau trùng Vấn Hương sẽ hóa thành nước mủ." Từ Phục lấy ra một viên đan dược màu trắng, bảo Chung Dương Minh uống xuống.

Có huyết khế, cũng không cần lo lắng đối phương giở trò với thuốc giải.

Chung Dương Minh thở dài, bất đắc dĩ nhận lấy nuốt xuống.

"Hy vọng các ngươi quý trọng cơ hội lần này, tự giải quyết cho tốt!" Tiêu Thiên nói xong, lập tức dẫn theo Chung Dương Minh phóng lên trời, bay khỏi bầu trời của Hắc Hồn điện.

Nửa ngày sau.

Lúc này toàn thân bốn người họ như nhũn ra, đặt mông ngồi trên mặt đất.

"Từ Phục." Một lúc sau, Bạch Khánh Liên nhìn về phía đối phương, cắn răng: "Trồng trùng Vấn Hương lên mỗi một người của Tình Báo đường, cho đau chết đám phế vật đó đi!"

"Điện chủ yên tâm, ta sẽ khiến bọn họ sống không bằng chết." Từ Phục lạnh mặt, buồn rười rượi mở miệng.

Một đám chó chết!

Thân Vương Tiêu Thiên này là người thường, một tên phế vật ăn uống miễn phí?

Đám người này đúng là súc sinh mà!

Thân Vương Đại Viêm hoàn toàn chính là quái vật.

"Điện chủ, làm sao đây?" Tư Liệt giả Lý Dương cau mày, nhìn về phía Bạch Khánh Liên.

Lúc này, trong mắt Bạch Khánh Liên đầy vẻ oán độc: "Tiêu Thiên này quả thật lợi hại, chúng ta hết cách, nhưng cao tầng của tổng bộ Thánh Ma tông thì không làm gì được hắn ư?"

"Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn, tên nhóc Tiêu Thiên thực lực tuy mạnh, nhưng đầu óc trống trơn, vô cùng ngu xuẩn."

"Huyết khế thệ ước hắn không thể ra tay với chúng ta, nhưng chúng ta lại có thể ra tay với hắn mà không phát giác được sơ hở."

"Tên súc sinh đáng chết này, vậy mà lại mắng ông đây đàn bà, đợi người của tông môn đến, sau khi bắt lấy hắn, ta nhất định phải giày vò hắn, yêu thương hắn, ha ha ha ha ha ha."

Tiếng cười chói tai truyền ra từ trong miệng của Bạch Khánh Liên, vang vọng khắp cả Hắc Hồn điện.

"Điện chủ..." Lý Xuân Hoa vỗ vỗ Bạch Khánh Liên, nuốt nước bọt.

Bạch Khánh Liên thu tay về, bất mãn trừng mắt nhìn Lý Xuân Hoa: "Ngươi làm cái gì vậy, chẳng phải bổn tọa đã nói ghét nữ nhân chạm vào ta ư?"

"Không phải, điện chủ ngươi... ngươi..." Lý Xuân Hoa kéo kéo Bạch Khánh Liên, run rẩy chỉ vào cửa đại điện.

Bạch Khánh Liên cau mày, nhìn theo hướng mà Lý Xuân Hoa chỉ, lông tơ dựng đứng lên.

Chỉ thấy cửa lớn Hắc Hồn điện bên kia có bốn bàn tay đang bám vào khung cửa.

Hai cái đầu nhô lên một nửa.

Đôi mắt chớp chớp.

Đang lặng lẽ nhìn bọn họ.

"Ngươi biết phải nói như thế nào để hình dung người như thế không?"

"Mời Thân Vương nói."

Khuôn mặt Tiêu Thiên đầy vẻ thất vọng, vừa lắc đầu vừa đi ra: "Chó không đổi được thói ăn phân!!!"

Mà Chung Dương Minh thì chắp tay sau lưng yên lặng đi theo bên cạnh Tiêu Thiên, nhìn vẻ mặt của đám người Hắc Hồn điện cũng khó chịu giống như ăn phân.

Sao trong lòng lại cảm thấy thoải mái không giải thích được thế nhỉ?

"Thân Vương đại nhân mặt ngoài nhìn không đứng đắn, nhưng trên thực tế tâm tư tỉ mỉ cận thận thiệt." Chung Dương Minh nhìn Tiêu Thiên vương bào lắc lư, cất bước tiến vào bên trong điện, thầm nghĩ.

Lúc trước Thân Vương Tiêu Thiên mang theo ông phóng lên cao, cũng không có rời khỏi luôn mà là lăng không quan sát bố cục của Hắc Hồn điện, sau đó lại lặng yên hạ xuống, trở lại cửa lớn len lén quan sát.

Chương 89. Cái chết của Tiêu Thiên

"Từ trước đến nay ta không sợ lấy ác ý xấu nhất để phỏng đoán lòng người, nghĩ được sinh ra làm người, đi đến thế giới này một lần đã không dễ dàng rồi."

"Vậy nên ta vẫn nguyện ý cho các ngươi một cơ hội, trước khi đi vẫn còn thật thà giáo dục các ngươi."

"Người sai biết sửa còn quý hơn vàng, có thể khiến bốn người các ngươi đi lên chính đạo cũng là công đức."

"Sau khi rời đi, ta nhớ tới ban nãy đã phá vỡ nóc nhà của các ngươi, trong lòng cảm thấy băn khoăn, trở về muốn tiến hành bồi thường cho các ngươi, kết quả..."

Tiêu Thiên thở dài: "Ta rất thất vọng!"

"Tiêu Thân Vương, ta... ta chỉ là thuận miệng nói một chút như vậy thôi, chúng ta có huyết khế mà..." Vẻ mặt Bạch Khánh Liên có chút xấu hổ, giải thích với Tiêu Thiên.

Có điều so với trước đó, Bạch Khánh Liên và ba người khác lại không sợ lắm.

Ký kết huyết khế rồi, cho dù là Tiêu Thiên, một khi làm trái thì cũng sẽ phải gánh chịu sự phản phệ của quy tắc thiên địa.

"...Ta biết ngay sẽ là như thế này mà." Chung Dương Minh ở bên cạnh, cảm thấy hết sức đau đầu.

Huyết khế đấy!

Đối với cái này, Chung Dương Minh đều có chút phiền muộn về bản thân, nếu không phải bởi vì ông thì cần gì bị động như vậy chứ.

Rõ ràng Thân Vương đại nhân mạnh mẽ như thế, nhưng giờ lại bị người khác kiềm chết.

"Tiêu Thân Vương, điện chủ nói rất đúng, đều là hiểu lầm cả thôi. Chúng ta chính là có huyết khế đấy, nếu như ngươi ra tay, quy tắc thiên địa hạ xuống, chúng sinh đều là con kiến cả." Giọng nói khàn khàn của Từ Phục bên cạnh cũng chậm rãi vang lên.

Giọng điệu nghe giống như đang lấy lòng, nhưng vẻ cười như không cười trên mặt lão ta, thấy thế nào cũng làm người ta sinh lòng chán ghét.

Không sai, xoay ngược lại cấp hai.

Tiêu Thân Vương ngươi đúng là mạnh mẽ đáng sợ đấy, ngay cả như vậy còn không phải là uống nước rửa chân của bọn họ à.

Chẳng thể làm gì bọn họ được cả!

"Gian ngoan mất linh, đến lúc này rồi còn không biết hối cải, lại còn nói lời kỳ quái nữa!" Tiêu Thiên giận quá hóa cười, không ngừng lắc đầu: "Quả nhiên giống như ta suy đoán, Hắc Hồn điện các ngươi đã sớm âm thầm nhằm vào ta rồi."

"Bạch Khánh Liên, ta coi thường ngươi!" Tiêu Thiên trừng to hai mắt, nhìn chằm chằm vào Bạch Khánh Liên.

"Ngươi cố ý khiến Độc Chiểu lão nhân Hướng Nguyên Bạch tìm ta, mục đích đúng là để cho lão ta tự tìm đường chết, ép ta phải động thủ."

"Nhờ vào đó khiến Hắc Hồn điện bại lộ ở trong tầm mắt của ta, sau đó hi sinh Địa Sát, khiến ta sản sinh lòng chán ghét đối với

Hắc Hồn điện các ngươi."

"Sau đó bắt đi Chung Dương Minh, dẫn ta tới chỗ này, sau khi bố cục tỉ mỉ thì lợi dụng nhược điểm tâm địa thiện lương, hạ thủ lưu tình của ta, thành công dùng huyết khế để trói buộc lấy ta!"

"Mượn đao giết người, khiến ta giúp ngươi thanh trừ dị kỷ, còn dùng huyết khế để cho ta rơi vào bẫy rập, thì ra là thế."

"Ta vốn cho rằng, mục đích của ngươi là phá hư tình cảm giữa ta và Nữ Đế, buồn cười thật đấy."

Tiêu Thiên vừa lắc đầu vừa cảm khái: "Bạch Khánh Liên,tâm tư ngươi thế màlại kín đáo đến mức độ này, dệt nên một tấm thiên la địa võng để bao vây lấy ta."

"Thật là tâm tư ác độc, thật là tính toán đáng sợ!"

Bạch Khánh Liên nghẹn họng há hốc mồm: "???"

Cái quỷ gì, ngươi đang nói cái quỷ gì thế hả.

Ta tính toán cái gì cơ?

Ban đầu đều tưởng rằng ngươi chỉ là một người bình thường, ai lại đi cong cong vòng vòng tính toán ngươi nhiều thứ như vậy chứ.

Bị cái gì thế hả, mọi người bên dưới Thiên Đế đều muốn hại ngươi cả đúng không.

Mà ba tà khác thì nhìn sang phía Bạch Khánh Liên với vẻ mặt đầy kỳ lạ, ánh mắt cũng quỷ dị, giống như đang nhìn một con quái vật.

Đồng thời còn có chút kiêng kỵ.

Mượn đao giết người?

Thanh trừ dị kỷ?

"Các ngươi nhìn ta làm gì chứ, ta không có làm thế!!" Bạch Khánh Liên có chút phát điên, đám người này đều là đầu óc heo à.

Chờ đã!

Hướng Nguyên Bạch?

"Hướng Nguyên Bạch đã chết trong tay ngươi ư? Ngươi chính là Diêm Vương thần bí kia." Bạch Khánh Liên tỉnh ngộ lại, hít thở sâu.

Tiêu diệt Huyết Vân lâu, một kích san bằng ba ngọn núi lớn thành đất bằng.

Tình báo như vậy, Thiên Cơ các đã sớm truyền khắp mọi người đều biết rồi.

"Hở?" Chung Dương Minh cũng quay phắt đầu lại nhìn chằm chằm vào Tiêu Thiên, vẻ mặt chợt bừng tỉnh.

Tiêu Thiên cau mày, sửa đúng cách nói của đối phương: "Ngươi đừng có nói bậy nói bạ, ta là người lạm sát kẻ vô tội người như vậy ư? Hướng Nguyên Bạch là tự sát."

Tự sát?

Vẻ mặt của mọi người càng thêm kinh khủng.

Như thế còn phải đáng sợ hơn việc chết trên tay ngươi nhiều.

Rốt cuộc ngươi là đã làm ra trò gì mà khiến người ta tình nguyện tự sát cũng không thèm sống lâu thêm một giây thế?

Ngươi là ma quỷ à?

"Cho tới bây giờ, các ngươi còn không có chút lòng hối cải nào

cả, vẫn còn nói xấu ta là hung thủ." Sắc mặt Tiêu Thiên từ từ nghiêm túc: "Xem ra các ngươi cũng đã hư tới tận xương cốt, thối tới tận gốc rễ rồi."

Chương 90. Cái chết của Tiêu Thiên 2

"Nếu như để mặc cho các ngươi rời khỏi, tất nhiên là sẽ độc hại sinh linh, không biết bao nhiêu người vô tội sẽ bởi vì lòng tốt nhẹ dạ của ta mà chết thảm ở trong tay các ngươi."

"Hôm nay, ta sẽ thay trời hành đạo!!!"

Ánh mắt Tiêu Thiên khẽ nghiêm lại, đột nhiên vỗ ra một chưởng.

Hắn thu liễm lực đạo, không có bộc phát ra toàn bộ thực lực, cẩn thận phát huy ra một phần vạn khí lực.

"Không, ngươi ký kết huyết khế rồi, ngươi không sợ quy tắc thiên địa ư?" Từ Phục ở bên cạnh thấy một chưởng này đang đánh về phía mình, sợ đến hồn phi phách tán, vội vàng há mồm phun ra.

Sương độc kia dốc như chùm dây, vội vàng muốn lao thẳng đến mặt của Tiêu Thiên.

Sắc mặt của Tiêu Thiên lập tức khó coi tới cực điểm, nhất là khi thấy đối phương há mồm phun độc, lộ ra hàm răng vàng khè thì tức giận đến mức cả người run run.

"Chiêu số bẩn thỉu, vô sỉ!"

Trong cơn tức giận, Tiêu Thiên tăng sức lực của mình lên tới một chấm một phần vạn!

Chưởng phong bắt đầu khởi động, lập tức chấn cho sương độc kia bay trở về, cách không đánh phá linh khí hộ thể của đối

phương, ngọc bội hộ thể trên người lão ta cũng theo đó tan vỡ, hóa thành bột mịn.

Phụt!

Một chưởng!

Độc luyện sư Từ Phục làm hại một phương, bắt bớ bình dân bách tính làm như tài liệu, thực nghiệm độc dược, luyện chế độc nhân trực tiếp bị đánh cho biến mất ngay tại chỗ.

Kết thúc tội ác suốt đời lão ta.

Tiêu Thiên bỗng nhiên động thủ, đã dọa sợ toàn bộ mọi người ở đây.

"Thân Vương, ngài làm vậy..." Chung Dương Minh sợ hãi tột độ, vội vàng nói: "Huyết khế gần như không có ai ký kết, chính là do lời thề hà khắc, rất dễ dàng phạm phải, một khi nghiêm trọng trái với nó thì chắc chắn sẽ phải chết."

Sau khi giật mình, khuôn mặt ba người Bạch Khánh Liên, Lý Dương và Lý Xuân Hoa đềulộ vẻ mừng như điên.

Đại địch như vậy thế mà lại lựa chọn thủ đoạn cương liệt như thế, tự tìm đường chết?

Hắn không muốn sống nữa à?

Ầm ầm!

Sấm sét giữa trời nắng, bọn họ không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời vốn sáng sủa xanh thăm thẳm, bây giờ lại mây đen rậm rạp.

Giữa mây đen quay cuồng ẩn chứa uy năng như thể hủy thiên diệt địa, sấm sét lóe lên bên trong đó.

Chung Dương Minh ngưng mắt nhìn bầu trời, sắc mặt trắng bệch, nỉ non thành tiếng: "Quy tắc thiên địa, không được khiêu khích, không thể xâm phạm."

"Nếu không, kiếp tới, dưới sấm sét chắc chắn phải chết."

"Thân Vương đại nhân, ngài đã lỗ mãng rồi."

Bạch Khánh Liên, Lý Dương và Lý Xuân Hoa đã cười ra tiếng.

"Thiên đạo hảo luân hồi, trời xanh không bỏ qua cho ai..." Bạch Khánh Liên che miệng, tiếng nói the thé, bắt đầu chế giễu.

Cho dù ngươi mạnh mẽ như thế nào, còn không phải là thành thành thật thật nhận lấy cái chết ư?

Đồ ngu xuẩn!

Mây kiếp quay cuồng không ngừng bành trướng, thiên uy huy hoàng bao phủ xuống, khiến tất cả mọi người có thể cảm nhận được áp lực lớn lao.

Chung Dương Minh bỗng nhiên có chút tuyệt vọng, cục diện vốn nên vô cùng tốt đẹp.

Cũng chính là bởi vì bản thân mình!

Bạch Khánh Liên, Lý Dương và Lý Xuân Hoa mang trên mặt nụ cười tươi, muốn thưởng thức vẻ mặt của Tiêu Thiên.

Muốn nhìn dáng vẻ vô cùng tuyệt vọng trước mặt mây kiếp của đối phương.

Sấm sét rít gào giận dữ, điện quang bên trong kiếp vân trên bầu trời đã phun ra ngoài, giống như là lôi long đang giãn ra cơ thể.

Giống như ngay sau đó hắn sẽ đáp xuống, đối với tội nhân bất

kính dám mạo phạm thiên uy.

Một kích lôi đình!

Tiêu Thiên lạnh lùng cười, ngửa đầu nhìn lên mây kiếp trên bầu trời, lườm nó: "Nếu mi có gan thì thử đánh xuống đầu ta coi sao?"

"Hử?"

Một tiếng hừ nhẹ này, làm cho tất cả bên trong thiên địa lập tức yên tĩnh trở lại.

Tiếng sấm biến mất không thấy gì nữa, lôi quang trên bầu trời giống như là dừng lại, mây kiếp đen nhánh kia cũng dừng quay cuồng.

Ngay sau đó, lôi quang khắp bầu trời nọ trong nháy mắt thu liễm tiến vào trong mây, lôi long kêu rên, tiêu tán không thấy đâu nữa.

Mây kiếp màu đen dày nặng giống như che khuất bầu trời lập tức hoa lệ xoay người, hóa thành tường vân năm màu.

Chuông cổ đều vang, tù và thấu trời.

Kim quang sáng chói mang theo linh khí hồn hậu từ trên trời giáng xuống, cọ rửa cơ thể của Tiêu Thiên.

Còn có kim quang hóa thành hai tay xoa bóp đấm vai, khẽ đạp lưng cho Tiêu Thiên.

Trước khi hao hết linh khí, bàn tay nhỏ màu vàng kia còn giúp Tiêu Thiên vuốt vuốt mái tóc.

Vụt!

Tường vân trên bầu trời trong nháy mắt tiêu tán, quy tắc và uy

năng tràn ngập thiên địa giống như cũng như chạy trốn rời khỏi, đã không còn chút động tĩnh nào nữa.

Thời khắc này nhìn vẻ mặt của Chung Dương Minh từ xa trông giống như là một đứa ngốc.

Ba người Bạch Khánh Liên, Lý Dương và Lý Xuân Hoa đã bị dọa sợ đến cả người run rẩy, đặt mông ngồi trên mặt đất.

Cả người đã không dâng lên nổi sức lực nào nữa, thậm chí ngay cả đứng dậy cũng đã không làm được.

Chương 91. Không có thực lực thì có ích lợi gì

Cử động của Tiêu Thiên vào giờ phút này đã phá vỡ nhận thức của bọn họ, phá vỡ thế giới quan của bọn họ.

Quy củ quen thuộc từ nhỏ đến lớn bị nghiền nát bấy ở trước mặt Tiêu Thiên, có liều mạng cũng đã không thể nào hợp lại được.

Này tính là cái gì?

Cảnh tượng như là quy tắc thiên địa bị dọa sợ xoa bóp cho Tiêu Thiên thế này, là loại phế vật như bọn họ có tư cách nhìn thấy à?

"Cái thứ huyết khế này..." Tiêu Thiên nhìn ba người bị dọa sợ, vươn tay ra, ống tay áo chảy xuống, để lộ ấn ký huyết khế trồi lên.

Tiêu Thiên giang rộng năm ngón tay, rồi đột nhiên nhanh chóng siết chặt lại.

"Không hề có tác dụng đối với con cháu Viêm Hoàng."

Rắc!

Âm thanh vỡ nát vang lên, ấn ký huyết khế kia trong nháy mắt nứt vỡ, hóa thành điểm sáng màu máu phất phơ bay lên, cuối cùng nhất là tiêu tán ở giữa không trung.

Ba người xụi lơ ngồi rạp dưới đất, đầu óc đã hoàn toàn chỗ trống.

Huyết khế cứ như vậy không còn nữa...

Giống như tất cả quy củ, ở trên người Tiêu Thiên dường như không tồn tại vậy.

Thánh cảnh thập giai mạnh mẽ vô song trong con mắt của bọn họ, dù cho ở trước mặt đối phương cũng chỉ là một chê cười đi.

Đáng thương thay bọn họ còn muốn người của tông môn đến bắt lấy Tiêu Thiên.

Bạch Khánh Liên nghĩ vậy, bỗng nhiên cả người khẽ run rẩy.

Tông môn, một ngày nào đó sẽ không bị tên biến thái này tiêu diệt đấy chứ?

Không được, lão còn phải sống sót.

Nếu như Tiêu Thiên là cường giả kinh khủng như vậy, tất nhiên sẽ giảng một ít mặt mũi... Không, sẽ giảng một ít phong độ.

Hơn nữa ban nãy hắn đều nguyện ý cho nhóm người mình một cơ hội giữ lại mạng sống rồi, cho bọn họ thêm một lần nữa, hẳn không có vấn đề gì chứ?

Bạch Khánh Liên nghĩ đến đây, lập tức biến thành hành động, dập đầu cầu xin tha thứ: "Thân Vương đại nhân, ta biết lỗi rồi, van cầu ngài tha cho cái mạng chó của ta, lần này thực sự thành tâm hối cải."

Tiêu Thiên lắc đầu: "Ta không tin."

Bạch Khánh Liên ngẩn ra, lão ta phản ứng nhanh chóng, lập tức nói: "Thân Vương đại nhân, ta có biết một bí mật lớn động trời..."

"Ta không nghe." Tiêu Thiên lắc đầu: "Nam tử hán đại trượng phu, một miếng nước bọt một cái đinh."

"Trước khi đến ta đã nói rồi, loại cuồng đồ tà ác đen tối làm

hại một phương, thảo gian nhân mạng giống như các ngươi, ta đều sẽ đánh chết cả."

"Ban nãy cho các ngươi một cơ hội, đã là trái với lương tâm rồi."

Nghe thấy hắn nói đến đây, Bạch Khánh Liên, Lý Dương và Lý Xuân Hoa đều là mặt xám như tro tàn.

Đúng lúc này, Tiêu Thiên lại chuyển đổi giọng nói: "Thế nhưng..."

Ánh mắt ba người lộ ra tia hi vọng, vội vã nhìn về phía Tiêu Thiên.

"Con người của ta luôn luôn mềm lòng, thấy các ngươi tu luyện đến nay cũng không dễ dàng, cho các ngươi một cơ hội cuối cùng." Tiêu Thiên nhìn ba người, chậm rãi nói ra: "Khi ta đếm tới ba, các ngươi có thể nói ra một chuyện tốt bản thân mình đã làm trong cuộc đời."

"Như vậy, các ngươi coi như còn cứu được. Có thể giữ lại mạng sống hay không thì nhìn cơ hội lần này, các ngươi có thành tâm hay không."

Ba người đưa mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy sự kinh hỉ, mừng rỡ như điên trong mắt nhau.

Lại có thêm hi vọng rồi!

Cái tên Tiêu Thiên này có thực lực mạnh đến đáng sợ.

Nhưng thật đúng là một tên ngu ngốc mà, tùy tiện nói chút lời hay thôi, lừa dối một chút cũng đồng ý.

Chỉ toàn cơ bắp, không có chút đầu óc gì cả.

"Thân Vương, điều này không thỏa đáng lắm." Chung Dương

Minh ở bên cạnh cũng bị cử động này của Tiêu Thiên làm cho kinh động, bèn vội vàng mở miệng khuyên can: "Đối với bọn họ, không cần nói quy củ gì cả."

Đối với địch nhân, sao có thể lòng dạ đàn bà được.

"Chung Thượng Thư, loại tư tưởng này của ngươi là không đúng." Tiêu Thiên cũng lắc đầu, trịnh trọng nói chuyện lạ: "Thế giới này đã rất khốn khổ rất hắc ám rồi, nếu như ngay cả loại người có thực lực như chúng ta đây đều không đi ôm ánh sáng."

"Vậy thì phải lúc nào ánh sáng mặt trời mới chiếu sáng hết thảy bóng tối được."

"Hôm nay bọn họ đang ở trong bóng tối, nhưng cũng có thể đi hướng quang minh."

"Cho một cơ hội thì có làm sao chứ?"

Chung Dương Minh bị Tiêu Thiên nói cho á khẩu không trả lời được, cảm giác lời đối phương nói dường như có đạo lý, nhưng mà lại có chỗ nào đó không thích hợp.

Ba người Bạch Khánh Liên, Lý Dương và Lý Xuân Hoa điên cuồng vỗ tay, vỗ tay bảo hay đối với lời nói của Tiêu Thiên.

Bầu không khí được tô đậm vô cùng đúng lúc.

Trong ánh mắt nhìn Tiêu Thiên cũng càng khó có thể dùng lời để diễn tả được.

Tên ngốc này, tư tưởng thật đúng là ngây thơ mà.

"Như vậy, ba người các ngươi chuẩn bị xong chưa." Tiêu Thiên chắp hai tay sau lưng, mặt hướng ba người quỳ dưới đất.

Ba người lập tức gật đầu, vẻ mặt thoải mái hơn không ít, không hề thấy khó khăn nữa.

Về phần cái gọi là chuyện tốt ư?

Nói giỡn quài, trong tay ba người bọn họ nhuốm vô số máu tươi, rốt cuộc tội ác chồng chất, ở đâu ra chuyện tốt chứ.

Chương 92. Chết rồi cũng không buông tha

Dù sao tên Tiêu Thiên này là một kẻ ngu si ngây thơ, tùy tiện nói dối lừa gạt hắn một cái là được.

"Ba!"

Nghe thấy một tiếng như thế, ba người đều chuẩn bị há mồm, thế nhưng trong nháy mắt, khí tức lạnh như băng đè ép đặt ở trên người bọn họ.

Uy áp đáng sợ chấn nhiếp qua đây, khiến cho bọn họ phải cứng rắn nuốt lời đang chuẩn bị nói vào trong miệng.

Bọn họ ngẩng đầu lên, chạm phải ánh mắt lạnh lẽo và phẫn nộ của Tiêu Thiên.

"Gian ngoan mất linh!!" Tiêu Thiên hết sức tức giận, thất vọng chỉ vào ba người: "Ta cũng đã đếm tới ba rồi, vì sao các ngươi không nói lời nào?"

"Thì ra là thế, không hổ là người của Hắc Hồn điện, đều là một mạch kế thừa, một lần làm ác, suốt đời làm ác."

"Cho dù chết, cũng không nguyện ý làm người tốt ư?"

"Xem dáng vẻ này là ta tự mình đa tình rồi, nhất là ngươi, điện chủ Hắc Hồn điện, không nghĩ tới ngươi lại là một kẻ kiên cường thấy chết không sờn, ta xin lỗi vì nhục mạ ngươi là tên ẻo lả chết tiệt."

"Đáng tiếc, ta phải thay trời hành đạo."

"Điều duy nhất ta có thể làm chính là cho các ngươi đi thể diện một chút, không đến mức phơi thây hoang dã."

Ba người Bạch Khánh Liên, Lý Dương và Lý Xuân Hoa nhìn Tiêu Thiên với vẻ không thể tin.

Bọn họ hoài nghi mình đã nghe nhầm.

Ban nãy Tiêu Thiên nói gì thế?

Có phải là tiếng người không đấy?

Nhưng mà...

Sau khi Tiêu Thiên nói xong, hình như là rất đáng tiếc vì không có thể cứu lại ba người đã làm đường lạc lối, vừa lắc đầu vừa đưa tay xé mở không gian.

Sau đó một cước một người, đá bọn họ vào bên trong vết nứt không gian.

"Tiêu Thiên, ngươi sinh con trai không có lỗ đít..."

Trước khi vết nứt không gian khép lại, Chung Dương Minh bên cạnh còn có thể mơ hồ nghe thấy tiếng quát chói tai của Bạch Khánh Liên.

Đáng tiếc, còn chưa nghe hết toàn bộ câu nói đấy thì khe nứt cũng đã khép kín.

"Haizz, không có thực lực thì có ích lợi gì, vẫn không thể làm người hướng thiện thôi." Tiêu Thiên chắp hai tay sau lưng, đứng ở bên trong Hắc Hồn điện trống rỗng, lắc đầu thở dài.

"..." Chung Dương Minh im lặng, không có hé răng.

Tiêu Thiên có nói tiếng người hay không thì không biết, thế nhưng Chung Dương Minh biết, Thân Vương này...

Thực sự là chó mà!

Vả lại, thẳng tay ném đối phương vào trong khe nứt không gian, dòng chảy hỗn loạn trong không gian sẽ tiêu diệt bọn chúng.

Biện pháp giải quyết việc không để đối phương phơi thây nơi hoang dã trong miệng Thân Vương đại nhân chính là cho người ta hồn phi phách tán luôn ấy hả?

Chung Dương Minh có chút hoảng hốt, tại sao đều là cùng một câu nói.

Mà Thân Vương có thể lý giải lệch hẳn ra chân trời xa xăm thế này vậy.

“Thân Vương đại nhân, sơn cốc chỗ tổng bộ Hắc Hồn điện có không ít người, tốt nhất đừng để bọn chúng chạy mất.” Chung Dương Minh lấy lại tinh thần, vội vàng nói: “Giữ chúng lại cũng là tai họa.”

“Nếu hủy diệt toàn bộ Hắc Hồn điện, Nam Cương của hoàng triều Đại Viêm sẽ yên ổn được trong không biết bao nhiêu năm.”

Tiêu Thiên nghe Chung Dương Minh nói vậy thì nhẹ nhàng xoay người lại nhìn chằm chằm ông: “Nhìn xem, sau khi ta tới cứu ngươi mới bại lộ thực lực, giờ ngươi bắt đầu sai bảo ta làm việc rồi kìa.”

Chung Dương Minh cũng không có ý gì với Tiêu Thiên, ông gãi đầu: “Thân Vương đại nhân, chuyện này... này không phải là do người tài giỏi luôn có nhiều việc phải làm hay sao?”

“Nhìn xem, quả nhiên đám giai cấp bóc lột các ngươi đều không có lương tâm.” Tiêu Thiên vừa thở dài, vừa lắc đầu: “Một khi Tử Nhược Yên biết được thực lực chân chính của ta, chẳng phải ngày nào ta cũng sẽ bận đến mức không phân biệt nổi đông tây nam bắc luôn à?”

“Tuyệt đối không thể để lộ thực lực.”

Nghĩ đến điểm này, Tiêu Thiên di chuyển với tốc độ siêu nhanh, chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Chung Dương Minh, nhìn chằm chằm ông với vẻ dữ tợn: “Ta cảnh cáo ngươi, sau khi trở về, không cho phép ngươi để lộ thực lực của ta.”

“Nhưng mà...”

“Nếu ngươi dám nói ra ngoài, ta sẽ nói hết 167 chỗ giấu tiền riêng của ngươi trong Chung phủ cho Chung Lệ Song biết.” Nói đoạn, Tiêu Thiên giơ hai tay lên nắm chặt trước mặt Chung Dương Minh, tạo ra âm thanh ken két chói tai.

“Không chỉ vậy, bây giờ ngươi biết ta lợi hại tới cỡ nào rồi nhỉ?”

“Ngươi dám nói hươu nói vượn, ta sẽ âm thầm tóm ngươi trong đêm rồi đưa ngươi tới Di Hồng lâu, sau đó dẫn Chung Lệ Song đi bắt ngươi, khà khà khà...”

Cả người Chung Dương Minh run lẩy bẩy, không thể tin được nhìn Tiêu Thiên: “Thân... Thân Vương, chuyện độc ác như thế mà người cũng thốt ra khỏi miệng được ư?”

Ông không dám tưởng tượng, ngày nào đó mình đang ngủ ngon lành trong nhà.

Vừa mở mắt ra lại nằm trên một chiếc giường lạ lẫm, bên cạnh còn có cô nương xa lạ.

Ngẩng đầu thì thấy thê tử Chung Lệ Song đang lườm mình.

Cứ thế, bản thân không làm bất cứ chuyện gì hết, nhưng mình vẫn bị thê tử dùng kéo cắt chết.

Chương 93. Chết rồi cũng không buông tha 2

“Tí tách, tí tách...”

Toàn thân ông co giật mấy lần, Chung Dương Minh mau chóng thoát ra khỏi khung cảnh tưởng tượng đáng sợ ấy.

Đây là chuyện mà con người có thể làm được đấy hả?

“Được rồi được rồi, ta sẽ không nói.” Chung Dương Minh vội vàng đồng ý với Tiêu Thiên, dù sao cũng không phải chuyện khẩn cấp gì.

Gần đây họa loạn Huyết Vân lâu và Hắc Hồn điện của hoàng triều Đại Viêm đều bị vị tôn gia trước mắt này xử lý cả rồi.

Còn có thể có chuyện gì khác được nữa?

Huống chi, chỉ cần Tiêu Thiên vẫn ở trong hoàng cung, vẫn là phu quân của bệ hạ, quả thực có thể gọi hắn là át chủ bài tuyệt thế vô song của hoàng triều Đại Viêm bọn họ.

“Hẳn là Linh Nhi và Lưu Diễm đều biết nội tình của Thân Vương rồi nhỉ?” Chung Dương Minh xác nhận lại với Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên gật đầu: “Không sai, lần diệt Huyết Vân lâu có tiểu nha đầu Chung Linh kia đi cùng ta, Lưu Diễm thì được ta cứu từ trong tay Hướng Nguyên Bạch.”

Chung Dương Minh xem như hoàn toàn hiểu rõ, khó trách con gái nhà mình ngoan ngoãn nghe lời Tiêu Thiên răm rắp như vậy.

Khuê nữ nhà mình bội phục cường giả nhất, huống chi là loại quái vật ở cấp bậc này như Tiêu Thiên. Trước mặt hắn, nó có thể không thành thành thật thật à?

Về phần Lưu Diễm, nàng trọng tình trọng nghĩa nhất, Tiêu Thiên đã cứu nàng thì chính là ân nhân cứu mạng của nàng.

Huống chi Tiêu Thiên chính là Diêm Vương hủy diệt Huyết Vân lâu, cũng là ân nhân báo thù rửa hận thay trượng phu nàng.

Rốt cuộc, vài điểm kỳ quái trong quá khứ cũng đã sáng tỏ.

"Có điều, Thân Vương đại nhân, ta cũng không phải sai bảo người làm việc." Lúc này, Chung Dương Minh nghiêm túc thuyết phục Tiêu Thiên: "Nơi đây là sơn cốc của tổng điện Hắc Hồn điện, số lượng thành viên không ít đâu."

"Nếu Thân Vương không muốn bại lộ thực lực, bọn chúng..."

Tiêu Thiên khoát tay áo, cắt ngang lời ông, ra hiệu cho Chung Dương Minh đi theo mình ra Hắc Hồn điện.

Chung Dương Minh không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, đi theo Tiêu Thiên rời khỏi chủ điện của Hắc Hồn điện này và tiến vào trong sơn cốc.

Cứ thế theo Tiêu Thiên đi thẳng tới phía trước, Chung Dương Minh nhận ra có gì đó sai sai.

Lúc trước ông bị đối phương nhấc theo bay lượn trở về bằng tốc độ rất nhanh, nên không có để ý chi tiết.

Lúc này đang đi trên đường, ông mới kinh ngạc phát hiện.

Ven đường không hề nhìn thấy bất kỳ thành viên Hắc Hồn điện nào còn sống, kẻ nào kẻ nấy đều bê bết máu, gục trên mặt đất.

Chẳng những vậy, toàn bộ kiến trúc trong sơn cốc của Hắc Hồn điện trông có vẻ bị ép thấp hơn một chút.

“Đây... Đây là xảy ra chuyện gì vậy?” Chung Dương Minh nhìn trái ngó phải bốn phía xong lại càng thêm sửng sốt.

Chẳng lẽ vừa nãy Tiêu Thiên đã đến sơn cốc, xông vào chủ điện trước và sớm xử sạch đám người này rồi ư?

“Tốc độ lao tới trước đó quá nhanh, lúc đáp xuống cốc tạo ra luồng khí quá mãnh liệt, không cẩn thận đè mấy kiến trúc này thấp xuống một đoạn.”

“Trận pháp kết giới của chủ điện kia cũng vì vậy mà bị nghiền nát.”

“Về phần thành viên Hắc Hồn điện trong sơn cốc này, chắc là tiện thể bị đè chết đấy mà.”

“Có thể đây là do chúng làm nhiều việc ác nên gặp báo ứng thôi.”

Tiêu Thiên vừa nói vừa lắc đầu.

“Báo... Báo ứng hay đấy.” Chung Dương Minh bên cạnh há to miệng, trong lòng oán thầm.

“Tới rồi, linh khí nơi này nồng đậm, bảo quang (ánh sáng phát ra từ bảo vật) đủ màu sắc, hẳn là chỗ giấu tiền tham ô của Hắc Hồn điện.” Tiêu Thiên bỗng nhiên dừng bước, nhìn kho tàng trước mặt.

Chỉ là khi Tiêu Thiên tiến vào sơn cốc, khí kình nghiền ép làm cho cửa lớn của kho tàng này vặn vẹo, sập xuống.

Hai người bước qua cánh cửa sụp đổ, đi vào bên trong bảo khố.

Tiến vào trong, ngắm nhìn bốn phía, bảo quang tỏa ra khắp nơi, nhiều thứ đến nỗi không thể xem hết được.

[Vượng Tài, tính xem giá trị của những vật này là bao nhiêu?] Tiêu Thiên hô lên với hệ thống trong lòng.

[Hệ thống đang trong quá trình thăng cấp, tạm thời bảo trì...]

[Chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong, còn cần ngươi làm gì, hay là cứ đánh chết cho rồi."

[Đã tạm dừng thăng cấp, bảo trì gián đoạn khẩn cấp.]

[Đang tính toán...]

[Chủ nhân tôn kính, đã hoàn thành tính toán, kho tàng Hắc Hồn điện trị giá tổng cộng 32617954 linh thạch!]

[Xin hỏi có thể tiếp tục thăng cấp bảo trì chưa ạ?]

Tiêu Thiên cho phép: "Có thể."

[Đa tạ chủ nhân, hệ thống tiếp tục thăng cấp, tiến vào trạng thái bảo trì.]

Sau khi có được con số cụ thể, sự hào hứng của Tiêu Thiên giảm xuống rất nhiều, lắc đầu: "Giá trị của đồ vật nơi này chỉ mới hơn ba ngàn hai trăm vạn linh thạch, miễn miễn cưỡng cưỡng làm tiền bồi thường cũng tạm được."

"Không ngờ Hắc Hồn điện này thoạt nhìn hoành tráng như vậy, kết quả lại là quỷ nghèo."

Khóe miệng Chung Dương Minh co giật, ông nhìn về phía Tiêu Thiên: "Thân Vương đại nhân, hơn ba nghìn vạn linh thạch cũng không phải số lượng nhỏ!"

"Nếu đổi số tiền thuế tròn một năm của hoàng triều Đại Viêm

thành linh thạch, cùng lắm cũng chỉ có một ngàn vạn linh thạch mà thôi.”

Chương 94. Ta đây quá thích nghĩ cho người khác

Tiêu Thiên mất hết cả hứng, từ khi trông thấy lượng linh thạch khổng lồ được nhạc phụ để lại trước khi mất tích.

Ba ngàn vạn?

Chỉ như rươi nước mà thôi.

“Có điều, Thân Vương đại nhân à, đống linh thạch này có liên quan gì tới tiền bồi thường thế?” Chung Dương Minh vẫn không hiểu, ông nhìn Tiêu Thiên: “Chẳng phải những thứ này nên nộp vào quốc khố à?”

Tiêu Thiên tức giận nhìn Chung Dương Minh: “Nộp vào quốc khố làm gì, đây đều là tiền Bạch Khánh Liên của Hắc Hồn điện bồi thường cho chúng ta mà.”

“Chuyện này do ai nói thế?” Chung Dương Minh sửng sốt, Bạch Khánh Liên đã bị Thân Vương ngài hành cho thê thảm vậy rồi, người ta chết rồi mà ngài vẫn không buông tha lão nữa à?

“Ngươi có biết cái gì gọi là phí tổn thất tinh thần không?” Tiêu Thiên nghiêm túc hỏi Chung Dương Minh.

Chung Dương Minh thành thành thật thật lắc đầu: “Đây vẫn là lần đầu tiên ta nghe nói đến thứ này.”

“Ý nghĩa đại khái chính là tình cảm của ngươi bị tổn thương, người khác cần phải bồi thường cho ngươi.” Tiêu Thiên nhìn Chung Dương Minh, nói tiếp: “Hơn nửa đêm ngươi bị bắt tới đây, lại còn bị đối phương ngược đãi đến mức thảm không nỡ nhìn, lẽ

nào Hắc Hồn điện không nên bồi thường cho ngươi một trăm vạn linh thạch à?"

Chung Dương Minh trầm mặc, suy đi nghĩ lại một chút, hình như cũng khá có đạo lý.

"Vốn dĩ lúc này ta đang nhâm nhi chút rượu và xem phim ngắn." Tiêu Thiên nói, lại chỉ vào Chung Dương Minh: "Mà ngươi vốn nên ở Chung phủ để chuẩn bị mấy món ta thích ăn."

"Nhưng lại bởi vì Hắc Hồn điện này mà phải chạy tới đây."

"Hắc Hồn điện này mưu tài hại mệnh chúng ta, thế nên chúng phải bồi thường một ngàn vạn linh thạch, ta lấy chín trăm vạn, ngươi lấy một trăm vạn."

Chung Dương Minh giật mình: "Thân Vương đại nhân, mưu tài hại mệnh này lại là sao nữa thế?"

Tiêu Thiên lại hỏi: "Có phải Hắc Hồn điện làm lãng phí thời gian của chúng ta không?"

"Phải."

Tiêu Thiên xòe hai tay ra: "Thời gian là vàng bạc, thời gian chính là sinh mệnh, vậy sao chuyện Hắc Hồn điện làm không thể gọi là mưu tài hại mệnh?"

"..."

Chung Dương Minh có rất nhiều lời muốn nói, nhưng trong lúc nhất thời lại không biết bắt đầu nói từ đâu.

Tiêu Thiên bẻ khớp ngón tay, tiếp tục tính toán sổ sách với Chung Dương Minh: "Ngoại trừ bồi thường, phí dịch vụ một ngàn vạn linh thạch cũng phải đưa luôn chứ?"

"Về phần học phí ta chịu thiệt một chút vậy, coi như lấy của

lão một ngàn vạn linh thạch."

"Phí vận chuyển năm trăm vạn linh thạch cũng không quá đáng."

"Tổng cộng chính là ba ngàn bảy trăm vạn linh thạch, trong khi giá trị của kho tàng này mới có hơn ba ngàn hai trăm vạn thôi..."

Tiêu Thiên nắm tay trái lại thành quyền rồi bỗng đập vào lòng bàn tay phải: "Đáng ghét, Hắc Hồn điện còn thiếu ngược lại chúng ta năm trăm vạn đấy!"

Chung Dương Minh hoàn toàn bị chấn động.

Tại sao xương cốt người ta đã lạnh luôn rồi mà còn bị tính là thiếu ngược lại người năm trăm vạn thế hả?

Vả lại, Thân Vương đại nhân tính toán sổ sách này thế nào vậy, sao mình hoàn toàn nghe không hiểu gì hết.

Chung Dương Minh thực sự không thể hiểu nổi: "Thân Vương đại nhân, phí dịch vụ, học phí và phí vận chuyển... là gì thế, việc chúng ta đến Hắc Hồn điện có liên quan tới mấy thứ này à?"

Tiêu Thiên cau mày, nhìn Chung Dương Minh đầy bất mãn: "Ta đây muốn phê bình ngươi một chút đấy, thân là Hộ Bộ Thượng Thư, chút ít sổ sách này mà còn không tính rõ được nữa?"

"Đám người này bắt ngươi, làm hại ta vô duyên vô cớ đến đây đánh chết bọn chúng, đây không phải lao động à, không cần tính phí dịch vụ hả?"

"Ta dạy bọn chúng đạo lý đi theo chính đạo, truyền thụ cho bọn chúng tri thức hối cải để trở thành con người mới, chẳng lẽ không cần tính học phí ha gì?"

“Về phần phí vận chuyển lại càng đơn giản hơn, đồ trong kho tàng này nhiều như vậy, chuyển đi phải hao tốn chút công phu, sao có thể không tính tiền?”

Chung Dương Minh lần nữa hứng chịu chấn động dữ dội, đây không phải cách tính toán của ông có vấn đề hay không.

Mà là lần đầu tiên ông biết còn có cách tính toán thế này nữa cơ đấy?

Đặc biệt là khoản cuối cùng kia, người dọn sạch kho tàng của người ta rồi còn tính phí vận chuyển cho người ta nữa à.

“Thân Vương đại nhân, cách tính này của ngài...” Chung Dương Minh nói được một nửa rồi cũng không biết nên hình dung thế nào, chỉ có thể giơ ngón tay cái lên với Tiêu Thiên.

Một chữ thôi...

“Tuyệt!”

“Khiêm tốn một chút, chúng ta mau chóng kiểm lại tiền tài trong kho tàng này đi, Tử Nhược Yên cũng sắp đến rồi, đừng bị phát hiện.” Tiêu Thiên nói đoạn trừng mắt nhìn Chung Dương Minh: “Bí mật nhỏ giữa nam nhân.”

Chung Dương Minh gật nhẹ đầu, nhìn bốn phía xung quanh kho tàng, như thể đã trải qua một đời bãi bể nương dâu.

Trước đây, hoàng triều Đại Viêm có rất, rất nhiều việc cần dùng đến tiền, mỗi khoản chi đều phải tính toán chi li từng chút một.

Vì chuyện này mà Chung Dương Minh gần như tan nát tâm can.

Chương 95. Ta đây quá thích nghĩ cho người khác 2

Hiện giờ, đầu tiên là Tiêu Thiên hết lòng giúp đỡ, cộng thêm đoạt lại được kho tàng, bất ngờ phát tài, trước mắt lại còn vơ vét được nhiều tiền tài bất nghĩa của Hắc Hồn điện như vậy.

Chỉ cần Tiêu Thiên thuận miệng phân phó một tí mà mình đã có thể cầm ngay hai trăm vạn linh thạch.

Nếu dùng số linh thạch này là để phát triển hoàng triều Đại Viêm thì sẽ làm được bao nhiêu chuyện đây?

Còn việc kiếm lời trung gian để bỏ túi riêng?

Chung Dương Minh vẫn sẽ lưu lại một phần để cải thiện cuộc sống của vợ con, nhưng phần lớn vẫn dùng cho hoàng triều Đại Viêm, dù sao ông cũng đã hứa với tiên đế.

Nhất định sẽ trông coi hoàng triều Đại Viêm thật tốt!

Vụt!

Bóng dáng Tiêu Thiên đột ngột biến mất ngay trước mắt Chung Dương Minh, tiến hành di chuyển bằng tốc độ siêu cao.

Gần như xử lý xong toàn bộ tài nguyên trong kho tàng một cách chớp nhoáng.

Tiêu Thiên thẳng tay vét sạch loại tiền tệ mạnh là linh thạch này, ước chừng trên dưới một ngàn năm trăm vạn linh thạch.

Thế lực ở bất kỳ nơi nào cũng đều lưu trữ số lượng linh thạch

cực kỳ ấn tượng.

Suy cho cùng, linh thạch không chỉ có thể dùng làm tiền tệ, còn có thể trợ giúp tu luyện, cung cấp năng lượng cho đan lô, lô hỏa, bố trí trận pháp, vân vân, công dụng rất phong phú.

“Trong nạp vật giới này chứa tài nguyên khoảng hơn hai trăm vạn cho ngươi.” Tiêu Thiên lần nữa trở lại trước mặt Chung Dương Minh, đưa nạp vật giới cho đối phương.

Chung Dương Minh khẽ sững sờ, ông cầm nạp vật giới lên cẩn thận cảm nhận đồ vật được chứa đựng bên trong một lát thì khẽ giật mình.

Mũ sắt, áo giáp, bao cổ tay, giày chiến kiểu nữ và bảy loại binh khí linh khí khác nhau.

Ngoài ra, còn có rất nhiều loại đan dược và đủ mọi thứ.

Bên cạnh đó còn có một bộ áo bào phòng ngự kiểu nam, bùa phòng ngự, bùa thoát thân, vân vân.

Tính toán cẩn thận một chút giá trị trong đó, sao có thể là hai trăm vạn linh thạch, rõ ràng gần hơn năm trăm vạn thì có.

Mỗi một thứ đều không phải ném bừa vào, mà đều được tiến hành chọn lựa kỹ càng.

“Một bộ cho Chung Lệ Song, một bộ cho ngươi.” Tiêu Thiên vỗ vỗ Chung Dương Minh, trịnh trọng nghiêm túc: “Sau này ngươi có thể bảo vệ bản thân cho tốt được không, đừng để ta phải chạy tới chạy lui nữa, vất vả lắm.”

Chung Dương Minh cười khổ, chắp tay với Tiêu Thiên: “Thân Vương đại nhân, thứ này thật sự quá quý giá, đương nhiên vật phẩm ở đây đều là của ngài, sao...”

“Phí bịt miệng, ngươi nhận càng nhiều sẽ càng không có ý muốn vạch trần ta.” Tiêu Thiên nhếch miệng cười với Chung Dương Minh: “Yên tâm nhận lấy đi, có câu nói này rất hay, trưởng giả ban thưởng, không thể từ chối.”

Sắc mặt Chung Dương Minh trở nên kỳ quái, sao Thân Vương lại phát âm chữ “trưởng” này lạ vậy?

Tuy ông cảm thấy nói thế không đúng, nhưng lại không dám nói ra.

Tiêu Thiên lần nữa đưa nạp vật giới qua trước mặt Chung Dương Minh: “Trong nạp vật giới này đa số là một ít vật liệu, đan dược và đồ vật cơ bản, còn có một số điển tịch, ngươi giao cho Tử Nhược Yên, dùng cho hoàng triều Đại Viêm.”

“Đây... Thân Vương bỏ được ư?” Chung Dương Minh xem xét đồ vật trong nạp vật giới, hết sức ngạc nhiên.

Thân Vương chỉ lấy đi linh thạch, nhưng lại chẳng hề động tới những vật quý giá trong kho tàng này, tất cả đều cho vào đây.

“Có gì mà không bỏ được, mấy thứ đồ chơi này không tiện đổi thành linh thạch, ta lấy làm gì, còn không bằng dùng để phát triển hoàng triều Đại Viêm.”

“Hoàng triều Đại Viêm càng mạnh, hoàng vị của bệ hạ càng vững chắc, chẳng phải bát cơm mềm ta ăn sẽ càng thơm ngon hơn à?”

“Vả lại, làm người không thể ích kỷ thế được, phải có tinh thần cống hiến, cộng thêm những tiền tài bất nghĩa này đều đến từ Hắc Hồn điện.”

“Vậy thì chúng ta càng phải dùng những tài nguyên tiền tài này để tạo phúc cho bách tính, từ đó cũng coi như tích chút âm đức cho Bạch Khánh Liên và đám người Hắc Hồn điện.”

“Hầy, con người của ta vẫn lương thiện thế đấy, cho dù chúng đã qua đời, ta còn suy nghĩ cho chúng.”

“Chắc hẳn nếu đám người Bạch Khánh Liên dưới suối vàng biết được đều sẽ biết ơn ta lắm nhỉ.”

Chung Dương Minh bày ra vẻ mặt vô cảm, sau khi trở về, chuyện đầu tiên ông làm chính là phải tìm con gái Chung Linh hỏi một chút.

Xem rốt cuộc Hướng Nguyên Bạch kia lúc trước đã bị Thân Vương đại nhân làm gì mà căm phẫn đến nỗi tự sát.

Sau khi rời khỏi kho tàng, Tiêu Thiên túm lấy Chung Dương Minh và bay lên không trung.

Đợi đến khi bọn họ bay tới độ cao vừa đủ, Tiêu Thiên mới buông lỏng Chung Dương Minh ra.

Nhưng Chung Dương Minh cũng không rơi xuống, mà lơ lửng giữa không trung.

Vừa rồi ông đã thay súng hơi bằng đại bác*, đổi thành một bộ áo choàng tinh xảo đẹp đẽ, bên trên mơ hồ có ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào.

*ý nói điều kiện được cải thiện rất nhiều

*ý nói điều kiện được cải thiện rất nhiều

Chính là ánh trăng mờ nhạt này giúp cho người ở Tụ Khí cảnh nhị giai như ông có thể đứng lơ lửng giữa không trung.

Chương 96. Người nham hiểm xảo trá

Áo choàng ánh trăng này chính là thứ được Tiêu Thiên chọn riêng cho Chung Dương Minh trong kho tàng lúc nãy.

Dùng để chạy trốn rất tốt.

“Ngươi chờ một lát, ta đi dọn dẹp hiện trường chút đã.” Tiêu Thiên nói với Chung Dương Minh, ánh mắt ngưng lại, hít một hơi thật sâu.

“Phù!!”

Tiên Thiên thổi ra cơn gió lốc mãnh liệt, luồng khí đáng sợ thoắt cái biến thành lưỡi đao gió lạnh thấu xương và cực kỳ hỗn loạn.

Sơn cốc to lớn đã từng là kiến trúc của Hắc Hồn điện khi xưa ở bên dưới bị thổi thành những mảnh vụn và không ngừng oằn mình trong chốc lát.

Bụi mù dày đặc hệt như bão cát, càn quét khắp bốn phía sơn cốc.

“Được rồi, xong xuôi.” Tiêu Thiên nhìn thấy cảnh tượng bên dưới thì gật đầu hài lòng.

Chung Dương Minh bên cạnh nhìn sơn cốc đã hoàn toàn thay đổi phía dưới, không nói một lời.

Toàn bộ sơn cốc đã tràn ngập đất vàng, trông như thể bị lật úp lại, chỉ còn mặt đất bằng phẳng.

Tiêu Thiên chỉ thổi một ngụm ra mà đã làm xong việc thay trời đổi đất này.

“Thân Vương đại nhân, rốt cuộc thực lực của ngài mạnh cỡ nào?” Chung Dương Minh nhìn về phía Tiêu Thiên, giọng nói run rẩy: “Đến tột cùng, ngài ở cảnh giới gì, chẳng lẽ là trên Thánh cảnh à?”

“Ta không có cảnh giới, ngay cả linh khí cũng không có, ngươi không phát hiện được hả?” Tiêu Thiên lắc đầu, trả lời hết sức thành thật.

Chung Dương Minh không thể tin nổi, nhìn Tiêu Thiên từ trên xuống dưới.

Quả thực không có lấy nửa phần linh khí dao động, nhưng tại sao chứ?

Chí ít cũng không nên...

“Thực lực của ta có chút đặc biệt, hình như còn đang tăng lên nữa, nhưng cụ thể là lợi hại cỡ nào thì ta không biết, cũng may ta rất am hiểu khống chế lực lượng, nếu không thì Đại Viêm đã diệt quốc rồi.” Tiêu Thiên lần nữa thuận miệng trả lời.

“Diệt quốc...” Chung Dương Minh nhìn sơn cốc rồi thoáng rùng mình.

Với thực lực của Thân Vương đại nhân, có vẻ đó thực sự không phải việc khó khăn gì.

“Thân Vương đại nhân, có thể chỉ điểm ta tu hành, tăng cường thực lực lên được không?” Lúc này, Chung Dương Minh bỗng nhìn về phía Tiêu Thiên và mở lời.

Tiêu Thiên nghe xong câu này thì có chút ngoài ý muốn: “Ngươi muốn tu luyện hả, ta nhớ Chung Linh từng nói ngươi

không thích tu luyện lắm, thay vào đó là đặt toàn bộ tâm tư vào xã tắc Đại Viêm cơ mà."

"Lúc chứng kiến thực lực của Thân Vương đại nhân, ta đã thay đổi suy nghĩ này rồi." Chung Dương Minh đột nhiên nắm chặt tay, nhìn chằm chằm sơn cốc: "Lần này, Hắc Hồn điện muốn ta làm chuyện gì đó nên mới chưa ra tay hại ta."

"Lỡ như lần sau, người để mắt tới hoàng triều Đại Viêm thẳng tay sát hại tính mạng của ta thì sao?"

Nói đến đây, Chung Dương Minh nhìn Tiêu Thiên với ánh mắt sáng rực: "Chuyện của Thân Vương đại nhân đem lại cho ta linh cảm nhất định."

"Nếu như ta âm thầm tăng cường thực lực, nhưng vẫn bày ra dáng vẻ yếu ớt với bên ngoài thì sẽ càng dễ thu hút những kẻ ẩn trong bóng tối lén lút nhìn trộm hơn."

"Chờ tới lúc những kẻ lén lút này nổi lên mặt nước và ra tay với ta, ta lại đột nhiên trỗi dậy hạ gục chúng, há chẳng phải tuyệt diệu hơn à."

Tiêu Thiên nhìn Chung Dương Minh, nghe thấy lời đối phương nói thì hết sức bất ngờ.

Á đù, người này cũng gian xảo thật, thế mà còn chơi chiêu giả heo ăn thịt hổ.

Lạc hậu!

Tiêu Thiên lắc đầu, vội vàng rũ sạch trách nhiệm: "Ngươi đừng tùy tiện lôi ta vào đấy, từ đầu tới cuối ta đều không có ý định này đâu."

"Ta chỉ chán ghét tranh đấu và giết chóc, muốn yên lặng hưởng thụ cuộc sống một chút mà sao cứ hết kẻ này tới kẻ khác

bắt ép ta ra tay thế nhỉ?"

"Cũng tốt, sau khi ngươi tu hành có thành tựu rồi thì có thể ngăn chặn rất nhiều phiền phức."

"Nghĩ kỹ danh hiệu của ngươi chưa?"

Tiêu Thiên nhảy vọt sang chủ đề khác làm cho Chung Dương Minh không kịp phản ứng: "Danh hiệu, danh hiệu gì?"

"Ngốc quá, trên đời này làm gì có ai không có danh hiệu chứ, sớm nghĩ kỹ đi, sau khi ra tay thì để tên lại, dù sao cũng tốt hơn danh hiệu do người khác đặt cho ngươi mà, đúng không?" Tiêu Thiên nói với vẻ trịnh trọng, vô cùng nghiêm túc.

"Trước kia ta có một người bạn, lúc đầu không thèm để ý gì tới loại chuyện này, nhưng hắn có một thói quen xấu là thích mai phục trong nhà xí trước khi ra tay."

"Khiến cho người khác thay hắn đặt danh hiệu là Sát Lục Phân Vương, hại hắn truy sát người khác suốt bảy ngày bảy đêm mới giải quyết xong chuyện này."

"Phải xem trọng, phải để tâm, lỡ như người khác gọi ngươi là Trọng Thản Kỵ Binh, ngươi có chịu không?"

Chung Dương Minh trầm mặc hồi lâu, nửa ngày sau mới lên tiếng: "Người bạn này của Thân Vương..."

Tiêu Thiên vung tay lên cắt ngang Chung Dương Minh: "Đây không phải trọng điểm, trọng điểm là danh hiệu của ngươi, đã nghĩ xong chưa?"

Chung Dương Minh nói với vẻ mặt nghiêm túc: "Vậy gọi là Trọng Thản Kỵ Binh đi!"

"Rất dứt khoát, rất đàn ông, cái này..." Tiêu Thiên nói được

một nửa thì nét mặt chấn động: “Ngươi xác định danh hiệu của ngươi là cái này đó hả?”

Chương 97. Người nham hiểm xảo trá 2

“Không sai, chính là Trọng Thản Kỵ Binh!” Chung Dương Minh trả lời chắc nịch.

“……” Tiêu Thiên im lặng thật lâu, rất nghiêm túc nhìn Chung Dương Minh: “Ngươi chắc chắn không đổi à?”

“Ta biết danh hiệu này không đủ hung hãn, nhưng rất phù hợp tâm ý của ta.” Chung Dương Minh cũng nghiêm túc trả lời.

“Khụ…” Tiêu Thiên hít một ngụm khí lạnh, vô cùng hoảng sợ: “Ngươi… Ngươi xác định?”

Chung Dương Minh cười rộ lên, nói với Tiêu Thiên: “Trọng, đại diện cho xã tắc Đại Viêm, Thản, đại diện cho tâm trạng thản nhiên, về phần Kỵ Binh, tất nhiên chính là xông pha chiến đấu.”

“Ý nghĩa ẩn chứa trong danh hiệu mà Thân Vương nói ra này hẳn là bảo ta phải đối diện với tầm quan trọng của xã tắc Đại Viêm bằng tâm trạng thản nhiên, nhưng phải hành động xông pha chiến đấu như kỵ binh, đền đáp cho Đại Viêm.”

“Ta rất thích danh hiệu này.”

Tiêu Thiên nghẹn họng trân trối, hắn bị Chung Dương Minh làm cho chấn động.

Đây là năng lực đọc hiểu kinh thiên động địa, quỷ khốc thần sầu tới mức nào, để ông giữ chức vị Hộ Bộ Thượng Thư nho nhỏ thế này đúng là mai một nhân tài mà!

Bản lĩnh giải nghĩa văn tự này đưa vào tay ngài quả nhiên là quá xuất sắc luôn.

Không hổ là đấng nam nhi có thể chế ngự búp bê barbie kim cang lực điền Chung Lệ Song.

“May mà thế giới này không biết trọng thản (xe tăng) có ý gì, nếu không, lúc Chung Dương Minh thật sự lôi danh hiệu này ra ngoài lang bạt.”

“Chung Lệ Song chắc chắn sẽ gạt chân, kẹp mạnh đầu ông luôn.”

Ngay lúc Tiêu Thiên âm thầm lau mồ hôi và lặng lẽ nghĩa đến chuyện kia.

Chung Dương Minh bên cạnh lần nữa lên tiếng: “Thân Vương đại nhân, người có thể giúp ta một chuyện được không?”

“Ngươi lấy đâu ra nhiều chuyện như vậy thế?” Tiêu Thiên hơi mất kiên nhẫn, phàn nàn không thôi.

Chung Dương Minh chắp tay: “Từ một tuần làm năm bữa trước đó tăng lên thành một tuần mười bữa!”

“Giao dịch xong, chuyện gì?”

Chung Dương Minh nhìn về phía sơn cốc đất bằng vô cùng rộng lớn kia, ra hiệu: “Mời Thân Vương đại nhân viết một hàng chữ vừa đủ lớn để bao trùm toàn bộ sơn cốc.”

“Viết chữ gì?”

Chung Dương Minh chậm rãi mở miệng: “Chuyện của Đại Viêm, Diêm Vương ta ở tình thế bắt buộc!”

Tiêu Thiên nhìn Chung Dương Minh đầy tò mò: “Ngươi biết nội tình?”

“Không biết gì cả.” Chung Dương Minh lắc đầu, nhìn sơn cốc: “Chỉ là mượn tên tuổi vị cường giả ẩn tàng của Thân Vương làm nổ đầm nước sâu này thôi.”

“Để xem xem có thể biết được rốt cuộc mục đích của kẻ nào đó đang nhìn chằm chằm hoàng triều Đại Viêm chúng ta là gì không?”

“Chắc chắn đám người này không tưởng tượng nổi cường giả Diêm Vương cực kỳ đáng sợ vốn dĩ chính là người của chúng ta.”

Nói đến đây, Chung Dương Minh nở nụ cười hết sức hứng khởi.

Tiêu Thiên nhìn Chung Dương Minh từ trên xuống dưới, lắc đầu tặc lưỡi: “Ngươi cũng xảo trá đấy nhỉ.”

Vừa dứt lời, hai tai Tiêu Thiên giật giật, lập tức sửng sốt.

“Hửm? Không ổn, nương tử ta tới rồi, chuồn thôi!”

Cho dù ở khoảng cách rất xa, nhưng Tiêu Thiên vẫn nhạy cảm nghe được động tĩnh Tử Nhược Yên đi tới từ đằng xa.

“Mau chóng đáp xuống, làm theo tình huống chúng ta đã thương lượng.” Tiêu Thiên vừa nói, vừa dùng hai tay tạo thành kiếm chỉ, mạnh mẽ viết trên mặt đất trong sơn cốc.

Sức mạnh kinh khủng cách không khiến cho bên dưới chấn động, mặt đất trong sơn cốc do đất vàng bắn lên tung toé tạo thành bị vạch ra từng khe rãnh.

Phút chốc, những chữ được khắc nổi lên trên mặt đất trong sơn cốc, chính là câu Chung Dương Minh đã đề cập lúc trước.

“Ta đi trước đây, nếu bị phát hiện sẽ rất phiền phức.” Tiêu Thiên vừa nói xong đã vội vàng bay lên không trung.

Khi Tiêu Thiên đã bay lên đủ cao và chắc chắn rằng sẽ không ảnh hưởng đến Chung Dương Minh bên dưới, lúc bấy giờ, hắn mới bộc phát tốc độ cực kỳ khủng khiếp, xông thẳng về phía trước.

Oành!!!

Chung Dương Minh ngẩng đầu lên, trông thấy rất rõ ngay lúc Tiêu Thiên biến mất, không khí bên kia đã nổ tung, hình thành dao động có thể thấy bằng mắt thường.

Cuồng phong dữ dội ập tới từ bên trên, đè ép ông xuống, làm ông suýt nữa đã rơi thẳng xuống đất.

Mãi đến khi cơn gió được tạo ra lúc Tiêu Thiên lao vút đi dần dần lắng lại, Chung Dương Minh mới dựa vào áo choàng ánh trăng chậm rãi bay lên cao.

“Quả nhiên Thân Vương..... mạnh quá đáng mà.” Đến tận bây giờ, nội tâm Chung Dương Minh vẫn không cách nào bình tĩnh trở lại.

Sự mạnh mẽ của Tiêu Thiên luôn mang đến cho người ta chấn động to lớn.

Ngẫm nghĩ kỹ càng một chút, Chung Dương Minh đại khái cũng hiểu rõ tại sao lại như thế.

“Việc tu hành trên thế gian đều nhờ vào linh khí thiên địa, theo một ý nghĩa nào đó chính là tu thân nhờ ngoại lực.”

“Mà Thân Vương đại nhân lại không hề có linh khí thiên địa, hoàn toàn dựa vào thân thể ngang tàng của chính mình.”

Tuy chỉ mới tiếp xúc trong thời gian rất ngắn, nhưng Chung Dương Minh vẫn thấy được rất rõ.

“Bất luận là tu hành, hay là làm người làm việc, nếu chỉ dựa

vào bản thân là cực kỳ khó." Chung Dương Minh chắp hai tay sau lưng, đứng lặng giữa không trung, tự mình lẩm bẩm.

Chương 98. Chủ ý phía sau là gì

Lại đợi thêm một lát nữa, Chung Dương Minh cảm nhận được nhiệt độ xung quanh đã bắt đầu hạ xuống.

Đồng thời, vệt sáng màu băng lam lạnh lẽo phía trước nhanh chóng tới gần nơi này.

“Quá chậm...” Chung Dương Minh nhìn tốc độ bay đến của Tử Nhược Yên, nhủ thầm trong lòng.

Có điều, chẳng mấy chốc ông lập tức dở khóc dở cười, lắc đầu tự giễu: “Được chứng kiến tốc độ của Thân Vương đại nhân thì dám cả gan xem thường bệ hạ luôn rồi à?”

Cho dù tốc độ của bệ hạ Tử Nhược Yên thoạt nhìn rất chậm so với Tiêu Thiên.

Nhưng trên thực tế, nàng đi tới trước mặt mình chỉ trong tích tắc.

“Chung thúc, ngươi không sao chứ?” Tử Nhược Yên đi đến trước mặt Chung Dương Minh, vừa xem xét ông từ trên xuống dưới, vừa lên tiếng hỏi.

Chỉ là sau khi quan sát cẩn thận, nét mặt Tử Nhược Yên trở nên kỳ quái.

Nếu nàng nhớ không nhầm, Chung Lệ Song còn từng lo lắng nói rằng thời điểm bà cãi nhau với Chung Dương Minh rồi đuổi đối phương ra khỏi phòng.

Chung Dương Minh chỉ mặc một bộ áo lót đơn bạc. Nhưng người một thân linh khí có phẩm cấp không thấp đang ở trước mắt này lại là chuyện gì đây?

Không đợi Chung Dương Minh trả lời, Tử Nhược Yên đã nhanh chóng trông thấy tình huống trên mặt đất giữa sơn cốc, con ngươi đột nhiên co rút.

"Diêm Vương!" Sắc mặt Tử Nhược Yên ngưng trọng, nhìn lời nhắn được để lại trong sơn cốc này, cả nửa ngày không nói tiếng nào.

Lại là Diêm Vương?

Xem xét từ lời nhắn được lưu lại trong sơn cốc, cường giả đáng sợ gọi là Diêm Vương này thật sự động tâm tư với hoàng triều Đại Viêm.

Nhưng Tử Nhược Yên không rõ hoàng triều Đại Viêm có thứ gì có thể hấp dẫn cường giả bậc này?

"Rốt cuộc chuyện này là thế nào?" Tử Nhược Yên vội vàng xoay người lại nhìn về phía Chung Dương Minh đang lơ lửng trước mặt.

Chung Dương Minh cố ý bày ra vẻ mặt nghiêm trọng: "Khởi bẩm bệ hạ, bản thân thần bị Thiên Sát Bàng Đồng, thuộc hạ của Ẩn Sát Quỷ, một trong lục tà của Hắc Hồn điện bắt đến đây..."

Sau đó, Chung Dương Minh cũng không giấu giếm nội dung, một mực mô tả tiền căn hậu quả.

Tử Nhược Yên im lặng nghe Chung Dương Minh kể, càng nghe tâm trạng nàng càng thêm rối rắm.

Chỉ xét từ lời nói của Chung Dương Minh, toàn bộ hoàng triều Đại Viêm phảng phất bị bao phủ bởi một màn sương đen dày đặc.

Hắc Hồn điện và Lưu Ngạo Thiên vậy mà không đi chung một đường.

Khác một trời một vực với suy đoán của Tử Nhược Yên trước đây.

“Đúng lúc này, Diêm Vương xuất hiện.” Chung Dương Minh chậm rãi kể rõ nội dung bản thân đã sớm biên soạn sẵn: “Hắn mặc áo đen, không thấy rõ mặt, tốc độ rất nhanh.”

“Đám người Bạch Khánh Liên bị hắn đánh chết, đồng thời hắn còn cho ta thuốc giải, thậm chí để ta mang tất cả kho tàng của Hắc Hồn điện đi, theo lời hắn nói”

“Hắn căn bản chướng mắt những vật này của Hắc Hồn điện.”

Tử Nhược Yên càng nghe càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nàng trừng to hai mắt, cảm thấy khó hiểu: “Nếu đã vậy, rốt cuộc Diêm Vương này có mưu đồ gì?”

“Dường như ý đồ trước mắt của hắn là giữ cho hoàng triều Đại Viêm được yên ổn!” Chung Dương Minh nói ra suy đoán của chính mình bằng sắc mặt nặng nề: “Tay của Hắc Hồn điện quá dài, tương tự như Huyết Vân lâu”

“Bọn chúng đều bị Diêm Vương nhắm vào, dường như hắn không muốn để bọn chúng tạo ra quá nhiều ảnh hưởng đến hoàng triều Đại Viêm.”

“Thần không biết đến tột cùng Diêm Vương nhìn trúng chỗ nào của hoàng triều Đại Viêm, nhưng nhìn vào tình hình hiện tại, đối phương hy vọng chúng ta được bình yên.”

“Bệ hạ, người nghĩ kỹ lại chuyện Lưu Ngạo Thiên, còn có Hắc Hồn điện ra tay với Huyết Vân lâu lúc trước thử xem.”

“Có phải là không khác biệt gì nhau đúng không?”

Nội dung bịa đặt này cũng không phải Chung Dương Minh thuận miệng nói lung tung, mà là ông đã sớm suy đoán như vậy.

Chẳng hạn như Lưu Ngạo Thiên, tác phong làm việc của ông ta quá quỷ dị!

Một người vừa nhìn đã biết có dã tâm, trông như muốn mưu quyền soán vị lại là thần tử tài ba nhất của hoàng triều Đại Viêm.

Một nam nhân quyền nghiêng triều chính, một tay che nửa bầu trời Đại Viêm lại tuân thủ quy củ hơn bất kỳ người nào khác.

Không tham lam, không biếng nhác.

Tận tâm tận lực vun đắp Đại Viêm, giúp quốc lực ngày một phát triển.

Mấy năm trước, Hắc Hồn điện cũng không giống như bây giờ.

Ngoài biên cảnh Nam Cương nào chỉ là không mảy may chạm tới hoàng triều Đại Viêm, thậm chí còn không hề động vào một li một tí.

Về phần Huyết Vân lâu?

Ngoài mặt, phong cách cả hai chẳng có gì giống nhau, thậm chí Hắc Hồn điện còn từng tấn công Huyết Vân Lâu, như thể giúp Đại Viêm đòi công đạo.

Kết hợp đủ loại tình báo, Chung Dương Minh có một suy đoán lớn mật.

Những kẻ có mưu đồ khác với hoàng triều Đại Viêm chẳng những sẽ không ra tay trước khi đạt được mục đích.

Thay vào đó, bọn chúng sẽ còn tận tâm tận lực tăng cường quốc lực và quốc vận cho hoàng triều Đại Viêm.

Nghe Chung Dương Minh nói vậy, Tử Nhược Yên cũng khẽ gật đầu: “Theo như lời ngươi nói thì đúng là thế.”

Chương 99. Không phải là một người rất tốt

“Bệ hạ, lễ vật của Diêm Vương ở đây.” Sau đó, Chung Dương Minh dâng nạp vật giới lên bằng hai tay.

Tử Nhược Yên nhận lấy nạp vật giới, dò xét đồ vật được chứa đựng bên trong một chút rồi lộ ra biểu cảm kỳ quái: “Diêm Vương này cũng mạnh tay thật.”

“Xem ra, hắn thật sự muốn giúp Đại Viêm không ngừng phát triển, nhưng cũng không biết chủ ý của hắn là gì.”

Nghĩ tới đây, Tử Nhược Yên bất giác siết chặt tay, trong lòng dâng lên nỗi bất lực.

Bản thân mình đã tu luyện đến trình độ này nhưng vẫn không thể kiểm soát vận mệnh của mình ư?

Thậm chí, chính mình cũng không có cách nào từ chối thứ người khác bố thí.

Chung Dương Minh bên cạnh nhìn dáng vẻ này của Tử Nhược Yên, khóe miệng hơi run rẩy.

Trong lòng thầm oán.

“Có chủ ý gì à?”

“Chủ ý của trượng phu người là sống phóng túng, sau này lười nhác, không cần quan tâm mọi việc đấy.”

???

“Thật là không ngờ được, Hắc Hồn điện thế mà lại cũng bị tiêu diệt như thế này.” Tử Nhược Yên lơ lửng giữa không trung, ngắm nhìn bên trong khe núi, nỗi lòng có hơi xúc động.

Nhất là khi nhìn chữ ở bên khe núi, Tử Nhược Yên im lặng một hồi, nhíu mày.

“Bệ hạ, có gì không đúng à?” Chung Dương Minh nhìn bộ dáng này của Tử Nhược Yên, cẩn thận hỏi.

Rất lâu sau Tử Nhược Yên mới chậm rãi mở miệng nói: “Thể chữ này rất mới mẻ độc đáo, trước đây chưa từng thấy qua.”

“Có lẽ là do vị cường giả kia tự chế ra thể chữ này trong lúc rảnh rỗi.” Chung Dương Minh ở bên cạnh thuận miệng suy đoán, âm thầm suy nghĩ, phải nhắc nhở Thân Vương đại nhân một chút về chuyện chữ viết mới được.

“Thật là khiến lực lượng khiến người ta hướng tới mà.” Lúc này, Tử Nhược Yên lại lên tiếng cảm khái, hết sức hướng tới.

Hai tay của nàng cũng không tự chủ siết chặt, cảm nhận được sự áp lực lớn vô cùng, cùng với tự trách.

Tử Nhược Yên bắt đầu để tay lên ngực tự hỏi, có phải gần đây mình bắt đầu lười tu hành rồi không?

“Bệ hạ, ngài đã rất mạnh rồi, tuổi còn trẻ mà đã là Nhập Thánh cảnh cửu giai, Thánh cảnh trẻ tuổi nhất trong tương lai, nói không chừng...” Chung Dương Minh nhìn vẻ mặt cô đơn của Tử Nhược Yên, an ủi lên tiếng.

Nhưng mà, Tử Nhược Yên lại lắc đầu, cũng không đồng ý với lời nói của Chung Dương Minh, đáp: “Vấn đề là ở điểm này, người yếu mới cần dùng tuổi trẻ đến làm nổi bật lên cường đại, còn sự cường đại chân chính ở chỗ bản thân phải mạnh mẽ.”

“Đối với Diêm Vương này, mọi người chỉ nói hắn là cường giả, chứ có ai nói hắn trẻ tuổi thế nào, hoặc lớn tuổi đến đâu không?”

Chung Dương Minh á khẩu không trả lời được, lời Tử Nhược Yên nói đánh thẳng ngay vào chỗ ngứa.

“Trẫm hy vọng làm cường giả chân chính, mà không phải là thiên tài ở trong miệng người khác.” Tử Nhược Yên nhìn chữ bên cạnh khe núi, chậm rãi lên tiếng: “Diêm Vương, trẫm ngược lại là phải cảm tạ ngươi.”

“Chính bởi vì ngươi, khiến trẫm biết được một bầu trời mạnh mẽ hơn.”

“Trẫm định sẽ trở thành với cường giả sóng vai với ngươi, thủ hộ Đại Viêm, chính miệng ngay mặt hỏi các ngươi rốt cuộc định làm cái gì!”

Chung Dương Minh ở bên cạnh xoa trán một hồi.

Hay lắm, lại còn so bì với trượng phu của mình nữa.

Tuy ông thừa nhận thiên phú của Tử Nhược Yên rất mạnh mẽ, thế nhưng muốn bắt kịp được Thân Vương thì chỉ sợ là xa xa khó với đi.

Chỉ với chiến lực có thể gọi là biến thái kia của Thân Vương, nghĩ như thế nào đều cảm thấy thái quá cực.

Tay không xé mở không gian y như là xé một trang giấy, vậy là phải dùng sức mạnh khủng bố cỡ nào mới có thể làm được chứ.

Bên này, Tử Nhược Yên hơi bình phục lại tâm trạng, nhìn Chung Dương Minh đứng cạnh mình nói: “Chúng ta vẫn mau mau chạy về thôi, Chung Tướng Quân và Chung Linh rất lo lắng cho ngươi.”

“Làm phiền bệ hạ!” Bên này, Chung Dương Minh cũng hành lễ với Tử Nhược Yên.

Linh khí băng hàn trong cơ thể Tử Nhược Yên lại bắt đầu khởi động lan tràn ra, phù hợp với linh khí trong thiên địa, kéo đến trên người Chung Dương Minh.

Tiếp theo đó, nàng hóa thân thành kiếm quang băng hàn, quét ngang qua trường không, bay nhanh hướng về phía của hoàng triều Đại Viêm.

Mà Chung Dương Minh thì là bị linh khí của Tử Nhược Yên dẫn dắt, bay trên bầu trời giống như là chơi diều, nhìn qua có chút tức cười.

Cũng may mà bản thân bộ Nguyệt Quang bào Chung Dương Minh đang mặc trên người bây giờ vốn có công hiệu phòng ngự.

Vì vậy Tử Nhược Yên cũng từ từ tăng nhanh tốc độ, trước khi mặt trời lặn đã thành công đến được bên ngoài hoàng thành.

Tử Nhược Yên mang theo Chung Dương Minh đi thẳng đến nơi của Chung phủ và đáp xuống.

Bên trong Chung phủ.

Trong sân, Chung Linh đã xuất cung ngồi cùng với Chung Lệ Song đã trở về.

Một tay của Chung Lệ Song đặt lên mặt bàn, một tay ôm mặt, không một tiếng động, yên lặng cùng chờ đợi Tử Nhược Yên trở về.

Bà hi vọng lúc bệ hạ trở về có thể mang đến cho mình một tin tức tốt.

Chương 100. Không phải là một người rất tốt 2

“Mẫu thân, người mau nhìn kìa.” Lúc này, Chung Linh bỗng nhiên chỉ vào thân hình đang đáp xuống từ không trung, mừng rỡ kinh ngạc không gì sánh được.

Chung Lệ Song nghe thấy lời gọi của con gái, vội vã ngẩng đầu lên, viền mắt lập tức đỏ ửng, vui mừng đứng dậy.

“Khiến nàng la lắng rồi.” Sau khi hạ xuống, Chung Dương Minh nhìn khuôn mặt mệt mỏi của thê tử nhà mình, áy náy mở miệng nói.

Chung Lệ Song lắc đầu, nhìn Tử Nhược Yên, trịnh trọng quỳ xuống: “Bệ hạ, ta...”

“Chung di, không cần phải như vậy.” Tử Nhược Yên vội vàng đỡ đối phương đứng dậy, khẽ gật đầu.

Chung Lệ Song thở sâu, ánh mắt sáng quắc nhìn Chung Dương Minh ở bên cạnh, một tay ôm lấy đối phương vào trong lòng, siết chặt không muốn buông ra: “Đều tại ta hết, nếu như ngày hôm qua ta không ầm ĩ với chàng thì đã không xảy ra chuyện như vậy rồi.”

“Phu nhân nói quá lời, nếu nói sai lầm thì vẫn là vi phu không đúng, nếu ta không có cố chấp như vậy thì cũng không trở nên ầm ĩ thành cái dạng kia.”

“Không, đều tại ta cả.”

“Phu nhân...”

Hai người ngươi một lời ta một câu, Chung Linh đều không nhìn được nữa: “Được rồi, hai người đều vợ chồng, dính nhau như thế làm gì, chịu không nổi.”

“Tiểu nha đầu chết tiệt, ăn nói kiểu gì thế hả?” Nhìn thấy con gái, Chung Lệ Song tức giận sẵng giọng, đưa ngón tay chọc lên trán của con gái.

Chung Linh thè lưỡi với mẫu thân, sau đó cũng nở nụ cười vui vẻ.

Trong sân của Chung phủ, một nhà ba người đứng chung một chỗ vui vẻ hòa thuận, hoan thanh tiếu ngữ.

Cách đó không xa Tử Nhược Yên đứng ở đó yên lặng nhìn một màn này, mang trên mặt mỉm cười cùng với một tia hướng tới.

“Thật tốt quá đi, người nhà có thể ở bên nhau, làm bạn với nhau...” Tử Nhược Yên nỉ non trong lòng, xoay người rời đi Chung phủ.

Trong lúc im hơi lặng tiếng, nàng hóa thành hàn quang bay lên, cuối cùng rơi vào trong hoàng cung.

Hoàng cung to như vậy, vẫn lạnh lẽo như cũ, huân hương trong Ngự Thư phòng vẫn đang bốc cháy, khói lượn lờ dâng lên.

Tử Nhược Yên trở lại Ngự Thư phòng, nhìn tấu chương chồng chất như núi, yên lặng ngồi xuống bắt đầu bận rộng làm việc.

Nàng là Nữ Đế Đại Viêm, là quân chủ cao ngạo.

Dù sao, nàng đã quen với việc ở một mình rồi.

Không biết từ lúc nào, thời gian chậm rãi trôi qua, cung nữ chuyên môn trị thủ Ngự Thư phòng đã sớm đốt đèn lên, thay đổi huân hương cho Tử Nhược Yên.

“A ~~” Lúc đêm khuya, Tử Nhược Yên rên khẽ một tiếng, thư giãn cơ thể mỹ lệ.

“Bệ hạ, muốn mang đồ ăn khuya qua đây không ạ?” Cung nữ bên cạnh nhẹ giọng hỏi thăm.

Tử Nhược Yên suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Quên đi, trẫm không có hứng thú, hậu điện thu thập xong chưa?”

Từ sau khi đổi tẩm cung thành cung Thân Vương, Tử Nhược Yên hay ở trong một cung điện nhỏ ở mặt sau của Ngự Thư phòng mặt để nghỉ ngơi.

Chỉ có mấy khi làm bộ sủng hạnh Tiêu Thiên thì mới sẽ đi qua bên kia một chuyến.

“Đã thu thập xong rồi ạ.” Vẻ mặt cung nữ vẻ thoáng có chút mất tự nhiên, gật đầu đáp.

Tử Nhược Yên gật đầu, cất bước đi đến con đường nhỏ y ám, lẻ loi một mình đi từng bước một.

Mỗi khi đến lúc này, nàng không muốn người khác hầu hạ mình.

“Tại sao...” Tử Nhược Yên mới vừa đi tới bên ngoài tiền viện của hậu điện, nhìn từ xa thì lại phát hiện trong viện đèn đuốc sáng trưng.

Bình thường khi đến lúc nàng nghỉ ngơi, hậu điện sẽ không đốt nhiều đèn dầu cho lắm.

Nhất là trong tiền viện của hậu viện này, càng là lạnh lẽo mờ tối mới đúng, hôm nay tại sao lại...

Tử Nhược Yên bước nhanh về phía trước, mới vừa bước vào bên trong tiền viện thì có thêm mùi thơm mê người truyền tới.

Không chỉ có như vậy, ở chính giữa viện được bày biện một chiếc bàn gỗ tử đàn với tạo hình đặc biệt.

“Khổ cực lâu như vậy rồi, không đến ăn nồi lẩu làm bữa khuya à?” Tiêu Thiên ngồi trước bàn, giơ ngón tay cái lên hướng phía Tử Nhược Yên: “Cái đồ chơi này, chắc chắn người chưa ăn qua bao giờ.”

“Tại sao ngươi lại ở chỗ này?” Vẻ mặt Tử Nhược Yên nhìn Tiêu Thiên đầy bất ngờ, vì sao đối phương lại ở chỗ này chữ.

Tiêu Thiên đã đứng dậy đi tới phía sau của Tử Nhược Yên, đẩy nàng đi tới trước bàn, ấn nàng ngồi xuống.

“Lưu Thống Lĩnh từng nói ngươi có một thói quen nhỏ, mỗi lần ngươi thức đêm xử lý chính vụ, luôn luôn muốn ăn chút đồ khuya.”

“Ăn khuya mà có một mình chả thú vị gì cả, ta bên này thì mân mê một cái hạ gia hương đích mỹ thực đặc sắc để khao bệ hạ đã phải cực khổ.”

Tiêu Thiên vừa nói vừa ngồi xuống ở bên cạnh Tử Nhược Yên, đồng thời bắt đầu nói cho nàng biết cái đồ chơi này ăn thế nào là ngon nhất, thích hợp nhất.

“Nồi lẩu như này phải vừa nấu vừa ăn, thời gian nấu của mỗi loại nguyên liệu đều không giống nhau, cái này ấy hả...”

Tiêu Thiên thì đang lải nhải tỉ mỉ giải thích, nói rõ tình huống cho Tử Nhược Yên.

Tử Nhược Yên ngồi ở đó, nhìn Tiêu Thiên không chớp mắt, yên lặng lắng nghe.

Tiếng của đối phương rất lớn, tại ban đêm nghe có vẻ rất ồn ào, nhưng nàng thích nghe.

Chương 101. Thể nghiệm lần đầu cứ như vậy không còn nữa

Bây giờ nước trong nồi đang sôi ùng ục ùng ục, lửa cháy vô cùng lớn, nàng cảm thấy rất ấm áp.

“Bệ hạ, nào, xin hãy mở miệng vàng ra.” Tiêu Thiên cầm xâu thịt đã nấu xong, thổi qua cho bớt nguội rồi một tay đỡ bên dưới, tay kia đưa qua cho Tử Nhược Yên.

Tử Nhược Yên giật mình, sau đó hơi hơi nghiêng người về phía trước, gé môi đỏ mọng ăn.

“Ừ...” Sau khi nhấm nuốt xong, Tử Nhược Yên ngồi nghiêm chỉnh: “Thân Vương phục vụ rất tốt, lòng trẫm rất vui, có phần thưởng!”

“Không biết bệ hạ muốn phần thưởng cái gì?”

Đôi mắt sao sáng ngời của Tử Nhược Yên nhìn Tiêu Thiên: “Thưởng ngươi lại đút cho trẫm một lần.”

“Vậy bệ hạ chờ chốc lát.” Tiêu Thiên nhìn thái độ của thiếu nữ Nữ Đế, nhất thời vui vẻ, bắt tay xâu thịt: “Xâu thịt xiên cho bệ hạ lần này cũng có chú trọng, nhất định phải...”

Tử Nhược Yên nhìn Tiêu Thiên như vậy, đôi mắt phản chiếu lại hình ảnh của đối phương.

“Không phải là một người rất tốt ư...”

Sân nhỏ ở hậu điện của Ngự Thư phòng này, ấn tượng về nó trong quá khứ của Tử Nhược Yên là lạnh lẽo tối tăm.

Đại biểu cho cô độc.

Nhưng bây giờ cái sân nhỏ này lại phá lệ ấm áp.

So với dáng vẻ tương đối nghiêm túc lúc bình thường, Tử Nhược Yên thời khắc này lại thả lỏng hơn rất nhiều, giống như là một ngự tỷ ôn hòa trưởng thành.

Tiêu Thiên cũng nói năng hài hước, thường thường kể một số câu chuyện nhỏ đầy thú vị, chọc cho Tử Nhược Yên phải cười khẽ.

Đương nhiên nguồn gốc của những tư liệu làm câu chuyện này đều là đối tượng bị Tiêu Thiên ám sát trong quá khứ.

Dù sao có đôi khi ám sát phải ẩn náu, chậm rãi chờ đợi thời cơ.

Tiêu Thiên vốn còn nghĩ rằng nghe loại chuyện này thì có ích lợi gì chứ, không nghĩ tới lại có tác dụng nhanh như vậy, lại còn rất tốt nữa.

Sau một lúc lâu, ăn xong nồi lẩu, tay Tiêu Thiên chống đầu gối đứng dậy.

“Bệ hạ, thời gian cũng không còn sớm nữa, ta đi về trước.” Tiêu Thiên chắp tay hướng phía Tử Nhược Yên rồi thu một bàn đầy đồ đạc vào trong nạp vật giới.

Trong nạp vật giới không có không gian không có thời gian, cũng rất tiện để thu rác rưởi!

Tiêu Thiên cáo từ xong, vừa định xoay người rời khỏi thì nghe thấy phía sau truyền đến giọng nói của Nữ Đế: “Không cần phiền toái như vậy, nghỉ ở nơi này là được.”

“A?” Tiêu Thiên rất kinh khủng, quay đầu lại nhìn Tử Nhược Yên: “Chuyện này không tốt lắm thì phải?”

Nói xong, Tiêu Thiên rất nhanh đã đi theo.

Một lát sau, Tiêu Thiên nằm nghiêng ở trên giường, một tay chống đầu yên lặng nhìn Tử Nhược Yên khoanh chân tu hành ở bên cạnh.

“Thì ra bộ dạng của nàng ấy khi tu hành là như thế này à?” Tiêu Thiên quan sát Tử Nhược Yên, cảm thấy rất chi là kỳ lạ.

Tử Nhược Yên trong khi đang tu luyện hết sức an tĩnh lại có một tia ưu nhã, có vẻ như bởi vì nguyên nhân nàng là hoàng đế?

Tiêu Thiên ngáp một cái, lúc từ từ nhắm hai mắt chuẩn bị ngủ thì bỗng dưng mở hai mắt ra.

“Đây... đây là cái quỷ gì thế?” Vẻ mặt Tiêu Thiên giật mình, tức khắc bật dậy, cẩn thận quan sát trước mắt.

Tử Nhược Yên ở trước mặt, cả người tỏa ra kim quang rực rỡ, tạo nên cho người khác cảm giác như là hóa thành bức tượng hoàng kim, rất chi là kỳ lạ.

Không chỉ có như vậy, cả người Tử Nhược Yên còn có thần long hoàng kim quanh quẩn, giống như là đang bảo vệ nàng.

Nếu như nhìn kỹ thì còn có thể phát hiện, trong mơ hồ ở giữa màu vàng kia còn có ánh sáng màu tím, như ẩn như hiện.

Sau khi quan sát một hồi lâu, Tiêu Thiên có chút tức giận, một quyền nện lên trên đầu gối: “Đáng giận quá đi, vì sao ta không thể tu hành chứ.”

“Đặc hiệu ánh sáng lóe mắt như vậy, ta cũng rất muốn đó!”

Ánh mắt của Tiêu Thiên đúng thật là hết sức ước ao.

Ban đầu nghe không thể tu hành, hắn vẫn còn cảm thấy rất không hề hấn gì cả.

Nhưng mà bây giờ hắn mới biết, tu luyện thế mà lại còn có chỗ tốt như vậy, có thể khiến cho mình...

Thêm đặc hiệu ánh sáng!

"Vượng Tài!!" Tiêu Thiên vội vàng hô hoán hệ thống.

[Hệ thống đang thăng cấp.]

Tiêu Thiên lập tức cau chặt lông mày, giọng nói có chút bất mãn: "Tại sao còn chưa thăng cấp xong nữa?"

[Hệ thống khẩn cấp dừng thăng cấp...]

[Tạm dừng bảo trì, xin lỗi chủ nhân, xin hỏi tôi có thể phục vụ gì cho ngài?]

"Cái đặc hiệu ánh sáng này, có thể cho ta một phần không?" Tiêu Thiên chỉ vào Tử Nhược Yên, hỏi hệ thống.

[Khởi bẩm chủ nhân, đây không phải là đặc hiệu ánh sáng, mà là long khí hộ đế cùng với tử khí Đế vương bảo vệ Tử Nhược Yên khi làm đế hoàng.]

[Đáng nhắc tới là, loại tử khí Đế vương này hết sức tôn quý, cực kỳ hiếm thấy, thuộc về Nhân tộc chính thống.]

"Nhân tộc chính thống? Lợi hại lắm hả?" Tiêu Thiên không để ý, yên lặng đánh giá đặc hiệu ánh sáng ảo ma của Tử Nhược Yên.

[Khởi bẩm chủ nhân, trên thế giới này có ba nghìn thế giới giới vực với kích cỡ khác nhau, Nhân tộc trải rộng khắp các giới, đạo thống truyền thừa có điểm khác biệt riêng rẽ.]

Chương 102. Thể nghiệm lần đầu cứ như vậy không còn nữa 2

[Huyết thống của Tử Nhược Yên thuộc về dòng dõi chính thống nhất trong ba nghìn thế giới giới vực.]

Tiêu Thiên lập tức ngồi thẳng người dậy, cau mày: “Ba nghìn thế giới giới vực, Nhân tộc chính thống, lợi hại như vậy à?”

“Nói cách khác, giới vực mà chúng ta đang ở hiện giờ xem như là loại cốt lõi nhất ư?”

[Không, giới vực mà chủ nhân ngài đang ở có tên là vực Nam Hoang, cũng gọi là thế giới Nam Hoang.]

[Thuộc về thế giới giới vực phía nam hoang vu nhất, cằn cỗi nhất, yếu ớt nhất trong ba nghìn thế giới giới vực.]

Sắc mặt Tiêu Thiên lập tức suy sụp, có chút không quá vui vẻ: “Cái thứ gì thế, vậy mà lại kém cỏi nhất à?”

“Được rồi được rồi, mi đi thăng cấp đi.”

[Vâng…]

Tiêu Thiên tiếp tục quan sát đến Tử Nhược Yên, trong lòng tràn đầy vui mừng.

Mạng của hắn thật sự là tốt quá đi mất thôi.

Được triệu hoán đến thế giới khác thì coi như xong, bắt đầu

tặng không một người vợ cũng không nói.

Vợ mình lại còn là một hoàng đế!

Hơn nữa nhìn từ lời hệ thống nói thì tiềm lực của người vợ của mình, còn là một truyền thuyết màu vàng nữa?

Đây không phải là Fushigibana siêu tiến hóa, diệu nở hoa rồi sao?

Ngay khi Tiêu Thiên đang nồng nhiệt nhìn không rời mắt thì Tử Nhược Yên phía đối diện lại đột nhiên mở hai mắt ra.

Ánh mắt hai người giao nhau, đụng vào nhau.

“Khụ khụ!” Nhìn lén bị bắt gọn, Tiêu Thiên lúng túng ho khan hai tiếng: “Ta chỉ nhìn nhìn thôi, không có làm gì cả.”

Tử Nhược Yên không nói gì, chỉ là kết thúc tu hành rồi đột nhiên vung tay lên, ngọn đèn bốn phía đều tắt.

Mà nàng cũng chỉ yên lặng nằm ở bên kia: “Nghỉ ngơi đi.”

“Ừ!” Tiêu Thiên thành thành thật thật nằm ở bên còn lại, mỗi người nằm ở một bên, giống như ở cung Thân Vương lúc trước.

Thanh thanh nước nước, thanh bạch, một thân chính khí, tuyệt không làm cái gì đường ngang ngõ tắt.

Tiêu Thiên vừa nghĩ vừa mệt rã rời, mơ mơ màng màng sắp ngủ mất.

Nhưng đúng lúc này, hắn cảm giác được có sợi tóc rủ xuống.

Một cảm giác ấm áp đè lên miệng mình.

Sau đó một thân hình vội vàng rụt trở về, đưa lưng về phía hắn.

“Trẫm... trẫm miệng vàng lời ngọc, nếu đã nói muốn ban thưởng thì đương nhiên sẽ không... tùy ý qua loa tắc trách, chỉ là hơi muộn chút mà thôi.”

Sau khi nói ra câu ấy, Tử Nhược Yên liền không lên tiếng nữa, không có động tĩnh gì.

Về phần Tiêu Thiên?

Hắn kinh ngạc nằm ở trên giường, nhìn trần nhà mờ tối mà đầu óc trống rỗng.

“Nụ hôn đầu của mình cứ như vậy bị cướp đi rồi ư?”

Nghĩ như vậy, Tiêu Thiên nghiêng đầu sang chỗ khác, có chút u oán nhìn bóng lưng kia.

...

Cùng lúc đó, Chung phủ.

Chung Lệ Song vì tìm kiếm Chung Dương Minh mà mệt nhọc không chịu nổi, đã đi nghỉ ngơi trước rồi.

Hai cha con đang cầm đuốc trò chuyện trong đêm.

“Thế mà lại là... như vậy à.” Chung Dương Minh nghe hết lời con gái miêu tả, cảm thấy thất vọng mất mát.

Huyết Vân lâu bị tiêu diệt, lại là vì như vậy?

Nguyên nhân Hướng Nguyên Bạch kia tự sát lại có thể thái quá như thế.

“Thân Vương thực sự là... thực sự là ai đối nghịch với hắn, quả thực là hết sức xui xẻo.” Chung Dương Minh vừa nói vừa lắc đầu: “Bản lĩnh già mồm át lẽ phải tuyệt nhất đương thân.”

“Dù sao mấy kẻ Thân Vương giết đều là một đám tội ác tày trời, không sao hết.” Chung Linh nhún vai.

Phụ thân biết tình huống của Thân Vương đại nhân, Chung Linh vẫn rất chi là vui vẻ, ít nhất thì cũng cũng có người để tâm sự ở trong phủ.

Nhất là có đôi khi cách làm việc và suy nghĩ của Thân Vương đại nhân quá kỳ quái.

Có điều, Chung Linh nhắc nhở Chung Dương Minh lần nữa: “Phụ thân, thính lực của Thân Vương đại nhân lợi hại lắm đấy, bây giờ nói chuyện chúng ta, hắn đều nghe thấy được.”

“Cho nên trước đây ngài không có nói xấu sau lưng hắn chứ, cẩn thận Thân Vương rảnh rỗi không có chuyện gì làm, cố ý trị ngài đấy.”

Vẻ mặt Chung Dương Minh cứng đờ, nhìn con gái với vẻ không thể tin: “Con xác định chứ?”

“À, lúc nãy khi kể về Huyết Vân lâu con có quên nói một chi tiết, chính là Thân Vương đại nhân nghe được tiếng máu Vân Tôn Lai chảy, sau đó...”

Chung Dương Minh thở dài một hơi, hai tay bụm mặt.

Không có cách nào, cùng lắm thì nấu ăn khổ cực chút vậy.

Một đêm này.

Tiêu Thiên đang hồi tưởng lại hương vị, Chung Dương Minh thì đang thở dài.

Mà hai người lại đều không biết, ảnh hưởng do con chữ để lại ở khe núi là lớn lao cỡ nào.

Chuyện Hắc Hồn điện bị tiêu diệt, ngày hôm sau đã bị người ta

phát hiện.

Trên vùng đất Hắc Hồn có không ít phân điện của Hắc Hồn điện.

Hôm đó, điện chủ, phó điện chủ các cao tầng của phân điện Hắc Hồn điện đều tụ tập đầy đủ bên trong sơn cốc.

Nhưng đáng tiếc, bọn họ đều bị tiếng rống của Tiêu Thiên làm cho chết đi.

Từ đó dẫn đến các phân điện của vùng đất Hắc Hồn rơi vào trạng thái không ai chưởng quản.

Nơi này, một ngày các phân điện không có đám người điện chủ tọa trấn, thì có thể gặp chuyện không may.

Chương 103. Phế vật ngay cả xin tha cũng không biết

Bên trong các phân điện không chút hài hòa nào cả.

Nơi này là vùng đất Hắc Hồn, chém giết ở bên trong là chuyện bình thường.

Cho nên đã ngày thứ hai rồi, trưởng lão của các phân điện đều ngồi không yên, đi đến phía bên sơn cốc xem xem tình hình.

Nếu phân điện chủ nhà mình không trở về được nữa, để phân điện khác biết được, đánh tới cửa, thì sẽ phiền phức lớn.

Nhưng lúc trưởng lão của các phân điện trùng hợp, cùng chạm trán ở sơn cốc.

Tiến vào bên trong sơn cốc, nhìn bình nguyên đất vàng bằng phẳng ở bên trong cùng với dòng sông đan xen khô cạn khó hiểu trên mặt đất.

Thì mơ màng!

Hắc Hồn điện đâu?

"Các ngươi nhanh lên núi xem!" Một trưởng lão phân điện Phá Không cảnh ngũ giai đã lơ lửng trên bầu trời, đi đến đỉnh của sơn cốc, khiếp sợ hét lên tiếng.

Trưởng lão của mấy phân điện khác nghe thấy lời nói của người này, đều lần lượt lên núi.

"Cái này..." Trên mặt của mỗi một người ở đây đều lộ vẻ khiếp

sợ, nhìn vào bên trong sơn cốc.

Vừa nãy bọn họ nhìn thấy đâu phải là dòng sông khô cạn gì? Rõ ràng là có cường giả khủng bố dùng kiếm làm bút, dùng lực làm mực, dùng đất làm giấy, viết ra chữ vô cùng khí phách.

"Diêm Vương!!!" Nhìn thấy chữ này, những trưởng lão Hắc Hồn điện ở đây đều run rẩy hai tay, hai mặt nhìn nhau.

Đổi trời rồi!

Hắc Hồn điện bọn họ không còn nữa rồi?

Đám đồ hung ác của mình có thể tự do chém giết, sống cuộc sống thoải mái ở vùng đất Hắc Hồn này.

Ỷ có sự quan tâm của Hắc Hồn điện, có lục tà Hắc Hồn điện chấn nhiếp bốn phương.

Hiện giờ, tổng bộ của Hắc Hồn điện đã dâng cho người ta rồi, lục tà với điện chủ và phó điện chủ của các phân điện chỉ sợ là lành ít dữ nhiều.

Hắc Hồn điện bọn họ vậy mà lại bước theo gót của Huyết Vân lâu?

"Làm sao đây?" Một đám trưởng lão phân điện không biết làm sao.

Bình thường bọn họ tranh đấu lẫn nhau, đó là vì tranh đoạt lợi ích.

Nhưng Hắc Hồn điện không còn nữa, bọn họ còn có thể tranh cái rắm, cho dù tranh thì cũng không giữ được.

Ngay lúc mọi người đều mê mang thì một người trong số đó lắc đầu.

"Tên phế vật Bạch Khánh Liên, chút chuyện này đều làm không xong."

Lời nói đột nhiên vang lên khiến các trưởng lão khác đều quay đầu nhìn về phía đối phương, chính là trưởng lão Ngô Hạo Ba của phân điện nhỏ ở phía Nam.

"Ngô Hạo Ba, mọi người đều là người trên cùng một chiếc thuyền rồi, Bạch điện chủ đã chết, nói những lời châm chọc này có ích gì chứ?" Một trưởng lão phân điện trong số đó cau mày quát lớn.

"Huống hồ Bạch điện chủ đối mặt với cường giả cấp bậc như Diêm Vương, chết trận ở nơi này, trái lại là một anh hùng."

Những người khác cũng nhìn đối phương chau mày.

Bọn họ biết Ngô Hạo Ba này, mấy chục năm trước ở Hắc Hồn điện, một mực chưa chết.

Sống rất lâu, mọi người vốn không xem trọng cho lắm.

Dù sao thì ở nơi này, sống sót hoặc là bò lên, hoặc là chết trận.

Ngô Hạo Ba đơn thuần là tham sống sợ chết, nhát như chuột nhắt, mới sống đến bây giờ, qua tay mười mấy phân điện của Hắc Hồn điện rồi.

Người như thế khiến bọn họ rất khinh thường.

Ngô Hạo Ba khẽ gật đầu, rồi đột nhiên giơ tay lên chỉ về phía trưởng lão phân điện của Hắc Hồn điện đó: "Ồn ào!"

Linh khí màu máu giống như mũi tên nhọn trong nháy mắt đánh úp về phía đối phương, sau đầu của trưởng lão phân điện đó lập tức bị xuyên thủng.

Bịch!

Trưởng lão phân điện đó ngã xuống mặt đất, hai mắt trừng lớn, đến chết cũng chưa nhìn thấy động tác ra tay của Ngô Hạo Ba.

Trưởng lão phân điện khác đợi đến khi Ngô Hạo Ba giết người mới phản ứng lại, vô cùng hoảng sợ.

Nhanh quá rồi!

Lúc Ngô Hạo Ba ra tay đánh chết trưởng lão phân điện này, bọn họ vẫn chưa nhìn rõ động tác.

Ngô Hạo ba tham sống sợ chết, luôn ẩn nhẫn không ra tay, lại có thực lực như vậy?

"Ngươi... ngươi..." Rất nhiều trưởng lão phân điện đều hoảng sợ nhìn Ngô Hạo Ba.

Bởi vì, lúc này bọn họ cảm nhận rõ khí tức cảnh giới lan tràn ra trong cơ thể của Ngô Hạo Ba rõ ràng là Nhập Thánh cảnh cửu giai!

Cảnh giới này còn cường hãn hơn tổng điện chủ Bạch Khánh Liên của Hắc Hồn điện nhiều.

Nếu chỉ đơn giản như vậy thì thôi, chiêu thức mà vừa nãy Ngô Hạo Ba thi triển rõ ràng là Huyết Ma Tiễn.

Chiêu này không phải là chiêu bài kỹ thuật của Bạch Khánh Liên ư?

"Đối mặt với cường giả, nói chuyện phải cẩn thận một tí, thái độ cung kính một tí." Ngô Hạo Ba thu tay lại, nhìn trưởng lão phân điện đã chết trên mặt đất, tràn đầy đùa cợt.

Trưởng lão phân điện Hắc Hồn điện khác bên cạnh thì im lặng.

Ai còn dám nói lung tung chứ, không nhìn thấy người nằm lạnh lẽo trên mặt đất à?

"Diêm Vương, bản lĩnh của cường giả này thực sự là không thể tưởng tượng được, may mà trước đây tông môn đã sắp xếp một sáng một tối."

"Nói cách khác, chuyện phía bên này, lúc nào thì phía bên tông môn mới có thể nhận được tin tức?"

Ngô Hạo Ba lẩm bẩm tại chỗ, trong lòng của mấy trưởng lão phân điện bên cạnh đã cuốn lên sóng to gió lớn.

Tông môn, tông môn gì chứ?

Chương 104. Phế vật ngay cả xin tha cũng không biết 2

Một sáng một tối, thì ra Ngô Hạo Ba và Bạch Khánh Liên là đồng môn?

"Cho nên, hành động ngu xuẩn nhất chính là khiêu khích lung tung ở trước mặt cường giả." Ngô Hạo Ba ngắm nhìn toàn bộ sơn cốc, chậm rãi mở miệng: "Anh hùng, đây chính là cách làm ngu xuẩn nhất."

"Bạch Khánh Liên à, sư đệ ngu dốt của ta, rốt cuộc ngươi đã làm chuyện gì lại chọc giận cường giả lạ mặt tên là Diêm Vương, khiến hắn san thành bình địa sơn cốc này."

"Lẽ nào tạm thời xin tha, cầu tình, làm khó ngươi đến vậy à?"

"Suýt chút nữa thì hại tông môn rồi!"

Ngô Hạo Ba lẩm bẩm, không ngừng lắc đầu ở phía bên này, đám trưởng lão phân điện ở phía bên kia nghe thấy, càng nghe càng thấy có đạo lý.

Cường giả có thực lực như Diêm Vương tất nhiên rất có phong độ.

Ngươi cứ cúi đầu thì tốt biết mấy, phải cần người của khắp Hắc Hồn điện?

Bây giờ thì hay rồi, ngay cả nơi tốt lành cũng không còn nữa.

Đáng tiếc.

Bạch Khánh Liên không nằm trong quan tài, nếu không lão sẽ giận nhảy ra ngoài.

Không phải lão không cầu xin, thật sự là tên súc sinh Tiêu Thiên đó.

Không phải là người!

Đương nhiên, Ngô Hạo Ba cùng với trưởng lão phân điện khác không biết tình hình lúc đó, chỉ có thể nhớ đến tính tình ngang ngược càn rỡ của Bạch Khánh Liên trước đây, đã chọc giận Diêm Vương, gặp phải tai họa.

"Sư đệ Bạch Khánh Liên của ta đã chết, ta nên bước ra ngoài, tạm thời chưởng quản vùng đất Hắc Hồn." Lúc này Ngô Hạo Ba quay đầu nhìn về phía mọi người: "Các phân điện hợp lại làm một, tập hợp đủ nhân thủ."

"Tạm định phân điện của Đông Nam Phong Sa Địa làm tổng điện."

Rất nhiều trưởng lão phân điện nhất tề chắp tay: "Vâng!"

Ngô Hạo Ba chắp hai tay sau lưng, nhìn chữ ở bên trong sơn cốc, hừ nhẹ một tiếng: "Diêm Vương? Đợi người của tông môn đến, ngươi sẽ không cách nào tiếp tục nhảy nhót được nữa."

...

"Hắt xì!" Tiêu Thiên hắt hơi, sau khi học được cách khống chế thân thể, đương nhiên sẽ không xuất hiện tình huống ngượng ngùng như hắt xì đánh vỡ một bức tường.

"Có người nhớ đến ta?" Tiêu Thiên vừa mới tỉnh ngủ thì ngáp một cái, đứng dậy khỏi ghế nằm.

"Tỉnh rồi à?" Bên cạnh truyền đến một giọng nói.

Tiêu Thiên nhìn Tử Nhược Yên ở bàn đối diện, cười với nàng: "Bệ hạ, ngủ trưa ở đây đúng là thích hợp không gì bằng."

"Nếu như cảm thấy ngủ ở đây thoải mái thì thường xuyên đến là được." Tử Nhược Yên cúi đầu, vừa tiếp tục phê duyệt tấu chương, vừa mở miệng.

Tiêu Thiên cười không ngừng: "Được!"

Cung nữ hầu hạ bên cạnh lần nữa cúi đầu xuống.

Bệ hạ, người quá chiều Thân Vương rồi!

Ghế nằm của Tiêu Thiên được tạo thành từ linh thạch đặc chế, ôn nhuận thoải mái, ngủ là thích hợp nhất.

Lần này, Tiêu Thiên lại đột nhiên có cảm hứng, chuyển ghế nằm tới bên cạnh Tử Nhược Yên.

Trong Ngự Thư phòng, huân hương kia rất dễ chịu, còn có công hiệu ngưng thần định tâm.

Hơn nữa, đối với Tiêu Thiên, động tĩnh lúc Tử Nhược Yên đang viết sách, lật tấu chương cũng rất có hiệu quả trợ ngủ.

Càng không cần nhắc tới vừa nghiêng đầu qua đã có thể nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp nghiêm túc của vị Nữ Đế Đại Viêm này.

Cái gì gọi là đẹp đến mức nhìn thôi đã thấy no rồi?

Tiêu Thiên dùng chiến thuật ngửa ra sau, cầm lấy một văn chương đã phê duyệt qua, nằm trên ghế, không có việc gì nhìn bà xã, sau đó lại nhìn văn chương.

Ngủ ngay lập tức!

Không có cách nào, văn chương trong tay viết được gọi là sắc màu rực rỡ, vừa thối lại vừa dài, cả bài đều đang nịnh nọt, nói

một vài lời vô nghĩa mạc danh kỳ diệu.

Cái thứ này có hiệu quả thôi miên, là kỹ năng độc nhất vô nhị, ai xem người đó biết.

Bà xã nhà mình còn phải phê bình chú giải ở phía trên cái thứ lãng phí thời gian này.

“Trẫm đã duyệt.”

Đây không phải đau trứng nhàn rỗi sao?

Tiêu Thiên bò dậy khỏi ghế nằm, chán chết đi đến bên cạnh, lật quyển sách phía trên.

Những chuyện ghi lại đều là một vài sự kiện quan trọng, cùng với một vài hồ sơ lưu trữ.

Nhưng mà xem như bản sao, càng tiện cho Tử Nhược Yên lật xem kiểm chứng.

“Hửm?” Tiêu Thiên lật rồi lại lật, bỗng nhiên có chút kỳ quái, quay đầu lại nhìn Tử Nhược Yên: “Hoàng triều Đại Viêm chúng ta mới lập quốc bốn mươi lăm năm?”

Tử Nhược Yên cũng không ngẩng đầu lên: “Đúng vậy, bốn mươi lăm năm trước, dân chúng hoàng triều Đại Hàn lầm than, tiếng oán than các nơi dậy đất, phụ hoàng khởi nghĩa vũ trang ở phủ Thanh Ngọc, huyện Lạc Tiên.”

Tiêu Thiên buông quyển sách trong tay, cầm lấy [Đế hành truyện] bên cạnh, sách này ghi lại cuộc đời của hoàng đế khai quốc hoàng triều Đại Viêm.

Tiêu Thiên lật sách ra xem, dĩ nhiên là mê mẩn, say mê trong đó không thể tự kềm chế.

“Bệ hạ, Đế hành truyện viết có hơi khoa trương không?” Tiêu

Thiên buông sách xuống, rất ngạc nhiên quay đầu nhìn Tử Nhược Yên.

“Không!” Tử Nhược Yên ngẩng đầu lên, lắc đầu với Tiêu Thiên, “Ghi chép trong sách đều là phụ hoàng chân thật trải qua, mọi thứ được ghi chép đầy đủ có thể tra.”

“Quả thật thoạt nhìn bất khả tư nghị, nhưng chính vì như vậy, phụ hoàng mới có thể sáng tạo ra sự nghiệp vĩ đại như vậy.”

Chương 105. Nhạc phụ của ta là nam chính

Nhắc đến nơi này, Tử Nhược Yên hiển nhiên rất sùng bái phụ thân mình.

Tiêu Thiên không lên tiếng, chỉ là quay đầu nhìn bìa ngoài của [Đế hành truyện].

Trong sách ghi chép, vị phụ hoàng của Tử Nhược Yên tên là Tử Đế Tôn.

Đúng vậy, Tiêu Thiên nhiều lần xác nhận, nhạc phụ của mình quả thật có cái tên trung nhị mà xấu hổ như vậy.

Nghe nói nhạc phụ không rõ năm sinh, từ nhỏ chính là một cô nhi, được một lão thư sinh viết thoại bản tiểu thuyết, rảnh rỗi sinh nông nỗi nhặt được ở cửa thôn.

Có thể không phải con ruột, lão thư sinh này đặt tên tự cũng rất tùy hứng, lấy tên của nam chính trong thoại bản tiểu thuyết mình viết đặt cho nhạc phụ.

Mà nghe nói từ nhỏ nhạc phụ đã không giống người thường, trong lúc ngủ mơ trong cơ thể có tiếng rồng gầm, mới một tuổi đã đi lại như hổ khí thế khiến người ta sợ hãi.

Lão thư sinh từng nói: tên này có tư chất của đại đế!

Đáng tiếc, khi nhạc phụ năm tuổi trong thôn sát hạch, tư chất hạ hạ đẳng, nhận hết sự xem thường và trào phúng của người bên ngoài.

Lão thư sinh trước đó chém gió vang dội bao nhiêu, sau này Tử Đế Tôn bị mắng thê thảm bấy nhiêu.

Mười hai tuổi, nhạc phụ Tử Đế Tôn vẫn là kẻ vô tích sự, một vài thiếu niên cùng tuổi đều gần như đạt tới Luyện Thể cảnh cao giai.

Thậm chí cường giả thiên phú đều đạt tới Tụ Khí cảnh nhị giai.

Chỉ duy nhất nhạc phụ vẫn xoay quanh Luyện Thể cảnh tam trọng nhất giai.

Mà bi kịch đã xảy ra vào năm nhạc phụ mười sáu tuổi!

Lão hữu của lão thư sinh từ trong huyện dẫn cháu gái thiên tài đến từ hôn.

Dù sao cũng là người viết thoại bản tiểu thuyết, trước khi Tử Đế Tôn năm tuổi, lão hữu trong huyện này bị lão thư sinh lừa bịp quyết định hôn ước.

Kết quả Tử Đế Tôn là một phế vật, mà cháu gái của hắn lại là thiên chi kiêu nữ, năm mười sáu tuổi cũng đã thành Tụ Khí cảnh thất trọng nhị giai.

Hơn nữa có quan hệ tốt với công tử huyện lệnh, tiền đồ như cẩm.

Vấn đề duy nhất chính là Tử Đế Tôn!

Ngày từ hôn là một đêm mưa.

Tử Đế Tôn quỳ ở trước mặt cha nuôi bị đánh chết, trầm mặc không nói.

Sau khi mai táng cha nuôi, Tử Đế Tôn đi đến bên sườn núi mà lúc nhỏ rất thích, nhảy xuống.

Không những không chết lại rơi vào trong một hang động.

Trong động lại có một trận pháp do trời đất tự nhiên hình thành, ngưng tụ linh khí trời đất hóa thành linh dịch.

Tử Đế Tôn được linh dịch khổng lồ rót vào, đế hoàng thể chí tôn rốt cục thức tỉnh.

Tử Đế Tôn xuất quan, du lịch thiên hạ, kết bạn lữ, dần dần được một chút tên tuổi.

Nhưng thiếu nữ thiên tài từ hôn với hắn và con trai của huyện lệnh thăng chức kia không quen nhìn Tử Đế Tôn quá thuận buồm xuôi đó.

Đối phương liên tiếp tìm đến Tử Đế Tôn gây phiền phức, thậm chí tới sau này diễn biến thành tới cửa tập kích.

Tử Đế Tôn vì tự bảo vệ mình, bất đắc dĩ đánh chết đứa con của huyện lệnh kia.

Nào có ngờ, đứa con của huyện lệnh này còn có một thân phận thật, con riêng của Thừa Tướng đương triều!

Thừa Tướng tránh cho chính thê ám hại tiểu nhi tử này, mới lặng lẽ gửi cho học sinh của mình, cũng chính là gửi cho huyện lệnh kia nuôi.

Trêu chọc quyền quý, Tử Đế Tôn chỉ có thể vừa chạy vừa ứng đối đuổi giết.

Quanh đi quẩn lại, hắn về tới quê nhà, mới phát hiện dân chúng trong thôn lại bị sát hại.

Chỉ là bởi vì Thừa Tướng kia giận chó đánh mèo với hắn, đã táng tận thiên lương, khiến cho người vô tội cả thôn chôn cùng hắn.

Tử Đế Tôn phẫn nộ, giết Huyện lệnh, khởi nghĩa vũ trang, tạo phản.

Bản thân hoàng triều Đại Hàn cũng đã lung lay sắp đổ, ngọn lửa Tử Đế Tôn này châm đúng thời điểm.

Các nơi lần lượt hưởng ứng, mà Tử Đế Tôn cũng bắt đầu con đường tranh phách của mình.

Trước diệt Đại Hàn, lại chiến phản vương mười sáu đường.

Năm ấy Tử Đế Tôn hai mươi tuổi, lập nước Đại Viêm, trở thành đại đế trong miệng cha nuôi.

Nhưng vào năm năm trước, vị đại đế truyền kỳ này mất tích ly kỳ.

Trong một năm.

Thái tử kế vị chết.

Nhị hoàng tử lại kế vị chết.

Bốn năm trước, Tử Nhược Yên mười sáu tuổi, không còn là công chúa Đại Viêm vô ưu vô lự, thành Nữ Đế Đại Viêm ổn trọng cô độc.

“Nhạc phụ đại nhân giống với nam chính trong tiểu thuyết, chậc chậc.” Tiêu Thiên lắc đầu, quá khứ mà nhạc phụ này của mình trải qua quả nhiên là ly kỳ.

Cực kỳ đặc sắc, nhìn qua cũng hợp tình hợp lý.

Chỉ là rất kỳ quái...

Tử Nhược Yên phê duyệt tấu chương, phát hiện nửa ngày không nhúc nhích, ngẩng đầu nhìn Tiêu Thiên: “Có chuyện gì sao, cau mày suy nghĩ cái gì?”

“Nhạc phụ đại nhân ở sơn động gặp được kỳ ngộ, sau khi thức tỉnh thể chất, muốn đi Tứ Phương học phủ tiến tu, nhập môn không sao.” Tiêu Thiên xoay người nhìn Tử Nhược Yên: “Đường đệ của huyện lệnh đúng lúc có mặt, khiêu khích nhạc phụ, hai người giao đấu, kinh động đạo sư của học phủ, thu nhạc phụ nhập phủ.”

Tử Nhược Yên nhìn Tiêu Thiên nửa ngày, cười khẽ lắc đầu: “Đây thật sự là trong trải nghiệm trớ trêu của phụ hoàng, một giai thoại thú vị trong họa được phúc.”

Chương 106. Nữ Đế, xin hãy tự trọng

Nói xong, Tử Nhược Yên tiếp tục chấp bút phê duyệt tấu chương.

“Nhưng mà bệ hạ, người không cảm thấy có chút kỳ quái sao?” Tiêu Thiên bỗng nhiên mở miệng: “Nếu người đổi góc độ nhìn Đế hành truyện, trải nghiệm cả đời của nhạc phụ này có vấn đề á.”

Hai mắt Tử Nhược Yên ngưng đọng, chậm rãi ngẩng đầu: “Có ý gì?”

“Dựa theo suy đoán của ta, Nhạc phụ Tử Đế Tôn mới vừa vào học phủ hẳn là một nghèo hai trắng tay, không có tài nguyên gì. Kết quả nhập phủ không lâu, bị đường đệ của con trai huyện lệnh khiêu khích, thắng được một số đan dược linh thạch.”

Tử Nhược Yên tiếp tục xem tấu chương, không có phản ứng gì.

“Thiếu nữ thiên tài từ hôn cảm thấy nhạc phụ không cho con trai của huyện lệnh thể diện, chủ động tới cửa khiêu khích, không ít học điểm học phủ bại bởi nhạc phụ, vừa vặn nhạc phụ không có linh khí tiện tay, học điểm học phủ này thắng đúng lúc.”

“Con trai của huyện lệnh biết nữ nhân của mình chịu nhục, tìm tới cửa, dùng tư cách thí luyện để cược, quả nhiên, tặng cho nhạc phụ một tạo hóa lớn.”

“Nhạc phụ đi ra khỏi bí cảnh thí luyện, tỏa ra ánh sáng màu,

thực lực tăng tiến, cẩu nam nữ kia sinh lòng ghen tị, không ngừng tìm phiền phức."

"Thẳng đến khi nhạc phụ rời khỏi học phủ Tứ Phương, mang theo nhạc mẫu rong chơi khắp trời đất, âm thầm điều động sức mạnh của Thừa Tướng cha ruột, vây giết hắn."

"Nhạc phụ phản giết con trai của huyện lệnh, vây giết sát thủ, cướp đoạt chiến lợi phẩm, lấy được lượng lớn tài nguyên."

"Thừa Tướng không ngừng phái người dưới trướng, kêu bọn họ đối phó nhạc phụ đại nhân."

"Dưới ma luyện và áp lực, nhạc phụ đại nhân tu vi tinh tiến, tâm tính cũng càng thêm trầm ổn cứng cỏi."

"Huyện Lạc Tiên khởi nghĩa vũ trang, Thừa Tướng giận dữ, phái người xuất binh bao vây diệt trừ, mỗi một lần giao phong với đại quân triều đình."

"Nhạc phụ đều có thể thu được lượng lớn quân bị và lương thảo, địa bàn cũng càng ngày càng nhiều, thẳng đến khi tự mình dẫn quân đối chọi với quân của Thừa Tướng."

"Nhạc phụ và Thừa Tướng ngồi xuống đánh đến tứ đại kim cang không can được, cuối cùng ông lâm trận đột phá cảnh giới, trước hết giết tứ kim cang, lại lấy đầu Thừa Tướng, chấm dứt ân oán lâu dài này."

Tử Nhược Yên đã buông bút, ngẩng đầu nhìn Tiêu Thiên, biểu cảm cực kỳ nghiêm trọng: "Ngươi xem thật sự là Đế hành truyện?"

"Nếu điều chỉnh những cảm xúc này, những văn tự thổi phồng sự thê thảm của nhạc phụ đại nhân cỡ nào, chỉ xem mỗi kết quả và thu hoạch, tình huống đã cực kỳ thú vị." Tiêu Thiên bĩu môi.

"Thừa Tướng Đại Hàn này rõ ràng ngay từ đầu trực tiếp phái

ra tứ đại kim cang đã có thể giải quyết vấn đề, hắn chính là muốn tặng đầu người, tặng kinh nghiệm tặng trang bị, tặng tiện tặng đất còn tặng lương!"

"Tới sau này lại dùng tính mạng của mình để cho thanh danh của nhạc phụ đại nhân đạt tới đỉnh phong."

Tử Nhược Yên đứng dậy, vội vàng đi đến trước mặt Tiêu Thiên, từ trong tay đối phương nhận lấy Đế hành truyện, cầm lấy lật xem.

Lần này, nàng không giống trước kia, mang theo tâm trạng sùng bái phụ thân, muốn hiểu biết thêm về phụ thân đi xem.

Nàng vứt bỏ suy nghĩ đắm chìm trong câu chuyện, mà dùng một ánh mắt phê phán, bình tĩnh nhìn câu chuyện này.

Quả nhiên, khi bỏ qua dao động cảm xúc một bên, nếu chỉ xem kết quả...

Tay Tử Nhược Yên cầm sách thoáng run rẩy, ngẩng đầu nhìn Tiêu Thiên.

"Ta không biết có phải thật sự trùng hợp như vậy hay không, hay là nói có người nào đó có niềm vui bất lương." Tiêu Thiên nhìn cuốn sách đã bị nắm chặt, chậm rãi mở miệng.

"Sau khi được lão thư sinh sống bằng nghề viết thoại bản tiểu thuyết thu dưỡng, cuộc đời nhạc phụ bắt đầu giống như diễn viên trong thoại bản tiểu thuyết."

"Thậm chí, cả đời này còn viết giống như thoại bản tiểu thuyết."

Tử Nhược Yên trầm mặc đứng tại chỗ, chậm rãi nhắm hai mắt.

Phát hiện của Tiêu Thiên mang đến cho nàng xung kích cực lớn.

Tuy rằng chỉ là phỏng đoán, nhưng suy nghĩ này rất đáng sợ.

Hoàng đế khai quốc của hoàng triều Đại Viêm, phụ thân Tử Đế Tôn của mình, cuộc đời giống như truyền kỳ, có thể là bị người ta một tay thao tác?

Nghĩ đến điều này, Tử Nhược Yên liền cảm giác lạnh sống lưng.

Nhưng mà, Tử Nhược Yên rất nhanh tỉnh táo lại, mở miệng nói: “Chuyện này, suy đoán này đừng lộ ra, giấu ở trong lòng.”

Ánh mắt Tử Nhược Yên sáng quắc, giữ chặt hai tay, “Mặc kệ chân tướng như thế nào, thực lực mới là căn bản.”

“Gần đây trẫm tu hành càng thêm thông thuận, ngay cả Thánh cảnh thập giai cũng sẽ không quá lâu.”

“Thậm chí, đạt tới phía trên thập giai trong truyền thuyết, cũng không phải là không có khả năng.”

“Bất kỳ âm mưu quỷ kế nào, tất cả hắc vụ mê chướng ở trước mặt thực lực tuyệt đối đều là trò cười.”

Nói đến đây, Tử Nhược Yên vươn tay, vỗ nhẹ lên bả vai Tiêu Thiên: “Yên tâm, mọi thứ có trẫm.”

“Ngươi đừng sợ, cho dù xảy ra bất kì chuyện gì, trẫm đều sẽ bảo vệ ngươi chu toàn.”

“Dù sao cũng là trẫm dẫn ngươi đến vực Nam Hoang, phải có trách nhiệm đến cùng với ngươi.”

Chương 107. Nữ Đế, xin hãy tự trọng 2

“Ngay cả thế cục thật sự chuyển biến xấu đến mức không thể vãn hồi, nếu có người muốn tính mạng của ngươi, trừ khi bước qua thi thể của trẫm!!”

Tử Nhược Yên bỏ lại hào ngôn, nàng kiên định xoay người, một lần nữa về tới bàn sau đó ngồi xuống.

Sắc mặt thản nhiên, bất kì sự việc gì cũng không thể dao động lòng của nàng.

Tiêu Thiên đang trợn mắt há hốc mồm: “???”

Không phải...

Cái gì gọi là đừng sợ.

Ta không sợ?

Hắn đang nhàn rỗi nhàm chán đọc sách, lại nhàm chán phân tích một chút nội dung trong sách, rồi nhàn rỗi chia sẻ một chút cảm tưởng mà thôi.

Sao đề tài chuyển hướng, nháy mắt biến thành nói lời ban đầu hứa hẹn sống chết rồi.

Tình cảnh kỳ quái của tương lai của ngươi do trẫm bảo vệ.

Nữ Đế hãy tự trọng, hở một chút là thả thính ta là có ý gì?

Đáng ghét!

Cố gắng khiêm tốn như vậy, vẫn không có cách nào che giấu mị lực của mình sao?

Tiêu Thiên cảm thấy cuộc sống nhàn nhã này của bản thân có cần bồi dưỡng một hứng thú viết thoại bản hay không?

Tiêu Thiên cũng nghĩ xong tựa sách rồi.

[Con rể đế quốc: Nữ Đế bá đạo yêu ta!]

Cũng có thể gọi là [Khởi đầu ta làm chính cung của Nữ Đế?]

Tiêu Thiên mơ màng vô hạn, trở lại trên ghế linh thạch ban đầu nằm xuống, bắt đầu cấu tứ tình tiết.

Hắn nghĩ rồi lại nghĩ, đi cùng với âm thanh Tử Nhược Yên phê duyệt tấu chương, duy trì một tư thái uể oải rơi vào mộng đẹp.

Không bao lâu, Tử Nhược Yên vươn vai, nhìn thấy Tiêu Thiên cách đó không xa.

Bản thân có thể nghe thấy rõ ràng tiếng hít thở của Tiêu Thiên.

Nhìn ánh mặt trời sau giờ ngọ, từ ngoài cửa sổ Ngự Thư phòng chiếu vào trên người Tiêu Thiên, mông lung một tầng quang huy nhàn nhạt.

Nụ cười nhè nhẹ vô ý hiện lên bên môi Tử Nhược Yên.

“Cảm giác có người bên cạnh quả thật không tệ.” Tử Nhược Yên thầm nghĩ, ánh mắt cũng càng thêm ngưng đọng.

Tốt đẹp như vậy, nàng cũng không biết có thể bảo vệ bao lâu.

Chỉ có làm hết sức!

Hoàng thành.

Phủ Thừa Tướng.

Chỗ cửa sau, một bóng dáng lặng yên mò vào trong phủ.

Bóng dáng hắc y này lẻn vào phủ đệ, ở thư phòng hậu viện trong phủ gặp được Lưu Ngạo Thiên.

“Đại nhân!”

Người hắc y đưa ra thư tín bằng hai tay, cẩn thận giao cho người trước mặt.

Lưu Ngạo Thiên nhận thư, nhìn đối phương, cau mày: “Bên phía đế quốc có chuyện à? Lại trực tiếp phái người đến truyền tin, quả thực là vô lý.”

“Đại nhân, sau khi Hắc Hồn điện bị diệt, xảy ra một chút tình huống.” Hắc y nhân quỳ một gối trên mặt đất, mở miệng nói.

Lưu Ngạo Thiên vừa xem thư, vừa hừ nhẹ lắc đầu: “Tình huống, có thể có tình huống gì, chẳng qua là Thánh Ma tông lại điều người qua đây...”

Nhưng vào lúc này, lời nói của hắn bỗng nhiên im bặt.

Tình báo phía trên thư làm cho đồng tử Lưu Ngạo Thiên co rút lại, không thể tin: “Làm sao có thể, đó là Thánh Ma tông!!”

“Tông chủ của Thánh Ma tông này chết rồi, hiệp nghị làm sao đây?”

"Hiệp nghị vẫn tồn tại!" Đối mặt với sự thất thố của Lưu Ngạo Thiên, hắc y nhân đến báo tin, chậm rãi kể rõ.

"Vẫn tồn tại?"

"Không tồi, từ trước mắt tin tức mà phía bên Thiên Cơ các cung cấp cho thấy, tuy tông chủ Thánh Ma tông đã chết, nhưng có

tông chủ mới kế vị rất nhanh." Hắc y nhân nói rõ nguyên do.

Lưu Ngạo Thiên đi qua đi lại, ánh mắt sầu lo.

Dựa theo tình báo có được trước mắt, Thánh Ma tông vốn không phải là hoàn toàn bị diệt, hình như là bị ai đó ngăn chặn.

Hiệp nghị ba phương trước mắt vẫn còn duy trì.

Sự việc rất phiền phức, chỉ sợ cũng dễ xảy ra vấn đề.

"Mưu đồ nhiều năm như vậy, hao phí nhiều tài nguyên như vậy, cũng không thể xảy ra sai sót vào giây phút cuối cùng đúng không." Sắc mặt của Lưu Ngạo Thiên nghiêm trọng, cảm thấy sự việc càng lúc càng mất khống chế.

Hắc y nhân nhìn về phía Lưu Ngạo Thiên: "Xin đại nhân yên tâm, Hoàng Đế bệ hạ nói, nhiều năm khổ cực sẽ không uổng phí vô ích đâu."

"Nếu như chủ nhân mới của Thánh Ma tông nói quy củ, thì đều vui vẻ."

"Nếu lật lọng, chúng ta cũng không sợ."

Vừa nói, hắc y nhân lần nữa rút ra một vật, đưa tới trước mặt Lưu Ngạo Thiên.

Lưu Ngạo Thiên vốn không có gì, nhưng nhìn kỹ thứ này, lại sợ đến mức hồn bay phách lạc.

"Thứ này... bệ hạ điên rồi đúng không?" Lưu Ngạo Thiên vội vàng đón lấy, thu vào nạp vật giới, giọng điệu đều có tí bối rối.

Gan lớn quá rồi, thứ này cũng đưa qua đây được, khó trách cho người ta đến đây một chuyến.

Đưa tin là giả, đưa thứ này mới là thật.

"Một khi kích phát lá bùa cấp bậc này, chính là cá chết lưới rách, không chết không thôi." Lưu Ngạo Thiên thu lá bùa lại, trầm mặt nhìn về phía đối phương.

Hắc y nhân ngẩng đầu lên, kéo mặt nạ bảo hộ, lộ ra vết thương dữ tợn trên khuôn mặt: "Bệ hạ khẩu dụ, cùng lắm thì cá chết lưới rách, không chết không thôi."

Lưu Ngạo Thiên nhìn người đến, giật mình.

Đối phương xuất hiện đại diện cho quyết tâm quyết đánh đến cùng của bệ hạ.

"Ngoại trừ ngươi ra thì còn ai đến nữa." Giọng nói của Lưu Ngạo Thiên trầm thấp, hỏi.

Chương 108. Ta vì thiên địa, thiên địa vì ta

Người đến im lặng một lúc, rồi chậm rãi mở miệng...

"Tứ đại Kim Cương!"

Lưu Ngạo Thiên không lên tiếng, chỉ lặng lẽ nhìn lấy đối phương.

Rất lâu sau mới thở dài: "Xem ra, quả thật đã đến giây phút cuối cùng rồi."

"Tiếp theo, các ngươi cố gắng đừng lộ diện ở nơi ta chuẩn bị."

Nam nhân mặc áo đen đứng dậy, gật đầu đồng ý: "Hiểu rồi, bọn ta chỉ là lực lượng dự bị, không phải vạn bất đắc dĩ thì sẽ không ra tay."

"Chuyến này bọn ta đến đây, đối tượng đề phòng chính là Thánh Ma tông."

Lưu Ngạo Thiên thầm gật đầu, đưa mắt nhìn hắc y nhân rời khỏi, rồi tiếp tục cúi đầu nhìn tình báo bên trên bức thư.

"Trăm năm mưu đồ, đã đến lúc mấu chốt, quả nhiên dễ xảy ra chuyện."

"Thánh Ma tông, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Ông rất lo lắng, thành bại của chuyện này liên quan đến tương lai của đế quốc Đông Viêm bọn họ.

Còn liên quan đến tương lai của bản thân!

Phí nhiều thời gian ở hoàng triều Đại Viêm như vậy, ông cũng không hy vọng cuối cùng đều là công dã tràng.

Hơn nữa, vẫn còn một vấn đề rất nghiêm trọng.

Là Diêm Vương!

Cường giả hiện ra một cách khó hiểu này khiến ba phương bọn họ càng nhạy cảm hơn.

Tuy động tĩnh mà đối phương ra tay rất khiếp người, nhưng cũng có quan hệ với thế giới giới vực yếu kém vực Nam Hoang này.

Nếu cường giả phía bên bọn họ toàn lực ra tay, không thể không có khả năng tạo thành hiệu quả như vậy.

Nhưng từ một phương diện khác cũng nói rõ thực lực của Diêm vương này bất phàm, có tư cách ngang hàng với thế lực phía sau bọn họ.

"Đúng là thời buổi rối ren, phiền phức." Sắc mặt của Lưu Ngạo Thiên âm trầm, trong lời nói cũng rất bực bội.

Mà nhân vật chính khiến cảm xúc của Lưu Ngạo Thiên sụp đổ thì đang thổi tiểu khúc, ăn món ngon ở Chung phủ.

"Ngồi thấp xuống một tí, sao ngay cả khuê nữ nhà mình đều không bằng vậy?" Tiêu Thiên đưa đũa chỉ vào Chung Dương Minh đang ngồi xổm phía trước, quát lên.

Bên trong Chung phủ, Chung Lệ Song không có trong phủ, bà phải luyện binh trong quân doanh, thường thường phải ở đó mấy ngày.

Cho nên lúc Tiêu Thiên đến ăn chực, trực tiếp bảo Chung

Dương Minh và Chung Linh cùng tu hành ở trước mặt mình.

Chung Dương Minh đè ép cơ thể, điều chỉnh thân thể thành một góc độ đặc biệt.

Mồ hôi không ngừng chảy ra từ trên người ông, giọt xuống mặt đất.

Tiêu Thiên để ông luyện đứng cọc gỗ, đứng trung bình tấn, không cho phép dùng linh khí.

Theo lý, bản thân đã trải qua Luyện Thể cảnh, thân thể đã từng rèn luyện, không đến mức vất vả như vậy.

Bình thường ngồi xổm cũng không thành vấn đề.

Nhưng dựa theo góc độ đặc thù mà Thân Vương chỉ điểm cùng với hô hấp đặc thù, thì sẽ mệt mỏi không chịu nổi.

Hơn nữa thỉnh thoảng trên người Thân Vương sẽ chảy xuôi một tia khí tức nghiền ép bọn họ.

Khổ không thể tả.

Bịch!

Cuối cùng Chung Dương Minh không kiên trì được nữa, ngã rầm trên mặt đất, thở hổn hển: "Tại... tại sao lại khó đến vậy?"

"Luyện võ không luyện công, đến già công dã tràng." Tiêu Thiên lắc đầu, nhấp ngụm rượu, gắp miếng thịt ném vào trong miệng: "Căn cơ của ngươi quá kém."

"Trong mắt ta, các ngươi giống như là lâu đài trên không xa hoa, vốn không vững chắc."

"Cũng là tu luyện, nhưng các ngươi và Tử Nhược Yên kém quá xa rồi."

"Tốc độ tu luyện của nàng rất nhanh, nhưng căn cơ lại hết sức kiên cố, có thể là bởi vì thể chất."

"Thành thật luyện theo ta đi, nhìn khuê nữ của ngươi kìa, lợi hại chừng nào."

Luyện Thể cảnh từng rèn luyện thân thể tính là cái rắm gì, ở trong mắt Tiêu Thiên, Chung Dương Minh quá gà.

Nếu muốn tu hành với mình thì phải dựa theo phương thức của mình.

"Phụ thân, chịu đựng đi." Phía bên này, sợi tóc của Chung Linh bị mồ hôi làm dính ở trên mặt, quay đầu nhìn về phía Chung Dương Minh: "Cách tu luyện của Thân Vương đại nhân rất có tác dụng."

"Không chỉ đơn giản là xây dựng căn cơ, mà dường như có thể làm tăng thiên phú."

Chung Dương Minh ngây người: "Làm tăng thiên phú?"

Chuyện không thể tưởng tượng nổi như vậy, có thể làm được ư?

"Cách tu luyện của các ngươi, mượn lực lượng thiên địa làm tăng bản thân, từ trên một ý nghĩa nào đó, thật sự rất thú vị." Tiêu Thiên uống rượu trong ly một hơi cạn sạch.

"Mà quá khứ ta tu luyện, ngoại luyện thể, nội luyện khí, cái ta tu chính là bản thân, không ngừng khai quật tiềm năng của bản thân, phá vỡ cực hạn cơ thể con người."

"Cái nghiên cứu chính là đột phá bản thân ta, lập thiên địa, tâm thông thần, ý tiếp thiên địa."

"Thiên địa vì ta, ta vì thiên địa!"

Trong lúc Tiêu Thiên nói chuyện, ý chí hiển hiện, hoàn toàn bất đồng.

Không còn cảm giác!

Rõ ràng Thân Vương đại nhân ngồi ở trước mặt, mắt có thể thấy, nhưng cảm nhận lại không có bất kỳ động tĩnh nào.

Không khí bốn phía đang chuyển động, cứ như xuyên thấu qua thân thể hắn.

"Điều này..." Hai người họ đều khiếp sợ gần chết, chưa bao giờ nghe nói qua về tình cảnh thần dị như vậy.

Lời nói của Tiêu Thiên càng khiến bọn họ giác ngộ, tinh thần rung động.

Tu bản thân?

Chương 109. Danh hiệu nhất định phải do mình tự đặt

"Thứ mà ta dạy cho các ngươi không chỉ là luyện pháp, mà còn là một loại tinh thần."

"Tổ tiên của ta không mượn lực lượng thiên địa, nhưng lại học tự nhiên, kính thiên địa lại cùng tranh tài."

Ánh mắt Tiêu Thiên như điện, ý niệm thông thần, hét lớn một tiếng: "Tiếp tục luyện, thân thể mệt mỏi mới là bắt đầu."

"Rèn luyện tinh thần, lúc này mới bắt đầu!"

Chung Dương Minh như là cảnh tỉnh, bò lên, tiếp tục luyện công.

Tiêu Thiên nhìn Chung Dương Minh tỉnh ngộ lại, lúc này mới hài lòng gật đầu uống rượu.

Nhưng trong lòng lại không biểu hiện bình tĩnh như vậy.

"Chung Dương Minh vậy mà lại là kỳ tài luyện võ vạn năm không có!"

"Đáng tiếc, hắn không giống ta, là người Trái Đất cao quý, mà chỉ là thổ dân của thế giới này."

"Hây..."

"Danh hào Kỵ Binh Trọng Thần, sợ là không lâu sau có thể lan truyền bốn phương rồi."

???

Tại cung Thân Vương, Tiêu Thiên rời giường duỗi lưng một cái, thư giãn cơ thể.

Nhìn ngoài cửa sổ ánh mặt trời sáng rỡ, Tiêu Thiên hết sức thỏa mãn.

Ngày tháng có thể ngủ nướng bình thường như, hắn muốn được như vậy bao nhiêu năm rồi?

Từ nhỏ huấn luyện không được ngủ, không được phép mệt nhọc, đến sau đó chấp hành nhiệm vụ mấy ngày mấy đêm không thể nghỉ ngơi, phải hoàn toàn vực dậy tinh thần.

Ngày tháng chịu đủ tàn phá cuối cùng cũng bỏ mình rời đi.

“Thật là một ngày tốt đẹp mà, thế nhưng...” Tiêu Thiên chống nạnh, nhìn xấp tiền giấy Đại Viêm đặt trên chiêc bàn dài bên cạnh, trầm mặc thật lâu.

Nữ Đế đại nhân của ta.

Tuy ta thừa nhận ngài cho ta tiền tiêu vặt, đây là chuyện tốt, nhưng loại chuyện sau khi tỉnh dậy không thấy người đầu, tiền lại được đặt ở đầu giường như thế này.

Có thể đừng làm không thế, rất kỳ quái đấy!

Nếu như không phải quần áo của mình hoàn chỉnh, cả đêm hai người bọn họ đều thành thành thật thật, hắn đều hoài nghi mình...

Tiêu Thiên vừa than thở trong lòng vừa cầm xấp tiền giấy đặt trên bàn lên.

Tuy linh thạch là đồng tiền mạnh nhưng hoàng triều Đại Viêm có nhiều bình dân bách tính như vậy, không có khả năng tất cả đều dùng linh thạch được.

Loại tiền tệ nhà nước của hoàng triều Đại Viêm như tiền giấy này, trong cuộc sống sinh hoạt hằng ngày trái lại dùng rất tốt.

Tiêu Thiên đi đến trắc điện, các kiểu áo bào rực rỡ muôn màu, nhiều không đếm xuể.

Chọn một bộ áo bào đen trắng vừa nổi liễm lại soái khí, Tiêu Thiên ăn mặc xong rồi xuất cung đi dạo.

Tuy dựa theo mệnh lệnh của Tử Nhược Yên thì Tiêu Thiên xuất hành nhất định phải có hộ vệ đi theo.

Nhưng cái kiểu gióng trống khua chương như vậy hắn cũng không thích, từ trước đến nay đều là Lưu Diễm và Chung Linh một trái một phải, làm như hộ vệ.

Thế nhưng trong lòng hai người bọn họ lại rất rõ ràng, ở Tiêu Thiên bên cạnh, bản thân mình chỉ là vật biểu tượng.

Thật sự chuyện gì xảy ra, ai bảo vệ cho ai còn chưa nói được đâu.

“Thân Vương tới rồi!”

Phố phường phía tây hoàng thành, con đường thương nghiệp của hoàng thành Đại Viêm.

Tiếng gào này khiến toàn bộ người trên đường, lập tức tinh thần chấn phấn.

“Thân Vương, mảnh hoa vụn này vừa chiên xong đấy, mời ngài nếm thử xem?” Một sạp hàng ở ven đường vội vã dâng túi giấy dầu.

Đối mặt với người bán hàng rong đột nhiên tiến lên, Lưu Diễm và Chung Linh mắt điếc tai ngơ, giống như hoàn toàn không lo lắng đối phương sẽ ám sát.

Tiêu Thiên cầm túi giấy dầu, dùng cái xiên đâm vào đồ ăn vặt chiên giống như hoa vỡ, vừa ăn vừa hỏi: “Lão nương đã khỏi hẳn chưa?”

“Đã khỏi hẳn rồi, nếu không phải ngài cho mượn tiền xem bệnh, mẹ ta đã...” Này người bán hàng rong rất kích động, vừa nói vừa thận trọng hỏi: “Thân Vương, ăn ngon không?”

“Mùi vị tuyệt diệu, có điều bản vương sửa đúng ngươi một chút, tiền này không phải bản vương mượn, mà là Nữ Đế bệ hạ ban cho, các ngươi phải khắc ghi trong lòng đấy.” Tiêu Thiên chắp tay về phía sâu trong hoàng cung.

Người bán hàng rong vội vàng gật đầu: “Đương nhiên ta biết rồi, lão mẫu vẫn còn dựng lên bài vị trường sinh của ngài cùng với bệ hạ đấy.”

“Tiền không cần trả, nhưng ngươi cần phải nhớ kỹ làm nhiều việc thiện, tiếp tục truyền tình cảm hướng thiện này xuống, chỉ cần người người tràn ngập năng lượng chính, hoàng triều Đại Viêm chúng ta sẽ càng ngày càng tốt.” Tiêu Thiên nắm tay, khoa tay múa chân hướng người bán hàng rong.

Ánh mắt người bán hàng rong đầy nóng bỏng, cảm giác cả người toàn máu nóng sôi trào: “Thân Vương yên tâm, ta nhất định sẽ làm nhiều việc thiện, không cô phụ ngài đâu.”

Tiêu Thiên hài lòng gật đầu, cầm túi giấy dầu tiếp tục đi dạo phố, một đường vui chơi giải trí, một đường mua mua mua.

Nơi hắn đi qua, đều phải thân thiết nói chuyện với những thương gia và người qua đường lui tới.

Nói thí dụ như có chuyện gì khó xử, có phải ngày thường từng bị ai gây khó dễ không?

Tiêu Thiên bày tỏ, mặc kệ có vấn đề gì thì cứ việc nói ra, tất

nhiên hắn sẽ tấu lên bên trên, vì mọi người làm chủ.

Ánh sáng của chính đạo soi sáng khắp trên con đường này.

Chương 110. Danh hiệu nhất định phải do mình tự đặt 2

Cho đến khi Tiêu Thiên rời khỏi phố phường, chuẩn bị ra khỏi thành, đằng sau đã tụ tập một đoàn người, đưa mắt nhìn hắn càng ngày càng đi xa.

“Thân Vương là người tốt mà, từ sau khi bệ hạ thành hôn với hắn, bầu không khí của hoàng thành chúng ta trở nên càng ngày càng tốt rồi.”

“Không sai, Thân Vương thích làm việc thiện, giúp mọi người làm điều tốt, không thông đồng làm bậy với đen tối tà ác.”

“Buồn cười còn có lời đồn đãi gì mà Thân Vương mị hoặc bệ hạ, họa loạn triều cương? Ta thấy rõ ràng là trả cho vùng thiên địa này một lanh lảnh càn khôn.”

“Đúng vậy, đều nói Thân Vương là Nhuyễn Phạn Vương, có thể ăn cơm mềm đến mức này, có ai không phục chứ?”

“Đều nói hạng người thanh danh hiển hách đều nên có một danh hiệu, nhưng Thân Vương hình như còn chưa có thì phải?”

“Nói như vậy đúng là thế thật, Thân Vương có tự đặt danh hiệu cho mình không?”

“Bạn nối khố của con trai của nhà hàng xóm của thê tử đại cữu của ta làm quan ở trong triều, xác định không có.”

“Nếu không chúng ta đặt cho Thân Vương một danh hiệu đi, tỏ vẻ tôn trọng.”

Cuối cùng, mọi người nhiệt liệt thảo luận, tiếp thu ý kiến quần chúng, nhiều lần bỏ phiếu biểu quyết, sau đó xác định danh hiệu của Thân Vương Tiêu Thiên.

Chí Thiện Nhuyễn Phạn Thiên Tôn!

Ngoài hoàng thành.

Chung Linh và Lưu Diễm chợt phát hiện Tiêu Thiên ngừng lại không đi nữa, vẻ mặt cổ quái, khóe miệng giật giật.

“Thân Vương đại nhân, làm sao vậy?” Chung Linh nhìn thấy dáng dấp Tiêu Thiên cổ quái, kinh ngạc đứng tại chỗ.

Tiêu Thiên yên lặng nhìn Chung Linh: “Ngươi... có danh hiệu không?”

“Có chứ, Hỏa Vũ Kiếm.” Chung Linh rất mau trở lại đáp: “Trước đây ta lấy chiến phá cảnh, một đường khiêu chiến thiên tài các lộ của Đại Viêm, bệ hạ đặt cho ta một danh hiệu như vậy.”

Lông mày Tiêu Thiên run rẩy, nhìn sang Lưu Diễm phía bên cạnh: “Còn ngươi?”

Lưu Diễm chắp tay hồi bẩm: “Đã từng khi thiếu tướng quân vẫn còn chưa trưởng thành, ta từng phụ trách công việc thanh trừ giặc cướp bên trong Đại Viêm một đoạn thời gian, được người gọi là Đế Hạ Ưng Khuyển.”

“...” Tiêu Thiên siết chặt nắm đấm, rơi vào trầm mặc.

Đáng giận quá đi!

Vì sao danh hiệu của các nàng nghe rất dễ nghe, rất cool ngầu thế.

Còn của mình là cái quỷ gì vậy?

Chí Thiện Nhuyễn Phạn Thiên Tôn, đây là thứ gì thế hả.

Bách tính Đại Viêm, các ngươi thật sự là nhân tài mà.

Loại danh hiệu vừa ngu xuẩn vừa quá đáng như vậy, thiệt thòi các ngươi nghĩ ra được!

“Nghiệp chướng mà...” Tiêu Thiên đen mặt, tiếp tục đi về phía trấn Thanh Viêm.

Hắn cảm giác cái danh hiệu này của mình, so với của Trọng Thản Kỵ Binh Chung Dương Minh còn phải thái quá hơn.

Dọc theo đường đi, Tiêu Thiên đều rầu rĩ không vui.

Chung Linh nhìn Lưu Diễm, mở miệng nói: “Xem ra tâm trạng của Thân Vương thật sự không tốt, đến cả ban nãy gặp phải nhất tên ăn mày cũng không đưa tiền nữa.”

Nàng không có che giấu, không giảm thấp thanh âm, dù sao nàng có nói nhỏ thì Tiêu Thiên vẫn có thể nghe thấy.

Lưu Diễm gật đầu, theo thời gian tiếp xúc với Tiêu Thiên càng ngày càng lâu, nàng và Chung Linh đều phát hiện ra một sự thật kinh khủng.

Tiêu Thiên thực sự rất thích làm việc thiện, làm việc tốt.

Có đôi khi hai người đều nghĩ, lời Thân Vương đại nhân nói khi đối mặt với người của Huyết Vân lâu và Hắc Hồn điện rằng giúp mọi người làm điều tốt, rộng rãi đối đãi với người khác.

Sẽ không phải là nghiêm túc thật đấy chứ?

Trước đây Chung Linh và Lưu Diễm thảo luận tới đây, trong lòng đã có được kết luận.

Xem ra Huyết Vân lâu và Hắc Hồn điện đúng là xấu chảy mủ,

đến cả người lương thiện như Thân Vương cũng không thể buông tha cho bọn họ.

Có thể thấy bọn họ đã ác đến tận xương tủy, hết cứu.

Ba người đi dọc theo con đường mới được sửa về phía trấn Thanh Viêm.

Thế nhưng tên ăn mày đi lại bên cạnh đường lại lặng lẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt xuyên qua mái tóc rối tung, nhìn bóng lưng của ba người.

“Không nghĩ tới loại địa phương này vẫn còn có nữ tử có thiên phú như vậy, làm cho người khác bất ngờ.” Giọng nói yêu mị vừa biến mất, tên nhìn về phía dãy núi Thanh Viêm kia, cất bước chạy đi.

Trấn Thanh Viêm phát triển rất nhanh, hoặc có lẽ là bởi vì thế giới này có luyện khí sư tồn tại.

Xây dựng phòng ốc, sửa cầu trải đường, chỉ cần có đầy đủ tiền tài, tốc độ sẽ rất nhanh.

Lúc này Tiêu Thiên đang ở bên ngoài xưởng rượu của trấn Thanh Viêm, trò chuyện một số kế hoạch sau đó của rượu cùng với trưởng trấn và xưởng trưởng của xưởng rượu.

Ngoài ra thì Tiêu Thiên vẫn là vì bổ sung một ít rượu tồn kho, mấy vò lấy đi phía trước cũng đã uống xong cả rồi.

“Thân Vương đại nhân, ngài thực sự là phụ mẫu tái sinh của trấn Thanh Viêm chúng ta mà.” Trưởng trấn trấn Thanh Viêm cầm tay Tiêu Thiên không tha, giọng điệu tràn đầy cảm động.

Trên khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn kia, nước mắt nước mũi chảy đầy khắp mặt.

Trấn Thanh Viêm hiện giờ, ngoại trừ Diêm Vương xa lạ kia thì cảm kích nhất chính là Tiêu Thiên.

Chương 111. Có người trộm heo của bản vương

Diêm Vương kia, đấm một quyền tạo ra tương lai của trấn Thanh Viêm. Ba hòn núi lớn kia đều biến mất, khiến cho cuộc sống của bọn họ trở nên tốt hơn nhiều.

Lại có vị Thân Vương đại nhân ở trước mắt nữa, ngoại trừ bỏ vốn sửa đường, bỏ tiền xây dựng xưởng rượu sản xuất rượu Nữ Đế Thanh Viêm ra.

Hắn còn ra tay, trợ giúp bọn họ nhận thầu khu vực núi non ở đông nam núi Thanh Viêm, chuyên môn tiến hành chăn nuôi các loại súc vật như lợn rừng, gà vịt.

Trấn Thanh Viêm hiện giờ, ngoại trừ rượu ra còn có một chiêu bài mới.

Thịt!

Hôm nay có rất nhiều người tham ăn của hoàng thành cũng biết heo bên núi Thanh Viêm ăn ngon đến mức muốn nổ tung.

Đáng tiếc số lượng thịt heo trấn Thanh Viêm cung ứng cho người ngoài hết sức có hạn, nguyên liệu nấu ăn bên phía bọn họ phần lớn là cung cấp cho Tiêu Thiên dùng ăn.

Dù sao Tiêu Thiên trả giá rất cao, lại là ân nhân của trấn Thanh Viêm, đương nhiên là lấy nhu cầu của Thân Vương đặt ở vị trí thứ nhất.

Từ đó làm cho một ít người bí quá hoá liều, lặng lẽ đến trộm heo.

Khiến cho Tiêu Thiên vì để phòng ngừa có người trộm heo của mình, còn phải mời người bố trí trận pháp, phòng ngừa những tên tặc ấy.

Tiêu Thiên lấy rượu xong, chuẩn bị đi trên núi vùng đông nam của thôn trấn lấy vài con heo, làm một ít gà vịt.

Đến lúc đó mang đến Chung phủ, buổi tối làm một vài món ngon!

Mà khi hắn đang đi tới vùng đông nam thôn trấn cùng với thôn trưởng thì bỗng nhiên biến sắc.

Hắn rõ ràng nghe được, ở chỗ sâu trong núi truyền đến giọng nói oán trách của một nữ tử.

"Tại sao... lại thế được? Chỉ là len lén tiến đến, trận pháp này là sao thế chứ!!"

Tiêu Thiên trừng lớn hai mắt, không thể tin tưởng.

Thói đời ngày sau, thế giới này rốt cuộc là thế nào thế?

Cô nương nhà người ta tốt như thế, vậy mà lại đi làm ra loại chuyện này à?

"Thân Vương đại nhân, làm sao vậy?" Nhìn thấy sắc mặt Tiêu Thiên bỗng nhiên hoàn toàn thay đổi, Lưu Diễm hỏi.

Tiêu Thiên khoát tay, nói với hai người: "Các ngươi chờ ở đây, ta đi một chút rồi sẽ trở lại."

Nói xong, hắn cất bước chạy về phía trong nói.

"Thân Vương đại nhân, ngài đi làm gì thế?" Chung Linh ở phía sau vội vã hô to.

Phía trước, Tiêu Thiên rất nhanh đã chạy đi không thấy đâu,

thân hình biến mất tiêu giữa bóng râm trong rừng.

Mọi người ở cửa trấn nơi xa chỉ nghe thấy phía trước truyền đến tiếng rít gào của Tiêu Thiên.

“Đáng giận quá đi, có người trộm heo của bản vương!!!”

Nhìn Tiêu Thiên chạy mất tăm, trưởng trấn của trấn Thanh Viêm cùng với những người khác mới phản ứng lại, vội vàng nhìn sang phía Chung Linh và Lưu Diễm.

“Thân Vương chạy như vậy, có phải chúng ta nên mau mau đuổi theo không.”

“Đúng thế, ngộ nhỡ Thân Vương gặp phải nguy hiểm trong núi này thì không tốt lắm đâu.”

Chung Linh lắc đầu, khiến mọi người yên tâm: “Trên người Thân Vương có linh khí hộ thân bệ hạ ban cho, không có việc gì.”

“Nếu Thân Vương để cho chúng ta chờ ở tại đây, thì thành thật chờ là được.” Lưu Diễm cũng mở miệng theo, khiến mọi người không cần phải sợ.

Nói giỡn.

Thân Vương làm sao có thể gặp chuyện không may được, người các ngươi phải lo lắng thực sự chính là kẻ trộm heo kia kìa!

...

Trong núi, Lạc Nữ Ái cắn răng, ma khí trong cơ thể bắt đầu khởi động không ngớt, muốn tránh thoát khỏi sợi tơ màu vàng đang kéo chặt trên người.

Nếu như có người quan sát kỹ càng thì sẽ phát hiện ra trên những sợi tơ màu vàng ấy có rậm rạp chằng chịt đường vân thật nhỏ, nhỏ đến không thể nhìn thấy.

Trên đường vân có khí thánh khiết, hết sức khắc chế ma khí thuần khiết trên người Lạc Nữ Ái.

“Trận pháp cổ thực sự là phiền chết đi được, đều không biết bao nhiêu năm tháng rồi mà vẫn cứng cỏi như thế, ít nhất phải lãng phí thêm mấy canh giờ.”

“Đều do núi này hết, khắp nơi đều là tra xét trận, khốn trận thấp kém.”

Lạc Nữ Ái tức giận nghĩ, nhưng đồng thời cũng cảm thấy trên núi Thanh Viêm này quả nhiên không đơn giản.

Mình chỉ là hiển lộ ra ma khí, tra xét bốn phía thôi, trong đất này thế mà lại hiện ra cổ trận khóa kín nàng.

Hôm nay, chỉ có thể hy vọng không ai phát hiện mình tại đây...

Cộp cộp cộp...

Xa xa có tiếng bước chân dồn dập, khiến vẻ mặt Lạc Nữ Ái cứng đờ.

Có người đến rồi?

Rất nhanh, nàng nhìn thấy một thân hình đột nhiên vọt về phía mình cách đó không xa.

Đó là người thường có thiếu nữ thiên phú rất mạnh đi theo ở trên đường đến trấn Thanh Viêm lúc trước!

“Chuyện này... chuyện này...” Lạc Nữ Ái có chút tuyệt vọng, thực sự là sợ điều gì sẽ gặp điều đó.

Thế mà thật sự có người đến, vẫn là nam nhân bình thường.

Đáng chết!

Mà bên kia, Tiêu Thiên vội vàng chạy tới hiện trường trộm heo cũng bị cảnh trước mắt làm cho sợ ngây người.

Người trước mặt không phải là tên ăn mày gặp phải trên đường đến trấn Thanh Viêm lúc trước ư?

Lúc này, đối phương bị sợi tơ màu vàng nhỏ lẻ dùng một loại phương thức cực kỳ xấu hổ, buộc chặt dán trên người.

Chương 112. Có người trộm heo của bản vương 2

Sợi tơ trận pháp màu vàng buộc chặt, làm vóc người nóng bỏng đến mức khiến người ta phải phụt máu mũi dưới áo bào lớn bẩn thỉu của đối phương càng thêm nổi bật.

Nếu như Tử Nhược Yên là ngự tỷ đế vương cao gầy, vậy thì tên ăn mày nữ trước mặt này…

Tiêu Thiên cảm thấy có chút kỳ quái, nhìn đối phương từ trên xuống dưới: "Thức ăn khi làm ăn mày tốt như vậy hả, có thể làm mình biến thành một con bò đen trắng đan xen?"

"Cút… cút ngay đi, nam nhân thối ngươi nhìn nơi nào đó hả!" Lạc Nữ Ái đỏ mặt đến đều phải nhỏ máu, nhịn không được quát lớn hướng phía Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên thu hồi ánh mắt, lắc đầu thở dài: "Chuyện này sai lầm ở ta, thật sự đã khiến cô nương chịu khổ."

Vừa nói, Tiêu Thiên vừa đi về phía đối phương, đưa tay về phía sợi tơ màu vàng.

Lạc Nữ Ái bị trói nhìn thấy Tiêu Thiên thế mà lại đưa tay bắt lấy khốn trận cổ này, quá sợ hãi.

Sợi tơ trận pháp của khốn trận cổ này hết sức đáng sợ, nếu không phải ma thể của mình cường hãn, đồng thời có ma khí hộ thể, chỉ sợ sớm đã bị ghìm chặt đứt.

Người bình thường trước mặt này, ban nãy tuy nhìn mình chằm chằm nhưng ánh mắt bằng phẳng thuần khiết.

Cho nên nàng vội vàng nhắc nhở: “Đừng đụng vào, trận pháp này rất nguy hiểm.”

“Sẽ không đâu, trận pháp này chỉ là hạ phẩm nhị giai, ta mời người bố trí.” Tiêu Thiên vừa nói, vừa kéo lại sợi tơ màu vàng kia: “Ngươi xem sợi tơ này mảnh như thế, vừa nhìn là thấy yếu ớt lắm rồi.”

Pặc!

Tiêu Thiên vừa nói, nhẹ tay dùng sức một cái, đã kéo đứt sợi tơ cổ trận khiến nhân vật khủng bố trên Thánh cảnh như Lạc Nữ Ái đây đều hoàn toàn không cách nào giãy dụa được.

Kéo đứt sợi tơ trận pháp, Tiêu Thiên đỡ vòng eo tinh tế của đối phương, nhẹ nhàng đặt nàng lên trên mặt đất.

Sau đó, Tiêu Thiên lấy ra một chồng tiền giấy Đại Viêm, nhét vào trong tay Lạc Nữ Ái.

“Đều tại ta, lúc trước tâm trạng không tốt, nhìn thấy mà không có đưa trợ giúp cho ngươi.”

“Nếu như ban nãy ta cho ngươi một ít tiền tài duy trì sinh kế, ngươi cần gì phải bí quá hoá liều, lên núi trộm heo?”

“Nếu như ngươi không lên núi trộm heo, sẽ không bị trận pháp do ta mời người bố trí vây khốn.”

“Lại nói tiếp người bài trận này cũng quá biến thái đi, coi như là buộc chặt cũng không thể buộc như thế được.”

Tiêu Thiên nói đến đây, thân thiết nhìn đối phương: “Ngươi có còn cần trợ giúp gì không?”

Một lát sau, Lạc Nữ Ái bỗng nhiên hỏi Tiêu Thiên: “Ngươi rất có tiền à?”

“Hừm, tính là có tiền đi?”

“Nếu không ngươi bao dưỡng ta đi?”

???

Lạc Nữ Ái nói dứt câu không bao lâu, vẻ mặt Tiêu Thiên lập tức trở nên ngưng trọng, một lúc sau hắn thở dài.

Biểu cảm phẫn nộ, càng ngày càng tức giận, nôn nóng bất an đi qua đi lại.

Nhìn thấy Tiêu Thiên đang phát cáu bên kia, Lạc Nữ Ái trừng mắt nhìn.

Hắn thế này là đang tức cái gì?

Nàng chỉ thấy đối phương cắt đứt trói buộc của trận pháp cổ kia dễ như trở bàn tay, ngôn từ lại ngay thẳng phóng khoáng.

Nàng rất tò mò!!!

Nói không chừng, nam nhân trông có vẻ bình thường trước mặt này lại có mối liên hệ chặt chẽ với kế hoạch của hiệp nghị tam phương.

Chẳng phải nàng nắm giữ Thánh Ma tông là vì chuyện này à?

Thế nên, nàng mới dùng loại biện pháp này để xem có thể giữ nam nhân này lại bên người hay không.

Tuy đối phương mạnh mẽ bá đạo, nhưng nàng tự tin sẽ không để hắn chiếm được chỗ tốt.

Cái giá tệ nhất đơn giản là giải phóng phong ấn thôi.

Mà lúc này, Tiêu Thiên bỗng nhiên mở miệng: “Đạo đức suy đồi mà, ai cũng nói Lưu Ngạo Thiên là đại thần có năng lực bậc

nhất, thế mà ông ta quản lý thiên hạ thế này đấy à?"

"Một cô nương tốt biết bao nhiêu lại phải vì mạng sống mà hết ăn xin lại tới trộm heo, cuối cùng, thậm chí còn không tiếc bán mình, bán linh hồn."

"Đáng hận!!"

Lạc Nữ Ái: "???"

Ý nghĩ của người trước mắt này kỳ quái quá đi.

Lẽ nào hắn... không chịu cần ta?

Không được, hắn dựa vào cái gì mà không cần ta!

Lạc Nữ Ái vội vàng lau mặt, chùi sạch sẽ những vết bẩn ngụy trang rồi hất tóc lên nói với Tiêu Thiên: "Ta vẫn trông rất đẹp, sửa soạn lại một chút và đứng bên cạnh ngươi, chẳng những sẽ không làm ngươi mất mặt, hơn nữa..."

Nàng vừa nói vừa cố ý giật giật áo bào.

Tiêu Thiên im lặng nhìn đối phương, đối phương lau vết bẩn trên mặt đi, để lộ gương mặt xinh đẹp tà mị mê hoặc chúng sinh kia ra.

Phối hợp với dáng người nàng, rất dễ làm cho người khác phạm tội.

Giờ khắc này, tròng mắt Tiêu Thiên đều trừng thẳng, sau đó...

Một đòn chặt bằng cổ tay dứt khoát bổ lên trán Lạc Nữ Ái.

"Á ~~"

o(□□□)o

Lạc Nữ Ái lập tức ôm đầu, ngồi xổm trên mặt đất, đau đến nỗi nước mắt đã tràn ra trong hốc mắt.

Đáng chết!

Nam nhân này bị sao thế hả?

Dù nàng đã phong ấn phần lớn tu vi, nhưng sức mạnh của thân thể này, vẫn hàng thật giá thật vô cùng đáng sợ.

Chương 113. Càng mắng càng hưng phấn

Nhưng rốt cuộc kẻ trước mắt này có thực lực mạnh cỡ nào, chẳng lẽ còn mạnh hơn sau khi mình giải phóng luôn ư?

Vả lại...

Đã bao lâu mình không cảm nhận được loại đau đớn này rồi, giờ lại bị một tên nam nhân...

Thời điểm Lạc Nữ Ái ngẩng đầu lên nhìn về phía Tiêu Thiên, trong lòng nàng hiện lên cảm giác khác.

Còn muốn thêm lần nữa!

"..." Tiêu Thiên nhìn thấy đối phương vừa chảy nước mắt, nhưng lại vừa nhìn mình chằm chằm đầy khát vọng, biểu cảm hết sức quỷ dị.

Không lẽ cô nương này bị ngu à?

Ánh mắt Tiêu Thiên toát ra một chút vẻ thương hại, ngồi xổm xuống, nói: "Cô nương, tư tưởng này của ngươi là không đúng có biết không?"

"Chúng ta sinh ra là người, phải cố gắng sống sót, hướng về ánh mặt trời, sao có thể cam chịu như vậy?"

"Đặc biệt là cô gái xinh đẹp như ngươi lại càng nên tự cường tự lập, tự tôn tự ái, bảo vệ tốt mình mới phải."

"Sao có thể nảy sinh loại suy nghĩ này ăn nhờ ở ké người khác

kiểu này được? Ta có thể nuôi con người ngươi, nhưng lại không được dưỡng được linh hồn của ngươi đâu."

Nói đoạn, Tiêu Thiên giơ tay nhẹ nhàng xoa đầu đối phương: "Nếu ngươi có khó khăn gì, có thể nói với ta."

"Nhưng ta chính là muốn trải nghiệm cảm giác không làm mà hưởng một chút."

Ánh mắt Tiêu Thiên trở nên uy nghiêm đáng sợ, bàn tay đang xoa đầu đối phương nắm lại thành quyền, bỗng nhiên gõ cho đối phương một cú thật nặng!

"Đầu óc ngươi thật sự có vấn đề đấy à, không biết nghe lời khuyên bảo hả!!!" Tiêu Thiên phẫn nộ quát lên với đối phương: "Bảo ngươi sống cho đàng hoàng, chớ suy nghĩ lung tung, nghe không hiểu à!"

"Hê hê hê o(￣□￣)o!" Lạc Nữ Ái ôm đầu, vẻ mặt đầy hưởng thụ, nhìn về phía Tiêu Thiên bằng ánh mắt hớn hở, nhẹ nhàng lắc đầu: "Ấy da da, đúng là kỳ lạ quá à, sao thiếp thân nghe không hiểu gì hết?"

"Sao có thể nghe không hiểu, ngươi..." Lúc đầu Tiêu Thiên còn định giáo dục đối phương thật tốt, nhưng giọng hắn càng ngày càng thấp, sau đó ngây ngẩn cả người.

Thấy ánh mắt mong chờ này của đối phương, nét mặt Tiêu Thiên càng ngày càng kỳ quái.

Ta kháo!

Không lẽ cô nương này đã thức tỉnh thuộc tính quái gở gì đó chứ?

Tiêu Thiên ôm đầu, có chút mờ mịt.

Có phải mình bất cẩn làm hỏng người khác rồi không?

Rõ ràng mình đã khống chế sức lực rất cẩn thận mà, không lý nào làm hỏng đầu người ta đâu nhỉ?

“Ta... Không thì ra đưa ngươi về nhà tìm cha mẹ ngươi vậy?” Tiêu Thiên thận trọng nhìn Lạc Nữ Ái, hỏi.

Lạc Nữ Ái lắc đầu: “Ta không có cha mẹ.”

“Hả?”

“Cha mẹ ta tự giết hại lẫn nhau, đồng quy vu tận.”

“Ặc...”

Trong lúc nhất thời, hai người ôm đầu ngồi xổm bốn mắt nhìn nhau, đồng loạt im lặng.

“Không được, tóm lại ngươi nghe ta khuyên đi, sống cho thật tốt, sống yên ổn qua ngày tháng, hiểu chưa?” Tiêu Thiên thở dài, lần nữa khuyên nhủ.

Lạc Nữ Ái chống khuỷu tay trên đầu gối, đỏ mặt mỉm cười nhìn chằm chằm Tiêu Thiên: “Thiếp thân không hiểu~”

“Đúng là gỗ mục không thể đẽo, hồ đồ mà!” Tiêu Thiên giận dữ nâng tay lên, nhưng khi nhìn tới đôi mắt tỏa sáng lấp lánh kia, tay đang giơ lên của hắn khựng lại giữa không trung.

Không được.

Em gái này có bệnh, càng đánh càng hưng phấn.

Giờ sao đây?

“Nghiệp chướng mà!”

...

Những người còn lại ở đầu trấn Thanh Viêm đều đã tản đi.

Chỉ còn ba người trưởng trấn, Chung Linh và Lưu Diễm ở lại chờ Tiêu Thiên trở về.

“Hể, đó là Thân Vương đúng không?” Trưởng trấn tinh mắt, đột nhiên là chỉ về phía trước.

Chung Linh và Lưu Diễm quay đầu nhìn qua, vừa nhìn kỹ đã lập tức ngơ ngác tại chỗ.

Chỉ thấy Thân Vương nơi xa đang dẫn theo một... một mỹ nữ ăn mày, từng bước một đi về phía này.

Điều kỳ quặc chính là sau khi người ăn mày kia đi một đoạn đường thì lại nhìn Thân Vương với ánh mắt tha thiết mong chờ.

Sau đó, Thân Vương thình lình nổi trận lôi đình, giận dữ lên tiếng mắng mỏ.

Lúc bấy giờ, mỹ nữ ăn mày kia mới mãn nguyện đi theo đằng sau Thân Vương, ngoan ngoãn bước tới.

Ba người quay sang nhìn nhau.

Không phải Thân Vương đi bắt tặc trộm heo à, sao lại dẫn một nữ ăn mày kỳ lạ như thế về vậy?

Hơn nữa, tính tình của Thân Vương nóng nảy đến thế hả?

“Thân Vương đại nhân, đây là...” Sau khi tới gần, Lưu Diễm nhìn thấy Lạc Nữ Ái kia, tò mò hỏi.

Sắc mặt Tiêu Thiên đen xì, nhìn về phía trưởng trấn: “Sắp xếp nàng ta làm việc ở xưởng đóng gói của phụ nữ, nhất định phải tiến hành cải tạo lao động kỹ lưỡng.”

“Tay làm hàm nhai, dùng hai tay, dùng lao động sáng tạo tương lai.”

Lạc Nữ Ái lẳng lặng nhìn Tiêu Thiên, không lên tiếng.

“Ngươi có nghe rõ không đó!” Tiêu Thiên gào thét, bổ một đòn chặt bằng cổ tay lên trán đối phương.

“Thiếp thân hiểu rồi ạ~” Khuôn mặt Lạc Nữ Ái đỏ bừng, ngoan ngoãn gật đầu với Tiêu Thiên.

Chung Linh và Lưu Diễm đứng cạnh đó vô cùng hoảng sợ xem hết màn này.

Nữ nhân này là sao đây?

“Trưởng trấn, giao cho ngươi sắp xếp đấy.” Tiêu Thiên nói nhanh với trưởng trấn bên cạnh, sau đó quay đầu chuồn lẹ hệt như đang chạy trốn.

Chương 114. Càng mắng càng hưng phấn 2

Nữ nhân thật sự phiền muốn chết!

Ta muốn trở về uống rượu!!

Ta muốn ăn cơm Chung Dương Minh làm!!!

Chung Linh và Lưu Diễm nhìn thấy Tiêu Thiên chạy đi cũng chỉ có thể vội vàng đuổi theo, đề phòng hắn chạy mất.

Duy chỉ có trưởng trấn nhìn Lạc Nữ Ái bên cạnh một chút, lại nhìn bóng lưng Thân Vương một lát.

“Nam nhân đích thực!”

Chẳng mấy chốc, trưởng trấn hiểu lầm vội vã sắp xếp cho Lạc Nữ Ái một nơi ở cực kỳ riêng tư trên thị trấn.

Bản thân nơi ở này là bách tính trên trấn tự mình xây dựng, chuẩn bị tặng cho Tiêu Thiên làm món quà bất ngờ.

Bây giờ đúng lúc có tác dụng!

Trong dinh thự nghỉ mát bốn bề non nước ở trấn Thanh Viêm, Lạc Nữ Ái ngồi trong sân, một tay chống cằm: “Nam nhân này quả là thú vị, đã bao lâu rồi không có ai dám cả gan đánh ta và dạy dỗ ta như thế đâu?”

Cha mẹ nàng đã chém giết lẫn nhau và đồng quy vu tận từ khi nàng còn nhỏ, nàng cứ thế một đường chém giết huynh đệ tỷ muội mới đi đến tu vi và địa vị như hôm nay.

Lạc Nữ Ái vẫn cảm thấy trong lòng thiếu hụt thứ gì đó, có vẻ như bây giờ đã tìm được đối tượng có thể bù đắp cho sự trống rỗng kia.

“Tự mình đến vực Nam Hoang một chuyến, không ngờ vậy mà còn gặp được loại chuyện này.” Ánh mắt Lạc Nữ Ái sáng rỡ, nàng khá hưởng thụ loại cảm giác bị quản thúc kia.

Xùy! Xùy! Xùy!

Ma khí sương đen phun trào, ba bóng dáng nữ tử đột ngột xuất hiện.

Các nàng đều có làn da trắng hơn cả tuyết, con ngươi lóe lên ánh sáng màu tím, trên đầu mọc ra sừng dê màu đen.

“Nữ Đế đại nhân!!!”

Ba người cùng quỳ xuống hành lễ với Lạc Nữ Ái.

Lạc Nữ Ái ở đối diện thuộc hạ không hề lên tiếng, chỉ nhắm hai mắt lại.

Ngọn lửa màu tím bắt đầu bùng lên trên đỉnh đầu nàng và cháy rụi một đường xuống dưới.

Tóc tai rối dù và bẩn bết bị ngọn lửa tím đốt cháy, hóa thành mái tóc màu tím sẫm dài óng ả suôn mượt, xõa tung sau lưng nàng.

Cho dù không son phấn điểm trang thì gương mặt nàng vẫn quyến rũ lạ thường, đôi môi đỏ tươi kinh tâm động phách.

Ngọn lửa màu tím thiêu rụi chiếc áo choàng lớn bẩn thỉu thành tro tàn, thay vào đó là một chiếc áo khoác da bó sát người, bên trên phủ một lớp lụa mỏng màu trắng điểm xuyết hoa văn màu vàng kim được thêu lên.

Mũi giày đen hoa văn vàng, tia lửa màu tím cuối cùng kia nhảy

ra ngoài và tan biến đi mất.

Cốp!

Gót của đôi bốt giẫm lên nền gạch xanh trong viện, Lạc Nữ Ái đứng dậy, chậm rãi mở hai mắt ra, con ngươi màu vàng quan sát ba người: "Thế nào rồi?"

Nữ tử ma tộc trong ba người chắp tay đáp lời: "Khởi bẩm Nữ Đế, bản thân Thánh Ma tông trong hiệp nghị tam phương lệ thuộc vào Nguyên Thủy ma quốc chúng ta là do thập bát hoàng huynh của ngài sáng lập."

"Cho nên chúng ta tiếp nhận hiệp nghị là chuyện hợp tình hợp lý."

Lạc Nữ Ái hừ nhẹ, chậm rãi dạo bước trong viện này, gót giày giẫm lên gạch xanh, lắng nghe những âm vang thanh thúy có tiết tấu.

"Ai có thể nghĩ tới, thập bát hoàng huynh của bản Đế còn âm thầm che giấu một thế lực như thế được?"

"Cha và mẹ, hai người này quá hung tàn, quá tàn bạo, kiếp nạn lớn nhất của Nguyên Thủy ma quốc vậy mà lại là phu thê nội chiến?"

"Vận số của Nguyên Thủy ma quốc rung chuyển, e rằng thứ mà thập bát hoàng huynh mưu đồ sẽ được giữ lại để dùng sau khi lên ngôi nhỉ?"

Lạc Nữ Ái ở nơi đó tự mình lẩm bẩm, ba thân vệ trước mặt nàng cũng không dám lên tiếng.

Ngẫm lại, trận nội chiến phân tranh của Nguyên Thủy ma quốc vào mười năm trước kia quả thực không hợp lẽ thường.

Tất cả mọi người của Nguyên Thủy ma quốc đều không ngờ phu thê hai người họ sẽ ra tay đánh nhau, thẳng đến lúc đồng quy vu tận.

Năm đó, Nữ Đế mười tuổi đã mất đi phụ mẫu.

Nàng từ một công chúa ma quốc không cần lo nghĩ bất cứ điều gì, biến thành đối tượng lưu lạc bên ngoài, bị huynh đệ tỷ muội truy sát.

Phải rồi, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo.

Để kế thừa Nguyên Thủy ma quốc, mười tám người ca ca tỷ tỷ kia của Lạc Nữ Ái học theo cha mẹ, chinh chiến chém giết lẫn nhau.

Điên rồi, ai nấy đều điên cả rồi.

Cho dù là Lạc Nữ Ái tuổi còn rất nhỏ, bọn chúng cũng không buông tha.

May mà Lạc Nữ Ái còn có thân vệ các nàng bảo vệ, lúc bấy giờ, thiên phú của nàng cũng bắt đầu bộc lộ.

Nằm gai nếm mật, rốt cuộc nàng bắt đầu chính thức phát động chinh chiến với Nguyên Thủy ma quốc vào ngày nàng mười sáu tuổi ở bốn năm trước.

Bốn năm!

Có thể gọi là bốn năm truyền kỳ với Lạc Nữ Ái, một chặng đường chinh chiến chém giết, đánh bại ba vị tỷ tỷ và bốn vị huynh trưởng còn sống sót, triệt để lên nắm quyền.

Nguyên Thủy ma quốc lần nữa trở về trong tay tộc Thánh Ma hoàng tộc.

Lạc Nữ Ái trở thành Nữ Đế của ma quốc này, uy chấn tứ

phương.

Tuy nhiên, Nguyên Thủy ma quốc chịu đủ thương tích chiến loạn, vận số bị hao tổn.

Chương 115. Bản Đế cảm thấy rất kích thích

Nàng vui mừng khôn xiết khi phát hiện thập bát hoàng huynh cùng với Thiên Cơ các và đế quốc Đông Viêm mưu đồ đã lâu.

Nàng thẳng tay giết chết tông chủ của Thánh Ma tông, dời hoa ghép cây, đứng ra làm một phương trong hiệp nghị tam phương.

Để tuyệt đối không lộ ra sơ hở, Lạc Nữ Ái tự phong ấn cảnh giới tu vi của mình, che giấu tung tích, đi đến vực Nam Hoang.

Lạc Nữ Ái đi tới đi lui trong sân rồi đột nhiên dừng bước: "Hắc Hồn điện bên kia đại thương nguyên khí, việc trợ giúp bị hạn chế, chúng ta cứ ở lại trong hoàng triều Đại Viêm, án binh bất động, lẳng lặng chờ đợi thời khắc này đến đi."

"Ngoài ra, những tài nguyên bản Đế mang đến kia, các ngươi có cách nào dùng trên người bách tính của hoàng triều Đại Viêm không?"

Câu hỏi của Lạc Nữ Ái làm cho cả ba nữ tử thuộc Song Giác ma tộc đều trầm ngâm.

Cuối cùng, vị thân vệ ma tộc bên phải nói: "Không bằng bố thí thẳng đi ạ."

"Không được, vận số như có như không, không thể đập tài nguyên thẳng thừng như vậy được, hiệu quả rất nhỏ." Một nữ thân vệ bên cạnh lắc đầu: "Đầu tư đi, trấn Thanh Viêm nơi Nữ Đế đại nhân ẩn thân chính là một ví dụ điển hình."

"Hiệu quả quá chậm, chúng ta đã che giấu tung tích, không có

bất kỳ danh tiếng gì, thế nên không dễ làm việc cho lắm."

"Không bằng tìm quan lớn trong triều đình Đại Viêm..."

"Người của đế quốc Đông Viêm ẩn nấp trong Đại Viêm chính là quan lớn nhất, ông ta sẽ ra tay cản trở, dựa theo hiệp nghị, mọi người chỉ có thể nói quy củ, không thể sử dụng vũ lực!"

Ba nữ thân vệ ngươi một lời ta một câu, nhất thời không tìm ra biện pháp.

"Phía Hắc Hồn điện bên kia đã từng âm thầm chuyển người đến Đại Viêm trong cơn hỗn loạn, đó là chủ ý tuyệt diệu. Đúng là đáng tiếc." Nữ thân vệ cầm đầu thở dài, cảm thấy cực kỳ tiếc nuối.

Tên cường giả Diêm Vương lạ lẫm kia một quyền đánh nổ tổng bộ Hắc Hồn điện, ngay sau đó lại phá nát trận pháp truyền tống vất vả lắm mới bố trí xong.

Bây giờ đã sắp đến thời hạn của hiệp nghị tam phương, bọn họ không kịp bố trí trận pháp truyền tống mới và bắt người từ nơi khác tới nữa.

Không còn cách nào tốt hơn việc trợ giúp hoàng triều Đại Viêm tăng cường quốc lực.

"Phế vật gọi là Bạch Khánh Liên kia, vô duyên vô cớ trêu chọc kẻ địch mạnh như vậy, đáng chết!" Một nữ thân vệ khác căm hận không thôi.

Nữ thân vệ bên cạnh cười nhạo: "Cả cái kẻ tên Ngô Hạo Ba lại còn dám cả gan giật dây chúng ta trêu chọc Diêm Vương, gây thêm rắc rối, đáng đời bị Nữ Đế đại nhân đá vỡ đầu!"

"Được rồi, ầm ĩ lâu như vậy mà vẫn không nghĩ ra được cách nào." Lạc Nữ Ái quát nhẹ, ngồi xuống ghế đá, nàng lười biếng dựa vào bàn đá rồi dùng một tay chống cằm.

Đồng thời, nàng vươn tay ngưng tụ ma khí, tạo thành chân dung của một nam nhân trong không trung: "Ngày mai, lúc các ngươi đi hoàng thành tìm hiểu tình hình, thuận tiện hỏi thăm một chút tình báo của người đàn ông này."

Ba nữ thân vệ nhìn thấy chân dung này đều quay sang bốn mắt nhìn nhau, đồng loạt mở miệng.

"Chí Thiện Nhuyễn Phạn Thiên Tôn?"

Đầu Lạc Nữ Ái lảo đảo tuột từ bàn tay tinh tế xuống, con ngươi màu vàng nhạt nhìn ba thuộc hạ: "Cái gì, cái gì Thiên Tôn?"

"Khởi bẩm Nữ Đế đại nhân, tình báo từ đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các bên kia cho biết nam nhân này là trượng phu của Nữ Đế Đại Viêm, Thân Vương đương triều."

"Hắn tên là Tiêu Thiên, chính là một kẻ ăn bám, chỉ là một người bình thường, không có chút thực lực nào, cũng không có tu vi, nhưng Nữ Đế Đại Viêm lại bảo vệ hắn rất chặt."

"Thậm chí, còn để cho thống lĩnh cấm quân theo sát bảo vệ an toàn của hắn!"

"Tiêu Thiên này nhờ khả năng mê hoặc đặc biệt khá tà mị của mình mà khiến cho Nữ Đế Tử Nhược Yên của Đại Viêm mê đắm, ỷ được sủng mà kiêu, cuồng vọng phách lối, còn làm hỏng kế hoạch của Lưu Ngạo Thiên thuộc đế quốc Đông Viêm."

"Có điều, con người hắn cũng rất quái gở, đối xử với bách tính rất tốt, thường hay làm việc thiện, khoan dung với người khác, cũng xem như một đại thiện nhân thuần chất."

"Trấn Thanh Viêm có thể trở thành trấn giàu có cũng có mối liên hệ không thể tách rời với hắn."

"Lúc trước, bọn thuộc hạ đi hoàng thành một chuyến còn biết

được bách tính đặt cho hắn một danh hiệu, chính là Chí Thiện Nhuyễn Phạn Thiên Tôn này."

Lạc Nữ Ái sửng sốt tại chỗ, đôi môi đỏ mọng kia mím chặt.

Nam nhân kia bị người ta đoạt trước rồi?

Lạc Nữ Ái híp mắt lại, cắn môi dưới, trong lòng rất không thoải mái.

"Nam nhân bình thường dùng tay không cắt đứt trói buộc của trận pháp cổ có cấp bậc thế kia, sao lại là..." Lạc Nữ Ái nghĩ đến đây, bỗng dưng nở nụ cười.

"Thì ra là thế, Nữ Đế Đại Viêm, xem ra bản Đế đã vô tình dẫn trước ngươi một bước."

Lạc Nữ Ái lấy hai tay chống cằm, rơi vào trầm tư, nàng nên làm thế nào để có mối quan hệ dây dưa với Tiêu Thiên, sau đó kéo người về tay mình đây?

Chương 116. Đáng ghét, ta nhịn ngươi lâu lắm rồi

Đến lúc đó, để Tiêu Thiên nuôi mình, sau đó bị Nữ Đế Đại Viêm phát hiện...

Lạc Nữ Ái đỏ mặt, con ngươi màu vàng óng như thể lấp lóe tinh quang.

Kích thích quá đi~~

"Đợi đã!" Lạc Nữ Ái bỗng nhiên bừng tỉnh, đột ngột đứng bật dậy.

"Sai, thì ra là do bản Đế sai rồi."

Ba nữ thân vệ thấy Lạc Nữ Ái bỗng nhiên đứng dậy đều lộ ra vẻ mặt mờ mịt.

"Nữ Đế đại nhân, sai... sai chỗ nào ạ?" Nữ thân vệ cầm đầu thận trọng hỏi.

Ánh mắt Lạc Nữ Ái sáng rực, ngón tay ngọc xanh chỉ vào chân dung ngưng tụ từ ma khí bên cạnh.

"Bản Đế muốn bao nuôi hắn!!!"

Ba nữ thân vệ: Σ(o?д?o?)

???

Trong sân chìm vào yên tĩnh.

Mái tóc dài màu tím của Lạc Nữ Ái tung bay phất phới trong

gió, ánh mắt nóng hừng hực như lửa, rặt một dáng vẻ bị tình thế ép buộc.

Mà ba nữ thân vệ kia vô cùng hoảng sợ nhìn Nữ Đế đại nhân nhà mình.

Không phải chứ...

Ngài xem náo nhiệt gì thế?

Ngài đường đường là Chí Tôn của Nguyên Thủy ma quốc, có được huyết thống cao quý của tộc Thánh Ma, thế mà muốn bao nuôi một nam nhân Nhân tộc tầm thường?

"Nữ Đế đại nhân, ngài... đang nói đùa với bọn thuộc hạ sao ạ?" Nữ thân vệ cầm đầu thận trọng hỏi.

Lạc Nữ Ái phất tay áo, tiếp tục ngồi lại ghế đá: "Sao bản Đế có thể lấy chuyện đại sự đời người này ra nói đùa với các ngươi?"

"Các ngươi có tin vào chuyện vừa gặp đã yêu không?"

Ba nữ thân vệ vội vàng lắc đầu, một nữ thân vệ trong đó mở miệng nói: "Toàn là bịa đặt thôi ạ."

"Khéo thật, bản Đế cũng tin đấy."

Ba người các nàng càng thêm luống cuống!

Chuyện gì đây, vừa rồi Nữ Đế đại nhân là vừa mắt mờ vừa tai hư có chọn lọc đấy hả?

"Các ngươi không biết Tiêu Thiên này hợp với bản Đế thế nào đâu." Lạc Nữ Ái một tay chống cằm, ánh mắt khao khát: "Dáng dấp rất hợp khẩu vị bản Đế, là một người rất hiền lành, nhưng sẽ nghiêm túc dạy bảo ngươi."

"Bản Đế cũng không biết đã bao nhiêu năm không cảm nhận

được thứ gọi là quản giáo kia rồi, từ nhỏ cha và mẹ đều mặc kệ ta."

"Đám ca ca tỷ tỷ cũng không thèm nhìn tới ta."

"Hiện tại những thần dân các ngươi lại e ngại ta, duy chỉ có mình hắn vừa đánh ta mắng ta còn dạy bảo ta nữa."

Lạc Nữ Ái càng nói càng hưng phấn, sắc mặt ửng đỏ, không nhịn được vỗ tay khen hay: "Ôi trời, các ngươi không cảm thấy loại cảm giác này rất tuyệt à?"

Ba nữ thân vệ trừng mắt to đến giống như chuông đồng, toàn thân nhũn cả ra.

Khá lắm!

Con hàng Tiêu Thiên tà mị này vậy mà lại có sức mê hoặc kinh khủng tới vậy luôn ư?

Không phải các nàng không thu thập được tình báo, Nữ Đế Tử Nhược Yên của Đại Viêm này có thiên phú có thể nói là vạn phần kinh người, thủ đoạn trị quốc cũng bất phàm, dốc sức vì nước.

Từ lúc đăng cơ đến nay chưa từng gần nam sắc!

Nữ Đế Như thế lại bị Tiêu Thiên phá giải, hoàng triều Đại Viêm có nhiều nam nhân như vậy, nhưng nàng chỉ chuyên sủng mỗi mình hắn.

Mà Nữ Đế đại nhân nhà mình thì sao?

Từ nhỏ, nàng chưa bao giờ bày ra sắc mặt tốt với nam nhân, thậm chí đa số quan lớn, cường giả của Nguyên Thủy ma quốc hiện giờ đều là nữ ma tộc.

Hơn nữa, nàng bất khuất, ý chí kiên định, đứng trước vấn đề càng khó khăn, cản trở trước mắt càng to lớn thì Nữ Đế đại nhân

lại càng hưng phấn, cực kỳ nhiệt tình, đi ngược dòng nước.

Nữ Đế đại nhân như thế mà cũng đổ gục dưới chân Tiêu Thiên nữa ư?

“Được rồi, các ngươi đừng có trưng ra vẻ mặt này.” Lạc Nữ Ái khoát tay, ra hiệu cho ba nữ thân vệ thuộc hạ này không nên nóng vội.

“Tiêu Thiên là Thân Vương của Đại Viêm, bản Đế bao nuôi hắn, để hắn lấy tiền bố thí cho bách tính, ra sức tăng cường quốc lực Đại Viêm, không phải cũng phù hợp với kế hoạch à?”

Lời nói này của Lạc Nữ Ái làm cho ba nữ thân vệ thở phào nhẹ nhõm, cũng may Nữ Đế đại nhân vẫn còn nhớ chính sự.

“Đến lúc đó hoàn thành kế hoạch một cách hoàn mỹ, bản Đế lập tức giải trừ phong ấn, bắt nam nhân này về Nguyên Thủy ma quốc làm chính cung Thân Vương!”

“Cuối cùng thì hậu cung trống rỗng của ma quốc cũng sắp nghênh đón chủ nhân của nó rồi, ha ha ha ha!”

Lạc Nữ Ái càng nói càng phấn khích, nhịn không được cười to.

“Ặc!!” Ba nữ thân vệ vừa thả lỏng xong lại nghẹn một hơi ngay nơi cổ họng.

“Mau mau, giúp bản Đế ngẫm xem lấy cái cớ thế nào để bao nuôi nam nhân này đây, còn có viện này nữa, các ngươi tranh thủ thời gian cải tạo lại một chút, cải tạo trong đêm luôn đi.”

Ba nữ thân vệ ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

Thôi bỏ đi, nghĩ thoáng một chút.

Nữ Đế đại nhân đã phải chịu nhiều cực khổ trong quá khứ như thế, mỗi ngày không phải chiến đấu chém giết thì chính là vừa

chém giết lẫn nhau vừa lên đường đánh trận, vất vả lắm mới lên làm Đại Đế ma quốc.

Cứ để nàng hưởng thụ cho tốt là được.

Chương 117. Đáng ghét, ta nhịn ngươi lâu lắm rồi 2

Sau khi bình ổn tâm trạng lại rồi, hiệu suất đương nhiên nâng cao.

Ba nữ thân vệ và Lạc Nữ Ái trải qua một phen nghiên cứu thảo luận kịch liệt, cuối cùng đã xác định được một cái cớ hợp lý.

Việc cần làm tiếp theo chính là tìm cơ hội bất ngờ gặp gỡ Tiêu Thiên lần nữa.

...

Chung phủ.

Chung Linh đi một chuyến đến quân doanh để đưa cơm cho mẫu thân trở về thì nhìn thấy Thân Vương đang cau mày dùng bữa uống rượu trên bàn cơm.

Trông như đang trầm tư chuyện gì đó.

“Thân Vương đại nhân làm sao thế?” Chung Linh nhìn dáng vẻ này của Tiêu Thiên bèn tò mò hỏi Lưu Diễm bên cạnh.

Lưu Diễm lắc đầu bày tỏ mình cũng không rõ lắm: “Đã như vậy từ lúc nãy rồi, không biết ngài ấy đang suy nghĩ gì.”

“Tới rồi đây, món Ngũ Thải Bảo Tháp cuối cùng đã xong!” Chung Dương Minh bưng một cái chậu lớn đến đặt lên bàn.

Trong chậu có một toà bảo tháp năm màu thẳng đứng.

“Thân Vương đại nhân, đây chính là món mới đấy, tháp này dùng thịt dựng nên.”

“Thịt này có năm loại, được chế thành từ heo Thanh Viêm, dê Thanh Viêm, gà Thanh Viêm, vịt Thanh Viêm và cá Thanh Viêm danh chấn tứ phương núi Thanh Viêm hiện nay.”

“Tháp thành dùng năm loại bột mài của linh thảo có màu sắc và hương vị khác nhau phủ lên, xối dầu chiên rồi chưng, sau đó lại chiên giòn thêm lần nữa.”

Nói rồi Chung Dương Minh bưng chén lên, hơi nghiêng một tí tưới xuống.

Nước sốt nóng hổi kia ùng ục ùng ục chảy dọc xuống ngọn tháp, sáng long lanh óng ánh, càng kích thích hương thơm ngất ngây kia lan ra.

“Xong rồi, Thân Vương nếm thử một chút đi?”

Tiêu Thiên nhìn chằm chằm vào đó, lập tức cầm đũa lên, quên đi tất cả phiền não.

Đầu tiên là cảm giác sền sệt đến từ nước sốt óng ánh kia.

Kế tiếp là âm thanh ken két hết sức thanh thúy, đương nhiên là đến từ này lớp ngoài của Bảo Tháp thịt năm màu này, xốp giòn nhưng không hề khô cứng.

Cuối cùng Tiêu Thiên gắp một đũa lên cho vào miệng, nhắm mắt lại tinh tế cảm nhận.

Sau khi ăn vào, hương vị nước sốt bên ngoài kia tràn ngập trong miệng trước tiên.

Tiếp theo là cảm giác giòn rụm của lớp ngoài, khoảnh khắc dùng răng nghiền nát sẽ lập tức hòa quyện với nước sốt kia.

Mùi thịt bên trong tầng bắt đầu lan tỏa.

Mềm mại, đây là cảm nhận đầu tiên của Tiêu Thiên.

Ngon ngọt càng tuyệt diệu hơn.

Bởi vì nước trong thịt làm ẩm phần sốt khô và giòn thấm vào ban đầu, đồng thời còn có thể giúp cho hương vị của món ăn này triệt để bùng nổ trong miệng.

Cơn bão mỹ vị như gào thét ập đến như sóng to gió lớn.

Điều càng khiến Tiêu Thiên phải khen ngợi chính là phần thịt được nấu chín hoàn hảo bên trong.

Điều này tạo nên tính đàn hồi len lỏi trong quá trình nhấm nuốt, giúp cho răng được xoa bóp một cách thú vị.

Đồng thời cấp bậc cũng càng thêm phong phú.

“Một ngụm này tuyệt vời không tả nổi!” Tiêu Thiên híp hai mắt lại, gật gù đắc ý, nhàn nhã thảnh thơi.

Tay nghề của Chung Dương Minh chính là tuyệt vời khó tả như thế, có thể khiến cho người ta quên hết phiền não.

Hơn nữa, sau khi ông đi theo mình tu hành, trình độ nấu nướng còn nước lên thì thuyền lên, thậm chí Tiêu Thiên còn hối hận tại sao không dạy đối phương luyện võ sớm hơn một chút.

Thật ứng với câu nói kia.

Hộ Bộ Thượng Thư không luyện võ thì không phải đầu bếp tốt.

Sau bữa ăn.

Tiêu Thiên hài lòng thưởng trà, xỉa răng, đối với bữa ăn này,

hắn chỉ có một chữ.

“Ngon đến không có cách nào diễn tả bằng lời, chỉ có thể nói là ngon đến long trời lở đất!”

Mọi người cứ thế hưởng thụ thời gian yên tĩnh sau bữa ăn, thẳng đến khi Chung Linh lần nữa tò mò lên tiếng: “Thế, Thân Vương đại nhân, mới nãy người buồn rầu chuyện gì vậy ạ?”

Tiêu Thiên trầm mặc rất lâu rồi mới chậm rãi mở miệng: “Nếu như ta nói ra, các ngươi không được cười đấy.”

“Vâng ạ!”

“Nếu có người bảo ta bao nuôi nàng ta, các ngươi nói xem thế có kỳ quái không?”

“Phụt phụt!”

Tiêu Thiên cau mày: “Còn nói không cười, các ngươi đang làm gì đây?”

Chung Dương Minh nhe răng nhếch miệng, dùng hai ngón tay kéo khóe miệng: “Thân Vương đừng hiểu lầm, chỉ là trong miệng có cặn nên phun ra mà thôi, ngài tiếp tục đi.”

“Có điều ta đã nói sẽ chỉ trợ giúp nàng tự lực cánh sinh, nhưng nàng ta nhất định bắt ta phải bao nuôi nàng ta, nào có loại người suốt ngày chỉ biết tập trung tinh thần đi tìm người nuôi như vậy chứ?”

“Phụt phụt phụt phụt xì...”

“Làm gì đấy hả, cúi đầu thì tưởng ta không nhìn thấy à, bả vai còn run lợi hại như vậy nữa kìa.”

“Thân Vương ngài hiểu lầm rồi, vừa rồi luyện võ không có giãn cơ nên giờ hoạt động chút ấy mà.”

“Ta nói với các ngươi rất nghiêm túc, việc này rất hệ trọng, liên quan đến thanh danh của ta.”

“Phì, ha ha, nấc ~”

Tiêu Thiên tức giận vỗ bàn, đứng lên trừng mắt với Chung Linh: “Đáng ghét, tiểu nha đầu nhà ngươi, ta nhịn ngươi lâu lắm rồi đấy!”

Ba người Chung Dương Minh, Chung Linh và Lưu Diễm cùng ôm đầu ngồi xổm như cọc gỗ.

Chương 118. Ngươi bán hết heo của ta rồi

Đặc biệt là Chung Linh, cái miệng nhỏ của nàng dẩu lên rõ cao.

Rõ ràng phải trách bản thân Thân Vương chứ.

Nói cái gì mà ảnh hưởng đến thanh danh của mình, nàng lập tức không nhịn được nghĩ đến danh hiệu "Chí Thiện Nhuyễn Phạn Thiên Tôn" truyền khắp hoàng thành.

Vừa nghĩ tới Thân Vương có được loại danh hiệu này, lại còn có người cầu hắn bao nuôi.

Không buồn cười à?

Thật sự là không nhịn nổi, cha trầm ổn như vậy mà còn cười muốn rút gân.

"Còn dám không phục nữa à?" Giọng Tiêu Thiên truyền đến, Chung Linh phát hiện trên môi phủ một lớp dầu.

"Luyện công!!!"

Một đêm này.

Có người luyện công đến muốn khóc, dấu vết hằn lên miệng.

Có người lại tăng ca bố trí lại đình viện suốt đêm, đọc lời kịch, suy nghĩ kỹ càng xem làm sao đoạt nam nhân với người khác.

Người không biết đầu heo nhà mình đang bị người ta thương nhớ kia thì đang nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ, nghĩ đến lát nữa

cùng người ngồi ăn lẩu giữa đêm khuya sẽ là hương vị gì.

Cũng có người cùng mẹ già dâng hương cho một bài vị, tuy danh hiệu phía trên rất buồn cười, nhưng thái độ của hai mẹ con này lại rất chân thành.

Cũng có người trắng đêm canh giữ ở xưởng rượu, bởi đây là hy vọng cho cuộc sống của bọn họ.

Thời điểm tối muộn, Tiêu Thiên ra khỏi Chung phủ, Lưu Diễm trải qua đợt tu hành mệt mỏi đi theo phía sau.

Đoạn đường hồi cung được đèn đuốc chiếu sáng trưng.

Kéo cái bóng của Tiêu Thiên ra thật dài.

Đúng lúc này.

Lưu Diễm chợt phát hiện Tiêu Thiên ngừng chân không bước nữa và đứng dưới một cây cột ven đường.

Đối phương đang ngẩng đầu nhìn đèn lồng treo phía trên, mặc cho ánh lửa sáng ngời kia chiếu lên người.

“Thân Vương?” Lưu Diễm nhẹ giọng hỏi: “Ngài sao vậy ạ?”

“Suy nghĩ một số việc.” Tiêu Thiên nhìn đèn lồng hắt ra ánh sáng vàng, lộ ra nụ cười: “Cảm giác có thể được chiếu sáng tùy ý thế này thật tốt.”

Nói xong, Tiêu Thiên tiếp tục đi về phía hoàng cung, dọc đường đều đi sát bên dưới những chiếc đèn lồng, để cho bản thân thời thời khắc khắc đều được ánh sáng chiếu rọi.

Lưu Diễm đi theo phía sau, nhìn Tiêu Thiên cả đoạn đường đều giẫm lên ánh sáng hướng về phía trước hệt như một đứa trẻ.

Không biết tại sao sống mũi nàng có chút chua xót.

Chịu đựng thân thể kiệt sức, nàng đuổi theo Tiêu Thiên, học theo hắn cùng giẫm lên ánh sáng, tiến bước về phía trước.

Ai nói người ở trong bóng tối...

Sẽ không hướng đến ánh sáng chứ?

...

Hôm sau.

Tiêu Thiên vẫn yên lặng đọc sách trong Ngự Thư phòng.

Có vẻ như hệ thống đã tiến vào giây phút thăng cấp mấu chốt, thế mà còn thừa nước đục thả câu, nói cái gì mà chuẩn bị ngạc nhiên bất ngờ cho mình.

Đảm bảo mình hài lòng.

Khẳng định là không thể xem phim rồi, chỉ có thể đọc sách, tu tâm dưỡng tính một chút, nhân tiện đồng hành bên cạnh vị phú bà đang làm việc này.

Bộp!

Tiêu Thiên khép sách lại, đến lúc này hắn vẫn chưa nghĩ rõ ràng.

Tuy rằng truyền thuyết về Tiên Đế rất không hợp lẽ thường, nhưng rốt cuộc nhạc phụ kiếm đâu ra nhiều linh thạch như vậy trong kho tàng cũ kia thế nhỉ?

Vả lại, tại sao trong lòng mình luôn thấp thoáng có chút bất an vậy.

Cuối cùng là chỗ nào không thích hợp, mình đã bỏ sót chỗ nào rồi?

“Thịt được dùng đêm qua chính là heo Thanh Viêm gần đây xôn xao khắp hoàng thành à?” Lúc này, Tử Nhược Yên ngồi sau bàn trong Ngự Thư phòng giãn gân cốt và mở miệng hỏi.

Tiêu Thiên quay đầu nhìn sang: “Đúng vậy, những đồ ăn kia đều xuất xứ từ núi Thanh Viêm, nơi đó là bảo địa, nhờ có trận pháp nên đồ ăn đều có thể phát triển cực kỳ nhanh, chỉ vài ngày đã có thể lớn thành thục, chỉ là chi phí quá cao, hao phí rất nhiều linh thạch.”

“Khó trách hương vị của thức ăn hôm qua đều là hàng thượng phẩm.” Tử Nhược Yên hiểu được chút ít, cầm một bản tấu chương lên: “Chẳng qua, trong triều có người dâng tấu về ngươi.”

“Một Ngự Sử dưới trướng Lưu Ngạo Thiên nói sản phẩm núi Thanh Viêm của ngươi ào ào nâng giá thị trường, tranh lợi với dân.”

Tiêu Thiên nhếch miệng xem thường.

Vợ ta là Hoàng đế, ngươi tấu ta, ta thịt ngươi luôn.

“Có điều, heo Thanh Viêm này quả thực khá đắt đỏ, tính theo tiền giấy Đại Viêm, vậy mà đến mười vạn lượng một con?” Tử Nhược Yên nhíu chặt mày, nhìn về phía Tiêu Thiên: “Liệu có phải quá đắt rồi không, nếu ngươi thiếu tiền cứ việc tìm trẫm là được.”

Tiêu Thiên khoát tay với Tử Nhược Yên, nghiêm túc nói: “Cũng không phải tính như vậy, vật hiếm thì sẽ đắt, hơn nữa nuôi mấy con heo này cũng không dễ dàng gì.”

“Ta chi nhiều tiền bố trí trận pháp, lại còn hao phí các loại nguyên liệu nấu ăn trân quý để nuôi chúng, thậm chí còn bảo người ta xua chúng đi, cho đám heo này duy trì vận động.”

“Cộng thêm vị trí đặc thù của núi Thanh Viêm này, do đó đám heo Thanh Viêm này có giá cả như thế là chuyện hợp tình hợp lý.”

“Bệ hạ, người hãy nói ta biết Ngự Sử này là ai, ta đi nói đạo lý với hắn một chút.”

Tử Nhược Yên nhìn Tiêu Thiên với vẻ buồn cười: “Nói đạo lý à, ta thấy ngươi là muốn đi khi dễ người ta thì có?”

Chương 119. Ngươi bán hết heo của ta rồi 2

“Bệ hạ, ta nào có tâm tư như vậy!”

Tử Nhược Yên dở khóc dở cười, lắc đầu: “Trẫm sẽ không bị ngươi lừa nữa đâu, lần trước Công Bộ Thị Lang có người vạch tội ngươi, nói rượu ngươi bán giá quá đắt, kết quả ngươi dẫn theo Chung Linh đi đánh Lưu Thế Mỹ một trận.”

“Còn nói hắn là kẻ đứng sau màn do Công Bộ Thị Lang xác nhận, dọa cho người ta phải chạy đi phủ Thừa Tướng chịu đòn nhận tội, ầm ĩ đến gà bay chó chạy.”

“Nói một chút xem, quậy ra chuyện lớn như vậy thì nên làm gì đây?”

Tiêu Thiên vội vàng đứng dậy chắp tay với Tử Nhược Yên: “Thần biết sai, xin bệ hạ giáng tội.”

“Được, vậy trẫm phạt ngươi đi dò xét núi Thanh Viêm, bắt một con heo ngon về rồi cùng trẫm uống hai chung trong đêm.” Tử Nhược Yên ho nhẹ hai tiếng, giọng nói ra vẻ nghiêm túc.

“Xin bệ hạ yên tâm, ta nhất định chọn ra con ngon nhất.” Tiêu Thiên vội vã lớn tiếng đáp lời.

Hai người này kẻ xướng người hoạ, cung nữ bên cạnh nghe thấy thì nhịn không được cúi thấp đầu xuống.

Xong rồi xong rồi.

Bây giờ bệ hạ càng lún càng sâu, trước đây lúc nào cũng nghe

nói tới hồng nhan họa thủy, có mỹ nhân gây loạn cung đình.

Tình huống trước mắt còn kỳ lạ hơn, một nam nhân khuấy động mưa gió trong cung.

“Đợi đã, heo Thanh Viêm?” Tiêu Thiên đột nhiên đờ người, rốt cuộc hắn đã biết lạ chỗ nào rồi.

Sơ sót quá, chủ quan rồi.

Hắn lại mắc phải căn bệnh mềm lòng lương thiện cũ.

“Đúng thế, tuyệt đối là vậy, cái gọi là bảo ta bao nuôi gì đó đều là thuật mê hoặc ta.”

“Hiện giờ, giá heo Thanh Viêm đắt như vậy, trộm đi một con sẽ không lo cơm ăn áo mặc, trộm trên hai con, nửa đời sau không cần lo nghĩ, lại trộm thêm mấy con nữa, giàu tới chảy mỡ mà!!”

“Đáng ghét, bò sữa chết tiệt nhà ngươi cũng dám lừa bịp ta?”

Tử Nhược Yên bên cạnh nhìn biểu cảm nắng mưa thất thường của Tiêu Thiên, vội lo lắng hỏi: “Tiêu Thiên, ngươi sao thế?”

Nhưng nàng vừa hỏi xong đã thấy Tiêu Thiên vội vã chạy một mạch ra khỏi Ngự Thư phòng, mất tung mất tích.

Chỉ để lại tiếng la hét điên cuồng của Tiêu Thiên truyền đến từ phía cổng.

“Có người còn muốn trộm heo của ta!!!”

Trong Ngự Thư phòng, Tử Nhược Yên ngồi sau bàn, trợn to mắt.

Trộm... Trộm heo?

Tiêu Thiên rảo bước về phía ngoài thành.

Đợi đến khi ra khỏi hoàng thành, sau khi bốn phía không một ai, hắn tìm một vị trí vắng vẻ, thi triển thân pháp.

Ngay sau đó, hắn đã chạy tới trấn Thanh Viêm gần như trong chớp mắt.

Đến thị trấn, Tiêu Thiên lập tức tìm tới trưởng trấn, hỏi xem nữ ăn mày kia được sắp xếp ở nơi nào.

Giờ phút này, hắn đã không kịp chú ý tới biểu cảm mập mờ của trưởng trấn nữa, mà chỉ gấp gáp chạy đến phủ đệ nghỉ mát được gọi là ngạc nhiên bất ngờ kia.

Tiêu Thiên vẫn không muốn oan uổng người tốt, định xem xét tình huống trước một chút.

Rầm!

Tiêu Thiên đẩy cổng phủ đệ ra, vừa đi vào tiền viện đã giật mình.

Trước mặt hắn là một nữ nhân khoác váy áo màu tím viền vàng lộng lẫy đang đứng bên kia, mái tóc đen dài mềm mại xõa tung sau lưng, khuôn mặt đó xinh đẹp tà mị, đang nhìn về phía này với vẻ ngoài ý muốn.

Bên cạnh nàng là ba thị nữ cả dung mạo lẫn dáng người đều thuộc hạng thượng đẳng, đang giúp nàng mặc lớp lụa mỏng màu đen lên.

Y phục quyến rũ này càng làm tăng thêm nét thần bí và tôn quý cho nữ nhân.

Mới đầu Tiêu Thiên còn chưa nhận ra đối phương là ai, nhưng nhìn kỹ lại, dáng dấp này, nếu không phải nữ ăn mày kia thì còn ai vào đây?

Hắn nhìn trang phục đắt tiền của đối phương, lại nhìn cách bày trí xa hoa trong sân.

Âm thanh Tiêu Thiên đã có chút run rẩy.

“Chỉ trong vòng một đêm mà ngươi... ngươi đã bán hết heo của ta?”

Lạc Nữ Ái: “???”

Tiêu Thiên tức đến cả người phát run, trên cõi đời này, tại sao có thể có nữ nhân như vậy chứ?

Lương tâm của nàng lớn như vậy, vì sao nhưng hư hỏng đến thế?

Nhìn y phục của nàng, nhìn bố trí trong sân này.

Đều là đồ mà ác nữ nhân này trộm của mình cả đấy!

Trong sân, Lạc Nữ Ái nắm thật chặt lụa đen, nhìn sang ba nữ thân vệ của mình, lộ ra ánh mắt nghi hoặc.

Vẻ mặt nữ thân vệ cũng ngẩn ra.

Nữ Đế đại nhân ngài đừng nhìn bọn ta chứ, bọn ta cũng có biết là chuyện gì xảy ra đâu!

“Ta thấy một nữ khất cái như ngươi, thật vất vả lớn tới bây giờ rất không dễ dàng, đồng thời còn tin tưởng ngươi nữa, ngươi chính là đáp trả thiện ý của người khác như thế à?”

“Ngươi... thế mà lại trộm bán heo hết rồi?”

Tiêu Thiên chỉ vào Lạc Nữ Ái, vô cùng tức giận.

Vì sao?

Vì sao cứ có người muốn hại hắn vậy!

Lúc này, Lạc Nữ Ái mới biết rõ ràng thì ra là đối phương hiểu lầm mình.

Nhìn dáng vẻ đối phương tức giận trách cứ mình, gương mặt Lạc Nữ Ái nổi lên rặng mây đỏ, khẽ cười nói: “Sao mà được chứ, đám súc vật chăn nuôi phổ thông chỉ có thể bán được vài đồng tiền, thiếp thân mới chướng mắt đâu ～”

Chương 120. Chàng chính là vị hôn phu mà ta muốn tìm

“Thiếp... Thiếp thân?” Ba nữ thân vật đã hóa thành hình thái nhân loại đồng loạt quay đầu nhìn Lạc Nữ Ái.

Đây là Nữ Đế đại nhân điên cuồng thô bạo, chém giết tứ phương kia ư?

Ngài thế mà lại tự xưng khiêm tốn như vậy à?

“Chỉ có thể bán vài đồng tiền? Heo Thanh Viêm kia ở hoàng thành trăm ngàn lượng tiền giấy Đại Viêm mới có thể mua được một con, tương đương với một trăm linh thạch.”

“Bán đám heo Thanh Viêm khắp núi này đi, tối thiểu giá trị mấy vạn linh thạch.”

Lạc Nữ Ái mở chiếc quạt nhỏ trong tay cái phạch, che miệng nở nụ cười: “Mấy vạn linh thạch đối với thiếp thân chỉ là chín trâu mất sợi lông mà thôi.”

“Lão Nhất!”

Nữ thân vệ cầm đầu bên cạnh chắp tay: “Công chúa điện hạ.”

“Lấy tạ lễ ra đây.”

Nữ thân vệ Lão Nhất gật đầu, nạp vật giới lóe ra ánh sáng, lấy ra một hộp quà màu đỏ to lớn, mở nắp hộp ra.

Linh thạch to chừng đầu ngón tay lóe lên ánh huỳnh quang bên trong đó lập tức phóng ra áng sáng.

Lão Nhất ở bên cạnh nói rõ: “Thứ thông dụng trong hoàng triều Đại Viêm đều là linh thạch hạ phẩm, mà ở trong đây là một nghìn linh thạch trung phẩm đã áp súc linh khí, tương đương với một triệu linh thạch hạ phẩm.”

“Xin vui lòng nhận cho!”

Tiêu Thiên trầm mặc không nói gì, kinh ngạc nhìn linh thạch đang phát sáng trong hộp quà màu đỏ.

Chuyện gì xảy ra thế?

Sao cả người nữ nhân trước mắt đều tỏa ra mùi của phú bà thế?

Không đúng.

Tiêu Thiên cẩn thận nhìn đối phương, chú ý cẩn thận một ít, nhỡ đâu đối phương nắm giữ bí kỹ không biết nào đó, dối gạt hắn thì làm sao bây giờ?

Dù sao tuy thế giới này so sánh với địa cầu thì cấp thấp hơn nhiều lắm, nhưng thủ đoạn phong phú, đa dạng không ít.

Không thể đơn giản xem ngực đoán người được.

Làm sao để xác định đối phương, thật sự chỉ là một nữ khất cái chứ?

Không có cách nào, không thể không phòng.

Nhỡ đâu là kẻ xấu nào đó muốn mưu hại mình, chẳng phải là hỏng bét rồi sao.

Đáng giận quá đi, vì để tránh cho quá ồn quá phiền phức, Tiêu Thiên chủ động phong bế năng lực cảm quan.

Nếu không thì, nói không chừng có thể nghe được đối phương

có phải đang âm thầm tính kế mình hay không.

Có!

Tiêu Thiên bừng tỉnh, lập tức là đi tới trước mặt Lạc Nữ Ái, giận dữ mắng mỏ: "Ngày hôm qua ngươi vẫn đang lừa bịp ta, lừa dối tấm lòng lương thiện của ta, chơi vui lắm hay sao hả?"

Vừa mới nó xong, Tiêu Thiên đưa tay ra đánh mạnh lên đầu đối phương.

"Trời ạ!!!"

Ba nữ thân vệ nhìn một màn này, đồng thời hít vào một hơi khí lạnh.

Người bình thường này thật to gan, thế mà lại thực sự có gan động thủ với Nữ Đế đại nhân?

Nữ Đế đại nhân có khi nào sẽ giận dữ đánh trả không?

"Sự tình xảy ra có nguyên nhân, thiếp thân mới không thể không làm như vậy." Lạc Nữ Ái vỗ nhẹ đỉnh đầu, sắc mặt đỏ bừng nhìn chằm chằm Tiêu Thiên trước mặt, nhẹ giọng trả lời.

Mà thân thể của nàng lại nhẹ nhàng đung đưa, không tự chủ được tiến lên thêm một bước, càng lại gần phía trước.

Tiêu Thiên nhìn Lạc Nữ Ái thổ khí như lan, vẻ mặt hưng phấn trước mặt, bộp một phát che mặt mình.

Được lắm!

Chính là nàng, không sai được.

"Ngươi... làm sao ngươi lại..." Tiêu Thiên không hiểu, nhìn Lạc Nữ Ái trước mặt, trong đầu lại hiện ra nữ khất cái ngày hôm qua.

Đây tính là cái quỷ gì thế.

Tiêu Thiên vẫn còn đang mờ mịt bị Lạc Nữ Ái nắm tay, kéo đến trước bàn đá bên cạnh và ngồi xuống.

“Đúng rồi, ngươi không phải là họ Hoàng đấy chứ?” Tiêu Thiên bỗng nhiên hoảng sợ nhìn đối phương.

Lạc Nữ Ái vung vẩy chiếc quạt nhỏ trong tay: “Nói đùa, thiếp thân họ Lạc, tên Lạc Nữ Ái.”

“Lạc Tầm Ái?” Tiêu Thiên trừng mắt, không thể tin tưởng được: “Cha mẹ ngươi nghĩ như thế nào mà lại đặt cho cái tên như vậy.”

“Chẳng lẽ tên của thiếp thân không hay sao?”

“Ha ha ha, đương nhiên là hay.” Tiêu Thiên cười gật đầu, nhẹ nhàng khép hộp quà lại, chuẩn bị rời khỏi.

Không thích hợp, hắn cảm thấy Lạc Nữ Ái này cực kỳ không thích hợp, ánh mắt kia quá làm càn.

Giống như là muốn ăn mình vậy ấy.

“Nếu như cô nương có rãnh rỗi...”

Lạc Nữ Ái một phát bắt được tay Tiêu Thiên, nâng hai mắt nóng bỏng nhìn đối phương: “Thiếp thân có chuyện quan trọng.”

“Hả?”

“Thiếp thân đến từ Mặc quốc Uyên Sự.” Đầu ngón tay Lạc Nữ Ái chấm vào nước trà, viết trên bàn đá: “Thiếp thân, thật ra là trưởng công chúa của Mặc quốc Uyên Sự này.”

“Mặc quốc Uyên Sự gặp đại nạn, phụ hoàng để cho ta mang đi bí khố trong nước, chạy đi xa tha hương.”

“Không có lúc nào là thiếp thân không nghĩ phục quốc, sau đó giết trở về, báo thù thay cha mẹ.”

“Thế nhưng công pháp tổ truyền của Mặc quốc Uyên Sự cần nam nữ phối hợp mới có thể tiến nhanh, vì vậy muốn tìm được một người phu quân có thể giao phó được, cùng hoàn thành việc khôi phục đại nghiệp.”

Lạc Nữ Ái nói đến đây, nắm chặt tay Tiêu Thiên: “Hôm qua gặp nhau, chính là khảo nghiệm.”

“Ngay tại một khắc đó ta đã hiểu, chàng chính là người mà ta đau khổ tìm kiếm kia.”

Tiêu Thiên nghẹn họng há hốc mồm, trong đầu có một suy nghĩ.

Bách tính Đại Viêm, người người tiên tri?

Chương 121. Chàng chính là vị hôn phu mà ta muốn tìm 2

Chí Thiện Nhuyễn Phạn Thiên Tôn.

Không giải thích được có người đưa cơm mềm qua đây, đây không phải Nhuyễn Phạn Thiên Tôn thì là cái gì?

Không nên không nên!

Tiêu Thiên điên cuồng lắc đầu, phỉ nhổ bản thân mình không gì sánh được.

“Tiêu Thiên ơi Tiêu Thiên, sao ngươi có thể đọa lạc như vậy chứ.”

“Một chén cơm mềm ăn không đủ no, còn muốn ăn hai chén, không sợ chết no à?”

Trong lúc nhất thời, suy nghĩ của Tiêu Thiên dần dần rõ ràng hơn, sắc mặt nghiêm túc nhìn về phía Lạc Nữ Ái.

“Vị công chúa điện hạ này, ngươi có điều không biết, ta là Thân Vương chính cung được đương kim Nữ Đế Đại Viêm cưới hỏi đàng hoàng.”

“Loại chuyện một phu hầu hạ hai nữ, ta không bao giờ làm được.”

“Điều này đối với Tử Nhược Yên không công bằng, đối với ngươi cũng không công bằng, biết không?”

“Tại đây ta vẫn còn muốn khuyến một câu, tiền chưa chắc có

thể giải quyết được vấn đề, Đại Viêm Nữ Đế càng có tiền hơn ngươi, nàng có khoe khoang không?"

"Không có!"

"Tiêu Thiên ta cũng không phải người tham của, linh thạch này ngươi lấy về đi, với tư cách vốn liếng để phục quốc, cũng không thể lãng phí như vậy được."

Nói rồi Tiêu Thiên trả hộp quà nọ lại cho Lạc Nữ Ái.

Lạc Nữ Ái nghe Tiêu Thiên giáo huấn mình, lòng tràn đầy vui mừng, một tay chống cằm nhìn đối phương; "Cái này có gì lãng phí chứ, ta có nhiều tiền hơn Nữ Đế Đại Viêm kia nhiều, chính là chút linh thạch này, chẳng bõ vào đâu cả."

"Làm sao có thể, một công chúa mất nước như ngươi, cho dù có mang theo bí khố thì cũng là bí khố mất nước, có thể nhiều đến đâu chứ?"

"Ngươi có điều không biết, nếu như ấn theo giá cả của linh thạch trung phẩm này thì tiểu kim khố của Nữ Đế Đại Viêm người ta ít nhất phải hơn trăm triệu."

Tiêu Thiên lời nói thấm thía, thực sự không phải là khoe khoang, mà là hy vọng khiến Lạc Nữ Ái hiểu ra.

Loại tư tưởng nhiều tiền hơn ai khác là không được.

Nhân ngoại hữu nhân, sơn ngoại hữu sơn...

Vù!

Kim quang lóe ra, một tòa bảo khố giống như là bị chen chúc ra từ không trung, hóa thành cánh cửa hoàng kim, rơi xuống trước mặt Tiêu Thiên.

Cánh cửa mở ra, bên trong phát ra ánh sáng chói mắt, bảo

quang tuôn trào, lộng lẫy cực kỳ.

“Thế nhưng tài phú trong bí khố này của thiếp thân, nếu như dùng linh thạch trung phẩm để tính toán thì có mấy chục tỷ lận ~~”

Tiêu Thiên trừng mắt, rất lâu sau vẫn không cách nào hoàn hồn.

Khi hắn chậm rãi quay đầu lại nhìn Lạc Nữ Ái thì phát hiện chiếc quạt nhỏ màu tím của đối phương đã che đậy nửa dưới của gương mặt.

Cặp mắt sáng rực rỡ kia đang nhìn vào mình chằm chằm.

Khi ánh mắt của hai người giao nhau, Lạc Nữ Ái dí dỏm nháy mắt một cái với Tiêu Thiên.

Đáng giận, khiến các nàng ra vẻ thành công rồi!

Trên thực tế...

Các nàng quá giàu.

Không nói cái khác, chỉ riêng bí khố tự thành một không gian, có thể lớn có thể nhỏ này đã lợi hại hại hoàng cung của hoàng triều Đại Viêm rồi.

Chứ đừng nhắc đến linh thạch hầu như muốn chói mù cặp mắt trong bảo khố.

Thái quá!

Khó trách, cũng chỉ có gia đình như vậy mới có thể trưởng thành lớn đến thế.

“Đúng vậy, so với Tử Nhược Yên thì ngươi có nhiều nhiều lắm.” Tiêu Thiên cảm khái xong, dời ánh mắt ra khỏi bí khố.

“Chính như những gì ta đã nói lúc trước, tiền không thể giải quyết vấn đề gì.”

“Ta sinh sống ở Đại Viêm rất tốt, rất thoải mái, cũng rất vui vẻ.”

Tiêu Thiên vừa nói vừa đi tới trước mặt Lạc Nữ Ái, giơ tay lên thành đao rồi đập mạnh xuống.

Lạc Nữ Ái vẫn nhắm hai mắt, chờ đợi cơn đau đớn kéo tới.

Cộp!

Âm thanh nhẹ nhàng vang lên, không hề có chút đau nhức nào, Lạc Nữ Ái bất ngờ mở hai mắt ra.

“Cho nên ấy, ngươi tới chậm rồi!” Tiêu Thiên nhếch miệng cười.

“Câu nói ngực to mà không có não này thật đúng là đủ chính xác, sau này đừng ngu ngốc như vậy nữa, nào có đem chính mình của cải như thế biểu diễn cho người khác nhìn.”

Lạc Nữ Ái mắt nhìn nam nhân trước mắt mà không chớp, lựa chọn và lời nói của đối phương khiến cho mình thật bất ngờ.

Đối mặt với nụ cười sáng lạn kia của Tiêu Thiên, nỗi lòng của nàng giống như bị cái gì đánh trúng.

“Thiếp thân, hình như càng thích chàng hơn rồi.” Ánh mắt Lạc Nữ Ái đầy lửa nóng, không hề che giấu tình cảm của mình chút nào: “Cho dù bị từ chối ba nghìn lần, thiếp thân cũng sẽ không từ bỏ đâu ~”

“...” Tiêu Thiên vỗ một cái lên trán mình, suýt chút nữa thì quên thuộc tính mới thức tỉnh của cô nàng này.

“Có điều thiếp thân cũng sẽ không khiến Tiêu ca ca quá khó

xử, không bằng ở chung nhìn trước như bạn bè bình thường với nhau, thế nào?" Lạc Nữ Ái phe phẩy chiếc quạt nhỏ.

Vẻ mặt Tiêu Thiên hoài nghi nhìn đối phương: "Bạn bè bình thường?"

Lạc Nữ Ái rất nghiêm túc gật đầu: "Không sai, chính là bạn bè bình thường, chỉ là tâm sự, trò chuyện, gặp gỡ rất thông thường."

"Nghĩ đến có thể sẽ làm trễ nải thời gian của Tiêu ca ca, mỗi tháng thiếp thân cho ngài một triệu linh thạch, coi như là tiền trà nước nói chuyện phiếm, thế nào?"

Chương 122. Con côn trùng bẩn thỉu

Tiêu Thiên hít thở sâu một hơi: “Một triệu linh thạch?”

Rốt cuộc là đại đại đại phú bà, ra tay thực sự là rộng rãi quá mức.

“Không được, ta không thể bị tiền tài ăn mòn.” Tiêu Thiên rất nghiêm túc, từ chối Lạc Nữ Ái: “Đây chính là tiền phục quốc của ngươi, cho ta thì tính đạo lý gì?”

“Không nên không nên!”

Lạc Nữ Ái dường như sớm đã có biện pháp ứng đối: “Tiêu ca ca, không phải là chàng thích làm việc thiện, trợ giúp bách tính của hoàng triều Đại Viêm à?”

“Thế nhưng, hoàng triều Đại Viêm lớn như vậy, chàng thực sự giúp đỡ được các nơi ư?”

Tiêu Thiên biến sắc, cau mày quát khẽ: “Thú vị, ngươi đang dạy ta làm việc?”

“Ưm ~” Đối mặt với lời trách cứ của Tiêu Thiên, Lạc Nữ Ái ưm một tiếng, lắc đầu: “Ta nào dám chứ, chỉ là một chút kiến nghị nho nhỏ thôi.”

“Nếu như mỗi tháng Tiêu ca ca có thêm một triệu linh thạch, có phải là có thể làm càng nhiều chuyện tốt hơn, có thể giúp đỡ được càng nhiều bách tính Đại Viêm hơn không?”

“Sau khi cuộc sống của dân chúng Đại Viêm khá khẩm hơn,

quốc lực cường thịnh hơn, nói không chừng vẫn còn có thể giúp đỡ Mặc quốc Uyên Sự bọn ta phục quốc đấy chứ."

"Đây không phải chuyện tốt cực kỳ à?"

"Huống chi, chàng một mực giáo dục thiếp thân phải làm việc thiện, đây chẳng phải là một cơ hội tốt ư?"

Giọng nói của Lạc Nữ Ái quyến rũ câu nhân, quanh quẩn ở bên tai Tiêu Thiên đoạt tâm phách của người.

Lời nói này của nàng lại rất phù hợp với lý niệm của Tiêu Thiên, không biết từ lúc nào thậm chí có chút đồng tình nữa.

"Vì bách tính của Đại Viêm, Tiêu ca ca hãy nhận lấy đi."

Tiêu Thiên nhìn hộp quà này, lại nghĩ đến lời Lạc Nữ Ái nói, thế mà lại càng nghĩ càng thấy có đạo lý.

"Chỉ là tâm sự, có thể có được một triệu tài chính làm việc thiện..."

Trong lòng Tiêu Thiên có chút đấu tranh, cuối cùng vẫn đưa tay phải ra, cầm lấy hộp quà nọ.

Cẩn thận nghĩ đến, lời Lạc Nữ Ái nói vẫn rất có đạo lý.

Tâm sự ấy hả, rất nhẹ nhàng thôi, cũng không phải đánh đánh giết giết.

Dù sao suốt ngày rỗi rãnh cực kỳ, thời gian còn nhiều mà, chỉ là lãng phí một chút mồm mép là có thể tạo phúc cho hoàng triều Đại Viêm.

Hơn nữa tạo phúc cho Đại Viêm, không phải là báo đáp Nữ Đế Tử Nhược Yên à?

Mình chỉ cần phải bỏ ra một chút xíu xiu như vậy thôi.

Chỉ uất ức một chút, chỉ uất ức chút thôi đúng không?

“Ta thay bách tính của Đại Viêm cảm ơn sự quyên tặng của ngươi.” Tiêu Thiên nghiêm túc nhìn Lạc Nữ Ái, cảm ơn đối phương.

Khuôn mặt Lạc Nữ Ái đầy ý cười, bắt đầu ôm lấy cánh tay của Tiêu Thiên: “Vậy bây giờ Tiêu ca ca trò chuyện với thiếp thân, hẳn không có vấn đề gì chứ?”

“Đừng ôm như vậy, chen lấn lắm, khó chịu.” Tiêu Thiên cau mày, rút tay về: “Mà đã bảo chỉ nói chuyện phiếm thôi rồi, sao lại còn động thủ động cước thế.”

“Ta đã nói trước đó rồi, bán nghệ không bán thân!”

Lạc Nữ Ái lại tiến lên ôm lấy cánh tay của Tiêu Thiên, có chút không vừa ý: “Ta đều đã ủng hộ lý tưởng của chàng như thế rồi, chỉ là ôm tay giống như bạn bè bình thường thôi, có sao đâu chứ?”

“Ngươi làm vậy không phải chiếm tiện nghi của ta à?” Tiêu Thiên nhìn cánh tay bị ôm chặt, nghĩ đến mức khó chịu: “Không nên không nên, quá thiệt thòi quá thiệt thòi, trừ phi...”

Lạc Nữ Ái cắn bờ môi đỏ mọng, nhìn chằm chằm Tiêu Thiên không tha: “Trừ phi cái gì?”

“Phải thêm tiền!”

...

Sau nửa canh giờ, cùng Lạc Nữ Ái trò chuyện xong, Tiêu Thiên khô miệng khô lưỡi mang theo 3 triệu linh thạch rời khỏi.

Tiêu Thiên cảm thấy mỹ mãn, tâm sự, trò chuyện, một tháng 3 triệu linh thạch, điều này có thể làm bao nhiêu chuyện tốt chứ.

Chỉ là cứ luôn phải nghĩ cách quát lớn quở trách đối phương,

thường thường còn phải động thủ, có hơi phiền toái.

Dù sao, loại chuyện bạo lực như thế này cũng không phù hợp với tính cách của Tiêu Thiên tí nào.

Trong sân.

Lạc Nữ Ái vô tinh đá ghế nằm úp sấp trên bàn, nhìn ba nữ thân vệ trước mặt.

“Ngày đầu tiên Tiêu ca ca rời đi, nhớ hắn.”

Nữ thân vệ: “...”

Hết thuốc chữa, Nữ Đế đại nhân hết thuốc chữa.

Nàng trúng kịch độc rồi.

Kịch độc ấy có tên là Tiêu Thiên!

Nhưng ít ra có một vấn đề, thông qua lời của Tiêu Thiên, tài nguyên của bọn họ đúng là có thể đưa đến hoàng triều Đại Viêm, trợ giúp Đại Viêm gia tăng vận mệnh quốc gia.

Căn cứ vào tình báo của bọn họ, Tiêu Thiên cầm linh thạch, ngoài bản thân sống phóng túng hưởng thụ ra thì càng nhiều hơn chính là làm việc thiện.

Trong đó có hai quần thể nhận được sự chiếu cố đặc biệt của Tiêu Thiên.

Người hiếu kính phụ mẫu.

Người không cha không mẹ.

Lúc ba nữ thân vệ suy nghĩ thì bỗng nhiên là biến sắc, vội vàng chuyển người qua.

Không biết từ lúc nào, trong sân lại có thêm hai người.

Các nàng có biết đối phương, trong tình báo cũng có.

Người của đế quốc Đông Viêm, Thừa Tướng Lưu Ngạo Thiên tiềm tàng của hoàng triều Đại Viêm, cùng với con ông ta Lưu Thế Mỹ!

Hai người bọn họ, thần không biết quỷ không hay, tiến vào giữa sân.

Chương 123. Yêu nam gây tai họa cho thiên hạ

Đều do tên Tiêu Thiên nọ mị hoặc Nữ Đế đại nhân, làm cho các nàng sầu khổ lo lắng chuyện này, quá phân tâm.

Hơn nữa vì để tới vực Nam Hoang này mà bọn họ phong ấn tu vi bản thân, ảnh hưởng tới cảm giác.

Nếu không thì làm sao có thể khiến Lưu Ngạo Thiên và Lưu Thế Mỹ này im hơi lặng tiếng lặng lẽ tiến vào chứ.

“Các hạ, chính là tông chủ mới của Thánh Ma tông đúng không?” Lưu Ngạo Thiên chắp hai tay sau lưng, nhìn nữ nhân nằm trên bàn.

Lưu Thế Mỹ nhìn sang, hai mắt không khỏi sáng ngời.

Đây thế mà lại là một mỹ nhân tuyệt sắc quyến rũ, không chỉ dung nhan kinh người, dáng vẻ kia càng...

Vụt!

Hai luồng ma khí màu tím đột nhiên là bay ngang hư không lao đến.

Sắc mặt Lưu Ngạo Thiên thay đổi kịch liệt, vội vàng muốn ra tay ngăn trở, nhưng căn bản là không kịp.

Phụt!

“A a a, đôi mắt của ta, đôi mắt của ta!” Lưu Thế Mỹ bụm mặt, khe hở giữa mười ngón không ngừng có máu tươi chảy ra, hắn

đau đớn quỳ trên mặt đất kêu thảm thiết không thôi.

Lạc Nữ Ái thu hồi hai ngón, sắc mặt lạnh lẽo như sương lạnh, trong con mắt lóe ra ánh vàng, bĩu môi tràn đầy khinh bỉ và chán ghét.

“Nam nhân? Thật là khiến người buồn nôn, dám dùng loại ánh mắt đó xem ta à?”

“Lão Nhất!”

“Dạ có.”

Lạc Nữ Ái hơi nâng cằm, môi đỏ mọng khẽ mở: “Giết chết con côn trùng bẩn thỉu này!”

Sau khi nữ thân vệ Lão Nhất dẫn đầu nhận lệnh từ Lạc Nữ Ái, ánh mắt lóe ra sát ý.

Thân hình nàng chợt biến mất tại chỗ, giết tới Lưu Thế Mỹ.

“Tân tông chủ của Thánh Ma tông, ngươi muốn làm gì!” Lưu Ngạo Thiên thở hổn hển, dưới sự cổ động của linh khí trong cơ thể, nháy mắt che trước mặt con trai.

Khí tức đáng sợ nháy mắt bùng nổ, xung kích tới bốn phương tám hướng.

Trong giờ phút này, phía trên tường viện, bỗng nhiên hiện ra đường hoa văn trận pháp màu tím, cứng rắn trừ khử, bao phủ luồng khí tức này ở trong viện không lọt ra ngoài.

Rầm!

Lưu Ngạo Thiên đánh ra một chưởng, linh khí hóa thành vách ngăn vắt ngang phía trước.

Mà giờ phút này nữ thân vệ Lão Nhất đã rút cú đá chân về, va

chạm với màn chắn linh khí rắn chắc kia.

Lực đạo rung động truyền tới, thân thể đôi bên đều chấn động, đồng thời lui về phía sau.

Lão Nhất nheo mắt, Lưu Ngạo Thiên trước mặt này cũng phong ấn cảnh giới tới Thánh cảnh thập giai, tuyệt đối không phải người bình thường.

Bản thân ở đế quốc Đông Viêm, chỉ sợ thân phận cũng không thấp.

"Vị tân tông chủ này, ngươi muốn xé bỏ hiệp nghị ba bên à?" Sau khi Lưu Ngạo Thiên ép lui Lão Nhất, phẫn nộ gầm nhẹ với Lạc Nữ Ái.

Lạc Nữ Ái cười khẩy hai tiếng, quay đầu nhìn hướng khác, cũng không có hứng thú nhìn Lưu Ngạo Thiên thêm một cái.

Về phần Lão Nhất?

Thì trung thành chấp hành mệnh lệnh của Nữ Đế đại nhân nhà mình, Lạc Nữ Ái không hô dừng, nàng tuyệt đối sẽ không dừng tay.

Lão Nhất lại một lần nữa lao về phía trước, gót chân của giày bốt màu đen cắt qua gạch xanh trên mặt đất, kéo ra một khe rãnh.

Bởi vì đùi của nàng phát lực căng chặt khiến cho quần da màu đen càng thêm tỏa sáng.

Rầm! Rầm! Rầm!

Chân dài của Lão Nhất đá ra liên hoàn, giống như ảo ảnh màu đen, điên cuồng đạp trên lá chắn của Lưu Ngạo Thiên.

Nhưng Lưu Ngạo Thiên triển khai tư thế, hai tay thành chưởng đánh tới, càng không thể phá vỡ.

Mặc cho lực chân của Lão Nhất rất mạnh nhưng vẫn không thể phá vỡ phòng ngự của đối phương.

Đối với điều này, Lão Nhất nhíu chặt mày, nghĩ xem có cần phát lực hay không.

Nhưng nếu tăng thêm lực đạo, chỉ sợ trận pháp ẩn nấp của viện này cũng không che giấu được động tĩnh, sẽ bị người ta phát hiện.

"Vị tông chủ của Thánh Ma tông này, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?" Lưu Ngạo Thiên không nhịn nổi nữa, gầm nhẹ: "Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn gây ra động tĩnh để mọi người đều biết?"

"Phôi thai tiên thiên sắp thành thục, thành bại của kế hoạch trăm năm nằm ở giờ phút này, thời điểm mấu chốt cuối cùng ngươi muốn công dã tràng sao?"

Lời nói này của Lưu Ngạo Thiên vừa nhanh lại vừa gấp, hắn không hiểu vị tân tông chủ Thánh Ma tông trước mắt này.

Trải qua hiệp nghị ba bên, bọn họ coi như quen thuộc với người sau lưng bên phía Thánh Ma tông.

Nhưng nữ nhân trước mắt này quá xa lạ, căn bản không đoán ra tính tình.

"Lão Nhất!" Lúc này, rốt cục Lạc Nữ Ái mở miệng.

Nữ thân vệ phía trước thu lui về phía sau, về tới bên cạnh Lạc Nữ Ái, lẳng lặng đứng thẳng.

Giống như người vừa rồi phát ra tiến công cuồng bạo căn bản không phải nàng.

Lúc này Lưu Ngạo Thiên vội vàng nửa ngồi nửa quỳ, tra xét thương thế của con trai, lấy ra đan dược cho hắn ăn, lấy ra nước

thuốc bột, băng bó hai mắt.

“Đồ điên, nữ nhân này căn bản là điên rồi.” Trong lòng Lưu Ngạo Thiên đang rít gào, hành vi của đối phương chính là chơi với lửa.

Trong lòng ông vừa rống, vừa ngẩng đầu liếc nhìn lá chắn trận pháp trên không, màn chắn màu tím đó đã phủ đầy đường hoa văn nứt nẻ.

Chương 124. Yêu nam gây tai họa cho thiên hạ 2

Nếu Lạc Nữ Ái không lên tiếng kêu thuộc hạ của nàng dừng tay nữa.

Màn chắn này nhất định vỡ vụn, hai tồn tại phong ấn tu vi đến Thánh cảnh thập giai giao đấu, động tĩnh cũng không nhỏ chút nào.

Nữ Đế Đại Viêm trong Hoàng thành tất nhiên sẽ phát giác được sự không thích hợp.

Nếu tâm trạng Tử Nhược Yên xuất hiện vấn đề, ảnh hưởng đến sự bồi dưỡng phôi thai tiên thiên, kế hoạch trong tối sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Nữ nhân này quả thực muốn làm gì thì làm.

“Rốt cuộc các hạ muốn làm gì?” Lưu Ngạo Thiên áp chế lửa giận, bình tĩnh hỏi.

Lạc Nữ Ái nâng cằm nhìn bên cạnh: “Ngươi không báo cho ta biết mà đến, lại muốn như thế nào?”

“Chỉ là nghe nói người của Thánh Ma tông tới Đại Viêm, đến gặp mặt.” Lưu Ngạo Thiên hít thở sâu, chậm rãi lên tiếng.

Tình thế mạnh hơn người, chỉ có thể thấp hơn một cái đầu.

Không nói tân tông chủ của Thánh Ma tông, nhân vật cấp bậc cỡ này lại tự mình tới đây.

Nghe nói, bên phía đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các đều không điều tra được lai lịch của tân tông chủ này.

Ông chỉ đến thăm hỏi một chút, ai nghĩ rằng ông vừa đến, đối phương đã không nói đạo lý như vậy?

“Gặp mặt?” Nữ thân vệ Lão Nhị bên cạnh, cười nhạo, “Người trong nhà ngươi không dạy ngươi, vào cửa phải gõ cửa trước sao?”

Nữ thân vệ Lão Tam theo đó mở miệng: “Phi lễ chớ nhìn hiểu không, đứa con trai này của ngươi không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, vừa đi lên đã nhìn chằm chằm tông chủ bọn ta nhìn lung tung, hắn là cái thứ gì cũng xứng?”

Tay Lưu Ngạo Thiên run rẩy, có chút buồn bực.

Việc này vẫn phải trách bản thân hắn, bản thân dự định lặng yên vào sân, đột ngột xuất hiện, ra oai phủ đầu đối phương.

Cũng không phải nói là dọa sợ đối phương, ít nhất để cho vị tông chủ Thánh Ma tông này biết.

Bản thân cũng không phải con tôm nhỏ gì, có thể tùy tiện đối xử như kẻ ngốc.

Chuyện hiệp nghị ba bên của bọn họ, việc lập kế hoạch này, không chỉ là hợp tác còn là cạnh tranh.

Ai ngờ nữ nhân này vừa lên đã muốn giết con trai của mình?

“Ta phải làm như thế nào mới có thể bồi tội, mong tông chủ nói rõ đi.” Lưu Ngạo Thiên thở dài, đứng dậy, chắp tay với Lạc Nữ Ái.

Lưu Ngạo Thiên vừa nói ra lời này, cuối cùng Lạc Nữ Ái mới quay đầu lại, nhìn thẳng vào đối phương.

“Muốn ta bỏ qua chuyện này, rất đơn giản.” Lạc Nữ Ái híp mắt, đồng tử màu vàng nhìn Lưu Ngạo Thiên.

Nét mặt Lưu Ngạo Thiên cũng nghiêm trọng, nắm chặt hai tay, trong lòng lập tức có đủ mọi tâm tư, muôn vàn ý tưởng.

Cho dù nữ nhân này đưa ra yêu cầu gì, ông đều có thể thong dong ứng đối.

Ông không sợ đối phương đưa ra yêu cầu, chỉ sợ đối phương không nói đạo lý.

“Tiêu Thiên là nam nhân mà ta nhìn trúng, cũng do ta che chở, sau này ngươi thấy hắn phải hỏi đàng hoàng, không thể làm khó hắn, phải giúp hắn ở mọi nơi.”

“Nếu không nhường, ta kêu người giết con trai ngươi trước, rồi lại giết ngươi.”

“Cùng lắm thì lật bàn với đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các, không chơi nữa.”

Uy áp trong cơ thể Lạc Nữ Ái bắt đầu khởi động ra, như dời núi lấp biển, nghiền áp tới Lưu Ngạo Thiên trước mặt.

Uy áp cuốn lấy khí kình bốn phía, làm cho y bào của Lưu Ngạo Thiên cổ động, mái tóc tung bay.

Cho dù Lưu Ngạo Thiên tâm tư hàng vạn hàng nghìn, phản ứng thần tốc, cơ trí hơn người.

Giờ này khắc này cũng bị vây trong trạng thái bối rối.

Vừa rồi ông.... nghe thấy cái gì?

Tân tông chủ của Thánh Ma tông này, thực lực mạnh mẽ làm việc bá đạo là đối tượng khó chơi.

Vậy mà đang nói cho ông biết.

Muốn mạng sống của con trai, muốn việc này thoải mái.

Phải bảo vệ cái tên....

Ẻo! Lả! Yếu! Ớt!!

Lưu Ngạo Thiên trầm mặc rất lâu, chậm rãi mở miệng: "Vị tông chủ Thánh Ma tông này, nếu ta không nghe nhầm, người ngươi nói chính là Thân Vương chính cung của Tử Nhược Yên Nữ Đế hoàng triều Đại Viêm à?"

"Đúng vậy, chính là hắn." Lạc Nữ Ái khẳng định trả lời: "Đương nhiên, Tử Nhược Yên kia chẳng qua là tạm thời sở hữu hắn, Tiêu Thiên sớm hay muộn là vật trong bàn tay của ta."

Lưu Ngạo Thiên hơi ngửa đầu ra sau, hiển nhiên bị chấn động không nhẹ.

Con trai Lưu Thế Mỹ bên cạnh lại bởi vì cảm xúc kích động, cả người run rẩy, ngã qua một bên chết ngất đi.

"Tiêu Thiên, ta sai rồi, ta quả nhiên là mắt bị mù, ngươi có chỗ nào là người bình thường đâu." Lưu Ngạo Thiên lắc đầu, cảm xúc trong lòng dao động, căn bản không thể ức chế.

"Ngươi căn bản là yêu nam gây tai họa cho thiên hạ!!"

Đối với biến cố của Thánh Ma tông, tình huống bên phía Lưu Ngạo Thiên nhận được là.

Đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các làm rất nhiều chuẩn bị, trải qua nhiều cuộc thảo luận, đưa ra rất nhiều phương án dự phòng.

Lưu Ngạo Thiên đối với điều này cũng từng tiến hành phân tích.

Thậm chí, chỉ riêng tính khả năng dự đoán trường hợp, Lưu Ngạo Thiên đã làm ba nghìn bảy trăm sáu mươi hai loại.

Gần như có thể tính được cái gì, Lưu Ngạo Thiên đều tính tới.

Chương 125. Mi căn bản không hiểu đam mê của ta

Chỉ không ngờ không tính đến yêu nghiệt Tiêu Thiên này.

Ông không biết chủ đề này.

Người nói nửa đường giết ra, mê hoặc Nữ Đế xoay vòng vòng cũng thôi đi.

Bên phía tông chủ của Thánh Ma tông là tình huống gì, người ta vừa mới đến hoàng triều Đại Viêm mà?

Bản thân lần đầu tiên nhìn thấy đối phương, người đã lén lút mê hoặc người ta không biết phương hướng, há miệng ngậm miệng chính là muốn giết hai cha con bọn họ?

Ngươi muốn nói Tiêu Thiên rất tuấn tú hả?

Hình như cũng khá đẹp trai, Lưu Ngạo Thiên cẩn thận suy nghĩ, trên người đối phương quả thật có một loại khí chất khó có thể nói nên lời, có thể khiến cho người ta cảm nhận được sự ngưỡng mộ, thân thiết....

Bốp!

Lưu Ngạo Thiên tát mạnh bản thân một cái, sắc mặt hoảng sợ.

Vừa rồi tại sao mình có thể nảy sinh suy nghĩ nguy hiểm như vậy?

Yêu nam!!

“Còn chưa quyết định à, chiêu khổ nhục kế này vô dụng ở trước mặt ta.” Lạc Nữ Ái cau mày, nhìn chằm chằm Lưu Ngạo Thiên.

“Đương nhiên ta có thể làm được chút chuyện này.” Lưu Ngạo Thiên lấy lại tinh thần, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Không đồng ý có thể làm gì, giảng đạo lý với nữ nhân?

Người ta tỏ rõ thích mỹ nam không thích giang sơn, nếu không tuân theo, đối phương lật bàn cũng phải giết chết hai cha con mình.

Ông và con trai chết rồi, cũng không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là nguyên nhân lật bàn của tân tông chủ Thánh Ma tông này là bản thân Lưu gia nhân của đế quốc, chỉ sợ sẽ bị đại đế tịch thu tài sản giết cả nhà.

“Nhớ kỹ, không thể bại lộ là bởi vì ta, mới tốt với hắn như thế.” Cuối cùng, Lạc Nữ Ái bổ sung với Lưu Ngạo Thiên.

“Nếu như ngươi bị nhìn ra, bị bại lộ.”

“Để nam nhân của ta tới tay còn chạy mất, hậu quả là gì hẳn là ngươi rất rõ ràng.”

“Được rồi, cút đi.”

Lạc Nữ Ái sau khi nói xong trực tiếp phất tay, ý bảo đối phương có thể đi rồi.

Trong lời nói không được phép nghi ngờ.

Đối mặt với giọng điệu như ra lệnh của Lạc Nữ Ái, Lưu Ngạo Thiên cũng chỉ có thể nén giận, dẫn theo con trai bị ngất, trèo tường rời đi.

Lưu Ngạo Thiên rời khỏi phủ đệ, dẫn theo con trai chạy như điên về phương hướng Hoàng thành.

“Sỉ nhục, quả thực là vô cùng nhục nhã!” Nội tâm Lưu Ngạo Thiên kêu rên.

Bản thân làm Thừa Tướng ở hoàng triều Đại Viêm tới nay, đã lúc nào chịu tủi thân như vậy?

Mà ngọn nguồn đều do Tiêu Thiên.

Càng đáng buồn hơn chính là kế tiếp, bản thân còn phải chào đón Tiêu Thiên với khuôn mặt tươi cười.

Lưu Ngạo Thiên chạy như điên càng nghĩ càng giận, dừng bước, hung hăng ném con trai Lưu Thế Mỹ trong tay xuống đất.

“Tên nghịch tử này, con suýt nữa làm hại đại kế nhiều năm thất bại rồi.”

“Nếu không phải thời gian không đủ, chi bằng ta bóp chết con, sinh lại một đứa khác!”

Thật ra Lưu Thế Mỹ đã tỉnh, sợ tới mức không dám nhúc nhích, tiếp tục giả vờ hôn mê, trong nội tâm đã âm thầm căm ghét phụ thân này.

Mà trong viện kia.

Sau khi Lưu Ngạo Thiên rời đi, Lạc Nữ Ái đã sớm tưởng tượng siêu đẹp.

Một ngày kia, chuyện mà bản thân âm thầm làm cho Tiêu Thiên được đưa ra ánh sáng, đối phương cảm động rơi lệ, vứt bỏ Tử Nhược Yên ôm lấy mình vào lòng.

“Nếu thực sự có một ngày như vậy, cũng không thể quá tuyệt tình, để Tử Nhược Yên kia gả làm tiểu thiếp cũng được lắm.”

“Ai nha ~”

Ba nữ thân vệ bên cạnh im lặng nhìn Nữ Đế đại nhân đang vui vẻ tự mình tưởng tượng cách đó không xa.

Được rồi....

Hết cứu rồi.

Nữ Đế đại nhân hoàn toàn hết cứu rồi.

....

Thời gian trôi qua, sắc trời bên ngoài trong bất tri bất giác đã chìm vào bóng tối.

Tiêu Thiên và Tử Nhược Yên ăn xong đóng gói bữa ăn khuya của mình từ Chung phủ, cảm thấy mỹ mãn về tới cung Thân Vương, nằm trên giường linh thạch, chuẩn bị đi vào giấc ngủ.

“Haiz, cũng không biết khi nào thì Vượng Tài thăng cấp xong, không có hình thức hỗ trợ giấc ngủ của nó không quen lắm.” Tiêu Thiên nằm trên giường, có chút buồn rầu.

[Chủ nhân tôn kính, hệ thống đã thăng cấp hoàn thành.]

Trong đầu, âm thanh đột ngột hiện ra làm cho Tiêu Thiên lập tức ngồi dậy.

“Mi thăng cấp hoàn thành rồi?”

[Đúng vậy chủ nhân, để ngài đợi lâu.]

Tiêu Thiên lập tức một lần nữa nằm xuống, tĩnh tâm ninh thần, tiến vào trong thức hải.

Trong không gian thức hải.

Linh hồn của Tiêu Thiên mở hai mắt, đã gấp không kịp đợi bắt đầu đi tìm hệ thống.

So với việc ngày thường chỉ nằm ở đó xem phim bằng giao diện hệ thống bình thường, thì ở trong thức hải lợi dụng hệ thống chính là xem phim theo cách toàn cảnh và đắm chìm.

Tiêu Thiên đã rất nhiều ngày không xem, vẫn khá hoài niệm.

[Chủ nhân, xin hỏi có gì cần trợ giúp gì không ạ?]

Âm thanh của Vượng Tài vang lên từ sau lưng, Tiêu Thiên vội vàng xoay người sang, vừa mới chuẩn bị mở miệng, đã ngây ngẩn cả người.

Trái cà chua đỏ to với ba nghìn ánh sao lơ lửng phía sau đã biến mất.

Thay vào đó là một nữ tử dịu dàng phấn điêu ngọc mài, đứng lặng ở đó.

Chương 126. Mi căn bản không hiểu đam mê của ta 2

Mái tóc dài màu đỏ mềm mại xõa tung ở sau lưng, đôi mắt xanh biếc đang cung kính ngóng nhìn phía Tiêu Thiên.

Càng làm cho Tiêu Thiên giật mình chính là y bào của đối phương, căn bản không phải là phong cách của vực Nam Hoang.

Ngược lại là trang phục của hầu gái dưới quê hương trái đất?

"Vượng Tài?" Tiêu Thiên nhìn cô hầu gái tóc đỏ trước mặt, cẩn thận hỏi.

Cô hầu gái tóc đỏ nhẹ nhàng gật đầu, hai tay bắt chéo để ở trước người, lễ độ cung kính, cúi người hành lễ.

[Xin chào, chủ nhân.]

"...."

Trong không gian thức hải, trong khoảng thời gian ngắn rơi vào trong im lặng tuyệt đối.

Cả nửa ngày sau, Tiêu Thiên mới vội vàng đưa ra nghi hoặc của mình: "Sao mi biến thành ra thế này?"

[Khởi bẩm chủ nhân, ngài là sinh vật ở chiều không gian siêu cao, lập trường của bản thân sẽ ảnh hưởng tới tồn tại bên cạnh.]

[Tôi là tôi tớ của ngài, ở đậu trong cơ thể ngài, trong sự thăng cấp tiến hóa thay đổi ngầm, hiện ra hình thái như vậy.]

“Ặc....” Tiêu Thiên bừng tỉnh đại ngộ, chính mình vậy mà còn có công năng này?

Bản thân ta vui vậy hả?

“Mi có thể biến thành nam không?”

[Không thể, tuy rằng tôi là hệ thống, nhưng giới tính vẫn là nữ.]

“Vì sao mi có thể biến thành như thế này?”

[Sau khi tôi tiến hóa dung mạo nhân cách hoá, thuộc về căn nguyên màu sắc tự vệ mà thành, ngài có thể hiểu là hình tượng chân chính của tôi nên là như thế.]

[Về phần ăn mặc, là sau khi mở ra hình thức hỗ trợ giấc ngủ, căn cứ tình báo của chủ nhân tổng kết, biết được đam mê của ngài như thế.]

[Vì để lấy lòng ngài, cho nên hình thành cách ăn mặc như vậy.]

“Nói hưu nói vượn, một đống vô nghĩa, ta.... sao có thể đam mê cái này?” Tiêu Thiên không khỏi lắc đầu, dường như có chút tức giận.

Hệ thống này vô duyên cớ vô cớ hủy sự trong sạch của người ta.

“Bỏ đi, vẫn nên đi ngủ, đợi lát nữa nhớ mở ra hình thức hỗ trợ giấc ngủ.”

[Vâng!]

“Còn nữa....” Lúc ý thức của Tiêu Thiên sắp rời khỏi không gian thức hải, biểu cảm cực kỳ nghiêm túc chỉ vào Vượng Tài.

“Lụa trắng thì đổi đi, ta rõ ràng thích lụa đen.”

“Còn nói là tổng kết đam mê của ta, cái này không phải chứng tỏ làm sai à?”

Tiêu Thiên nói xong, ý chí hoàn toàn rời khỏi thức hải.

[Tuân mệnh, chủ nhân.]

Màu trắng trên chân của hệ thống, vào lúc nàng vừa dứt lời, theo đó chuyển dần sang đen.

Sau khi làm xong yêu cầu của Tiêu Thiên, nàng xoay người lại, nhìn thức hải trống rỗng.

[Mở ra hình thức hỗ trợ giấc ngủ, bảo vệ tinh thần của chủ nhân, ngăn cản ký ức ác mộng.]

Ý thức trong không gian thức hải của Tiêu Thiên rất mạnh, nhưng thân là tôi tớ của hắn.

Lúc hệ thống đối diện với mấy ký ức đơn giản trùng kích, sẽ nhận được sự bảo vệ của không gian thức hải.

Bên trong thức hải.

Mảnh vỡ ký ức như sao rơi, xẹt qua không gian của thức hải, rơi về phía hệ thống Vượng Tài.

Lúc hệ thống trang phục nữ bộc hiện lên, thì lực lượng sau khi tăng lên càng thêm mạnh mẽ.

[Lực trường phòng hộ ký ức, bổ sung năng lượng 1%.]

Vù!

Lá chắn vô hình hiện lên ở trước mặt nàng, chắn phía trước rất nhiều lưu tinh ký ức.

[Mượn lực lượng của chủ nhân, bổ sung năng lượng tới 100%.]

Ầm!

Lá chắn vô hình trong nháy mắt long trời lở đất, hóa thành bức tường cao nguy nga, tách toàn bộ không gian thức hải ra.

Lúc này, hệ thống hơi nghiêng đầu, ánh mắt xuyên thấu qua khe hở màu hồng nhạt, nhìn về phía linh hồn Tiêu Thiên có vẻ mặt điềm tĩnh.

[Chúc ngài mơ đẹp, ngủ ngon, chủ nhân.]

Bịch! Bịch! Bịch!

Vô số lưu tinh ký ức không ngừng đập vào vách tường hư ảo.

Những ký ức cuộc sống trên Trái Đất quá khứ của Tiêu Thiên không cách nào quấy rối lúc hắn ngủ mơ.

Chỉ cần Tiêu Thiên đang ngủ mơ thì ký ức khó chịu này sẽ tập kích đến.

Hệ thống đã phán định, không gian thức hải của chủ nhân Tiêu Thiên vô cùng mạnh mẽ, nhưng cực kỳ hỗn loạn.

Lúc chủ nhân tỉnh dậy, còn có thể áp chế.

Nhưng lúc hắn ngủ thì không cách nào khống chế, chỉ có thể theo dựa vào bản thân mượn lực lượng chủ nhân, mở ra hình thức trợ giúp giấc ngủ.

Bỗng nhiên, phía bên kia bức tường nở rộ hào quang.

Hệ thống Vượng Tài mới quay người, đã nhìn thấy mảnh vỡ ký ức bên ngoài bức tường cao hư ảo dung hợp bởi vì va chạm, hiển hiện ra cảnh tượng.

Mặt trên chiếu rọi ký ức quá khứ của Tiêu Thiên.

Một sân huấn luyện ở trước mặt Vượng Tài.

Rất nhiều đứa trẻ đang tiến hành huấn luyện và khảo hạch ở bên trong.

Bên trong hình ảnh.

Chủ nhân Tiêu Thiên phiên bản thu nhỏ đang dẫn theo một con chó Labrador chạy rất nhanh.

Bên cạnh có huấn luyện viên đang ghi chép lại số liệu.

Rất nhanh, khảo hạch huấn luyện kết thúc, mấy đứa trẻ tuổi tác khác nhau tụ tập lại với nhau, xếp thành hàng.

Huấn luyện viên dẫn đầu nhìn cờ-lê, báo cáo thành tích.

"La Thiên, chín tuổi, xếp thứ hai mươi bảy."

"Chu Thiên, mười tuổi, xếp thứ tám."

...

"Tiêu Thiên, sáu tuổi, xếp thứ nhất!"

Lúc huấn luyện viên dứt lời, tất cả đứa trẻ trong sân huấn luyện đều nhìn Tiêu Thiên bé nhỏ dẫn đầu.

Chương 127. Ta rất thích cái tên này

Đối mặt với thành tích đứng đầu, sắc mặt của Tiêu Thiên bé nhỏ lạnh lẽo, không nói lời nào, ánh mắt bình tĩnh.

Cứ như kết quả này vốn không có ý nghĩa gì cả.

"Mọi người giải tán, Tiêu Thiên ở lại!"

Rất nhanh, sân huấn luyện chỉ còn lại huấn luyện viên và Tiêu Thiên, cùng với một con chó.

Tiêu Thiên nửa ngồi ở trước mặt con Labrador đó, cẩn thận đút nước cho nó.

"Thủ lĩnh!" Giọng nói của huấn luyện viên khiến Tiêu Thiên quay đầu lại.

Nam nhân đẹp đến mức ngay cả nữ nhân cũng mặc cảm tự ti đang mỉm cười bước về phía này.

"Cha nuôi!" Tiêu Thiên nhìn thấy người đến, thì lập tức hành lễ.

"Ha ha ha, biết ngay là ngươi sẽ không khiến vi phụ thất vọng mà." Nam nhân đi đến trước mặt Tiêu Thiên, ngồi xổm xuống, xoa đầu đối phương, thoải mái cười to.

Tiêu Thiên gật đầu nói: "Cần cố gắng hơn nữa!"

"Có muốn khen thưởng gì không, cứ việc nói, cha nuôi bảo đảm thỏa mãn ngươi."

"Không có!"

Cha nuôi lắc đầu, nhìn về phía con Labrador đang thè lưỡi ở bên cạnh: "Nghe nói con chó này là ngươi huấn luyện? Thật tốt, không tồi."

Trong ánh mắt lạnh lẽo của Tiêu Thiên hiếm khi hiện lên một tia dịu dàng, gật đầu: "Nó rất ngoan, rất thông minh, chỉ cần cố gắng huấn luyện thì có thể đạt được vị trí thứ nhất."

"Xem ra ngươi rất thích nó, đây là lần đầu tiên vi phụ nghe ngươi nói một câu mà nhiều chữ như vậy." Nam nhân vươn tay, xoa đầu của con Labrador: "Nó tên là gì?"

Tiêu Thiên trả lời, ánh mắt còn nghiêm túc: "Vượng Tài, bạn đồng hành!"

"Gâu!"

Nghe thấy Tiêu Thiên kêu tên của mình, Vượng Tài ngoắt đuôi nhào vào trong lồng ngực của hắn, ầm ĩ với hắn.

Nam nhân bên cạnh nhìn thấy cảnh tượng này, cũng lộ ra nụ cười cởi mở.

"Tiêu Thiên!" Lúc này, nam nhân lần nữa kêu tên của nghĩa tử.

Tiêu Thiên quay đầu lại, nhìn về phía cha nuôi.

"Tuy tuổi của ngươi rất nhỏ, nhưng vi phụ cảm thấy cũng nên giao cho ngươi nhiệm vụ đầu tiên." Nam nhân nhìn Tiêu Thiên, vẻ mặt trịnh trọng.

Tiêu Thiên cũng có sắc mặt nghiêm túc, đứng thẳng tắp: "Vâng!"

Nam nhân rút súng lục ở bên hông ra, đặt ở trong tay Tiêu Thiên, chỉ vào con Labrador tên Vượng Tài ở bên cạnh.

"Hãy giết nó!"

Ầm!!!

Hình ảnh trong ký ức trong nháy mắt nứt vỡ, hóa thành từng ánh huỳnh quang, tản ra bên trong không gian đen tối.

Hai tay hệ thống đan chéo trước người, lặng lẽ nhìn về phía trước.

Lưu tinh ký ức vẫn đụng vào bức tường cao, ánh sáng lóng lánh thỉnh thoảng còn chiếu sáng khuôn mặt đẹp đẽ của nàng.

Nàng xoay người lại, đi về phía bóng dáng của linh hồn, quỳ ngồi dưới đất, đặt đầu của đối phương lên trên đùi.

[Ta rất thích cái tên này, chủ nhân tôn kính.]

...

Hôm sau, trời vẫn chưa hoàn toàn sáng.

"Thân Vương, nên tỉnh rồi, hôm nay người phải lên triều." Lúc này, Lưu Diễm bên cạnh nhẹ giọng kêu gọi.

Tiêu Thiên mơ màng mở hai mắt ra, ngồi dậy duỗi thắt lưng.

"Kỳ lạ." Hai mắt Tiêu Thiên mông lung, sờ soạng sau đầu, nhìn cái gối một cách kỳ quái: "Đêm qua đi ngủ, sao cảm giác gối đầu rất mềm mại, trước đây cái gối này như vậy à?"

Tiêu Thiên đưa tay sờ cái gối, phát hiện không đúng.

Ảo giác ư?

Tiêu Thiên mang theo nghi hoặc kỳ quái, mặc đồ ngủ, đi ra bên ngoài.

"Thân Vương, người vẫn chưa thay y phục."

"Chậc..."

Tiêu Thiên thay lại vương bào, đi đến ngoài cung hoàng cung với Lưu Diễm.

Ở đây đã tụ tập quần thần.

Dựa theo trình tự, Tiêu Thiên cần vào đại điện với bọn họ, sau đó nghị sự, báo cáo vấn đề muốn xây dựng viện phúc lợi.

Đến lúc đó, Tử Nhược Yên đã chào hỏi qua trực tiếp gõ bản đồng ý là được.

Vốn Tiêu Thiên không muốn phiền phức như vậy, nhưng Tử Nhược Yên lại cố ý muốn dựng danh vọng cho hắn.

Kim chủ đã nói như vậy rồi, sao Tiêu Thiên có thể không đồng ý cho được?

Tiêu Thiên vừa xuất hiện, đám quần thần ngoài cung hoàng cung đều nhìn về phía bên này.

"Thân Vương!"

Phu thê Chung Dương Minh với Chung Lệ Song chào hỏi đầu tiên, hơi hành lễ.

Mà quan viên thuộc mạch Nữ Đế tất nhiên đều hành lễ với Tiêu Thiên.

Nói như thế nào, người ta cũng là Thân Vương chính cung.

Còn quan viên phe trung lập đều bái kiến Tiêu Thiên một cách không mặn không nhạt, sau đó trốn qua một bên.

Lúc thì nhìn mạch Thừa Tướng, lúc thì nhìn mạch Nữ Đế.

Hoàn toàn là có tâm tư ăn dưa, đợi xem kịch vui.

"Ha!" Tiêu Thiên vừa ngáp, đi thẳng về phía bên cạnh Lưu Ngạo Thiên đang ở phía trước mọi người.

Trong lòng Lưu Ngạo Thiên thở dài, xoay người đối diện với Tiêu Thiên.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung qua đây.

Kịch hay sắp bắt đầu rồi!

Lưu Ngạo Thiên có sắc mặt nghiêm túc, bỗng nhiên lộ ra tươi cười, chắp tay hành lễ Tiêu Thiên: "Bái kiến Thân Vương, đêm qua không nghỉ ngơi tốt à?"

"Phủ ta có một loại tinh dầu, định khí ngưng thần, hiệu quả trợ giúp giấc ngủ vô cùng tốt, sau khi bãi triều, sẽ phái người đưa đến cho Thân Vương."

Quần thần nhìn Lưu Ngạo Thiên tươi cười hành lễ với Tiêu Thiên, ai nấy đều trừng to mắt, như nhìn thấy quỷ vậy.

"Đù?" Tiêu Thiên cũng bị nụ cười này của Lưu Ngạo Thiên dọa cho tỉnh rồi: "Ngươi muốn làm gì, tinh dầu trộn lẫn độc muốn xông chết ta à?"

???

Chương 128. Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục

Vô sự hiến ân cần, không phải kẻ gian trá thì cũng là hạng trộm cắp.

Tiêu Thiên cảnh giác nhìn Lưu Ngạo Thiên, không biết đối phương đang có suy nghĩ gì.

Có nên đánh chết ông ta không nhỉ?

Tiêu Thiên vừa nghĩ vừa nhìn quanh bốn phía, cau mày.

Đáng giận!

Quá nhiều người, không tiện đánh chết ông ta.

“Không được, Tiêu Thiên mày bình tĩnh tí đi! Đối với Đại Viêm, bây giờ Lưu Ngạo Thiên chính là một vị thừa tướng tốt.”

“Giết chết ông ta, triều đình Đại Viêm sẽ sụp đổ, Nữ Đế còn nuôi mày thế nào được?”

Tiêu Thiên tự khuyên nhủ bản thân, sau đó thở hắt ra một hơi nhẹ, cố điều chỉnh tâm trạng của mình.

Còn Lưu Ngạo Thiên phía đối diện thì lại nhìn chằm chằm vào Tiêu Thiên, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Làm gì thế?

Muốn hạ độc xông chết ngươi là cái quái gì chứ? Nếu không phải nữ nhân điên kia, ta cần phải đến lấy lòng ngươi chắc?

Còn nữa, ánh mắt ban nãy của Tiêu Thiên là có ý gì?

Một người thường không có tu vi như ngươi mà dùng ánh mắt muốn giết người để nhìn ta…nghĩ cái quái gì thế?

Nghĩ đến nữ nhân điên kia, Lưu Ngạo Thiên chỉ có thể cứng rắn đè nén lửa giận ở trong lòng, dùng lời hay ý đẹp khuyên bảo: "Thân Vương đã hiểu lầm rồi, ta chỉ lấy giang sơn xã tắc làm trọng thôi."

"Vài chuyện Thân Vương đã làm gần đây khiến cho ta hiểu được ngài là kiểu người như thế nào. Danh hiệu Thiên Tôn Chí Thiện bám váy này quả là danh xứng với thực."

Nói đến đây Lưu Ngạo Thiên còn dựng ngón tay cái lên với Tiêu Thiên, thái độ rất chi là chân thành.

Tiêu Thiên không nói gì, kinh ngạc nhìn vị thừa tướng Đại Viêm đang đứng trước mặt.

Hắn có thể cảm nhận được sự chân thành của đối phương. Hình như người này đang thật sự lấy lòng mình, khí tức trên người tản ra cũng đầy vẻ hiền lành.

Nhưng vấn đề là...

Cái gì gọi là danh xứng với thực chứ?

Trước mặt mọi người, sao ngươi có thể... có thể gào cái biệt danh đấy ra hả?

Tiêu Thiên ngẩng phắt đầu lên, nhìn bốn phía. Quả nhiên… Quần thần đều đang cúi đầu, vai còn giật giật.

Nhất là tên khốn kiếp Chung Dương Minh kia, quay người sang chỗ khác thì tưởng ta không biết là ngươi đang cười hả?

Buổi tối luyện công gấp đôi!

Có điều Tiêu Thiên vẫn hơi nghi nghi, nhìn Lưu Ngạo Thiên.

Người này cứ có tí sai sai

Đúng lúc này, thị tòng trong cung hô to: "Vào triều!"

...

Việc nghị sự trên triều trôi qua thuận lợi hơn trong tưởng tượng nhiều.

Bởi vì khi Tiêu Thiên đưa ra việc mình muốn xây dựng viện mồ côi, Lưu Ngạo Thiên thế mà lại ủng hộ rất nhiệt tình.

Thậm chí còn bày ra vẻ: ai không đồng ý thì tỏ thái độ với người đó luôn.

Điều này khiến cho tất cả mọi người đều sợ xanh mặt.

Đến Tử Nhược Yên cũng phải giật nảy cả mình.

Nàng đã chuẩn bị tinh thần tranh luận kịch liệt với Lưu Ngạo Thiên, đối phó với mấy câu soi mói, làm khó của ông.

Kết quả, Lưu Ngạo Thiên lại còn ủng hộ hơn cả nàng luôn.

Trong đại điện Đại Viêm.

Quần thần đã lui hết, đám người Tiêu Thiên, Chung Dương Minh và Chung Lệ Song thì bị giữ lại để bàn bạc.

Không có gì ngoài chuyện: trạng thái lúc nãy của Lưu Ngạo Thiên quá bất thường.

"Gần đây ngươi không làm gì thật à?" Tử Nhược Yên nhìn Tiêu Thiên, vô cùng do dự.

Chẳng có nhẽ... đúng là do gần đây Tiêu Thiên đã làm rất

nhiều chuyện tốt nên mới chiếm được sự tán thưởng của Lưu Ngạo Thiên à?

Khả năng này tuy rất thấp, rất rất thấp nhưng không phải là không có.

Dù sao thì mấy năm gần đây, phong cách làm việc của Lưu Ngạo Thiên cũng đã thế này rồi.

Tất cả đều lấy hoàng triều Đại Viêm làm trọng.

Tiêu Thiên lắc đầu: "Ta còn đang cảm thấy rất kỳ quái đây. Cảm giác như vừa ngủ dậy, thái độ của Lưu Ngạo Thiên đã thay đổi hoàn toàn, quay ngoắt 180 độ ấy."

"Bệ hạ, ngài không thấy đấy thôi. Lúc nãy, đứng giữa triều đình, Lưu Ngạo Thiên mỉm cười với ta, phải nói là vô cùng xán lạn luôn."

Chung Dương Minh khẽ gật đầu: "Đúng là khác thường thật. Hơn nữa Lưu Thế Mỹ đột nhiên cáo bệnh ở nhà, không biết trong này có dây mơ rễ má gì không."

"Nghĩ nhiều như vậy làm gì? Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, có cái gì thì đỡ cái đó là được." Chung Lệ Song khoát tay, hào khí vạn trượng.

Tiêu Thiên đưa mắt nhìn sắc trời bên ngoài, nét mặt chợt thay đổi: "Không xong rồi, thời gian không còn sớm nữa, ta phải đi trước đây."

Nói xong hắn lập tức chạy ra bên ngoài, vừa chạy vừa kêu: "Bệ hạ, buổi chiều ta sẽ trở lại ngự thư phòng với người."

"Thân Vương, ngài đi đâu, làm gì thế?" Chung Dương Minh ở phía sau, vội vàng hỏi với theo: "Buổi trưa ngài muốn ăn gì thế?"

“Ta đi kiếm tiền. Trưa nay không về ăn đâu!” Tiêu Thiên vừa nói xong đã lướt khỏi đại điện như một làn khói, biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Kiếm tiền?

Mấy người còn lại đưa mắt nhìn nhau, kiếm tiền gì chứ?

Chỉ có Tử Nhược Yên là đang tự hỏi: chẳng lẽ dạo này mình cho ít tiền tiêu vặt quá, hắn không đủ dùng à?

Nghĩ ký lại thì gần đây, chi tiêu của Tiêu Thiên đúng là rất nhiều.

Chương 129. Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục 2

Nhất là sau khi hắn mở viện mồ côi, làm việc thiện còn không cho nàng bỏ vốn, không dùng đến số tiền cất trong kho.

Tử Nhược Yên chỉ coi như là đấy lòng tự trọng của nam nhân trỗi dậy nên cũng mặc kệ hắn.

“Có phải là đang mượn cớ không nhỉ? Cho hắn nhiều tiền tiêu vặt hơn một chút là được rồi.” Tử Nhược Yên thầm nghĩ: lúc đó phải cho bao nhiêu mới thích hợp đây?

...

Dinh thự nghỉ hè ở trấn Thanh Viêm, núi Thanh Viêm.

Rầm!

Lạc Nữ Ái đặt một hộp quà đỏ thẫm lên bàn dài, mở nắp bày ra trước mặt Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên nhìn linh thạch rực rỡ muôn màu ở bên trong này, đếm một chút.

Không nhiều lắm, một trăm viên linh thạch trung phẩm, cũng chính là trăm ngàn linh thạch hạ phẩm.

“Đây là ý gì?” Tiêu Thiên chỉ vào hộp quà, không biết Lạc Nữ Ái là có ý gì.

Một tay Lạc Nữ Ái chống cằm, hai mắt nhìn Tiêu Thiên đầy nóng bỏng: “Hôm nay thiếp thân không muốn chỉ tâm sự thôi.”

“Không muốn chỉ tâm sự là có ý gì?” Tiêu Thiên cau mày nhìn chằm chằm hộp quà, đã nhận ra chuyện không đơn giản.

“Thiếp thân muốn chàng cùng ta đi dạo dưới chân núi một chút, vừa trò chuyện vừa thưởng thức phong cảnh trong núi một phen.” Lạc Nữ Ái tiếp tục nhìn chằm chằm vào Tiêu Thiên, khóe môi nhếch lên: “Còn phải muốn tay trong tay.”

“Hồ đồ!” Tiêu Thiên lên tiếng quát khẽ: “Lẽ nào lời ta nói hôm qua, ngươi không nghe lọt tai chút nào à?”

Rầm! Rầm!

Lạc Nữ Ái lấy ra hai hộp quà mới và đặt lên bàn, sau đó tiếp tục lười biếng tựa ở bên mép bàn đá, một tay chống cằm nhìn Tiêu Thiên.

“Tiêu ca ca, tất cả mọi chuyện ngài làm cũng là vì bách tính của Đại Viêm cả.”

“Haizz...” Tiêu Thiên thở thật dài.

Gần đây mình có xây dựng viện mồ côi, hy vọng có thể bao trùm toàn cảnh khắp hoàng triều Đại Viêm.

Cứ như vậy, cô nhi thê thảm không cha không mẹ, mẹ goá con côi người già không có con cái đều có thể có một nơi để sống yên ổn.

Coi như là chấp niệm của mình, cũng là tư tâm của mình.

Có điều tài phú cần có cũng rất kinh người.

Tiêu Thiên hy vọng dựa vào sự cố gắng của mình, kiếm được khoản kinh phí này, hoàn thành việc thiện này.

Chỉ cần không phải chém người, hắn làm cái gì đều được.

Mà lúc này thì có một cơ hội như vậy!

Tiêu Thiên nhắm hai mắt lại, trong đầu hiện ra hình ảnh của những người đáng thương kia.

Bởi vì cái gọi là.

Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục?

Mong sao có được ngàn vạn gian nhà lớn, để giúp cho các hàn sĩ trong thiên hạ đều được vui vẻ mặt mày.

Tiêu Thiên mở hai mắt ra, nghĩa chánh ngôn từ, thấy chết không sờn: "Nói đi, ngươi muốn dắt tay trái, hay là dắt tay phải."

"Đầu tiên ta nói sẵn trước, chỉ có thể dắt, không thể ôm."

"Chen lấn khó chịu."

Lạc Nữ Ái chớp mắt, oán trách: "Đáng ghét, thiếp thân cũng đâu có cố ý đâu."

Tiêu Thiên thu hồi hộp quà, đau đớn cầm lấy bàn tay nhỏ nhu nhược không xương, đi ra bên ngoài dinh thự.

"Đầu tiên nói trước sẵn, ăn cơm trưa xong ta phải trở về bồi bệ hạ."

"A? Tại sao phải theo nàng chứ, chàng ở lâu hơn không được à?"

"Làm gì, ngươi lại dạy ta làm việc à?"

"A! Thiếp thân làm sao dám chứ ~"

Lịch Đại Viêm, trời thu, khí trời sáng sủa, ngày 15 tháng 9.

Điểm tâm trong cung vẫn khó ăn trước sau như một, Chung

Dương Minh nhắm mắt lại đều làm ngon hơn bọn họ nhiều.

Tử Nhược Yên không hổ là hoàng đế tốt, thế mà cũng có thể ăn được.

Nàng lại cho mình thêm tiền tiêu vặt, lý do là hôm nay trông mình rất có tinh thần.

Làm Nữ Đế chính là tùy hứng, mình cũng muốn sảng khoái bỏ tiền như vậy, nhưng lại luyến tiếc.

Buổi sáng đi tìm Lạc Nữ Ái, không phải nàng nói muốn đi tắm suối nước nóng sao, mình vốn không muốn đi.

Nhưng nàng nói nguyện ý bỏ vốn tăng tiền ăn của viện mồ côi, khiến những người già trẻ nhỏ đáng thương ấy ăn uống phong phú hơn chút.

Đặc biệt là trẻ nhỏ, đang tuổi lớn không thể thiếu dinh dưỡng được.

Không có cách nào, nàng nói có đạo lý, hơn nữa hành động hiến thân vì làm việc thiện cũng không mất mặt.

Uầy, suối nước nóng này vừa trắng vừa to.

Ngâm đến choáng váng đầu, xế chiều lúc đi đến ngự thư phòng lập tức ngủ mất tiêu.

Vượng Tài đã trở về rồi thật tốt quá, chất lượng giấc ngủ lập tức tăng lên rất nhiều đẳng cấp, lần trước vẫn còn mơ thấy chuyện cha nuôi ép mình bảy ngày không ngủ, rất phiền.

Chính là khi tỉnh lại, phát hiện không biết tại sao Tử Nhược Yên lại đứng ở bên cạnh, hình như rất khẩn trương.

Mình hỏi sao mặt nàng đỏ thế, nàng nói ngự thư phòng nóng nực quá.

Buồn cười, nàng cho rằng có thể giấu giếm được mình à?

Sau một hồi luân phiên ép hỏi, mới biết được ban nãy nàng nhìn thấy mình ngủ chảy nước miếng, thấy ngại thay mình nên mới đỏ mặt.

Sờ miệng một cái, hình như đúng là ướt ướt thật.

Đáng giận, thật là mất thể diện!

Lịch Đại Viêm, mùa thu, trời rất nóng, ngày 16 tháng 9.

Lúc đang ra khỏi thành thì gặp Lưu Ngạo Thiên, ông ta nhìn thấy mình thì mỉm cười với mình, cười đến mức vô cùng xán lạn.

Chương 130. Nhật ký của Tiêu Thiên

Vẫn còn quan tâm chuyện viện mồ côi của mình, thậm chí chủ động giúp mình đi trình tự trên triều đình, tăng nhanh tiến độ xây dựng.

Ông ta vẫn cười, giọng nói còn rất ôn hòa, ánh mắt càng là lạ.

Mình có chút sợ, cảm giác người này có chút vấn đề.

Buổi tối phải mở ra phong bế cảm quan, nghe trộm xem buổi tôi ông ta có mưu đồ bí mật gì không mới được.

Buổi sáng, Lạc Nữ Ái đưa ra yêu cầu càng thêm quá đáng.

Nàng nói ngày hôm qua bị trặc chân, cần xoa bóp giúp, có thể cho mình thêm một ít phí khổ cực.

Đáng giận quá đi!

Mình đường đường là Thân Vương, cũng không phải chó liếm, vì sao phải ấn chân cho ngươi chứ.

Chỉ bằng chút phí khổ cực à?

Buổi chiều.

Mình đi tìm Chung Dương Minh, cho ông ấy 5 triệu linh thạch, hy vọng có thể xây xong một ít phương tiện kèm theo của viện mồ côi.

Ví dụ như học đường cho những cô nhi, có nghèo đi nữa cũng

không thể giáo dục nghèo, khổ đến đâu cũng không thể khổ đứa nhỏ, không phải sao?

Nhưng tên Chung Dương Minh này, luôn là không nắm được trọng điểm.

Vẫn còn hỏi mình số tiền này là ở đâu ra, không phải dùng lao động kiếm được à, còn có thể là ở đâu ra chứ.

Người này đáng ghét thật đấy.

Buổi tối luyện công gấp bội!

Lịch Đại Viêm, mùa thu, trời mưa nhỏ, ngày 17 tháng 9.

Tối hôm qua ngủ không ngon, cái thứ cảm quan này vẫn nên phong bế thì tốt hơn, quá ồn ào.

Đêm khuya thanh vắng cứ nghe được mấy âm thanh không tốt, nhất là lão sắc quỷ Lưu Ngạo Thiên này.

Đến tuổi này rồi mà còn muốn sinh nhi tử, không sợ Lưu Thế Mỹ khổ sở à?

Ngày hôm nay Lạc Nữ Ái có chút được một tấc lại muốn tiến một thước, nói bên ngoài mưa lớn vào phòng trò chuyện.

Như vậy sao được?

Mình cảm thấy vẫn nên giáo huấn nàng cho đúng thì tốt hơn, hai ngày trước quá phóng túng rồi.

Sau khi tiến hành trừng phạt nho nhỏ, thấy dáng dấp hiện ra lệ quang, vui vẻ của đối phương, có chút hối hận.

Đáng giận quá đi, bị lừa rồi, nàng là cố ý để cho mình đánh nàng!

Rất tức giận!

Buổi chiều gặp phải Chung Dương Minh, ông ấy nói tiến độ của viện mồ côi rất tốt, công trình đều đã bắt đầu rồi.

Vấn đề duy nhất, học phủ đã nói lúc trước muốn bao trùm toàn bộ Đại Viêm, tiền không quá đủ.

Vừa vặn lúc Lạc Nữ Ái dụ dỗ mình có bồi cho mình một tí tiền tổn thất tinh thần, mình cho hắn một triệu linh thạch.

Lần này Chung Dương Minh không có hỏi lung tung này kia, chỉ là trong miệng lẩm bẩm canh thập toàn đại bổ gì đó, vẫn còn nói cái gì mà tìm bờ biển kiếm chút nguyên liệu nấu ăn.

Mình rất vui mừng, một đầu bếp không nên có nhiều vấn đề như vậy, thành thành thật thật làm đồ ăn là được.

Lịch Đại Viêm, mùa thu, trời trong xanh, ngày 18 tháng 9.

Tối hôm qua Tử Nhược Yên bỗng nhiên đến cung Thân Vương, hình như việc trên triều đình khiến cho nàng không hài lòng, uống rất nhiều rượu.

Chính là sau đó uống nhiều quá, đi bộ đều đi không vững, cứ ngã lên người của mình.

Không có cách nào, chỉ có thể ôm nàng lưu lại nghỉ ngơi.

Haizz, sau này không thể cho nàng uống rượu được nữa, đô rượu quá kém, dễ hỏng việc.

Hơn nữa, sáng sớm tỉnh lại, phát hiện miệng lại ẩm ướt.

Đáng giận, lại chảy nước miếng rồi, còn bị Tử Nhược Yên tỉnh lại trước tóm gọn nữa chứ.

Thực sự là nghiệp chướng!

Dường như Lạc Nữ Ái nhìn ra phiền não của mình, hỏi mình làm sao vậy.

Do dự một chút, mình vẫn kể cho nàng câu chuyện rất mất mặt này, hy vọng có thể tranh thủ sự đồng tình của nàng, mùa đông sắp tới.

Trẻ nhỏ và người già đáng thương cần quần áo mới.

Nhưng Lạc Nữ Ái rất tức giận, giống như người mất mặt không phải mình mà là nàng vậy.

Nàng vẫn tức giận đang nói các loại nói gở gì đó như 'Ngươi tới trước thì giỏi lắm à', 'Len lén hạ thủ thật là đầy tâm cơ', 'Bắt nạt người khác đầu óc không tốt thì chiếm tiện nghi phải không', 'Tìm thủ đoạn lấy cớ thật hay'.

Tới đằng sau đó, thế mà lại thừa dịp lúc mình đang ngây ra trộm hôn mình với vẻ mặt tức giận.

Vẻ mặt rất đáng sợ, giống như muốn ăn tươi mình luôn.

Mình bị hù dọa không có né tránh lập tức được.

Đáng giận!

Mình rất không cao hứng bày tỏ, đây là nụ hôn đầu của mình, nàng làm như vậy là không tôn trọng mình.

Kết quả, nàng thế mà còn càng tức giận hơn.

Rõ ràng là nàng chiếm tiện nghi, tại sao còn phải phát giận chứ.

Tâm tư của nữ nhân quá kỳ quái, mình thực sự không tài nào hiểu nổi.

Cuối cùng, nàng bảo ôm nàng đi dạo một vòng trên núi Thanh

Viêm là tốt rồi.

Mình nghĩ vừa lúc thuận tiện đi xem đàn heo của mình, cũng không thiệt thòi, đáp ứng.

Hay lắm, mấy ngày không gặp, heo Thanh Viêm to ra gấp bội, mình đều phải ngửa đầu nhìn.

Đàn gà Thanh Viêm bị thả rông cũng cao như ngươi, có thể mổ vỡ đá để tìm đồ ăn.

Núi Thanh Viêm thực sự là bảo địa phong thuỷ, dù sao lớn như vậy, mình muốn nuôi thêm ít thứ ở nơi khác.

Chương 131. Nhật ký của Tiêu Thiên 2

Có điều Lạc Nữ Ái rất kỳ quái, vẻ mặt vẫn luôn rất nghiêm túc, cứ hết nhìn đông tới nhìn tây.

Nhưng núi Thanh Viêm hình như là một bảo sơn thật, sau khi vài chỗ nứt ra thì còn có thể thỉnh thoảng hiện ra kim quang lờ mờ.

Sẽ không phải có đại bảo tàng chứ?

Buổi chiều, ngự thư phòng .

Hình như Tử Nhược Yên thay đổi huân hương, ngửi rất thoải mái.

Mình nhàn rỗi buồn chán nhìn ghi chép của hoàng triều Đại Viêm trong quá khứ, cảm giác thật kỳ quái.

Trong lịch sử hoàng triều Đại Viêm tuy nhiều tai nạn, nhưng mỗi một lần đều sẽ thu hoạch tương đối khá.

Mỗi một lần Man quốc tiến công đều sẽ khiến ranh giới của hoàng triều Đại Viêm mở rộng.

Mỗi một lần Huyết Vân lâu hành động đều sẽ có mấy tên sát thủ chết mất, những sát thủ này đều là thổ hào, tài nguyên bên trong nạp vật giới phong phú đáng sợ.

Còn có Hắc Hồn điện, mỗi lần vùng đất Hắc Hồn bạo phát hỗn loạn, lan đến Nam Cương, đều phải khiến lượng lớn dân chạy nạn dũng mãnh tràn vào, đây không phải là sức lao động à?

Bên trong khẳng định có vấn đề, thế nhưng Huyết Vân lâu và Hắc Hồn điện đều bị tiêu diệt, Man quốc cũng chạy.

Đi đâu hỏi bây giờ?

Nghĩ đi nghĩ lại, mình cũng ngủ mất rồi.

Lần này tỉnh lại phát hiện miệng chảy càng nhiều nước miếng, lại còn ngọt ngọt nữa.

May mà lần này Tử Nhược Yên không nhìn thấy, nàng vẫn đang nghiêm túc phê duyệt tấu chương, thực sự là khổ cực mà.

Còn có, mứt hoa quả làm trên bàn của nàng cũng ngọt quá đi?

Đầu bếp trong cung này, thực sự không được.

Chung Dương Minh nhắm mắt lại cũng có thể làm món ăn ngon hơn.

...

Tiêu Thiên viết xong, sau đó thu quyển nhật ký vào bên trong không gian hệ thống, ngồi trước bàn rơi vào trầm tư.

Hoàng triều Đại Viêm, vì sao lại kỳ quái như thế nhỉ?

“Quên đi, quá mệt mỏi, ngủ thôi...” Tiêu Thiên vừa mới chuẩn bị tắt đèn thì thấy Nữ Đế ưu nhã tôn quý mặc long bào đang đứng ở cửa.

Trong tay, còn cầm rượu Nữ Đế Thanh Viêm.

“Bệ hạ, đô rượu của ngài không tốt mà vẫn còn uống nữa hả.” Tiêu Thiên lo lắng thay đối phương.

Sắc mặt Tử Nhược Yên nghiêm túc, trịnh trọng nhìn Tiêu Thiên: “Trẫm chẳng qua là cảm thấy, một số ngày sau này vẫn luôn

cần phải uống rượu, vừa lúc có người uống cùng, luyện đô rượu một chút.”

Giữa không trung trên núi Thanh Viêm.

Một bóng người chắp hai tay sau lưng quan sát phía dưới, ông mặc trường bào đen trắng, tóc buộc cao.

Trong con ngươi có hai khí âm dương lưu chuyển.

Ông có thể nhìn thấy thứ mà người bình thường không thấy được.

Chẳng hạn như...

Khí vận!

Trong mắt ông, những vết nứt trên ngọn núi bên dưới đang không ngừng phóng ra ánh sáng vàng.

Ánh sáng vàng này tỏa sáng lấp lánh, liên kết chặt chẽ với một bóng dáng ở hoàng cung bên trong hoàng thành.

Chẳng qua, người bình thường vốn không thể nhìn thấy ánh sáng vàng này.

“Chu Thiên Kỷ, ngươi thấy được những gì?” Lúc này, một bóng người bước đến từ hư không, đứng lặng bên cạnh ông.

Người tới không ai khác ngoài đương kim thừa tướng Lưu Ngạo Thiên của Đại Viêm.

Nam nhân được gọi là Chu Thiên Kỷ nhíu mày, lắc đầu: “Nhìn từ bề ngoài, có vẻ như thời gian thành thục của Phôi Thai Tiên Thiên đã đến trước thời hạn rồi.”

“Trước thời hạn? Làm sao có thể!” Lưu Ngạo Thiên không thể tin được, nghi ngờ Chu Thiên Kỷ đang nói hươu nói vượn: “Phôi

Thai Tiên Thiên sinh ra thuận theo trời đất, một khi thai nghén thành công sẽ trở thành thiên địa chí bảo, cầu mà không được."

"Phôi thai bảo vật hình thành từ trời đất có thời gian thành thục là cố định, nhanh hơn một phần hay chậm lại một khắc cũng không được."

Chu Thiên Kỷ cười nhạo: "Ngươi lại không nhìn thấy khí vận thì biết cái gì?"

"Chu Thiên Kỷ!" Lưu Ngạo Thiên híp mắt, nhìn chằm chằm đối phương quát khẽ.

"Làm gì, muốn đánh ta?" Chu Thiên Kỷ vuốt chòm râu, chậc chậc ra tiếng: "Đúng là thực lực của ngươi mạnh hơn ta rất nhiều, nhưng tất cả mọi người đều phong ấn cảnh giới, ai sợ ai chứ."

"Đương nhiên, nếu ngươi giải phong ấn đánh ta, vậy ta cũng chịu thôi, nhưng ngươi dám không?"

Lưu Ngạo Thiên nghiến răng, quai hàm căng cả ra, nhìn dáng vẻ hèn hạ của người trước mắt này, ông tức nhưng không có chỗ trút giận.

Rộng lượng, khoan dung...

Lấy đại cục làm trọng!

Sau khi tự thuyết phục mình trong lòng, Lưu Ngạo Thiên hừ lạnh: "Ta sẽ nói rõ việc này với Thiên Cơ các của các ngươi, phân biệt thật giả."

"Cáo trạng à, ngươi cứ việc đi đi, đổi thành người khác đến cũng thế thôi." Chu Thiên Kỷ nhếch miệng, nhìn chằm chằm phía dưới: "Thời gian phát triển của Phôi Thai Tiên Thiên gắn kết chặt chẽ với thời gian tăng tu vi của Nữ Đế Tử Nhược Yên, đó là việc cố định."

“Đây cũng chính là chỗ phát sinh vấn đề phiền phức, nàng vậy mà có thể đột phá lúc ở Bắc Cương kia.”

“Việc này sớm hơn hẳn một năm so với thời gian Thiên Cơ các bọn ta tính ra!”

“Quả thực kỳ kỳ quái quái, trừ phi tư chất của Tử Nhược Yên này đột nhiên tăng lên mới có thể xuất hiện tình huống như vậy.”

“Nhưng vấn đề là thể chất huyết mạch của nàng đã đạt đỉnh cao, sao có thể tăng lên nữa!”

Chương 132. Trẫm không xong rồi

“Còn có tên Diêm Vương kia, rốt cuộc là kẻ ngu xuẩn đến từ thế giới giới vực nào, làm xằng làm bậy, lại còn Đại Viêm là của hắn, phì!”

“Chuyện đã xong, để các chủ lão nhân gia ông ta nghiền chết cả vực Nam Hoang và hắn là được.”

Chu Thiên Kỷ lải nhải không ngừng, túm tóc mình, dường như đang rất bực tức.

Lưu Ngạo Thiên liếc mắt nhìn đối phương, đây là bệnh chung của đám người Thiên Cơ các kia, thích khống chế mọi thứ trong tay mình.

Một khi phát sinh chuyện ngoài ý muốn nào đó sẽ lập tức nôn nóng bất an.

“Vậy thì trước thời hạn sẽ tạo thành ảnh hưởng gì?” Lúc này, một giọng nữ tử lạnh lùng truyền tới từ bên cạnh.

Chu Thiên Kỷ và Lưu Ngạo Thiên ngẩng đầu nhìn qua thì thấy một nữ tử mặc quần áo da, mang bốt cao bước đi trên không trung.

“Tông chủ Thánh Ma tông?” Chu Thiên Kỷ nhìn nữ nhân này, dò xét từ trên xuống dưới.

Lưu Ngạo Thiên bên cạnh lại là lắc đầu: “Không phải, là tùy tùng bên cạnh nàng ta, danh hiệu là Lão Nhất.”

“Vấn đề này không phải việc nhỏ, nếu tông chủ của các ngươi đã ở đây thì sao lại không đến?” Chu Thiên Kỷ cảm thấy kỳ quặc: “Còn có chuyện gì quan trọng hơn việc Phôi Thai Tiên Thiên sắp xuất thế trước thời hạn chứ.”

Lão Nhất lạnh lùng nói: “Tông chủ có khách quý, tất nhiên không rảnh tới, việc này để ta tới thương lượng là được rồi.”

“Khách quý?” Khóe miệng Lưu Ngạo Thiên bên cạnh co quắp, quý cái rắm.

Rõ ràng nữ nhân điên kia đang đeo theo tên tiểu bạch kiểm nọ.

Đúng thật là đầu óc có bệnh, vậy mà còn xem trọng một nam nhân tầm thường hơn cả Phôi Thai Tiên Thiên.

Chu Thiên Kỷ lắc đầu, chỉ vào Phôi Thai Tiên Thiên phía dưới rồi nói: “Ảnh hưởng hay không ảnh hưởng, Thiên Cơ các bọn ta cũng chưa từng gặp phải, tuy đã làm loại chuyện tương tự.”

“Nhưng lần này rất đặc biệt.”

“Vẫn chưa thể làm rõ được đến tột cùng dị biến trước mắt này là tốt hay là xấu.”

Nói đến đây, Chu Thiên Kỷ chợt dừng lại, sắc mặt nghiêm túc hẳn lên: “Vấn đề lớn nhất chính là cái này thời gian thành thục của Phôi Thai Tiên Thiên không xác định được.”

“Không ai biết liệu tốc độ thành thục của nó sẽ tiếp tục gia tăng hay chậm lại, hoặc khôi phục thành tốc độ bình thường hay không.”

“Tóm lại, bất kể như thế nào vẫn tuân theo quy củ cũ, các bên hưởng theo mức đóng góp của mình, sau này đều dựa vào bản lĩnh mỗi người.”

Nói xong, Chu Thiên Kỷ cúi đầu nhìn xuống phía dưới, cảm khái: “Đáng thương cho những kẻ này, mạng sống bị rút ngắn vài năm.”

“Được rồi, xem cũng xong hết rồi, bản thân các ngươi ở đây chơi đùa đi, ta đi trước đây.”

Vừa nói dứt lời, Chu Thiên Kỷ lập tức hóa thành vệt sáng, chớp mắt đã lao về phương xa, biến mất nơi chân trời.

Dõi mắt nhìn theo đối phương rời đi, lúc bấy giờ, Lão Nhất mới quay đầu lại nhìn về phía Lưu Ngạo Thiên: “Gần đây biểu hiện của ngươi không tệ, tông chủ rất hài lòng.”

Nói đoạn, một bình ngọc xuất hiện trong tay Lão Nhất, nàng vung tay ném cho Lưu Ngạo Thiên.

“Đây là thứ gì?” Lưu Ngạo Thiên nhận lấy bình ngọc, nhíu mày hỏi.

“Mắt của con ngươi trị mãi không hết là do có độc, ăn đan dược này rồi sẽ khỏi ngay.” Sau đó, Lão Nhất nói tiếp: “Ý của tông chủ là làm việc tự nhiên hơn một chút.”

“Tiêu Thân Vương không chỉ một lần đề cập qua với tông chủ rằng dạo này ngươi cứ tươi cười như lão già biến thái, làm hắn rất không thoải mái.”

Sau khi thông báo xong, Lão Nhất tung người rời đi, biến mất ngay trước mặt Lưu Ngạo Thiên.

Lưu Ngạo Thiên cầm đan dược, đứng đón gió trên bầu trời, trường bào trên người tung bay phành phạch.

“Ta cười như lão già biến thái hả??”

“Tiêu Thiên, ngươi cái tên **!!”

Núi Thanh Viêm.

Trong suối nước nóng...

“Hắt xì!!”

Tiêu Thiên hắt hơi, cảm thấy kỳ quái: “Không hợp lý, ta sẽ không cảm lạnh, chẳng lẽ là có người mắng ta!”

Lạc Nữ Ái đang dựa vào thành suối bên cạnh Tiêu Thiên khẽ cười nói: “Chắc chắn là vì chàng mặc quần áo ngâm trong suối nước nóng này, bản thân ướt sũng bị gió thổi qua nên rét lạnh thôi.”

“Vẫn là nghe thiếp thân, cởi...”

Tiêu Thiên vội vàng ngăn cản, lời ngay lẽ phải: “Giá cả bao nhiêu, phục vụ thế nào, ngươi muốn chiếm hời của ta hả, không có chuyện đó đâu.”

“Huống chi, làm thế này còn có thể đề phòng hiểu lầm.”

“Nếu không mặc quần áo, lỡ như để cho người ta nhìn thấy thì giải thích thế nào cũng không xong.”

“Kỳ quái, sao nước trong suối nước nóng này càng ngày càng lạnh vậy?”

Tiêu Thiên vừa nói xong đã lập tức kinh ngạc phát hiện nước trong suối nước nóng này thế mà đang đóng thành băng!

Không đợi hắn kịp lấy lại tinh thần đã nhận ra mình đang bay lên, là bị Lạc Nữ Ái túm lấy nhảy ra khỏi đó rồi rơi vào suối nước nóng bên cạnh.

“Ái chà chà~ Dù sao cũng là phu quân của ngươi mà, không sợ khiến hắn chết cóng hay sao?” Lạc Nữ Ái che miệng cười khẽ, nhưng trong ánh mắt lại hiện ra vẻ gặp phải đại địch.

Phía đối diện nàng.

Nữ Đế mặt lạnh như sương, một thanh trường kiếm đột nhiên xuất hiện trong tay nàng, giọng nói nàng lạnh lẽo.

“Chung Linh, Lưu Diễm, trông chừng Thân Vương một chút.”

“Hôm nay trẫm muốn giết người!!!”

???

Chương 133. Ta mới không muốn tặng cho ngươi

Ma khí trong cơ thể Lạc Nữ Ái chấn động, áo choàng tắm trên người bốc lên khí nóng giúp hong khô nước, nhẹ nhàng khoan khoái, thoải mái dễ chịu.

“Tử bệ hạ nóng giận quá nha.” Lạc Nữ Ái xoắn tóc, khóe miệng khẽ vểnh lên: “Ngươi có bản lĩnh này không?”

Nói đến đây, Lạc Nữ Ái kéo tay áo lên đến, ngoắc tay với Tử Nhược Yên.

Tử Nhược Yên nhếch khóe miệng cười giễu, trường kiếm trong tay nàng chợt vung lên, đâm xuống mặt đất: “Có bản lĩnh hay không, thử một chút là biết ngay.”

Vụt!

Tử Nhược Yên khuỵu chân xuống, cả người xông về phía trước trong tích tắc, dùng tay làm đao chém tới nữ nhân trước mặt này.

Ngón út ngưng kết sương lạnh, lúc huy động còn làm cho cả nhiệt độ trong không khí cũng phải giảm xuống.

Nụ cười quyến rũ của Lạc Nữ Ái vang lên thành tiếng, nàng giơ tay lên trước mặt để đón đỡ.

Ầm!!

Hai cánh tay của cả hai đụng vào nhau, phát ra âm thanh va chạm đáng sợ, lực đạo truyền ra ngoài, mặt đất như thể bị nổ mạnh, cứ thế lún xuống một đoạn.

Lúc này, Lạc Nữ Ái vén vạt áo choàng tắm lên, dùng sức xoay người, đôi chân dài trắng muốt hệt như cây roi dài xé gió quất tới chỗ Tử Nhược Yên.

Tử Nhược Yên không hoảng không vội, hơi nghiêng người, hai ngón tay khép lại như kiếm, truyền kiếm khí lạnh lẽo vào đầu ngón tay, điểm vào chân roi đang đá tới kia.

Lạc Nữ Ái hừ nhẹ, ma khí trong cơ thể phun trào, nhóm lửa trên đùi nàng rồi biến thành ngọn lửa màu tím.

Xèo!!

Băng và lửa giao thoa khiến linh khí và hơi nước bốc lên cuồn cuộn, lơ lửng giữa trên không, che phủ hình bóng hai người vào trong.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, sương mù hơi nước này bị khí kình tựa lưỡi kiếm sắc bén chém ra, để lộ bóng người bên trong.

Hai bóng dáng cao gầy đang giao chiến kịch liệt.

Toàn thân Tử Nhược Yên tràn ngập khí lạnh thấu xương, tạo thành những bông tuyết tung bay giữa trời, nàng lấy hai tay làm kiếm, hoặc chém hoặc vung hoặc đâm hoặc chặt.

Tiến lùi có trật tự, biết co biết giãn, đường đường chính chính, vừa tấn công vừa phòng thủ.

Mà trên người Lạc Nữ Ái đối diện nàng thì không ngừng phóng ra những đốm lửa màu tím lẻ tẻ, khi nàng xoay người, đôi chân dài lúc thì quất tới như roi dài, lúc lại đâm thẳng như rắn lao đến.

Bóng dáng ma quái, liên miên không dứt, thoắt ẩn thoắt hiện, thế tiến công ác liệt.

Họ liên tục giao thủ với nhau, tốc độ cũng càng lúc càng

nhanh, cuối cùng đi đến cực hạn.

Tử Nhược Yên hít sâu, một tay tạo thành kiếm chỉ, tay còn lại khẽ vỗ nhẹ, linh khí tung hoành, hóa thành kiếm khí hàn băng bay thẳng về phía trước.

Lạc Nữ Ái cắn môi, dậm chân tiến lên, giơ chân dài lên cao, lòng bàn chân hướng lên trời, sau đó đột ngột đạp xuống, chém ra một đường lửa hình bán nguyệt!

Một lam một tím, một băng một lửa va chạm mãnh liệt, ầm ầm nổ tung.

Bão tố linh khí giống như gió lốc điên cuồng càn quét bốn phía, gần như muốn nhấc cả mặt đất lên.

Chung Linh và Lưu Diễm đã đi tới Tiêu Thiên trước mặt, đồng loạt ra tay ngưng tụ linh khí chắn ngay phía trước để tránh bị tác động.

“Thân Vương, hình như ngài gây ra hoạ rồi đấy ạ.” Toàn thân Chung Linh bùng lên ngọn lửa, ngưng tụ thành kết giới ngăn ở phía trước, lén lút nói với Tiêu Thiên đứng đằng sau.

Vẻ mặt Lưu Diễm bên cạnh ngưng trọng: “Thân Vương, nếu lát nữa bệ hạ muốn chém người, mong người thủ hạ lưu tình.”

“À, đúng đó ạ!” Chung Linh bừng tỉnh, quay đầu nhìn Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên: “...”

“Có điều, Thân Vương, chẳng phải ngài nói buổi sáng đi kiếm tiền mà ạ?” Lưu Diễm cau mày: “Sao lại...”

Nàng đã sớm biết tới suối nước nóng ở núi Thanh Viêm này, hôm nay không vào triều, nàng mới cùng Chung Linh, còn có bệ hạ

tới hưởng thụ thư giãn một tí.

Nào ngờ vừa đặt chân đến đây đã nhìn thấy một màn kích thích như thế.

May mà Thân Vương và nữ nhân kia đều mặc quần áo, không thì chỉ e kết cục sẽ càng thêm máu me.

“Ta quả thực đi kiếm tiền, nếu không, ngươi cho rằng tiền cho Chung Dương Minh là lấy từ đâu ra.” Tiêu Thiên thở dài, kể lại đại khái chuyện có liên quan đến Lạc Nữ Ái.

Nghe Tiêu Thiên kể xong, Chung Linh và Lưu Diễm liếc mắt nhìn nhau.

“Phụt phụt...”

“Các ngươi cười cái gì?”

“Không có ạ, chỉ là nghĩ đến chuyện cười mà thôi.” Chung Linh lắc đầu, nói với Lưu Diễm: “Lưu tỷ, ha ha, à thì ha ha ha ha, tỷ cảm thấy bệ hạ có thể thắng không?”

“Ha... Khụ khụ, chuyện này khó nói... Ha ha ha ha ha ha.” Lưu Diễm vừa nói vừa che miệng, nước mắt sắp lăn xuống hai má.

Đây chính là Chí Thiện Nhuyễn Phạn Thiên Tôn đó hả?

Tiêu Thiên nhìn hai người đầy mờ mịt, không biết các nàng đang cười chuyện gì: “Ta kiếm tiền làm việc tốt, các ngươi cười tới vậy là sao?”

Chung Linh và Lưu Diễm nghe Tiêu Thiên nói thế, thực sự nhịn không nổi nữa, đành cười lớn tiếng hơn.

“Thân Vương, ngài kiếm tiền... Thật sự quá vất vả.” Lưu Diễm lau nước mắt, bật ngón tay cái lên với Tiêu Thiên: “Ngài quả đúng là xả thân vì nghĩa, bội phục.”

Chung Linh ở bên cạnh mím môi, híp mắt, điên cuồng gật đầu phụ họa, chỏm tóc đuôi ngựa cao cao kia lung lay lia lịa.

Tiêu Thiên: "..."

Chương 134. Ta mới không muốn tặng cho ngươi 2

Ầm!!!

Lúc này, phía trước lần nữa truyền đến động tĩnh cực lớn, khí kình bộc phát đánh tan bụi mù đi hết, làm lộ ra cảnh tượng phía trước.

Hai nữ nhân lui ra sau, đứng ở hai phía đối diện nhau.

“Thực lực không tệ, thỉnh thoảng hoạt động gân cốt một chút cũng khá hay.” Lạc Nữ Ái nghiêng người, hai tay vây quanh trước ngực: “Đáng tiếc, có vẻ hôm nay ngươi không giết người được rồi.”

Tử Nhược Yên cười khẽ: “Trẫm vốn cho rằng ngươi là tiện tỳ ăn vụng, ngược lại không nghĩ tới ngươi thật sự có chút bản lĩnh. Có điều, Tiêu Thiên là người của trẫm, khuyên ngươi đừng nên có những tâm tư nhớ thương dư thừa này nữa.”

“Đương nhiên, có khi trẫm bận rộn việc triều chính, bỏ bê chuyện bầu bạn bên cạnh hắn, miễn cưỡng để ngươi làm tiểu tỳ nữ bưng trà rót nước, hầu hạ phu thê trẫm cũng không phải không được.”

“Tiện tỳ?” Lạc Nữ Ái híp mắt, che miệng cười khẽ: “Ài chà chà, thiếp thân cũng không giống như nữ nhân ngài, lén lút hôn người ta còn lừa người khác là ngủ đến chảy nước miếng, giả thanh cao!”

Σ(⊙▽⊙”???

Tiêu Thiên bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Tử Nhược Yên, trợn mắt ngoác mồm.

Biểu cảm của Chung Linh, Lưu Diễm và Tiêu Thiên giống y như nhau.

Mặt Tử Nhược Yên bắt đầu ửng đỏ có thể thấy bằng mắt thường.

“Nói hươu nói vượn, nếu trẫm cần có thể mạnh dạn tới, Tiêu Thiên hắn dám nói gì, cần... cần gì phải hôn trộm?” Mặt mày Tử Nhược Yên đỏ bừng, bỗng chốc vung tay lên, lớn tiếng phản bác: “Hắn chính là hay ngủ chảy nước miếng đấy.”

Chung Linh và Lưu Diễm cùng nhau che mặt, không phản bác được.

Bệ hạ, ngài thế này... giải thích gì vậy ạ.

Người bình thường có mấy ai tin được?

“ y dà, dọa ta một trận, ta đã nói làm sao có thể mà.” Tiêu Thiên vỗ đùi, bày ra dáng vẻ quả nhiên là vậy.

Chung Linh và Lưu Diễm nhìn qua Tiêu Thiên, im lặng thật lâu, sau đó thu hồi ánh mắt.

Xòe rộng hai tay.

Không có gì kỳ lạ, dù sao Thân Vương vốn cũng không bình thường cho lắm.

“Nè, ngươi đừng có được hời mà còn khoe mẽ.” Lạc Nữ Ái có chút khó chịu, nghĩ đến bị nữ nhân này đoạt trước, trong lòng nàng không kìm được lửa giận.

“Chiếm hời, buồn cười!” Tử Nhược Yên cười nhạo, khẽ nhếch cằm: “Tiêu Thiên là phu quân trẫm cưới hỏi đàng hoàng, nào đến

lượt ngươi khoa tay múa chân?”

“Trẫm chung chăn chung gối với hắn, chẳng lẽ ngươi cũng có ý kiến?”

Oành!

Nghe nàng nói như thế, đầu óc Lạc Nữ Ái thoắt cái trở nên trống rỗng, hệt như bị nổ tung.

Nàng... Nàng không phải chiếm hời.

Đây là ăn xong chùi mép!!!

“Khinh người quá đáng!” Lạc Nữ Ái gào thét, ngọn lửa màu tím gần như triệt để bao trùm cả người nàng tựa cơn bão xoáy.

Trong chốc lát.

Cốp... Cốp...

Tiếng bước chân thanh thúy, vang dội mà đến.

Đôi bốt đen có hoa văn vàng là thứ đầu tiên bước ra khỏi ngọn lửa màu tím, khoác tấm da đen lên đôi chân dài của nàng, ngọn lửa màu tím biến mất, lưu lại hoa văn hình ngọn lửa màu vàng.

Lớp da kéo dài lên trên bao phủ thân thể của Lạc Nữ Ái, tấm lụa mỏng màu trắng cũng được thêu hoa văn ngọn lửa vàng óng, rơi xuống từ vai rồi phủ trên người nàng.

Mái tóc dài màu tím suôn mượt xõa tung sau lưng, con ngươi màu vàng của nàng tràn đầy kiên định.

Bộp!

Trường liêm (lưỡi hái) bán nguyệt to màu tím đen nhanh chóng xoay tròn trong tay Lạc Nữ Ái, cuối cùng nàng được nàng

cầm chắc và vác sau lưng.

“Vất vả lắm ta mới tìm được người mình thích, ta sẽ không tặng cho ngươi, ta mới không muốn tặng cho ngươi!!”

Lạc Nữ Ái đột nhiên phát sinh biến hóa, làm nét mắt Tử Nhược Yên ngưng trọng, nàng bèn vung tay lên rút trường kiếm trên đất ra.

Bụp!

Khoảnh khắc nàng vừa rút trường kiếm lên, bóng dáng Lạc Nữ Ái đã xuất hiện ngay trước mặt.

Lạc Nữ Ái đá nhẹ vào đầu liêm đao bằng gót giày bốt đen trên chân mình, trường liêm bán nguyệt kia lập tức xoay chuyển.

Lưỡi liêm đao huy động kéo theo ngọn lửa màu tím bùng cháy, bổ tới chỗ Tử Nhược Yên.

Con ngươi Tử Nhược Yên co lại, vội vàng nâng cánh tay lên hướng về phía liêm đao đang bổ tới mình.

Khi mũi kiếm được vung lên, hơi nước trong không trung ngưng tụ thành sương lạnh, thân kiếm cũng bị bao phủ bởi những tinh thể băng ngưng kết từ linh khí, tỏa sáng lóng lánh.

Keng!!

Kiếm va chạm với liêm đao, tinh thể băng vỡ nát, dập tắt kha khá ngọn lửa màu tím.

Nhưng sức mạnh đáng sợ trên liêm đao lại truyền vào thân kiếm.

“A!” Tử Nhược Yên kêu lên đau đớn, giày vàng kim dưới chân vỡ vụn, để lộ đôi chân trần ra ngoài, mặt đất dưới chân nàng cũng nứt nẻ sụp xuống.

Nàng lập tức mượn lực, hai chân khẽ khuỵu xuống rồi phóng lên tận trời.

Tử Nhược Yên bay lên cao, hai ngón tay khẽ vuốt thân kiếm, tiếp đến liên tiếp huy động trường kiếm, kiếm khí lạnh giá trút xuống không ngừng như màn mưa.

Bịch!

Lạc Nữ Ái giẫm mạnh mặt đất, ngay sau đó cũng phóng lên trên không, trường liêm bán nguyệt trong tay xoay tròn như cối xay gió.

Binh binh bang bang!

Kiếm khí tinh thể băng đang rơi xuống liên tục bị đánh cho nát vụn, vốn không tạo thành bất cứ tổn hại gì cho Lạc Nữ Ái.

Chương 135. Hắn là phu quân của ta

“Cho dù ngươi đã là Nhập Thánh Cảnh cửu trọng, nhưng chung quy chiến lực vẫn không thể đánh đồng với Thánh cảnh thập giai đâu.” Lạc Nữ Ái lao tới trước mặt Tử Nhược Yên, nâng liêm đao trong tay lên cao.

Chặt xuống!

Keng!

Tử Nhược Yên nghiến răng cứng rắn chống đỡ kích này bằng trường kiếm hàn băng trong tay.

Khóe miệng nàng tràn ra máu tươi.

Lực đạo quá lớn, khí kình chấn động xông vào phế tạng.

Ngay cả nàng cũng chẳng thể chịu nổi.

Lạc Nữ Ái nhíu mày, lần nữa huy động trường liêm bán nguyệt bổ tới.

Tử Nhược Yên trên không trung vẫn kiên trì, ánh mắt kiên định, cầm kiếm ngăn trở đòn bổ mạnh mẽ và nặng nề này.

“Ái da da, ngươi phiền quá đi, sao mãi không nhận thua thế hả?” Lạc Nữ Ái nôn nóng bất an, trong tay trường liêm bán nguyệt trong tay điên cuồng chém về phía trước.

Tử Nhược Yên cắn răng không hề lên tiếng, múa trường kiếm kín kẽ như bưng, hết lần này đến lần khác chặn đứng thế công

mãnh liệt.

Nhưng suy cho cùng, chiến lực lúc này của Lạc Nữ Ái quá mạnh, không ngừng cắt nát long bào của Tử Nhược Yên, cứ thế làm lộ áo lót trường sam màu trắng của đối phương.

Thậm chí, tay cầm kiếm của Tử Nhược Yên cũng đang run rẩy nhè nhẹ, có chút không cầm nổi nữa.

Nhưng trên gương mặt kia vẫn quật cường nhìn chằm chằm Lạc Nữ Ái, sống chết không tránh né nửa phần, một mực trực diện cứng chọi cứng.

Lạc Nữ Ái cắn môi nhìn Tử Nhược Yên trước mắt, tâm tư phức tạp, cuối cùng thời điểm đang bổ tới thì bỗng vác trường liêm bán nguyệt ra sau lưng.

Nàng nâng chân dài lên cao rồi hung hăng ấn vào bả vai của Tử Nhược Yên.

Đùng!

Tử Nhược Yên văng ngược ra sau hệt như đạn pháo rồi ầm ầm nện trên vách núi đá.

Chung Linh và Lưu Diễm biến sắc, đang muốn lao ra lại bị Tiêu Thiên níu lại.

“Thân Vương, người...” Vẻ mặt Chung Linh thay đổi, nhưng vừa quay đầu lại đã nhìn thấy biểu cảm cực kỳ lạ lẫm của hắn.

Hết sức bình tĩnh, không có loại khí chất không đứng đắn, cũng chẳng có cảm giác là lạ kia.

“Tin tưởng bệ hạ của các ngươi.” Trong giọng nói của Tiêu Thiên tràn đầy tín nhiệm: “Nàng cũng không phải kiểu nữ nhân vừa dễ dàng gục ngã, dễ dàng chịu thua.”

“Lúc nàng bị người ta vạch trần ngay trước mặt vẫn sống chết không chịu thừa nhận, đã thế còn ngoài lạnh trong nóng chơi xấu đổ hết lên người ta nữa mà.”

Chung Linh và Lưu Diễm đồng loạt quay đầu nhìn chằm chằm Tiêu Thiên với dáng vẻ không thể tin nổi.

“Thân Vương, người...”

Tiêu Thiên nháy mắt với hai người: “Ở bên ngoài mà, nên cho nữ nhân một chút mặt mũi.”

Lưu Diễm và Chung Linh cùng ngạc nhiên: “Không phải, Thân Vương người...”

Hai người còn chưa kịp tỉnh táo lại thì đã phát hiện bản thân bị Tiêu Thiên túm cổ áo lôi dậy.

Kế tiếp họ bị đặt ra sau lưng hắn.

“Cứ xem đi...” Tiêu Thiên khoanh tay, nói với hai người Chung Linh, Lưu Diễm đang bày ra vẻ mặt mờ mịt ở đằng sau.

...

Phía trước, Lạc Nữ Ái đáp xuống mặt đất, nhìn xem Tử Nhược Yên đang lung la lung lay đứng dậy từ trong núi đá vỡ vụn trước mặt.

“Tại sao chứ? Ngươi sẽ chết đấy!”

Tử Nhược Yên hít sâu một hơi rồi ngẩng đầu nhìn Lạc Nữ Ái trước mắt: “Ở một khía cạnh nào đó, trẫm hiểu tâm trạng của ngươi.”

“Nhìn bóng lưng của hắn và nghiêm túc cảm nhận, ngươi sẽ phát hiện dường như hắn rất đau khổ, rất bi thương, hoàn toàn không phù hợp với xung quanh.”

“Nhưng hắn là đồ ngốc, thời điểm đối mặt với người khác chỉ biết luôn luôn cười ngốc.”

Nghe Tử Nhược Yên nói vậy, Lạc Nữ Ái nhớ tới lần đầu hai người gặp nhau trên núi Thanh Viêm.

Nàng đi theo Tiêu Thiên, nhìn bóng lưng tràn đầy hiu quạnh của hắn khi đi trên đường núi

“Đúng vậy, ta thích hắn trách mắng ta, sau đó không có cách nào bắt ta, chỉ đành nở nụ cười bất đắc dĩ.” Con ngươi màu vàng óng của Lạc Nữ Ái nhìn chằm chặp vào Tử Nhược Yên, chậm rãi lên tiếng.

“Cho nên, đêm hôm đó, trẫm...” Tử Nhược Yên nói đến đây lại bỗng khẽ lắc đầu.

Một lát sau.

Tử Nhược Yên ngẩng đầu lên bốn mắt nhìn nhau với Lạc Nữ Ái.

“Ta chuẩn bị trở về hậu điện tối tăm quạnh quẽ kia và một mình nghỉ ngơi giống như thường ngày, ngày mai lại một mình tiếp tục làm việc.”

“Nhưng hậu điện vốn tối tăm ấy giờ đây lại có ánh đèn ấm áp, bên trong viện vắng lặng ngày xưa giờ đã có hắn ngồi bên cạnh nồi đồng nóng hôi hổi, lộ ra một nụ cười xán lạn với ta.”

Khí tức trong người Tử Nhược Yên ào ào sục sôi, linh khí hàn băng trong đó không ngừng tỏa ra ánh sáng vàng.

Oành!!!

Núi Thanh Viêm chấn động, một vòng ánh sáng vàng kim phun trào ra, bay lên không trung rồi chiếu xuống người Tử Nhược Yên.

Ánh sáng vàng triệt để bao trùm cả người nàng trong chớp mắt.

Khí cơ càng ngày càng lan rộng.

Thánh cảnh thập giai!

Lạc Nữ Ái biến sắc, vội vàng thoái lui ra xa phía sau, đôi môi đỏ hơi hé mở, nhìn phía trước với vẻ kinh ngạc.

Vù!

Đôi chân trần trắng như tuyết bước ra trong ánh sáng vàng, theo Tử Nhược Yên thân thể từ kim quang ở trong một chút xíu lôi kéo ra.

Chương 136. Rõ ràng là người tôn kính nhất

Cột sáng hệt như dòng suối màu vàng kim không ngừng tuôn chảy trên người nàng, trang phục bó sát trắng nõn người bao bọc dáng người thướt tha của nàng.

Áo giáp có hoa văn vàng ánh lên sắc bạc lần lượt gắn kết lên người nàng, để vóc dáng hoàn mỹ của nàng càng thêm lộ rõ.

Ánh sáng vàng lưu chuyển gia trì cho trường kiếm hàn băng, còn đột nhiên mở rộng thân kiếm.

Đối diện.

Lạc Nữ Ái nắm chặt trường liêm bán nguyệt trong tay, toàn thân đột nhiên bùng lên ngọn lửa màu tím lan ra trên lớp da thuộc trong suốt, mái tóc dài màu tím tung bay nhảy múa.

Trận địa sẵn sàng.

Lúc này, Tử Nhược Yên đột nhiên mở hai mắt ra, lấp lóe ánh sáng vàng.

Đôi chân dài dưới váy đan xen, giày chiến trắng như tuyết bước từng bước về phía trước, đi tới bên cạnh đại kiếm vàng kim.

Tử Nhược Yên nhấc đại kiếm vàng kim trên mặt đất lên, trở tay xoay chuyển, cầm kiếm bằng cả hai tay và chĩa mũi kiếm tới trước mặt Lạc Nữ Ái.

Long khí quanh quẩn khắp người nàng, mái tóc dài vàng óng được ánh sáng chiếu rọi, tung bay trong gió.

“Hắn là phu quân của ta, ngươi đừng mơ nghĩ tới chuyện cướp đi hắn!!!”

“Bệ hạ quá ngầu rồi!!!” Chung Linh ở đằng sau nhìn Tử Nhược Yên hệt như nữ Võ Đế phía xa bằng đôi mắt lấp lánh ánh sao, thì thầm lên tiếng.

Lưu Diễm bên cạnh yên lặng cả buổi rồi bỗng nhiên nhìn về phía Tiêu Thiên: “Thân Vương, vừa rồi ngài không cho bọn ta tiến lên là vì đã sớm biết chuyện sẽ diễn biến như vậy ạ?”

“Nếu ngươi nói Lạc Nữ Ái đang trợ giúp Tử Nhược Yên đột phá cảnh giới thì đúng là ta đã biết từ sớm, nhưng ta không rõ chiến giáp đó là sao.” Tiêu Thiên vừa nói vừa nhìn về hướng dãy núi nơi xa.

Hắn có thể nhìn thấy ánh sáng vàng vấn vít nơi đó, đồng thời nó còn liên quan đến Tử Nhược Yên.

“Hả?” Chung Linh kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Thiên: “Thân Vương nói nữ nhân kia đang giúp bệ hạ đột phá cảnh giới ạ?”

Tiêu Thiên nhìn về phía trước và chẹp miệng ra hiệu các nàng nhìn kỹ.

Chung Linh và Lưu Diễm cùng nhìn tới giữa không trung đằng xa, nơi mà ánh sáng vàng lờ mờ ẩn chứa hàn ý đang điên cuồng va chạm với ngọn lửa màu tím.

Bóng dáng hai người giao thoa nhanh đến mức hoa cả mắt, khiến cho người ta đều chẳng thể thấy rõ.

Khí kình chấn động, màu tím sậm và màu vàng kim nhạt va chạm tạo ra ánh sáng chói chang tựa như pháo hoa rực rỡ, sáng ngời óng ánh.

“Quá... quá mạnh, căn bản không hề cùng cấp bậc chiến đấu

với lúc nãy nữa rồi.” Chung Linh cố gắng nhìn kỹ động tác của hai người, nhưng rất khó khăn.

“Nếu như vừa rồi nữ nhân kia ra tay với bệ hạ bằng lực loại lượng này, e rằng...” Lưu Diễm cũng có chút nghĩ tới mà sợ, đổ mồ hôi lạnh.

“Không sai, chiến lực Lạc Nữ Ái phát huy mạnh gấp mười so với vừa rồi.” Tiêu Thiên vừa nhìn trái ngó phải, vừa lấy khăn tay ra từ nạp vật giới.

“Nhưng sao lại thế ạ?”

Hai nàng nhìn về phía Tiêu Thiên, các nàng không hiểu tại sao nữ nhân gọi là Lạc Nữ Ái ấy phải giúp trợ bệ hạ đột phá cảnh giới.

“Lạc Nữ Ái vừa ra tay thì ta đã nhìn ra nàng ta cố ý tránh đi những chỗ yếu hại.” Tiêu Thiên lau sạch vết máu trên tay, xung phong làm người hướng dẫn lâm thời: “Cảnh giới của Tử Nhược Yên tăng lên quá nhanh.”

“Linh khí trong cơ thể bành trướng nhưng đều vô ích, Lạc Nữ Ái liên tục xuất kích là đang mài giũa và tác động nhằm trợ giúp nàng rèn luyện lượng lớn tăng vọt, cuối cùng thăng hoa tiến cấp.”

“Tâm tư của nàng ta rất đơn giản, không gì ngoài cảm thấy rằng chỉ cần đánh thắng được Tử Nhược Yên thì nàng ta sẽ cướp được ta, vô cùng ngây ngô.”

“Sau đó, nàng ta trợ giúp Tử Nhược Yên tinh luyện linh khí để tăng cảnh giới ngay trong quá trình đánh với đối phương, xem như lấy việc cướp đi ta để bù vào.”

“Nào ngờ Tử Nhược Yên không chỉ tiến cấp mà còn xuất hiện một bộ chiến giáp, làm cho chiến lực của nàng nhảy vọt đến trình độ này.”

“Nàng cũng không phải kiểu người chịu thua, cũng không biết sẽ đánh thêm bao lâu nữa.”

Chung Linh và Lưu Diễm nhìn Tiêu Thiên đầy hoảng sợ, không thể tin nổi.

Lẽ nào vị trước mắt này bị đổi thành người khác rồi?

Sao ngài có thể hiểu biết nhiều vậy!

Tại sao bình thường người...

Chung Linh còn chưa kịp lấy lại tinh thần, bỗng chốc ngạc nhiên mở miệng: “Thân Vương, người... sao trên tay người toàn là vết máu không thế?”

Lúc này, Lưu Diễm mới nhận ra Tiêu Thiên đang dùng khăn tay lau máu tươi dính trên tay.

“Dãy núi Thanh Viêm do ba mươi chín ngọn núi lớn tạo thành, hình như có một số người đang ẩn náu ở đó.” Tiêu Thiên tập trung ánh mắt vào trận chiến giữa hai nữ nhân không trung chiến đấu, chậm rãi xoa tay: “Động tĩnh chiến đấu bên này đã thu hút một vài người bí ẩn.”

“Dựa vào khí tức, hai mươi bảy người đang lén lút tới gần này đều có khí tức và cảnh giới không khác Tử Nhược Yên là bao, đều là Thánh cảnh.”

Tiêu Thiên nói thế làm cả Chung Linh và Lưu Diễm đều sợ hãi hoảng hốt.

Chương 137. Rõ ràng là người tôn kính nhất 2

Ẩn náu bên trong dãy núi Thanh Viêm?

Hai mươi bảy người đều là Thánh Cảnh?

Từ khi nào mà cường giả Thánh cảnh thập giai giống cải trắng quá vậy.

“Thế nên, Thân Vương người...”

“À...” Tiêu Thiên gật nhẹ đầu, sắc mặt âm trầm, khóe miệng nhếch lên: “Lúc đang nói chuyện với các ngươi, ta thuận tiện di chuyển tốc độ siêu cao qua đó xử lý.”

“Có lẽ bởi vì tâm trạng không tốt, không lựa chọn kỹ phương thức xử lý nên làm bẩn tay.”

Chung Linh mím môi, một phát túm lấy Lưu Diễm đang không dám thở mạnh kéo qua bên cạnh.

Giờ phút này, Tiêu Thiên trước mặt các nàng...

Rất đáng sợ.

Đặc biệt là biểu cảm âm trầm ngoài cười nhưng trong không cười kia, còn có khí tức nguy hiểm đang tràn ra, khiến cho người ta không rét mà run.

[Chủ nhân, ngài hãy tỉnh táo lại, nơi ngài đang ở không phải vị diện Trái Đất duy độ siêu cao.]

[Việc cha nuôi ngài điều động người vây giết chỉ là chuyện trong sự tình, những người này chỉ là thế lực sát thủ lạ lẫm.]

Hệ thống Vượng Tài đã biến thành giọng nói của thiếu nữ ngọt ngào lên tiếng nhắc nhở, vang vọng trong thức hải của Tiêu Thiên, cảm giác mát lạnh cũng dâng lên.

Mà trong chớp nhoáng này, Chung Linh và Lưu Diễm lập tức cảm nhận được không gian tĩnh mịch bốn phía phảng phất như đã khôi phục lại nhiệt độ ban đầu.

Cảm giác đáng sợ trên người Tiêu Thiên đã không còn sót lại chút gì.

"..." Tiêu Thiên lau trán, thở dài rồi quay đầu nhìn hai người Chung Linh, Lưu Diễm, lộ ra nụ cười xán lạn quen thuộc: "Thật xin lỗi, đầu óc có chút ngờ ngác, nghĩ tới một số chuyện không hay."

"Hù các ngươi sợ rồi à?"

Chung Linh và Lưu Diễm lắc đầu lia lịa như trống bỏi, bày tỏ bản thân hoàn toàn không bị hù dọa.

Tiêu Thiên thở hắt ra, bước tới đỡ hai người đang quỳ trên mặt đất lên.

Thật sự là tình cảnh đám người ẩn trong núi Thanh Viêm kia kéo tới rất giống chuyện lúc trước nên đã kích thích đến hắn.

Thấy Tiêu Thiên đã bình thường trở lại, Chung Linh và Lưu Diễm mới thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may Thân Vương không phải kẻ địch.

Xem ra, quả thực không thể để cho Thân Vương ra tay, nếu không kích thích đến hắn thì đúng là đáng sợ.

Chung Linh vội thoát ra khỏi chủ đề này, nàng nhìn hai người

còn đang chiến đấu giữa không trung: “Thân Vương, đến lúc đó làm sao tách được bệ hạ các nàng ra đây ạ?”

“Ta tự có diệu kế, trước hết không cần phải để ý, để các nàng đánh đến sảng khoái đi.” Tiêu Thiên chấn vỡ khăn tay, khoanh tay nhìn trên không.

Nội tâm thì lên tiếng.

“Vượng Tài, cảm ơn.”

Trong không gian thức hải, hầu gái mang tất đen nhẹ nhàng xoa đầu của linh hồn Tiêu Thiên trong lòng.

[Đừng khách sáo, thưa chủ nhân tôn kính.]

Không trung.

Trận đấu vẫn đang tiếp diễn.

Tử Nhược Yên hệt như nữ Võ Đế hàn băng ánh vàng, chỉ cần nàng vung tay, Băng Long vàng kim sẽ gầm lên và cuồn cuộn lao tới.

Trường long băng tinh màu vàng bay lượn hướng về phía trước giữa không trung, ầm ầm đụng vào người Lạc Nữ Ái.

Ngọn lửa tiêu tán, mà Tử Nhược Yên cũng đâm một kiếm ra.

Phập phập!

Thân kiếm rộng lớn xuyên thẳng qua thân thể Lạc Nữ Ái, máu tươi chảy ra từ vết thương.

“Đần độn!” Tử Nhược Yên sửng sốt, vội vàng rút trường kiếm ra: “Tại sao ngươi không né tránh?”

Phừng!

Đúng lúc này, hình bóng trước mặt nàng thình lình hóa thành hư ảo, cuối cùng tan vỡ thành những đốm lửa màu tím.

Một bàn tay mảnh khảnh đột nhiên nhô ra từ sau lưng Tử Nhược Yên, khẽ vuốt mặt nàng: “Ai da ~ Ngươi đang quan tâm ta đó ư?”

“...” Khóe miệng Tử Nhược Yên co rút, linh khí hàn băng màu vàng trong cơ thể chấn động, đánh văng Lạc Nữ Ái đang vuốt ve mình.

“Ai cho ngươi đụng chạm bừa bãi!” Mặt Tử Nhược Yên đỏ bừng, hung dữ nhìn chằm chằm Lạc Nữ Ái.

Lạc Nữ Ái vác theo trường đao bán nguyệt, dựng thẳng ngón út lên với Tử Nhược Yên: (￣▽￣~)~~

“Nhỏ quá đi!”

Gân xanh nổi đầy trán Tử Nhược Yên, nàng nâng trường kiếm lên, thẹn quá thành giận chém tới: “Trẫm cũng không phải bức tường như tiểu nha đầu Chung Linh kia, nhỏ chỗ nào!!!”

Bên dưới.

Tiêu Thiên suýt nữa đã sặc nước bọt của chính mình, hắn quay đầu nhìn Chung Linh.

Chỉ thấy tiểu cô nương mặc chiếc váy đỏ rực này đang nhìn lên trên không với nét mặt mờ mịt.

(o??□?`o)

Người làm nàng tổn thương sâu sắc nhất lại chính là người mình tôn kính nhất.

Chung Linh chợt nhớ tới cái gì, quay phắt sang nhìn Tiêu Thiên.

“Ngươi nhìn ta làm cái gì, tuy so sánh với bạn cùng lứa tuổi thì ta lợi hại hơn rất nhiều, nhưng tiếc rằng.” Tiêu Thiên lắc đầu, nhìn hai nữ đang đánh nhau trên bầu trời: “Đối tượng cạnh tranh của ngươi là tuyển thủ cấp quan trọng và tuyển thủ cấp không phải người đấy.”

“A a!!” Chung Linh không kiềm chế được nỗi lòng, vung quyền về phía Tiêu Thiên

Đáng tiếc, trán của nàng bị một ngón tay của Tiêu Thiên chặn lại, căn bản là không đánh trúng đối phương được, dáng vẻ vương bát quyền thuần túy là đánh trúng vào không khí.

Lưu Diễm ở bên cạnh cũng ôm đầu, dở khóc dở cười.

Chương 138. Áo da hay là áo lụa

“Thân Vương, ta vẫn còn phải nhắc nhở một chút, còn đánh tiếp như vậy thì sợ rằng sẽ chọc tới phiền toái không cần thiết.” Lúc này Lưu Diễm mở miệng lần nữa, nhắc nhở Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên lại ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Có vẻ như hai nàng đã xả cơn tức gần hết rồi, phương thức chiến đấu của họ đều bắt đầu xảy ra thay đổi, có ý muốn hạ tử thủ về phía ngực của đối phương.

“Ta nhìn thêm một lát nữa, chớ nóng vội.” Tiêu Thiên ra hiệu cho Lưu Diễm thoải mái, thả lỏng tinh thần, không nên quá khẩn trương: “Loại chuyện ngăn cản chiến đấu này đối với ta quá dễ dàng.”

Lưu Diễm nhìn Tiêu Thiên trầm mặc một lúc lâu.

Nàng xem như là thấy rõ rồi, Thân Vương căn bản là tặc muốn chết!

Có điều, thực lực của Thân Vương khủng bố như vậy, ngăn lại bệ hạ và nữ nhân kia đúng là rất dễ dàng.

Dựa theo suy đoán của nàng, Thân Vương hẳn là sẽ trực tiếp di chuyển với tốc độ siêu cao, trong nháy mắt đánh ngất xỉu hai người đi.

Tiêu Thiên chắp hai tay sau lưng, đứng ở phía dưới nhìn hồi lâu, cuối cùng hoạt động gân cốt một phen: “Không sai biệt lắm, đã đến lúc ngăn cản các nàng rồi.”

Lưu Diễm và Chung Linh đã sớm hóa đá bên cạnh quay phắt sang nhìn Tiêu Thiên.

Tới rồi!

Thân Vương lại muốn thể hiện ra thực lực đáng sợ của rồi.

Tiêu Thiên hơi điều chỉnh vẻ mặt, hết sức nghiêm túc chăm chú, vọt thẳng về phía trước.

Trên đường chạy tới, Tiêu Thiên là vừa chạy vừa phất tay, trong miệng càng lớn tiếng kêu to: "Dừng tay, các ngươi dừng tay lại, đừng đánh nữa, các ngươi đừng đánh nhau nữa."

Chung Linh, Lưu Diễm: "..."

Đay... đây là biện pháp của Thân Vương à?

Giữa không trung, Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái vốn gần đụng vào nhau, bên tai lại vang lên giọng nói của Tiêu Thiên, họ đồng thời ngừng lại.

Cự kiếm hai tay màu vàng và trường liêm bán nguyệt màu tím đậm chỉ thiếu một chút xíu xíu nữa thôi là sẽ đụng vào nhau.

Hai nàng cúi đầu nhìn lại, phát hiện Tiêu Thiên đang lo lắng chạy về phía bọn họ.

Có vẻ như là chạy quá gấp, Tiêu Thiên có chút vụng về lảo đảo một cái, trượt chân ngửa người sắp ngã về phía sau.

"Tiêu Thiên!" Sắc mặt Tử Nhược Yên thay đổi kịch liệt, kiếm vàng trong tay nháy mắt hóa thành lưu quang nhập vào bên trong cơ thể, biến mất không thấy gì nữa.

Mà thân hình nàng thì vọt mạnh lên, trong khoảnh khắc đã đi tới bên cạnh Tiêu Thiên, đưa tay bắt lấy tay của đối phương.

Phía trên, bởi vì chuyện trận pháp cổ trước đây nên biết Lạc Nữ Ái thực lực của Tiêu Thiên có vẻ như không kém, vì vậy đầu tiên là bất ngờ tại sao đối phương lại ngã xuống.

Mà khi nàng phản ứng lại thì đã muộn rồi.

“Ngươi... Ngươi... Ngươi lại đánh lén!!” Lạc Nữ Ái kêu lên thành tiếng, vội vã hóa thành tử quang lao xuống phía dưới, đi tới bên kia ôm lấy Tiêu Thiên.

“Hả?” Sắc mặt của Tử Nhược Yên túm lấy tay Tiêu Thiên vô cùng khó coi nhìn chằm chằm Lạc Nữ Ái phía đối diện.

“Hừ!” Lạc Nữ Ái lạnh lùng hừ, ôm Tiêu Thiên chặt hơn nữa, vô cùng có ý khiêu khích.

Tiêu Thiên cứ như vậy chạy đến, trong lòng âm thầm cảm khái.

Nam nhân chọn quần áo, nhất định phải chọn cho đúng.

Nếu như là áo da thì cảm giác sẽ hơi lạnh lẽo chút, thế nhưng rất trơn tru, sáng bóng rất sáng, trông rất xinh đẹp.

Thế nhưng áo lụa thì sao? Tuy hiệu quả cách nhiệt không tốt, nhưng rất ấm áp, cảm quang vô cùng tơ lụa.

“Quần áo không dễ mua, mà đã mua thì mua hai bộ một lần.” Tiêu Thiên thở dài.

Nghe thấy tiếng lầm bầm của Tiêu Thiên, hai nàng đồng thời cúi đầu: “Ngươi nói cái gì?”

Ánh mắt Tiêu Thiên nhìn Tử Nhược Yên bị ngăn cản chỉ có một nửa khuôn mặt, lại nhìn thoáng qua Lạc Nữ Ái bị ngăn cản chỉ còn lại phần trán.

Hắn có chút đáng tiếc: “Suối nước nóng đều bị các ngươi đánh

nhau làm biến mất rồi, sau này không thể ngâm nước được nữa."

Nghe đến suối nước nóng, sắc mặt Tử Nhược Yên trong nháy mắt đen lại, buông tay ra đứng dậy: "Suối nước nóng cơ đấy, trẫm thì lại nghĩ, không bằng ngươi ngâm cả đêm luôn đi, tối nay đều không cần trở về cung Thân Vương luôn."

"Lưu Diễm, để hắn ở nhà cũ của ngươi, dừng lại ở trấn Thanh Viêm đừng đi nữa."

Lưu Diễm nơi xa nghe thấy lời Tử Nhược Yên nói, biến sắc.

Nhà cũ của mình chính là ở trấn cũ của trấn Thanh Viêm, đã sớm hoang phế rồi, bệ hạ nghiêm túc thật đấy à?

"Bệ hạ, nồi lẩu buổi tối làm sao bây giờ?" Tiêu Thiên vội vã hô về phía Tử Nhược Yên.

Tử Nhược Yên cũng không quay đầu lại, nắm chặt hai tay: "Trẫm tự ăn!"

Tiêu Thiên nhìn Tử Nhược Yên đưa lưng về mình, nghẹn họng nhìn trân trối, quay đầu lại nhìn Lạc Nữ Ái: "Chuyện này, chuyện này, vậy ngươi..."

"Ai da, thiếp thân chợt nhớ tới buổi tối còn có chuyện, hình như không thể chiêu đãi Tiêu Thân Vương được rồi." Lạc Nữ Ái bỗng nhiên buông lỏng tay, mặc cho Tiêu Thiên nằm trên mặt đất: "Tiêu Thân Vương có thể hỏi hoàng đế bệ hạ người ta nha, dù sao cái gì cũng đều là nàng trước!!!"

Nói đến nơi này Lạc Nữ Ái nghiến răng nghiến lợi, hất mái tóc dài màu tím nện bước chân dài nghênh ngang rời đi.

Chương 139. Áo da hay là áo lụa 2

“Quay về hoàng thành!” Tử Nhược Yên quay đầu lại nhìn Lạc Nữ Ái còn chưa đi xa, lạnh lùng hừ, quát lớn với Chung Linh: “Buổi tối không cho phép Tiêu Thiên ở Chung phủ, đi!”

Nói xong, Tử Nhược Yên lập tức phóng lên cao, hóa thành kim quang biến mất ở nơi xa.

Mà bên phía Lạc Nữ Ái thì giày bó điểm xuống mặt đất, thân hình quỷ biến mất khỏi nơi này.

Sau khi hai bên đều đã đi xa, Chung Linh và Lưu Diễm mới đi đến trước mặt Tiêu Thiên.

“Thân Vương, bên phía nhà cũ...” Lưu Diễm thở dài, việc này náo lớn rồi đây.

Chung Linh cũng là bất đắc dĩ nhìn Tiêu Thiên: “Thân Vương, hình như ngài đã làm hư rồi.”

“...” Tiêu Thiên ngồi dậy, ngẩng đầu nhìn ý cười ở trong mắt hai người, lắc đầu nói: “Các ngươi không hiểu không trách các ngươi, thế nhưng muốn cười thì cứ việc cười đi, bộ dạng các ngươi nghẹn cười như vậy làm ta nhìn càng khó chịu.”

“Phụt... Ha ha ha ha...”

Vào đêm.

Khu vực trấn cũ của trấn Thanh Viêm, rất nhiều kiến trúc đều đã sứt mẻ không chịu nổi.

Nhà cũ của Lưu Diễm xem như là một trong số ít cái được bảo tồn hoàn hảo.

Tiêu Thiên quét tước sạch sẽ căn phòng, sắp xếp bàn ghế gọn gàng sau đó nằm xuống trên chiếc giường bên cạnh, hai tay gối ở dưới đầu.

[Chủ nhân tôn kính, có cần tôi mở ra hình thức trợ ngủ không ạ?]

"Không cần, ngày hôm nay ngủ trễ chút." Sau khi Tiêu Thiên nói xong thì nhắm hai mắt lại, hô hấp bắt đầu nặng nề, trong nháy mắt ngủ luôn.

Khi hắn ngủ chưa được bao lâu, cửa phòng bị linh khí màu vàng nhạt mang theo ý lạnh bao vây, lặng yên không tiếng động mở ra.

Tử Nhược Yên mặc bộ váy lụa trắng thêu hoa văn rồng vàng, mím môi đi vào trong phòng.

Mái tóc dài màu vàng óng nhạt đổi màu sau khi thăng cấp sáng sủa mượt mờ dưới sự chiếu rọi của ánh trăng.

Nàng vẫy tay một cái, đồng nồi và nguyên liệu nấu ăn của món lẩu khi ăn chung với Tiêu Thiên cũng đã được lấy ra từ bên trong nạp vật giới, sắp hàng chỉnh tề ở trên bàn dài.

"Phù..." Tử Nhược Yên khẽ thở ra một hơi, đi tới bên cạnh trên giường đất, nhìn Tiêu Thiên đã ngủ với hơi thở nặng nề bình ổn, tay nắm chặt góc áo.

Cuối cùng, nàng vẫn cúi người xuống.

Dường như đã nhận ra động tĩnh, Tử Nhược Yên vội vàng đứng lên lui về phía sau, đi tới bên cửa sổ chắp hai tay sau lưng nhìn ánh trăng phía ngoài.

Một lát sau, lúc này nàng mới xoay người, nhìn Tiêu Thiên mơ mơ màng màng tỉnh lại.

“Kì quái, tại sao ta lại chảy nước miếng rồi?” Tiêu Thiên liếm láp miệng, mơ mơ màng màng lẩm bẩm: “Thơm quá đi, thậm chí có nồi lẩu nữa, lẽ nào ta chảy nước miếng đều là do mùi thức ăn cả à?”

Tử Nhược Yên đứng bên cạnh cửa sổ nghe thấy lời Tiêu Thiên nói, hai mắt sáng ngời, xoay người lại.

“Thì ra là thế, trẫm vẫn còn kỳ quái tại sao ngươi ngủ một giấc lại chảy nước miếng, hiện tại cuối cùng cũng tìm được nguyên nhân, suy nghĩ cẩn thận thì cũng rất bình thường thôi, ai bảo ngươi ham ăn như vậy chứ?”

Tiêu Thiên ngồi trên giường vỗ đùi thật mạnh, bừng tỉnh hiểu ra: “Thì ra là thế, thì ra là như vậy à?”

Ngay sau đó, hắn giống như là phục hồi tinh thần lại, vẻ mặt ngớ ra nhìn Tử Nhược Yên.

“Bệ hạ, sao ngài lại ở đây?”

Nhìn Tiêu Thiên vẻ mặt mờ mịt đang tỉnh tỉnh mê mê nhìn mình, Nữ Đế không có hé răng, chỉ là ngón tay đang chắp sau lưng xoắn hết vào nhau.

“Dáng vẻ ngơ ngác đáng yêu thật đấy!!”

Nhìn Tử Nhược Yên đứng ở đó, nhìn mình chằm chằm vẫn không nhúc nhích.

Tiêu Thiên nhẹ giọng gọi: “Bệ hạ, trên mặt ta có thứ gì đó à?”

“Ừ? A... Khụ khụ...” Sự hoảng loạn lóe lên một cái trong mắt Tử Nhược Yên rồi biến mất, nắm tay ở trước miệng ho nhẹ hai

tiếng.

“Không có gì, trẫm chẳng qua là cảm thấy, ngươi thân là Thân Vương chính cung, coi như là mặt mũi của Đại Viêm, trong ngầm thì không sao cả, nhưng trước mặt người bên ngoài thì vẫn nên chú ý dáng vẻ một chút, không nên vẻ mặt dại ra, không ra thể thống gì.”

Nói xong, Tử Nhược Yên còn trịnh trọng gật đầu như thật.

“Chuyện này đúng là ta đã không cân nhắc đúng.” Tiêu Thiên chợt hiểu ra, vẻ mặt lập tức là nghiêm trọng hẳn lên.

“Trẫm không có khiến ngươi phải xụ mặt bây giờ.” Nhìn thấy đối phương bỗng nhiên nghiêm mặt, Tử Nhược Yên vội vàng nói.

Tiêu Thiên kỳ quái nhìn Tử Nhược Yên: “Thế nhưng vừa nãy rõ ràng bệ hạ...”

“Không phải trẫm nói, trong ngầm thì không sao cả à?”

“Nhưng lúc trước bệ hạ nói...”

“Câm miệng!!”

“Vậy...” Tiêu Thiên mím môi, dáng vẻ ngơ ngác, ngồi ở đó không lên tiếng.

Tử Nhược Yên mặt lạnh, hết sức nghiêm túc nhìn chằm chằm Tiêu Thiên, dáng vẻ như là rất tức giận.

Thế nhưng Tiêu Thiên tập trung tinh thần, thị lực lập tức xuyên mặt bàn, thấy rõ ràng vị Nữ Đế đại nhân sắc mặt nghiêm túc phía đối diện đang vui vẻ túm tay.

Thật lâu về sau, lúc này Tử Nhược Yên mới hài lòng thu hồi ánh mắt.

“Trẫm vốn dĩ không muốn tới, thế nhưng suy nghĩ kỹ càng, đường đường là Hoàng Đế Đại Viêm, sao có thể tự mình động thủ được?”

Chương 140. Bệ hạ ăn ngon không

“Huống chi, trẫm cũng không phải là người có lòng dạ nhỏ mọn gì, nhưng trách phạt là tránh không khỏi.”

“Bữa lẩu tối nay, chỉ cho ngươi đút trẫm ăn, không được tự động đũa!”

Tiêu Thiên nhìn dáng vẻ Tử Nhược Yên mặt ngoài thì bình tĩnh, trên thực thùy tai là đỏ ửng lên, cố nén cười, chắp tay nói: “Nữ Đế đại nhân của ta xin hãy yên tâm, bảo đảm cho ngài ăn cực kỳ ngon miệng.”

Tử Nhược Yên mới vừa gật đầu chuẩn bị nói gì thì phát hiện Tiêu Thiên cầm bát đũa, đặt mông ngồi xuống ghế bên cạnh mình.

“Ngươi...” Tử Nhược Yên mấp máy môi, nhìn Tiêu Thiên gần trong gang tấc, toàn bộ lỗ tai đều đỏ bừng: “Ngươi ngồi gần như vậy để làm gì thế?”

Vẻ mặt Tiêu Thiên nghiêm túc: “Bệ hạ, ngài xem ngồi xa thì không tiện cho lắm, lại còn dễ làm văng tung tóe nước dùng ra khắp mọi nơi nữa.”

“Ngộ nhỡ lúc ta đút cho bệ hạ, bởi vì cách xa nên chiếc đũa mất thăng bằng, thức ăn đã được xiên xong rơi xuống ở trên bàn bất kính đối với ngài lại chỉ là chuyện thứ yếu.”

“Quan trọng là lãng phí thức ăn, thì có lỗi với các bách tính đã cực khổ lao động cỡ nào chứ.”

“Bệ hạ ngài cảm thấy thế nào?”

Tử Nhược Yên chớp mắt mấy cái, dáng vẻ như vô cùng chấp nhận: “Trẫm cũng thấy thế, lẽ ra... lẽ ra nên như vậy.”

Hai người, cứ như vậy ngồi sát gần nhau.

Tiêu Thiên nấy xong thịt cuốn nhiều cay mà đối phương thích ăn nhất, không có vội vã đưa qua, ngược lại là đặt ở bên miệng nhẹ nhàng thổi thổi.

Tử Nhược Yên ngồi bên cạnh nhìn hành động này của Tiêu Thiên, nuốt nước miếng một cái, bàn tay dưới bàn nắm chặt.

Tiêu Thiên thổi trong chốc lát, một tay đỡ phía dưới, tay kia thì đưa đến.

“Bệ hạ, hãy há mồm nào, a ~”

Hai gò má Tử Nhược Yên nổi lên rặng mây đỏ, ăn thịt cuốn nhiều cay được đưa đến bên miệng, tinh tế nhấm nuốt.

Vị vừa lúc, độ ấm thích hợp.

“Ăn ngon không?” Tiêu Thiên nở một nụ cười sáng lạn với Tử Nhược Yên, hỏi.

Tử Nhược Yên chật vật dời ánh mắt ra khỏi khuôn mặt của đối phương, khẽ hừ hai tiếng: “Cứ như vậy đi, dù sao mới ăn một ngụm như thế, trẫm đâu đã nếm ra mùi vị gì?”

“Bệ hạ chờ một lát, sẽ xong ngay thôi.” Tiêu Thiên lập tức đáp ứng, đổ hết đồ ăn vào nồi để nấu chín.

Tử Nhược Yên nhìn Tiêu Thiên vội vàng như vậy, khóe miệng hơi hơi nhếch lên.

“Bệ hạ, lại nếm thử xem mùi vị thế nào?”

“Coi như cũng được.”

“Cái này thì sao?”

“Cũng miễn cưỡng đi.”

Lạch cạch.

Tiếng chiếc đũa rơi xuống đất vang lên, nét mặt Tiêu Thiên đầy tự trách, chợt vỗ đùi: “Đáng giận, sao ta lại vụng về như thế chứ, làm rơi cả đũa luôn rồi, đến cả chút chuyện nhỏ hầu hạ bệ hạ này mà cũng không làm được!”

“Việc nhỏ mà thôi, không cần tự trách mình như thế.” Nhìn thấy khuôn mặt tự trách ấy của Tiêu Thiên, Tử Nhược Yên nhẹ nhàng vỗ vai hắn, trấn an lên tiếng.

Vẻ mặt Tiêu Thiên khổ sở nhìn đồ ăn đã nấu chín trên bàn: “Tay ta thì bị bẩn rồi, cũng không thể lấy tay đút cho người ăn được đúng không?”

“Không sao, trẫm...” Tử Nhược Yên vừa nói, vừa chuẩn bị lấy bộ đồ ăn dự bị ở bên trong nạp vật giới ra.

“Có cách rồi, ta dùng miệng để đút không phải là được à.” Tiêu Thiên vỗ đùi, nhìn Tử Nhược Yên với gương mặt mau mau khen ta đi: “Bệ hạ, ta thật đúng là một tiểu quỷ nhanh trí.”

Động tác lấy đồ vật của Tử Nhược Yên chợt khựng lại, quay phắt đầu nhìn Tiêu Thiên.

Trên bàn, cách làm món thịt cuốn nhiều cay mà Tử Nhược Yên thích nhất vô cùng đơn giản, chính là quấn một lớp thịt quanh quả ớt cay mạnh bằng ngón út.

Mà Tiêu Thiên thì đang nhẹ nhàng cắn một đầu của quả ớt cay mạnh, ngẩng đầu rồi đưa về phía Tử Nhược Yên.

“...”Bàn tay dưới bàn của Tử Nhược Yên siết lại thật chặt, lần

đầu tiên bước chân lên chiến trường, lần đầu tiên bắt đầu tranh quyền với Lưu Ngạo Thiên trước đây, nàng chưa từng khẩn trương như vậy bao giờ.

“Không sao đâu, thật ra thì hắn rất ngây ngốc, không hiểu về phương diện này.”

“Có cái gì mà phải khẩn trương chứ, trẫm chính là hoàng đế đấy.”

“Cặp đũa rớt, tay bị dơ, dùng miệng để đút hợp tình hợp lý mà, hơn nữa... A ~~” Tử Nhược Yên kêu lên một tiếng đau đớn, trừng lớn hai mắt.

Tiêu Thiên lui trở về, giơ ngón tay cái lên hướng phía Tử Nhược Yên: “Bệ hạ, ăn ngon không!!”

“Cũng cứ như vậy đi, bình thường thôi.” Tử Nhược Yên nghiêng đầu đi, ánh mắt lại đang tỏa ra ánh sáng.

Cảm giác này...

Hoàn toàn khác với lúc len lén!!!

Tiêu Thiên nhìn dáng vẻ nói một đằng làm một nẻo của Tử Nhược Yên, cười trộm lắc đầu, nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Ở góc độ này, hắn có thể thấy rõ ràng mặt trăng tròn sáng trong ở bên ngoài.

Mặt trăng ở vực Nam Hoang này phải lớn hơn địa cầu rất nhiều, ánh trăng cũng càng sáng ngời, chiếu lên khí nóng đang bốc lên hôi hổi.

“Ánh trăng này, không tệ nhỉ...” Tiêu Thiên nhìn ngoài cửa sổ, không nhịn được lầm bầm lên tiếng.

Trong quá khứ hắn rất khó có được sự im lặng ngồi bên nồi

lẩu, nhìn bóng đêm bên ngoài cửa sổ, hưởng thụ sự tĩnh lặng vào lúc ban đêm như thế này.

Chương 141. Mộng đẹp vô ưu vô lo

Tử Nhược Yên nghe thấy giọng nói của Tiêu Thiên, cũng quay đầu sang, nhìn bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ.

“Thật là không tệ.” Tử Nhược Yên nhẹ giọng phụ họa.

Bốn phía rất an tĩnh, ngọn lửa dưới đáy nồi kêu lên xèo xèo, nước dùng trong nồi sôi ùng ục ùng ục.

Tử Nhược Yên mím môi, tay chống trên ghế hoạt động từng chút từng chút một, lặng yên tới gần hướng phía Tiêu Thiên.

Lúc này.

Dưới ánh trăng ngoài cửa sổ, bỗng nhiên có một bóng đen chạy tới cực nhanh.

Ngay sau đó, thân thể đầy đặn mặc bộ váy màu tím đậm xoay người một cái đã tiến vào trong phòng từ trước cửa sổ.

“Tiêu ca ca, thiếp thân mang theo rượu ngon, chúng ta...”

Giọng nói quyến rũ câu nhân chợt dừng lại.

Lạc Nữ Ái nhảy cửa sổ vào, trong lòng chính ôm một vò rượu, nụ cười tươi kiều mỵ trên mặt đột nhiên cứng ngắc.

Rầm!

Lạc Nữ Ái đi tới bên bàn, đặt mạnh vò rượu lên trên bàn, môi đỏ mọng khẽ nhếch, tức giận nói: “A, sao đồ bánh bao nhỏ nhà

ngươi lại ở đây vậy?”

“Vấn đề này, trẫm cũng rất muốn biết nữa, đồ bò sữa nhà ngươi!”

“Tóc vàng chết tiệt ngươi nói cái gì thế?”

“Trẫm đang nói ngươi đấy cái đồ lông tím!”

Bộp!

Hai vầng trán dí vào nhau, hai cặp mắt màu vàng óng lóe lên ánh lửa ở giữa.

Tiêu Thiên bụm mặt...

“Nghiệp chướng mà!”

Đầu của hai nữ nhân đụng vào nhau, ánh mắt như điện.

"Thật kỳ lạ, không phải Hoàng Đế giận dữ, không cho phép Tiêu ca ca hồi cung qua đêm ư?" Đôi môi đỏ mọng của Lạc Nữ Ái nhếch lên, châm chọc lên tiếng: "Còn cố ý căn dặn người khác không cho phép quay về Chung phủ, làm cả nửa ngày là vì gặp mặt riêng tư ở nơi này à?"

"Rốt cuộc là Hoàng Đế, Đế Vương tâm thuật, sâu không lường được."

Tử Nhược Yên lạnh mặt, hừ nhẹ: "Dù sao cũng hơn những người cố ý đổ thừa không đi nghe lén người khác nói chuyện, còn nói cái gì mà buổi tối có chuyện, đúng không?"

"Chuyện buổi tối của ngươi chính là lén lút đến tìm nam nhân của trẫm à?"

"Chậc chậc, nhưng theo như tình hình mà thiếp thân hiểu rõ, người chỉ lấy Tiêu ca ca ra làm bia đỡ đạn thôi đúng không?" Lạc

Nữ Ái nghiêng đầu, bẻ ngón tay nhắc tới: "Lưu thừa tướng vừa mới cầu thân cho con trai, đêm đó người sẽ thành thân, gạt quỷ à!"

"Mặc kệ hắn có phải là bia đỡ đạn hay không, ngay từ lúc hắn vào cung, sống là người của trẫm, chết là ma của trẫm." Tử Nhược Yên vung tay lên, chỉ vào Lạc Nữ Ái, sau đó tát một cái: "Lên mặt cho ai xem vậy, giỏi lắm à?"

" y da, người..." Lạc Nữ Ái che ngực, khó tin nhìn lấy Tử Nhược Yên: "Cẩu hoàng đế, ta không để yên cho người đâu!"

"Nữ lưu manh, ngươi làm gì, dừng tay lại cho trẫm?"

Bên cạnh, Tiêu Thiên trợn mắt há mồm nhìn hai người họ đánh nhau.

Nhìn không chuyển mắt, tập trung tinh thần, quá sợ hãi, hít một hơi khí lạnh.

Đặc sắc!

Cuối cùng, hai người họ đều có kết cục tóc tai bù xù, tạm thời hòa nhau.

"Nếu đánh tiếp như vậy, nhất định sẽ không có kết quả." Lạc Nữ Ái kéo váy sam lụa trắng ở trên ngươi, cau mày.

Tử Nhược Yên quấn váy bào màu đỏ tía, sửa sang lại mái tóc dài: "Thế nào, ngươi có cao kiến gì?"

"Đấu võ không được thì đấu văn!" Lạc Nữ Ái nói, vỗ vò rượu bên cạnh, khiêu khích ngoắc ngón tay: "Đấu rượu, người dám không, Tử màn thầu?"

"Nực cười, trẫm sợ ngươi chắc?" Trong lúc Tử Nhược Yên nói chuyện, cũng vung tay lên, nạp vật giới trên tay chợt lóe.

Đùng!

Một vò rượu đập lên trên mặt bàn.

Tử Nhược Yên hừ nhẹ, hất cằm lên: "Trộn lại uống, ngươi dám không, Lạc bò sữa."

"Chơi thì chơi, ai sợ ai chứ?"

"Đến đây!"

Hai người họ nói xong, đồng thời vung tay lên, đẩy nồi lẩu sang một bên.

Sau đó, bên trong nạp vật giới chợt lóe, hai hàng chén lớn đã được xếp chỉnh tề.

Hai người họ đồng thời dùng bàn tay trắng nõn mở nắp đậy ra, linh khí ma khí giao thoa, nước bên trong vò rượu bay lên, giao nhau hòa vào giữa không trung, cuối cùng rơi xuống trong hũ.

Tử Nhược Yên vung áo bào tím, trừng mắt nhìn Tiêu Thiên: "Tiêu lang quân!"

Lạc Nữ Ái hất lụa trắng, liếc về phía Tiêu Thiên: "Tiêu ca ca!"

Hai người họ nói xong thì thu hồi ánh mắt, nhìn nhau, trong mắt bắn ra hoa lửa.

Tử Nhược Yên: "Rót rượu!"

Lạc Nữ Ái: "Rót rượu!"

Tiêu Thiên: "..."

Tiêu Thiên có thể làm gì được chứ?

Chỉ có thể nghe lời hai bà cô này thôi!

Mùi rượu xông vào mũi, Tiêu Thiên nhanh chóng rót rượu

trong vò ra đầy chén.

"Đạo lý đi trước đến sau, trẫm cho rằng đặt ở đâu đều nghe được." Tử Nhược Yên bưng chén lên, uống một hơi cạn sạch.

"Vậy sao, nhưng thiếp thân lại biết một đạo lý khác, là đi sau vượt trước!" Lạc Nữ Ái nói xong, bưng chén rượu lên, hơi ngửa đầu.

"Trẫm khuyên ngươi một câu, dưa hái còn xanh không ngọt."

"Sao người biết là không ngọt, lỡ như ngọt thì sao?"

Bên này hai người họ, ngươi một lời, ta một câu, cả hai vừa giận, vừa uống.

Hai vò rượu, dựa theo cách uống của hai người họ, không qua bao lâu đã nhìn thấy đáy.

Nhưng dù là Tử Nhược Yên hay là Lạc Nữ Ái, mặt của hai người họ đều không đỏ cho lắm.

Chương 142. Mộng đẹp vô ưu vô lo 2

"Không ngờ tửu lượng của ngươi không tồi." Tử Nhược Yên hừ nhẹ.

Lạc Nữ Ái bẻ cổ: "Người cũng không kém."

"Tiếp không?" Tử Nhược Yên nói xong, nạp vật giới chợt lóe lên ánh sáng, trên mặt đất bên cạnh trực tiếp xuất hiện hơn tám vò rượu.

Lạc Nữ Ái buộc mái tóc dài sau đầu thành đuôi ngựa cao cao, sau đó vung tay lên, trên mặt đất cũng xuất hiện tám vò rượu: "Chơi!"

Lại giống như trước đó, bắt chước làm theo, nước rượu trộn lẫn nhau.

Lần này, hai người họ không chào hỏi Tiêu Thiên nữa, mà trực tiếp đổi cách khác.

Bọn họ bước ra khỏi phòng, đi đến viện tử ở bên ngoài.

Hai người họ không sử dụng linh khí, mà thuần túy là tỷ thí chiêu thức.

Ai thua một chiêu thì uống một ngụm.

Chiêu thức trên tay Tử Nhược Yên bất phàm, công phủ trên đùi của Lạc Nữ Ái rất cao, hai người họ lập tức đánh đến túi bụi ở trong viện.

Ai thua một chiêu thì trực tiếp xách vò rượu lên uống một ngụm.

Sau đó!

Ở phía cửa phòng, Tiêu Thiên ngồi trên bậc thang nhìn phong cảnh đẹp đẽ đặc biệt ở trong viện, chìm vào suy tư.

Bản thân chung quy vẫn là bị gạt, Tử Nhược Yên ba chén đã ngã, lúc này đã uống đến mấy vò rượu.

Kết quả còn có tới có lui với Lạc Nữ Ái?

Hơn nữa, Tiêu Thiên còn thắc mắc một vấn đề.

Lạc Nữ Ái ôm rượu đến tìm mình là có ý gì, hơn nữa mùi rượu này rất nồng đậm, say lòng người.

Nếu là như vậy thì thôi.

Nữ Đế đại nhân của ta ơi, bên trong nạp vật giới của ngươi sao cũng có rượu nồng độ cao vậy?

Ngay cả chén rượu cũng chuẩn bị sẵn.

Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái à, hai người rốt cuộc muốn làm gì?

Ngay lúc Tiêu Thiên suy nghĩ thì tiếng khóc phía trước đột nhiên khiến hắn tỉnh táo lại.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện hai người họ không ra tay nữa, mặt còn hơi đỏ, lắc nhau ngồi ở bên đó.

"Ta... cha ta đã mất tích rồi, mẫu thân cũng không thấy đâu, ngươi thảm bằng ta không?" Tử Nhược Yên đấm vào ngực Lạc Nữ Ái, run rẩy không thôi: "Ngươi còn đoạt Tiêu lang quân của ta!"

"Cha mẹ người tốt xấu gì cũng có thể sống sót, nhưng cha mẹ ta thì sao? Bọn họ đã đánh chết đối phương rồi!" Lạc Nữ Ái nức nở, cầm lấy tay của Tử Nhược Yên: "Người không thể nhường Tiêu ca ca cho ta ư."

"Đại ca của ta chết trận rồi!"

"Mấy ca ca của ta đều chết hết rồi!"

"Nhị ca của ta cũng mất rồi!"

"Mấy tỷ tỷ của ta cũng mất luôn rồi!"

Hai mắt của Tử Nhược Yên đẫm lệ, mơ màng nhìn Lạc Nữ Ái nửa ngày, đột nhiên đưa tay sờ đầu của đối phương: "Hình như ngươi thảm hơn ta một tí."

"Ta... ta..." Lạc Nữ Ái vươn tay kéo Tử Nhược Yên vào lòng, ôm đầu nàng khóc rống lên.

Sau khi hai nữ nhân này sỉn thì ôm nhau khóc thút thít, bất tri bất giác lại ngủ thiếp đi.

"???"

Tiêu Thiên bên cạnh hoàn toàn mơ màng.

Đây là tình tiết gì vậy!

Hai người đang làm gì thế, đấu coi ai thảm hơn à?

Tiêu Thiên đứng dậy đi đến bên cạnh hai người họ, hơi mở ra cảm giác quan thì phát hiện hai người này thực sự uống say ngủ như chết.

"Áp lực của các ngươi cũng lớn đó." Tiêu Thiên lắc đầu, hành động này của hai người họ là phát tiết áp lực trong lòng.

Hắn theo hai cô nương ngốc này, theo một ý nghĩa nào đó, cũng thuộc cùng một loại người.

Tiêu Thiên đi lên phía trước, vươn tay nhấc hai người họ lên khỏi mặt đất, một bên một người, kẹp phía dưới nách, đi vào trong phòng.

Sau khi nhẹ nhàng đặt hai người họ lên trên giường thì hắn xoay người rời khỏi căn phòng đi dọn dẹp viện.

Tiêu Thiên xé không gian ra, sau khi ném mấy vò rượu và rác vào bên trong, thì chống nạnh ngắm nhìn bốn phía.

"Ừm, sạch rồi!" Tiêu Thiên hài lòng gật đầu, trở về phòng.

Vừa vào phòng, Tiêu Thiên đã giật mình.

Trên giường, Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái giống như bạch tuộc, ôm lấy đối phương, nằm ngáy lớn tiếng.

Sợi tóc màu tím và vàng trộn lẫn lại với nhau, ánh trăng ngoài cửa sổ rọi lên trên người bọn họ, chiếu vào khuôn mặt đẹp đẽ có biểu cảm điềm tĩnh đó, khóe miệng còn chứa đựng nụ cười nhạt.

Cứ như giây phút này, hai người họ chìm đắm trong giấc mộng đẹp vô ưu vô lo.

"Đúng là..." Tiêu Thiên lộ ra nụ cười dịu dàng.

Mặt trời lên cao, ánh nắng sáng ngời ấm áp từ ngoài cửa sổ xuyên vào trong phòng, chiếu lên hai bóng người xinh đẹp trên giường.

Lúc này, tư thế ngủ của hai nữ nhân có thể nói là cực kỳ chật vật.

Lạc Nữ Ái nằm nghiêng, một chân đè nặng lên người Tử Nhược Yên, hai tay ôm cổ đối phương không chịu buông.

Về phần Tử Nhược Yên?

Thật ra nàng nằm rất nghiêm chỉnh, chẳng qua là tay để không đúng chỗ, thứ đang nắm cũng hơi sai sai.

Tựa hồ mơ thấy cái gì, tay Tử Nhược Yên bỗng bóp mạnh.

“Ưm...” Lạc Nữ Ái theo bản năng hất văng tay Tử Nhược Yên ra, mơ mơ màng màng mở mắt.

“Hừ...” Tử Nhược Yên không thoải mái xoay người, mí mắt rung động, mông lung nhìn về hướng đối diện.

Không biết từ lúc nào, hai người xoay người dựa vào nhau.

Chương 143. Nữ Đế Thánh Ma

Vèo!

Gần như là trong nháy mắt, cả hai đã hoàn toàn tỉnh táo, ngồi bật dậy. Hai người không hẹn mà cùng che miệng, trừng mắt nhìn đối phương.

Sau đó, lại đồng loạt xoay đầu, nhổ xuống mặt đất.

“Phì! Phì! Phì!”

“Nữ lưu manh nhà ngươi, bóp…ta thì thôi đi, còn hôn nữa!” Lạc Nữ Ái tức giận hét.

Tử Nhược Yên nghẹn đỏ mặt, giọng điệu hờn dỗi: “Rõ ràng là ngươi hôn ta, người ác cáo trạng trước hả?”

“Ta liều mạng với ngươi, con nhãi Tử bánh bao này!”

“Ây dô, mụ Lạc bò sữa này, trẫm sợ ngươi chắc?”

Trên giường, hai nàng tiếp tục đánh đấm, không ai phục ai.

“Mới sáng sớm mà tinh thần đã hăng hái thế à?” Tiêu Thiên mở cửa phòng, vừa đi vào đã bị một màn hương diễm trước mắt làm cho kinh ngạc, đứng đơ tại chỗ.

Ba người mắt to trừng mắt nhỏ, im lặng nửa ngày.

“Ta… ta xuống dưới, chờ các nàng ăn sáng.” Tiêu Thiên nói xong lập tức quay đầu bỏ chạy, không để cho hai người bất kỳ cơ hội phản ứng nào.

Trong phòng im lặng hồi lâu, Lạc Nữ Ái đột nhiên dựa sang bên cạnh, nhíu mày nói với Tử Nhược Yên: “Vừa rồi Tiêu ca ca hư thật đấy, nhìn chằm chằm vào thiếp thân không chịu rời mắt~”

“Biết nói đùa quá ha, rõ ràng là trong mắt Tiêu lang quân chỉ có trẫm. Vẫn xin người nào đó đừng tự nghĩ mình tốt đẹp quá.” Tử Nhược Yên hừ nhẹ một tiếng, kéo lại y bào.

“Tự tin thái quá không tốt đâu, ai lại thích nhìn bánh bao chứ?”

“Hôm nay trẫm phải xé nát cái miệng con bò sữa này mới được!!”

Hai bóng người xinh đẹp lại dây dưa triền chiến đấu với nhau, đánh đấm cực kỳ kịch liệt.

Bên cạnh khung cửa, nửa cái đầu của Tiêu Thiên bỗng chậm rãi ló ra, đôi mắt phát sáng lấp lánh, không thèm chớp luôn.

Sau nửa canh giờ.

Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái đều đã thay quần áo dự phòng trong nạp vật giới, thành thật ngồi ăn mì trong viện.

Rõ ràng là mì trắng nước trong nhưng hương vị lại dễ khiến người ta say mê vào trong đó, không thể tự kềm chế.

Hai nàng luôn đối chọi gay gắt, giờ cũng tạm rơi vào trạng thái hòa bình, yên tâm ăn uống.

“Mì Tiêu ca ca nấu ăn ngon thật.” Ánh mắt Lạc Nữ Ái sáng quắc, nhìn chằm chằm Tiêu Thiên.

Tử Nhược Yên cũng kinh ngạc nhìn về phía hắn: “Tiêu lang quân, tay nghề này của ngươi không thua Chung thúc tí nào đâu!”

“Biết một chút, biết một chút thôi.” Tiêu Thiên khoát tay, ý bảo

hai nàng khiêm tốn tí đi: “Chỉ cần các nàng thích, ta cũng rất vui.”

Lạc Nữ Ái đã ôm bát lớn, bắt đầu uống canh. Cả khuôn mặt như ụp luôn vào trong bát, bị che khuất hết.Tử Nhược Yên buông đũa, cảm thấy tò mò: “Nếu đã như thế, sao Tiêu lang quân còn phải bảo Chung thúc nấu cơm, sao không phải đích thân xuống bếp.”

“Đồ ăn người khác nấu lúc nào cũng thơm hơn mình làm.” Tiêu Thiên trả lời vấn đề của Tử Nhược Yên xong, lại quay đầu nhìn về phía Lạc Nữ Ái: “Người ăn chậm thôi, trông có ngốc không cơ chứ.”

“Không ai cướp với ngươi đâu!”

Lạc Nữ Ái buông bát, đưa lưỡi liếm sạch chút canh đọng bên khóe miệng. Đối mặt với lời trách cứ của Tiêu Thiên, nàng lộ ra nụ cười thỏa mãn: “Thiếp thân biết rồi.”

“Hừ!” Tử Nhược Yên ở bên cạnh lạnh lùng hừ một tiếng rồi bưng bát lên, đổ canh hết vào trong miệng. Sau khi làm một hơi húp sạch, nàng nhướng mày với Lạc Nữ Ái.

Tiêu Thiên ngồi đấy, nhìn xong cũng đơ hết cả người.

Đây là kiểu hiếu thắng kỳ quái gì vậy?

“Nếu... Trẫm... Khụ khụ, nhớ không nhầm ngươi không cha không mẹ, cũng không huynh đệ tỷ muội nhỉ?” Lúc nói đến đây, mặt Tử Nhược Yên có chút ửng đỏ.

Tuy hôm qua say rượu nhưng với tu vi của hai nàng, cẩn thận hồi tưởng thì vẫn có thể nhớ được đã xảy ra chuyện gì, không đến mức quên sạch.

Lạc Nữ Ái nhớ tới chuyện đêm qua, cũng có chút ngượng ngùng.

Mất mặt quá đi...

Sao lúc đó hai nàng có thể ôm ấp, an ủi nhau, còn khóc chung nữa chứ?

“Ngươi ở lại trong cung đi.” Lúc này, Tử Nhược Yên bỗng nhiên mở miệng nói.

Tiêu Thiên chợt quay đầu, không thể ngờ được mà nhìn Tử Nhược Yên: “???”

Lạc Nữ Ái cũng giật mình nhìn đối phương, sau đó che miệng cười khẽ: “Chẳng lẽ người đang đau lòng cho thiếp thân à?”

“Sao...sao có thể chứ! Sao trẫm có thể đau lòng cho con bò sữa chết tiệt nhà ngươi hả?” Tử Nhược Yên quay đầu đi, không đối nhìn vào Lạc Nữ Ái.

“Trầm chỉ cảm thấy nếu thả ở ngoài cung, nói không chừng ngươi sẽ chạy đi quyến rũ Tiêu lang quân.”

“Nếu ở trong cung, ngay dưới mí mắt của trẫm thì có cho ngươi cũng chẳng làm nên trò trống gì, không ăn vụng được.”

“Đúng thế, không phải là trẫm quan tâm ngươi cô đơn một thân một mình đâu.”

Tiêu Thiên ở bên cạnh che mặt, có chút bất đắc dĩ.

Bệ hạ ơi là bệ hạ, người dễ hiểu quá luôn á!

“Nói như vậy, thiếp thân sẽ không khách sáo nữa.” Lạc Nữ Ái nói xong, chớp mắt với Tiêu Thiên.

Ý khiêu khích rõ rành rành!

“Đến đây đi, trẫm sợ ngươi chắc?” Tử Nhược Yên vỗ bàn, nhìn chằm chằm vào Lạc Nữ Ái đang đứng đối diện: “Nếu muốn tranh,

đường đường chính chính mà làm.”

"Nếu ngay cả chút tự tin này mà trẫm cũng không có thì sao có thể làm hoàng đế Đại Viêm được chứ."

Chương 144. Ai lớn ai nhỏ.

Nói đến đây, cơ thể Tử Nhược Yên hơi nghiêng về phía trước, nhìn thẳng vào mắt Lạc Nữ Ái: “Sau này nếu trẫm và Tiêu lang quân có con, vừa hay ngươi có thể làm bà vú.”

Lạc Nữ Ái không nói gì mà chỉ im lặng nhìn Tử Nhược Yên, nghĩ đến tình báo và lời nói của đối phương.

Nàng cảm nhận được kiểu nói chuyện vịt chết còn mạnh miệng này chính là sự quan tâm của đối phương dành cho mình, khá là buồn cười.

…

“Hoàng đế thì có gì giỏi chứ.” Lạc Nữ Ái cười khẽ, tiến đến trước mặt Tử Nhược Yên: “Tính ra vẫn là ta rộng lượng hơn một chút. Dù người thua, ta cũng có thể cho để cho người làm thiếp.”

Nói đến đây, Lạc Nữ Ái bỗng nhấc tay, đẩy nhẹ cằm Tử Nhược Yên: “Người cũng lương thiện thật đó, Tử bánh bao.”

“Xì…” Tử Nhược Yên hất đầu, thoát khỏi sự đùa giỡn của Lạc Nữ Ái: “Ai lớn ai nhỏ còn chưa chắc đâu, công chúa mất nước ạ.”

Đêm qua, trước khi lén lút tìm Tiêu Thiên, Tử Nhược Yên đã đến gặp Lưu Diễm để lấy tin tình báo.

Đúng lúc này Lạc Nữ Ái bỗng mỉm cười, toàn thân bùng lên ngọn lửa màu tím, hừng hực thiêu đốt.

“Thấy Tử bánh bao ngươi đáng yêu quá nên ta cũng không giả vờ nữa, ngả bài luôn.” Theo âm thanh ngả ngớn của Lạc Nữ Ái buông xuống, liệt diễm bắt đầu tiêu tán dần.

“Ta chẳng phải công chúa mất nước gì đâu. Ta chính là Ma Đế của ma quốc Nguyên Thủy, bình thường ngoại giới thích gọi bản đế là...”

Lạc Nữ Ái chống một tay lên eo, để đối phương thấy rõ chiếc sừng với hoa văn Ma tộc uốn lượn trên đỉnh đầu mình.

Nàng cười như không cười nhìn Tử Nhược Yên, nói tiếp

“Nữ Đế Thánh Ma.”

Nữ Đế Thánh Ma?

Tiêu Thiên nhìn Lạc Nữ Ái, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc. Hai mắt hắn mở to, dán chặt vào chiếc sừng trên đầu đối phương.

Thì ra nàng không phải người!

“Ngươi...” Tử Nhược Yên thấy thế cũng kinh ngạc, nói không thành lời.

Đối phương giống hệt người Man, thế mà lại là dị tộc?

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy dáng vẻ kiểu này.

Nữ Đế Thánh Ma?

Hoàng đế?

Thế này không phải ngang hàng với mình à!

Hai mắt Tử Nhược Yên lập tức híp lại, tính cảnh giác tăng gấp đôi.

“Giống như ngươi đã nói: đường đường chính chính mà tranh. Bản đế che giấu cũng chẳng có ý nghĩa gì, không đúng à?” Lạc Nữ Ái ngồi xuống, hai chân vắt chéo lên nhau.

“Ngươi đúng là đã làm cho trẫm vừa kinh ngạc vừa vui mừng nha.” Tử Nhược Yên cũng ngồi xuống, mắt nhìn thẳng vào Lạc Nữ Ái.

“Người duy nhất khiến ta cảm thấy có lỗi chính là Tiêu ca ca.” Lạc Nữ Ái quay đầu, trong ánh mắt có chút sầu lo nhìn về phía Tiêu Thiên: “Không phải là Thiếp thân có ý giấu diếm. Ngoại trừ vấn đề thân phận, những chuyện khác trong nhà đa số đều nói đúng sự thật.”

“Hơn nữa thiếp thân là tộc nhân Thánh Ma. Đối với phần lớn Nhân tộc mà nói…Ở cùng với Ma tộc, không phải là chuyện có thể chấp nhận được.”

Đề cập đến chuyện này, trong lòng Lạc Nữ Ái thật sự có chút không yên.

Nàng rất sợ nhìn thấy sự chán ghét, nghi ngờ hay kiêng dè xuất hiện trong mắt Tiêu Thiên.

Thế nhưng khi Lạc Nữ Ái ngẩng đầu lên, nàng lại phát hiện: không biết Tiêu Thiên đã đi tới trước mặt mình từ lúc nào.

Sau đó, hắn đưa tay sờ cặp sừng trên đầu nàng

“Nếu thứ này bị gãy, có phải là sẽ đau lắm không?”

“Sẽ luôn mọc lại hả? Có cần đến hẹn lại đi mài không?”

“Nếu Ma tộc các ngươi muốn đeo trang sức, có khoan lỗ trên đó không? Khoan có đau không?”

Trong mắt Tiêu Thiên tràn ngập tò mò, đây chính là mỹ nữ Ma tộc hàng thật giá thật, còn sống sờ sờ đấy.

“Ma giác là dấu hiệu của tộc Thánh Ma bọn ta, cũng là phần cứng rắn nhất trên cơ thể. Nếu bị gãy thì chắc chắc sẽ bị đau, bộ

tộc chúng ta không có thói quen khoan lỗ trên sừng.” Lạc Nữ Ái thành thật trả lời vấn đề của Tiêu Thiên, sau đó khẩn trương hỏi lại: “Dáng vẻ này của thiếp thân… Tiêu ca ca sẽ không để ý chứ?”

Tiêu Thiên nhìn Lạc Nữ Ái, trên mặt đầy vẻ ngạc nhiên, thấy lạ: “Để ý cái gì?”

“Ta là kẻ thuộc tộc Thánh Ma chứ không phải Nhân tộc.” Lạc Nữ Ái trịnh trọng nhìn Tiêu Thiên: “Tiêu ca ca, chàng nhìn thấy sừng, nhìn thấy đuôi của ta, chẳng lẽ lại không có cảm giác kỳ quái nào ư?”

“Cái gì, ngươi còn có đuôi à?” nhất thời, Tiêu Thiên càng thêm hưng phấn, vội vàng chạy ra phía sau xem thử.

Quả nhiên, phía sau Lạc Nữ Ái có một cái đuôi dài màu đen, phía cuối là biểu tượng hình trái tim.

Sau khi thấy tận mắt, Tiêu Thiên thật sự kìm lòng không đậu: “Đẹp thật đấy!”

“???” Lạc Nữ Ái kinh ngạc nhìn Tiêu Thiên, phát hiện vẻ mặt đối phương không hề có chút giả tạo nào: “Tiêu ca ca, chàng không cảm thấy...”

Tiêu Thiên đột nhiên nhấc tay, chặt vào gáy đối phương: “Ta không cần ngươi cảm thấy, chỉ cần ta cảm thấy là được rồi. Đã nói không để ý chính là không để ý.”

“Không phải nói sẽ mọc sừng, mọc đuôi à?” Nói xong, Tiêu Thiên lại chặt cổ tay xuống.

Đùa thôi.

Chơi rắn, chơi trùng này kia, gì cũng có.

Chương 145. Ai lớn ai nhỏ. 2

Đối với người địa cầu mà nói, ma nữ bình thường có là gì chứ. Chỉ góp phần làm hưng phấn hơn thôi, được không?

“Nhưng mà...” Hai mắt Lạc Nữ Ái mê mang, ôm đầu đỏ mặt, nhìn đối phương như còn muốn nói điều gì đó.

Mà lúc này, Tiêu Thiên lại nâng tay lên.

Lạc Nữ Ái theo bản năng nhắm mắt lại, thả tay đang ôm đầu xuống, chuẩn bị nghênh đón công kích tiếp theo.

nhưng đau đớn trong tưởng tượng không hề ập đến, ngược lại, có bàn tay ấm áp đặt lên đỉnh đầu nàng.

Lạc Nữ Ái mở mắt, phát hiện Tiêu Thiên đang đứng trước mặt , mỉm cười nhìn mình.

“Ngươi họ Lạc, tên Lạc Nữ Ái, là người ta quen biết chứ không phải là tộc Thánh Ma gì đó.” Tiêu Thiên nói xong, nhẹ nhàng xoa đầu đối phương.

Cái đuôi nhỏ của Lạc Nữ Ái lập tức dựng thẳng, trong đôi mắt màu vàng chỉ có bóng dáng nam nhân này.

“Tiêu ca ca ~” Lạc Nữ Ái lấp lánh nước mắt, vui vẻ cười nhảy tót đến bên cạnh Tiêu Thiên.

Sau đó...Đụng phải một lồng ngực mềm mại.

Lạc Ái Nữ cảm thấy rất kỳ quái, ngẩng đầu lên thì thấy một khuôn mặt xinh đẹp nhưng lạnh như băng đang nhìn mình chằm chằm. Trán đối phương còn nổi đầy gân xanh.

“Đừng được một tấc lại muốn tiến một thước nha, Tử lông tạp.”

“Hả? Ngươi không biết quan sát bầu không khí đúng không? Lông vàng chết tiệt.”

“Miệng cứng đấy, chi bằng đến lúc đó ngươi cứ ở trong lãnh cung là được. Hợp với ngươi nhất luôn.”

“Ngươi là hoàng đế thì giỏi lắm à? Bản đế cũng là Ma Đế, có tin ta bắt ngươi về ma quốc Nguyên Thủy luôn không? He he he...”

Bốp!

Cái tát chấn động của Tử Nhược Yên giáng xuống, tranh cãi tạm ngừng lại một giây. Mặt Lạc Nữ Ái đỏ phừng phừng: “Bản đế liều mạng với ngươi!!! Con nhãi Tử bánh bao này, ngươi dứt khoát đừng kêu là Nữ Đế Đại Viêm, cứ gọi là Nữ Đế lưu manh là chuẩn rồi!”

“Trẫm đã nói từ lâu rồi, kêu ngươi đừng ở đó...” Tử Nhược Yên đang nói, sắc mặt lập tức thay đổi, “Ngươi... ngươi... làm cái... cái gì thế?”

Trong viện, hai vị Nữ Đế lại bắt đầu ầm ĩ, không ngừng tranh cãi.

Tiêu Thiên yên lặng đứng một bên nhìn. Cả nửa ngày sau, trong lòng mới thầm hô: “Vượng Tài!”

[Chủ nhân tôn kính, tôi ở đây.]

“Có thể ghi âm lại không?”

[Bắt đầu từ ngày hôm qua, đã ghi âm hết lại rồi.]

“...” Tiêu Thiên trầm mặc một lát, yên lặng đánh giá năm sao: “Lúc trước ta nói mi là hệ thống giọng nói trí năng, xin lỗi nhé!”

Một lát sau.

Cuộc chiến thứ tư của song đế đã hạ màn.

“Được rồi, nên nói chính sự rồi nhỉ?” Lúc này Tiêu Thiên bước lên phía trước, mở miệng nói với Lạc Nữ Ái: “Ngươi tự bại lộ thân phận, chắc không phải là vì muốn tranh cướp quần áo với người khác đấy chứ?”

Lạc Nữ Ái khụ nhẹ vài tiếng, chỉnh lại quần áo trên người Tử Nhược Yên rồi ngồi xuống cạnh bàn: “Đúng vậy. Sau này ta làm lớn, Tử bánh bao làm thiếp. Dù là người một nhà thì vẫn có vài lời phải nói cho rõ ràng.”

“Lạc bò sữa, ai lớn ai nhỏ còn chưa chắc đâu.” Tử Nhược Yên vỗ bàn, liên tục cười khẩy.

“Ai lớn ai nhỏ đã rất rõ ràng. Tiêu ca ca, chàng nói xem?” Lạc Nữ Ái vừa nói, vừa nháy mắt với Tiêu Thiên.

Tử Nhược Yên không nói chuyện, chỉ yên lặng nhìn chằm chằm vào Tiêu Thiên, sát khí tỏa ra bốn phía.

“Chúng ta vẫn nên nói về chính sự quan trọng trước đi thì hơn.” Tiêu Thiên vội vàng xua tay, ngăn cản dấu hiệu đại chiến lần thứ năm manh nha mở ra của song đế.

“Thiếp thân nghe theo Tiêu ca ca.” Lạc Nữ Ái nở nụ cười quyến rũ với Tiêu Thiên, nhỏ giọng thì thầm.

Tay Tử Nhược Yên khẽ run lên, chỉ hận không thể bóp chết ả nữ nhân này.

“Trước khi nói chính sự, Tử Nhược Yên, ta cần nói cho ngươi một chuyện.” Lạc Nữ Ái hít sâu một hơi, vẻ mặt trịnh trọng nhìn về phía đối phương.

“Ba nghìn thế giới giới vực chỉ là cách gọi trên khái niệm. Trên đời này có rất nhiều thế giới giới vực, hơn xa con số ba nghìn kia.”

“Nhưng nơi này, một khi quy tắc đổ vỡ, không gian bất ổn hay linh khí hỗn loạn thì sẽ bị phán là không thể sinh sống lâu dài được. Kiểu giới vực này gọi là hoang vực.”

“Vực Nam Hoang từng có tên là vực Nam Viêm.”

“Giới vực này từng được gọi là thế lực thống trị hoàng triều của đế quốc Đại Viêm. Có điều sáu vạn năm trước, đại chiến các thế giới giới vực đã đánh cho nơi này tan hoang.”

“Hai vạn năm trước, vực Nam Viêm đã được xác định là không thể sinh sống bình thường được, bị kết luận là giới vực hoang vu và đổi tên thành vực Nam Hoang!”

Nói đến đây Lạc Nữ Ái thở dài, ngồi xuống cạnh Tử Nhược Yên, nắm lấy tay đối phương.

“Tử Nhược Yên, thế giới mà ngươi sống từ nhỏ đến lớn… thật ra đều là giả dối!”

“Giả tạo...” Sắc mặt Tử Nhược Yên nặng nề, dường như đang tiêu hóa tin tức mang tới sự trùng kích thật lớn này.

Thật ra thì, khi Lạc Nữ Ái đề cập đến khái niệm giới vực hoang vu thì nội tâm của nàng cũng đã kịp chuẩn bị.

Nhưng câu nói sau cùng của Lạc Nữ Ái vẫn mang đến sự chấn động thật lớn cho nàng.

Chương 146. Một cuộc đời giả tạo bắt đầu rồi

“Mặc kệ giả tạo cũng thế, chân thực cũng vậy.” Tử Nhược Yên bắt đầu phục hồi tinh thần lại, kiên định nhìn Lạc Nữ Ái: “Trẫm, đều là Nữ Đế Đại Viêm, quân chủ của rất nhiều dân chúng hoàng triều Đại Viêm!”

“Thật không hổ là nữ nhân đoạt nam nhân cùng với bản đế, nhanh như vậy đã có thể ổn định tâm tính, rất giỏi.” Ánh mắt Lạc Nữ Ái khen ngợi, ôm Tử Nhược Yên: “Nhìn kỹ một chút, ngươi cũng không có hư hỏng như vậy nhỉ ~”

Lạc Nữ Ái ôm tay của Tử Nhược Yên, nhẹ nhàng nâng cằm của đối phương, lại gần bên tai của đối phương hà hơi như lan: “Cho dù sau này ngươi làm nhỏ, tỷ tỷ cũng sẽ không làm khó ngươi đâu ha.”

“...” Đôi môi đỏ mọng của Tử Nhược Yên co giật, hung tợn đưa tay chộp tới: “Trẫm thực sự là... muốn bóp vỡ đồ bò ngốc nhà ngươi!”

“A ~”

Tiêu Thiên nuốt nước miếng, yên lặng ở bên cạnh cái tiểu trong suốt vây xem.

“Được rồi, không lộn xộn nữa, nói chính sự.” Lạc Nữ Ái đỏ mặt, cầu xin tha thứ với Tử Nhược Yên: “Thật ra thì việc này, nguyên nhân gây ra có liên quan đến phụ thân của ngươi, Tử Đế Tôn.”

“Phụ hoàng?” Tử Nhược Yên nghe được tên của cha mình từ trong miệng Lạc Nữ Ái, có chút giật mình.

“Đầu tiên giống như Tiêu ca ca, thẳng thắn càng nhiều chuyện của mình hơn nha.” Lạc Nữ Ái quay đầu sang, nhìn Tiêu Thiên yên lặng lắng nghe ở bên cạnh: “Nguyên Thủy ma quốc trước đây, Ma Đế Ma Hậu đời trước cũng là cha mẹ của ta...”

Sau đó, Lạc Nữ Ái miêu tả đơn giản chca mẹ mình tự giết lẫn nhau như thế nào.

Nàng lại là một đường chinh chiến chém giết, dùng hai tay lấy được vị trí Ma Đế của Nguyên Thủy ma quốc bằng cách nào khi ở trong tình thế như vậy.

Cuối cùng, từ Thập Bát hoàng huynh sáng tạo Thánh Ma tông đã biết chuyện bên này, khống chế Hắc Hồn điện, cùng đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các mưu đồ Đại Viêm.

Tử Nhược Yên nghe xong câu chuyện của Lạc Nữ Ái, ánh mắt có chút dao động.

Hình như quá khứ của đối phương cũng không dễ dàng.

Hơn nữa thế mà lại là cùng năm với mình, đều là hai mươi tuổi, chỉ là lớn hơn mình một tháng.

Tuy cha mẹ anh em đối phương đều có cả, rồi lại không khác gì với chỉ có một mình.

Thậm chí có chút tương tự và tương đồng với tao ngộ của mình.

Thật là kỳ diệu.

Không chỉ có như vậy...

“Cho dù lớn hơn một tháng, tại sao lại lớn như vậy chứ, rốt

cuộc là lớn lên thế nào thế?" Tử Nhược Yên cau mày, có chút không nghĩ thông.

Lạc Nữ Ái thì tiếp tục mở miệng, nội dung trong lời kể kéo sự chú ý của Tử Nhược Yên về.

"Từ tình báo mà Thánh Ma tông dưới trướng hoàng huynh lấy được, nội dung ghi chép trong đó là vực Nam Hoang bị khống chế trong tay đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các."

"Một giới này, bị coi như là vùng đất thực tập, khảo hạch những người trẻ tuổi của song phương."

"Thuận tiện còn có thể tìm kiếm di tích, xem xem liệu có mò được vật gì tốt hay không."

"Một trăm năm trước, lại một lần thí luyện mở ra, người trẻ tuổi của đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các phát hiện ra một kỳ cảnh mới tinh."

"Ở trong giới vực thế giới hoang vu thế mà lại xuất hiện một khu vực hoàn hảo, không có không gian vỡ nát, không có tai kiếp trời đất, càng không có hoàn cảnh tan hoang."

"Non xanh nước biếc, chim hót hoa nở, khu vực kia quy tắc hoàn chỉnh, thiên địa không sứt mẻ, kỳ lạ cực kỳ."

"Sau đó, đệ tử thí luyện lần này của đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các thấy được một màn không cách nào quên được."

"Ở trung tâm địa giới, có một con rồng đã chết!"

"Vảy trên khắp người con rồng ấy có ánh lam, viền vàng, tản ra hàn ý, cơ thể vòng quanh lại trông giống như một ngọn núi to lớn."

"Sau khi những đệ tử ấy trèo lên núi lớn xác rồng thì nhìn ở

bên cạnh đỉnh đầu của con rồng ấy có một bông tuyết màu băng lam, bên trong đóng băng một bé trai."

"Trên bông tuyết có khắc tên của hắn."

"Tử Đế Tôn!"

Lạc Nữ Ái nói đến đây thì im lặng không nói gì nữa, nhìn Tử Nhược Yên trợn to hai mắt, tâm thần chấn động mạnh.

Nàng tin tưởng, đối phương cần hòa hoãn một chút để tiêu hóa hết tình báo này.

Mà Tử Nhược Yên đúng thật là rơi vào trầm tư, hai thế lực đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các phát hiện ra phụ thân của mình vào một trăm năm trước.

Thế nhưng trong Đế Hành truyền kỳ tái, khi phụ thân lập nước vào bốn mươi lăm năm trước thì chỉ mới hai mươi tuổi.

Nếu như ông ấy vẫn còn sống, hiện nay hẳn là 65 tuổi.

Hơn nữa Tiêu Thiên có từng đề cập, chuyện cha mình từng trải thực sự có chút cố ý.

"Cho nên, thế giới giả tạo, chính là bắt đầu từ sáu mươi lăm năm trước, tại thời điểm cha ta bị thu dưỡng có đúng không?"

Tử Nhược Yên khẽ phun ra một hơi, nhìn Lạc Nữ Ái ở trước mặt.

"Không sai, sau khi phát hiện ra phụ thân ngươi vào một trăm năm trước, đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các suy nghĩ rất nhiều biện pháp, đều không có cách nào di dời xác rồng, cởi bỏ đóng băng."

Chương 147. Một cuộc đời giả tạo bắt đầu rồi 2

“Cho đến khi loại chí bảo trời sinh đất dưỡng là Phôi Thai Tiên Thiên xuất hiện, tất cả bắt đầu xảy ra biến hóa.”

“Vật ấy, căn cứ vào chất liệu khác nhau thì có cách gọi khác nhau, lần này xuất hiện là Phôi Ngọc Tiên Thiên.”

“Phôi Ngọc Tiên Thiên xuất hiện, đóng băng bắt đầu tan rã, ý đế hoàng chí thuần chí chân tiết lộ ra từ trong cơ thể phụ thân ngươi, rót vào quá khứ.”

“Đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các lập tức hiểu ra, phụ thân của ngươi thế mà lại có huyết mạch đế hoàng của Nhân tộc chính thống, đồng thời vẫn còn thức tỉnh.”

“Luồng khí tức ấy kinh thiên động địa, vừa lúc bị Thập Bát hoàng huynh đi du lịch đến xung quanh đây của ta cảm giác được và tìm tới.”

“Tam phương cứ như vậy quen biết nhau.”

Sắc mặt Lạc Nữ Ái nghiêm túc, nhìn Tử Nhược Yên: “Huyết mạch đế hoàng, không cách nào cường thủ hào đoạt được, nhưng mà còn có biện pháp khác.”

“Thập Bát hoàng huynh kiến thức uyên bác, đọc thuộc lòng trân tàng các tộc, nghĩ ra một biện pháp để lợi dụng cha ngươi với mức độ lớn nhất.”

“Ngưng tụ quốc vận đế hoàng Nhân tộc chính thống, thêm vào thế lực của bản thân, được thiên địa tặng lại.”

“Kể từ đó, một người đắc đạo, gà chó lên trời.”

“Ví dụ như đế quốc Đông Viêm kia, cướp đoạt quốc vận Nhân tộc chính thống thành thục, hoàng đế chứng đạo, văn võ bá quan đều sẽ được quốc vận thêm vào cùng.”

“Hay hoặc là Thiên Cơ các nọ, được quốc vận như vậy thêm vào, thiên cơ yêu mến, như cá gặp nước!”

“Còn hoàng huynh của ta? Thánh Ma tộc có được quốc vận Nhân tộc chính thống, quả thực là vừa Thánh vừa Ma thứ thiệt!”

“Vừa lúc quốc vận Nhân tộc chính thống này quá mức tôn quý, đơn độc nuốt vào đều không thể chịu được, chia ra làm ba thì vừa vặn.”

“Hiệp nghị tam phương, đã được ký kết như thế.”

“Bên Thập Bát hoàng huynh phụ trách cung cấp pháp môn, cung cấp một ít tài nguyên song phương không cách nào lấy được, mua nô lệ bổ sung nhân khẩu.”

“Thiên Cơ các phụ trách quan trắc, tính toán, cùng với thiết kế quy trình ngưng tụ quốc vận.”

“Đế quốc Đông Viêm, thì lại là ra người xuất lực, lợi dụng kinh nghiệm của bản thân, bảo đảm một hoàng triều thuộc về cha ngươi có thể tạo dựng lên.”

“Khoảng cách thời điểm phát hiện ra phụ thân ngươi trôi qua tròn ba mười năm, đóng băng triệt để tan rã, ở bên trong khu vực đặc biệt của giới vực hoang vu này vang lên tiếng khóc to rõ ràng của phụ thân ngươi.”

“Một hoàng triều Đại Viêm như mặt trời sắp lặn, dần dần già đi được tạo dựng thành công.”

“Thập Bát hoàng huynh, hoàng đế đế quốc Đông Viêm, còn có các chủ của Thiên Cơ các, bọn họ phong ấn tu vi, tự mình tới đây.”

“Tự tay đưa phụ thân của ngươi Tử Đế Tôn tới cái thôn kia.”

“Đến tận đây, một cuộc đời giả tạo bắt đầu rồi.”

Rất lâu sau Tử Nhược Yên vẫn không thể hoàn hồn, hai tay siết chặt.

Toàn bộ đều là giả dối?

Hoàng huynh của Lạc Nữ Ái, còn có đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các trong miệng nàng đều là nhìn trúng huyết mạch của phụ thân.

Muốn mượn ông ấy ngưng tụ ra quốc vận chính thống sau đó lại cướp đoạt?

“Căn cứ vào đo lường tính toán của Thiên Cơ các, ít nhất cần phải tốn sáu mươi năm mới có thể khiến Phôi Ngọc Tiên Thiên hoàn toàn thành thục, ngưng tụ ra quốc vận chính thống.” Lạc Nữ Ái nhún vai: “Có điều, gần đây hình như đã xảy ra chút vấn đề.”

“Thời gian Phôi Ngọc Tiên Thiên thành thục hình như đang tăng nhanh.”

Tử Nhược Yên trầm mặc chỉ chốc lát, đột nhiên hỏi: “Phôi Ngọc Tiên Thiên trong miệng ngươi rốt cuộc là cái gì?”

“Cái đồ chơi này, ở ngay trên người của ngươi đấy.” Lạc Nữ Ái bỗng nhiên cười thần bí, chớp mắt với Tử Nhược Yên.

Tử Nhược Yên nhíu mày lại, không giải thích được.

Ở trên người nàng ư, sao nàng lại không biết?

Chờ một chút!

“Phôi Ngọc Tiên Thiên, chẳng lẽ là...” Tử Nhược Yên vội vã lấy ra một vật từ bên trong nạp vật giới.

Ngọc tỷ trấn quốc của hoàng triều Đại Viêm!

“Không tệ, ngọc tỷ trấn quốc của Đại Viêm chính là Phôi Ngọc Tiên Thiên đấy.” Lạc Nữ Ái nhìn ngọc tỷ trong tay Tử Nhược Yên: “Một khi quốc vận được ngưng tụ thành công, ngọc tỷ trấn quốc dựng dục thành thục.”

“Thì chính là thời điểm cướp đoạt quốc vận!”

Tử Nhược Yên trầm mặc trong chốc lát, ngẩng đầu nhìn Lạc Nữ Ái: “Nếu như bị cướp đoạt quốc vận thì sẽ phát sinh chuyện gì?”

“Lựa chọn khác nhau, tình huống khác nhau.” Lạc Nữ Ái vươn hai ngón tay: “Lựa chọn thứ nhất, quốc vận bị cướp đoạt, đại biểu cho hoàng triều Đại Viêm diệt vong.”

“Như vậy toàn bộ thần dân của hoàng triều Đại Viêm đều sẽ phải triệt để chết đi, chỉ để lại một mình ngươi thành một hoàng đế mất nước.”

“Lựa chọn thứ hai, chính là hoàng đế là ngươi lựa chọn chống đối cướp đoạt quốc vận bị phản phệ, bản thân hi sinh, bảo vệ cho những thần dân Đại Viêm ấy.”

Tử Nhược Yên cau mày: “Không phải ngươi nói tất cả mọi thứ đều là giả à, những người dân và quan viên không phải hẳn là cũng…”

“Sự tình là giả tạo, thế nhưng hoàng triều Đại Viêm lại thực sự tồn tại.” Lạc Nữ Ái lắc đầu, nhìn Tử Nhược Yên ở trước mặt.

Chương 148. Chân tướng của việc mất tích

“Ký ức của phần lớn người lúc đầu đều đã bị bóp méo qua, bọn họ chỉ biết mình là bách tính của hoàng triều Đại Viêm.”

“Dần dà, nhân khẩu tự nhiên cũng càng ngày sẽ càng nhiều.”

“Đám dân liều mạng như Man quốc, Huyết Vân lâu cùng với vùng đất Hắc Hồn đều là bị chộp tới từ địa phương khác, bóp méo ký ức, làm như thứ để điều hòa.”

Tử Nhược Yên trầm mặc, hít sâu một hơi, tiếp tục đặt câu hỏi: “Vậy thì xác rồng không cách nào dời đi được thì xử lý như thế nào?”

Đối với vấn đề này, vẻ mặt của Lạc Nữ Ái cũng hết sức đặc sắc, chỉ xuống dưới chân: “Nước đóng băng tan rã khiến cái xác rồng kia cũng phát sinh biến hóa.”

“Xác rồng kia thay đổi tư thế vòng quanh, giống như là bông tuyết đóng băng cha ngươi, nước sau khi nó hòa tan đã làm giãn cơ thể cứng ngắc của xác rồng.”

“Con rồng kia giãn ra, cuối cùng là hóa thành một dãy núi khổng lồ.”

“Chính là dãy núi Thanh Viêm!”

Tử Nhược Yên không thể tin tưởng: “Núi Thanh Viêm dưới chân chúng ta đây chính là con rồng trước kia ư?”

“Không sai, chỉ là gần đây trạng thái của núi Thanh Viêm

không thích hợp.” Nói đến này, Lạc Nữ Ái nhìn Tiêu Thiên: “Tiêu ca ca hẳn là biết, mấy nguyên liệu nếu ăn mà ngài nuôi cũng có biến hóa lớn đấy.”

Tiêu Thiên ở bên cạnh khẽ gật đầu, chợt hiểu ra.

“Khó trách mấy thứ được nuôi trồng trên núi này đều ăn ngon như vậy, cũng đặc thù nữa chứ, thì ra đằng sau lại có nguyên nhân này.” Tiêu Thiên ở bên cạnh, gật đầu không ngừng.

“Như vậy, lợn do ta nuôi, chẳng phải là hẳn là heo rồng? Gà rồng? Vịt rồng? Cá rồng?”

Tiêu Thiên trừng to mắt, dùng cổ tay chặt vào đầu Lạc Nữ Ái: “Đáng giận quá đi, sao ngươi không nói sớm một chút chứ, bán rẻ mất rồi!”

“He he he...” Lạc Nữ Ái ôm đầu, vừa cười vừa hơi chớp mắt hướng phía Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên bất đắc dĩ che mặt.

Đáng giận!

Chặt cổ tay đối với nữ nhân này căn bản không phải nghiêm phạt, mà là khen thưởng mới đúng.

Vì sao luôn luôn khống chế không nổi bản thân chứ!

“Không... không phải ta có vấn đề về tâm lý đấy chứ?” Tiêu Thiên sợ hãi cả kinh, suy nghĩ kỹ một chút, không ngừng lắc đầu: “Không có khả năng, tuyệt đối không thể mình hù dọa mình được.”

Tiêu Thiên đứng đó xoa mặt, Tử Nhược Yên thì đưa tay kéo Lạc Nữ Ái qua: “Như vậy sau đó lại xảy ra chuyện gì, ngươi có biết chuyện phụ hoàng mất tích không?”

“Hai hoàng huynh kia của ta...”

Lạc Nữ Ái nhìn ánh mắt bi thương của Tử Nhược Yên, học Tiêu Thiên xoa xoa đầu đối phương: "Phụ thân ngươi chắc chắn không có việc gì, căn cứ nội dung tình báo ghi chép."

"Phụ thân của ngươi, có thể là được mẹ ngươi cứu đi."

Tử Nhược Yên: "???"

Mẹ?

"Ta đọc nội dung ghi lại trong tình báo này, cũng cảm thấy rất không thể tưởng tượng nổi." Lạc Ái Nữ kỳ lạ, chậm rãi kể ra nội dung mà mình biết: "Chuyện ngưng tụ cướp đoạt quốc vận bị phụ thân ngươi phát hiện ra."

"Phụ thân ngươi che giấu tai mắt người khác, len lén rời khỏi hoàng triều Đại Viêm, tra xét hướng phía ngoại giới càng xa xăm."

"Mà ảo trận mê hoặc tâm trí thế mà lại mất đi tác dụng, khiến phụ thân ngươi thấy được tình cảnh chân thật của vực Nam Hoang."

"Các đệ tử thủ tịch dẫn đầu của đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các trong trận thí luyện phát hiện ra cha ngươi kia vẫn luôn giấu kín thân phận, tọa trấn ở Đại Viêm."

"Thật ra thì, hai đệ tử này ngươi cũng có biết, một người tên là Lưu Ngạo Thiên, Thừa Tướng Đại Viêm của các ngươi hôm nay, một người khác tên là Chu Thiên Kỷ, các chủ của Thiên Cơ các Đại Viêm các ngươi."

"Bọn họ không có cách nào, chỉ có thể ra tay muốn trấn áp phụ thân của ngươi."

Đồng tử Tử Nhược Yên co rụt lại: "Lưu Ngạo Thiên, Chu Thiên Kỷ!"

Quả nhiên là thế, tên Lưu Ngạo Thiên này chẳng những có vấn đề mà còn là vấn đề lớn như vậy.

Về phần Chu Thiên Kỷ kia?

Khi còn bé nàng có gặp qua, đó là khi phụ thân làm đại điển tế thiên thì đã từng mời đối phương đến xem lễ.

Không nghĩ tới thế mà lại là hai người này phát hiện phụ thân trước.

“Đang lúc hai người bọn họ sắp trấn áp được cha ngươi thì mẹ ngươi ra tay.” Lạc Nữ Ái tiếp tục mở miệng, kể lại tình cảnh lúc đó.

“Mẹ ngươi có thực lực vô cùng kinh khủng, cho dù là trong trạng thái phong ấn cảnh giới thì đều có thể lấy một chọi hai, ngăn trở Lưu Ngạo Thiên và Chu Thiên Kỷliên thủ tiến công.”

“Đồng thời khoảng chừng trên trăm người âm thầm cất giấu chiến lực Thánh cảnh đồng thời ra tay đều bị mẹ ngươi chém giết bốn mươi ba người, những người còn lại tuy sống, nhưng đều bị trọng thương.”

“Thế nhưng sau đó, một tay cũng bỗng nhiên xé rách không gian của khu vực kỳ lạ này, lăng không bắt đi phụ thân ngươi và mẹ ngươi, không thấy tung tích.”

“Sau đó tam phương hoàng huynh, đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các điều tra, hoàn toàn không có làm rõ ràng mẹ ngươi rốt cuộc có lai lịch thế nào.”

“Nàng lặng yên lẻn vào, trộm đi thân phận của một cô gái, quen biết mến nhau với phụ thân ngươi, cuối cùng sinh ra các ngươi.”

Chương 149. Rèn sắt vẫn cần bản thân có tay nghề

“Căn cứ vào dự đoán của hoàng huynh, có khả năng bối cảnh của mẹ ngươi hết sức đáng sợ.”

“Mỗi lần xuất thủ bại lộ chỗ ở của nàng, đại năng trưởng bối của gia tộc kia xé rách hàng rào của thế giới giới vực, mang bà ấy và phụ thân ngươi rời đi!!”

“Phụ thân ngươi hẳn là còn sống, đang ở trong thế lực chỗ mẫu thân ngươi.”

“Cụ thể bên đó đã chuyện gì xảy ra, tại sao không trở về tìm ngươi thì ta không biết.”

“Nhưng có thể dùng loại thủ đoạn này mang người đi, ắt hẳn là đến thế giới giới vực không tồi.” Nói rồi Lạc Nữ Ái cũng cảm khái không hiểu ra sao.

Sau đó, nàng lơ đãng thoáng nhìn, phát hiện trong mắt Tiêu Thiên bên cạnh, vậy mà lại lóe lên tia sáng ghen tị.

“Tiêu ca ca, chàng đang nghĩ gì đấy?” Lạc Nữ Ái trừng mắt nhìn.

“Hả?” Tiêu Thiên lấy lại tinh thần, đàng hoàng nghiêm túc nhìn Lạc Nữ Ái: “Ta đang suy nghĩ đế quốc Đông Viêm này, còn cả Thiên Cơ các nữa đều quá xấu xa rồi.”

“Sao có thể kiểm soát cuộc sống của người khác như vậy được, quá đáng!”

“May mà nhạc phụ đại nhân lấy được thê tử tốt, cũng thật đúng lúc, có vẻ nhạc phụ của nhạc phụ bên kia rất mạnh mẽ và rất lợi hại.”

Nói đến đây, Tiêu Thiên nhìn về phía Tử Nhược Yên, lên tiếng an ủi: “Cho nên bệ hạ à, xin đừng lo lắng, nhạc phụ đại nhân bị người ta kiểm soát cuộc sống, vất vả mệt nhọc nhiều năm như vậy.”

“Chí ít ngài ấy không cần lo cơm ăn áo mặc khi ở quê nhà của mẫu thân, cũng không cần phải lao tâm lao lực, có thể nghỉ ngơi thật tốt.”

Tiêu Thiên càng nói càng ghen tị, sao vị nhạc phụ này lại có mệnh tốt như thế chứ?

Wow.

Có thể xuyên qua vô số rào cản không gian của thế giới giới vực để đưa người đi, bối cảnh này, chỗ dựa này, bát cơm mềm này quả thực quá vững chắc.

Trong nhà nhạc mẫu lợi hại như vậy, chắc chắn hiện tại nhạc phụ không cần quan tâm bất cứ thứ gì nữa, vui đến quên cả trời đất.

Vui sướng đến mức không cần con gái mình luôn.

Tiêu Thiên bắt đầu nghĩ lại, tại sao mình không thể sống sướng như nhạc phụ thế kia.

Thậm chí, hắn còn phải chịu nhục chịu khổ, không nề hà vất vả đi tiêu diệt Huyết Vân lâu và Hắc Hồn điện, còn bị một vài kẻ bí ẩn khơi gợi ám ảnh tâm lý.

Dọa cho Chung Linh và Lưu Diễm suýt nữa sợ tới mức tè ra quần, quỳ rạp không dậy nổi.

Rốt cuộc vấn đề xuất hiện ở chỗ nào nhỉ?

Tiêu Thiên có chút không rõ ràng cho lắm, hắn chỉ muốn làm Thân Vương nhàn tản ăn cơm mềm, an phận thủ thường, làm việc thiện.

Nhưng luôn có người ép mình ra tay đánh chết bọn họ.

Hơn nữa, mình muốn tha cho bọn họ một mạng.

Đám người đó còn không đồng ý, nhất định phải lấy cái chết thể hiện rõ ý chí!

“Đúng là đau đầu, vì sao người mà ta gặp phải đều có đầu óc không bình thường chút nào hết vậy.” Tiêu Thiên xoa trán, chìm vào con ngõ suy tư.

Hai nữ nhân Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái nhìn biểu cảm nắng mưa thất thường của Tiêu Thiên, hai mặt nhìn nhau, không biết hắn đang thế nào.

Tiêu Thiên quay sang nhìn Tử Nhược Yên một hồi, lại nhìn Lạc Nữ Ái một lát, đầu óc lóe linh quang.

Chờ chút.

Tiêu Thiên đang rơi vào trầm tư bỗng hai mắt sáng rỡ.

“Vợ của ta, nàng không đủ mạnh!!” Tiêu Thiên đột nhiên đứng bật dậy, trong lòng gào thét, bất chợt bừng tỉnh.

Người xưa có câu nói rất hay, rèn sắt vẫn cần bản thân có tay nghề, cơm ngon thì phải nhờ phú bà mạnh!

Thật ra, Tử Nhược Yên đã nhận ra điều này rồi.

“Thì ra là thế, Tử Nhược Yên muốn Lạc Nữ Ái chuyển vào trong cung, ngoại trừ những ý nghĩa ở mặt ngoài kia, còn có

nguyên nhân sâu xa hơn.”

“Rốt cuộc Lạc Nữ Ái cũng là nữ tử, bàn chuyện động thủ động cước rất thuận tiện, thực lực lại không tệ, quả thực chính là mục tiêu đối luyện tuyệt diệu.”

“Các nàng thường xuyên bàn luận so tài trong hoàng cung, quen tay hay việc, chẳng phải thực lực sẽ nước lên thuyền lên hay sao?”

Tiêu Thiên hít một hơi thật sâu, thời điểm nhìn về phía Tử Nhược Yên, ánh mắt hắn tràn đầy khâm phục.

“Đúng là bệ hạ, quả nhiên ngày nghĩ sâu tính kỹ!” Tiêu Thiên ngồi xuống, bật ngón tay cái lên với Tử Nhược Yên, khen ngợi không thôi.

Tử Nhược Yên kinh ngạc nhìn Tiêu Thiên, nàng đã làm gì rồi, sao lại gọi là nghĩ sâu tính kỹ?

Tại sao tự dưng hắn lại bày ra dáng vẻ bất chợt bừng tỉnh này thế?

Đáng tiếc, thời gian hắn ngẩn ngơ suy nghĩ vừa rồi quá ngắn.

Trẫm chưa ngắm đủ!!

Lạc Nữ Ái bên cạnh cũng ù ù cạc cạc, không biết Tiêu Thiên bỗng nhiên làm cái gì.

Tâm tư của nam nhân này cực kỳ phức tạp, căn bản không nhìn thấu được.

Nhưng mà...

Đây cũng là điểm khiến nàng sa chân vào, tâm tư đen tối như vực sâu thăm thẳm, làm cho người ta mê muội chìm đắm.

“Khụ khụ!” Tử Nhược Yên tỉnh táo lại trước tiên, ho nhẹ rồi nhìn về phía Lạc Nữ Ái: “Sau khi phụ hoàng mất tích thì ta trở thành vật thay thế, đúng không?”

“Không sai, lựa chọn thay thế hàng đầu vốn là Thái tử, huynh trưởng của ngươi.” Lạc Nữ Ái xòe hai tay ra: “Nhưng huynh trưởng của ngươi cũng không có thức tỉnh huyết mạch Đế Hoàng Nhân tộc chính thống.”

Chương 150. Rèn sắt vẫn cần bản thân có tay nghề 2

“Sau đó nữa chính là nhị hoàng huynh của ngươi, nhưng tình huống cũng giống như vậy.”

“Lúc đầu, tam phương vốn có chút tuyệt vọng, thật sự không ngờ tới chuyện ngươi thức tỉnh vào hơn bốn năm trước.”

“Bốn năm trước...” Lạc Nữ Ái chống cằm bằng một tay, nhìn Tử Nhược Yên: “Đúng là rất có duyên, trước đó ta rơi vào tuyệt cảnh rồi cũng thức tỉnh vào bốn năm trước, sau đó mới ngồi lên vị trí Ma Đế này, giữ được tính mạng.”

“Bốn năm trước?” Tiêu Thiên bên cạnh nghe được khoảng thời gian này, bỗng nhiên lên tiếng nhắc tới: “Khéo thật, bốn năm trước cũng là lúc ta suýt nữa đã chết.”

“Hả?” Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái đều không hẹn mà cùng nhìn về phía Tiêu Thiên.

“Suýt chết ư, đó là chuyện xảy ra ở cái thế giới giới vực kia à?” Tử Nhược Yên nghĩ đến lai lịch của Tiêu Thiên bèn hỏi.

Lạc Nữ Ái cũng nhìn sang Tử Nhược Yên bên cạnh, thông qua tình báo, nàng đã biết Tiêu Thiên được bùa triệu hoán đưa đến.

“Xem như thế đi, ngày hôm đó rất thê thảm, trời mưa rất lớn, ta đang bị truy sát, đám người kia cực kỳ ác độc, ta bị chém hết mười mấy đao.” Tiêu Thiên kể rõ mọi chuyện bằng giọng điệu nhẹ nhàng, như thể người bị chém nhiều đến vậy không phải hắn, mà là người khác.

“Sau đó, ta được một cô bé cấp cứu...”

Tiêu Thiên nhớ rất rõ, hắn được cô bé tóc bạc kia giấu trong một góc hẻo lánh, đám người đuổi giết hắn ở đối diện, thế mà vẫn không hề phát hiện mình.

Hệt như bị mù.

Chính nhờ cơ hội thở dốc này mà Tiêu Thiên phá vỡ được ràng buộc của thể chất con người, trở thành đại tông sư nội ngoại kim tu có một không hai.

“Ồ? Cô bé kia có dáng vẻ thế nào?” Tử Nhược Yên hừ lạnh, hỏi.

Lạc Nữ Ái ở bên cạnh cũng nhìn chằm chằm Tiêu Thiên không buông: “Có phải sau đó nữa cô bé kia đã trở thành người rất quan trọng với chàng không?”

“Làm gì có, cô bé kia giống y như quỷ vậy, không thấy đâu nữa.” Tiêu Thiên nhíu mày, đến giờ hắn vẫn thấy rất kỳ quái.

Tại sao khi đó đám sát thủ kia lại không tìm ra mình, cho dù hắn trốn ở trong ngõ nhỏ, đêm mưa mờ mịt, nhưng cũng không đến mức làm cho người khác biến thành mù lòa chứ.

Kế tiếp cô bé kia rời đi thế nào, chính mình cũng không có phát hiện được.

Có điều...

Tiêu Thiên lộ ra vẻ mặt kỳ quái: “Trọng điểm không phải những chuyện chúng ta đã trải qua vào bốn năm trước, mà nằm ở chỗ chúng ta rất có duyên phận, rất giống nhau, đều là chuyển nguy thành an, tiến về phía tốt đẹp hơn.”

“Về phần dáng vẻ ra sao thì đâu đâu quan trọng gì mấy, tuy

mái tóc màu bạc rất hiếm thấy...”

Tiêu Thiên còn chưa dứt lời lại đột nhiên giật mình.

“Sao thế?” Trông thấy nét mặt kinh ngạc này của Tiêu Thiên, Tử Nhược Yên không hiểu ra sao.

Lạc Nữ Ái cũng chớp mắt, quơ quơ tay trước mặt Tiêu Thiên: “Tiêu ca ca, sao tự nhiên chàng ngốc ra đó vậy?”

“Dung mạo của cô ấy rất đẹp, có đôi mắt xinh đẹp rất giống người.” Tiêu Thiên nhìn hai mắt của Tử Nhược Yên và nói rồi lại nhìn sang Lạc Nữ Ái bên cạnh: “Hàng mày của cô ấy gần như giống ngươi như đúc, quyến rũ động lòng người.”

“Hừ!” Tử Nhược Yên quay đầu đi chỗ khác, không nhìn tới Tiêu Thiên: “Lại dùng miệng lưỡi ngọt xớt này lừa gạt trẫm à.”

Trong mắt Lạc Nữ Ái tỏa ra ánh sáng, nhẹ nhàng nhìn Tiêu Thiên chăm chú, cắn môi không nói lời nào.

Rất rõ ràng, các nàng cho rằng Tiêu Thiên đang muốn lấy lòng mình.

Tiêu Thiên xoa trán, cúi đầu, ánh mắt hiện ra một tia hoảng hốt.

Bởi vì hắn không phải lấy lòng các nàng.

Thiếu nữ tóc bạc khoảng mười sáu tuổi xuất hiện trong đêm mưa ở Trái Đất bốn năm trước kia thật sự có đôi mắt giống Tử Nhược Yên và hàng mày chẳng khác gì Lạc Nữ Ái.

Bịch!

Cảm giác chắc nịch bao trùm, Tiêu Thiên nhận ra Lạc Nữ Ái đã bổ nhào lên người mình từ phía sau không biết từ lúc nào.

“Thiếp thân vì Tiêu ca ca mà dốc hết át chủ bài, hoàn toàn hi sinh lợi ích của chính mình ra cả rồi, chàng không ban thưởng gì hết hả?”

Lạc Nữ Ái ôm cổ Tiêu Thiên, âm thanh khiến người tê dại.

“Ngươi... Ngươi... buông ra cho trẫm!!”

“Bản Đế mới không buông, lè!!”

Đại chiến lần thứ sáu của song Đế lần nữa bắt đầu.

[Vượng Tài...]

[Chủ nhân tôn kính, thời điểm Lạc Nữ Ái nhào về phía ngài, ta đã dự đoán từ trước và sớm ghi hình lại rồi.]

“Ngôi sao khen ngợi, tại sao lại không thể cho một trăm triệu?

???

Trong sân, hai nữ nhân đang đánh qua đánh lại, bàn luận quên cả trời đất.

Đúng như lời Tiêu Thiên nói, hai nữ nhân này có không ít kinh nghiệm chiến đấu, tư chất hơn người.

Trong lúc giao thủ thường xuyên căn cứ vào diễn biến và suy một ra ba, thật sự có tác dụng tăng cường thực lực.

[Vượng Tài, có cách nào có thể tăng cường thực lực cho Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái không?] Tiêu Thiên bỗng nhiên đặt câu hỏi cho hệ thống trong lòng.

[Chủ nhân, ngài đã bắt đầu tăng cường thực lực của họ rồi.]

[Khi ngài có ý tốt đối với một người, dựa vào độ phù hợp linh hồn, lập trường của ngài sẽ bao phủ đối phương và thăng cấp cải

thiện đối phương.]

Chương 151. Ta muốn tha cho họ một con đường sống

[Ví dụ như độ phù hợp linh hồn giữa Chung Linh và ngài là 71%, với Lưu Diễm là 54%, trường lực của ngài đang giúp các nàng không ngừng tiến hóa.]

[Tất nhiên, hiệu quả sẽ càng tốt hơn nếu phối hợp luyện võ với chủ nhân ngài.]

Tiêu Thiên rất bất ngờ, còn có loại chuyện này nữa à?

Chả trách lúc hắn dạy bọn họ luyện võ lại có hiệu quả tốt ngoài dự liệu, hóa ra do mình là hào quang buff di động.

[Hiện giờ còn những ai được trường lực của ta cải thiện, độ phù hợp linh hồn là bao nhiêu?]

[Độ phù hợp linh hồn của Tử Nhược Yên là 105%, độ phù hợp linh hồn của Lạc Nữ Ái là 102%, Chung Dương Minh là 90%.]

[Cái qué gì đây, Chung Dương Minh là bao nhiêu, 90% hả?] Tiêu Thiên giật nảy mình.

Chuyện gì thế này, một vị đại lão gia như Chung Dương Minh lại có độ phù hợp cao như vậy là có ý gì.

[Chủ nhân chỉ cần thường xuyên ở bên cạnh các nàng sẽ tự nhiên giúp các nàng tiến bộ ạ.]

[Tốc độ ngưng tụ của quốc vận sẽ gia tăng, cảnh giới của Tử Nhược Yên nhanh chóng tăng tiến đều nhờ có sự hiện diện của ngài.]

[Hể?] Tiêu Thiên khẽ sửng sốt, nhìn xem Tử Nhược Yên đang bị Lạc Nữ Ái kẹp bằng hai chân: [Chuyện này còn liên quan đến ta ư?]

[Đế quốc Đông Viêm... Thiên Cơ các... Thánh Ma...] Tiêu Thiên lắc đầu: [Không được, Thánh Ma tông là nhà mình.]

[Chủ nhân, chưa đủ chi tiết về đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các, không có cách nào tiến hành chỉ dẫn.]

[Ngài có thể thu thập dữ liệu của Lạc Nữ Ái, có điều có lẽ hai thế lực này không ở vực Nam Hoang.]

[Nếu muốn đi qua đó tiêu diệt bọn họ, có thể sẽ phải du hành vượt thế giới giới vực.]

[Làm gì, ngươi có ý gì, cái gì gọi là đi tiêu diệt bọn họ hả?] Tiêu Thiên trừng mắt, trong lòng rất bất mãn: [Ta đây cần phải phê bình giáo dục ngươi, ta không đồng ý làm mấy việc chém chém giết giết đâu nhé.]

[Vả lại, bạo lực như vậy, dạy hư trẻ em thì sao?]

[Mặc kệ là đế quốc Đông Viêm, hay là Thiên Cơ các, nếu đã có thể tạo dựng một hoàng triều hư ảo như thế, một mưu đồ cần lên quỷ kế hơn một trăm năm.]

[E rằng cực kỳ khó chơi, huống chi đối phương cũng không ra tay với ta, sao ta có thể vô duyên vô cớ làm tổn thương người khác mà không vì bất cứ lý do gì được?]

[Loại tư tưởng này là sai lầm, không có đạo đức, không có nhân nghĩa.]

[Nhưng nếu lựa chọn tha thứ đối phương, thấu hiểu đối phương, cho người ta thêm một cơ hội, thế giới này sẽ càng tốt đẹp hơn.]

[Ầy, tâm thánh mẫu của ta lại trỗi dậy rồi!]

[Không, thánh phụ chứ!]

[...]

Ào!!

Động tĩnh phía trước lần nữa kinh động đến Tiêu Thiên.

Hắn vừa ngẩng đầu nhìn thì kinh ngạc phát hiện trước mặt Lạc Nữ Ái lại hiện lên một loạt rượu.

Nàng giũ váy áo, giẫm một cước lên ghế đá bên cạnh, ngoắc tay khiêu khích Tử Nhược Yên: "Có dám phân cao thấp nữa không, cái đồ nữ lưu manh nhà ngươi."

"Buồn cười, ai sợ ma nữ háo sắc như ngươi chứ?" Tử Nhược Yên vỗ bàn, nghiêng người về phía trước một và phất tay.

Trên mặt đất cạnh đó chính là một hàng bình rượu được bày ra khác.

"..." Tiêu Thiên đứng cạnh nhìn thấy mà khóe miệng co giật.

Rốt cuộc tối qua hai nữ nhân này xách theo bao nhiêu rượu đến tìm mình vậy, thế này là muốn chuốc chết ta đấy à?

Còn nữa.

Tử Nhược Yên, tửu lượng của ngươi lúc đó đều là giả hả??

Vào đêm...

"Nếu... nếu cha mẹ ta còn sống, hơn nữa còn lợi hại như vậy, thế tại sao họ không trở lại tìm ta?" Tử Nhược Yên say khướt ôm Lạc Nữ Ái, tủi thân tựa đầu vào ngực đối phương.

Lạc Nữ Ái vỗ đầu Tử Nhược Yên, vừa an ủi vừa thở dài: “Nấc, cha mẹ ta cũng không khá hơn chút nào, mặc kệ sự sống chết của con cái, chỉ muốn bản thân vui vẻ, chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình.”

Hai nữ nhân ôm nhau trút hết nỗi niềm cay đắng, kể rõ những uất ức bản thân đã phải gánh chịu và khó khăn của nhau trong bốn năm quá khứ.

Nói đến chỗ tình thâm càng lau nước mắt an ủi nhau, sau đó ngã trên mặt đất bất tỉnh nhân sự.

Bên cạnh là đống bình rượu rỗng chất cao như núi.

Tiêu Thiên đi về phía trước, phát hiện hai nữ nhân ôm chặt nhau, gần như không muốn buông tay, hắn đành bất đắc dĩ đồng thời bế hai người lên.

Sắp xếp hai nữ nhân ổn thỏa, Tiêu Thiên đứng bên giường, nhìn các nàng ôm chầm nhau như thế thì khẽ lắc đầu.

“Tình cảm sâu thật, một hơi buồn bực nha~”

Tiêu Thiên trở lại đình viện, lấy một miếng ngọc bài ra từ không gian hệ thống, khống chế lực lượng, bóp nhẹ và bắt đầu xử lý rác thải.

Không lâu sau, có động tĩnh truyền đến cửa viện.

“Thân Vương?” Thời điểm Lưu Diễm và Chung Linh đuổi tới trong viện thì đúng lúc nhìn thấy Tiêu Thiên đang xé mở không gian và ném mấy bình rượu vào đó.

“Tới rồi à?” Hai tay Tiêu Thiên dùng sức ép lại không gian bị xé rách rồi nhìn về phía Lưu Diễm và Chung Linh.

Nghe thấy giọng Tiêu Thiên, Chung Linh và Lưu Diễm mới tỉnh

táo lại từ trong một màn chấn động kia và gật nhẹ đầu.

Chương 152. Ta muốn tha cho họ một con đường sống 2

Chung Linh lấy ngọc bài của mình ra: “Nghe ngài gọi, bọn ta lập tức chạy tới ngay đây ạ.”

Ngọc bài này được Tử Nhược Yên cho, thuộc vào loại cách thức kêu gọi định vị, một khi có nguy hiểm gì, Tiêu Thiên chỉ cần bóp lại, đầu bên kia sẽ cảm ứng được, đồng thời định vị chỗ hắn.

Nhờ đó mà Chung Linh và Lưu Diễm làm hộ vệ có thể chạy tới kịp thời.

“Các ngươi qua đây...” Tiêu Thiên vẫy tay với hai người, sau đó dẫn họ vào trong phòng.

Vừa vào phòng, Chung Linh và Lưu Diễm lập tức nhìn thấy hai người say khướt đang ôm nhau.

Đặc biệt là lúc nhìn thấy hai chiếc sừng màu đen mảnh nhỏ trên đỉnh đầu Lạc Nữ Ái và cái đuôi đang quấn lấy Tử Nhược Yên, cả hai lần lượt hít vào một ngụm khí lạnh.

“Thân Vương, người... người... quá dã man!” Chung Linh trừng to hai mắt, không nhịn được sợ hãi hô lên với Tiêu Thiên.

Bộp!

Tiêu Thiên khống chế sức mạnh cốc một cú lên trán Chung Linh: “Con nít ranh, học đâu ra cách nói vớ vẩn này đấy hả?”

Chung Linh ôm đầu mình, bĩu môi: o(□□□)o

“Thân Vương đại nhân, ngài gọi bọn ta tới là vì muốn bọn ta chăm sóc bệ hạ và người... này...” Lưu Diễm nói chuyện có chút cà lăm, nhưng tóm lại vẫn chững chạc hơn Chung Linh một chút.

“Gọi các ngươi tới là là để chú ý chăm sóc, nếu xảy ra chuyện gì thì bóp ngọc bài cho ta biết.” Tiêu Thiên gật nhẹ đầu.

Chung Linh bên cạnh vội vàng gật đầu: “Thân Vương cứ yên tâm đi, bọn ta sẽ chăm sóc tốt các nàng, nhưng mà muộn vậy rồi Thân Vương đại nhân ngài muốn đi đâu thế ạ?”

“À, không có gì.” Tiêu Thiên lắc đầu, nhìn về phía Lưu Diễm: “Vừa vặn có chuyện muốn hỏi thăm ngươi, đừng nói cho bệ hạ biết.”

“Thân Vương, mời nói.” Vẻ mặt Lưu Diễm trịnh trọng, gật đầu đáp lại.

Tiêu Thiên tò mò hỏi: “Dường như xung quanh hoàng triều Đại Viêm chúng ta có một cái thế lực gọi là cái gì mà Thiên Cơ các đúng không, ngươi có biết chỗ đó không?”

“...” Lưu Diễm im lặng trong chốc lát: “Ta biết Thiên Cơ các này ở đâu, Thân Vương hỏi nơi này làm gì vậy ạ?”

“À, là thế này, ngươi cũng biết tính cách bản vương rồi đấy, thật sự không đành lòng trách tội người khác.” Tiêu Thiên lộ ra nụ cười chân thành, giải thích với Lưu Diễm.

“Ta định đi tha thứ cho bọn họ, thả cho bọn họ một con đường sống.”

Lưu Diễm: “...”

Chung Linh: “...”

Rõ ràng là một câu nói hết sức thánh mẫu, nhưng tại sao khi

được nói ra từ miệng Thân Vương.

Lại nghe đáng sợ quá vậy!!!

Ba người đi vào trong viện.

Chung Linh nhếch miệng: “Thân Vương, người xác định là đi tha thứ cho bọn họ, chứ không phải đi đánh chết bọn họ đâu đúng không?”

Cốp!

Tiêu Thiên lại cốc thêm một cú nữa là trên đầu Chung Linh: “Thế nào, những gì ta dạy trong quá khứ đều uổng phí hết rồi à?”

“Chẳng lẽ gần đây ngươi tu hành thiện nghiệp, đạt được cảm ngộ chính là vậy đấy hả?”

Chung Linh ôm đầu, uất ức nhìn Tiêu Thiên: “Thân Vương à, không thể đánh đầu nữa đâu, ta cảm thấy chính mình cũng càng ngày càng ngu xuẩn hơn rồi.”

“Hơn nữa, Thân Vương người tu hành thiện nghiệp, nhưng bản thân vẫn rất đáng sợ đấy ạ.”

Lưu Diễm bên cạnh nghe Chung Linh trêu chọc lập tức co giật khóe miệng.

Thân Vương Tiêu Thiên lương thiện không?

Rất hiền lành, những ngày qua, Tiêu Thiên cho Chung Dương Minh rất nhiều tiền tài, để ông tu sửa viện mồ côi, giúp đỡ những người mẹ goá con côi.

Đồng thời, Tiêu Thiên cũng coi như người có địa vị cao, nhưng nhìn thấy người già sẽ tiến lên giúp đỡ, bắt gặp chuyện bất công bất bình sẽ bước tới chủ trì công đạo.

Một số người gặp phải khó khăn, Tiêu Thiên cũng sẽ khẳng khái giúp tiền, tiến hành tài trợ cho họ.

Tuy danh hiệu của Thân Vương có chút buồn cười, nhưng hai chữ Chí Thiện kia.

Là do bách tính tán thành từ tận đáy lòng, mỗi nhà đều có bài vị trường sinh.

Đi trên đường, có bách tính nào sẽ không nhiệt tình chào hỏi Tiêu Thiên, xúm lại bên cạnh hắn đâu?

Đương nhiên, đối với bách tính, Tiêu Thiên là thiện lương, dễ gần, đáng kính tử tế.

Nhưng...

Quan viên bị Tiêu Thiên phán xử trảm ở Ngọ môn với tội danh tham ô nhận hối lộ, hiếp đáp đồng hương thì lại không nghĩ vậy.

Kể từ khi Tiêu Thiên bắt đầu làm việc thiện đến nay, đã có trên trăm tên quan lại đầu rơi xuống đất.

Hết cách rồi, bản thân bệ hạ quá cưng chiều Tiêu Thiên, nàng cũng vô cùng căm ghét lũ tham quan ô lại.

Gần đây Lưu Ngạo Thiên kia lại hết sức phối hợp, dọa cho không ít quan viên hoàng triều Đại Viêm chủ động tự thú, chủ động bàn giao.

Khi bách tính có việc cần giải oan đều sẽ tìm Tiêu Thiên chủ trì công đạo.

Không còn cách nào khác!

Hễ có quan lại Đại Viêm nào dám làm việc qua loa tắc trách, trì hoãn nửa khắc, Tiêu Thiên sẽ nghi ngờ đối phương dụng có ý khác, muốn mưu đồ làm loạn và hãm hại mình.

Tra xét thử, quả nhiên việc xấu đầy rẫy.

Sau đó chém đầu Ngọ môn, đầu rơi xuống đất.

trong triều đình Đại Viêm, Tiêu Thiên lại có danh hiệu mới.

Ngọ Môn Hành Tẩu!

Tiêu Thiên ở nơi nào, nơi đó chính là Ngọ môn.

Chương 153. Ta là không đồng ý từ bỏ việc giúp người khác hướng thiện

Càng đừng nhắc tới những kẻ xem Tiêu Thiên như người tiêu tiền như nước, muốn lợi dụng lòng tốt của hắn để lừa tiền hắn và đám du côn lưu manh kia.

Đáng thương cho Trịnh ác bá việc ác bất tận, hoành hành bá đạo nhiều năm kia, chỉ vừa nhìn thoáng qua Thân Vương.

Đã bị Thân Vương nói gã là thích khách, mưu đồ bí mật muốn tạo phản, lôi ra chém đầu.

Tất nhiên, vũ khí tiêu chuẩn và khải giáp tịch thu từ trong nhà Trịnh ác bá thì lại là một câu chuyện khác.

“Hầy...” Lúc này, Tiêu Thiên thở dài, sờ lên đầu Chung Linh: “Làm người không thể như vậy, Thiên Cơ các quả thực đã làm một vài chuyện sai trái.”

“Nhưng người không phải thánh hiền, ai có thể không phạm phải sai lầm chứ, sao lại không thể cho người ta một cơ hội hối cải để làm lại người mới?”

“Bởi vì cái gọi là con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng, ta tin tưởng vẫn có thể nói đạo lý với thế lực mang tên Thiên Cơ các này.”

“Hiểu chi dĩ tính, động chi dĩ lý*, ta nói chuyện đàng hoàng với bọn họ, đối phương nhận sai, hối cải làm lại người mới, không phải ai nấy vui à?”

*dùng tình cảm giúp người khác hiểu được, dùng lý trí để lay động người khác

*dùng tình cảm giúp người khác hiểu được, dùng lý trí để lay động người khác

“Chúng ta phải ôm trọn năng lượng tích cực, ôm lấy ánh sáng, chối từ bạo lực.”

“Suy nghĩ cho kỹ lời ta nói, thời gian không còn sớm nữa, ta phải nắm chắc, sáng mai còn phải trở về chuẩn bị đồ ăn cho các nàng ấy.”

Tiêu Thiên vừa nói vừa bay lên trên cao.

Thẳng đến khi đã lên đến không trung, bóng dáng hắn chìm vào sắc đêm.

Chung Linh và Lưu Diễm ngẩng đầu, nhìn thì thấy trên bầu trời nổi lên những đợt dao động ầm đùng có thể thấy bằng mắt thường.

Đùng!

Sau khi bóng dáng Tiêu Thiên biến mất, trên không mới truyền đến một tiếng sấm nổ.

“Xem ra, Thiên Cơ các thật sự rất xấu xa.” Chung Linh khoanh tay, lắc đầu thương hại: “Bọn họ chết chắc rồi.”

“Chính xác, tuy phương hướng nghi ngờ của Thân Vương luôn sai lầm, nhưng kết quả thì luôn đúng.” Nói đến đây, sắc mặt Lưu Diễm trở nên lạnh lẽo: “Tuy tên huyện lệnh mấy ngày trước không giống như muốn mưu hại Thân Vương theo lời ngài ấy nói.”

“Nhưng lại trắng trợn cướp đoạt dân nữ về nuôi nhốt, đáng chết!”

Chung Linh yên lặng gật đầu, một lúc sau: “Lưu tỷ, tỷ nói xem tin tức Thiên Cơ các bị hủy diệt phải mấy ngày mới có thể truyền đến hoàng thành?”

“Chắc tầm hai, ba ngày, nhưng nếu Thiên Cơ các này thật sự nhận sai, nói không chừng quả thực có thể sống sót.” Lưu Diễm suy nghĩ một lát rồi mở miệng nói.

“Lưu tỷ nói ra câu này, chính tỷ có tin không?” Chung Linh xoa trán: “Thân Vương nói đạo lý với người khác, cho tới bây giờ đều là nói đạo lý của mình không à.”

“Đúng vậy...” Khóe miệng Lưu Diễm co quắp, hình như đúng thật là thế.

...

Phân các ở Đại Viêm của Thiên Cơ các.

Phía đông hoàng triều Đại Viêm, tới gần khu vực biên giới đặc biệt.

Đỉnh của ngọn núi này bị người ta chém rụng mất một đoạn, chỉ để lại mặt đất bằng phẳng to lớn.

Mặt tiền được lát gạch và xây dựng nên một lầu các khổng lồ.

Trận pháp lưu chuyển trên lầu các có chu thiên tinh quang quanh quẩn, tràn ngập khí tức thần bí.

Thỉnh thoảng, tinh quang kia sẽ hóa thành lưu quang, bay lên trời cao, cuối cùng biến mất trong kết giới giới vực đặc biệt này.

“Thật khiến cho người ta hoài niệm.” Chu Thiên Kỷ chắp hai tay sau lưng, đứng trước lầu Thiên Cơ các ngắm nhìn nơi xa.

Chính giữa đỉnh núi hùng vĩ đứng sừng sững bên kia có một khoảng trống như giếng trời bị tinh mang che khuất.

Năm đó, ông và Lưu Ngạo Thiên dẫn theo các sư huynh đệ tỷ muội của mỗi người đi tới khu vực khôi phục thần bí này chính là nhờ xuyên qua khe hở trên ngọn núi ấy.

Tìm được Tử Đế Tôn và khai triển kế hoạch này.

Mới chớp mắt mà ông đã chờ đợi gần trăm năm.

"Sắp thành công rồi, một khi thành công..." Trong lòng Chu Thiên Kỷ có một chút kích động.

Ông có công lao rất lớn trong việc này, một khi hoàn thành kế hoạch, ông sẽ nhận được phần thưởng thiên địa cực kỳ hậu hĩnh, lợi ích không thể tưởng tượng nổi.

"Tử Nhược Yên, khà khà." Chu Thiên Kỷ cười khẽ, sau khi việc này thành công, phỏng chừng đối phương sẽ chết.

Đến lúc đó lấy nàng luyện chế thành đan dược rồi mang về cho con dâu nuốt vào, nói không chừng có thể sinh ra dòng dõi huyết mạch Nhân tộc chính thống.

Quả là tuyệt không thể tả.

"Các chủ!" Lúc này, có đệ tử Thiên Cơ các tiến lên, quỳ một chân xuống báo cáo: "Có người lên núi ạ."

"Đã trễ thế này, lấy đâu ra người lên núi?" Chu Thiên Kỷ cau mày, nhìn đệ tử này: "Trận pháp hộ núi không ngăn cản à?"

Đệ tử lộ ra vẻ mặt kỳ quái: "Người đến là Thân Vương Tiêu Thiên của hoàng triều Đại Viêm, hắn có ngọc bội của Nữ Đế, nên có thể lên núi ạ."

Để tăng tính xác thực, lúc trước Thiên Cơ các đã tặng ngọc bội cho Tử Nhược Yên, xem nàng như khách quý, có gì cần hỏi có thể đến thẳng nơi đây.

Mấy lần Tử Nhược Yên ghé qua trong quá khứ, Chu Thiên Kỷ đều diễn kịch đến trọn vẹn.

Chương 154. Ta là không đồng ý từ bỏ việc giúp người khác hướng thiện 2

Nhưng hiện giờ đang là đêm khuya, Thân Vương Tiêu Thiên kia chạy tới làm cái quỷ gì?

“Tiêu Thiên, tên tiểu bạch kiểm dựa vào mặt kiếm sống này chạy tới Thiên Cơ các chúng ta làm gì?” Chu Thiên Kỷ càng kinh ngạc: “Xa như vậy, sao hắn có thể qua được, có người đi theo không?”

“Không có ạ, chỉ có một mình hắn đi bộ leo núi, dáng vẻ chân thành, ánh mắt tràn đầy kiên định, nét mặt...” Đệ tử lần nữa bẩm báo, nhớ đến Tiêu Thiên nét mặt của, biểu cảm càng thêm kỳ quái, bổ sung: “Từ bi?”

“Nét Mặt từ bi?” Chu Thiên Kỷ cười, Tiêu Thiên nửa đường giết đến này lại sắp xuất chiêu gì nữa đây.

Đệ tử nọ lần nữa hỏi thăm: “Các chủ, cần bọn ta đón hắn lên không ạ?”

“Không cần, tên ngốc kia tình nguyện leo núi, cứ để hắn leo lên.” Chu Thiên Kỷ phân tâm, khoát tay áo: “Chờ hắn lên đến đỉnh núi, lại đuổi hắn bò xuống là được.”

“Đúng lúc hơn nửa đêm không có chuyện gì làm, chơi đùa một chút.”

Tên đệ tử này nghe thấy các chủ nói vậy cũng không nhịn được cười ra tiếng.

Chuyển sang bên kia, trên đường lên núi Thiên Cơ dẫn đến Thiên Cơ các.

Tiêu Thiên đang yên lặng leo núi, phảng phất như một người bình thường thực thụ, còn cố ý ngụy trang ra mồ hôi và dáng vẻ mệt mỏi, miệng đắng lưỡi khô.

Một canh giờ sau, cuối cùng Tiêu Thiên cũng trèo lên đỉnh núi, đi tới quảng trường to lớn kia và trông thấy Thiên Cơ các.

"Tiêu Thân Vương hẳn là leo núi rất mệt mỏi nhỉ?" Chu Thiên Kỷ đang chắp hai tay sau lưng, đứng phía trước Thiên Cơ các, cười như không cười nhìn Tiêu Thiên.

Ông đã chờ ở nơi này từ lâu.

"Ha ha ha ha..." Những đệ tử Thiên Cơ các khác nhìn thấy vẻ mỏi mệt kia của Tiêu Thiên đều phát ra tiếng cười đùa trêu chọc bên tai các chủ, ai nấy cũng đều rất vui vẻ.

Tiêu Thiên lắc đầu, nhìn Chu Thiên Kỷ đầy thất vọng.

"Thật đáng tiếc, các ngươi không thông qua thử thách của ta, đã mất đi một cơ hội."

"Hiện tại các ngươi còn hai cơ hội nữa để ta có thể tha thứ cho các ngươi."

"Hy vọng tiếp theo đây các ngươi có thể biểu hiện tốt một chút, tiếp tục cố gắng, tranh thủ số lượng cơ hội cải tạo không nhiều này."

???

Tiêu Thiên bỗng nhiên mở miệng nói vậy khiến cho mọi người đang có mặt nơi đây đều thoáng giật mình.

Yên tĩnh một lát.

“Ha ha ha ha...”

Một đám đệ tử Thiên Cơ các đều cười vang.

Rốt cuộc tên Tiêu Thiên này đang nói nhăng nói cuội gì vậy, còn tha thứ cho họ nữa cơ?

“Vị Tiêu Thân Vương này, chẳng lẽ ngươi leo lên núi đến đây là để nói lời mê sảng với bọn ta à?” Chu Thiên Kỷ nhìn xem Tiêu Thiên bằng ánh mắt quan tâm yêu mến.

Nhưng ai cũng có thể nghe ra ý trêu chọc trong lời nói của ông.

“Dĩ nhiên không phải, ta tự mình tới đây là để tha thứ cho các ngươi.” Tiêu Thiên lắc đầu, nhìn Chu Thiên Kỷ chăm chú: “Tuy các ngươi làm chuyện sai trái, nhưng trời cao có đức hiếu sinh, ta quyết định cho các ngươi ba cơ hội thử thách.”

“Lúc trước ta leo núi rất vất vả, rất mệt nhọc, nếu Thiên Cơ các các ngươi còn có lương tâm, trong lòng còn ý tốt, ắt sẽ chủ động phái người tới đón ta lên núi mới phải.”

“Nhưng các ngươi không có, nói rõ quan niệm đạo đức của các ngươi không đúng, giáo dục tư tưởng không đạt chuẩn, chuyện này rất nguy hiểm à nha.”

“Ba cơ hội trừ đi một lần, hợp tình hợp lý.”

Tiêu Thiên nói chuyện đâu ra đấy, biểu cảm hết sức trịnh trọng. Chu Thiên Kỷ và đám đệ tử Thiên Cơ các bên người ông thấy vậy thì sửng sốt một chút.

Sau đó liếc nhìn nhau, lần nữa phì cười.

“Tiêu Thân Vương, ngươi luôn miệng nói muốn tha thứ cho chúng ta, lẽ nào Thiên Cơ các chúng ta đã làm chuyện gì sai trái?” Chu Thiên Kỷ nhún vai, dò xét đối phương từ trên xuống dưới

bằng ánh mắt nghiền ngẫm.

Giọng điệu Tiêu Thiên hơi nghiêm khắc, như thể hắn có chút tức giận: “Thiên Cơ các các ngươi và đế quốc Đông Viêm, còn có Thánh Ma tông thực hiện các hành động can thiệp vào các phương diện trong cuộc sống của nhạc phụ đại nhân Tử Đế Tôn của ta, đồng thời còn lừa gạt tình cảm của ông ấy, đây là lừa đảo.”

“Chẳng những vậy, các ngươi còn hại chết hai vị đại cữu ca (anh vợ)của ta, lừa dối bệ hạ hiện nay.”

“Các ngươi thật là đáng sợ, đã phạm phải sai lầm lớn như thế, lại còn ở đây toét miệng cười.”

“Xem ra, ta lại phải trừ thêm một cơ hội được tha thứ của các ngươi.”

Những lời này của Tiêu Thiên làm cho nụ cười trên mặt đám đệ tử Thiên Cơ các ở bốn phía dần phai nhạt.

Chu Thiên Kỷ đối diện híp đôi mắt lại, gắt gao nhìn chằm chằm Tiêu Thiên trước mặt: “Làm sao ngươi biết được?”

Biện pháp phong tỏa của kế hoạch cực kỳ hoàn thiện mới phải.

Sao tên bại não chỉ biết dựa vào nam sắc ngồi ăn chờ chết trước mắt này có thể biết được.

Mà Tiêu Thiên đối diện ông lần nữa lên tiếng với giọng điệu trịnh trọng và chân thành: “Đây không phải trọng điểm, trọng điểm là Thiên Cơ các các ngươi đã phạm vào sai lầm lớn, nếu tỉnh ngộ muộn màng, sẽ rơi vào vạn kiếp bất phục.”

Chương 155. Đang lúc nghiêm túc như vậy mà ngươi còn cười

Tiêu Thiên tử tế khuyên nhủ: “Các ngươi nhất định phải kịp thời ăn năn hối cải, thế thì ta vẫn có thể tha thứ cho các ngươi, xin đừng nên ép ta đánh chết các ngươi.”

“Ồ, ta thật sự sợ lắm đấy, Tiêu Thân Vương.” Nghe thấy câu nói này của Tiêu Thiên, Chu Thiên Kỷ vui vẻ: “Vậy ngươi nói một chút xem chúng ta ăn năn thế nào đây?”

Đệ tử Thiên Cơ các Bên cạnh đều cảm thấy buồn cười, nhìn Tiêu Thiên như thể đang nhìn kẻ đần.

Mấy lời đối phương nói đúng là ngu si đần độn, chả khác gì kẻ có đầu óc mắc bệnh.

Nhưng Tiêu Thiên lại lộ ra nụ cười: “Ngươi có thể chủ động hỏi ta biện pháp giải quyết, nói rõ vẫn còn cứu được.”

“Thế này, ta có suy nghĩ sơ lược về phương thức nhận sai cho phân các của Thiên Cơ các trên đường tới đây, có vài điểm như sau.”

“Thứ nhất: Các chủ Chu Thiên Kỷ của phân các Thiên Cơ các cần viết giấy kiểm điểm, quỳ xuống tuyên đọc ba ngày trên hoàng triều Đại Viêm, xem như thành ý.”

“Đồng thời, ngươi phải báo cho tổng bộ Thiên Cơ các phái người tới tự mình nhận lỗi và hứa hẹn từ bỏ việc áp dụng kế hoạch.”

“Thứ hai: Nhất định phải giao nộp hung thủ mưu hại hai vị

đại cữu ca của ta, chém đầu cảnh cáo ở ngọ môn hoàng thành Đại Viêm, chiếu cáo thiên hạ."

"Thứ ba: Hoàn cảnh vực Nam Hoang đặc biệt, không thể ở lâu. Tổng bộ Thiên Cơ các bên kia cần cắt một phần lãnh thổ để bồi thường cho hoàng triều Đại Viêm."

"Thứ tư: Liên quan tới phí tổn thất tinh thần của nhạc phụ đại nhân, phí tổn thất tinh thần của thê tử Tử Nhược Yên của ta và tiền bồi thường tử vong cho hai vị đại cữu ca, còn có phí dịch vụ, phí vất vả khi ta tới đây."

"Tổng cộng cần bồi thường thường... Ừm, đại khái là 173 ức* linh thạch trung phẩm, ta xóa số lẻ cho các ngươi vậy, bồi thường 180 ức* linh thạch trung phẩm đi."

*173 ức = 17.3 tỉ; 180 ức = 18 tỉ

*173 ức = 17.3 tỉ; 180 ức = 18 tỉ

"Ngoài ra, còn phải nói cho ta biết vị trí và cách thức đi đến tổng bộ Thiên Cơ các và đế quốc Đông Viêm nữa."

"Chỉ cần các ngươi hoàn thành các điều kiện nêu trên, các ngươi sẽ có thể nhận được sự tha thứ của ta, giữ lại được tính mạng, đồng thời ký kết hiệp ước cải tạo lao động."

"Tiến hành xây dựng cơ sở hạ tầng, lao động sáng tạo và các hoạt động khác ở hoàng triều Đại Viêm trong một trăm năm."

"Một trăm năm sau, các ngươi sẽ có thể tái sinh làm người, có cuộc sống mới rực rỡ."

Tiêu Thiên nói đến đây lại cẩn thận suy tư một lát, cảm thấy điều kiện mình đưa ra có lý có cứ, thậm chí còn hết sức nhân từ, vị tha.

Chẳng hạn như lúc đi trên đường trước đó, hắn còn dự định đưa ra số tiền bồi thường là 500 ức linh thạch trung phẩm, cải tạo lao động năm trăm năm.

Hết cách rồi, hắn chính là người mềm lòng vậy đấy, đến lúc sắp mở miệng vẫn nới lỏng đi rất nhiều.

"Bệnh cũ quá mức mềm lòng này của ta lại tái phát nữa rồi." Tiêu Thiên lắc đầu, nghĩa phụ đã phê bình vấn đề này của hắn rất nhiều lần khi còn ở Trái Đất trước kia.

Đã từng có lúc vì mình quá mềm lòng nên buông tha cho chú chó poodle mà thủ lĩnh của tổ chức đen tối xấu xa – mục tiêu phe mình nuôi, từ đó bị cha nuôi đánh suốt ba ngày ba đêm.

Nhưng mà hắn không hối hận.

Người thì nên hướng thiện, nên hướng tới ánh sáng.

Tiêu Thiên bị chính mình làm cho cảm động, mà người xung quanh đều đã bị hắn làm cho chấn động.

Đầu óc người này có bệnh hả?

Ai mà đáp ứng một loạt điều kiện này cho nổi.

Huống chi, một tên tiểu bạch kiểm ăn bám như ngươi lấy đâu ra tự tin kiêu ngạo tới vậy, dám mở miệng nói mấy câu đó.

Không nói đến những người khác, Chu Thiên Kỷ đã cảm thấy sửng sốt với Tiêu Thiên.

Đây thật sự là lần đầu tiên ông gặp phải kẻ bại não đến mức này, Tử Nhược Yên mù à, thế mà lại đi coi trọng nam nhân như vậy?

Chu Thiên Kỷ lắc đầu, Tiêu Thiên này căn bản chính là thằng ngu, ông lười lãng phí thời gian.

Ông chuẩn bị tự tay bắt thằng nhãi nhép này lại và moi ra tình báo từ trong miệng hắn.

Xem xem rốt cuộc Tiêu Thiên biết được kế hoạch bí mật này từ chỗ nào.

“Ta không rảnh chơi trò điên rồ ở đây cùng ngươi, hiện tại ta cũng cho ngươi hai lựa chọn, ngoan ngoãn đi vào cùng ta, hoặc là bị ta bắt vào.” Chu Thiên Kỷ chắp hai tay sau lưng, cười như không cười nhìn Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên giật mình nhìn Chu Thiên Kỷ: “Ta đã đại phát thiện tâm, đồng ý cho ngươi và Thiên Cơ các một cơ hội, chỉ cần ngoan ngoãn nhận sai sẽ có thể tha thứ cho các ngươi.”

“Ngươi lại còn nói muốn bắt ta? Quá tam ba bận, một cơ hội cuối cùng nữa, ngươi vẫn không trân trọng à?”

Nhìn vẻ mặt thành thật này của Tiêu Thiên, Chu Thiên Kỷ toét miệng sắp cười thành tiếng.

Tiêu Thiên này quả giống với lời Lưu Ngạo Thiên nói, có đôi khi hắn hệt như kẻ ngu.

Có lẽ kiểu Nữ Đế bá đạo giống Tử Nhược Yên lại thích nam sinh ngây ngô, ngốc nghếch, ngọt ngào này.

Chương 156. Ta sợ bị khấu trừ tiền tiêu vặt

“Phụt, ha ha ha!” Lúc này, phó các chủ phân các Thiên Cơ các bên cạnh, đã không nhịn được nữa, dẫn đầu cười phá lên.

“Ta bàn chuyện liên quan đến tính mệnh của hoàng đế hoàng triều Đại Viêm Tử Nhược Yên, liên quan đến tính mệnh của vô số dân chúng và tương lai của cả hoàng triều Đại Viêm với các ngươi.”

“Chủ đề nghiêm túc như vậy, nhưng ngươi còn cười được, tính tình bạc bẽo, tư tưởng độc ác, quả thực khiến người ta giận sôi.”

“Xem ra ngươi chính là sát nhân cuồng ma xem mạng người như cỏ rác, ta đã có thể nghe thấy âm thanh rít gào ai oán của oan hồn bên cạnh ngươi.”

“Súc sinh khoác lên lớp da người, không thể để ngươi sống tiếp!!”

Tiêu Thiên cực kỳ tức giận, thình lình bộc phát ba phần vạn lực lượng, tung ra một quyền ầm vang.

Quyền kình gào thét, không gian thẳng tắp phía trước bị đánh vỡ nát trong chớp mắt.

Phó các chủ đang cười cợt kia còn chưa kịp lấy lại tinh thần đã vỡ tan thành cát bụi cùng không gian.

Uy lực của quyền kình không giảm, khe nứt không gian không ngừng mở rộng ra xa, đánh nát kết giới của khu vực đặc biệt trong

hoàng triều Đại Viêm này.

Xuyên qua khe hở của kết giới khu vực đặc biệt này, có thể thấy rõ vực Nam Hoang hỗn loạn và cuồng bạo bên ngoài đã yên tĩnh trở lại.

Vết nứt không gian Thẳng tắp liên tục kéo dài về phía xa.

"..." Nụ cười sắp sửa lộ ra của Chu Thiên Kỷ cứ thế gắng gượng nuốt vào lại.

Trong lòng chỉ có một ý nghĩ duy nhất.

"Lưu Ngạo Thiên, ta * cả nhà ngươi!!!"

Chu Thiên Kỷ xin thề.

Nếu như lúc này Lưu Ngạo Thiên đang ở trước mặt ông ta, ông ta nhất định chắc chắn sẽ tàn nhẫn hung hăng đánh gắt tiểu lão đệ của đối phương.

Đánh thành bảy đoạn!!

Người này là súc sinh đấy à?

Bình thường hay nói khoác mình thông mình gần giống như yêu quái, thủ đoạn tính toán vô địch thiên hạ, bất luận yêu ma quỷ quái, âm mưu quỷ kế nào cũng không chạy thoát khỏi cặp mắt của mình.

Vậy vị Tiêu gia gia này là chuyện gì xảy ra thế hả?

Con mẹ nó ban nãy ông ta đã nhìn thấy gì?

Một quyền, không gian nứt ra luôn rồi!

Thực sự không phải là xé mở không gian đơn giản đâu, mà là cả thế giới giới vực đều bị đánh nứt ra luôn!

Không chỉ như vậy!

Không có dao động linh khí, thuần túy là sức mạnh cơ thể, vậy mà còn đánh xuyên được lá chắn của khu vực đặc biệt này á?

Bởi vì khu vực đặc biệt này tồn tại lá chắn che chở, bọn họ đành phải tiến vào từ khu vực riêng, phong ấn tu vi mới có thể vào được.

Các chủ tổng bộ Thiên Cơ các bọn họ, sư tôn của ông ta, một cường giả đáng sợ như vậy mà còn phải bó tay với lá chắn này đấy.

Ngoại trừ cánh tay cướp đi Tử Đế Tôn lúc trước kia, bọn họ vẫn còn không tìm biện pháp nào để đối phó lớp lá chắn này.

Nhưng khi đó đại năng kia có thể xuyên qua lá chắn khu vực, chính là có vận dụng linh khí và sức mạnh quy tắc.

Còn vị gia trước mắt đây thì chỉ dùng một quyền thôi.

Khí tức hỗn loạn của vực Nam Hoang đều bị một quyền trấn trụ, bình tĩnh trở lại.

Một tên đáng sợ như vậy ở ngay dưới mí mắt ngươi, ngươi còn gọi người ta là mặt trắng nhỏ ư?

Lưu Ngạo Thiên à, loại chuyện tình báo này có thể giao cho nhân sĩ chuyên nghiệp ngành tình báo loại không, ngươi mù quáng xía vô để làm cái gì cơ chứ

Cung cấp cái tình báo chó má gì cho lão tử thế hả!

“Chuyện này...” Chu Thiên Kỷ thu thập tâm trạng, vẻ mặt phức tạp muốn mở miệng.

Nhưng mà khi nhìn thấy Tiêu Thiên sắc mặt nặng nề, hai tay khép lại ráp hai kẽ hở kia lại với nhau.

Ừng ực...

Chu Thiên Kỷ nuốt nước miếng một cái, càng thêm sợ hãi.

Đây là chuyện mà người có thể làm được ư?

Ngươi dùng một quyền đánh nứt thế giới giới vực này luôn rồi, sau đó lại tự tay ráp nó lại?

Tuy ráp sai nhưng ít nhất đã dính được nó vào với nhau, tốc độ tự khép lại của thế giới giới vực đã nhanh hơn không ít.

Chu Thiên Kỷ có thể thấy được, địa giới nứt ra đang dần dần phục hồi như cũ, tốc độ rất nhanh.

Dù sao lực không gian thế giới giống như cùng dòng nước, tuy ngươi có thể cắt đứt vừa mới buông nó ra thôi, thì nó sẽ khôi phục lại như lúc ban đầu, tiếp tục chảy xuôi.

Biểu hiện hiện tại của Chu Thiên Kỷ còn tốt hơn một điểm, dù sao cũng là các chủ của phân các này.

Thế nhưng những người khác ở bên cạnh thì lại không bình tĩnh như vậy rồi.

Ai nấy đều sắc mặt trắng bệch, run lẩy bẩy nhìn Tiêu Thiên.

Nhất là mấy trưởng lão phân các bên cạnh phó các chủ ban nãy, đã đặt mông ngồi trên mặt đất rồi.

Sợ đến đái ra cả quần.

“Ban nãy ta thất thố, nhưng ta cần phải nhắc nhở các ngươi một chút, vấn đề này rất chi là nghiêm túc.” Sắc mặt Tiêu Thiên nghiêm túc nhìn mọi người, cuối cùng là dừng lại ở trên người Chu Thiên Kỷ: “Không được đùa cợt, nghiêm túc đối đãi.”

“Cho các ngươi làm người tốt, cho các ngươi nhận sai hối cải,

có khó khăn như thế à?”

Chương 157. Ta sợ bị khấu trừ tiền tiêu vặt 2

Tiêu Thiên mở miệng lần nữa, ở đây không có bất kỳ một ai dám cười một chút, ai nấy đều có vẻ mặt túc mục trang nghiêm.

Bọn họ đã hoàn toàn hiểu ra.

Kẻ ngu si không phải Tiêu Thiên.

Bọn họ mới là một đám ngu si.

Tên quái vật trước mắt này, thực sự có thể đánh chết bọn họ đó!

“Tiêu Thân Vương, đều là hiểu lầm cả.” Chu Thiên Kỷ không dám lộ ra nụ cười xu nịnh, ông ta lo lắng Tiêu Thiên nói mình đang đùa cợt, sau đó một quyền đấm chết mình luôn, chỉ có thể lộ ra dáng vẻ hổ thẹn áy náy: “Ban nãy tiểu nhân chỉ là vui đùa với ngài thôi?”

“Vui đùa? Ngươi nói chuyện liên quan đến tính mạng của nhiều bách tính Đại Viêm như thế chỉ là trò đùa ư?” Tiêu Thiên cau mày, rất chi là bất mãn.

Chu Thiên Kỷ vừa nghe cơn tức này, sợ đến giật mình một cái, vội vàng xua tay: “Không đúng không đúng, Thân Vương đã hiểu lầm rồi. Về chuyện này, ta rất xem trọng, vô cùng coi trọng.”

“Điều kiện mà ngài đưa ra lúc trước kia, tất cả ta đều đáp ứng rồi, không thiếu một cái, bảo đảm sẽ hoàn thành thật xinh đẹp.”

Tiêu Thiên nghe Chu Thiên Kỷ tỏ thái độ, vẻ mặt cũng dịu đi

một chút: “Vậy thì đúng rồi, ta cũng không phải người không nói phải trái.”

“Chỉ cần Các ngươi thành tâm nhận sai, ta nguyện ý cho các ngươi làm người một cơ hội nữa.”

Chu Thiên Kỷ cùng mấy người bên cạnh đều điên cuồng gật đầu giống như là băm tỏi, hận không thể vứt đầu của mình đi hêm lần nữa.

“Thân Vương đại nhân, ngài cứ việc yên tâm, bọn ta thành tâm nhận sai, nghiêm túc hối cải.” Chu Thiên Kỷ nói năng đầy hùng hồn, kết quả bị Thiên bảo đảm.

Tiêu Thiên hài lòng gật đầu, mở miệng cũng bổ sung: “Thế nhưng mười tám tỷ đích bồi thường, còn phải lại thêm 2 tỉ.”

“Thân Vương đại nhân, chuyện này... chuyện này là vì sao?” Chu Thiên Kỷ vừa trừng mắt, có chút ngẩn ra, thế nào thoáng cái lại bỏ thêm nhiều như vậy.

Vẻ mặt Tiêu Thiên thành thật nhìn Chu Thiên Kỷ: “Ngươi ngẫm lại xem, một quyền kia ban nãy ta, thay các ngươi thanh lý môn hộ, bỏ đi một con sâu làm rầu nồi canh, muốn một trả thù lao 2 tỉ, lẽ nào có gì không ổn à?”

“Phải biết rằng ta quyết định, không hề dính phải loại chuyện đánh đánh giết giết này nữa.”

“Có thể Thiên Cơ các các ngươi phạm vào sai lầm rồi. Lúc nãy người đã hại ta phá giới, sau khi suy tính đến rất nhiều nhân tố, ta cảm thấy giá tiền này là hợp tình hợp lý nhất.”

Chu Thiên Kỷ nghe xong mấy lời này, trong lòng lập tức gào thét: "Ta thì hợp ý ngươi rồi, một kẻ ngu ngốc lắm tiền!"

Nhưng ông ta cũng chỉ dám hô to gọi ở trong lòng vài câu thế

thôi, chứ biểu hiện ra ngoài thì nào dám ho he gì.

Chỉ có thể thành thành thật thật gật đầu: “Thỏa đáng, hết sức thỏa đáng.”

Tiêu Thiên cũng gật đầu mãn ý, lộ ra nụ cười tươi: “Ta biết ngay mà, lấy tình đả động, hiểu lý để xài. các ngươi đã tình nguyện nhận lỗi, thế thì lấy ra đi.”

Nói xong, Tiêu Thiên lập tức giơ bàn tay ra trước mặt Chu Thiên Kỷ.

Xem bàn tay ngay trước mặt mình, Chủ Thiên Kỷ im lặng một lát: “Ngài đây là...”

“Ngươi bồi thường cho ta hai mươi tỷ linh thạch trung phẩm.” Tiêu Thiên nói.

“...” Chu Thiên Kỷ cặn lời, chân thành nói: “Tiêu Thân Vương, hai mươi tỷ linh thạch trung phẩm là rất nhiều, ta không mang hết ở trên người được, cần phải đi tới chỗ trù tính chung rồi mới đưa cho ngài được.”

“Không sao, cách lúc ánh nắng đầu tiên chiếu xuống còn khoảng chừng ba canh giờ, thời gian vô cùng đầy đủ.” Tiêu Thiên vỗ vai của Chu Thiên Kỷ, an ủi đối phương.

“Trước khi trời sáng, ngươi làm xong toàn bộ điện kiện mà ta đưa ra đi, rồi đi hoàng thành nhận sai.”

Chu Thiên Kỷ đứng hình, có chút giật mình nhìn Tiêu Thiên: “Tiêu Thân Vương, ý của ngài là để cho ta lấy hai mươi tỷ linh thạch trước khi trời sáng ư?”

Tiêu Thiên gật đầu, tiếp tục bổ sung: “Ngoài ra, người của tổng bộ các ngươi phải qua đây bồi thường xin lỗi, hung thủ cũng phải xuất hiện trước mặt ta trước khi trời hửng sáng nữa.”

“Mặt khác, vùng đất mà Thiên Cơ các các ngươi cắt nhường cũng phải được chuẩn bị thỏa đáng.”

Khóe miệng Chu Thiên Kỷ co giật, việc này làm sao có thể hoàn thành trước sáng được!

Không nói đến việc để liên hệ với bên tổng bộ đã phải hao phí không ít thời gian.

Còn bên tổng bộ, coi như là sư tôn có tự mình chạy qua đây thì cũng phải tốn mất mấy ngày.

Chu Thiên Kỷ không thể nào hiểu được: “Thân Vương đại nhân, ngài gấp gáp như vậy, chẳng lẽ là có chuyện gì quan trọng ư?”

Tiêu Thiên gật đầu, nhìn Chu Thiên Kỷ với vẻ mặt rất chi là nghiêm túc.

“Không sai, trước hừng đông ta phải chạy về làm bữa sáng tình yêu.” Tiêu Thiên trịnh trọng nói: “Gần đây biểu hiện không tốt lắm, ta sợ bị trừ tiền tiêu vặt.”

Chu Thiên Kỷ đứng hình ngay tại chỗ, chỉ vào Tiêu Thiên mà hồi lâu vẫn không nói ra lời.

Tên này là chó đúng không thế?

Chu Thiên Kỷ thở sâu, nói với Tiêu Thiên: “Thân Vương, thời gian quá eo hẹp, ta cản bản là không tài nào làm được.”

Chương 158. Ta có thể không ra tay

“Cái gì mà thời gian eo hẹp chứ?” Tiêu Thiên cau mày: “Ba canh giờ còn chưa đủ hả?”

“Nếu như ta là ngươi, nghe thấy thậm chí có ba canh giờ để đi chuẩn bị thì phải không nhịn được len lén cười ra tiếng luôn đấy.”

Lúc này Chu Thiên Kỷ không phải là bởi vì Tiêu Thiên, mà là thật sự cười không nổi: “Thân Vương đại nhân à, coi như là ta mượn trận pháp truyền tống chạy về cũng cần vài ngày.”

“Ba canh giờ, thực sự không kịp.”

Tiêu Thiên khoát tay: “Đây không phải lí do lí trấu ư, có khó khăn vì sao ngươi không giải quyết nó thế?”

Chu Thiên Kỷ có chút tủi thân: “Nhưng mà khó khăn này không phải ta muốn giải quyết là có thể giải quyết được.”

Sắc mặt Tiêu Thiên có chút không dễ nhìn: “Ngươi đây là đang lí do lí trấu cả, nếu như ngươi thành tâm nhận sai thì đã nghĩ mọi biện pháp để khắc phục khó khăn.”

“Hoàn thành mọi yêu cầu của ta một cách hoàn mỹ trước khi trời sáng.”

“Ta thấy ngươi thực sự là gian ngoan mất linh rồi, lần cơ hội cuối cùng này mà ngươi cũng không muốn quý trọng.”

Tiêu Thiên nói liến thoắng, khiến Chu Thiên Kỷ nghe mà vừa nghẹn khuất vừa phẫn nộ.

Hận không thể đánh chết tên mặt trắng nhỏ trước mắt, đáng tiếc là ông ta đánh không lại.

Cái gì gọi là nghĩ biện pháp giải quyết, cái gì gọi là lí do lí trấu thế hả.

Hắn căn bản là đang gây khó dễ cho mình mà.

“Tiêu Thân Vương, ta biết ngài rất mạnh, nhưng như ngài ỷ vào thực lực mạnh mẽ, muốn làm gì thì làm là quá không giảng đạo lý đi.” Chu Thiên Kỷ không nhịn được phàn nàn.

“Ta cũng đã đáp ứng điều kiện của ngài, thành tâm nhận sai rồi, chỉ xin thêm mấy ngày cho thư thể, tất nhiên ta sẽ hoàn thành từng yêu cầu của ngài một cách ổn thoải.”

“Thế nhưng ngài lại bảo ta phải hoàn thành trước khi trời sáng, đó căn bản là nhiệm vụ không cách nào làm được, quá không công bằng đối với ta!”

Sắc mặt Tiêu Thiên âm lãnh, nhìn chằm chằm Chu Thiên Kỷ trước mặt: “Ngươi đang bảo có công bằng hay không với ta đó hả? Ngươi đang bảo có đạo lý hay không với ta đó ư?”

“Khi các ngươi khống chế cuộc đời của nhạc phụ, các ngươi đã hỏi ông ấy có công bằng, có giảng đạo lý hay không chưa?”

“Vì tư dục của bản thân, bao nhiêu người đã bị các ngươi bắt cóc xóa đi ký ức, sinh hoạt trong một thế giới do các ngươi sáng tạo ra.”

“Đợi đến các ngươi cướp đoạt quốc vận, cái mà bọn họ sắp sửa phải nghênh đón lại chính là tử vong!!”

“Cho dù cướp đoạt quốc vận khiến người bị cắn trả là Tử Nhược Yên, thế nhưng bách tính không hề hay biết hoàng đế mỹ lệ hào phóng kính mến của bọn họ còn sống được bao lâu?”

“Để hoàng triều giả tạo này chân thực hơn, các ngươi tạo ra Huyết Vân lâu, tạo ra Man quốc.”

“Trong sự khống chế của các ngươi, bao nhiêu bách tính đã chết thảm trong tay thuộc hạ của Huyết Vân lâu hả?”

“Trong cuộc chiến tranh giả tạo với Man quốc, bao nhiêu người đã mất đi người nhà của mình!”

“Hộ vệ của bản vương, Lưu Diễm, cứ mỗi đêm khuya là lại nhìn bức họa của trượng phu mình mà rơi lệ!”

“Các ngươi có công bằng đối với bọn họ không hả, có giảng đạo lí với bọn họ không hả!”

“Ta có thánh tâm cho ngươi một cơ hội cuối cùng, nhưng ngươi cố tình không quý trọng, trái lại còn ở đây ngụy biện à?”

Tiêu Thiên nói đến chỗ này, hai mắt trải rộng tơ máu bởi vì dòng máy chảy xuôi kịch liệt, sát khí hết sức nồng nặc gần như cô đọng lại thành thực chất.

“Càng vô sỉ hơn, quả thực khiến cho ta buồn nôn.”

“Đến lúc này rồi mà còn không biết hối cải, không có lòng nhận sai thành khiển, các ngươi chính là thứ súc sinh khoác da người, ăn tươi nuốt sống.”

“Thế mà ta vẫn còn có suy nghĩ tha thứ cho loại nghiệp chướng mặt người dạ thú như các ngươi, thật sự là làm cho người phải thất vọng.”

“Chu Thiên Kỷ, loại người giống như ngươi nhất định là mặt ngoài nhận sai, trong lòng vẫn nghĩ xem có thể đánh chết ta hay không.”

“Vốn định tha cho tính mạng các ngươi, chỉ là nhìn dáng vẻ

này là thì tự mình đa tình rồi."

Tiêu Thiên nhếch môi, lộ ra một nụ cười hiền hòa, nhưng lại không có chút tiếng cười nào.

"Ta vốn không muốn động thủ, có điều các ngươi lại cứ ép buộc ta."

"Hết cách rồi, hôm nay ta chỉ có thể phá giới, thay trời hành đạo thôi."

Tiêu Thiên nói rồi bạo phát toàn bộ sức lực, đột nhiên hai tay đẩy sang hướng hai bên trái phải.

Người Thiên Cơ các bên cạnh đều còn chưa kịp phản ứng đã nổ tung, máu văng ra khắp nơi.

"Chu Thiên Kỷ, ngươi còn không đủ sống à, chọc giận hắn làm gì chứ..." Vẻ mặt đệ tử Thiên Cơ các sau lưng Tiêu Thiên đều vặn vẹo, một trưởng lão trong đó càng khóc không ra nước mắt, quay đầu bỏ trốn luôn.

Rất đáng tiếc, ông ta còn chưa kịp cất bước thì Tiêu Thiên đã xoay người lại và đánh ra một chưởng.

Phụt!!

Màu máu sái đầy lên mặt đất như mực, tạo nên một bức họa trên quảng trường lát gạch của Thiên Cơ các.

Tiêu Thiên bạo phát tốc độ lần nữa, di chuyển với tốc độ siêu cao, gần như chỉ là thoáng qua.

Chương 159. Ta có thể không ra tay 2

Đám ảo ảnh của hắn là đột ngột hiện lên, đi tới toàn bộ các ngõ ngách của Thiên Cơ các.

Đệ tử đang ẩn náu âm thầm quan sát đều chưa kịp phản ứng gì thì đã bị Tiêu Thiên dùng ngón tay trỏ chọc một cái.

Chết ngay tắp lự!

Khi Tiêu Thiên xuất hiện ở trước mặt Chu Thiên Kỷ lần nữa, không biết hắn lấy ra chiếc khăn tay từ nơi nào bắt đầu lau sạch tay mình.

“Thay trời hành đạo... ngươi là Diêm Vương kia ư!” Sắc mặt Chu Thiên Kỷ trắng bệch, cơ thể cứng còng đứng tại chỗ không nhúc nhích.

“Ngươi che giấu thân phận, nhất định là có ý đồ xấu riêng nào đó.”

“Lần này ngươi sắp bại lộ, chỉ cần có một đệ tử của Thiên Cơ các ta chạy trốn được, bộ mặt thật sự của ngươi tất nhiên sẽ bị vạch trần.”

Tiêu Thiên nhìn Chu Thiên Kỷ, lắc đầu nói: “Trước khi lên núi ta đã xác định, phân các này của Thiên Cơ các các ngươi có 347 người.”

“Hiện tại, chỉ còn lại một mình ngươi thôi.”

“Có di ngôn gì không hả?”

Đối mặt với lời nói của Tiêu Thiên, trái tim Chu Thiên Kỷ đã té xuống đáy cốc.

Chẳng qua, vẫn còn cơ hội!

Thông qua quan sát trong khoảng thời gian ngắn ngủi vừa rồi, Chu Thiên Kỷ biết Tiêu Thiên rất coi trọng Tử Nhược Yên, hình như cũng có chấp niệm đối với bách tính nữa.

Chỉ cần ông ta nói ra bí mật lớn ấy, có khi có thể đổi lấy một cơ hội sống.

Bụp!

Chu Thiên Kỷ vừa định mở miệng thì cổ đã bị người ta tóm lấy, hai chân cách mặt đất.

Tiêu Thiên xách Chu Thiên Kỷ lên, nhìn đối phương mà hài lòng gật đầu: "Rất tốt, đến trình độ này mà vẫn không muốn mở miệng tiếp tục nói chuyện với ta, vẫn có một chút cốt khí."

"Tuy đám người các ngươi chết rồi cũng không có gì phải đáng tiếc, nhưng phần cốt khí trước khi chết này đáng giá làm cho người khác tán thưởng."

Khuôn mặt Chu Thiên Kỷ đỏ lên, điên cuồng vỗ vào tay của Tiêu Thiên, ra hiệu cho đối phương buông mình ra.

"Sớm biết như vậy thì sao lúc trước còn làm như thế chứ, công kích nhẹ bỗng ấy của ngươi đối với ta không có tác dụng gì cả." Tiêu Thiên lắc đầu.

Chu Thiên Kỷ nghe lời này thì tức giận đều sắp muốn chết luôn, thế nhưng dục vọng cầu sinh vẫn làm cho ông ta ngưng tụ linh khí, lấy ngón làm bút và viết trên không trung.

"Ta có một bí mật lớn, liên quan đến Tử Nhược Yên!"

Tiêu Thiên nhìn thấy hàng chữ này thì hai mắt sáng ngời, thả Chu Thiên Kỷ ra.

Bịch!

Chu Thiên Kỷ té xuống đất, ho khan kịch liệt, không ngừng nôn khan.

Cho dù như vậy, ông ta cũng không dám thả lỏng, vội vàng hô lên với giọng nói khàn khàn: "Tiêu Thân Vương, ngài chỉ biết thứ nhất mà không biết thứ hai."

"Thật ra thì đế quốc Đông Viêm và Thánh Ma tông đều không biết, cướp đoạt quốc vận chỉ là mặt ngoài mà thôi!"

"Thiên Cơ các bọn ta vẫn còn cất giấu một mục tiêu càng bí ẩn hơn."

Tiêu Thiên chợp mắt hai mắt, cũng nửa ngồi xổm xuống, dừng ở bên cạnh Chu Thiên Kỷ: "Mục tiêu bí mật gì?"

Chu Thiên Kỷ thở hắt, nhìn Tiêu Thiên hỏi: "Nếu như ta nói ra, ngài có còn ra tay nữa không?"

Tiêu Thiên gật đầu: "Không ra tay á hả? Được thôi!"

Khuôn mặt Chu Thiên Kỷ lộ vẻ vui mừng: "Vậy..."

Vẻ mặt Tiêu Thiên nghiêm: "Ta có thể cho ngươi tự sát tạ tội!"

Biểu cảm trên mặt Chu Thiên Kỷ cứng ngắc trong nháy mắt.

Cái tên này đến chó còn không bằng nữa!

???

Trên thực tế, điều kỳ quái nhất không phải là cái này.

Mà là Chu Thiên Kỷ phát hiện ánh mắt Tiêu Thiên đang nhìn mình rất chân thành, rất nghiêm túc.

Không phải đối phương đang nói đùa, mà đúng là có dự định như vậy.

Chu Thiên Kỷ run rẩy bờ môi, ông rất ấm ức.

Từ nhỏ đến lớn, ông đều là ngôi sao tương lai của Chu gia, đứa trẻ sáng nhất thời đại đó của Thiên Cơ các.

Ai mà không nịnh bản thân, dỗ bản thân?

Dù là thiên tài mạnh nhất thời đại đó của đế quốc Đông Viêm là Lưu Ngạo Thiên, chẳng phải vẫn là bị bản thân chèn ép ư?

Chết vinh còn hơn sống nhục!

Chu Thiên Kỷ không nhẫn nhịn được sự sỉ nhục của Tiêu Thiên, trong lúc linh khí vận chuyển, ông đưa tay lên vỗ một chưởng muốn chào hỏi đỉnh đầu của mình.

Tạch...

Nhưng Chu Thiên Kỷ thấy chết không sờn vừa mới đưa tay, đã phát hiện cổ tay đột nhiên bị Tiêu Thiên nắm chặt.

Ông mở mắt ra, giật mình nhìn lấy Tiêu Thiên: "Làm gì vậy?"

"Ngươi làm gì vậy?" Tiêu Thiên cau mày, nhìn Chu Thiên Kỷ: "Chẳng phải vừa nãy đã nói, nói cho ta biết bí mật, sau đó tự sát à, ngươi vẫn chưa nói bí mật mà."

"Nói khi nào?" Chu Thiên Kỷ ấm ức quát lớn: "Tiêu Thiên, ngươi đừng khinh người quá đáng!"

Bốp!

Tiêu Thiên tát một cái qua đó: "Ngươi đột nhiên rống lớn tiếng như vậy, là dọa ông đây à!"

Phụt!

Tát xong một cái thì Tiêu Thiên chớp mắt, bỗng nhiên hoảng sợ hét lớn: "Đù, đầu ông ta đâu rồi?"

[Chủ nhân, hình như không cẩn thận bị ngài đánh vỡ rồi.]

"Chu Thiên Kỷ này đúng là giảo hoạt, vì khiến ta dính lấy danh tiếng bội bạc, cố ý làm cho ta sợ, để ta ra tay đánh chết ông ta."

"Lòng người đúng là hiểm ác!"

Chương 160. Cười rất cô độc

Tiêu Thiên vừa nói, vừa đứng lên nhìn phân các Thiên Cơ các trống rỗng.

Đáng tiếc, đối phương vẫn chưa kịp nói bí mật lớn đó.

Hắn im lặng cả nửa ngày, rồi bước về phía Thiên Cơ các, đồng thời còn hỏi Vượng Tài ở trong lòng: "Nếu ta nhớ không lầm, Thiên Cơ các được xem là lãnh thổ của hoàng triều Đại Viêm đúng không?"

[Đúng vậy, kế hoạch chiếm đóng hoàng triều giả thuyết này, lãnh thổ này là một phần của hoàng triều Đại Viêm, nhưng trên danh nghĩa được xem là thuê.]

Tiêu Thiên gật đầu, đi đến trước cửa bảo khố của Thiên Cơ các, sau khi mở ra.

Vầng sáng nở rộ, các vật phẩm rực rỡ muôn màu.

Tiêu Thiên nhìn thứ bên trong bảo khố, chắp hai tay sau lưng, trầm ngâm trong chốc lát: "Giao thuế chưa?"

[Căn cứ vào ghi chép thu nhận của hoàng triều Đại Viêm, vốn không có ghi chép giao thuế của Thiên Cơ các.]

"Không có?" Tiêu Thiên vừa nghe Vượng Tài nói, âm thanh cất cao, không ngừng lắc đầu: "Trốn Thuế là không được, xem ra phải nhận thay rồi."

Tiêu Thiên dứt lời, bóng dáng đã lập lòe, lập tức di chuyển với tốc độ siêu cao bên trong không gian bảo khố.

Dường như là thoáng qua, các loại tích góp, tài nguyên mà tổng bộ đưa đến bên trong phân các Thiên Cơ các đều bị quét sạch không còn lại gì.

Vượng Tài vô cùng chu đáo phân loại tài nguyên, dựa theo tình thế đồ án, tạo thành một sổ sách giả thuyết, hiện ra ở trước mặt Tiêu Thiên, để cho hắn xem.

Tiêu Thiên vừa xem thu thuế lần này, vừa chiếm nơi ở riêng của Chu Thiên Kỷ.

Khoảng cách trở về còn sớm, hắn dự định tắm rửa, thay y phục, nhắm mắt dưỡng thần, ấp ủ tâm tình, đi làm bữa sáng yêu thương ở nơi này.

Tiêu Thiên ngâm mình trong bồn tắm xa hoa của Chu Thiên Kỷ, nhìn thấy một số thứ trên sổ sách, thì kêu lên kỳ lạ.

Trong bảo khố của Thiên Cơ các có không ít thứ thú vị.

Ví dụ như phi chu vút lên trời cao, còn có các loại vật phẩm phi hành hòn đảo các lâu như Huyết Vân lâu trước đó.

Dựa theo sự phân chia của Vượng Tài, cái này thuộc về linh khí cỡ lớn.

Ngoại trừ vậy ra, những thứ như linh thạch, đan dược, lá bùa… cũng có số lượng không ít.

"Kí hiệu này..." Bỗng nhiên Tiêu Thiên sờ cằm, hỏi Vượng Tài: "Đại diện cho đế quốc Đại Viêm, là có ý gì?"

Bên trong sổ sách giả thuyết mà Vượng Tài thống kê có rất nhiều vật phẩm đều khắc rõ kí hiệu, như liệt diễm toàn thân như bị thêu đốt mang theo một hoa văn màu vàng kim.

Dựa theo ghi chú của Vượng Tài, mặt trên đề cập những kí

hiệu thuộc về đế quốc Đại Viêm.

[Chủ nhân tôn kính, dựa theo tình báo ghi chép điển tịch của Thiên Cơ các, kí hiệu này chính là đại diện cho đế quốc Đại Viêm.]

[Sau khi vực Nam Viêm mà đế quốc Đại Viêm thống trị trở thành vực Nam Hoang, thì để lại rất nhiều di tích.]

[Phần lớn đồ vật đều xuất thân từ di tích, vì vậy có kí hiệu của đế quốc Đại Viêm.]

Tiêu Thiên hơi gật đầu, vung tay lên, lòng bàn tay có thêm một miếng ngọc bài.

Đây là thứ mà Tử Nhược Yên cho mình hộ thân, cũng có được công hiệu liên lạc, mặt trên cũng khắc rõ kí hiệu đại diện cho hoàng triều Đại Viêm.

Kí hiệu của hoàng triều Đại Viêm, chính giữa là một hình thoi màu vàng kim, thoạt nhìn như bông tuyết, chính giữa thì khắc rõ đầu rồng.

Ở bốn góc nhọn, phía nam là vòng tròn liệt diễm không khác đế quốc Đại Viêm là mấy, phía bắc là vòng tròn sóng nước, phía tây là vòng vàng lưỡi đao sắc bén, phía đông là vòng vàng cây gỗ.

Kí hiệu hoàng triều Đại Viêm của Tử Nhược Yên, vốn không có bất kỳ tin tức gì từ các loại ghi chép điển tịch của phân các Thiên Cơ các.

Cho nên Tiêu Thiên không tìm thấy liên hệ giữa hai cái đó.

"Hây..." Tiêu Thiên thở dài, dựa bên buồng tắm, nhìn trần nhà cả nửa ngày: "Vẫn là tắm thoải mái, lười suy nghĩ nhiều nữa, mệt mỏi đến hoảng sợ."

Hưởng thụ xong thời gian buông lỏng nhàn nhã, Tiêu Thiên

đứng dậy thay y phục, rồi lăng không bay lên, bay về phía căn nhà cũ của Lưu Diễm ở núi Thanh Viêm.

Mãi đến lúc đến gần mới chậm rãi giảm tốc độ, nhẹ nhàng đáp xuống trong viện.

Chung Linh và Lưu Diễm luôn đợi ở trong viện, nhìn thấy Tiêu Thiên đáp xuống thì lập tức nghênh đón.

"Thân Vương, ngươi đã tha thứ cho bọn họ à?" Chung Linh tiến lên trước, trực tiếp hỏi.

Tiêu Thiên ngẩn ra, sau đó lắc đầu tiếc nuối: "Rất tiếc, bọn họ nghiệp chướng nặng nề, ta đã nhân từ cho bọn họ ba cơ hội, đáng tiếc..."

"Chung quy là ta vô năng, không cách nào cứu vãn bọn họ."

"Nhưng ta ra tay rất nhanh, bọn họ không cảm giác được đau đớn, đi rất an nhàn."

"Ta tin kiếp sau bọn họ sẽ làm người tốt."

Chung Linh nghiêm túc nghe Tiêu Thiên nói, thần thái cũng là chăm chú: "Thân Vương chớ nhụt chí, thời gian tới nhất định có người có thể lĩnh hội được dụng tâm khổ não của ngươi."

"Ta tin sau khi mấy người của Thiên Cơ các biết, sau khi chết Thân Vương lòng mang thương cảm với bọn họ, sẽ cảm động đến rơi nước mắt ở dưới suối vàng."

"Không phải ngươi tiễn bọn họ lên đường, mà là rửa tội nghiệt thay bọn họ!"

Chương 161. Chân tướng kiểu này rất bình thường mà

Hai mắt của Tiêu Thiên sáng ngời, hài lòng sờ đầu của Chung Linh: "Tốt! Tốt! Tốt! Trẻ con dễ dạy, Lưu Diễm à, học đứa trẻ nhà người ta nhiều chút, người ta giác ngộ rất cao đó."

"Được rồi, ta phải đi chuẩn bị điểm tâm để thưởng cho hai người các ngươi, thưởng cho các ngươi nếm thử tay nghề của bổn vương."

Nói xong, Tiêu Thiên lập tức chạy đến căn bếp ở bên cạnh.

Chung Linh thu lại biểu cảm nghiêm túc, khóe miệng vểnh lên nhìn về phía Lưu Diễm bên cạnh: "Thế nào, Lưu tỷ, ta đã nói với tỷ, người có tội ác tày trời như Thiên Cơ các hoàn toàn không nhìn thấy được ánh mặt trời tiếp theo."

"Ngươi đúng là... càng ngày càng hiểu Thân Vương." Lưu Diễm lau trán.

Chung Linh nhún vai: "Bởi vì có lúc Thân Vương giống như một đứa trẻ vậy, sẽ tự nhốt bản thân trong thế giới của mình."

"Bệ hạ có nói, Thân Vương cười rất cô độc."

Ánh mặt trời đầu tiên của ban mai đã chiếu vào trong căn nhà cũ này.

Ống khói sau bếp bốc lên làn khói nhẹ lượn lờ.

“Thân Vương đại nhân, ngài.... như vậy thích hợp không?” Chung Dương Minh khoác ngoại bào thô sơ đơn giản, bị Tiêu Thiên

túm qua với tốc độ cực nhanh, đang phụ giúp một tay.

Tiêu Thiên cau mày, nhìn Chung Dương Minh đang vội vàng chần nước luộc: "Có cái gì không thích hợp, phụ ta một tay khó xử lắm à?"

"Thân Vương đại nhân à, nương tử nhà ta vừa tỉnh dậy đã phát hiện lão công nhà mình mất tích ly kỳ, xảy ra chuyện." Chung Dương Minh liên tục lắc đầu, trong lòng nghẹn khuất.

Bản thân rõ ràng đang ngủ ngon giấc, bỗng nhiên cảm giác trời đất rung chuyển, mở mắt ra đã phát hiện bản thân tới căn nhà bếp lâm thời được tân trang này.

Lần quần nửa ngày là Tiêu Thiên muốn làm bữa sáng tình yêu, lôi ông đến làm cu li.

Đụng tới một Thân Vương mạnh đến không có cách nào lại bốc đồng như vậy, làm sao bây giờ?

Không có cách!

Phụ làm thôi, bằng không Thân Vương mở miệng chính là huấn luyện gấp bội, ai chịu nổi.

"Chung Linh ở bên ngoài, đến lúc đó kêu nàng giúp ngươi giải thích." Tiêu Thiên thuận miệng trả lời, tiếp tục bận rộn.

Thỉnh thoảng hắn còn quay đầu liếc mắt một cái, sau đó bắt đầu thêm bát đũa.

Chung Dương Minh nhận rõ sự thật cũng bận bịu, phát hiện bát đũa càng ngày càng nhiều, còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì.

Thẳng đến khi Tiêu Thiên dẫn theo ông đi bưng mì, đi vào trong viện, ông ngây ngẩn cả người.

Bên này, Tử Nhược Yên mặc váy sam màu trắng hoa văn kim

long, đang chắp hai tay sau lưng, nghiêm túc nói chuyện gì đó với nữ nhi Chung Linh và Lưu Diễm.

Bệ hạ ở nơi này, Chung Dương Minh không cảm thấy kỳ quái.

Khiến cho ông cảm thấy kinh hãi chính là nữ nhân tóc tím đầu mọc hai sừng đối diện là xảy ra chuyện gì, còn có cái đuôi, thoạt nhìn thật là khủng khiếp thật buồn nôn.

Thua xa sự cường tráng như sắt thép, tư thái hoàn mỹ bùng nổ cảm giác an toàn của nương tử nhà mình.

Không chỉ như thế, bên cạnh đối phương còn có ba nữ nhân, cũng là trên trên đầu mọc hai sừng, chẳng qua là gấp khúc.

Chờ một chút....

Chung Dương Minh híp hai mắt, nháy mắt bắt đầu phân tích.

Nếu vừa rồi hắn không nhìn lầm thì ánh mắt bệ hạ nhìn về phía nữ nhân màu tím cực kỳ phức tạp.

Tình cảm lộ ra gần như có căm thù, đồng tình và một tia hảo cảm, còn mang theo hương vị tương thân tương ái.

Mà mức độ càng sâu hơn còn có một chút ghen tị.

Ghen tị?

Bệ hạ tuổi còn trẻ, dung mạo dáng người tuyệt vời, thực lực lớn mạnh ý nghĩ trí tuệ, còn có người yêu nghiệt như Thân Vương bầu bạn bên cạnh.

Nếu nữ nhi của mình là Tử Nhược Yên chứ không phải nhóc con chết tiệt Chung Linh kia, hắn nằm mơ cũng có thể cười đến tỉnh lại.

Nàng có thể ghen tị gì với nữ nhân quái vật này chứ?

Nhưng mà, Chung Dương Minh đã có thể xác định một chút.

Trong khoảng thời gian này Thân Vương kiếm được một số tiền lớn, chi tiêu tiền vốn ngàn vàng tạo nên viện phúc lợi cho bản thân, rốt cuộc là kiếm được như thế nào.

“Thân Vương, ngài chịu khổ rồi!” Chung Dương Minh dùng một ánh mắt quỷ dị, nhìn Tiêu Thiên: “Vì dân chúng Đại Viêm, ngài lại hy sinh nhiều như vậy.”

“Ngươi có thể đừng nhìn ta như vậy hay không, buồn nôn lắm....” Tiêu Thiên kéo khóe miệng, trong lòng rất khó chịu.

Ánh mắt này của Chung Dương Minh làm giống như mình bán cái gì ấy.

Hơn nữa hắn đã sớm phát hiện, thẩm mỹ của tên này có vấn đề.

Dù sao, không phải ai cũng có thể làm kỵ binh hạng nặng.

“Ăn mì thôi!”

Tiêu Thiên đến, phá vỡ bầu không khí quỷ dị này.

Tử Nhược Yên mang theo Chung Linh và Lưu Diễm ngồi một bên, mà Lạc Nữ Ái mang theo Lão Nhất, Lão Nhị và Lão Tam ngồi xuống đối diện.

Hai nàng cực kỳ ăn ý không lên tiếng, yên lặng bưng bát ăn mì.

Khuyết điểm của thực lực mạnh là cái gì?

Sau khi say rượu, ngươi chỉ cần nhớ lại một chút là có thể nhớ rõ ràng, tiến hành phát lại một lượt hiện trường mất mặt đặc sắc tối hôm qua ở trong đầu của mình.

Chương 162. Chân tướng kiểu này rất bình thường mà 2

Nhất là ngươi còn nhớ rõ, bên cạnh có một người nhìn thấy từ đầu tới cuối!!

Người này còn là nam nhân nhà mình, không có cách nào diệt khẩu.

Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái rơi vào bầu không khí xấu hổ quỷ dị, yên lặng ăn món mì tình yêu do Tiêu Thiên nấu.

Nhưng bầu không khí giữa Chung Linh, Lưu Diễm và ba tỷ muội thân vệ Ma tộc đối diện lại không hài hòa như vậy.

Ánh mắt va chạm với nhau, cảnh giác vạn phần.

Nhất là Chung Linh và Lưu Diễm, gắt gao nhìn chằm chằm ba nữ cấm vệ đối diện, ánh mắt lại thỉnh thoảng liếc về phía Lạc Nữ Ái.

Đáng ghét!

Thật ghen tị, mấy nữ nhân mọc sừng này là trâu biến thành à, sao có thể lớn như vậy!!

Nhất là Chung Linh từng bị tổn thương sâu sắc, hiện tại bị thương càng nặng hơn.

“Thân Vương đại nhân, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Chung Dương Minh nhăn mặt, không nhịn được hỏi.

Nữ tử dị tộc thình lình nhảy ra, mang đến cho ông xung kích

thật lớn.

“Việc này, các ngươi biết cũng không sao.” Lúc này, Tử Nhược Yên ăn xong tao nhã lau miệng, nhìn về phía Chung Dương Minh, Chung Linh và Lưu Diễm.

“Người mà trẫm ở Đại Viêm có thể tin tưởng, thật sự không nhiều lắm, nhưng mà sau khi nghe xong, các ngươi cần bình tĩnh một chút.”

Sau đó, Tử Nhược Yên cũng nói rõ từng chuyện mình biết với bọn họ.

Đối với nàng, ba người này xem như tâm phúc, cũng là người trong cuộc, có quyền được biết chân tướng.

Vẻ mặt Tử Nhược Yên trịnh trọng nói rõ nguyên do, mà ba người đối diện nàng cũng cẩn thận nghe.

Bên cạnh.

Ba nữ thân vệ bên cạnh Lạc Nữ Ái âm thầm lắc đầu.

Đây là quyết định của Nữ Đế đại nhân, các nàng cũng không quyền nghi ngờ cái gì.

Chỉ là cảm thấy, có lẽ sau khi những Nhân tộc này biết chân tướng, có khả năng có hơi không chấp nhận được.

Dù sao hoàng triều mà mình sống thật ra là tồn tại giả dối bị người ta thiết kế, sáng tạo ra, cho dù là ai cũng sẽ bị đả kích cực lớn.

“Tình huống chính là như vậy.” Sau khi Tử Nhược Yên nói xong, có chút lo lắng nhìn ba người đối diện: “Tuy rằng sự thật rất đáng sợ, nhưng trẫm hy vọng....

“Thì ra là thế, cái này có thể giải thích thông suốt hành vi quái

dị của Lưu Ngạo Thiên." Chung Dương Minh bừng tỉnh đại ngộ, yên lặng gật đầu.

Chung Linh một tay chống nạnh, nhìn Lưu Diễm bên cạnh: "Nghe xong ta chóng mặt quá, Lưu tỷ, tỷ hiểu không?"

Lưu Diễm cân nhắc một chút, giải thích với Chung Linh: "Đơn giản mà nói, chúng ta bị nuôi như heo, sau này lớn rồi mập rồi sẽ bị người ta làm thịt."

Chung Linh bừng tỉnh đại ngộ: "Cái này ta hiểu rồi."

Biểu hiện vô cùng bình tĩnh của ba người làm cho Tử Nhược Yên vừa giật mình vừa tự hào.

Trái lại Lạc Nữ Ái và ba nữ thân vệ bên cạnh cực kỳ bất ngờ, người dưới trướng Tử Nhược Yên này tâm tính lại kiên định như thế.

"Giỏi lắm, thật sự khiến cho bản đế nhìn với cặp mắt khác xưa." Lạc Nữ Ái nâng cằm rồi nhìn ba người tán thưởng không thôi: "Đối mặt với chân tướng như vậy, các ngươi đều có thể ổn định tâm cảnh, vô cùng lợi hại."

Nghe thấy lời khen của Lạc Nữ Ái, trên mặt ba người cũng không kiêu ngạo gì, ngược lại vô cùng bình tĩnh.

Nếu là trước kia, bọn họ biết chân tướng, chỉ sợ tâm trạng sẽ rất lâu cũng không cách nào bình tĩnh trở lại.

Thậm chí, không thể chấp nhận sự thật như vậy.

Nhưng hiện giờ không giống.

Khi bên cạnh ngươi sống với một quái vật tùy tay xé mở không gian chỉ vì để ném rác, nghiền đan dược kịch độc thập giai thành bột, làm bibimbap bột ớt.

Ba người cảm thấy chân tướng kiểu này rất bình thản, bình thường lắm luôn á.

Mọi hành vi mà Thân Vương làm thường xuyên làm cho bọn họ cảm giác thế giới này đều là giả.

Hoàng triều giả dối?

Làm cho người ta kinh ngạc lắm sao?

“Vị Ma Đế đại nhân, xin hỏi bệ hạ Phôi Ngọc Tiên Thiên này của bọn ta, một khi thành thục có cơ hội trở mình hay không.” Chung Dương Minh tiến lên, chắp tay với Lạc Nữ Ái.

Lạc Nữ Ái liếc nhìn Chung Dương Minh, nhớ tới trong tình báo, đối phương là đầu bếp của nam nhân nhà mình, thái độ dịu đi rất nhiều: “Cũng không phải như thế, phải tăng thêm màn chắn cho khu vực đặc biệt này.”

“Phía trước đã nói, vực Nam Hoang là vùng đất hoang phế, không thể sinh tồn, nhưng màn chắn bao phủ một khu vực lớn, làm cho bên trong gió êm sóng lặng, trở thành môi trường thích hợp.”

“Nhưng cũng có tính cực hạn, người muốn đi vào, phải xuyên qua thông đạo đặc biệt, phong ấn tu vi.”

“Ở trong khu vực này, cực hạn của tu vi chính là Thánh cảnh thập giai.”

Nói đến đây, ánh mắt Lạc Nữ Ái dừng trên người Tử Nhược Yên bên cạnh, chớp mắt: “Tu vi chân chính của bản đế có thể lợi hại hơn ngươi nhiều đó.”

“Hừ!” Tử Nhược Yên hừ nhẹ một tiếng, phớt lờ: “Vậy thì sao chứ, sớm muộn trẫm sẽ vượt qua ngươi.”

“Chậc chậc, dáng vẻ ngươi mạnh miệng thật đáng yêu.” Lạc Nữ Ái một tay véo má, mắt nhìn Tử Nhược Yên.

Tử Nhược Yên cắn răng, tức giận trừng mắt Lạc Nữ Ái: “Trẫm không có, nữ nhân như ngươi thật đáng ghét....”

Chương 163. Tiêu Thiên thắng đến chán rồi

Nhìn dáng vẻ này của đối phương, Lạc Nữ Ái che miệng nhún vai, cười cái không ngừng: “Còn nói không có, ha ha ha ha!”

Hai nàng ở đó đấu võ mồm, Chung Dương Minh thì đang ở đây phân tích: “Nếu nói như vậy, cũng không phải là không có lực chiến đấu....”

“Không sai, bệ hạ đã là Thánh cảnh thập giai, nhờ vào trận pháp hoàng thành, cảnh giới của đối phương không vượt qua cảnh giới này, tin rằng bệ hạ có thể ứng phó được.” Lưu Diễm ở bên cạnh phụ họa gật đầu.

Chung Linh gật đầu theo: “Dù sao chúng ta căn bản không thua được.”

“Các ngươi quá mức lạc quan, quá mức tự tin.” Lúc này, đối diện truyền đến âm thanh.

Ba người nhìn qua, chính là người dẫn đầu trong số ba nữ tử Ma tộc.

“Cho dù là Thiên Cơ các hay là đế quốc Đông Viêm, đợi đến khi thành thục, tất nhiên sẽ phái không ít người.”

“Tuy rằng cảnh giới không thể vượt qua Thánh cảnh thập giai, nhưng nếu bọn họ phái qua trên trăm tên Thánh cảnh thập giai thì sao?”

“Đối với các ngươi mà nói, có lẽ Thánh cảnh thập giai rất mạnh, nhưng đối với đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các mà nói,

nhân thủ cảnh giới này cũng không tính là ít.”

Vấn đề của Lão Nhất nữ tử Ma tộc, làm cho biểu cảm ba người thoáng thay đổi.

Như đối phương đã nói, tình huống quả thật phiền phức hơn rất nhiều.

Nhưng mà....

Ba người đồng loạt nhìn về bên cạnh, Tiêu Thiên trong mắt bọn họ đang vui tươi hớn hở nhìn hai vị Nữ Đế ở đó làm ầm ĩ.

Bên ta chỉ cần không chủ động sử dụng Thân Vương đại nhân, có lẽ đối phương còn có thể chơi.

Nếu đã dùng đến Thân Vương, đối phương tự cầu thêm phúc đi.

Nhưng mà dựa theo phong cách hành sự của Thân Vương, hắn rất tùy tâm sở dục.

Nếu không ép hắn, phỏng chừng hắn cũng không thèm nhúc nhích.

“Không cần quá mức lo lắng, bên phía bản đế sẽ ra tay hỗ trợ, đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các tầm thường, thu phục rất nhẹ nhàng.” Lúc này Lạc Nữ Ái phất tay, thần thái thoải mái.

Chỉ là, sau khi nàng tỏ thái độ, híp hai mắt nhìn về phía Tử Nhược Yên: “Nói trở lại, lúc trước ngươi kêu ta chuyển đến ở trong cung, lời này còn tính chứ?”

Lời nói đột ngột của Lạc Nữ Ái làm cho biểu cảm Tử Nhược Yên cứng đờ.

Nàng hiện tại có chút hối hận, lúc trước tội nghiệp đối phương làm gì?

Tuy rằng, sự đồng tình của của nàng đổi lấy tình báo và chân tướng quý giá, biến thành nhiều thêm một minh hữu.

Nhưng mà, nữ nhân này phiền thật sự luôn á.

“Ai nha nha, đường đường Nữ Đế Đại Viêm, hậu duệ của huyết mạch đế hoàng Nhân tộc chính thống, sẽ không phải đổi ý chứ?” Lạc Nữ Ái chớp mắt với Tử Nhược Yên, cực kỳ đáng thương nhìn đối phương.

“Rõ ràng đều đã thành thật với nhau, cung cấp tình báo quý giá, còn dự định giúp ngươi cơ.”

Khóe miệng Tử Nhược Yên run rẩy, con bò sữa chết tiệt này, rốt cuộc ngươi có tính toán cái gì bản thân còn không rõ sao?

“Miệng vàng lời ngọc của trẫm đã nói tự nhiên làm được!” Tử Nhược Yên cũng không chịu nổi kích thích, vỗ bàn, gắt gao nhìn chằm chằm Lạc Nữ Ái.

Nàng ở trước mặt Nữ Đế thánh ma, thật sự là không bình tĩnh được.

“Suy cho cùng là Nữ Đế Đại Viêm, quả nhiên nói được thì làm được.” Hai mắt Lạc Nữ Ái sáng ngời, giơ ngón tay cái lên với Tử Nhược Yên.

“Ngươi đừng vui mừng quá sớm, vào cung cũng được, phải ước pháp tam chương.” Tử Nhược Yên híp hai mắt, thân thể hơi nghiêng về phía trước.

Lạc Nữ Ái cau mày: “Nói như thế nào?”

Tử Nhược Yên chống bàn, nhìn chằm chằm Lạc Nữ Ái.

“Điều thứ nhất, buổi sáng Tiêu Thiên ở với ngươi, buổi chiều và buổi tối ở với trẫm.”

“Điều thứ hai, ngươi chỉ được ngủ cùng trẫm, không được đi tập kích Tiêu Thiên ban đêm!”

“Điều thứ ba, phải tỉ thí cùng trẫm, gia tăng thực lực, không được uống rượu!”

“Không thể!” Lạc Nữ Ái chợt phất tay, nhìn chằm chằm Tử Nhược Yên không buông, “Ngươi bị ngốc hả, buổi tối mỗi ngày chúng ta ở cùng nhau, hời cho người khác thì làm sao đây?”

“Đổi điều thứ hai, ba người ở cùng nhau!”

Phì khụ khụ....

Người chung quanh đều không nhịn được kịch liệt ho khan, bị lời nói này làm kinh ngạc chạm nóc luôn rồi.

Bên cạnh, ba nữ thân vệ Lão Nhất, Lão Nhị và Lão Tam, vẻ mặt đều lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Nữ Đế đại nhân nhà mình thật là càng lún càng sâu.

Rốt cuộc ngài đang làm gì vậy, rõ ràng chúng ta tới lấy quốc vận, sao đắp bản thân vào rồi.

Ngược lại Chung Dương Minh không có gì để nói, yên lặng nhìn về phía Tiêu Thiên.

“Thân Vương đại nhân, ngài trâu bò ghê!”

Nếu phải cẩn thận ngẫm lại, nếu không có Tiêu Thiên mê hoặc Lạc Nữ Ái, làm cho nàng trở thành trận doanh bên mình.

Bọn họ còn không biết khi nào mới biết được chân tướng.

Từ trên ý nghĩa nào đó có thể nói, đây là Tiêu Thiên hy sinh bản thân.

Dù sao, Tiêu Thiên cũng có thể chịu được dáng vẻ kỳ quái đáng sợ giống như Lạc Nữ Ái, thật sự là quá khó khăn.

Mà phía trước, cuối cùng Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái vẫn đạt thành hiệp nghị,.

Điều thứ hai đổi thành điều kiện mà Lạc Nữ Ái đưa ra!

Chương 164. Hiểu lầm lớn rồi

Lưu Diễm bên cạnh nhìn thấy biểu cảm vừa vui vẻ vừa làm mình làm mẩy của Tử Nhược Yên, âm thầm lắc đầu.

Mức độ u mê của Nữ Đế đại nhân nhà mình cũng không nhẹ.

Nếu sự việc đã bàn bạc thành công, đoàn người tự nhiên rời khỏi nhà cũ, xuất phát đến hoàng cung Hoàng thành Đại Viêm.

Trước khi đi, Lạc Nữ Ái và ba nữ thân vệ cũng cải trang cách ăn mặc, tránh bị phát hiện.

Trở về trong hoàng cung, Tử Nhược Yên tỏ vẻ bản thân nhất định phải giám sát Lạc Nữ Ái đàng hoàng, cho nên chuyển hết đồ của mình đến cung Thân Vương.

Bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày nàng đều phải ở cùng Lạc Nữ Ái và Tiêu Thiên, nghỉ ngơi ở cung Thân Vương.

Không biết vì sao, Lưu Diễm giúp đỡ chuyển đồ, bố trí phòng cảm thấy bệ hạ hình như rất vui vẻ.

Cho nàng cảm giác, bệ hạ rõ ràng lợi dụng Lạc Nữ Ái làm cớ, chuyển qua đây không để lại dấu vết?

Hơn nữa còn lấy được một Nữ Đế Ma tộc thực lực sâu không lường được, đảm đương bồi luyện, đảm đương trợ thủ.

Trận giao phong này, rốt cuộc là ai thắng?

Lưu Diễm nhìn Tiêu Thiên đi ngang qua từ bên cạnh, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện.

Ngày đó, mình than phiền với Thân Vương đại nhân, gần đây Nữ Đế đại nhân rất mệt nhọc.

Sau đó chính miệng Thân Vương nói với mình....

“Núi Thanh Viêm có một ôn tuyền, rất thoải mái, ta thấy bệ hạ ngày thường rất mệt, lúc nghỉ ngơi dẫn nàng đi cảm nhận, thả lỏng một chút.”

Trong đầu Lưu Diễm hiện ra lời nói của Tiêu Thiên, nàng lại nghĩ tới trên núi Thanh Viêm.

Thân Vương từng khinh miệt trào phúng mình và Chung Linh, nói các nàng không hiểu cái gì cả.

Sau cả nửa ngày Lưu Diễm bỗng nhiên tự giễu cười ra tiếng.

Ngươi cười người khác ngơ ngẩn, chẳng phải người khác cũng cảm thấy ngươi ngốc sao?

???

Khoảng cách Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái ước pháp tam chương, chuyển vào trong cung, đã là ngày thứ ba.

Lại là một ngày nghỉ ngơi.

Nói ra thì phúc lợi của hoàng triều Đại Viêm rất tốt, không khổ cực cho lắm, không nghiền ép nghiêm trọng.

Trời tờ mờ sáng, Tiêu Thiên mở hai mắt ra, nhìn lên trần nhà, ánh mắt đờ đẫn.

Hắn quay đầu nhìn về bên trái, Tử Nhược Yên đang ôm lấy cánh tay trái.

Quay đầu nhìn về bên phải, Lạc Nữ Ái đang kẹp cánh tay phải.

Lúc này, hai bọn họ ngủ rất ngon lành, rất trầm ổn, khóe miệng còn mang theo nụ cười nhàn nhạt, dường như đang chìm đắm trong mộng đẹp.

Tiêu Thiên rút tay ra, lặng lẽ lơ lửng, trôi dạt đến mặt đất bên cạnh rồi hạ xuống.

Không còn hắn, Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái dường như không quen cho lắm, vươn tay lay một cái, hai người họ ôm nhau, ngủ tiếp.

Tiêu Thiên chống lưng, từ từ bước đến cửa phòng, hít thở lấy không khí trong lành.

"Nếu không có chút thực lực này, cơ thể vẫn chưa đủ cường tráng, cơm chùa đúng là không dễ ăn." Tiêu Thiên đứng ở trong viện, giãn thân thể, hoạt động.

Hắn vặn eo, lắc eo, gập lưng gì đó.

Hết cách, ngủ tấm ván cứng đúng là đau lưng.

Không có ý gì khác.

Đừng hiểu lầm.

Nhân lúc hai bọn họ vẫn chưa tỉnh lại, Tiêu Thiên quyết định đến Chung phủ ké điểm tâm.

Một lúc sau.

Chung phủ.

"Thân Vương, sao ngài lại... đến nữa?" Chung Lệ Song mở miệng ăn cái bánh bao lớn, cau mày nhìn Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên vui vẻ mở miệng nói với Chung Lệ Song: "Chẳng phải là thức ăn mà Chung đại nhân làm ngon sao, ngươi xem bánh

bao này..."

Tiêu Thiên vừa nói, vừa cầm cái bánh bao lớn lên im lặng một lúc, cắn một cái.

"Còn kém xa Lạc Nữ Ái, ưm, ngay cả Tử Nhược Yên cũng không bằng."

Nhưng Chung Linh không có phản ứng gì cả, Chung Dương Minh húp cháo ở bên cạnh thì suýt chút nữa phun ra ngoài.

"Thân Vương, ngươi cẩn thận lời nói." Chung Dương Minh ho khan mấy tiếng, bất đắc dĩ nhìn về phía Tiêu Thiên.

"Ngươi cũng không đứng đắn mà, trọng kỵ binh." Tiêu Thiên lắc cái bánh bao rắn chắc trong tay, bĩu môi: "Sở thích đặc biệt, vậy mà lúc nào cũng chê cười ta."

"Thân Vương, ngươi đúng là..." Chung Dương Minh đỏ mặt, trong lúc nhất thời không biết nên phản bác thế nào.

Trái lại mẹ con Chung Lệ Song và Chung Linh lại nhìn nhau, thực sự không hiểu hai người họ đang làm bí hiểm gì.

"Phu nhân, có biến." Lúc này, nữ vệ binh giữ cửa Chung phủ bỗng nhiên bước vào trong viện.

Chung Lệ Song nhận lấy bức thư trong tay của nữ vệ binh, cẩn thận xem nội dung ở bên trong.

Lúc nàng xem xong lời trần thuật ở bên trong bức thư thì biến sắc: "Điều này... quá khó tin rồi."

"Phu nhân, sao vậy?" Chung Dương Minh nhìn thấy sắc mặt của Chung Lệ Song thay đổi thì vội vàng hỏi.

Sắc mặt của Chung Lệ Song nặng nề, đưa bức thư trong tay cho phu quân mình: "Đây là tin tức quân Đại Viêm trấn giữ ở bên

đó truyền đến, ông xem xem."

"Hửm? Thiên Cơ các bị diệt, có lưu thư thay trời hành đạo, Diêm Vương mờ ảo ra tay?" Chung Dương Minh lẩm bẩm đọc ra tiếng, chậm rãi nói ra nội dung bên trên.

Nghe thấy tiếng nói thầm của trượng phu, Chung Lệ Song cảm thấy hơi kỳ lạ.

Tại sao Chung Dương Minh không chút kinh ngạc nào vậy?

Chương 165. Hiểu lầm lớn rồi 2

Con gái nhà mình vẫn lặng lẽ húp cháo, hình như không chút kinh ngạc tin tức Thiên Cơ các bị diệt.

Tâm của hai cha con lớn như vậy từ khi nào?

Chỉ là, Chung Lệ Song cũng không có thời gian suy nghĩ những thứ này, mà có vẻ mặt nghiêm túc: "Ta phải vào cung một chuyến, mau bẩm báo chuyện này cho bệ hạ."

"Thiên Cơ các bị diệt, Diêm Vương lại ra tay, đây không phải là chuyện nhỏ gì."

"Thật sự không biết Diêm Vương này rốt cuộc có lai lịch thế nào, lại hô mưa gọi gió khắp nơi, theo ta thấy hoàn toàn không phải là người tốt."

"Nói không chừng, hắn..."

Lúc này Chung Dương Minh vội vàng đứng dậy, ôm lấy khuỷu tay của thê tử: "Phu nhân à, nếu như có chuyện gấp thì mau vào cung, nói rõ với bệ hạ mới đúng."

"Đừng có chậm trễ ở nơi này nữa, mau chạy tới đó mới là chuyện quan trọng."

Chung Lệ Song nghe thấy lời nói của trượng phu thì gật đầu, trước khi đi còn hôn một cái, nghênh ngang rời đi, ra khỏi Chung phủ.

Đợi sau khi thê tử rời đi, Chung Dương Minh mới lau mồ hôi trên trán.

Phu nhân của ta à, Diêm Vương này đang ngồi đối diện bà, không nói năng bậy bạ được đâu.

Sau khi tiễn Chung Lệ Song đi, lúc này Chung Dương Minh mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng quay về viện trong phủ.

"Thân Vương, phu nhân không hiểu chuyện, ngài đừng để ở trong lòng." Sau khi trở về, Chung Dương Minh vội vàng giải thích.

Tiêu Thiên xua tay, để cho đối phương yên tâm: "Được rồi, ta chẳng phải là người hẹp hòi gì, không đến mức vì một hai câu nói mà giận chó đánh mèo."

Chung Dương Minh và Chung Linh đều co giật khóe miệng.

Nói ra lời này, Thân Vương, bản thân ngươi tin ư?

"Chỉ là, một khi truyền ra ngoài tin tức Thiên Cơ các bị diệt, chỉ sợ Lưu Ngạo Thiên sẽ ngồi không yên." Bỗng nhiên Chung Dương Minh cười nhẹ, nhìn về phía Thân Vương.

Theo Chung Linh, nàng đã sớm biết Tiêu Thiên đi "tha thứ" cho Thiên Cơ các rồi.

Căn cứ vào tình báo mà Lạc Nữ Ái cung cấp, Lưu Ngạo Thiên và Chu Thiên Kỷ cũng được xem là quen biết đã lâu.

Chung Dương Minh tin tưởng tin tức Thiên Cơ các bị tiêu diệt, tất nhiên sẽ trùng kích rất lớn đến Lưu Ngạo Thiên.

Mà dưới tình hình này, tất nhiên Lưu Ngạo Thiên sẽ làm ra mấy hành vi, tiện cho bọn họ tìm thấy kẽ hở.

Rồi trực tiếp giết chết Lưu Ngạo Thiên?

Không cần thiết đánh rắn động cỏ.

Cục diện vốn có là ta ở ngoài sáng, địch ở trong tối.

Nhưng hiện tại tình hình nghịch chuyển, bởi vì sức mạnh đẹp đẽ mị hoặc đáng sợ của Thân Vương, đã mê hoặc Nữ Đế Thánh Ma Lạc Nữ Ái thần hồn điên đảo đối với hắn, thành công nhảy ngược lại.

Trong tay nắm giữ tình báo, đồng thời có thân phận Diêm Vương của Tiêu Thiên hô mưa gọi gió ở nơi đó.

Hôm nay hoàng triều Đại Viêm bọn họ đã thành công đi vào âm thầm, lặng lẽ theo dõi thay đổi.

Lưu Ngạo Thiên cứ như ngọn đèn dầu sáng sủa trong mắt bọn họ, sáng loáng ở nơi đó.

Nhất cử nhất động đều ở dưới mí mắt của bọn họ.

Trực tiếp giết chết thì chiếc đèn này sẽ tắt hết.

Thật ra, nếu Chung Dương Minh sớm biết tình hình, sẽ ngăn cản Tiêu Thiên đi diệt Thiên Cơ các.

Quá lãng phí rồi.

Đặc biệt là sau khi Tiêu Thiên đi thu hoạch được cái thuế, tắm rửa.

Đùa à!

"Thật ra không cần phải lo lắng, Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái bọn họ liên thủ, song Đế hợp lực, mặc kệ Thiên Cơ các và đế quốc Đông Viêm, phía sau có chiêu gì."

"Đều không phải là đối thủ."

Tiêu Thiên nói xong, nhấp một ngụm cháo, thoải mái thở phào: "Dù sao thì bọn họ cũng đã bao nuôi nữ nhân của ta!"

"..."

Chung Dương Minh và Chung Linh nhìn Tiêu Thiên im lặng không nói gì.

Thân Vương, ngươi kiêu ngạo như vậy là sao.

Nam nhân này rõ ràng rất mạnh, lại khăng khăng muốn ăn cơm chùa.

Bịch!

Bên ngoài truyền đến tiếng phá cửa, Chung Lệ Song vốn rời đi chưa bao lâu, đã quay về với sắc mặt cổ quái.

"Sao phu nhân trở về nhanh vậy?" Chung Dương Minh nhìn nương tử đã trở về, hơi giật mình.

Tuy Chung phủ rất gần hoàng cung, nhưng cũng không đến mức quay về nhanh như vậy.

Chung Lệ Song lắc đầu, không nói gì, chỉ là hơi thương hại nhìn về phía Tiêu Thiên: "Thân Vương, có một chuyện muốn nói với ngài, ngài đừng đau lòng."

"Hả?" Tiêu Thiên kỳ lạ nhìn Chung Lệ Song, không rõ đối phương đang nói cái gì.

Chung Lệ Song nhìn Tiêu Thiên, thở dài: "Có nữ nhân tóc tím có khả năng đã đội mũ xanh cho ngài rồi."

"Ta đi tìm bệ hạ, phát hiện bọn họ đang... đang... hôn nhau..."

Tiêu Thiên: "???"

Lời Chung Lệ Song nói khi vào cửa dọa cho đám đông sợ hết hồn.

“Tướng Quân, ngài đã hiểu lầm rồi, mọi chuyện không phải như ngài nghĩ đâu.” Ở mặt sau, Lưu Diễm với vẻ mặt bất đắc dĩ

tiến vào Chung phủ theo bà.

Chung Lệ Song cau mày, quay đầu lại nhìn người dưới trướng ngày xưa: “Đâu phải hiểu làm gì đâu, lúc đó nhìn qua, bệ hạ đúng là ôm đầu của nữ nhân tóc tím kia hôn hít mãnh liệt mà.”

Lưu Diễm nhìn dáng vẻ thề non hẹn biển của Chung Lệ Song, cũng có chút bất đắc dĩ.

Chương 166. Ngươi thực sự là nghĩ hay lắm

Cũng may mà lúc đó vị Nữ Đế Thánh Ma kia thu liễm dáng vẻ của Ma tộc mình, bằng không bị Tướng Quân thấy thì còn không biết tạo ra bao nhiêu hiểu lầm nữa.

Ngược lại là Tiêu Thiên thì có dáng vẻ như là đã biết rõ trong lòng, bắt đầu tiến hành đóng gói đối với bữa sáng đã được nấu nướng: "Hai nàng đã đánh nhau rồi hả?"

Lưu Diễm gật đầu: "Thân Vương nói không sai, bệ hạ và Lạc đại nhân có chút khó chịu khi mới rời giường, vừa lúc tay trần luận bàn một hai ở trong sân, đánh với nhau một trận."

"Nếu không sử dụng tu vi, Lạc đại nhân so đấu tài nghệ thì thua kém bệ hạ một bậc."

"Hơn nữa bệ hạ... nàng cứ tấn công liên tiếp vào ngực của Lạc đại nhân."

"Lạc đại nhân lập tức bị đánh cho nổi giận đùng đùng, nhanh chân xông lên tông vào người của bệ hạ, miệng của hai người này không cẩn thận đụng vào nhau."

Lưu Diễm nói đến này, sắc mặt càng thêm kỳ lạ: "Bệ hạ cảm thấy Lạc đại nhân cố ý, có chút tức giận, cho nên hôn lại."

"Lạc đại nhân cảm thấy bệ hạ đang chơi lưu manh, tức giận há miệng muốn cắn mặt của bệ hạ."

"Bệ hạ cũng tức giận cực kỳ, há miệng cắn đầu của Lạc đại nhân."

Nói đến chỗ này, Lưu Diễm lại quay sang nhìn Chung Lệ Song: "Tướng Quân vừa lúc đi ngang qua đây, nhìn thấy một màn như vậy, chắc là do góc độ nên có chút hiểu lầm."

Nghe thấy lời giải thích của Lưu Diễm, Chung Lệ Song có chút xấu hổ.

"Phụt!" Chung Linh ở bên cạnh càng không nhịn được bật cười thành tiếng: "Sao bệ hạ lại bỗng dưng giống như trẻ con thế, vui đùa ầm ĩ quá đi."

"Điều này chưa chắc không phải là một chuyện tốt, tuy không tính là bạn tốt gì nhưng ít nhất cuối cùng bệ hạ cũng có một người bạn chơi cùng." Chung Dương Minh ở bên cạnh, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Ông cùng thê tử Chung Lệ Song, xem như là nhìn Tử Nhược Yên lớn lên.

Thân phận, thiên phú của Tử Nhược Yên, cùng với một loạt chuyện nàng gặp phải sau này làm cho nàng căn bản là không có thứ gọi là bạn bè.

Vị Nữ Đế Thánh Ma này lại có thể tính như người đồng cấp với bệ hạ.

Rất tốt.

"Bạn bè à..." Tiêu Thiên thu mấy thứ đã được đóng gói xong vào không gian hệ thống, lầm bầm lên tiếng, dường như là rất hoài niệm: "Ta vốn cũng có một vài người bạn, đáng tiếc đều bị cha nuôi thiết kế hại chết."

Tiêu Thiên đột nhiên lầm bầm thanh âm, khiến cơ thể của Chung Dương Minh, Chung Linh và Lưu Diễm ở bên cạnh hắn đồng thời chấn động.

Chung Lệ Song phía đối diện đang chuyên tâm ăn điểm tâm của mình, cũng không có phát hiện ra động tĩnh bên phía Tiêu Thiên.

“Thân Vương đại nhân, cha nuôi này của ngài... thiết kế như thế nào vậy?” Chung Linh dè dặt đặt câu hỏi.

Tiêu Thiên trầm mặc trong chốc lát, rồi chậm rãi mở miệng: “Cha nuôi của ta vì dạy ta đừng tùy tiện tin tưởng những người khác, nên đã hiếp bức bọn họ tới giết ta.”

“Đáng tiếc rất lâu sau đó, ta mới biết được chân tướng, trước kia là ta vẫn luôn hiểu lầm bọn họ.”

“Khó trách trước đây bọn họ cứ khóc lóc nói xin lỗi, thế nhưng người xin lỗi phải là ta mới đúng chứ, ha ha ha ha.”

Tiêu Thiên cười lớn nhìn bầu trời xa xăm, giống như là đang nhớ lại cái gì.

“Chẳng qua chúng ta cũng coi như là bạn bè, không đúng sao?” Lúc này, Chung Linh ở bên cạnh bỗng nhiên mở miệng: “Khi còn bé tiên đế đã từng nói, giữa bạn bè đều sẽ có bí mật nhỏ.”

“Ta là bạn của tiên đế, hiện tại cũng là bạn của Thân Vương.”

“Nha đầu chết tiệt nhà ngươi cánh cứng rồi đúng không hả, ngươi cũng muốn xếp cùng thế hệ với cha mình à?” Chung Dương Minh trừng to mắt: “Hơn nữa ngươi đây là cái gì cùng cái gì chứ, bối phận đều rối loạn hết lên.”

Chung Linh thè lưỡi với Chung Dương Minh: “Đây không phải là một cách so sánh à, ngài kích động như vậy làm gì, hơn nữa cùng Thân Vương làm bạn, phụ thân ngài cũng không xứng.”

“...Ranh con, có tin ta hầu hạ bằng gia pháp không hả.”

“Thôi đi, cha lại đánh không lại ta.” Chung Linh nhún vai, Chung Dương Minh tức giận nổi trận lôi đình, cuồng nộ vô năng.

“Chung Linh!!!” Lúc này, Chung Lệ Song phía trước bàn ăn bên cạnh bỗng nhiên rống lên như sư tử hà đông, đập một phát lên trên bàn dài: “Lời lão nương nói, ngươi coi như gió thoảng bên tai có đúng không hả?”

“Ai cho ngươi chỉ ăn da bánh bao chứ không ăn nhân bánh hả, ba ngày không đánh nhảy lên đầu lật ngói đúng không, lão nương thấy là ngươi ngứa da rồi chứ gì.”

Chung Linh biến sắc, vội vàng muốn chạy trốn sang bên cạnh.

Đáng tiếc dù nàng có trốn thế nào, cũng không trốn thoát nổi bàn tay của sinh vật khủng bố nhất trên đời.

Chung Lệ Song thò tay túm một cái là nhấc bổng Chung Linh lên, đánh lấy đánh để như thể muốn da tróc thịt bong thật sự.

“Ôi chao, nương tử tốt của ta, nàng ra tay thế này thì mạnh quá đi.” Chung Dương Minh ban nãy rõ ràng tức giận gần chết, giờ lại đau lòng chạy tới.

Nhưng nghênh đón ông là cơn mắng té tát của thê tử mình: “Ông còn không thấy ngại nói thế nữa, nha đầu kia chính là do ông chiều đó!”

Chương 167. Ngươi thực sự là nghĩ hay lắm 2

Chung Dương Minh hết cách đón thế tiến công nước bọt của Chung Lệ Song, nịnh hót khuyên bảo thê tử.

Chung Linh thì trốn ở đằng sau cha nhà mình, run lên cầm cập, thỉnh thoảng thò đầu ra lén nhìn mẹ mình một cái.

Tiêu Thiên ngồi ở đó, cứ như vậy yên lặng ngắm nhìn, bỗng nhiên nói: "Thật tốt mà..."

"Biết vì sao trù nghệ của ta thật ra thì không kém hơn Chung Dương Minh, nhưng ta lại thích ăn đồ ông ấy làm không?" Lúc này Tiêu Thiên bỗng nhiên mở miệng.

Lưu Diễm lộ ra nụ cười mỉm, nhìn Tiêu Thiên: "Có phải là cùng đạo lý với chuyện ngài nấu bát mì cho đám người bệ hạ không?"

"Ha ha ha, Lưu Thống Lĩnh nói rất đúng." Tiêu Thiên chống gối đứng lên, nhìn một nhà ba người phía xa xa: "Cơm Chung Dương Minh làm không chỉ có mỗi ta ăn, mà còn có người nhà của ông ấy."

"Lòng đầy yêu thương nấu ăn cho người nhà của mình, mùi vị và tư vị của nó đương nhiên là ăn ngon cực kỳ."

"Về cung đi, phỏng chừng Nữ Đế bệ hạ và Ma Đế đại nhân của chúng ta đã đói bụng lắm rồi."

Nói rồi Tiêu Thiên chắp hai tay sau lưng, dáng vẻ cà lơ phất phơ đi ra ngoài phủ.

“Vâng!” Lưu Diễm yên lặng gật đầu đi theo, có chút thương hại nhìn bóng lưng của Tiêu Thiên.

Trên đường trở về cung, Tiêu Thiên vẫn còn trùng hợp gặp phải Lưu Ngạo Thiên.

“Đây không phải Thừa Tướng đại nhân à, sớm như vậy mà cũng ra ngoài tự đi mua điểm tâm hả.” Tiêu Thiên phất tay với Lưu Ngạo Thiên, vui vẻ trêu chọc.

Lưu Ngạo Thiên thấy Tiêu Thiên, lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc: “Tiêu Thân Vương, chào buổi sáng.”

“Được rồi, đừng cố ý cười như vậy, ta nhìn mà khó chịu.” Tiêu Thiên giơ tay nhéo nhéo mặt của Lưu Ngạo Thiên, sau đó vỗ bả vai ông ta, tiếp tục đi về phía hoàng cung.

Lưu Ngạo Thiên sờ mặt mình, nhìn bóng lưng của Tiêu Thiên mà nhíu chặt lông mày.

Tiêu Thiên trở lại hoàng cung, mới vừa đến cửa cung Thân Vương thì đã hô lên.

“Ta mang đồ ăn ngon cho các ngươi này, Cchung đầu bếp tự tay nấu nướng.” Tiêu Thiên vừa dứt lời đã nhìn thấy Lạc Nữ Ái để trần hai chân chạy tới, một đầu nhào vào lòng hắn.

Tiêu Thiên bị đụng cho ngã trái ngã phải, còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy Tử Nhược Yên đằng đằng sát khí ở phía trước.

“Lạc Nữ Ái, ngươi mặc quần áo của trẫm cũng coi như thôi đi, mặc không nổi không thể đổi một cái à, sao ngươi cứ phải làm căng hỏng bộ đồ đó thế?”

“Ta đâu có cố ý đâu chứ, Tiêu ca ca, nàng mắng ta kìa.” Lạc Nữ Ái làm bộ đáng thương trốn ở đằng sau Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên vội vã nở một nụ cười nịnh nọt, trấn an Tử Nhược Yên: “Người này có đôi khi không có não, ngài cũng không phải không biết, vừa lúc nàng nhiều tiền, để ngày mai nàng bồi thường cho ngài mười bộ!”

“Ngươi cứ chiều nàng đi, làm căng hỏng bao nhiêu bộ đồ của trẫm rồi, nàng chính là cố ý!” Tử Nhược Yên chống nạnh, tức giận trừng mắt Lạc Nữ Ái.

“Bệ hạ đã hiểu lầm rồi, ta từ đầu tới đuôi đều chỉ sẽ chiều ngài thôi, tuyệt đối không chiều nàng, đợi lát nữa ta sẽ cẩn thận dạy dỗ nàng.” Tiêu Thiên nói đầy lỗi lạc: “Chiều nay iwr Ngự Thư phòng, ta sẽ xoa bóp toàn thân cho bệ hạ một lần, bảo đảm thủ pháp chính hiệu, thư giãn gân cốt, lưu thông khí huyết, không biết có được không?”

Nghe Tiêu Thiên nói như vậy, Tử Nhược Yên ho nhẹ hai tiếng, chắp hai tay sau lưng: “Trẫm đồng ý!”

“Ta cũng muốn!” Lạc Nữ Ái lại ló đầu ra từ phía sau của Tiêu Thiên, lẩm bẩm lên tiếng.

“Nghĩ hay quá ha, có giỏi thì đi ra từ phía sau của Tiêu lang quân coi, hôm nay trẫm nhất định phải bạo ngươi!” Tử Nhược Yên dựng mày liễu, lên tiếng la mắng.

Lạc Nữ Ái đã túm lấy quần áo sưng lưng Tiêu Thiên, núp ở đằng sau hắn không chịu đi ra: “Ta không đó!”

Lưu Diễm ở bên cạnh nhìn Tiêu Thiên vừa phải ứng phó với Tử Nhược Yên chống nạnh nghiêm túc giận dữ mắng mỏ trước mặt, vừa phải giáo huấn Lạc Nữ Ái trốn ở sau lưng.

Cảnh tượng giống như đã từng quen biết ấy làm cho nàng không nhịn được bật cười, nói ra lời mà Tiêu Thiên đã từng cảm khái.

“Thật tốt mà...”

Đã bảy ngày từ liệu trình xoa bóp thư giãn toàn thân do Tiêu Thiên phục vụ.

Trong bảy ngày này, trên dưới hoàng triều Đại Viêm rung chuyển.

Thiên Cơ các bị tiêu diệt dẫn tới ảnh hưởng lớn hơn tưởng tượng của mọi người rất nhiều.

Dân chúng phất tay reo hò, nhảy cẫng hoan hô, bởi vì ngày thường đệ tử của Thiên Cơ các đều cao cao tại thượng, làm hại một phương.

Vốn dĩ đệ tử của Thiên Cơ các đã có đặc quyền ở hoàng triều Đại Viêm rồi. Bọn họ còn mượn cớ sưu tập tình báo Thiên Cơ để tùy ý xông vào nhà, vào cửa hàng của dân thường.

Chẳng những ăn chùa uống chùa, còn mặc sức chèn ép người, khiến kẻ khác giận sôi!

Rất nhiều bách tính của hoàng triều Đại Viêm đều giận mà không dám nói gì.

Hiện giờ Thiên Cơ các bị diệt, bao nhiêu người giăng đèn kết hoa, chạy đi khắp nơi để báo tin, vui không kể xiết.

Chương 168. Đổi bằng não đúng không?

Trong nhà rất nhiều bách tính sẽ đặt thêm bài vị của Diêm Vương cạnh bài vị trường sinh của Thiên Tôn Chí Thiện bám váy.

Kha khá quan viên trong hoàng thành cũng thả lỏng một hơi.

Chuyện giao tiếp với Thiên Cơ các vốn là một việc rất nhức đầu.

Chẳng qua bọn họ lại phát hiện, tâm trạng của thừa tướng Lưu Ngạo Thiên gần đây có vẻ không tốt cho lắm.

Mà Nữ Đế Đại Viêm Tử Nhược Yên cũng nằm trong hàng ngũ nhức đầu.

Ngự Thư phòng.

"Ngươi ngu hả? Sao có thể quy hết thuế má về cùng loại được chứ?" Tử Nhược Yên tức giận quát lớn, học Tiêu Thiên dùng tay làm dao chặt vào đầu Lạc Nữ Ái: "Rốt cuộc ngươi làm thế nào lên được cái chức Ma Đế hả?"

Lạc Nữ Ái ôm đầu lẩm bẩm: "Thì... một đường chém đi lên chứ sao."

"Nguyên Thủy ma quốc phải may mắn lắm mới không bị cả nhà các ngươi chơi hỏng đấy."

Tử Nhược Yên lắc đầu, chỉ vào nội dung trên bàn: "Nhập gia tùy tục, mỗi phương mỗi khác."

“Rất nhiều thứ không thể quy thành một được, phải biết rằng...”

Tử Nhược Yên vừa lật xem tư liệu của Nguyên Thủy ma quốc, vừa cau mày dạy Lạc Nữ Ái.

Nàng phát hiện, con bò sữa này đối với phương diện trị quốc căn bản là dốt đặc cán mai. Trong đầu nàng ta ngoại trừ Tiêu Thiên ra thì chính là đánh nhau.

Lạc Nữ Ái cũng biết mình không rành phương diện này, cũng không hờn dỗi, thành thật học tập Tử Nhược Yên.

Sau đó, dưới sự trợ giúp của Tử Nhược Yên, nàng ta khống chế con rối phân thân tọa trấn Nguyên Thủy ma quốc hạ đạt các loại mệnh lệnh, điều chỉnh pháp lệnh của ma quốc.

Mấy ngày nay, quần thần của Nguyên Thủy ma quốc đều vui đến phát khóc.

Nếu là trước kia, vị Ma Đế bệ hạ này của bọn họ luôn ngại phiền phức khi phải xử lý rất nhiều chuyện.

Câu trả lời ngài ấy dành cho đám thần tử bọn họ luôn chỉ đơn giản, thô bạo một chữ:

“Chém!”

Không chém được á? Sao lại không chém được?

Hay chờ muộn thêm rồi chém?

Nói tóm lại, phương châm trị quốc của Lạc Nữ Ái chính là chém, hoặc là không chém.

Cuối cùng đến giờ, Ma Đế bệ hạ cũng chịu trị quốc bình thường rồi, thậm chí có thể nói là cao minh.

Lớp học làm hoàng đế của Tử Nhược Yên tạm thời kết thúc.

Lạc Nữ Ái đã chóng mặt nằm úp sấp trên bàn dài: “Hóa ra làm đế vương phiền toái như vậy. Nhưng sao đám thần tử ấy lại không thương lượng với bản đế chứ?”

“Chắc là sợ ngươi lôi bọn họ ra chém.” Tiêu Thiên nằm trên ghế bên cạnh thảnh thơi nghỉ ngơi, chậm rì rì lên tiếng.

“Làm hoàng đế là một việc khổ cực, cũng là việc kỹ thuật, lao tâm lao lực. Ngươi còn phải học dài dài.”

Rầm!

Tiêu Thiên vừa dứt lời, Tử Nhược Yên đã ôm một xấp tấu chương chồng chất đặt xuống trước mặt Lạc Nữ Ái.

“Những thứ này đều là tấu chương của Nguyên Thủy ma quốc, thân vệ của ngươi đã sửa sang lại. Ngươi phê chữa cho đàng hoàng đi, lát nữa trẫm sẽ tới kiểm tra!” Tử Nhược Yên nghiêm túc nhìn chằm chằm Lạc Nữ Ái: “Vì bách tính của ma quốc các ngươi!”

Tử Nhược Yên là minh quân tiêu chuẩn, hoàng đế tốt. Nàng biết tình huống của Lạc Nữ Ái thì chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Nào có ai làm hoàng đế như nàng ta!

Không ra thể thống gì.

“Lão Nhất, Lão Nhị, Lão Tam.” Lạc Nữ Ái gục xuống bàn, bất lực nhìn ba nữ thân vệ của mình: “Giúp đỡ chút!”

Lão Nhị và Lão Tam đồng thời quay sang nhìn Lão Nhất.

Mà Lão Nhất thì lại là thở dài, nghiêm túc nói: “Nữ Đế đại nhân, Nữ Đế Đại Viêm nói rất có đạo lý. Ngài phải tự xử lý những thứ này mới được.”

“Tử Yên bệ hạ đã kiên nhẫn dạy ngài như vậy, ngài phải biết trân trọng, cố gắng lên.”

“Không thể trốn tránh thêm nữa đâu.”

Tiêu Thiên thảnh thơi nằm trên ghế bên cạnh, ôm thùng nước trái cây lớn ở một bên vào lòng, uống hai hớp hưởng thụ rồi gật đầu phụ họa: “Đúng thế, không thống trị ma quốc cho tốt, chút của cải ấy sớm muộn gì cũng hết sạch thôi.”

“Không được!”

Lạc Nữ Ái đau khổ ra mặt, gác tay chống má, thành thật lật xem tấu chương.

Nàng lật đôi ba trang rồi len lén liếc Tiêu Thiên một lát, hắn ngủ cũng thật là đẹp.

Sau đó nàng còn nhìn thoáng qua Tử Nhược Yên, hâm mộ không thôi. Nàng nghĩ mãi cũng không rõ sao đối phương lại lợi hại như vậy, chẳng lẽ xem mấy thứ này không hoa mắt chóng mặt?

Còn Tử Nhược Yên thì sao?

Nàng cũng thường hay liếc trộm Tiêu Thiên, cảm thấy tư thế ngủ lười biếng của đối phương càng đáng yêu hơn.

Mà nàng thật sự không hiểu nổi Lạc Nữ Ái. Vị này làm Ma Đế đúng là quá mức.

Như vậy mà vẫn làm hoàng đế được à?

To thế là vì đổi bằng não đúng không?

Trong lúc nhất thời, khung cảnh trong Ngự Thư phòng trở nên đặc thù.

Một người đang cần chính, một người đang ngẩn ngơ, còn một người đang ngáy pho pho, trong mơ còn gối lên đùi Vượng Tài ngủ ngon lành.

Đây là cuộc sống gia đình hàng ngày sau buổi trưa của Thân Vương nhàn tản.

Có người nhàn nhã thảnh thơi ở đây.

Cũng có người nhức đầu không thôi, đau đớn vô cùng.

Người này chính là Lưu Ngạo Thiên.

Hiện tại Lưu Ngạo Thiên đang ngồi trong thư phòng, yên lặng chờ đợi, vẻ mặt âm u lạnh lẽo.

Chương 169. Mời Tiêu Diêm Vương tới nói chuyện

Không lâu sau, một bóng đen chợt lủi vào thư phòng.

“Tin tức phản hồi, bệ hạ đồng ý kế hoạch của ngươi, nhưng vấn đề là...” Nói đến đây, vẻ mặt bóng đen ngưng trọng: “Nếu ngươi muốn làm như thế thật, thì sẽ chết người!”

Lưu Ngạo Thiên không nói gì, chỉ nhìn người áo đen: “Ngươi qua đây sờ mặt ta.”

“... Ngươi bệnh hả?” Người áo đen nghe Lưu Ngạo Thiên nói thế thì miệng giật giật.

Lưu Ngạo Thiên không nói chuyện, chỉ là yên lặng nhìn đối phương.

Người áo đen thấy Lưu Ngạo Thiên nghiêm túc thì biết đối phương không nói đùa, thành thật đưa tay sờ gương mặt chữ điền của ông.

Ngay khi tay hắn gần chạm vào mặt của Lưu Ngạo Thiên, đối phương bỗng bất ngờ quay mặt đi, khiến hắn sờ hụt.

“Biết ngay sẽ như vậy mà. Thân pháp của ngươi tinh tế, cận chiến tránh né rất khó lường. Ở thế hệ của chúng ta, ngươi chẳng ỷ vào cái này hoành hành ngang ngược đấy thôi.” Người áo đen thu tay lại, lắc đầu.

Lưu Ngạo Thiên khoát tay: “Hảo hán không kể lể năm xưa dũng mãnh thế nào. Chẳng phải Chu Thiên Kỷ vẫn luôn đè nặng ta một đầu, còn kìm kẹp nhiều năm như vậy đấy thôi.”

“Nhưng bây giờ ông ta mất đầu rồi.” Người áo đen giễu cợt: “Phân các Thiên Cơ các bị diệt, bọn họ đánh mất tiên cơ.”

“Bệ hạ đồng ý kế hoạch của ngươi, đồng thời lập lời thề nhất định sẽ chăm sóc Lưu gia.”

“Đây là chiếu thư lập lời thề.”

Lưu Ngạo Thiên nhận chiếu thư, đọc nội dung trên đó xong thì khẽ thở ra một hơi: “Được. Người đế quốc Đông Viêm mới tới sẽ lập tức bổ sung vị trí của những người chết trên núi Thanh Viêm.”

“Bắt đầu từ ngày hôm nay, ngươi được giao quyền chỉ huy cao nhất của đế quốc Đại Viêm ở phương này.”

Nói đến đây, Lưu Ngạo Thiên nắm vai người áo đen: “Vì Đông Viêm, đừng cô phụ sự kỳ vọng của ta!”

“Vì Đông Viêm!” Người áo đen thở sâu, nước mắt lăn qua gương mặt có vết sẹo đao: “Đại ca!”

Cơ thể Lưu Ngạo Thiên cứng đờ, sau đó cười khẽ: “Bao nhiêu năm rồi không nghe đệ gọi tiếng đại ca này.”

“Đi đi!”

Người áo đen hít sâu, xoay người ra khỏi thư phòng.

Lưu Ngạo Thiên đưa mắt nhìn đệ đệ rời đi, quay về ngồi xuống sau bàn, bắt đầu viết thư.

“Kính gửi Tiêu Thân Vương...”

“Tiêu Thân Vương, hay nên gọi ngài là Diêm Vương?

Mặc dù đây chỉ là suy đoán, nhưng ta nghĩ mười phần thì cũng đúng tám chín phần.

Nhìn đến đây, xin Tiêu Diêm Vương đừng nên hành động thiếu suy nghĩ, không cần phải vội vã tới đánh giết ta, nếu không gần bảy phần bách tính trong cả hoàng thành sẽ phải bồi táng cùng ta.

Sau khi thấy thư, mời ngài đến Viện phúc lợi Dương Quang số một - Ái Tâm Mãn Mã, Tình Ý Miên Miên của Nữ Đế và Thân Vương để gặp mặt.

Thứ lỗi cho ta nói một câu, nơi này đặt tên như vậy thật sự có hơi bệnh."

Tiêu Thiên xem xong nội dung bức thư thì cau mày, hai tay không tự chủ được mà nắm chặt.

Lưu Diễm phụ trách đưa thư tới đứng cạnh đó có hơi lo lắng: "Thân Vương, đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Vấn đề rất nghiêm trọng, khó giải quyết hơn cả trong tưởng tượng của ta." Tiêu Thiên day trán, ánh mắt nhoáng lên một tia lạnh lùng: "Lưu thống lĩnh, hỏi ngươi một câu…"

"Mời Thân Vương cứ nói." Lưu Diễm trịnh trọng gật khẽ.

"Cái tên Viện phúc lợi Dương Quang số một - Ái Tâm Mãn Mã, Tình Ý Miên Miên của Nữ Đế và Thân Vương thật sự có bệnh à?" Vẻ mặt Tiêu Thiên vô cùng nghiêm túc, nhìn sang Lưu Diễm: "Bây giờ bảo đổi tên thì thủ tục rườm rà lắm. Thật khó giải quyết."

"..." Lưu Diễm nuốt nước bọt, lắc đầu: "Thân Vương không nên nghĩ nhiều, cái tên này… nghe cũng không tệ mà."

"Vậy thì tốt, góc nhìn thưởng thức của Lưu Ngạo Thiên đúng là có vấn đề." Tiêu Thiên gật đầu, lại chợt nhìn Lưu Diễm: "Thời gian này Viện phúc lợi số 2 do Lạc Nữ Ái đứng ra tài trợ chính cũng sắp xây xong rồi.

Ngươi cảm thấy cái tên: Viện phúc lợi gia viên hạnh phúc tươi

đẹp do Thân Vương nhiệt tâm và Lạc nữ sĩ ái tâm chân thành kính tặng thế nào?"

Lưu Diễm lau mồ hôi trán, gật đầu tán thưởng: "Thân Vương đặt tên hay vô cùng, chủ đề rõ ràng, phát huy năng lượng tích cực mà ngài đã dạy chúng ta."

Bốp!

Tiêu Thiên vỗ tay, giơ ngón tay cái về phía Lưu Diễm: "Vẫn là Lưu thống lĩnh biết thưởng thức, Lưu Ngạo Thiên quá kém."

Nói đến đây, Tiêu Thiên chống tay đứng lên: "Được rồi, ta đi nói chuyện với Lưu Ngạo Thiên."

Lúc này Lưu Diễm mới kịp phản ứng lại, nhìn theo bóng lưng của Tiêu Thiên: "Thân Vương, Lưu Ngạo Thiên tìm người?"

"Yên tâm đi, ta không chết được đâu." Tiêu Thiên phất phất tay, ung dung rời đi, biến mất ngay trước mặt Lưu Diễm.

Lưu Diễm nhìn Tiêu Thiên cầm thư đi rồi thì hơi cau mày.

Lưu Ngạo Thiên tìm người liên hệ nàng đưa thư cho Tiêu Thiên, nàng đã cảm thấy không ổn rồi.

Nhưng Lưu Diễm đã biết lực lượng nghịch thiên đến không thể tưởng tượng của Tiêu Thiên, nàng không cảm thấy đối phương sẽ xảy ra nguy hiểm gì.

Thực lực của Thân Vương sâu không lường được.

Tiêu Thiên rời khỏi hoàng cung, đi tới Viện phúc lợi ở thành Đông hoàng thành.

Thế giới này có tu vi, xây dựng không phải việc gì khó khăn, đặc biệt là khi Tiêu Thiên kiếm được không ít tài nguyên.

Chương 170. Mời Tiêu Diêm Vương tới nói chuyện 2

Hắn hào khí vạn trượng, dùng tài nguyên mời thẳng luyện khí sư ra tay, hiệu suất rõ rệt.

Trước kia, vì Huyết Vân lâu, Man quốc, Hắc Hồn điện… nên hoàng triều Đại Viêm có không ít người già, mẹ góa con côi, cô nhi còn nhỏ đã mất đi song thân.

Đại Viêm có từ thiện phường, chẳng qua hoàn cảnh rất tệ, bởi vì tài nguyên hữu hạn.

Viện phúc lợi số 1 của Tiêu Thiên chính là cải tạo từ thiện phường mà thành.

Toàn bộ từ thiện phường được cải tạo thành khu kiến trúc khổng lồ với những bức tường viện màu xám sạch sẽ, bao phủ toàn bộ khu vực rộng lớn này.

Bên trong là ba tầng lầu, không xa hoa nhưng sạch sẽ, gọn gàng và kiên cố.

Đây cũng do Tiêu Thiên cố ý làm vậy. Chỗ để ở chỉ cần chất lượng tốt là được, càng đơn giản, càng mộc mạc thì càng tốt.

Tiêu Thiên đề xuất sử dụng số lượng lớn hơn tài nguyên vào đúng chỗ.

Ví dụ như xây dựng trường học, tiểu viện tu hành, để những đứa trẻ có thể đọc sách hiểu biết, đồng thời cố gắng tu luyện, sau đó có thể bố trí tương lai theo sở trường của mình.

Còn xây một số phân xưởng nhỏ, mời người đến truyền thụ kỹ nghệ cho những lão nhân, phụ nhân mất trượng phu và người khuyết tật,

Tiêu Thiên không bố thí, hắn trợ giúp những người này sống tốt hơn.

"Thân Vương ca ca đến rồi!" Tiêu Thiên gần tới Viện phúc lợi thì nghe có tiếng trẻ con hét rầm lên.

Gần như ngay lập tức, một đám trẻ xông từ trong cổng lớn của Viện phúc lợi ra ngoài.

Bọn trẻ đều mặc quần áo màu xanh trắng, từng gương mặt tươi cười hưng phấn, chen chúc hướng về phía Tiêu Thiên.

"Ha ha ha, ta lại đến thăm mấy đứa đây." Tiêu Thiên nhìn thấy đám con nít này, lập tức cất tiếng cười to: "Đừng chen lấn nữa, cẩn thận ngã."

"Từ từ thôi, đừng vội!"

"Nhóc ranh nào vừa sờ mông bổn vương?"

Tiêu Thiên làm bộ tức giận, trêu đám con nít cười khanh khách.

"Tiêu ca ca, huynh có thể làm cha của tụi em được không?" Một tiểu cô nương tiến đến bên cạnh Tiêu Thiên, ngẩng đầu nhìn hắn bằng đôi mắt to sáng ngời.

"Mơ đi, còn đòi bổn vương làm nghĩa phụ của mấy đứa? Ai mà nuôi cho nổi." Tiêu Thiên bế tiểu cô nương bằng một cánh tay, véo mũi cô bé: "Ta vĩnh viễn là Tiêu ca ca của mấy đứa!"

"Quyết định vậy nhé!" Tiêu cô nương dùng cái tay còn sót lại ôm chặt cổ Tiêu Thiên.

Cô bé chỉ là một nhóc ăn mày đáng thương bị người khác khống chế.

Nếu cái tên ăn mày cầm đầu không bị Thân Vương bắt đi thì giờ chắc cô bé vẫn còn đang quỳ trên đường, chịu đựng gió lạnh, vất vả ăn xin.

Làm gì có quần áo mới để mặc, được đọc sách biết chữ, được học tu luyện với lão sư.

“Tiểu Yến nhi thật gian xảo, ta cũng muốn được Tiêu ca ca bế!”

“Đúng vậy. Ta cũng muốn, ta cũng muốn.”

Tiêu Thiên cười sang sảng: “Ta biết tiểu Yến nhi đạt hạng nhất trong lần khảo hạch này, các em đều phải cố gắng lên. Chỉ có mười người đứng đầu mới được hưởng thụ bổn vương bế thôi.”

“Bình thường chỉ có Bệ hạ mới sở hữu vinh hạnh đặc biệt ấy!”

Đám trẻ nghe hắn nói vậy thì càng vui vẻ vây quanh Tiêu Thiên, cùng đi vào trong Viện phúc lợi.

Trên đường đi, các lão nhân trong viện đều có hiền lành nhìn cảnh Thân Vương Đại Viêm bị vây quanh.

Có lão nhân gia cảm động đến mức lặng lẽ lau nước mắt.

Mà những nam nhân thân thể không trọn vẹn và phụ nhân mẹ góa con côi đều tỏ vẻ tôn kính nhìn theo vị Thân Vương này.

Không lâu sau, Tiêu Thiên đã đi tới chính giữa Viện phúc lợi.

Khoảng sân rộng này là nơi cho bọn trẻ hoạt động, các lão nhân tản bộ.

Mà vào lúc này, nơi đó đã bày xong bàn trà, thừa tướng Lưu

Ngạo Thiên của Đại Viêm đang ngồi pha trà tại đó.

“Danh hiệu Thiên Tôn Chí Thiện bám váy đúng là hợp với Tiêu Thân Vương, được bách tính kính yêu sâu nặng, được đám trẻ yêu mến.” Lưu Ngạo Thiên vừa rót trà vừa nhìn về phía Tiêu Thiên.

Nhi tử Lưu Thế Mỹ của ông đứng im lặng bên cạnh, đeo lụa đen che mắt.

Đám trẻ vây quanh Tiêu Thiên đều trở nên căng thẳng.

Bọn trẻ không hiểu nhiều chuyện, lại biết nam nhân trước mắt là đại quan.

Nghe người lớn nói thì vị đại quan này xem như quan tốt, đối xử với bách tính cũng hữu hảo.

Nhưng không biết vì sao, bọn trẻ luôn cảm thấy vị đại quan này là một kẻ xấu, muốn hãm hại Tiêu ca ca.

“Tiêu Thân Vương, chúng ta có thể vừa uống trà vừa trò chuyện từ từ.” Dứt lời, Lưu Ngạo Thiên kéo mở áo bào, lộ ra vị trí trái tim.

Nơi đó, mạch máu phá thể mà ra, nối liền với một lá bùa màu đen.

Lá bùa đen lúc sáng lúc tối, như đang hòa nhịp đập với trái tim.

“Ta mà bị thương tổn chút gì thì cái Hãm Không Loạn Lưu phù lục trận này sẽ phát nổ.”

“Chuyện khác thì không dám nói, chứ cái Viện phúc lợi này sẽ đổ sụp trong nháy mắt. Đám trẻ đáng thương này, những con người đáng thương này…

Đều phải chết!”

Lưu Ngạo Thiên nói xong, hai tay đẩy nhẹ chén ngọc đến bàn đối diện, đưa tay ra hiệu.

“Mời!”

“Các em đều cách xa một chút, việc của người lớn, nít ranh đừng xen vào.” Tiêu Thiên xua xua tay, ra hiệu đám trẻ vây quanh lui lại.

Chương 171. Ngài không có tương lai và tiền đồ

Hắn đi thẳng đến đối diện Lưu Ngạo Thiên ngồi xuống.

Tiêu Thiên cúi đầu nhìn chén ngọc, lại nhìn Lưu Ngạo Thiên mở rộng vạt áo ngồi đối diện, yên lặng thật lâu, uống một hơi cạn sạch nước trà.

Lưu Ngạo Thiên mỉm cười, tiếp tục rót trà: "Tiêu Thân Vương đang suy nghĩ gì vậy?"

Tiêu Thiên cầm chén ngọc vừa được rót đầy nước trà, lần nữa nốc cạn: "Ta cảm thấy ngươi thật giỏi vờ vịt."

Gương mặt Lưu Ngạo Thiên thoáng cứng đờ, lại nhanh chóng điều chỉnh biểu cảm: "Tiêu Thân Vương, trà là dùng để thưởng thức từ tốn."

Tiêu Thiên chớp mắt, đưa tay ra đoạt lấy ấm trà, tu "ực ực ực" cạn sạch ấm trà.

"Uống xong rồi, bàn chuyện chính đi." Tiêu Thiên để ấm trà xuống bàn, nhìn chằm chằm Lưu Ngạo Thiên.

"..." Khóe miệng Lưu Ngạo Thiên hơi giật giật. Mụ nội nó, cái tên Tiêu Thiên này thật biết cách làm người khác phát ghét.

Tiêu Thiên lắc hai tay, hỏi Lưu Ngạo Thiên: "Bây giờ ta đánh chết ngươi thì có hậu quả gì?"

"Hãm Không Loạn Lưu phù lục trận là một sát khí kết hợp giữa trận pháp và bùa." Lưu Ngạo Thiên chỉ vào tim mình, giải

thích tỉ mỉ cho Tiêu Thiên nghe.

“Bùa chú này liên kết với tính mạng của ta, tám bùa nhánh được rải khắp tám phương vị hoàng thành.”

“Ta chết sẽ kích nổ bùa nhánh, làm không gian sụp đổ, thời không loạn lưu phun trào, bảy phần bách tính hoàng thành ắt phải chết.”

Vù!

Lúc này, một lá bùa từ xa đột nhiên bị kéo đến, lơ lửng tại phía Đông.

Lá bùa màu đen vừa xuất hiện, không gian mặt kia như thể bị khóa chết.

“Bùa trận pháp đang khởi động, sau khi khởi động hoàn thành thì hai người chúng ta sẽ bị mắc kẹt trong khốn trận của tám bùa nhánh.”

“Bùa cũng sẽ khởi động theo, không gian vỡ vụn và sụp đổ, cuốn hai người chúng ta vào thời không loạn lưu.”

Lưu Ngạo Thiên dang hai tay nhìn Tiêu Thiên: “Đương nhiên, có lẽ với thực lực của ngài thì dù giờ ngài giết ta cũng sẽ bình yên vô sự, nhưng Viện phúc lợi này và bách tính trong hoàng thành coi như thảm rồi.”

“Tiêu Thiên, ngài sẽ ra tay giết ta sao?” Lưu Ngạo Thiên nhìn Tiêu Thiên chăm chú, hạ giọng hỏi.

Tiêu Thiên quay đầu lại, đám trẻ đều ngoan ngoãn nghe lời hắn, đứng ở đằng xa.

Nhưng không một đứa trẻ nào rời đi, bọn trẻ đều yên lặng nhìn bên này.

“Ít ra thì bây giờ chưa giết!” Tiêu Thiên thu ánh mắt về, nhìn Lưu Ngạo Thiên đối diện, hơi lắc đầu.

Lưu Ngạo Thiên cười phá lên, bỗng nhiên đứng dậy, trịnh trọng hành đại lễ với Tiêu Thiên.

“Quả nhiên ta không nhìn lầm người. Lưu Ngạo Thiên ở nơi này, thay mặt bách tính hoàng thành đa tạ Thân Vương nhân nghĩa.”

Tư thái của Lưu Ngạo Thiên không chút giả tạo, chân tình thực ý, tỏ vẻ kính trọng Tiêu Thiên.

Lưu Ngạo Thiên lại ngồi xuống, nhìn chằm chằm Tiêu Thiên: “Tiêu Thân Vương yên tâm, hoàng đế của đế quốc Đông Viêm chúng ta đã cho phép. Chờ sau khi chuyện thành công, tất cả bách tính Đại Viêm đều có thể dời vào Đông Viêm, an cư lạc nghiệp.”

“Hài hước lắm. Ngươi lại là người biết quan tâm đến bách tính cơ à? Tiêu Thiên cười nhạo.

Lưu Ngạo Thiên lắc đầu: “Lập trường khác biệt, có phần bất đắc dĩ. Ta chỉ có thể cam đoan gắng hết sức lực để bách tính Đại Viêm có thể sống sót, đương nhiên là dưới lợi ích của đế quốc Đông Viêm.”

“Ngươi cũng là một kẻ tàn nhẫn. Dù ta có ra tay hay không thì ngươi cũng phải chết.” Tiêu Thiên chắt lưỡi: “Có đáng không?”

“Vì bách tính Đông Viêm, đáng giá!”

Tiêu Thiên không nói gì. Hắn có thể nhìn ra ánh lửa trong đôi mắt của Lưu Ngạo Thiên.

Hắn tôn trọng tình cảm của đối phương, nhưng cũng cảm thấy tên khốn này đáng chết.

Dùng Viện phúc lợi để uy hiếp hắn?

Nếu không phải ra tay sẽ xảy ra chuyện, hắn cam đoan sẽ nhét đầu vị này vào mông của Lưu Thế Mỹ!

“Sao ngươi phát hiện được thân phận thật của ta?” Tiêu Thiên cau mày: “Dù là thanh lý dấu vết tại hiện trường hay xử lý những kẻ tận mắt chứng kiến, ta không phạm sai lầm nào mới đúng.”

“Thủ đoạn che giấu tung tích của ta hoàn mỹ như vậy, ngay cả người cực kỳ thông minh như Nữ Đế bệ hạ đều không thể phát hiện ra.”

“Ngươi ngốc như thế, sao người biết được?”

Tiêu Thiên khoanh tay lại, hơi ngửa người ra sau, vẻ mặt khó hiểu.

Điểm này hắn nghĩ sao cũng không thông.

“Tử Nhược Yên không biết thế giới giới vực hạ vị tồn tại một loại thế giới giới vực khác, gọi là thế giới giới vực thể tu.

“Ở thế giới giới vực này, linh khí mỏng manh, tài nguyên thiếu thốn, người tu hành chỉ có thể tôi luyện thân thể, nhục thân vô cùng cường đại. Một khi nhục thân thành thánh, gần như vô địch giữa các đồng giai chiến lực thập giai.”

“Nhưng cái giá phải trả là vĩnh viễn không thể đột phá tới cảnh giới trên thập giai. Trong mắt của người ở trung vị thế giới giới vực, người như thế chỉ là tứ chi phát triển.”

“Trong mắt người ở thượng vị thế giới giới vực, coi như là cu li cực tốt.”

“Nếu ta đoán không lầm, Tiêu Thân Vương bị bệ hạ dùng bùa triệu hoán, triệu hoán từ một trong các thế giới giới vực thể tu

đi?”

“Bởi vậy ngài mới không có cảnh giới tu vi. Nhưng trên thực tế, lực lượng của ngài lại kinh khủng đến phi thường!”

Chương 172. Ngài không có tương lai và tiền đồ 2

“Mặc dù đây là khu vực đặc biệt, nhưng chung quy cũng là vực Hoang Nam, không gian yếu kém, quy tắc hỗn loạn, lực lượng của ngài có thể phát huy đầy đủ tại đây.”

“Đó cũng là lý do ngài cố ý toàn lực tạo thành dấu vết hủy diệt. Không có sóng linh khí, người khác sẽ hiểu lầm là một lần công kích tạo thành.”

“Tương tự, đó cũng là nguyên nhân vì sao ngài có vẻ lười biếng, phờ phạc như vậy. Hết thảy là vì ngài kiệt lực giả tạo hình tượng cường giả tuyệt thế, dẫn tới kiệt sức.

Tiêu Thiên nghe Lưu Ngạo Thiên nói mà sửng sốt.

Thế giới giới vực thể tu? Còn có cả thứ này nữa à?

Nhưng hắn không phải người từ thế giới giới vực khác tới, mà hắn tới từ vị diện vũ trụ khác.

“Ngươi hiểu lầm rồi, ta không phải…” Tiêu Thiên còn chưa nói xong đã bị Lưu Ngạo Thiên cắt ngang.

“Người của thế giới giới vực thể tu tự biết mình không có tương lai, không có tiền đồ, nên đều sẽ nóng lòng phủ nhận. Nhưng chẳng lẽ Tiêu Thân Vương không có chút phong độ ấy?”

“Quả thật, có lẽ trong mắt của những người kia ngài chỉ là một mãng phu uổng có sức lực không có tương lai. Nhưng ngài nhân nghĩa, ra rất kính trọng.”

Tiêu Thiên: "..."

Được thôi, ngươi vui là được.

Ta chính là tên rác rưởi không có tương lai.

"Hơn nữa, mọi chuyện cũng quá trùng hợp. Vốn dĩ kế hoạch đang tốt, nhưng từ khi Nữ Đế bệ hạ triệu hoán ngài, Diêm Vương cũng bắt đầu xuất hiện."

"Người bình thường không có tu vi đúng là biện pháp hay để đánh lừa dư luận."

"Ta vốn cũng không nghĩ theo hướng này, dù gì cũng chỉ là một bùa triệu hoán, quá khó để gọi tới một người có nhục thân thập giai vô địch."

Cho đến khi kế hoạch lương thú của Huyết Vân lâu thất bại, con ngựa nhỏ bất kham như Chung Linh đứng trước mặt ngài lại nhu thuận như một con ngựa cái non, ta đã cảm thấy không ổn rồi."

"Tiếp đó, Lưu Diễm cũng rất cung kính với ngài, khiến ta càng thêm hoài nghi."

"Phản phệ cổ tịch không làm gì được ngài e là do thân thể cường đại của ngài."

"Chung Dương Minh bị bắt đi, kết quả lại được Diêm Vương cứu trở về. Nhưng sao Diêm Vương phải làm như vậy?"

"Nhưng nếu đổi góc nhìn, nếu Diêm Vương ra tay cứu người là vì cứu đầu bếp của hắn thì sao?"

"Cả hoàng thành đều biết mối quan hệ của ngài và Chung Dương Minh, chuyện này không khó đoán."

"Điều cuối cùng khiến ta khẳng định suy đoán của mình là lúc

trên phố hôm đó, ngài đưa tay bóp mặt ta!" Lưu Ngạo Thiên nhìn Tiêu Thiên chăm chú: "Thân pháp của ta vậy mà không thoát khỏi ngài được!!"

Vù! Vù! Vù!

Từng bùa nhánh kéo sóng không gian trở lại, bắt đầu phong tỏa bọn họ.

Lưu Ngạo Thiên nhìn chằm chằm Tiêu Thiên: "Tiêu Diêm Vương, tuy thể tu không có tương lai, không có tiền đồ. Nhưng ở nơi này, thập giai vô địch của ngài thật là đáng sợ."

"Đế quốc Đông Viêm không thể thua được, ta chỉ có thể dùng tính mạng của mình để kéo ngài xuống nước!"

"Đây là việc duy nhất ta có thể làm vì đế quốc Đông Viêm, cũng là sự tôn trọng của ta đối với ngài."

Lưu Ngạo Thiên đứng dậy, phù nơi tim ông lóe lên ánh sáng chói lóa.

"Đừng nghĩ đến việc giết ta, Tiêu Thân Vương." Lưu Ngạo Thiên trịnh trọng nhìn Tiêu Thiên: "Trước khi chúng ta tiến vào dòng chảy không gian loạn lưu, công kích của ngươi sẽ kích nổ lá phù."

"Vì những đứa trẻ kia, ngươi đừng nên hành động thiếu suy nghĩ."

Tiêu Thiên không đáp lời, nhưng thầm hỏi trong lòng: [Vượng Tài, kết quả thế nào?]

[Nguy cơ lan đến viện phúc lợi là 12%, lựa chọn tốt nhất trước mắt là án binh bất động.]

[Dù có rơi vào dòng chảy hỗn loạn trong không gian thì chủ

nhân cũng không phải chịu bất cứ tổn thương gì.]

[Hơn nữa, sự hiện diện của ngài có thể ổn định không gian, giảm thiểu tổn thương và thiệt hại xuống mức thấp nhất.]

[Ta xé rách không gian và ném ông ta vào luôn thì sao?]

[Vẫn sẽ kích nổ lá phù và tác động đến bốn phía.]

[Tại sao?]

[Ông ta quá nhỏ yếu, chịu không thấu lực trùng kích tạo thành từ việc ngài xé mở không gian.]

Tiêu Thiên oán giận trừng Lưu Ngạo Thiên: "Cái đồ phế vật!"

Lưu Ngạo Thiên: "?"

Ông không hiểu tại sao tự dưng Tiêu Thiên chửi mình là phế vật?

Tiêu Thiên đột nhiên biến sắc.

Hắn thấy Lưu Thế Mỹ mặt mày dữ tợn rút dao đâm thẳng vào đầu cha ruột Lưu Ngạo Thiên phía trước.

Nếu Lưu Ngạo Thiên bị công kích...

Phập phập!

Động tác công kích của Lưu Thế Mỹ khựng lại, không dám tin cúi đầu nhìn bụng của mình bị phụ thân đâm xuyên bằng tay không.

"Nhi tử, còn non lắm." Lưu Ngạo Thiên cười lạnh, lắc đầu nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Lưu Thế Mỹ.

"Ngươi..." Lưu Thế Mỹ dùng một tay che bụng, lại không thể

cản được máu thịt từ cơ thể chảy ra ngoài, bị phù ở bốn phía hấp thu.

“Trận phù Hãm Không Loạn Lưu cần huyết tế, khoảnh khắc ngươi lựa chọn lén tính kế vi phụ thì đã trở thành vật tế tốt nhất rồi.” Lưu Ngạo Thiên thở dài, buồn rầu nhìn Lưu Thế Mỹ.

Lưu Thế Mỹ lảo đảo lui lại, đâm sầm vào kết giới không gian rồi chậm rãi trượt xuống. Hắn ta liều mạng ôm lấy vết thương, muốn ngăn cản máu thịt bị phù hút đi nhưng lại bất lực.

Chương 173. Trên trời dưới đất, không ai có thể cứu được ngươi

Bọn trẻ ở nơi xa cũng bị cảnh tượng này dọa cho giật nảy mình.

Nhưng chúng không hề sợ hãi, ngược lại vô cùng lo lắng cho Tiêu Thiên.

Chúng cảm thấy đại quan kia dám giết người ngang nhiên như vậy, không biết có ra tay với cả Tiêu ca ca không.

“Thân Vương!” Lúc này, có tiếng Lưu Diễm lớn giọng hô lên.

Vừa rồi nàng vẫn luôn bứt rứt không an nên tới xem thử, đúng lúc nhìn thấy Lưu Ngạo Thiên xuống tay với con ruột của mình!

“Đừng tới đây, trông nom đám trẻ đi.” Tiêu Thiên nâng tay ngăn Lưu Diễm tới gần.

Lưu Diễm ngưng tụ linh khí, dịu dàng cản bọn trẻ đang lo lắng muốn xông lên, mặt mày ngưng trọng nhìn thẳng phía trước.

Lá phù quỷ dị nọ hấp thu máu thịt của Lưu Thế Mỹ, lóe lên tia sáng yêu tà.

“Lưu Ngạo Thiên, ngươi thật tàn nhẫn.” Tiêu Thiên vừa nói vừa dò xét xung quanh, có thể nhìn thấy không gian bốn phía đang tách rời, sụp đổ.

“Thiên Cơ các che giấu mục đích thật sự, không rõ hậu chiêu.

Đằng sau Thánh Ma tông có bóng dáng của Nguyên Thủy ma quốc. So ra, đế quốc Đông Viêm ít đường lui nhất.” Lưu Ngạo Thiên thản nhiên chịu chết, nhẹ nhàng kể rõ.

“Hoàng đế thế hệ này của đế quốc Đông Viêm cực kỳ hiếu chiến, quốc vận suy đồi, dân chúng lầm than.”

“Đây là điều hết sức bất đắc dĩ. Một khi quốc vận của thế lực hoàng triều sụp đổ sẽ dẫn đến nhiều tai ương, bách tính Đông Viêm chịu mọi khổ sở.”

Lưu Ngạo Thiên vừa lắc đầu vừa thở dài, sau đó ánh mắt lại kiên định: “Ta chết không có gì đáng tiếc, đây là sự hi sinh cần thiết vì Đông Viêm.”

Lưu Ngạo Thiên vừa dứt lời, lá phù trên ngực không ngừng phóng ra sấm chớp đỏ như máu, toàn bộ không gian phảng phất đang sụp đổ.

“Khi không gian sụp đổ, tiến vào thời không loạn lưu thì phù mới bị kích nổ. Ở nơi đó mới không có bách tính bị lan tới.”

“Ta biết Tiêu Thân Vương rất muốn đánh giết ta, nhưng trước khi chúng ta bị cuốn vào thời không loạn lưu, ngươi không ra tay được đâu.”

Theo lời của Lưu Ngạo Thiên, khí tức cuồng bạo quay cuồng trong phạm vi phong cấm.

Bất kỳ ai cũng có thể nhìn thấy nguy hiểm trong đó.

“Tiêu ca ca!”

“Dì Lưu, mau cứu ca ca đi.”

“Lão khốn kiếp, mau thả Tiêu ca ca ra.”

Bọn trẻ trong viện phúc lợi đều lo lắng đến mức bật khóc,

nước mắt lã chã tuôn rơi, cuống cuồng la hét.

“Không được khóc, quên ta từng nói gì với mấy đứa à? Sau này mấy đứa chỉ có thể dựa vào chính mình, phải học cách kiên cường.”

Trong kết giới, Tiêu Thiên nghiêm túc quát bọn trẻ.

“Huhu...” Tiểu Yến nhi dẫn đầu đám trẻ cắn miệng nhỏ, ngoan ngoãn cố gắng kìm nén.

Chúng đều là những đứa trẻ ngoan và đều từng hứa sẽ nghe lời Tiêu ca ca.

“Tiêu ca ca của mấy đứa rất mạnh, không cần lo cho ta.”

“Chỉ là tạm thời ta phải cùng lão già khốn nạn này đến nơi khác đi dạo một lát.”

Tiêu Thiên xoay người lại, cười xán lạn với đám trẻ: “Vậy nên trong lúc ta không thể giám sát mấy đứa…”

“Nhớ học hành đàng hoàng, ăn cơm đúng giờ cho ta. Phải mặc thêm quần áo khi trời lạnh nữa đấy!”

“Với cả, nhớ chăm sóc chú chó mấy đứa đã nhận nuôi cho tốt. Nếu đã chọn nó thì không được từ bỏ.”

“Nghe rõ chưa!”

Đám trẻ mặc đồ màu trắng xanh ào ào giơ tay, lớn tiếng đáp: “Chúng em biết rồi ạ!”

“Giọng nhỏ quá, bổn vương không nghe thấy.”

“Chúng em biết rồi ạ!” Bọn trẻ đứa nào đứa nấy gào đến đỏ cả mặt.

“Ha ha ha, một lời đã định!” Ngay khi Tiêu Thiên cất tiếng cười vang vọng, không gian bỗng dưng méo mó sụp đổ, bao hắn và Lưu Ngạo Thiên lại, dần co thành một điểm đen.

Cuối cùng tiêu biến.

Lưu Diễm trầm mặt nhìn nơi Tiêu Thiên biến mất, siết chặt hai nắm tay.

“Dì Lưu ơi, Tiêu ca ca sẽ quay về đúng không ạ?” Tiểu Yến nhi nắm lấy tay Lưu Diễm, thận trọng hỏi.

Lưu Diễm khẽ hít vào một hơi, quay đầu nhìn cô bé chỉ có một cánh tay. Nàng xoa đầu cô bé, nét mặt dịu lại: “Yên tâm đi, Thân Vương đại nhân nhất định sẽ trở về.”

“Ngài ấy không nỡ bỏ lại các em nhỏ đáng yêu như mấy đứa đâu.”

Lưu Diễm nói xong còn cọ nhẹ mũi cô bé, cuối cùng mới nhìn về vị trí Tiêu Thiên biến mất.

“Lưu Ngạo Thiên, sai lầm lớn nhất của ngươi là dùng đám trẻ và người dân nơi này để áp chế Thân Vương.”

“Đúng là ngu xuẩn, ngươi hoàn toàn không biết Thân Vương đại nhân đáng sợ đến mức nào đâu.”

“Hành vi của ngươi chẳng những không thể bảo vệ Đông Viêm, ngược lại còn khiến đế quốc của ngươi rơi vào vạn kiếp bất phục!”

“Đế quốc Đông Viêm? Hừ, các ngươi xong rồi, trên trời dưới đất đã không còn bất luận kẻ nào có thể cứu được các ngươi nữa.”

Bên ngoài thế giới giới vực ở vực Nam Hoang.

Mảnh đất loạn lưu, khe hở giới vực hư không.

Một tia sáng bỗng chốc xé mở không gian, rơi vào không gian bí ẩn ở thế giới giới vực của vực Nam Hoang.

Rầm!

Lưu Ngạo Thiên nặng nề ngã xuống mặt đất, rơi đến loạn xà ngầu.

Cả nửa ngày trời ông mới tỉnh táo lại, ôm đầu đứng dậy nhìn trái nhìn phải, nhận ra mình xuất hiện trên một quảng trường.

Chương 174. Lão nhân gia không cần hành đại lễ

Trước quảng trường là tòa cung điện nguy nga tráng lệ.

Nhưng chốn uy nghiêm thần bí này lại bẩn thỉu bụi bặm, chai rượu vỡ vụn ngổn ngang khắp nơi.

Thậm chí, ông còn hết sức kinh ngạc khi thấy vỏ dưa còn sót lại lủng lẳng trên sừng của pho tượng thần long trước cung điện...

“Hử, ở đây đã xảy ra chuyện gì? Bẩn chết đi được, ai thiếu đạo đức vứt rác linh tinh thế này.” Tiêu Thiên đứng bên cạnh ghét bỏ nhìn quanh bốn phía.

Lưu Ngạo Thiên nghe Tiêu Thiên càm ràm, ngạc nhiên nhìn sang.

Sao cả hai người họ đều chưa chết?

Không gian sụp đổ, thời không loạn lưu xuất hiện.

Trận phù của ông vốn là trận tuyệt sát, rơi vào loạn lưu tương đương với đồng quy vu tận.

Nhưng bởi vì có mặt Tiêu Thiên, thành ra sau khi không gian bị xé rách thì trận phù biến thành truyền tống phù.

Truyền tống thì cũng thôi đi, nhưng sao lại rơi xuống đống rác thế này?

“Mà… trông đống rác này quen thế nhỉ?” Tiêu Thiên ngó trái ngó phải, nghi ngờ không biết có phải ảo giác không.

[Chủ nhân, hình như ngày thường ngài xé mở không gian vứt rác cho bớt việc đều chồng chất ở đây cả.]

[Ta ném hả?] Tiêu Thiên quan sát kỹ càng.

Ái chà, đúng là không phải trùng hợp, toàn rác hắn vứt thật.

[Dựa theo phân tích có được từ điển tịch tri thức của tộc Cổ Thần, đây cũng là một loại bố trí nhằm vào thế giới giới vực của vực Nam Hoang.]

[Một khi thế giới giới vực của vực Nam Hoang xuất hiện hành vi xé rách không gian di chuyển qua lại đều sẽ bị truyền tống đến đây.]

[Nói không chừng có liên quan đến nhạc phụ Tử Đế Tôn của chủ nhân ngài đấy.]

Tiêu Thiên đã hiểu, hoàng triều Đại Viêm bị kết giới của giới vực đặc biệt bao phủ, nếu muốn đi vào sẽ phải xuyên qua thông đạo đặc biệt, bị phong ấn tu vi.

Những ai tương đối lợi hại, muốn xé rách không gian để tiến vào đều sẽ bị cưỡng chế truyền tống đến nơi này.

“Cho nên ta chỉ cần xé không gian vứt rác là ném thẳng vào đây à?” Tiêu Thiên tấm tắc lấy làm lạ, cảm thấy khá thú vị.

Tiêu Thiên còn bận đứng bên này quan sát “bãi rác”.

Lưu Ngạo Thiên cạnh đó ngạc nhiên và ngờ vực nhìn quanh bốn phía, một lúc sau thì không nhịn được cười lớn.

“Đây là di tích Thánh Long của Hải tộc!”

“Ha ha ha, di tích Thánh Long thế mà tồn tại thật. Theo truyền thuyết, ở thời đại Cửu Viễn, Nhân tộc có ba người đứng đầu là Nhân Hoàng, Nhân Đế, Nhân Tôn!”

“Mạch Thánh Long của Hải tộc tuân theo hiệu lệnh của mạch Nhân Hoàng.”

“Đáng tiếc thời đại đó đã sụp đổ, không ai còn thấy được hào quang của Nhân tộc khi ấy. thay vào đó chỉ có thể nhìn thấy vài bóng dáng hào nhoáng trước kia từ những di tích này.”

Lưu Ngạo Thiên kích động xong, biểu cảm lại dần nguội lạnh: “Đáng tiếc, không phải huyết mạch Nhân Hoàng thì không mở được di tích Thánh Long.”

“Huyết mạch Nhân tộc bình thường chúng ta rơi vào trong đó sẽ chỉ có đường bị biếm thành nô bộc, cả ngày vất vả cực nhọc để giữ gìn di tích, cuối cùng chết già ở chốn này.”

“Dù hiện giờ còn sống cũng không có cách nào rời đi.”

Nói đến đây, Lưu Ngạo Thiên bỗng nở nụ cười, quay sang nhìn Tiêu Thiên bên cạnh: “Nhưng tóm lại, kế hoạch đã thành công rồi. Không có nhân tố bất ngờ là ngươi, kế hoạch có thể tiếp tục tiến hành như thường.”

“Ta đã kéo ngươi xuống nước thành công, Tiêu Thân Vương.”

Lưu Ngạo Thiên vừa nói dứt câu, thình lình có động tĩnh cực lớn phát sinh.

Két!

Đại điện của di tích Thánh Long uy nghiêm phía trước đột ngột vang lên động tĩnh nặng nề, âm thanh khiến người rùng mình.

Cánh cửa to lớn từ từ mở ra.

“Nơi này là di tích Thánh Long, ai dám cả gan gây ầm ĩ!” Một nam tử mặc áo bào thêu long văn đứng trước cửa di tích, phía sau là một nam một nữ, dáng vẻ oai phong.

Vẻ mặt Lưu Ngạo Thiên ngưng trọng hẳn, quay đầu nhìn lên phía bậc thềm.

Ông không ngờ di tích Thánh Long đã có nô bộc rồi, mà vừa nhìn rõ người trên thềm là ai thì ông cũng tái cả mặt.

“Là ngươi, Bạch Khánh Liên! Cả Lý Dương và Lý Xuân Hoa của Hắc Hồn điện nữa!”

“Sao ba người các ngươi lại ở đây?”

Lưu Ngạo Thiên ngạc nhiên hỏi, không dám tin vào mắt mình.

Chẳng phải Hắc Hồn điện đã bị Tiêu Thiên đích thân hủy diệt à, sao ba người này còn sống?

“Lưu Ngạo Thiên! Không ngờ lại gặp ngươi ở đây, đúng là...” Bạch Khánh Liên che miệng cất tiếng the thé, vừa nói được nửa câu đã bị Lý Dương bên cạnh vỗ vai cắt ngang.

“Làm gì đấy? Tự dưng ngắt lời ta.” Bạch Khánh Liên mất kiên nhẫn, quay đầu nhìn Lý Dương bên cạnh.

Mà vừa quay đầu mới phát hiện, mặt mày Lý Dương và Lý Xuân Hoa đều tái nhợt, run rẩy nhìn về một phía.

Bạch Khánh Liên thuận ánh mắt họ nhìn sang, tức khắc thấy Tiêu Thiên cũng đang bày ra vẻ mặt ngoài ý muốn.

“A a a!” Bạch Khánh Liên bị dọa thét rầm lên, quay đầu muốn chạy ngược vào trong di tích Thánh Long.

“Còn muốn chạy?” Tiêu Thiên lắc người biến mất tại chỗ, một khắc sau đã tới cửa lớn di tích Thánh Long, hung hăng chặn cửa.

Chương 175. Lão nhân gia không cần hành đại lễ 2

Thấy Tiêu Thiên đột nhiên xuất hiện trước mặt, cả ba người Bạch Khánh Liên, Lý Dương và Lý Xuân Hoa đều bị dọa cho lảo đảo lui lại, hụt chân ngã lăn xuống bậc thang.

Vô cùng chật vật!

“Trả tiền mau! Ba người các ngươi còn nợ ta năm trăm vạn linh thạch!” Tiêu Thiên chậm rãi bước từ trên thềm xuống, đi đến xòe tay trước mặt ba người.

Năm trăm vạn linh thạch?

Bạch Khánh Liên, Lý Dương và Lý Xuân Hoa ngồi bệt dưới đất, sáu mắt nhìn nhau, không hiểu ra sao.

Bọn họ nợ Tiêu Thiên năm trăm vạn linh thạch hồi nào?

“Không nghĩ ra nổi hả? Làm người ta thất vọng quá đấy! Ta còn tưởng các ngươi trở về từ cõi chết thì giác ngộ sẽ tăng tiến cơ. Nào ngờ...”

Tiêu Thiên lắc đầu không thôi, bắt đầu tỉ mỉ tính sổ cho đối phương nghe: “Phí dịch vụ, học phí, phí vận chuyển...”

Tiêu Thiên vẫn nhớ rất rõ lần tính sổ trước với Chung Dương Minh, giờ vừa vặn liệt kê từng khoản cho ba người nghe.

“Các ngươi thấy chưa. Có đúng là các ngươi nợ ta năm trăm vạn linh thạch không?” Tiêu Thiên nhún vai, nhìn qua ba người đang ngây như phỗng.

Đừng nói Bạch Khánh Liên, ngay cả Lưu Ngạo Thiên đứng một bên nghe vậy cũng ngơ ngác.

Tính sổ như thế cũng được à?

Tính sổ được như thế có còn là người không?

Lưu Ngạo Thiên càng không hiểu tại sao đám người Bạch Khánh Liên lại bị dọa đến thế, dù Tiêu Thiên đạt tới cảnh giới vô địch cũng không đến mức mất vía như vậy.

Chưa kể… ba người này chạy đến di tích Thánh Long bằng cách nào?

“Người phương nào? Sao cứ làm ồn mãi vậy?”

Một giọng nói nặng nề trầm thấp vang vọng khắp không gian bên di tích Thánh Long.

Toàn bộ linh khí trong di tích bỗng chốc ngưng tụ, hóa thành một ảo ảnh Thánh Long.

Thánh Long xuất hiện, long uy cuồn cuộn, lát sau lại lần nữa biến hóa thành một trưởng giả râu dài tướng mạo uy nghiêm, trên đầu có cặp sừng rồng.

“Thánh Long chi linh của di tích Thánh Long!” Lưu Ngạo Thiên vừa thấy ảo ảnh lão giả hiện ra, cảm xúc càng thêm kích động.

Truyền thuyết rằng, trong di tích Thánh Long đều có Thánh Long chi linh do Thánh Long ngủ say hóa thành. Hóa ra cũng là thật.

Có thể tận mắt chứng kiến Thánh Long chi linh, chuyến đi này cũng đáng giá.

Lưu Ngạo Thiên thấy vẻ mặt của ba người Bạch Khánh Liên không hề ngạc nhiên, xem ra họ đã sớm gặp qua.

Có vẻ ba người này đã thành nô bộc của di tích Thánh Long.

“Long Linh đại nhân đừng tới đây. Ngài mau chạy đi!” Bạch Khánh Liên dưới thềm không nhịn được la toáng lên, vẻ mặt thấp thỏm lo âu.

Chạy?

Lưu Ngạo Thiên nghi hoặc nhìn Bạch Khánh Liên, đầu óc người này có vấn đề hay gì?

Thánh Long chi linh của di tích Thánh Long là cường giả tôn quý nhường nào. Chạy cái nỗi gì?

“Chạy? Tiện nô, ngươi cả gan bảo lão phu chạy trốn?” Vẻ mặt Thánh Long lão nhân giữa không trung vô cùng tức giận, chầm chậm đáp xuống quát lớn.

“Quỳ xuống cho lão phu!”

Phịch!

Thánh Long lão nhân ngẩng đầu nhìn Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên cúi đầu nhìn Thánh Long lão nhân.

Bốn người bên cạnh nhìn Thánh Long lão nhân quỳ xuống.

An tĩnh như chết.

Một lát sau, Tiêu Thiên mới nói:

“Lão nhân gia, sao lại hành đại lễ như vậy?”

Tình cảnh, nhất thời vô cùng xấu hổ.

Lão giả Long Khâu Đạo của Thánh Long chi linh, nhìn về phía người trẻ tuổi ân cần hỏi thăm mình, ông rơi vào trầm tư.

Không phải ông đã lợi dụng lực linh hồn, tiện thể còn mang theo uy áp Long Linh, để khiến đối phương quỳ xuống hay sao?

Sao ngược lại là bản thân ông quỳ xuống ngay tại chỗ?

Bạch Khánh Liên, Lý Dương Và Lý Xuân Hoa ở bên cạnh đều che mặt lại.

Bọn họ biết ngay mà!

Cho dù đến di tích Thánh Long này, bọn họ giữ được một cái mạng, nhưng đồng thời cũng bị Linh Long trấn thủ di tích Thánh Long trấn áp, trở thành người hầu canh gác nơi này.

Nhưng bọn họ hiểu rất rõ nam nhân tên Tiêu Thiên này, rốt cuộc đáng sợ đến mức nào.

Còn Lưu Ngạo Thiên?

Ông cũng hơi ngẩn ra, không hiểu chuyện gì đang xảy ra trước mắt.

Long Linh trấn thủ di tích Thánh Long, cũng sẽ vì tuổi già mà đi đứng không lanh lẹ sao?

“Đáng chết...” Long Khâu Đạo thầm mắng trong lòng, ông cảm thấy vô cùng mất mặt.

Bởi vì mấy người hầu ông mới thu nhận không lâu đang đứng bên cạnh xem.

Nhất là trong tình huống đối phương nhắc nhở mình, bảo ông chạy trốn.

Chỉ là loài người, có thể tà môn như vậy sao?

“Lão phu Long Khâu Đạo, là Thánh Long chi chủ cuối cùng được Nhân Hoàng bổ nhiệm, đồng thời cũng là Long Tôn tiếng tăm

lẫy lừng ở chư thiên giới vực.”

“Giờ này khắc này, sao có thể bị một nhân tộc nhỏ bé như ngươi làm nhục! !”

Long Khâu Đạo gầm lên, ông chống đầu gối đứng lên, lập tức điều động toàn bộ sức mạnh di tích Thánh Long.

Bản thân ông chính là người trấn thủ di tích Thánh Long, chân thân nhục thể bị vứt bỏ, cũng bị chôn vùi bên trong di tích này.

Cùng lúc với thân thể hư ảo của Long Khâu Đạo đứng dậy, long uy đáng sợ phát ra từ bên trong di tích Thánh Long.

Uy áp cuồn cuộn, kèm theo ánh sáng rực rỡ nở rộ khắp khu di tích, hóa thành một hư ảnh Thánh Long chân thân, bay lên trời, dùng tư thế từ trên cao nhìn xuống mà nhìn chằm chằm Tiêu Thiên.

Chương 176. Hậu duệ của rồng

Long uy cuồn cuộn xuất hiện theo hư ảnh Thánh Long, hoàn toàn trấn áp trên toàn bộ quảng trường.

Những thứ rác rưởi bị vứt ở khắp nơi, lập tức bị nghiền thành bột.

Bạch Khánh Liên, Lý Dương và Lý Xuân Hoa ở bên cạnh đã run lẩy bẩy, ngồi tê liệt dưới đất.

Lưu Ngạo Thiên còn phun ra một ngụm máu tươi, bị trấn áp đến nỗi quỳ xuống đất, chỉ có thể khó khăn ngẩng đầu lên.

“Không. . . Không hổ là di tích Thánh Long, Long Tôn? Thánh Long chi vương? Chắc không phải là thật đúng không, nếu không thì. . .” Lưu Ngạo Thiên chấn động trong lòng, đồng thời cảm thấy Tiêu Thiên xui xẻo.

Tiêu Thiên lưu lạc đến bên trong di tích này, cũng xem như là tự giữ được cái mạng của mình.

Kết quả lại vì lão giả Long Linh trấn thủ nơi này, mà vô duyên vô cớ sắp mất mạng.

Đáng thương, đáng tiếc.

Đồng thời.

Lúc này, thân thể hư ảo của Long Khâu Đạo xuất hiện bảo quang, rực rỡ chói mắt, vẻ mặt ông nghiêm nghị, cao cao tại thượng mà bắt đầu lơ lửng trên không trung.

“Bây giờ, quỳ xuống cho lão phu. . .”

Ầm!

Toàn bộ không gian di tích đột nhiên bắt đầu rung chuyển dữ dội, bầu trời sao vô tận đột nhiên xuất hiện sau lưng Tiêu Thiên.

Trong bóng tối đầy ánh sao rực rỡ kia, chín con Thần Long màu vàng đồ sộ đang bơi ở phía trước, chúng đang kéo khung xe.

Có một con Tổ Long trời sinh có đôi cánh năm màu, cơ thể vàng óng đang nằm cuộn tròn nghỉ ngơi trên đó.

Ứng Long, Long Thần sáng tạo thế giới.

Chẳng qua chỉ là hư ảnh hiện ra từ trong cơ thế Tiêu Thiên, nó chậm rãi tỏa ra từng tia năng lượng, đã khiến hư ảnh Thánh Long phía trước nát bấy.

Cảnh tượng phía sau lưng Tiêu Thiên, chẳng qua chỉ là chợt lóe rồi biến mất.

Nhưng đã khiến thân thể của Long Khâu Đạo đột nhiên trở nên hư ảo, phịch một tiếng, ông lại quỳ xuống trước mặt Tiêu Thiên thêm lần nữa.

Ánh sáng chói lọi trong di tích Thánh Long nhanh chóng mờ đi, giống như chưa bao giờ rực sáng vậy.

Sự chúc phúc của Nhân Hoàng trên người ông, đã hoàn toàn bị xóa sạch.

Thứ gây ra tất cả những chuyện này, chính là ảo ảnh Chân Long đáng sợ đột nhiên xuất hiện ở sau lưng nam nhân trẻ tuổi nhân tộc trước mắt ông.

Trong nháy mắt kia, Long Khâu Đạo thậm chí còn cảm thấy Thánh Long nhất mạch của bọn họ.

Cũng xứng được gọi là rồng sao?

Gọi là cá chạch mới đúng!

Bạch Khánh Liên ở bên cạnh đã hoàn toàn tê liệt ngã xuống đất, giống như một cục bùn nát, Lý Dương và Lý Xuân Hoa ở bên kia, cũng chẳng khá hơn chút nào.

Cả người Lưu Ngạo Thiên ướt đẫm mồ hôi, giống như ông vừa mới được vớt lên từ trong nước vậy.

Mà con ngươi của ông cũng sắp trừng rớt ra ngoài, ông đang nhìn Tiêu Thiên mà nghi ngờ nhân sinh.

Thứ gì vừa mới xuất hiện sau lưng đối phương vậy?

Long tộc của Hải tộc, có rồng giống như vậy sao?

Tại sao, ảo ảnh đáng sợ như vậy lại xuất hiện trong cơ thể Tiêu Thiên.

“Ngươi. . . Rốt cuộc là người nào.” Thân thể hư ảo của Long Khư Đạo không ngừng run rẩy, ông dán chặt mắt vào Tiêu Thiên.

Bản thân Tiêu Thiên cũng rất bất ngờ, nhưng ngoài mặt hắn lại tỏ vẻ kiêu ngạo: “Mặc dù ta chỉ là người bình thường, nhưng cũng là hậu duệ của rồng! !”

Tiêu Thiên nói xong, trong lòng cũng có chút hưng phấn muốn vung quyền lên.

Cảm giác được bao phủ này, thật sự rất sảng khoái.

Cũng không cần tự tay đập chết lão già này, đối phương đã quỳ xuống khuất phục rồi.

“Hậu duệ của rồng. . .” Lúc Long Khâu Đạo đang lẩm bẩm, ông nhìn Tiêu Thiên, có chút muốn khóc.

Bản thân có ti tiện không vậy.

Người ta nói chuyện ồn ào một chút cũng không sao mà, cứ nhất định phải ra ngoài thể hiện uy phong làm gì chứ.

Còn nữa, Bạch Khách Liên cũng đã nhắc nhở mình chạy đi, đầu óc mình có vấn đề hay sao mà không chạy đi cho rồi?

Hơn nữa, ông còn hơi sợ hãi.

Lỡ như vị hậu duệ của rồng trước mắt giết chết mình thì phải làm sao đây?

Long Khâu Đạo nghĩ tới đây, càng nghĩ càng tức giận.

Ông chợt xoay đầu lại, chỉ vào Bạch Khánh Liên, Lý Dương và Lý Xuân Hoa: "Đều tại ba người các ngươi hô to gọi nhỏ, làm phiền vị đại nhân này."

"Thậm chí còn cản trở ở giữa, khích bác ly gián trước mặt ta và vị đại nhân này."

"Trên người các ngươi nồng nặc mùi máu tanh hôi thối, lão phu đã sớm biết biết các ngươi không phải người tốt lành gì."

"Để tránh làm bẩn tay quý ông này, hôm nay lão phu sẽ dọn dẹp những thứ rác rưởi giống như các ngươi."

Nói đến đây, đột nhiên Long Khâu Đạo giơ tay lên, dẫn động thiên địa linh khí bốn phía, đánh về phía ba người còn đang mặt mày ngơ ngác.

"Lão súc sinh nhà ngươi, giống như Tiêu Thiên vậy *" Bạch Khánh Liên trợn to hai mắt, không nhịn được mà chửi mắng thành tiếng.

Nhưng lão còn chưa kịp nói xong, thì đã bị Long Khâu Đạo đánh một đòn tàn nhẫn, trực tiếp khiến toàn thân lão vỡ vụn, bay về phía xa.

Đáng thương cho ba vị còn sót lại của lục tà Hắc Hồn điện, cứ vậy mà bị đánh đến nỗi toàn thân vỡ vụn mà chết, không còn bò dậy nổi nữa.

Chương 177. Hậu duệ của rồng 2

Sau khi làm xong tất cả những chuyện này, Long Khâu Đạo mới xoay người lại, ông đối mặt với Tiêu Thiên và nở một nụ cười xu nịnh; “Tiểu nhân Long Khâu Đạo, bái kiến vị đại nhân này.”

“Ngài có hài lòng với sự giúp đỡ nho nhỏ của ta vừa rồi không?”

Nói xong, Long Khâu Đạo vừa xoa xoa tay, vừa híp mắt mỉm cười.

Hèn mọn hết sức.

Không còn cách nào nữa, bây giờ mạng nhỏ của ông đang nằm trong tay đối phương, có thể không cẩn thận dè dặt sao?

Lỡ như đối phương lại thả hư ảnh kia ra một lần nữa, chẳng phải bản thân sẽ chết thẳng cẳng hay sao?

Hơn nữa, Long Khâu Đạo có tính toán nhỏ nhặt của bản thân.

Nhờ vào những hành động vừa rồi, sau khi kéo gần mối quan hệ giữa hai bên, thì mình có thể từ từ thăm dò chân tướng của ảo ảnh kia.

Nam nhân trước mặt chắc chắn có huyết mạch rất đặc thù, hắn có thể dẫn động ra hư ảnh Chân Long đáng sợ đến như thế, nếu như mình tìm được cách để nuốt chửng hắn, vậy không phải rất tuyệt vời hay sao?

Long Khư Đạo đang âm thầm tính toán trong lòng, nhưng hắn

lại phát hiện Tiêu Thiên ở phía đối diện đang buồn bã nhìn thi thể của ba người kia.

Lưu Ngạo Thiên ở bên cạnh cũng cảm thấy rất ngạc nhiên với biểu hiện của Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên có danh hiệu chí thiện, hắn thật sự nhân từ như vậy sao, thậm chí còn cảm thấy thương cảm trước cái chết của kẻ thù nữa?

“Sao ông lại đánh chết ba ngươi bọn họ?” Tiêu Thiên siết chặt hai nắm đấm, đột nhiên hắn quay đầu lại nhìn Long Khâu Đạo, trầm giọng hét lên.

Trong lòng Long Khâu Đạo run lên, thầm kêu không ổn, chẳng lẽ nam nhân này không thích tàn sát sao?

Ngay sau đó, giọng nói hơi run rẩy của Tiêu Thiên lại vang lên.

“Ba người bọn họ còn nợ ta năm trăm vạn linh thạch, còn chưa trả cho ta đâu!”

Lời nói của Tiêu Thiên lại một lần nữa khiến khu vực xung quanh trở nên yên tĩnh, rơi vào trong sự im lặng.

“Khụ khụ khụ khụ...” Lưu Ngạo Thiên bị sặc nước miếng của mình, ông ho khan dữ dội, liều mạng đấm vào lồng ngực.

Long Khư Đạo cũng kinh ngạc nhìn nam nhân trước mặt, há mồm không nói nên lời.

“Ông nói ngoài cửa ồn ào ầm ĩ, lại là trấn thủ chi linh của nơi này, ông không thể nào không nghe thấy cuộc trò chuyện của chúng ta.”

“Nếu như ông thật sự suy nghĩ cho ta, tại sao không đợi ta đòi được món nợ năm trăm vạn linh thạch rồi mới giết chết bọn họ

chứ?”

“Kết quả ông lại thiếu kiên nhẫn, nóng lòng muốn giết ba người bọn họ với tốc độ nhanh như chớp.”

“Chẳng lẽ ông giết bọn họ để diệt khẩu hay sao?”

“Thì ra là vậy, ông đã biết được một số tin tức về ta từ trong miệng của ba người bọn họ, cho nên âm thầm tính kế, muốn hại ta!!”

Đôi mắt của Tiêu Thiên trừng lớn, bỗng nhiên hiểu ra, hắn chỉ vào Long Khâu Đạo vừa nói, vừa lắc đầu và lùi lại.

“Có một câu nói rất hay, đó chính là càng già càng gian, lúc nãy khi ông đang nói chuyện, ta đã quan sát vẻ mặt của ông.”

“Hai mắt liếc trái liếc phải, chỉ sợ trong khoảnh khắc kia, ông đã nghĩ ra ngàn loại quỷ kế, hơn vạn loại âm mưu rồi.”

“Nếu không phải ta phản ứng nhanh, chỉ sợ đã rơi vào bước đường vạn kiếp bất phục.”

Trong lúc Tiêu Thiên nói chuyện, hắn đột nhiên giơ tay ra và chộp về phía Long Khâu Đạo.

Kết quả hắn không chộp được gì cả.

“Ha ha ha ha, ngươi... ngươi không chộp được lão phu.” Long Khâu Đạo cũng ngẩn ra, khi ông nhìn rõ tình huống thì không nhịn được bật cười.

[Chủ nhân, đối phương đang ở trạng thái linh hồn, tấn công trực tiếp thì không thể chạm vào ông ta được, bây giờ ngài cũng không thể nào chủ động sử dụng sức mạnh linh hồn.]

[Đối với chuyện này, tôi đề nghị ngài đánh vỡ không gian, sử dụng dòng chảy hỗn loạn trong hư không để ăn mòn, tiêu diệt đối

phương]

Ngay vào lúc này, nhắc nhở của hệ thống Vượng Tài hiện lên trong đầu Tiêu Thiên.

“Loại chuyện này, dễ xử lý!” Tiêu Thiên nheo mắt lại, hắn đột nhiên nắm chặt nắm đắm.

Bên cạnh, Lưu Ngạo Thiên đang yên lặng quan sát thì đột nhiên hít ngược một ngụm khí lạnh, ông điên cuồng dụi mắt.

Ông cẩn thận nhìn nắm đấm của Tiêu Thiên, trên trán lại toát mồ hôi lạnh.

Chuyện gì vậy?

Có phải vừa rồi ông bị hoa mắt không?

Bản thân vậy mà lại nhìn thấy khi Tiêu Thiên siết chặt nắm đấm, khoảng không gian trong lòng bàn tay hắn bị bóp vỡ nát?

Sao có thể được, mặc dù Tiêu Thiên Thánh cảnh thập giai vô địch, nhưng chung quy vẫn có giới hạn.

Mặc dù vừa nãy ảo ảnh đáng sợ xuất hiện trên người hắn, chung quy chỉ là thứ về mặt ý chí, không phải sức mạnh thực sự.

“Ông cho rằng ta không thể chạm vào ông, thì hết cách rồi sao?” Tiêu Thiên hít một hơi thật sâu, nhìn chằm chằm Long Khâu Đạo, ông đang không ngừng cười đắc ý.

Nụ cười của Long Khâu Đạo đột nhiên ngừng lại, ông căng thẳng trong lòng.

Khi ông thấy Tiêu Thiên mãi mà vẫn không giải phóng hư ảnh ảo ảnh kia, ông còn tưởng rằng đối phương hết chiêu rồi.

Nhìn dáng vẻ này, chẳng lẽ hắn vẫn có thể triệu hồi ảo ảnh đó

ra hay sao?

Chương 178. Càng già càng gian

Nhưng mà nhìn dáng vẻ siết chặt nắm đấm của Tiêu Thiên thì không giống cho lắm, giống như đối phương muốn xuất quyền vậy!

Long Khâu Đạo quyết định đánh cược một phen.

Ông cược Tiêu Thiên không thể nào điều động ảo ảnh lúc nãy nữa!

Long Khâu Đạo mở miệng khiêu khích: "Vô dụng thôi, nếu như ngươi không hiểu cách sử dụng sức mạnh linh hồn, chỉ dựa vào nắm đấm thì sao có thể đánh chết trạng thái này của ta được."

Nhưng mà ông vừa mới dứt lời, bóng dáng Tiêu Thiên giống như biến mất ngay lập tức.

Ngay sau đó, hắn đã ở gần trong gang tấc. Đồng thời ông có thể nghe thấy rõ ràng, Tiêu Thiên ở phía đối diện đang lẩm bẩm thành tiếng: "Khống chế sức mạnh, mười phần vạn!"

Nói xong, Tiêu Thiên đấm thẳng vào chân Long Khâu Đạo.

Còn Long Khâu Đạo thì sao?

Ông vẫn đang ngơ ngác đứng tại chỗ, không thể nào hiểu được.

Đối phương vừa nói gì vậy, khống chế sức mạnh ở mức mười phần vạn sao?

Nói đùa gì vậy, mười phần vạn thì có thể có bao nhiêu sức mạnh chứ.

Đánh giun đất à?

Răng rắc!

Một tiếng vỡ vụn đột nhiên vang lên. Sau khi cú đấm của Tiêu Thiên đánh trúng, không gian sụp đổ và vỡ tan ngay lập tức.

Không chỉ như vậy, sức mạnh của nắm đấm còn trực tiếp xuyên thủng không gian thẳng đứng một cách thô bạo.

Dòng chảy hỗn loạn trong hư không điên cuồng chảy ra ngoài ngay lập tức, men theo không gian bị xé rách mà mạnh mẽ bào mòn trên dưới.

Long Khâu Đạo ở bên trong sợ đến nỗi thân hình sắp tan rã.

Ông muốn chạy trốn, nhưng lại không kịp nữa.

Dòng chảy hỗn loạn trong hư không này, đã bắt đầu bào mòn thân thể Linh Long của của ông.

“Sao có thể được, ngươi còn không dùng đến Linh Khí, sao có thể đánh vỡ nát không gian bằng một quyền chứ, đây là không gian của di tích Thánh Long, cực kỳ kiên cố.”

“Hơn nữa tên ngu ngốc nhà ngươi, ở chỗ này ngươi cũng sẽ bị dòng chảy hỗn loạn trong hư không bào mòn, để giết ta mà hi sinh luôn tính mạng của mình, có đáng hay không?

Long Khâu Đạo đang bị dòng chảy hỗn loạn trong hư không bào mòn, ông đã hoàn toàn không thể khống chế thân thể ảo ảnh của mình nữa, chỉ có thể đứng yên tại chỗ, mặc cho dao động quét qua cơ thể.

Ông gầm lên giận dữ, trút hết sự ấm ức trong lòng.

Trong giọng nói, cũng có một tia vui mừng khi thấy người khác gặp nạn.

Theo như ông thấy, người cũng bị ảnh hưởng bởi dòng chảy hỗn loạn trong hư không như Tiêu Thiên, cũng sẽ chết.

Lúc trước có mấy tên cường giả xui xẻo đã chết trong giới vực yếu kém của không gian, chính là vì bọn họ không cẩn thận đánh vỡ không gia, rơi vào trong dòng chảy hỗn loạn bị xé nát.

Sau đó, Long Khâu Đạo có suy nghĩ như vậy, khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt liền im lặng

Tiêu Thiên, người cũng đang đứng trong dòng chảy hỗn loạn trong hư không, dường như cả người hắn đều được bao phủ bởi một trường lực kỳ lạ, giữ cho vương bào trên người hắn hoàn toàn nguyên vẹn.

Tiêu Thiên giống như không có chuyện gì, mặc cho dòng chảy hỗn loạn trong hư không bào mòn, đồng thời hắn vẫn khoanh tay, im lặng nhìn chằm chằm bản thân đang bị tiêu diệt.

Giống như không hài lòng với tốc độ tiêu diệt mình chậm chạp của dòng chảy hỗn loạn trong hư không, Long Khâu Đạo còn nhìn thấy hắn vô cùng khoa trương mà đấm thêm một quyền, khiến khoảng không gian bị sụp đỗ càng thêm không ổn định, càng thêm điên cuồng.

Đương nhiên dòng chảy hỗn loạn trong hư không cũng trở nên hung mãnh hơn.

Tốc độ chân linh Thánh Long của ông bị tiêu diệt càng nhanh hơn.

Mà nam nhân nhân tộc phía đối diện, giống như đang dùng dòng chảy hỗn loạn trong hư không làm nước tắm vậy.

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Trước khi tan biến, Long Khâu Đạo nhìn chằm chằm Tiêu Thiên giống như đang nhìn quái vật.

Ông muốn biết chân tướng, ông không muốn làm một con quỷ hồ đồ.

“Ta là ai à?” Tiêu Thiên khoanh tay, nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, rồi nở một nụ cười rạng rỡ với đối phương.

“Ta không nói cho ông biết đâu, đối với loại người xấu như ông, phải để cho ông không hiểu mà buồn bực đến chết.”

Câu trả lời này khiến Long Khâu Đạo mang theo vẻ mặt giống như ăn phân, hoàn toàn biến mất trong dòng chảy hỗn loạn trong hư không.

Đồng thời còn kèm theo một giọng nói rất nhỏ.

“Đồ chó nhà ngươi...”

Rất đáng tiếc, nhưng lời nói còn lại đã bị dòng chảy hỗn loạn trong không gian mang đi, không thể nào nghe thấy nữa.

Lưu Ngạo Thiên đứng ở bên cạnh, mồ hôi trên trán rơi xuống như mưa.

Ông đã không còn lau mồ hôi nữa, mà không ngừng nuốt nước miếng, nhìn Tiêu Thiên trở về từ trong dòng chảy hỗn loạn trong hư không giống như nhìn quái vật vậy.

Đồng thời, ông trơ mắt nhìn Tiêu Thiên kéo không gian phía trước lên, giống như đang kéo quần lên vậy.

Không gian bị đánh sụp đổ, cứ như vậy mà bị tay của đối phương...

Lấp lại rồi!

“Hề hề hề hề...” Lưu Ngạo Thiên bắt đầu đứng tại chỗ cười ngu.

Phải làm sao đây?

Hình như ông đã phạm một sai lầm rất lớn.

Dường như bản thân đã trêu chọc một sự tồn tại không thể trêu chọc cho đế quốc Đông Viêm rồi.

Chương 179. Trẫm biết từ lâu rồi

Giờ phút này, dường như ông đã hiểu tại sao lúc đó Lưu Diễm lại nhìn ông với ánh mắt tràn ngập sự thương hại rồi.

Hoàng thành, hoàng triều Đại Viêm.

Viện phúc lợi chữ Thiên số 1, Tử Nhược Yên trầm mặt, không nói tiếng nào nhìn về phía trước.

Nơi ấy chính là nơi mà Tiêu Thiên biến mất.

Lưu Diễm quỳ ở bên cạnh, nằm sấp trên mặt đất, có dáng vẻ đang thỉnh tội.

Chung Dương Minh và Chung Linh cũng có vẻ mặt nghiêm trọng, không nói lời nào.

Còn về Chung Lệ Song thì lo lắng nhìn Tử Nhược Yên, biểu cảm này của đối phương, đã lâu bà không thấy đối phương làm chuyện ngốc nghếch.

Lạc Nữ Ái đứng bên cạnh, có biểu cảm vô cùng đáng sợ, cắn răng: "Tên tạp chủng của đế quốc Đông Viêm, ban đầu bổn đế nên bóp chết ông ta."

Nàng không ngờ Lưu Ngạo Thiên này lại ác đến vậy.

Hổ dữ không ăn thịt con, con của mình đều ra tay được.

"Chuyện này tội không nằm ở ngươi, hơn nữa trẫm rất vui, sự lựa chọn của Tiêu lang quân nói rõ không nhìn lầm người." Tử

Nhược Yên thở dài, rồi kéo Lưu Diễm đứng dậy khỏi mặt đất.

Lưu Diễm lộ ra vẻ xấu hổ, còn muốn mở miệng nói cái gì đó, nhưng lại bị Tử Nhược Yên cắt ngang.

"Thông qua vòng nô lệ của bùa triệu hoán, tuy trẫm không cảm nhận được vị trí của hắn, nhưng ít ra là vẫn còn sống." Tử Nhược Yên chớp mắt, trong giọng nói còn có tí lo lắng: "Có lẽ bị cuốn vào dòng chảy hỗn loạn trong không gian, xảy ra điều bất ngờ gì đó, khiến hắn còn một hi vọng sống."

Lạc Nữ Ái bên cạnh cũng vội vàng gật đầu: "Không sai, nói không chừng dòng chảy hỗn loạn trong không gian vẫn chưa xé nát hắn, trái lại đã đưa hắn đến vùng an toàn khác."

Trong lòng Chung Dương Minh, Chung Linh và Lưu Diễm thầm lẩm bẩm, đương nhiên Tiêu Thiên sẽ không sao.

Đặc biệt là Chung Dương Minh, mắt thấy cảnh tượng điềm lành của quy tắc thiên địa, chỉnh lại tóc mái cho Tiêu Thiên, vô cùng rõ ràng dòng chảy hỗn loạn trong không gian không đáng nhắc tới.

Nhưng Chung Lệ Song lại có vẻ mặt kỳ lạ: "Lưu Ngạo Thiên rốt cuộc là bị thần kinh gì, đột nhiên lại ra tay với Tiêu Thiên."

Bà không rõ Thân Vương chỉ là người bình thường, sao lại...

"Có thể là ông ta phát hiện ra bí mật Tiêu lang quân là Diêm Vương." Tử Nhược Yên đứng ở đó, mở miệng nói với vẻ mặt bình tĩnh.

Soạt! Soạt! Soạt!

Chung Dương Minh, Chung Linh và Lưu Diễm dường như không hẹn mà cùng nhìn về phía Tử Nhược Yên, kèm theo biểu cảm kinh ngạc.

Tình hình gì vậy?

Sao bệ hạ lại biết được!

Ba người họ nhìn nhau, nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của đối phương, biết thân phận của Thân Vương bị bại lộ, mà không phải là bọn họ làm bại lộ.

"Cái gì, Diêm Vương?" Chung Lệ Song như bị chấn động cực lớn, không thể tin được.

Người bình thường trong ấn tượng của bà lại là cường giả đáng sợ ư?

Chung Lệ Song chậm rãi lắc đầu, dường như không cách nào chấp nhận được sự thật này.

"Tiêu ca ca là Diêm Vương ư, thực lực của hắn hình như rất lợi hại, nhưng quả thực không có cảnh giới." Lạc Nữ Ái cau mày, vẻ mặt mờ mịt nhìn Tử Nhược Yên.

Nàng biết bí mật thực lực của Tiêu Thiên không yếu, vốn là vượt lên ưu thế nhỏ của Tử Nhược Yên.

Lúc này, hình như không còn sót lại chút gì rồi.

"Nếu trẫm đoán không lầm, Tiêu lang quân có lẽ xuất thân từ thế giới giới vực thể tu." Tử Nhược Yên vừa nói, vừa kỳ lạ nhìn Lạc Nữ Ái: "Lẽ nào ngươi không đoán được điều này? Chẳng phải rất rõ ràng à?"

Lạc Nữ Ái trừng mắt: "A, rất rõ à?"

Tử Nhược Yên lặng lẽ nhìn đối phương, lắc đầu: "Quả nhiên từ nhỏ đến lớn, ngươi thực sự là dùng đầu óc đổi lấy."

"Thế giới giới vực thể tu, ngươi không nói thì ta suýt chút nữa quên mất rồi, khó trách Tiêu ca ca không có cảnh giới, thân thể lại

mạnh đến vậy." Lạc Nữ Ái nhớ lại cảnh tượng đối phương tay không kéo đứt sợi tơ cổ trận trên núi Thanh Viêm.

"Bệ hạ, người..." Lưu Diễm bên cạnh nuốt nước bọt.

"Rất bất ngờ à? Tên ngốc Tiêu lang quân sơ hở quá lớn." Tử Nhược Yên vừa nói, vừa nhìn về phía Chung Linh: "Lúc nha đầu ngươi nói gì nghe nấy với hắn, thì trẫm đã biết là không được bình thường."

"Chỉ với tính cách này của ngươi, nếu Tiêu lang quân không có bản lĩnh thì ngươi sẽ không tâm phục khẩu phục đi theo phía sau hắn?"

"Mà chuyện sau đó, mọi thứ đều quá trùng hợp."

"Mãi đến khi Hắc Hồn điện bị diệt, thấy được lời nhắn lại trong cốc." Nói đến đây, Tử Nhược Yên nhìn về phía Chung Dương Minh: "Câu nói đó là Chung thúc đề nghị đúng không?"

Chung Dương Minh dở khóc dở cười, chắp tay về phía Tử Nhược Yên: "Bệ hạ anh minh, quả thật là đề nghị của ta."

"Lời nhắn lại của Diêm Vương là vô hại đối với Đại Viêm, nếu đối phương là kẻ địch mưu đồ Đại Viêm, thì hành động này thực sự không cần thiết." Ánh mắt của Tử Nhược Yên dịu dàng, chậm rãi lên tiếng: "Nhưng Diêm Vương là Tiêu lang quân thì có thể giải thích mọi thứ rồi."

Nghe đến đây, Chung Dương Minh, Chung Linh và Lưu Diễm quả nhiên là tâm phục khẩu phục Tử Nhược Yên.

Chương 180. Trẫm biết từ lâu rồi 2

"Chỉ là bệ hạ, nếu ngài đã sớm biết Thân Vương lợi hại như vậy, tại sao còn giả vờ như không biết." Phía bên Chung Linh thực sự không hiểu nổi.

Tử Nhược Yên nhìn về phía Chung Linh, lộ ra dáng tươi cười: "Mẫu hậu từng kể chuyện xưa, bởi vì hoàn cảnh cùng tài nguyên mà người của thế giới vực giới thể tu chém giết nhau không thôi, mỗi ngày đều sống trong tranh đấu."

"Tiêu lang quân rất mệt, rất mỏi, có lẽ hắn rất ghét giết chóc, cái này thì trẫm vẫn có thể nhìn ra."

"Nếu đã như vậy thì trẫm sẽ giả vờ là không biết, nuôi hắn làm một Thân Vương nhàn rỗi là được rồi."

"Mà hắn cũng đồng ý ra tay giải quyết phiền phức của trẫm, không phải à?"

"Có những chuyện không được hồ đồ."

Lúc nói đến đây, trong ánh mắt của Tử Nhược Yên lộ ra một tia yêu thương.

Trong Ngự Thư phòng, mỗi một giấc ngủ trưa của Tiêu Thiên đều ngủ rất ngon, thậm chí còn lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Nếu ngủ rất thoải mái, Tiêu Thiên tỉnh lại sẽ vui mừng vì giấc ngủ trưa hoàn hảo lần này.

Đối phương, rốt cuộc quá khứ đã trải qua ngày tháng như thế

nào, lại xem một giấc ngủ trưa bình thường như trân bảo?

"Nếu Tiêu ca ca là thể tu, vậy thì dù là vô địch Thánh cảnh thập giai, ở trong khu vực đặc thù như hoàng triều Đại Viêm, quả thực là nghịch thiên." Lúc này Lạc Nữ Ái mới phản ứng lại: "Khó trách Lưu Ngạo Thiên muốn dẫn hắn đi."

"Điều này cũng đại diện một điểm, ít nhất thì đế quốc Đông Viêm muốn ra tay rồi, cho nên sớm giải quyết hết tai họa ngầm."

Bịch!

Lạc Nữ Ái song quyền va chạm, đồng tử màu vàng bốc lên chiến hỏa: "Xem ra phải đánh một trận, khó tránh một trận ác chiến."

"..." Tử Nhược Yên im lặng nhìn Lạc Nữ Ái, nhịn không được mà nói: "Tại sao ở phương diện chiến đấu, đầu óc của ngươi thoáng cái lanh lẹ như vậy."

"Hây! Mấy ngày nay nể mặt Tiêu ca ca, nhịn ngươi lâu rồi đó." Đôi môi đỏ của Lạc Nữ Ái kéo ra, tức giận trừng mắt nhìn Tử Nhược Yên: "Đừng có nói về đầu óc mãi như vậy được không!"

Tử Nhược Yên cười khẽ, nhìn Lạc Nữ Ái: "Chẳng lẽ nói sai à, có lúc trẫm thật sự cảm thấy ngươi nên đổi tên đi, đừng gọi là Nữ Đế Thánh Ma nữa, gọi là Xuẩn Đế Thánh Ma hợp hơn."

"Kẻ kiêu ngạo ngươi, đừng tưởng ta không biết ngươi đang nghĩ gì, ngươi chính là đố kị bổn đế." Lạc Nữ Ái không nhịn được mà hét lên, sống lưng thẳng tắp: “Ngươi cũng đừng gọi là Nữ Đế Đại Viêm nữa, gọi là Nữ Đế Tiểu Tiểu đi."

Nói xong, Lạc Nữ Ái đưa ngón út về phía Tử Nhược Yên.

Tử Nhược Yên cắn răng, gân xanh trên trán trong nháy mắt nổi lên: "Ngươi đắc ý cái gì, Tiêu lang quân căn bản là không thích."

"A!" Lạc Nữ Ái bĩu môi: "Nữ lưu manh ngươi còn thích, chứ đừng nói đến Tiêu ca ca."

"Lạc ngu ngốc!"

"Tử kiêu ngạo!"

Bịch!

Hai ý chí Đế Hoàng hoàn toàn bất đồng bộc phát, hai bọn họ lập tức xông lên bầu trời của hoàng thành.

Trong lúc nhất thời, hàn ý màu vàng và hỏa nhiệt màu tím va chạm kịch liệt ở trên không.

Một trận đại chiến mới của song đế, cuối cùng chấm dứt với thắng lợi của Lạc Nữ Ái.

Lạc Nữ Ái chiến thắng, lấy được phần thưởng ba buổi học bổ túc phụ đạo trị quốc của Tử Nhược Yên.

Trong khoảng thời gian ngắn, vậy mà đều không phân rõ rốt cuộc ai thắng ai thua.

Nhưng mà sau khi đã làm ầm ĩ với Lạc Nữ Ái, Tử Nhược Yên coi như đã phát tiết bức bối trong lòng.

Lạc Nữ Ái cũng trở lại mặt đất, vặn cổ, nhìn về phía Tử Nhược Yên: “Khí tức của ngươi càng ngày càng thành thục, ngọc tỷ trấn quốc sắp ngưng tụ quốc vận thành công.”

“Ta biết, ta có thể cảm nhận được.” Tử Nhược Yên nhẹ nhàng gật đầu, sau khi xoa cổ tay thì lấy ra ngọc tỷ trấn quốc.

Giờ phút này, ngọc tỷ trấn quốc vốn yên lặng đã thẩm thấu ra kim quang, càng hiện rõ tôn quý uy nghiêm.

Dị tượng này cũng đại biểu cho Phôi Ngọc Tiên Thiên này sắp

hoàn toàn thành thục.

Cũng đại biểu cho đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các, tới thời điểm thu lưới rồi.

“Nhìn dáng vẻ này, không tới thời gian một tháng sẽ hoàn thành.” Trong mắt Lạc Nữ Ái phản chiếu ảnh ngược kim quang, chậm rãi lên tiếng.

Nét mặt Tử Nhược Yên nghiêm túc, thu hồi ngọc tỷ trấn quốc trước mặt, bắt đầu hạ lệnh: “Chung Thượng Thư! Bắt đầu từ hôm nay, tiếp nhận vị trí của Lưu Ngạo Thiên, làm Thừa Tướng Đại Viêm.”

“Xử lý hết toàn bộ quần thần cùng dòng với Lưu Ngạo Thiên, thay người đã sớm chuẩn bị tốt.”

“Lập tức trải ra bộ phận tình báo, giám sát mọi thứ chung quanh, phải biết được bất kì gió thổi cỏ lay nào.”

“Cả hoàng triều Đại Viêm lập tức tiến vào trạng thái chiến tranh, trẫm tự mình làm đại nguyên soái, Chung tướng quân làm phó soái, ứng đối với uy hiếp sắp đến bất cứ lúc nào.”

Nghe được hiệu lệnh của Tử Nhược Yên, hai vợ chồng Chung Dương Minh và Chung Lệ Song đồng loạt nhận lệnh, sắc mặt nghiêm trang.

“Ma quốc nguyên thủy đang bị nhìn chằm chằm, không có cách nào điều động ngoại lực gấp rút tiếp viện, chỉ có bản đế và ba vị thân vệ.” Lạc Nữ Ái nhìn về phía Tử Nhược Yên, nói rõ tình huống: “Ngươi có sợ không?”

Chương 181. Để trong lòng là được

“Buồn cười, trẫm tuyệt đối sẽ không sợ hãi, càng nhất định sẽ bảo vệ tốt hoàng triều Đại Viêm.” Ánh mắt Tử Nhược Yên kiên nghị, nhìn Lạc Nữ Ái.

“Không chỉ bảo vệ cơ nghiệp phụ hoàng để lại, mà còn bảo vệ hoàng triều mà hai vị hoàng huynh hy sinh, càng vì những dân chúng Đại Viêm.”

“Cho dù là hoàng triều giả dối cũng là Đại Viêm của trẫm, còn là nhà!”

“Bảo vệ nhà, trẫm mới có thể yên tâm đi tìm Tiêu lang quân trở về.”

Nói tới đây, Tử Nhược Yên quay đầu lại, nhìn quảng trường trống không, lộ ra nụ cười: “Cho dù chàng ở nơi nào, trẫm cũng sẽ đưa chàng về nhà.”

Lạc Nữ Ái nhìn theo về bên kia, chậm rãi lên tiếng: “Yên tâm đi, ta sẽ đi cùng ngươi!”

Mà lần này, Tử Nhược Yên lại hiếm thấy không tranh luận cùng Lạc Nữ Ái, mà sau khi im lặng rất lâu lại nhẹ nhàng gật đầu.

“Ừm!”

Trong di tích Thánh Long.

Lưu Ngạo Thiên đối diện Tiêu Thiên quỳ trên mặt đất, run cầm cập, cả người đổ mồ hôi lạnh.

“Ta chỉ hỏi ngươi đế quốc Đông Viêm đi như thế nào, ngươi run cái gì?” Vẻ mặt Tiêu Thiên kỳ quái nhìn Lưu Ngạo Thiên.

Lưu Ngạo Thiên nuốt nước miếng, dùng âm rung hỏi: “Tiêu Thân Vương, ngài muốn đi đế quốc Đông Viêm làm gì?”

“Ngươi đừng sợ, con người của ta rất thiện lương, rất nói đạo lý.” Tiêu Thiên vừa nói, vừa xách đối phương lên.

Sau đó, Tiêu Thiên dùng một chút lực, xé nát quần áo Lưu Ngạo Thiên như khăn lau, nắm trong tay lau mồ hôi cho đối phương: “Nhìn bản thân ngươi kìa tự dọa mình, đổ nhiều mồ hôi như vậy.”

“.....” Lưu Ngạo Thiên không dám nhúc nhích, cũng không dám nói chuyện.

Tiêu Thiên vứt vải rách lau mồ hôi trên mặt đất: “Thật ra ngươi uy hiếp ta, ban đầu ta hơi tức giận, nhưng nghĩ cho kĩ, ngươi cũng là vì dân chúng của đế quốc Đông Viêm trải qua ngày tháng tốt đẹp, chúng ta chỉ là lập trường khác nhau, không nói tới đúng sai.”

“Cho nên ta đang nghĩ, có thể có một cách càng hòa bình hơn, không đến mức chết càng nhiều người, giải quyết tình cảnh khốn khó hiện giờ hay không?”

“Vừa nãy, ta nghĩ tới một ý tưởng tuyệt diệu.” Tiêu Thiên ra vẻ thần bí nói xong nhìn Lưu Ngạo Thiên: “Ngươi đoán thử xem?”

“Ta..... Ta không đoán được.” Lưu Ngạo Thiên lắc đầu, hắn không nghĩ ra được thật.

“Ha ha ha, khẳng định ngươi không đoán được diệu kế như thế đâu!” Tiêu Thiên vỗ đùi, cực kỳ đắc ý nói cho Lưu Ngạo Thiên đáp án: “Ta đi đế quốc Đông Viêm đánh chết hoàng đế của các ngươi, không phải được rồi sao?”

Lưu Ngạo Thiên trừng mắt, khiếp sợ nhìn Tiêu Thiên: "???"

Gì vậy trời?

Cái này gọi là ý tưởng tuyệt diệu?

Ngài nghiêm túc hả!

"Tiêu Thân Vương, cái này....." Lưu Ngạo Thiên há miệng, trong nhất thời không nói nên lời.

"He, tuyệt diệu đến nỗi ngươi không nói nên lời luôn." Tiêu Thiên lộ ra nụ cười, chỉ vào Lưu Ngạo Thiên.

Lưu Ngạo Thiên nuốt nước miếng, mờ mịt thất thố: "Cái này..... diệu ở chỗ nào?"

"Không phải chứ, chẳng lẽ người thông minh như ngươi còn không nghĩ ra sao?" Tiêu Thiên cau mày: "Ngươi nghĩ xem, ngươi làm nhiều như vậy, bởi vì quốc vận đế quốc Đông Viêm suy bại, dân chúng lầm than."

"Mục đích cuối cùng của ngươi chính là vì để dân chúng trải qua ngày tháng tốt đẹp, đúng không?"

Lưu Ngạo Thiên gật đầu, cái này quả thật là suy nghĩ của ông.

Tiêu Thiên tiếp tục bày ra sự thật, nói đạo lý: "Vậy thì, ta đi đánh chết hoàng đế đế quốc Đông Viêm các ngươi, để Tử Nhược Yên thượng vị thì sao?"

"Có phải dân chúng của đế quốc Đông Viêm nháy mắt sẽ hưởng thụ được quốc vận chúc phúc của Nhân tộc chính thống, lập tức trải qua ngày tháng tốt đẹp không?"

"Dân chúng của hoàng triều Đại Viêm vực Nam Hoang cũng di cư theo qua, tiếp tục trải qua ngày tháng tốt đẹp, đây không phải rất tuyệt sao?"

Lưu Ngạo Thiên nghe đến có chút mơ hồ: “Hình như là đạo lý như vậy, nhưng đế quốc Đông Viêm không phải sẽ mất à?”

“Lưu Ngạo Thiên, tầm nhìn hạn hẹp.” Tiêu Thiên lắc đầu, chỉ cái đầu.

“Tên gọi chẳng qua là một danh hiệu, nếu ngươi quá để ý điểm này, sau này hoàng triều Đại Viêm đặt biệt danh là Đông Viêm không phải được rồi sao.”

“Ta thấy ngươi là người có hoài bão, có khát vọng, chẳng lẽ ngươi cũng không rõ đạo lý này à?”

“Đế quốc Đông Viêm quốc vận suy bại, chứng tỏ hoàng đế của các ngươi là hôn quân, đánh chết một hôn quân, tạo phúc ngàn vạn nhà, mà ngươi chỉ cần nói cho ta biết đế quốc Đông Viêm đi như thế nào, chính là công lao to lớn.”

“Sử sách lưu danh đó, ngươi sẽ để lại một nét bút đậm và nhiều màu trong lịch sử.”

“Vì Đông Viêm, vì dân chúng!!”

Tiêu Thiên chân thành nhìn Lưu Ngạo Thiên, hướng dẫn từng bước, có thể nói là hết lòng hết dạ, nói lời tâm huyết.

“Đúng vậy, mọi thứ vì Đông Viêm, vì dân chúng!” Hai mắt Lưu Ngạo Thiên cũng dần dần nở rộ ra ánh sáng màu, cẩn thận ngẫm lại, Tiêu Thiên nói có đạo lý nha.

Lưu Ngạo Thiên càng nghĩ trong lòng càng hiểu rõ, kể tỉ mỉ với Tiêu Thiên cách đến đế quốc Đông Viêm, còn có lộ tuyến cụ thể.

Sau khi Tiêu Thiên kêu Vượng Tài ghi chép xong, vừa lòng gật đầu, bỗng nhiên vươn tay, một phen bóp cổ Lưu Ngạo Thiên, nhấc đối phương lên.

Chương 182. Con cháu Viêm Hoàng

Biến hóa thình lình xảy ra, làm cho Lưu Ngạo Thiên bất ngờ.

Hắn trừng hai mắt, đầu óc nháy mắt tỉnh táo lại.

Xảy ra chuyện gì, vừa rồi tại sao hắn có thể mất trí, lại cho rằng lời nói hưu nói vượn của đối phương thật có đạo lý?

Lưu Ngạo Thiên lại càng không hiểu, vừa rồi đang nói chuyện rất bình thường, tại sao Tiêu Thiên bỗng nhiên ra tay?

Tựa hồ thấy được nghi hoặc trong mắt Lưu Ngạo Thiên, sắc mặt Tiêu Thiên càng ngày càng lạnh như băng, hai mắt bắt đầu sung huyết đỏ ửng.

“Trên lịch sử của quá khứ, người để lại nét bút đậm nhiều màu sắc, phần lớn đều là người qua đời.”

“Lá gan ngươi nhỏ như vậy, khẳng định không dám đi chết.”

“Xem đi, con người ta thiện lương biết bao, ngươi đều dùng những đứa nhỏ đáng thương, dùng những dân chúng vô tội uy hiếp ta.”

“Ta còn lấy ơn báo oán, giúp ngươi lưu danh sử sách.”

“Lòng thánh mẫu chết tiệt này.”

Lưu Ngạo Thiên bị Tiêu Thiên xách ở giữa không trung, hoa chân múa tay, kịch liệt giãy dụa, trong miệng lại nức nở muốn nói gì đó.

“Suỵt!!” Tiêu Thiên để ngón trỏ tay trái bên miệng: “Ta biết ngươi cảm kích ta lắm, không cần nói ra, để trong lòng là được rồi, ta hiểu ngươi mà!”

Răng rắc!

Tiêu Thiên buông tay ra, tùy ý thân thể không còn hơi thở của Lưu Ngạo Thiên, đập trên mặt đất trước mặt.

Rầm!

Làm xong mọi thứ, Tiêu Thiên lặng lẽ nhìn bóng dáng trên mặt đất, suy nghĩ: “Cứ như vậy phơi thây hoang dã, không có nhân đạo quá không?”

“Người tốt làm đến cùng, giúp ngươi một tay!”

Tiêu Thiên nghĩ vậy, đột nhiên đánh ra một chưởng, nghiền qua thân thể trên mặt đất.

Rầm!

Dưới sự khống chế lực đạo, trực tiếp đánh Lưu Ngạo Thiên không có hơi thở thành bột mịn, hôi phi yên diệt.

“Phù, lại là một ngày đi làm việc tốt.” Tiêu Thiên vừa lòng gật đầu, nói với Vượng Tài: “Bắt đầu dẫn đường, chúng ta đi đế quốc Đông Viêm một chuyến, xem có thể nói chuyện không.”

[Chủ nhân, tình báo mà Lưu Ngạo Thiên cung cấp chính là cách đi từ vực Nam Hoang đến đế quốc Đông Viêm.]

[Hiện giờ chúng ta bị vây trong di tích Thánh Long, cũng không có cách đến đế quốc Đông Viêm.]

[Phương hướng trước mắt còn không thể xác định.]

Vượng Tài cực kỳ có lỗi giải thích với Tiêu Thiên, cho thấy

hoàn cảnh khốn khó của bọn họ hiện giờ.

“.....” Biểu cảm trên mặt Tiêu Thiên lập tức cứng ngắc, có chút ngơ ngác.

Bản thân lấy được rất nhiều tình báo từ Lưu Ngạo Thiên kia, nhiều tuyến đường khác nhau đến đế quốc Đông Viêm, thói quen sở thích v.v... của hoàng đế, hoàng tộc của đế quốc Đông Viêm.

Đầy đủ mọi thứ!

Kết quả vẫn là lạc đường?

“Đáng ghét!” Tiêu Thiên rất đau đầu, một cước dẫm trên mặt đất.

Dù rằng bình thường, Tiêu Thiên đều khống chế lực đạo của bản thân, khóa chặt sức mạnh.

Nhưng mà một cước này có chút phẫn nộ, trực tiếp giậm khiến cả di tích Thánh Long rung chuyển không ngớt, kịch liệt lắc lư.

Ầm ầm!

Di tích Thánh Long chấn động, cả không gian di tích đều giống như đang chìm xuống.

Nếu Tiêu Thiên phát cáu thì trực tiếp đánh sập cả di tích Thánh Long cũng không có vấn đề gì.

“Vị..... Tiêu đại nhân này, xin ngài nhẹ một chút.” Lúc này, một âm thanh già nua quen thuộc, bỗng nhiên vang lên, giọng điệu cực kỳ hèn mọn.

“Nếu sức mạnh của ngài lớn hơn một chút nữa, chỉ sợ sẽ trực tiếp đánh nổ tung di tích Thánh Long, càng dễ dàng bị lạc trong dòng chảy hỗn loạn trong hư không.”

Âm thanh thình lình phát ra, vang vọng cả di tích Thánh Long.

“Long Khâu Đạo?” Nét mặt Tiêu Thiên nghiêm trọng, vội vàng nhìn lại bốn phía, nhưng không nhìn thấy đối phương.

Kỳ quái, lúc ấy hắn rõ ràng lợi dụng dòng chảy hỗn loạn trong hư không của Long Khâu Đạo, trực tiếp cọ rửa sạch sẽ.

Vậy cũng chưa chết à?

“Giả thần giả quỷ.....” Tiêu Thiên nắm hai nắm tay, bắt đầu phóng thích sức mạnh: “Ta trực tiếp đập vỡ di tích Thánh Long này của ngươi, ngược lại xem ngươi có thể còn ở đây làm ra vẻ huyền bí hay không.”

Tiêu Thiên vừa nói ra lời này, rõ ràng là dọa Long Khâu Đạo kia sợ tới mức chết khiếp.

Kế tiếp lúc mở miệng nói chuyện, giọng điệu cũng bối rối không thôi: “Vị Tiêu đại nhân này, ngài hiểu lầm rồi, tuy ta là Long Khâu Đạo, nhưng cũng không phải là người vừa nãy ngài tiếp xúc.”

“Van cầu ngài, tuyệt đối đừng hủy diệt di tích này, ta có thể cảm giác được hương vị huyết mạch của lão nhân hoàng trên người ngài.”

“Ắt hẳn ngài và vị hậu duệ nhân hoàng kia có quan hệ rất gần gũi nhỉ, lần sau ngài dẫn người đến đây, còn có thể lấy được bảo tàng của di tích Thánh Long này.”

“Nếu hủy diệt, chẳng phải là quá đáng tiếc sao?”

Long Khâu Đạo này chỉ nghe thấy tiếng không thấy người, dùng tình cảm khiến tim người khác rung động, dùng đạo lý thao túng người khác, vội vàng khuyên bảo Tiêu Thiên.

“Tử Nhược Yên?” Tiêu Thiên nghe thấy lời nói của Long Khâu Đạo, hai mắt ngưng đọng, lập tức hiểu được đối phương nói chính là người nào.

Nếu dựa theo lời nói của đối phương, trên ý nghĩa nào đó di tích Thánh Long này coi như là tài sản của bà xã nhà mình.

Chương 183. Con cháu Viêm Hoàng 2

Cùng một đạo lý, của bà xã cũng chính là của mình.

Đồ của mình không không lại đi hủy, hình như rất đáng tiếc.

“Nếu là như thế, chi bằng ngươi hiện thân đi.” Tiêu Thiên mở miệng, ngược lại khuyên bảo đối phương: “Con người ta nói đạo lý, giữ chữ tín nhất, ngươi chỉ cần bước ra, ta sẽ không làm gì.”

Tiêu Thiên vừa dứt lời, trong không gian của cả di tích Thánh Long, rất lâu không có âm thanh truyền đến.

Trong di tích Thánh Long.

Trong nội điện, một lão giả hư ảo bị xiềng xích lấp lóe sương mù dày đặc màu đen trói chặt, sắc mặt vô cùng kỳ quái.

Ông nhìn thấy rõ ràng tình huống vừa nãy bên ngoài.

Con người tên Tiêu Thiên này có nói đạo lý không?

Nói, hắn cực kỳ nghiêm khắc dựa theo đạo lý của mình giết chết kẻ địch.

Vậy thì hắn có giữ chữ tín không?

Đương nhiên là giữ chữ tín, nói làm cho người ta lưu danh sử sách, liền lưu danh sử sách.

Nhưng nếu kêu ông đến trước mặt Tiêu Thiên, Long Khâu Đạo đương nhiên là không dám.

Ban đầu đối phương khẳng định không dám làm gì.

Nhưng mà ai có thể cam đoan, vị gia này sẽ không tùy tiện tìm một "đạo lý", sau đó hợp tình hợp lý xử lý mình.

Huống chi, tình huống hiện giờ của ông cũng không có cách nào đi gặp Tiêu Thiên.

"Vị Tiêu đại nhân này, giờ phút này hành động của ta bị hạn chế, bị phong ấn trong nội điện của di tích Thánh Long, thật sự không có cách nào tự mình đi gặp ngài."

Ngoài di tích Thánh Long, Tiêu Thiên xoay người lại, nhìn đại điện nguy nga trước mặt này: "Có ý gì, vừa rồi không phải ngươi....."

"Nói thật cho Tiêu đại nhân biết, vừa rồi ngài giết chết chính là thi tâm ma của tại hạ." Lúc này, giọng nói của Long Khâu Đạo lại vang lên, giải thích tình huống với Tiêu Thiên.

"Ta trấn thủ di tích Thánh Long này lâu lắm lâu lắm rồi, thậm chí đã không nhớ rõ là bao nhiêu năm trước, cảnh giới của ta không thể đột phá, vết thương cũ trên thân thể không ngừng tăng thêm, sắp chết rồi."

"Vì để tiếp tục trấn thủ di tích Thánh Long, ta vứt bỏ nhục thân của mình, dung nhập trong trận pháp của di tích Thánh Long, trở thành Thánh Long chi linh."

"Đồng thời vì để tránh cho thời gian trôi qua, tâm trí hỗn loạn, đánh mất lý trí, ta tách cảm xúc tiêu cực của mình ra, nhốt vào trong thi thể của mình."

"Cũng không ngờ, theo thời gian trôi qua, trong thân thể này của ta sinh ra tâm ma."

"Tâm ma kia quỷ kế đa đoan, thậm chí lợi dụng trận pháp di

tích, phong ấn chết ta trong nội điện."

"Hắn luôn muốn rời khỏi di tích Thánh Long, nhưng ta vẫn không chịu nói cho hắn cách rời đi, cứ luôn giằng co như vậy."

"Tiêu đại nhân, ngài chém chết thi tâm ma này, ta còn phải cảm ơn ngài nữa đấy."

Long Khâu Đạo nói liên tục, cẩn thận giải thích rõ ràng tình hình để Tiêu Thiên hiểu được.

"Thì ra cái vừa rồi là tâm ma?" Tiêu Thiên tặc lưỡi ngạc nhiên, hai mắt lại sáng ngời: "Ngươi có cách rời đi à?"

"Nếu không bị phong ấn, đương nhiên là ta có cách để Tiêu đại nhân rời đi." Giọng nói của Long Khâu Đạo lại vang lên: "Nhưng mà hiện giờ ta bị phong ấn ở nội điện, không thể thả Tiêu đại nhân trở về."

Tiêu Thiên nở nụ cười: "Ngươi quả nhiên là lão hồ đồ, ta trực tiếp vào trong đại điện của ngươi, mở phong ấn của ngươi ra không phải được rồi sao?"

"Tiêu đại nhân, chỉ sợ ngài không có cách làm được đó." Long Khâu Đạo lại mở miệng: "Di tích Thánh Long này, có lão Nhân Hoàng chúc phúc, cũng có quy tắc của đế hoàng."

"Không thuộc huyết mạch của Nhân Hoàng sẽ không vào được nội điện."

"Thực lực của đại nhân quả thật rất mạnh, nhưng nếu dùng bạo lực xâm nhập, di tích Thánh Long này cũng sẽ tự nổ tung."

Long Khâu Đạo nói xong, sắc mặt bỗng nhiên kịch biến.

Bởi vì hắn phát hiện, Tiêu Thiên căn bản không để ý đến lời nói của hắn, bay thẳng vào nội điện Thánh Long.

“Đại nhân, ngài đừng xúc động nha.” Long Khâu Đạo vội vàng mở miệng.

Tiêu Thiên không để bụng: “Không sao, cái gọi là Nhân Hoàng bên phe các ngươi, vẫn không quản được con cháu Viêm hoàng là ta đâu.”

???

Con cháu Viêm Hoàng?

Đó là thứ gì?

Mặc dù Long Khấu Đạo bị phong ấn, nhưng chung quy hắn cũng là Long Linh trấn thủ ở nơi này.

Cho nên có thể thấy, thời điểm Tiêu Thiên nói ra từ này, trong lòng hắn tràn ngập niềm tự hào.

Ông không rõ quy củ Đế hoàng mà Nhân hoàng đặt ra, sao lại không quản được Tiêu Thiên?

Bang!

Lúc này, Tiêu Thiên đã đẩy cánh cổng của di tích Thánh Long ra, tiến vào bên trong ngoại điện.

“Đây là……” Vừa đẩy cánh cổng ngoại điện ra thì hai mắt Tiêu Thiên sáng lên.

Ngay lúc này, hắn dường như đã hiểu rõ vì sao nói di tích Thánh Long này cần nô bộc bảo vệ và giữ gìn rồi.

Sau cánh cửa đại điện di tích Thánh Long đâu phải là thứ gì như điện đường, rõ ràng là có càn khôn khác.

Tiêu Thiên đang đứng trên một đỉnh núi ở phía sau cánh cửa, trước mặt có một sơn cấp đi xuống.

Sau lưng có một cánh cổng độc lập khổng lồ ở trên đỉnh núi, có thể nhìn thấy quảng trường bạch ngọc mờ ảo kia.

Chương 184. Quy củ chó má gì vậy

Phía trước lại là một vùng thiên địa sơn thủy rộng lớn.

Trong rừng rậm có thể mơ hồ nghe thấy tiếng thú gầm gừ, xa xa có chim đang bay lượn.

Sơn phong hùng vĩ, thác nước và những bông hoa bạc, khiến người ta bị thu hút bởi cảnh đẹp ngay từ cái nhìn đầu tiên và không tể rời mắt.

Đặc biệt là một dãy núi uốn lượn quanh co, tựa như Ngọa Long.

Cảnh tượng quen thuộc khiến Tiêu Thiên hiểu ra rằng những dãy núi liên miên như rồng này, có lẽ là do thi thể bị vứt bỏ mà Long Khâu Đạo đã nói biến thành.

So với núi Thanh Viêm ở ngoài hoàng thành không có khác biệt gì!

Trên không có trận pháp hào quang lưu chuyển, linh khí ngưng tự hóa thành mặt trời nho nhỏ treo trên không trung.

Bên ngoài trông như một đại điện nguy nga, còn bên trong vậy mà lại là thiên địa.

Nơi này chính là ngoại điện di tích Thánh Long sao?

Khi Tiêu Thiên đang suy nghĩ, hắn bắt đâu nhìn ra xa bốn phía, khu vực ngoại điện tự tạo thành thiên địa này vậy mà lại không hề nhỏ chút nào.

Nhìn kỹ lại, so với cương thổ hoàng triều Đại Viêm có lẽ còn lớn hơn một chút?

Có điều khi quan sát tình hình xung quanh, Tiêu Thiên nhìn thấy ở chính giữa nơi xa xa có một tòa điện đường được điêu khắc vào toàn bộ đỉnh núi, đứng lặng bên đó.

Trên đó, tràn ngập sự dao động uy áp không tầm thường.

【Chủ nhân, căn cứ theo phân tích, đó chính là hạch tâm đầu mối then chốt của trận pháp di tích Thánh Long.】

【 Điện đường này, chắc hẳn là nội điện.】

Tiêu Thiên nhẹ lơ lửng, sau đó trong nháy mắt biến mất ngay tại chỗ.

Ngay lập tức, hắn đã đi tới trước cổng chính của nội điện.

“Tiêu đại nhân!” Bên trong nội điện là Long Khấu Đạo đang bị phong ấn, sắc mặt ông vô cùng hoảng sợ. bị dọa đến nỗi nói chuyện đều run rẩy, “Đừng vội động thủ, bình tĩnh một chút.”

Quy củ Đế hoàng của Nhân hoàng quả thật lợi hại, thường nhân không có cách nào xâm phạm.

Nhưng vị đại nhân ở trước mặt, căn bản không phải là người bình thường gì.

Long Khâu Đạo vô cùng hiểu rõ rằng, chỉ với thực lực vừa rồi mà Tiêu Thiên thi triển ra.

Mặc dù không có cách nào phá vỡ quy củ của lão Nhân hoàng, nhưng cũng có thể khiến cho di tích Thánh Long dẫn động chương trình bảo hộ, trực tiếp dẫn bạo!

Nếu là như vậy, việc ông trấn thủ di tích này sẽ không còn ý nghĩa gì nữa?

Két!

Âm thanh vừa ngột ngạt lại vừa có chút ghê răng này bỗng nhiên vang lên trong toàn bộ nội điện trống trải.

Long Khấu Đạo bị phong kín trong nội điện này phát hiện phía trước đột nhiên trở nên sáng sủa.

Cánh cổng nội điện nặng nề bị đẩy ra chậm rãi.

Bang!

Cuối cùng, cánh cổng nặng nề va vào bức tường của hành lang phía sau cánh cửa.

Long Khâu Đạo không biết đã bao lâu mình chưa nhìn thấy hào quang khu vực ngoại điện rồi.

Toàn bộ khu vực nội điện vẫn luôn duy trì chuyển động theo quy củ Đế hoàng của lão Nhân hoàng định ra.

Mang theo ý chí Đế hoàng với kim quang gợn sóng như cá bơi dập dờn, chảy khắp toàn bộ khu vực trong nội điện.

Tiêu Thiên vốn không phải là hậu duệ Nhân hoàng, vậy mà lại đi vào nơi này như chốn không người, chậm rãi dạo bước tiến về trước.

“Chậc chậc chậc, cái nội điện này trông rất mộc mạc và đơn giản mà.” Tiêu Thiên vừa tiến vào trong nội điện, vừa nhìn khắp nơi, như thể là đang đến thăm quan vậy.

【 Chủ nhân, mặc dù phong cách nội điện mộc mạc, có điều cấu tạo vật liệu lại hết sức đắt đỏ và hiếm có.】

【 Dựa theo ghi chép trong điển tịch của tộc Cổ Thần, chỉ riêng phí tổn xây dựng nội điện thì đã không cách nào đo đếm được.】

“Như vậy sao, xem ra cái người gọi là Nhân hoàng này cũng là một người theo phái thực dụng mà.” Tiêu Thiên vừa ói vừa đưa tay lên sờ bên đông một chút rồi lại sờ bên tây một chút.

Theo lý, Tiêu Thiên thân là một người xâm nhập, kẻ ngoại lai, chắc hẳn là sẽ bị bài xích bởi quy củ của Đế hoàng.

Nhưng trong khoảnh khắc này, quy củ Đế hoàng của toàn bộ nội điện dường như hoàn toàn không nhận ra sự hiện diện của hắn.

“Tại sao?” Long Khâu Đạo trợn trừng hai mắt, như thể đang trong cơn mơ.

Ông không hiểu tại sao quy củ Đế hoàng của Nhân hoàng lại mất đi hiệu quả.

Tuổi tác đã quá xa xưa nên đã mất đi hiệu quả?

Không có khả năng, thi tâm ma Long Khâu Đạo đem bản tôn này của ông khóa kín, chính là vì sử dụng quy củ Đế Hoàng của Nhân hoàng mà.

Nếu là quy củ Đế hoàng thật sự mất đi hiệu quả, thì ông sớm đã được giải phóng, làm sao đến mức vẫn còn bị giam giữ ở cái chốn này.

Chẳng lẽ, thật sự là bởi vì cái câu con cháu Viêm Hoàng từ trong miệng của Tiêu Thiên?

Nhưng đây là cái thứ gì?

【 Quả nhiên, chủ nhân à, con cháu Viêm Hoàng của người, hoàn toàn không cần để ý đến bất kỳ quy tắc chuẩn mực nào.】

【 Quy củ Đế hoàng Nhân hoàng của thế giới này đối với ngài mà nói cũng không tồn tại.】

“Có huyết mạch này, quả thật thuận tiện vô cùng.” Tiêu Thiên vừa nói, vừa đi tới trước mặt Long Khâu Đạo.

Chương 185. Quy củ chó má gì vậy 2

Quả thật là dáng dấp giống nhau như đúc nhưng cũng có điều khác biệt.

Long Khâu Đạo ở trước mặt tuy rằng toàn thân hư ảo lại càng ngưng thực hơn.

Hơn nữa, khắp thân thể còn có một luồng kim quang nhàn nhạt bao trùm, thấp thoáng có bóng dáng của một con rồng như ẩn như hiện.

Đỉnh đầu còn mọc lên hai cái sừng rồng màu băng lam, con ngươi mắt màu xanh thẳm.

So với cái thi tâm ma Long Khâu Đạo kia, cái trước mặt này khiến cho Tiêu Thiên có cảm giác.....

Càng làm màu hơn!

“Quả nhiên hàng chính hãng có khác, nhất định phải có chất lượng cao.” Tiêu Thiên quan sát Long Khâu Đạo từ trên xuống dưới, tặc lưỡi chậc chậc.

Long Khâu Đạo bị phong ấn nhìn thấy Tiêu Thiên đang quan sát mình, ông không dám nói lời nào, cũng không dám động đậy.

Không biết vì sao ông có một cảm giác.

Cho dù là năm xưa ông ở trước mặt lão Nhân hoàng thì cũng không có áp lực to lớn đến mức như vậy.

“Nếu như thả ngươi ra thì ngươi có thể đưa ta rời khỏi nơi này không?” Tiêu Thiên nhìn Long Khâu Đạo và hỏi.

Long Khâu Đạo vội vàng trả lời: “Hồi bẩm Tiêu đại nhân, nếu ta thoát khỏi phong ấn, chuyện đưa ngài ra khỏi đây không thành vấn đề!”

“Được, một lời đã định.” Tiêu Thiên gật đầu, rồi trực tiếp bước lên trước.

Mà ngay lúc này đây, Long Khâu Đạo vội vàng nói: "Tiêu đại nhân, ngài chỉ cần đem....."

Răng rắc!

Long Khâu Đạo còn chưa nói biện pháp làm sao giải cứu mình, thì ông liền thấy Tiêu Thiên vươn tay ra, kéo xiềng xích phong kín mình lại.

“Tiêu đại nhân, ta..... ta sẽ chết....."Long Khâu Đạo bị dọa đến mức thân thể hư ảo đều muốn sụp đổ.

Đây là trận pháp phong kín mà quy củ Nhân hoàng ngưng tụ mà thành, nếu Tiêu Thiên dùng lực mạnh giật ra thì……

Bang!

Trận pháp xiềng xích trực tiếp bị Tiêu Thiên kéo đứt, lực lượng kim sắc như cá bơi xung quanh, trong nháy mắt liền ngưng tụ thành một con cá lớn.

Con cá màu vàng lớn này lập tức bơi đến, hóa thành Kim long, hướng về phía Long Khâu Đạo cắn xé.

Phản phệ quy củ Đế hoàng!!

Ba!!

Kim long vừa bơi tới liền bị Tiêu Thiên dùng một chưởng đánh bay ra ngoài, nó ở giữa không trung biến lại thanh Đại Kim Ngư, rơi xuống nền đất.

Đại Kim Ngư to tròn mập mạp, đập xuống đất, giãy đành đành mấy lần, rồi vỡ vụn và tiêu tan.

"Cái thứ gì đây?" Tiêu Thiên cau mày

Long Khâu Đạo lúc này hoàn toàn không dám lên tiếng.

Nam nhân này, thật là khủng bố!

Đây chính là quy tắc chi linh trải qua năm tháng được ngưng kết mà thành theo quy củ Đế hoàng của lão Nhân hoàng định ra.

Ở nội điện di tích Thánh Long này, nó gần như không thể địch nổi.

Tiêu Thiên không coi trọng quy củ, không có nghĩa là ông cũng có thể không coi trọng.

Vốn cho rằng lần này chết chắc rồi, ai ngờ rằng……

Lúc này!

Khí tức của cá kim sắc bơi tràn ngập khu vực xung quanh, lại lặng yên không một tiếng động mà một lần nữa tụ tập lại sau lưng Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên thì đang tiếp tục tập trung kéo đứt xiềng xích hắc vụ trên người Long Khâu Đạo, động tác rất cẩn thận.

Hắn lo lắng mình không khống chế tốt sức mạnh, không cẩn thận xé xác vị Long lão tiên sinh trước mặt thành từng mảnh.

Hai tay Long Khâu Đạo còn bị treo lơ lửng, khi ông nhìn thấy cảnh này liền vội vàng lên tiếng nhắc nhở: "Cẩn thận sau lưng!"

Long Khâu Đạo vừa dứt lời thì cá kim sắc lớn ngưng tụ sau lưng Tiêu Thiên đã trừng mắt cá chết, há miệng cắn tới.

Phốc!

Tiêu Thiên ra tay nhanh như chớp, trở tay tóm lấy con Đại Kim Ngư to tròn mập mạp này.

“Vừa rồi ta đã không tính toán với ngươi rồi mà ngươi còn được nước lấn tới à?” Tiêu Thiên nắm lấy đuôi của Đại Kim Ngư, trực tiếp nhấc lên, quan sát một chút rồi lẩm bẩm, “Cái thứ này……ăn được không ta?”

“Tiêu đại nhân, đừng vội xung động.” Lúc này, Long Khâu Đạo đã được giải cứu khỏi phong ấn vội vàng xông lên phía trước, ngăn cản hành động điên cuồng này của Tiêu Thiên, “Đây là quy tắc lão Nhân hoàng định ra đã thành tinh, ăn thì quá lãng phí.”

Mặc dù chưa từng nghe qua trường hợp nào mà ăn quy tắc chi linh nhưng Long Khâu Đạo cảm thấy, vị đại nhân này nếu đã mở miệng, chỉ sợ là sẽ ăn thật!

“Có lãng phí hay không cũng không sao, ta chỉ là muốn nếm thử mùi vị……” Nghe Long Khâu Đạo nói xong, Tiêu Thiên càng cảm thấy hứng thú hơn, hắn nhìn con cá lớn trong tay mà mắt sáng rực.

Nhìn thấy bộ dạng của Tiêu Thiên, con cá lớn bị hắn tóm được, bỗng nhiên cứng ngắc lại.

Sau một lúc yên tĩnh……

Con cá lớn điên cuồng vùng vẫy.

Đáng tiếc rằng cho dù nó có cố gắng như thế nào thì cũng không thể thoát khỏi tay của Tiêu Thiên.

Nó sợ hãi.

“Tiêu đại nhân, ta có thể hỏi ngài một chút, xung quanh ngài có ai là hậu duệ Nhân hoàng không?” Long Khâu Dạo ở bên cạnh cũng vội vàng giải thích, “Quy tắc chi linh này có lợi cực lớn đối với hậu duệ Nhân hoàng.”

Tiêu Thiên nghĩ đến huyết mạch chính thống tộc nhân của Tử Nhược Yên, rồi gật đầy nhẹ: “Nếu là hậu duệ Nhân hoàng thì có lẽ là Tử Nhược Yên rồi.”

Chương 186. Hấp hay là kho

Tiếp đó, hắn giải thích ngắn gọn tình hình của Tử Nhược Yên.

Sau khi Long Khâu Đạo nghe xong, hai mắt tỏa sáng, thần sắc càng thêm kích động không thôi: "Nàng ta chính là hậu duệ Nhân hoàng, huyết mạch chỉ e là cực kỳ thuần khiết."

"Hoàng triều Hư Giả? Đế quốc Đại Viêm? Đế quốc Đông Viêm? Thiên Cơ các?"

"Súc sinh, đám súc sinh này có ý gì, nhất mạch Tử thị Nhân hoàng vì tộc nhân mà hi sinh mạng sống, máu chảy, trả giá vô cùng to lớn."

"Nếu không có nhất mạch Tử thị Nhân hoàng thì làm sao có tộc nhân như ngày nay, vậy mà bọn họ lại xem hậu duệ Nhân hoàng như công cụ kiếm lời, lại làm ra hành vi ti tiện vô sỉ như thế, tội đáng chết vạn lần!"

Tâm trạng của Long Khâu Đạo lúc này vô cùng kích động, nghiến răng nghiến lợi, hận không thể đem đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các chém thành vạn mảnh, nghiền xương thành tro.

"....." Tiêu Thiên nhìn Long Khâu Đạo đang tức giận đến phát run kia, liền có thể xác định được tên này cùng với thi tâm ma lúc trước thật sự không phải cùng một bọn, họa phong cũng thay đổi rồi.

Tiêu Thiên vỗ lưng đối phương, trấn an: "Không vội, vị này……ừm……Long lão tiên sinh, đừng tức giận hại đến thân thể."

“Vị Tiêu đại nhân này, lão không phải họ Long, nhất mạch Thánh Long chúng ta họ Long Khâu.” Lúc này, Long Khâu Đạo bình tĩnh lại một chút, đồng thời nói rõ với Tiêu Thiên.

“Vậy thì Long Khâu lão tiên sinh, cái quy tắc chi linh này có lợi rất lớn với Tử Nhược Yên à?” Tiêu Thiên ôm vai Long Khâu Đạo, thân thiết hỏi.

Long Khâu Đạo gật đầu: “Năm xưa lão Nhân hoàng ở di tích Thánh Long, lấy Long khí hộ thân ngưng tụ ra một phương quy tắc này.”

“Vì vậy, quy củ chi linh này có thể coi là Long khí hộ Đế lão Nhân hoàng có linh, nếu có thể ở lại bên cạnh hậu duệ Nhân hoàng.”

“Thể chất chí tôn Đế hoàng của hậu duệ Nhân hoàng, sẽ từng bước thức tỉnh, đồng thời gột rửa thân thể, ổn định ý chí Đế hoàng.”

“Cũng chính là có thể đạt được truyền thừa y bát chân chính của lão Nhân hoàng.”

“Hơn nữa, vị hậu duệ Nhân hoàng này không ngồi trên hoàng vị? Long khí hộ Đế thành linh của lão Nhân hoàng, hoàn toàn có thể dung nhập vào ngọc tỉ trấn quốc được chuyển hóa từ tiên thiên phôi ngọc.”

“Kể từ đó, vị hậu duệ này sẽ có được Linh khí trấn quốc tiên thiên Đế hoàng thuộc về mình!”

Nói đến đây, Long Khâu Đạo vô cùng kích động, khó kiềm chế được sự hưng phấn.

“Lợi ích lớn như thế, vậy ta cắn một miếng thì có ảnh hưởng gì không?” Tiêu Thiên chợt hiểu ra, hỏi lại lần nữa.

Long Khâu Đạo: “.....”

Ông rất muốn hỏi, sao ngài lại nhất quyết muốn ăn một miếng cho bằng được?

Tiêu Thiên giơ Đại Kim Ngư lên, trông mà thèm thuồng: “Đại Kim Ngư có thể hóa rồng, rồi còn cái gì mà quy tắc hóa, nếu ăn vào thì mùi vị có lẽ cũng không tệ đâu nhỉ?”

“Ăn một miếng, chỉ ăn một miếng nhỏ thôi, chắc sẽ không gây ra bao nhiêu ảnh hưởng, cho dù Tử Nhược Yên có biết thì chắc cũng sẽ không trách ta đâu.”

Long Khâu Đạo há hốc mồm, trong lúc nhất thời không biết nên khuyên như thế nào.

Hay là, thôi cứ để vị đại nhân này ăn một miếng cho rồi?

Dường như đã phát giác được thái độ cam chịu của Long Khâu Đạo, cử động của Đại Kim Ngư càng thêm mạnh mẽ.

Đáng tiếc, chỉ là tốn công vô ích.

Tay của Tiêu Thiên như thể là chiếc lồng giam kiên cố nhất dưới gầm trời này, trói buộc đối phương đến chết.

“Cha ơi, khẩu hạ lưu tình!” Một giọng nói trong trẻo, dễ thương đột nhiên vang lên.

Tiêu Thiên khẽ giật mình, dáo dác nhìn sang trái rồi lại nhìn sang phải, âm thầm ở đâu ra vậy ta.

Mà Long Khâu Đạo ở bên cạnh mở to hai mắt, không thể tin nổi: “Ngươi……ngươi không chỉ có thể thành linh, mà còn sinh trí.”

“Thì ra là vậy, Long khí hộ Đế trong truyền thuyết có linh trí, sẽ thành long ngư, có thể hóa rồng.”

Tiêu Thiên nhìn Long Khâu Đạo với vẻ kinh ngạc: “Ngươi đang nói con cá này à?”

“Tiêu đại nhân, cái thứ ta nói chính xác là nó.” Long Khâu Đạo liếc mắt nhìn con cá kia, biểu cảm hết sức khó coi, “Ngươi đã có linh trí thì thả ta ra là chuyện dễ như trở bàn tay……”

“Không đúng, nếu ngươi đã có linh trí, sao lại bị thi tâm ma lừa bịp, trói buộc ta lại?”

Đại Kim Ngư bị Tiêu Thiên nắm, miệng nó lúc mở lúc đóng, âm thanh trong trẻo kia lại vang lên lần nữa: “Chơi thế này vui mà, ở đây nhàm chán quá à, cho nên……”

Nhàm chán?

Chỉ vì ly do này mà quy tắc chi linh liền thuận theo thi tâm ma, đem mình treo lên đây cả trăm năm rồi??

Trăm năm rồi!!!

Lại còn trong cái tư thế cực kỳ xấu hổ này!

Toàn thân Long Khâu Đạo run rẩy, rồi đột nhiên bình tĩnh lại, quay người lại với vẻ mặt bình thản, hướng về phía Tiêu Thiên.

“Tiêu đại nhân!” Long Khâu Đạo chắp tay, nói một cách trịnh trọng, “Với sự tồn tại vĩ đại như ngài, thiết nghĩ hậu duệ Nhan hoàng có muốn cái quy tắc chi linh này hay không thì cũng không ảnh hưởng đến đại cục.”

“Tay nghề nấu nướng của lão khá tốt, xin hỏi Tiêu đại nhân……”

Chương 187. Tiểu Ngư nhi

Long Khâu Đạo vừa nói, trong mắt vừa lộ ra một thần sắc tàn nhẫn, nhìn về phía Đại Kim Ngư ở trong tay Tiêu Thiên.

“Con cá mập này, hấp hay là kho?”

Tiêu Thiên có hơi giật mình khi nhìn thấy Long Khâu Đạo, cái ông này……

Người giống như tên.

Trên đạo à!

Tiêu Thiên cũng hưng phấn lên, khoa tay về phía Đại Kim Ngư: “Chi bằng cắt đôi, một nửa đem kho, một nửa đem hấp, còn đầu cá chặt thành từng miếng?”

“Chủ ý này của Tiêu Thiên đại nhân, rất hay!”

Đại Kim Ngư bị nhắc đến, sợ đến nỗi run rẩy dữa dội.

Đáng ghét, đây là tiếng người sao?

Toàn thân Đại Kim Ngư lần nữa phát ra kim quang.

Sau khi kim quang tiêu tán, Đại Kim Ngư trong tay Tiêu Thiên biến mất không thấy nữa.

Thay vào đó là cô nhóc chân trần, mặc quần trắng, áo khoác ngắn màu đỏ viền vàng và thắt bím tóc sừng dê.

Tướng mạo của cô nhóc trông chỉ tầm khoảng bốn năm tuổi, nhỏ nhắn, xinh đẹp, khuôn mặt mũm mĩm đang run lên vì sợ hãi.

Đôi mắt to tròn ngấn nước đó, nhìn Tiêu Thiên với vẻ đáng thương: “Cha ơi, tiểu Ngư nhi đáng yêu như thế này mà người nhẫn tâm ăn sao?”

“Còn có thể biến hình, ít nhất cũng phải có ngàn năm linh trí.” Long Khâu Đạo run rẩy, chỉ vào cô nhóc, “Chẳng trách cả ngàn năm qua, khắp nơi luôn xảy ra chuyện, hóa ra là do ngươi đang quấy rối.”

“Thời gian ta thức tỉnh rất ngắn, lại không có ai chơi với ta, ngài thương xót ta mà nói đỡ cho ta đi mà, tiểu Ngư nhi đã biết sai rồi.” Tiểu Ngư nhi bị dựng ngược, dáng vẻ tội nghiệp nhìn qua Long Khâu Đạo.

Khóe miệng Tiêu Thiên giật giật, giơ tay lên cao, nhìn cô nhóc bị mình nắm chân, thật là đau đầu.

Cơn thèm ăn biến mất ngay lập tức.

Sao lại có thể biến thành cái thứ nhỏ xíu này chứ?

“Đừng có tùy tiện nhận cha.” Tiêu Thiên tức giận đặt đối phương xuống dưới đất, nửa ngồi xổm trước mặt cô nhóc, đưa tay ra chọc chọc trán của đối phương.

Sau khi chân của tiểu Ngư nhi đặt xuống mặt đất, vẫn là vẻ mặt tội nghiệp nhìn Tiêu Thiên: “Nhưng ta muốn nhận người làm cha ta, ta không cha không mẹ, lẻ loi hiu quạnh.”

“Vừa rồi ngươi còn công kích ta?”

“Đó là bản năng, ta là hộ đế long khí thành tinh sinh trí của lão nhân hoàng, lúc trước ý thức vẫn còn ngủ say.” Tiểu Ngư nhi giang hai cánh tay, nghiêm túc đáp lời, “Nhưng mà cha à, người thật là mạnh, vậy mà lại có thế cưỡng ép xóa sạch ý chí của lão nhân hoàng.”

Vừa nói, tiểu Ngư nhi vừa tiến lên ôm lấy chân của Tiêu Thiên: “Về sau ta sẽ không bị trói buộc tại nơi này, có thể tự do tự tại rồi.”

“Nhưng ta lại sợ người khác bắt ta, cho nên người làm cha của ta đi mà.”

“Giống như lời của vị Long Khâu tiền bối nói, ta đã giúp ích rất ít nhiều cho nương của ta, ta có thể trở thành khí linh ngọc tỉ trấn quốc.”

Nói đến đây, tiểu Ngư nhi lại ôm đùi của Tiêu Thiên, ngẩng đầu lên dùng ánh mắt trong veo như nước kia, nhìn hắn đầy khát vọng.

Tiêu Thiên cúi đầu, nhìn bộ dáng cô nhóc này, trong lòng không khỏi mềm nhũn.

Không còn cách nào, tám chữ ‘không cha không mẹ, lẻ loi hiu quạnh’ này đã đâm trúng nội tâm của Tiêu Thiên.

Huống hồ, thu nhận con cá nhỏ này, về sau quả thật có sự trợ giúp rất lớn đối Tử Nhược Yên.

“Người cứ làm cha của ta đi mà.” Tiểu Ngư nhi vừa đong đưa đùi của Tiêu Thiên, vừa nói, “Nếu không, mỗi lần ta tỉnh ngủ thì ta luôn chỉ có một mình lẻ loi trơ trọi đợi trong căn phòng đen thui này.”

Tiêu Thiên nghe được lời này, trong lòng run lên.

“Căn phòng đen thui sao?”Tiêu Thiên nhớ tới nơi mình đã từng ở khi còn nhỏ, một căn phòng nhỏ hắc ám.

Cô độc, yên tĩnh, lẻ loi một mình.

Còn không thể ngủ ngon lành, mỗi lần vừa mới nhắm mắt lại

không được bao lâu, liền sẽ bị cơ quan đâm cho tỉnh.

Sau đó, ngồi trong không gian nhỏ hẹp lờ mờ đó.

Tiêu Thiên thở dài, vươn tay nhẹ nhàng xoa đầu của đối phương, mỉm cười: "Được thôi."

Tự nhiên lại có thêm một đứa con gái, cảm giác thật là kỳ diệu.

"A, ta có cha rồi!!"Lúc này, cô nhóc trở nên đặc biệt hưng phấn, chạy tới chạy lui.

Sau đó chạy lấy đà nhảy vọt lên không trung ba trăm sáu mươi độ xoay tròn, một cái đầu chùy đâm vào người Long Khâu Đạo.

Phốc!

Hai mắt của Long Khâu Đạo suýt chút nữa muốn lồi ra, ông ôm bụng lảo đảo lùi về phía sau mấy bước.

"Cha, vừa rồi ông ấy muốn kho con, còn muốn hấp con, con đụng hắn một chút, không quá đáng chứ?" Tiểu Ngư nhi quay đầu nhìn qua Tiêu Thiên, vẻ mặt vô tội.

Tiêu Thiên ngẫm nghĩ, đắn đo khó quyết định: "Nhưng dù sao ông ấy cũng là lão nhân gia, con....."

"Bất luận là hấp hay là kho, con gái cũng có thể chết, con chỉ đụng một cái là đã tha thứ ông ấy chín phần rồi, một phần còn lại chỉ hơi trừng phạt một chút, cha không cảm thấy hợp tình hợp lý sao?"Tiểu Ngư nhi chạy đến trước mặt Tiêu Thiên, ôm đùi, ngửa đầu hỏi.

Tiêu Thiên cứ có cảm giác cô nhóc này có chỗ nào đó quái quái, rất là quen thuộc.

Nhất thời, không thể nhớ ra được.

Chương 188. Tiểu Ngư nhi 2

Nhưng hắn suy nghĩ một chút, hình như có chút đạo lý, nhẹ nhàng gật đầu: “Có chút đạo lý, có điều con đã làm sai trước, dù sao là con cứ vậy mà chỉnh ông ấy trước, không phải sao?”

Tiêu Thiên nửa ngồi xổm xuống và nhìn tiểu Ngư nhi.

“Mặc dù dáng vẻ lúc bị treo lên có chút trêu chọc lão đầu này, nhưng con cũng là vì bảo vệ ông ấy mà.” Tiểu Ngư nhi nói, nhìn về phía Long Khâu Đạo, "Nếu không phải con phong kín ông ấy, thi tâm ma sớm đã nuốt linh vận của ông ấy rồi."

“Làm gì còn có cơ hội ở đây nói muốn kho, hấp con chứ!” Nói đến đây, tiểu Ngư nhi chỉ vào Long Khấu Đạo với vẻ tức giận.

Long Khâu Đạo khẽ giật mình, cẩn thận nhớ lại, hình như đúng là như thế.

Sau khi thi tâm ma cường đại, quả thật là muốn nuốt chửng linh vận của mình và thay vào đó.

Nhưng sau khi mình bị phong kín, thi tâm ma lại không tiếp xúc được mình nữa.

Bất luận có cố gắng thử giải trừ khốn trận đã phong tỏa mình như thế nào đi chăng nữa, thì mình chỉ là không ngừng biến đổi tư thế, còn phong ấn căn bản không giải trừ được.

Ông còn cười nhạo hành động phong kín ông ngay từ đầu của đối phương là tự lấy đá đập vào chân của mình.

Hóa ra là do con cá nhỏ này đang âm thầm bảo hộ cho mình.

Mặc dù khi bảo hộ, con cá nhỏ này còn thuận tiện đùa giỡn với mình, đúng là vô cùng xấu hổ.

“Lão đã trách lầm ngươi rồi, đa tạ.” Long Khâu Đạo bình tĩnh lại, hành lễ cảm tạ tiểu Ngư nhi.

Cô nhóc quay đầu đi chỗ khác, hừ nhẹ, ôm đùi Tiêu Thiên không chịu buông.

Quá thoải mái rôi.

Trên người Tiêu Thiên tràn ngập khí tức, tạo cho cô nhóc một cảm giác cực kỳ an tâm, đồng thời còn có thể ổn định ý thức của bản thân.

Cô nhóc thành linh, sinh ra trí tuệ, nhưng vẫn luôn không ổn định, cả ngàn năm qua đều là thức tỉnh đứt quãng, tính ra thì thời gian thanh tỉnh mới có mấy năm.

Nhưng vừa rồi, sau khi bản thân bị Tiêu Thiên đánh tan rồi một lần nữa ngưng tụ, vậy mà lại thanh tỉnh.

Ký ức hiển hiện, cô nhóc biết bản thân bị Tiêu Thiên đánh tan, nên tức giận đi cắn đối phương, kết quả lại bắt được.

Khi đó tiểu Ngư nhi liền cảm nhận được, sau khi mình tiếp xúc với Tiêu Thiên, thì vô cùng dễ chịu.

Thân thể vững chắc, ý chí ổn định, cảm giác buồn ngủ lúc nào cũng có thể âm thầm xảy ra, đang từ từ tiêu tan.

Lại thêm Tiêu Thiên cường đại như vậy, lại còn muốn ăn mình.

Đối mặt với cục diện như vậy, tiểu Ngư nhi đã đưa ra quyết định chính xác nhất.

Nhận cha!

Có người cha này rồi, cô nhóc sẽ không bị vô tri vô giác, hay thỉnh thoảng rơi vào giấc ngủ say, hay đôi khi có nguy cơ bị vỡ vụn nữa.

“Tiểu Ngư nhi, sau này con đổi tên đi.” Tiêu Thiên nhìn đứa trẻ nhỏ bên cạnh mình, bỗng nhiên lên tiếng.

Tiểu Ngư nhi ngẩng đầu lên, nhìn Tiêu Thiên: “Đổi thành tên gì?”

“Tiểu Ngư nhi, Tiểu Ngư nhi……” Tiêu Thiên thì thầm hai tiếng, bỗng nhiên nở nụ cười, nhìn cô nhóc này.

“Về sau, con tên là Tiêu Ngư Nhi nhé.”

Lời nói của Tiêu Thiên khiến cho cô nhóc trước mặt hắn, trong đôi mắt ánh lên hào quang.

“Ưm!!”(^▽^)

???

Trong hư không, Tiêu Thiên đang lơ lửng và ngắm nhìn phía trước.

Ở bên cạnh hắn, trên thân Tiêu Ngư Nhi tỏa ra kim quang nhàn nhạt, lơ lửng ngang vai hắn.

Long Khâu Đạo thay một bộ áo bào trắng đen vừa vặn, thân thể ngưng thực như chân nhân, bưng khay bên cạnh Tiêu Thiên.

Phía trên, trưng bày các loại rượu trái cây được ủ từ các loại linh quả khác nhau trong hoàn cảnh ngoại điện, còn có các loại trái cây.

“Cha ơi, ăn trái cây!” Tiêu Ngư Nhi bay tới bên cạnh khay, lột bỏ vỏ ngoài của linh quả, đưa đến bên miệng Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên há miệng ăn, híp mắt thưởng thức mùi vị.

“Ừm, hình như mùi vị ngọt hơn một chút.” Tiêu Thiên gật đầu hài lòng, véo khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Ngư Nhi, “tiểu Ngư nhi cũng ăn đi.”

Tiêu Ngư Nhi xoay vòng quanh Tiêu Thiên, cầm khay trái cây, nhét một quả vào trong miệng mình, rồi lại nhét một quả vào miệng đối phương: “Cha một quả, tiểu Ngư nhi một quả.”

Long Khâu Đạo cũng không chú ý tới dáng vẻ vui vẻ hòa thuận của hai cha con, mà chỉ thành thật làm một công cụ người bưng khay.

Dòng chảy hỗn loạn trong hư không xung quanh dường như e sợ bên này mà không dám đến gần, khiến khoảng không này rất yên tĩnh.

Mặc dù dòng chảy hỗn loạn trong hư không không đáng sợ như dòng chảy hỗn loạn trong không gian.

Nhưng lực sát thương cũng không nhỏ, thập giai Thánh cảnh nếu không làm tốt chuẩn bị, thì đều không cách nào kháng trụ xung kích của dòng chảy hỗn loạn trong hư không.

“Không ngờ rằng di tích Thánh Long, từ bên ngoài nhìn vào lại như thế này.”Tiêu Thiên bưng chén rượu, nhìn trước mặt.

Một hòn đảo nhỏ đang lơ lửng trước mắt.

Hòn đảo nho nhỏ trông chỉ nhỏ bằng cỡ nắm tay, giống như một cái mô hình bỏ túi.

Trên thực tế lại là di tích Thánh Long, lợi dụng đạo không gian luyện chế mà thành.

Mặc dù thể tích rất nhỏ, nhưng năng lực phòng ngự thì lại

kinh người, tốc độ phi độn đi đường cũng cực kỳ mau lẹ.

Chương 189. Sinh vật lực trường

Toàn bộ di tích đều là linh khí kiểu cung điện do lão nhân hoàng luyện chế mà thành, loại kinh khí này thiên về phòng ngự, đi đường, vận chuyển, nghỉ ngơi, v.v.

Về phần Tiêu Thiên vì cái gì mà lại lơ lửng trong hư không, không nhúc nhích, còn yên lặng ăn đồ ăn?

Rất đơn gian.

Lạc đường rồi!

“Thật là vô dụng, ai cũng nói trong nhà có lão nhân như có bảo bối, hiện tại muốn dùng ngươi cũng chỉ là rửa chén dĩa và làm lạnh!” Nghĩ đến chuyện lạc đường này, Tiêu Thiên tức giận, trừng mắt với Long Khâu Đạo.

Ở bên cạnh, Tiêu Ngư Nhi miệng đầy thức ăn và đang phồng má lên, cũng gật đầu: “Đúng đó, đúng đó!”

Trên mặt Long Khâu Đạo lộ ra vẻ áy náy, sau khi mang Tiêu Thiên ra ngoài, bản thân ông cũng thấy bối rối.

Thương hải tang điền, dù có là trong hư không thì hoàn cảnh tương tự cũng sẽ có thay đổi.

Rời khỏi di tích Thánh Long, bản thân Long Khâu Đạo cũng ngơ.

Đây là đâu?

Trước mắt, một nhóm ba người bọn họ đang ở trong một hoàn cảnh cực kỳ xấu hổ.

Tìm không thấy phương phướng nữa rồi.

“Hết cách, chỉ có thể đi tìm, có điều phải nhanh lên.” Tiêu Thiên thì thầm, nhìn trái nhìn phải.

Lúc trước Long Khâu Đạo có nói với mình rằng, di tích Thánh Long ẩn thân ở trong kẽ hở không gian, tốc độ thời gian trôi qua rất chậm.

Một ngày ở trong này bằng một năm ở thế giới bên ngoài.

Cho nên, trì tắc sinh biến, cứ tìm đường trước rồi tính sau.

Mặc kệ là tìm tới khu song cực của đế quốc Đông Viêm, hay là vực Nam Hoang đều được.

“Đến đây, thử một chiêu mà con gái ngoan đã dạy ta.” Tiêu Thiên vừa nói, vừa không chế ý chí của bản thân, bao bọc Long Khâu Đạo và Tiêu Ngư Nhi bên mình.

Đây là sau khi Tiêu Ngư Nhi nhắc nhở, hệ thống Vượng Tài nghiên cứu được và khai phát ra một kỹ năng mới.

Sinh vật lực trường.

Tốc độ của Tiêu Thiên bùng nổ, mang Tiêu Ngư Nhi, Long Khâu Đạo cùng di tích đảo nhỏ kia, bắn vọt ra với tốc độ cực kỳ khủng bố.

Gần như vào lúc hắn khởi hành, không gian xung quanh điên cuồng sụp đổ, hình thành những vết nứt lan ra bốn phương tám hướng.

Vèo!

Sau khi Tiêu Thiên phóng đi với tốc độ bùng nổ, không gian phía sau liên tục bị xé toạc bởi chuyển động mạnh mẽ.

Bởi vì đang tìm đường trở về nhà nên Tiểu Thiên mỗi lần di chuyển đều quay đầu lại.

Mặc dù tốc độ bùng nổ đến cực hạn nhưng Xiao Tian luôn có thể chuyển hướng ở những góc độ cực kỳ quỷ dị.

Kỹ xảo này, chính là bộ pháp của Tiêu Thiên ở Địa Cầu.

Diêm Vương tác mệnh.

Diêm Vương đã tới tìm ngươi lấy mạng rồi, ngươi có thể trốn đi đâu? Trốn được sao?

“Cha thật là mạnh!!!” Tiêu Ngư Nhi tựa vào vai Tiểu Thiên hưng phấn hét lên, cười khúc khích.

Mà Long Khâu Đạo đã là sợ đến trắng bệch cả mặt, hắn đã đánh giá thấp năng lực của vị này.

Lực nhục thân sao có thể mạnh mẽ đến nước này.

Đồng thời, điều thực sự dọa Long Khâu Đạo không phải là biểu hiện của Tiêu Thiên bây giờ, mà là vấn đề mà đối phương không ngừng hỏi Tiêu Ngư Nhi.

“Tiểu Ngư nhi, ta có thể tăng tốc độ lên năm phần vạn gia tốc tối đa. Nếu con cảm thấy khó chịu, thì hãy nói với ta.”

“Hiện tại tốc độ đã tăng lên tới tám phần vạn, cảm giác vẫn ổn chứ.”

“Mười phần vạn đã là cực hạn rồi sao, vậy thì cứ như vậy đi!”

Mười phần vạn?

Bây giờ dựa vào lực lượng nhục thân mà đã bộc phát tốc độ đáng sợ, vậy mà ngài nói với ta chỉ mà mười phần vạn, đừng giỡn nữa mà.

Thân thể này của ngài, rốt cuộc làm thế nào mà rèn luyện ra được vậy.

Huống hồ, ngài không hề che giấu chút khí tức cốt linh nào, không phải ngài chỉ mới hai mươi tuổi sao?

Tôi tu luyện từ lúc sinh ra tới giờ cũng không nhanh bằng ngài.

Ngược lại là Tiêu Ngư Nhi không óc suy nghĩ nhiều như Long Khâu Đạo, cô nhóc chỉ là cảm thấy chơi rất vui, không ngừng nằm trên vai Tiêu Thiên mà cổ vũ.

Trong hư không.

Tiêu Thiên mang theo con gái ngoan mới nhận, còn miễn cưỡng thu nhận một lão quản gia, trong không gian hắc ám này tìm đường trở về.

Trên đường tìm kiếm trở về lần này, bóng tối xung quanh không làm cho Tiêu Thiên có cảm giác khó chịu.

Ngược lại là tiếng cười lảnh lót của Tiêu Ngư Nhi bên tai, khiến trong lòng hắn tràn ngập cảm xúc ấm áp.

Rất tốt.

Tiêu Thiên đang vội, trong vực Nam Hoang.

Hoàng triều Đại Viêm, bên ngoài hoàng thành, một lượng lớn bách tính từ phía Bắc di chuyển xuống.

Xa xa có rất nhiều bóng người lơ lửng trên không, nhìn về hướng hoàng thành.

Mà Tử Nhược Yên cũng đã đứng trên tường thành, tay đặt trên chuôi kiếm bên hông, nhìn chằm chằm về phía trước.

“Bệ hạ, đây đã là nhóm bách tính Bắc bộ cuối cùng.” Lúc này, Chung Dương Minh lên tường thành hoàng thành, đến bên cạnh Tử Nhược Yên, báo cáo tình hình cho nàng.

Tử Nhược Yên nhẹ nhàng gật đầu, biểu thị rằng nàng đã biết.

Nàng nhìn những bóng người lơ lửng phía xa giữa không trung, trên mặt nàng lộ ra vẻ đùa cợt, cười nhạo: "Xem ra, bọn họ không che giấu chút nào."

Chương 190. Xác định không phải con gái riêng đấy chứ?

"Còn có ba ngày, ngọc tỉ trấn quốc sẽ triệt để thành thục, quốc vận triệt để ngưng tụ, tự nhiên là không cần thiết phải ẩn giấu đi cái gì."Lạc Nữ Ái đến bên cạnh Tử Nhược Yên, nhẹ giọng nói.

Tử Nhược Yên vươn tay ra, ngọc tỉ trấn quốc hiện ra trên lòng bàn tay.

Ngọc tỉ trấn quốc tràn ngập kim quang, xoay chầm chậm trên lòng bàn tay nàng, tràn ngập khí tức đế hoàng uy nghiêm.

Cái này chính là cái đối phương muốn có.

Đã gần một tháng trôi qua kể từ khi Tiêu Thiên bị Lưu Ngạo Thiên gài bẫy và bắt đi.

Có vẻ như là do phân các của Thiên Cơ các bị phá hủy, còn có chuyện của Lưu Ngạo Thiên.

Đế quốc Đông Viêm cùng Thiên Cơ các đã hoàn toàn không che giấu mục đích và sự tồn tại của bọn họ nữa.

Thậm chí, khoảng thời gian trước, còn có tay chân Thánh cảnh của đối phương giao thủ với Lạc Nữ Ái.

Đối phương còn chủ động đem chân tướng loan tin ra ngoài, gây nên sự khủng hoảng.

Dẫn đến toàn bộ bách tính cảnh nội hoàng triều Đại Viêm, không ngừng di chuyển đến gần hoàng thành hơn.

Đông!

Lúc này, nơi xa truyền đến tiếng trống.

“Người đó……” Nữ thân vệ canh giữ bên cạnh Lạc Nữ Ái có chút giật mình khi nhìn thấy người ở phía xa.

“Hoàng đế Đông Viêm?”

Giữa không trung phía xa có chiến mã khoác giáp vàng, bốn vó bùng lên ngọn lửa, kéo theo kim loan vàng óng bay đến.

Vô cùng oai phong.

Một nam nhân nét mặt uy nghiêm ngồi ngay ngắn bên trên, hạc phát đồng nhan*, dùng một tay đỡ đầu tựa vào ngai vàng trên kim loan kia.

*tóc bạc trắng nhưng sắc mặt vẫn hồng hào

*tóc bạc trắng nhưng sắc mặt vẫn hồng hào

Lão Nhất đã thu thập tình báo và làm sẵn công tác chuẩn bị, tất nhiên biết rõ rốt cuộc người nắm quyền bên phía đối tượng hợp tác có dung mạo thế nào.

Cảnh tượng hiện lên trên đường chân trời kia làm rung động lòng người.

Bách tính trong hoàng thành và bách tính chạy nạn từ phương bắc đến hoàng thành đều là không tự chủ được ngẩng đầu nhìn.

Cảnh tượng nơi chân trời xa xăm kia khắc sâu vào tâm trí của bọn họ, khó có thể quên.

“Đông Phương Cao Huyền, hoàng đế của đế quốc Đông Viêm?” Đương nhiên Lạc Nữ Ái đã xem qua tình báo, nàng cũng giật mình: “Sao ông ta còn đích thân đến đây, không đến mức đó chứ!”

Nàng rất bất ngờ, Tuy vực Song Cực là do hai bên đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các cùng xưng bá, nhưng ngoại trừ bọn họ, vẫn còn một ít thế lực không tầm thường.

Chỉ có điều mấy thế lực đó đều kém hơn bọn họ một bậc.

“Đông Phương Cao Huyền này cũng khá thú vị, thân là hoàng đế của đế quốc Đông Viêm, không đi tọa trấn ở quốc gia của mình mà lại chạy tới chỗ này, loại hoàng đế vớ vẩn gì đây.” Lạc Nữ Ái hừ nhẹ.

Nhưng khi nàng nói xong lại phát hiện bốn phía rất yên tĩnh.

Nhìn sang bên cạnh thì thấy nhóm người Tử Nhược Yên đang nhìn mình chằm chằm bằng vẻ mặt kỳ quái.

“Bản đế là ma đế chứ không phải hoàng đế.” Lạc Nữ Ái nói ra lời lẽ hùng hồn, Tử Nhược Yên nghe vậy chỉ đành lắc đầu bất đắc dĩ.

Vị bò sữa này là hoàng đế không đáng tin nhất.

Điểm đáng ghi nhận duy nhất chính là đối phương nguyện ý học hỏi, đồng thời bị giám sát học tập bằng các loại thủ đoạn đánh mắng còn khiến nàng vô cùng vui sướng.

Vù!

Ở không gian nơi xa lần nữa xuất hiện động tĩnh, hấp dẫn sự chú ý của nhóm người.

“Không ngờ ngươi đến cũng nhanh đấy, chỉ là ngươi không có gì thay đổi, vẫn là dáng vẻ quyến rũ như vậy.” m thanh trêu chọc, vang vọng trong không trung.

Hai luồng khói trắng đen bốc lên, một bóng người bước ra từ hư không trong đó, khí thế bất phàm.

“Các chủ Thiên Cơ các, Chu Thiên Cơ!” Có tiếng nói lần nữa vang lên từ bên cạnh.

Mỗi đời các chủ của Thiên Cơ các đều sẽ đổi tên thành Chu Thiên Cơ.

Dựa theo nội dung trên tình báo, Chu Thiên Cơ trước mắt cái này được xem như một vị có thực lực lợi hại và tài tình nhất trong số mấy đời các chủ của Thiên Cơ các.

Tử Nhược Yên nhìn bầu trời đằng xa bằng sắc mặt ngưng trọng, ánh mắt nhìn hai người bên kia chất chứa lửa giận.

Hoàng triều ảo, kẻ đầu sỏ khống chế cuộc sống của phụ thân và mình, hại chết hai vị huynh trưởng của mình.

Ngoại trừ hoàng huynh của Lạc Nữ Ái đã bị chính nàng ta xử lý, hai kẻ trong số đó đang đứng ngay trước mặt mình.

“Cảm giác không đúng lắm.” Lạc Nữ Ái híp hai mắt, chậm rãi lên tiếng: “Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ, bọn họ thế mà đều tự mình tới đây?”

Tử Nhược Yên nhìn về phía Lạc Nữ Ái: “Tại sao bọn chúng tự mình tới lại không đúng lắm?”

“Mưu đồ cực cực khổ khổ tiêu tốn gần trăm năm của chúng đã đi đến bước cuối cùng, đích thân đến chứng kiến mới hợp lẽ thường chứ.”

“Huống chi, e rằng thân thế của trẫm và phụ hoàng rất đặc biệt, còn có lai lịch không tầm thường, bọn chúng càng phải tự mình hiện diện mới có thể yên tâm được.”

Tử Nhược Yên phân tích có lý, nhưng Lạc Nữ Ái vẫn lắc đầu: “Bọn họ ở bên ngoài vực Nam Hoang sẽ không bị phong ấn cảnh giới.”

Chương 191. Xác định không phải con gái riêng đấy chứ? 2

“Khu vực đặc biệt chỉ có một cửa ra vào, bọn họ tự mình tới, chỉ cần canh giữ ở cửa, dựa vào tu vi mạnh mẽ sẽ càng thêm không chút sơ hở mới đúng.”

“Tiến vào trong khu vực, phong ấn tu vi cảnh giới ngược lại sẽ có nguy hiểm không ngờ tới.”

“Tương tự như lúc ngươi và ta chém giết nhau ở bên ngoài khu vực đặc biệt thì ta có thể treo ngươi lên đánh, nhưng ở trong này, ngược lại chúng ta có thể đánh ngang tay.”

Tử Nhược Yên xoay người, nhìn về không trung phương xa, nổi lên suy nghĩ.

Nếu là chuyện khác thì nàng không tin, nhưng liên quan tới phương diện đánh đấm chém giết, Lạc Nữ Ái vẫn đáng giá tin cậy.

“Dựa theo cách nói của vị Lạc bệ hạ này, rõ ràng hai người Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ có mưu đồ khác.” Chung Dương Minh bên cạnh cũng rất tán thành.

Ông vừa nói vừa nhìn về không trung nơi xa: “Chỉ là không biết rốt cuộc bọn chúng có mưu đồ gì.”

“Thần cả gan suy đoán, chỉ e kế hoạch của đối phương không đơn thuần là quốc vận.”

Tử Nhược Yên cúi đầu nhìn ngọc tỉ trấn quốc lơ lửng trong lòng bàn tay, nhẹ giọng thì thào: “Không đơn thuần là quốc vận ư?”

“Căn cứ vào nội dung tình báo trước mắt mà bọn ta biết được, quả thực mưu đồ lần này chính là vì quốc vận Đế hoàng chính thống này.” Lão Nhất bên cạnh chậm rãi nói.

Thế lực tam phương lập nên hoàng triều ảo.

Dựa trên quy tắc, việc gửi tặng tài nguyên và nhân khẩu để tăng cường quốc lực của hoàng triều Đại Viêm Hư Giả và hội tụ khí vận này được thực hiện rành mạch hợp lẽ.

Đợi đến thời điểm chia cắt quốc vận, quốc vận hội tụ này sẽ tự động phân chia theo cống hiến của mỗi bên.

Cho nên trước lúc ẩn thân, tam phương đều là tranh nhau tìm mọi biện pháp hợp lý để trợ giúp hoàng triều Đại Viêm.

Công lao càng lớn, cống hiến càng nhiều, tất nhiên quốc vận được phân chia sẽ càng thêm dồi dào.

“Bệ hạ có thể cảm nhận được Thân Vương không?” Lúc này, Chung Dương Minh do dự một chút, cuối cùng vẫn lên tiếng hỏi.

Nhắc đến Tiêu Thiên, biểu cảm của Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái đều là có chút biến hóa.

Tử Nhược Yên nhắm hai mắt lại, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu: “Không được, chỉ có thể cảm nhận vòng nô lệ vẫn còn đó, cho thấy Tiêu lang quân còn sống, nhưng không cảm nhận được vị trí, nói rõ hắn ở cách chúng ta quá xa.”

“Có thể bình an vô sự là được rồi.” Lạc Nữ Ái vỗ vai Tử Nhược Yên, ra hiệu nàng không cần lo lắng: “Đợi đến khi giải quyết xong chuyện nơi đây, bản Đế sử dụng lực lượng của Nguyên Thủy ma quốc, nhất định có thể tìm được Tiêu ca ca.”

Tử Nhược Yên thấy nét mặt cô đơn của thấy Chung Dương Minh bèn trấn an đối phương: “Ngược lại là không ngờ tình cảm

giữa các ngươi tốt như vậy, không cần lo lắng, hắn cát nhân tự có thiên tướng, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

"Bệ hạ, ta hiểu rõ." Chung Dương Minh gật nhẹ đầu, ánh mắt có chút kỳ quái.

Lo lắng Tiêu Thiên xảy ra chuyện à?

Ông cũng không lo việc này, đoán chừng hai vị Nữ Đế trước mắt này đã hơi hiểu lầm về chiến lực chân chính của Thân Vương rồi.

Thế giới giới vực thể tu?

Tuy ông không rõ lắm, cũng chưa từng gặp qua, nhưng thể tu tuyệt đối không thể nào biến thái như Thân Vương đâu.

Điều làm Chung Dương Minh buồn bã chính là tại sao lâu vậy rồi mà Tiêu Thiên vẫn chưa về.

Nếu có Thân Vương ở đây, mọi vấn đề đều có thể giải quyết dễ như trở bàn tay.

Hoàng đế được phong là hùng chủ* trong đế quốc Đông Viêm? Các chủ mạnh nhất từ xưa tới nay của Thiên Cơ các?

*vị vua có tài trí và mưu lược kiệt xuất

*vị vua có tài trí và mưu lược kiệt xuất

E rằng lúc đối diện đều bị Thân Vương giải quyết bằng một quyền.

"Thân Vương đại nhân à, cuối cùng hiện tại ngài đang ở đâu thế!" Chung Dương Minh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong lòng than vãn.

Trong hư không.

“Cha, chúng ta có cần quay lại không ạ?” Tiêu Ngư Nhi ngồi trên vai Tiêu Thiên, chỉ vào khe nứt trước mắt rồi quay đầu hỏi Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên nhìn khe nứt không gian quen thuộc trước mặt, khóe miệng co giật.

Thế này làm sao đây, mọi thứ trong hư không đều tối đen như mực, căn bản là không tìm thấy đường mà.

“Tiêu đại nhân có thể gắng sức đi thêm vài vòng nữa được không?” Lúc này, Long Khâu Đạo thận trọng mở miệng: “Dường như ta có thể liên kết đại khái được vùng hư không này với tuyến đường trong trí nhớ.”

Tiêu Thiên nhìn Long Khâu Đạo đầy bất ngờ: “Đen sì thế này, sao ngươi nhớ tuyến đường được?”

“Này... xem như chút bản lĩnh nhỏ của ta đi, lúc trước chính là nhờ vào cảm nhận không gian nhạy bén và khả năng tìm đường chuẩn nên lão Nhân Hoàng mới thời thời khắc khắc đưa ta theo bên người.” Long Khâu Đạo nhỏ giọng nói.

Tiêu Thiên chợt hiểu rõ, nhìn Long Khâu Đạo: “Ngươi thế mà mắng lão Nhân Hoàng.”

“Hả?” Sắc mặt Long Khâu Đạo cứng đờ, ông mắng lão Nhân Hoàng lúc nào? Sao bản thân lại không biết.

Tiêu Ngư Nhi ngồi trên vai Tiêu Thiên, quơ bàn chân nhỏ chỉ vào Long Khâu Đạo: “Không phải lời vừa rồi của ngươi đang mắng lão Nhân Hoàng là dân mù đường, nên mới đưa ngươi theo bên người đó à?”

Chương 192. Lúc mặt trời mọc đằng đông

“Xem con gái ngoan của ta còn nhỏ như vậy mà còn kịp phản ứng trong chốc lát, sao ngươi lại ngu ngốc như vậy, không bằng cả một cô nhóc nữa.”

“Đúng vậy, lão đầu ngu ngốc, ha ha ha...”

Long Khâu Đạo: “...”

Ông có chút mơ hồ, Tiêu Ngư Nhi này thật sự là long khí hộ đế thành linh lanh lợi mà lúc trước lão Nhân Hoàng lưu lại đó hả?

Người xác định không phải con gái riêng của vị gia này đấy chứ?

Tiêu Thiên chỉ có thể lựa chọn biện pháp ngớ ngẩn là đưa Long Khâu Đạo đi thêm vài vòng nữa để xem ông có thể nhận ra đường hay không g.

Dù sao, khi bước chân vào hư không này, tốc độ hấp thu lực lượng trời đất xung quanh của thân thể hắn càng thêm nhanh.

Vả lại, Tiêu Thiên còn phát hiện ra một việc rất kỳ quái, lúc thân thể của mình hấp thu lực lượng.

Lực lượng lao tới trong trời đất này cũng không phải là một, mà là hai loại.

Một loại tương đối điên cuồng, một loại khác thì tương đối nhu hòa.

Nhưng lực lượng này đan xen vào nhau, trong ngươi có ta, trong ta có ngươi.

Hệt như kẹo cao su hỗn hợp hai vị, cảm xúc rất đặc biệt.

Có điều Tiêu Thiên không đặt quá nhiều tâm tư vào chuyện này.

Hiện giờ, chuyện hắn tập trung vào nhất chính là trở về.

“Cũng không biết tình hình Đại Viêm bên kia ra sao rồi.”

“Xem ra, đến lúc đó ta phải nghĩ xem làm thế nào mới có thể ra sân ngầu một chút đây.”

Tiêu Thiên vừa lẩm bẩm, trong tay chợt hiện ra một chiếc mặt nạ.

Đây là một trong số chiến lợi phẩm thu được từ Huyết Vân lâu lúc trước đã được hắn tỉ mỉ cải tạo qua.

Toàn bộ mặt nạ đen nhánh bị thuốc nhuộm sắc đỏ như máu vẽ thành mặt quỷ.

“Sau này, ngươi sẽ được gọi là mặt nạ Diêm Vương.” Tiêu Thiên vừa xoay quanh trong hư không, vừa suy nghĩ.

Làm cách nào mới có thể ra sân đủ đẹp trai, đủ bá khí đây.

“Có rồi!” Hai mắt Tiêu Thiên sáng rỡ, đột nhiên nói: [Vượng Tài, chiếu vài hình tượng ra sân ngầu lòi của các ký chủ trước kia của ngươi lên xem.”

[Vâng, chủ nhân, xin chờ một lát.]

Hầu gái tất đen có mái tóc dài màu hồng trong không gian thức hải im lặng thật lâu.

Bắt đầu suy nghĩ cẩn thận, sau đó phát huy năng lực của mình, không ngừng tạo ra các loại hình tượng.

Chỗ nào có các đời túc chủ gì vốn đều là nàng biên ra dựa theo tài liệu tham khảo từ các hệ thống tiền bối khác.

Như thế để Tiêu Thiên có trải nghiệm quan sát tốt hơn và cảm giác thưởng thức tuyệt hảo hơn.

Giúp cho thời gian hắn ở thế giới này dễ chịu và thoải mái hơn một chút.

Yêu cầu đột xuất của Tiêu Thiên khiến nàng trở tay không kịp, chỉ có thể nghĩ ngợi.

Đồng thời tham khảo một chút hình tượng ra vẻ làm màu mà Tiêu Thiên từng bày ra ở Trái Đất.

Sau khi tổng hợp, cái gọi là ví dụ ra sân ngầu lòi lập tức được nàng chế tạo hoàn tất rồi hiện lên trước mắt Tiêu Thiên, đưa ra cho hắn tham khảo.

Tiêu Thiên vừa ngao du trong hư không, vừa quan sát.

Mỗi khi nhìn thấy chỗ tuyệt diệu thì không nhịn được vỗ tay khen hay: “Khá lắm, tư thế ra sân này đẹp trai đó, chỉ là hơi quen thuộc thì phải.”

“Cái này không tệ, đưa vào phương án chuẩn bị.”

“Đáng ghét, mấy phương thức ra sân này, cái nào ta cũng rất thích.”

Tiêu Thiên càng xoắn xuýt lại càng xem thích ý.

Không gian thức hải.

Hầu gái tất đen tóc hồng yên lặng đứng bên kia, nhìn linh hồn

Tiêu Thiên ngồi khoanh chân phía xa.

Khuôn mặt của linh hồn Tiêu Thiên bên kia đang cười cực kỳ vui vẻ.

Khoảng thời gian này, những mảnh vỡ ký ức ác mộng trong quá khứ của hắn đang dần dần giảm bớt.

Cho thấy những tổn thương trong quá khứ của Tiêu Thiên đang được bù đắp.

[Ngài rất thích, hơn nữa còn xem vui như vậy là tốt rồi.]

Trong khu vực đặc biệt ở vực Nam Hoang.

Bởi vì lối vào và lối ra đều ở phía bắc, cộng thêm người đến từ đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các chủ động để lộ chân tướng.

Toàn bộ bách tính phương bắc sợ hãi đều đã sớm dời đến phía nam.

Thật ra, rất nhiều bách tính trên đường đều thấp thỏm trong lòng, không biết chuyện gì đang diễn ra.

Có khi nào Tử Nhược Yên sẽ từ bỏ họ không?

Nhưng càng tới gần hoàng thành, những bách tính này dần nhận ra trên đường có người tiếp ứng, tất cả quan viên, binh sĩ trong triều đều được điều động đi sắp xếp thỏa đáng.

Lúc bấy giờ, bách tính phương bắc mới có thể thả lỏng, biết ơn Tử Nhược Yên, trong lòng vô cùng tôn kính.

Cuối cùng, hoàng đế của Đại Viêm bọn họ vẫn không thay đổi, không hề khiến người ta thất vọng.

Không chỉ có phương bắc, bách tính ở những vùng khác của hoàng triều Đại Viêm đều là nhốn nháo lên đường, hướng gần về

phía hoàng thành.

Phảng phất như chỉ có ở gần hoàng thành mới càng thêm có cảm giác an toàn.

Hoàng cung trong hoàng thành.

Trong Ngự Thư phòng.

“Đến cùng thì đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các này đang làm cái gì đây?” Lạc Nữ Ái xem đống tình báo trước mặt, tấm tắc lấy làm lạ.

Từ khi hoàng đế Đông Phương Cao Huyền của Đông Viêm, còn có các chủ Chu Thiên Cơ của Thiên cơ các đích thân ra mặt.

Chương 193. Lúc mặt trời mọc đằng đông 2

Hai bên lập tức tạm thời đóng quân ở phía bắc hoàng thành.

Không biết Thiên Cơ các đào đâu ra một hòn đảo lơ lửng giữa trời tới.

Trên đó có cung điện, lầu các, không ít người Thiên Cơ các đều xuất hiện phía trên.

Thế nhưng ba nữ thân vệ dưới trướng Lạc Nữ Ái đều có thể nắm được tình báo chi tiết vào tay.

Quan sát những người lộ diện kia thì kinh ngạc phát hiện phó các chủ, trưởng lão và những đệ tử thiên tài của Thiên Cơ các đều lần lượt trình diện, tất cả đều có mặt tại nơi này.

Tình hình bên phía đế quốc Đông Viêm lại càng chấn động hơn, chuyển cả đến một toà thành nhỏ từ hư không đến, xem như hành cung.

Tòa thành nhỏ này còn là linh khí hình cung điện.

Ngoài ra, hoàng thân quý tộc, hào môn đại gia của đế quốc Đông Viêm kia đều tề tựu tới chỗ này.

Những nhân tài kiệt xuất trẻ tuổi của đế quốc Đông Viêm cũng ồ ạt kéo đến.

Tạo cho người ta cảm giác như thể tất cả các nhân vật có mặt mũi của đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các đều đã tới.

“Xem ra, bọn chúng muốn thưởng thức một chút thời điểm trẫm rơi vào đường cùng sẽ chật vật đến cỡ nào nhỉ?” Tử Nhược Yên ngồi sau bàn vỗ một chưởng lên bàn, hừ lạnh.

Lạc Nữ Ái nhún vai: “Nhiều người đến như vậy, chỉ sợ là muốn đến xem xiếc khỉ đấy.”

“Có điều, hành động này của chúng đúng là khá kỳ quặc.” Sau khi bình ổn cảm xúc lại, Tử Nhược Yên lần nữa lên tiếng.

Như phân tích trước đó của Lạc Nữ Ái, Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ không cần tiến vào trong đó.

Trước mắt lại đưa toàn bộ người của đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các tới làm gì?

Đối phương còn chủ động để lộ chân tướng, khiến cho bách tính rối loạn tràn vào hoàng thành.

Quá nhiều hành động quái đản.

“Mặc kệ bọn chúng có mưu đồ gì, dù sao cũng là muốn đánh một trận.” Lạc Nữ Ái đứng dậy, đập hai quyền vào nhau: “Chơi chết đám khốn kiếp này còn không được à.”

Nói đến đây, vẻ mặt Lạc Nữ Ái tràn đầy tự tin: “Chỉ bằng bọn chúng, chém giết trực diện căn bản không thắng được.”

Nhìn dáng ngập tràn năng lượng và đầy động lực của Lạc Nữ Ái, Tử Nhược Yên xoa trán.

Nàng đã quen thuộc loại phong cách quái gở này của đối phương, thời điểm nói chuyện với nữ thân vệ dưới trướng nàng ta kia.

Trên con đường tranh đoạt ngôi vị ma đế trước kia của Lạc Nữ Ái, mỗi lần chém giết đều là xông vào trước nhất.

Trên cả chiến trường đều có thể nghe được tiếng cười điên cuồng của nàng ta.

Hoàn toàn chính là một hoàng đế lỗ mãng!

“Yên tâm đi, đến lúc đó dẫn ngươi theo đánh cho sảng khoái.” Lạc Nữ Ái đi tới bên cạnh Tử Nhược Yên, một phát túm chặt vai nàng.

Tử Nhược Yên quay đầu nhìn ánh mắt hưng phấn bừng bừng của đối phương, khóe miệng hơi run rẩy.

Trong đầu nữ nhân này toàn là chiến đấu đấy à?

Keng!!

m thanh rung động lần nữa nổi lên, mọi người nhao nhao quay đầu thì lập tức nhìn thấy ngọc tỉ trấn quốc đang chầm chậm lơ lửng trên mặt bàn trước mặt.

Có ánh sáng vàng kim tỏa ra trên trấn quốc ngọc tỉ, mơ hồ còn có cả tiếng rồng ngâm.

“Quốc vận sắp hội tụ hoàn toàn rồi!” Lạc Nữ Ái trừng to hai mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bóng đêm bên ngoài càng ngày càng mờ nhạt.

Khi bóng tối đạt đến cực hạn, chính là lúc bình minh hửng sáng, thời điểm mặt trời mọc đằng đông.

Khi đó, Phôi Ngọc Tiên Thiên này sẽ triệt để trưởng thành, cũng chính là thời khắc quốc vận hội tụ.

“Xem ra, tốc độ nhanh hơn so với tưởng tượng một tí nhỉ.” Lạc Nữ Ái khẽ cười, nhìn sang Tử Nhược Yên: “Chuẩn bị xong chưa, không sợ hãi đó chứ?”

“Đừng đùa, trẫm mà sợ à?” Tử Nhược Yên đi đến bên cạnh Lạc Nữ Ái, cả hai cùng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tới đi!

Hoàng triều Đại Viêm, vùng trời phía trên hoàng thành.

Mặc dù ban đêm tối tăm nhưng lại có một dị tượng đang bay lên.

Ánh sáng vàng rực rỡ bùng cháy trên bầu trời, biến thành Thần Long tung hoành giữa không trung.

Tia sáng vàng giống như một cây bút, không ngừng điêu khắc những chi tiết Thần Long đang tung hoành kia.

Lấy hoàng thành làm trung tâm, bách tính ở những thành trì, huyện trấn xung quanh đều phát hiện: có ánh sáng vàng bao trùm khắp người mình.

Có một luồng sức mạnh đang dâng trào trong cơ thể, ánh sáng kia giống như đang gột rửa thân xác của bọn họ.

Quốc vận ngưng tụ, hoàng triều thăng cấp.

Tử Nhược Yên thân là huyết mạch hoàng đế chính thống của loài người, nàng tuân theo quốc vận, thuận theo thiên địa, lại có phôi ngọc Tiên Thiên làm ngọc tỉ trấn quốc.

Bây giờ đã hoàn toàn chín muồi, đương nhiên sẽ có dị tượng.

Mặc dù nói như vậy rất khoa trương nhưng tất cả những điều này, ít nhất cũng xứng đáng với một câu:

Toàn bộ đất nước phi thăng!

Tất cả bách tính trong hoàng thành đều rất căng thẳng, run lẩy bẩy.

Bởi vì lượng người đổ vào thành quá đông nên nhiều người không có nơi ở, chỉ có thể dựng lều nghỉ tạm.

Cũng có rất nhiều người tốt bụng đón bách tính này về nhà, nghỉ ngơi tạm thời.

Chương 194. Hoàng triều có cốt khí mạnh mẽ kia

Mà chủ nhà cho bách tính này vào nhà nghỉ ngơi, chỉ có một yêu cầu rất đơn giản, đó chính là dâng hương cho Nữ Đế Đại Viêm và Thân Vương Đại Viêm.

Viện phúc lợi trong hoàng thành thì lại tiếp nhận rất nhiều người già, phụ nữ và trẻ em, để bọn họ có một nơi để nghỉ ngơi.

Sau khi đến viện phúc lợi, những người này vô cùng tự giác đi dâng hương và bái lạy Thân Vương Tiêu Thiên.

Nhưng mà trong lúc kính cẩn dâng hương, bách tính lại phát hiện có vài sự khác biệt về danh hiệu của Tiêu Thiên.

Bách tính ở bên ngoài hoàng thành gọi Tiêu Thiên bằng nhiều danh hiệu khác nhau nhưng chỉ có vài danh hiệu thường gặp.

Bọn họ đều gọi Tiêu Thiên là “Chí Thiện Nhân Vương”, “Nhân Thiện Tiêu Vương”...

Cuối cùng khi đến hoàng thành, bọn họ mới biết bách tính ở đây gọi Tiêu Thiên bằng những danh hiệu khác.

Nhập gia tùy tục, bọn họ dần dần thay đổi cách gọi Tiêu Thiên, cũng gọi hắn là Chí Thiện Nhuyễn Phạn Thiên Tôn.

Đáng thương cho Tiêu Thiên, hắn vẫn tìm đường về nhà trong hư không tối tăm.

Hắn hoàn toàn không nghĩ đến, bách tính trong hoàng thành lại nhiệt tình giúp mình “đổi tên” như vậy.

Nhưng bầu không khí của toàn bộ hoàng thành vẫn vô cùng căng thẳng.

Trong hoàng cung.

Ánh sáng vàng lạnh lẽo đột nhiên bay ngang qua bầu trời, đến vùng trên cổng phía bắc của hoàng thành.

Lúc này, Tử Nhược Yên đang mặc bộ kim giáp, tay cầm cự kiếm màu vàng, đội mũ giáp vàng, mái tóc đuôi ngựa được buộc cao bay ra từ phía sau mũ giáp.

Vào khoảnh khắc nàng xuất hiện, Kim Long đang bay lượn trên vùng trời hoàng thành bắt đầu uốn lượn xung quanh nàng.

Kim Long khổng lồ ngày càng nhỏ lại nhưng cũng trở nên rắn chắc hơn, ngọc tỉ trấn quốc cũng lơ lửng ở một bên, tỏa sáng rực rỡ.

Quốc vận, đang không ngừng ngưng tụ chín muồi.

Bách tính ở dưới hoàng thành đều ngẩng đầu lên, nhìn hoàng đế bệ hạ của bọn họ.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy Nữ Đế xuất hiện trong những ngày gần đây.

“Những ngày gần đây, có lẽ các ngươi đã nghe thấy rất nhiều tin đồn và biết không ít tin tức.” Tử Nhược Yên ở trên không trung cúi đầu nhìn bách tính, chậm rãi lên tiếng.

Bách tính trong hoàng thành đều siết chặt nắm tay, căng thẳng nhìn Tử Nhược Yên ở phía trên.

“Bây giờ trẫm có thể nói cho các ngươi biết, tất cả những chuyện đó đều là thật”

Lời nói của Tử Nhược Yên lập tức khiến cả hoàng thành náo

động, âm thanh huyên náo vang vọng khắp bầu trời trong nháy mắt.

Nhưng chẳng mấy chốc, giọng nói của Tử Nhược Yên lại vang lên, đè sự huyên náo đó xuống.

“Trẫm biết các ngươi rất hoảng hốt, rất hoang mang, thậm chí còn rất sợ hãi.”

“Thật đáng tiếc, trẫm cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.”

“Đúng vậy, tất cả những gì chúng ta đã trải qua đều là giả nhưng khi sự thật đến, chúng ta lại trở thành những con cá nằm ở trên thớt, không biết sẽ sống hay chết.”

“Đương nhiên chúng ta không cam lòng, sẽ phẫn nộ thậm chí là sợ hãi.”

Cả hoàng thành dần dần trở nên yên tĩnh, bất cứ bách tính nào cũng đang im lặng nhìn Tử Nhược Yên ở trên không, sắc mặt của bọn họ vô cùng phức tạp.

“Trẫm thật sự không thể nào bảo đảm các ngươi sẽ bình an vô sự, không thể nào xác định được liệu Đại Viêm có thể chiến thắng hay không.” Trên không trung, Tử Nhược Yên hít sâu một hơi, nhìn bách tính trong hoàng thành và chậm rãi nói.

Bách tính cũng tỏ vẻ bi thương, lúc trước bọn họ vẫn luôn được nữ đế Đại Viêm che chở.

Đại Viêm, chưa từng xảy ra chuyện gì.

Lần này, bệ hạ thật sự không thể nào chống đỡ được sao?

“Nhưng mà...” Tử Nhược Yên ở trên không lại mở miệng, khiến bách tính tiếp tục nhìn nàng.

“Trẫm có thể bảo đảm một chuyện!” Giọng nói của Tử Nhược Yên dần dần cao hơn, trịnh trọng uy nghiêm, “Nếu như chết, trẫm tuyệt đối chính là người đầu tiên!”

“Tiên Hoàng vì Đại Viêm mà phẫn nộ phản kháng, bây giờ tung tích không rõ.”

“Hai vị hoàng huynh của trẫm vì Đại Viêm mà hi sinh tính mạng của chính mình.”

“Trẫm, tuyệt đối sẽ không làm mất mặt phụ thân huynh trưởng.”

“Các ngươi biết không, Thân Vương mà các ngươi yêu mến đã từng nói một chuyện với trẫm.”

“Ở quê hương của hắn, cũng có một hoàng triều cốt khí mạnh mẽ.”

“Có một câu nói của hắn lúc đó vẫn luôn đọng lại trong trái tim trẫm.”

“Thiên tử bảo vệ biên giới, quân vương chết vì xã tắc!!”

Ầm!!

Thiên địa chấn động, Kim Long lập tức chui vào bên trong trấn quốc ngọc tỉ.

Cơ thể Tử Nhược Yên chậm rãi tỏa ra ánh sáng vàng, tu vi ngay lập tức tăng đến Thánh cảnh thập giai đỉnh phong.

Quốc vận ngưng tụ, phôi ngọc Tiên Thiên hoàn toàn chín muồi.

Ngọc tỉ trấn quốc lập tức dung nhập vào cơ thể Tử Nhược Yên, hàn khí màu vàng lạnh như băng cũng hiện ra.

Viên băng tinh màu vàng rực rỡ như vảy rồng, dần dần bò lên bộ giáp vàng trên người Tử Nhược Yên, bao trùm lên nó.

Nữ Đế mặc kim giáp lạnh lẽo chậm rãi tỏa ra một lớp hàn khí màu vàng, môi đỏ hơi nhếch lên, hơi thở khiến một mảnh sương lạnh bị đông lại bay khắp nơi.

Chương 195. Hoàng triều có cốt khí mạnh mẽ kia 2

“Nơi này là Đại Viêm của trẫm, những người này đều là con dân của trẫm, nếu các ngươi muốn tổn thương bọn họ dù chỉ một chút...”

Tử Nhược Yên đang nói bỗng siết chặt cự kiếm tỏa ra ánh sáng vàng, chỉ thẳng mũi kiếm về phía bên ngoài thành.

“Thì phải bước qua xác của trẫm!”

Trong hoàng thành, tất cả bách tính đều đỏ mặt, quỳ xuống đất cung kính hành lễ.

“Tham kiến bệ hạ!”

“Bệ hạ!!”

Hết người này đến người khác quỳ xuống đất hành lễ, trong lòng không ngừng cầu phúc.

Lạc Nữ Ái đã đến cổng thành phía bắc, ngọn lửa màu tím trên chiếc áo khoác đen bó sát của nàng bắt đầu bùng cháy.

Khi ngọn lửa bùng cháy, từng bộ phận màu đen của khải giáp xuất hiện, bao trùm lấy thân thể của nàng.

Tách!

Lạc Nữ Ái mặc chiến hài màu đen tiến lên một bước, chỉ vào Tử Nhược Yên trên không trung và nói với nữ thân vệ bên cạnh: “Nhìn thấy chưa, không hổ là nữ nhân trong lòng của nam nhân ta

nhìn trúng, hừ!”

Ba người nữ thân vệ nhìn lẫn nhau.

Nữ Đế đại nhân của ta, ngài nói ra lời kỳ lạ gì vậy, chuyện này có gì đáng để kiêu ngạo chứ?

“Quy tắc cũ, Tử màn thầu ngoài mặt dụ địch, sau đó ta sẽ nhân cơ hội ra tay.” Lưỡi hái đen trong tay Lạc Nữ Ái nhanh chóng xoay tròn, cuối cùng nàng chộp lấy để ở sau lưng, nhìn về bầu trời phía xa.

Bên kia, cho dù là Đông Phương Cao Huyền, hay là Chu Thiên Cơ.

Đều đã chắp hai tay sau lưng, lơ lửng giữa không trung.

Không chỉ như vậy, cho dù là đế quốc Đông Viêm hay là Thiên Cơ các thì những người có sức chiến đấu mạnh mẽ của bọn họ đều đang đứng thẳng lơ lửng, đối diện với Tử Nhược Yên trên không trung.

Đại chiến, sắp nổ ra.

Bầu không khí căng thẳng cứ như vậy mà vô thức lan rộng trong khoảng một khắc.

Cho dù là Đông Phương Huyền Cao, hay là Chu Thiên Cơ, đều đứng bất động, hoàn toàn không ra lệnh cho thuộc hạ ra tay.

Người của đế quốc Đông Viêm và các đệ tử của Thiên Cơ các đều cảm thấy khó hiểu mà quay đầu lại, nhìn hoàng đế và các chủ của mình.

Sao vẫn chưa hạ lệnh ra tay?

Không phải bọn họ đến đây để cướp quốc vận sao?

Ngọc tỉ trấn quốc kia đã dung nhập vào trong cơ thể Tử Nhược Yên, không ra tay giết nàng ta thì sao mà đoạt được?

Thế mà cả Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ đều đứng bất động như trước.

Hai người thậm chí còn không thèm nhìn Tử Nhược Yên ở phía đối diện, mà....

Vẫn luôn nhìn chằm chằm dãy núi Thanh Viêm!

Cùng lúc đó, ở một nơi khác, vực Song Cực.

Ầm!

Cùng với âm thanh lanh lảnh vang lên, bức tường của thế giới giới vực trực tiếp bị đụng vỡ.

Một bóng người giống như sao băng đột nhiên từ trên trời rơi xuống, đáp xuống trên đỉnh núi.

“Nơi này, chính là vực Song Cực à.”

Tiêu Thiên đáp xuống đỉnh núi, hắn nhìn trái nhìn phải, cảm nhận môi trường khác biệt và tấm tắc cảm thán.

Thế giới giới vực hoàn chỉnh, thật sự không giống với bên trong khu vực đặc thù của vực Nam Hoang.

Lúc trước ở hoàng triều Đại Viêm, Tiêu Thiên có thể cảm nhận rõ ràng áp lực nhất định giữa trời và đất.

Mặc dù loại áp lực này hoàn toàn không có tác dụng với hắn.

Nhưng mà, nó lại giúp Tiêu Thiên khống chế cơ thể theo bản năng, giảm thiểu hấp thụ sức mạnh trời đất.

Nếu không làm vậy, dựa theo lời nói của hệ thống Vượng Tài.

Với sức mạnh của cơ thể Tiêu Thiên, nếu hắn hấp thụ không một cách không kiểm soát, sẽ trực tiếp khiến toàn bộ vực Nam Hoang sụp đổ vỡ nát.

Vực Song Cực, rõ ràng không giống với vực Nam Hoang.

Tiêu Thiên bước vào nơi này, hắn có thể cảm nhận rõ ràng, sức mạnh trời đất ở đây mạnh hơn vực Nam Hoang rất nhiều, linh khí cũng đậm đặc hơn.

Còn chuyện cơ thể hắn hấp thu sức mạnh trời đất, cũng hoàn toàn khác với tình huống trong hư không.

Sức mạnh trong hư không càng hung bạo hơn, còn nơi này thì càng mềm mỏng hơi.

Đồng thời, tỷ lệ giữ sức mạnh bá đạo và dịu dàng ở trong hư không là 50 - 50.

Còn ở trong vực Song Cực, sức mạnh dịu dàng chiếm hơn chín phần, còn sức mạnh bá đạo kia thì chỉ chiếm khoảng một phần.

“Khả năng phân biệt đường của ông không tệ đâu.” Tiêu Thiên vừa vận động cơ thể vừa nhìn Long Khâu Đạo ở bên cạnh.

Hắn chỉ dẫn đối phương vòng quanh hư không mấy vòng, vậy mà thật sự đã tìm được nơi này.

Sau khi đến vực Song Cực, muốn về lại vực Nam Hoang thì rất thuận tiện.

“Đa tạ Tiêu đại nhân khen ngợi.” Long Khâu Đạo cúi thấp đầu, tư thái thấp hèn, “Có thể giúp được ngài là sự vinh hạnh của Tiểu Long.”

Bây giờ ông hoàn toàn hiểu được cách ở chung với vị gia này.

Chỉ cần giúp hắn làm việc thật tốt, khiến đối phương vui vẻ là

được.

Tiêu Ngư Nhi ngồi trên bả vai Tiêu Thiên bay lên, nghiêng đầu hỏi: “Cha, tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

“Đến đế quốc Đông Viêm, tâm tình với vị hoàng đế kia.” Tiêu Thiên khẽ cười, hắn mở năm giác quan của bản thân ra một chút.

Bình thường hắn phong tỏa hoàn toàn năm giác quan, tránh việc bản thân quá mạnh mẽ mà tiếp nhận quá nhiều tin tức vô dụng.

Chương 196. Đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các

Mở ra một chút, hắn nghe âm thanh để xác định vị trí.

Đừng để đến lúc đó lại đi nhầm chỗ, hoặc tìm nhầm người, vậy thì ngượng ngùng rồi.

Tiêu Thiên dựa theo tin tức lấy được từ chỗ Lưu Ngạo Thiên, hắn tập trung lắng nghe động tĩnh của hoàng triều Đông Viêm ở đằng xa, phóng tầm mắt cực xa để quan sát tình hình.

Sau đó, sắc mặt của hắn vô cùng kỳ lạ.

Tiêu Thiên cũng không nói gì, chỉ im lặng mà nhìn như vậy, giống như đang tìm thứ gì đó.

Tiểu Ngư Nhi nhìn thấy sắc mặt của Tiêu Thiên thì lắc lư cái đầu nhỏ, bay đến trước mặt đối phương: “Cha, xảy ra chuyện gì rồi sao?”

“Đúng là có chút chuyện.” Tiêu Thiên khẽ lẩm bẩm, hắn nhảy lên không trung, dẫn theo Tiêu Ngư Nhi và Long Khâu Đạo xông về phía hoàng thành đế quốc Đông Viêm.

Khi Tiêu Thiên bước vào vực Song Cực, dưới sự chỉ dẫn của Long Khâu Đạo, bọn họ trực tiếp đáp xuống chỗ cách hoàng thành không xa.

Cho dù Tiêu Thiên không tăng tốc nhưng hắn vẫn đến chỗ vùng trời hoàng thành trong nháy mắt.

“Woa, thành trì này lớn quá đi.” Tiêu Ngư Nhi bay bên cạnh

Tiêu Thiên há hốc mồm, sự khó hiểu tràn ngập trong đôi mắt: “Vì sao lại không có người nào cả?”

“Thành trống?” Long Khâu Đạo từ trên cao nhìn xuống, ông nhíu chặt mày.

Quá bất thường rồi.

“Không có người nào trong hoàng thành cả.” Tiêu Thiên chậm rãi từ trên không trung đáp xuống con đường trong hoàng thành.

Tiêu Ngư Nhi cũng bay xuống bên cạnh hắn.

Long Khâu Đạo cũng đáp xuống mặt đất, đi bên cạnh Tiêu Thiên và quan sát bốn phía xung quanh.

Một bầu không khí kỳ lạ lan rộng khắp hoàng thành. Thành trì rộng lớn giống như tử thành, trống rỗng đến mức không có bất cứ chuyển động nào, yên tĩnh đến mức đáng sợ.

Cả hai bên của các con đường trong hoàng thành đều hơi lộn xộn, giống như đã từng xuất hiện tình trạng vật lộn giằng co ở đây.

“Có lẽ người trong hoàng thành Đại Viêm đã bị thứ gì ở phía trên hút đi rồi, bách tính đã nắm lấy thứ này thứ kia trong lúc hoảng loạn.”

“Nhưng mà sức mạnh của thứ hút bách tính đi ở trên không trung quá lớn, bách tính hoàn toàn không thể nắm giữ được.”

Tiêu Thiên nhìn thấy rất nhiều đồ vật ở xung quanh đều có dấu hiệu rơi từ trên cao xuống và bị hỏng, cũng như những vết xước trên một số bức tường và tay cầm bằng gỗ, hắn có thể đơn giản suy đoán ra tình huống lúc đó.

Hắn bước đến quầy bán đồ ăn vặt ven đường, không còn lửa

trên bếp lò đơn giản kia, khi hắn mở nắp nồi ra thì thấy đồ ăn bên trong đen thui, đã bị cháy cạn nước từ lâu rồi.

“Có vẻ như chuyện này xảy ra rất đột ngột.” Long Khư Đạo nhìn cái nồi bị cháy khô, thấp giọng nói: “Đột nhiên xuất hiện, không có dấu hiệu báo trước nào, cứ thế mà trực tiếp bắt bách tính đi.”

Nói đến chỗ này, Long Khâu Đạo nhắm mắt lại, hắn cảm nhận xung quanh rồi mở miệng nói: “Ta thân là người trấn thủ di tích Thánh Long, chưởng quản trận pháp, cho nên hiểu rất rõ về phương diện này.”

“Ta vừa mới kiểm tra xung quanh, phát hiện trận pháp bảo vệ hoành thành vẫn còn nguyên vẹn, không hề bị hư hại.”

“Nhưng có người đã chủ động đóng trận pháp này.”

Tiêu Thiên vừa đi trên đường vừa nghe Long Khâu Đạo phân tích, hắn đột nhiên dừng bước, cúi người nhặt một viên kẹo hồ lô trên mặt đất lên.

Còn có nhưng dấu răng nho nhỏ trên đó.

“Chúng ta đến những nơi khác xem thử đi.” Tiêu Thiên đang nói đột nhiên bay lên trời, hắn dẫn Tiêu Ngư Nhi và Long Khâu Đạo tuần tra toàn bộ đế quốc Đông Viêm ở vực Song Cực.

Tốc độ của Tiêu Thiên nhanh đến mức nào?

Không mất nhiều thời gian, Tiêu Thiên đã đi khắp đế quốc Đông Viêm rộng lớn.

Nhưng sau khi đi một vòng, tình hình càng khiến bọn hắn kinh ngạc hơn.

Các thành lớn ở đế quốc Đông Viêm cũng giống như hoàng

thành, hoàn toàn không có bóng người.

Còn ở những thành nhỏ, những người biến mất đều là quan viên và hào môn đại tộc, cùng với một số thanh niên cường tráng.

Bách tính ở những thôn trấn vẫn còn, bọn họ vẫn sống như thường ngày, giống như không có gì khác biệt.

“Cha ơi, nơi này kỳ lạ quá.” Tiêu Ngư Nhi bay bên cạnh Tiêu Thiên, lẩm bẩm thành tiếng: “Tại sao có nhiều người biến mất như vậy, hình như bọn họ đều đã bị bắt đi cả rồi.”

Tiêu Thiên lại cười nhẹ hai tiếng: “Thật thú vị, Lưu Ngạo Thiên nhất định không ngờ rằng, bách tính mà ông ta không tiếc hy sinh cả tính mạng để bảo vệ đều đã biến mất hết rồi.”

Nói đến đây, Tiêu Thiên đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, hắn đột ngột đổi hướng, xông về phía Thiên Cơ các.

Phạm vi thế lực mà Thiên Cơ các kiểm soát nằm ở rìa đế quốc Đông Viêm.

Không mất nhiều thời gian, dựa theo thông tin mà Lưu Ngạo Thiên cung cấp, Tiêu Thiên đã đến được tổng bộ của Thiên Cơ Các.

Tổng bộ Thiên Cơ các cũng nằm trên đỉnh núi, quần thể kiến trúc sừng sững điểm xuyết dãy núi trùng điệp này.

Dưới núi, từng tòa thành trì của Thiên Cơ các, rộng lớn tráng lệ.

Có thể thấy được, thế lực ngang ngửa đế quốc Đông Viêm này có căn cơ như thế nào.

Chương 197. Lò luyện chiến tranh

Nhưng mà...

Nơi này cũng có sự im lặng chết chóc tương tự.

Giống như đã thỏa thuận vậy, cũng không có bất cứ ai trong tổng bộ Thiên Cơ các.

Trong thành trì dưới chân núi, cũng không có bóng người nào.

Thậm chí ngay cả dấu vết đột nhiên bị bắt đi cũng giống y hệt.

Trận pháp, cũng bị chủ động đóng lại.

Tiêu Thiên nhìn tổng bộ của Thiên Cơ các, lần nữa bộc phát tốc độ, đi dạo một vòng ở địa giới của Thiên Cơ các.

Tình hình cơ bản là giống với đế quốc Đông Viêm.

Đều không nhìn thấy người của thành lớn đó, đệ tử của phân các các nơi Thiên Cơ các đều biến mất, cứ như chưa từng tồn tại.

Thiên Cơ các, đế quốc Đông Viêm.

Không có lấy một bóng người?

Trùng hợp đến mức thái quá, không được xem là trùng hợp nữa.

Nếu như nói chuyện này có điểm giống nhau gì, vậy thì đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các đều là người tham gia vào chuyện lớn của hoàng triều Đại Viêm.

"Quay về vực Nam Hoang!" Tiêu Thiên vừa nói, đồng thời lấy ra mặt nạ Diêm Vương mà bản thân đã chuẩn bị sẵn, đeo lên trên mặt.

Tình hình không đúng cho lắm, chỉ sợ đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các có vấn đề.

...

Trong khu vực đặc biệt của vực Nam Hoang.

Trên hoàng thành của hoàng triều Đại Viêm, Tử Nhược Yên cau mày, nhìn về bóng dáng phía trước.

Dù là Đông Phương Cao Huyền hay là Chu Thiên Cơ, đều là án binh bất động, không chút nào đặt nàng ở bên trong.

Chỉ lặng lẽ quan sát dãy núi Thanh Viêm, im lặng không nói gì, giống như đang đợi cái gì đó.

Ầm đùng!

Đột nhiên, một tiếng nổ cực lớn vang dội, dãy núi Thanh Viêm ở xa xa đang lay động kịch liệt.

Cứ như có thứ gì đó đang cố gắng thoát ra ngoài.

Trận pháp cổ xưa bắt đầu hiện lên, đất đai bên trong dãy núi Thanh Viêm đang nhô lên cao.

Bên trong đại địa vỡ nát không ngừng có sợi tơ màu vàng liên kết, giống như dùng để may vá mảnh đất này.

Chiến ý xông lên trời cao.

Trong đại địa vỡ nát có một di tích thành trì cổ xưa chui lên từ mặt đất, chậm rãi bay về phía bầu trời.

Khối đất đá lớn dựa theo cây cối cỏ mảnh, tuột xuống dưới từ di tích cổ xưa này như nước chảy.

Trên di tích thành trì có hào quang như ẩn như hiện, tần số dao động đó y hệt với ánh sáng màu vàng kim trên người Tử Nhược Yên, xen lẫn ăn khớp.

Lúc di tích thành trì nguy nga hiện lên thì lộ ra khí tức năm tháng cổ xưa.

Nhưng điều khiến người ta ghé mắt chính là dấu vết loang lổ phía trên thành trì, quá khứ từng chịu công kích mãnh liệt giống như di tích cổ xưa này.

"Cung điện hình linh khí, còn lớn như vậy?" Trên tường thành của hoàng thành, Lạc Nữ Ái tạm thời ẩn núp, lộ ra vẻ khác thường.

Nữ thân vệ lão tam bên cạnh có giọng điệu kinh ngạc: "Hơn nữa còn là thành lũy kiểu thành trì mà chiến tranh dùng đến, từ trên ký hiệu liệt diễm cho thấy, có lẽ là đế quốc Đại Viêm sụp đổ để lại."

"Các ngươi xem, bên trong thành trì này có lò luyện rất lớn!" Lúc này, lão nhị vươn tay ra, chỉ vào di tích thành trì cổ xưa đó.

Đúng vậy.

Lò luyện cực lớn còn cao to hơn cả bức tường thành này đang ở giữa thành trì cổ xưa, cứ như hòa làm một thể với di tích này.

Chiến ý bá đạo ngưng thực đó chính là lan tràn ra từ bên trong lò luyện.

"Lò luyện chiến tranh, quả nhiên ở đây!!!" Đúng ngay lúc này, Đông Phương Cao Huyền lơ lửng ở không trung, luôn không có bất cứ động tĩnh gì, bỗng nhiên hét lớn, vui vẻ không ngừng.

"Thành công rồi, quả nhiên thành công rồi, ghi chép và truyền thuyết cổ xưa đều là thật."

Lúc Đông Phương Cao Huyền nói đến đây, nửa khuôn mặt bình tĩnh, khóe miệng cũng giương lên cao, nhìn về phía Tử Nhược Yên.

"Vực Nam Hoang là một nơi vô cùng thú vị, đã phát hiện rất nhiều sách cổ ở nơi này, biết được một số câu chuyện lâu đời."

"Đế quốc Đại Viêm, bá chủ của thế giới giới vực hạ vị, từng có lịch sử huy hoàng."

"Bởi vì tổ tiên của Hoàng tộc bọn họ chính là một trong tứ Đế Nhân Hoàng!"

"Tử Nhược Yên, tổ tiên của ngươi, Nhân Hoàng của thời đại quá khứ đó, Đại Viêm Đế trong tứ Đế, am hiểu luyện khí nhất đạo nhất."

"Lò luyện chiến tranh chính là kiệt tác vĩ đại nhất của Đại Viêm Đế!"

"Ngưng tụ quốc vận, khí tức Nhân Hoàng bắn ra, đến từ lời kêu gọi của tổ tiên ngươi."

"Thân là quốc độ của hậu duệ Đại Viêm Đế, cho dù bị diệt, biến mất ở bên trong dòng sông lịch sử này thì đều phải hoàn thành sứ mệnh của bọn họ."

"Bảo vệ Nhân Hoàng!"

"Xem, di tích của đế quốc Đại Viêm, kiệt tác của Đại Viêm Đế, bởi vì khí tức của ngươi mà lần nữa thấy ánh mặt trời."

Đông Phương Cao Huyền vừa nói, vừa dùng dáng vẻ thưởng thức tác phẩm nghệ thuật, nhìn lò luyện chiến tranh cao lớn đó.

Ầm đùng...

Tiếng chấn động kịch liệt không ngừng vang lên, mà động tĩnh này đến từ toàn bộ vực Nam Hoang!

Khí tức của hậu duệ Nhân Hoàng khiến cho di tích Đại Viêm Đế chôn dấu trong lòng đất vực Nam Hoàng chủ động hiển hiện lên mặt nước.

Chương 198. Lò luyện chiến tranh 2

Sự xuất hiện của từng di tích khiến đại thần quan lớn, nhà giàu có đại tộc của đế quốc Đông Viêm đều vui vẻ không thôi.

Lưu Ngạo Thế mặt sẹo mặc áo bào đen cũng siết chặt song quyền, trong miệng lẩm bẩm: "Huynh trưởng, sự hy sinh của ngươi lại đổi lấy hồi báo lớn đến vậy."

Phía bên đế quốc Đông Viêm hoan hô không ngừng, trái lại phía bên Thiên Cơ các thì có không ít đệ tử lộ ra vẻ khó xử.

Đặc biệt là phó các chủ của Thiên Cơ các, có vẻ mặt âm trầm, cau mày nhìn về phía Chu Thiên Cơ: "Các chủ, kế hoạch thành công là chuyện tốt nhưng tại sao Hoàng Đế của đế quốc Đông Viêm lại biết những điều này?"

"Ta đã đích thân nói với hắn, tất nhiên là biết rồi." Chu Thiên Cơ chắp hai tay sau lưng, chậm rãi mở miệng.

Phó các chủ trừng mắt, không thể tin được.

Ngưng tụ quốc vận, triệt để kích phát khí tức Nhân Hoàng của Tử Nhược Yên, khơi ra di tích đế quốc Đại Viêm của vực Nam Hoang, lợi dụng những tài nguyên tài phú của di tích này để làm lớn mạnh Thiên Cơ các.

Đây mới là kế hoạch thật sự của bọn họ.

Nhưng tại sao các chủ lại chia sẻ chuyện tốt này cho Đông Phương Cao Huyền?

Thậm chí còn cùng Đông Phương Cao Huyền tiến vào bên trong khu vực đặc thù này, đi đến nội cảnh của hoàng triều Hư Giả.

Kể từ đó, âm thầm ra tay, đâu phải là không làm được?

"Lò luyện chiến tranh, Nhân Hoàng ngồi xuống tứ Đại Đế?" Lạc Nữ Ái ở phía dưới cũng giật mình, nàng biết Nhân Hoàng nhưng tứ Đại Đế cái gì đó, Đại Viêm Đế gì đó thì đúng là không rõ cho lắm.

Thời đại đó của Nhân Hoàng quá xa xưa, ở giữa còn xuất hiện mấy đại chiến bị đứt gãy.

Đã không còn tìm thấy chân tướng của rất nhiều sự việc.

Tử Nhược Yên trên không trung cũng nhìn di tích cực lớn phá đất mà ra, nhìn lò luyện chiến tranh đó rồi giật mình.

Vốn tưởng đối phương ra tay, sẽ trực tiếp bắt nàng, cướp đoạt quốc vận, tiến hành trận chiến sinh tử.

Kết quả chân tướng lại vì khí cơ của nàng, khơi ra những di tích này?

"Đế quốc Đông Viêm các ngươi và Thiên Cơ các không tiếc tiêu hao nhiều thời gian và tâm lực, tạo ra một Đại Viêm hư giả?"

Cự kiếm của Tử Nhược Yên run lên, âm thanh hơi run rẩy: "Chỉ vì một bếp lò cũ kỹ?"

"Bếp lò cũ kỹ?" Đông Phương Cao Huyền nghe thấy lời nói của Tử Nhược Yên thì không khỏi lắc đầu: "Tử Nhược Yên, lẽ nào ngươi không thấy kỳ lạ à?"

"Tại sao hậu duệ của Nhân Hoàng ngồi xuống tứ Đại Đế, kết quả chỉ có thể xưng bá ở một thế giới giới vực hạ vị?"

"Nguyên nhân rất đơn giản, tổ tiên Đại Viêm Đế của bọn họ vô cùng vĩ đại."

"Sách cổ ghi chép, thời đại quá khứ xuất hiện nguy cơ lớn."

"Vì giúp Nhân Hoàng phản kích, Đại Viêm Đế đã luyện ra lò luyện chiến tranh này." Đông Phương Cao Huyền nhìn về phía lò luyện cực lớn, giọng điệu có tí điên cuồng.

"Đại Viêm Đế sinh ra trăm người con đều không phải là thế hệ thiên kiêu, hạng người có tài."

"Kết quả, lò luyện chiến tranh vừa thành, Đại Viêm Đế đã đưa mình vào trong lò luyện chiến tranh!"

"Hơn nữa chín mươi chín đứa con của hắn cũng dấn thân vào trong lò luyện cùng người cha Đại Viêm Đế."

"Cha con một trăm người luyện hóa bản thân, giúp tổ tiên Nhân Hoàng của ngươi thành sự!!!"

Lời nói của Đông Phương Cao Huyền vang vọng trong trời đất này, làm cho mọi người rơi vào rung động.

Sau lưng lò luyện chiến tranh, vậy mà còn có loại chuyện này?

Khó trách là chiến ý xông thiên, cực kỳ xơ xác tiêu điều.

Trong lòng mỗi người càng thêm tò mò, lúc trước thời đại kia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhân Hoàng vậy mà đều không thể đánh bại?

Đại Viêm đế dưới trướng tứ đế lại phải đưa ra lựa chọn cực kỳ oanh liệt như vậy, trợ giúp đối phương.

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?” Tử Nhược Yên xách theo kim kiếm khổng lồ, nhìn chằm chằm Đông Phương Cao Huyền đối

diện.

Không biết vì sao, trong lòng nàng rất bất an.

“Hừ!” Đông Phương Cao Huyền hừ nhẹ một tiếng, lúc phất tay, một lò luyện đột ngột hiện lên.

Bên ngoài giống y như đúc lò luyện chiến tranh kia.

Chính là lò luyện này, mới tinh sáng ngời, rõ ràng là mới luyện chế ra.

Đột nhiên xuất hiện lò luyện chiến tranh mới tinh này, làm cho người ta giật nảy mình.

Nhất là quần thần, đại tộc hào môn của đế quốc Đông Viêm đều kinh ngạc nhìn bệ hạ nhà mình.

Đại đế Đông Viêm bọn họ tạo ra một cái hàng nhái?

Đây là muốn làm gì, chẳng lẽ là muốn noi theo Đại Viêm đế kia, đi vào trong lò luyện?

“Tuy trẫm phỏng chế lò luyện chiến tranh nhưng căn bản không có cách nào sử dụng.” Đông Phương Cao Huyền nhìn lò luyện phỏng chế sau khi lấy ra, không ngừng phóng to bành trướng, chậm rãi lên tiếng: “Hiển nhiên, chỉ có hàng thật mới có tác dụng.”

“Không chỉ phải có hàng thật, còn phải có huyết mạch cực kỳ tôn quý, mới có thể châm lò luyện chiến tranh.”

Nói đến đây, Đông Phương Cao Huyền đột nhiên vươn tay, chỉ vào Tử Nhược Yên: “Cho dù là mồi lửa châm lò luyện hay là nguyên liệu chính, đều là ngươi.”

Chương 199. Chân tướng tàn nhẫn

“Huyết mạch đế hoàng Nhân tộc chính thống, hậu duệ của Nhân Hoàng.”

Tử Nhược Yên cau mày, nhìn đối phương: “Mồi lửa? Nguyên liệu chính?”

Đông Phương Cao Huyền không để ý đến đối phương.

Chu Thiên Cơ bên cạnh luôn không nhúc nhích bỗng nhiên ra tay.

Chu Thiên Cơ vươn tay, linh khí đốt ở đầu ngón tay, vô cớ viết pháp ấn.

Pháp ấn viết xong, lò luyện chiến tranh của di tích phía xa, bỗng nhiên chớp lên.

Lò luyện chiến tranh bỗng nhiên bốc cháy, di chuyển về phía bên này.

Miệng của lò luyện bỗng nhiên mở ra.

Bên này, Đông Phương Cao Huyền khống chế lò luyện phỏng chế, bay tới phía trên lò luyện chiến tranh kia, nắp mở ra, miệng lò hơi chao đảo.

Tiếng thét chói tai, tiếng khóc la, tiếng gào thét thấp thỏm lo âu, tiếng chửi mắng cực kỳ bi phẫn kia.

Trong nháy mắt nắp lò luyện phỏng chế mở ra vang vọng lên.

Cho dù là dân chúng bên trong Hoàng thành, hay là đế quốc Đông Viêm ngoài thành, mọi người của Thiên Cơ các.

Hay là Tử Nhược Yên, hoặc là Lạc Nữ Ái.

Đồng tử mỗi người đều co rút lại, kinh hãi muốn chết nhìn số người vô cùng vô tận trượt xuống từ trong lò luyện phỏng chế.

Bị ngã vào trong lò luyện chiến tranh!

"Đều là người, đó là dân chúng, đó là quan viên." Lưu Ngạo Thế đứng trên không, chuẩn bị chém giết, nhìn một màn này cả người phát run.

Hắn không thể tin nhìn Đông Phương Cao Huyền rồi đột nhiên gào thét: "Đó là dân chúng của đế quốc Đông Viêm, quan lại của đế quốc Đông Viêm chúng ta."

"Bệ hạ, người đang làm gì!!"

Phó các chủ của Thiên Cơ các Chu Nhất Tâm bên cạnh cũng nghẹn họng nhìn trân trối.

Ngay sau đó hắn mới khôi phục lại tinh thần, rồi đột nhiên quay đầu nhìn về phía Chu Thiên Cơ: "Các chủ, chẳng lẽ người không nhìn thấy sao, những người bị ngã vào trong lò luyện chiến tranh, có rất nhiều đệ tử của Thiên Cơ các chúng ta!!"

"Không sai, trừ đệ tử còn có dân chúng Thiên Cơ các của chúng ta." Chu Thiên Cơ bình tĩnh gật đầu, nhìn Chu Nhất Tâm, sắc mặt âm lãnh: "Đợi lát nữa, ngươi tự đi vào trong lò luyện, hay là để bản các chủ chính tay ném ngươi vào đây?"

Lời nói của Chu Thiên Cơ làm cho biểu cảm của Chu Nhất Tâm đột nhiên cứng đờ.

Vèo!

Nháy mắt tiếp theo, tốc độ của Chu Nhất Tâm đột nhiên bùng nổ, chợt rút lui, cách xa Chu Thiên Cơ trước mặt.

Thẳng đến lúc cách rất gần hoàng thành của hoàng triều Đại Viêm, mới có thể dừng lại.

Không chỉ có hắn, các trưởng lão khác của Thiên Cơ các cũng bị lời nói của Chu Thiên Cơ dọa sợ, lần lượt đi theo Chu Nhất Tâm cách xa đối phương.

“Chuyện tới bây giờ cũng không nhất thiết phải giấu diếm các ngươi cái gì.” Đông Phương Cao Huyền triển khai song chưởng, hơi ngửa đầu, hai mắt bị bóng đen bao trùm, nhếch miệng cười.

“Lướt qua số mệnh, chỉ có thể cứu được đế quốc Đông Viêm nhất thời.”

“Nhưng có lò luyện chiến tranh, sẽ hoàn toàn khác đi.”

“Nếu như dung hợp cùng một thể với số mệnh thì sao?”

Nói đến đây, biểu cảm của Đông Phương Cao Huyền thoáng có chút dữ tợn: “Trẫm lo liệu quốc vận của đế quốc Đông Viêm nhưng cũng không phải tự mình nắm giữ.”

“Cho dù là đại thần hào môn hay là dân chúng, đều là một phần quốc vận của đế quốc Đông Viêm.”

“Hoàng triều Đại Viêm giả dối cũng cùng một đạo lý, số mệnh của bản thân hoàng triều chính là hư vô mờ mịt, nếu thật sự muốn nói đồ vật thực chất thì đó là người!”

“Người mới là căn bản của một hoàng triều.”

“Một hoàng triều càng nhiều người, đương nhiên lại càng cường thịnh.”

Nói đến đây, biểu cảm của Đông Phương Cao Huyền đã vặn

vẹo: “Nếu trẫm ăn hết bọn họ thì sao?”

“Ăn đồ cũng phải coi trọng cách thức?” Chu Thiên Cơ bên cạnh thong thả mở miệng: “Lò luyện chiến tranh chính là cách thức giải quyết.”

“Quốc vận của hoàng triều Đại Viêm thành thục, dùng hậu duệ Nhân Hoàng làm mồi lửa, châm lò luyện chiến tranh, dùng nàng làm nguyên liệu chính.”

“Ném quan viên hào môn, dân chúng còn có rồng của Hóa sơn kia của đế quốc Đông Viêm và hoàng triều Đại Viêm vào trong lò luyện chiến tranh luyện hóa thành đan.”

“Huynh trưởng uống dương đan, ta dùng âm đan.”

“Sẽ có thể chân chính đạt tới cảnh giới phi thăng, lĩnh ngộ đại đạo, đi đến cảnh giới cao cao tại thượng kia.”

Chu Thiên Cơ chậm rãi nói, giọng điệu bình thản, giống như đang kể rõ một câu chuyện rất đơn giản.

“Tới lúc đó, lại xây dựng một đế quốc Đông Viêm không phải dễ dàng sao?” Đông Phương Cao Huyền cất tiếng cười to, cực kỳ đắc ý.

Lưu Ngạo Thế đứng giữa không trung, sắc mặt trắng bệch.

Tại sao có thể như vậy?

Nếu là như thế, huynh trưởng Lưu Ngạo Thiên hy sinh, rốt cuộc là vì cái gì chứ!!

Những quan lớn khác, đám hào môn của đế quốc Đông Viêm cũng sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, không ngừng lui về phía sau cách xa.

Chuyến này bọn họ vốn là vì chứng kiến tương lai mới của đế

quốc Đông Viêm.

Đông Phương Cao Huyền nói với bọn họ đến hoàng triều Đại Viêm trừ xem lễ, còn để bọn họ tiếp xúc với quốc vận chính thống, có lợi cùng nhau lấy.

Nhưng ý tứ từ lời nói vừa rồi của ông, đối phương cũng muốn ăn cả đám người của mình?

Chương 200. Ta tin tưởng ngươi sẽ không

"Điên cuồng mất trí, ngươi quả thực là điên rồi!" Cả người Tử Nhược Yên đều đang run rẩy, nàng không thể tưởng tượng người trước mắt lại ác độc đến như vậy: "Ngươi căn bản không xứng làm hoàng đế."

Vốn dĩ nàng còn kỳ quái, tại sao đối phương xây dựng hoàng triều ảo này.

Âm thầm hỗ trợ gia tăng quốc vận thìch càng nhiều người chuyển nhân khẩu tới đây.

Chân tướng lại tàn nhẫn đáng sợ như thế!

Lạc Nữ Ái trên tường thành cũng híp hai mắt: "So với hai người này, những hoàng huynh hoàng tỷ của bản đế đều thiện lương đáng yêu hơn."

Ba nữ thân vệ nhẹ nhàng gật đầu, chán ghét nhìn người trên không.

Khiến người khác buồn nôn.

"Nữ Đế Đại Viêm, tại hạ phó các chủ của Thiên Cơ các Chu Nhất Tâm." Lúc này, Chu Nhất Tâm mở miệng nói với Tử Nhược Yên lơ lửng trên không hoàng thành, "Tính toán ân oán quá khứ sau này rồi nói, trước mắt liên thủ đối phó hai súc sinh này."

Bên kia, Lưu Ngạo Thế cũng đột nhiên rít gào: "Lưu Ngạo Thế của Lưu gia, hôm nay phản lại cẩu hoàng đế này, những người khác muốn mạng sống, cứ liên thủ đối địch."

Trong nhất thời, mọi người của đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các phản chiến cùng một hướng.

Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ thành người cô độc.

Bên cạnh không có một người.

Trái lại bên phía hoàng triều Đại Viêm, đệ tử của Thiên Cơ các, thần dân của đế quốc Đông Viêm ngày xưa, vì tự bảo vệ mình đều là tới gần bên phía hoàng triều, phản chiến cùng một hướng.

“Hửm?” Đông Phương Cao Huyền nhìn một màn trước mắt, giống như xem trò cười: “Các ngươi tưởng rằng liên thủ là có thể bình yên vô sự?”

Đông Phương Cao Huyền vừa dứt lời, ông vung tay lên, có mười bóng dáng màu đen đột ngột hiện lên.

Thể trạng của những người này bành trướng, mỗi người lưng hùm vai gấu, linh khí nội liễm.

“Bắt lấy bọn họ!”

Mệnh lệnh của Đông Phương Cao Huyền đột nhiên truyền xuống, mười bóng dáng kia bộc phát ra tốc độ, phá không xông tới phía trước.

“Mười người tầm thường muốn đối phó nhiều người của bọn ta?” Chu Nhất Tâm lạnh lùng hừ một tiếng, linh khí giống như tinh quang, trường kiếm run lên chém tới tráng hán hắc y phía trước này.

Kiếm khí tinh quang xẹt qua trời cao, nháy mắt đến trước mặt tráng hán hắc y.

Tráng hán hắc y vươn tay nắm chặt, phát lực một cái.

Rắc!

Kiếm khí tinh quang nháy mắt vỡ vụn, mà hắn cũng nghiêng về phía trước, tới trước mặt Chu Nhất Tâm đập ra một quyền.

Chu Nhất Tâm biến sắc, vội vàng nâng kiếm cản lại.

Cheng!

Tiếng kim loại giao kích lập tức vang vọng lên, lực đạo bá đạo đáng sợ nháy mắt truyền lại từ trên thân kiếm, thổi quét toàn thân Chu Nhất Tâm.

“Ưm!” Chu Nhất Tâm đau đớn kêu lên một tiếng rồi bị đánh bay ngược ra ngoài.

Không chỉ có bên phía Chu Nhất Tâm, Lưu Ngạo Thế ra tay về trước, sắc mặt cũng kịch biến, bị đánh bay về phía sau, đao trong tay thiếu chút nữa rời tay.

So ra, những người khác càng thê thảm hơn, trực tiếp bị tráng hán hắc y này đánh hộc máu.

Thực lực kém một chút, lập tức mất đi chiến lực, bị tráng hán hắc y này bắt ném về phía sau.

Sau khi cắt qua đường parabol hoàn mỹ, những người mất đi chiến lực, chuẩn xác rơi vào trong lò luyện chiến tranh.

Không chỉ như thế, bốn phía không ngừng có tráng hán hắc y xuất hiện từ bốn phương tám hướng, trong tay bọn họ rõ ràng xách theo một vài người.

Những người này đã hôn mê bất tỉnh, cả người là máu.

Bọn họ đều là ám tử được sắp xếp, tiến vào hoàng triều Đại Viêm ẩn nấp từ trước, nhìn chằm chằm tình huống biến hóa ở đây.

Ở đế quốc Đông Viêm, ở Thiên Cơ các.

Những ám tử này đều là người thực lực bất phàm thiên tư không tồi.

Hiện giờ, lại đều trở thành nguyên liệu luyện chế, bị bắt đến ném vào trong lò luyện chiến tranh.

Nhìn một màn này, Lưu Ngạo Thế ôm ngực, hoàn toàn hiểu được.

"Thể tu, đây đều là thể tu đi ra từ thế giới giới vực thể tu!" Lưu Ngạo Thế gầm nhẹ, ánh mắt có chút tuyệt vọng.

Tuy rằng thể tu không có tương lai, không thể tinh tiến.

Ở trong mắt Lưu Ngạo Thế trước kia, là tồn tại đều bị xem thường.

Nhưng ở Thánh cảnh thập giai, có thể nói là vô địch.

Hiện giờ bọn họ ở giới vực đặc thù này, tu vi bị phong ấn tại thập giai, ở trước mặt số lượng thể tu nhiều như vậy.

Không phải là tùy người ta xâu xé à?

Mọi thứ đều có thể giải thích thông suốt, vì sao đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các cuồn cuộn không ngừng nhét người có thực lực không tầm thường giữ chức ám tử vào đây.

Tại sao lần này muốn dẫn nhiều người xem lễ như vậy?

Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ, chính là vì ổn thỏa, vì không chút sơ sót.

Muốn nhờ vào đặc tính phong ấn tu vi của giới vực đặc thù này, mượn dùng những thể tu một lưới bắt hết bọn họ, đều ném hết vào lò luyện chiến tranh luyện hóa, ăn bọn họ!

Lưu Ngạo Thế thất hồn lạc phách, thậm chí cũng chưa phát

giác, một thể tu đã xông tới phụ cận, vươn tay bắt lấy hắn.

Đúng lúc này, một tia kim quang lóe ra, chiếu sáng khuôn mặt của Lưu Ngạo Thế.

Chương 201. Ta tin tưởng ngươi sẽ không 2

Kiếm phong múa may, hai luồng sức mạnh va chạm.

Thể tu này lần đầu tiên gặp cản trở, bị cự kiếm màu vàng cứng rắn bắn cho bay trở về.

Lưu Ngạo Thế ngạc nhiên ngẩng đầu, đột ngột phát hiện người cứu mình phía trước, chính là Tử Nhược Yên mặc chiến giáp màu vàng tỏa ra hàn ý.

“Tuy rằng là câu chuyện giả dối nhưng mà Thừa Tướng Đại Hàn tạo cho phụ hoàng vô số phiền phức, chỉ một chút ý định như vậy sao?” Tử Nhược Yên quay đầu lại, quan sát Lưu Ngạo Thế.

“Tứ đại Kim Cương thuộc hạ chết giả của ngươi, còn đang liều chết phản kháng.”

“Đừng khiến cho trẫm quá coi thường người Đông Viêm.”

Tử Nhược Yên nói xong, xách theo cự kiếm màu vàng, đột nhiên xung phong liều chết với tráng hán hắc y bị mình đánh lui.

Lưu Ngạo Thế kinh ngạc nhìn bóng dáng của Tử Nhược Yên, sau một hồi mới cười khổ một tiếng.

Hắn vậy mà để một tiểu nha đầu nghịch ngợm dạy dỗ.

Nhưng mà……

“Nguyện vọng của huynh trưởng giao phó là bảo vệ dân chúng Đông Viêm, bảo vệ tốt Đông Viêm.” Ánh mắt Lưu Ngạo Thế ngưng

đọng, rất nhanh nắm chặt chiến đao trong tay.

“Giết!”

Vì mạng sống, chỉ có thể liều.

Nháy mắt, trên không hoàng thành lập tức hóa thành chiến tranh.

Nhất là Tử Nhược Yên, ở không trung là tiêu điểm tuyệt đối.

Nàng bộc phát ra chiến lực đáng sợ, cho dù là thể tu có thể nói là vô địch Thánh cảnh thập giai, căn bản khó cũng có thể ngăn cản phong mang của nàng.

Kiếm quang đạt tới, có rồng kêu gào.

Hàn ý lạnh như băng sắp đông cứng không gian bốn phía, tốc độ và lực đạo mà thể tu cho là một vinh dự, cũng hơi suy nhược.

Tử Nhược Yên lấy một địch ba, thậm chí còn chiếm cứ thượng phong.

Nhưng nàng lại không phát hiện, sau lưng đã lén lút đi lên một người.

Thừa dịp Tử Nhược Yên giơ kiếm ngăn cản công kích của ba người, bỗng nhiên ra tay đánh lén.

Bốp!

Liệt diễm màu tím đột nhiên xẹt qua, cự liêm phong duệ trực tiếp chặt đứt bàn tay vươn ra.

Thể tu cảm nhận được đau nhức đánh úp lại, vội vàng lui về phía sau, lại nhìn thấy một nữ nhân tóc tím cao gầy khoác áo giáp màu đen hiện lên trước mặt.

Đối phương bỗng nhiên nhấc chân, đạp lên mặt của hắn, giày chiến đấu cao gót bén nhọn giống như gai ngọn, đâm tới cổ họng.

Phì phì!

Máu tươi bắn tung toé, hai tay thể tu ôm cổ họng lui về phía sau, đồng thời một chân đá tới.

“Thể tu quả thực đáng ghét, cái này còn có thể không sao à.” Lạc Nữ Ái mất kiên nhẫn nói thầm, dễ dàng một liềm chém chết đối phương.

Sau khi làm xong, Lạc Nữ Ái mới quay đầu lại, nói với Tử Nhược Yên: “Ngươi có thể cẩn thận một chút không, đánh lén như vậy ngươi cũng không phát hiện à?”

Đùng!

Một kiếm chém ba thể tu miệng phun máu tươi, bay ngược ra ngoài, lúc này Tử Nhược Yên mới vung lên kim kiếm khổng lồ, bình tĩnh mở miệng: “Không phải có ngươi sao?”

“Thật buồn cười, ngươi không lo lắng ta cố ý không ra tay, chờ ngươi chết, Tiêu ca ca chính là của một mình ta rồi.” Lạc Nữ Ái nhìn thể tu dần dần tụ tập lại, chậm rãi lui về phía sau.

Tử Nhược Yên cũng híp hai mắt, đảo quanh bóng dáng tới gần bốn phía, chậm rãi lui về phía sau: “Ngươi sẽ không, trẫm tin tưởng ngươi!”

Ầm!

Chiến giáp màu vàng và áo giáp màu đen va chạm, hai nàng lưng tựa lưng, đối mặt với kẻ địch bốn phía.

“Vậy kế tiếp, bản đế sẽ dạy cho ngươi một khóa, chiến tranh chém giết, rốt cuộc nên làm như thế nào.” Liệt diễm màu đen lướt

qua, khuôn mặt xinh đẹp của Tử Nhược Yên bị mũ giáp màu đen bao trùm.

Khe hở chỗ hai mắt lộ ra quang mang màu vàng, cự liêm màu đen trong tay, liệt diễm màu tím kịch liệt thiêu đốt.

“Phải không?” Đôi môi đỏ mọng của Tử Nhược Yên nhếch lên, mũ giáp rơi xuống, cự kiếm màu vàng trong tay lóe ra quang mang.

Hàn khí cả người lẫm liệt, tuyết rơi bốn phía.

Chiến!!!

Đồng thời.

Trong hư không hắc ám, một đường lưu quang trượt với tốc độ khủng bố.

Ngay phía trước lưu quang chính là một thế giới giới vực.

Xuyên thấu qua màn chắn của giới vực, có thể nhìn thấy rõ ràng bên trong đó tràn ngập gió lốc và lôi đình, hoang vu hỗn loạn.

Bên kia chính là vực Nam Hoang.

Chém giết thảm thiết vẫn đang tiếp tục.

Khu vực đặc thù này đang áp chế tu vi phong ấn, tạo thành phiền phức rất lớn cho người của đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các.

Đối mặt với sự tiến công của thể tu, bọn họ chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản.

Nhưng linh khí nhanh chóng tiêu hao, cuối cùng bọn họ sẽ bị thể tu tìm được cơ hội, dùng một kích đánh bại.

Bọn họ thất bại, chỉ có thể bị bắt đi mà không có sức phản

kháng, ném vào trong lò luyện chiến tranh, trở thành một loại nguyên liệu.

Nếu không phải có Lạc Nữ Ái và ba nữ thân vệ dưới trướng nàng tham chiến thì chỉ sợ cục diện sẽ càng gian nan hơn.

Phía trên, lấy Tử Nhược Yên dẫn đầu, Lưu Ngạo Thế của đế quốc Đông Viêm, Chu Nhất Tâm của Thiên Cơ các phụ trợ bên cạnh, miễn cưỡng đối kháng với thế tiến công của đối phương.

Chương 202. Phá vỡ cực hạn thể tu

Nhân số của thể tu đang không ngừng tăng nhanh, cục diện chiến tranh cũng ngày càng trắc trở.

"Bọn họ đều là thể tu của vực Bá Thể thế giới giới vực hạ vị." Chu Nhất Tâm lùi về phía sau, sắc mặt ngưng trọng: "Thể tu của Bá Thể tông đều là mãng phu, đầu óc toàn cơ bắp, là người khó chơi."

"Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ, rốt cuộc đã thuyết phục đám đầu gỗ này như thế nào vậy?"

Lưu Ngạo Thế đã mỏi mệt không chịu nổi, biểu cảm nghiêm túc nhìn về phía trước cách đó không xa.

"Tông chủ Nguyên Bá của Bá Thể tông vẫn chưa ra tay đó." Giọng điệu của Lưu Ngạo Thế trầm trọng, trong sắc mặt còn tràn đầy sầu lo.

Phía bên kia, không biết từ lúc nào, bên cạnh Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ đã xuất hiện một lão giả cao hơn ba mét.

Lão giả có đầu đinh trắng bóng, ôm hai cánh tay đứng giữa không trung, cơ bắp toàn thân giống như là muốn nứt ra, kéo căng áo bào đen rộng thùng thình.

Chỉ với thể hình đáng sợ đó cũng đã nói cho người khác biết trong cơ thể của lão rốt cuộc ẩn chứa lực lượng đáng sợ như thế nào.

"Chỉ là, phía bên chúng ta cũng có một chiến lực rất đáng sợ."

Chu Nhất Tâm lẩm bẩm lên tiếng, hàng lông mày giật mạnh, nhìn về bầu trời cách đó không xa.

Bên kia, nữ nhân có vóc người cao gầy, toàn thân bị giáp đen bao trùm, đang cười tùy ý.

Mang theo cự liêm có liệt diễm màu tím lượn lờ, gặt lấy tồn tại thể tu tiếp cận nàng.

Có thể nói thể tu vô địch ở Thánh cảnh thập giai, đầu tiên là có điều kiện ngang nhau.

Đụng phải cuồng nhân chiến tranh như Lạc Nữ Ái, ma đế một đời, loại này gọi là vô địch.

Vốn không thành lập.

"Ha ha ha, chỉ chút bản lĩnh này thôi à?" Giọng nói của Lạc Nữ Ái vang lên, ba thể tu bên cạnh nàng chợt ôm lấy cổ họng lùi lại, trong ánh mắt còn mang theo chút sợ hãi.

Tử Nhược Yên ở phía sau nhìn thấy cảnh tượng này, khóe miệng cũng co giật.

Vốn là hai người họ kề vai chiến đấu, cũng rất hợp phách.

Nhưng cứ đánh cứ đánh, Lạc Nữ Ái đã bắt đầu phát cuồng, xông giết về phía đám người, đồng thời chiến lực ngày càng mãnh liệt.

Đến phía sau, là cảnh tượng một người đuổi theo mười mấy người cuồng chém, không ngăn cản được.

Cũng nhờ Lạc Nữ Ái đại phát thần uy, khiến áp lực phía bên bọn họ giảm thiểu rất nhiều.

Nhưng...

"Cứ tiếp tục như vậy, sẽ không kiên trì được lâu." Tử Nhược Yên bổ một kiếm đến thể tu trước mặt, ngắm nhìn Lạc Nữ Ái.

Giao thủ nhiều lần như vậy, nàng cũng đã nhìn ra Lạc Nữ Ái đã bắt đầu mệt.

Đối phương đang phát cuồng, quả thật có chiến lực đáng sợ nhưng tiêu hao cũng hết sức kinh người.

Cục diện trong khoảng thời gian ngắn cũng là giằng co không nghỉ.

"Xem ra lão phu phải ra tay rồi." Nguyên Bá buông hai tay ra, chợt nắm chặt song quyền, cơ bắp vốn đã bành trướng đến mức đáng sợ bỗng nhiên kéo căng.

Nguyên Bá vặn cổ, nhìn về phía Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ bên cạnh: "Đừng quên lời hứa của các ngươi."

"Định ra khế ước thì không được vi phạm, cứ việc yên tâm, Nguyên tông chủ." Chu Thiên Cơ ở bên cạnh giải thích, rồi nhìn về phía Nguyên Bá: “Chuyện thành, đối với các ngươi, đối với bọn ta, đều là có lợi."

"Ừm!" Nguyên Bá nhìn sâu vào hai người đó, rồi quay đầu lại nhìn về phía Nữ Đế Đại Viêm đang chém giết ở phía trước, bộc phát tốc độ ầm ầm.

Đùng!

Không khí nổ tung, dường như là trong nháy mắt, Nguyên Bá đã vọt tới trước mặt Tử Nhược Yên.

Tử Nhược Yên vừa chém lùi một kẻ địch, chợt phát hiện bản thân bị một bóng mờ bao phủ.

Nàng ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy lão giả đáng sợ có râu tóc

bạc phơ, giáng xuống trước mặt.

Thể phách kinh khủng đó mang đến cảm giác áp bách cực kỳ trầm trọng.

"Tiểu cô nương, lão phu cũng là vì tông môn, mong tha thứ, mời đi chết đi." Nguyên Bá dứt lời, huyết quản gân xanh trên hai cánh tay lão nổi lên.

Linh khí không bằng người tu hành bình thường phóng ra, nở rộ vầng sáng, mà nội liễm ở thể nội, huyết khí bắt đầu khởi động.

Cơ bắp lần nữa bành trướng, mà một quyền bá đạo này đập về phía của Tử Nhược Yên.

Đồng tử của Tử Nhược Yên co rút lại, linh khí Đế Hoàng trong cơ thể lập tức bộc phát, hàn ý nghiêm nghị, hóa thành vô số trường kiếm băng, lơ lửng bốn phía giữa không trung.

Vụt! Vụt! Vụt!

Kiếm băng nện lên trên người Nguyên Bá nhưng chỉ là đâm ra vết máu rất nhỏ, sau đó nhanh chóng khép lại.

Tuy không làm tổn thương đến gốc rễ của đối phương nhưng cũng được xem là kéo dài thời cơ cho lão ra tay.

Tử Nhược Yên nhân cơ hội giơ cự kiếm lên, chuyển thủ thành công.

Kiếm khí tung hoành, linh khí màu vàng kim băng hàn hóa thành trường long sương lạnh, gào thét qua đó.

"Một kiếm không tồi." Ánh mắt của Nguyên Bá ngưng lại, nện xuống một quyền, không tránh không nhường, va chạm mạnh hơn trường long sương lạnh đó.

"Đáng tiếc, tiểu cô nương, ngươi quá trẻ tuổi, nội tình quá

cạn!"

Răng rắc!

Trường long hàn băng vỡ nát, một quyền này đã đánh lên phía trên cự kiếm.

Chương 203. Phá vỡ cực hạn thể tu 2

Trường kiếm trong tay Tử Nhược Yên chợt nứt vỡ, khôi phục lại kích cỡ của bội kiếm, từ không trung rơi xuống mặt đất.

Soạt!

Nguyên Bá được thế không buông tha, đuổi theo Tử Nhược Yên đang rơi xuống, hung hăng đạp tới một cước lăng không mạnh mẽ.

Ngay lúc một cước bá đạo này gần đánh vào người Tử Nhược Yên thì Lạc Nữ Ái đột ngột hiện lên.

"Lão già kia!" Khoảnh khắc Lạc Nữ Ái xuất hiện, huy động cự liêm, bổ về phía chân của Nguyên Bá.

Nhưng ai ngờ Nguyên Bá lại để lại lực.

Bóng dáng đột nhiên dừng lại, xoay người đổi phương hướng, tránh một liêm này.

Nguyên Bá còn mượn thế xoay người này, một chân khác phá không, bắn ra lực đạo đáng sợ.

Sắc mặt của Lạc Nữ Ái trầm xuống, không kịp nhấc cự liêm trong tay lên, chỉ có thể nhấc chân va chạm với Nguyên Bá.

Bịch!!!

Hai chân va chạm, Lạc Nữ Ái hừ lạnh một tiếng, bị lực đạo chấn động, đánh bay ra ngoài.

Tử Nhược Yên hơi ổn định lại cơ thể, bật người điều chỉnh phương hướng, đón lấy Lạc Nữ Ái đang rơi xuống.

Hai nữ nhân lăn lộn trên không, hung hăng đập vào cửa thành bắc của hoàng thành phía dưới.

Đùng!

Mặt đất sụp đổ như bị sao chổi va phải, bụi mù nổi lên như sóng nước quét sạch bốn phía.

Rất nhanh, sương mù tản ra, lộ ra bóng dáng của hai nữ nhân ở bên trong.

Tử Nhược Yên đỡ lấy Lạc Nữ Ái đứng dậy, tức giận: "Tại sao ngươi không mặc cho lão công kích rồi ra tay từ phía sau, hà tất phải chặn đòn này?"

"Thời gian tu luyện thể phách của lão già này rất lâu, ngươi trúng một cước, không chết thì cũng tàn phế, không đỡ cũng phải đỡ." Lạc Nữ Ái chống lên trên người Tử Nhược Yên, ngẩng đầu chán nản, nhìn về lão giả lạnh lùng nhìn về bên này.

"Lão già này là thể thánh, trong thể tu Thánh cảnh thập giai là tồn tại đã đánh vỡ cực hạn."

"Nếu như ở ngoại giới, tất nhiên bổn đế có thể vặn cổ của lão, đáng tiếc ở nơi này thì phiền phức rồi."

Tử Nhược Yên hít thở sâu, siết chặt trường kiếm trong tay, rót vào linh khí Đế Hoàng, lần nữa hóa thành cự kiếm: "Không được, ngươi tìm cơ hội trốn đi, ra khỏi giới vực đặc thù này thì bọn họ sẽ không có cách nào với ngươi."

"Hiện tại đã không còn cơ hội trốn nữa, có lẽ đối phương đã cho người niêm phong lối ra vào rồi." Lạc Nữ Ái lắc đầu, dùng cự liêm màu đen chống đỡ lấy bản thân.

"Huống hồ, bổn đế sẽ không trốn đâu!" Lạc Nữ Ái cảm nhận được đau đớn xương đùi nứt, có tí vui vẻ, cười: "Bổn đế muốn nghiền nát xương cốt của lão già chết tiệt này!"

Rầm! Rầm! Rầm!

Giữa không trung, một bóng vàng và một bóng tím điên cuồng va chạm với Nguyên Bá.

Kình khí khủng bố kích động xung quanh, khiến người và thể tu khác không thể tới gần mảy may.

Phụt!

Tử Nhược Yên phun ra một búng máu tươi, lần thứ hai bị đánh bay ra ngoài, ngã xuống mảnh đất ngay cửa hoàng thành.

Đá vụn và bụi bặm mù mịt, Tử Nhược Yên chống đầu gối loạng choạng đứng lên, kéo mũ giáp xuống, nhổ một bãi nước miếng xen lẫn máu xuống đất.

Tóc vàng mượt mà tung bay theo gió, bàn tay nắm kiếm của Tử Nhược Yên run lên khe khẽ, gần như không thể nắm chắc.

Có vẻ cổ tay của nàng bị đánh nát rồi.

Vụt…

Lại một tiếng xé gió truyền đến, nện ra một hố lớn cạnh người Tử Nhược Yên.

Theo đó là Lạc Nữ Ái tức giận bò ra khỏi hố, chống liêm màu đen tự đứng dậy: "Lão đầu chết tiệt, phiền kinh lên được!"

"Đánh mãi không chết!"

Nguyên Bá vẫn đang lơ lửng trên bầu trời cách đó không xa. Ông vươn tay kéo áo bào cháy đen xuống, lộ ra cơ thể chi chít sẹo.

Trên cơ thể cứng rắn như sắt thép là dấu vết dữ tợn đáng sợ, như thể đang nói cho người bên ngoài Nguyên Bá phải trải qua chiến đấu và chém giết kịch liệt thế nào suốt bao năm qua mới có được thực lực hôm nay.

Rầm! Rầm! Rầm!

Từng bóng người bị ném bay tới, rơi xuống cách Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái không xa.

Ba nữ thân vệ máu me be bét, thương tích dày đặc.

Lưu Ngạo Thế từng diễn thừa tướng ở hoàng triều Đại Hàn ảo và tứ đại Kim Cương dưới trướng hắn từng giả chết cũng đều run lập cập, gần chạm cực hạn.

Chu Nhất Tâm và vài trưởng lão của Thiên Cơ các đều là nỏ mạnh hết đà.

Mà những thể tu xung quanh đang vây lại tuy đều bị thương nhưng trạng thái rõ ràng tốt hơn nhiều.

Nhân số còn lại ít nhất gần trăm người!

"Nữ Đế Thánh Ma, ngươi quá tự đại." Đông Phương Cao Huyền chắp hai tay sau lưng xem chiến cách đó không xa nhẹ nhàng lắc đầu.

"Ngươi nghĩ lẻn vào là không bị phát hiện à?"

"Lúc phát hiện ngươi lén lút vào khu vực đặc biệt này đúng là làm người vui sướng."

Lạc Nữ Ái xoay khớp cổ phát ra tiếng răng rắc, liệt diễm lần thứ hai xuất hiện, sừng ma và đuôi ma bị nhiệt độ thiêu đốt lộ ra: "Các ngươi đã biết từ trước?"

"Làm người hưng phấn." Chu Thiên Cơ vẫn luôn bình thản

bỗng lộ ra nụ cười: "Nếu cả ngươi và Tử Nhược Yên cùng đầu nhập lò luyện chiến tranh, để nó luyện hóa thì chỗ tốt càng thêm kinh người, gấp đôi luôn. "

Chương 204. Cuối cùng cũng có hiệu ứng blink blink

"Thành thật nhận mệnh đi, các ngươi tiếp tục phản kháng cũng chẳng nghĩa lý gì."

Nguyên Bá đứng trên không trung nhìn xuống, thở dài nói: "Hai tiểu oa nhi các ngươi, đứng ở vùng đất đặc thù này thì các ngươi không thể là đối thủ của lão phu đâu."

"Đầu nhập lò luyện thì sẽ mau chóng kết thúc đau đớn, cần gì làm ra hành vi chống đối vô nghĩa như vậy?"

"Mệnh đã định từ sớm rồi."

Nói tới đây, đáy mắt Nguyên Bá nhoáng lên một tia đắng chát: "Giống thể tu chúng ta, cả đời đều bị giới hạn dưới quy tắc pháp luật của thiên địa này."

"Vĩnh viễn không có tương lai, chỉ là cu li trong mắt đám người cao cao tại thượng, là mãng phu, là mọi rợ ngu muội."

Tử Nhược Yên không đáp, trong tay xuất hiện một mảnh vải đỏ. Mảnh vải này chính là khăn voan hôm nàng cưỡng ép Tiêu Thiên thành hôn, vẫn luôn chưa cho đối phương cơ hội vén lên.

Nàng cầm khăn voan đỏ quấn chặt chuôi kiếm lên cánh tay, dùng răng cắn một đầu kéo chặt.

Cánh tay vỡ vụn theo động tác mà đau đớn, làm nàng hơi cau mày, lại nhanh chóng khôi phục.

"Ngươi tin mệnh do trời định, trẫm lại không tin." Tử Nhược

Yên thở sâu, linh khí Đế Hoàng lần nữa bắn ra, cự kiếm vàng kim nâng lên, tóc vàng bay múa.

"Muốn trẫm tự mình đầu nhập lò luyện?"

"Đánh chết trẫm rồi bàn!"

Keng!

Lạc Nữ Ái đưa chân dài khẽ gảy, gót ủng chiến đá thẳng ra mũi nhọn rồi để nó thuận hướng quay nửa vòng, gác ra sau lưng.

"Nói không sai, còn muốn bổn đế chủ động chui vào lò, nực cười!"

"Hôm nay không phải ta đánh chết ngươi chính là ngươi đánh chết ta."

Uỳnh!

Sau lưng chợt có tiếng nổ vang, cửa hoàng thành bỗng nhiên mở rộng.

Chung Lệ Song vốn đang trấn thủ hoàng thành dẫn nữ nhi Chung Linh và quân sĩ Đại Viêm lao ra khỏi thành.

Không chỉ có vậy, thống lĩnh Lưu Diễm trong cung cũng dẫn cấm vệ quân chạy nước rút về phía bên này.

"Theo bệ hạ chinh chiến thêm một lần nữa, giết địch hộ quốc, bảo hộ Đại Viêm ta!"

Chung Lệ Song cầm đầu rống lớn, đi đầu làm gương.

Quân sĩ, cấm vệ sau lưng ai nấy thấy chết không sờn, đao kiếm ra khỏi vỏ, linh khí bộc phát thẳng tiền phương.

Trong lúc nhất thời, quân Đại Viêm trấn thủ hoàng thành, cấm

vệ trong cung đều dàn trận sau lưng Tử Nhược Yên.

"Vì Đại Viêm, vì bệ hạ, dù chết cũng không hối hận." Tiếng Chung Dương Minh quát lớn chợt vang lên ở cửa thành.

Lưu Ngạo Thế, Chu Nhất Tâm nhìn lại, đều hơi ngẩn ra.

Bọn họ nhìn Chung Dương Minh dẫn một đám quan văn cầm đao chạy về phía này, tuy rằng tư thế chạy rất hài hước.

Nhưng bọn họ không cười nổi.

Mà sau lưng đám người Chung Dương Minh là càng nhiều bóng người đang không ngừng tuôn ra từ cửa thành rộng mở. Đen đặc một mảnh như thủy triều.

Có nam tử cầm dao chặt thịt, đeo vung nồi, có người cầm bồ cào, gậy gộc, kêu la ầm ỹ.

Còn có phụ nhân bưu hãn nắm chày gỗ giặt quần áo, cầm kéo, hoặc dao bổ củi chạy tới.

Thậm chí có vài hài tử hơi lớn một chút cầm ná, nhặt đá, hoặc cầm gậy gỗ tự nhận là bá cháy, gào thét chạy theo sau người lớn.

"Bệ hạ, ngài không cần sợ, chúng ta đều tới rồi!"

"Đằng nào chẳng phải chết, không thể để đám súc sinh này coi thường được."

"Không cần biết có phải hoàng triều ảo gì không. Lò luyện cái cục cứt nhà ngươi! Nơi này là nhà của chúng ta."

"Liều mạng với bọn hắn! Chết sớm chết muộn đều là chết. Muốn chết thì thà chết trận với bệ hạ."

"Dù Đại Viêm là thứ các ngươi làm ra để lửa người nhưng mỗi người chúng ta rõ ràng đều sống sờ sờ!"

"Đánh nát trứng bọn hắn!"

Tiếng gào thét, tiếng gầm gừ, tiếng mắng chửi liên tiếp.

Cổng Bắc hoàng thành chẳng khác nào mở cống xả lũ, bách tính cuồn cuộn không dứt, vô số kiểu người vọt thẳng ra ngoài.

Không một ai ngoại lệ, bọn họ kiên định đứng sau lưng Tử Nhược Yên.

Giống như Tử Nhược Yên vẫn luôn vững vàng chắn trước mặt bọn họ vậy.

"Các ngươi..." Tử Nhược Yên nhìn cảnh này, hơi mím môi, đôi mắt đỏ trợn to, cường ngạnh nhịn không cho nước mắt chảy ra.

"Bệ hạ! Có thể đây là trận chiến cuối cùng, dẫn chúng ta cùng xung phong đi." Chung Lệ Song nhìn Tử Nhược Yên, tươi cười nói tiếp: "Nếu đằng nào cũng phải chết thì thà chết đứng cùng nhau!"

Tử Nhược Yên hít sâu xoay người, đối mặt với Nguyên Bá đằng trước, đối mặt với Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ đứng thật xa nhìn bên này trêu tức, nghiến răng nghiến lợi.

"Chết cũng phải cắn một miếng thịt của bọn họ xuống."

"Bổn đế còn phải cắn đầu lâu của hắn xuống nuốt luôn!" Lạc Nữ Ái hừ nhẹ một tiếng, dứt lời lại nhìn sang Tử Nhược Yên: "Đáng tiếc, chưa kịp học ngươi cách làm một vị hoàng đế tốt."

"Với cả chưa kịp nói tạm biệt với Tiêu ca ca nữa."

Tử Nhược Yên lấy một miếng ngọc bài trong nạp vật giới ra, trầm mặc nhìn một lát, cũng khẽ thở dài: "Từ ý nghĩa nào đó mà nói thì cũng là chuyện tốt. Ít nhất hắn… sống sót."

Nói đến đây, Tử Nhược Yên nhẹ nhàng lắc đầu, dẫn tia mềm yếu cuối cùng xuống, giắt ngọc bài xuống eo, nghiêm túc nhìn

thẳng đằng trước.

"Chuẩn bị liều mạng đánh một trận đi!"

Chương 205. Che giấu tung tích hoàn hảo

Xa xa giữa không trung, Đông Phương Cao Huyền nhìn cảnh này ghét bỏ ra mặt, ghê tởm vô cùng: "Đúng là làm người buồn nôn. Tự mình cảm động tốn công vô ích, kết quả vẫn là chết."

"Nguyên Bá!" Chu Thiên Cơ bên trên cũng chậm rãi lên tiếng: "Tiếp đó xuống tay nhớ cẩn thận, đừng đánh cho người ta be bét quá, không tiện luyện hóa."

Nguyên Bá đằng trước nhắm nghiền hai mắt, trầm mặc thật lâu rồi mới mở bừng mắt ra, nhìn đám người rõ ràng đang sợ hãi lại vẫn thấy chết không sờn, không chịu lui về phía sau nửa phần.

"Vô cùng xin lỗi, lão phu có nguyên nhân không thể không làm như vậy." Nguyên Bá thấp giọng nỉ non, sau đó quát lớn: "Người đâu, xuất thủ!"

"Rõ!"

Toàn bộ cường giả Thánh cảnh mặc hắc y của Bá Thể tông đều lớn tiếng đáp lại.

"Không đúng!" Nhưng… một đệ tử trong đó bất ngờ cất giọng nói.

Tên đệ tử này cầm ngọc truyền tin, bỗng nhiên hoảng sợ kêu toáng: "Tông chủ, người bên phía Thất trường lão đang nhanh chóng chế đi. Có người xông tới lối vào!"

"Chết cả rồi! Thất trường lão cũng chết rồi!"

"Không đúng! Sao lại như vậy được. Phòng tuyến thứ hai do Bát trưởng lão và Cửu trưởng lão phụ trách cũng đã chết, toàn bộ đệ tử chết sạch."

Trên ngọc truyền tin, khí tức đại diện cho đồng môn của chúng ảm đạm tắt ngấm từng điểm một, khiến cho tiếng la hét của tên đệ tử này ngày càng khủng hoảng.

"Bình tĩnh! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có phải nhìn sai rồi không!" Nguyên Bá tiến lên, vung tay tát tên đệ tử này một cái, đoạt lấy ngọc truyền tin trong tay đối phương.

Ba trưởng lão đều là tồn tại tiếp cận phá bỏ cực hạn. Sao có thể…

Ầm ầm!

Bỗng, tiếng nổ mạnh từ phía xa chợt vang lên.

Nguyên Bá tái mặt, vội vàng quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh.

Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ cũng không bình tĩnh nổi nữa, vội vàng quay đầu nhìn về phía lối vào cửa Bắc.

Ruỳnh! Uỳnh! Rầm!

Tiếng nổ liên tiếp từ xa vọng lại gần, động tĩnh cũng ngày càng lớn hơn.

Phương Bắc, một đốm lửa bùng lên, càng ngày càng lớn.

Dưới ánh mắt không dám tin của đám người, một cơ thể bốc lửa từ xa bay xẹt lại gần như sao băng, nện thẳng về phía chiến trường bên này.

Chói lòa như sao băng, thu hút ánh mắt mọi người.

Tiêu Thiên chắp hai tay sau lưng, đứng lơ lửng trên trời, hoàn toàn triển lộ phong phạm tôn quý lại thần bí.

Hắn hơi vênh mặt, tư thế bí hiểm cực kỳ.

Cùng với đó là phương pháp lên sân khấu lòe loẹt, làm người thấy một lần là không quên được.

[Vượng Tài, quan sát tình huống xung quanh. Vẻ mặt bọn họ thế nào?] Tiêu Thiên hỏi thầm trong lòng.

[Vẻ mặt mọi người đều rất khiếp sợ, cực kỳ kinh ngạc.]

"..." Tiêu Thiên trầm mặc một thoáng, không thể tin được: [Có phải mi quan sát sai rồi không? Chẳng lẽ không phải bọn họ đều bị dáng vẻ lên sân khấu đẹp trai đỉnh chóp của ta dọa ngất xỉu à? Bọn họ khiếp sợ làm gì?]

[Xin chủ nhân yên tâm, lần này Diêm Vương lên sân khấu rất thành công. Tiểu chủ nhân lợi dụng lực lượng thiên địa giúp ngài tăng thêm hiệu ứng blink blink. Mười điểm đẹp trai.]

[Mi khẳng định là mười điểm đẹp trai chứ không phải một trăm điểm à?]

[Ngài đẹp trai cả trăm triệu điểm ấy chứ!]

[Khụ khụ, được rồi, không được ngẩn người nữa.] Tiêu Thiên chỉnh đốn tinh thần, đã chuẩn bị kỹ càng.

Long Khâu Đạo và Tiêu Ngư Nhi đã trốn trong di tích Thánh Long, bị thu vào không gian hệ thống.

Tiếp theo là thời gian cho hắn biểu diễn.

Vừa rồi hắn xông vào đã cố ý hướng về phía bên này làm cho có vẻ tay đầy mùi máu tươi, thoạt nhìn như kiểu dân khó xơi tới rồi đây.

Bên bọn họ chắc cũng nhận được tin tức rồi.

Nếu hắn đoán không lầm, đối phương chắc chắn sẽ lớn giọng chất vấn, hỏi hắn là ai.

Hắn sẽ nói rằng mình chính là Diêm Vương trong truyền thuyết, sau đó ngầu lòi ra tay, giải quyết sạch sẽ đám người này.

Tiếp đó, dưới tình huống không bại lộ thân phận, tiêu sái rời khỏi, lưu lại một hình tượng thần bí trong lòng các bách tính dễ cưng nhà mình.

Ẩn sâu công cùng danh.

Perfect!

Tiêu Thiên nhắm hai mắt lại, yên lặng đợi.

Trong lòng còn đếm thầm.

Ba!

Hai!

Một!

"Come on! Nói đi, mau đọc thoại riêng cho nhân vật phản diện. Lớn tiếng chất vấn ta, không cần lưu tình làm gì!"

"Ngươi trở về đúng lúc quá nhỉ! Tiêu lang quân."

Một giọng nói quen thuộc chợt vang lên sau lưng.

Tiêu Thiên giật bắn, cứng đờ xoay cổ lại, nhìn Tử Nhược Yên đứng sau lưng.

Hắn vừa...

Nghe được cái gì?

"Còn tưởng không có cơ hội được gặp ngươi nữa." Tử Nhược Yên nhìn đối phương, lộ ra nụ cười sáng lạn.

Lạc Nữ Ái cũng ấp tay lên má, mặt đỏ hồng nhìn chằm chằm Tiêu Thiên không tha: "Tiêu ca ca thế này đẹp quá đi!"

Tiêu Thiên nuốt nước miếng, vội vàng nhìn về phía Chung Dương Minh, Chung Linh và Lưu Diễm, ánh mắt phẫn nộ.

Ý tứ cũng rất rõ ràng:

"Ba người các ngươi bán đứng ta?"

Nhưng ba người nọ đều lộ vẻ vô tội, đầu lắc nguây nguẩy như trống bỏi.

"Thân Vương đại nhân, chúng ta oan uổng!"

Tiêu Thiên xác định ba người không tiết lộ, quyết định tiến hành giãy dụa đến cùng.

Chương 206. Che giấu tung tích hoàn hảo 2

Hắn che giấu hoàn hảo không tỳ vết.

Không lý nào lại lộ.

Tình cờ, hết thảy là tình cờ thôi.

"Hai vị đang nói gì? Bổn Diêm Vương nghe không hiểu." Tiêu Thiên khống chế giọng nói, phát ra khí âm khiến người khó chịu.

Đánh chết cũng không được thừa nhận!

Nhưng ngay khi Tiêu Thiên mạnh miệng phủ nhận, chúng bách tính đằng sau chợt điên cuồng rú rít.

"Là ngài ấy! Chắc chắn là ngài ấy! Thân Vương của chúng ta về rồi!"

"Khẳng định là Thân Vương đại nhân của chúng ta. Có chết ta cũng không nhìn lầm dáng người của ngài ấy."

"Vừa rồi lên đài đẹp trai thật đấy. Không hổ là Thân Vương đại nhân."

"Tiêu ca ca! Là Tiêu ca ca kìa!" Đám trẻ ở viện phúc lợi càng là hoan hô: "Huynh ấy về thật rồi."

"Ta biết ngay mà. Nam tử do bệ hạ chọn lựa, nam tử mà chúng ta tín nhiệm kính yêu sao có thể là người thường được."

"Đừng gọi Thân Vương nữa. Mọi người cùng nhau hô danh

hiệu của ngài ấy nào, để Thân Vương đại nhân cảm nhận được lòng nhiệt tình của chúng ta."

Bách tính đông nghịt đều hưng phấn không thôi, vung tay hô to.

"Thiên Tôn Chí Thiện bám váy!"

Dân chúng đồng loạt nắm tay, vung quyền lên bầu trời: "Hây!"

"Thiên Tôn Chí Thiện bám váy!"

Trên dưới một lòng, đồng loạt giơ nắm tay: "Hây!"

"Thiên Tôn Chí Thiện bám váy!"

"Hây!" Tiểu cô nương cụt một tay của viện phúc lợi nhảy cẫng lên.

Cả một mảnh đất trời đều vang vọng tiếng hoan hô đều nhịp mà bừng bừng phấn chấn của dân chúng.

Lưu Ngạo Thế, Chu Nhất Tâm và mấy người đang đứng đều nghẹn họng trân trối nhìn cảnh này.

Bọn họ nên đưa ra lời bình thế nào về hiện tượng này cho phải đây?

Tiêu Thiên... Được bách tính kính yêu sâu nặng hay bị bách tính căm hận tận xương thế?

Bọn họ cảm thấy mông lung.

"Khụ..." Tử Nhược Yên mím môi nhịn cười.

Lạc Nữ Ái bên cạnh cũng chịu đựng rất vất vả.

Hai nàng cảm thấy không nên cười, sợ chọc cho Tiêu Thiên suy

sụp tinh thần.

Mà hai người Chung Linh và Lưu Diễm đã cười lăn cười bò, không đứng thẳng người nổi rồi.

Chỉ có Chung Lệ Song vẫn ngơ ngác ra mặt, không hiểu chuyện này có gì buồn cười, còn không hiểu sao phu quân nhà mình nhìn Tiêu Thân Vương tràn đầy ngưỡng mộ như vậy.

Bà lẩm bẩm nói gì đó, lại bị tiếng hô tên hiệu của Tiêu Thân Vương lấn át, không nghe rõ.

Loáng thoáng nghe được nội dung đại khái là trọng binh gì đó, Mơ hồ nghe được nội dung, hình như là trọng cái gì binh, cái gì dương danh thiên hạ vân vân.

Trọng kỵ binh muốn dương danh thiên hạ làm gì?

Mà Tiêu Thiên đứng giữa tiếng hoan hô như hóa đá đương trường, bị vây trong trạng thái hoài nghi cuộc đời.

Quây sờ ma?

Rõ ràng hắn giấu rất kỹ, thân phận phải được che giấu hoàn hảo mới đúng.

Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái là người bên gối, nhận ra hắn thì hắn cũng nhận.

Các ngươi xem náo nhiệt cái khỉ gì? Vì sao ánh mắt dân chúng lại độc đến thế?

Với cả, làm ơn đừng hưng phấn đỏ mặt, kiêu ngạo hô hào cái danh hiệu đáng thẹn này được không? Trông các ngươi còn rõ đắc ý nữa chứ! Khốn nạn!

Tiêu Thiên thở dài, gỡ bỏ mặt nạ Diêm Vương mình chuẩn bị tỉ mỉ xuống, ném xuống đất như vứt rác.

Đằng nào cũng bị nhận ra rồi, đeo làm khỉ gì nữa.

Không còn cách nào khác, hắn chỉ có thể nở nụ cười mếu máo xấu hơn khóc, nhếch miệng vẫy tay với bách tính ý bảo.

Giờ thì càng hay, bách tính kêu càng hăng hái.

"Đúng là..." Chung Linh cười đến mức nước mắt giàn dụa, nhìn sang Lưu Diễm bên cạnh: "Lưu tỷ, ngươi nói xem vì sao dân chúng lại nhận ra Thân Vương đại nhân được nhỉ?"

"Bởi vì danh hiệu của Tiêu Thân Vương đấy." Lưu Diễm cũng gạt nước mắt sinh lý chảy ra vì cười nhiều quá, nhìn về phía Tiêu Thiên mặt cau mày có như táo bón, có vẻ đang đau đầu bên kia: "Hai chữ chí thiện không phải do ngài ấy tự phong, cũng không phải người khác nịnh hót ngài ấy."

"Đây là phong hào do dân chúng phát ra từ nội tâm."

"Rõ ràng chúng ta đều biết gương mặt đáng sợ, khủng bố của Thân Vương, vậy sao vẫn an tâm ở cạnh ngài ấy?"

"Bởi vì lòng lương thiện của Tiêu Thân Vương cũng tồn tại chân thật."

"Thân Vương làm việc thiện, dân chúng kính yêu chân thành, bởi vậy chỉ liếc mắt là nhận ra ngài ấy."

Lưu Diễm quay đầu sang nhìn Chung Linh: "Không phải Thân Vương che giấu không tốt, mà là hào quang của ngài ấy quá chói mắt, muốn giấu cũng không được."

Chung Linh quay đầu nhìn bách tính gào thét, trên mặt mỗi người đều là nụ cười chân thành, nhiệt tình trong mắt không thể che lấp.

Hình như nàng… Hiểu rồi.

"Thiên Tôn Chí Thiện bám váy!" Chung Linh cũng nắm quả đấm, vung tay hô to hòa nhịp với bách tính.

Đây không phải là danh hiệu khiến người cười nhạo.

Đây là danh hiệu khiến người tươi cười rạng rỡ.

Bách tính bên hoàng triều Đại Viêm đang nhảy cẫng lên hoan hô, vô cùng náo nhiệt.

Nhưng bên phía Đông Phương Cao Huyền lại chỉ cảm thấy đối phương cực kỳ ầm ĩ.

Chí Thiện Nhuyễn Phạn Thiên Tôn, đây là cái danh hiệu nhảm nhí gì vậy?

Theo tin tình báo của tên ngu ngốc Lưu Ngạo Thiên kia thì tên nhóc này được Tử Nhược Yên triệu hoán từ thế giới giới vực thể tu tới?

Chương 207. Siêu cấp người Địa Cầu

“Xem ra năng lực của thể tu này cũng không kém hơn Bá Thể tông của các ngươi mấy.” Lúc này, Chu Thiên Cơ lặng lẽ nhìn Tiêu Thiên ở phía xa, “Hãm không loạn lưu phù lục trận, vậy mà cũng không thể giải quyết được hắn ta sao?”

“Có thể là đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn nhưng cũng chỉ có một người, cũng không gây nên được sóng gió gì.” Đông Phương Cao Huyền chắp hai tay sau lưng, yên lặng nhìn về phía trước, “Nguyên Bá, đừng nói là ngươi không giải quyết được.”

“Có lẽ hắn cũng giống như lão phu, đột phá cực hạn, có thể đạt tới sự tồn tại Thể Thánh.” Nguyên Bá nhìn chằm chằm về phía Tiêu Thiên, trầm giọng, “Hạ được hắn, không phải dễ.”

Chu Thiên Cơ giơ một ngón tay lên: “Trên cơ sở điều kiện ban đầu, tài nguyên tăng gấp đôi, định khế.”

Hắn vừa dứt lời, trên cổ tay hiện lên một huyết sắc ấn ký, tăng thêm một nét nữa.

Trên cổ tay của Nguyên Bá cũng xuất hiện dấu ấn như thế.

Huyết khế thành lập.

Mà bên này, Tiêu Thiên vẫy vẫy tay, ra hiệu cho cô nhóc Chung Linh đi lên.

“Thân Vương đại nhân!” Chung Linh đi đến trước mặt Tiêu Thiên, không ngừng xua tay, “Thật ra Bệ hạ đã sớm biết rồi, cũng không thể trông cậy vào ta à.”

Tiêu Thiên tức giận chộp lấy mặt của đối phương: “Ta biết rồi! Mi tự nghĩ lại đi, gần đây xảy ra chuyện gì, và muốn để cho ta biết.”

“Hừm……” Chung Linh ngoan ngoãn làm theo lời của Tiêu Thiên, suy nghĩ tới chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này và muốn nói cho đối phương biết.

Võ, có thể ma luyện ý chí.

Đột phá cực hạn, ý chí có thể thông thần.

Nhờ Chung Linh giúp đỡ, rất nhanh Tiêu Thiên đã biết sau khi mình bị Lưu Ngạo Thiên bắt đi thì đã xảy ra chuyện gì.

“Bách tính của Đông Viêm, người của Thiên Cơ các, hóa ra đều bị hoàng đế của bọn họ, Các chủ, tự mình bắt giữ.” Tiêu Thiên buông tay ra, nheo mắt nhìn lò luyện chiến tranh lơ lửng ở phía xa.

Lưu Ngạo Thiên à……

Ngươi nói xem ngươi có nực cười hay không.

“Tiêu Thiên, Thân Vương Đại Viêm, ngươi đến từ thế giới giới vực thể tu nào vậy hả?” Giọng nói của Nguyên Bá, bống nhiên vang lên từ đằng xa.

Tiêu Thiên ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một lão giả thân hình bành trướng đến đáng sợ đang lơ lửng trên không trung và nhìn chằm chằm vào hắn.

Không chỉ như vậy, xung quanh còn có huyết khí phun trào, thể tu Thánh cảnh thập giai vô cùng tương đồng với khí cơ của hắn cũng dần dần tụ họp tới.

Từng ánh mắt nhìn chằm chằm vào hắn, đều là sắc mặt hung hãn.

“Thế giới giới vực thể tu……” Tiêu Thiên nhớ ra rồi, lúc trước Lưu Ngạo Thiên cũng nói hắn như vậy.

Tiêu Thiên đang hồi tưởng lại nhưng trông hoàng đế đế quốc Đông Viêm ở phía sau, Đông Phương Cao Huyền.

Đối phương là đang cảm thấy hổ thẹn, và tự ti.

“Ngươi đang khó xử sao? Hợp với lẽ thường, e rằng ngươi sớm đã biết được huyết mạch của Tử Nhược Yên rồi?” Đông Phương Cao Huyền cười nhạo, “Ngươi biết huyết mạch tôn quý của nàng ta, tự cảm thấy mình không xứng.”

“Cho nên, mới che giấu thân phận thể tu thấp kém của mình, âm thầm thay nàng ta diệt trừ kẻ địch.”

“Ngươi nghĩ vậy cũng không sai, so với loại người có bối cảnh khổ lực bị người khác coi thường thì làm một nam sủng bình thường, ngược lại càng đáng yêu hơn chút.”

Nói đến đây, Đông Phương Cao Huyền vội vàng xua tay về phía Nguyên Bá ở trước: “Nguyên tông chủ, thật xin lỗi, không phải ta đang nhằm vào ngươi.”

“Dù sao khi kế hoạch thành công, Bá Thể tông các ngươi sẽ có thể thoát khỏi thân phận thể tu đáng thương này rồi.”

“Im miệng!!” Tiếng hét của Tử Nhược Yên cắt ngang lời nói trêu chọc của Đông Phương Cao Huyền, “Trong mắt của trẫm, người ấy chỉ là Tiêu Thiên.”

“Chỉ là một hoàng đế nhỏ nhoi của đế quốc Đông Viêm, tính là thứ gì mà cũng dám phán xét nam nhân của bản Đế. “Sắc mặt của Lạc Nữ Ái cũng lạnh lùng, lửa giận tóe ra từ trong ánh mắt.

Tiêu Thiên bỗng nhiên nghiêng đầu, nhìn phản ứng của hai nữ nhân, trong mắt hắn phát ra ánh sáng.

Đợi một chút.

Thể tu……không có tương lai?

Nhìn cách bảo vệ đáng chết này của hai vị, đáng ghét mà, sao mình lại không nghĩ đến chứ.

“Ha ha ha, các ngươi cũng rất nóng lòng.” Đông Phương Cao Huyền nhìn Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái đang nổi giận, nhịn không được liền bật cười, dang hai tay ra, “Nếu đã tức giận như vậy thì các ngươi lại đây đánh chết trẫm đi.”

“Bọn họ làm không được.” Giọng nói điềm đạm bình thản của Chu Thiên Cơ ở bên cạnh vang lên một lần nữa, “Ngay cả tư cách để ta và người động thủ, bọn họ đều không có.”

“Ở nơi này, cao nhất cũng chỉ có thể phát huy được thập giai chiến lực, chém giết với một thể tu mang danh Thể Thánh, cùng hàng trăm tên thể tu Thánh cảnh.”

“Cho dù thực lực của vị Tiêu Thân Vương này không tầm thường thì chắc chắn cũng phải chết.”

“Điều duy nhất có thể khiến người ta đáng kỳ vọng là trước khi hắn chết, có thể mang theo bao nhiêu tên thể tu Thánh cảnh của Bá Thể tông.”

Nói đến đây, Chu Thiên Cơ nhìn về phía Đông Phương Cao Huyền: “Ta cược mười tên.”

Chương 208. Siêu cấp người Địa Cầu 2

“Khà khà khà, trẫm cược năm tên.”

Ở phía trước, Nguyên Bá đang nắm chặt hai tay, quay lưng về phía hai người.

Sinh khí?

Không có cách nào khác, xem ra đối với bọn họ, nói dễ nghe thì là hợp tác, nói khó nghe thì là tay chân.

Bây giờ phải làm sao?

Không có cách nào để phát tiết lửa giận lên kẻ mạnh thì phải tăng thêm bạo hành lên kẻ yếu thôi.

“Bắt lấy bọn họ!” Nguyên Bá phẫn nộ gào thét, một người một ngựa xông lên dẫn đầu, bắp thịt cả người bắt đầu bành trướng kịch liệt.

Mà một quyền của ông, không ngừng oanh bạo không khí, mang theo uy áp nặng nề như núi lớn, trực tiếp đập thẳng vào mặt Tiêu Thiên và nghiền ép hắn.

“Vừa rồi, hắn vậy mà không có sử dụng toàn lực?” Lưu Ngạo Thế ở bên cạnh đã bị dọa đến giật nảy mình.

Tử Nhược Yên chịu đựng đau đớn, tung người một cái đã vọt tới trước người Tiêu Thiên: “Lùi ra phía sau, ngươi vừa mới vội vã trở về, lại còn đột phá cửa ra vào, chắc chắn không thể cản được trưởng lão tông môn thể tu này chém giết……”

Lạc Nữ Ái cũng chịu đựng nỗi đau xương đùi vỡ vụn mà vượt tới trước mặt Tiêu Thiên: “Tiêu ca ca, chàng nghỉ ngơi một chút để lấy lại sức rồi lại đến giúp chúng ta……”

Hai nữ nhân vừa nói, vừa bắt đầu ngưng tụ linh khí và ma khí thể nội, nhìn Nguyên Bá đang nghiền ép xuống.

“Ui?”

“Da!”

Bỗng nhiên, Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái kêu lên thành tiếng, phát hiện ra mình bị người khác ôm eo và nhấc lên khỏi mặt đất.

Mà người đứng giữa ôm eo bọn họ không ai khác chính là Tiêu Thiên.

“Chăm sóc bệ hạ các ngươi cho cẩn thận, rõ ràng là đã đến giờ trà chiều, nên nghỉ ngơi rồi.” Tiêu Thiên vừa nói, vừa khống chế sức mạnh, đẩy hai nữ nhân văng ra ngoài.

Chung Linh, Lưu Diễm cùng với ba nữ thân vệ, vội vàng tiếp nhận bệ hạ chuyền qua tay nhau.

“Con gái ngoan, con chuẩn bị xong chưa?”

Trong không gian hệ thống, khuôn mặt tươi cười mũm mĩm của Tiêu Ngư Nhi, nở ra nụ cười tự tin, hét lớn: “Cha yên tâm, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng.”

“Vượng Tài?”

【 Chủ nhân tôn kính, hết thảy dựa theo yêu cầu của ngài, chuẩn bị thỏa đáng.】

“Mở đặc hiệu!!”

Bùm!!

Trong ánh mắt của mọi người, Tiêu Thiên bỗng nhiên phát ra khí tức Thánh cảnh thập giai, không chỉ như thế, huyết khí bá đạo cực kỳ đặc thù phun trào ra.

“Hôm nay, Nữ Đế của ta sẽ do bản vương bảo vệ.”

Cùng với tiếng gầm của Tiêu Thiên lên trời, những dao động khí kình vô hình lần lượt bùng nổ.

Trong nháy mắt khí tức nổ tung, toàn thân Tiêu Thiên lập tức nhóm lên ngọn lửa kim sắc liệt diễm, mái tóc đen dài phất phới.

“Siêu cấp người Địa Cầu!!!”

Bang!

Mặt đất dưới chân Tiêu Thiên lập tức bùng nổ, cùng tốc độ cực kỳ đáng sợ xông lên trên không trung.

Như thể dùng một quyền dồn hết toàn lực đối đầu cùng Nguyên Bá kia.

Đùng!!!

Cú va chạm kịch liệt khiến thân hình của hai người dừng lại giữa không trung, ngay sao đó là một tiếng gầm đinh tai nhức óc vang lên.

Không ai có thể bì nổi sức mạnh vô địch của thể thánh Nguyên Bá.

Vậy mà lại bị một quyền đánh bay ra ngoài!!

Giữa không trung, Tiêu Thiên thở hổn hển sau khi đánh bay Nguyên Bá ra ngoài.

Trong mắt người ngoài, sự bộc phát đột ngột của Tiêu Thiên có thể là đã tiêu hao sức lực quá nhiều, đây chính là con át chủ bài

cuối cùng.

Nhưng mà……

“Vượng Tài, mi làm cái gì vậy, may là ta không nghe lời mi, điều chỉnh lực lượng của ta thành không chấm năm phần vạn.” Tiêu Thiên phàn nàn với hệ thống, “Chỉ có không chấm ba phần vạn mà đã đánh bay hắn rồi, không chấm năm thì chẳng phải đánh chết hắn rồi sao?”

【 Xin lỗi chủ nhân, đặc hiệu gia trì của Tiêu Ngư Nhi đối với ngài đã tăng cường cho ngài một chút, tôi không thể phát hiện ra.】

“Đây là cái thứ gì?” Ở phía xa, Đông Phương Cao Huyền trợn trừng hai mắt, nhìn chằm chằm Tiêu Thiên chỉ dùng một quyền mà đánh bay Nguyên Bá ra xa.

“Siêu cấp người Địa Cầu?” Chu Thiên Cơ cũng cau mày, “Địa Cầu là thế giới giới vực gì, chưa từng nghe vị đại nhân kia nhắc tới.”

“Cẩn thận một chút, tên nhóc này có chút quái lạ.” Đông Phương Cao Huyền khẽ thở dài, quan sát đối phương.

Chu Thiên Cơ nhẹ gật đầu, cẩn thận quan sát Tiêu Thiên sau khi đánh một quyền oanh kích thì liền thở hổn hển, hắn phỏng đoán: “Đây có lẽ là một bí pháp đặc thù, bộc phát ra chiến lực thể tu siêu việt.”

“Vậy để cho hắn phong quang một lúc đi, khiến cho hắn trước khi tuyệt vọng được hưởng thụ một chút tư thái cao quang.”

Bùm!!

Âm thanh bạo liệt vang lên, Nguyên Bá bị đánh bay ra ngoài lúc này từ trong lòng đất phá đất mà ra.

Nguyên Bá quẹt vết máu ở khóe miệng, từ từ lơ lửng lên cao, nhìn chằm chằm Tiêu Thiên ở đối diện: “Không ngờ rằng, lão phu còn có thể nhìn thấy thể tu cường hãn đến mức này.”

“Nhưng ngươi tự tổn thương chính mình, có đáng giá không?”

Xung quanh, các thể tu khác của Bá Thể tông đang nhao nhao xúm lại, sắc mặt cứng ngắc nhìn xem nam nhân toàn thân thiêu đốt lên kim sắc liệt diễm ở chính giữa.

Chương 209. Có thể chừa tí dinh dưỡng cho đầu óc không?

Tiêu Thiên thở dài, bày ra tư thái thương người trách trời, vẻ mặt từ bi: "Vì bách tính Đại Viêm, vì đế quốc Đông Viêm, bách tính vô tội của Thiên Cơ các."

"Vì hai vị Nữ Đế bệ hạ luôn hết mực bảo vệ cho ta, dù cho ta có phải thiêu đốt sinh mệnh này, dốc hết toàn lực cũng nhất định phải làm như vậy."

"Nhìn xem các ngươi, hai tay dính đầy máu tươi, biểu cảm thống khổ, chỉ e là sớm đã chán ghét cuộc sống tội lỗi của mình rồi."

"Giờ này ngày này, ta đại phát thiện tâm, làm một chuyện tốt, khi đánh chết các ngươi thì sẽ cố gắng hết sức để các ngươi không quá thống khổ."

Bùm!

Kim sắc liệt diễm trên toàn thân Tiêu Thiên bỗng nhiên bộc phát càng thêm kịch liệt, bóng dáng đột ngột biến mất, rồi trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt cường giả thể tu Thánh cảnh Bá Thể tông.

"Diêm Vương tác mệnh" Tiêu Thiên đột nhiên điểm chỉ, nhẹ nhàng chạm đến nơi trung tâm trái tim của đối phương.

Tên thể tu này, đối mặt với công kích mềm nhũn này, cảm giác như đã nhận lấy sự sỉ nhục.

Công kích nhu hòa như thế này là có ý gì chứ?

Ách……

Nhưng giây tiếp theo, thể tu Bá Thể tông này lại có cảm giác trái tim rung động, ôm lấy lồng ngực, hai mắt trợn trừng.

Hai mắt bị máu tươi nhuộm đỏ ngầu, miệng phun ra máu, từ trên không rơi xuống mất mạng ngay lập tức.

"Đây……" Đông Phương Cao Huyền cùng với Chu Thiên Cơ ở phía sau đều đơ ra.

Chuyện gì vừa xảy ra vậy?

Công kích nhẹ phiêu phiêu như thế, sao lại có thể trong nháy mắt đánh chết một người được.

Vẻ mặt Tiêu Thiên nghiêm túc, toàn bộ khí chất đã hoàn toàn thay đổi, hắn lạnh lùng xông tới tên thể tu Bá Thể tông tiếp theo.

Thân hình thiêu đốt lên kim sắc liệt diễm, giờ phút này lại càng giống quỷ mị ở giữa không trung, nhìn không thấu.

"Đang đánh với lão phu, mà ngươi tránh cái gì!!" Nguyên Bá đuổi theo phía sau Tiêu Thiên, gào thét lên.

Nhưng Tiêu Thiên ở phía trước, căn bản không thèm để ý tới ông, chỉ không ngừng qua lại giữa những đệ tử Thánh cảnh Bá Thể tông này.

Mỗi một cú lách mình đều sắc đoạt lấy tính mạng của đối phương.

Không một ai có thể may mắn thoát khỏi.

Diêm Vương bắt ngươi chết vào canh ba, ai dám giữ ngươi đến canh năm?

Hơn trăm tên thể tu, số lượng đang nhanh chóng giảm xuống.

Nhìn từ xa, trông có vẻ như Tiêu Thiên đang cố gắng diệt môn cao giai chiến lực của Bá Thể tông trước khi hiệu quả của loại cấm thuật này mất đi.

“Không, dừng tay lại đi.” Nguyên Bá không ngừng gào thét, nhìn những đệ tử không ngừng giảm bớt, trước mắt chỉ còn lại hai người.

“Ngươi……” Tên đệ tử kia nhìn thấy Tiêu Thiên đến trước mặt, trong lòng run lên, liền nhấc đao lên muốn bổ về phía đối phương.

Nhưng một đao kia vừa mới chém ra thì cánh tay hắn đã bị Tiêu Thiên tóm lấy.

Ka cha!

Xương cốt vỡ vụn, Tiêu Thiên liền tóm cái đao đang rơi xuống dưới.

Cơn đau đớn kịch liệt đã khiến thể tu này vô thức hét lên.

Ba!

Tiêu Thiên dùng một tay bịt miệng của đối phương: “Xuỵt, ngươi đừng kêu lên mà, ta vừa nói sẽ để các ngươi ra đi mà không bị đau đớn thống khổ, ngươi la lên há chẳng phải là ta đã nói dối lừa gạt người khác sao?”

Nói xong, Tiêu Thiên nhấc đao lên, đâm xuyên qua ngực rồi lúc này mới buông tay ra.

Nhưng đối phương đã hụt hơi, chỉ có thể phát ra tiếng hồng hộc.

“Sư huynh!” Một đệ tử Bá Thể tông ở bên cạnh, bi thương phẫn nộ gào thét thành tiếng, xông tới Tiêu Thiên như nổi điên.

Tiêu Thiên đột ngột xoay người, vung chân lên không trung, dùng sức khống chế và trực tiếp đá vào chân của đối phương khiến xương đùi vỡ nát.

“Ai dô……” Đệ tử này bị Tiêu Thiên che miệng lại, đầu cũng bị đối phương ôm vào lồng ngực.

Tiêu Thiên dùng một tay che miệng thể tu này, tay kia khẽ vuốt đỉnh đầu của đối phương, dùng sức vặn một cái.

Ka cha!

“Tiêu Thiên, ngươi thiêu đốt chính mình, mạng cũng không cần, chỉ là vì để ngược đãi đệ tử Bá Thể tông của ta thôi sao?” Nguyên Bá toàn thân run rẩy, phẫn nộ trước sự tàn nhẫn của đối phương.

Bởi vì Tử Nhược Yên bị thương cánh tay, Lạc Nữ Ái bị thương ở chân.

Tiêu Thiên liền liều mạng ra tay tấn công hai nơi này, rõ ràng là đã có thể một đòn lấy mạng, vậy mà vẫn cứ ở đây trêu đùa.

“Ngươi hiểu lầm rồi.” Tiêu Thiên buông tay ra, vẻ mặt thương hại nhìn thân thể đang rơi xuống vì mình buông tay, “Ta đang khảo nghiệm bọn họ nhưng thật đáng tiếc, bọn họ không thông qua cuộc khảo nghiệm này.”

“Không có bất cứ kẻ nào, sám hối với tội lỗi của chính mình.”

Nguyên Bá phẫn nộ gào thét: “Ngươi hỏi cũng không hỏi, làm sao biết được bọn họ có sám hối hay không?”

“Điều này còn cần phải hỏi?” Tiêu Thiên một bên dùng quần áo đệ tử Bá Thể tông lau tay, một bên bày vẻ mặt ngạc nhiên nhìn đối phương.

Nguyên Bá nghe Tiêu Thiên nói, toàn thân liền run rẩy: “Ngươi, cái tên điên này!!”

“Lão phu cho dù phải chết……” Da thịt toàn thân của Nguyên bá bắt đầu đỏ lên, bốc hơi nóng, thân hình lần nữa bành trướng, “cũng phải khiến ngươi chôn cùng với các đệ tử của lão phu.”

Chương 210. Có thể chừa tí dinh dưỡng cho đầu óc không? 2

“Có một số người thật là kỳ quái, chỉ cho phép mình giết hại người khác, còn khi người ta phản kháng lại thì còn trách ngược sao người ta đánh trả.” Tiêu Thiên nhìn Nguyên Bá tức giận lao về phía mình, lắc đầu: “Lão già này, đầu óc hồ đồ rồi.”

Đông!

Hai người tung nắm đấm va vào nhau, chiến đấu dữ dội trên không trung.

Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ ở phía sau, nhìn thấy phía trước đang chém giết thì tâm trạng có chút khẩn trương.

Cấm thuật này của Tiêu Thiên, có vẻ như mạnh hơn sự dự đoán của bọn họ.

Bá Thể tông gần như sắp bị diệt môn rồi!

Để chắc chắn, lần này các Thánh cảnh thập giai của Bá Thể tông dốc toàn bộ lực lượng, kết quả đều bị Tiêu Thiên ngược đến chết.

Mặc dù trông khí tức của Tiêu Thiên có vẻ như càng lúc càng tệ nhưng Nguyên Bá thi triển cấm thuật trong phẫn nộ, dường như cũng sắp không kiên trì được nữa.

“Tìm cơ hội, giải quyết Tiêu Thiên này đi.” Chu Thiên Cơ đột nhiên rút trường kiếm ra, quan sát phía trước, “Không thể để xảy

ra việc ngoài ý muốn được."

Đông Phương Cao Huyền có chút bực bội: "Lưu Ngạo Thiên, tên phế vật này, sao lại không giết quách cái tên Tiêu Thiên này đi chứ."

Bên dưới.

Bách tích vẫn la lên vì Tiêu Thiên, đồng thời nhìn trên không với vẻ khẩn trương, lo lắng.

Lạc Nữ Ái khẽ thở dài, vết thương ở chân nàng đã tốt hơn nhiều rồi, nàng cũng nhìn lên trên với vẻ mặt cứng ngắc.

Năng lực chiến đấu của Tiêu Thiên, quả nhiên giống như nàng tưởng tượng, vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng không biết cái giá phải trả để bảo hộ bản thân chiến đấu lớn đến mức nào.

"Tử màn thầu, ngươi nghỉ ngơi xong chưa, đến lượt chúng ta xuất thủ rồi." Lạc Nữ Ái chống tay lên đầu gối để đứng dậy. "Thân là Nữ Đế, làm gì có đạo lý để cho nam nhân của mình phải ra tay chứ."

"Ngốc rồi à, mau ngồi xuống đi." Tử Nhược Yên nhìn bộ dạng tràn đầy tinh thần của Lạc Nữ Ái, vội vàng hét lên.

Lạc Nữ Ái vừa nghiêng đầu và sững sờ khi nhìn thấy Tử Nhược Yên trông vẫn còn yếu ớt, tư thái khí tức uể oải.

"Không phải chứ, vừa nãy Tiêu ca ca đã lén đưa đan dược cho chúng ta rồi, hiệu quả rất tốt mới đúng chứ, người……"

Tử Nhược Yên cau mày, nhìn Lạc Nữ Ái: "Nội dung truyền tin ngươi không xem à?"

Lạc Nữ Ái trừng mắt nhìn: "Cái gì mà nội dung truyền tin?"

“……” Tử Nhược Yên vỗ trán, “Vừa rồi Tiêu lang quân vòng tay ôm eo và đưa đan dược cho chúng ta, không phải còn đưa một miếng ngọc bội nữa hay sao, nội dung hắn lưu bên trong ngươi xem đi!”

“Ah, đây không phải là lễ vật tình yêu à?”

“Có thể đem ngực của người bù lại cho đầu óc không?”

Lạc Nữ Ái lấy ngọc bài đeo bên hông xuống, truyền chút ít linh khí vào để xem nội dung bên trong.

“Trình bày sơ lược ngắn gọn về nghệ thuật biểu diễn…”

“Sắp xếp và lựa chọn khả thi cho kịch bản kế tiếp…”

Lạc Nữ Ái cẩn thận đọc xong nội dung trong đó thì lộ ra vẻ choáng váng.

Sau khi cất ngọc bài vào, sắc mặt Lạc Nữ Ái trở nên ngưng trọng, bỗng nhiên nàng phun ra ngụm máu tươi, dáng vẻ vết thương cũ tái phát, tiếp đến khẽ lảo đảo rồi ngã lên người nữ thân vệ phía sau.

Nàng ngã xuống rồi run rẩy vươn tay về phía Tiêu Thiên trên không với nét mặt suy yếu và ánh mắt tràn đầy sầu lo.

“Bệ hạ dùng sức diễn một chút ạ, ngài nhìn Chung thừa tướng của Đại Viêm kìa.”

Lạc Nữ Ái quay đầu qua thì phát hiện sắc mặt Chung Dương Minh đang đứng bên kia đã vô cùng trang nghiêm, ông nhìn Tiêu Thiên trên cao bằng vẻ tôn kính.

Vị đương kim thừa tướng Đại Viêm này đang trừng to hai mắt, đôi tay siết chặt, nhìn Tiêu Thiên giữa không trung không rời mắt.

Nước mắt lặng lẽ lăn dài.

Cứ như sau trận chiến này Tiêu Thiên sẽ kiệt sức mà chết bởi di chứng đáng sợ không bằng.

“Tiêu ca ca có cho ông ta kịch bản nữa à?” Lạc Nữ Ái thì thầm, sao nàng không nhớ rõ Tiêu Thiên đã tiếp xúc với đối phương lúc nào từ khi trở về nhỉ!

Nói vậy, Chung Dương Minh đã sớm chiếm trước thông báo của Tiêu Thiên ư?

Không hề.

Ngay khi Tiêu Thiên vừa bày ra tư thế bùng cháy hết mình, liều mạng chém giết, đánh qua đánh lại với đối phương kia.

Chung Dương Minh đã biết Thân Vương đang có âm mưu.

Tuyệt đối lại đang hố người ta!

Hệt như lúc đầu ở Hắc Hồn điện, hắn đưa ông bay lên tận trời, xoay vòng vòng rồi lại lén lút chạy về vậy.

Đoán chừng đến tận bây giờ, Bạch Khánh Liên cũng chết chưa nhắm mắt đâu.

Chung Dương Minh tương đối tò mò hiện giờ Tiêu Thiên đang sợ cái gì mà phải bỏ công diễn như vậy.

Thậm chí còn áp dụng cả Nữ Đế bệ hạ.

Chẳng qua, ông có chút suy đoán mơ hồ.

“Đông Phương Cao Huyền, Chu Thiên Cơ.” Ánh mắt Chung Dương Minh sáng người, nhìn hai bóng người ở phía xa kia.

Tiêu Thiên đang ép hai người đó ra tay.

Bịch!

Tiêu Thiên và Nguyên Bá lần nữa tách ra đứng đối diện nhau trong không trung, thở hồng hộc.

Thân thể cao lớn của Nguyên Bá bắt đầu co rút, da thịt đỏ bừng cũng dần dần khôi phục bình thường, toàn thân đều là vết thương nứt nẻ và thấm ra máu tươi.

Chương 211. Tóm được ngươi rồi

Tiêu Thiên ở một bên khác thì mồ hôi đầm đìa, âm thầm cọ máu đầy người, rặt một vẻ sức cùng lực kiệt.

“Ra tay!” Lúc này, hai mắt Chu Thiên Cơ sáng lên thình lình nói với Đông Phương Cao Huyền.

Bản thân hắn thì một mình một ngựa xung phong rút kiếm xông tới chỗ Tiêu Thiên.

Thể tu, Thánh Cảnh bất khả chiến bại.

Nhưng hắn đã là nỏ mạnh hết đà, nếu không có thể lực thể tu thì chỉ là dê đợi làm thịt.

“Trẫm đã sớm chờ sẵn.” Đông Phương Cao Huyền bên cạnh cười khẽ, đột nhiên thanh trường thương Xích Long xuất hiện trong tay ông.

Theo đợt linh khí bạo phát, thân thể hai người bỗng chốc giết về phía Tiêu Thiên.

Khoảnh khắc hai người tới gần, trên mặt Tiêu Thiên thoắt cái lộ ra nụ cười giễu cợt: “Chờ các ngươi lâu rồi.”

Tiêu Thiên nhanh chóng vung hai tay ngưng tụ pháp ấn.

“Kinh! Bạo! Khiếu! Lung! Hà!”

Giờ khắc này, cả người Tiêu Thiên bùng lên ngọn lửa vàng kim rồi biến thành màu đỏ sẫm và xông lên trời.

Phảng phất như hắn phát ra lực lượng vô tận lần nữa, lao vút tới chỗ Chu Thiên Cơ và Đông Phương Cao Huyền.

“Không xong, hắn vẫn còn sức lực!” Sắc mặt Chu Thiên Cơ biến đổi dữ dội, vội vàng vung trường kiếm làm toát ra hai luồng khói trắng đen, hóa thành kiếm ảnh ngập trời rồi chém qua hướng Tiêu Thiên.

“Tên súc sinh này thực sự quá khó chơi.” Đông Phương Cao Huyền tức giận quát, trường thương trong tay hóa thành long ảnh màu đỏ, cuối cùng ầm ầm phóng tới Tiêu Thiên đối diện như kình thiên cự thương*.

*cây thương khổng lồ chống trời

*cây thương khổng lồ chống trời

“Giết!” Nguyên Bá lần nữa trào ra huyết dịch toàn thân, như thể biến thành huyết nhân đánh sang Tiêu Thiên.

Ba bên liên thủ, va chạm kịch liệt tựa ngọn lửa đỏ rực bao phủ Tiêu Thiên vào trong.

Oành!!!

Chân trời như muốn nổ tung.

Bốn người ở hai phe đều hộc máu, văng ra ngoài rồi đập mạnh xuống đất.

Tiêu Thiên ngã xuống thê thảm nhưng không kém phần đẹp trai, mà Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái thì bước chân lảo đảo, vội vã chạy lên cùng nhau đỡ hắn.

“Tiêu lang quân!”

“Tiêu ca ca!”

Giọng điệu hai vị Nữ Đế run rẩy, không biết là vì sợ hãi, hay vì căng thẳng.

Tiêu Thiên được hai nữ nhân đón lấy, sắc mặt vàng vọt trông như mắc bệnh đến thời kỳ nguy kịch, có thể nhắm mắt xuôi tay bất cứ lúc nào.

Nhưng ánh mắt lại có chút nóng nảy.

Hai nàng cứ tiếp tục nói chuyện đi chứ, ôm ta như vậy làm qué gì?

“Tiêu Thân Vương, ngài sao rồi!!” Lúc này, Chung Dương Minh bỗng nhiên lăn lộn nhào tới, lớn tiếng la lối.

Thậm chí còn dùng linh khí chấn động bên trong câu nói, tạo ra âm thanh vô cùng to lớn.

“Ta... dùng bí pháp trong sách cổ của tộc Cổ Thần...” Tiêu Thiên ho khan kịch liệt.

“Cái gì?” Chung Dương Minh sợ hãi khiếp vía, hồn bay phách lạc đứng dậy: “Chính là tuyệt chiêu đốt cháy tuổi thọ thiêu đốt linh hồn, liều chết trong truyền thuyết kia ư?”

“Nghe nói tuyệt chiêu này có uy lực vô tận, có thể phát huy tiềm lực lớn nhất, không gì địch nổi nhưng phải đổi bằng tính mạng.”

“Thân Vương ngài hồ đồ quá, ngài vậy mà thật sự sử dụng chiêu này, hu!”

Chung Dương Minh vừa nói vừa đấm ngực dậm chân, sau đó giơ ống tay áo lên che mặt, không cầm được khóc rống.

Tiêu Thiên bên này hơi thở mong manh, lặng lẽ trừng mắt nhìn Chung Dương Minh.

Vẫn là đầu bếp nhà ta đáng tin cậy.

Hai vị bệ hạ thế mà luống ca luống cuống, diễn không ra gì hết.

Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái cũng là lẳng lặng nhìn Chung Dương Minh, cảm thấy đối phương không hổ là thừa tướng, phản ứng nhanh thật.

Lời nói và biểu hiện hoàn toàn khác biệt với kịch bản, rõ ràng là tự biên tự diễn.

Nhưng hiệu quả lại tốt hơn!

Khụ khụ...

Tiếng ho khan dữ dội vang lên phía đối diện.

Bên kia, Đông Phương Cao Huyền, Chu Thiên Cơ và Nguyên Bá trọng thương sau va chạm, lung la lung lay đứng lên, vết thương chồng chất, khắp người toàn là máu.

"Tiêu lang quân, trẫm sẽ báo thù rửa hận thay chàng!!" Nét mặt Tử Nhược Yên phẫn nộ, linh khí đế hoàng bỗng chốc bộc phát, toàn thân bắt đầu bùng cháy khí tức cháy vàng kim và tản ra hàn ý.

Nàng xoay người lại, nhấc cự kiếm vàng óng lên, ánh mắt lạnh lùng.

"Hiện tại các ngươi đã trọng thương, không cản được trẫm."

Đối diện, vẻ mặt Đông Phương Cao Huyền hết sức khó coi, cục diện vốn tốt đẹp nhưng lại đi đến bước này.

Sắc mặt Chu Thiên Cơ cũng âm trầm, hắn chậm rãi mở miệng: "Tử Nhược Yên, lần này quả thực chúng ta rất thất bại nhưng các ngươi cũng không thắng được."

“Ngươi căn bản không biết bầu trời này cao cỡ nào đâu.”

Tử Nhược Yên lắc đầu: “Trẫm chỉ biết các ngươi phải chết dưới kiếm này ngay bây giờ.”

“Oắt con, khẩu khí ngông cuồng đấy.” Lúc bấy giờ, có tiếng nói đột ngột vang lên.

Không gian phía trên phảng phất như đang méo mó.

Một khắc sau, có bóng người hiện lên giữa không trung, cứ như bước ra từ mặt nước.

Đó là một nữ nhân có mái tóc dài màu vàng mềm mại giống y như Tử Nhược Yên.

“Đại nhân!” Khi nữ nhân xuất hiện, Đông Phương Cao Huyền, Chu Thiên Cơ và cả Nguyên Bá đều cố sức chống đỡ thương thế, vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Chương 212. Ngươi kẻ này tính toán thật sâu xa

Nữ nhân đưa tay ra hiệu để bọn họ đứng dậy.

“Các ngươi thật khiến lão thân thất vọng.” Nữ nhân dáng dấp này tinh tế này lạnh lùng nói: “Chỉ là một kẻ thể tu lợi dụng cấm thuật của tộc Cổ Thần mà đã khiến các ngươi chật vật đến mức này.”

“Lão thân còn rất tò mò với thứ gọi là người Trái Đất siêu cấp như hắn. Chỉ đáng tiếc, kẻ này phải chết.”

Nữ nhân nói rồi nhìn về phía sau Tử Nhược Yên.

Biểu cảm bà trở nên ngưng trọng.

Tiêu Thiên hẳn là đang trong thời khắc hấp hối chờ chết vì bộc phát cấm thuật đốt cháy sinh mệnh, thế sao lại không thấy hắn đâu?

“Đại... Đại nhân...” Sắc mặt Đông Phương Cao Huyền hoảng sợ, bỗng nhiên run rẩy chỉ vào sau lưng nữ nhân.

Nữ nhân tóc vàng tinh xảo vừa quay đầu lại.

Khuôn mặt tươi cười đầy máu me gần trong gang tấc.

“Tóm được ngươi rồi!”

Trong chớp mắt đó, nữ tử tóc vàng cảm giác lông tơ trên người dựng đứng, không gian xung quanh vặn vẹo, nhanh chóng kéo giãn khoảng cách.

“Ngươi...” Nữ tử tóc vàng nghi ngờ không rõ nhìn Tiêu Thiên hoàn toàn bình yên vô sự đang lơ lửng giữa không trung.

“Quả nhiên là có hắc thủ sau màn!” Tiêu Thiên cười cười nhìn chằm chằm đối phương: “Cuối cùng cũng xuất hiện, che giấu quá kỹ.”

[Có lẽ là ứng dụng của đại đạo không gian, ẩn thân trong tường kép không gian và bí mật quan sát.]

[Bên trong tường kép giống như một không gian khác, người không có cảnh giới tu luyện như chủ nhân ngài quả thực rất khó phát hiện.]

[Trước mắt, tôi đã khóa chặt khí cơ của bà ta, sẽ không để bà ta chạy thoát và mất đi tung tích.]

Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ đang kinh ngạc nhìn Tiêu Thiên trên không.

Xem ra, họ đã bị Tiêu Thiên đùa bỡn?

Vừa rồi, va chạm kia vô cùng kịch liệt nhưng người chân chính bị thương nặng chỉ có chính bọn họ thôi ư?

Nữ nhân tóc vàng quay đầu nhìn sang một bên thì phát hiện tuy Tử Nhược Yên vẫn đang cầm kiếm nhưng trên mặt chẳng mảy may phẫn nộ, ngược lại còn nhìn hướng bên này với nụ cười treo trên môi.

Thánh Ma Nữ Đế của Nguyên Thủy ma quốc cũng là chầm chậm đứng người lên, nào còn dáng vẻ suy yếu hộc máu lúc trước nữa.

Về phần đương kim thừa tướng Chung Dương Minh của Đại Viêm thì bình thản chắp hai tay sau lưng đứng bên kia hệt như người không có việc gì.

Như thể người vừa gào rống khóc lớn, đau đớn tột độ lúc nãy không phải là ông.

Hết thảy đều là các nàng phối hợp diễn.

“Ngươi gạt lão thân?” Nữ tử tóc vàng kịp phản ứng, trừng mắt với Tiêu Thiên: “Không thể nào, ngươi tuyệt đối không thể phát hiện lão thân ở tường kép không gian.”

“Hừ, ngươi cho rằng trốn trong cái nơi gọi là tường kép không gian thì không có chút sơ hở nào?” Tiêu Thiên lắc đầu, nhìn đối phương: “Thật ra ngươi có nhiều sơ hở lắm đấy.”

Lời này của Tiêu Thiên khiến nữ tử tóc vàng híp hai mắt lại.

Sơ hở quá nhiều?

Làm sao có thể, bà ẩn sau màn, tuyệt không hề để lộ móng ngựa nào cơ mà.

Xét từ tình báo, Thân Vương Tiêu Thiên này chỉ là thằng nhãi nhép bị Tử Nhược Yên dùng bùa triệu hoán tới trước đó không lâu, không biết xuất thân từ thế giới giới vực thể tu nào.

Hắn có thể phát hiện được gì chứ.

Nữ tử tóc vàng tràn đầy ngờ vực, không chịu tin cách nói của Tiêu Thiên.

Những người khác cũng nháo nhào nhìn về phía Tiêu Thiên, muốn biết rốt cuộc làm sao hắn đoán ra được sau lưng Đông Phương Cao Huyền và chu Chu Thiên Cơ có nhân vật ẩn thân.

“Trước đây, bản vương cũng không nghi ngờ phía sau có người gì nhưng nhìn thấy trong lò luyện chiến tranh này vậy mà toàn là bách tính do đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các bắt tới thì ta hiểu ra ngay.”

Đột nhiên, Tiêu Thiên chỉ vào kia lò luyện chiến tranh lơ lửng kia và nhìn chằm chằm nữ nhân tóc vàng này: “Chắc là ngươi đã để mắt tới ta!!”

Nữ nhân tóc vàng: ”???”

“Ngươi lén lút điều tra dựa theo tình báo rồi phát hiện được sự mạnh mẽ của ta, cho nên nảy sinh tâm tư muốn nghiên cứu bí mật của ta.”

“Hết cách rồi, ai ai cũng biết bản vương lương thiện và nhân nghĩa, nên ngươi dự định lợi dụng điểm này để bức ép ta đi vào khuôn khổ!!”

“Cho nên ngươi mới bắt đi những bách tính vô tội này, muốn dùng họ uy hiếp bản vương tại thời khắc mấu chốt nhất.”

“Rất đáng tiếc, ta sẽ không mắc lừa hai lần cho cùng một thủ đoạn.”

“Khẳng định ngươi không nghĩ tới ta sẽ dùng chiêu lấy yếu chế địch, còn để hai vị Nữ Đế bệ hạ và đầu bếp... và bằng hữu có quan hệ tốt nhất phối hợp diễn một màn kịch hết sức xuất sắc với ta.”

Tiêu Thiên nói đến đây rồi bất chợt xoay người lại chỉ vào nữ nhân tóc vàng: “Thật đáng tiếc, dụng tâm hiểm ác của ngươi đã làm ngươi bại lộ.”

“Đứng trước ánh sáng, tội ác và bóng tối hoàn toàn không có chỗ dung thân.”

Tiêu Thiên dứt lời, toàn bộ trời đất tựa như đều yên tĩnh trở lại.

Một khắc sau...

Bộp bộp bộp bộp!

Tiếng vỗ tay vang dội truyền đến từ vị trí của bách tính.

Dân chúng có tu vi thấp nên không nghe rõ Tiêu Thiên đang nói gì.

Chương 213. Ngươi kẻ này tính toán thật sâu xa 2

Nhưng thấy Tiêu Thiên đang chỉ trích nữ nhân trông rất xấu, tư thế và động tác cực kỳ ngầu lòi, mặc kệ, cứ vỗ tay là được rồi.

Trong tiếng vỗ tay kịch liệt này, hàng mày Chung Dương Minh khẽ run lên.

Bệnh cũ của Thân Vương lại tái phát rồi.

“Nói hươu nói vượn, lão thân mới không nhìn chằm chằm ngươi.” Sau khi nữ nhân tóc vàng kinh ngạc, bà tức giận mắng mỏ phản bác.

Cái quỷ gì, đây đầu óc tên nam nhân này có vấn đề ha gì?

Cái gì gọi là nhìn chằm chằm ngươi hả, tốn biết bao nhiêu công sức như thế, đâu ra chuyện nhằm vào ngươi chứ.

“Ha, già mồm!” Tiêu Thiên không nhịn được lắc đầu, ngón trỏ chỉ vào đối phương nhẹ nhàng lay động: “Nhìn sắc mặt này của ngươi là biết ngươi thẹn quá hóa giận ngay.”

“Sao nào, kế hoạch chặt chẽ của ngươi bị ta đâm thủng ngươi nên không chấp nhận được đúng không?”

Nữ tử tóc vàng bị Tiêu Thiên chỉ vào và nói cho cứng họng, trong lúc nhất thời không biết nên đáp lại thế nào.

Tiêu Thiên lần nữa chỉ trỏ nữ tử tóc vàng, dáng vẻ nhìn thấu chân tướng: “Coi kìa, đuối lý không còn gì để nói nhỉ?”

“Tiêu Thiên, ngươi đừng tự mình đa tình, hung hăng càn quấy.” Đông Phương Cao Huyền ở phía dưới chỉ vào Tiêu Thiên hô lớn.

Cho dù thể tu của thế giới giới vực thể tu có bản lĩnh vượt xa thể tu bình thường.

Nhưng cuối cùng thể tu vẫn chỉ là thể tu.

Mãng phu, không có tương lai, không có cách nào ngộ đạo, nhập đạo.

Ai rảnh đi hao phí tâm sức vào thằng nhãi không có tương lai như hắn chứ.

“Dám làm không dám nhận, tốt xấu gì ngươi cũng là một hoàng đế, thế mà nói láo cũng không đỏ mặt?” Tiêu Thiên nhìn Đông Phương Cao Huyền bên dưới, không kiềm được lắc đầu: “Đúng là vô liêm sỉ, hành vi của ngươi như vậy thật khiến người ta thất vọng.”

“Tiêu Thiên!” Đông Phương Cao Huyền giận đến muốn bật cười, chỉ vào đối phương: “Ngươi có biết ngươi...”

“Ta không muốn nói chuyện với kẻ vô liêm sỉ, ngươi đừng có kêu ta.” Tiêu Thiên nói rồi nhìn sang Chu Thiên Cơ: “Dung mạo ngươi quá xấu, ngươi cũng đừng nói chuyện với ta.”

“...” Chu Thiên Cơ sửng sốt một lát, tới lúc tỉnh táo bình tĩnh lại thì mặt có chút vặn vẹo.

Đệch!

Lão tử không muốn nói chuyện với ngươi, lão tử không xấu.

Mà Đông Phương Cao Huyền càng tức tới đỉnh đầu bốc khói.

Thật sự quá tức.

Còn Nguyên Bá lại càng nổi trận lôi đình.

Ta thì sao?

Ngươi còn chả thèm nhìn thẳng?

“Chớ nói nhảm với hắn, di tích Thánh Long mới quan trọng.” Nữ nhân tóc vàng chợt lên tiếng: “Lão thân đối phó tên Tiêu Thiên kia, các ngươi tranh thủ thời gian ra tay đi.”

Di tích Thánh Long?

Bà vừa nói ra bốn chữ này, Lạc Nữ Ái biến sắc, không ngờ mục đích thực sự của đối phương lại là cái này?

Rốt cuộc phía sau còn bao nhiêu chân tướng nữa!

Tử Nhược Yên nhíu mày, không biết di tích Thánh Long này đại biểu cho thứ gì nhưng có vẻ nó vô cùng quan trọng.

“Cái gì, di tích Thánh Long?” Tiêu Thiên hít sâu một hơi, chỉ vào đối phương, không nhịn được kinh ngạc: “Ngươi nữ nhân này tính toán đáng sợ thật đấy thì ra Lưu Ngạo Thiên sử dụng hãm không loạn lưu phù lục trận đều do ngươi tính toán kỹ?”

Nữ nhân tóc vàng không chịu nổi: “Ngươi lại nói linh tinh gì đấy, không có chứng cứ gì nhưng lại suy đoán lung tung như vậy?”

“Chứng cứ, di tích Thánh Long này chính là chứng cứ lớn nhất.” Tiêu Thiên vừa nói vừa lấy di tích Thánh Long thu nhỏ từ trong không gian hệ thống, hoảng sợ nhìn nữ nhân tóc vàng này.

“Ngươi là lợi dụng Lưu Ngạo Thiên, đem ta mang đến Di tích Thánh Long, sau đó mượn nhờ lực lượng của ta, đem di tích Thánh Long mang về, chủ động đưa đến trước mặt của ngươi.”

“Tâm tư của nữ nhân ngươi quá sâu, y như vực sâu, e rằng cả

ngày lẫn đêm đều đang suy tính đủ loại âm mưu quỷ kế ác độc.”

“Quả nhiên nhân ngoại hữu nhân, ta vẫn quá coi thường người trong thiên hạ này, độc nhất là lòng dạ đàn bà mà.”

Nữ nhân tóc vàng nhìn thứ giống di tích Thánh Long bản nhỏ y như đúc trong lòng bàn tay Tiêu Thiên: “???”

“Di tích Thánh Long?” Lạc Nữ Ái ở bên dưới kinh ngạc thốt lên, trong đồng tử màu vàng có linh khí rực rỡ lưu chuyển.

Nàng có thể nhìn thấy rõ ràng, có một hòn đảo nhỏ đang lơ lửng trên lòng bàn tay Tiêu Thiên.

Di tích Thánh Long, rất hiếm có nhưng mà không chỉ có một cái.

Có di tích do Thánh Long nhất mạch tự mình luyện chế, hoặc là hậu duệ của Nhân Hoàng luyện chế.

Nhưng di tích Thánh Long có thể thu nhỏ đến mức này, chỉ có một khả năng.

Nhân Hoàng đích thân luyện chế nó!

“Di tích Thánh Long, rốt cuộc là thứ gì vậy?” Tử Nhược Yên nhíu mày, đi đến bên cạnh Lạc Nữ Ái rồi hỏi.

“Cái này có liên quan đến huyết mạch của ngươi, cụ thể là...” Lạc Nữ Để giải thích nguyên do trong đó với Tử Lạc Yên.

Trên không trung, nữ nhân tóc vàng đã hoàn toàn sững sờ.

Bà sửng sốt trong giây lát, chẳng lẽ bản thân thật sự đang tính kế Tiêu Thiên sao?

Di tích Thánh Long này, rốt cuộc là thứ quỷ gì!

Vì sao lại ở trong tay Tiêu Thiên?

Chương 214. Cái gì gọi là thật sự tàn nhẫn.

Sau khi biết được tình hình chỗ này từ miệng người phụ nữ ngu ngốc đó, bà chạy đến đây ngay lập tức.

Sau khi nghe Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ nói đến lò luyện chiến tranh, bà gần như phấn khích đến phát điên.

Theo ghi chép ban đầu, khu vực gần lò luyện chiến tranh, nhất định sẽ có di tích Thánh Long do Nhân Hoàng đích thân luyện chế.

Đối với người của Tử gia - hậu duệ của Nhân Hoàng như bà, đó thật sự là một sự cám dỗ khó cưỡng lại được.

Kế hoạch của bà chính là dựa theo kế hoạch luyện hóa bách tính của Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ, đồng thời luyện hóa cả Tử Nhược Yên.

Trong tình cảnh tuyệt vọng phải cướp đi huyết mạch căn bản của nàng ta, nhất định sẽ khơi dậy khí tức Nhân Hoàng trong huyết mạch của nàng ta.

Cộng thêm nơi này, chính là thủ hộ lĩnh vực mà Thánh Long hiến tế sinh mệnh tạo ra.

Nếu tình huống như vậy xảy ra, di tích Thánh Long tuyệt đối sẽ xuất hiện để bảo vệ Nhân Hoàng.

Kế hoạch vẫn chưa thành công, tại sao di tích Thánh Long kia lại rơi vào tay Tiêu Thiên?

“Cha, đã giải quyết xong chuyện này chưa?” Một tia sáng màu

vàng lấp lánh và giọng nói đáng yêu trong trẻo của trẻ con vang vọng trong không trung.

Một tiểu nha đầu dễ thương như búp bê sứ, lơ lửng trên không cạnh vai Tiêu Thiên ở trong ánh sáng vàng lấp lánh.

Di tích Thánh Long ra khỏi khỏi không gian hệ thống, đương nhiên Tiêu Ngư Nhi cũng có thể ra ngoài hít thở không khí.

Bóng dáng của Long Khâu Đạo cũng chậm rãi hiện ra, ông nhìn bốn phía với đôi mắt ảm đạm: "Thủ hộ lĩnh vực được xây dựng và trả giá bằng mạng sống à..."

Cha?

Lạc Nữ Ái ở bên dưới, đôi môi đỏ mọng run rẩy, nàng nhìn lên bầu trời với vẻ mặt kinh ngạc hoảng hốt, cả người giống như đã hóa đá.

Tử Nhược Yên ngưng thần nhìn lên trời, nhìn chằm chằm tiểu nha đầu phấn điêu ngọc trác kia.

"Hơi thở này, quả nhiên không tệ." Nữ nhân tóc vàng nhìn chằm chằm Tiêu Ngư Nhi, bà không nhịn được mà bật cười thành tiếng, "Tiêu Thiên này, ngươi thật sự đã giúp ta một việc lớn, tiết kiệm cho ta rất nhiều công sức."

"Di tích Thánh Long đã xuất hiện, còn cần gì phải ở lại trong thủ hộ lĩnh vực này nữa?"

Nữ nhân tóc vàng nói xong thì đột nhiên vung tay, không gian xung quanh đột nhiên trở nên vặn vẹo, kéo thân thể của bọn họ.

"Không bằng cùng ta đến vực Nam Hoang bên ngoài xem thử!"

Sau khi nữ nhân dứt lời, khoảng không gian vặn vẹo lập tức đưa bà và Tiêu Thiên trước mặt đi.

Không chỉ như vậy, Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ ở phía dưới, cũng đồng thời bị cuốn đi.

Còn Long Khâu Đạo và Tiêu Ngư Nhi, đương nhiên cũng biến mất cùng với Tiêu Thiên.

"Nữ Đế đại nhân, Tiêu Thân Vương sắp có chuyện rồi." Nữ thân vệ Lão Nhất kia, nhìn thấy tình hình liền vội vàng mở miệng: "Ta e rằng nữ nhân này chính là thập thất giai Nhập Đạo cảnh, có thể mượn sức mạnh không gian đại đạo nhất định."

"Chắc nàng ta đã đưa Thân Vương ra khỏi phạm vi lĩnh vực này, đi đến vực Nam Hoang"

"Nơi đó, tu vi bị phong ấn của bọn hắn được giải trừ, Tiêu Thân Vương dù sao cũng là thể tu, không thắng nổi đâu."

Lạc Nữ Ái trong trạng thái hóa đá, hơi ấm ức mà gật đầu: "Bổn đế biết rồi, các ngươi ở đây giúp giải cứu bách tính trong lò luyện chiến tranh đi, ta đến đó là được rồi."

Nói đến đây, Lạc Nữ Ái giơ lưỡi hái khổng lồ màu đen lên, nàng quay đầu nhìn Tử Nhược Yên: "Làm sao đây, hắn đội mũ xanh cho chúng ta rồi kìa."

Bốp!

Tử Nhược Yên giơ bàn tay làm đao, đánh mạnh vào trán của Lạc Nữ Ái đang uể oải: "Xin ngươi động não một chút đi, tiểu nha đầu kia không có khí tức máu thịt, chắc là loại linh thể nào đó."

"Khuôn mặt cô bé không hề giống với Tiêu lang quân, nếu ta đoán không sai, chắc là hắn nhận nuôi cô bé đó."

"Ôi thì ra là như vậy à?" Lạc Nữ Ái nghe vậy, cả người lập tức trở nên tinh thần.

“Nếu như ngươi không tin thì cứ hỏi thẳng khi gặp hắn là được rồi.” Tử Nhược Yên nói, nàng cảm thấy Lạc Nữ Ái buồn cười, “Ngươi đừng giống với Tiêu lang quân đoán mò bậy bạ, càng đoán càng khó tin.”

“Tiêu ca ca đoán mò sao?” Lạc Nữ Ái mở to hai mắt, không thể tin được, “Nhưng khi ta nghe thì hình như rất có lý mà.”

Tử Nhược Yên nhìn dáng vẻ hơi ngu ngốc của Lạc Nữ Ái, sau khi im lặng một lúc lâu, nàng chậm rãi mở miệng: “Trẫm... Trẫm nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ sự thật đúng như những gì Tiêu lang quân đã đoán.”

“Được rồi, không nói chuyện này nữa, mau đi chi viện cho Tiêu lang quân.”

Nói xong, không đợi Lạc Nữ Ái phản ứng lại, Tử Nhược Yên đã xông về phía bắc rồi.

Lạc Nữ Ái vội vàng đuổi theo: “Không được, ngươi ra ngoài thực lực không đủ, sẽ chết đó.”

“Cho dù là chết, trẫm cũng muốn ở bên cạnh hắn.”

“A?” Lạc Nữ Ái ở phía sau, nghe thấy lời này thì sốt ruột, “Không được, hắn phải ở bên cạnh ta.”

Hai nữ nhân nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của mọi người, giọng nói của bách tính vẫn vang vọng giữa trời đất như cũ.

Chương 215. Cái gì gọi là thật sự tàn nhẫn. 2

“Cuối cùng bệ hạ cũng trưởng thành rồi, ngài cũng biết trợn mắt nói dối vì Tiêu thân vương rồi.” Nghĩ đến dáng vẻ Tử Nhược Yên học theo Lạc Nữ Ái, giả vờ tin vào những lời nói điên khùng của Thân Vương, Chung Dương Minh nở một nụ cười từ ái.

Lúc này, Chung Linh và Lưu Diễm ở một bên, cũng sáp lại gần.

“Cha, ngài nói xem, thân vương sẽ không xảy chuyện gì đó chứ?” Chung Linh hơi lo lắng, nàng nhìn phụ thân rồi hỏi

Lưu Diễm ở bên cạnh cũng nhẹ nhàng gật đầu: “Rời khỏi địa giới phong ấn tu vi này, Thân Vương phải đối diện với sự tồn tại có cảnh giới vượt xa ngài ấy.”

“Yên tâm đi, Thân Vương sẽ không có chuyện gì đâu.” Chung Dương Minh xoa đầu con gái, ông nhìn về phía bắc, cảnh tượng của Hắc Hồn điện lúc trước hiện lên trong đầu.

Kia chính là thiên kiếp đó, kết quả lại vì một câu nói tức giận của thân vương, mà không dám đánh xuống.

Quy tắc thiên địa còn mát xa cho thân vương, còn giúp hắn tạo kiểu tóc nữa.

Loại tình huống này, đã không còn là vấn đề kết giới hay không kết giới gì đó nữa rồi.

“Thật ra, nếu bọn họ bị Thân Vương đánh chết ở đây, bọn họ có thể sẽ chết hạnh phúc hơn một chút.”

Chung Linh không hiểu mà nhìn phụ nhân: “Vì sao thế?”

“Biết được sự thật, chết trong tuyệt vọng, quá đau khổ rồi.” Nói đến đây, Chung Dương Minh dừng lại, “Hơn nữa trước khi chết, còn sẽ bị Thân Vương quấy rối tâm thái.”

“Quấy rối tâm thái à...” Chung Linh và Lưu Diễm nhìn nhau, vô cùng đồng ý, bọn họ nhớ đến cảnh tượng Hướng Nguyên Bạch bị một chưởng đánh chết lúc trước.

Chuyện đó nào chỉ là quấy rối tâm thái chứ...

Vực Nam Hoang.

Trên vùng đất hoang vu rộng lớn, có thể nhìn thấy những khoảng không gian rách nát khắp nơi, chỗ nào cũng có sấm sét, còn có lửa phun lên từ dưới đất.

Trong địa giới sụp đổ không thể nào sinh sống được này, đột nhiên không gian bị bóp méo, nhả ra mấy bóng người.

“Tiêu Thiên!!” Đến bên ngoài thủ hộ lĩnh vực, Đông Phương Cao Huyền được giải phóng tu vi, ông không thể đợi nổi mà gầm lên.

Ông muốn chơi đùa Tiêu Thiên cho thật đã, để cho hắn biết.

Cái gì gọi là tàn nhẫn thật sự!

Môi trường của vực Nam Hoang, ác liệt, hỗn loạn.

Sấm lửa giao nhau.

Mà tu vi bị phong ấn trong cơ thể Đông Phương Cao Huyền cũng nhanh chóng phục hồi.

Vết thương khi giao đấu với Tiêu Thiên ở trong Thánh Long thủ hộ lĩnh vực, cũng nhanh chóng phục hồi với tốc độ mắt

thưởng có thể nhìn thấy.

Chu Thiên Cơ đứng bên cạnh ông cũng giống hệt như vậy, khí tức tăng lên, vết thương hồi phục.

Phong ấn thực lực của hai người được giải mở ra, linh khí tràn ngập trong cơ thể bắt đầu tràn ra ngoài, chia cắt sấm sét và lửa ở xung quanh, khí tức hỗn lộn, không thể nào tăng cường trên người bọn họ.

Thập tứ giai, Thiên Địa cảnh.

Nhìn thấy bản thân, ngưng tụ tiểu thiên địa bên trong, nhờ đó mà mượn dùng sức mạnh thiên địa của bản thân, bảo vệ bản thân khỏi tác động của những yếu tố bên ngoài.

Về phần nữ nhân tóc vàng ở bên kia, bà càng duỗi người ra nhiều hơn, không gian xung quanh dường như đan xen vào nhau.

Thập thất giai, Nhập Đạo cảnh.

Bà ta đã bước đến con đường đại đạo, đồng thời còn là không gian chi đạo.

“Thật không biết lúc trước Thánh Long hiến tế bản thân hi sinh tính mạng, xây dựng thủ hộ lĩnh vực này, rốt cuộc có lai lịch như thế nào.” Nữ nhân tóc vàng cảm nhận tu vi đang hồi phục, nàng nhìn kết giới không gian ở đằng xa với vẻ mặt nghiêm túc.

Bà thật sự không ngờ rằng, bản thân đã là cảnh giới thập thất giai, vậy mà cũng bị áp chế trong thủ hổ lĩnh vực kia.

Nhưng mà...

“Ngươi tên Tiêu Thiên phải không, giao di tích Thánh Long ra đây đi.” Nữ nhân tóc vàng dang tay ra, vẻ mặt cũng nhàn nhã hơn nhiều, “Không có thủ hộ lĩnh vực của Thánh Long, ngươi đã không

còn lợi thế nữa.”

Ở phía bên kia, Tiêu Thiên, người đã bị đưa đến nơi này, hắn đang cau mày nhìn nữ nhân tóc vàng đang mở miệng ở đằng xa.

Bà ta đang nói gì vậy?

Nơi này có tiếng sấm sét vang dội, còn có tiếng lửa không ngừng nổ tung, thật sự quá lớn rồi.

Hoàn toàn nghe không rõ.

Tiêu Thiên thử mở giới hạn giác quan của bản thân, những tiếng nổ vang đằng xa không ngừng tràn vào lỗ tai hắn.

“Ôi trời, ồn quá đi.” Tiêu Thiên thu lại thính lực, chỉ cảm thấy phiền muốn chết.

Mà ở bên kia, Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ đã đến bên cạnh người phụ nữ tóc vàng.

“Đại nhân, hay là trực tiếp động thủ đi, cần gì phải phí lời với hắn ta?” Đông Phương Cao Huyền cảm nhận thực lực hồi phục, ông đã không thể đợi nổi nữa mà muốn chà đạp Tiêu Thiên cho đã.

Nữ nhân tóc vàng liếc Đông Phương Cao Huyền: “Nơi này, đến lượt ngươi nói chuyện à?”

“Xin lỗi, đại nhân...” Đông Phương Cao Huyền vội vàng cúi đầu, khi hắn ở trước mặt đối phương, chỉ có thể ngoan ngoãn thành thật.

Thập thất giai Nhập Đạo cảnh, tuyệt đối không phải người ông có thể sánh ngang được, chứ đừng nói nữ nhân này còn là tộc nhân của Tử gia, hậu duệ của Nhân Hoàng.

Chương 216. Trà nghệ của ta rất tốt

Nữ nhân tóc vàng quay đầu lại lần nữa, nhìn Tiêu Thiên đang cau mày nhìn về phía này ở đằng xa, bà ngạo mạn nói: “Nhìn cho rõ tình hình bây giờ đi, Tiêu Thiên, thể tu cuối cùng cũng chỉ là thể tu, không thể gây ra sóng gió gì đâu.”

“Nhưng mà, ngươi lại không giống với những thể tu khác cho lắm, hình như cơ thể ngươi mạnh mẽ hơn rất nhiều, ta cảm thấy rất hứng thú.”

“Như vậy đi, nếu như ngươi tình nguyện thần phục dưới chân ta, vậy thì ta cũng có hứng thú giữ lại cho ngươi một cái mạng, ân chuẩn ngươi hầu hạ ta.”

Lời nói của nữ nhân tóc vàng khiến lông mày của Đông Phương Cao Huyền ở bên cạnh run rẩy, Chu Thiên Cơ càng ngạc nhiên hơn.

Cái quái gì vậy?

Lão nữ nhân này, nhìn trúng Tiêu Thiên rồi!

Hay cho một tên đê tiện yêu diễm, còn quyến rũ được cả đại nhân.

Còn Nguyên Bá, người bị liên lụy đến đây thì thành thật đứng ở đó, không dám động đậy dù chỉ một chút.

Sau khi ra khỏi khu vực đặc thù kia, người được gọi là thánh thể như ông, chỉ là là một cu li cao cấp mà thôi.

“Đây chính là vận mệnh của thể tu, Tiêu Thiên.” Nguyên Bá nhìn Tiêu Thiên đang giận dữ ở đằng xa với vẻ mặt bi thương.

Lúc này Tiêu Thiên thật sự rất khó chịu, nơi này ồn ào quá.

Lúc bắt đầu lên đường, hắn không cảm nhận được điều đó.

Bây giờ đối phương đang nói chuyện với mình nhưng lại nghe không rõ, phiền phức thật.

Khống chế sức mạnh gì đó là chuyên môn của Tiêu Thiên nhưng mà thứ như giác, muốn kiểm soát thật tốt thì phiền phức chết đi được.

“Có thể không ồn ào nữa không!!!” Tiêu Thiên nổi giận, hắn đột nhiên vung quyền đấm sang một bên như muốn trút giận.

Sức mạnh giống như nổ tung, ngay trong khoảnh khắc một quyền của hắn đấm sang.

Chuỗi không gian hỗn loạn trước mặt bị sức mạnh khủng bố này đấm vỡ tan ngay lập tức, lộ ra hư không tràn ngập dòng chảy hỗn loạn.

Không gian vực Nam Hoang vốn đã có chút yếu ớt, sau khi sức mạnh nắm đấm cuồn cuộn điên cuồng xé nát thì hóa thành những mảnh vỡ li ti, bị dòng chảy hỗn loạn trong hư trong bao phủ.

Một quyền phát tiết cơn giận này của Tiêu Thiên, khiến cả thiên địa hoàn toàn trở nên yên tĩnh.

Sấm sét ở những địa giới khác biến mất ngay lập tức, những ngọn lửa được phun ra cũng thu lại, giống như chưa từng xuất hiện vậy.

Hơi thở hỗn loạn hóa thành một cơn gió nhẹ quấn quanh người Tiêu Thiên, giống như muốn khiến tâm trạng của hắn tốt

hơn, bớt tức giận.

“Cha... Cha ơi...” Tiêu Ngư Nhi lơ lửng ở bên cạnh, cô bé bay đến nói với giọng run rẩy, bàn tay nhỏ nhé mũm mĩm nhẹ nhàng đặt lên vai Tiêu Thiên: “Đừng tức giận, Tiểu Ngư Nhi bóp vai cho cha nhé.”

“Tiêu đại nhân, vì lão phu đã từ bỏ nhục thân và năm tháng ăn mòn, cho nên đầu óc không tốt, lúc nãy lại quên mất pha trà, chuẩn bị điểm tâm cho trà, thật đúng là có tội.” Long Khâu Đạo vốn đang ở bên cạnh ngắm cảnh, cả người run rẩy đi ra khỏi di tích Thánh Long, lấy bàn trà trái cây ra.

Tay ông run rẩy trong lúc vội vàng chuẩn bị.

Tiêu Ngọc Nhi và Long Khâu Đạo âm thầm nhìn nhau, đều có thể nhìn thấy sự sợ hãi trong lòng đối phương.

Tiêu Thiên, thật đáng sợ quá!!

Hanh vi bay với tốc độ cao trong hư không luân chuyển lúc trước, hoàn toàn chỉ là trò trẻ con.

Lúc nãy không có bất cứ linh lực nào hiện lên trên cơ thể hắn, vậy mà hắn đã dùng một quyền để đánh nát toàn bộ vực Nam Hoang.

Cho dù là vực Nam Hoang hay Nam Hoang, đều đã vỡ nát.

Nhưng tốt xấu gì đây cũng là thế giới giới vực một phương, cho chút mặt mũi có được không, ngươi nổi giận đấm một quyền khiến một vùng thế giới trực tiếp biến mất, biến thành hư không thì là thứ quỷ quái gì vậy?

Đối diện.

Nguyên Bá vốn đang bi thương đã ngây người đứng nguyên tại

chỗ, trong mắt, trong mắt không còn sắc thái, mất đi tiêu điểm.

Cái gì là vận mệnh thể tu?

Thể tu lại là thứ gì vậy?

Đông Phương Cao Huyền không cầm vững trường thương Xích Long trong tay, để mặc cho binh khí của mình rơi xuống phía dưới, đâm xuống mặt đất.

Ông hơi sửng sốt, có chút bối rối quay đầu nhìn Chu Thiên Cơ.

Chu Thiên Cơ cũng nhìn về phía vị huynh trưởng kết nghĩa, sự sợ hãi tràn ngập trên khuôn mặt thản nhiên bình tĩnh ngày thường của ông.

Lần đầu tiên trong đời, ông cảm thấy kinh hãi.

Không chỉ là sợ hãi, càng là không biết.

Nam nhân không hề dùng nửa phân linh khí, hoàn toàn dựa vào sức mạnh nhục thân mà quét sạch vực Nam Hoang trước mặt.

Tính là gì?

Đối diện.

Tiêu Thiên được nữ nhi bóp vai, nhấp ngụm trà do lão quản gia pha cho, sau khi bốn phía yên tĩnh, hắn cảm thấy tâm trạng phiền não của mình đã thoải mái hơn nhiều.

“Lúc nãy ồn quá, không nghe rõ ngươi đang nói gì.” Tiêu Thiên nhìn nữ nhân tóc vàng trước mặt, hắn hất cằm ra hiệu đối phương nói: “Ngươi nói lại đi.”

Nữ nhân tóc vàng vốn đang nhìn khu vực thế giới mênh mông không thấy điểm cuối đã bị hư không thay thế, hoàn toàn bị đánh biến mất kia.

Chương 217. Loại người như ngươi thật tham lam

Sau khi Tiêu Thiên lên tiếng, nữ nhân tóc vàng mới thu hồi tầm mắt rồi nở một nụ cười nịnh nọt

với Tiêu Thiên: “Lúc nãy nô gia đang giới thiệu bản thân với ngài đó.”

“Nô gia tên Tử Tâm Liên, ta chỉ muốn hỏi một câu, bên cạnh ngài có thiếu tỳ nữ bưng trà rót nước không?”

“Trà nghệ của ta rất tốt đó!”

???

Trên mặt Tử Tâm Liên treo nụ cười, nội tâm lại tức giận đến phát run.

Bà không hiểu nổi, nữ nhân ngu ngốc như Tuyết Như Yên kia, vận may tốt như vậy ở đâu ra, đào hôn chạy đến mảnh đất nhỏ trong xó này, có thể gặp được trượng phu thức tỉnh huyết mạch đế hoàng chính thống của Nhân tộc.

Đứa con rể giống như nhặt miễn phí trước mắt, chiến lực khủng bố đến nước này.

Một quyền trực tiếp khiến cho bà xem đến ngơ ngác.

Theo bà biết, cũng chỉ mấy lão tổ mới sở hữu thực lực đáng sợ như vậy.

Vừa rồi bà cũng cẩn thận nhớ lại một chút, trên người Tiêu

Thiên quả thật không tràn ngập ra linh khí dao động.

Chứng minh hắn thật sự dựa vào sức mạnh nhục thân, đạt tới thực lực như vậy.

Làm sao có thể chứ, tại sao thể tu có thể cường hãn đến nước này.

“Tự mình giới thiệu?” Tiêu Thiên cau mày, liếc nữ nhân tóc vàng trước mặt: “Vừa rồi động tĩnh do lôi hỏa đan xen có hơi ồn, quả thật ta không nghe rõ.”

“Ngươi lặp lại lần nữa xem?”

Trên mặt Tử Tâm Liên tiếp tục mang theo nụ cười, chỉnh lại tóc, há miệng vừa muốn tiếp tục nói, lại bị Tiêu Ngư Nhi lơ lửng trên vai Tiêu Thiên, trực tiếp cắt ngang.

“Cha ơi, cha đừng nghe bà ta nói hưu nói vượn, vừa rồi con đã nghe rõ rồi.” Nói xong, Tiêu Ngư Nhi híp hai mắt, chỉ vào Tử Tâm Liên biểu cảm kinh ngạc.

“Nữ nhân này, chính là thèm muốn thân thể của cha!”

“Long Khâu lão nhân, ngươi nói có phải hay không?”

Tay rót trà của Long Khâu Đạo run cầm cập, ngẩng đầu vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Tiêu Ngư Nhi.

Tiểu tổ tông à, lão phu làm một tiểu trong suốt là được rồi, ngài kêu ta làm gì?

Nhưng Tiêu Ngư Nhi cũng điểm danh rồi, Long Khâu Đạo chỉ có thể căng da đầu nói: “Nếu là đơn giản khái quát, tiểu Ngư nhi nói cũng đúng.”

Tiêu Thiên giật mình, có chút kinh ngạc nhìn về phía Tử Tâm Liên, trong mắt như có suy nghĩ.

“Nhóc con chết tiệt này....” Tử Tâm Liên cắn chặt răng, trừng mắt Tiêu Ngư Nhi.

Hỏng chuyện rồi....

Nhưng lúc này, trong đầu Tử Tâm Liên bỗng nhiên hiện ra thái độ vừa rồi của Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái đối với Tiêu Thiên.

Dường như bà hiểu được cái gì.

Từ tình huống vừa rồi, hai nàng có tình cảm với Tiêu Thiên.

Cho dù là Tử Nhược Yên hay là Lạc Nữ Ái, dung nhan dáng người của hai nàng đều rất tuyệt, nếu là như vậy, e rằng Tiêu Thiên trước mắt này là một tên háo sắc.

Lúc này, trái lại Tử Tâm Liên lấy lại tinh thần.

Bà vẫn cực kỳ có tự tin về dung mạo và dáng người của mình.

Nghĩ đến đây, Tử Tâm Liên lập tức lộ ra tư thế quyến rũ, vô tình vén váy, tiến đến gần Tiêu Thiên.

“Vị Tiêu đại nhân này, con gái bảo bối của ngài nói không sai.” Tử Tâm Liên chủ động ra trận, giọng điệu mềm mại: “Nam tử ưu tú như ngài, còn có nữ nhân nào không rung động chứ?”

“Lời này của ngươi, có vài phần đạo lý.” Tiêu Thiên thở dài, điềm tĩnh để đối phương nhìn chăm chú khuôn mặt của mình: “Phẩm chất ưu tú luôn không che giấu được.”

Nhìn thấy dáng vẻ này của Tiêu Thiên, Tử Tâm Liên mừng thầm.

Mắc câu rồi.

Lúc Tiêu Thiên lộ ra thực lực, bà đã biết, muốn mạng sống phải hy sinh chút gì đó.

Hiện giờ, cuối cùng bà đã bắt được cọng rơm cứu mạng này, nói không chừng còn có thu hoạch kinh ngạc vui vẻ bất ngờ.

Nghĩ đến đây, Tử Tâm Liên không nhịn được liếm môi.

“Đúng lúc hỏi ngươi một vài chuyện.” Tiêu Thiên điều chỉnh vị trí của mình, để Tử Tâm Liên có thể đối diện mình: “Tử Nhược Yên cùng dòng họ với ngươi, rốt cuộc ngươi có lai lịch gì?”

“Tiêu đại nhân, nô gia là người của Tử gia, cũng là hậu duệ Nhân Hoàng.” Tử Tâm Liên mang theo nụ cười, nhẹ giọng nói: “Tính ra, coi như là người một nhà với Tử Nhược Yên.”

“Nếu đã như thế, rốt cuộc tại sao ngươi tới vực Nam Hoang này?” Tiêu Thiên nhìn Tử Tâm Liên, lại đặt câu hỏi.

Cuối cùng, Tiêu Thiên lạnh lùng vén tóc mái, hai mắt nghiêm trọng nhìn Tử Tâm Liên: “Nói thật!”

“....” Tử Tâm Liên hít sâu một hơi, không thể không nói, dáng vẻ của Tiêu Thiên trước mặt này.

Rất tuấn tú.

Tử Tâm Liên hơi thu liễm lại tâm trạng, bà biết, trước mắt muốn nói dối lừa Tiêu Thiên, khẳng định không làm được.

Chi bằng nói rõ ràng, giành được thiện cảm của đối phương.

“Tử gia mà ta ở quan hệ khá tốt với Tuyết gia bên mẫu thân của Tử Nhược Yên.”

“Ta có quan hệ khá tốt với Tuyết Như Yên, cũng chính là mẫu thân của Tử Nhược Yên, ngài cũng biết trước đó vài ngày, không phải nàng bị bắt trở về sao?”

“Ta muốn đi thăm nàng, nhận được sự nhờ vả của nàng, đến vực Nam Hoang chăm sóc đứa nhỏ của nàng, nhận được một thế

giới giới vực hạ vị, sắp xếp ổn thỏa.”

Chương 218. Loại người như ngươi thật tham lam 2

“Nhưng sau khi ta qua đây, lại nhìn thấy kế hoạch của Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ, biết được một vài chuyện, không nhịn được tham niệm trong lòng, liền....”

Tiêu Thiên hiểu ra, nhìn Tử Tâm Liên: “Thì ra là thế, quậy cả nửa ngày ngươi lại là bạn thân của nhạc mẫu của nàng à.”

“Bạn thân?”

“Không nói những chuyện này.” Tiêu Thiên khoát tay, thay đổi một tư thế ngầu lòi mới, nhìn chằm chằm Tử Tâm Liên: “Vậy thì, tình huống của nhạc mẫu và nhạc phụ đại nhân vẫn ổn chứ, tại sao không tự mình trở về?”

Tử Tâm Liên đối với chuyện này, lắc đầu, thở dài.

“Tiêu đại nhân, ngài không biết, ở Tuyết gia, cả nhà Tuyết Như Yên cũng không được sủng ái, địa vị không cao.”

“Ngày xưa, Tuyết Như Yên cũng chỉ là công cụ kết hôn bị ném ra ngoài thôi.”

“Sau khi gia chủ Tuyết gia bắt bọn họ trở về, tất cả đều bởi vì Tử Đế Tôn thức tỉnh huyết mạch đế hoàng chính thống của Nhân tộc, mới làm cho Tuyết gia thành bảo vật.”

“Nhưng mà, với gia chủ Tuyết gia, đứa nhỏ mà hai vợ chồng bọn họ sinh ra ở vực Nam Hoang, không có huyết mạch đặc thù gì, đứa nhỏ sinh trưởng trong thế giới giới vực tàn phá như vậy, tiên thiên có thiếu, tương lai không có tiền đồ gì.”

Nghe thế, Tiêu Thiên rất tò mò: “Tiên thiên có thiếu?”

Tử Tâm Liên gật đầu: “Đúng vậy, thế giới giới vực hoang vu kiểu này, quy tắc không hoàn chỉnh, sinh linh sinh ra ở đây, không thể hiểu được quy tắc thiên địa, sẽ không cách nào tiến vào Ngộ Đạo cảnh thập lục giai.”

“Cho nên, gia chủ Tuyết gia không cho phép bọn họ trở về đón đứa nhỏ.”

“Bởi vì một bí cảnh thí luyện sắp mở ra, Tử Đế Tôn và Tuyết Như Yên phải tiến vào trong đó tu hành, may ra tương lai dốc sức cho Tuyết gia.”

“Bọn họ vẫn không có cách phản kháng gia chủ Tuyết gia, lúc này Tuyết Như Yên mới xin ta giúp đỡ.”

Tiêu Thiên nghe đến đây, rốt cục chợt hiểu ra.

Khó trách đám người Chung Linh căn cơ kém như vậy, cũng may mình dạy bọn họ luyện võ, hoàn thiện bản thân.

Tiên thiên có thiếu, cũng khó trách hai huynh trưởng của Tử Nhược Yên không thể thức tỉnh huyết mạch.

Vậy làm sao Tử Nhược Yên thức tỉnh?

Nhạc phụ nhạc mẫu phỏng chừng còn đang cố gắng mạnh lên, muốn trở về tìm con gái của mình nhỉ.

Tiêu Thiên nghĩ đến đây, thu hồi biểu cảm lạnh lùng, thương hại nhìn Tử Tâm Liên đối diện.

“Tử Tâm Liên, ngươi có thể chủ động nói rõ, chứng minh ngươi có nhận thức rõ ràng về sai lầm của mình.”

Nhìn thấy Tiêu Thiên nói như vậy, Tử Tâm Liên lộ vẻ mặt vui mừng, nhấc chân, chủ động dán lên người đối phương: “Vậy

thì....”

“Ngươi có thể tự sát.” Tiêu Thiên gật đầu, chậm rãi mở miệng.

Biểu cảm của Tử Tâm Liên đột nhiên cứng ngắc, ngay sau đó ngại ngùng cười mỉa: “Tiêu đại nhân, ngài đang nói đùa với nô gia phải không?”

“Ta không nói đùa với ngươi?” Tiêu Thiên lắc đầu.

“Tiêu đại nhân, ta có thể hầu hạ tốt....” Tử Tâm Liên còn chưa nói xong, đã bị Tiêu Thiên tức giận cắt ngang.

“Đủ rồi.” Tiêu Thiên có chút bực bội, chỉ vào Tử Tâm Liên trước mặt: “Vừa rồi ta hy sinh sắc đẹp, cố ý tìm góc độ tốt đối mặt với ngươi, có lẽ để cho ngươi nhìn đã con mắt rồi.”

“Tới bây giờ, vậy mà ngươi còn nói lời như vậy?”

“Nữ nhân như ngươi thật tham lam!”

Tử Tâm Liên nghẹn họng nhìn trân trối, động tác nâng chân đột ngột dừng lại.

Có ý gì?

Cái gì gọi là mình tham lam, cái gì gọi là ngài hy sinh sắc đẹp.

Vừa nãy không phải mình đang quyến rũ Tiêu Thiên à, tại sao nói ra từ miệng đối phương lại ngược rồi?.

“Ngươi phạm sai lầm to lớn, nhạc mẫu tin tưởng ngươi, tìm ngươi giúp đỡ, kết quả ngươi sinh lòng tham, hại chết hai đại cửu của ta.”

“Bây giờ ta để ngươi không bị nhục nhã trước khi chết, có thể tự mình lựa chọn cách chết, tự sát tạ tội.”

“Không ngờ, sự thiện lương, khoan dung đại nghĩa của ta lại thành quân cờ để ngươi được một tấc lại tiến một thước?”

Tiêu Thiên thất vọng lắc đầu thì thào.

“Thế giới này, rốt cuộc làm sao vậy, lòng người hiểm ác, đạo đức biến mất, khắp nơi là áp bách, khắp nơi là tính kế.”

Tử Tâm Liên nghe thấy lời của Tiêu Thiên, muốn há miệng nói cái gì, lại nghẹn trong cổ họng, không thốt ra được.

“Cha ơi, chỉ sợ bà ta còn có suy nghĩ càng ác độc hơn!” Lúc này, bỗng nhiên Tiêu Ngư Nhi vươn bàn tay nhỏ bé, chỉ vào Tử Tâm Liên.

“Hửm?” Tiêu Thiên quay đầu nhìn về phía Tiêu Ngư Nhi, sắc mặt nghiêm trọng: “Sao lại nói thế?”

“Vừa nãy bà ta cố ý quyến rũ cha, muốn ở lại bên cạnh cha, ngôn hành cử chỉ rất phóng đãng.”

“Đến lúc đó để hai vị mẫu thân kia biết, chẳng phải là sẽ tranh giành ghen tuông sao?”

“Hình như các nàng đều là Nữ Đế, làm nữ nhân của hoàng đế, chậc chậc chậc, đánh nhau thì không ổn lắm, chẳng phải cha sẽ sứt đầu mẻ trán, suốt ngày đau đầu à?”

“Lúc này, bà ta tự cho mình là nô gia, dùng phong cách dịu dàng riêng khiến cho cha chìm đắm vào trong đó.”

“Sau này nếu cha nhìn thấy bà ngoại, nên làm thế nào cho phải, giải thích thế nào đây?”

Chương 219. Dù sao ta cũng không phải là người xấu gì

“Sự trả thù này rất cao minh, sự tính kế này cực kỳ tuyệt diệu.”

Tiêu Ngư Nhi nghiêng đầu, dang tay ra với Tiêu Thiên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lo lắng.

Nghe thấy thế, Tiêu Thiên hít ngược một luồng khí lạnh: “Lòng của nữ nhân như mò kim đáy biển, đều nói chỉ có nữ nhân mới hiểu nữ nhân.”

Nói tới đây, Tiêu Thiên quay đầu nhìn về phía Tử Tâm Liên, trong lòng nghĩ mà sợ: “Con gái cưng này của ta còn chưa tính là nữ nhân, chỉ có thể xem như một phần sáu nữ nhân.”

“Chỉ là suy đoán của một phần sáu nữ nhân đã đáng sợ như thế, chỉ sợ suy nghĩ trong lòng của ngươi cực kỳ đáng sợ.”

“Không được, ta cũng không dám tưởng tượng tiếp nữa.”

Nói tới đây, Tiêu Thiên trừng to mắt, rồi đột nhiên nâng tay đánh một chưởng tới đối phương.

“Không giữ ngươi được!!”

Tử Tâm Liên không thể tin, trừng to hai mắt, suýt nữa thì không thở được.

Nhìn một chưởng đánh tới, Tử Tâm Liên lập tức lợi dụng không gian đại đạo, che lấp thân thể, trốn trong không gian hai lớp.

[Chủ nhân, tôi đã thay ngài khóa chặt, bà ta trốn không thoát.]

“Bà ta trốn không thoát!”

Tiêu Thiên trách trời thương dân, lực đạo chưởng xuống thoáng tăng lên: “Hôm nay, ta phải làm người tốt chuyện tốt, tặng bà ta một cơ hội hối cải, lần nữa làm người.”

Theo Tiêu Thiên phát ra lực đạo lần nữa, không gian hai lớp mà Tử Tâm Liên trốn bị lòng bàn tay đánh xuyên từng lớp.

Không gian không ngừng vỡ vụn sụp đổ, Tử Tâm Liên là Nhập Đạo cảnh thập thất giai, chỉ có thể mượn lực đại đạo mỏng manh.

Không gian dao động lợi hại như vậy, nàng căn bản không có chỗ nào có thể trốn.

Chỉ có thể trơ mắt cảm nhận sức mạnh đánh úp lại, bắt đầu xé rách thân thể của bà.

Bà có chút hối hận, lúc đầu chăm sóc tử tế cho đứa nhỏ của Tuyết Như Yên, không nổi lên lòng tham, có phải sẽ không có họa như hôm nay hay không?

Nhưng cho dù hối hận, bà vẫn gắt gao nhìn chằm chằm Tiêu Thiên.

Tuyết Như Yên à, làm sao ngươi có thể có một thằng khốn như vậy làm con rể thế.

Tên ẻo lả yếu ớt này, con mẹ nó chính là tên điên, đầu óc có bệnh chắc luôn!

“Tiêu Thiên!!” Dưới từng dòng chảy hỗn loạn trong không gian vỡ vụn sụp đổ, trước khi thân thể tan rã.

Miệng Tử Tâm Liên đóng mở rất nhanh, không biết đang lẩm bẩm cái gì.

Đáng tiếc, tốc độ không gian vỡ vụn thật sự quá nhanh.

Tiêu Thiên còn không kịp nghe rõ đối phương đang nói cái gì, Tử Tâm Liên cũng đã hoàn toàn tan rã mà chết.

“Nữ nhân xấu xa, đáng đời, hừ!” Tiêu Ngư Nhi thè lưỡi, một tư thái thắng lợi.

Long Khâu Đạo bên cạnh bỗng nhiên nhớ tới thi tâm ma.

Lúc hắn chết, tâm trạng sẽ như thế nào đây?

Chắc là rất nghẹn khuất giống như Tử Tâm Liên nhỉ?

Lúc này Tiêu Thiên quay đầu lại, nhìn về phía ba người sắc mặt đã trắng bệch, run cầm cập.

“Hạn mức cao nhất của thể tu thật sự lớn mạnh như vậy hả?” Nguyên Bá nhìn Tiêu Thiên đi đến trước mặt, không nhịn được hỏi: “Hay ý là, chỉ có một mình ngươi đặc biệt như thế?”

Tiêu Thiên nhìn Nguyên Bá từ trên xuống dưới, chậm rãi lắc đầu: “Không, ta có cách khiến ngươi phá vỡ cực hạn của bản thân, đi con đường cao hơn.”

Trên thực tế, Chung Linh và Lưu Diễm vẫn đi đường cũ nhưng mà Chung Dương Minh đi theo mình luyện võ.

Xem như đi con đường thể tu cùng loại với Nguyên Bá.

“Được thật hả, có thể.... để ta xem thử không, trước khi chết cho dù nhìn một cái....” Vẻ mặt Nguyên Bá cực kỳ kích động, nhìn chằm chằm Tiêu Thiên không thôi.

Tiêu Thiên lắc đầu, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nhìn Nguyên Bá: “Không thể!”

“Tại sao?” Nguyên Bá thất hồn lạc phách, ngóng nhìn Tiêu

Thiên, trong mắt long lanh nước mắt: “Ta chỉ là muốn trước khi chết, nhìn tương lai của thể tu một cái.”

“Tương lai của thể tu có liên quan gì tới ngươi?” Vẻ mặt Tiêu Thiên kỳ quái nhìn Nguyên Bá: “Ngươi cũng không phải thể tu, ngươi chỉ là một mãng phu ỷ mạnh hiếp yếu.”

“Thế giới giới vực thể tu theo ta được biết, rất nhiều thể tu đều không ngừng thử phá vỡ cực hạn của bản thân, trong tranh đấu, khiêu chiến cực hạn và trong bản thân, không ngừng tiến lên phía trước.”

“Mà ngươi đã đứng ở đỉnh của thể tu, lại muốn mượn dùng ngoại lực, muốn ức hiếp người nhỏ yếu.”

“Nếu ta đoán không sai, điều kiện mà Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ đồng ý với ngươi, chính là sau khi luyện hóa dân chúng thì cung cấp lực huyết nhục trong đó cho ngươi, cho ngươi thử phá vỡ ràng buộc của thiên địa, đúng không?”

Tiêu Thiên giống như một cái búa tạ, hung hăng đập vào lòng Nguyên Bá.

Chòm râu bạc phơ của hắn hơi rung động, không nhịn được rít gào: “Ta.... ta cũng là vì tương lai của thể tu, cho dù cố gắng như thế nào, chính là không cách nào phá vỡ cực hạn đó.”

“Ta có thể làm sao đây, đây là mệnh của thể tu!”

“Mãng phu? E rằng ngươi là công tử bột của thế giới giới vực thượng vị nào đó ra ngoài du lịch, ngươi căn bản không biết, rốt cuộc ta đã trải qua cái gì, dựa vào cái gì....” Nguyên Bá chỉ vào vết sẹo trên người rít gào, âm thanh đột ngột im bặt.

Chương 220. Dù sao ta cũng không phải là người xấu gì 2

Tiêu Thiên đã cởi áo ở trước mặt hắn, lộ ra thân thể tinh tráng rắn chắc.

Không chỉ riêng Nguyên Bá, đồng tử của Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ bên cạnh đều co rút lại.

“Cha....” Tiêu Ngư Nhi cũng che cái miệng nhỏ, trừng to mắt.

“Tiêu đại nhân à.... haiz....” Long Khâu Đạo đau lòng thở dài một tiếng, cúi đầu thăm hỏi.

Phía trên, trải rộng chi chít dày đặc các loại vết sẹo đáng sợ, dữ tợn vặn vẹo.

Đủ loại vết thương trí mệnh, khắp nơi có thể thấy được.

Cho dù là những vết sẹo trên người mà Nguyên Bá kiêu ngạo, ở trước mặt Tiêu Thiên đều giống như trò đùa.

Ở trái đất, cũng không có cái gọi là đan dược thiên tài địa bảo như thế giới này.

“Trong miệng của ngươi cứ nói đây là mệnh của thể tu, đối mặt với khó khăn, ngươi không nghênh đón khó khăn mà tiến lên, lại lựa chọn trốn tránh.”

“Khi ngươi vươn tay tới những dân chúng không có chút sức phản kháng thì chỉ là kẻ nhát gan mà thôi.”

“Bản thân ngươi từ bỏ, bằng lòng tin tưởng cái gọi là mệnh,

người khác không quản được."

"Nhưng ngươi không nên kéo người khác cùng xuống nước."

Tiêu Thiên khoác áo lên, nhìn Nguyên Bá: "Ta biết một tiểu cô nương, thuở nhỏ cha mẹ đều mất, bị người ta bắt đi chặt tay, ép nàng đi ăn xin."

"Lúc gặp nàng, chính là lần thứ bảy mươi tư nàng nghĩ cách chạy trốn đi báo quan, bị bắt lại đánh đang hấp hối."

"Nhưng trong mắt nàng có một đốm lửa đang rực cháy, cho tới bây giờ cũng chưa từng tắt."

"Ngươi còn không bằng một tiểu cô nương."

Nguyên Bá đứng tại chỗ, im lặng thật lâu, bỗng nhiên cười ra tiếng, không khỏi lắc đầu: "Ngươi nói đúng, ta không xứng."

Vừa dứt lời, Nguyên Bá đột nhiên nâng tay, một quyền đánh vào trong ngực, đánh nát trái tim của mình.

Lấy cái chết tạ tội.

Nhìn Nguyên Bá chết đi, Tiêu Thiên im lặng một lát.

Thể tu....

Ở phương diện nào đó, có chút tương tự với người luyện võ như hắn.

Tiêu Thiên thở ra một hơi, quay đầu nhìn về phía Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ, trên mặt lộ ra nụ cười: "Mặt làm gì như khóc tang vậy, thoải mái chút đi."

"Dù sao bổn vương cũng không phải người xấu gì đâu, đừng sợ hãi như vậy."

Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ run cầm cập, lộ ra nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

Bọn họ rất sợ hãi nha.

? ? ?

Không sợ?

Sao không sợ được chứ!

Hơn nữa rốt cuộc Tiêu Thiên có biết mình khủng bố cỡ nào không.

Thực lực mạnh đến nghịch thiên, bản thân lại mang đến cho người ta sợ hãi cực lớn.

Vậy thì, trên cơ sở này, đối phương còn là một kẻ điên đó?

Từ một loạt tình hình vừa nãy cho thấy, bọn họ cũng đã nhìn ra.

Đầu óc của người này có vấn đề, không nói đạo lý được.

"Đừng khẩn trương, chủ mưu Tử Tâm Liên đã đền tội, các ngươi cùng lắm chỉ có thể coi là đồng lõa." Tiêu Thiên vỗ bả vai của hai người họ, nở nụ cười.

"Trên trời có đức hiếu sinh, ta vẫn quyết định cho các ngươi một cơ hội quý giá."

Trên mặt của Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ vốn không lộ ra chút vui vẻ nào.

Không tin.

Người trước mắt có lòng tốt như vậy?

Nhưng... lỡ như?

Trong lòng hai người họ vẫn dâng lên một tí xíu hy vọng.

Dù sao thì đầu óc của người trước mắt quá khác thường, làm ra mấy chuyện đau đầu là điều rất bình thường.

Bọn họ nhớ kỹ lại, vừa nãy bách tính của hoàng triều Đại Viêm xưng hô đối phương thế nào?

Thiên Tôn Chí Thiện bám váy.

Trong cái danh hiệu này có hai chữ 'Chí Thiện', nghĩ đến thường xuyên phát lòng tốt, là người mềm lòng.

Nghĩ đến đây, Chu Thiên Cơ mang theo hy vọng, dè dặt hỏi: "Tiêu đại nhân, bọn ta còn có cơ hội hay không?"

"Bất kỳ là ai, đều có được một cơ hội hối cải làm người mới, đặc biệt là hai vị." Tiêu Thiên vỗ bả vai của Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ, có biểu cảm nghiêm túc.

"Dù sao thì cái mà Tử Tâm Liên muốn có là di tích Thánh Long, mà người muốn lướt qua quốc vận luyện hóa bách tính là hai người các ngươi."

"Phạm phải lỗi lớn như vậy, sao không nghĩ cách đạt được sự tha thứ của mọi người chứ?"

Lời của Tiêu Thiên thoạt nghe hình như rất có đạo lý.

Nhưng Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ suy nghĩ cẩn thận, bỗng phát hiện có chỗ nào đó không đúng.

Đạt được sự tha thứ của mọi người?

Thú vị!

Không biết tại sao, trên trán của Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ chảy ra lớp mồ hôi lạnh, cảm thấy hình như tình hình không ổn cho lắm...

Mà Tiêu Thiên thì quay đầu nhìn về phía Long Khâu Đạo: "Có cách gì để bọn họ không cách nào phản kháng hay không?"

"Có!" Long Khâu Đạo vội vàng trả lời, hết sức ân cần.

Tiêu Thiên vừa mở miệng thì ông đã vẫy tay, hiện ra sợi tơ màu vàng kim.

"Thừng buộc thân!"

Long Khâu Đạo lấy ra vật này, vung tay lên, sợi tơ màu vàng kim như con rắn đang bơi, trong nháy mắt bao trùm lên thân của hai người họ.

Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ vẫn chưa kịp phản ứng thì đã bị trói chặt.

Lúc này, Tiêu Thiên chợt ra tay, điểm chuẩn lên đan điền của hai người họ.

Phụt!

Tiếng bay hơi chợt hiện lên.

Đan điền vỡ nát, cảnh giới khí tức của hai người họ cứ như thủy triều rút xuống, nhanh chóng ngã xuống.

Chương 221. Đều là tốt cho ngươi

"Rất tốt!" Tiêu Thiên hài lòng gật đầu, nhìn về phía Long Khâu Đạo: "Nếu một bách tính bình thường đâm ông ta một kiếm thì có cách nào khiến ông ta nhanh chóng hồi phục hay không?"

"Điều này không khó, chỉ là đâm một kiếm mà thôi." Long Khâu Đạo ở bên cạnh nói đơn giản.

Tiêu Thiên gật đầu: "Nếu như cách một thời gian ngắn, đâm một kiếm, chém một đao… thì có cách nào khiến ông ta luôn duy trì trạng thái tốt nhất không?"

"Ví dụ một bách tính đâm xong một kiếm, sau đó lúc bách tính chém một đao thì kiếm trước đó cũng sắp khỏi rồi."

Long Khâu Đạo suy nghĩ cẩn thận ý tưởng của Tiêu Thiên, rồi đứng lên: "Nếu như hòa đan dược chữa thương thành thuốc nước, trước khi ra tay, làm thấm lên vũ khí, hình như là có thể làm được."

"Như vậy, lúc tạo thành tổn thương, thuốc nước cũng dính lên trên miệng vết thương, phát huy tác dụng khép lại vết thương."

Long Khâu Đạo trả lời khiến Tiêu Thiên hết sức hài lòng.

Nhưng Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ bên cạnh đã sợ đến mức sắc mặt trắng bệch.

Sao Tiêu Thiên có thể bình tĩnh nói ra chuyện đáng sợ như vậy với lão già đó chứ.

Đâm một kiếm chém một đao, nhanh chóng khép lại cái gì chứ.

Tiêu Thiên muốn làm gì?

"Nếu có thể làm được thì các ngươi có thể hối cải làm lại cuộc đời, đến đây nào." Tiêu Thiên quay đầu nhìn về phía Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ đang bị trói chặt.

"Vì lợi ích riêng mà hai người các ngươi muốn mưu hại tính mệnh của nhiều bách tính hoàng triều Đại Viêm, đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các như vậy."

"Cho nên, ta không thể tha thứ cho các ngươi thay bách tính được."

"Nhưng vừa nãy ta đã nghĩ đến một chủ ý hết sức tuyệt diệu, chính là khiến tất cả bách tính bị các ngươi mưu hại đều đến đánh các ngươi một lần, coi như là báo thù."

"Con người của ta à, tương đối lương thiện, hơi mềm lòng, sẽ hạn chế mỗi một bách tính đến đánh các ngươi, chỉ có thể ra tay một lần mà thôi!"

"Ví dụ như đâm các ngươi một kiếm, chém các ngươi một đao. Có lẽ có bách tính nhát gan, hơi sợ, đấm các ngươi một quyền, đá các ngươi một cước cũng nên."

"Nhưng cứ việc yên tâm, ta sẽ để Long Khâu Đạo trông coi các ngươi, tuyệt đối sẽ không để các ngươi chết, bảo đảm sự an toàn cho các ngươi."

"Chỉ cần mỗi một bách tính đều báo thù, có thể bỏ qua cho các ngươi, để lại cho các ngươi một cái mạng, cho các ngươi một cơ hội."

Mặt của Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ không chút giọt máu, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng.

Mỗi một bách tính đều đâm một kiếm?

Chém một đao?

Chỉ với bách tính của hoàng triều Đại Viêm, số người đã hơn ba tỷ!

Cho dù là bách tính của đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các bắt đến, đều là từng được chọn qua, góp số người lại cũng gần hai mươi tỷ.

Dường như có thể chen chúc chật kín lò luyện chiến tranh ngụy tạo tiểu thiên địa.

Nhiều người đến vậy, mỗi một người đều đánh bọn họ.

Dù lão già đó đảm bảo bọn họ không chết nhưng sau cùng, bọn họ có khác gì với chết chứ.

Thân thể gánh nổi nhưng linh hồn không gánh nổi!

"Tiêu đại nhân, như vậy thời gian lâu quá, không biết phải cần mấy năm." Long Khâu Đạo bên cạnh chợt nói ra suy nghĩ của mình.

Tiêu Thiên xua tay để đối phương yên tâm: "Không sao, từ từ thôi, hối cải để làm người mới, con đường cứu rỗi bản thân là một cái quá trình khá dài."

"Những năm gần đây, ngươi sẽ phải hao tâm tổn trí, quan tâm hai bọn họ nhiều hơn, tuyệt đối không để bọn họ chết."

"Phải bảo vệ bọn họ thật tốt."

Lời này của Tiêu Thiên khiến khóe miệng của Long Khâu Đạo co giật, hơi đồng tình thương hại nhìn về phía Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ.

"Không, ngươi giết ta đi, Tiêu Thiên ngươi hãy giết ta đi!"

Đông Phương Cao Huyền nhăn mặt, gào thét sợ hãi.

Vừa nghĩ đến ngày tháng sau này sẽ bị trói buộc tại đây, bị những bách tính thấp hèn đó đánh.

Muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.

Hắn chỉ tưởng tượng thôi, đã không thể chấp nhận được bóng tối sắp giáng đến.

Cổ họng của Chu Thiên Cơ cũng khô khốc, nhìn lấy Tiêu Thiên: “Tiêu đại nhân, ta cầu xin ngươi, cho ta sự sảng khoái đi.”

"Vậy sao?" Tiêu Thiên nở nụ cười, tiến lên ôm lấy hai người họ, hai bàn tay vỗ nhẹ sau lưng bọn họ.

"Các ngươi muốn luyện hóa người sống, sao không nghe nói cho người ta thoải mái chứ?"

"Cho nên ấy à, phải sống sót, chỉ có trả lại tội nghiệt thì linh hồn của bọn họ mới bay lên đó được."

"Các ngươi phải cảm ơn ta."

"Đây cũng là tốt cho các ngươi."

Toàn thân hai người họ phát run, bọn họ chợt cảm giác đã nghe thấy lời nói ác độc nhất của cuộc đời này.

Lời này...

Là vì tốt cho ngươi.

Long Khâu Đạo xách Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ bất tỉnh.

Hai người này trải qua cảm xúc phức tạp từ sợ hãi đến phẫn nộ vân vân, sau đó còn bị Tiêu Thiên phế tu vi, cứ thế ngất xỉu.

Tiêu Thiên đang đi đằng trước, đường cũ trở về.

Bởi vì hắn phát giận, cả Nam Hoang vực gió êm sóng lặng, bình yên vô sự.

Chương 222. Đại Khủng Hoảng

Nếu là có đại năng giả cảm nhận thử sẽ hoảng sợ phát hiện, lực lượng quy tắc thiên địa lại hiện lên trong giới vực hoang vu này.

Lực lượng quy tắc chủ động hiện lên là vì áp chế dị tượng tại giới vực hoang vu.

"Tiêu ca ca!" Lúc này, phía trước có tiếng hô vang lên.

Tiêu Thiên vừa ngẩng đầu đã thấy một nữ tử toàn thân bừng bừng lửa tím, hung hăng nện hai quả bưởi lên mặt mình.

"Ứm!" Tiêu Thiên chới với tay muốn tránh thoát, hắn không thở được.

"Ngươi định bịt chết hắn à?" Tử Nhược Yên tới sau, tức giận giật ngược Lạc Nữ Ái lại thật mạnh.

Tiêu Thiên được cứu, lộ ra vẻ bất an xen lẫn sợ hãi. Hắn há mồm thở dốc, đồng thời quay sang nhìn Tử Nhược Yên: "Đa tạ ân cứu mạng của bệ hạ, nếu muộn hai bước thôi, ta không chết trong tay địch nhân lại chết trong tay nữ ma đầu nhà mình mất."

"Được rồi, không cần nói nhiều." Tử Nhược Yên quan sát Tiêu Thiên, thấy trên người hắn không có vết thương gì mới yên lòng: "Không sao là tốt rồi."

Long Khâu Đạo đứng cạnh yên lặng nhìn hết thảy, lông mày giật giật.

Tiêu đại nhân, cao tay lắm!

Mà bên này, Tử Nhược Yên quay đầu trừng Lạc Nữ Ái: "Hấp ta hấp tấp. Còn Ma đế cơ đấy."

"Tại ta sốt ruột mà. Tiêu ca ca, đầu vàng chết tiệt kia đâu?" Lạc Nữ Ái rất hưng phấn, vung hai nắm tay: "Thiếp tới giúp chàng đánh bay nàng!"

"Lạc Nữ Ái!"

"Có nói ngươi đâu, nói lão bà cơ mà."

"Hử? Ta thấy rõ ràng là ngươi cố ý." Tử Nhược Yên cau mày, uy áp trong cơ thể ầm ầm bộc phát, đã vậy quy tắc thiên địa còn phối hợp ăn ý: "Không thấy hai người ngất xỉu bên kia à? Chứng tỏ mọi chuyện đã được giải quyết xong xuôi đấy thôi!"

Lạc Nữ Ái nhếch môi, nheo mắt tóe lửa: "Nỡm ạ. Sao vị Nữ Đế này lại vấy bẩn sự trong sáng của người ta bừa bãi như vậy nha."

Nguy cơ được giải trừ, hai vị Nữ Đế đại nhân vừa kề vai chiến đấu lại quay sang đối chọi gay gắt.

"Hai người các nàng, khụ khụ ưm..." Lúc này, Tiêu Thiên bỗng ho khan kịch liệt, lảo đảo quay cuồng như sắp rơi khỏi bầu trời.

Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái giật mình hoảng hốt, vội vàng một trái một phải ôm lấy Tiêu Thiên.

"Tiêu lang quân!"

"Tiêu ca ca!"

"Không sao, hao tổn nhiều quá." Tiêu Thiên khoát tay áo, giọng hơi yếu ớt: "Tuy vừa rồi không phải cấm thuật của Cổ Thần tộc nhưng cũng là một thủ đoạn ta dùng để bạo phát."

"Mặc dù tính mạng không đáng ngại nhưng vẫn phải nghỉ ngơi một thời gian mới bình phục hoàn toàn được."

"Thật áy náy, làm hai nàng lo lắng rồi."

Tử Nhược Yên lắc đầu nhìn Tiêu Thiên: "Chàng đã làm rất khá, cho trẫm một niềm vui bất ngờ… Diêm Vương."

Mặt Tiêu Thiên mặt đỏ lên, thật sự không đành lòng nhớ lại hiện trường lộ clone mất mặt đến nhà bà ngoại này.

"Đúng vậy, không ngờ Tiêu ca ca lại lợi hại đến thế. Thể tu cũng có thể mạnh vậy cơ à?" Đôi mắt đẹp của Lạc Nữ Ái dính lấy Tiêu Thiên không rời.

"Cũng tạm thôi. Ta gặp may, tìm ra một bí quyết nhỏ, phá bỏ cực hạn." Tiêu Thiên trưng ra vẻ mặt khiêm tốn.

"Nơi này không phải chỗ để nói chuyện. Về nhà đã." Tử Nhược Yên nhìn khung cảnh hoang vu xung quanh, cau chặt mày.

Lạc Nữ Ái ở bên cạnh cũng điên cuồng gật đầu: "Đúng đúng, về nhà lại nói!"

"Về nhà?" Tiêu Thiên ngây ngẩn.

Từ khi hắn chào đời đến giờ, đây là lần đầu tiên nghe được từ này.

Cảm giác… rất kỳ quái.

Mà hai vị Nữ Đế hoàn toàn không nhìn rõ vẻ mặt Tiêu Thiên, chỉ cùng ôm hắn bay về phía khu vực bên trong lĩnh vực được Thánh Long thủ hộ.

Hai người các nàng vô cùng ăn ý, không nhắc đến Long Khâu Đạo và Tiêu Ngư Nhi.

Tiêu Ngư Nhi ngoan ngoãn ngồi trên người hai tên bị trói, vui vẻ nhìn ba bóng người phía trước.

Long Khâu Đạo thì không khác gì lão nô bộc, lẳng lặng làm việc.

Đoàn người nhanh chóng về tới phạm vi lĩnh vực do Thánh Long thủ hộ, xuyên qua phong ấn ra vào, lần nữa cảm nhận được lực lượng áp chế.

Lúc dần tới gần hoàng thành, Tiêu Thiên phát hiện nơi nơi đều là bóng người, bạt ngàn trải rộng.

Đến bầu trời gần khu vực hoàng thành của hoàng triều Đại Viêm, hai vị Nữ Đế chợt buông lỏng Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên cũng đứng lơ lửng giữa trời, nhìn đám người chi chít, gần như đứng chen đầy khắp nơi.

Từng gương mặt đều đang ngước nhìn bầu trời.

Bọn họ thấy Đông Phương Cao Huyền, cũng thấy Chu Thiên Cơ.

Đồng thời cũng thấy được nam tử đẹp trai quá trẻ tuổi kia.

"Cảm ơn ngài!" Tiểu cô nương cụt một tay của viện phúc lợi dẫn đầu hắng giọng gào lên.

Cô bé vừa mở đầu, đám trẻ viện phúc lợi xung quanh cũng đồng loạt hô hào về phía Tiêu ca ca thân quen trên bầu trời.

"Cảm ơn ngài!"

Tiếp đó là các bách tính trong viện phúc lợi, bách tính tại hoàng thành, thậm chí cả bách tính còn đang ngơ ngác hốt hoảng vì vừa được cứu từ lò luyện ra ngoài.

Ai nấy đều ngước mặt nhìn người nam tử trên bầu trời.

Bọn họ đồng loạt hô lên ba chữ đơn giản nhất.

"Cảm ơn ngài!"

Cả đất trời văng vẳng câu nói này.

Chương 223. Đại Khủng Hoảng 2

Tiêu Thiên yên lặng nghe, chẳng những không cho rằng ồn ào mà còn cảm thấy rất êm tai.

Hắn chợt nhếch miệng cười, phất tay với xung quanh, lớn giọng hô:

"Đừng khách khí!"

Không gian trong đầu.

Linh hồn Tiêu Thiên nở nụ cười rạng rỡ, quanh thân quấn đầy ánh sáng vàng lấp lánh.

Mái tóc hồng nhạt của nữ hầu tất đen đứng lặng bên cạnh chợt bị gió thổi bay múa.

Không gian tối tăm nặng nề trong đầu chợt thoảng qua một cơn gió mát mẻ.

Những tia sáng rạng rỡ bắt đầu soi rọi từng tấc đất tối tăm nơi này.

Tuy chỉ một mảnh nhỏ, một mảnh rất nhỏ.

[Nhưng ít ra đã ấm áp lên nhiều, đúng không chủ nhân?]

Nàng nhìn ánh sáng chiếu lên linh hồn Tiêu Thiên, khẽ nở nụ cười.

Mà cấu trúc tường rào che chắn mảnh vỡ ác mộng và tâm

trạng tiêu cực đều phồng lên gấp đôi.

Mọi thứ đều phát triển theo hướng tốt.

Chuyện này tạm thời đi đến hồi kết.

Tiêu Thiên về tới hoàng cung, tới Thân Vương cung, nằm trên ghế linh thạch đặc chế của mình, thoải mái duỗi người.

Hắn đang định ngủ một giấc ngon lành.

Đây là thứ mà trước kia Tiêu Thiên chưa bao giờ được nếm trải. Thành ra hắn vô cùng trân trọng mỗi lần hưởng thụ lúc này.

Mà những chuyện khác không đến phiên hắn bận tâm.

Hắn lại không phải hoàng đế.

Hắn chẳng qua là một Thiên Tôn Chí Thiện bám váy bình thường không có gì lạ thôi.

Tiêu Thiên gác hai tay ra sau gáy nhìn lên trời, trong đầu hiện lên hình ảnh Tử Tâm Liên nhanh chóng nói mấy câu trước khi cơ thể tan vỡ.

Hắn nghe được.

"Không ai biết đến cùng thì có chuyện gì xảy ra với Nhân Hoàng thời đại đó. Nhưng nghĩ cũng đoán được, thứ có thể khiến Đại Đế của thời đại đích thân hiến tế thì chính là Đại Khủng Hoảng."

"Ngươi cho rằng vì sao chúng ta lại vô tình như vậy?"

"Nếu Đại Khủng Hoảng tái hiện lần nữa, không ai có thể chỉ lo thân mình được. Chúng ta cần cố gắng hết sức để tăng thực lực, có thể tự bảo vệ bản thân."

"Đừng giết ta, chỉ cần cứu ta về, ta có thể tiết lộ cho ngươi rất nhiều tình báo khác."

"Cái đồ chó má..."

Tiêu Thiên nhắm hai mắt lại, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, bên môi là nụ cười nhẹ nhàng.

Ánh nắng tươi sáng, trời trong gió ấm.

Thân Vương cung, ghế linh thạch được Long Khâu Đạo tự tay cải tạo cực kỳ đàn hồi, mềm như nhung vậy.

Tiêu Thiên nằm trên ghế hưởng thụ tắm nắng, vô cùng thoải mái. Nhưng không biết vì sao, hắn lại ỉu xìu xìu.

"Thân Vương, xong rồi đâ." Chung Linh ngồi cạnh gọt vỏ dưa và trái cây xong, đặt khay xuống cạnh hắn.

Tiêu Thiên phẩy tay cho nàng lui sang một bên: "Được rồi, hết chuyện của mi rồi. Sang bên cạnh luyện công đi, đừng có lười biếng."

"Đều tại các ngươi luyện công không nghiêm túc nên mới không phát huy được tác dụng trong nguy cơ lớn lần này. Mi phải kiểm điểm đi."

Chung Linh gục đầu xuống, yên lặng đi sang một bên luyện công.

Cái này không thể trách nàng được, trách địch nhân lợi hại quá thôi.

"Tiêu đại nhân, mời dùng." Long Khâu Đạo cạnh đó vừa đun trà xong, hai tay dâng tới.

Tiêu Thiên nhận lấy, phẩm một ngụm, thỏa mãn ra mặt: "Tuyệt không thể tả, điểm trà nghệ tuyệt đối."

"Tiêu đại nhân khen trật rồi." Long Khâu Đạo trưng ra vẻ khiêm tốn, vuốt râu cười.

"Long Khâu Đạo, lúc còn sống ngươi đi theo bên người Nhân hoàng đúng không? Trước kia hắn ta gặp phiền toái gì?" Tiêu Thiên bắt đầu nhiều chuyện, lòng dấy lên hiếu kỳ.

Long Khâu Đạo lắc đầu, lộ vẻ khó xử: "Thời gian xa xưa quá rồi. Ngài cũng biết đấy, ta từ bỏ thân thể, chỉ còn dư lại mảnh hồn tàn khuyết không trọn vẹn này."

"Hình như là trước đây ta tự mình chia tách linh hồn, trấn thủ các nơi."

"Chỉ biết đó là một hồi đại kiếp nạn, nếu không ứng phó cho tốt sẽ khiến cả trăm tộc diệt vong!"

"Nhưng với bản lĩnh của Tiêu đại nhân, dù kiếp nạn có tới cũng không khó để tự bảo vệ mình."

Tiêu Thiên gật đầu hưởng ứng, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng: "Theo lời của Tử Tâm Liên trước khi chết, đại kiếp nạn sẽ buông xuống lần nữa. Vì sao lại trùng hợp như vậy?"

"Ngươi nói xem, kiếp nạn trở lại có phải nhằm vào ta không?"

Long Khâu Đạo đang châm trà, nghe vậy tay run lên, suýt không cầm chắc.

Ông ngẩng đầu, thành khẩn nhìn Tiêu Thiên: "Tiêu đại nhân, ngài thiện lương nhân nghĩa như vậy, ta cảm thấy không ai lại vô duyên vô cớ tới hại của ngài."

"Cái này không chuẩn. Ta mới tới nơi này thời gian ngắn như vậy đã bị người tính kế mưu hại mấy lần. Nguy hiểm khôn cùng." Tiêu Thiên lắc đầu, không ủng hộ cách nói của Long Khâu Đạo.

"Nếu ta không có chút năng lực làm chỗ dựa thì có khi xương cốt cũng chẳng dư lại ấy chứ."

Lưu Diễm đang đứng canh cửa, lẳng lặng nghe đến đây thì khóe miệng giật tăng tăng.

Đúng vậy, đám người kia đều bị trừng phạt đúng tội thiên đao vạn quả cũng không quá mức.

Nhưng đâu ra nguy hiểm không cùng chứ?

"Được rồi, cá nhỏ đâu?" Tiêu Thiên nhìn trái ngó phải, lúc này mới nhận ra nha đầu nọ đã mất tăm.

Long Khâu Đạo tươi cười: "Cô bé đi tìm hai vị bệ hạ. Từ khi thành khí linh của ngọc tỉ trấn quốc, cô bé rất thích ở bên người hai vị kia."

Chương 224. Trời rạn nứt

"Lại đi chơi à?" Tiêu Thiên gật gù. Mấy ngày nay Tiêu Ngư Nhi thường xuyên dính lấy Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái.

Cũng hợp lý thôi, tiểu nha đầu kia mới có linh trí ba năm.

Trẻ con thích dính mẫu thân là chuyện thường tình.

Huống chi những hai mẫu thân liền.

"Cha!" Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo có mặt.

Tiêu Ngư Nhi từ cửa bay vọt vào, phanh gấp lại trước mặt Tiêu Thiên: "Hai người họ lại đánh nhau rồi."

"Lần này là vì nguyên nhân gì?" Tiêu Thiên không phản ứng gì nhiều, Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái một ngày không đánh một trận thì khó chịu trong lòng.

Xem như so tài đi, đằng nào thì đập hỏng cái gì cũng không cần hắn đền.

Hai vị phú bà kia đầy tiền.

"Tranh làm đại nương ạ. Tử mẫu thân nói ai thông minh hơn thì nghe người ấy. Lạc mẫu thân bảo là ai to người ấy làm cả." Tiêu Ngư Nhi nói xong thì nhăn nhó, trông có vẻ hoang mang.

Tiêu Thiên nhìn vẻ mặt đáng yêu của Tiêu Ngư Nhi, cười nâng tách trà: "Đang nghĩ gì đấy?"

"Cha, không phải hai vị mẫu thân ra đời cùng một ngày à? Sao Lạc mẫu thân nói mình to?"

"Khụ khụ khặc..." Tiêu Thiên bị sặc nước trà, ngồi dậy đặt tách trà lên bàn bên cạnh: "Con còn nhỏ, sau này sẽ hiểu thôi."

"Vậy được rồi." Tiêu Ngư Nhi gật đầu, bỗng nhiên nhìn về một phía: "Các mẫu thân tới rồi."

Hiện tại cô bé là khí linh ngọc tỷ trấn quốc, đương nhiên cảm giác được Tử Nhược Yên đến.

Cửa viện, Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái cùng đi vào, trán cả hai đều lấm tấm mồ hôi.

Rõ ràng là hai người vừa giao thủ, khá là mệt mỏi.

Hai nàng vào trong viện, đi thẳng tới ngồi cạnh Tiêu Thiên.

Tử Nhược Yên vươn tay cầm tách trà của Tiêu Thiên, một hơi cạn sạch nước trà dư lại trong tách.

Lạc Nữ Ái thấy thế cũng là không cam lòng tỏ ra yếu kém, đưa một tách trà rỗng tới, đoạt ấm trà từ tay Long Khâu Đạo, tự mình rót đầy.

Nàng đút cho Tiêu Thiên một ngụm trước, sau đó nốc cạn.

"Trẻ con!" Tử Nhược Yên hừ lạnh, ngả người vào lòng Tiêu Thiên: "Trẫm mệt."

Lạc Nữ Ái cũng nằm rạp vào bên kia: "Bổn đế cũng mệt."

Ghế linh thạch vừa rồi còn rộng thùng thình, giờ Tiêu Thiên lại chỉ có thể co ro ở chính giữa, cực kỳ khó chịu.

Tiêu Ngư Nhi lơ lửng bên trên nhìn cảnh này, lại liếc Long Khâu Đạo đã lui tới một bên, che miệng cười trộm.

Long Khâu Đạo cũng vuốt râu mỉm cười, hình như cảm thấy rất thú vị.

Lưu Diễm làm như không nhìn thấy, xếp hàng chung với ba nữ thân vệ Ma tộc vừa tới ở ngoài cửa, nhìn phong cảnh phía xa.

Trong thời gian này còn có thể trò chuyện những việc lý thú hoặc ly kỳ khi làm hộ vệ.

Về phần hai vị Nữ Đế ư?

Cứ để các nàng nghỉ ngơi cho tốt đi. Có rất nhiều chuyện phải xử lý sau cuộc chiến, bọn họ đã bận rộn nhiều ngày nay rồi.

Dù là Lạc Nữ Ái cũng đang nỗ lực vừa học tập vừa chia sẻ áp lực với Tử Nhược Yên.

Duy chỉ có Chung Linh tội nghiệp vẫn đang phải đứng tấn, cực nhọc luyện công.

"Hử?" Lưu Diễm đang nghe ba vị nữ thân vệ phỉ nhổ bệ hạ nhà mình không đáng, chợt thấy có bóng người đi tới.

"Bệ hạ, Chung thừa tướng đến."

"Ừ, cho ông ấy vào."

Mà lúc này Chung Dương Minh đã tới cửa viện.

"Thừa tướng, bệ hạ cho mời ngài vào."

Chung Dương Minh gật đầu, vừa tiến vào viện đã thấy Tử Nhược Yên ngồi nghiêm chỉnh cạnh bàn trà, Lạc Nữ Ái cũng ngồi bên cạnh.

Thân Vương vẫn biếng nhác nằm chảy thây, vô cùng thảnh thơi.

"Thừa tướng có việc?" Tử Nhược Yên nhìn Chung Dương Minh, trịnh trọng hỏi.

Chung Dương Minh đang chỉ huy công việc ở tuyến đầu, nếu không có chuyện quan trọng chắc chắn sẽ không tới.

"Trời rạn!" Chung Dương Minh vừa cất lời đã khiến người nghe tái mặt.

"Có ý gì?" Tử Nhược Yên nghiêm túc nhìn đối phương.

"Bầu trời ở nhiều nơi bắt đầu xuất hiện vết rách, lòng người bàng hoàng, ngoài hoàng thành vừa mới..." Chung Dương Minh còn chưa nói hết lời.

Răng rắc.

Một tiếng vỡ lanh lảnh vang lên, mọi người đều ngẩng đầu, thấy bầu trời nứt ra một lỗ hổng

"Chuyện gì vậy?" Tiêu Thiên sửng sốt, chợt qua phắt lại nhìn Long Khâu Đạo: "Ngươi dám nói mất trí nhớ..."

"Đây là lĩnh vực Thánh Long thủ hộ đang tan vỡ. Nguyên nhân là... đã bình yên vượt qua thời kỳ con non rồi." Long Khâu Đạo nhìn về phía Tử Nhược Yên.

"Nữ Đế bệ hạ, tuy rằng ngài không phải ấu long Thánh Long nhưng lại là đối tượng lĩnh vực này bảo vệ..."

"Không đúng!" Lúc này, Chung Dương Minh chợt lắc đầu.

Một lần nữa, mọi người nhìn về phía Chung Dương Minh.

“Long Khâu tiên sinh, ta có một chuyện muốn thỉnh giáo.” Chung Dương Minh nhìn về phía Long Khâu Đạo, chắp tay và hỏi.

“Mời ngài nói.”

“Thánh Long thủ hộ lĩnh vực này, nếu như bảo vệ cho một người thì giữa chừng có thay đổi không?” Chung Dương Minh

trịnh trọng hỏi.

Câu hỏi này vừa nêu ra, mọi người lập tức hiểu rõ.

“Sẽ không!” Long Khâu Đạo trả lời chắc nịch, “Thánh Long thủ hộ lĩnh vực, một khi được hình thành thì sẽ không thay đổi người được bảo vệ.”

Chung Dương Minh gật đầu, nhìn sang Tử Nhược Yên: “Như thế xem ra, bên phía Thái Thượng Hoàng xuất hiện vấn đề rồi.”

Chương 225. Tiêu Thiên chấn động không gì sánh nổi

Thái Thượng Hoàng, đại diện cho Tử Đế Tôn.

Tử Đế Tôn vẫn còn sống, đương nhiên không thể dùng lại xưng hô của Tiên Hoàng được.

Thánh Long thủ hộ lĩnh vực, từ đầu tới cuối đều bảo vệ cho Tử Đế Tôn ban đầu mới đúng.

Bây giờ, thủ hộ lĩnh vực bị vỡ, xuất hiện vết nứt, như vậy không có nghĩa là đơn giản thoát khỏi tuổi thơ.

“Mỗi một quy tắc của Thánh Long thủ hộ lĩnh vực đều có điểm khác biệt, tiêu chuẩn lĩnh vực biến mất là gì, chỉ có Thánh Long hiến tế sinh mạng của chính mình mới biết được.” Bên này, Long Khâu Đạo bổ sung thêm.

Ông nhìn Tử Nhược Yên, lần nữa lên tiếng nói: “Phụ thân của người, có lẽ là đã đột phá cảnh giới, phá vỡ giới hạn này.”

“Lẽ nào là do bên trong bí cảnh khiến nhạc phụ đại nhân đột phá rồi?” Tiêu Thiên ở bên cạnh, đột nhiên lên tiếng.

Long Khâu Đạo gật đầu: “Có lẽ là như vậy.”

Cuộc nói chuyện giữa Tiêu Thiên và Long Khâu Đạo, khiến cho những người khác đều sửng sốt, ngoại trừ Tiêu Ngư Nhi.

Nhất là Tử Nhược Yên, nhìn Tiêu Thiên với ánh mắt kỳ quái: “Bí cảnh gì?”

“……” Tiêu Thiên lộ vẻ cứng đờ, xảy ra chuyện lớn.

Hắn……hình như gần đây thảnh thơi quá mức nên quên nhắc đến việc Tử Tâm Liên kể rõ chuyện của nhạc phụ nhạc mẫu.

Mất bò mới lo làm chuồng, vẫn chưa quá muộn.

Tiêu Thiên hít sâu một hơi, bất giác nắm chặt hai tay, nhắm mắt lại, ngửa mặt lên nhìn trời.

Một lúc sau, hắn mới bừng tỉnh lại, nghiêm túc nhìn Tử Nhược Yên: “Tử Tâm Liên có mối liên hệ thiên ti vạn lũ với nhạc phụ nhạc mẫu, nhằm để có được tin tình báo chính xác.”

“Lúc đó, tình huống khẩn cấp, ta không thể không hi sinh nhan sắc, lợi dụng mỹ nam kế.”

Mỹ nam kế?

Biểu cảm của mọi người ở đây đều cứng đờ, nhìn về bên này với vẻ khó tin.

Tử Nhược Yên ở đối diện, biểu cảm như hóa đá rồi.

“Tiêu ca ca, lão bà kia đã làm gì với chàng rồi?” Lạc Nữ Ái sợ đến mức vội vàng lao tới trước mặt Tiêu Thiên, “Ta biết ngay mà, đối phó với một kẻ đã đạt Đạo cảnh thập thất giai, không có đơn giản như vậy. ”

Tiêu Thiên thở dài: “Bà ta nhìn thấy bộ dạng đẹp trai nhất của ta, hơn nữa còn nhìn rất là lâu.”

“Ta không thể không bày ra đủ loại tư thế và góc độ, để bà ta nhìn cho đủ.”

Tiêu Thiên càng nghĩ càng ủy khuất khi hồi tưởng lại chuyện này.

Sao lúc đó hắn lại hiền lành như vậy, vô duyên vô cớ chịu đựng sự nhục nhã lớn như thế, chỉ để lấy được một chút tình báo.

Đáng ghét!

Có lẽ nên tìm bà ta đòi bồi thường quá.

“Như vậy à……” Tử Nhược Yên ở phía đối diện, biểu cảm lập tức dịu lại, Lạc Nữ Ái ở bên cạnh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dọa các nàng ấy giật mình một phen.

“Làm ơn đi, hai người phản ứng kiểu gì thế, ta đẹp trai như vậy, bà ta sáp lại gần nhìn ta lâu như vậy, quá lợi cho bà ta rồi.” Tiêu Thiên không phục, hắn phát hiện hình như Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái có chút không quan tâm lắm.

Lưu Diễm đang đứng tại cửa viện, cũng lên tiếng trêu chọc: “Thân Vương đại nhân, chúng ta cũng nhìn người rất lâu mà, vậy làm sao tính đây?”

“Bà chị già và con nít ranh thì không tính.”

“……” Lưu Diễm trán nổi gân xanh, gào lên ai là bà chị già hả?

Có đôi khi, Thân Vương thật biết cách làm người khác tức giận.

Hết lần này tới lần khác, cậu chàng này mạnh đến mức không còn gì để nói, ngươi căn bản đánh không lại hắn.

Chung Dương Minh lắc đầu dở khóc dở cười.

Thông qua lời nói của Tiêu Thiên, ông có thể tưởng tượng được rằng Tử Tâm Liên đó trước khi chết, sẽ ủy khuất đến mức nào.

Đây chính là nỗi bi ai khi là địch nhân của Thân Vương.

Ngươi muốn thống khoái mà rời đi, đó là chuyện không có khả năng.

Có điều, tình hình bây giờ……

Thấy bộ dạng Tiêu Thiên nói sang chuyện khác, chắc hẳn là gặp phải phiền toái rồi.

Nếu như ông đoán không lầm, có lẽ là khoảng thời gian này Thân Vương lười biếng nghỉ ngơi, nên quên mất tiêu sự tình của phụ mẫu bệ hạ rồi.

“Thân Vương.” Lúc này, Chung Dương Minh không thể không lên tiếng, “Mặc dù yêu cầu này sẽ khiến ngươi cảm thấy khó chịu nhưng vẫn xin ngài hồi tưởng lại một chút.”

“Ban đầu, khi ngươi thi triển mỹ nam kế, rốt cuộc Tử Tâm Liên kia đã nói những gì, có phải là có liên quan đến Thái Thượng Hoàng không.”

“Vì bệ hạ, xin hãy chịu đựng một chút.”

Tiêu Thiên trầm mặc gật đầu, nội tâm thì đang không ngừng điên cuồng khen ngợi Chung Dương Minh.

Làm tốt lắm, Trọng Thản Kỵ Binh à!

Sau khi bình tĩnh lại, Tiêu Thiên dùng vẻ mặt có hơi thống khổ để nhớ lại, đồng thời kể lại tình báo đã đạt được lúc trước.

Sau khi nghe xong, đôi tay của Tử Nhược Yên run lên nhè nhẹ, nghiến răng nghiến lợi: “Kẻ súc sinh Tử Tâm Liên này, vậy mà nương lại tín nhiệm bà ta, kết quả lại……”

Lạc Nữ Ái thở dài, vỗ nhẹ vào lưng của Tử Nhược Yên: “Dù sao thì bà ta cũng đã bị Tiêu ca ca kết liễu rồi, xem như cũng đã an ủi linh hồn trên trời của huynh trưởng ngươi.”

“Nếu là như vậy, chứng tỏ Thái Thượng Hoàng và Thái Hậu không khả quan lắm.” Chung Dương Minh cau mày, nhìn Tử Nhược Yên, “Bệ hạ, bất kể như thế nào, chúng ta cũng phải tìm được và liên lạc với bọn họ.”

Chương 226. Tiêu Thiên chấn động không gì sánh nổi 2

Tâm trạng Tử Nhược Yên bình tĩnh lại, cũng gật đầu: “Không sai, nhất định phải tìm được phụ hoàng và mẫu hậu.”

“Hơn nữa, nơi này cũng không thể nào tiếp tục ở lại được nữa, thủ hộ lĩnh vực sụp đổ, nhất định phải di chuyển đi chỗ khác.”

Một khi thủ hộ lĩnh vực vỡ vụn, nơi này chính là vực Nam Hoang hoang vu kia, không có cách nào sinh tồn được.

Bách tính sẽ không có cách nào sống sót dưới tình thế như này được nữa.

“Đúng rồi, Tiêu ca ca.” Lúc này, Lạc Nữ Ái bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía Tiêu Thiên, “Tử gia là Tử gia địa giới nào trong thế giới giới vực nào, Tuyết gia lại là Tuyết gia nào?”

“Dựa theo tình báo ban đầu, người ra tay có lẽ là thế lực thế giới giới vực trung vị đỉnh cao, thậm chí có thể còn là thế lực thế giới giới vực thượng vị.

Câu hỏi này của Lạc Nữ Ái đã khiến Tiêu Thiên bối rối.

Tiêu Thiên trầm mặc một lát, rồi nghiêm túc nói: “Chính là Tử gia hậu duệ Nhân hoàng, còn có Tuyết gia có quan hệ thân thiết với bọn họ.”

“……” Lạc Nữ Ái yên lặng, nhịn không được mà ôm lấy mặt.

“Sao vậy, chẳng lẽ rất khó tìm à?” Tử Nhược Yên nhìn bộ dạng này của Lạc Nữ Ái, liền mở miệng hỏi, “Có cái danh là hậu duệ

Nhân hoàng, Tử gia này có lẽ rất dễ tìm chứ?"

"Đại Viêm Nữ Đế bệ hạ à, ngài có thể không biết, ở Nguyên Thủy ma quốc có tới mười bảy nhà là Tử gia hậu duệ Nhân hoàng lận." Lúc này. Lão Nhất canh giữ ngay cửa viện, bỗng lên tiếng.

Tử Nhược Yên không thể tin nổi, nhìn về phía Lão Nhất: "???"

Lão Nhị ở bên cạnh cũng tiếp lời: "Ở thời đại đã qua đó, có rất nhiều chuyện đều di thất nhưng có một chuyện mà trăm tộc đều biết đến, đó là Nhân hoàng bác ái, cưới ba ngàn người vợ, người nào người nấy dung mạo xinh đẹp như hoa, khuynh quốc khuynh thành."

Tiêu Thiên vô cùng chấn động: "???"

Lão Tam ở bên cạnh, lần nữa lên tiếng: "Mà ba ngàn thê tử này của Nhân hoàng, mỗi vị đều có hơn mười người con nối dõi."

"Cho nên……" Lạc Nữ Ái ngẩng đầu lên, nhìn Tiêu Thiên với vẻ mặt bất lực, "Mỗi thế giới giới vực, Tử gia hậu duệ Nhân hoàng đường đường chính chính, không có hơn một trăm nhà thì cũng có hơn vài chục nhà."

"Mà Tuyết gia, nếu đoán không sau, có lẽ chính là Đại Đức Đế, một trong bốn vị Đế dưới trướng của Nhân hoàng."

"Dưới trường Nhân hoàng, từng người đều noi gương ông, có vô số người nối dõi, cho nên Tuyết gia hậu duệ Đại Đức Đế cũng mọc lên như nấm.

Cả người Tiêu Thiên đều ngây ngốc tại chỗ.

Cái gã lưu manh Nhân hoàng này……

Ngươi cũng được ghê đó chứ.

Ở nơi cực kỳ xa xôi.

Bên trong dòng chảy hỗn loạn hư không tối tăm, có một tiểu thiên địa đặc biệt, đang lơ lửng trong đó.

Ngoại giới, sự tồn tại của thế lực các phương, không chế Linh khí hình cung điện, đang lơ lửng bên ngoài.

Nội bộ đang tiến hành thí luyện kích liệt.

Ở bí cảnh này, chính là nơi mà lúc đầu Nhân hoàng, Nhân đế, Nhân tôn cùng nhau chế tạo thành, dùng làm phần thưởng để ban thưởng cho hậu bối rèn luyện.

Sau khi bị các thế lực phát hiện thì bọn họ liên thủ lại chiếm cứ lấy nó, mỗi lần đều sẽ để thế hệ trẻ tuổi tới tham gia thí luyện.

Thu hoạch được bao nhiêu tùy thuộc vào bản lĩnh của mình.

Bên trong bí cảnh.

Một đám người đang vây quanh tấn công kịch liệt một vị nữ tử.

Tuy nhiên, xung quanh người nữ tử này không ngừng phun trào lên sóng nước.

Biển cả như lơ lửng giữa không trung với những đợt sóng dâng cao tận trời.

Mái tóc dài của nữ tử tung bay, toàn thân được phủ đầy thủy quang, cây trường thương trong tay đang nhảy múa.

Bốn phía sóng nước ngập trời, uyển chuyển như hạo đãng trường hà, không ngừng cuốn trôi những khu vực xung quanh.

Những người vây công tới, căn bản không có cách nào tiếp cận được.

Muốn đột phá, gần như là si nhân thuyết mộng vậy.

“Tuyết Như Yên!” Người vây công là một nữ tử nổi danh, nhịn không được la lên, “Nam nhân đó rốt cục có mị lực gì khiến ngươi mê mẩn như bị quỷ ám, đến mức bảo vệ hắn ta như thế hả?”

“Đầu óc của ngươi có vấn đề à, hắn là trượng phu của ta, ta không bảo vệ hắn chẳng lẽ lại bảo vệ cho ngươi chắc.” Tuyết Như Yên cười nhạo, khiêng trường thương, nhìn đối phương với vẻ mặt khinh miệt, “Cứ cho là bảo vệ ngươi đi, dựa vào đâu hả? Ngươi có ‘gậy’ không mà đòi?”

Lời này của Tuyết Như Yên, trực tiếp khiến cho nữ tử kia suýt chết nghẹn.

Người bên cạnh chuyển hướng đầu mâu, quát vào mặt nam nhân đang điên cuồng gặm trái cây ngồi ở phía sau Tuyết Như Yên.

“Tử Đế Tôn, một đại nam nhân như ông, vậy mà lại trốn sau lưng một nữ nhân, ông không thấy xấu hổ à, có thể giữ chút mặt mũi được không?”

“Đó chính là quả Thần Viêm đỏ, một tên Đại đạo băng như ông, ăn khổ như thế làm gì hả?”

Tuyết Như Yên ngưng tụ nước trong trung tâm biển lớn cách đó không xa, lộ ra một đỉnh núi.

Trên đỉnh núi có một gốc cổ mộc cháy đen trụi lủi, bên trên cành cây không có cái gì cả.

Chương 227. Cái gì gọi là dòng dõi tướng thừa

Dưới cây, một người nam nhân mặc trường bào màu đen, có mái tóc dài màu vàng nhạt, con ngươi màu hoàng kim, đang không ngừng lấy quả màu đỏ son từ trong lồng ngực đút vào trong miệng mình.

Nghe thấy tiếng cười nhạo ở phía đối diện, nam nhân phồng má, nước trái cây từ trong miệng phun tung tóe: “Mặt mũi đáng giá mấy đồng hả? Ta chính là không muốn giữ mặt mũi đó, ta chính là muốn ăn bám nữ nhân đó, ngươi làm gì được ta hả?”

“Không phục thì ngươi cũng tìm một người đi!”

“Nếu không phải từ nhỏ lão tử đã bị nhốt bên trong cái mai rùa thì lão tử sớm đã cho đám phế vật các ngươi nổ tung rồi.”

Tử Đế Tôn vừa nói, vừa ngẩng đầu nuốt quả trong miệng xuống, khí cơ thể nội lần nữa tăng lên và cải thiện.

Cảnh giới, lần nữa đột phá.

Một đám người ở phía xa, sắc mặt ngưng trọng nhìn xem Tử Đế Tôn.

Đáng chết, kẻ này thật sự không biết xấu hổ chút nào, kế khích tướng hoàn toàn không dùng được với ông.

Mà tên này rốt cuộc là thể chất chó má gì vậy, không hợp lẽ thường chút nào.

Tiến vào bên trong bí cảnh này, dưới sự trợ giúp của Tuyết

Như Yên, ông ta điên cuồng nuốt chửng những thiên tài địa bảo mà ông tìm được.

Thực lực như thể không có bình cảnh vậy, điên cuồng tăng vọt.

Trước khi tiến vào bí cảnh, đối phương chẳng qua chỉ mới là giới vực cảnh thập nhất giai.

Còn bây giờ, ông đã đẩy mình lên đến ngộ đạo cảnh thập lục giai.

Nếu cứ để cho ông tăng lên như thế, lại còn liên thủ với Tuyết Như Yên, phu thê hợp bích, chẳng phải bọn họ sẽ đi nghênh ngang trong bí cảnh này hay sao?

“Hừ, một đám phế vật bị kiều sinh quán dưỡng.” Tử Đế Tôn cười nhạo, tiếp tục nhét quả vào trong miệng mình, ánh mắt ngưng trọng.

Mạnh hơn, ông nhất định phải mạnh hơn nữa!

Chỉ bằng cách này, vận mệnh mới có thể nằm trong tay mình, mới có thể cứu được phụ mẫu của Tuyết Như Yên.

Mới có thể thoát khỏi sự khống chế của lão biến thái kia, quay về tìm hài tử.

Mặc dù Tuyết Như Yên nhờ Tử Tâm Liên giúp đỡ, nhng ông luôn cảm thấy, dựa vào kẻ khác tuyệt đối không bằng dựa vào chính mình.

“Phu quân……” Tuyết Như Yên cũng quay đầu nhìn xem trượng phu, nắm chặt trường thương trong tay, “Mau mau trưởng thành đi!”

Hiện nay, thế giới giới vực các nơi càng ngày càng hỗn loạn.

“Cũng không biết, bọn trẻ rốt cuộc như thế nào rồi.” Tuyết Như Yên khiêng trường thương, nhìn chằm chằm vào đám người đang hăm he như hổ đói, trong lòng thầm nghĩ.

Hải dương sóng nước ngập trời trong không trung do bà ngưng tụ từ bốn phía, áo choàng màu xanh thẳm tung lên, để lộ ra áo giáp tuyết trắng.

Một mình bà, đứng lặng nơi đây, không có một kẻ nào dám can đảm tiến lên.

……

Cùng lúc đó, vực Nam Hoang, trong cung hoàng thành hoàng triều Đại Viêm.

Tiền viện trong cung Thân Vương, một đám người đều đang trầm mặc.

Ai có thể nghĩ được.

Trở ngại lớn nhất để Tử Nhược Yên tìm được phụ mẫu, vậy mà lại là tiên tổ Nhân hoàng thật giỏi sinh đẻ.

“Thời đại Nhân tộc suy thoái, ý định ban đầu của Nhân hoàng là muốn lưu thêm chút huyết mạch cường đại, sau này trưởng thành rồi, ít nhất còn có thể chống đỡ được một vùng trời.”

“Kết quả cũng không tệ, người nối dõi Nhân hoàng đã xuất hiện rất nhiều cường giải, có thể một mình đảm đương một phía, vì Nhân tộc thời đại đó vẫn còn tương đối suy nhược, che gió che mưa.”

Long Khâu Đạo ở bên cạnh, bỗng nhiên mở miệng, cau mày và không ngừng vỗ mạnh vào đầu: “Lúc đó, người vẫn chưa có danh xưng Nhân hoàng, chỉ là một cường giả tương đối lợi hại ở trong Nhân tộc mà thôi.”

“Cụ thể là đại chiến gì đó, có liên quan tới đại kiếp nạn gì đó?”

“Không nhớ nổi nữa.”

Tiêu Thiên nhìn dáng vẻ của Long Khâu Đạo, tức giận và nói: “Được rồi, đầu của ngươi nếu đã không dùng được nữa thì đừng có đập, đập nát rồi ngươi cũng không nhớ ra đâu.”

“Thật có lỗi, Tiêu đại nhân.” Long Khâu Đạo nhìn Tiêu Thiên hình như sắp nổi giận, bị dọa đến nỗi vội vàng gật đầu đáp.

Bên cạnh, ba nữ thân vệ Ma tộc, nhìn thấy cảnh tượng này thì cảm thấy cũng không phải là ai khác.

Vị Long linh ở trước mắt này vốn có nguồn gốc từ thời đại Nhân hoàng cổ lão, thế mà lại bị Tiêu Thiên khống chế gắt gao.

Trong lòng chỉ có thể cảm khái, vận khí của Tiêu Thiên quả thật là quá may mắn rồi.

Không kể đến việc được di tích Thánh Long nhận chủ, mà điểm kỳ quái hơn chính là để Long khí hộ đế Nhân hoàng tạo ra linh trí nhận cha.

Bọn họ đều không hiểu nổi, nam tử Nhân tộc Tiêu Thiên này, rốt cuộc là điểm nào tốt?

Chẳng qua là được cái đẹp trai, thực lực không tệ, khiến người khác có cảm giác thân thiết, chỉ cần ở bên cạnh hắn sẽ có cảm giác tương đối dễ chịu thôi sao?

“Thái Thượng Hoàng và Thái Hậu, chắc chắn là phải tìm, mặc dù không khác gì mò kim đáy biển nhưng chúng ta có thể cố gắng hết sức để thử.” Lúc này, Chung Dương Minh lần nữa lên tiếng, biểu cảm ngưng trọng.

“Bệ hạ, chuyện gấp gáp nhất trước mắt chính là thủ hộ lĩnh

vực này sắp vỡ vụn, bách tính phải dàn xếp như thế nào đây?”

Chương 228. Phương pháp lén lút chính diện

Trong lúc nhất thời, mọi người trong viện, đều rơi vào trầm mặc.

“Chi bằng, dùng lò luyện chiến tranh, đem mọi người cùng đi?”

“Nhét không hết đâu, mà lại còn chèn chết người đó?”

“Bên trong di tích Thánh Long có thiên địa, có thể dẫn bách tính cùng đi, có điều……” Bên này, Long Khâu Đạo cau mày, “Thời gian chỉ e là có chút không kịp, quá gấp gáp.”

Nghĩ đến đây, Long Khâu Đạo ngẩng đầu nhìn lên trên không: “Thủ hộ lĩnh vực này, đại khái mấy ngày sẽ bị vỡ vụn.”

“Long Khâu tiền bối, thật sự không có biện pháp khác sao?” Tử Nhược Yên nhìn đối phương với vẻ mặt nặng nề, công phu mấy ngày, thời gian quá gấp gáp rồi.

“Đợi một chút, ta có biện pháp!” Tiêu Thiên vỗ đùi, bỗng nhiên đứng dậy.

Tử Nhược Yên khẽ nhíu mày, nhìn Tiêu Thiên: “Tiêu lang quân, thương thế của chàng hao tổn, hẳn là vẫn chưa khôi phục.”

“Nếu không được thì chúng ta lại nghĩ biện pháp khác, chàng không cần vội vàng hành động khiến bản thân bị tổn thương.”

Tiêu Thiên nhìn về phía Tử Nhược Yên, liếc thấy sự lo lắng trong mắt đối phương, bỗng nhiên cười lên: “Bệ hạ đang lo lắng

cho ta à?”

“Trẫm……” Tử Nhược Yên muốn nói lại nhưng thôi, bỗng nhiên nàng liếc nhìn Lạc Nữ Ái ở bên cạnh, hai mắt đang tỏa ánh sáng.

“Tiêu ca ca, Nữ Đế Đại Viêm chỉ biết lo lắng cho bách tính, làm sao có thể lo lắng cho……ô ố……” Lạc Nữ Ái chen vào nhưng bị Tử Nhược Yên cưỡng ép ngăn không cho nói tiếp.

Tử Nhược Yên ôm chặt lấy Lạc Nữ Ái, nghiêm túc nhìn Tiêu Thiên: “Trẫm cũng không phải là lo lắng, mà là……”

“Không nỡ!”

Đồng tử của Tiêu Thiên run rẩy, hắn hít một hơi thật sâu.

Vị Nữ Đế thỉnh thoảng kiêu ngạo này, lại tới lúc bá đạo cứng rắn thả thính?

“Ồ?” Lạc Nữ Ái cũng kinh ngạc nhìn Tử Nhược Yên, mất một lúc sau, liền giãy dụa kịch liệt, “Uh ô ô! Ô ô! Ô ưm ưm ô ô!”

Đáng tiếc, Lạc Nữ Ái hai tay lắc lư, một mực bị Tử Nhược Yên che miệng, không nói ra lời nào.

“Yên tâm đi, ta chỉ đưa ra chủ ý thôi, người cầm công cụ ra tay chủ yếu vẫn là Long Khâu Đạo.” Tiêu Thiên chỉ tay về phía lão đầu bên cạnh.

Đúng vậy!

Tuy Long Khâu Đạo chỉ là Long Linh nhưng có lẽ thực lực của ông vẫn rất mạnh, cho dù ký ức có chỗ thiếu hụt nhưng học thức còn uyên bác hơn họ nhiều.

Nếu Tiêu Thiên đã nghĩ đến cách để Long Khâu Đạo hỗ trợ, vậy hẳn là có thể làm được.

“Thế đành làm phiền Long Khâu tiền bối.” Tử Nhược Yên trịnh trọng nhìn Long Khâu Đạo: “Mong tiền bối hỗ trợ trông nom Tiêu lang quân, đừng để hắn hành sự lỗ mãng.”

“...” Long Khâu Đạo nở nụ cười, gật đầu với Tử Nhược Yên: “Người là một trong những hậu duệ của Nhân Hoàng, thức tỉnh huyết mạch Đế Hoàng Nhân tộc chính thống, có tư thái của Nhân Hoàng đương thời, không cần khách khí với lão già này như vậy.”

“Dù sao ngài cũng là trưởng giả, không cần từ chối đâu ạ.” Tử Nhược Yên lắc đầu, chân thành nói với Long Khâu Đạo: “Xin nhờ ngài chăm sóc Tiêu lang quân.”

“Yên... yên tâm đi.” Long Khâu Đạo gật đầu.

“Vậy ta đi đây!” Chào hỏi xong, Tiêu Thiên chuẩn bị đưa Long Khâu Đạo rời đi, trước khi đi còn căn dặn Tiêu Ngư Nhi: “Ở lại chơi đùa bên cạnh các mẹ của con đấy, cha đi làm chính sự đây.”

“Vâng ạ!!” Tiêu Ngư Nhi gật đầu nhỏ.

Tiêu Thiên dẫn theo Long Khâu Đạo vội vã rời khỏi cung Thân Vương.

Mãi đến khi hắn hoàn toàn mất hút, Tử Nhược Yên mới buông lỏng Lạc Nữ Ái ra.

“Ngươi chơi xấu!” Lạc Nữ Ái trừng mắt Tử Nhược Yên, hết sức tức giận.

Tử Nhược Yên cười khẽ, tự châm trà cho mình: “Sao có thể gọi là chơi xấu được, cạnh tranh công bằng, vô cùng hợp lý mà.”

Lạc Nữ Ái hừ nhẹ, cầm lấy cái bát Tiêu Thiên vừa ăn qua khoe khoang với Tử Nhược Yên.

“Ngây thơ...” Tử Nhược Yên lắc đầu rồi nhìn sang Chung

Dương Minh: “Mặc kệ Tiêu lang quân nghĩ ra biện pháp gì, hết thảy cứ bố trí như cũ, tận lực sắp xếp bách tính thu dọn hành lý để tiến vào kiến trúc được trận pháp gia cố.”

“Bệ hạ yên tâm, những chuyện này vẫn đang tiến hành, không hề ngơi nghỉ.” Chung Dương Minh chắp tay đáp lời.

Lạc Nữ Ái bên cạnh lại có chút bận lòng: “Không biết rốt cuộc Tiêu ca ca nghĩ được biện pháp gì, chắc sẽ không có chuyện gì đâu nhỉ?”

Nàng chỉ lo Tiêu Thiên khẩu thị tâm phi, tự thiêu đốt mình vì bách tính.

“Sẽ không đâu, ta nhìn ra hắn không nói láo.” Tử Nhược Yên lắc đầu, nhớ tới ánh mắt của Tiêu Thiên: “Hắn nói sẽ không thiêu đốt mình và sử dụng cấm thuật, vậy sẽ không có chuyện gì.”

“Bây giờ nghĩ lại một chút, Tiêu ca ca quả là lợi hại, là thể tu nhưng lại có thực lực mạnh mẽ đến thế, cũng không biết đến tột cùng hắn lợi hại tới cỡ nào.” Lạc Nữ Ái chậc chậc, đưa ra suy đoán.

Tử Nhược Yên ngẫm nghĩ: “Hẳn là mạnh hơn Tử Tâm Liên kia kha khá, nếu không cũng chẳng thể kết liễu bà ta.”

“Nghe nói một số thiên tài địa bảo có hiệu quả thần kỳ, thực sự có thể giúp thể tu phá vỡ cực hạn, chiến lực mạnh nhất có thể ngang với Nhập Đạo cảnh thập thất giai.” Nữ thân vệ Lão Nhất bên kia lên tiếng, kể rõ những chuyện bản thân nắm được.

Chương 229. Phương pháp lén lút chính diện 2

Bình thường nàng yêu thích đọc sách nên biết không ít chuyện.

“Có điều, ắt hẳn Tiêu Thân Vương không có cách tiến thêm một bước, thể tu có tính bài xích thiên địa nhất định, khó mà cảm ngộ đại đạo thiên địa, đây chính nguyên nhân bọn họ không thể tăng cảnh giới.”

“Trừ phi có thể tìm ra thiên tài địa bảo mạnh mẽ hơn để xem có thể trợ giúp hắn phá vỡ cực hạn lần nữa hay không.”

Nghe Lão Nhất nói xong, Lạc Nữ Ái vỗ ngực bôm bốp, giống như núi non hùng vĩ đang rung chuyển: “Bản Đế thiên tư trác tuyệt, đến lúc đó đột phá ràng buộc của nhị thập giai sẽ thay Tiêu ca ca đi tìm loại bảo bối tốt này.”

“Để hắn thành công phá vỡ cực hạn tự thân, làm thể tu đầu tiên của thế giới giới vực chư thiên này.”

Tử Nhược Yên thổi nhẹ vào chung trà rồi nhấp một ngụm: “Thôi đi, với đầu óc của ngươi, trẫm thực sự lo ngươi không tìm được bảo bối, kết quả còn kéo cả chính mình vào.”

“Việc này vẫn để trẫm thì hơn.”

Lạc Nữ Ái híp mắt nhìn Tử Nhược Yên, nghiến răng nghiến lợi: “Có thể đừng nói đến đầu óc không hả?”

“Vậy à?” Tử Nhược Yên đặt chung trà xuống, nghiêng đầu nhìn Lạc Nữ Ái: “Vậy nên nói gì, một đứa ngốc treo trên cổ chắc?”

“A a, ngươi cái đồ bánh bao nhỏ, ta liều mạng với ngươi.”

Hai vị Nữ Đế lại ra tay đánh nhau trước sân, bên này hai tay như kiếm động, bên kia chân dài như roi đánh tới.

Còn Tiêu Ngư Nhi thì bày ra vẻ khổ sở.

Sao hai vị nương thích đánh nhau thế nhỉ?

“Kỹ năng chiến đấu của bệ hạ càng ngày càng tinh xảo rồi.” Lưu Diễm tựa vào cửa viện, yên lặng bình luận.

Ba nữ thân vệ cũng là lặng lẽ gật đầu: “Nữ Đế đại nhân nhà bọn ta cũng tiến bộ thần tốc.”

Mà Chung Dương Minh đã sớm lẳng lặng chuồn đi, rời xa trận phong ba bão táp này.

“... Mệt quá đi.” Chung Linh vẫn cay đắng đứng trong góc như cọc gỗ, nhìn hai vị Nữ Đế đánh nhau giải sầu.

Phía khác.

Tiêu Thiên đã dẫn Long Khâu Đạo đi tới cổng kho tàng trong cung.

Thân là trượng phu của Nữ Đế Đại Viêm, Thiên Tôn Chí Thiện bám váy danh chấn hoàng thành.

Đương nhiên là người quản lý quyền lực tài chính trong nhà.

Mở cửa kho tàng ra, Tiêu Thiên đi vào chỗ sâu nhất.

“Không ngờ vậy mà lại sử dụng thế này.” Đưa Long Khâu Đạo vào sâu bên trong kho tàng, Tiêu Thiên nhìn chiếc tủ kim loại trước mặt, không nhịn được cảm khái.

Long Khâu Đạo bên cạnh đầy tò mò, ông chưa từng thấy qua

vật này bao giờ: “Tiêu đại nhân, đây là gì?”

“Kho vũ khí bọc thép cá nhân.” Tiêu Thiên nói đến đây, kế đó nhấn mạnh âm giọng: “Bản đặc biệt của tông sư.”

“Hả?” Long Khâu Đạo mờ mịt, đây vẫn là lần đầu tiên ông nghe nói đến thứ này.

Lúc bấy giờ, Tiêu Thiên vươn tay ra, đặt lên trên đó.

Phút chốc, bề mặt của kho vũ khí lóe sáng, nhận dạng vân tay của hắn.

Xùy...

Song song với âm thanh phun khí, kho vũ khí trước mắt từ từ mở ra, để lộ những gì bên trong.

Ánh sáng u lam lạnh lẽo tỏa sáng, chính giữa có một bộ giáp kim loại màu vàng.

Toàn bộ áo giáp bọc thép màu vàng chói lọi mang lại cho Long Khâu Đạo một loại mỹ cảm độc đáo và quyền lực.

Cảm giác ập đến trực diện, khí tức hung bạo như thể bản thân sắp bị nghiền nát.

Đặc biệt là mặt nạ quỷ vàng kim của bộ mũ giáp đó, vừa dữ tợn lại vừa thần bí.

Bên cạnh bộ giáp bọc thép màu vàng thô dày cuồng bạo, cánh cửa tủ kim loại kỳ lạ bật mở, bên trong trống rỗng, chỉ có dòng điện dâng trào.

Dòng điện dẫn ra một thanh kiếm trắng và một cây đao đen.

Trên thân kiếm khắc rõ bốn chữ “Nhất kiến sinh tài”.

Trên thân đao thì khắc bốn chữ "Thiên hạ thái bình".

"Đây là vũ khí của ta, Hắc Bạch Vô Thường." Tiêu Thiên thấy Long Khâu Đạo tò mò nhìn đao kiếm bèn cười giải thích.

Đồng thời, hắn vươn tay ra, một tay nắm lấy đao Vô Thường, bỗng chốc bộc phát sức mạnh siết chặt.

Hoàn hảo, không chút tổn hại!

Hắn kéo nhẹ thân đao, lưỡi đao xẹt qua đến đâu, không gian nơi đó lập tức bị cắt ra dễ như trở bàn tay.

"Không tệ, bước tiếp theo chính là làm việc thôi." Tiêu Thiên ngoắc tay, vỏ đao trong kho vũ khí bị dẫn dắt đến.

Thu đao vào vỏ, Tiêu Thiên đóng cửa kho vũ khí và dẫn Long Khâu Đạo ra ngoài.

Long Khâu Đạo đi ba bước rồi quay đầu lại nhìn không gian khép kín lại kia, líu lưỡi không thôi.

Đao này quá đáng sợ!

"Tiêu đại nhân đã lấy vũ khí nhưng tại sao không mặc bộ giáp chiến đấu đó vậy?" Đợi đến lúc ra khỏi kho tàng, Long Khâu Đạo bỗng nhiên kịp phản ứng.

"Chúng ta đi giải quyết vấn đề an toàn của bách tính chứ không phải đi đánh nhau, mặc thứ đó vào làm gì." Tiêu Thiên nói đến đây, chợt nghiêm túc uốn nắn sai lầm của Long Khâu Đạo: "Còn nữa, đó là trang phục sát thủ trước đây của ta, không phải áo giáp chiến đấu gì hết."

"Trang phục sát thủ?" Long Khâu Đạo hết sức khiếp sợ, nhớ tới áo giáp bọc thép màu vàng từ trên xuống dưới kia: "Tiêu đại nhân, trang phục sát thủ bắt mắt như vậy, sao ngài lẻn vào ám sát

được thế?”

Chương 230. Người vẫn không thể thành thật

Tiêu Thiên ngẫm nghĩ, trả lời: “Ta có một người bạn, trước kia cũng thành thành thật thật lén lút, ẩn giấu tung tích.”

“Nhưng bởi vậy mà hắn bị người ta đặt cho mấy danh hiệu kỳ quái như Sát Lục Phân Vương, Sát thủ gầm giường, Cái bóng trong tủ.”

“Thế nên ta lấy đó làm gương, đổi thành phương thức lén lút khác.”

“Phương pháp lén lút chính diện!”

“Mặc trang phục sát thủ ngầu lòi này vào, đeo mặt nạ lên, sau đó giết hết người, chẳng phải chính là một lần lén lút hoàn mỹ đấy phỏng?”

Nói đến đây, Tiêu Thiên bật ngón cái lên với Long Khâu Đạo, mặt mày đầy tự hào.

“Cho nên, danh hiệu của ta là Diêm Vương!”

Long Khâu Đạo nhìn Tiêu Thiên hồi lâu, sau đó nâng tay lên vỗ nhẹ.

Có bệnh không thế?

Hình như hắn không có bệnh gì cả.

???

Tiêu Thiên dẫn theo Long Khâu Đạo thành thành thật thật rời khỏi thủ hộ lĩnh vực từ cửa phía bắc.

Hắn lo nếu mình xông ra sẽ làm cho bản thân lĩnh vực bắt đầu sụp đổ và nhanh chóng biến mất.

“Tiêu đại nhân, ngài dự định xử lý vấn đề này thế nào.” Long Khâu Đạo đi bên cạnh Tiêu Thiên, tò mò hỏi thăm.

“Ngươi không đủ thời gian, có phải có quá nhiều người nên không thể chứa hết đúng không?” Tiêu Thiên đưa Long Khâu Đạo chậm rãi bay lên, vừa thưởng thức phong cảnh vừa hỏi.

Long Khâu Đạo gật đầu: “Những bách tính này quá yếu ớt, nếu kéo số lượng lớn vào di tích Thánh Long, chấn động không gian sẽ nghiền nát bọn họ, gây ra tử thương vô số.”

“Nhưng, nếu kéo bọn họ vào thiên địa bên trong di tích một cách nhẹ nhàng thì phải phí mất hơn mười ngày, không kịp.”

Lúc này, họ đã rời khỏi thủ hộ lĩnh vực, đi tới địa giới vực bên ngoài vực Nam Hoang vắng vẻ hoang vu.

Tiêu Thiên giơ đao Vô Thường trong tay lên vạch nhẹ, không gian phía trước bị cắt ra trong chớp mắt: “Vậy ta chém không gian trong phạm vi thủ hộ lĩnh vực này ra, ngươi có thể đưa họ thẳng vào trong di tích được không?”

“Chuyện này ...” Long Khâu Đạo khẽ giật mình, lập tức bừng tỉnh: “Đương nhiên là có thể, cắt ra không gian lớn như thế, tổng thể còn rất vững chắc, chuyện kéo người thẳng vào di tích Thánh Long tuyệt đối không thành vấn đề.”

“Vậy thì bắt đầu đi!” Tiêu Thiên nhếch miệng cười thình lình nhấc đao Vô Thường lên, tiến tới chém một nhát, phía trước bị cắt ra một khe hở ngay tức khắc, kế đó không ngừng trải rộng.

Thứ trong khe nứt không gian tuôn ra đã không phải dòng chảy hỗn loạn trong không gian nữa mà là dòng chảy hỗn loạn trong hư không.

Nhát đao kia của Tiêu Thiên đã mở ngực mổ bụng thế giới giới vực của vực Nam Hoang, từ đó xé ra lỗ hổng.

Mà hắn cũng bùng lên tốc độ, kéo theo đao Vô Thường tiến hành vung chém chuẩn chỉnh không gì bằng.

Theo ý Tiêu Thiên, hắn dự định cắt ra khu vực không gian hình vuông và đóng gói toàn bộ vào di tích Thánh Long.

Thiên địa bên trong di tích Thánh Long không phải loại thế giới rách nát này của vực Nam Hoang.

"Cứu được nhiều như vậy bách tính." Tiêu Thiên cắt mở không gian, nhìn đao Vô Thường trong tay, cực kỳ hí hửng.

Lần nữa vận dụng cây đao này nhưng không phải dùng để giết chóc.

Ngược lại là cứu vớt tính mạng người khác, đây mới việc hắn luôn muốn làm.

Làm người tốt, làm người lương thiện.

Có thể cứu được một mạng người chính là chuyện rất vui vẻ.

Huống chi là cứu được nhiều người, vô số gia đình thế này.

Gia đình...

"Ể?" Tiêu Thiên cắt ra được một nửa thì bất chợt nhớ tới điều gì đó: "Hiện tại, đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các xem như nơi vô chủ nhỉ."

"Bây giờ, nếu bách tính bị bắt đến Thánh Long thủ hộ lĩnh vực

này có thể trở lại quê hương của mình, chẳng phải sẽ rất vui ư?"

Long Khâu Đạo đi theo bên cạnh nghe Tiêu Thiên nói vậy biểu, vẻ mặt ngưng trọng: "Tiêu đại nhân, không lẽ ngài..."

"Lãnh thổ của đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các cũng cắt luôn, thế có chứa nổi chưa?" Tiêu Thiên nhìn Long Khâu Đạo bằng ánh mắt sáng rực.

Long Khâu Đạo co giật khóe miệng, rất lâu sau mới đáp lời: "Tiêu đại nhân, vực Song Cực bên kia là thế giới giới vực bình thường, chỉ sợ cắt chém không gian khó hơn nơi này gấp trăm lần."

"Chuyện nhỏ, vậy đến lúc đó ta tăng sức mạnh thêm gấp trăm lần cắt chém chẳng phải là được rồi à?" Tiêu Thiên nói như lẽ dĩ nhiên.

Long Khâu Đạo trầm mặc nhìn Tiêu Thiên rồi thận trọng hỏi: "Tiêu đại nhân, mạo muội hỏi một câu, lẽ nào ngài cắt không gian... chỉ mới dùng một phần trăm sức lực thôi ư?"

"Sao có thể?" Tiêu Thiên lắc đầu.

Thấy Tiêu Thiên phủ nhận, Long Khâu Đạo thở hắt ra.

Cũng may cũng may, tạm thời vẫn chưa đột phá nhận thức của mình.

"Đại khái là năm phần vạn lực lượng đấy." Tiêu Thiên nhắm chừng một chút, bởi vì thân thể hắn vẫn đang không ngừng tăng cường.

Cho nên năm phần vạn lúc này có giá trị bằng mười phần vạn trong quá khứ.

May mà gần đây tốc độ tăng cường thân thể đã hơi chậm lại

một chút.

Bằng không, có trời mới biết mình còn tăng thêm bao nhiêu sức lực nữa.

"..." Bóng dáng Long Khâu Đạo bỗng dưng bắt đầu tan rã, hệt như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Chương 231. Người vẫn không thể thành thật 2

Cuối cùng, nhận thức về thế giới của ông vẫn vỡ nát.

“Long Khâu Đạo, ngươi không sao chứ?” Nhìn dáng vẻ Long Khâu Đạo giống như sắp chết máy, Tiêu Thiên vội đưa tay hợp nhất thân thể đang tứ tán của đối phương: “Ta... Ta đùa với ngươi thôi.”

“Tiêu đại nhân, ngài không cần nói gì cả.” Long Khâu Đạo bình tĩnh lại, thân thể khôi phục, dở khóc dở cười lắc đầu: “Năm phần vạn, ha ha ha... Ha ha ha ha...”

Tiêu Thiên nhìn bộ dạng này của Long Khâu Đạo, hai tay ôm đầu có chút không biết làm sao.

Đây... mình chỉ nói thật thôi mà, sao Long Khâu Đạo hỏng luôn thế nhỉ?

Chém người thì hắn biết nhưng lão nhân này điên rồi thì biết sao giờ?

Hắn không biết gì đâu.

“Chẳng lẽ bởi vì ta quá mạnh nên sau khi ông ta biết đã ghen ghét đến mức nổi điên?” Tiêu Thiên âm thầm suy đoán: “Sau này vẫn đừng nên nói thật thì hơn, ầy...”

“Cuối cùng, nam nhân sẽ dẫn tới đố kỵ.”

Về phần Long Khâu Đạo, rất nhanh ông đã dần dần bình ổn tâm trạng và khôi phục trạng thái rắn chắc ban đầu: “Nhất thời

thất lễ, khiến Tiêu đại nhân chê cười rồi.”

“Ngươi thật sự không sao đó chứ? Khi nãy ta thật sự chỉ đùa với ngươi thôi.”

“Tiêu đại nhân, ta hiểu mà.” Long Khâu Đạo yên lặng gật đầu, sát lại gần Tiêu Thiên thêm chút nữa.

Từ hôm nay trở đi, mình chính là lão quản gia cận thân của Tiêu Thiên.

Ai cũng không thay đổi được.

Nga cả Nhân Hoàng đích thân đến, Long Khâu Đạo ông cũng chỉ có thể là người của Tiêu Thiên.

Không thay đổi!

“Ngươi không sao thì tốt, chúng ta đi tìm Lưu Ngạo Thế và Chu Nhất Tâm trước.” Tiêu Thiên vừa nói vừa vội vã tiến về phía trước.

Long Khâu Đạo không hiểu: “Lại đang làm gì vậy ạ?”

“Vực Nam Hoang vắng vẻ, tất nhiên có thể tùy tiện cắt chém nhưng vực Song Cực không giống vậy, ở đó vẫn còn thế lực khác.”

“Con người ta coi trọng đạo lý nhất, nhằm tránh việc không cẩn thận cắt mất địa bàn của người khác, ta phải tìm hai người địa phương kia tới làm tham mưu.”

Long Khâu Đạo lặng lẽ đi theo sau lưng Tiêu Thiên, không dám lên tiếng.

Không lâu sau.

Trên quảng trường tạm thời dựng lên ngoài hoàng thành trong thủ hộ lĩnh vực.

Tiêu Thiên tìm được Lưu Ngạo Thế và Chu Nhất Tâm ở nơi này, hai vị đã ký kết huyết khế này thành thành thật thật làm việc cho Nữ Đế Tử Nhược Yên, sắp xếp bách tính đến từ đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các.

Tận dụng sức người tối đa.

Hoàng triều Đại Viêm thiếu nhân lực, hai người này lại trở giáo phản bội phe kia trong trận chiến trước đó, ra sức không ít, nên cho bọn họ cơ hội.

Tử Nhược Yên vẫn có chút khí phách ấy.

Hơn nữa, cơ hội nàng cho là thật sự.

Về phần Lưu Ngạo Thế và Chu Nhất Tâm không đi thu xếp bách tính lại đi vào quảng trường tạm thời này, đương nhiên là vì có chuyện xảy ra.

Bên cạnh hai người chính là Tiêu Thiên dẫn theo Long Khâu Đạo tìm tới cửa.

Tiêu Thiên nhìn về phía trước, Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ đang chắp hai tay sau lưng, hai chân bị trói chéo vào nhau, bị treo bên đó trong tư thế cực kỳ xấu hổ.

Bách tính xếp hàng bên dưới phẫn nỗ bất bình cầm các loại vũ khí, sau khi ngâm vào dịch thủy thì cắn răng tung ra một đòn trút giận dưới sự giám sát chăm chú của nhân công.

Nhưng Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ bị treo trên kia đã hai mắt vô hồn, không có bất kỳ phản ứng gì, hệt như cái xác không hồn.

“Đây là linh hồn hỏng mất rồi, người đã không còn nhưng cơ thể vẫn sống.” Nhận được báo cáo, Lưu Ngạo Thế tới điều tra tình hình quay sang giải thích với Tiêu Thiên bên cạnh.

Tiêu Thiên thở dài: “Xem ra bọn hắn vẫn không thể nhận thức được lỗi lầm của mình, thậm chí dùng đến cả phương thức làm vỡ linh hồn như vậy để gửi tiếng gầm thét thầm lặng cuối cùng tới ta.”

“Cũng coi là như hán tử, thả xuống nhập thổ vi an đi.”

Chu Nhất Tâm cạnh đó gật đầu: “Vâng ạ.”

“Đúng rồi, sao chúng lại bị trói thành như thế?” Tiêu Thiên có chút tò mò: “Ai làm vậy?”

“Là Chung thừa tướng phân phó ạ.”

Tiêu Thiên trừng lớn hai mắt, hết sức chấn động: “Chung tướng quân... ngài đây là...”

???

Tiêu Thiên đứng tại chỗ, nhìn Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ được thả xuống.

Mấy vị quan viên của hoàng triều Đại Viêm ở bên cạnh, lại giải thích lý do cho những bách tính kia.

“Ngươi qua đây đi.” Lúc này Tiêu Thiên đột nhiên vẫy tay với người bên cạnh.

Một quan viên Hộ Bộ đứng bên cạnh lập tức bước lên phía trước, nhìn Tiêu Thiên với vẻ mặt háo hức: “Thân Vương đại nhân, ngài có gì dặn dò?”

Bây giờ, có thể nói Tiêu Thiên là một anh hùng xứng danh trong lòng người dân của hoàng triều Đại Viên.

Ai mà không cung kính, tôn trọng hắn từ tận đáy lòng?

“Lúc nãy bổn vương suy nghĩ, quyết định xây dựng một lăng

mộ tốt hơn cho Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ."

"Tấm bia mộ kia cần phải đủ lớn để ghi lại những gì hai người họ đã làm với giọng điệu phê phán."

"Đông Phương Cao Huyền lấy danh nghĩa đã nhận tội, còn Chu Thiên Cơ thì tự mình kiểm điểm để đặt tên đi."

Chương 232. Nhạc phụ đại nhân có coi thường ta không?

“Ngoài ra, chúng ta phải dùng vật liệu tốt để đúc tượng của họ, để những bách tính chưa trút giận, chưa trả thù bọn họ có thể tiếp tục trút giận, trả thù.

“Không còn cách nào, bọn hắn vẫn trả xong tội lỗi của mình, con đường cải tạo thay đổi bản thân vẫn chưa đi hết.”

Tiêu Thiên lộ ra vẻ mặt thương cảm: “Mang theo tội nghiệp nặng như vậy nhập luân hồi, đầu thai chuyển kiếp chỉ sợ phải trở thành heo chó, bổn vương thật sự không nhẫn tâm.”

“Đây là điều duy nhất ta có thể làm cho họ, nếu như hai người bọn hắn dưới hoàng tuyền biết được, có lẽ sẽ vô cùng cảm động đúng không.”

Ban đầu vị quan viên này nghe Tiêu Thiên muốn xây một ngôi mộ lớn, dựng bia tạc tượng cho bọn họ còn cảm thấy không hiểu.

Nhưng khi nghe đến đoạn sau, hai mắt hắn phát sáng.

Cao!

Thân Vương đại nhân, chiêu này thật tuyệt.

“Thân Vương đại nhân, hạ quan sẽ đi sắp xếp ngay.” Vị quan viên này hưng phấn trả lời, quay đầu chạy đi ngay.

Tiêu Thiên hài lòng gật đầu, hắn nói với Lưu Ngạo Thế và Long Khâu Đạo: “Thấy chưa vậy, làm việc tốt làm việc thiện, sẽ khiến người ta cảm thấy tâm trạng vui vẻ.”

“Các ngươi xem, hắn ta cười vui vẻ biết mấy.”

Sắc mặt Long Khâu Đạo thản nhiên, ông mỉm cười: “Tiêu đại nhân, ngài nói đúng lắm.”

Lưu Ngạo Thế lau mồ hôi trên trán, vô cùng đồng tình với hoàng đế tiền nhiệm Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ.

Chọc ai không tốt, lại chọc phải vị gia này.

Giờ thì hay chưa, chết rồi cũng không cho ngươi yên ổn.

Còn liên mồm nói suy nghĩ vì ngươi!

Nhưng những lời Tiêu Thiên nói, ngươi ngẫm nghĩ lại, hình như cũng có chút đạo lý.

Mà Chu Nhất Tâm cũng trở về với vẻ mặt kỳ lạ.

Quan viên Hộ Bộ đã dẫn Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ đi từ chỗ hắn, đồng thời nói cho hắn nghe chủ ý tuyệt vời của Tiêu Thân Vương.

Đối với chuyện này, Chu Nhất Tâm chỉ có thể cảm khái.

Các chủ, không phải ngài đáng bị như vậy sao?

“Được rồi, nên nói chuyện chính bổn vương tìm các ngươi.” Tiêu Thiên nhìn hai người, nói rõ lý do mình đến đây.

Sau khi nói xong, Tiêu Thiên đặc biệt căn dặn: “Sau khi chuyện này xong xuôi, các ngươi phải nhớ kỹ, người đóng góp nhiều nhất là Long Khâu Đạo, không thể nói là ta làm.”

“Nếu không thì, bệ hạ nhất định sẽ lo lắng ta lại làm chuyện có hại cho sức khỏe, cho dù ta có giải thích, e rằng nàng ấy cũng sẽ cho rằng ta đang kiếm cớ.”

“Thời buổi này nói thật lòng, có rủi ro.”

Tiêu Thiên nói đến đây, hắn lẳng lặng nhìn Long Khâu Đạo ở bên cạnh.

Còn không phải sao, lúc nãy suýt chút làm hỏng một người.

Lưu Ngạo Thế và Chu Nhất Tâm nhìn nhau, phải mất một lúc lâu mới bình tĩnh lại được.

“Tiêu Thần Vương, thật sự có thể làm được loại chuyện này sao?” Chu Nhất Tâm hơi do dự, hắn biết biết thực lực của Tiêu Thiên rất mạnh nhưng muốn làm được chuyện này, chỉ sợ là không thể được.

Lưu Ngạo Thế cũng đang suy nghĩ, có phải Tiêu Thần Vương suy nghĩ nhiều quá rồi không: “Tiêu Thần Vương, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút, lỡ như bị cuốn vào trong không gian vỡ vụn thì không phải chuyện giỡn chơi đâu.”

....

Một lát sau.

Trong vực Nam Hoang, Lưu Ngạo Thế và Chu Nhất Tâm há hốc mồm, con ngươi suýt chút nữa nhảy ra ngoài.

Hai người ngạc nhiên hoảng sợ nhìn Tiêu Thiên cầm một con đao màu đen, cắt không gian thành từng khoảng bằng phẳng gọn gàng giống như cắt đậu hũ.

“Long Khâu Đạo, lên!” Tiêu Thiên vung tay, lấy di tích Thánh Long ra khỏi không gian hệ thống.

Long Khâu Đạo gật đầu, trên người ông tỏa ra ánh kim quang, ông khống chế lực kéo hiện ra trong di tích Thánh Long.

Tất cả mọi người trong thủ hộ lĩnh vực đều cảm nhận được

trời đất dường như đang rung chuyển.

Một cảm giác chóng mặt buồn nôn tràn ngập trong cơ thể nhưng lại biến mất rất nhanh, giống như ảo giác vậy.

Sau đó, tất cả mọi người trong thủ hộ lĩnh vực đều bận rộn làm việc của mình, cũng không quản nhiều nữa.

Nhưng trong vực Nam Hoang, một khoảng trống vuông vắn xuất hiện trước mặt bọn hắn.

Lưu Ngạo Thế và Chu Nhất Tâm ngạc nhiên hoảng sợ nhìn phạm vi hư không trước mặt, giống như hoàn toàn bị tách rời.

Tiêu Thiên thật sự đã cắt khoảng không gian trong phạm vi thủ hộ lĩnh vực, rồi đóng gói mang về.

“Huynh trưởng... Đệ sẽ kế thừa di chí của huynh, bảo vệ bách tính thật tốt, đi theo vị Tiêu Thân Vương này đến một tương lai mới.” Khóe miệng Lưu Ngạo Thế giật giật, thầm thì trong lòng.

Chu Nhất Tâm lại ôm mặt, run lẩy bẩy: “Lúc nãy ta đang tự tìm chết à, vậy mà ta còn cãi lại, ta sẽ không bị đánh chết chứ?”

Lúc này, hai người lơ lửng bên cạnh Tiêu Thiên giống như hai con chim cút nhỏ.

“Long Khâu Đạo, ông thu hai người này vào di tích Thánh Long trước đi, chúng ta đến vực Song Cực!” Sau khi Tiêu Thiên dặn dò xong, hắn đã nôn nóng muốn hành động.

Long Khâu Đạo thành thành thật làm theo mệnh lệnh của Tiêu Thiên, sau khi thu hai người vào thì ông cũng tự mình dung nhập vào di tích Thánh Long, để đối phương mang đi.

Sau khi Tiêu Thiên cất di tích Thánh Long vào trong không gian hệ thống, hắn nhìn quanh rồi đột nhiên toét miệng cười.

Chương 233. Nhạc phụ đại nhân có coi thường ta không? 2

“Lần này thì thú vị rồi!”

Sau khi Tiêu Thiên dứt lời, cơ thể của hắn đột nhiên biến mất tại chỗ.

Một lát sau khi Tiêu Thiên tăng nhanh tốc nộ, không gian nơi hắn vừa mới lơ lửng lúc nãy mới bị sụp đổ vỡ vụn vì sức mạnh phản lại.

Tiêu Thiên tăng nhanh tốc độ, hắn gần như vượt qua toàn bộ vực Nam Hoang trong nháy mắt, đến gần rào chắn thế giới giới vực.

Sau đó, hắn đâm đầu vào đó.

Rầm.

Giống như bị ép ra khỏi một quả bóng hình tròn khổng lồ, Tiêu Thiên xuất hiện trong hư không, phá vỡ dòng chảy hỗn loạn trong không gian, phóng thẳng về phía trước.

Ở nơi xa hơn, cũng có một quả bong bóng hỗn loạn trôi nổi ở đó, bong bóng trong thế giới giới vực của vực Nam Hoang rõ ràng nhỏ nứt nát nhiều hơn.

Đồng thời, chúng chậm rãi xoay tròn quanh quả bong bong hỗn loạn lớn hơn.

Nơi có bong bóng của rào chắn thế giới giới vực lớn hơn, chính là vực Song Cực.

Tiêu Thiên tìm được điểm đột phá, lao đầu vào vực Song Cực, sau đó hắn thả Long Khâu Đạo, Lưu Ngạo Thế và Chu Nhất Tâm ra.

Lưu Ngạo Thế và Chu Nhất Tâm nhìn thấy vực Song Cực quen thuộc, bọn hắn nghi ngờ nhân sinh.

Mới trong thời gian một chén trà, đã đến nơi rồi?

Nhưng bọn hắn lại không biết Tiêu Thiên đã cố gắng khống chế tốc độ, tránh tạo ra sự phá hoại và động tĩnh quá lớn.

“Các ngươi phụ trách cung cấp tin tức, ta phụ trách cắt ra, Long Khâu Đạo phụ trách thu vào trong di tích.” Tiêu Thiên cầm đao Vô Thường, bắt đầu bận rộn làm việc.

Nửa canh giờ sau.

Với sự giúp đỡ cung cấp tin tức của Lưu Ngạo Thế và Chu Nhất Tâm, Tiêu Thiên đã tiến hành cắt đôi đế quốc Đông Viêm và Chu Thiên Cơ một cách chuẩn xác.

Sau đó, Tiêu Thiên cắt toàn bộ khu vực lãnh thổ của đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ Các mang đi.

Sau khi Tiêu Thiên rời đi, hắn hoàn toàn không để ý.

Nhìn ra phía xa xa của vực Song Cực giống như bong bóng ở đằng sau, khoảng không gian ở giữa đã hoàn toàn trống rỗng.

Biến thành bánh donut!

“Chuyện tiếp theo chính là tìm tung tích của nhạc phụ nhạc mẫu.” Tiêu Thiên hài lòng nhìn kiệt tác của mình, hắn nghĩ ngợi rồi đột nhiên có chút lo lắng, “Đợi chút, bọn họ sẽ không chê bai ta đúng không?”

“Dù sao ta cũng là tên ở rể, một tên ăn cơm mềm.”

“Ngoài việc chém người thì chỉ có tấm lòng lương thiện này có thể lấy ra được thôi.”

“Khai quốc hoàng đế giống như nhạc phụ đại nhân, một nam nhân giống như nhân vật chính của tiểu thuyết, ông ấy có coi thường ta không?”

Tiêu Thiên chìm vào trong sự khổ não.

Làm sao đây?

“Mặc kệ đi, đến lúc đó rồi tính.” Tiêu Thiên không nghĩ nữa, hắn lao đầu vào trong di tích Thánh Long lơ lửng trong hư không, đi báo tin tốt cho Tử Nhược Yên.

Lần này, không cần phải lo lắng sự an toàn của bách tính nữa.

....

Nơi xa xôi, Tử Đế Tôn núp sau lưng nương tử Tuyết Như Yên của mình, không nhịn được mà hắt xì một cái.

“Lạ thật, ai đang nhớ mình vậy?” Tử Đế Tôn xoa xoa mũi, tiếp tục ôm linh quả to bằng cái đầu và cắn mạnh.

Cung Thân Vương, Tử Nhược Tên đang thở hổn hển, ngồi ở đó không muốn nói chuyện nữa.

Mệt quá rồi!

“Sữa bò” Lạc Nữ Ái rõ ràng vẫn tràn đầy năng lượng, một khi đánh nhau thì không chịu ngừng lại.

Đặc biệt là bản thân đánh đối phương càng đau thì lại càng hứng thú với đối phương, nàng không thể thoát ra khỏi tâm trạng chiến đấu điên cuồng.

Tử Nhược Yên nhớ lại cảnh tượng kề vai sát cánh lúc trước,

đương nhiên cảm thấy người như Lạc Nữ Ái, cũng được xem là một chiến hữu đáng tin cậy.

Nhưng khi đối phương là đối thủ, cảm giác này lại không tốt đẹp cho lắm.

Đặc biệt là hôm nay cô nàng này thật sự quá khó đối phó.

“Ha ha ha ha, thật sự đánh đã quá đi.” Lạc Nữ Ái chống nạnh đứng đó, vô cùng thoải mái mà ngẩng đầu cười lớn.

Tử Nhược Yên lau trán, hất những giọt mồ hôi đi, nàng bất lực lắc đầu.

Lúc này, Lạc Nữ Ái nhìn Tử Nhược Yên, đột nhiên mở miệng: “Ta có thể đoán đại khái cách của Tiêu ca ca, chắc chàng ấy đã đi thử xem mấy ngày này di tích Thánh Long có thể mang đi bao nhiêu người.”

“Ngoài chuyện này ra, có lẽ chàng ấy sẽ lợi dụng lò luyện chiến tranh để mang một phần bách tính đi, cũng mang một phần bách tính trong di tích thành trì lơ lửng kia đi.”

“Có thể cứu bao nhiêu người thì cố gắng hết sức cứu bấy nhiêu người, bây giờ lãnh thổ của đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các là đất vô chủ, chuyển người đến đó hẳn là không có vấn đề gì.”

Nói đến đây, Lạc Nữ Ái nhìn Tử Nhược Yên với ánh mắt sáng rực: “Bổn đế sẽ tận lực giúp đỡ chàng ấy, bảo vệ đủ lượng bách tính cần thiết để hoàng triều Đại Viêm có thể tái sinh ở vùng lãnh thổ mới.”

“Không phải ngươi đã từng nói rồi sao, nhất định phải giữ được hoàng triều Đại Viêm, vậy thì khi phụ thân và mẫu thân ngươi quay về mới có nhà.”

Tử Nhược Yên nghe Lạc Nữ Ái nói, nàng há miệng nhưng lại không nói lời nào.

Nếu như nàng nhớ không nhầm, hình như Lạc Nữ Ái không còn người thân nào nữa.

Chương 234. Tỷ muội bằng mặt không bằng lòng

Cho dù những người được gọi là người thân kia, hoàn toàn không xứng đáng chút nào.

“Ngươi...” Nhưng Tử Nhược Yên lại nghe ra được sự từ biệt trong lời nói của Lạc Nữ Ái.

Lạc Nữ Ái lại nhìn Tử Nhược Yên: “Có lẽ đây là lần cuối cùng chúng ta đọ sức, cũng không biết khi nào chúng ta mới có thể gặp lại lần nữa.”

“Dù sao thì, bổn đế là Nữ Đế Thánh Ma của Nguyên Thủy ma quốc, không thể cứ ở bên ngoài mãi được đúng không?”

“Nếu là trước kia, có lẽ bổn đế sẽ rất tùy hứng, dù sao ta cũng không muốn rời khỏi Tiêu ca ca.”

“Mặc dù ngươi rất ghét ta thìch đánh lén ta khi ta đang tắm nhưng ta cảm thấy thật tốt khi có người giành ăn, cãi nhau đánh nhau với ta.

“Có cảm giác giống như tỷ tỷ?”

Nói đến chỗ này, Lạc Nữ Ái nghiêm túc nhìn Tử Nhược Yên: “Nhờ người, ta mới thật sự hiểu được thế nào là làm hoàng đế, cái gì là trách nhiệm, cũng biết được tất cả những mọi thứ của rất nhiều người trong Nguyên Thủy ma quốc, hoàn toàn phụ thuộc vào suy nghĩ của ta.”

“Ngươi sẽ là một Nữ Đế tốt.” Tử Nhược Yên trịnh trọng nhìn Lạc Nữ Ái, chân thành nói.

“Tử Nhược Yên, ngươi nhất định phải bảo vệ tốt chính mình, nếu xảy ra chuyện gì, nhất định phải đến tìm ta.” Cuối cùng, Lạc Nữ Ái nghiêm túc nhìn chằm chằm đối phương.

“Có thể ngươi không biết, thể chất thức tỉnh của mình, rốt cuộc đáng sợ đến mức nào.”

“Huyết mạch Đế Hoàng chính thống của loài người, chỉ có mỗi tiên tổ Nhân Hoàng của ngươi mới sở hữu huyết mạch đó, cho dù là con cái của ông ấy, cũng chỉ có thể thức tỉnh một nửa huyết mạch Đế Hoàng.”

“Mà trong hàng ngàn vạn năm dài đằng đẵng, trong số những hậu duệ của Nhân Hoàng, chỉ từng xuất hiện hai hậu nhân thức tỉnh chất huyết mạch giống như ngươi.

“Nếu như có thể, cố gắng đừng để người khác biết được thể chất huyết mạch của ngươi, nhất định phải giữ bí mật.”

Sự dặn dò của Lạc Nữ Ái khiến vẻ mặt của Tử Nhược Yên trở nên nghiêm túc: “Yên tâm đi, ta biết rồi.”

“Ta sẽ giúp ngươi nghe ngóng tin tức của cha mẹ ngươi, nếu như có tin tức gì thì ta sẽ phái người nói cho ngươi biết.”

“Ừm.”

Lạc Nữ Ái giơ tay ra: “Nể mặt ngươi đến trước, ta để ngươi chăm sóc Tiêu ca ca thật tốt trước, sau khi Nguyên Thủy ma quốc ổn định thịnh vượng, ta sẽ đến đón chàng ấy.”

“Hừ!” Tử Nhược Yên khẽ hừ một tiếng, giơ tay ra bắt tay đối phương: “Đến lúc đó, ngươi không còn cơ hội thắng nữa đâu.”

Hai vị Nữ Đế siết chặt tay nhau, nhìn nhau rồi mỉm cười.

Đồng bệnh tương lân, cũng có không nỡ.

Ba nữ thân vệ bên cạnh nhìn thấy cảnh này thì cảm khái, đôi mắt cũng hơi ửng đỏ.

Nữ Đế đại nhân của bọn họ, cuối cùng cũng trưởng thành rồi.

Mặc dù vực Song Cực cách vực Thánh Ma không xa nhưng không biết phải bao nhiêu năm nữa thì hai người bọn họ mới gặp lại nhau."

Có lẽ, Tiêu Thiên sẽ trở thành một phần không thể xóa nhòa trong ký ức của Nữ Đế đại nhân.

Lưu Diễm ở bên cạnh cũng vô cùng cảm khái, sự xuất hiện của Lạc Nữ Ái cũng xem như là bù đắp sự thiếu thốn tình bạn bè thân thiết của Tử Nhược Yên.

Nhưng mà có một câu nói rất hay thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn.

"Nhưng hai vị mẫu thân, cha và ông Long Khâu đã đóng gói địa bàn mang đi rồi, di tích Thánh Long đã bay về phía vực Thánh Ma rồi đó."

"Bây giờ hai người tạm biệt như thế này cũng không có ý nghĩa gì, dù sao sau này chúng ta vẫn phải ở cạnh nhau mà."

Tiêu Ngư Nhi ở bên cạnh đột nhiên dang cánh tay mũm mĩm sang hai bên, cô bé nhìn cảnh tượng cảm động trước mắt với vẻ mặt khó hiểu.

"Hả?" Tử Nhược Yên nhìn Tiêu Ngư Nhi, sự khó hiểu ngập tràn trong đôi mắt: "Đóng gói mang đi?"

Lạc Nữ Ái cũng ngẩn người: "Di tích Thánh Long bay về phía vực Thánh Ma?"

"Đúng vậy, bây giờ chúng ta đang ở trong di tích Thánh Long

đó.” Tiêu Ngư Nhi gật đầu, “Lúc nãy hai người không cảm thấy có hơi chóng mặt buồn nôn à?”

“Chính là lúc đó, chúng ta đã vào bên trong di tích Thánh Long.”

Lạc Nữ Ái nhìn trái nhìn phải, phát hiện mình vẫn còn ở trong cung Thân Vương của hoàng cung hoàng triều Đại Viên, nàng cười bước lên phía trước quẹt mũi Tiêu Ngư Nhi: “Ngư Nhi ngoan, đừng nói đùa với nương, chúng ta đâu có đổi chỗ.”

“Ngư Nhi, ý con là cả hoàng triều Đại Viêm đều bị nhét vào di tích Thánh Long rồi đúng không?” Tử Nhược Yên đã phản ứng lại, nàng nhìn Tiêu Ngư Nhi rồi chậm rãi hỏi.

Tiêu Ngư Nhi gật đầu: “Đúng vậy, con cũng không biết cha và ông Long Khâu đã dùng cách nào để cắt toàn bộ hoàng triều Đại Viêm ra khỏi thế giới giới vực của vực Nam Hoang rồi nhét vào trong di tích.”

“Bởi vì bản thân con có liên quan đến di tích Thánh Long, cho nên con có thể cảm nhận được.”

Lời nói của Tiêu Ngư Nhi khiến Lạc Nữ Ái hơi khó hiểu: “Nếu là như vậy, không phải di tích Thánh Long nên bay về phía vực Song Cực sao?”

Điểm đến thích hợp nhất của hoàng triều Đại Viêm lúc này chính là lãnh thổ của đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các ở vực Song Cực.

Chương 235. Tại sao ngươi không cứu cháu gái

Chỗ đó, quy tắc hoàn thiện, phù hợp để phát triển hơn.

“Bởi vì cha và ông Long Khâu cũng đã cắt toàn bộ lãnh thổ của đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các ra khỏi vực Song Cực rồi nhét vào trong di tích Thánh Long rồi.” Nói đến đây, Tiêu Ngư Nhi nhún vai. “Cho nên con mới nói là đóng gói mang đi đó.”

Lời của Tiêu Ngư Nhi khiến bốn phía hoàn toàn trở nên yên tĩnh.

Ba nữ thân vệ càng nghẹn họng nhìn trân trối Tiêu Ngư Nhi.

Bọn họ hiểu rõ làm được chuyện này thì khó tin đến mức nào.

Thứ như không gian, không phải ngươi muốn cắt rời thì có thể làm được!

Đặc biệt là cắt một khu vực rộng lớn như vậy từ một thế giới giới vực hoàn chỉnh, không hề bị tổn hại.

Lẽ nào là Long Khâu Đạo làm sao?

Không hổ là sự tồn tại từng đi theo Nhân Hoàng, quá mức đáng sợ.

“Nếu nói như vậy, Tiêu ca ca vẫn nên ở Ma Cung của bổn đế mới tốt, vừa rộng vừa mềm vừa thoải mái.”

“Không phải lúc nãy có người nói, ai đến trước thì nhường người đó sao?”

“Ai da da~ Có ai từng nói như vậy à?”

“Lạc sữa bò!!”

“Tử bánh bao!!!”

Bốp! Bốp! Bốp!

Hai thân ảnh lại va vào nhau, giống như cảnh tượng tỷ muội tình thâm, lưu luyến không rời lúc nãy chỉ là ảo giác, chẳng qua chỉ là hoa trong gương, trăng dưới nước.

Một lát sau.

Tiêu Thiên ló đầu ra từ cửa sân, hắn nhìn vào trong với vẻ mặt khó hiểu: “Sao vẫn còn đánh nhau vậy?”

“Hai người này có sức lực dồi dào như vậy sao?”

Di tích Thánh Long đã được xem là vật sở hữu của Tiêu Thiên.

Đương nhiên tốc độ thời gian đã được điều chỉnh, khôi phục đến trạng thái đồng nhất với ngoại giới.

Lúc này, di tích Thánh Long giống như một ngôi sao băng, phá vỡ bóng tối của hư không, không ngừng tiến về phương hướng vực Thánh Ma.

Bên trong di tích Thánh Long có ba không gian bị thu vào.

Trước khi Tiêu Thiên trở về cung Thân Vương, đã bị hắn liều mạng, tạo thành một chỉnh thể.

Dựa theo quy củ bình thường mà Long Khâu Đạo biết, không gian bị cắt ra này sẽ hình thành một cá thể đơn độc, không cách nào ghép lại với nhau.

Ví dụ như ngoài thế giới giới vực, những di tích, động thiên

phúc địa trôi nổi đều có khái niệm như vậy.

Nhưng trong nhận thức của Tiêu Thiên có một câu nói rất hay.

Lực mạnh xuất kỳ tích!

Cho nên Long Khâu Đạo chỉ có thể trơ mắt nhìn Tiêu Thiên dùng man lực cưỡng ép ba không gian ghép lại với nhau, lại lần nữa phá vỡ nhận thức của ông.

Nhưng phá rồi thì sao?

Long Khâu Đạo vốn không thèm để ý, ông suy nghĩ cẩn thận, nếu là Tiêu đại nhân, bất kể làm cái gì đều là đúng.

Quy củ thiên địa?

Ha...

Đó là cái gì?

Hiện giờ, bách tính của đế quốc Đông Viêm, Thiên Cơ các đã bị bắt đi, dưới sự dẫn dắt bận rộn của Lưu Ngạo Thế và Chu Nhất Tâm, đang tranh thủ sắp xếp.

Mỗi một bách tính đều không dám tin bản thân lại có thể về nhà.

"Tất cả những điều này đều là công lao của Tiêu Thân Vương Tiêu đại nhân, nếu không phải là hắn, đừng nói là về nhà, cho dù sống sót cũng là vấn đề." Lưu Ngạo Thế nói thấm thía, giải thích cho cụ già cảm ơn mình ở trước mặt.

Cụ già đó cũng kịp phản ứng, không ngừng gật đầu: "Đúng vậy, lão cũng biết danh hào của Tiêu Thân Vương."

"Thiên Tôn Chí Thiện bám váy, bọn ta cũng đã thương lượng xong, trở về sẽ lập bài vị, mỗi ngày đều dâng hương cung phụng."

Cụ già này không ngừng gật đầu, lúc nhắc đến Tiêu Thiên, ánh mắt ngoại trừ cảm kích thì còn có tôn trọng.

Mấy bách tính lệ thuộc đế quốc Đông Viêm bên cạnh cũng không ngừng gật đầu, lên tiếng phụ họa.

Mà Lưu Ngạo Thế cũng gật đầu hài lòng về điều này.

"Lưu đại nhân, ngài cũng... thổi phồng Tiêu Thân Vương rồi đúng không?" Bên cạnh, một quan viên vốn thuộc về đế quốc Đông Viêm cảm thấy Lưu Ngạo Thế quá khoa trương: "Công cao chấn chủ, đến lúc đó Nữ Đế Đại Viêm có..."

Lưu Ngạo Thế hô hấp dồn dập, trái tim suýt chút nữa thì ngừng đập, giơ tay lên hung hăng tát một cái qua đó.

Bốp!

"Cữu... cữu cữu?" Quan viên này trừng to hai mắt, che mặt không thể tưởng tượng nổi.

Từ nhỏ đến lớn, đối phương luôn thương yêu mình nhất nhưng hôm nay lại đánh hắn, còn có biểu cảm muốn ăn hắn.

"Nếu ngươi muốn chết thì đừng liên lụy đến ta, đang nói bậy cái gì vậy?" Lưu Ngạo Thế chỉ vào đối phương, cắn răng: "Thân Vương nhân nghĩa vô song thiện lương khả kính, ngươi là cái thá gì, lại nói năng bậy bạ ở nơi này."

"Hắn với bệ hạ tình cảm thân mật, đồng sinh cộng tử cùng chung hoạn nạn, đến lượt ngươi khiêu khích ly gián ở nơi này à?"

"Chức quan này, ngươi đừng làm nữa, hãy thành thật về nhà đóng cửa mười năm, tính khí tốt thì hẵng ra ngoài!"

Lời nói của Lưu Ngạo Thế khiến cháu ngoại là hắn không thể tưởng tượng nổi.

Hắn chỉ thuận miệng nói một câu, sao lại khiến cữu cữu nổi giận, phẫn nộ đến mức đó chứ?

Tiêu Thiên là cha ngươi à?

"Ngươi dám không phục?" Lưu Ngạo Thế nhìn ánh mắt của cháu ngoại, dưới cơn giận dữ đã đánh một trận, đánh đến gần chết.

Chương 236. Tại sao ngươi không cứu cháu gái 2

Lưu Ngạo Thế bên này dạy dỗ cháu ngoại trong cơn giận dữ.

Chu Nhất Tâm ở phía bên kia thì dẫn theo đệ tử còn sót lại của Thiên Cơ các.

"Sau này, nhất định phải duy trì tôn trọng, thành kính với Tiêu Thân Vương."

"Phàm là lời của Tiêu Thân Vương, tất cả mọi người đều phải tuân theo."

"Nhưng phàm là ý chí của Tiêu Thân Vương, mọi người đều phải chấp hành."

"Nhớ rõ một điểm, Tiêu Thân Vương còn là tổ tông hơn tổ tông của các ngươi, biết chưa?"

Chu Nhất Tâm nhìn đám thành viên tổ chức còn lại của Thiên Cơ các, rít gào!

"Biết rồi!" Mọi người đều phụ họa, bọn họ đồng ý tin tưởng Chu Nhất Tâm.

Dù sao thì bọn họ cũng đã bảo toàn được tính mệnh của hỗn loạn lần này dưới sự dẫn dắt của đối phương.

"Tin ta đi, đây là quyết định chính xác nhất của mọi người đó." Chu Nhất Tâm nhìn mọi người, trịnh trọng nói: "Đi theo Tiêu Thân Vương, tuyệt đối không sai, ta không muốn nhiều lời."

"Nên hiểu thì sẽ hiểu, không hiểu dù ta nói các ngươi cũng không hiểu, người biết, ta không nói cũng sẽ hiểu."

"Tiếp theo, tiếp tục làm việc, dựa vào dặn dò của Thân Vương, sắp xếp bách tính thật tốt, làm việc nói chuyện đều phải khách sáo chút, là phục vụ bách tính, rõ chưa?"

Đệ tử của Thiên Cơ các cùng đáp lại: "Rõ!"

Lúc này, tất cả mọi người đều bận rộn.

Bên trong Ngự Thư phòng của hoàng cung.

Dựa theo canh giờ, bây giờ là sau giờ Ngọ.

Di tích Thánh Long, tiểu thiên địa của khu vực ngoài điện có khí hậu thích hợp, linh khí gay gắt như mặt trời nóng rực, lơ lửng trên không trung.

Ánh sáng ấm áp xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu lên trên người Tiêu Thiên đang nằm trên ghế linh thạch.

Bên cạnh có khói xanh lượn lờ ở trên thư án.

Tử Nhược Yên đang bận rộn phê duyệt tấu chương.

Biểu cảm nàng nghiêm túc, đồng tử hóa thành màu vàng kim lướt qua nội dung bên trên thình thoảng còn nhíu chặt lông mày.

Ngẫu nhiên sẽ duỗi cơ thể yểu điệu, phát ra tiếng ngâm khẽ lười biếng.

Chỉ là khác với trước đây, không phải chỉ có một mình nàng, mà bên cạnh còn có Lạc Nữ Ái với đỉnh đầu hai sừng ngồi ở đó.

Lúc này, Lạc Nữ Ái đang cắn bút, đau đầu nhìn chằm chằm tấu chương trước mặt, chiếc đuôi ở sau lưng nhẹ nhàng đung đưa.

Mà tư thế này đã duy trì rất lâu.

Tiếng lật xem, tiếng viết sách của Tử Nhược Yên.

Tiếng cắn bút, tiếng bị đánh của Lạc Nữ Ái.

Lọt vào tai.

Mà Tiêu Thiên lại nở nụ cười dưới âm thanh này, ngủ rất ngon, rất mãn nguyện.

Tiêu Ngư Nhi trên người hắn xoay chân nhỏ mập mạp, dang tay ra, hiện ra chữ "Đại", gục ở nơi này thình thoảng miệng còn chậc chậc.

Hết sức hài hòa yên lặng.

Nếu tầm mắt không ngừng đưa lên cao thì sẽ phát hiện trung tâm lãnh thổ bản thân hoàng triều Đại Viêm, một trái một phải chắp vá lãnh thổ của đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các.

Mà bách tính thì không ngừng di chuyển về hai phía này, đi về nhà.

Tầm mắt rời khỏi bên trong, di tích Thánh Long như đảo nhỏ ở ngoại giới, không ngừng đến gần vực Thánh Ma ở xa xa.

Ít ngày nữa sẽ gặp.

...

Vùng đất xa xôi, ngoài bí cảnh.

"Tử Đế Tôn đã thức tỉnh huyết mạch Đế Hoàng chính thống của Nhân tộc!!!" Như long trời lở đất, nổ vang tại hư không hắc ám này: "Con gái ông Tử Nhược Yên cũng đã thức tỉnh huyết mạch Đế Hoàng chính thống của Nhân tộc."

"Nữ tử này không ở Tuyết gia, không ở bên cạnh Tử Đế Tôn và Tuyết Như Yên, mà lưu lạc ở bên ngoài, không rõ tung tích."

"Bên trong bí cảnh, Nhân Tôn suy đồi, Thánh Hồ chi linh đo lường tính toán thiên cơ có được tin tức."

Từng tồn tại đáng sợ từ bốn phía xúm lại, chợt mở mắt ra, lóe lên ánh sáng.

Trên mặt đều là kinh ngạc, tùy theo mà đến nhưng cũng vui mừng.

"Là thật?"

"Chắc chắn là thật!"

Từng cường giả đáng sợ vốn ngồi ngay ngắn ở nơi này chờ đợi thí luyện kết thúc, hoàn toàn không ngồi yên được nữa.

"Tìm! Lập tức đi tìm, tìm con gái Tử Đế Tôn, lập tức bắt về."

"Ha ha ha, Tử Nhược Yên à, nếu tìm thấy nữ tử này, kết nghĩa vợ chồng với con cháu trong tộc, con cháu đời này có thể có một nửa huyết mạch Đế Hoàng cũng là ghê gớm rồi."

"Tuyết lão đầu, Tử Đế Tôn bị ngươi gây khó dễ, vậy thì Tử Nhược Yên, nên đến lượt bọn ta tranh giành rồi."

"Tuyết lão quái, kỳ lạ, nếu ban đầu ngươi đã mời lão tổ Tuyết gia ra tay, cứu con gái con rể nhà mình, sao không dẫn luôn cháu ngoại về chứ?"

Gia chủ Tuyêt gia đương đại vẫn ngồi trên bảo tọa nước chảy giữa hư không, sắc mặt bất định, hai tay siết chặt.

Biết vậy chẳng làm!

Trong bí cảnh!

Ngọn núi hùng vĩ đã sụp đổ, lộ ra di tích bên trong.

Nơi này chính là di chỉ Nhân Tôn.

Nhưng xung quanh cửa của di tích này đều bị băng tuyết che phủ, gió lạnh rét buốt.

Một vài dòng nước bắt đầu tràn ra đã lập tức bị đóng băng thành bông tuyết, bên trong phong ấn từng bóng người.

“Vậy mà.... chỉ còn lại Yên nhi.” Trong thế giới đóng băng, mặt Tử Đế Tôn âm trầm, xách theo trường kiếm, trầm mặc không nói.

Chương 237. Có người đang sắp xếp bố cục nhằm vào ta

Hồ linh của di chỉ Thiên tôn đo lường tính toán thiên cơ.

Hai đứa con của ông đã thân tử đạo tiêu, không còn trên đời này, chỉ còn lại một dòng độc đinh là Tử Nhược Yên còn sống.

Rõ ràng tu vi đột phá, đại sát tứ phương, lẽ ra là chuyện vui vẻ mới đúng.

Nhưng cho dù thế nào Tử Đế Tôn cũng cười không nổi.

Mà Tuyết Như Yên được ông ôm vào trong ngực, đang nắm chặt quần áo trên người ông, nhỏ giọng nức nở.

Vừa nãy rõ ràng là nữ cường nhân đại sát tứ phương, lúc này lại căn bản đứng không vững, chỉ có thể tựa vào trên người trượng phu của mình mới miễn cưỡng không gục xuống.

“Phải nghĩ cách hoàn thành sớm kế hoạch của chúng ta, sau khi dẫn theo cha mẹ của nàng, nhanh chóng đi tìm Yên nhi.” Tử Đế Tôn nghiến răng nghiến lợi: “Tình huống của nàng đã hoàn toàn bại lộ, chỉ sợ sẽ có không ít người nghĩ cách tìm được nàng.”

“Lão đại và lão nhị đã không còn, Yên nhi không thể xảy ra chuyện nữa!”

Rất lâu sau Tuyết Như Yên mới bình tĩnh lại, ngẩng đầu nhìn trượng phu mình, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hung ác: “Ừm!”

“Yên nhi, con kiên trì nhé, cha mẹ sẽ đến cứu con rất nhanh!” Tử Đế Tôn thở sâu, nhìn không gian xa xa, giống như ánh mắt của

ông có thể xuyên qua thời không nhìn thấy con gái mình.

Tử Đế Tôn và Tuyết Như Yên âm thầm mưu tính kế hoạch của mình.

Các tồn tại ngoại giới đã phái nhân thủ, nghĩ cách tìm kiếm nữ tử tên Tử Nhược Yên, hơn nữa phù hợp với điều kiện mà bọn họ biết.

Còn gia chủ Tuyết gia thì không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hắn tin rằng một khi bản thân phái người đi vực Nam Hoang, tuyệt đối sẽ bị người ta phát hiện.

Cho nên phải nghĩ một kế sách vẹn toàn, cuối cùng lén lút kêu người bắt Tử Nhược Yên kia trở về.

....

Cùng lúc đó.

Trong hư không, di tích Thánh Long chuyển động dạo chơi đã gần đến vực Thánh Ma.

Tuy vực Thánh Ma cũng là thế giới giới vực trung vị nhưng hình dáng lại lớn gấp đôi vực Song Cực.

Trừ điều đó ra thì khác biệt với vực Song Cực.

Trừ đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các, vực Song Cực còn có thế lực khác, cũng không phải đều là độc đoán.

Nhưng tiếng nói duy nhất của vực Thánh Ma chỉ có Nguyên Thủy ma quốc, cả thế giới giới vực đều nằm trong tay Lạc Nữ Ái.

“Thì ra cái gọi là Nguyên Thủy ma quốc, lại mênh mông khổng lồ như thế.” Tử Nhược Yên sắp đến vực Thánh Ma mới biết được

chuyện này: “Ngươi có thể lên làm hoàng đế cũng lạ ghê.”

“Nếu chỉ dùng nắm đấm để nói chuyện, ở trong Nguyên Thủy ma quốc, bản đế thật sự không có đối thủ đâu.” Lạc Nữ Ái kéo khóe miệng, cười khẽ.

Nàng là tộc Thánh Ma, bản thân có tác dụng áp chế cực lớn đối với Ma tộc khác sống trong vực Thánh Ma.

Nhưng nghĩ đến đây, bỗng nhiên Lạc Nữ Ái lại thoáng khẩn trương.

Trong khoảng thời gian này, nàng đi theo bên cạnh Tử Nhược Yên học tập, nàng biết làm hoàng đế cũng không phải đơn giản như trong tưởng tượng của mình.

Rất nhiều vấn đề, không phải một câu nắm đấm lớn, một câu chém là có thể giải quyết.

Rõ ràng là quay về Nguyên Thủy ma quốc của mình, tại sao.

Pặc!

Đầu của Lạc Nữ Ái bỗng nhiên bị Tiêu Thiên dùng cổ tay chặt một cái.

“Bọn ta đến quê hương của ngươi mà, sao ngược lại ngươi bắt đầu khẩn trương rồi.” Tiêu Thiên nói đến đây lại nâng tay lên, liên tiếp chặt thêm mấy lần: “Phấn chấn lên!”

“Ưm ~” Lạc Nữ Ái ôm đầu, nhìn Tiêu Thiên với đôi mắt quyến rũ, lập tức vực dậy tinh thần.

Tử Nhược Yên bên cạnh nhìn thấy một màn này đã không nhìn nổi nữa, che mặt nhẹ nhàng lắc đầu.

Con bò sữa ngu ngốc quả nhiên là hết cứu.

Bỗng nhiên, mọi người có thể cảm nhận rõ ràng mặt đất hơi chấn động.

Mà lúc này ở bên ngoài, di tích Thánh Long cũng đâm vào trên tường chắn của thế giới giới vực, chen vào trong đó, thành công tiến vào vực Thánh Ma.

Trong di tích Thánh Long, Long Khâu Đạo cảm giác được, cũng hợp thời nói với Tiêu Thiên: "Tiêu đại nhân, chúng ta đã đến vực Thánh Ma."

Hai mắt Tiêu Thiên sáng ngời, trong lòng rất tò mò rốt cuộc vực Thánh Ma như thế nào: "Đưa bọn ta ra ngoài!"

"Vâng!"

Long Khâu Đạo vừa dứt lời, sức mạnh không gian sinh ra trong di tích Thánh Long đưa bọn họ ra ngoài.

Trời đất rung chuyển, trước mặt Tiêu Thiên đã hiện ra cảnh sắc của vực Thánh Ma.

Cũng không xuất hiện tình hình trời đất u ám, đất đen, cây khô, yêu ma dáng vẻ kỳ quái đi lại khắp mặt đất trong tưởng tượng.

Cho dù vực Thánh Ma sinh sống các loại Ma tộc nhưng cảnh sắc ánh trong mắt lại vô cùng xinh đẹp tuyệt trần.

Non xanh nước biếc, phóng mắt nhìn đi giữa trời đất tràn ngập sinh cơ bừng bừng.

Tiêu Thiên bắt đầu mở phạm vi của thị lực, nhìn cảnh vật phía xa xung quanh.

Sơn thôn giản dị, Ma tộc khỏe mạnh mọc sừng trâu đang nghiêm túc làm ruộng ở nhà mình.

Cũng có Song Giác ma tộc giống như nữ thân vệ, đi lại hái rau trong núi.

Còn có Ma tộc vóc dáng thấp bé, da thịt hơi xanh, tụ tập lại bận bịu các công việc như xây dựng phòng ốc, xây cầu sửa đường v.v…

Chương 238. Có người đang sắp xếp bố cục nhằm vào ta 2

Lại nhìn trong thành trì, nếu đổi dáng vẻ của những Ma tộc thành Nhân tộc, thật ra cũng không có khác biệt gì quá lớn.

Nhộn nhịp phồn vinh, khắp nơi đều tràn ngập sinh cơ.

Cho dù rất nhiều nơi có thể nhìn ra dấu vết từng trải qua chiến loạn nhưng mà mỗi Ma tộc đều đang cố gắng tu bổ, sống vui vẻ.

Khắp nơi đều mang hơi thở của sự yên bình.

“Thế nào, Tiêu ca ca, phong cảnh của vực Thánh Ma cũng được hen.” Lạc Nữ Ái bên cạnh chớp mắt nhìn Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên phục hồi tinh thần lại, giơ ngón tay cái với Lạc Nữ Ái: “Quả thật đẹp hơn ta tưởng tượng nhiều.”

“Chàng nhìn thấy bên kia không, chính là hoàng thành của bản đế, ma cung chính là ở đó.” Lạc Nữ Ái nói đến đây, cản Tử Nhược Yên bên cạnh lại: “Tử bánh bao, bản đế có thể hào phóng cho ngươi vào ở.”

“Vậy à, nếu là như vậy, trẫm từ chối thì bất kính.” Tử Nhược Yên hơi gật đầu, trực tiếp đồng ý.

“Hể?” Lạc Nữ Ái nghẹn họng nhìn trân trối, đối phương không phải nên kiêu ngạo từ chối, tiếp tục ở trong hoàng cung của hoàng triều Đại Viêm.

Sau đó mình lại lấy cớ dẫn theo Tiêu Thiên du sơn ngoạn thủy, trải qua thế giới hai người tuyệt đẹp à?

Nhìn thấy biểu cảm mờ mịt của Lạc Nữ Ái, Tử Nhược Yên hừ nhẹ một tiếng.

“Chút tài mọn.”

Đoàn người cứ như vậy bay tới hoàng thành của Nguyên Thủy ma quốc, di tích Thánh Long lơ lửng ở phía sau bọn họ cách đó không xa.

“Tiêu đại nhân....” Long Khâu Đạo ở phía sau đội ngũ, đi tới bên cạnh Tiêu Thiên, dùng ý chí kết nối với đối phương: “Ngài phát hiện ra rồi phải không?”

“Ừ!” Tiêu Thiên nhẹ nhàng gật đầu, vẫn yên lặng nhìn cảnh sắc chung quanh.

Hắn nhìn không phải cảnh sắc, mà là nhìn lãnh thổ Nguyên Thủy ma quốc trước kia từng xảy ra cuộc chiến tranh có một không hai.

Cha mẹ Lạc Nữ Ái tương tàn, cuối cùng đồng quy vu tận, con cái của bọn họ chinh phạt lẫn nhau.

Khi nàng mười sáu tuổi thức tỉnh, cố gắng xoay chuyển tình thế, đoạt lại ngôi vị hoàng đế.

“Không có oán khí, sát khí, còn có huyết tinh khí.” Tiêu Thiên nhìn về phía Long Khâu Đạo: “Quả thực Nguyên Thủy ma quốc trải qua một trận chiến giống như đánh trận giả.”

“Chẳng lẽ có người nhận ra ta có khả năng đến đây, cố ý bố cục, đánh lạc hướng ta?”

Long Khâu Đạo: “....”

Ông đồng ý với nửa suy đoán đầu của Tiêu Thiên nhưng mà nửa đoạn sau là cái quỷ gì.

Thế giới này không có ác ý lớn như vậy với ngài đâu, đừng suy nghĩ lung tung nữa.

Nhưng không có khả năng đánh trận giả lắm.

Đại chiến thổi quét cả thế giới giới vực, nếu là đánh trận giả thì mưu cầu cái gì?

Rảnh rỗi nhàm chán à!

Nhưng khí tức của vực Thánh Ma quả thật cực kỳ kỳ quái.

Lúc Tiêu Thiên đi qua vực Song Cực, thân thể hấp thu sức mạnh trời đất, cảm thụ rõ ràng.

Bởi vì hành vi tồi tệ của Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ thật sự là oán khí tận trời.

Lúc hấp thu sức mạnh, Tiêu Thiên có thể cảm nhận được một mùi thối.

Nhưng khí tức của vực Thánh Ma rất ngọt.

Cũng không biết trong Ma cung của Nguyên Thủy ma quốc này, giường ngủ có thoải mái không, đồ ăn có ngon không nữa.

Gần đây Chung Dương Minh làm thừa tướng, cực kỳ bận rộn, tiêu chuẩn ăn uống giảm không phanh.

Đến lúc đó địa bàn và dân chúng trong di tích Thánh Long nên sắp xếp thế nào đây?

Hiện giờ cả thế giới giới vực đều do Lạc Nữ Ái quyết định, cộng thêm huyết mạch đế hoàng chính thống của Nhân tộc Tử Nhược Yên tọa trấn.

Song đế hợp nhất, sẽ không có phiền phức gì đó, chắc là có thể thoải mái nghỉ ngơi rồi hen.

Nhưng mà vừa nãy ta đang suy nghĩ cái gì, nháy mắt quên bén rồi.

Tiêu Thiên nghĩ, khoát tay mặc kệ, trải qua cuộc sống nhàn rỗi mới là chuyện quan trọng.

Hoàng thành của Nguyên Thủy ma quốc cực kỳ khổng lồ.

Ít nhất khổng lồ gấp hai mươi lần hoàng thành của hoàng triều Đại Viêm!

Nguyên Thủy ma quốc là tồn tại nắm trong tay cả thế giới giới vực của vực Thánh Ma, hoàng thành sở hữu quy cách bực này, cũng không ngạc nhiên.

Lần này, chỉ có ba người Tiêu Thiên, Tử Nhược Yên, Chung Dương Minh rời khỏi di tích Thánh Long đi theo bên cạnh Lạc Nữ Ái mà thôi.

Tiêu Ngư Nhi còn dung nhập trong ngọc tỉ trấn quốc, bị Tử Nhược Yên mang theo, cũng không lộ ngoài.

Long Khâu Đạo thì giống như quản gia già người hầu già, quy củ đứng bên cạnh Tiêu Thiên.

Mà ba nữ thân vệ kia trung thực hoàn thành chức trách của mình, bảo vệ bên cạnh Lạc Nữ Ái.

Đám người Tiêu Thiên đi theo Lạc Nữ Ái, tiến vào hoàng thành của Nguyên Thủy ma quốc, trực tiếp tới Ma cung.

Dựa theo cách nói của Lạc Nữ Ái, nàng sắp mở triều hội, tuyên bố sắp xếp chuyện của hoàng triều Đại Viêm.

Đây cũng là vì sao, là thừa tướng Chung Dương Minh có thể đi theo trong đội ngũ.

Hoàng đế và thừa tướng của thế lực khác rất hiếm khi tham

dự triều hội của Nguyên Thủy ma quốc.

Nhưng rất nhanh, bọn họ đã được mở mang kiến thức, rốt cuộc thượng triều ở chỗ Lạc Nữ Ái là như thế nào.

Chỉ thấy Lạc Nữ Ái trực tiếp dẫn bọn họ đi tới trước đại điện Thánh Ma của Ma cung.

Chương 239. Triều hội là mở vậy đó hả?

“Mở triều hội, nửa canh giờ, có mặt cho bản đế!!” Lạc Nữ Ái cầm dùi trống trong tay, thùng thùng gõ lên trên kim cổ ở cửa đại điện Thánh Ma.

Theo tiếng trống vang vọng, giọng nói của Lạc Nữ Ái cũng truyền ra ngoài, đến bát phương.

Sau khi làm xong mọi thứ, Lạc Nữ Ái lập tức đi vào trong đại điện.

Mà ngoài đại điện, trên từng trận bàn hiện ra dao động trận pháp, dưới không gian vặn vẹo, từng bóng dáng Ma tộc đột ngột bước ra.

Rõ ràng là quan to trong Nguyên Thủy ma quốc, lợi dụng trận pháp truyền tống đặc biệt để đến ma quốc.

Ở cửa đại điện, khóe miệng Tử Nhược Yên co giật.

Lúc này đã là giữa chiều, mở triều hội như vậy á hả?

Lúc Tử Nhược Yên còn kinh ngạc, bỗng nhiên phát hiện không biết Lạc Nữ Ái đã trở lại từ khi nào, lại một tay xách bản thân vào.

Ngoài ra còn có Tiêu Thiên cũng được xách vào!

Chung Dương Minh ở cửa đại điện cũng trong trạng thái ngơ ngác, nhìn Long Khâu Đạo bên cạnh, có chút hoảng hốt đi theo vào trong đại điện.

Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo tiến vào đại điện Thánh Ma, thành thật đứng yên trong góc điện, không tranh không giành, yên lặng quan sát là được.

Mà ngoài đại điện Thánh Ma, những quan to trong Nguyên Thủy ma quốc đã lục tục đến, đứng ở vị trí thuộc về mình.

Không ít Ma tộc còn phát hiện Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo bên cạnh nhưng không có phản ứng gì quá nhiều.

“Nghe Lạc bệ hạ nói, Nguyên Thủy ma quốc cũng có không ít Nhân tộc, cuộc sống không tệ, có vẻ lời nói là thật.” Chung Dương Minh thông qua phản ứng của những quan viên trong ma quốc, có thể phỏng đoán một phần.

Nhưng lúc ông quay đầu lại nhìn về phía trên đại điện thì bị sặc nước miếng của mình.

Trên đại điện, có một cốt ỷ hoàng kim rộng rãi.

Lạc Nữ Ái ngồi ngay ngắn ở chính giữa, bắt chéo chân, quan sát quan viên trong đại điện trước mặt.

Ở bên cạnh nàng, Tử Nhược Yên bị cưỡng ép kéo qua ngồi ở bên kia.

Một bên khác là Tiêu Thiên ngồi.

Quả thực là vô lý!

Đây là ngôi vị hoàng đế của Ma Đế ma quốc, Lạc bệ hạ này dẫn theo bệ hạ nhà mình và Thân Vương cùng ngồi ra cái quỷ gì.

“Chúng thần, tham kiến Thánh Ma Đế!”

Trong điện phủ, quan to của Nguyên Thủy ma quốc đến đông đủ, lập tức tự mình quỳ xuống hành lễ.

“Đứng lên cả đi!” Lạc Nữ Ái nâng tay, ý bảo đám quan to đứng dậy.

Trong đại điện Thánh Ma, sau khi những quan viên Ma tộc bình thân, biểu cảm cũng kỳ quái nhìn một màn quỷ dị phía trên.

Nữ Đế Thánh Ma đại nhân nhà mình ngồi trung tâm ngôi vị hoàng đế, bắt chéo chân.

Một tay ôm nữ tử thần thái uy nghiêm, mà bên còn lại thì tựa vào người một nam tử tuấn dật khác của Nhân tộc.

Đây là hình ảnh lộn xộn gì vậy?

“Lần này bản đế triệu tập chư vị, không có chuyện gì đặc biệt, chủ yếu là có hai ý chỉ cần tuyên bố.” Biểu cảm của Lạc Nữ Ái trở nên có chút lạnh lùng, quan sát những quan viên của Nguyên Thủy ma quốc.

“Thứ nhất, nam nhân bên cạnh bản đế sẽ là Thân Vương chính cung của Nguyên Thủy ma quốc!”

“Các ngươi không phải luôn thúc giục bản đế tìm một nam nhân vì Nguyên Thủy ma quốc, vì đời sau của hoàng tộc Thánh Ma sao?”

“Hiện tại tìm được rồi, hơn nữa hậu cung của bản đế chỉ có một mình chàng, các người đừng hòng có ý định khác.”

Sau khi Lạc Nữ Ái tuyên bố, vỗ vai Tử Nhược Yên: “Thứ hai, nữ nhân này chính là Nữ Đế của hoàng triều Đại Viêm Nhân tộc.”

“Nam nhân mà bản đế nhìn trúng này, nàng ra tay trước, giữa bọn ta xem như đối thủ cạnh tranh.”

“Nhưng mà bởi vì một vài chuyện ngoài ý muốn, nàng cần dẫn theo hoàng triều Đại Viêm làm hàng xóm với Nguyên Thủy ma

quốc chúng ta một khoảng thời gian.”

“Đúng lúc không phải các ngươi chê bản đế làm hoàng đế không tốt, luôn nhắc nhở học nhiều nghĩ nhiều à.”

“Vừa hay nàng là một hoàng đế tốt, có thể dạy bản đế, còn có thể tỉ thí với bản đế, gia tăng thực lực.”

“Sau này nhìn thấy nàng, phải chú ý, tôn trọng một chút.”

Nói đến đây, Lạc Nữ Ái phất tay: “Được rồi, bản đế chỉ tuyên bố hai chuyện này, bãi triều!”

Trong đại điện Thánh Ma, các quan viên của Nguyên Thủy ma quốc giống như tập mãi thành quen, nhìn nhau, yên lặng khom mình hành lễ.

“Chúc mừng bệ hạ, tìm được giai nhân, tìm được lương hữu, chúng thần cáo lui.”

Sau khi nói xong, những quan viên này đều xoay người rời đi.

Trong khoảng thời gian ngắn đại điện Thánh Ma trống trơn.

“Được rồi, chuyện của chúng ta giải quyết viên mãn rồi!” Lạc Nữ Ái cười lên, chớp mắt nhìn Tiêu Thiên: “Tiêu ca ca, thế nào?”

“Hiện tại chàng là Thân Vương của cả hoàng triều Đại Viêm và Nguyên Thủy ma quốc đó!”

Tiêu Thiên còn trong cơn chấn động, vẻ mặt kinh hãi nhìn Lạc Nữ Ái: “....”

Cho dù là Tử Nhược Yên, cũng không cách nào duy trì bình tĩnh: “Ngươi.... vừa rồi ngươi đang làm gì vậy?”

“Mở triều hội á!”

Biểu cảm của Tử Nhược Yên có chút hoảng sợ: “Ngươi đừng nói với trẫm, trước kia ngươi mở triều hội đều là như vậy nha.”

“Bằng không thì sao?” Lạc Nữ Ái cau mày: “Ta đã theo ngươi học rất nhiều thứ, chẳng lẽ không có cải thiện hả?”

Chương 240. Ta thích mới là điều lớn nhất

Tử Nhược Yên càng kinh hãi hơn: “Ngươi cải thiện chỗ nào?”

Lạc Nữ Ái đúng lý hợp tình trả lời: “Lần này ta không ra tay!”

Tử Nhược Yên yên lặng nhìn về phía Lão Nhất, Lão Nhị và Lão Tam, mà vẻ mặt ba nữ thân vệ này bất đắc dĩ gật đầu với nàng.

“Lạc Nữ Ái!”

“Hả?”

“Trả chất dinh dưỡng trong ngực về cho não của ngươi đi được không?”

Chiến lực của Lạc Nữ Ái là đỉnh tuyệt đối của toàn bộ Nguyên Thủy ma quốc.

Đặc biệt nàng thân là tộc Thánh Ma, Hoàng tộc trong Ma tộc.

Hơn nữa còn thức tỉnh huyết mạch Đại Đế Thánh Ma, toàn bộ Nguyên Thủy ma quốc không có Ma tộc nào có thể phân cao thấp với nàng.

Vì vậy, Tử Nhược Yên có thể thấy được tình hình quỷ dị của Nguyên Thủy ma quốc.

Ý chí của Lạc Nữ Ái chính là duy nhất!

Không có đại thần Ma tộc nào dám to gan quyết định, nghi vấn gì về nàng.

Cho nên, trước khi đến đây, Tử Nhược Yên tương đối lo lắng tình hình bài xích bọn họ vốn chưa từng xuất hiện của Ma tộc.

Điều khiến Tử Nhược Yên ghen ghét nhất là thần tử này của Nguyên Thủy ma quốc hận không thể giơ chân lên tán thành sự tồn tại của Tiêu Thiên.

Dựa vào cái gì mà lúc nàng thành hôn trước đó, ngoại trừ Lưu Ngạo Thiên cùng với mấy người duy trì ý kiến phản đối.

Thậm chí, lúc đầu Chung Dương Minh đều không đồng ý.

Đám người Tiêu Thiên đến vực Thánh Ma đã trôi qua nửa tháng.

Nửa tháng này, bách tính của Nguyên Thủy ma quốc đã quen với sự tồn tại của hoàng triều Đại Viêm, còn có số ít Nhân tộc.

Dù sao thì vực Thánh Ma là thế giới giới vực trung vị, ngoại trừ Ma tộc thì còn có tồn tại chủng tộc khác, Nhân tộc cũng là một trong số đó.

Quen với sự tồn tại của hoàng triều Đại Viêm, vốn không khó khăn gì.

Có tí khó khăn chính là bách tính Nguyên Thủy ma quốc ở phía bắc hoàng thành, bọn họ không chỉ thích ứng với hoàng triều Đại Viêm đột nhiên xuất hiện, mà còn có sự thay đổi về địa hình chợt đến.

Đúng vậy!

Những bách tính này chợt phát hiện thì ra bản thân tiêu hao một hai ngày là có thể đến hoàng thành.

Không mượn truyền tống trận, mà sử dụng pháp khí phi hành cỡ lớn vận chuyển, ít nhất phải nửa tháng.

Bởi vì đến được lãnh thổ đế quốc Đông Viêm, Thiên Cơ các, hoàng triều Đại Viêm to lớn hơn, chen lấn tiến đến.

Hình như bản thân của mảnh đất này chính là ở nơi này, rất kỳ lạ.

Đối với việc này, Tử Nhược Yên và đám người Lạc Nữ Ái đều rất bội phục Long Khâu Đạo, cảm thấy bản lĩnh của ông rất ghê gớm.

Long Khâu Đạo lộ ra nụ cười, không ngừng gật đầu nhưng trong đầu, lại không khỏi hiện lên cảnh tượng lúc ấy.

Lãnh thổ bên trong di tích Thánh Long tất nhiên phải sắp xếp, không thể nào luôn đặt ở bên trong.

Cho nên chuyện này bề ngoài là nhờ Long Khâu Đạo phụ trách, mà Tử Nhược Yên thì đang tiến hành đột kích dạy bảo Lạc Nữ Ái.

Theo như Tử Nhược Yên thấy, Lạc Nữ Ái lên triều như vậy quả thực chẳng khác gì trò cười!

Nhất định phải uốn nắn.

Trong quá trình Tử Nhược Yên lên lớp thì Tiêu Thiên dẫn theo Long Khâu Đạo chọn lựa phía bắc hoàng thành Nguyên Thủy ma quốc.

Đó là sau hoàng hôn, sắc trời dần tối.

Long Khâu Đạo nhớ rất rõ, lúc đó ông ngăn cản Tiêu Thiên muốn lấy đao Vô Thường, sau khi cắt đứt một không gian thì bỏ hoàng triều Đại Viêm vào bên trong.

Dù sao thì ngươi cũng không thể để bách tính của mảnh đất này không có nhà để về.

"Ngươi nói rất có lý." Lúc đó, Tiêu Thiên lơ lửng giữa không

trung, sờ cằm ngẫm nghĩ, trong đầu cũng hiện ra dáng vẻ của thế giới giới vực.

Dáng vẻ giống như khí cầu, vậy có phải là đại diện bản thân của thế giới giới vực có tính tạo hình, tính mềm mại nhất định hay không?

Tiêu Thiên suy tính xong, lập tức nghĩ đến một kế hoạch mới tinh.

Long Khâu Đạo mãi mãi không cách nào quên, ngày đó, ông nhìn Tiêu Thiên chợt vươn tay xé rách không gian trước mặt, sau đó bắt đầu phát lực.

Dưới sức mạnh cực kỳ kinh khủng của Tiêu Thiên, toàn bộ thế giới giới vực của vực Thánh Ma được hắn tạo ra.

Sau đó, dưới ánh mắt khiếp sợ không ngừng của Long Khâu Đạo.

Tiêu Thiên dùng man lực cực kì khủng bố nhét không gian của hoàng triều Đại Viêm vào bên trong!

Vẫn chưa xong.

Điều khiến Long Khâu Đạo hoảng sợ hơn là Tiêu Thiên dẫn theo ông xông ra khỏi vực Thánh Ma, đi đến hư không.

Đối phương dùng tay không kéo lấy màn chắn thế giới, miễn cưỡng nhét vào một vực Thánh Ma - không gian méo mó, kéo thành hình dạng mượt mà.

Long Khâu Đạo bắt đầu phát hiện một điểm siêu quỷ dị là toàn bộ vực Thánh Ma bành trướng không ít vì hành động thái quá của Tiêu Thiên.

Tương ứng, toàn bộ vận mệnh của Nguyên Thủy ma quốc

đang tăng lên, vận mệnh của hoàng triều Đại Viêm cũng tăng lên theo.

Vận mệnh của toàn bộ giới vực trung vị và vực Thánh Ma đều đang tăng lên, áp sát ranh giới của thế giới giới vực thượng vị.

Điều này thì tính là gì?

Cảm giác của Long Khâu Đạo đã không còn là sụp đổ nữa.

Ông cảm thấy bản thân sắp nứt ra rồi!

Chương 241. Ta thích mới là điều lớn nhất 2

Thế lực càng mạnh thì càng có khả năng nhận được sự quan tâm của thiên địa, vận mệnh tăng lên.

Thế giới giới vực cũng y như vậy, đây là quy tắc thiên địa.

Những hành vi trước đó của Tiêu Thiên, ông còn có thể hiểu nhưng cảnh tượng trước mắt lại khiến Long Khâu Đạo không cách nào giải thích được.

Quy tắc thiên địa đâu? Phép tắc thiên địa đâu?

Sao cứ cảm giác Tiêu Thiên nóng đầu lên là muốn làm thì sẽ làm bừa luôn, còn rất thành công nữa chứ

Mãi đến khi mọi việc xong xuôi, Tiêu Thiên vì khao bản thân đã vất vả lao động nên vui vẻ ngồi ăn lẩu.

Lúc này Long Khâu Đạo ngồi kế bên mới tỉnh lại.

Thứ quan trọng nhất hình như không phải là quy tắc hay phép tắc thiên địa này kia mà là sức mạnh có thể bóp một giới vực trung vị như bùn nhão của Tiêu đại nhân!

Lúc này, Long Khâu Đạo bỗng nghiêm túc hỏi Tiêu Thiên một vấn đề: "Tiêu đại nhân, thực lực của ngài mạnh như vậy mà không muốn tạo dựng sự nghiệp, làm ra chuyện lớn kinh thiên động địa gì ư?"

"Ví dụ như thống nhất bát phương thế giới giới vực?"

Theo như cảm giác của ông, Tiêu Thiên hoàn toàn có thực lực này.

Nhưng đối phương có chiến lực như vậy lại cam nguyện ở nơi này, làm một Thân Vương nhàn rỗi, mỗi ngày đều sống rất mơ hồ.

sau đó thình thoảng còn bị hai vị Nữ Đế sàm sỡ, bị họ động tay động chân rất khó hiểu

Nếu không phải vẫn luôn ở bên cạnh Tiêu Thiên thì Long Khâu Đạo đúng là không cách nào tưởng tượng được: cường giả đáng sợ đó cùng "tên mặt trắng" ăn cơm chùa trước mặt là cùng một người.

"Thống nhất bát phương? Rất mệt!" Tiêu Thiên lắc đầu, gắp thịt ở trước mặt rồi đưa vào miệng, thưởng thức mùi vị tươi ngon.

Long Khâu Đạo hơi bất ngờ, nhìn Tiêu Thiên thật lâu, mới nói: "Chỉ vì vậy thôi ư?"

"Lẽ nào còn chưa đủ?" Tiêu Thiên nhìn Long Khâu Đạo, trong mắt lộ rõ vẻ kỳ quái: "Tại sao lại phải làm bản thân mệt sống mệt chết như thế? Dục vọng lớn quá hay nặng quá đều sẽ ép ngươi tới mức không thở nổi.

"Kế hoạch thống nhất thế giới giới vực bát phương…đúng là nghe qua thì có vẻ lớn lao, lợi hại đấy." Tiêu Thiên dựa vào ghế, nhìn màn lên bầu trời.

"Nhưng sự nghiệp vĩ đại thế làm mệt lắm, ta không thích."

Long Khâu Đạo líu lưỡi, rất lâu sau mới lên tiếng: "Nhưng thế có phải là rất tiếc không? Rõ ràng là ngài đã có được sức mạnh này mà."

"Chẳng có gì đáng tiếc cả." Khóe miệng Tiêu Thiên nhẹ nhàng nhếch lên: "Chính vì có sức mạnh này nên mới không có ai ép buộc

ta làm chuyện bản thân ta không thích."

"Thế nên ngươi thả lỏng chút đi, đừng sống mệt mỏi như vậy."

Lúc Tiêu Thiên nói đến đây thì cửa viện chợt truyền đến tiếng cãi vã kịch liệt.

Nhưng khi hai vị Nữ Đế cãi nhau bước vào trong viện này lại cùng mỉm cười với Tiêu Thiên, đi đến chỗ hắn.

Phía sau còn có hộ vệ Lưu Diễm cùng cái đuôi đáng thương Chung Linh, cả nữ thân vệ: Lão Nhất, Lão Nhị, Lão Tam.

Tiểu Ngư nhi rầu rĩ, bị hai mẫu thân dắt đi mà như kéo, cơ thể sắp biến dạng luôn rồi.

"Sống mới là thứ mà ta thích." Lúc này, Tiêu Thiên nhìn về phía Long Khâu Đạo: "Vật chết lạnh băng thực sự không có ý nghĩa."

"Đợi đã, ngươi đừng hiểu lầm! Không phải là ta chê cười ngươi đã ngủm đâu, là đang nói sự nghiệp to lớn vừa nãy ngươi nhắc đến á."

Long Khâu Đạo: "..."

Ngài mạnh, ngài có lý!

Vấn đề lãnh thổ được giải quyết hoàn mỹ, hoàng triều Đại Viêm thành công tọa lạc Thánh Ma vực.

Hai phương gần như hòa thành một.

Ngoài ra còn thành lập một liên minh đặc biệt.

Nữ Đế liên hợp!

Tên này tới từ Tiêu Thiên.

Theo cách nói của hắn, hiện tại hoàng triều Đại Viêm cắm rễ ở Thánh Ma vực, là người một nhà với Nguyên Thủy Ma quốc, lại cũng không chỉ là một nhà.

Vậy làm thế nào mới có thể giúp đỡ hai bên cùng có lợi bây giờ?

Tiêu Thiên đưa ra khái niệm liên minh Nữ Đế, hoàng triều Đại Viêm và Nguyên Thủy Ma quốc trở thành tỷ muội quốc.

Hai bên vẫn duy trì độc lập riêng biệt như trước nhưng cả hoàng triều Đại Viêm và Nguyên Thủy Ma quốc đều phải bù đắp lẫn nhau, gắng hết sức lực duy trì nhất trí những điều lệ, chế độ lớn.

Công văn thông hành để chứng minh thân phận được dùng chung, như vậy người hai người quốc gia qua lại với nhau cũng thuận tiện hơn.

Cố tìm cái chung, gác lại cái bất đồng, dắt tay nhau cùng tiến tới.

Đề nghị này được Lạc Nữ Ái ủng hộ hết mình.

Thậm chí nàng còn kiến nghị, có thể gộp buổi triều sớm của hoàng triều Đại Viêm và Nguyên Thủy Ma quốc lại tổ chức chung không.

Tốt nhất là thời gian chầu triều để cả hai Nữ Đế cùng nhau xử lý vấn đề.

Đồng thời, nếu như đối phương cần thì nên giúp đối phương xử lý sự vụ triều đình.

Đương nhiên, vừa nghe đề nghị này, Tử Nhược Yên đã răn dạy Lạc Nữ Ái một trận tối tăm mặt mũi.

Làm thế khác nào bảo Tử Nhược Yên làm công cho Lạc Nữ Ái đâu cơ chứ?

Sau khi bác bỏ đề nghị ngây thơ của Lạc Nữ Ái, bài học làm hoàng đế chuyên nghiệp của Tử Nhược Yên tăng gấp đôi luôn.

Chương 242. Nghiệp chướng

Hiệu quả vô cùng rõ rệt, quan lớn của Nguyên Thủy Ma quốc đều vui sướng ra mặt.

Bọn họ đều biểu hiện cảm kích hai trăm phần trăm với Tử Nhược Yên.

Lâu lắm rồi bọn họ mới có thể trải qua cảm giác lên triều bình thường như vậy.

Nếu là lúc trước, giờ chầu triều cũng phải theo cảm giác tùy ý phóng túng của Lạc Nữ Ái.

Thậm chí có lúc quá đáng đến mức nửa đêm nghe được tiếng trống, bọn họ đều phải bò từ trên giường dậy, chạy vào Ma cung nghe Lạc Nữ Ái thông báo quyết định của mình cho bọn họ.

Thương lượng? Tham khảo?

Mấy từ này làm gì tồn tại với Nữ Đế của bọn họ.

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Đã hơn hai tháng từ ngày đám người Tiêu Thiên đến Thánh Ma vực, thành lập liên minh Nữ Đế.

Hai tháng, dân chúng hoàng triều Đại Viêm triệt hoàn toàn quen với sự tồn tại của Ma tộc.

Thậm chí trong lãnh thổ quốc gia của bọn họ đã xuất hiện chủng tộc khác ngoài người của Ma tộc và Nguyên Thủy Ma quốc.

Ranh giới hoàng triều Đại Viêm bị vây trong thời kỳ rung

chuyển sau chiến tranh.

Bản thân nó có rất nhiều cơ hội, hấp dẫn không ít thương nhân Ma tộc và người của chủng tộc khác tới tìm thương cơ.

Mặt khác, Nguyên Thủy Ma quốc không có quá nhiều cảm nhận sâu sắc gì với hoàng triều Đại Viêm.

Nhưng trong hai tháng này, hoàng triều Đại Viêm đã dùng vài thứ gây ấn tượng mạnh với bọn họ.

Thứ nhất, đó là rượu Nữ Đế Thanh Viêm!

Danh tửu này của hoàng triều Đại Viêm gần như quét ngang toàn Nguyên Thủy Ma quốc, chinh phục toàn bộ sâu rượu.

Chưa kể rượu Nữ Đế Thanh Viêm được hai đại Nữ Đế của liên minh Nữ Đế đề cử nữa chứ.

Nghe nói, trên vò rượu còn có chữ Nữ Đế chí tôn do Nữ Đế đại nhân của Nguyên Thủy Ma quốc bọn họ tự tay khắc nữa.

Có thể nói là vật báu vô giá!

Thứ hai là gia súc Thanh Viêm.

Sản phẩm từ thịt gia súc núi Thanh Viêm từ hoàng triều Đại Viêm có thể nói là tồn tại đỉnh cấp, một lượng thịt giá hơn mười vạn linh thạch cũng không quá đáng!

Tóm lại, làm đám phàm ăn của Nguyên Thủy Ma xua như xua vịt.

Thứ ba chính là viện phúc lợi.

Viện phúc lợi ở Nguyên Thủy Ma quốc cũng đã bắt đầu mọc lên như nấm, trở thành một phong cảnh đặc trưng.

Bản thân Nguyên Thủy Ma quốc cũng xem như trăm phế đãi hưng, số lượng bách tính Ma tộc không nhà để về, Ma tộc cần trợ giúp không ít chút nào.

Có thể nói viện phúc lợi có cái tên vừa dài vừa quái đản này giải quyết được rất nhiều vấn đề cấp bách của địa phương.

Mà ba thứ này đều có dính dáng tới cùng một người.

"Ngài ấy... tuy rằng được truyền tụng khắp nơi nhưng thực ra sống ngay bên người chúng ta."

"Ngài ấy... có trái tim và tấm lòng chí thiện."

"Ngài ấy... sở hữu dung nhan tuyệt thế mị hoặc chúng sinh."

"Ngài ấy... thành công phá vỡ cực hạn của thể tu, là thể tu sở hữu chiến lực mạnh nhất từ trước đến giơ."

"Không sai, ngài ấy chính là người nam nhân đứng sau hai vị hoàng đế, một tay thúc đẩy liên minh Nữ Đế."

Ngoại thành Nguyên Thủy Ma quốc, trong viện phúc lợi mới xây Vệ Thành, một nam Ma tộc vạm vỡ cao hơn hai mét vung tay hô to.

"Vậy mau nói cho ta biết, hắn là ai nào?"

Bên dưới, một đám nhóc con Ma tộc, Nhân tộc, Yêu tộc hưng phấn vung cánh tay nhỏ.

"Thưa viện trưởng, là Tiêu Đại Thân Vương, Thiên Tôn Chí Thiện bám váy ạ!"

"Đúng rồi!" Viện trưởng Ma tộc nọ cười sang sảng: "Vậy mời các bé cảm ơn trước khi ăn cơm nào."

Đám trẻ nhỏ đều nghiêm túc cầu nguyện Tiêu Thiên: "Cảm ơn

ngài giúp đỡ, chúng con sẽ vâng theo lời dạy của ngài, ăn cơm đúng giờ, khỏe mạnh lớn lên, học tập thật tốt, mỗi ngày hướng về tương lai phía trước!"

"Ăn cơm thôi!"

Đám trẻ vui vẻ hoan hô, bắt đầu giải quyết bữa cơm phong phú trước mặt.

Mà bọn nhỏ hoàn toàn không nhìn thấy, một nam tử đứng ngay cửa viện phúc lợi, cứng đờ xoay người rời đi.

Lão giả bên cạnh đồng tình nhìn hắn, theo sát bên người.

"Đến cùng vẫn là thất bại." Tiêu Thiên thở dài, không nhịn được lắc đầu.

Lúc hoàng triều Đại Viêm vừa tiến vào Nguyên Thủy Ma quốc, Tiêu Thiên đã suy xét cả rồi.

Đây đúng là cơ hội tốt để thay đổi nickname!

Nhân khẩu Nguyên Thủy Ma quốc càng đông, chủng tộc cũng đa dạng, chỉ cần hắn lại dấy lên một danh hiệu mới.

Có thể ỷ vào nhiều người, đảo ngược danh hiệu đáng xấu hổ bên phía hoàng triều Đại Viêm.

Đánh chết Tiêu Thiên cũng không ngờ được, kết quả lại vẫn thất bại!

Bởi vì bách tính hoàng triều Đại Viêm ra tay trước áp đảo. Bọn họ thành lập tổ chức ủng hộ riêng của hắn.

Quái thật, thế giới này còn tồn tại Fanclub cơ à?

Dị nhất là tên của tổ chức này - hội Mềm!

Hội Mềm là cái khỉ gì?

Tiêu Thiên len lén đi nghe trộm, theo cách nói của bọn họ, hội Mềm kế thừa tinh thần của hắn.

Là kiểu phải học theo Tiêu Thân Vương, đối mặt thế giới cứng rắn, dữ tợn cũng phải lương thiện, dùng mềm mại đối xử với thế gian hắc ám.

Bởi vậy, hội Mềm ra đời.

Đối tượng hội Mềm cung phụng, ngưỡng mộ đương nhiên chính là Thiên Tôn Chí Thiện bám váy.

Chương 243. Nữ tử tới từ tộc Thánh Long

Khi viện phúc lợi đầu tiên của Nguyên Thủy Ma quốc còn đang xây dựng, bách tính hoàng triều Đại Viêm chủ động tới giúp đỡ đã bắt đầu tuyên truyền hội Mềm khắp nơi.

Chờ đến khi Tiêu Thiên bắt đầu hành động thì đã muộn quá trời muộn rồi.

Tiêu Thiên ra khỏi Vệ Thành, mông lung đi tới một chỗ sau núi ngoài thành, ngắm nhìn phong cảnh phía xa.

"Nghiệp chướng mà!"

Tiêu Thiên vừa dứt lời đã bị một vật thể lạ từ trên trời rơi xuống nện ngã chỏng gọng.

Hắn tập trung nhìn lại, thấy một nữ tử tóc màu bạc nằm rạp trên người mình.

Tiêu Thiên ngồi bệt dưới đất, tinh thần hoảng hốt.

Tuy bình thường hắn không hay ra tay nhưng luôn khống chế chiến lực của mình tới Cực Địa.

Nhưng vì sao hắn không cảm thấy gì khi nữ tử này từ đâu nện thẳng vào mình chứ?

Tiêu Thiên cúi đầu nhìn nữ tử đang nằm trên người.

Nữ tử mặc giáp xanh nhạt có hoa văn rồng màu vàng, không cao gầy như Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái mà có vẻ xinh xắn lanh

lợi hơn.

Nhìn qua thì có vẻ… thấp hơn hắn ít nhất hai cái đầu.

"Đây..." Tiêu Thiên nheo hai mắt, mái tóc xanh lam pha bạc của nữ tử khiến ký ức của hắn nhoáng cái bị kéo lại đêm mưa hôm ấy.

Mái tóc màu bạc giống hệt nhau, thậm chí dúm tóc xù lên trên đỉnh đầu cũng là một khuôn đúc mà ra.

Chẳng qua là gương mặt này hoàn toàn xa lạ, không phải một người.

"Nhìn không gian này dao động, chắc cô nhóc gặp tình huống vô cùng khẩn cấp, chạy trối chết tới được." Long Khâu Đạo đứng cạnh ngẩng đầu nhìn trời, Nói ra suy đoán.

Tiêu Thiên chống hai tay xuống đất, cũng ngửa đầu nhìn theo.

Không gian nơi đó gấp khúc như thể mặt gương vỡ nhưng nó cũng đang dần lành lại, biến mất như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

"Mạch Thánh Long!" Đúng lúc này, Long Khâu Đạo chợt giật mình kinh ngạc. Ông vội vàng ngồi xổm xuống, quan sát tỉ mỉ nữ tử tóc màu bạc trên người Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên cũng cẩn trọng nhận ra trên người đối phương có vài mảnh vảy rồng màu trắng bạc, rải rác ở cổ, giữa trán và mu bàn tay.

Chỉ nhìn qua thì giống trang sức sáng loáng, có vẻ đẹp rất khác lạ.

Mà trên đỉnh đầu màu bạc cũng có cặp sừng rồng màu trắng bạc ngoan ngoãn.

"Có vẻ cô bé đã che giấu thân phận tộc Thánh Long của mình."

Long Khâu Đạo nghiêm trang nói: "Lúc này hôn mê nên mới không thể che giấu thêm nữa."

"Hơn nữa, hình như tộc Thánh Long thế hệ của cô bé có vài điểm khác biệt."

Tiêu Thiên không nhìn cô nhóc rồng nữa, chống người đứng dậ, nhìn về phía Long Khâu Đạo: "Khác ở đâu?"

"Mạnh hơn, có tiến hóa rõ rệt so với tộc Thánh Long thời đại của lão đầu này." Long Khâu Đạo nói tới đây, vẻ mặt quái dị ngước nhìn tình hình trước mặt.

Tiêu Thiên cũng phát hiện điểm không đúng, lúc hắn đứng dậy có vô thức muốn đỡ lấy cô nhóc rồng rơi trên người mình.

Kết quả là cô nhóc rồng này chẳng những không trượt khỏi người hắn, ngược lại còn vòng hai tay ôm chặt cổ hắn, dính chặt lên người hắn, đầu ngón chân chỉ vừa ngang đầu gối của hắn.

"Có vẻ như hậu bối tộc lão đầu này rất thích Tiêu đại nhân." Long Khâu Đạo buồn cười, vuốt râu nói: "Dù hôn mê cũng thân cận ngài thế này."

Tiêu Thiên nhìn mái tóc màu bạc, trong đầu không khỏi hiện ra gương mặt Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái. Hắn chợt nhìn về phía Long Khâu Đạo: "Long Khâu Đạo, ông nhìn ra tuổi của nhóc này không?"

"Hả?" Long Khâu Đạo không rõ nguyên nhân Tiêu Thiên hỏi như vậy nhưng vẫn nhìn thoáng qua, trả lời: "Căn cứ huyết khí, cốt linh và vài phần khí tức, cô nhóc hai mươi tuổi, sắp hai mươi mốt."

Long Khâu Đạo lẩm bẩm, cảm khái không thôi: "Trẻ thật đấy!"

"Hai mươi tuổi..." Tiêu Thiên cười khẽ hai tiếng, ngừng việc tự

hỏi, kéo cô nhóc rồng dính chặt trên người xuống, kẹp dưới nách đi về nhà.

Long Khâu Đạo đi theo Tiêu Thiên: "Mang cô nhóc về à?"

"Có khả năng cô nhóc có liên hệ sâu xa nào đó với ta. Tuy chuyện của ta, thôi không sao, cứ như vậy mơ hồ cho qua cũng tốt. Chẳng qua là..." Tiêu Thiên nói đến đây, nhìn về phía Long Khâu Đạo: "Ông nhìn vết bỏng trên giáp cô nhóc xem, trông có quen không?"

Long Khâu Đạo sửng sốt, nhìn về phía lớp giáp của cô nhóc bị Tiêu Thiên kẹp dưới nách.

Đúng là nơi đó có vết bỏng do lửa lớn lưu lại nhưng không phát vết cháy đen mà là một loại giống với tinh lọc hơn. Đích xác, có liệt diễm bị bỏng vết tích, lại cũng không phải là cháy đen, ngược lại là một loại tương tự với tinh lọc, loại bỏ linh khí.

Như thể cường độ linh khí trên giáp của cô nhóc bị suy yếu.

"Lửa Thánh Ma của Lạc Nữ Đế!" Long Khâu Đạo nhận ra, loại lửa có thể giảm bớt linh khí này chỉ thuộc về hoàng tộc Thánh Ma.

Trước kia, thủ hộ lĩnh vực Nam Hoang vực có thể chống đỡ lâu như vậy trước sự chém giết của thể tu không thể không kể công lửa Thánh Ma của Lạc Nữ Ái!

Thể tu sở trường sử dụng cơ thể nhưng không đồng nghĩa với việc bọn họ không có linh khí, chẳng qua là linh khí ẩn sâu trong cơ thể, thúc giục thân xác thịt bộc phát ra lực lượng đáng sợ.

Chương 244. Nữ tử tới từ tộc Thánh Long 2

Lửa Thánh Ma không bận tâm cường độ sức mạnh, trực tiếp bỏng cháy máu thịt, cốt tủy, ngũ tạng lục phủ, suy yếu linh khí ẩn bên trong.

Từ đó khiến chiến lực bá đạo của thể tu suy nhược biên độ lớn. Nếu không thì sao có thể phản sát nhiều thể tu đến vậy.

"Thánh Ma tộc vô cùng thưa thớt, mà chỉ có hoàng tộc đã thức tỉnh huyết mạch Thánh Ma chí tôn mới có thể sử dụng lửa Thánh Ma."

"Theo cường độ dao động không gian vừa rồi, chắc hẳn cô nhóc tới từ nơi không xa."

"Mà khắp thế giới giới vực quanh đây, cũng chỉ có Thánh Ma vực có tộc Thánh Ma. Nhưng hiện tại tộc Thánh Ma chỉ có mình Nữ Đế Thánh Ma. Vậy dấu vết của lửa Thánh Ma từ đâu mà ra?"

Long Khâu Đạo càng nói càng cảm thấy sự tình khó bề phân biệt.

"Thế nên mới phải đưa cô nhóc về đã, chờ người tỉnh lại thì hỏi rõ tình huống." Tiêu Thiên nói xong, nhàn tản bước theo lối đường mòn.

Long Khâu Đạo vẫn đi theo sát bên Tiêu Thiên, tuy không rõ tình huống nhưng ông không lo lắng chút nào.

Với chiến lực khủng bố của Tiêu đại nhân, dù gặp vấn đề thế nào đều có thể giải quyết dễ dàng.

Tiêu Thiên cũng không về hoàng thành mà đi tới một điện phủ đặc thù bên ngoài hoàng thành.

Điện này do Ma tộc thủ vệ, thấy Tiêu Thiên đến thì lập tức cung kính hành lễ: "Thân Vương đại nhân!"

Nam tử trước mặt chính là phu quân của Nữ Đế Thánh Ma bọn họ.

"Ta cần sử dụng truyền tống trận." Tiêu Thiên nở nụ cười thân thiện, chào hỏi hai thủ vệ Ma tộc.

"Mời Thân Vương đại nhân, chúng ta đã chuẩn bị sẵn sàng theo thói quen của ngài." Tên thủ vệ Ma tộc này vội vã đi trước dẫn đường.

Tiêu Thiên tiến vào giữa điện phủ, theo hướng dẫn của thủ vệ Ma tộc nọ, đi tới bên trên trận pháp kia.

"Vất vả rồi." Tiêu Thiên nhìn thủ vệ Ma tộc này, cười phất tay.

Sau đó, Tiêu Thiên và Long Khâu Đạo ôm cô nhóc rồng, bị sóng không gian mang đi, biến mất trước mắt thủ vệ Ma tộc nọ.

Ngoài cửa điện phủ, thủ vệ dẫn đường quay lại chỗ gác ngoài cửa điện phủ.

"Thân Vương đại nhân quay về Thân Vương cung à?" Thủ vệ Ma tộc bên cạnh hỏi.

"Đúng vậy." Thủ vệ dẫn đường gật đầu, cười ngây ngốc: "Thân Vương đại nhân chẳng kiêu ngạo chút nào, đúng là người hiền lành."

"Đúng vậy, may mà có Nữ Đế đại nhân của chúng ta bảo hộ ngài ấy." Thủ vệ còn lại cảm khái: "Nếu không phải như vậy, người lương thiện như Thân Vương đại nhân không biết chừng bị

người ức hiếp đến nhường nào."

"Đúng vậy."

Thân Vương lương thiện dễ bị ức hiếp trong lời cảm khái của hai gã thủ vệ đã về tới núi Thanh Viêm.

Thân Vương cung mới tinh được xây sâu trong núi Thanh Viêm.

Nhờ kỹ thuật truyền tống từ thành trì di tích trong Đại Viêm đế quốc, chạy tới chạy lui cũng tiện hơn nhiều.

Tiêu Thiên đi vào Thân Vương cung mới toanh, vừa vào sân đã thấy khoảng sân viện trống rỗng lúc trước đang hừng hực khí thế.

Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái rõ ràng đã nghỉ sớm, đi tới Thân Vương cung, hình như đang tranh luận cái gì. Bọn họ kề sát trán với nhau, đáy mắt tóe lửa.

Tiêu Thiên trở về, lập tức khiến không khí tranh đấu tiêu biến.

Trong tiền viện của cung Thân Vương.

Vô cùng náo nhiệt!

Truyền tống trận đã kéo gần khoảng cách giữa bọn họ, còn cung Thiên Vương của Tiêu Thiên thì trở thành nơi tụ tập của đám người nhàn hạ.

Một gia đình Chung Dương Minh đều ở đây, bọn họ đã trở thành trụ cột của hoàng triều Đại Viêm.

Chung Lệ Song đang trò chuyện với con gái Chung Linh, còn Chung Dương Minh thì đang mặc đồ đầu bếp, bận rộn với việc nấu lẩu ở đó, hình tượng này của ông hoàn toàn không giống với khi ông ở trên triều đình.

Huống hồ, vẫn còn nguyên quầy đồ nướng đang chờ ông tới nướng.

Đây đều là những thứ mà Thân Vương Tiêu Thiên thích ăn nhất.

Tiêu Ngư Nhi đang bay lơ lửng bên cạnh Chung Dương Minh, hai mắt cô nhóc sáng rực nhìn món cá nướng trước mặt mà chảy nước dãi.

Lưu Diễm rõ ràng là có rất nhiều tiếng nói chung với Lão Nhất, Lão Nhị và Lão Tam, bọn họ vừa trò chuyện vừa phụ bếp với Chung Dương Minh.

Còn hai vị Nữ Đế đại nhân thì đang làm gì?

Đương nhiên, hai người đang bắt đầu tiết mục phun những lời rác rưởi vào mặt của nhau trước khi tiến hành mỗi lần bàn luận.

Ngay khi cuộc châm chọc lẫn nhau bắt đầu lên tới đỉnh điểm và chuẩn bị động thủ.

Tiêu Thiên trở về rồi.

Ngay khi cổng viện tử mở ra, ánh mắt của mọi người đều tập trung lên người hắn.

Khi nhìn thấy Tiêu Thiên ôm một nữ tử tóc bạc trở về thì ánh mắt của mọi người lại lần nữa chuyển dời về phía Tử Nhược Yên cùng Lạc Nữ Ái.

Tử Nhược Yên nheo mắt, nhìn chằm chằm nữ tử kia một lúc rồi hỏi: “Lạc bò sữa, ngươi còn nhớ vào một đêm mưa Tiêu lang quân từng kể rằng có một nữ tử tóc bạc đã cứu chàng không?”

“Tử bánh bao, ngươi không cảm thấy áo giáp của nữ nhân này có phong cách rất giống ngươi sao.” Hai tay Lạc Nữ Ái ôm trước

ngực mình, nàng nhìn chằm chằm vào áo giáp của nữ tử kia, trong lòng cảm thấy có chút không đúng lắm.

Chương 245. Ta là Long Khâu Bạch Thanh

“Xem ra thân phận và địa vị của nữ tử này không thấp nên tài phú của nàng ta thật đáng kinh ngạc.” Tử Nhược Yên nói đến đây, đồng thời nàng nắm chặt tay Lạc Nữ Ái và nói: “Tạm thời đình chiến.”

“Hiểu rồi!” Lạc Nữ Ái và Tử Nhược Yên cụng tay nhau, nhẹ gật đầu.

Tiêu Thiên bắt gặp ánh mắt của Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái nhìn mình, hắn chớp chớp mắt và nói: “Nếu như ta nói em gái này từ trên trời rơi xuống thì các ngươi có tin không?”

…

Khi Long Khâu Đạo giải thích tình hình lúc đó thì tất cả mọi người đều tấm tắc lấy làm lạ.

Thật sự còn có chuyện nữ nhân từ trên trời rơi xuống trúng ngay người Tiêu Thiên ư.

Sau khi Tiêu Thiên đặt Long nương tóc bạc này lên chiếc ghế dựa linh thạch của mình ở bên cạnh viện tử thì tất cả bọn họ đều đi lên vây quanh nữ tử thành một vòng tròn.

Ai cũng tặc lưỡi chậc chậc, cảm thấy thật kỳ lạ.

“Tộc Thánh Long, thật hiếm thấy à, hầu như bọn họ đều đã mai danh ẩn tích lâu lắm rồi, lần đầu tiên ta được nhìn thấy người sống đó.” Lạc Nữ Ái vừa nói vừa đưa tay lên sờ sừng rồng của đối phương.

Sau đó, Lạc Nữ Ái nhìn về phía Tử Nhược Yên với ánh mắt hiếu kỳ và hỏi: "Ây, ngươi nói xem sừng Thánh Ma của ta với sừng Thánh Long của nàng ta mà choảng nhau thì sừng của ai bị gãy trước?"

"..." Tử Nhược Yên im lặng nhìn Lạc Nữ Ái hồi lâu rồi mới lên tiếng: "Trong đầu của ngươi có thể nào đừng nghĩ đến chuyện liên quan tới đánh nhau suốt ngày nữa được không?"

"Chán chết đi được." Lạc Nữ Ái bĩu môi, đưa tay chạm vào vết tích bị cháy trên áo giáp của nữ tử tóc bạc, "Đây quả thật là vết tích bị cháy do Thánh Ma diễm gây ra nhưng rất khó để huyết mạch Thánh Ma chí tôn thức tỉnh."

Nói đến đây, Lạc Nữ Ái vòng tay choàng qua vai Tử Nhược Yên: "So với huyết mạch Đế hoàng Nhân tộc chính thống của nàng ta thì chỉ kém hơn một chút."

"Có lẽ nàng ta đã trải qua đại chiến, linh khí tổn thương quá nhiều, huống hồ phần đầu còn từng bị trọng thương." Tử Nhược Yên chắp hai tay sau lưng và đứng bên cạnh xem xét tường tận một lát, rồi nàng đi lên phía trước mặt nữ tử tóc bạc.

Tử Nhược Yên nâng phần đầu của đối phương lên, vén phần tóc bạc ra, sau khi nàng quan sát kỹ lưỡng thì gật đầu và nói: "Đúng như trẫm suy đoán, vết bầm sau gáy rất nghiêm trọng, có lẽ là nàng ta đã bị công kích từ phía sau khi đang chạy trốn."

"Mũ giáp bị vỡ chắc hẳn là do chịu phải công kích trước đó, cho nên nó sẽ có một vài vết xước nhỏ."

Nói đến đây, Tử Nhược Yên nhẹ nhàng đặt phần đầu đối phương xuống.

"Trước mắt có ba điểm đáng ngờ, điểm đầu tiên chính là Thánh Ma diễm trên áo giáp của nàng ta rốt cục là như thế nào, có

liên quan gì đến tộc Thánh Ma các ngươi không?"

"Điểm thứ hai, nàng ta chạy trốn đến vực Thánh Ma là do ngẫu nhiên hay là cố ý chạy trốn đến nơi này? Trẫm thiên về cố ý chạy đến đây hơn, điều này có liên quan đến điểm đáng ngờ đầu tiên."

"Điểm thứ ba…"

Tử Nhược Tiền khựng lại và nhìn sang Tiêu Thiên, nàng cau mày và hỏi: "Nữ tử lúc trước từng cứu chàng có phải là nàng ta không?"

"Không phải!" Tiêu Thiên không ngừng lắc đầu, chỉ vào Long nương đang nằm kia và nói: "Ta không quen biết nàng ta, cũng không hiểu vì sao nàng ta tự nhiên lại rơi trúng người ta."

Tiêu Thiên bày ra vẻ mặt vô tội, nhẹ nhàng ho khan hai tiếng rồi nói: "Cũng may là thân thể ta hồi phục không ít, chứ nếu không nguyên một thân mặc áo giáp của nàng ta từ trên trời nện xuống người ta, có lẽ sẽ xảy ra vấn đề mất."

"Chàng vẫn nên chú ý đến thân thể của mình nhiều hơn, thường xuyên quan sát xung quanh để phòng hờ." Thần sắc của Tử Nhược Yên dịu đi không ít, nàng nhìn về phía Long Khâu Đạo với ánh mắt trách cứ: "Long Khâu tiền bối, trẫm không phải là đang trách ông đâu."

"Mà là ông nói trẫm thức tỉnh huyết mạch Đế hoàng Nhân hoàng chính thống, ông lo lắng thế giới sau này sẽ xuất hiện đại kiếp vô cùng hung hiểm và trẫm nên đứng ra giương cao đại kỳ trong tương tai."

"Trẫm biết còn đường phía trước rất nguy hiểm nhưng trẫm nguyện ý gánh vác trách nhiệm trong lòng và đáp ứng sự kỳ vọng của ông."

“Ông cũng đã hứa là sẽ chăm sóc tốt cho Tiêu lang quân nhưng lại khiến cho chàng bị kẻ khác đột ngột đập trúng người.”

“Nếu như người rơi trúng chàng không phải là nữ tử này mà là một thứ gì khác thì…”

Lạc Nữ Ái ở bên cạnh không ngừng gật đầu, trừng mắt nhìn Long Khâu Đạo: “Long Khâu lão tiền bối, ông nói chuyện mà không suy nghĩ à.”

Long Khâu Đạo run run khóe miệng, chuyện này có thật sự là Tử Nhược Yên không trách ông không?

Dù sao, Long Khâu Đạo thật sự không để ý lắm.

Các người sợ Tiêu Thiên bị đập hư luôn hay sao?

Đùa kiểu gì vậy, người như Tiêu Thiên chỉ cần dùng tay không mà xé xác được Thánh vật trong thế giới giới vực trung vị.

Ngài có đem một thế giới giới vực nện lên đầu của hắn thì có lẽ cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Chương 246. Ta là Long Khâu Bạch Thanh 2

Rõ ràng là do hắn không để ý, sao lại còn đổ hết tội lỗi lên đầu của lão phu?

“Việc này là do lão phu xử lý không ổn thỏa, sau này sẽ không xảy ra tình huống như thế nữa.” Mặc dù việc này không thể trách ông nhưng Long Khâu Đạo vẫn cảm thấy áy náy trong lòng.

Dù sao, ông xử lý việc xảy ra với Tiêu Thiên đúng như những lời mà Tử Nhược Yên vừa nói.

Linh hồn không trọn vẹn, ký ức thiếu sót, mặc dù có nhiều chuyện trong quá khứ ông đã không còn nhớ rõ nữa.

Nhưng ông biết, kiếp nạn mà năm xưa Nhân hoàng đối mặt sẽ giáng xuống một lần nữa và không có cách nào giải quyết triệt để được nó.

Tử Nhược Yên đã thức tỉnh huyết mạch Đế hoàng Nhân tộc chính thống, có lẽ đó chính là thiên mệnh của nàng.

Lùi một vạn bước, cho dù nàng không thể gánh vác được thiên mệnh này.

Thì cứ tung Tiêu đại nhân ra là được rồi.

“Ưm…” Ngay lúc này, một giọng nói bỗng nhiên vang lên.

Đám người có mặt ở đó gần như đồng loạt quay đầu nhìn về phía chiếc ghế dựa linh thạch, vị Long nương tóc bạc kia đã từ từ tỉnh lại.

Nàng mơ màng mở mắt sau cơn hôn mê, thị lực bắt đầu dần dần hồi phục.

Nàng nhìn thấy những gương mặt lạ lẫm đang xếp thành vòng tròn xung quanh mình, từng đôi mắt với vẻ tò mò đều tập trung lên người nàng.

Long nương tóc bạc bối rối ngồi thẳng dậy, ánh mắt dáo dác nhìn xung quanh mình.

“Các ngươi là ai?” Trong ánh mắt Long nương tóc bạc tràn đầy vẻ nghi ngờ, giọng nói giống như thiếu nữ nhưng ngữ điệu lại không có chút tình cảm nào.

“Vấn đề này, trẫm phải hỏi ngươi mới đúng.” Tử Nhược Yên khẽ ngẩng đầu và quan sát cẩn thận Long nương tóc bạc trước mặt mình, “Vị khách không mời mà đến là ngươi, từ trên trời rơi xuống, đập trúng phu quân của trẫm…”

“Hay là phu quân của bản Đế!” Lạc Nữ Ái ở bên cạnh sốt ruột lên tiếng.

“…”Tử Nhược Yên gạt tay của Lạc Nữ Ái ở trên vai nàng ra, thần sắc trang nghiêm nhìn chăm chú đối phương, “Rốt cuộc ngươi là ai, đến vực Thánh Ma có mục đích gì hả!”

“Ta…” Long nương tóc bạc nhíu mày, đưa tay lên che đầu mình, “Ta là Long Khâu Bạch Thanh…”

“Những chuyện khác…ta không nhớ nữa.”

“Ta chỉ nhớ rõ một cái tên là Lạc Thao Thiên.”

Khi nghe thấy cái tên này, sắc mặt của Lạc Nữ Ái và ba nữ thân vệ kia liền thay đổi.

“Ngươi!” Lạc Nữ Ái bỗng nhiên xông lên trước, tóm chặt lấy

Long Khâu Bạch Thanh.

Cái tên Lạc Thao Thiên này đã kích thích Lạc Nữ Ái.

Đây là tên của Ma Đế sáng lập ra Nguyên Thủy ma quốc.

Ông là phụ thân của Lạc Nữ Ái và cũng chính là đối tượng khiến nàng có những cảm xúc phức tạp.

Cuộc nội chiến không hợp lẽ thường của hai vợ chồng đã khiến các ca ca và tỷ tỷ không thể không chết trong vòng tay của nàng vẫn luôn là bóng đen ám ảnh không thể vượt qua được trong lòng của Lạc Nữ Ái.

Nhưng Lạc Nữ Ái đã chôn sâu những tâm tình này vào tận đáy lòng và không suy nghĩ nhiều về nó nữa,

Nhưng hôm nay, nàng lại nghe được cái tên của phụ thân mình từ trong miệng của Long nương tóc bạc này.

Cùng với vết tích bị đốt cháy bởi Thánh Ma diễm trên áo giáp của đối phương, ngay lập tức nàng đã nhận ra đây chính là tác phẩm của phụ thân nàng.

“Rốt cuộc ngươi là ai, phụ hoàng ta vẫn còn sống ư, sao ông ấy lại muốn cứu ngươi?”

Đôi đồng tử kim sắc của Lạc Nữ Ái nhìn thẳng vào đôi đồng tử thẳng đứng lóe ra kim quang của Long Khâu Bạch Thanh nhưng Lạc Nữ chỉ có thể nhìn thấy sự bối rối cùng nỗi thống khổ từ trong mắt của đối phương mà thôi.

“Hết sức xin lỗi, ta thật sự không nhớ rõ, ta chỉ biết mỗi cái tên này thôi.” Long Khâu Bạch Thanh lắc đầu và để mặc do Lạc Nữ Ái tóm lấy mình mà không có bất kỳ hành vi phản kháng nào.

Lạc Nữ Ái cắn chặt bờ môi đỏ mọng của mình, bàn tay đang

tóm đối phương dần dần bắt đầu dùng sức, khiến cho bộ giáp xanh thẳm trên thân người đối phương phát ra tiếng kêu cọt kẹt.

“Bình tĩnh lại một chút!” Tử Nhược Yên ở bên cạnh đi ra phía sau ôm lấy Lạc Nữ Ái kéo về lại phía nàng, “Với tình trạng hiện tại của nàng ta thì cho dù ngươi có động thủ thì nàng ta cũng không nhớ lại được đâu.”

“Còn nữa, vừa rồi ngươi nói rằng phụ hoàng của ngươi đã cứu nàng ta, thông tin này có chính xác không?”

Giọng nói mạnh mẽ của Tử Nhược Yên dường như có tác dụng trấn định, khiến cho cảm xúc của Lạc Nữ Ái dịu đi không ít.

Lạc Nữ Ái khẽ thở dài rồi gật đầu đầy chắc chắn: “Vết tích Thánh Ma diễm trên áo giáp của nàng ta rõ ràng là nhằm mục đích đốt cháy thứ gì đó.”

“Nếu như ta không lầm thì khi đó trên người nàng ta bị cái gì đó vây khốn xung quanh, chính phụ hoàng đã dùng Thánh Ma diễm đốt cháy để giúp nàng ta thoát khỏi thứ đó.”

Nói đến đây, Lạc Nữ Ái liền búng ngón tay, lập tức có một ngọn Thánh Ma diễm màu tím bùng cháy lên, bao phủ lấy vết tích bị cháy trên áo giáp của nàng ta.

Chương 247. Xin hãy động thủ với ta đi

Quả nhiên, ngọn lửa bám vào dấu vết bị cháy trên áo giáp trông giống như một tấm lưới lửa màu tím bao bọc lấy Long Khấu Bạch Thanh.

Mà Long Khâu Bạch Thanh vẫn ngồi yên lặng ở đó như cũ, mái tóc bạc óng mượt xõa xuống sau lưng, nàng ta không nhúc nhích mà để yên cho Lạc Nữ Ái tìm hiểu nguyên nhân.

“Cháu bé à!” Long Khâu Đạo ở bên cạnh đột nhiên cười nói, ông đi lên phía trước, “Lão phu tên là Long Khâu Đạo, theo một ý nghĩa nào đó thì ta cũng xem như là tiền bối của ngươi.”

“Tộc Thánh Long có thể chất bất phàm nên ta nghĩ rằng không có khả năng chỉ mới đập trúng đầu mà đã mất trí nhớ như vậy được.”

“Cho nên lão phu muốn tìm thử xem nguyên nhân thật sự là gì nhưng…”

Lúc này, Long Khâu Bạch Thanh đang ngồi ở đó liền lên tiếng: “Long Linh Xuất Thế, đúng không?”

“Ngươi biết ư?” Long Khâu Đạo vẫn còn đang suy nghĩ làm thế nào để giải thích cho rõ ràng đây.

“Những gì ta mất đi hình như chỉ là ký ức của quá khứ, chứ tri thức thì vẫn còn nhớ.” Giọng thiếu nữ thanh thuần đáng yêu cất lên vốn phải tràn đầy nguyên khí nhưng khi phát ra từ miệng của Long Khâu Bạch Thanh thì ngữ khí của nàng lại bình tĩnh đến mức

đáng sợ.

Dường như không có sự dao động về phương diện tình cảm.

Nói đến đây, Long Khâu Bạch Thanh chậm rãi nhắm mắt mình lại.

Ngay tức khắc, một bóng rồng hư ảo bay lên từ trong thân thể nàng.

Long linh là linh hồn của Long tộc.

Mà ngay lúc này Long Khâu Đạo cũng rời khỏi nhục thân, ông hoàn toàn dùng trạng thái Long linh để tồn tại trên thế giới này.

Long linh đang bay lượn trên đỉnh đầu của Long Khâu Bạch Thanh chính là Thánh Long có thân hình thon dài và màu bạc lấp lánh.

Tuy nhiên, bên trên Thánh Long chi linh màu bạc vừa hiển hiện ra được bao phủ bởi những đường vân huyết sắc khiến ai nhìn thấy cũng giật mình, những đường vân như thể là xiềng xích đang nhốt chặt Long linh của nàng ta.

“Huyết chú thuật!” Sắc mặt của Long Khâu Đạo trở nên nặng nề, ông chậm rãi lên tiếng, “Đây là một loại chú thuật cổ lão được tạo thành từ sự tiêu hao lực lượng máu thịt.”

“Xem ra, nàng ta mất trí nhớ là do bị chú thuật này phong tỏa rồi, nó khiến cho nàng ta không có cách nào nhớ lại chuyện đã qua.”

Long linh từ từ quay trở lại thể nội của Long Khâu Bạch Thanh.

Bên cạnh, Tử Nhược Yên chắp hai tay sau lưng, nhìn Long Khâu Bạch Thanh ở trước mặt mình: “Nếu như trẫm đoán không

lầm thì có kẻ truy sát nàng ta để diệt khẩu nhưng không muốn để nàng tiết lộ thông tin."

Nói đến đây, Tử Nhược Yên quay đầu nhìn về phía Lạc Nữ Ái: "Chỉ e là phụ hoàng của ngươi rất có thể là người đã bảo vệ, thậm chí giúp nàng ta trốn thoát."

"Nàng ta trốn thoát thành công, đối phương không có cách nào diệt khẩu nên chỉ đành dùng chú thuật phong tỏa trí nhớ của nàng khiến nàng không thể tiết lộ thông tin ra ngoài được."

"Có lẽ đòn công kích ở phía sau đầu nàng ta vốn không phải để giết mà là để hạ chú thuật với nàng."

Nói đến đây, Tử Nhược Yên nhìn sang Long Khâu Đạo: "Long Khâu tiền bối, ông có biết cách giải chú thuật này không?"

"Loại chú thuật huyết nhục này dùng sinh mạng làm đèn, dùng máu thịt làm lửa, ngọn đèn này sẽ sáng mãi không bao giờ tắt." Long Khâu Đạo nhìn chằm chằm Long Khâu Bạch Thanh rồi chậm rãi lên tiếng: "Muốn giải chú thuật…"

"Phải đánh chết cái người hạ chú thuật!!" Tiêu Thiên ở bên cạnh đột ngột mở miệng nói.

Cả đám người đồng loạt quay lại nhìn Tiêu Thiên.

"Sao, không đúng à?" Tiêu Thiên nhìn lại đám đông rồi xòe hai tay ra, "Nếu như ánh sáng của chú thuật này sẽ tồn tại mãi mãi không bao giờ tắt thì không phải chỉ cần đập cái đèn đi là được rồi sao?"

"Cấp chú thuật như này quả thật là chỉ có thể giải như thế thôi!" Một lúc sau, Long Khâu Đạo mới chậm rãi gật đầu.

Giải pháp để giải cấp chú thuật như này đúng là chỉ có thể dùng cách như thế thôi.

“Rắc rối hơn là kẻ đã hạ chú thuật có thể truy tung được vị trí của nàng ta thông qua chú thuật này hay không?” Chung Dương Minh đang ôm cái nồi đứng ở bên cạnh phân tích ra.

Long Khâu Đạo gật đầu: “Không phải là không có khả năng này.”

“Nếu như đám người đó truy đuổi tới, bản Đế cầu còn không được.” Lạc Nữ Ái nắm chặt tay thành nắm đấm, “Như vậy thì ta có thể tìm hiểu xem rốt cuộc phụ hoàng đã xảy ra chuyện gì ở bên đó rồi.”

Tiêu Thiên khoanh tay, yên lặng quan sát Long Khâu Bạch Thanh.

Mà Long Khâu Bạch Thanh đang ngồi ở bên đó cũng yên lặng nhìn chằm chằm Tiêu Thiên.

“Long Khâu Đạo, có phải chú thuật này dùng Long linh của nàng ta làm vật dẫn không?” Lúc này, Tiêu Thiên bỗng nhiên nhìn sang Long Khâu Đạo và hỏi.

Long Khâu Đạo sửng sốt một chút, rồi sau đó gật đầu: “Tiêu đại nhân, sao vậy?”

“Nếu như một linh hồn bị người khác không cẩn thận đánh vỡ rồi thì có đan dược nào có thể khôi phục lại như lúc ban đầu không?” Tiêu Thiên bỗng nhiên hỏi một cách nghiêm túc.

Chương 248. Hỗn chiến giữa tam phương

“Phản hư thông linh đan quả thật hoàn toàn có tác dụng kỳ diệu như vậy, ở chỗ ta có dự trữ rất nhiều loại đan dược này, dù gì thể xác này của ta là thân thể Long linh, cấp đan dược này có thể…” Long Khâu Đạo đang giải thích theo bản năng thì đột nhiên ông giật mình và khựng lại không nói gì tiếp.

“Ở quê hương của ta có một câu nói rất hay: khi xảy ra vấn đề đừng vội hoang mang mà hãy tắt máy khởi động lại là được.” Tiêu Thiên nhìn Long Khâu Bạch Thanh, “Nếu đập vỡ linh hồn của nàng ta thì có phải chú thuật huyết nhục này sẽ không có vật dẫn nữa?”

“Sau đó chúng ta khôi phục lại linh hồn, không phải là được rồi sao, đây chẳng phải chỉ là đang khởi động lại thôi à!”

Long Khâu Đạo vội vàng lắc đầu: “Không được, bây giờ Long linh trong cơ thể đang ở không gian thức hải trong đầu của nàng ta, nếu đánh vỡ Long linh thì không khác nào trực tiếp giết chết nàng ta cả.”

“Vậy thì càng đơn giản, cho nổ đầu của nàng ta trước rồi chữa lành!” Ánh mắt Tiêu Thiên phát sáng.

Lời của Tiêu Thiên khiến cho mọi người có mặt ở đây giật mình sợ hãi, đây là cái chủ ý quèn gì vậy?

Cô nương nhà người ta vẫn còn đang ngồi ở kia, ngươi mở miệng ngậm miệng cứ đòi đánh nổ đầu của người ta là cái quái gì!

“Chủ ý đó quả thật không tệ.” Giọng nói êm tai và bình tĩnh lại

vang lên lần nữa.

Cả đám người nghiêng đầu lại nhìn về phía Long Khâu Bạch Thanh đang ngồi trên ghế dựa linh thạch kia, bọn họ chỉ thấy Long nương tóc bạc đang điều chỉnh tư thế ngồi rồi đưa đầu vươn ra trước mặt Tiêu Thiên!

“Xin hãy động thủ đi!”

Một vòng người xung quanh nghẹn họng trân trối nhìn cảnh tượng trước mắt, hóa đá tại chỗ.

“Ha ha ha, quả nhiên rất dứt khoát, đủ quả quyết.” Tiêu Thiên bật cười, bắt đầu hoạt động hai nắm tay: “Ngươi xoay qua chỗ khác một chút đi, góc độ này không tốt lắm, nếu đánh không tốt, lát nữa sẽ không dễ trị.”

“Ừm, ta biết rồi.” Long Khâu Bạch Thanh xê dịch thân dưới, điều chỉnh góc độ: “Thế này được chưa?”

“Nhích sang trái xíu nữa.”

“Được rồi chứ?”

“Không sai, chính là như vậy.” Tiêu Thiên gật đầu, bắt đầu hoạt động bả vai: “Yên tâm, ta sẽ khống chế tốt lực lượng và góc độ, đảm bảo kết thúc không đau đớn.”

“Mong là có thể khôi phục ký ức thành công, giúp nàng tìm được phụ hoàng của mình.” Long Khâu Bạch Thanh khẽ nghiêng người, điềm tĩnh cầu chúc.

Lạc Nữ Ái đứng ngơ ngác tại chỗ, không hề nhúc nhích, mặt mày đỏ bừng cả lên lên, thậm chí hưng phấn kêu to: “Này... kích thích như vậy à, ta cũng muốn...”

Bốp!!!

Tử Nhược Yên nổi giận nện một cú lên đầu Lạc Nữ Ái: “Ngươi nói cảm giác kích thích này đúng không, rốt cuộc ngươi đang nghĩ gì trong cái đầu bò ngu ngốc của ngươi thế hả!!”

“Còn chàng nữa, Tiêu Thiên!! Thu nắm đấm của chàng lại, sao có thể thực hiện loại chủ ý đánh nổ đầu người này được?”

Nói đến đây, Tử Nhược Yên đi tới trước mặt Long Khâu Bạch Thanh, dùng một tay kéo đối phương dậy: “Ngươi ngớ ngẩn à, sao ngươi lại đồng ý loại chuyện này?”

“Có lẽ chân tướng ở ngay trong trí nhớ của ta, vả lại chú thuật trên Long Linh có khả năng sẽ khiến các vị chọc phải kẻ địch không cần thiết.” Long Khâu Bạch Thanh được Nữ Đế Tử Nhược Yên dáng người cao gầy nhấc bổng lên, hai chân không chạm đất.

Nàng vẫn duy trì nét mặt điềm tĩnh kia và phân tích bằng giọng điệu bình thản: “Nghĩ cách giải trừ chú thuật ngay lập tức không chỉ làm chân tướng lộ rõ, còn có thể phòng ngừa nguy cơ không cần thiết.”

“Tuy cách thức khá nguy hiểm nhưng với kết quả như thế thì đáng giá mạo hiểm một lần.”

Tiêu Thiên đứng gần đó gật đầu lia lịa, vỗ vỗ Long Khâu Đạo bên cạnh: “Dù sao, Long Khâu Đạo có rất nhiều linh đan diệu dược lợi hại, chắc chắn không có vấn đề gì đâu.”

“Im miệng!” Tử Nhược Yên sa sầm mặt, liếc mắt nhìn Tiêu Thiên bên cạnh.

“Ờ...” Tiêu Thiên ngoan ngoãn ngậm miệng, không nói thêm lời nào.

Đã từng nghe nói qua, trên đời có hai loại sinh vật đáng sợ nhất.

Một là mẹ nổi giận.

Một nữa là bà xã mặt đen.

Quả nhiên, thật sự có sức răn đe.

“Cách này quá mức nguy hiểm, vô duyên vô cớ lấy tính mạng của ngươi ra đặt cược, không đáng.” Tử Nhược Yên nhìn Long Khâu Bạch Thanh, lắc đầu rồi thả đối phương xuống ghế linh thạch.

“Ngài là một người rất tốt.” Long Khâu Bạch Thanh nhìn Tử Nhược Yên, lần nữa mở miệng: “Nếu việc này thành công, ít nhất có bảy phần...”

“Bảy phần cũng không được, nghĩ cách khác.” Nói rồi Tử Nhược Yên nắm cằm Long Khâu Bạch Thanh: “Trẫm đang tuyên bố chứ không phải thương lượng, rõ chưa, tiểu cô nương.”

Đánh giá tuổi tác dựa vào khí tức, ta và ngài, còn có nàng ta cùng tuổi với nhau. Cho dù có là người bằng tuổi thì việc gọi ta là tiểu cô nương cũng không thích hợp.” Long Khâu Bạch Thanh lắc đầu vùng ra khỏi tay của Tử Nhược Yên.

Tử Nhược Yên sửng sốt một lát, quan sát tỉ mỉ Long Khâu Bạch Thanh: “Ngươi nhỏ như vậy... ngươi... đã hai mươi rồi?”

Chương 249. Hỗn chiến giữa tam phương 2

Lần đầu tiên trên mặt Long Khâu Bạch Thanh xuất hiện vẻ dao động, sau khi cúi đầu nhìn thoáng qua, nàng ngẩng đầu nhìn Tử Nhược Yên: “Có vẻ ngài không nên để lộ biểu cảm sợ hãi và thán phục trước mặt nàng ta.”

Nói đoạn Long Khâu Bạch Thanh chỉ vào Lạc Nữ Ái bên cạnh.

“Ha ha ha!” Lạc Nữ Ái ngơ ngác một hồi, sau đó cười phá lên: “Ái chà chà, vị nào đó thật sự bê tảng đá đập chân vào chân mình đấy nhỉ.”

“...” Tử Nhược Yên giật giật khóe miệng, nhìn Long Khâu Bạch Thanh trước mặt: “Trẫm nói đầu của ngươi.”

“Thì ra là vậy, thật xin lỗi.” Long Khâu Bạch Thanh nói xong bèn nhìn về phía Tử Nhược Yên và thuyết phục: “Nhưng ngài không cần nhạy cảm như vậy đâu, xem xét chỉnh thể, ngài vẫn rất đẹp mà.”

“Trẫm không hề nhạy cảm!” Tử Nhược Yên âm trầm như nước, chậm rãi mở miệng.

Long Khâu Bạch Thanh còn định nói tiếp nhưng lại bị tiếng ho khan của Chung Dương Minh cắt ngang.

Nếu không cắt ngang, chính ông cũng nghi ngờ bệ hạ trò chuyện đề tài này với cô nương ấy cả đêm.

Chuyện này thì có gì hay để nói đâu, Chung Dương Minh thật sự không hiểu.

Như Chung Lệ Song thê tử mình mới là hoàn mỹ nhất, các nàng đều là thanh niên, căn bản không hiểu được.

“Dù nói thế nào, bất luận vì Lạc bệ hạ, hay là thân phận tộc Thánh Long của bản thân nàng.” Chung Dương Minh nói và nhìn quanh nhóm người: “Chắc chắn phải giữ nàng lại, suy nghĩ cách khác đi.”

“Vậy, nên sắp xếp vị Long Khâu cô nương này thế nào?”

Không đợi những người khác kịp phản ứng trước vấn đề do Chung Dương Minh đưa ra, Long Khâu Bạch Thanh đã tự mình đứng dậy.

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Long Khâu Bạch Thanh đi tới trước mặt Tiêu Thiên.

“Làm gì?” Tiêu Thiên cúi đầu nhìn Long Khâu Bạch Thanh đi đến trước mặt mình, kỳ quái hỏi.

Long Khâu Bạch Thanh xích lại gần Tiêu Thiên, chiếc mũi óng ánh khẽ run run, cẩn thận hít ngửi.

Sau đó, nàng chầm chậm bay lên, đến cạnh gương mặt của Tiêu Thiên.

Liếm một ngụm.

Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái hoảng sợ nhìn một màn này đến hoá đá ngay tại chỗ.

Những người khác càng trừng lớn hai mắt, bị hành động quỷ dị của nữ nhân tóc bạc trước mắt này làm cho chấn động tột độ.

“Ta muốn ở cạnh hắn.” Long Khâu Bạch Thanh đột nhiên lên tiếng, ôm cổ Tiêu Thiên không chịu buông, cả người treo trên thân thể hắn.

“Không biết tại sao, cảm giác bên cạnh hắn thật sự rất dễ chịu, hương vị cũng rất tốt, ngọt ngào lắm.”

Nói đến đây, thương tích trên người Long Khâu Bạch Thanh cũng bắt đầu dần dần lành lại.

Vô cùng quỷ dị.

Thậm chí, sau khi treo trên người Tiêu Thiên, long uy trong cơ thể Long Khâu Bạch Thanh cũng bắt đầu từ từ lan trộng, đồng thời tăng dần lên.

Như thể ở cạnh Tiêu Thiên thật sự có được lợi ích to lớn.

“Khốn kiếp, cút xuống khỏi người Tiêu lang quân ngay!” Tử Nhược Yên nổi giận, dậm chân tiến lên tóm lấy Long Khâu Bạch Thanh.

Nhưng Long Khâu Bạch Thanh cứ ôm ghì Tiêu Thiên không buông tay, bình tĩnh mở miệng: “Trước mắt, ở bên cạnh hắn là lựa chọn tốt nhất cho việc khôi phục thương tích, cũng như về mặt giác quan của ta.”

“Dựa vào đây là kết quả tốt nhất, xin thứ cho ta không thể rời khỏi hắn.” Long Khâu Bạch Thanh phân tích, giải thích nguyên nhân với Tử Nhược Yên.

“Không được, ta cũng muốn liếm!!” Lúc bấy giờ, Lạc Nữ Ái bên cạnh mới kịp phản ứng, cảm thấy mình bị thiệt thòi, không chút chần chừ lao đến.

“Ngươi làm gì đấy, hỗ trợ túm người đi!” Tử Nhược Yên cau mày, quát khẽ với Lạc Nữ Ái.

Lúc này, Lạc Nữ Ái hệt như bừng tỉnh từ trong mộng, trợ giúp Tử Nhược Yên kéo Long Khâu Bạch Thanh ra.

Nhưng Long nương tóc bạc mặt không đổi sắc, hai tay vẫn gắt gao siết chặt cổ Tiêu Thiên, chết sống không buông, cho dù bị túm nằm ngang giữa không trung, cũng tuyệt đối không thả tay.

Tiêu Thiên đứng tại chỗ, mơ hồ nhìn ba nữ nhân đang phân cao thấp trước mặt.

“Tình huống gì đây?”

“Buông tay mau!” Tử Nhược Yên lạnh lùng quát khẽ.

“Thật xin lỗi, xin hãy cho ta thêm chút thời gian, tiếp xúc gần gũi thế này, thương tích của ta khôi phục rất nhanh.” Long Khâu Bạch Thanh túm chặt Tiêu Thiên, thành thật giải thích.

Tiêu Thiên đứng đó, mặt mày mờ mịt, mình còn có công hiệu chữa bệnh trị thương nữa hả?

[Đây là đạo lý gì?] Tiêu Thiên không hiểu gọi hệ thống Vượng Tài trong nội tâm.

[Chủ nhân, ngài là hậu duệ của rồng, dòng dõi Thánh Long thân cận ngài là lẽ dĩ nhiên.]

[Khi ngài du hành xuyên qua hư không và tiến vào thế giới giới vực trung vị này, thân thể ngài cũng càng ngày càng mạnh mẽ.]

[Một số đặc tính huyết mạch và thể chất dần dần được kích thích.]

[Theo quan sát của tôi, vị Long Khâu Bạch Thanh này thuộc huyết mạch Thánh Long cấp Đế Hoàng, thậm chí vượt xa Long Khâu Đạo.]

[Nàng cảm thấy ở cạnh ngài là lẽ dĩ nhiên và bắt đầu hướng tới con đường trở nên mạnh mẽ hơn phía trước.]

Tiêu Thiên chợt bừng tỉnh, xoa cằm: [Thân thể của ta còn đang được cường hóa mà, khi nào mới kết thúc thế?]

Chương 250. Người khác giúp ta che đậy những lời dối trá trong quá khứ

[Thật xin lỗi, tạm thời vẫn chưa thấy cực hạn của thân thể ngài.]

[Sự trấn áp ở thế giới quá khứ kia đáng sợ đến vậy nhưng ngài vẫn có thể phá vỡ cực hạn.]

[Ngài hãy kiên nhẫn chờ đợi, khi thân thể ngài hoàn tất cường hóa sẽ có thể bắt đầu tu luyện.]

[Thì ra ta vẫn tu luyện được à, ta vốn tưởng cả đời này chỉ có thể làm người bình thường thôi chứ.] Ánh mắt Tiêu Thiên thoáng có chút ngạc nhiên lẫn vui mừng, đây quả thực là một tin tốt.

Một khi bắt đầu tu luyện thì không cần con gái ngoan trợ giúp mà vẫn có được hiệu ứng sáng chói.

Ngay lúc này, tiếng Lạc Nữ Ái la hét làm gián đoạn suy nghĩ của Tiêu Thiên.

“Ây dà, ngươi còn dịu dàng như thế làm gì, thẳng tay luôn đi!”

Lạc Nữ Ái vừa dứt lời, nàng lập tức xoay người nâng cao chân, sau đó gót chân đập mạnh về phía Long Khâu Bạch Thanh.

Chân dài rơi xuống, con ngươi Long Khâu Bạch Thanh mơ hồ có lấy tia chớp lưu chuyển.

Loẹt xoẹt...

Ánh sáng vàng rực rỡ hàm chứa sấm chớp sắc bén bất chợt hiện lên trên người Long Khâu Bạch Thanh, thân hình nàng lấp lóe trong nháy mắt, hệt như du long.

Cú đá áp lực cao này của Lạc Nữ Ái đạp vào khoảng không.

"Cẩn thận chút, đừng làm Tiêu lang quân bị thương." Tử Nhược Yên khẽ hít vào một hơi, khép hai ngón tay lại, cánh tay như kiếm được rút ra khỏi vỏ đâm về phía Long Khâu Bạch Thanh kia: "Di chứng hắn bộc phát lần trước vẫn chưa hoàn toàn bình phục."

"Yên tâm, cam đoan sẽ không!" Lạc Nữ Ái nhếch miệng cười, trong mắt hiện lên tia hưng phấn: "Nữ Đế chúng ta liên hợp ra tay, nàng ta trốn không thoát."

Long Khâu Bạch Thanh không nói gì, chỉ là vẫn bám sát trên người Tiêu Thiên, sấm chớp quanh quẩn toàn thân.

Nhưng sấm chớp này lại hết sức khéo léo, tự né tránh khu vực thân thể Tiêu Thiên.

"Lên!"

Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái ra tay trong tích tắc, người này vung loạn hai tay như ánh kiếm lưu chuyển, người kia hai chân hung hãn gió táp mưa gào.

Nhưng Long Khâu Bạch Thanh không hề chống trả, nàng chỉ lấy Tiêu Thiên làm trung tâm, sấm rền lấp lóe không ngừng, phóng ra bằng tốc độ không thể tưởng tượng nổi rồi trở lại với góc độ vô cùng quỷ dị.

"A a a, sao ả lông trắng đáng chết này lại trơn trượt như cá chạch thế." Lạc Nữ Ái hết sức bực tức, xoay người trên không rồi quất tới chỗ đối phương.

Nhưng đúng lúc này, Tử Nhược Yên lại không khéo ra tay cùng lúc.

Hai người cứ thế cùng lao về phía trước, kết quả góc độ của đòn tấn công này hướng thẳng đến vị trí của Tiêu Thiên.

“Hai cái người này...” Tiêu Thiên nhìn thấy đòn tấn công hướng tới mặt mình, khóe miệng khẽ giật, chuẩn bị đưa tay đón đỡ.

Không thể tránh được, nếu không Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái sẽ ngã xuống đất.

Roẹt roẹt...

Sấm chớp chợt hiện, Tiêu Thiên đang tính đỡ đòn, bỗng Long Khâu Bạch Thanh vốn treo trên người hắn lại ra ngăn ở phía trước, cứ như vậy tiếp nhận công kích do hai vị Nữ Đế liên thủ tạo thành.

Sấm chớp lấp lóe như vòng xoáy vặn xoắn, triệt để hấp thu sức mạnh của hai vị Nữ Đế, không có chút bài xích hay rò rỉ nào.

“Phụt!” Long Khâu Bạch Thanh cứng rắn chống đỡ một kích này, khẽ rên lên rồi phun ngụm máu xuống mặt đất.

Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái biến sắc, vội vàng tiến lên đỡ đối phương.

“Đa tạ hai vị, phun ra được ngụm máu tắc nghẽn nên ta thấy thoải mái hơn rất nhiều.” Long Khâu Bạch Thanh vừa lau vết máu tren khóe miệng vừa nói.

“Nhưng hình như vết thương của ngươi đã nặng hơn rồi?” Lạc Nữ Ái nhìn Long nương tóc bạc trước mặt, thấp giọng hô lên, sắc mặt đối phương càng tái nhợt hơn lũy nãy nữa.

“Tại sao ngươi một mực không đánh trả, tại sao vừa rồi không tránh né?” Tử Nhược Yên cũng cau mày.

Long Khâu Bạch Thanh lắc đầu: “Các vị quyết định thu giữ ta, đó chính là ân tình, nên ta không thể đánh trả các vị.”

“Mới nãy ngươi có nhắc tới di chứng của hắn vẫn chưa bình phục, tuyệt đối không thể hứng chịu đòn công kích kia. Hơn nữa, ta đã tính toán qua, gắng gượng chống đỡ lại có thể hoạt huyết thông khí.”

“Gắng sức chịu đựng một kích này là kết quả tốt nhất.” Long Khâu Bạch Thanh bình tĩnh nói.

Nói có sách mách có chứng, mạch suy nghĩ rõ ràng, xét từ nội dung diễn tả thật sự không có vấn đề gì.

Chỉ có điều lúc nàng nói chuyện, mồm miệng tràn ngập màu đỏ tươi, vừa nói miệng thì bên trong đã chảy máu ra ngoài, trông hơi đáng sợ.

Trong lúc nhất thời, mọi người trầm mặc không nói gì, tình huống đã thế này rồi, sao nàng vẫn có thể bình tĩnh như vậy?

Chắc là không liên quan gì đến chú thuật gây mất trí nhớ đâu nhỉ?

“Mau trị thương cho nàng đi ạ!” Chung Linh đang đứng trong góc hoảng sợ hô to.

Người ta còn đang chảy máu không ngừng kìa, thế mà mọi người đều trơ mắt đứng nhìn là sao?

Tại sao ngay cả cha cũng ôm cái thìa, tấm tắc lấy làm lạ vậy.

Ngài là đương kim thừa tướng của Đại Viêm đó, sao ngược lại càng ngày càng không đáng tin cậy rồi, rốt cuộc là học từ ai đây

hả!

Cuối cùng, mọi người cũng kịp phản ứng, luống cuống tay chân đỡ Long Khâu Bạch Thanh nằm xuống ghế linh thạch và cho nàng dùng đan dược.

Chương 251. Cảm giác xa lạ mà quen thuộc

Nhưng mọi người phát hiện, so với đan dược kia.

Còn không bằng để Tiêu Thiên đứng bên cạnh Long Khâu Bạch Thanh, hiệu quả càng nhanh hơn.

“Đây là đạo lý gì?” Chung Lệ Song khó mà hiểu nổi, kinh ngạc nhìn Tiêu Thiên.

“Vốn chính là vậy mà, ở bên cạnh cha rất dễ chịu.” Tiêu Ngư Nhi bay tới trên vai Tiêu Thiên, xòe đôi tay nhỏ mũm mĩm ra: “Mọi người không nhận ra à?”

Lời nói của Tiêu Ngư Nhi khiến mọi người như bừng tỉnh từ mộng mị.

Suy nghĩ cẩn thận, hình như đúng thật là thế.

Phảng phất trong lúc vô tình, mọi người thực sự rất thích vây quanh Tiêu Thiên, không hiểu sao lúc ấy rất yên tâm.

Thậm chí, ngay cả tốc độ tu luyện cũng gia tăng không ít, một số vấn đề khó hiểu trong quá khứ đều có thể bất chợt bùng lên ánh sáng, ai nấy đều hiểu rõ.

Nghĩ tới đây, ánh mắt mọi người tập trung hết lên người Tiêu Thiên.

“Chẳng phải Tiêu ca ca nói đã từng ăn thứ gì đó, từ ấy phá vỡ cực hạn à?” Bên này, Lạc Nữ Ái hai mắt sáng rỡ: “Vậy có phải là do thiên địa này bảo này cực kỳ lợi hại hay không?”

“Nó dung nhập vào máu thịt Tiêu ca ca rồi lan rộng khắp cơ thể hắn, tương tự như bảo dược di chuyển!”

Chung Linh vỗ tay, đột ngột nhận ra: “Lạc đại... đại... đại Nữ Đế bệ hạ nói rất đúng, khó trách vừa rồi nàng muốn liếm Thân Vương đại nhân một ngụm.”

Tiêu Thiên kinh ngạc đứng tại chỗ, trong đầu đầy dấu chấm hỏi.

Đường Tam Tạng?

Khúc nhạc đệm giống như trò hề đã kết thúc.

Không khí lại trở nên sôi động, với chiếc bàn chính hình vuông.

Tiêu Thiên, Tử Nhược Yên, Lạc Nữ Ái và Long Khâu Bạch Thanh, mỗi người ngồi một phía.

“Trước hết, vì chuyện của phụ hoàng nàng ta và sức khỏe của ngươi, cho nên nhất định phải giữ ngươi ở lại đây.” Tử Nhược Yên nghiêm túc nhìn Long Khâu Bạch Thanh, “Nhưng mà, nếu để ngươi ở bên cạnh Tiêu lang quân, trẫm không yên tâm.”

“Không ai có thể đảm bảo, ngươi có ý đồ gì khác hay không.”

Đối diện với sự chất vấn của Tử Nhược Yên, Long Khâu Bạch Thanh gật đầu: “Nghi ngờ của ngươi rất có lý, ngay cả bản thân ta cũng không thể nào đảm bảo, trước khi ta mất trí nhớ, rốt cuộc ta là người tốt hay là người xấu.”

“Nếu ngươi có thể hiểu được thì tốt rồi!” Tử Nhược Yên gật đầu, nàng nghiêm túc nhìn sang Tiêu Thiên: “Kể từ hôm nay, trẫm chính thức chuyển đến cung Thân Vương sống chung với chàng.”

“Không phải vì chuyện gì khác, chủ yếu là vì suy nghĩ cho sự

an toàn của chàng, dù sao lai lịch của nàng ta không rõ ràng, nếu như ta không để mắt nhiều hơn...”

“Nếu có chuyện gì xảy ra với chàng, e rằng trẫm sẽ hối hận cả đời này.”

Tử Nhược Yên nhìn chằm chằm vào Tiêu Thiên, nói rõ ràng từng câu từng chữ, lời nói của nàng càng thêm đường đường chính chính, phóng khoáng hào sảng.

“Bệ hạ....” Tiêu Thiên hít sâu một hơi.

Lại nữa?

Tại sao Tử Nhược Yên luôn có thể dùng cảm giác hào phóng đường hoàng để thả thính trước mặt vậy?

Nhưng ngày tháng bọn họ hoàn toàn sống chung với nhau sắp bắt đầu rồi sao?

“Chuyện này...” Lạc Nữ Ái ngồi đối diện với Tử Nhược, nàng trừng mắt.

Hay cho Tử Nhược Yên, không hổ là Nữ Đế Đại Viêm, người làm hoàng đế đúng là gian trá xảo quyệt.

Chuyện này đã được lên kế hoạch từ lâu!

E rằng nàng ta đã sớm nghĩ đến chuyện mở miệng như thế nào để hoàn toàn chuyển đến cung Thân Vương, chỉ là bị sự kiêu ngạo của hoàng đế cản trở, cho nên không tìm được cơ hội mở miệng.

Long Khâu Bạch Thanh, nữ nhân tóc trắng chết tiệt rơi từ trên trời xuống này.

Vậy mà lại trở thành điểm đột phá của Tử Nhược Yên?

Lạc Nữ Ái siết chặt nắm đấm, vì sao lúc nãy nàng không nghĩ

đến chuyện này, chẳng lẽ thật sự giống như lời Tử Nhược Yên đã nói, đầu óc đã hi sinh cho vóc dáng rồi sao?

“Không được...” Lạc Nữ Ái đột nhiên đập bàn rồi trừng mắt nhìn Tiêu Thiên, “Bổn đế cũng muốn chuyển đến đây!”

“Ồ?” Lạc Nhược Yên đặt cọng rau xanh như ngọc bích vào nồi lẩu sôi sùng sục trước mặt, “Xin hỏi Nữ Đế Thánh Ma, vì sao ngươi lại muốn chuyển đến đây?”

“Để mắt đến nàng ta, một mình trẫm là đủ rồi.”

Long Khâu Bạch Thanh im lặng nhìn hành động của Tử Nhược Yên, tỏ vẻ bình tĩnh dừng động tác nhét rau sống vào miệng, học theo Tử Nhược Yên mà nhúng rau vào nồi lẩu.

Khi nàng ăn cọng rau chín nóng hổi thì chậm rãi gật đầu, giống như rất hài lòng.

“Nàng ta biết tin tức của phụ hoàng ta, ai biết nàng ta có đột nhiên nhớ lại hay không.” Đầu Lạc Nữ Ái đã bốc khói, nàng trừng mắt nói: “Bổn đế muốn biết tin tức của phụ hoàng sớm nhất có thể.”

“Cho nên ta phải ở bên cạnh nàng ta, trông chừng nàng ta.”

Lạc Nữ Ái gắp rau chín chấm vào bát nước chấm rồi bỏ vào miệng, nhìn Tử Nhược Yên mà hung hăng nhai ngấu nghiến.

Long Khâu Bạch Thanh nhìn Lạc Nữ Ái, rồi lại nhìn chén nước chấm bị mình uống sạch như uống nước canh, mặt không cảm xúc mà bắt đầu suy nghĩ cách giải quyết.

“Không ngờ gần đây đầu óc của ngươi thông minh như, khó trách gần đây “nhỏ đi” rồi.” Tử Nhược Yên khẽ hừ một tiếng, cong khóe miệng.

Chương 252. Cảm giác xa lạ mà quen thuộc 2

“Vậy sao, hình như có người quá mức ghen tỵ, cứ nhìn chằm chằm người khác không tha nhỉ~” Lạc Nữ Ái nói xong, nàng liếc nhìn bánh bao của Tử Nhược Yên, nở nụ cười khinh thường.

Bộp!

Tử Nhược Yên đập vò rượu xuống bàn, híp mắt nói: “Ai thua thì lăn về tẩm cung của mình.”

“Được thôi, chơi luôn.” Lạc Nữ Ái cũng đập mạnh vò rượu đột nhiên xuất hiện trong tay xuống bàn.

Cuộc chiến giữa hai vị Nữ Đế lại nổ ra.

Còn Long Khâu Bạch Thanh thì tìm được cách giải quyết, nàng lấy chén nước chấm ở trước mặt hai vị Nữ Đế đang thi uống rượu, rồi để trước mặt mình.

Nàng cầm đũa bằng cả hai tay, một bên nhúng thịt, một bên làm nóng rau.

Cho dù hai vị Nữ Đế ở trước mặt đang tranh cãi không ngớt, nàng vẫn im lặng ăn lẩu giống như không hề nhìn thấy.

Sấm sét thỉnh thoảng xuất hiện trên người Long Khâu Bạch Thanh, nàng nhanh chóng ra tay cứu lại nồi lẩu suýt bị lật và đồ ăn suýt bay ra ngoài.

Còn Tiêu Thiên?

Hắn đã dẫn theo Tiêu Ngư Nhi trốn đến bên cạnh Chung Dương Minh, rồi ngồi bên đó ăn xiên nướng.

Những người còn lại cũng quen rồi, ai nấy đều trò chuyện và nếm thức ăn ngon.

Tử Nhược Yên vốn rất mệt mỏi vì hoàng triều Đại Viêm mới ổn định, có rất nhiều việc phải làm, đồng thời nàng còn phải nỗ lực tu hành.

Còn Lạc Nữ Ái, ngoài mặt nhìn có vẻ cà lơ phất phơ nhưng thật ra nàng cũng đang chăm chỉ học tập Tử Nhược Yên để hoàn thiện bản thân.

Bình thường bọn họ phải chịu rất nhiều áp lực, cho nên thỉnh thoảng đấu một trận, cũng xem như thư giãn.

Đêm đã khuya.

Những người khác đều cáo lui trước, rời khỏi cung Thân Vương.

Sân trước, một mớ hỗn độn.

Tiêu Thiên bế Tử Nhược Yên đi vào nội điện của cung Thân Vương.

Còn Long Khâu Bạch Thân thì ôm Lạc Nữ Ái bước đi trên không trung, đi theo bên cạnh hắn.

“Lại thế này nữa rồi.” Tiêu Thiên nhìn Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái ôm nhau sau khi được đặt xuống giường, hắn lắc đầu không biết nên khóc hay cười.

Ợ!

Âm thanh bên cạnh vang lên khiến Tiêu Thiên nhìn qua, Long Khâu Bạch Thanh cũng không hề né tránh mà nhìn hắn.

“Ngon thật đó.” Long Khâu Bạch Thanh nói, “Hình như, ta đã lâu lắm rồi không được ăn ngon như vậy, cho nên ăn nhiều hơn một chút, thất lễ rồi.”

Tiêu Thiên xua tay: "Thích ăn thì ăn nhiều một chút, không sao đâu, chút tiền đồ ăn chỉ là chuyện nhỏ.”

“Ngươi phải biết rằng ta là người nắm giữ quyền lực tài chính trong nhà.”

Nói đến đây, Tiêu Thiên giơ ngón cái với Long Khâu Bạch Thanh, nụ cười của hắn giống như đang tỏa sáng.

Đúng vậy, bây giờ chìa khóa cửa kho báu của Tử Nhược Yên và Lạc Nhược Ái đều nằm trong tay Tiêu Thiên.

Đây cũng là quyết định được đưa ra sau cuộc đại chiến lần trước của hai vị Nữ Đế.

Hợp tình hợp lý mà.

Những bà nội trợ kia có thể quản tiền, một ông nội trợ như Tiêu Thiên sao lại không thể quản tiền chứ?

“..... Cảm ơn.”Sau khi Long Khâu Bạch Thanh cảm tạ hắn, nàng vẫn không thế nào hiểu được Tiêu Thiên tự hào chuyện gì, cho nên nàng chỉ im lặng ngồi khoanh chân trên mặt đất lạnh lẽo, "Xin hãy nghỉ ngơi sớm." "

Sau khi nói xong, Long Khâu Bạch Thanh nhắm mắt lại, đắm chìm vào trong trạng thái tu luyện.

Linh khí trời đất xung quanh cũng chậm rãi lưu chuyển, vờn quanh người nàng.

Mà bởi vì sự tồn tại của Tiêu Thiên, nàng cũng đang dần khôi phục.

"..." Tiêu Thiên nhìn Long Khâu Bạch Thanh trước mặt, sắc mặt rất khó coi.

Tu luyện thật sự có thể giảm mệt mỏi nhưng cách tốt nhất để giải tỏa sự mệt mỏi trong tâm hồn, vẫn là ngủ một giấc thật ngon.

"Ngươi không ngủ thì cả người sẽ không thể thư giãn, mà vẫn giữ cảnh giác theo bản năng." Nhìn trạng thái của Long Khâu Bạch Thanh trước mặt, Tiêu Thiên thật sự cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Với sự giúp đỡ của hệ thống Vượng Tài, hắn gần như sắp quên mất cảm giác này.

"Ta không biết ngươi đã trải qua những gì trước đây nhưng điều quan trọng là phải ngủ một giấc." Tiêu Thiên vừa nói, vừa kéo Long Khâu Bạch Thanh từ dưới đất lên.

Hành động của Tiêu Thiên, khiến Long Khâu Bạch Thanh vô thức mở mắt chuẩn bị phản kháng nhưng chỉ có thể thấy một bàn tay không ngừng to lên trước mắt.

Sau đó, hai mắt nàng trợn ngược rồi bất tỉnh nhân sự.

Đùng!

Tiêu Thiên nhìn Long Khâu Bạch Thanh bị mình đánh bất tỉnh, hắn hài lòng gật đầu.

Nhưng hắn không nhìn thấy, hai khuôn mặt đỏ bừng đột nhiên xuất hiện sau lưng.

"Hả?" Tiêu Thiên bị kéo ngã.

Bên ngoài vực Thánh Ma, trong hư không hỗn loạn.

Một khoảng không gian đột nhiên bị bóp méo, một chiếc chiến hạm màu đen đồ sộ to lớn, mạnh mẽ chui ra từ trong chỗ bị bóp méo.

Chiến hạm màu đen tuyền, giống như được chế tạo từ loại gỗ cổ xưa màu đen không biết tên.

Tấm bạt trên cột buồm phập phồng trước dòng chảy hỗn loạn của hư không, đồng thời khuấy động những gợn sóng lăn tăn khiến con thuyền giống như đang lướt êm giữa dòng chảy hỗn loạn trong hư không.

Mãi cho đến khi nó dần dần tiếp cận thế giới giới vực của vực Thánh Ma, mới từ từ dừng lại, lơ lửng giữa không trung.

Chương 253. Tình cảm càng sâu thì đánh càng mạnh

Từ bề ngoài nhìn vào, chiến hạm này mặc dù hùng vĩ to lớn nhưng so với thế giới giới vực của vực Thánh Ma rộng lớn phía trước, thì lại không đáng nhắc tới.

Giống như một giọt nước trong đại dương.

“Lão đại, hình như phía trước là vực Thánh Ma!” Một nhóm người đứng trên boong chiến hạm.

Nhóm người này có cơ thể cường tráng, người nào cũng cao khoảng hai mét, có những đường vân màu máu trên da, cả người toát ra mùi máu nồng nặc.

“Dựa theo bản đồ Hư Không Tinh Không thu được, chắc là nơi này rồi.” Một nam tử tóc đầu đinh màu máu, mặc chiến giáp đứng trên boong chiến hạm, hắn nhìn chằm chằm về phía trước, khẽ gật đầu: “Không ngờ rằng đuổi theo người ta lại đuổi đến tận chỗ này.”

Tên trợ thủ đứng bên cạnh hắn sờ cái đầu trọc của mình, cúi dầu nhìn quyển sổ lấp lánh linh khí dao động trong tay: “ Sao ta cảm thấy không đúng cho lắm, hình như phải tròn hơn và to hơn một vòng mới đúng.”

“Đúng là trông hơi khác với dáng vẻ trong bản đồ Hư Không Tinh Không.” Nam tử tóc đầu đinh màu máu sờ cằm, nguy nghĩ một lát, “Phái người đi điều tra tình hình trước đi, tốt nhất là tóm một người có chút giá trị đến đây để dò hỏi kỹ càng.”

“Nói người của đội thứ mười đến đó, thực lực của bọn chúng không mạnh lắm, sẽ không đánh rắn động cỏ.

Nói đến đây, nam tử tóc đầu đinh màu máu nhìn chằm chằm thế giới giới vực của vực Thánh Ma kia: “Phía trên đã tốn một cái giá rất lớn, khó lắm mới có thể đưa chúng ta đến đây.”

“Mọi chuyện phải được thực hiện cẩn thận, tránh lãng phí mọi công sức lúc trước.”

“Nhất là tên Lạc Thao Thiên này, thủ đoạn của ông ta nhiều vô kể, liên tục không dứt.”

“Phải cẩn thận đề phòng, xem ông ta có ở vực Thánh Ma hay để lại chiêu nào hay không.”

Nghe thấy lời dặn dò của nam nhân tóc đầu đinh màu máu, tên trọc đáp: “Yên tâm đi, ta sẽ dặn dò bọn họ.”

Sau khi nói xong, nam nhân đầu trọc chuẩn bị rời đi, dặn dò người của đội thứ mười bắt đầu hành động.

Nhưng mà hắn đi đến nửa đường, thì đột nhiên quay người nhìn lão đại: “Đúng rồi, nếu như vẫn còn hậu duệ của Lạc Thao Thiên ở vực Thánh Ma thì sao?”

“Tạm thời không vội động thủ, đợi điều tra rõ ràng tất cả mọi chuyện rồi tính tiếp.”

“Lần này chúng ta rất may, ba chuyện khác nhau vậy mà tập hợp lại ở vực Thánh Ma này, vừa hay có thể giải quyết luôn một lần.”

“Ông trời đã ban cho chúng ta một cơ hội tốt như vậy, nhất định phải nắm bắt nó, sau khi lập công lớn thì chúng ta cũng dễ về báo cáo hơn.”

Tên trọc cúi đầu thấp giọng trả lời: “Vâng!”

Nam nhân tóc đầu đinh màu máu chắp tay sau lưng, nhìn về phía xa.

Chẳng mấy chốc, hắn đã nhìn thấy một phi thuyền cỡ nhỏ giống như một con thoi, được bọc bởi linh khí bay ra ngoài, bay nhanh về phía thế giới giới vực phía trước.

Khi dần dần bay xa, pháp trận trên phi thuyền cỡ nhỏ được kích hoạt, sự chấn động của linh khí đã hoàn toàn che khuất khí tức tỏa ra trên phi thường, tiếp cận một cách lặng lẽ không tiếng động.

Sau đó phi thuyền hình con thoi cỡ nhỏ kia lao thẳng vào trong bức tường bong bóng của thế giới giới vực, thành công xâm nhập.

...

Cung Thân Vương.

Khi Long Khâu Bạch Thanh mở mắt ra lần nữa, nàng ngồi dậy với vẻ mặt hơi hoảng hốt.

Nàng nhớ lúc nãy mình hẳn đang tu luyện mới đúng, hình như bị đánh ngất rồi?

Nghĩ đến đây, Long Khâu Bạch Thanh vội vàng lật mình đứng dậy, nhìn bốn phía xung quanh mới phát hiện, khắp cả phòng đều rất bừa bộn.

Những mảnh vải rách không biết tên vương vãi đầy đất, cũng không biết ban đầu là thứ gì.

“Ngươi dậy rồi à?”

Nghe thấy giọng nói, Long Khâu Bạch Thanh ngẩng đầu, nhìn thấy Tiêu Thiên mặc quần áo mới đang đứng bên kia trải giường.

“Ừm!” Long Khâu Bạch Thanh khẽ gật đầu, sau khi nhìn trái nhìn phải thì hỏi, “Tối qua, có trộm vào phòng à?”

“Không có!” Tiêu Thiên trải giường xong, hắn đổi một cái chăn mới, chống eo than một tiếng, “Tối qua đánh một trận, cho nên hơi lộn xộn.”

“Đánh một trận?” Long Khâu Bạch Thanh suy nghĩ rồi lắc đầu nói, “Mặc dù chỉ tiếp xúc ngắn ngủi nhưng từ tình hình tối hôm qua, ta thấy tình cảm của các ngươi rất tốt, không đến nỗi phải đánh nhau.”

Tiêu Thiên chống eo, nhìn Long Khâu Bạch Thanh: “Tình cảm càng tốt thì càng đánh tàn nhẫn, chắc ngươi không hiểu đâu.”

“Vì sao?”

“Người hiểu được tự nhiên sẽ hiểu, không cần ta phải nói rõ!”

Long Khâu Bạch Thanh đứng ngay tại chỗ, thật sự không thể tìm được logic bên trong.

Sao mà tình cảm càng tốt thì càng đánh tàn nhẫn vậy?

Long Khâu Bạch Thanh nhặt mảnh vải lụa rách nát trên mặt đất, nhìn thấy vết máu trên đó, khẽ nhíu mày: “Đây là máu do lau vết thương đúng không, không ngờ các ngươi lại cãi nhau dữ dội đến như vậy.”

“Đúng vậy, tình hình chiến đấu vô cùng khốc liệt, có thể coi là bạo lực gia đình.” Tiêu Thiên xoa trán, giật lấy mảnh lụa trong tay đối phương rồi bỏ vào trong không gian hệ thống.

Sau đó, Tiêu Thiên đến gần cửa sổ, cầm một tách trà bốc khói nghi ngút, nhìn bên ngoài cửa sổ và vặn người, hoạt động gân cốt.

Chương 254. Tình cảm càng sâu thì đánh càng mạnh 2

Dù sao cũng là hai vị Nữ Đế, chiến lực đều không tầm thường. Long Khâu Bạch Thanh nhìn bóng lưng Tiêu Thiên, mặt không cảm xúc mà mở miệng: “Xem ra, làm phu quân của hoàng đế cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy.”

“Đúng là không dễ dàng, dùng một địch hai, không thắng nổi.” Tiêu Thiên nhìn phong cảnh đằng xa, không vui không buồn, uống một ngụm trà nóng.

Đáng tiếc, thế giới này không có kỷ tử.

Nhưng mà ta có heo Thanh Viêm, tìm Chung Dương Minh nấu món bầu dục xào, không phải chuyện này được giải quyết hoàn mỹ rồi sao? Cứ làm vậy đi!

“Ngươi... Cứ tạm thời ở trong cung Thân Vương này, tu luyện hay nghỉ ngơi tùy ý, đừng chạy lung tung.” Tiêu Thiên xoay người, dặn dò Long Khâu Bạch Thanh.

Long Khâu Bạch Thanh không hiểu: “Sao vậy?”

“Ta có chuyện quan trọng phải đi làm, cứ ở yên chỗ này đừng chạy lung tung, dù sao chạy lung tung cũng không có gì thú vị.” Nói xong, Tiêu Thiên nhanh chóng chạy mất bóng.

“Không thú vị sao? Nghĩ kỹ lại thì đúng là như thế.” Long Khâu Bạch Thanh quan sát bốn phía cung điện rộng lớn, cô đơn đứng tại chỗ một lúc lâu, mới ngồi xếp bằng, tiến vào trạng thái tu luyện, không hề động đậy.

...

Sau khi liên minh Nữ Đế thành lập, mỗi tháng sẽ có hai buổi thiết triều chung.

Thiết triều chung, chính là hoàng triều Đại Viêm và Nguyên Thủy ma quốc đồng thời tổ chức thiết triều, chủ yếu để thương nghị và xử lý vấn đề chung của hai bên.

Còn địa điểm, đương nhiên chính là vị trí biên giới của hai bên, bên trong đại điện Nữ Đế được dựng tạm thời ở phía trước cung Thân Vương.

"Cũng không biết rốt cuộc là chuyện vui gì, lần này ta cảm giác bệ hạ tinh thần sảng khoái, tâm trạng của rất tốt."

"Đúng vậy, còn vị Nữ Đế Thánh Ma kia nữa, từ đầu đến cuối cứ đứng đó không ngừng vui mừng."

"Được rồi, đừng nghị luận những chuyện này nữa." Chung Dương Minh đi ở đằng trước quay đầu nhìn mấy người quan viên Đại Viêm đi theo sau lưng, "Nghị luận lung tung sau lưng bệ hạ, thì ra thể thống gì, còn nữa, các ngươi phải tôn trọng Nữ Đế Thánh Ma hơn."

"Thừa tướng, chúng ta biết rồi." Mấy người quan viên vội vàng tạ lỗi với Chung Dương Minh.

Sắc mặt Chung Dương Minh nghiêm túc: "Lần sau chú ý hơn, biết chưa?"

Nói đến đây, đột nhiên ông nhìn về phía đằng xa, có một bóng người vừa vẫy tay với ông, vừa bước vội đến đây.

Nhìn thấy người này, Chung Dương Minh vội vàng bước lên nghênh đón.

Mà mấy người quan viên lại nhìn về phía, bàn tán với nhau.

“Hình như người đó là Thân Vương đại nhân đúng không, lại đến tìm thừa tướng nữa rồi.”

“Mối quan hệ giữa thừa tướng và Thân Vương thật sự rất thân thiết.”

Mấy người quan viên nhìn Tiêu Thiên và Chung Dương Minh sóng vai rời đi ở đằng xa, không ngừng cảm khái.

Nhưng bọn họ lại không phát hiện, trên những ngọn núi bên ngoài cung điện dùng để tổ chức thiết triều chung, có người đang lẩn trốn trong đó và nhìn về phía này.

Giữa núi rừng, che giấu một vài người.

Bọn họ đều mặc chiến giáp, trên da thịt cả người lóe ra đường hoa văn huyết sắc.

Hiển nhiên, bọn họ chính là tiểu đội mười một lúc trước trên chiến hạm màu đen.

Lẻn vào trong thế giới giới vực của vực Thánh Ma, mắt đỏ của bọn họ cũng không tự chủ được bị kích phát ra.

Thậm chí, phi thuyền lẻn vào còn chưa đáp xuống đất, bọn họ đã nhìn thấy ý chí đế hoàng phóng lên cao.

Đại biểu cho cột khí vận của đế hoàng xông lên trời.

Phàm là người có thể nhìn khí năng lực, có thể nhìn thấy cột đế hoàng kinh hãi ghê người.

Quả thực là vô lý!

Cho bọn họ cảm giác giống như người sở hữu hai khí vận đế hoàng này, lấy được sự thiên vị của cả trời đất.

Cho nên bọn họ không quan tâm cái gì, trực tiếp xông qua cột khí vận đế hoàng này.

Đến nơi này, bọn họ phát hiện đại điện đang mở triều hội bèn ẩn nấp âm thầm quan sát.

Sau khi tan triều, bọn họ dựa vào thính lực lớn mạnh, đại khái hiểu được tình huống ở đây.

Nơi này dường như có hai Nữ Đế?

Hình như còn cùng nhau mở triều hội?

Gần như nháy mắt, đội trưởng của đội mười đã có phán đoán.

Nếu muốn lấy được tình báo, vậy thì bắt quan viên trong triều đình là thích hợp nhất.

Thẳng đến khi Tiêu Thiên đến, còn có tiếng nghị luận của những quan viên, làm cho đội trưởng của đội mười lập tức lựa chọn đối tượng lùng bắt tốt nhất.

Nam nhân đó chức quan là thừa tướng, còn có nam nhân được gọi là Thân Vương.

Hai người này, một người là dưới Nữ Đế, người đứng đầu quyền hành.

Người còn lại chắc là phu quân của Nữ Đế kia.

Bắt được hai người này, tình báo gì đó chẳng phải là hạ bút thành văn sao.

Sau đó, đội trưởng của đội mười dẫn theo đội viên của mình, lặng yên đi theo phía sau Tiêu Thiên và Chung Dương Minh.

Trước mắt là người nhiều phức tạp, nếu cưỡng ép ra tay, khẳng định không thuận tiện.

Cho nên bọn họ dự định sau khi bớt người, sẽ lập tức bắt lấy bọn họ, thần không biết quỷ không hay.

"Đội trưởng, bọn họ lại tự mình đi đến nơi hẻo lánh?" Một đội viên đi theo, trên mặt bỗng nhiên lộ ra vui mừng.

Chương 255. Hình như luyện võ không đúng lắm

Đội trưởng của chiến hạm đội mười Chiến Nhất Tâm híp mắt, nhìn hai người đi đến một sơn cốc, cũng cười khẽ.

"Có vẻ, gần đây vận đạo của chúng ta thật sự rất thuận." Chiến Nhất Tâm cười mở miệng, phất tay với đội hữu, ra tay bắt người.

"Vâng!"

Cùng lúc đó.

Tiêu Thiên dẫn theo Chung Dương Minh, đi tới trong sơn cốc, đang gọi món.

"Trừ bầu dục xào thì thăn cừu nướng cũng làm nhiều một chút, còn có..." Lúc Tiêu Thiên gọi món ăn, bị Chung Dương Minh phất tay ngăn cản.

"Thân Vương đại nhân!" Chung Dương Minh nói xong, nhìn về phía Tiêu Thiên: "Ta trực tiếp làm cho ngài một bữa tiệc thập toàn đại bổ nha, mười món ăn, tuyệt đối có thể cho ngài bổ càng thêm bổ."

"Ngươi xác định?" Tiêu Thiên cau mày: "Hiệu quả tốt không?"

"Ta từng ăn rồi." Biểu cảm Chung Dương Minh nghiêm túc, nhìn Tiêu Thiên nói.

Tiêu Thiên sửng sốt một chút, sau đó nghĩ tới Chung Lệ Song, chợt ngộ ra: "Ừm..."

Nếu suy nghĩ kỹ, phương diện này chắc là không ai có quyền uy hơn Chung Dương Minh.

"Nhưng mà, sau khi đi theo ta luyện võ, tình huống chắc là tốt hơn rất nhiều ha." Sau khi Tiêu Thiên nhìn xung quanh hẻo lánh, không có người liền bắt lấy Chung Dương Minh hỏi.

Chung Dương Minh thoáng hoạt động gân cốt, gật đầu đáp: "Toàn bộ nhờ vào Thân Vương đại nhân dạy tốt, gần đây quả thật thoải mái hơn nhiều lắm."

"Được, chuẩn bị sẵn sàng, ta dẫn ngươi đi núi Thanh Viêm." Tiêu Thiên nói xong, chuẩn bị dẫn theo Chung Dương Minh lăng không bay đi.

Tiêu Thiên sử dụng truyền tống trận, vẫn phải đặc biệt đến điện truyền tống một chuyến liền khởi động trận bàn đến đó.

Sau đó, lại đi núi Thanh Viêm.

Phiền phức!

Còn không bằng trực tiếp lợi dụng lập trường sinh vật dẫn theo Chung Dương Minh, bay đến núi Thanh Viêm còn nhanh hơn.

"Thân Vương đại nhân, có người." Nhưng vào lúc này, Chung Dương Minh bỗng nhiên nhướng mày, mở miệng nói.

Nghe thấy Chung Dương Minh nói, Tiêu Thiên hơi thả ra chút áp chế của thân thể, lập tức nhận ra có người qua đây.

Vù! Vù! Vù!

Nhưng ngay sau đó, từng tiếng xé không đột ngột vang lên, Chiến Nhất Tâm mang theo người nhanh chóng xuyên qua.

Gần như là trong giây lát, một đám nam tử cường tráng mặc chiến giáp, da thịt có đường hoa văn huyết sắc chạy dọc, xuất hiện

ở xung quanh bọn họ.

Bao quanh Tiêu Thiên và Chung Dương Minh, vây bọn họ ở chính giữa.

"Căn cứ tình báo, vực Thánh Ma được Nguyên Thủy ma quốc thống nhất, nếu các ngươi là thừa tướng và Thân Vương, hiển nhiên theo địa vị, chắc sẽ biết rất nhiều tin tức tình báo."

Chiến Nhất Tâm nhìn Tiêu Thiên và Chung Dương Minh, đi tới như tản bộ trong sân vắng, chậm rãi mở miệng.

"Nếu hai vị không muốn chịu khổ, vẫn mong đi một chuyến." Nói đến đây, Chiến Nhất Tâm vươn tay ra hiệu.

Tiêu Thiên và Chung Dương Minh nhìn theo phương hướng đối phương ra hiệu, lập tức nhìn thấy một phi thuyền giống như con thoi lơ lửng giữa không trung.

Sau khi nhìn xong, hai người nhìn nhau.

Thứ gì đây?

Đám người này từ đâu nhảy ra, còn có cái thứ kỳ quái lơ lửng trên không kia là thứ gì, chưa từng thấy qua.

Lúc Tiêu Thiên và Chung Dương Minh còn ở trong trạng thái nghi hoặc.

Chiến Nhất Tâm đã tiến lên một bước, gần như đứng vững trước mặt Tiêu Thiên và Chung Dương Minh, quan sát đối phương: "Đừng dũng cảm phản kháng, bằng không cái các ngươi đối mặt chẳng qua là tuyệt vọng mà thôi."

Cho dù là Chiến Nhất Tâm, hay là những đội viên bên cạnh hắn, hình thể đều hơn hai mét, dáng người cường tráng đáng sợ.

Chỉ cần đứng ở đó, rung cơ bắp đã có thể khiến cho người ta

cảm nhận được sức mạnh đáng sợ ẩn chứa trong cơ thể bọn họ.

"Hừ!" Chung Dương Minh lạnh lùng hừ một tiếng, trong tay bỗng nhiên có thêm một lá bùa: "Rốt cuộc là ai tuyệt vọng, còn chưa chắc đâu."

Chung Dương Minh vừa dứt lời, quan bào trên người hắn rung động, linh khí tràn ra, kích phát lá bùa.

Sau khi lá bùa hấp thu linh khí, nháy mắt bành trướng hóa thành kiếm khí băng hàn mang theo kim quang, trong đó ẩn chứa ý chí đế hoàng.

Đây là kiếm khí đế hoàng mà Tử Nhược Yên ban cho Chung Dương Minh dùng để hộ thân.

"Đi!"

Chung Dương Minh quát chói tai một tiếng, kiếm khí bùa nháy mắt chém lên người Chiến Nhất Tâm.

Ầm!

Kiếm khí đánh lên người Chiến Nhất Tâm nhưng lúc này đường hoa văn huyết sắc trên da thịt hắn, lại bộc phát ra huyết khí đáng sợ, cơ bắp cả người bành trướng, hình thể đột nhiên cao lên.

Linh khí bộc phát, giống như gió nhẹ vô hại, phất qua thân thể Chiến Nhất Tâm.

"Công kích đáng thương." Chiến Nhất Tâm lấy tay phủi đi vụn băng trên người, lắc đầu, nhìn Chung Dương Minh gầy yếu không chịu nổi: "Có vẻ, ngươi nghe không lọt lời khuyên của ta thật, Nhân tộc hèn mọn."

Chiến Nhất Tâm vừa lắc đầu, vừa xoay người lại, đi đến phi thuyền.

Đồng thời, hắn mở miệng hạ lệnh với đội viên của mình: "Đánh gãy hai chân của hắn, mang đi cùng với nam nhân Thân Vương kia, trở về phục mệnh."

Nhưng Chiến Nhất Tâm mới vừa xoay người đi hai bước, lại bị đội viên bên cạnh gọi lại.

"Đội... Đội trưởng... hình như có chút không thích hợp." Đội phó nuốt nước miếng, đường hoa văn huyết sắc điên cuồng bùng nổ huyết khí, bành trướng hình thể, hoảng sợ nhìn phía sau đội trưởng nhà mình.

Chương 256. Thân Vương của ngươi đang ở trong tay ta

Không chỉ là đội phó, Chiến Nhất Tâm cũng phát hiện đội viên chung quanh, đều bùng nổ huyết khí, bành trướng hình thể, hoảng sợ lảo đảo lui về phía sau.

Theo bọn họ lui về phía sau, đồng thời, bóng râm bắt đầu bao phủ tới.

Chiến Nhất Tâm phát hiện mặt đất xung quanh thân thể mình, giống như bị cái gì che lấp mặt trời.

Hắn chậm rãi xoay người, đồng tử đột nhiên co rút.

Đó là một người khổng lồ kích thước gần sáu mét, đang ngồi xổm phía sau hắn, cơ bắp cả người giống như nổ tung, giống như ngọn núi khổng lồ chồng chất cơ bắp.

Quan bào trải qua luyện chế đặc biệt, biến thành sa mỏng buộc chặt, mạch máu phồng lên trên cơ thể giống như từng sợi thép leo lên đúc thành.

Phì!

Dưới hô hấp phun ra sương trắng, giống như mây mù tràn ra.

"Nhân tộc hèn mọn? Thật là cách nói thú vị." Chung Dương Minh hóa thành người khổng lồ cơ bắp ma quỷ, mang theo cảm giác áp bách cực kỳ đáng sợ, thân thể nghiêng về phía trước giống như nứt toác.

"Vậy thì triển lãm cho ta xem chút bản lĩnh của ngươi, xem

thử làm sao khiến cho bản thừa tướng tuyệt vọng, thế nào?"

"Con sâu nhỏ!"

Đồng tử Chiến Nhất Tâm co rút, lúc vừa mới nhìn thấy Chung Dương Minh, trái tim gần như đột nhiên ngừng đập.

Hình thể khổng lồ đó tràn ngập cảm giác áp bách, làm cho trong lòng người ta run sợ.

Bản thân tộc Huyết Văn bọn họ chính là chủng tộc kiểu thiên về thể trạng.

Nhưng thể hồn bành trướng của Nhân tộc trước mắt này, còn khoa trương hơn bọn họ,.

Ở trước mặt đối phương, mấy người bọn họ giống như mấy người bạn nhỏ, nhìn qua cực kỳ suy nhược.

Tên trước mắt này thật sự là Nhân tộc à?

Rốt cuộc làm sao hắn tu luyện ra được vậy!!

Nhưng mà...

“Không cần hoảng, bình tĩnh!!” Chiến Nhất Tâm đột nhiên gầm nhẹ, nói với đội viên của mình: “Khí tức của hắn chẳng qua là Thánh cảnh thập giai, chỉ là thể trạng hù người một chút.”

“Chưa chiến đã sợ trước, không phải phong cách của tộc Huyết Văn chúng ta!”

Lúc Chiến Nhất Tâm gầm lên, huyết khí cả người bắt đầu thiêu đốt, đường hoa văn huyết sắc lóe ra không ngừng.

Linh khí cuồng bạo nội liễm trong cơ thể, điên cuồng lưu chuyển, làm cho thân thể lần thứ hai bành trướng.

Khí tức cũng dần dần tăng vọt.

Cheng!

Hai tay của Chiến Nhất Tâm bắt chéo vuốt nhẹ, đóm lửa rực rỡ bắn tung toé, mảnh che tay lấp lóe kim loại sáng bóng xuất hiện, phía trên hiện ra lưỡi đao.

Phía trên lưỡi dao, phong duệ lóe ra lấp lánh huyết sắc.

Thập tam giai, Chưởng Giới cảnh!

Dưới sự cổ vũ của Chiến Nhất Tâm, những đội viên khác của đội mười cũng gầm nhẹ một tiếng, cả người biểu hiện giống hệt.

Đường hoa văn huyết sắc rực rỡ, cơ bắp bành trướng, trên người bởi vì nhiệt độ cao bốc ra sương mù trắng xóa.

“Chiến!”

Một đám khí tức liên tiếp bùng nổ, lộ ra thực lực bản thân bọn họ.

Thập nhị giai, Hư Không cảnh.

Rầm! Rầm! Rầm!

Cảnh giới bùng nổ đồng thời, Chiến Nhất Tâm dẫn đầu, nháy mắt bùng nổ tốc độ, làm cho hắn thoáng cái vọt tới bên cạnh Chung Dương Minh, hai tay vung lên, lợi dụng mảnh che tay huyết nhận tiến hành cắt.

Người hình thể như thế đánh nhau chính diện, tuyệt đối không yếu.

Cho dù dẫn đầu cảnh giới, nhưng hình thể khoa trương của Nhân tộc này khiến cho hắn không thể không cẩn thận.

Dường như cùng lúc với Chiến Nhất Tâm ra tay, những đội viên khác của tộc Huyết Văn đội mười, cũng bùng nổ tốc độ, dựa theo đội hình diễn luyện bình thường, xoắn chết Chung Dương Minh.

Tiến vào trong trạng thái chiến đấu chém giết, bọn họ dường như quên mất sợ hãi và cuống quýt vừa rồi.

Đồng tử nổi tơ máu, trong đầu chỉ có một suy nghĩ.

Chiến!

Phì phì...

Trong nhất thời Chung Dương Minh không kịp né tránh sự vây giết bốn phương tám hướng.

Hộ thân linh khí bị cắt mở, tuy cản lại sức lực của đối phương, lại vẫn khiến cả người bị cắt ra vết thương, có máu tươi bắn toé.

“Hừ!” Chung Dương Minh tức giận hừ một tiếng, lỗ mũi phun ra hai hàng sương trắng, cơ bắp cả người nháy mắt thắt chặt, miệng vết thương khép lại với được tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Mà ông cũng nghiêng người ra phía sau, hai tay giữ chặt, dưới chân phát lực: “Nhảy lên nhảy xuống, không phải để bản thừa tướng cảm nhận tuyệt vọng à, vậy chính diện đánh thoải mái đi.”

Chung Dương Minh bộc phát tốc độ, không có thân pháp quỷ mị gì, chỉ là xông thẳng về trước.

Thân hình khổng lồ của ông có thể bao trùm càng nhiều khu vực.

“Không ổn!” Chiến Nhất Tâm biến sắc, hình thể Chung Dương

Minh khổng lồ như thế, lại còn linh hoạt như vậy, tốc độ bùng nổ nhanh kinh người.

Thực lực cảnh giới của Chiến Nhất Tâm mạnh hơn, đương nhiên là đúng lúc tránh né.

Nhưng hai đội viên đội mười vừa phụ trách tiến công bên sườn cẳng chân của Chung Dương Minh thì không may mắn như vậy.

Hai người đều không kịp né tránh, đã bị hai đấm như cự thạch của Chung Dương Minh rơi xuống, bạo lực trực tiếp đập vào trong mặt đất, lõm xuống.

Trong phút chốc hai đội viên cảm giác bản thân giống như bị một ngọn núi nghiền qua.

Chương 257. Thân Vương của người đang ở trong tay ta 2

Khi Chung Dương Minh nâng hai tay lên, có hai người nằm trong cái hố dưới mặt đất bị đánh ra.

Ngực đã trũng xuống, kịch liệt ho ra máu tươi, đường hoa văn huyết sắc trên người bản thân sáng ngời lấp lánh, lúc mờ lúc tỏ.

“Nhỏ yếu quá chừng!” Chung Dương Minh cười nhạo một tiếng, rồi đột nhiên thả người nhảy xuống, đập về phía đội viên khác.

Bên phía Huyết Văn tộc, bởi vì đồng liêu vừa rồi bị nghiền áp, bọn họ gần như bị dọa đến hồn vía lên mây, vội vàng lui về phía sau muốn chạy trốn.

Đáng tiếc.

Đã chậm!

Ầm!

Lúc Chung Dương Minh đáp xuống đất, phát ra tiếng gầm rú thật lớn, bùn trên cả mặt đất bị nén và dao động như gợn sóng.

Mà trong mắt bọn họ, Chung Dương Minh ầm ầm đáp xuống đất trước mặt, giống như một ác ma vô cùng khổng lồ.

Đang cười, lộ ra hàm răng trắng lạnh lẽo với bọn họ.

“Hoàng triều Đại Viêm vừa mới yên ổn, Nguyên Thủy ma quốc của liên minh Nữ Đế cũng trăm công nghìn việc, không biết loài bò

sát từ đâu tới đây, cũng dám can đảm đến gây hấn làm loạn!" Chung Dương Minh bành trướng thân thể, tốc độ bùng nổ hoàn toàn không tương xứng.

Hai đấm đập ra ầm ầm, trong cả sơn cốc giống như không ngừng xảy ra vụ nổ.

Cũng may nơi này là thế giới giới vực trung vị, cộng thêm hành động lúc đầu của Tiêu Thiên, làm cho cả thế giới càng thêm kiên cố.

Cộng thêm đám người này trông có vẻ gần với Nhân tộc, nhưng cái tên khắp người đều là đường hoa văn huyết sắc, thể trạng cường hãn không nói, khôi phục năng lực cũng rất khó lường.

Vừa rồi hắn cũng bị Chung Dương Minh đập vào trong đất, ngực lõm xuống, hiện giờ đã gần như khôi phục, ra tay gấp rút tiếp viện.

Nhưng như vậy...

Mới có thể khiến cho Chung Dương Minh thỏa sức phóng thích năng lực chiến đấu của mình.

"Nhân tộc!!" Chiến Nhất Tâm phẫn nộ rít gào, đội viên của mình bị Nhân tộc thể trạng vặn vẹo này ngược đãi, hắn không thể ngồi chờ chết.

Tiếp tục như vậy, bọn họ đều bị đánh chết.

Chung quy năng lực khôi phục thương thế của bọn họ có cực hạn!

Lúc Chiến Nhất Tâm rít gào xông tới Chung Dương Minh, chiến giáp cả người bắt đầu biến hình, hóa thành áo giáp dày nặng bao trùm toàn thân.

Hắn lăng không, hung ác va chạm với Chung Dương Minh đối diện giống như người khổng lồ nhỏ.

Chém giết cự ly gần, hoàn toàn dựa vào bạo lực nhục thân quyết đấu.

Hai người điên cuồng va chạm ở trong cả sơn cốc, quyền cước đan xen, có khí kình chấn động, nổ vang không ngớt.

“Rõ ràng, chỉ là Thánh cảnh thập giai mà thôi!!” Khóe miệng Chiến Nhất Tâm không ngừng tràn ra máu tươi bởi vì chấn động đáng sợ dưới giao thủ va chạm lẫn nhau, nội tâm hắn đang rít gào.

Tại sao?

Từ khi nào thân thể Nhân tộc có thể cường hãn đến nước này?

Tuyệt đối không thể, hạn chế của tiên thiên làm cho bọn họ xác định chỉ có thể đi con đường khống chế đại đạo, linh khí trước.

Làm sao Nhân tộc xứng sở hữu thân thể như vậy.

“Nhiên Huyết Liệt Không.”

Chiến giáp cả người Chiến Nhất Tâm vỡ vụn nứt ra, nhiệt độ cao của không gian vặn vẹo truyền ra từ trong thân thể hắn, xuyên thấu qua khe hở của chiến giáp, có thể nhìn thấy rõ ràng đường hoa văn huyết sắc đang thiêu đốt.

Chung Dương Minh lại hít sâu, ổn định hạ bàn dựa theo trang công tu hành với Tiêu Thiên, rồi đột nhiên nắm tay, máu trong mạch máu bắt đầu khởi động, cơ bắp tay phải lần thứ hai bành trướng một vòng.

“Cự Linh quyền!”

Ầm!!!

Tiếng gầm rú giống như vụ nổ, nháy mắt nổ vang trong cả sơn cốc.

Sau khi Chung Dương Minh kêu lên một tiếng, lảo đảo lui về phía sau mấy bước, mới dùng một quyền đánh vào trong đất, ổn định thân thể.

Chiến Nhất Tâm đối diện ông vượt xa Chưởng Giới cảnh thập tam giai cũng bay ngược ra ngoài.

Chiến Nhất Tâm bay ngược ra ngoài giữa không trung, cảm giác xương cốt của mình sắp tan rã.

Nhưng mà...

"Ngươi bị lừa rồi!!" Chiến Nhất Tâm ở giữa không trung đột nhiên xoay người, mượn sức mạnh của Chung Dương Minh, đáp xuống bên cạnh Tiêu Thiên.

Huyết nhận trên mảnh che tay của Chiến Nhất Tâm lại bắn ra, đặt trên cổ họng của Tiêu Thiên: "Vị thừa tướng này, ngươi đừng hành động thiếu suy nghĩ."

"Bằng không lỡ đâu lưỡi dao này của ta không vững, ngươi cũng không cách nào trở về ăn nói với bệ hạ của ngươi đâu."

Chung Dương Minh ngồi xổm phía xa, không lên tiếng, nhìn Tiêu Thiên bị kèm hai bên.

Mặt Tiêu Thiên không chút thay đổi, phun vỏ quả hạch ra đất, cầm lấy quả mới đưa vào miệng: "Nhìn ta làm gì, tiếp tục đánh đi chớ, cái gì cũng cần ta ra tay, dạy ngươi luyện võ để làm gì?"

Chiến Nhất Tâm: "???"

Chiến Nhất Tâm giật mình nhìn lấy Tiêu Thiên, lẽ nào đối phương không sợ?

"Muốn ăn à?" Thấy Chiến Nhất Tâm nhìn mình, Tiêu Thiên giơ tay lên, lắc lư quả hạch trong tay.

Quả hạch này thuộc về đặc thù của vực Thánh Ma, được gọi là quả bỏng gạo, vị giống như hạt dưa đã ăn trước đây, Tiêu Thiên rất thích.

Chiến Nhất Tâm nhìn quả bỏng gạo, lại nhìn về phía Tiêu Thiên.

Hắn rất muốn hỏi đối phương, rốt cuộc có biết bản thân đang có tình cảnh gì hay không?

Chương 258. Ngươi cảm thấy cái này nguy hiểm à

Một người bình thường không chút dao động linh khí nào, không chút khí tức cảnh giới nào, rốt cuộc có biết rõ tình trạng của bản thân không vậy.

Bây giờ ngươi đang bị bắt, dựa vào cái gì lại bình tĩnh đến vậy?

"Ta biết!" Chung Dương Minh hơi gật đầu, sau đó lần nữa bộc phát ra sức mạnh, giết về phía đội viên mười đội khác.

Vốn sau khi nhìn thấy Tiêu Thiên bị kèm hai bên, Chung Dương Minh không dám động đậy, bọn họ đều buông lỏng không ít.

Nhưng ai ngờ, Chung Dương Minh này hoàn toàn không quan tâm đến sống chết của Tiêu Thiên, mà còn ra tay.

Bất ngờ không kịp đề phòng, bọn họ lần nữa bị đánh bay ra ngoài.

Cho dù cảnh giới mạnh hơn, tốc độ hồi phục vết thương đáng sợ, nhưng đối mặt với thế tiến công cuồng bạo của Chung Dương Minh, bọn họ căn bản không cách nào chống đỡ lâu được.

Phải biết rằng, cho dù đội trưởng Chiến Nhất Tâm của bọn họ chính diện va chạm, đều không phải là đối thủ của thừa tướng Đại Viêm quái vật này.

"Dừng tay lại, lẽ nào ngươi thực sự không quan tâm đến sống chết của người này à?" Chiến Nhất Tâm dùng đao máu đè lên trên

cổ Tiêu Thiên, lớn tiếng rít gào về phía Chung Dương Minh.

Nhưng Chung Dương Minh lại mắt điếc tai ngơ, hoàn toàn xem hắn không tồn tại, chém giết tộc Huyết Văn.

Dùng sức mạnh bá đạo tuyệt đối, dùng hình thể hoảng sợ nghiền ép chính diện.

"Là ngươi ép ta đó, đều là ngươi ép đó!!!" Chiến Nhất Tâm cắn răng, sau khi hét gầm một tiếng, chợt vung tay, hung hăng chém về phía cổ của Tiêu Thiên.

Keng!!!

Tiếng kim loại va chạm kịch liệt vang lên, lúc đao máu đụng vào cổ Tiêu Thiên, trong nháy mắt nổ tung như thịt nát xương tan.

Lực đạo phản chấn đánh thẳng vào cánh tay của Chiến Nhất Tâm.

"A!" Chiến Nhất Tâm đau đớn kêu thảm, toàn bộ cánh tay hắn đã bị gãy.

Trong suy nghĩ của hắn, Tiêu Thiên chỉ là một tồn tại bình thường, chỉ là có vẻ ngoài tuấn tú, nói không chừng là đồ chơi của Nữ Đế.

Chung Dương Minh bỏ qua hành vi của mình, hắn thi triển toàn bộ sức mạnh dưới sự giận dữ, muốn đánh bạo Tiêu Thiên.

Kết quả lực lượng va đập đáng sợ đó chẳng những không làm tổn thương đến Tiêu Thiên, trái lại đã chấn gãy cánh tay của mình.

Lúc này, cánh tay hắn đã bị bẻ cong chín mươi độ, treo ngược ở chỗ đó.

"Con người ngươi thật kỳ lạ, nhàn rỗi không có chuyện gì tự hại mình là có ý gì?" Tiêu Thiên đập quả bỏng gạo, bởi vì đau nhức

mà Chiến Nhất Tâm quỳ một chân lên mặt đất.

Chiến Nhất Tâm ngẩng đầu nhìn Tiêu Thiên, nhìn vào vị trí yết hầu của đối phương, thậm chí một tia trắng bạc cũng không có!

Vừa nãy là toàn bộ sức mạnh của mình, không chỉ làm đao máu nứt vỡ, ngay cả tay còn bị gãy.

Nam nhân trước mắt rốt cuộc là quỷ quái gì!

Không chỉ là Chiến Nhất Tâm, mà thành viên mười đội khác đều vô cùng hoảng sợ nhìn về phía bên này, nghi ngờ có phải là ảo giác hay không.

Bản thân tộc Huyết Văn bọn họ chính là tu luyện thân thể.

Chung Dương Minh thân là người của Nhân tộc trước mắt, có thân thể mạnh mẽ thái quá thì thôi đi.

Người thường không có chút khí tức này, tại sao thể phách có thể cường hãn đến mức độ này, đội trưởng nén giận một kích, trái lại đánh gãy cánh tay của mình?

Mà lúc những đội viên này giật mình nhìn về phía đội trưởng Chiến Nhất Tâm, chợt phát hiện nơi mình đang đứng bị bóng mờ màu đen bao trùm ở bên trong.

Lúc bọn họ quay đầu, Chung Dương Minh có hình thể khổng lồ, đã đi đến trước mặt bọn họ.

"Trong quá trình chiến đấu, các ngươi còn phân tâm à?"

Nhìn khuôn mặt của Chung Dương Minh gần trong gang tấc, đội viên của thập đội run run mí mắt.

"Các ngươi đúng là đáng đánh, năng lực hồi phục cũng rất đáng sợ, ngươi là thể tu à?" Tiêu Thiên nhìn Chiến Nhất Tâm, tò mò hỏi.

Phụt!

Chiến Nhất Tâm nhìn vỏ quả hạch phun lên trên người mình, khóe miệng hơi co giật, vội vàng lùi về phía sau.

Khi hắn lùi về phía sau được một đoạn, lúc vừa đáp xuống đất.

Phụt!

Biểu cảm của Chiến Nhất Tâm khi mặt dính vỏ quả hạch cứng đờ, chậm rãi quay đầu nhìn về Tiêu Thiên quỷ mị xuất hiện bên cạnh.

"Hỏi ngươi sao không trả lời, tại sao ngươi là thể tu, cảnh giới lại có thể đột phá trên thập giai? Phụt…" Tiêu Thiên tò mò.

Chiến Nhất Tâm lại bị phun vỏ quả hạch lên mặt, lần nữa giật mình.

Trong lòng hơi phát lạnh.

Không đúng!

Rốt cuộc nam nhân trước mặt có tình hình gì vậy?

Nếu chỉ là tốc độ đủ nhanh, cho dù bản thân không nhìn thấy thì ít nhất cũng có thể cảm nhận được.

Hơn nữa, đối phương nhổ vỏ quả hạch về phía mình, sao mình lại không tránh được hành vi đơn giản này chứ?

Hắn tuyệt đối không phải là người thường, đương nhiên là cường giả có thực lực đáng sợ đến cực điểm.

Ít nhất là thập lục giai!

"Đáng chết, đáng chết, đáng chết!" Chiến Nhất Tâm tức giận gào thét, vốn bản thân cho rằng là vận khí vô cùng trôi chảy.

Một thừa tướng, khí tức lộ ra chỉ là Thánh cảnh thập giai, dung mạo nho nhã, phong độ nhẹ nhàng, thoạt nhìn không phải là người có sở trường chiến đấu.

Chương 259. Cho các ngươi một cơ hội hối cải làm người mới

Mà Thân Vương này căn bản không có chút khí tức cảnh giới, dao động linh khí nào cả.

Theo đạo lý bắt hai người này, tuyệt đối là quyết định vô cùng chính xác!

Nhưng tại sao, trong nháy mắt.

Nam nhân nho nhã đó lại biến thành quái vật khổng lồ như núi nhỏ.

"Người bình thường" trước mắt này sâu không lường được.

"Tinh thể máu thiêu đốt!" Chiến Nhất Tâm đột nhiên rít gào, mạnh mẽ vươn tay đâm về phía ngực mình, móc một khối tỉnh thể màu đỏ rực ra.

Sau khi tinh thể đỏ rực này xuất hiện thì lập tức bốc cháy, hóa thành một ngọn lửa, huyết dịch bên trên trong nháy mắt bốc hơi sạch sẽ.

Cứ như là một quả hồng lóng lánh trong suốt.

Mà bên trong lại có uy năng kinh thiên động địa, lực lượng nóng rực, không ngừng chảy ra.

"Đội trưởng!" Bên cạnh, từng đội viên bị đánh xuống đất, đều đứng lên.

Thương thế trên người bọn họ đã không cách nào hồi phục được, đứng trên bờ sụp đổ.

"Hết cách, hôm nay chúng ta sẽ không cách nào sống sót trở về, vì kế hoạch hôm nay chính là đồng quy vu tận với bọn họ." Chiến Nhất Tâm lộ ra vẻ sầu thảm, nhìn đội viên ở bốn phía xa xa: "Xin lỗi, ta đã phán đoán sai rồi."

Đội viên tộc Huyết Văn khác cũng có vẻ mặt thản nhiên đứng thẳng người, chuẩn bị nghênh đón với cái chết.

Tinh thể máu thiêu đốt là con át chủ bài cuối cùng của đội trưởng.

Một khi dẫn động thì không cách nào ngăn cản, sẽ sinh ra nổ tung cực kỳ kịch liệt, thậm chí có thể khiến không gian sụp đổ.

Cho dù là cường giả Khai Đạo cảnh thập bát giai tiếp xúc gần với tinh thể máu nổ mạnh, chắc chắn sẽ phải chết.

"Ta thừa nhận, tuy ngươi rất mạnh, nhưng..." Chiến Nhất Tâm châm chọc nhìn về phía Tiêu Thiên trước mặt, mở miệng nói.

Nhưng hắn vẫn chưa nói xong đã phát hiện Tiêu Thiên chợt nắm tinh thể máu thêu đốt trong tay.

"Vô dụng thôi, ngươi không ngăn cản được đâu, thứ này..."

"Ồ? Ngươi cảm thấy cái này nguy hiểm à?" Tiêu Thiên cầm tinh thể máu thiêu đốt, liếc nhìn đối phương, mở miệng ra.

"Gầm..."

Biểu cảm của Chiến Nhất Tâm ngây dại, có vẻ mặt khiếp sợ.

Chiến Nhất Tâm trơ mắt nhìn Tiêu Thiên cướp tinh thể máu thiêu đốt, há hốc miệng nuốt khan, suýt trừng đến lọt cả tròng.

Tinh thể máu thiêu đốt là tôn nghiêm cuối cùng của tộc bọn hắn.

Cũng là con bài tẩy sau cùng.

Đây là bọn họ lợi dụng tính đặc thù của tinh thể máu, tìm luyện khí sư cường đại kỹ nghệ tinh vi đặc biệt chế tạo.

Bản thân nó đã có uy năng kinh thiên động địa, còn được vùi vào trong cơ thể uẩn dưỡng, lực lượng tích cóp được đâu phải chỉ một chút.

Một khi kíp nổ, uy thế long trời lở đất.

Tinh thể máu thiêu đốt rất ít ỏi.

Chỉ có thiên tài tinh nhuệ nhất tộc Huyết Văn bọn họ mới có thể chôn tinh thể máu thiêu đốt trong người mình.

Nhưng tinh thể máu thiêu đốt có uy lực phá hủy đất trời như vậy lại bị Tiêu Thiên nuốt chửng vào bụng.

Đoàng...

Một tiếng nổ trầm đục truyền từ bụng Tiêu Thiên ra ngoài.

Sau đó, Chiến Nhất Tâm thấy Tiêu Thiên hé miệng với mình.

"Ợ!"

Một tiếng ợ no vang lên, kèm theo là khói đỏ tươi từ cổ họng Tiêu Thiên phun ra ngoài.

"Thoải mái thật!" Tiêu Thiên trợn tròn hai mắt, cảm giác vô cùng sảng khoái.

"Vào miệng như rượu mạnh một đường vào cổ họng, theo sát lại là cảm giác bỏng rát như lửa bùng lên, không khiến người ta

cảm thấy khó chịu."

"Ngược lại còn đem tới liệu trình chườm nóng, xoa bóp rung kiểu mới cho ngũ tạng lục phủ."

"Thứ này tốt, chắc chắn là đồ ăn vặt phẩm chất đỉnh chóp."

Nói tới đây, hai mắt Tiêu Thiên sáng rỡ, nhìn về phía Chiến Nhất Tâm: "Cái này còn không? Mang thêm một trăm lên đây."

"..." Chiến Nhất Tâm kinh ngạc nhìn Tiêu Thiên, mãi không thể mở miệng nói gì.

Có ý gì?

Tinh thể máu thiêu đốt là sát khí sau cùng của bộ tộc bọn hắn.

Có kẻ địch nào chịu bạo phát mà không kinh hoảng, sau đó bị lực lượng đáng sợ và ánh lửa cắn nuốt xé nát, chết không toàn thây.

Vậy mà vào miệng nam tử này lại thành một loại đồ ăn vặt mùi vị đặc biệt, còn khiến hắn hai mắt sáng rỡ?

Vốn dĩ Chiến Nhất Tâm đã lên kế hoạch cả rồi, lợi dụng tinh thể máu thiêu đốt đồng quy vu tận với Tiêu Thiên, tiễn cả hắn và tên thừa tướng quái vật bên cạnh đi cho rồi.

Lui vạn bước mà nói, đối phương may lắm mới có thể sống sót.

Khi tinh thể máu thiêu đốt kíp nổ sẽ gây ra động tĩnh chấn động khủng khiếp, ánh lửa tận trời.

Dù là đám người lão đại đang ở trên chiến hạm hư không ngoài thế giới giới vực cũng sẽ nhìn thấy.

Đủ để báo cho mấy người lão đại dưới này gặp tình huống gì.

Cục diện đã nghiêm trọng đến mức hắn không tiếc hi sinh tính mạng, kíp nổ tinh thể máu thiêu đốt.

Nhưng bao nhiêu kế hoạch đều tan vỡ vì một ngụm của người ta.

Đặc biệt là biểu hiện của Tiêu Thiên sau khi nuốt tinh thể máu thiêu đốt càng khiến Chiến Nhất Tâm như rơi vào hầm băng.

Hắn còn đoán rằng Tiêu Thiên là Ngộ Đạo cảnh thập lục giai.

Nhưng giờ xem ra suy nghĩ của hắn đơn giản đến đáng cười.

Chương 260. Cho các ngươi một cơ hội hối cải làm người mới 2

Con mẹ nó thập lục giai chó má gì.

Tên trước mắt là Quái Vật cảnh thì có!

Tin tức tình báo do thám báo chiến trường sưu tập đều con mẹ nó chó má hết.

Thánh Ma vực chỉ là thế giới giới vực trung vị, tiêu chuẩn trung bình.

Cơ hội thành công của lần hành động này cao tới chín phần?

Ngươi gọi thế giới giới vực có loại quái vật này chỉ là trung bình?

Ngươi còn nói tiến công nơi có tồn tại nghịch thiên như vậy mà xác suất thành công là chín phần?

Bộ phận tình báo nuôi bằng bao nhiêu tài nguyên, bao nhiêu công sức, thẩm thấu vào nhiều thế giới giới vực như vậy…

Lại là một đám phế vật khốn kiếp!

"Thân Vương đại nhân, không sao chứ?" Cùng lúc đó, Chung Dương Minh đã lĩnh vài người đội viên lăng không nhảy tới. Vừa chạm đất đã ném thứ mình xách trong tay xuống đất như vứt rác rưởi.

Tiêu Thiên khoát tay áo: "Không sao."

"Đám người này rất khó chơi, còn mang lại cảm giác đặc thù, hóa ra là thể tu." Chung Dương Minh nói tới đây, nhìn sang phía đội viên đội mười tộc Huyết Văn đã trọng thương hấp hối.

Bên này, Chiến Nhất Tâm nhìn đội viên bị bắt cả tới, lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Xem ra mình khó mà thoát chết được.

"Chung Dương Minh, từ lúc đầu đến giờ, ta phát hiện vài vấn đề vô cùng nghiêm trọng." Tiêu Thiên nghiêm túc nhìn chằm chằm Chung Dương Minh.

Cơ thể phồng lên của Chung Dương Minh dần khôi phục trở lại, cuối cùng lại nho nhã như cũ. Nghe Tiêu Thiên nói vậy, ông chợt khẩn trương: "Thân Vương đại nhân, chuyện gì ạ?"

Mà Chiến Nhất Tâm đứng cạnh cũng căng như dây đàn.

Chắc không phải chiến hạm của bọn họ ngoài thế giới giới vực bị quái vật này phát hiện chứ.

Nếu là như vậy, sợ rằng đám người lão đại gặp nguy mất.

Bị hạng quái vật này nhắm vào...

"Đầu tiên, tư thế ngươi lên đài xấu hoắc." Vẻ mặt Tiêu Thiên nghiêm trọng, chỉ vào Chung Dương Minh: "Ngồi xổm ở chỗ kia làm quỷ gì, phải ngồi nơi này, khoát một tay lên đầu gối."

"Tay kia chống đầu, đầu nghiêng sang quan sát bọn họ."

"Cả cái tên Cự Linh quyền nữa, nghe chẳng bá đạo gì cả."

"Ta dã nghĩ cho ngươi cái tên, gọi là Cự Vô Thần Hoành Không Liệt Phách..." Tiêu Thiên nói đến đây chợt quay đầu, nhìn về phía

Chiến Nhất Tâm: "Các ngươi là chủng tộc gì?"

"Hả?" Chiến Nhất Tâm đờ đẫn cả người, còn chưa kịp lấy lại tinh thần.

Chát!

Tiêu Thiên cho đối phương một bạt tai, sức lực khống chế tinh vi, đánh cho người quay như con quay không biết bao nhiêu vòng.

"Ta đang nói chuyện, sao ngươi không chịu tập trung nghe hả? Có phải lại đang bày âm mưu quỷ kế gì không?" Tiêu Thiên nheo mắt lại, sát khí trong cơ thể loáng thoáng tràn ra.

Chiến Nhất Tâm bị tát xây xẩm mặt mày, vô ý thức bật thốt ra: "Huyết... Tộc Huyết Văn."

"Thế một quyền này gọi là Cự Vô Thần Hoành Không Liệt Phách Tru Huyết Văn quyền!" Tiêu Thiên quyết định.

Khóe miệng Chung Dương Minh co quắp, lát sau mới chậm rãi gật đầu: "Cái tên này... Rất hay."

"Chưa kể, vài động tác vừa rồi của ngươi không đúng, kinh nghiệm chiến đấu vẫn kém lắm." Tiêu Thiên tiếp tục bình luận: "Ví dụ như lãng phí lực lượng quá nhiều, lúc ra tay thiếu độ mượt mà..."

Tiêu Thiên chỉ ra từng vấn đề nhỏ, Chung Dương Minh lắng nghe cẩn thận.

Ít ra thì phương diện kinh nghiệm chiến đấu của Tiêu Thiên phong phú vô cùng, đặc biệt là vài ý tưởng và quan điểm tác chiến khá là đặc biệt.

Tuy những kỹ xảo này chẳng có tác dụng gì nhiều với Tiêu Thiên bây giờ.

Nhưng Chung Dương Minh được ích lợi không nhỏ.

Chiến Nhất Tâm đứng cạnh thì nghe đến mức mồ hôi lạnh đầm đìa.

Thân là người tham dự trận đánh vừa rồi, hắn cực kỳ rõ ràng, nếu Chung Dương Minh tuân theo kỹ xảo Tiêu Thiên truyền thụ.

Vậy bọn họ còn chẳng có cơ hội đánh trả ấy chứ!

"Thân Vương đại nhân, lần sau ta sẽ chú ý." Chung Dương Minh khom người đáp lại Tiêu Thiên, biểu thị bản thân đã hiểu.

"Còn lần sau gì nữa, luôn bây giờ đi!" Tiêu Thiên cau mày: "Cải lương không bằng bạo lực. Bây giờ còn sớm, lại không phải không có cơ hội."

Nói tới đây, Tiêu Thiên lấy ra đan dược tốt nhất, lần lượt đút cho tộc Huyết Văn trọng thương hấp hối, để vết thương của bọn họ lành lại.

"Được rồi, tiếp theo chúng ta làm lại một lần." Tiêu Thiên xử lý xong, vỗ tay về phía những người tộc Huyết Văn ý bảo: "Bắt đầu từ đoạn các ngươi phát hiện hắn thúc giục huyết khí trong cơ thể, chuẩn bị biến thân đánh nhau. Từ đầu luôn nhé."

"Nhớ chú ý hành động, phải biểu hiện ra nét mặt kinh hoảng, sợ hãi khi lần đầu thấy hắn."

"Nếu phối hợp tốt, ta cho các ngươi một cơ hội hối cải làm người mới, chuộc lấy mạng sống."

"Vẻ mặt ngươi là thế nào, sao lại có lệ như vậy?"

"Chẳng sợ các ngươi vô duyên vô cớ giết tới cửa, muốn mưu hại tính mạng của chúng ta, ta vẫn cho các ngươi một cơ hội."

"Chỉ là phối hợp diễn một chút, phụ một tay đánh một trận,

đơn giản như vậy mà các ngươi cũng không chuyên tâm, không cẩn thận."

"Ta thấy các ngươi hư đến tận xương rồi, không thuốc nào cứu được."

"Ta muốn lưu các ngươi, nhưng mà ông trời không muốn!"

Chương 261. Con đường của ta không cô độc

Tiêu Thiên vừa dứt lời đã tức giận vung chưởng, đội viên đội mười tộc Huyết Văn đang ngây như phỗng đằng trước lập tức nát bấy.

Ban nãy Chung Dương Minh chém giết rất lâu mới có thể đánh cho bọn họ trọng thương hấp hối.

Kết quả là Tiêu Thiên chỉ vỗ một chưởng hời hợt, thậm chí còn chẳng có dao động linh khí phát ra, chỉ dùng lực lượng thân thể nghiền ép thẳng thừng.

Ừng ực...

Những người tộc Huyết Văn khác không nhịn được nuốt khan nước bọt, toàn thân run lẩy bẩy vì sợ.

Đối mặt với chiến lực khủng bố đến tận cùng của Tiêu Thiên, bọn họ không dám nảy sinh ý định phản kháng.

Bởi vì chính bọn họ cũng theo con đường thể tu, hiểu rõ một khi Tiêu Thiên ra tay sẽ có nghĩa như thế nào.

Bọn họ chỉ có thể khuất nhục, run rẩy tuân theo bố trí của Tiêu Thiên, tiến hành cái gọi là tập luyện với Chung Dương Minh hết lần này tới lần khác.

Chỉ cần có ai hơi phân tâm, chỉ lơ đãng một chút xíu thôi cũng gặp ngay một chưởng của Tiêu Thiên.

"Ta không chịu nổi!" Lần tập luyện thứ bảy, trạng thái áp lực

cao như vậy, hoàn cảnh làm nhục như vậy khiến một người tộc Huyết Văn rít gào ra tiếng, hai tay giao nhau, tự vỗ vào đỉnh đầu.

Rắc!

Tiếng xương sọ vỡ vụn vang lên, máu tươi chảy ngược, linh hồn đang dần phân tán tiêu biến.

Hắn ta ngửa đầu ngã xuống, mặt lộ vẻ giải thoát.

Nhưng đúng lúc hấp hối, hắn ta nhận ra mình bị người giữ lại, mà người này chính là Tiêu Thiên!

"Trốn tránh không thể giải quyết vấn đề. Phái biết dũng cảm đối mặt mới cứu chuộc được bản thân." Tiêu Thiên nói xong, cường ngạnh nhét hai viên thuốc vào miệng đối phương.

Một khắc sau.

Dược lực bạo phát, vết thương của gã tộc Huyết Văn nọ lành lại bằng tốc độ mắt thường có thể nhìn ra, linh hồn đang tan rã tiêu biến cũng nhanh chóng khôi phục.

Gần như chỉ trong nháy mắt, gã tộc Huyết Văn tự mình muốn chết lại đầy máu hồi sinh, khôi phục trạng thái đỉnh cao.

"Đừng từ bỏ, ta tin tưởng ngươi làm được." Tiêu Thiên vỗ vỗ gã tộc Huyết Văn ngơ ngác quỳ trước mặt, tặng cho đối phương một câu cổ vũ.

Gã gộc Huyết Văn này đứng tại chỗ, môi run lập cập.

Dù Tiêu Thiên đang cười với hắn ta, nhưng hắn ta vẫn chỉ cảm thấy khủng bố không thôi.

Hắn ta chỉ muốn chết có tôn nghiêm thôi mà. Sao chuyện đơn giản như thế cũng không thể làm được.

Khoảnh khắc ấy, hắn ta hối hận bản thân đặt chân lên chiến trường, xâm phạm biên giới của người khác, tàn sát chủng tộc khác.

Báo ứng! Chắc chắn là báo ứng rồi.

Thời gian chậm chạp trôi qua cực kỳ tàn nhẫn.

Cả một mành sơn cốc vô cùng hỗn độn, cứ như bị một cơn bão càn quét vậy.

Nếu không phải thế giới này tương đối kiên cố, lại thêm có Tiêu Thiên đứng tại đây ngang ngửa với Định Hải thần châm thì nơi này đã biến dạng từ lâu rồi.

Rầm!

Chiến Nhất Tâm quỳ rạp dưới đất, nước mắt nước mũi giàn giụa, không ngừng khóc thét: "Ta xin lỗi. ta sai thật rồi mà."

"Ta không nên xâm lược, không nên coi việc tàn sát tính mạng Nhân tộc làm vui."

"Ta khốn nạn. Ta khốn nạn chết đi được."

Lúc này hắn vừa kêu khóc vừa đấm ngực dậm chân, cuối cùng ngửa đầu nhìn lên trời, hai mắt trống rỗng.

Trên người hắn đã không sót lại khí tức nào nữa.

Linh hồn của hắn tan vỡ hoàn toàn, thành một cái vỏ rỗng, xem như cái xác không hồn.

Chẳng khác gì đã chết.

"Sao khảo nghiệm có chút xíu vậy cũng không thể kiên trì vượt qua thế?" Tiêu Thiên nhìn Chiến Nhất Tâm không còn khí tức trước mặt, lắc đầu nguây nguẩy, thất vọng cực kỳ.

Chung Dương Minh khôi phục hình thể, đi tới cạnh Tiêu Thiên.

"Ít ra chúng ta có thể khẳng định, tộc Huyết Văn này thật sự là thể tu, đồng thời khác hẳn với thể tu tại thế giới giới vực." Chung Dương Minh vẻ mặt kỳ quái nhìn cái xác Chiến Nhất Tâm.

Thể tu không thể đột phá trên thập giai.

Dù có nuốt thiên tài địa bảo, xuất hiện tình huống đột phá cực hạn, cũng chính là hiện trạng của Tiêu Thiên mà mọi người hiểu lầm…

Cũng tuyệt đối không thể đặc biệt như tộc Huyết Văn này được.

Tộc Huyết Văn không tính là mãng phu, tuy cũng vật lộn cận chiến, nhưng khi hoa văn màu máu thiêu đốt lại gây ra tổn thương do lửa cực nóng.

Đồng thời, khi thân thể bọn họ bành trướng, cả lực lượng và tốc độ đều chiếm được cường hóa thật lớn.

Nhất là đặc tính nhanh chóng khôi phục vết thương, hoàn toàn chưa từng thấy trong đặc tính của thể tu được biết đến trước đây.

"Đặc biệt là hệ thống tu luyện. Tuy yếu hơn võ thuật Thân Vương truyền thụ nhiều, nhưng rất đặc biệt." Chung Dương Minh quay đầu nhìn về phía Tiêu Thiên, chậm rãi phân tích.

Ông, nữ nhi Chung Linh và Lưu Diễm đều đi theo Tiêu Thiên luyện võ, mỗi người biến hóa khác nhau.

Theo Long Khâu Đạo hỗ trợ phân tích, bọn họ sinh ra ở thế giới tàn phá như Nam Hoang vực.

Thế nên bọn họ trời sinh khuyết thiếu.

Nhưng võ thuật Tiêu Thiên truyền thụ cho bọn họ đã bù đắp

toàn bộ thiếu sót, xuất hiện đủ loại thần kỳ.

Giống như chính ông, khi nào bùng phát lực lượng thì cơ thể sẽ điên cuồng bành trướng, như người khổng lồ.

Chương 262. Con đường của ta không cô độc 2

Tư thế bạo lực tuyệt đối.

"Chưa kể, rốt cuộc lai lịch tộc Huyết Văn này thế nào? Bỗng nhiên tới thăm Thánh Ma vực là có mục đích gì?" Chung Dương Minh khôi phục hình dáng, khoanh tay đứng cạnh Tiêu Thiên, cau mày.

Tiêu Thiên nhẹ nhàng nói: "Loại chuyện này, chỉ cần hỏi thử..."

Gió nhẹ nhàng thổi qua.

Cả sơn cốc tĩnh mịch, chỉ có hắn và Chung Dương Minh đứng nơi đó.

Và Chiến Nhất Tâm hóa thành cái xác không hồn, không có khí tức trước mặt.

"Thân Vương đại nhân, ngài đùa quá lửa rồi, chẳng chừa một ai." Chung Dương Minh trầm mặc một thoáng, chậm rãi nói ra.

"Ngươi sai rồi, không phải ta làm quá, mà là trong lòng bọn họ có quỷ, không chịu đựng nổi." Tiêu Thiên đi tới trước hai bước, vươn tay đặt lên đỉnh đầu Chiến Nhất Tâm.

Lực lượng rung động, cơ thể trước mặt hóa thành bột mịn.

"Rõ ràng, bọn họ có âm mưu quỷ kế gì với ta, sợ bị ta chọc thủng nên mới thấp thỏm lo âu. Bởi vậy, vừa rồi bọn họ đều không thể tập trung, tự mình vứt bỏ cơ hội được sống."

"Không phải ta không chừa một ai, mà là bọn hắn không giữ được mạng."

"Cũng tốt, hạng người tâm tư âm trầm như vậy không thể giữ."

"Dù không thể có nhiều tình báo hưn, nhưng mặc kệ bọn họ có âm mưu gì, không cần sợ."

"Huống chi nghe bọn họ đau khổ sám hối là biết, bọn họ ung nhọt quá rồi."

"Hôm nay ta và ngươi coi như làm một việc thiện lớn lao."

Nói tới đây, Tiêu Thiên bỗng quay đầu lại nhìn thuyền bay lơ lửng cạnh đó.

Chung Dương Minh cũng nhìn theo, lặng đi một thoáng rồi nói: "Đám tội nhân tộc Huyết Văn này trì hoãn thời gian của ngài, còn làm ngài vất vả dạy bọn họ nên làm việc hiện thế nào. Thậm chí khiến ngài tự mình đứng ra thao luyện nữa chứ."

"Phí dịch vụ, học phí và phí tổn thất tinh thần, một con thuyền bay cũng không đủ bồi thường tổn thất cho Thân Vương đại nhân đâu."

Nói tới đây, Chung Dương Minh giao nạp vật giới sưu từ đám người tộc Huyết Văn cho Tiêu Thiên.

"Thân Vương đại nhân, thêm cả chỗ này nữa, ta cảm thấy rất nhiều bách tính khó khăn của Thánh Ma vực sẽ được trợ giúp."

"Đây không phải là chiến lợi phẩm, mà là tiền từ thiện."

Tiêu Thiên kinh ngạc nhìn về phía Chung Dương Minh, vui mừng vì đối phương giác ngộ tư tưởng.

Hắn vươn tay nắm thật chặt tay đối phương: "Chung Dương

Minh, ngươi hiểu."

"Con đường của ta không cô độc!"

“Phù!”

Tiêu Thiên há miệng thổi một hơi, sau khi hắn thổi tung mặt đất trong toàn bộ sơn cốc bay lên một tầng thì lúc này mới gật đầu đầy vẻ hài lòng.

Mọi người đều có trách nhiệm dọn dẹp chiến trường, đảm bảo giải quyết tốt hậu quả và quan tâm đến môi trường xung quanh mình.

Sau khi giải quyết xong những việc này, Tiêu Thiên cũng không dẫn theo Chung Dương Minh và bay thẳng đến núi Thanh Viêm chi cho phí sức lực mà hắn dự định cảm nhận một chút việc đi bằng phi thuyền thì có cảm giác như thế nào.

Sau khi Tiêu Thiên tiến vào trong phi thuyền, hắn phát hiện ra bên trong này còn rộng rãi hơn rất nhiều so với tưởng tượng của hắn.

Chỉ là cách bài trí nội thất cùng với một vài đồ trang trí ở bên trong phi thuyền trông vô cùng thô kệch và mang phong cách chiến tranh cực kì rõ ràng.

Thuyền mây hiện lên giống như một con thoi đang bay, phía trước được chế tạo bằng tinh thể trong suốt, tầm nhìn rộng lớn rõ ràng.

Nguyên cả phi thuyền được khống chế bởi trận pháp, đồng thời nó được khảm những viên linh thạch như một nguồn động lực để con thuyền di chuyển.

“Vượng Tài, mi có thể khống chế con thuyền không?” Tiêu Thiên ngồi ngay ngắn trên vị trí chủ vị của phi thuyền, hắn liếc

nhìn về phía trước và đột nhiên hỏi thầm trong lòng.

【Chủ nhân, đối với tôi đó không phải là việc khó mà lại còn dễ như trở bàn tay.】

Khi câu trả lời của Vượng Tài vang lên trong đầu hắn thì toàn bộ trận pháp trong phi thuyền đột nhiên sáng lên.

Linh khí ở trong viên linh thạch bị rút ra và được trận pháp hấp thu đồng thời dẫn động linh khí thiên địa bốn phía tụ tập lại với nhau tạo thành một tầng bảo hộ linh khí trên bề mặt ngoài phi thuyền.

Phá không mà đi về phía trước.

“Tốc độ không tệ nha.” Tiêu Thiên hơi lười biếng dựa vào ghế, để mặc cho Vượng Tài khống chế trận pháp phi thuyền và điều khiển nó bay đến núi Thanh Viêm.

Mặc kệ cho tốc độ của phi thuyền kém xa mình tự bay, nhưng ít nhất hắn cũng không cần tự mình bay khiến tâm tình của hắn rất sảng khoái.

Phi thuyền không mất nhiều thời gian lắm để bay đến được bầu trời phía trên núi Thanh Viêm.

Núi Thanh Viên là tên gọi chung của một khu vực vùng núi rộng lớn.

Năm xưa, thành lũy thành trì vốn là di tích của đế quốc Đại Viêm, huyền không mà lên, mặc dù nó đã gây ra thiệt hại cho một phần khu vực núi Thanh Viêm.

Nhưng dãy núi được hình thành bởi di thể của Thánh Long bảo vệ nhạc phụ Tử Đế tôn vẫn còn nguyên vẹn, không bị tổn hại chút nào.

Cho nên sản nghiệp chăn nuôi của Tiêu Thiên không bị ảnh hưởng quá nhiều.

Trấn Thanh Viêm vẫn còn đó.

Sau khi Tiêu Thiên chọn xong nguyên liệu nấu ăn và lấy rượu mới.

Chương 263. Ta lấy bản thân mình bồi thường cho ngươi

Tiêu Thiên không thể chờ đợi lâu hơn nữa, hắn vội lên phi thuyền trở về cung Thân Vương để đưa nguyên liệu cho Chung Dương Minh nấu một bữa ăn thật ngon.

Không bao lâu sau, phi thuyền cũng đã bay đến bầu trời gần cung Thân Vương.

"Đến lúc đó ta sẽ cho người cải tạo phi thuyền lại một chút thì hoàn toàn có thể coi nó như một phương tiện giao thông." Khi sắp đến gần cung Thân Vương, Tiêu Thiên đang trò chuyện cùng Chung Dương Minh ở bên cạnh.

Bọn họ đang thương lượng xem nên làm như thế nào để xử lý đám người Chiến Nhất Tâm của tộc Huyết Văn này và bồi thường tài sản cho bọn họ.

【Chủ nhân, Long Khâu Bạch Thanh đang đến gần.】

"Đến gần thì đến gần thôi, có liên quan gì đâu?" Tiêu Thiên trong lòng tùy ý trả lời nhưng bên tai hắn lại vang lên tiếng sấm sét.

Đôm đốp…

Cùng với tiếng sấm rền vang lên, Tiêu Thiên chợt nhìn thấy mặt đất bên trong phi thuyền đột nhiên phồng lên và nứt vỡ ra.

Sau đó, Long nương tóc bạc nhỏ nhắn xinh xắn quen thuộc kia với sấm sét quấn quanh toàn thân, đỉnh đầu nàng đụng vào đầu phi thuyền.

Khi thân hình của nàng xuyên qua đáy phi thuyền, xuyên qua nội bộ khoang thuyền, nàng liền bắt gặp ánh mắt sửng sốt của Tiêu Thiên.

Khoảnh khắc tiếp theo, nàng liền lưu lại hào quang sấm sét và tiếp tục đập vào đỉnh phi thuyền với tốc độ không hề giảm làm lủng một cái lỗ.

Ka cha…

Long Khâu Bạch Thanh trực tiếp dùng đầu đập vào phi thuyền, cuối cùng chiếc phi thuyền không chịu nổi gánh nặng mà trực tiếp gãy thành hai đoạn.

Tiêu Thiên tóm lấy Chung Dương Minh đồng thời mang theo con heo Thanh Viêm đã chọn được lao ra khỏi đầu phi thuyền bị gãy, lăng không lơ lửng giữa không trung.

Bọn họ lơ lửng cách đó không xa, chỉ biết trơ mắt bất lực nhìn phi thuyền bốc khói đen mù mịt và rơi xuống đất, cả chiếc phi thuyền bao phủ sấm sét vàng óng.

Bùm!

Chiếc phi thuyền bị đứt gãy đã trực tiếp phát nổ trước khi nó có cơ hội được tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Chiếc phi thuyền biến thành hai quả cầu lửa ở giữa không trung.

Tiêu Thiên còn đang ôm Chung Dương Minh trong tay, vẻ mặt của hắn hóa đá, bất lực nhìn những mảnh vỡ từ ngọn lửa bùng lên và khói đen tan ra, rơi xuống bốn phương tám hướng.

Bóng dáng của Long Khâu Bạch Thanh lặng lẽ bay tới bên cạnh Tiêu Thiên, cùng hắn nhìn về phía trước.

Như thể thời gian đã trôi qua thật lâu, hai người đồng thời quay đầu lại, mặt đối mặt, nhìn chằm chằm vào mắt nhau.

Cuối cùng, Long Khâu Bạch Thanh chậm rãi quay đầu và tránh né ánh mắt của Tiêu Thiên, một cọng tóc trắng bạc trên đỉnh đầu của nàng mọc dựng lên trông thật ngốc nghếch.

…

Trong cung Thân Vương.

Hai bóng người một cao một thấp đứng đối diện nhau.

Chung Dương Minh ở bên cạnh lặng lẽ kéo con heo Thanh Viêm đang vùng vẫy đi vào trong nhà bếp.

Tiếng con heo thở hổn hển từ lớn đến nhỏ rồi dần dần biến mất.

Khi xung quanh yên tĩnh trở lại thì Long Khâu Bạch Thanh bắt đầu phá vỡ bầu không khí trầm mặc.

“Thật vô cùng có lỗi, không biết vì sao khi ta nhìn thấy chiến hạm này, nhất là khi nhìn thấy tiêu ký của tộc Huyết Văn thì thân thể lại không kìm được mà động thủ rồi.” Bên trong tiền viện của cung Thiên Vương, Long Khâu Bạch Thanh đang mở miệng giải thích với Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên cũng dùng vẻ mặt vô cảm nhìn Long nương tóc bạc và nhấn mạnh từng chữ một: “Ngươi bồi thường cho ta đi!”

“Hiện tại trên người của ta không có thứ gì đáng giá cả, lại còn đang ở trong trạng thái mất trí nhớ, khó mà bồi thường cho ngươi được.” Long Khâu Bạch Thanh nói đến đây rồi suy ngẫm một chút, “Hay là lấy thân gán nợ đi.”

“Ngươi có thể phân phó việc cho ta làm thay ngươi, coi như là

bồi thường.”

Tiêu Thiên nheo mắt, nhìn chằm chằm vào Long Khâu Bạch Thanh đang lộ vẻ mặt bình tĩnh ở trước mắt mình, một lúc sau hắn mới lắc đầu: “Nhưng xét tình trạng hiện tại của ngươi thì hình như không có việc gì ngươi có thể giúp được ta cả.”

Long Khâu Bạch Thanh suy nghĩ rồi lại nói tiếp: “Lần sau, nếu ngươi cùng với hai vị Nữ Đế kia đánh nhau hay là bị bạo hành gia đình thì ta có thể bảo vệ cho ngươi.”

“Khụ khụ khụ…” Tiêu Thiên vội vàng xua tay, “Không được không được, việc này ngươi không thể nhúng tay vào được!”

“Vậy phải làm sao đây?” Long Khâu Bạch Thanh thở dài, sắc mặt hơi thay đổi, nàng cau mày nói: “Ngươi chứa chấp ta, vậy mà ta còn làm hư đồ của ngươi.”

“Đợi một chút, hình như ta vừa nghĩ ra được một chủ ý.” Tiêu Thiên bỗng nhiên phản ứng lại, bắt đầu phân tích: “Ngươi vừa nhìn thấy thứ gọi là thuyền chiến hạm hình con thoi kia thì vô thức động thủ.”

“Bởi vì trên chiếc thuyền đó có ấn ký của tộc Huyết Văn, điều đó chứng tỏ là ngươi có mối hận thù với tộc Huyết Văn à?”

“Chẳng lẽ những người này không phải nhắm đến ta mà là nhắm đến ngươi?”

“Hay là, thật ra bọn họ đang nhằm vào ta nên bọn họ mới cố tình đưa ngươi đến bên cạnh ta.”

“Bề ngoài là bọn họ đối phó với ngươi nhưng thật ra là đang âm thầm nhắm vào mục tiêu là ta.”

Chương 264. Tình hình không tốt lắm

“Sự tồn tại của ngươi chẳng qua chỉ là một sự ngụy trang, một cái cớ?”

“Xì…”

“Khả năng này không phải là không thể xảy ra, thế đạo thực sự là vạn phần hung hiểm, bộ bộ kinh tâm, xử xử toán kế.”

Long Khâu Bạch Thanh gật đầu theo: “Chẳng lẽ lúc trước ta đập trúng ngươi là đã có dự định từ sớm rồi sao?”

“Cho nên, kế hoạch hiện tại là tìm cách khôi phục trí nhớ của ngươi, nói không chừng chính chiếc thuyền chiến hạm hình con thoi vừa rồi đã kích thích đại não của ngươi.”

“Một khi ngươi khôi phục ký ức thì không những có thể vạch trần âm mưu của đối phương mà ngươi còn có thể tìm được gia đình mình ở đâu, sau khi về nhà ngươi có thể lấy tiền để bồi thường cho ta, thật đúng là nhất cử lưỡng tiện mà!”

“Nghe nói xung huyết có lợi cho đại não suy nghĩ mà biện pháp phổ biến nhất cho chứng mất trí nhớ thông thường là…” Tiêu Thiên vuốt cằm, trong đầu hắn đã có đầy đủ kế hoạch khôi phục ký ức.

Nghĩ tới đây, Tiêu Thiên quay đầu nhìn Long Khâu Bạch Thanh: “Ngươi vừa mới nói rằng nếu ta có việc gì thì cứ việc phân phó ngươi, đúng không?”

“Không sai, ngươi muốn làm gì cũng được!” Long Khâu Bạch

Thanh gật đầu.

“Ha…” Tiêu Thiên nhếch khóe miệng, có chủ ý.

Thời gian trôi qua thật nhanh, bất tri bất giác hoàng hôn đang dần buông xuống.

Bên ngoài cung Thân Vương.

Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái đã đổi sang thường phục và cùng nhau đi tới nơi này.

Suốt chặng đường, cả hai người đều không nói một lời nào, thỉnh thoảng ánh mắt vô tình chạm nhau thì biểu cảm trên mặt lộ ra vẻ kỳ quái.

Tuy nhiên, khi cả hai người bọn họ dần dần đến gần cung Thân Vương thì nghe thấy những âm thanh kỳ lạ.

Giống như tiếng va chạm cái gì đó,

Khi bọn họ gần đến cung Thân Vương thì âm thanh va chạm này ngày càng rõ ràng hơn, đồng thời còn kèm theo một kiểu tiết tấu.

Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái nhìn nhau rồi vội vàng đi về phía cung Thân Vương, bọn họ lo lắng không biết có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không.

Nhưng khi bọn họ bước chân vào cung Thân Vương, tiến vào tiền tiện thì bọn họ đều ngây người với cảnh tượng trước mắt.

Tiêu Thiên đang ngồi ngay ngắn ở đó, hai tay đặt sau đầu, nằm trên chiếc ghế dựa linh thạch.

Có điều, phần trên của chiếc ghế dựa linh thạch dường như bị gập lại nên khi hắn nằm đó thì chỉ có đầu của hắn nhô ra, trông như đang treo lơ lửng trên không vậy.

Dường như Tiêu Thiên đang nghỉ ngơi, hai chân vắt chéo, mắt nhắm nghiền, trông vô cùng thảnh thơi.

Nhưng phía sau lưng hắn, Long Khâu Bạch Thanh bị treo lơ lửng trên không, giống như một con lắc vậy, lắc qua lắc lại.

Bởi vì nàng bị treo ngược nên mặt của Long Khâu Bạch Thanh đã sung huyết đỏ bừng lên.

Mà mỗi lần nàng bị dội đến bên cạnh Tiêu Thiên thì đầu nàng lại va vào đầu Tiêu Thiên

Phanh!

Sau tiếng va chạm, Long Khâu Bạch Thanh đang bị treo lơ lửng lại dội ngược về phía sau, vòng tuần hoàn cứ lặp đi lặp lại.

Hiển nhiên, âm thanh kỳ lạ mà Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái đã nghe thấy ở bên ngoài cung Thân Vương vừa rồi được bắt nguồn từ đây mà phát ra.

Hai vị Nữ Đế ngơ ngác đứng ngay cửa viện, nhìn Long Khâu Bạch Thanh bị treo lơ lửng ở đó, lắc lư qua lại.

Theo tần suất ổn định, đầu nàng và đầu Tiêu Thiên liên tục va vào nhau.

“Thú…thú vị quá đi à!” Đôi mắt của Lạc Nữ Ái đột nhiên phát sáng, nàng lập tức quay đầu nhìn Tử Nhược Yên, “Đây là đang làm gì vậy, một biện pháp tu luyện đặc thù sao?”

“Đầu của ngươi bị hỏng rồi à, nói vậy là có ý gì?” Tử Nhược Yên nhìn Lạc Nữ Ái với vẻ mặt tuyệt vọng, “Nhanh cứu người đi chứ!”

Nói xong, Tử Nhược Yên đã vội vội vàng vàng bước tới để đánh tan linh khí quấn quanh người Long Khâu Bạch Thanh và ôm

nàng đưa xuống.

“Hửm?” Lúc này, Tiêu Thiên mơ mơ màng màng mở mắt ra, hắn vươn vai, “Hai người về rồi à!”

“Tiêu ca ca, hai người đang tu hành sao?” Lạc Nữ Ái bước tới, chớp chớp mắt nhìn Tiêu Thiên, cắn môi mình, “Hay là chàng cũng treo thiếp thân lên đánh đi.”

“...” Tiêu Thiên duỗi hai tay ra véo má của đối phương, kéo rồi bóp, “Ngươi đang nói nhảm cái gì vậy? Ở đâu ra cái biện pháp tu hành nào lại treo người lên rồi đánh hả.”

“Vậy hai ngươi đây không phải…” Lạc Nữ Ái bị véo má, vừa bĩu môi vừa nói.

Sau khi Tử Nhược Yên đặt Long Khâu Bạch Thanh xuống thì quan sát nàng ta một lúc, khi phát hiện không có xảy ra vấn đề gì thì lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng tức giận trừng mắt nhìn Tiêu Thiên: “Đừng nói là chàng nghĩ dùng biện pháp này để giúp nàng ta khôi phục lại ký ức đó chứ?”

“Không thể được sao?” Tiêu Thiên buông tay khỏi má của Lạc Nữ Ái và nở một nụ cười tự tin với Tử Nhược Yên, “Ta tin rằng nàng ta chắc chắn là đã nhớ được một chút gì đó.”

Nói xong, Tiêu Thiên liếc nhìn Long Khâu Bạch Thanh với ánh mắt mong đợi.

Long Khâu Bạch Thanh được Tử Nhược Yên đỡ đứng dậy, khi nàng bắt gặp ánh mắt của Tiêu Thiên thì chậm rãi nói: “Ngoại trừ phần đầu tương đối đau nhức ra thì hình như ta không nhớ được gì cả.”

Chương 265. Tình hình không tốt lắm 2

“Làm sao có thể như thế được?” Tiêu Thiên hít sâu một hơi, “Không nên chứ, ta nhớ là nếu như mất trí nhớ thì chỉ cần đánh vào đầu là có thể khôi phục mà.”

“Rốt cuộc là từ đâu mà chàng biết đến loại biện pháp này hả?” Tử Nhược Yên nhìn dáng vẻ của Tiêu Thiên thì chỉ biết dở khóc dở cười.

“Lúc trước ở quê hương, mỗi khi thư giãn ta đọc thấy sách ghi như vậy.” Nói đến đây, hai mắt Tiêu Thiên bỗng nhiên sáng rực lên, “Nói đến ngoài ý muốn thì bị điện giật hình như cũng là một biện pháp.”

“Long Khâu Bạch Thanh, ngươi có thể tự mình khống chế sấm sét bổ vào chính mình được không?”

Long Khâu Bạch Thanh một tay che đầu, tay còn lại xòe ra thành chưởng, trong lòng bàn tay lóe lên tia sét: “Có thể thử một chút!”

“Vậy thì…” Tiêu Thiên vừa nói xong, liền cảm nhận được một ánh mắt đáng sợ ở phía sau mình, hắn quay đầu lại một cách cứng ngắc thì thấy Tử Nhược Yên đang mỉm cười nhìn mình.

Ùng ục…

Đã qua nửa đêm rồi.

Não heo Thanh Viêm đặc chế nóng hổi vừa ra lò.

Tử Nhược Yên chia não heo ra làm hai, một nửa cho Long Khâu Bạch Thanh và nửa còn lại thì cho Lạc Nữ Ái.

“Bồi bổ cho não mình một chút đi!” Tử Nhược Yên giận dữ trừng mắt nhìn Lạc Nữ Ái, sau đó lại trừng mắt nhìn Long Khâu Bạch Thanh ở bên cạnh mình.

“Tiêu lang quân thích bày trò nghịch dại thì cũng thôi đi, ngươi lại còn mù quáng hùa theo chàng làm gì hả!”

Long Khâu Bạch Thanh lặng lẽ nhìn não heo trong bát, nàng trực tiếp ăn hết trong một lần, rồi phồng má nhìn sang Tử Nhược yên: “Chỉ cần có một chút khả năng thì ta cũng tình nguyện thử.”

“Đúng vậy, ngươi nghiêm túc quá làm gì chứ, Tử bánh bao.” Lạc Nữ Ái nhếch khóe môi rồi lặng lẽ đổ não heo trong bát của mình qua cho Long Khâu Bạch Thanh.

Tử Nhược Yên nheo mắt và đưa tay ra định lấy não heo đưa lại cho Lạc Nữ Ái.

Ai mà ngờ được rằng Long Khâu Bạch Thanh lại ăn hết phần còn lại.

“Có điều, hình như quả thật ta đã nhớ ra một vài chuyện.” Ngay lúc này, Long Khâu Bạch Thanh đột nhiên lên tiếng.

Lời của nàng khiến Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái nhao nhao nhìn về phía nàng.

Ở một bàn khác bên cạnh, Tiêu Thiên đang ngồi ăn vui vẻ cùng Chung Dương Minh cũng quay đầu nhìn lại.

“Lạc Nữ Đế, ngươi rất quan trọng.” Long Khâu Bạch Thanh nhìn nàng, hơi cau mày, “Tất cả hi vọng đều đặt lên người ngươi!”

Lạc Nữ Ái chớp mắt, liếc nhìn Tử Nhược Yên thì lại thấy biểu

cảm trên mặt đối phương cũng ngơ ngác, không thể hiểu rõ.

“Còn nữa không?” Lạc Nữ Ái lại nhìn sang Long Khâu Bạch Thanh, tò mò hỏi tiếp.

Long Khâu Bạch Thanh lắc đầu, biểu thị rằng mình không nhớ nổi, nàng hiện ra Long linh của bản thân.

Mặc dù đường vân chú thuật trên đó vẫn còn nhưng quả thật đã xuất hiện một vài vết nứt nhỏ xíu.

“Quả nhiên có hiệu quả mà!” Tiêu Thiên vỗ đùi, nở nụ cười, “Hay là chúng ta lại…”

Tử Nhược Yên lặng lẽ liếc nhìn Tiêu Thiên khiến hắn chưa kịp nói hết câu thì đã vội im bặt và yên lặng ngồi xổm lại chỗ cũ.

Tại sao Tử Nhược Yên lại không đồng ý với ý tưởng của mình nhỉ.

“Biện pháp của Tiêu ca ca quả thật rất hay mà, chúng ta cứ thử xem thế nào đi.” Lúc này, Lạc Nữ Ái bỗng nhiên hét lớn về phía Tử Nhược Yên.

“Ta không đồng ý!” Tử Nhược Yên nhìn Lạc Nữ Ái và cũng hét lên.

“Ngươi kiếm chuyện với ta?”

“Ngươi không phục à?”

Sau cuộc đối thoại giữa Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái thì cả hai người họ đột nhiên đứng phắt dậy và bàn luận việc động thủ với nhau.

Tiêu Thiên ở đằng xa, vừa nhìn sang đó vừa lắc đầu một cách bất lực.

Trông có vẻ như trận chiến giữa song Đế lại sắp bắt đầu một lần nữa…

Lại…lại…ủa không đúng?

Cuộc so tài giữa hai người lần này sao có thể qua loa lấy lệ được?

Ngay khi ý niệm hiện lên trong đầu của Tiên Thiên thì Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái đã tách nhau ra và dừng tay không chuẩn bị đánh nữa.

“Lại hòa rồi, không thú vị gì hết, chúng ta đọ tửu lượng phân cao thấp được không?”

“Đến đây, trẫm mà sợ ngươi à?”

Ùng ục ùng ục!

Nhìn thấy hai nữ nhân hung hăng rót rượu cho nhau, lông mày Tiêu Thiên run run, rồi đột nhiên hắn xoay người và bắt đầu ăn món bầu dục xào.

Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái ngửa đầu ăn ngồm ngoàm.

Còn Long Khâu Bạch Thanh ngồi bên kia thì yên lặng ăn, động tác trông chậm rãi từ tốn, gọn gàng ngăn nắp.

Nhưng thức ăn trên bàn lại biến mất nhanh chóng với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, tất cả đều tiến vào bụng nàng.

“Nấc…” Hai người Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái đều mặt mũi đỏ bừng, ợ hơi rượu, lung lay lảo đảo trong cơn say.

“Nấc!” Long Khâu Bạch Thanh cũng ợ lên rồi nhìn về phía Tiêu Thiên đang đi tới: “Ta ăn no rồi, cần giúp một tay không?”

Lần này, Tiêu Thiên dùng một tay đỡ Lạc Nữ Ái lên, kế đó gật

đầu với Long Khâu Bạch Thanh: “Ừ, hết sức cần.”

Long Khâu Bạch Thanh ngầm hiểu, hỗ trợ bế Tử Nhược Yên dậy, chậm rãi bay lên.

Lúc này, Chung Dương Minh bước qua bên cạnh Tiêu Thiên: “Ta về trước đây.”

Chương 266. Đồng ý với ngươi việc cần hoàn thành

Nói đoạn, Chung Dương Minh vỗ lên vai Tiêu Thiên: “Ngày mai tới phủ ta ăn đi, nơi này thiếu một số dụng cụ làm bếp. Đến lúc đó đương nhiên sẽ làm ra món ngon hơn.”

“Không thành vấn đề, đi đường cẩn thận.”

“Ừ, bảo trọng thân thể.”

Sau khi giương mắt nhìn theo Chung Dương Minh rời đi, Tiêu Thiên dẫn Long Khâu Bạch Thanh tiến về phía hậu điện giống như hôm qua.

“Làm phiền ngươi rồi.” Tiêu Thiên nhìn Long Khâu Bạch Thanh, khẽ gật đầu cảm ơn.

“Không phiền đâu, vả lại bế Tử bệ hạ nhẹ hơn rất nhiều.” Long Khâu Bạch Thanh nói, nhớ tới cảnh tượng ôm Lạc Nữ Ái hôm qua, trên mặt lập tức lộ ra biểu cảm hiếm thấy: “Bế Lạc bệ hạ rất phiền phức.”

Long Khâu Bạch Thanh nhìn về phía Tiêu Thiên, giọng điệu chấn động: “Quá lớn, căn bản không biết xuống tay nơi nào.”

“Tuy Tử bệ hạ cũng không kém nhưng có một số việc vốn không so sánh không đau lòng.”

Nói đến đây, Long Khâu Bạch Thanh bỗng nhiên cúi đầu nhìn, không biết có phải ảo giác hay không.

Hình như Tử Nhược Yên say rượu vừa mới nhúc nhích thì

phải?

Sau khi bước vào phòng rồi thu xếp cho Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái cẩn thận xong.

Tiêu Thiên xoay người lại nhìn Long Khâu Bạch Thanh, hai người cứ thế mắt to trừng mắt nhỏ.

“Không phải đã sắp xếp chỗ ở cho ngươi rồi à, sao còn chưa đi?” Tiêu Thiên nhìn Long Khâu Bạch Thanh, kỳ quái hỏi.

“Tuy lần nữa làm phiền ngươi, thật ngại.” Long Khâu Bạch Thanh nhìn Tiêu Thiên, chậm rãi mở miệng: “Nhưng có thể đánh ta bất tỉnh giống hôm qua không?”

“Sau khi tỉnh lại, cảm giác quả thực vô cùng nhẹ nhõm.”

Long Khâu Bạch Thanh nói xong bèn nhìn Tiêu Thiên với vẻ mặt nghiêm túc.

“Ta rất rõ loại cảm giác này.” Tiêu Thiên thở dài, lấy không ít chăn đệm mới đã chuẩn bị sẵn từ nạp vật giới ra và trải gọn trên mặt đất.

Long Khâu Bạch Thanh thành thành thật thật ngồi xuống sàn, nắm lấy chăn mền nhìn Tiêu Thiên đang ngồi xổm trước mặt: “Cảm ơn ngươi, ngủ ngon.”

“Ừ, ngủ ngon.” Tiêu Thiên nói xong, dùng cổ tay chặt vào cổ nàng, sức lực chuẩn xác bổ đối phương ngất xỉu.

Long Khâu Bạch Thanh đổ người xuống, sau gáy đập lên gối đầu mềm mại, ngủ mê man.

Tiêu Thiên ngồi xổm, một tay chống đầu gối ở đó, nhìn đối phương chìm vào trầm mặc.

Lúc đầu mình không thể ngủ ngon, cũng không được phép ngủ

ngon.

Cảm giác Long nương tóc bạc trước mắt này đem đến cho mình là nàng không dám ngủ giống hệt mình.

Dường như lúc nào cũng chìm trong trạng thái căng thẳng, ngay cả khi hiện tại nàng đã ngủ say sưa.

Thân thể vẫn còn ở trạng thái căng cứng theo bản năng.

Vậy rốt cuộc trong quá khứ, nàng vẫn luôn trong tình trạng thế nào đây?

Ngay lúc Tiêu Thiên đang suy nghĩ chợt phát hiện trên người mình có thêm hai bàn tay và một cái đuôi màu đen quấn lấy cổ mình.

“Ha...” Tiêu Thiên cười khẽ, thân thể bay lên không trung, bị túm về phía sau.

Có đôi khi, thế giới này chính là như vậy.

Thời điểm ngươi không thể phản kháng, dường như ngươi không còn lựa chọn nào khác ngoại trừ chấp nhận số mệnh.

“Đúng là tạo nghiệt mà!”

...

Hôm sau.

Sớm tinh mơ, ánh nắng ấm áp ngoài cửa sổ chiếu vào gian phòng.

Hàng mi được tia sáng chiếu rọi rung lên nhè nhẹ, Long Khâu Bạch Thanh chậm rãi mở hai mắt ra và bật dậy.

Mái tóc dài màu bạc mượt mà xõa tung, trông có vẻ hơi lộn

xộn, đặc biệt là một cọng tóc ngố nghịch ngợm dựng thẳng lên.

Long Khâu Bạch Thanh lặng lẽ đứng lên, cẩn thận tỉ mỉ ngồi quỳ sang bên cạnh, gấp gọn tấm đệm lại rồi thu vào nạp vật giới trên tay mình.

Làm xong, nàng đứng dậy quan sát bốn phía một chút, phát hiện phòng ở hậu điện của cung Thân Vương này không giống với trước lúc mình ngủ lắm.

Sao lại trống rỗng thế này?

"Ngươi tỉnh rồi à?" Có giọng nói đột nhiên truyền đến từ phía cửa.

Long Khâu Bạch Thanh xoay người lại thì thấy Tiêu Thiên mặc quần áo mới, trong tay cầm một... cái cốc to bằng đầu?

Chiếc cốc khổng lồ làm từ lưu ly thủy tinh này chứa loại linh dược nào đó không biết tên, hơi nóng bốc lên từ đó khiến cho cả phòng đều tràn ngập mùi thuốc thanh nhã.

"Ừ." Long Khâu Bạch Thanh gật đầu, nói lời cảm ơn Tiêu Thiên: "Hôm qua ta ngủ rất ngon, cảm ơn sự trợ giúp của ngươi."

Tiêu Thiên nhấp một ngụm trà thảo được, thoải mái thở hắt ra: "Ngủ ngon là được, ngươi cầm giúp ta một tí."

"Ừm, đây là cái gì?" Long Khâu Bạch Thanh bê chiếc cốc lớn này, kỳ quái hỏi.

"Cái này hả, trà Địa hoàng sáu vị, dùng bồi bổ cơ thể, nam nhân vẫn nên đối xử với mình tốt một chút." Tiêu Thiên vừa nói vừa lấy đồ mình mới mua bên ngoài từ trong không gian hệ thống ra.

"Thân thể là vốn liếng, thế nên phải chăm sóc thật tốt."

Long Khâu Bạch Thanh ôm cốc trà lớn kia nghe Tiêu Thiên nói và thấy đối phương khiêng một chiếc giường lớn mới tinh, chậm rãi đặt xuống.

Lúc này đây, nàng mới bừng tỉnh, khó trách lúc nãy cảm thấy trống trải.

Thì ra là không có giường.

“Lẽ nào hôm qua ngươi lại bị đánh nữa à?” Long Khâu Bạch Thanh cúi đầu nhìn cốc trà lớn mà bản thân đang bê, như thể hiểu ra điều gì đó: “Ngay cả giường cũng hỏng luôn, khó trách cần thuốc bổ thân thể, xem ra ngươi bị nội thương rồi.”

Chương 267. Đồng ý với ngươi việc cần hoàn thành 2

“Cần ta hỗ trợ trị liệu không?”

Tiêu Thiên đặt giường mới xuống ổn thỏa, sau đó nhận lại cốc trà lớn từ tay đối phương, ngạc nhiên nói: “Linh khí của ngươi đang ầm ầm bùng nổ mà vẫn có thể chữa bệnh à?”

“Theo tri thức ta biết được, tộc Thánh Long bọn ta có Long Tiên Trị Thương.”

“Có điều, suy đoán theo ấn tượng còn sót lại, ta chưa từng làm qua loại chuyện này nhưng ngươi là người tốt, ta cảm thấy có thể thử một chút xem sao?”

“Ngươi bị thương chỗ nào, ta giúp ngươi liếm một chút, có lẽ sẽ hết đau ngay.”

Tiêu Thiên vốn đang uống trà, đột nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác.

Phụt!!

Cũng may Tiêu Thiên một mực duy trì trạng thái áp chế lực lượng của mình, nếu không ngụm trà này đã đánh cho mặt đất biến thành tổ ong rồi.

Tiêu Thiên nhìn Long Khâu Bạch Thanh, không nhịn được lắc đầu rồi đi ra ngoài: “Ta đã từng hỏi Long Khâu Đạo, cách mà ngươi nói căn bản là nói bậy.”

“Huống chi, thân thể ta vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, biện

pháp trị thương này của ngươi chỉ khiến ta càng ngày càng suy yếu thêm."

Long Khâu Bạch Thanh đi theo bên cạnh Tiêu Thiên, không hiểu ra sao: "Tại sao vậy?"

"Không có tại sao hết, đừng hỏi linh tinh."

"Hay là thử biện pháp sét đánh hôm qua một lần đi?"

"Gấp gáp thế làm gì?"

"Dù sao đồ của ngươi cũng bị ta làm hỏng, mau mau hồi phục ký ức có thể bồi thường cho ngươi." Long Khâu Bạch Thanh nghiêm túc giải thích: "Ngươi rất tốt, không thể bắt ngươi chịu thiệt thòi."

Tiêu Thiên bỗng dưng ngừng bước, không đi tiếp nữa.

Mà sau khi Long Khâu Bạch Thanh đi về phía trước một đoạn cũng chợt ngừng lại, quay đầu nhìn Tiêu Thiên: "Sao thế?"

Tiêu Thiên nhìn Long Khâu Bạch Thanh: "Chính là vì chuyện này?"

"Bởi vì đã hứa với ngươi là phải bồi thường." Long Khâu Bạch Thanh nhìn Tiêu Thiên, nói rất chân thành: "Cho nên ta phải làm."

Tiêu Thiên bưng cốc trà lớn của mình lên, uống một ngụm trà địa hoàng sáu vị rồi mới lần nữa cất bước: "Vậy thì đi thôi, ngoại trừ sét đánh, ta còn có một ý kiến hay khác."

"Thế hả, đến lúc đó có thể thử một chút đấy."

Một cao một thấp dần dần đi từng bước.

Thời gian dường như bình yên và êm ả trở lại.

Nhưng trong hắc ám hư không.

Bên ngoài thế giới giới vực ở vực Nam Hoang, chiến hạm hư không đang lơ lửng kia.

Lại không cho là vậy.

Trong hư không hắc ám, chiến hạm hư không đồ sộ kia vẫn đứng sừng sững ở đó.

Tấm màn ở cột buồm được khắc những đường vân trận pháp hư không khá rõ nét, để luân lưu hư không ở bốn phía không thể tạo thành bất kỳ tổn hại gì đến thân chiến hạm.

Chiến hạm boong tàu bên trên, Chiến Vô Song chắp hai tay sau lưng, ngắm nhìn thế giới giới vực trung vị to lớn trước mắt, vực Thánh Ma.

Lần này, hắn thống lĩnh quân tiên phong phá không, cũng coi như người chỉ huy, đồng nghĩa với nhiệm vụ trên người hắn rất nặng nề.

Áp lực cũng vô cùng lớn.

Tuy nhiên, Chiến Vô Song vẫn giữ vững thái độ bình tĩnh, bởi hắn biết rõ hoảng loạn và hấp tấp sẽ chỉ khiến mọi chuyện càng thêm tồi tệ.

“Lão đại, đã ba ngày không có tin tức từ đội số mười tiến đến vực Thánh Ma của Chiến Nhất Tâm.” Phó thống lĩnh của hành động lần này, trợ thủ Chiến Trác của hắn vừa sờ lên cái đầu trọc lóc của mình vùa đi tới bên cạnh hắn.

“Lẽ nào bên dưới đã xảy ra chuyện gì rồi ạ?”

Nghe trợ thủ nói vậy, Chiến Vô Song không nhịn được lắc đầu: “Chẳng lẽ tới giờ ngươi còn chưa hiểu rõ tại sao ta lại phái đội

mười xuống dưới à?"

"Lão đại, chuyện này còn có thể vì sao nữa ạ, không phải chính là do đội kia của lão thập có thực lực yếu nhất, không dễ dàng bị phát hiện à?" Chiến Trác băn khoăn trước câu hỏi của hắn, vô thức trả lời.

"Nông cạn!" Chiến Vô Song thở dài, vỗ vào vai đối phương: "Đã sớm bảo ngươi quan tâm những tộc nhân hậu bối này nhiều hơn một chút để nhận ra điểm sáng của bọn họ."

"Ta cực kỳ yên tâm với hậu bối Chiến Nhất Tâm này."

Nói rồi Chiến Vô Song quay người tiếp tục nhìn về phía vực Thánh Ma: "Hắn làm thận trọng kín kẽ, thích hợp dò xét tin tức nhất."

"Tục ngữ nói không thể đánh rắn động cỏ nhưng có thể chui vào trong, lặng yên không tiếng động điều tra rõ tình báo."

"Rất rõ ràng, để hoàn toàn che giấu bản thân và phòng ngừa những chuyện ngoài ý muốn, Chiến Nhất Tâm này rất thông minh, hắn thẳng tay ngăn chặn mọi tin tức trên liên lạc với chiến hạm. Lỡ như bị đối phương phát hiện dao động linh khí truyền tin thì biết làm thế nào cho phải?"

"Nếu ta đoán không nhầm, hắn là Chiến Nhất Tâm đã đóng trận pháp truyền tin trên thuyền chiến hạm hình con thoi nhỉ?"

Lời này của Chiến Vô Song làm Chiến Trác hai mắt sáng rỡ: "Lão đại, ngài đúng là lợi hại, vừa rồi ta đi kiểm tra qua, thật sự đã đóng lại rồi."

"Cho nên mới nói đừng nên nôn nóng gấp gáp, trên người Chiến Nhất Tâm có thứ mà ngươi cần học hỏi đấy." Chiến Vô Song vừa nói, vừa nở nụ cười nhìn vực Thánh Ma phía trước: "Chờ vài ngày, hắn sẽ chủ động liên hệ chúng ta thôi."

Chương 268. Ngươi có thể chính chắn hơn một chút không

“Nói không chừng còn tự mình trở lại thuyền, đứng báo cáo tin tốt trước mặt chúng ta.”

Chiến Trác gật nhẹ đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu.

Không hổ là lão đại, quả nhiên nhìn sâu trông rộng.

Mình quả thực có thêm nhiều hiểu biết về đám nhóc con hậu bối kia rồi.

...

Thời gian trôi nhanh.

Trên boong chiến hạm, Chiến Vô Song vẫn đứng đó, chắp hai tay sau lưng.

“Lão đại, đã qua mười ngày rồi, Chiến Nhất Tâm vẫn chưa liên hệ, trận pháp truyền tin vẫn đóng chặt, sẽ không thật sự xảy ra chuyện gì chứ ạ?” Chiến Trác chạy tới, vô cùng lo lắng.

Chiến Vô Song lắc đầu, ra hiệu đối phương an tâm chớ nóng vội: “Lần trước ta nói với ngươi thế nào, không nên nôn nóng gấp gáp, ngươi quên trên người hắn có tinh thể máu thiêu đốt rồi à?”

“Nếu thật sự xảy ra chuyện, chúng ta đã thấy động tĩnh từ lâu.”

Chiến Trác sờ đầu, không hiểu ra sao: “Vậy tại sao lâu như vậy vẫn không hề có một chút tin tức nào ạ?”

“Chiến Trác, kể từ lúc bắt đầu trận chiến vây công Thánh Long, mãi đến trận chiến phá vòng vây của tộc Thánh Ma, ngươi đã là lão già theo ta lâu như vậy nhưng ta phải phê bình ngươi chút đỉnh.” Chiến Vô Song cau mày, nhìn chằm chằm Chiến Trác.

Hắn đưa tay chỉ vực Thánh Ma, nói: “Chiến Nhất Tâm xâm nhập khu vực của kẻ địch, đi kèm với không biết bao nhiêu nguy hiểm nhưng ngươi thân là tiền bối trong tộc, sao một tí lòng tin cũng chẳng có thế hả?”

“Ta đã nói rất nhiều lần, phải trầm ổn, phải tỉnh táo, phải bình tĩnh mà.”

Chiến Trác há to miệng nhìn lão đại, bất đắc dĩ mở miệng: “Nhưng mười ngày không có lấy một chút tin tức phản hồi nào, sao có thể tin tưởng nổi...”

“Xem đi, đây chính là điều ngươi hải học hỏi Chiến Nhất Tâm đấy, mười ngày không hề truyền bất kỳ tin tức nào, nhìn coi người ta bình tĩnh, tỉnh táo tới cỡ nào.”

“Đây gọi là thận trọng, là vững vàng.”

“Cho thấy tình huống phía hắn còn phức tạp so với tưởng tượng của ta và ngươi, e rằng hiện giờ Chiến Nhất Tâm như đang giẫm trên băng mỏng, cẩn thận từng li từng tí, bước từng bước một.”

Chiến Vô Song nói đến đây thì thở dài, choàng qua vai Chiến Trác: “Điều chúng ta cần phải làm ngay bây giờ là tin tưởng hắn.”

“Kiên nhẫn chờ đợi tin tức của hắn đi, có thể ẩn nhẫn lâu như vậy, rõ ràng ta không nhìn lầm người, Chiến Nhất Tâm này có thể thành công.”

Đối diện với câu nói của lão đại, Chiến Trác im lặng gật đầu, suy nghĩ kỹ một chút, quả thực có đạo lý này.

Nói không chừng đối phương đã trà trộn vào khu vực hạch tâm của vực Thánh Ma, nếu tùy tiện liên lạc sẽ có nguy cơ bại lộ rất lớn.

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Nếu để đối phương sớm phát hiện và làm tốt công tác đề phòng. Chỉ e việc tìm ra bí mật của Thánh Ma đại đế Lạc Thao Thiên và căn cơ của ông lại càng khó hơn.

“Chiến Nhất Tâm, tiểu tử ngươi thật sự ổn nha, được lắm đấy.” Chiến Trác chậc chậc tán thưởng trong lòng, nhìn lão đại bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Thằng nhãi Chiến Nhất Tâm này sắp phát đạt tới nơi.

...

Thời gian là một thứ thú vị, nhìn không thấy, sờ không được.

Nó sẽ len lỏi qua đầu ngón tay ngươi lúc nào không hay.

Mà đối với Chiến Vô Song lúc này, thời gian là điều gì đó rất khổ sở.

Hắn gắt gao nhìn chằm chằm ngọc truyền tin trong tay, trên đó thể hiện thuyền chiến hạm hình con thoi của Chiến Nhất Tâm vẫn đang trong trạng thái đóng kín.

Thật đúng là một ngày như một năm mà!

“Lão đại...” Chiến Trác lặng lẽ đi tới bên cạnh Chiến Vô Song: “Đã qua lâu như vậy, ngài nói xem có khi nào thằng nhãi Chiến Nhất Tâm đã phản bội chạy trốn rồi không?”

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!” Đường vân đỏ như máu trên toàn thân Chiến Vô Song bùng cháy dữ dội, hắn gầm lên phẫn nộ: “Hắn dám??”

“Đã một tháng rồi, lão đại.” Chiến Trác quay đầu nhìn Chiến Vô Song, giọng điệu có chút bất đắc dĩ.

Chiến Vô Song khoát tay áo: “Sẽ không, có lẽ... có thể...”

“Lão đại, cho dù Chiến Nhất Tâm kia có vững vàng đến đâu thì hắn cũng không phải tộc rùa rụt cổ, hắn là người của tộc Huyết Văn chúng ta đó ạ!” Chiến Trác nắm bả vai Chiến Vô Song, nghiêm túc nhìn thẳng vào đối phương: “Không có chuyện có lẽ, cũng không có chuyện có thể.”

“Chiến Nhất Tâm hoặc là phản bội chạy trốn, hoặc là đã xảy ra chuyện.”

Chiến Vô Song nhìn lão thuộc hạ trước mặt, muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ có thể thừa nhận kết quả này.

Chung quy là hắn đã tính sai.

Nếu Chiến Nhất Tâm thật sự là tộc rùa rụt cổ thì tốt biết bao...

Đáng tiếc, hắn không phải!

“Ngươi dẫn theo đội hai và đội năm đến vực Thánh Ma xem xét tình hình đi.” Cuối cùng, Chiến Vô Song chỉ đành hạ lệnh, hắn nhìn về phía Chiến Trác: “Nhớ kỹ, bình tĩnh, thận trọng, đừng lỗ mãng.”

“Lão đại yên tâm đi, ta đảm bảo sẽ hoàn thành nhiệm vụ thật hoàn mỹ.” Chiến Trác đặt nắm đấm vào giữa ấn đường: “Ta cũng không phải oắt con Chiến Nhất Tâm kia, ngài chờ nhận tin tốt của ta đi.”

“Ừ!”

Một lúc sau, Chiến Vô Song chắp hai tay sau lưng, ngắm nhìn hư không hắc ám xa xăm.

Ở đó, hai chiếc thuyền chiến hạm hình con thoi tách khỏi chiến hạm hư không, lần nữa lao tới phương hướng của vực Thánh Ma.

Chương 269. Danh hiệu này đặt không sai

So với sự cẩn thận dè dặt của Chiến Nhất Tâm, Chiến Trác rõ ràng to gan hơn rất nhiều.

Có một câu nói rất hay, chính là can đảm cẩn trọng.

Thuyền chiến hạm hình con thoi cũng được chia thành nhiều loại, con thuyền mà Chiến Trác chọn lần này có đặc điểm tốc độ nhanh, phòng thủ mạnh và tính ẩn nấp tốt.

Chiến Vô Song vô cùng tán thưởng Chiến Nhất Tâm, Chiến Trác thân là lão nhân bên cạnh hắn, trong lòng đương nhiên rất không phục.

Cho nên, lần này hắn phải chứng minh bản thân, để Chiến Vô Song và những hậu sinh vãn bối khác nhìn cho rõ.

Gừng, vẫn là càng già càng cay!

Với suy nghĩ như vậy, hai chiếc thuyền chiến hạm hình con thoi đã thành công xâm nhập vào trong vực Thánh Ma.

Sau khi trận pháp ẩn nấp được kích hoạt, thuyền chiến hạm hình con trai không thể nhìn thấy được bằng mắt thường, lặng lẽ không tiếng động hạ cánh xuống trong một vùng núi sâu.

Sau khi hạ cánh, Chiến Trác cất thuyền chiến hạm hình con thoi vào trong không gian linh khí của mình trước.

Như vậy, nếu như thuộc hạ của hắn thật sự có ý định muốn phản bội đào tẩu.

Không có thuyền chiến hạm hình con thoi, thì có thể chạy đến nơi nào?

“Thực lực của đội hai mạnh hơn, các ngươi đi thăm dò môi trường xung quanh, có bất cứ dấu hiệu lạ thường nào thì báo cáo với ta ngay.”

“Nếu không đến lúc bất đắc dĩ, đừng ra tay.”

Các thành viên của đội hai tộc Huyết Văn rõ ràng cường tráng hơn, bọn họ gật đầu với Chiến Trác, vô cùng ăn ý mà đồng thời đi đến các hướng khác nhau.

“Tiến hành thăm dò môi trường, xem tình hình thế nào.” Chiến Trác ra lệnh thành viên đội năm làm việc.

Mà các thành viên đội năm cũng lập tức bắt đầu bố trí trận pháp, lắp đặt linh khí đặc biệt.

Loại linh khí này có thể thăm dò được tình hình của thế giới giới vực, nói chung có thể cung cấp một số tình báo.

“Số liệu này... Sao lại...” Đội trưởng đội năm cau mày, nhìn lớp màn che được hình thành bởi linh khí ngưng tụ trước mặt, giọng nói có chút kinh ngạc.

Chiến Trác nghe thấy lời của đối phương thì bước đến: “Sao vậy?”

“Mặc dù vực Thánh Ma là thế giới giới vực trung vị nhưng cường độ không gian lại thuộc cấp bậc đỉnh phong trong những thế giới giới vực trung vị.”

“Nhưng trình độ ổn định của toàn bộ không gian, lại không kém thế giới giới vực thượng vị nhiều lắm?”

Nói đến đây, tên đội trưởng đội năm này chỉ vào dao động của

linh khí xuất hiện trước mặt: “Linh khí trong thế giới giới vực của vực Thánh Ma rất dày đặc, tổng thể đang chậm rãi thăng cấp.”

“Không chỉ như vậy, ngay cả trình độ tổng thể của quy tắc thiên địa và thiên đạo pháp độ cũng đang tăng lên.

Sắc mặt Chiến Trác kỳ lạ: “Ngươi không phải đang nói nhảm sao, trừ khi thế giới giới vực đang trong thời kỳ suy vong, thì đều sẽ thăng cấp.”

“Nhưng đó là kết quả khi quan sát lâu dài, sự thăng cấp của vực Thánh Ma bây giờ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.” Đội trưởng đội năm, Chiến Chi Trí híp mắt, nhìn về phía Chiến Trác, “Phó thống lĩnh, vực Thánh Ma có bí mật lớn.”

“Trong vực Thánh Ma này chắc chắn có thứ gì đó đang tọa trấn nơi này.”

“Chỉ sợ là bảo vật kinh thiên từ thời đại trước, ẩn chứa sức mạnh vô cùng lớn mạnh, lúc nào cũng ảnh hưởng đến vực Thánh Ma này.”

Đôi mắt Chiến Trác sáng lên, hắn nhìn chằm chằm Triển Chi Trí: “Ngươi có chắc mình không nhìn nhầm không?”

“Sẽ không sai đâu, bây giờ vực Thánh Ma không ngừng được bảo vật tọa trấn này thăng cấp, một ngày có thể so với một năm ở những thế giới giới vực trung vị khác!” Chiến Tri Chí nhìn kết quả trước mặt, càng nói càng hưng phấn.

Đôi mắt của Chiến Trác càng lấp lánh ánh sáng: “Xem ra, đây chính là bí mật về sức chiến đấu mạnh mẽ của Thánh Ma đại đế.”

“Vực Thánh Ma, quả nhiên chính là nguồn gốc bí mật của ông ta, lần này chúng ta đã lập một công lao rất lớn.”

“Nói không chừng tên tiểu tử Chiến Nhất Tâm lặng lẽ biến

mất, hoàn toàn không phải vì xảy ra chuyện, mà vì muốn chiếm hết công lao."

Chiến Chi Trí cầm trận bàn linh khí, lại dò xét thêm một, hai lần, hắn nhắm chuẩn một hướng: "Sự dao động linh khí bên kia có vẻ như thuộc về thời đại rất lâu về trước, nói không chừng sẽ có thu hoạch ở nơi đó."

"Làm tốt lắm." Chiến Trác vỗ vai Chiến Chi Trí, nhìn về phía trước: "Chúng ta đến chỗ đó, tìm bảo bối cổ xưa này, đào bí mật của Thánh Ma đại đế."

...

Hắt xì!

Tiêu Thiên xoa xoa mũi, vẻ mặt kỳ lạ, đang yên đang lành có chuyện gì vậy, chẳng lẽ có người đang nhớ mình à?

Lúc này hắn đang ngồi xổm để đứng tấn luyện công, vô cùng vững vàng.

Trước mặt hắn, ba người Chung Dương Minh, Chung Linh và Lưu Diễm đang đứng thành một hàng, bắt chước dáng vẻ của hắn.

Long Khâu Đại lại đứng ở bên cạnh, ông mặc trường bào màu đen bó sát, mái tóc trắng chải ngược ra phía sau, bộ râu được cắt tỉa cẩn thận.

Ông đeo găng tay trắng, bưng một cái khay đựng nước trà và trái cây.

Chỉ cần Tiêu Thiên muốn, tùy thời dâng lên.

"Vượng Tài, tình hình thế nào rồi?" Tiêu Thiên thầm hỏi trong lòng.

[Xin chủ nhân yên tâm, sau khi ngài rèn luyện cơ thể, hiệu quả

tọa trấn thế giới giới vực này càng mạnh hơn rồi.]

Chương 270. Danh hiệu này đặt không sai 2

[Dựa theo tiến độ hiện tại, hương vị của gia súc mới sinh và những rau củ trái cây mới được trồng trên núi Thanh Viêm lần tới sẽ tăng 70%, cùng với cường độ thăng cấp của thế giới.]

“Tốt lắm!” Tiêu Thiên nghe thấy tin tốt này, trong lòng không nhịn được mà cảm thán thành tiếng.

Thật đúng là hoàn mỹ!

Chỉ là đứng tấn luyện công, tu vi của bản thân sẽ kéo theo sự thăng cấp của toàn bộ thế giới giới vực.

Mà sản vật trên núi Thanh Viêm, vốn đã có mùi vị tuyệt vời, giờ đây với sự tiến bộ của thế giới, hương vị lại càng ngon hơn xưa.

Cộng thêm chuyện gần đây thực lực của Chung Dương Minh càng ngày càng mạnh, khả năng nấu nướng cũng càng ngày càng tốt hơn.

Kết hợp cả hai, không phải sẽ ngon đến mức nghịch thiên sao?

“Hửm? Sao ngươi trở về rồi?” Tiêu Thiên đột nhiên nhìn về phía cửa viện, Long Khâu Bạch Thanh lặng lẽ bước vào.

Gần đây, kế hoạch hồi phục trí nhớ đã gặp trở ngại.

Cho nên Long Khâu Bạch Thanh lựa chọn làm việc kiếm tiền trả nợ, mà kim chủ đầu tiên thuê nàng làm việc, chính là Lạc Nữ Ái.

Lạc Nữ Ái thuê Long Khâu Bạch Thanh để nàng giúp đỡ Tử Nhược Yên, hợp sức đối phó bản thân lúc hai người bọn họ so tài.

Đúng vậy!

Chỉ có như vậy nàng mới cảm thấy đánh đã ghiền, khá hưng phấn.

Nhưng Tử Nhược Yên không thể nào chịu được hành động giống như đang sỉ nhục nàng của Lạc Nữ Ái nên hôm sau liền giành thuê Long Khâu Bạch Thanh.

Sau đó Tử Nhược Yên học theo Lạc Nữ Ái, ra lệnh Long Khâu Bạch Thanh hợp sức với đối phương, bản thân lấy một chọi hai.

Long Khâu Bạch Thanh cứ vậy mà nhảy qua nhảy lại giữa hai người bọn họ, kiếm được rất nhiều tiền, sau đó nàng trả hết linh thạch kiếm được cho Tiêu Thiên.

Dựa theo lịch trình sắp xếp, Tiêu Thiên nhớ rằng hôm nay Long Khâu Thanh Bạch được Lạc Nữ Ái thuê mới đúng.

“Tử bệ hạ lôi Lạc bệ hạ đi xử lý chính vụ rồi, cho nên ta mới về sớm.” Long Khâu Bạch Thanh nói, nàng nhìn Tiêu Thiên, “Ngươi lại đang điều dưỡng cơ thể à?”

“Cứ xem là vậy đi, có muốn thử không?” Tiêu Thiên nhìn Long Khâu Bạch Thanh.

Long Khâu Bạch Thanh chớp mắt, đi đến bên cạnh Tiêu Thiên, học theo dáng vẻ của hắn mà ngồi xổm xuống, giữ vững cơ thể.

“Thiên phú không tệ!” Tiêu Thiên tấm tắc khen ngợi.

Long Khâu Bạch Thanh lấy một năm linh thạch ra từ trong nhẫn, đưa cho Tiêu Thiên: “Này, phần của hôm nay.”

Tiêu Thiên nhận lấy linh thạch, sau khi đếm một lượt thì gật

đầu: “Ta đánh giá cao những người trẻ tuổi thành thật giữ chữ tín, trả nợ đúng hạn giống như ngươi.”

Đối diện, Chung Linh đang đứng tấn quay đầu sang nhìn Lưu Diễm: “Vì sao vậy?”

Nàng không hiểu, vì sao lại có nữ nhân đưa tiền cho Thân Vương đại nhân chứ.

Chuyện kỳ lạ hơn nữa là, nàng ta kiếm được số tiền này từ chỗ hai vị bệ hạ.

“Tên có thể đặt sai.” Sắc mặt của Lưu Diễm rất bình tĩnh, chậm rãi mở miệng: “Nhưng danh hiệu, sẽ không đặt sai.”

Hoàng triều Đại Viêm, hoàng thành, trong ngự thư phòng.

“Ha....” Lạc Nữ Ái há miệng ngáp một cái, nàng vô cùng lười nhát mà nằm bỏ trên thư án trước mặt.

Có rất nhiều tấu chương đã được phê duyệt xong chất đống trước mặt nàng.

Cho dù nhìn có vẻ số lượng rất nhiều nhưng so với đống tấu chương chất thành ngọn núi nhỏ trước mặt Tử Nhược Yên, thì lại ít đến mức đáng thương.

“Thật không hiểu nổi, ngày nào ngươi cũng bận như vậy, sao mà thực lực vẫn tăng nhanh như vậy.” Lạc Nữ Đế nằm bò trên bàn, nghiêng đầu nhìn Tử Nhược Yên ở bên cạnh.

Lúc vừa mới rời khỏi vực Nam Hoang, đối phương mới thoát khỏi xiềng xích, thì đã đạt đến Giới Vực cảnh thập nhất giai.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, trực tiếp vượt qua Hư Không cảnh thập nhị giai tăng lên đến Chưởng Giới cảnh thập tam giai.

Bây giờ, Tử Nhược Yên đã là Thiên Địa cảnh thập tứ giai, tiến triển quá nhanh rồi.

“Chẳng lẽ đây chính là sự lợi hại của huyết mạch Đế hoàng chính thống của nhân loại sao, chỉ cần làm một hoàng đế tốt, những người dân ngươi trị vì, tự nhiên giúp ngươi thăng cấp.” Lạc Nữ Ái nghiêng đầu, cái đuôi sau lưng vẽ vòng tròn.

Tử Nhược Yên gấp lại tấu chương đã phê duyệt xong ở trước mặt, cầm trên tay, hơi xoay cổ: “Tu luyện bình thường cũng không thể thiếu được, huống chi...”

Nói đến đây, Tử Nhược Yên giơ tay ra, dùng tấu chương đập vào đầu Lạc Nữ Ái: “Trẫm chỉ sử dụng thời gian mà bây giờ ngươi đang lãng phí để phàn nàn một cách hợp lý hơn mà thôi.”

“Nếu bây giờ ngươi không lãng phí thời gian ở đây nữa, thì ngươi đã không cảm khái như vậy rồi.”

“Ngươi nhìn Long Khâu Bạch Thanh kia đi, cho dù mất trí nhớ, nàng ta mỗi khi rảnh rỗi một chút thì sẽ bắt đầu tu luyện, vô cùng phấn đấu.”

Lạc Nữ Ái ôm đầu lẩm bẩm: “Chẳng phải không có gì thú vị sao, hơn nữa gần đây Tiêu ca ca càng ngày càng dịu dàng, lâu lắm rồi chàng ấy không cay nghiệt mắng mỏ, dạy dỗ ta nữa.”

“Bổn đế, rất không hài lòng.”

Tử Nhược Yên liếc nhìn Lạc Nữ Ái ở bên cạnh, không nhịn được mà lắc đầu: “Cái tật xấu này của ngươi, thật sự không có lời nào để nói.”

Chương 271. Heo Thanh Viêm số 998 cấp 5A

“Gần đây tâm tình của Tiêu lang quân càng ngày càng bình tĩnh, ngươi muốn chọc giận hắn thì rất khó.”

Lạc Nữ Ái im lặng gật đầu, hiển nhiên đồng ý với lời nói của Tử Nhược Yên.

Nhưng mà...

Đột nhiên nàng ngồi thẳng dậy, cắn đầu ngón tay bắt đầu suy nghĩ: “Chọc giận chàng ấy?”

“Ngươi muốn làm gì vậy?” Tử Nhược Yên quay đầu nhìn sang, nhìn thấy sắc mặt không đúng lắm của Lạc Nữ Đế, nàng hơi cau mày.

“Ta nhớ đến chuyện xảy khi ta gặp Tiêu ca ca lần đầu.” Lạc Nữ Ái vuốt mái tóc dài màu tím mượt mà, “Bổn đế đã nghĩ ra cách để chọc giận Tiêu ca ca rồi.”

Nói đến đây, Lạc Nữ Ái nóng vội chạy ra khỏi thư phòng.

“Ngươi đi làm gì vậy?” Tử Nhược Yên tức giận hét lên với bóng lưng của Lạc Nữ Ái: “Đừng làm bậy!”

Lạc Nữ Ái đã chạy không còn bóng dáng, giọng nói từ bên ngoài ngự thư phòng vọng vào trong: “Không làm bậy, ta chỉ đi trộm một con heo!”

Tử Nhược Yên cau mày, hơi ngửa đầu ra sau: “???”

Dấu chấm hỏi tràn ngập trong đầu óc nàng.

Trộm heo?

Đây là phương pháp quỷ quái gì vậy!

Còn Lạc Nữ Ái sau khi rời khỏi hoàng thành Đại Viêm, nàng đã lặng lẽ đi đến trại chăn nuôi khép kín trên núi Thanh Viêm.

Nơi này đã được xem là tài sản riêng của Tiêu Thiên, gần như không bán ra bên ngoài.

Hiện tại cách để bên ngoài có thể có được heo Thanh Viêm, chỉ có đích thân Tiêu Thiên gởi đi, còn có nàng và Tử Nhược Yên tặng làm quà cho thần tử trong lúc thiết triều, mới được đưa ra ngoài.

Núi Thanh Viêm vốn do Thánh Long ban đầu hóa thành, bây giờ khí tức Thánh Long đã hoàn toàn lộ ra ngoài, mà heo Thanh Viên ở trên đó đã hoàn toàn thay đổi.

Heo Thanh Viên mập mạp chắc khỏe, một con đã to bằng một ngôi nhà trong hoàng thành, đồng thời lúc chúng hít thở, còn có vài tia sương lạnh.

Vô cùng đặc biệt

Chính vì như vậy, chất thịt của đám heo Thanh Viêm này càng trở nên ngon mềm hơn.

Bây giờ, mỗi con heo Thanh Viêm đều được đánh dấu, trên đầu mấy con heo này đều có ký hiệu.

Theo cách nói của Tiêu Thiên, gọi là “cấp 5A” gì đó, vô cùng quý giá.

“Trộm một con, e rằng Tiêu ca ca sẽ nổi cơn thịnh nộ, hì hì hì.” Lạc Nữ Ái đến trang trại chăn nuôi, nhìn mục tiêu trước mắt, vừa đánh giá vừa gật đầu hài lòng.

“Đến lúc đó âm thầm giấu đi, đợi Tiêu ca ca tức giận xong rồi mới lại cho chàng ấy.”

Lạc Nữ Ái càng nghĩ càng kích động, đã có mười phần mong chờ.

Nàng ngưng tụ ma khí trong cơ thể, bao trùm con heo Thanh Viêm trước mặt, nhân lúc nhân viên canh gác nơi này không chú ý, bay lên trời.

Trước khi đi, nàng còn cố tình gây ra một chút tiếng động.

Trong trang trại chăn nuôi.

Trưởng trấn trấn Thanh Viêm đích thân canh gác nơi này, lập tức phát hiện động tĩnh.

Khi hắn xông ra khỏi phòng, bị dọa đến nỗi hồn phi phách tán.

Con heo Thanh Viêm số 998 mà Thân Vương yêu thích nhất, đã bị trộm rồi!

“Không được, ta phải nhanh chóng thông báo cho Thân Vương đại nhân.” Trấn trưởng trấn Thanh Viêm vội vàng rời đi.

Cùng lúc đó.

Lạc Nữ Ái mang theo heo Thanh Viêm bay đi, nàng hơi giảm tốc độ lại.

“Kế hoạch! Thành công!”

Khi Lạc Nữ Ái đang hoan hô trong lòng, nàng còn cẩn thận quan sát trạng thái của heo Thanh Viêm, tránh việc vô tình giết chết nó khiến Tiêu Thiên đau lòng.

Nàng chỉ muốn cảm nhận cảm giác Tiêu Thiên tức giận với mình, hưởng thụ cảm giác đối phương ra tay dạy dỗ mình.

Nàng không nỡ để Tiêu ca ca của mình khó chịu trong lòng đâu.

Vèo!!

Ngay lúc Lạc Nữ Ái đang mơ mộng tươi đẹp, đột nhiên nàng cảm thấy dao động linh khí kỳ lạ truyền đến từ bên cạnh.

Ngoài ra, còn có khí tức liệt diễm đang bốc cháy.

“Ai?” Lạc Nữ Ái vội vàng xoay người lại, ma khí trong cơ thể lập tức vọt ra ngoài, bộ quần áo da màu đen bó sát người lập tức được bao phủ bởi áo giáp đen.

Cùng lúc đó.

Trước mặt nàng là sự tồn tại cao lớn gần giống như nhân tộc, hắn từ trên không bay đến, trên vùng da lộ ra ngoài của hắn có những đường vân màu máu.

Đường vân giống như liệt diễm đang bùng cháy, mà hắn cũng giống như sao băng bốc cháy, lao về phía Lạc Nữ Ái.

Keng!

Nắm đấm của đối phương va chạm với lưỡi hái khổng lồ màu đen trong tay Lạc Nữ Ái, khiến tia lửa bắn ra.

Sức mạnh phản chấn dưới sự tác động lẫn nhau, đã tách bọn họ ra.

Lạc Nữ Ái lùi lại rất nhiều bước trên không trung mới có thể ổn định cơ thể.

Con heo Thanh Viêm số 998 đáng thương kia, lại bị hất văng sau cú va chạm, nó đập gãy rất nhiều cây lớn rồi mới dừng lại được.

Con heo béo mập rắn chắc như nó, rơi xuống cái hố có những mảnh vụn gỗ, bốn cái chân ngắn giơ lên trời vung vẩy mấy cái rồi không nhúc nhích nữa.

“Tộc Thánh Ma, không ngờ rằng vẫn còn sự tồn tại của tộc Thánh Ma này ở vực Thánh Ma.” Chiến Trác ở trong ánh lửa sờ cái đầu trọc của mình, nhìn chằm chằm Lạc Nhược Ái trước mặt.

Hắn không ngờ rằng, bản thân cảm nhận khí tức rồi dẫn người đến nơi này, lại gặp được tộc Thánh Ma.

Đây là vận may tốt đến chừng nào.

Một chữ.

Thuận!

Chương 272. Nhảy Chương

Chương bị trùng, mời các bạn đọc chương tiếp theo.

“Gần đây tâm tình của Tiêu lang quân càng ngày càng bình tĩnh, ngươi muốn chọc giận hắn thì rất khó.”

Lạc Nữ Ái im lặng gật đầu, hiển nhiên đồng ý với lời nói của Tử Nhược Yên.

Nhưng mà...

Đột nhiên nàng ngồi thẳng dậy, cắn đầu ngón tay bắt đầu suy nghĩ: “Chọc giận chàng ấy?”

“Ngươi muốn làm gì vậy?” Tử Nhược Yên quay đầu nhìn sang, nhìn thấy sắc mặt không đúng lắm của Lạc Nữ Đế, nàng hơi cau mày.

“Ta nhớ đến chuyện xảy khi ta gặp Tiêu ca ca lần đầu.” Lạc Nữ Ái vuốt mái tóc dài màu tím mượt mà, “Bổn đế đã nghĩ ra cách để chọc giận Tiêu ca ca rồi.”

Nói đến đây, Lạc Nữ Ái nóng vội chạy ra khỏi thư phòng.

“Ngươi đi làm gì vậy?” Tử Nhược Yên tức giận hét lên với bóng lưng của Lạc Nữ Ái: “Đừng làm bậy!”

Lạc Nữ Ái đã chạy không còn bóng dáng, giọng nói từ bên ngoài ngự thư phòng vọng vào trong: “Không làm bậy, ta chỉ đi trộm một con heo!”

Tử Nhược Yên cau mày, hơi ngửa đầu ra sau: “???”

Dấu chấm hỏi tràn ngập trong đầu óc nàng.

Trộm heo?

Đây là phương pháp quỷ quái gì vậy!

Còn Lạc Nữ Ái sau khi rời khỏi hoàng thành Đại Viêm, nàng đã lặng lẽ đi đến trại chăn nuôi khép kín trên núi Thanh Viêm.

Nơi này đã được xem là tài sản riêng của Tiêu Thiên, gần như không bán ra bên ngoài.

Hiện tại cách để bên ngoài có thể có được heo Thanh Viêm, chỉ có đích thân Tiêu Thiên gởi đi, còn có nàng và Tử Nhược Yên tặng làm quà cho thần tử trong lúc thiết triều, mới được đưa ra ngoài.

Núi Thanh Viêm vốn do Thánh Long ban đầu hóa thành, bây giờ khí tức Thánh Long đã hoàn toàn lộ ra ngoài, mà heo Thanh Viên ở trên đó đã hoàn toàn thay đổi.

Heo Thanh Viên mập mạp chắc khỏe, một con đã to bằng một ngôi nhà trong hoàng thành, đồng thời lúc chúng hít thở, còn có vài tia sương lạnh.

Vô cùng đặc biệt

Chính vì như vậy, chất thịt của đám heo Thanh Viêm này càng trở nên ngon mềm hơn.

Bây giờ, mỗi con heo Thanh Viêm đều được đánh dấu, trên đầu mấy con heo này đều có ký hiệu.

Theo cách nói của Tiêu Thiên, gọi là “cấp 5A” gì đó, vô cùng quý giá.

“Trộm một con, e rằng Tiêu ca ca sẽ nổi cơn thịnh nộ, hì hì hì.” Lạc Nữ Ái đến trang trại chăn nuôi, nhìn mục tiêu trước mắt, vừa đánh giá vừa gật đầu hài lòng.

“Đến lúc đó âm thầm giấu đi, đợi Tiêu ca ca tức giận xong rồi mới lại cho chàng ấy.”

Lạc Nữ Ái càng nghĩ càng kích động, đã có mười phần mong chờ.

Nàng ngưng tụ ma khí trong cơ thể, bao trùm con heo Thanh Viêm trước mặt, nhân lúc nhân viên canh gác nơi này không chú ý, bay lên trời.

Trước khi đi, nàng còn cố tình gây ra một chút tiếng động.

Trong trang trại chăn nuôi.

Trưởng trấn trấn Thanh Viêm đích thân canh gác nơi này, lập tức phát hiện động tĩnh.

Khi hắn xông ra khỏi phòng, bị dọa đến nỗi hồn phi phách tán.

Con heo Thanh Viêm số 998 mà Thân Vương yêu thích nhất, đã bị trộm rồi!

“Không được, ta phải nhanh chóng thông báo cho Thân Vương đại nhân.” Trấn trưởng trấn Thanh Viêm vội vàng rời đi.

Cùng lúc đó.

Lạc Nữ Ái mang theo heo Thanh Viêm bay đi, nàng hơi giảm tốc độ lại.

“Kế hoạch! Thành công!”

Khi Lạc Nữ Ái đang hoan hô trong lòng, nàng còn cẩn thận quan sát trạng thái của heo Thanh Viêm, tránh việc vô tình giết chết nó khiến Tiêu Thiên đau lòng.

Nàng chỉ muốn cảm nhận cảm giác Tiêu Thiên tức giận với mình, hưởng thụ cảm giác đối phương ra tay dạy dỗ mình.

Nàng không nỡ để Tiêu ca ca của mình khó chịu trong lòng đâu.

Vèo!!

Ngay lúc Lạc Nữ Ái đang mơ mộng tươi đẹp, đột nhiên nàng cảm thấy dao động linh khí kỳ lạ truyền đến từ bên cạnh.

Ngoài ra, còn có khí tức liệt diễm đang bốc cháy.

“Ai?” Lạc Nữ Ái vội vàng xoay người lại, ma khí trong cơ thể lập tức vọt ra ngoài, bộ quần áo da màu đen bó sát người lập tức được bao phủ bởi áo giáp đen.

Cùng lúc đó.

Trước mặt nàng là sự tồn tại cao lớn gần giống như nhân tộc, hắn từ trên không bay đến, trên vùng da lộ ra ngoài của hắn có những đường vân màu máu.

Đường vân giống như liệt diễm đang bùng cháy, mà hắn cũng giống như sao băng bốc cháy, lao về phía Lạc Nữ Ái.

Keng!

Nắm đấm của đối phương va chạm với lưỡi hái khổng lồ màu đen trong tay Lạc Nữ Ái, khiến tia lửa bắn ra.

Sức mạnh phản chấn dưới sự tác động lẫn nhau, đã tách bọn họ ra.

Lạc Nữ Ái lùi lại rất nhiều bước trên không trung mới có thể ổn định cơ thể.

Con heo Thanh Viêm số 998 đáng thương kia, lại bị hất văng sau cú va chạm, nó đập gãy rất nhiều cây lớn rồi mới dừng lại được.

Con heo béo mập rắn chắc như nó, rơi xuống cái hố có những mảnh vụn gỗ, bốn cái chân ngắn giơ lên trời vung vẩy mấy cái rồi không nhúc nhích nữa.

“Tộc Thánh Ma, không ngờ rằng vẫn còn sự tồn tại của tộc Thánh Ma này ở vực Thánh Ma.” Chiến Trác ở trong ánh lửa sờ cái đầu trọc của mình, nhìn chằm chằm Lạc Nhược Ái trước mặt.

Hắn không ngờ rằng, bản thân cảm nhận khí tức rồi dẫn người đến nơi này, lại gặp được tộc Thánh Ma.

Đây là vận may tốt đến chừng nào.

Một chữ.

Thuận!

Chương 273. Tỷ muội đồng tâm, có thể bẻ gãy cả kim loại

Nói không chừng, hắn có thể lập tức giải được bí ẩn của Thánh Ma đại đế, lập được công đầu.

Bốn phương tám hướng, những đội viên của tộc Huyết Văn theo hắn đến đây cũng lần lượt bay lơ lửng trên không trung mà đến đây.

Một số người tập trung xung quanh Chiến Trác, trong khi một số người lại dùng tư thái bao vây để khóa chặt Lạc Nữ Ái trong khu vực không trung này.

“Nữ nhân của Ma tộc, nhìn khí tức lộ ra trên người ngươi, chẳng lẽ ngươi chính là Ma Đế hiện tại của vực Thánh Ma này sao?

“Thánh Ma đại đế, có quan hệ gì với ngươi?”

“Ngươi...”

Chiến Trác nói đến đây, đột nhiên cảm nhận được sát ý vô cùng đáng sợ.

Phía trước, Lạc Nữ Ái không nhìn đám heo Thanh Viêm kia nữa, sắc mặt sầm lại, giống như bị mây mù bao phủ.

“Một đám sâu bọ giống đực, đó là thức ăn mà nam nhân của bổn đế thích nhất!!”

“Đúng là thứ khốn kiếp khiến người ta buồn nôn, đi chết đi!”

Keng!

Mũ giáp mặt nạ của Lạc Nữ Ái rơi xuống, khí tức trong cơ thể toàn lực bùng phát, nàng đột nhiên vung lưỡi hái đen trong tay, giết về phía đám tộc Huyết Văn.

...

Cung Thân Vương.

Thư án bên cạnh, ngọc truyền tin của Tiêu Thiên đang không ngừng nhấp nháy, có tin tức được truyền tới.

???

Ngự Thư phòng hoàng cung, Hoàng triều Đại Viêm.

Tử Nhược Yên đang chuyên tâm xử lý chính vụ, đồng thời bên trong nơi tối tăm, toàn bộ khí vận của hoàng triều Đại Viêm cứ như là vệt sáng màu vàng kim, hóa thành dòng sông dài thật nhỏ.

Từ từ rót vào trong cơ thể của nàng.

Linh khí Đế Hoàng trong cơ thể nàng cũng đang tự vận chuyển Chu Thiên, linh khí thiên địa ngưng đọng ở bốn phía, làm tăng thực lực.

Bản thân cũng giống như thân cận với thiên địa, như cá gặp nước.

Điều này, Tử Nhược Yên đã không còn lạ nữa.

Từ viên phòng, nàng lập tức phát hiện bản thân có thay đổi.

Căn cứ vào cách nói của Lạc Nữ Ái, đây gọi là âm dương giao nhau, Càn Khôn hội tụ.

Như mưa thấm vào, như ánh mặt trời chiếu xuống.

Hơn nữa, không biết có phải là ảo giác hay không, Tử Nhược Yên còn phát hiện huyết mạch Đế Hoàng chính thống Nhân tộc của mình hình như đang tăng lên thêm một bước.

Cảm giác này rất kỳ lạ, trao đổi với Lạc Nữ Ái, nàng phát hiện huyết mạch Thánh Ma chí tôn của đối phương cũng đang tăng lên.

Nếu như phải hình dung, thì đó chính là tiến hóa.

"Hả?" Tay Tử Nhược Yên đang cầm bút chợt dừng lại, nàng thấy rõ mặt bàn phía trước đang rung nhẹ.

Cùng lúc này, dao động linh khí mãnh liệt từ ngoài hoàng thành truyền về phía gần núi Thanh Viêm.

"Trộm heo cũng có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy à?" Lúc Tử Nhược Yên tiếp tục viết thì lần nữa dừng lại.

Nàng đặt bút xuống đứng dậy, cả người tràn ngập ánh sáng vàng kim, áo giáp kim văn trắng noãn trong nháy mắt bao trùm trên dưới toàn thân, rời khỏi Ngự Thư phòng, thả người lăng không mà đi.

Lạc Nữ Ái chỉ đùa giỡn, trộm heo mà thôi, đâu thể tạo ra động tĩnh lớn như vậy được.

Tất nhiên là đã xảy ra chuyện!

…

Ầm!

Tiếng va chạm kịch liệt vang lên trên bầu trời cách dãy núi Thanh Viêm xa xa.

Toàn thân Lạc Nữ Ái được áo giáp màu đen bao trùm, cự liêm màu đen trong tay khua qua lại như cơn gió màu đen, vây kín bốn phía đến mức nước không ngấm qua được.

Mà tộc Huyết Văn ra tay tấn công xung quanh cùng với cự liêm xoay tròn va chạm với nhau, bắn ra tia lửa tung tóe, lùi về phía sau.

"Ma diễm ngập trời!" Lạc Nữ Ái siết chặt cự liêm màu đen trong tay, thêu đốt ma khí liệt diễm màu tím, trong nháy mắt bành trướng ra ngoài.

Cánh tay nàng huy động, cự liêm hỏa diễm màu tím đang thêu đốt trong nháy mắt cuốn về bốn phương tám hướng, vòng quanh một vòng thì bắt đầu bành trướng.

Hỏa diễm màu tím đang thêu đốt cứ như sóng triều cuồn cuộn đến, cuốn tới.

Rất nhiều tộc Huyết Văn duy trì tư thái vây công, vội vàng dùng hai tay đan chéo vào nhau, ngăn cản ở trước mặt mình.

Đường hoa văn màu máu tràn ngập mặt ngoài cơ thể, cũng bắn ra nhiệt độ cao, ngưng tụ thành ánh sáng màu đỏ bao phủ trên dưới.

Liệt diễm màu tím va chạm với bọn họ.

Chớp mắt, hiện lên sát cơ.

Bên trong lửa Thánh Ma màu tím như thủy triều cuồn cuộn đến cất giấu liêm đao sắc bén màu tím.

Ma khí hình dáng lưỡi đao sắc bén không ngừng đụng vào cơ thể của những tộc Huyết Văn này.

Đội viên có tu vi yếu, huyết khí hộ thân hoàn toàn không thể chống cự, bị trực tiếp cắt ra, áo giáp trên người bị xé rách.

"Mọi người rút lui trước đi!" Chiến Trác vừa gào lên, đồng thời trên đầu trọc nổi lên gân xanh, đường hoa văn màu máu toàn thân

lập tức nổ tung như thiêu đốt.

Mà hình thể của hắn cũng bởi vì bành trướng, mà đột nhiên cao lên.

Trên hai cánh tay khỏe mạnh kéo căng quanh quẩn liệt diễm màu máu, không ngừng vuốt ve linh khí giữa thiên địa.

"Huyết Văn Nhiên Viêm Tượng!"

Chiến Trác triển khai tư thế, linh khí bị thiêu đốt giữa thiên địa hóa thành cự nhân hỏa diễm nguy nga trên thân hắn, nhiệt độ nóng bỏng trực tiếp châm đốt núi rừng xung quanh.

Chương 274. Tỷ muội đồng tâm, có thể bẻ gãy cả kim loại 2

"Ngộ Đạo cảnh thập lục giai giống bổn đế?" Lạc Nữ Ái kinh ngạc, nàng đi con đường hỏa chi đại đạo và lực chi đại đạo.

Tên đầu trọc của chủng tộc xa lạ trước mắt cũng là Ngộ Đạo cảnh, có lẽ cũng là đi con đường hỏa chi đại đạo.

Hơn nữa, lực lượng bản thân cũng rất đáng sợ.

Ngay lúc Lạc Nữ Ái suy nghĩ thì cự nhân hỏa diễm nguy nga trước mắt đã huy động song quyền liệt diễm, đánh về phía phương hướng của nàng.

"Hừ!" Lạc Nữ Ái giật khóe miệng, ma khí trong cơ thể lần nữa bộc phát điên cuồng, ma diễm màu tím cuồn cuộn bốn phía chợt thu lại.

Lúc nàng phất cánh tay lên, liệt diễm màu tím không ngừng bám lên, hóa thành thanh liêm hỏa diễm cực lớn nguy nga, có thể sánh ngang với cực nhân liệt diễm.

Đồng thời, lúc nàng vung liêm đao cực lớn có liệt diễm màu tím, lực đạo cũng không ngừng bắn ra, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Ầm đùng!!!

Tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc nổ vang trên không trung.

Cự liêm liệt diễm màu tím cực lớn nổ ầm ầm, đồng thời còn có

cự nhân liệt diễm cực lớn sụp đổ.

"Hự!" Chiến Trác hừ một tiếng, trực tiếp bị lực đạo phản chấn đẩy lùi, được Chiến Chi Trí đỡ lấy.

Chiến Trác ổn định lại bóng dáng, miệng tràn ra máu tươi, trong mắt đầy vẻ chấn động.

Tại sao tộc Thánh Ma trước mặt lại mạnh hơn so với tình báo mà hắn biết vậy?

"Phó thống lĩnh, sao giống như trở nên lạnh rồi?" Chiến Chi Trí đỡ lấy Chiến Trác, vội vàng nhìn về bốn phía.

Hắn phát hiện núi rừng bị thiêu đốt, thế lửa vừa bắt đầu mở rộng thì đã bị áp xuống.

Hàn ý lạnh thấu xương trong nháy mắt hiện lên bên trong không gian này.

Ngọn lửa dập tắt, rừng núi phía dưới trong nháy mắt bị một tầng sương lạnh bao trùm, hóa thành thế giới trắng như tuyết.

Lạc Nữ Ái bị bay ngược ra ngoài, bỗng nhiên được người ta đón được.

"Kế hoạch này của ngươi có động tĩnh lớn đó." Tử Nhược Yên cúi đầu, nhìn Lạc Nữ Ái được mình bế kiểu công chúa.

Nón giáp của Lạc Nữ Ái bắn lên, cắn răng nói: "Không biết đám tạp trùng này chui từ đâu ra, là thứ dơ bẩn, đã hại chết số 998 của Tiêu ca ca rồi."

"Số 998?" Tử Nhược Yên lộ ra vẻ khác thường, hơi híp mắt, bên trong đồng tử màu vàng kim hiện ra sát khí.

Con heo đó được xem là con được nuôi dưỡng tốt nhất.

Bỏ xuống cửa ải cuối, con heo Thanh Viêm đó là Tiêu Thiên cố ý giữ lại, để đêm nào đó mọi người tụ tập lại với nhau thì hưởng thụ.

Đối với điều này, Tử Nhược Yên cũng hết sức mong chờ.

"Đám người này là tộc Huyết Văn mà Tiêu lang quân và Chung thừa tướng nhắc đến ư?"Tử Nhược Yên ngẩng đầu lên, nhìn những bóng dáng lơ lửng phía đối diện.

Mấy ngày trước, Tiêu Thiên đi đến Ngự Thư phòng ngủ trưa, đồng thời bầu bạn với mình, lúc Chung Dương Minh đến báo cáo sự việc, có nói qua chuyện này.

Nói là có chủng tộc xa lạ tên là tộc Huyết Văn, nửa đường muốn mưu hại bọn họ, để Lạc Nữ Ái cho người kiểm tra bên trong vực Thánh Ma rốt cuộc là có chuyện gì.

Nhưng, vẫn chưa tìm được kết quả.

"Vốn còn nói tìm tung tích của các ngươi, lúc này chủ động đưa tới cửa, trùng hợp đó." Tử Nhược Yên nhìn tộc Huyết Văn trước mặt, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên.

Lạc Nữ Ái nhảy ra khỏi vòng tay của Tử Nhược Yên, uốn éo cổ, lần nữa trùm nón giáp trước mặt: "Cẩn thận chút, bọn họ quả thật chính là thể tu có thể tu hành bình thường, rất khó đối phó."

Răng rắc!

Nón giáp màu trắng của Tử Nhược Yên cũng hạ xuống, hai tay nắm cự kiếm màu vàng kim.

"Đánh gần chết, bắt sống là được!"

Chiến Trác đối diện đã lấy lại sức lực, hai tay vừa hoạt động, vừa châm chọc nhìn về phía bên này.

"Thú vị, đám đàn bà của tộc Thánh Ma, ngươi tìm đến một trợ thủ Thiên Địa cảnh thập tứ giai, còn là một Nhân tộc?"

"Có khi nào ngươi…"

Ầm!!!

Đất trời chấn động, toàn bộ bầu trời của lãnh thổ hoàng triều Đại Viêm, quốc vận cứ như sông dài màu vàng kim.

Trùng trùng điệp điệp, vắt ngang chín vạn dặm, hóa thành long khí Đế Hoàng rót vào trong cơ thể của Tử Nhược Yên.

Mà khí tức của nàng cũng tăng vọt điên cuồng, cho đến Ngộ Đạo cảnh thập lục giai, mới dừng lại một cách khó khăn.

Lạc Nữ Ái bên cạnh, bởi vì khí cơ của Tử Nhược Yên tác động.

Nên ý chí Đế Hoàng trong cơ thể cũng vắt ngang ra, vốn là trạng thái hao tổn, ngay lập tức khôi phục lại.

Bầu trời trên đỉnh đầu hai người họ, có một thần long màu vàng kim quanh quẩn ý chí dòng nước và một ma long màu đen quan quẩn liệt diễm màu tím nóng rực đang lượn lờ.

Uy áp Đế Hoàng đáng sợ, trong nháy mắt trấn áp mảng thiên địa này.

Đây là…

Nữ Đế liên hợp!

"Đây là cái quỷ gì?" Chiến Trác nhìn một màn trước mặt, tròng mắt thiếu đều lọt ra luôn.

Chẳng những không xuất hiện thủy hỏa bất dung trên người hai người đối diện, ngược lại còn biểu diễn cho hắn cái gọi là nước lửa giao hòa.

"Hừ!" Đi cùng với một tiếng hừ nhẹ, Lạc Nữ Ái đã giết đến trước mặt hắn.

Nhưng trong đầu hắn lại không ngừng quanh quẩn hình ảnh vừa rồi.

Chương 275. Cuối cùng Tiêu Thiên phát hiện ra: mất heo rồi

Nhất là quốc vận mênh mông cuồn cuộn kia ngang trời cao, càng làm cho hắn khó có thể khôi phục lại tinh thần.

Mà Lạc Nữ Ái kéo cự liêm thiêu đốt Thánh Ma diễm màu tím, chém giết đến, Chiến Trác không thể không tỉnh táo lại.

Trọng thương trong va chạm vừa rồi đã khôi phục sơ sơ, đường hoa văn huyết sắc trên người lần nữa được thiêu đốt, linh khí trong cơ thể nội liễm.

Thân hình lần thứ hai bành trướng, Lạc Nữ Ái vung hai nắm đấm, hung hăng đánh tới trước mặt.

Cheng!

Một quyền mang theo khí tức liệt hỏa nóng rực, va chạm với cự liêm như trước, sức lực chấn động đan xen lẫn nhau.

Nhất là cự liêm màu đen trong tay Lạc Nữ Ái càng run rẩy không ngớt.

"Tuy rằng thương thế khôi phục rất nhanh nhưng lực lượng của ngươi gần như đang suy nhược." Sau khi Lạc Nữ Ái nhẹ nhàng thu tay lại thì xách theo cự liêm lại xông về phía trước, chợt nhảy lên.

Rầm!

Sắc mặt Chiến Trác âm u, không ngừng đỡ cự liêm liên tục vung tới trước mặt, hơn nữa tìm kiếm cơ hội và khoảng cách, ra

quyền phản kích.

Nhưng đúng như Lạc Nữ Ái nói, sức mạnh của hắn đang suy giảm!

Thể tu nhất mạch này của bọn họ, linh khí đều nội liễm trong cơ thể, dung hợp với huyết khí trở thành nguyên động lực để nhục thân cường hãn.

Cho nên năng lực tác chiến liên tục rất mạnh, bởi vì linh khí sẽ không giống với đám người tu hành, không cần tiêu xài giống như tiền.

Ỷ vào năng lực như vậy, thể tu nhất mạch bọn họ này tham chiến chỉ cần kéo dài thời gian, cân tiểu ly thắng lợi cuối cùng nhất định nghiêng về phía bọn họ.

Nhưng mà...

"Thánh Ma diễm chết tiệt!" Chiến Trác không nhịn được gầm nhẹ, không ngừng gia tăng tiết tấu tiến công của mình.

Tộc Thánh Ma xuất hiện, ma khí của bọn chúng có tác dụng khắc chế bọn họ, có thể vào lúc chém giết, tiêu ma linh khí của bọn họ trên diện rộng.

Cho dù là nội liễm trong thân thể, được khí lực lớn mạnh bảo vệ, cũng chẳng thấm vào đâu.

Nhất là Thánh Ma diễm của Thánh Ma đại đế, càng là khắc tinh tuyệt đối của thể tu nhất mạch bọn họ.

"Tiếp tục chém giết đi, tạp chủng ti tiện, ngươi chỉ biết lui về phía sau hả?" Lạc Nữ Ái hưng phấn rít gào, cự liêm trong tay vung lên cực kỳ thô bạo.

Nhưng Chiến Trác lại trầm ổn bình tĩnh, tiếp tục dần dần lui

về phía sau.

Từ lúc giao đấu vừa nãy, hắn đã thăm dò tính tình của đối phương.

Càng đánh càng điên cuồng, kỹ xảo chiến đấu quả thực đáng sợ, nếu một khi không cẩn thận, sẽ bị đối phương không ngừng lấy được ưu thế.

Nhưng mà...

Nàng quá dựa vào kỹ xảo chiến đấu của mình, vừa nãy hắn đã một lần dụ địch xâm nhập, sau đó kêu thuộc hạ bao quanh tấn công, ép lui đối phương.

Cho dù đối phương có thể ỷ vào kỹ xảo chiến đấu vượt xa bọn họ, thực lực cứng ngang ngược không nói lý, hết lần này tới lần khác phá vòng vây.

Nhưng ma khí và thể lực tiêu hao kịch liệt kia cũng không cách nào khôi phục!

Ánh mắt Chiến Trác lại chợt lóe, thời cơ đã đến, một thủ thế, muốn thuộc hạ xung quanh tụ lại.

Vù!

Nhưng lúc Chiến Trác làm thủ thế, chuẩn bị phát động phản kích, Lạc Nữ Ái lại bất ngờ lùi về sau, hạ eo.

Hàn ý lạnh thấu xương đột nhiên tràn ngập cả trời đất.

Trước mặt Chiến Trác lập tức xuất hiện mũ giáp trắng có hoa văn vàng kim, cự kiếm vàng cũng lập tức quét ngang đến.

Phía trên cự kiếm màu vàng, hàn ý đáng sợ theo kiếm quang hiện lên bao phủ khắp người hắn.

Gần như chỉ trong nháy mắt, hoa văn huyết sắc toàn thân Chiến Trác vừa bắt đầu dự nhiệt châm lửa thì đã có cảm giác như bị một thùng nước đá tưới lên đầu.

Không chỉ như thế.

Lúc hàn ý bốn phía khuếch tán ra, những đội viên tộc khác của Huyết Văn đang vây quanh, động tác của bọn họ cũng trở nên chậm chạp.

Nhưng bọn họ lại nghênh đón Lạc Nữ Ái đổi vị trí xuống dưới.

"Tiêu rồi!" Trong lòng Chiến Trác thầm kêu không ổn, vội vàng muốn lui về phía sau, màn chắn linh khí hộ thân nóng rực cả người chợt hiện ra.

Sắc mặt Tử Nhược Yên như sương lạnh, cự kiếm màu vàng trong tay đã hung hăng chém lên người đối phương.

Ầm! !

Tiếng va chạm kịch liệt vang vọng trong không trung, Chiến Trác kia bị cưỡng ép đánh lui ra ngoài.

Nhưng Tử Nhược Yên lại theo sát, giống như đồng thời xông ra ngoài theo Chiến Trác bị đánh bay cũng.

Tử Nhược Yên theo sát sau đó kim kiếm trong tay bành trướng, lúc nàng bước ra vung kiếm trong không trung, cự kiếm hàn băng màu vàng phía trên trời cao giống như bút mà nàng phê duyệt tấu chương.

Trong trời đất, phía trên núi sông, viết ý chí của nàng.

Đùng! Đùng! Đùng!

Kiếm vũ đường đường chính chính lại có vẻ tôn quý ung dung, liên tiếp không ngừng đánh lên người Chiến Trác.

Màn chắn huyết sắc nóng rực vỡ tan, đường hoa văn huyết sắc thiêu đốt trên người giống như bị đông lại, không thể cháy.

Tuy áo giáp trên người phần lớn hoàn hảo không tổn hao gì nhưng vẫn hiện ra từng khe nứt.

Tử Nhược Yên khiến cho Chiến Trác bị thương nặng lại không tiếp tục truy kích, ngược lại nhanh chóng thay đổi phương hướng, hội hợp với Lạc Nữ Ái, ra tay với đội viên khác của Huyết Văn tộc.

Chương 276. Cuối cùng Tiêu Thiên phát hiện ra: mất heo rồi 2

"Đáng ghét!" Chiến Trác rất vất vả mới đứng vững, còn không kịp chờ đợi thương thế khôi phục, đã chấn vỡ bông tuyết trên người, vội vàng vọt trở về.

Không có hắn tọa trấn, những đội viên đồng tộc tu vi yếu hơn, căn bản không phải là đối thủ của các nàng.

Quả nhiên!

Đợi đến lúc hắn vừa xông về, đã có hai đội viên chết thảm dưới liên thủ công phạt của Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái.

Chiến Trác phẫn nộ, vội vàng trở lại chiến đoàn, cũng nghênh đón cự liêm màu đen vung tới.

"Đáng chết! !" Chiến Trác thầm mắng một tiếng, chỉ có thể miễn cưỡng xốc lại tinh thần đối kháng với thế công của nữ nhân tộc Thánh Ma giống như một con mụ điên này.

Theo thời gian chiến đấu kéo dài, lại có ba tộc nhân của tộc Huyết Văn chết đi, bị đồng tộc thu vào trong nạp vật giới.

Bộ tộc bọn họ tuyệt đối không thể có thi thể ngã xuống ở đây.

Chiến Trác càng đánh càng nghẹn khuất, Nữ Đế Nhân tộc lúc sau gia nhập quá phiền.

Vốn dĩ bọn họ đối mặt chẳng qua là Lạc Nữ Ái lỗ mãng chiến

lực bưu hãn nhưng sau khi Nữ Đế Nhân tộc xuất hiện, tình hình chiến đấu đột nhiên đã xảy ra nghịch chuyển.

Con mụ điên của tộc Thánh Ma đó hoàn toàn nghe theo chỉ huy của Tử Nhược Yên, không ngừng lần lượt thay đổi phương hướng ra tay.

Cực kỳ vững vàng, hơn nữa trong quá trình này, các nàng mở rộng thành quả chiến đấu, làm cho tộc nhân của mình không ngừng giảm bớt tổn hại.

Càng kỳ quái hơn chính là hai người trước mắt này, thể lực còn tốt hơn bọn họ, đến bây giờ trạng thái vẫn không tuột xuống.

"Phó thống lĩnh, đó là huyết mạch đế hoàng chính thống của Nhân tộc!!" Chiến Chi Trí bỗng nhiên suy nghĩ cẩn thận, cho dù chân tướng này rất đáng sợ nhưng hắn đã có thể xác định.

Tuyệt đối là Nữ Đế Nhân tộc này!

"Nơi này có lẽ lãnh thổ của nàng, chúng ta căn bản không thắng được!" Chiến Chi Trí nhìn Chiến Trác bên cạnh, nói nhỏ.

"Huyết mạch đế hoàng chính thống của Nhân tộc, cái này..." Chiến Trác cũng hít sâu, chủ yếu là giật mình, rồi đột nhiên vung tay lên, thuyền chiến hạm hình con thoi nháy mắt hiện lên.

"Rút lui trước đã!"

Chiến Trác vừa dứt lời, mấy tộc Huyết Văn khác lập tức tụ lại, nháy mắt được trận pháp do thuyền chiến hạm hình con thoi mở ra hấp thu vào.

Vù! Vù!

Tiếng xé gió đột nhiên vang lên, hai thuyền chiến hạm hình con thoi phá không rời đi cực nhanh.

"Tiếp tục đánh đi, đừng chạy!!" Lạc Nữ Ái vội vàng bùng nổ tốc độ muốn đuổi theo, lại bị Tử Nhược Yên kéo lại.

"Đừng đuổi theo, tốc độ của thứ này quá nhanh, chúng ta không đuổi kịp." Tử Nhược Yên lắc đầu, chiến giáp hình hoa văn rồng màu vàng trắng noãn trên người biến mất, biến trở về hoàng bào ban đầu.

Mà khí tức của nàng cũng chậm rãi hạ xuống, kim quang tiêu tán, cuối cùng khôi phục Thiên Địa cảnh thập tứ giai ban đầu.

"Kế tiếp làm sao đây?" Áo giáp màu đen trên người Lạc Nữ Ái cũng biến mất, lộ ra áo da kim văn màu đen, nàng vung tay lên dùng hoàng bào Ma Đế màu tím che lại.

Tử Nhược Yên nhìn chằm chằm nơi đối phương biến mất, sắc mặt nghiêm trọng: "Đi về trước rồi nói sau, đến lúc đó xem thử Long Khâu tiền bối nói thế nào."

"Còn có Long Khâu Bạch Thanh, sau khi nàng đến, liền nhảy ra tộc Huyết Văn này, có lẽ có quan hệ nhất định với nàng."

"Ừm!" Lạc Nữ Ái gật đầu, theo Tử Nhược Yên phá không, bay tới hoàng thành Đại Viêm.

Mà sau khi hai người biến mất ở chân trời xa xa, giữa không trung dường như có hào quang hiện ra, hai thuyền chiến hạm hình con thoi vốn dĩ bay đi, lại ở yên tại chỗ.

Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.

...

Cung Thân Vương.

Tiêu Ngư Nhi chơi ở ngoài trở về, bỗng nhiên phát hiện ngọc truyền tin trên bàn đang hiện ra ánh sáng nhạt.

"Cha ơi, ngọc truyền tin của cha hình như có tin tức nè."

"Hả?" Tiêu Thiên nghi hoặc quay đầu lại, cầm ngọc truyền tin trong tay xem thử, sắc mặt hoàn toàn thay đổi.

Trong cung Thân Vương.

Tay Tiêu Thiên cầm ngọc truyền tin, run rẩy không ngừng.

Nội dung trong đó làm cho vẻ mặt của hắn vặn vẹo.

Thói đời ngày sau, đạo đức không còn!

Trên đời này còn có vương pháp không, vực Thánh Ma này còn nói pháp luật không?

Giữa ban ngày, ánh dương cao vợi.

Trộm mất heo của lão tử?

Tiêu Thiên không rõ, bản thân làm điều tốt giúp mọi người, khoan dung với người khác, đối đãi người khác đều là bày sự thật, giảng đạo lý, cũng không oan uổng người tốt.

Quan hệ với mỗi người đều tận lực làm đến tốt nhất, cũng không đắc tội với ai.

Làm sao còn có người có thể nhẫn tâm như vậy, xuống tay trộm heo của mình?

Đối phương trộm không phải heo, mà là trộm lương tâm của thế giới này!

“Chung Dương Minh, Long Khâu Đạo, hai ngươi đi theo ta một chuyến, những người khác ở lại đây đừng cử động.” Tiêu Thiên nói đến đây, nghiêm trọng nhìn Long Khâu Bạch: “Thực lực của ngươi rất mạnh, tọa trấn nơi này.”

“Phải biết rằng, hiện giờ quốc khố của hoàng triều Đại Viêm và nguyên thủy ma quốc đều trấn áp ở trong này.”

“Gần đây mưa gió biến đổi bất ngờ khó lường, chỉ sợ có người đang nhằm vào ta.”

Chương 277. Phối hợp sức mạnh của Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái

“Nếu đối phương mượn chuyện trộm heo, điệu hổ ly sơn thì phiền phức.”

“Chuyện này làm tốt, ta giảm cho ngươi mười một ngàn chín trăm chín mươi chín linh thạch tiền nợ.”

Long Khâu Bạch đứng thẳng, gật đầu với Tiêu Thiên: “Ta sẽ giữ nhà cẩn thận, xin ngài yên tâm.”

Tiêu Thiên gật đầu, một tay xách Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo, lăng không bay lên, lao về núi Thanh Viêm.

Không chỉ có như thế, lúc Tiêu Thiên phóng lên cao, bắt đầu hơi chút thả cảm giác ra.

Ầm ầm!

Trong nháy mắt, đầu óc Tiêu Thiên giống như nổ tung, ông ông vang dội.

Toàn bộ tiếng nói chuyện, tiếng tim đập, tiếng máu chảy, tiếng hít thở của mấy trăm tỷ sinh linh của cả vực Thánh Ma rót vào trong não của hắn.

Tiếng gió, lá cây xào xạc lay động, dòng nước và tiếng vọng sâu kín giữa sơn cốc cũng mãnh liệt đánh sâu vào hắn.

“Ồn chết được...” Tiêu Thiên kéo khóe miệng, lắc đầu, tập

trung lực chú ý tìm kiếm.

Tộc Huyết Văn!

Gần như trong giây lát, Tiêu Thiên đã phát hiện đầu sỏ gây tội, vội vàng áp chế cảm quan xuống.

Sau khi xác định phương hướng vị trí thì tiếp theo dễ làm rồi.

...

"Trông có vẻ, mụ điên của tộc Thánh Ma này, không hiểu biết lắm về chuyện bên chiến trường." Chiến Trác đứng trong rừng phía dưới.

Mặt đất rải rác có vài vết cháy đen, cộng thêm vừa rồi sau khi băng tuyết tan đi, có vẻ lầy lội không chịu nổi.

Trước đó lúc bọn họ chạy thoát, đã áp dụng một chiến thuật cực kỳ kinh điển.

Khởi động trận pháp mê hoặc trên chiến hạm hình con thoi, mô phỏng ra hai ảo ảnh chiến thuyền, lăng không đi xa.

Trên thực tế, bản thể lại lợi dụng trận pháp ẩn nấp, trốn trong không trung này.

"Phó thống lĩnh, trận bàn đã bố trí xong." Lúc Chiến Trác trầm ngâm, Chiến Chi Trí đã đi tới.

"Nếu đã như thế thì để chúng ta tiếp tục che giấu đi." Sau khi Chiến Trác dứt lời, Chiến Chi Trí bên cạnh hơi gật đầu, khởi động trận bàn trung tâm trong tay.

Ông!

Xuất hiện kèm theo âm thanh chấn động, dùng chiến hạm hình con thoi làm hai trung tâm, trận bàn bố trí trong rừng điều động

thiên địa linh khí, nháy mắt hóa thành màn chắn vô hình.

Không gian hiện ra dao động vặn vẹo, khu vực này của bọn họ lập tức bị che giấu.

“Tiến hành kiểm tra, căn cứ dư âm chiến đấu suy đoán một chút, rốt cuộc vừa rồi hai Nữ Đế kia là chuyện gì?” Sắc mặt Chiến Trác âm trầm: “Từ tình huống giao thủ vừa rồi để xem, không thích hợp.”

“Uy áp đế hoàng của con mụ tộc Thánh Ma kia còn khó tin hơn Thánh Ma đại đế.”

“Hơn nữa Thánh Ma diễm của nàng khác với Thánh Ma đại đế.”

“Thánh Ma diễm của Thánh Ma đại đế chỉ là tiêu hao linh khí của chúng ta, nhanh chóng suy yếu thể lực của chúng ta, trước mắt có thể nói là khắc chế.”

“Nhưng mà...” Chiến Trác cúi đầu nhìn lòng bàn tay, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, lực lượng của mình bị áp chế.

Khắc chế và áp chế là hai chuyện hoàn toàn khác nhau!

Chiến Chi Trí ở bên cạnh gật đầu, trên mặt lại lộ ra vẻ vui sướng: “Không chỉ như thế, chúng ta còn phát hiện huyết mạch đế hoàng chính thống của Nhân tộc, nếu kết quả đo lường dư âm linh khí chiến trường không sai.”

“Phó thống lĩnh, ta đã không dám tưởng tượng sự to lớn của công lao lần này.”

Chiến Chi Trí nói đến đây, cũng không nhịn được vui vẻ.

Chiến Trác cũng vuốt cái đầu bóng lưởng, đi tới bên cạnh một cái hố: “Chỉ là Nữ Đế cũng nhiều quá rồi.”

“Vị đại nhân kia còn đang chữa thương trên chiến hạm của chúng ta, còn chưa truy tìm được tông tích của Nữ Đế Long Hoàng.”

“Kết quả ngược lại nhảy ra hai con cá lớn mới, thật là thú vị.”

“Chỉ là đáng tiếc tổn hại mấy tộc nhân...”

Chiến Chi Trí bên cạnh nhìn phó thống lĩnh suy sụp, chỉ vào chín trăm chín mươi tám heo Thanh Viêm tản ra mùi thịt nướng trong hố: “Phó thống lĩnh, không cần bi thương, mọi người sẽ nhớ kỹ sự hy sinh của bọn họ.”

“Hiện giờ vừa mới trải qua đại chiến, ta thấy heo này khá thơm, chi bằng mọi người cùng nhau ăn no uống say, dưỡng lại tinh thần rồi nói sau đi?”

Chiến Trác cũng nhìn về phía heo Thanh Viêm trong cái hố.

Có lẽ là vừa nãy lúc chém giết, liệt diễm thiêu đốt nướng chín mấy con heo bị ngã chết này.

Mùi thịt nướng mê người đó tràn ra, làm cho Chiến Trác cũng không nhịn được nuốt nước miếng.

“Ngươi nói không sai, chúng ta cứ ăn no nê một trận.” Nói xong, Chiến Trác vươn tay xách con heo Thanh Viêm ra.

Sau khi mổ bụng rửa sạch sơ sơ.

Thì lấy tay làm đao, bổ ra nhánh cây bên cạnh, sửa sang lại thành bó củi, sau khi châm lửa, đặt con heo Thanh Viêm chà bá lên trên nướng.

Mùi thịt nướng mang theo hương vị thơm ngát độc đáo, nháy mắt cuốn tới tộc Huyết Văn xúm lại bên cạnh.

Nhất là khi Chiến Trác vươn tay rắc hương liệu đặc chế của

tộc Huyết Văn bọn họ lên trên, quả thật là kích nổ một ngọn núi lửa.

Gió lốc thịt nướng đáng sợ nháy mắt nổ tung trong cả trận pháp ẩn nấp.

Chỉ cần dựa vào khứu giác, đã giống như đang thưởng thức heo quay nguyên con chất lượng cao này.

Chương 278. Không thể giữ bọn họ

Lớp da bên ngoài vàng óng xốp giòn, cùng với tiếng hắt xì thanh thúy mãnh liệt, dầu nhỏ xuống, làm cho ngọn lửa không ngừng chạy tán loạn, heo Thanh Viêm lại được lửa mát xa thêm mấy lần.

Tuyệt không thể tả.

Ngay khi Chiến Trác chuẩn bị tuyên bố, mọi người xơi, lại nhìn thấy Chiến Chi Trí vội vàng vội vội chạy tới.

“Phó thống lĩnh, kết quả cực kỳ kinh người.” Chiến Chi Trí nhìn chằm chằm trận bàn trước mặt, hình ảnh do linh khí ngưng tụ thành: “Nữ Đế tộc Thánh Ma kia có khoảng năm phần lực áp chế, cường độ khắc chế gấp ba lần chiến lực của chúng ta!”

“Tộc Thánh Ma bình thường mà chúng ta gặp được trên chiến trường chỉ có thể khắc chế chúng ta khoảng ba phần, Thánh Ma đại đế cũng chẳng qua có thể khắc chế gấp đôi!”

“Không chỉ như thế...”

Chiến Chi Trí chỉ vào một hình ảnh mô phỏng trong trận pháp lưu chuyển: “Nữ Đế Nhân tộc kia gia tăng năng lực cho Nữ Đế tộc Thánh Ma.”

“Hơn nữa phó thống lĩnh, ngươi có biết lúc các nàng cùng đánh, mức độ phối hợp sức mạnh là bao nhiêu không?”

Nói đến đây, Chiến Chi Trí không nhịn được nuốt nước miếng.

“Bao nhiêu!” Chân mày Chiến Trác run rẩy, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy có chút không ổn.

“Hai trăm phần trăm!” Giọng điệu của Chiến Chi Trí cũng thoáng phát run: “Trước mắt, cực hạn phối hợp sức mạnh mà chúng ta biết chẳng qua là chín mươi ba phần trăm.”

“Sức mạnh của các nàng không chỉ hoàn toàn dung hợp xứng đôi, hơn nữa còn có thể tăng cường lẫn nhau.”

“Đáng sợ nhất chính là... Nếu thêm... thêm số liệu sức mạnh của Nữ Đế Long Hoàng vào, sẽ biến thành ba trăm phần trăm!!”

“Nếu để các nàng đi chiến trường thì tiêu rồi.”

Trán của Chiến Trác chảy ra mồ hôi lạnh, không ngừng nuốt nước miếng

Đâu phải chỉ xong mà thôi, phải nói là long trời lở đất.

"Không được, nhất định phải nghĩ cách kéo hai Nữ Đế này xuống!" Chiến Trác lo lắng nói, việc này quá nghiêm trọng.

Chiến Chi Trí bên cạnh trầm ngâm suy nghĩ: "Nhưng nếu chém giết chính diện thì sợ là chúng ta không phải đối thủ khi các nàng liên thủ. Huống chi lần trước chúng ta còn đánh lén."

"Thánh Ma vực chắc chắn có lực lượng canh phòng. Giờ chúng bại lộ rồi, chỉ sợ sẽ phải đối diện với sự phòng bị kỹ càng hơn."

Dứt lời, Chiến Chi Trí chần chừ một lát, tiếp tục nói: "Phó thống lĩnh, không bằng hiện tại chúng ta đưa tin về, nói với thống lĩnh…"

"Không được!" Chiến Chi Trí còn chưa nói xong đã bị Chiến Trác thô bạo cắt ngang: "Khi lão đại phái chúng ta xuống đã dặn đi dặn lại, muốn chúng ta phải trầm ổn, cẩn thận một chút."

"Kết quả là còn chưa nổi một ngày đêm đã chọc ra vấn đề lớn như vậy. Ngươi muốn bị chửi như con à?"

Chiến Chi Trí gãi gãi đầu, nghĩ cũng cảm thấy rất có lý.

"Huống chi chúng ta phải nắm chắc thời gian, thông báo cho lão đại không biết tốn bao nhiêu công sức." Chiến Trác nói đến đây mới nhìn sang heo Thanh Viêm đang nướng: "Cửa đột phá chính là người nam nhân trong miệng bà điên Ma tộc kia."

"Đường đường Nữ Đế Thánh Ma tộc lại đích thân tha một con heo bay tới bay lui vì một người nam nhân."

"Thậm chí vì con heo ngã chết mà phát giận lớn như vậy. Rõ ràng nàng ta vô cùng yêu chiều nam nhân kia."

"Xem ra là một Nữ Đế ngu ngốc yêu mỹ nam không yêu giang sơn!"

"Chúng ta phải mau chóng sưu tập tình báo, xem rốt cuộc tên bám váy mê hoặc Nữ Đế Thánh Ma tộc là ai."

"Chỉ cần bắt được hắn ta, sẽ có vô số phương án có thể thực thi."

Hai mắt Chiến Chi Trí sáng ngời, không nhịn được giơ ngón tay cái với phó thống lĩnh: "Không hổ là thống lĩnh, nhanh như vậy đã có thể tìm được cửa đột phá giữa thế cục hỗn loạn."

"Ôi trời, chú ý vào, là Phó thống lĩnh chứ." Chiến Trác khoát tay áo sửa đúng cách xưng hô của Chiến Chi Trí nhưng khóe miệng rướn cao lại bán đứng tâm trạng của hắn: "Ngươi dẫn người đi tra xét dao động linh khí, thu thập số liệu tình báo, cũng rất khổ cực."

"Nhìn thấy không, ta để lại cho ngươi vị trí tinh hoa nhất của sườn nướng kia." Nói, Chiến Trác rất hào khí vỗ vỗ Chiến Chi Trí vai.

Chiến Chi Trí khiêm tốn ra mặt: "Thống lĩnh cứ đùa, dù là chính hay phó đều là thống lĩnh mà."

Nói xong, hai người nhìn nhau cười.

Cuối cùng, Chiến Trác thấy đã nướng gần xong, bắt đầu nhìn một vòng xung quanh, nở nụ cười:

"Hỡi các đồng bào cùng tộc, mau ăn uống no đủ sẵn sàng làm việc. Lần này Chiến Trác đảm bảo..."

"Chắc chắn sẽ dẫn các ngươi lập đại công, trở về hậu phương hưởng phúc, không cần tới tiền tuyến chém giết bán mạng nữa."

Nghe Chiến Trác nói như vậy, những người tộc Huyết Văn khác đều lộ ra tươi cười, kêu gào.

Hiện tại bọn họ luôn ở trong hoàn cảnh rất nguy hiểm, cũng rất khổ.

Nhưng mua vui trong cực khổ..

Nghe Chiến Trác nói xong, thành viên tộc Huyết Văn ở đây cũng vô cùng mong đợi tương lai tươi đẹp sắp tới.

Roạt!

Một tiếng xé rách vô cùng rõ ràng bất chợt vang lên.

Mọi người không hẹn mà cùng nhìn lên phía âm thanh truyền tới.

Giữa không trung, màn chắn từ trận pháp bên này tạo thành bỗng rách ra như bị xé.

Chương 279. Không thể giữ bọn họ 2

Thủ đoạn phá trận vô cùng bạo lực, lực lượng trong đó cách không chấn vỡ trận bàn duy trì trận pháp, lực trường không gian vặn vẹo, bị nghiền nát triệt để.

Bầu trời bị xé đôi như màn sân khấu, lộ ra ba bóng người.

Người cầm đầu là một người nam tử tuấn tú trẻ tuổi, mặc vương bào.

Nam nhân nho nhã râu dài chắp hai tay sau lưng đứng bên trái sau lưng hắn.

Mà bên còn lại là một lão giả áo bào đen có sừng rồng xanh lam trên đầu, một tay chắp sau lưng, một tay đặt hờ trước người.

Nhưng không hiểu sao, nam tử ở chính giữa vừa nhìn về phía bên này lại run rẩy.

"Xảy ra chuyện gì? Sao trận pháp lại bị xé mở rồi?" Chiến Trác cau mày nhìn Chiến Chi Trí bên cạnh: "Chẳng lẽ lúc ngươi bố trí trận pháp có sơ suất chỗ nào?"

"Không thể nào, vì tránh tình huống bất ngờ xảy ra, lúc ta bố trí trận pháp còn cố ý tăng mạnh cường độ." Nói tới đây, Chiến Chi Trí nhìn về phía thuyền chiến hạm hình con thoi.

"Vì đảm bảo đủ linh khí vận chuyển trận pháp, ta còn cố ý thêm vào nhiều linh thạch hơn, gần như gấp đôi!"

Chiến Chi Trí trả lời như vậy khiến Chiến Trác càng nghiêm

trọng vài phần. Hắn nhìn ba người bên trên: "Tất cả mọi người chú ý, người tới không có ý tốt. Chỉ sợ thực lực không kém."

Chiến Trác nói xong, tộc Huyết Văn đang trầm tĩnh lập tức căng thẳng toàn thân, tiến vào trạng thái sẵn sàng.

Nếu cần thiết, bọn họ có thể chiến đấu bất cứ lúc nào.

"Chín... Số chín trăm chín mươi tám." Tiêu Thiên đứng giữa không trung nhìn heo Thanh Viêm bị nướng chín, tức giận phát run.

Không sai đi đâu được!

Dù heo Thanh Viêm số chín trăm chín mươi tám có hóa ra tro, Tiêu Thiên vẫn sẽ nhận ra!

Tiêu Thiên thở sâu, hơi hòa hoãn tâm trạng, lại quay sang nói với Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo: "Giờ các ngươi còn muốn nói ta lo quá xa nữa không?"

"Rõ ràng đám tộc Huyết Văn này tới là vì nhằm vào ta!"

"Đây là nhóm thứ hai rồi đấy, từ lúc bọn họ xuất hiện chẳng làm gì cả, đứng mũi chịu sào lại là trộm heo Thanh Viêm của ta."

"Với thực lực của bọn họ, sao có thể để trưởng trấn Thanh Viêm chỉ có thực lực nhỏ nhoi phát hiện tung tích được. Rõ ràng có thể trộm đi mà thần không biết quỷ không hay."

"Nhưng kết quả đâu? Trưởng trấn Thanh Viêm tự mình thông báo ta, nói rõ cái gì?"

"Nói rõ bọn họ cố ý bại lộ tung tích, muốn dụ ta tới."

Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo hai mặt nhìn nhau, luôn cảm thấy là lạ chỗ nào.

"Có phải có hiểu lầm gì không?" Chung Dương Minh suy đoán: "Dù sao tộc Huyết Văn không thù không oán với ngài. Sao bọn họ phải nhằm vào ngài."

"Chịu thôi, chắc chắn ẩn sâu chân tướng không muốn người biết." Tiêu Thiên khoát tay áo, chỉ vào heo nướng nguyên con đã chín bên dưới: "Nhưng bằng chứng bọn hắn nhằm vào ta chính là số chín trăm chín mươi tám."

Long Khâu Đạo nhìn heo quay, trầm mặc chốc lát: "Tiêu đại nhân, cái này... phân tích thế nào?"

"Bọn họ không ăn trộm heo Thanh Viêm nào khác, cứ phải trộm đi số chín trăm chín mươi tám chứng tỏ bọn họ biết rõ ta thích con này nhất, giữ lại làm heo năm. Như vậy mới có thể khiến ta chú ý, đích thân tới đây!"

"Chưa kể con heo Thanh Viêm này hoàn hảo nhất, phương pháp chế biến ta thích nhất, cũng nguyên vị, ngon lành nhất chính là heo nướng nguyên con bằng than củi. Sao bọn họ biết chuyện này?"

Nói tới đây, Tiêu Thiên nhìn tộc Huyết Văn bên dưới: "Bởi vậy có thể thấy được, hệ thống tình báo của bọn họ khủng bố cỡ nào. Bọn họ đã tra thấu triệt sở thích của ta."

"Nếu không phải nhằm vào ta, bọn họ cần gì thu thập mấy tình báo kiểu này?"

"Vì sao? Ta chỉ muốn mỗi ngày làm người tốt làm một ít chuyện tốt, làm một Thân Vương tiêu dao lương thiện, đáng yêu thôi mà? Sao cứ có người muốn hại ta thế?"

Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo bên cạnh đưa mắt nhìn nhau.

Chung Dương Minh: "Đám người tộc Huyết Văn này đúng là

đáng sợ."

Long Khâu Đạo: "Ý định của bọn họ quá ác độc."

Nói xong, hai người nhìn Tiêu Thiên, đồng thanh nói: "Không thể lưu bọn họ!"

Đám người Tiêu Thiên đứng bên trên nói chuyện với nhau.

Bên dưới, Chiến Trác cũng nói với Chiến Chi Trí cạnh đó: "Chú ý tới lão giả kia không, sợ rằng là tộc Thánh Long."

Chiến Chi Trí nhìn Long Khâu Đạo giữa không trung, hơi gật đầu: "Chỉ nhìn qua thì có vẻ là tộc Thánh Long thật nhưng cảm giác lại rất kỳ quái."

"Hình như đối phương không có thân thể, cơ thể đó do linh khí ngưng tụ mà thành."

Chiến Trác thở sâu, nhìn chằm chằm Chiến Chi Trí: "Ngươi xác định?"

"Xác định, chắc hẳn không sai được." Chiến Chi Trí nhìn kỹ trạng thái của Long Khâu Đạo, giọng nói càng ngày càng kinh ngạc: "Thảo nào có thể gặp được tộc Thánh Long ở vực Thánh Ma, sợ là Long Linh tồn lưu từ thời đại trước kia."

"Bởi vì linh hồn cường đại nên mới ngưng tụ được thành thân xác Long Linh."

"Nhưng chỉ thân xác Long Linh thì không quá cường đại, không phải không đánh được." Nói tới đây, Chiến Chi Trí bắt đầu gảy trận bàn trong tay: "Ta sẽ điều chỉnh trận pháp, tiến hành phong bế."

Chương 280. Tiêu Thiên làm gì có ý xấu được chứ

"Ở trong trận pháp phong bế, dao động khi chiến đấu sẽ không kinh động Nữ Đế vừa rời đi, thậm chí còn tăng thêm đáng kể cho chiến lực bên ta."

"Nhưng tốc độ tiêu hao linh thạch sẽ gấp vài lần. Phải tốc chiến tốc thắng."

Chiến Chi Trí nói xong, hoa văn màu máu trong lòng bàn tay hắn cháy lên, bất ngờ ấn xuống trận bàn.

Vù vù...

Tiếng chấn gió từ hai thuyền chiến hạm con thoi vang lên, trận pháp vừa bị xé rách lại liền như cũ, bao phủ cả ba người Tiêu Thiên trong đó.

Cường độ của trận pháp cũng có thể đề cao bất cứ lúc nào, dao động ẩn chứa trong đó đều truyền tới trên người đám tộc Huyết Văn.

Khí tức toàn thân của đám tộc Huyết Văn này đều chiếm được tăng cường, chỉ khác là nhiều hay ít.

Chiến Trác lắc cổ tay: "Đáng tiếc, lúc ra tay không có thời gian bố trí, nếu không đã bắt được cả hai Nữ Đế từ sớm rồi."

"Các vị, vận động trước khi ăn nào, bắt ba người kia rồi hưởng thụ mỹ vị."

Tộc Huyết Văn khác đồng thời hô lên: "Rõ!"

"Ta đi đối phó lão đầu Long Linh của tộc Thánh Long, các ngươi đối phó hai Nhân tộc kia." Hoa văn màu máu khắp người Chiến Trác được trận pháp tăng mạnh, đỏ đến chói mắt.

"Chuyện nhỏ, xem dao động trên người hai Nhân tộc kia, chắc chắn là thể tu sứt sẹo thôi, không khó đối phó." Chiến Chi Trí gật đầu đáp: "Chúng ta giải quyết hai nam tử Nhân tộc này rồi sẽ tới tiếp viện ngay."

"Lên!"

Mà trên trời.

Tiêu Thiên liếc nhìn trận pháp phong bế xung quanh, đưa tay chỉ tộc Huyết Văn bắt đầu xông lên bên dưới.

"Thấy chưa, trận pháp chuẩn bị sẵn sàng, vừa gặp mặt đã ra tay trước."

"Chuyện này đã sáng tỏ, bọn họ viết bốn chữ 'Đối phó Tiêu Thiên' trên trán kia kìa."

"Giải quyết thôi, bắt sạch bọn họ, bổn vương muốn đích thân hỏi lương tâm bọn họ để đâu rồi."

Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo hơi gật đầu, vừa tiến lên một bước, sau lưng lại vang lên giọng của Tiêu Thiên:

"Trực tiếp dùng đại chiêu, chính là thuật hợp kích huấn luyện suốt mấy ngày hôm nay." Tiêu Thiên trịnh trọng nhìn bóng lưng của hai người.

Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo đằng trước cứng còng, hàng mày giật giật.

Chung Dương Minh cứng ngắc quay đầu nhìn Tiêu Thiên: "Thân Vương đại nhân, động tác và khẩu hiệu còn chờ thương

lượng, hay là..."

"Không được!" Tiêu Thiên nghiêm túc, thô bạo cắt ngang ảo tưởng không thực tế của Chung Dương Minh.

"Thời gian không chờ người, lúc này không kịp thương lượng nữa rồi, nhất định phải dùng âm lượng to nhất, giọng khí thế nhất hô lên."

"Các ngươi phải khiến đám ác đồ dối trá này hiểu rõ, giờ này khắc này là chính nghĩa!"

"Ngay tại đây!"

"Nhào lên!"

Tiêu Thiên vung tay, Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo mặt mày méo xẹo, khóe miệng co quắp, tiếp tục tiến lên.

Làm sao bây giờ?

Tiêu Thiên đã nói đến thế rồi, hai người bọn họ dám không nghe à?

"Lát nữa ta phải đánh bọn họ thật thê thảm, cực kỳ thảm." Chung Dương Minh nghiến răng nghiến lợi, nói nhỏ với Long Khâu Đạo bên cạnh.

"Yên tâm đi, ta tận lực ủng hộ ngươi." Long Khâu Đạo cũng âm trầm.

Nếu không phải tại đám súc sinh tộc Huyết Văn này, hai người họ đâu đến mức phải ra tay.

Tiêu Thiên cũng sẽ không yêu cầu bọn họ thi triển thuật hợp kích.

Điểm duy nhất đáng mừng là nơi này không có người ngoài.

"Phù..." Chung Dương Minh đứng giữa trời bỗng nhiên thở sâu, giang rộng hai tay, sau đó xoay người đúng một vòng tròn.

Sau khi tạo dáng hoàn hảo trước mặt đám người tộc Huyết Văn, cơ thể ông bắt đầu bành trướng.

Chỉ trong nháy mắt, ông biến từ một đại thúc tuấn tú nho nhã phong độ trung niên thành một người khổng lồ ma quỷ cơ bắp cuồn cuộn.

Xì!

Miệng mũi Chung Dương Minh phun ra sương trắng, giọng nói trầm khàn, âm lượng khủng bố, lan tỏa rít lên:

"Bí kỹ hợp kích, ta tới cấu thành cơ thể!"

Bên cạnh, mặt Long Khâu Đạo trầm xuống, cơ thể Long Linh thoáng chốc tan đi, hóa thành thân thể Thánh Long hư ảo màu xanh lam của băng.

Long Khâu Đạo hóa thành hình dáng Thánh Long quấn quanh Chung Dương Minh chạy một vòng, sau đó há miệng rồng, phát ra tiếng rồng ngâm đinh tai nhức óc:

"Bí kỹ hợp kích, ta tới cấu thành khôi giáp!"

Một khắc sau đó, Long Khâu Đạo lượn một vòng, dính đầy linh khí thiên địa xung quanh, sau đó dồn cả lên bên trên cơ thể khổng lồ của Chung Dương Minh.

Khi Long Khâu Đạo chạm tới người Chung Dương Minh vừa vặn hóa thành trọng giáp màu xanh lam thẫm, thấm ra khí lạnh như băng.

Bởi vì toàn thân ông do linh khí ngưng tụ mà thành, thế nên lộ ra trạng thái nửa trong suốt, vẫn hiển lộ cơ thể cơ bắp cuồn cuộn

tràn ngập mỹ cảm bạo lực của Chung Dương Minh.

Cuối cùng, Chung Dương Minh nắm hai tay chống nạnh, tạo dáng lên sân khấu.

Mà một khắc sau đó, Long Khâu Đạo hóa thành áo giáp cũng đồng thanh với Chung Dương Minh.

Giọng hai người vang vọng cả khoảng đất trời:

"Trạng thái chiến đấu Tướng Long..."

Động tác chống nạnh của Chung Dương Minh theo tiếng này vang lên, lần nữa thay đổi thành xòe tay quay một vòng như quạt.

Sau đó…

Một tiếng “bốp” vang lên.

Hai tay Chung Dương Minh vỗ vào nhau, bước lên phía trước một bước, người hơi khom.

Chương 281. Tiêu Thiên làm gì có ý xấu được chứ 2

Một tay đằng trước, một tay phía sau:

"Trọng Thản Thánh Long Kỵ Binh!"

Giữa thiên địa vọng đi vọng lại danh hiệu hợp thể quỷ dị của Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo thật lâu.

Giữa bầu trời, Chung Dương Minh khoác giáp lam tràn đầy khí tức Thánh Long, mặt đỏ như đít khỉ, cứng đờ không nhúc nhích.

Chiến Trác, Chiến Chi Trí và tộc Huyết Văn khác xung phong được nửa khoảng trời đều đã dừng động tác.

Cả đám đờ đẫn nhìn lên trời, như thể chịu khủng hoảng gì lớn lắm.

"Quá tuyệt vời!" Tiêu Thiên vỗ đùi, nắm hai đấm ca ngợi không thôi.

Có danh hiệu hợp thể của hai người phụ trợ, Thiên Tôn Chí Thiện bám váy dễ nghe hơn nhiều.

Quả nhiên, cái gì cũng sợ so sánh.

Đằng nào thì người mất mặt cũng chỉ có Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo, liên quan gì Tiêu Thiên hắn?

"Ha ha ha ha!" Sau đó, tộc Huyết Văn bên dưới bùng nổ một tràng cười vang.

Cả đám người co quắp, hoa văn màu máu đang thiêu đốt đều bị bọn họ cười tắt ngấm.

Nhưng vài người tộc Huyết Văn đang cười lăn cười bò bỗng nhiên nhận ra, sao tự nhiên trời tối sầm thế này?

Bọn họ vừa ngước lên, thấy được bóng người đang sợ chắn ngay trước mặt.

Cái mặt đen như đáy nồi gần trong gang tấc.

"Cười đủ chưa?"

Bùm!!!

Tiếng nổ kinh khủng không ngừng nổ tung vang dội bên trong không gian đã bị trận pháp phong bế này

Giống như bóng dáng của một cự thú bỗng nhiên từ trên không trung đập xuống.

Một đội viên của tộc Huyết Văn căn bản không kịp chuẩn bị mà bị nổ đập thẳng xuống lòng đất khiến mặt đất lõm xuống.

“Này thì ngươi cười!!!” Chung Dương Minh nhấc chân lên, người hơi khom xuống, dùng một nắm đấm khổng lồ to bằng nửa người của đối phương đánh vào hắn, giống như một trận cuồng phong dữ dội.

Đông!Đông!Đông!

Mặt đất không ngừng rung chuyển, bụi bay mù mịt.

Tộc Huyết Văn liên tiếp hứng chịu những đợt công kích kinh hoàng khiến cho xương cốt vỡ vụn, cơ bắp nứt toác, máu tươi chảy khắp người.

Tuy những đường vân máu trên người bọn họ bị thiêu đốt kịch

liệt nhưng lại không ngừng hồi phục thương tích.

Nhưng hắn đã bị Chung Dương Minh triệt để áp chế, mặc dù vết thương của hắn bình phục rất nhanh nhưng hắn vẫn không có sức phản kháng.

Những tộc Huyết Văn khác khởi xướng cuộc tiến công xung quanh Chung Dương Minh.

Thân thể bành trướng của Chung Dương Minh đã cực kỳ cao lớn, hiện tại đã cao hơn sáu mét, cộng với bộ trọng giáp màu xanh thẳm do Long Khâu Đạo hóa thành khiến hình thể của ông càng thêm bành trướng.

Những người tộc Huyết Văn tấn công xung quanh ông giống như là một đám người lùn nhảy nhót bên cạnh ông.

Phanh!

Chiến Trác vốn muốn giải cứu thủ hạ của mình nhưng khi hắn vừa đến gần thì động tĩnh của hắn đã bị Chung Dương Minh nắm bắt chuẩn xác.

“Bà nội nó chứ, ngươi là kẻ cầm đầu à!” Lúc này, Chung Dương Minh đã hoàn toàn nổi giận và hóa thành thừa tướng cục súc.

“Đánh!!” Tiếng gầm gừ của Long Khâu Đạo cũng vang vọng từ trong áo giáp.

Mà trong bộ áo giáp màu xanh thẳm kia, dưới sự chấn động của linh khí khiến cho cú đấm của Chung Dương Minh không ngừng gia tăng lực lượng.

Sắc mặt của Chiến Trác kinh hãi đến tột cùng, hắn đã cẩn thận từng li từng tí để che giấu động tĩnh của mình rồi mà sao vẫn bị đối phương phát giác được như bình thường vậy?

“Đốt!” Chiến Trác lập tức khởi động toàn bộ hỏa lực, ngọn lửa mãnh liệt kia lại bắt đầu tụ tập từ phía sau hắn.

Nhưng trước khi cự nhân rực lửa kịp thành hình thì Chung Dương Minh đã giống như một con cự thú hồng hoang đang phát điên lao về phía bên này với một tư thái cực kỳ dã man, nghiền ép hết tất cả bọn họ.

Chiến Trác không còn lựa chọn nào khác ngoài việc dùng nắm đấm mạnh mẽ của cự nhân rực lửa còn chưa thành hình đánh tới trước.

Ầm ầm!

Bản thân Chung Dương Minh cũng giống như một người khổng lồ, va chạm cùng với cự nhân hỏa diễm của Chiến Trác.

Lực lượng của Long Khâu Đạo hóa thành hàn khí lạnh thấu xương ở trên nắm đấm lập tức đóng băng nắm đấm của cự nhân rực lửa khi va chạm vào nhau.

Cùng với một tiếng nổ cực lớn, cự nhân hỏa diễm vẫn chưa được thành hình hoàn chỉnh trực tiếp nổ tung.

Mà Chiến Trác càng không thể nào né tránh, hắn trực tiếp bị một quyền bá đạo này đấm thẳng vào thân người.

Cả người hắn bị thổi bay như một quả đạn pháo đồng, lưng hắn tiếp xúc gần gũi với mặt đất và bị đẩy xuống khe núi.

Chiến Trác còn chưa kịp đứng dậy thì đã thấy Chung Dương Minh ở phía đối diện tung người lên, hai chân nâng cao và đặt mông ông lên mặt của hắn.

Đông!!!

Chiến Trác.

Hành động lần này của phó thống lĩnh quân tiên phong!

Bằng một cách cực kỳ nhục nhã này, hắn đã bị một cái mông ép chặt xuống mặt đất.

“Một đám vật nhỏ đáng thương, một ngày bản thừa tướng bận trăm công ngàn việc, luôn cẩn trọng tạo phúc vạn dân…” Chung Dương Minh vừa nổi giận gào thét vừa đứng dậy và giơ chân lên hung hăng dẫm lên thân người của Chiến Trác ở bên dưới.

Mặt đất vốn dĩ đã lõm rồi giờ lại vỡ nát sụp đổ tạo thành cái hố càng sâu hơn.

Chương 282. Một miếng thịt nướng một miếng tỏi là tuyệt nhất

Chiến Trác hoàn toàn không có cách nào phản kháng, thân thể hắn chìm xuống, đất đá xung quanh nhanh chóng tung lên cao và các mảnh vụn đất bay vào trong miệng của hắn

“Đám các ngươi chẳng qua chỉ là một bang đạo tặc trộm heo mà cũng xứng cười nhạo bản thừa tướng ư?”

Dưới sự gia trì của bộ áo giáp do Long Khâu Đạo hóa thành khiến cho Chung Dương Minh trông rất giống như một kẻ bất khả chiến bại cuồng bạo, so với hình tượng thừa tướng khi xưa quả là một trời một vực.

Đặc biệt là lực lượng bá đạo và kỹ xảo chiến đấu đã được Tiêu Thiên truyền thụ cẩn thận kia.

Bây giờ khi Chung Dương Minh động thủ đặc biệt trơn tru, trông giống như một nam tử cường tráng đang vũ động uyển chuyển thân hình của mình trên chiến trường này.

Thật đáng thương cho đám người tộc Huyết Văn này, cho dù bọn họ đã có sự gia trì của trận pháp thì bọn họ vẫn trở thành đồ chơi tùy ý bị chà đạp trong tay của Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo.

Tộc Huyết Văn vừa rồi cười lớn bao nhiêu thì bây giờ lại khóc thảm thiết bấy nhiêu.

Không sai.

Đám người tộc Huyết Văn này đã bị Trọng Thẩn Thánh Long Kỵ Binh thi triển thuật hợp kích đánh cho khóc rồi.

Mà người cũng đang rơi nước mắt còn có Tiêu Thiên.

“Số chín trăm chín mươi tám à, ngươi chết thảm quá mà.” Tiêu Thiên nhìn con heo nướng bốn chân chổng vó đang gác trên đống lửa, hắn giơ tay lên vung nhẹ một chút.

Gió gào thét qua ngăn cách bụi bặm của cuộc chiến đấu khiến cho số chín trăm chín mươi tám không bị ô nhiễm bởi bất kỳ dấu vết ô uế nào.

“Thật có lỗi, ta không thể bảo vệ tốt cho mi khiến mi không có cách nào lên bàn ăn với tư thái hoàn mỹ nhất.”

“Yên tâm đi, đám người này sẽ phải nhận sự trừng phạt thích đáng.”

Khi Tiêu Thiên nói ra những lời này, đôi mắt hắn đỏ hoe và ngấn lệ, hắn vươn tay ra xé lấy miếng thịt lợn vừa quay xong đưa lên miệng cắn một miếng.

Ka cha!

Tiếng da heo nướng bị răng nghiền nát cực kỳ giòn rụm, kèm theo đó là cảm giác mềm mại của thịt bên trong hòa quyện cùng với nước hương liệu hương vị mà người tộc Huyết Văn đem tới, tất cả khiến cho vị giác của Tiêu Thiên bùng nổ.

Mỹ vị đánh thẳng vào linh hồn dường như là số chín trăm chín mươi tám kia đang phát ra âm thanh cuối cùng đối với Tiêu Thiên.

Mỹ vị của tôi chỉ thuộc về một mình ngài thôi!

“Ta sẽ tận hưởng mọi thứ về mi nên hãy ra đi thanh thản, số chín trăm chín mươi tám à!” Với đôi mắt ngấn lệ, Tiêu Thiên rút

một chiếc chân heo nướng khổng lồ ra mà cắn mạnh một miếng.

Trong nhất thời, cũng không biết Tiêu Thiên có thật sự là đang cảm thấy thương tâm cho số chín trăm chín mươi tám.

Hay là chỉ đơn thuần ăn thịt số chín trăm chín mươi tám ngon đến mức tự mình bật khóc.

“Đủ rồi!!!”

Phía trước, Chiến Trác lao ra với một tiếng gầm sau khi bị cái mông của Chung Dương Minh ép xuống đất một lần nữa.

Trong lòng bàn tay hắn có một tinh thể đang bốc cháy lơ lửng.

Tinh thể máu cháy rực giống như tinh thạch bạo tạc sạch nhất và đáng sợ nhất trên thế giới này.

“Chúng ta là tộc Huyết Văn, là những chiến sĩ cao quý vĩnh viễn không khuất phục, kết cục của chúng ta là chết trong trận chiến một cách đường đường chính chính.”

“Thay vì bị Nhân tộc ti tiện như các ngươi ỷ vào Long linh của tộc Thánh Long gia trì mà tùy ý hạ nhục.”

Tiếng gầm gừ của Chiến Trác chiến cho Chiến Chi Trí cùng những người tộc Huyết Văn khác phải lê thân thể chồng chất vết thương kiên cường đứng dậy.

Ánh mắt của từng người trong bọn họ đều rực cháy ngước nhìn phó thống lĩnh của mình, tất cả đều nhìn chằm chằm vào viên tinh thạch thiêu đốt kia.

Đúng vậy!

Tộc Huyết Văn bọn họ là chiến sĩ nên phải chết trên chiến trường chứ không phải bị đè chết dưới mông của một kẻ khác.

“Thật sự không ngờ rằng, trong vực Thánh Ma vậy mà còn có cường giả như vậy, ha ha…” Chiến Trác nhìn tinh thể máu thiêu đốt đang lơ lửng trong lòng bàn tay mình, ánh mắt hắn tràn đầy ý chí muốn chết.

Chẳng trách Chiến Nhất Tâm lại muốn trốn tránh, một mực không đi ra.

Tiếp theo, hãy để con át chủ bài của tộc Huyết Văn bọn họ bộc phát ra hào quang nóng bỏng thuộc về nó trong thế giới giới vực trung vị này.

“Lão đại, ngươi phải cẩn thận!” Chiến Trác lẩm bẩm và nhìn lực lượng của tinh thể máu đang cháy trước mặt không ngừng bành trướng.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Chung Dương Minh, vô thức mở miệng: “Bây giờ cho dù ngươi có ngăn cản thì cũng đã muộn…”

Chiến Trác vẫn chưa nói hết câu thì đột nhiên im bặt, bởi vì hắn ngạc nhiên phát hiện ra Chung Dương Minh ở đối diện căn bản không có ý tứ muốn đi lên để ngăn cản.

Thay vào đó, ông lại đang khoanh tay và nhìn như thể đang xem một vở kịch.

Ngay khi Chiến Trác đang bối rối thì một bàn tay đột nhiên vươn ra và chộp lấy tinh thể máu thiêu đốt.

Chiến Trác quay đầu lại và kinh ngạc nhìn, giống như những người tộc Huyết Văn khác, hắn bất lực nhìn lực lượng kinh thiên động địa của tinh thể máu thiêu đốt bị cưỡng ép áp chế giữa lòng bàn tay năm ngón của nam nhân Nhân tộc này.

Chương 283. Sĩ khả sát, bất khả nhục

Tiêu Thiên cầm tinh thể máu thiêu đốt và khen ngợi: “Trên người ngươi mà cũng có thứ đồ thú vị như này à, sau khi ta nếm thử nó một lần tới giờ vẫn còn một mực nhung nhớ.”

Nói xong, Tiêu Thiên cắn một miếng tinh thể máu thiêu đốt trước, rồi mới cắn thêm một miếng thịt heo nướng.

“Ừm!! Mùi vị này mà kết hợp lại thì đúng là tuyệt vời mà!” Tiêu Thiên vừa nói vừa vẫy vẫy tay về phía Chiến Trác đang ngây ngốc kia và hỏi, “Còn nữa không?”

Chiến Trác: Σ(o?д?o?)

Cách nghĩ của Chiến Trác không khác gì với Chiến Nhất Tâm lúc trước.

Dẫn bạo tinh thể máu thiêu đốt và nổ chết nam nhân giống như quái vật và Long linh Thánh Long này.

Đồng quy vu tận.

Và bản thân hắn sẽ trông giống như một chiến sĩ tộc Huyết Văn chân chính, mang trong mình vinh dự và dũng khí trong ánh lửa lộng lẫy này.

Thản nhiên chịu chết.

Cách nghĩ rất hay, kịch bản rất tuyệt.

Nhưng vấn đề duy nhất là một thiếu niên tuấn mỹ đột nhiên

xuất hiện trước mặt hắn, dùng một tay trấn áp tinh thể máu thiêu đốt sắp nổ tung.

Ngọn lửa đã sắp tràn ra khỏi ngón tay của đối phương nhưng lại không thể bùng nổ.

Rốt cuộc nam tử Nhân tộc này là cái quái quỷ gì vậy?

Điều đặc biệt không hợp lẽ thường đó là đối phương lại còn cắn một miếng tinh thể máu đang bốc cháy.

Bản thân tinh thể máu thiêu đốt cực kỳ không ổn định, chỉ cần nuốt một miếng xuống thì nó sẽ sớm nổ tung, đúng là trực tiếp tìm đến cái chết mà!

"Ta cảm giác như mình sắp nổ tung rồi, không thể lãng phí được." Giọng nói của Tiêu Thiên lại một lần nữa thu hút sự chú ý của Chiến Trác.

Sau đó, hắn trơ mắt bất lực nhìn Tiêu Thiên há miệng nuốt hết tinh thể máu thiêu đốt vào, lại còn ăn thêm hai miếng thịt nước, sau đó liền nuốt xuống.

Bùm ầm!

Tiếng nổ rất nhỏ phát ra từ trong bụng của Tiêu Thiên.

Nấc~

Khi Tiêu Thiên ợ lên thì một làn khói xanh có mùi thịt nướng bay lên từ miệng của hắn.

"Sảng khoái!" Tiêu Thiên thở dài một hơi, cảm thấy vô cùng thoải mái.

Hắn đang rất phấn chấn nhưng Chiến Trác và những người tộc Huyết Văn chuẩn bị chết một cách hào phóng ở phía đối diện lại hoàn toàn chết lặng.

“Ăn..ăn…ăn hết rồi.” Ở phía dưới, Chiến Chi Trí cảm thấy toàn bộ đầu óc mình ong ong.

Hắn cảm thấy thế giới mà hắn biết đang sụp đổ một cách điên cuồng.

Ăn hết cả tinh thể máu thiêu đốt và bị nổ tung trong bụng mà lại không có chuyện gì xảy ra.

Hắn lại còn nói là sảng khoái?

Tên nhóc này thật sự là người bình thường sao!

Đợi đã!

Chiến Chi Trí đột nhiên ý thức được, nếu vừa rồi hắn không nghe lầm thì nam nhân này nói là lần trước hắn đã từng ăn tinh thể máu thiêu đốt rồi.

Trong khoảnh khắc, hắn bừng tỉnh đại ngộ.

“Chiến Nhất Tâm đã chết trong tay của ngươi.” Phía dưới, Chiến Chi trí không nhịn được mà hướng lên phía Tiêu Thiên và hét to.

Chiến Trác đang huyền không trước mặt Tiêu Thiên cũng bị lời nói của Chiến Chi Trí làm cho thức tỉnh.

Thì ra là vậy, chẳng trách lại không liên lạc được với Chiến Nhất Tâm.

Vốn tưởng hắn đang trốn ở đâu đó chờ thời cơ hành động.

Mà chân tướng lại là hắn đã bị đối phương sát hại dã man.

Về phần tại sao tinh thể máu thiêu đốt không phát nổ đã nhắc nhở bọn họ về tình hình trong này đã có đáp án.

Rõ ràng là hắn đã bị nam nhân Nhân tộc giống như quái vật ở trước mặt này ăn thịt rồi!

“Chiến Nhất Tâm? Ngươi đang nói về người tộc Huyết Văn lúc đó sao?” Tiêu Thiên lập tức nghiêm mặt chỉ tay vào Chiến Chi Trí, “Ngươi đừng có mà ngậm máu phun người, ta căn bản không có giết hắn.”

“Hắn rõ ràng là kẻ đạo đức bại hoại, không tình nguyện tiếp nhận cải tạo, tiếp nhận tái giáo dục nên linh hồn bị sụp đổ mà chết.”

“Kể cả những người của tộc Huyết Văn khác, ta chưa bao giờ đụng vào bọn họ, thậm chí còn có người xấu hổ đến mức không chịu nổi mà muốn tự sát cũng đều được ta cứu trở về nghe.”

“Ngươi đừng vu oan cho người tốt!”

Xì…

Bất luận là Chiến Trác, Chiến Chi Trí hay là những người tộc Huyết Văn khác đều không nhịn được mà hít một hơi lãnh khí.

Tất cả bọn họ đều nhìn chằm vào Tiêu Thiên, như thể họ đang nhìn một ma quỷ.

Tộc Huyết Văn bọn họ là chiến sĩ, đội ngũ của họ càng tinh nhuệ hơn, ai chưa từng trải qua sinh tử chém giết.

Đừng nói đến tâm thái mạnh đến mức độ nào, ít nhất bọn họ cũng là hạng người có tâm tính cứng cỏi.

Mặc dù Chiến Nhất Tâm là thế hệ hậu bối trẻ tuổi của tộc Huyết Văn bọn họ nhưng cũng đã trải qua không ít trận chiến, hắn là một chiến sĩ hợp cách.

Vậy mà linh hồn lại sụp đổ mà chết, còn những đội viên tộc

nhân khác thì lại muốn tự sát ư?

Chiến Trác, Chiến Chi Trí và những người khác của tộc Huyết Văn không khỏi run rẩy và rùng mình.

Bọn họ đã phải chịu những hình thức tra tấn khốn khổ nào trong suốt cuộc đời của mình?

Bại cục đã định.

Cho dù sự tồn tại của cự nhân khổng lồ kia trông rất buồn cười khi biến hình nhưng sức chiến đấu của hắn thực sự đáng sợ.

Chương 284. Sĩ khả sát, bất khả nhục 2

Chưa kể, trước mặt bọn họ còn có một yêu nghiệt nuốt sống những tinh thể máu thiêu đốt.

…

Phanh!

Long Khâu Đạo đạp một cước vào phía sau của Chiến Trác, buộc hắn phải quỳ xuống trước mặt Tiêu Thiên.

Bên cạnh, những người tộc Huyết Văn khác cũng quỳ gối một loạt theo Chiến Trác.

Tu vi của bọn hắn đã triệt để bị phế bỏ, căn bản không có khả năng phản kháng, trông bọn họ chẳng khác gì những con cừu non mặc người chém giết.

Long Khâu Đạo không có thiện cảm với những kẻ trong tộc Huyết Văn này.

Nếu không phải vì những tên khốn kiếp này thì một người sống lâu như Long Khâu Đạo sao lại phải chịu cảnh mất mặt như này?

Bên cạnh ông, Chung Dương Minh cũng đã khôi phục lại hình thể, bày ra vẻ mặt ngây ngô.

Nếu tính theo thời gian bị mất mặt thì ông đã hoàn toàn đánh bại Long Khâu Đạo.

Chiến Trác mặc dù đã quỳ xuống nhưng vẫn ngẩng cao đầu, hắn không hề có ý định khuất phục.

Hắn thậm chí còn nhìn những đồng bào hai bên trái phải của mình mà cắn chặt hàm răng, mím môi.

Ánh mắt của hắn càng kiên định hơn, đồng thời mang theo một chút khích lệ.

Nhìn thần sắc và động tác của Chiến Trác, những tộc nhân trong tộc Huyết Văn đều ngầm hiểu hắn đang định làm gì.

Bọn họ biết ý tứ của phó thống lĩnh!

Không muốn khuất phục!

Nam tử Nhân tộc trước mặt bọn họ đừng mơ có thể moi được một chút tình báo nào từ trong miệng bọn họ.

Mỗi một người trong tộc Huyết Văn đều nhìn chằm chằm vào Tiêu Thiên với vẻ mặt thấy chết không sờn.

Mà Tiêu Thiên thì vừa ăn thịt nướng vừa nhìn bọn họ, miệng đầy dầu mỡ bóng loáng.

Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo xử lý xong những người tộc Huyết Văn này cũng đến bên cạnh Tiêu Thiên và bắt đầu cắt thịt từ con heo quay khổng lồ ra để ăn.

Tiêu Thiên không nói gì mà chỉ im lặng ăn thịt nướng, không hiểu sao tiếng nhai lại vang lên lớn như vậy.

Hơn nữa, khi hắn đang ăn lại còn phẩy tay nhẹ nhàng để cho mùi thơm của thịt nướng bay đến chỗ đám người tộc Huyết Văn.

Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo dường như cũng bắt chước theo Tiêu Thiên, bọn họ cố tình ăn rất lớn tiếng và ăn rất ngon.

Chiến Trác quỳ ở đó, mũi không ngừng giật giật, cổ họng không tự chủ được mà nuốt nước bọt.

Không có cách nào, bản thân con heo Thanh Viêm này cũng bị khí tức của Thánh Long ảnh hưởng, hấp thụ tinh hoa linh khí thiên địa, đồng thời thêm một số nguyên liệu linh dược quý giá dùng để luyện đan vào thức ăn hàng ngày của nó.

Đối với những người đã đi đến con đường thể tu hoàn chỉnh như Chiến Trác thì đây quả thật là thức ăn máu cao cấp nhất, thực sự rất khó chống cự.

Ngay cả hắn còn không chịu nổi huống chi là những người tộc Huyết Văn khác.

Thậm chí là càng về sau Tiêu Thiên càng đến gần trước mặt hắn hơn.

Sau khi cắn một miếng thịt, Tiêu Thiên liền cho hắn xem lớp da vàng óng, giòn béo và phần thịt mềm được tẩm với hương liệu đặc chế của tộc bọn họ để tạo thành nước sốt màu đỏ.

Hắn lại cắn thêm một miếng nữa và vẫy miếng thịt hai lần trước mũi Chiến Trác.

Gặm đến khi chỉ còn lại xương cốt, Tiêu Thiên cầm sườn trong tay và bày ra vẻ mặt nghiêm túc: “Thèm rồi chứ gì, hay là ta cho ngươi liếm một miếng, nếm thử mùi vị thế nào?”

Toàn thân Chiến Trác run rẩy, hắn đã hoàn toàn đánh mất lý trí, há miệng ra định cắn Tiêu Thiên.

Hiển nhiên, loại hành vi chó điên này của hắn căn bản không uy hiếp được Tiêu Thiên.

“Sĩ khả sát, bất khả nhục.” Chiến Trác gầm thét, trợn mắt lên, “Giết ta đi, có gan giết ta thì ngươi nhanh giết ta đi!”

“Thấy chưa, gấp rồi, hắn gấp rồi kìa.” Sau khi Tiêu Thiên đạp lại Chiến Trác một cước, hắn quay sang nói với Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo ở hai bên.

“Có chút xíu mê hoặc như vậy cũng không chống trả nổi, chả trách sẽ đến đây trộm heo.”

“Rốt cuộc tộc Huyết Văn này là sao đấy hả, giáo dục tư tưởng kém cỏi thế à, trình độ đạo đức thấp vậy ư?”

“Bỏ một con chuột chết trong túi rồi giả vờ đi săn hả?”

“Kẻ như các ngươi cũng xứng được gọi là chiến sĩ cao quý hay sao, rõ ràng là một đám lưu manh ra chiến trường.”

Tiêu Thiên nói đến đây bèn không nhịn được lắc đầu: “Không được, ta thật sự nhìn không được nữa, bọn chúng nhất định phải đền bù cho sai lầm của mình.”

“Dẫn bọn chúng tới núi Thanh Viêm.”

Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo liếc nhìn nhau rồi nhún vai, tỏ ra thương hại Chiến Trác và tộc Huyết Văn.

Thật đáng thương...

Chọc ai không chọc.

Cứ hết lần này tới lần khác đâm đầu vào vị đại gia này, hắn có thể cho ngươi trải nghiệm rõ cái gì gọi là sống không bằng chết đó.

Chiến Trác bị túm lấy bay lên giữa không trung, sắc mặt tái nhợt, toàn thân tức đến phát run.

Dựa vào cái gì?

Nhân tộc chỉ là lũ sâu bọ để tộc Huyết Văn bọn họ mặc sức nghiền chết!

Chỉ là huyết thực, khẩu phần ăn và đồ chơi trong tay tộc Huyết Văn bọn họ mà thôi.

Dựa vào đâu loại chủng tộc ti tiện dơ bẩn này có thể làm mưa làm gió trên đầu hắn.

Chương 285. Người... ít nhất... không nên...

Hắn không phải chiến sĩ cao quý ư?

Hắn chỉ là lưu manh ra chiến trường?

Đây là sỉ nhục lớn nhất cả đời hắn từ trước đến nay, không có cái thứ hai!

E rằng đời này hắn sẽ không gặp phải nhục nhã nào chà đạp tôn nghiêm của hắn hơn lần này.

Một lát sau.

Trên núi Thanh Viêm.

Tiêu Thiên: "Để hắn quỳ xuống dập đầu xin lỗi đi!"

Chiến Trác nghe hắn nói thế, lại nhìn về phía đối phương – một con heo Thanh Viêm to mọng khỏe mạnh ở cách đó không xa, tức thì mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

"Ngươi bảo chiến sĩ của tộc Huyết Văn xin lỗi một con súc sinh?"

Bốp!!!

Tiêu Thiên tặng một bạt tai hất văng Chiến Trác lên không trung, sau khi lượn một vòng xoắn ốc, hắn rơi xuống trong tư thế quỳ trên mặt đất.

"Số 997 là một heo mẹ đang mang thai!!" Tiêu Thiên một phát

túm vào sau gáy Chiến Trác, cưỡng chế nhấn đầu hắn xuống.

“Vốn dĩ ta đã lên kế hoạch rất tốt, để sau khi chú heo con số 998 ra đời sẽ mang theo tâm trạng phấn khởi mỹ mãn đi hưởng thụ niềm vui sướng đoàn viên trên bàn ăn vào đêm giao thừa.”

“Lúc đầu, số 998 có thể đi từ hạnh phúc này tới hạnh phúc khác.”

“Nhưng bởi vì sự tham làm của ngươi, do lòng ham muốn công danh lợi lộc muốn cấp bách đối phó ta mà ngươi phá hủy hạnh phúc gia đình vốn có, tội ác tày trời!!”

“Hôm nay ngươi không muốn xin lỗi, cũng phải xin lỗi!”

Bịch! Bịch! Bịch!

Cái đầu bóng loáng to tròn của Chiến Trác bị Tiêu Thiên mạnh mẽ đập liên tục xuống đất.

“Hu...” Lúc Tiêu Thiên buông tay ra, Chiến Trác đứng lên, thân thể hơi run rẩy, khóc không thành tiếng.

Hắn uất ức quá đi, thật khó chịu.

Không ngờ nỗi sỉ nhục lớn nhất đời này lại bị phá vỡ nhanh như vậy.

Kẻ này...

Hắn không phải người!

Hắn không phải là người mà!!!

“Nước mắt hối hận à, xem ra ngươi cũng không phải đã hết thuốc chữa.” Tiêu Thiên vỗ lên cái đầu trọc lóc, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Lâu vậy rồi, cuối cùng hắn đã gặp được một người biết thật lòng ăn năn.

“Thân Vương đại nhân!”

Lúc này, trưởng trấn của trấn Thanh Viêm vội vội vàng vàng chạy tới từ nơi cách đó không xa.

“Ngươi tới rất đúng lúc, đến xem người trộm heo lúc đó có phải là bọn chúng không?” Tiêu Thiên kéo trưởng trấn của trấn Thanh Viêm qua rồi chỉ vào đám người tộc Huyết Văn này.

Trưởng trấn của trấn Thanh Viêm hành lễ với Tiêu Thiên xong thì híp mắt nghiêng người, lướt nhìn từ trên xuống dưới một lát, kế đó trừng mắt chỉ vào một người thuộc tộc Huyết Văn đang quỳ trên mặt đất: “Không sai, chính là bọn chúng!”

“Ngươi đánh rắm!!” Chiến Trác đột nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác, căng thẳng đến mức phun đầy nước bọt ra ngoài: “Vốn không phải do bọn ta làm, rõ ràng là một con mụ điên của tộc Thánh Ma trộm đến.”

Con mụ điên của... tộc Thánh Ma?

Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo giật giật lông mày.

Nữ Đế Thánh Ma?

Bộp!

Mà bên này, Tiêu Thiên phẫn nộ đạp đối phương ngã lăn quay: “Ngươi mới đánh rắm, nàng là bánh bao...”

Tiêu Thiên khựng lại, nhổ ngụm nước bọt qua bên cạnh.

“Phi!”

“Nàng là hoàng đế tốt bảo vệ người thường như ta, sao có thể

trộm ta heo?"

"Vừa mới khen ngươi một câu, ngươi lại đắc ý quên mình nữa rồi."

"Đầu tiên là trộm cắp, bây giờ lại vu khống hãm hại người tốt, tư tưởng cần được cải tạo gấp rút như lửa sém lông mày."

Tiêu Thiên xoay người lại, vẫy tay với Long Khâu Đạo bên cạnh: "Cho bọn chúng làm ấn ký nô bộc, quyền hạn khống chế giao cho trưởng trấn."

"Vâng!" Long Khâu Đạo gật đầu rồi đi thẳng đến chỗ đám người tộc Huyết Văn kia.

Tiêu Thiên lại xoay người nhìn về phía trưởng trấn của trấn Thanh Viêm: "Tiếp theo đây, những phạm nhân tộc Huyết Văn này giao cho ngươi dạy bảo."

"Sau này bọn chúng sẽ làm việc ở nhà máy chăn nuôi, mấy việc xúc phân làm phân bón bẩn thỉu mệt nhọc giao hết cho chúng."

"Với lại sức lực của chúng rất lớn, thể lực tốt, việc xoa bóp cho heo Thanh Viêm, trâu Thanh Viêm, dê Thanh Viêm cũng có thể giao cho chúng luôn."

Trưởng trấn của trấn Thanh Viêm gật đầu lia lịa, lòng đầy hưng phấn: "Thân Vương đại nhân thật đúng là thần, ta chỉ mới thưa với ngài việc thiếu nhân công làm mấy việc này cách đây vài ngày, vậy mà giờ đã sắp xếp xong cả rồi."

Chiến Chi Trí và đám người tộc Huyết Văn bên cạnh nghe thấy câu nói của Tiêu Thiên, tên nào tên nấy mặt mày trắng bệch.

Chốn trở về của bọn họ phải là chiến trường, phải là cuộc đời được thiêu đốt dưới máu và lửa.

Chứ không phải ở đây làm bạn với phân đâu!

Trưởng trấn của trấn Thanh Viêm đời nào quan tâm đến mấy chuyện này, ông chỉ lo vui mừng vì có thêm nhân công thuộc hạ mà thôi.

Có điều, trong lúc đang hớn hở thì bỗng trưởng trấn này lại có chút lo lắng, bày ra vẻ chần chờ: “Nhưng thưa Thân Vương đại nhân, còn vấn đề khác mà lần trước ta có báo cáo...”

“Vấn đề tâm trạng của những vật nuôi này à? Yên tâm, ta có biện pháp.” Tiêu Thiên vỗ vai trưởng trấn, ra hiệu cho ông thả lỏng.

Tiêu Thiên quay người nhìn Long Khâu Đạo: “Ném tên đầu trọc này vào vòng yoyo đi.”

“Đây...” Long Khâu Đạo trợn mắt, hít sâu một hơi, nhìn Tiêu Thiên: “Liệu có không được tốt lắm không ạ?”

Chương 286. Người... ít nhất... không nên... 2

“Đúng là không tốt lắm, ta quyết định thế này quả thực quá lòng dạ đàn bà.” Tiêu Thiên thở dài rồi nhìn về phía Chiến Trác, nói: “Nể tình nước mắt của hắn, ta đồng ý cho hắn một cơ hội.”

“Đúng rồi, ngươi luyện khí lợi hại như vậy, có thể tạm thời cải tạo chút ít được không?”

Nói đoạn, Tiêu Thiên tiến đến gần Long Khâu Đạo, nhỏ giọng thì thầm.

Sau khi Long Khâu Đạo nghe xong, vẻ mặt ông hết sức kỳ quái, nhìn Chiến Trác đầy thương hại rồi quay người đi.

Không lâu sau, ông mang đến một quả cầu trong suốt kỳ quặc.

Chiến Trác còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã bị giam vào trong quả cầu khắc rõ đường vân trận pháp kia.

Bên ngoài quả cầu, Long Khâu Đạo tỏ ra thương hại đối phương, giải thích.

“Đây là đồ chơi Tiêu đại nhân chuẩn bị cho bầy vật nuôi heo Thanh Viêm, trâu Thanh Viêm và dê Thanh Viêm này, chủ yếu là để bọn chúng ủi chơi.”

“Dựa theo cách nghĩ vừa rồi của đại nhân, ngươi có thể thực hiện một số hành động như chạy, nhảy bên trong, gia tăng tính thú vị cho đồ chơi này.”

“Cho nên công việc tiếp theo của ngươi chính là chơi thật vui

vẻ và tận tâm với chúng nó.”

Long Khâu Đạo nói đến đây thì chỉ vào con heo Thanh Viêm to mọng khỏe mạnh bên kia.

Chiến Trác trong quả cầu đứng yên ngơ ngác, không hề nhúc nhích.

Đồ chơi?

Hắn làm... đồ chơi cho một đám súc vật?

Cách nghĩ này...

Chiến Trác choáng váng nhìn về phía Tiêu Thiên.

Người... ít nhất... không nên...

Sau khi Chiến Trác hít vào một hơi thật sâu, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc: “Về tình báo, ta có thể trình bày rõ ràng với ngày từ mười phương hướng và loại hình khác nhau.”

“Vị đại nhân này, ngài muốn nghe cái nào trước?”

Theo cách nói của Chiến Trác, linh hồn hắn bị hạ cấm chế, hắn không thể nói rất nhiều chuyện.

Sau khi Long Khâu Đạo bên cạnh dò xét xong cũng xác nhận cách nói này.

Tiếp đến, Chiến Trác chậm rãi lên tiếng trước ánh mắt vừa kinh ngạc vừa thất vọng của Chiến Chi Trí và đám người cùng tộc bên cạnh.

Trong chớp nhoáng này, miệng hắn như thể được khai quang.

Bay cao bay xa!

Theo nội dung hắn có thể nói ra, thuở nhỏ, Chiến Trác không phải được sinh ra ở quê quán, mà là trong doanh trại ở chiến trường hư không.

Phụ mẫu đều là chiến sĩ của tộc Huyết Văn, vẫn luôn ở tại chiến trường hư không Vẫn Viêm, cùng nhau trấn thủ các trận chiến với Nhân tộc, Yêu tộc và tộc Thánh Long.

Tộc Huyết Văn bọn chúng chỉ là một phần của Võ Linh quân mà thôi.

Không chỉ có một chiến trường hư không giống vậy, mà rất nhiều nơi khác cũng có.

Mục tiêu của chiến sĩ bọn chúng chỉ có một, chính là không ngừng tiến công, đánh tan đại quân trấn thủ.

Đánh vào rất nhiều thế giới giới vực sau lưng đối phương, đoạt lại địa bàn vốn nên thuộc về bọn họ.

Căn cứ vào mô tả của Chiến Trác, lãnh thổ nơi nhóm người Tiêu Thiên sinh sống này vốn thuộc về bọn chúng mới phải.

Đáng tiếc, lực lượng trấn thủ chiến trường rất mạnh, cuộc tiến công của bọn họ rất khó đạt được hiệu quả.

Thẳng đến gần đây, hậu phương của chúng liên tục có viện quân ùa đến, giúp cho thế công của chúng càng ngày càng mạnh mẽ, cũng càng thêm trót lọt.

Ngay khi chúng muốn thừa thắng xông lên, đoạt lấy chiến trường hư không Vẫn Viêm này, bên phía đối phương lại xuất hiện một đám viện quân đặc biệt.

Ma tộc!

Lấy tộc Thánh Ma làm chủ, Linh Huyễn ma tộc, Song Giác ma

tộc, Cự Lực ma tộc làm đại quân phụ tinh nhuệ đã gia nhập chiến trường.

“Bọn đại quân Ma tộc đột nhiên xuất hiện này, toàn thân tràn ngập chiến ý đáng sợ.”

“Tạo cho người ta cảm giác hệt như đại quân vừa kéo tới từ một chiến trường khác.”

“Đặc việt là Thánh Ma đại đế Lạc Thao Thiên dẫn đầu và con cái của ông ta, hoàn toàn có thể áp chế bọn ta, khiến bọn ta hết sức đau đầu!”

“Đặc biệt là ma khí của Thánh Ma đại đế này phảng phất vô cùng vô tận, dùng mãi không cạn, cực kỳ khó chơi.”

“Mà thê tử của Thánh Ma đại đế này, huyễn thuật của Ma hậu Linh Huyễn gây nhiễu loạn tâm trí người khác, cho dù là chiến sĩ có tính tình vô cùng kiên định cũng sẽ rối loạn hoảng hốt, tựa như bản thân rơi vào thế giới hư ảo.”

“Lần hành động này của bọn ta chính là muốn đến vực Thánh Ma tìm kiếm bí mật của Thánh Ma đại đế hùng mạnh.”

“Muốn chặt đứt đường lui của ông ta!”

Chiến Trác nói đến đây, Tiêu Thiên nhìn sang Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo bên cạnh.

“Thì ra là thế, đã có thể giải thích được chuyện năm đó của Lạc bệ hạ.” Nhưng Chung Dương Minh vẫn nhíu chặt mày: “Nhưng tại sao phải làm như thế, chỉ là vì luyện binh thôi ư?”

“Ngươi từng nghe qua cái tên Long Khâu Bạch Thanh chưa?” Lúc này, Long Khâu Đạo nhìn về phía Chiến Trác.

“Đây... chẳng phải là Nữ Đế Long Hoàng ư?” Chiến Trác nghe

được tên gọi này cũng rất ngạc nhiên: “Trước khi Thánh Ma đại đế đến chiến trường, nàng ta vẫn luôn là thống soái tối cao của Nhân tộc, Yêu tộc và tộc Thánh Long.”

“Hôm nay bọn ta tới đây chấp hành nhiệm vụ điều tra đã đụng phải một vị đại nhân của tộc Huyết Oán.”

Chương 287. Ta thay nghĩa phụ cảm ơn ngươi

“Hình như hắn ta đang truy tìm tung tích của Nữ Đế Long Hoàng, chỉ là...”

Chiến Trác còn muốn nói tiếp nhưng lại không có cách nào nói ra lời, rõ ràng là do cấm chế trên linh hồn ngăn cản hắn mở miệng.

“Nữ Đế Long Hoàng à...” Tiêu Thiên xoa cằm, có chút nghĩ không thông.

Sao danh hiệu của Long nương tóc bạc kia có thể ngầu lòi dữ vậy, quá không công bằng.

Vả lại nét mặt vạn năm không thay đổi đó không xứng với dạng tên tuổi xuất sắc này à nha.

“Đúng thật là...” Tiêu Thiên lắc đầu, trong lúc lơ đãng nhìn thoáng qua lại phát hiện Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo, đang nhìn mình chằm chằm.

Ánh mắt hai người này rất quái lạ, làm cho Tiêu Thiên thấy không thoải mái.

“Thân Vương đại nhân, ngài từng thu tiền của vị Nữ Đế Long Hoàng này nhỉ?” Chung Dương Minh chớp mắt, mở miệng hỏi.

Tiêu Thiên cứng đờ: “Thì có thu nhưng đó là bồi thường...”

“Nhưng Tiêu đại nhân, tóm lại là ngài đã thu tiền của nàng.” Long Khâu Đạo bên cạnh bổ sung, hít vào một hơi: “Thật sự không nghĩ tới, vãn bối trẻ tuổi của lão hủ lại còn có danh hiệu Nữ Đế

Long Hoàng này.”

“Điều làm người ta bất ngờ tột độ chính là thân phận thật của vị luôn cố gắng làm việc kiếm tiền cho Thân Vương đại nhân này lại là Nữ Đế của tộc Thánh Long.”

“Không sai, hình như trong mấy lần ra ngoài gần đây, chi tiêu của Thân Vương đại nhân đều do vị Long Nữ Đế này thanh toán nhỉ?”

“Ai nói không phải hồi nào...”

Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo ngươi một lời, ta một câu, nói tới cuối càng cùng nhau khom mình hành lễ với Tiêu Thiên, dáng vẻ cực kỳ bội phục.

Hai người đó cảm thấy khâm phục Tiêu Thiên xuất phát từ nội tâm nên mới nói ra những lời từ tận đáy lòng này.

Tuyệt đối không phải cố ý trả thù Tiêu Thiên vì chuyện hợp thể mất mặt vừa rồi.

Tiêu Thiên: “...”

Lúc này đây, Tiêu Thiên cảm thấy hai người trước mặt này.

Quá đáng ghét.

Nghĩ tới đây, Tiêu Thiên xoay người nhìn Chiến Trác: “Vốn dĩ ta dự định để ngươi và tộc nhân của ngươi thay phiên nhau thực hiện công việc sung làm vật bổ sung cho đồ chơi vòng yoyo này.”

“Nhưng nhờ thái độ nhận sai rất tốt của ngươi, ta quyết định giao vinh hạnh đặc biệt một mình độc hưởng công việc nặng ký nhất này cho ngươi.”

“Sau này, thời gian tươi đẹp tiếp đãi những vật nuôi đáng yêu này chơi đùa hoàn toàn thuộc về một mình ngươi.”

“Thế nào, có hài lòng không, có vui sướng không?”

Nói đến đây, Tiêu Thiên nắm lấy Chiến Trác và ném hắn vào bên trong vòng yoyo kia.

Bịch!

“Còn các ngươi cũng không cần khổ sở, lao động đàng hoàng, cải tạo cho tốt đấy.”

Tiêu Thiên dứt lời thì nghênh ngang rời đi.

Mà Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo, còn có trưởng trấn của trấn Thanh Viêm thì vội vàng đi theo sau lưng Tiêu Thiên.

Chỉ là trước khi đi, bọn họ quay đầu nhìn Chiến Trác đang ngây ngốc bằng ánh mắt thương hại.

Có bất ngờ không?

“Tại sao, tại sao lại như vậy!!!” Chiến Trác có chút hoang mang rối loạn, điên cuồng đập vào thành trong của vòng yoyo.

Đùng đùng đùng!

Khi tiếng đánh này vang lên, heo Thanh Viêm ở cách đó không xa hệt như nghe được tín hiệu gì đó, quay đầu chạy về phía này.

Ngay sau đó, trong mắt mấy con khác lóe lên tinh quang, tru lên lao đến, chen chúc thành một đoàn.

Còn Chiến Trác thì bị bầy heo Thanh Viêm này ủi đến ủi đi, bay giữa không trung.

“Đáng đời!!” Chiến Chi Trí và những người thuộc tộc Huyết Văn khác đều lộ ra nụ cười đùa cợt, khinh thường nhìn quả cầu đang bay múa trên không trung kia.

Mà bên trong quả cầu kia, Chiến Trác mặt mày vặn vẹo, tức tối thở hổn hển, khóc thét gào rú: “Nhân tộc...”

“Ta thao cha ngươi!!”

Tiêu Thiên sắp đi xa nghe thấy nhưng không quay đầu lại, chỉ phất tay ra hiệu: “Nhớ kỹ dùng sức một chút, ta thay nghĩa phụ cảm ơn ngươi!”

Sau khi nói xong, Tiêu Thiên khẽ quay đầu nói với trưởng trấn của trấn Thanh Viêm bên cạnh: “Nhớ quan sát tình hình của bọn chúng, nếu cảm xúc hoàn toàn sụp đổ, không còn cách nào làm việc thì lập tức báo cho ta biết.”

“Đến lúc đó, ta lại nhờ bệ hạ phái người chuyên nghiệp tới thẩm vấn bọn chúng.”

Trưởng trấn của trấn Thanh Viêm hết sức nghi ngờ: “Không phải lúc nãy tên kia đã khai ra hết rồi ạ?”

“Một khi loại cấp bậc như bọn chúng tự sụp đổ cảm xúc sẽ ảnh hưởng đến linh hồn, nói không chừng còn có thể nói ra nhiều thứ hơn.” Long Khâu Đạo bên cạnh chậm rãi lên tiếng.

Chung Dương Minh gật đầu: “Sau đó so sánh với nội dung hắn khai ra, nếu hai bên chênh lệch quá lớn, nói rõ hắn đang nói láo.”

Trưởng trấn của trấn Thanh Viêm bừng tỉnh: “Thân Vương đại nhân, ngài thật thông minh!”

Tiêu Thiên: “...”

Được rồi.

Không cùng một thế giới, người không biết không có tội.

...

Trong hư không hắc ám bên ngoài vực Thánh Ma.

Chiến Vô Song ngồi ngay ngắn trên boong thuyền, trên bàn trước mặt bày đủ loại món ăn đặc sắc, hắn đang ăn ngon lành đến vui vẻ.

“Hành động của Chiến Trác bọn họ chắc chắn vô cùng thuận lợi nhỉ.” Chiến Vô Song mím môi, trong mắt chứa ý cười.

Dù sao đối phương cũng là người có kinh nghiệm, hắn rất yên tâm.

Hơn nữa, điểm Chiến Vô Song tán thưởng Chiến Trác nhất.

Chính là trung thành.

Chương 288. Ghen đến mức sủi bọt

“Thịt nướng hôm nay làm ngon đấy, đặc biệt là phối hợp với hương liệu đặc chế của tộc chúng ta...” Chiến Vô Song khen ngợi hết lời, gật gù đắc ý.

Trong ngự thư phòng.

“Thật đáng tiếc, vậy mà lại để cho tên kia chạy mất rồi.” Lạc Nữ Ái tức giận bất bình, bóp cổ tay, “Ta còn chưa đánh cho đã nữa, một lũ hèn nhát.”

Tử Nhược Yên ở bên cạnh lắc đầu, duỗi tay chọc vào trán Lạc Nữ Ái: “Ngươi nên cảm thấy may mắn vì đối phương không có quân cứu viện, không có quân mai phục, vận may của ngươi rất tốt, chứ không phải là đánh chưa đã!”

“Nói tóm lại, thực lực của tộc Huyết Văn này rất lợi hại đó.” Lạc Nữ Ái xoa cằm, cái đuôi ở sau lưng đung đưa qua lại, “Hình như bọn họ là thể tu nhưng lại càng mạnh mẽ hơn nhưng tại sao...”

Tử Nhược Yên nhìn chằm chằm vào cái đuôi của Lạc Nữ Ái, ngón tay đan vào nhau chà xát, cuối cùng cũng kìm nén được cảm giác muốn đưa tay ra tóm lấy nó: “Ngươi biết kẻ địch mạnh mẽ nhưng vẫn liều lĩnh như vậy, một mình đấu với đám người kia!”

“Trực tiếp kích nổ ma khí của ngươi, để trẫm đến giúp ngươi không phải là được rồi sao?”

Lạc Nữ Ái giơ tay lên, giơ ngón trỏ về phía Tử Nhược Yên rồi

liên tục lắc từ bên này sang bên kia: “Đám khốn kiếp kia hại chết con heo Thanh Viêm số 998 mà Tiêu ca ca yêu thích nhất, bổn đế chỉ biết phải nghiền chết bọn chúng, chứ không phải bỏ chạy.”

Nói đến đây, cái đuôi đang đung đưa của Lạc Nữ Ái cụp xuống, vẻ mặt có chút ảm đạm: “Kế hoạch này vốn rất hoàn hảo mà, sao lại xui xẻo như vậy chứ.”

“Kế hoạch của ngươi vốn có vấn đề ngay từ đầu rồi.” Tử Nhược Yên không hài lòng mà nói, “Tiếp theo, chúng ta phải sắp xếp một số người để tìm tộc Huyết Văn kia.”

Trong mắt Tử Nhược Yên, đám người tộc Huyết Văn kia, tuyệt đối chính là một mối nguy hiểm rất lớn.

Lạc Nữ Ái ở bên cạnh cũng hiểu, nàng lặng lẽ gật đầu.

Nữ thân vệ đang canh gác ở bên ngoài ngự thư phòng đột nhiên mở miệng, cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người.

“Bệ hạ!”

“Chuyện gì?”

“Thân Vương đại nhân dẫn theo thừa tướng đại nhân, bọn họ đang trên đường đến ngự thư phòng.” Nữ thân vệ ở cửa chắp tay thông báo.

Tiêu Thiên có thể đi lại trong hoàng cung mà không bị cản trở nhưng mà trước khi đến vẫn cần thông báo trước một, hai câu.

“Ta biết rồi.” Tử Nhược Yên nói xong thì phát hiện Lạc Nữ Ái đang hoảng sợ nhìn mình.

“Vì sao Tiêu ca ca lại đột nhiên đến đây vậy?” Lạc Nữ Ái che miệng, nàng hơi lo lắng, “Chẳng lẽ, chàng ấy đã phát hiện chuyện của số 998 rồi sao?”

Tử Nhược Yên tỏ vẻ bất lực: “Chắc chàng ấy đến đây để nghỉ ngơi thôi, không phải ngươi cũng biết thói quen nhỏ này từ sớm rồi sao?”

“Tiêu ca ca nhất định sẽ rất tức giận, chàng ấy sẽ...” Lạc Nữ Ái nói đến đây thì ngừng lại, lập tức phản ứng lại.

Sau đó Lạc Nữ Ái thoát khỏi cơn hoảng loạn, nàng nhìn Tử Nhược Yên với ánh mắt phấn khích: “Chàng ấy sẽ hung hăng dạy dỗ ta!”

“A...” Tử Nhược Yên ôm trán, cảm thấy càng nhức đầu hơn nữa.

Căn bệnh lạ lùng này của Lạc Nữ Ái, thật sự hết thuốc chữa rồi.

Ngoại trừ Tiêu Thiên, e rằng không ai có thể chữa được.

Chỉ trong chốc lát, Tiêu Thiên đã nhàn nhã đi đến ngự thư phòng, hắn vô cùng quen thuộc mà xoay người nhảy lên cái ghế tựa bên cạnh..

“Thoải mái.” Tiêu Thiên giơ ngón tay cái lên với Tử Nhược Yên ngồi ở bên cạnh, “Vẫn là mùi huân hương chỗ bệ hạ ngài khiến người khác bị mê hoặc, không thể nào quên được.”

Lạc Nữ Ái nghi ngờ nhìn về phía lư hương trên bàn, nàng thật sự không hiểu nổi: “Mùi của loại hương này thật sự thơm như vậy sao?”

“Trên đời có rất nhiều thứ rất kỳ diệu, mùi hương có thể gợi lên ký ức.” Tiêu Thiên giơ tay chọc vào huyệt thái duyên, “Khi ngửi thấy mùi huân hương, dáng vẻ cần chính yêu dân của bệ hạ sẽ hiện lên trong đầu ta.”

Tiêu Thiên nhìn về phía Tử Nhược Yên, người đang có chút

kinh ngạc, hắn chớp mắt nói: “Đây là... Mùi hương của bệ hạ.”

“...” Cổ họng trắng nõn của Tử Nhược Yên hơi động, nàng quay lưng đi ngay tức, khuôn mặt hơi ửng đỏ, “Nói tầm bậy tầm bạ, trẫm... Trẫm nào có mùi hương gì chứ, miệng mồm lẻo mép, chẳng nói ra được lời nói nghiêm túc nào cả.”

“A?” Lạc Nữ Ái ở bên cạnh nhìn thấy cảnh tượng này, cái đuôi sau lưng dựng thẳng đứng, đầu nàng đã sắp nổi bọt chua luôn rồi.

Nhưng nàng lập tức phản ứng lại, chỉ cần nói ra chuyện nàng trộm heo, Tiêu ca ca tự nhiên sẽ dời sự chú ý sang....

“Ai nói không có việc gì nghiêm túc, còn thật sự có đó.” Tiêu Thiên vỗ đùi, vô cùng tức giận: “Lúc trước từng nói đến tộc Huyết Văn, đột nhiên lại xuất hiện không ít.”

“Đám người này khai rằng bọn họ có nhiệm vụ khác nhưng ta vẫn cho rằng bọn họ có ý đồ không thể nói ra với ta.”

“Bọn họ hiểu ta quá rõ, điều đó chứng tỏ bọn họ đã làm công việc tình báo rất tốt.”

“Ta nói ra chỉ sợ nàng không tin, vậy mà bọn họ lại trộm con heo số 998, còn nướng nguyên con trên bếp than nữa!”

Chương 289. Ghen đến mức sủi bọt 2

“Khiến ta tức lộn ruột!”

Lời nói của Tiêu Thiên khiến Tử Nhược Yên đột nhiên xoay người lại.

Nàng vô cùng bất ngờ, Tiêu lang quân gặp đám người mới chạy trốn lúc nãy rồi à?

Tử Nhược Yên muốn làm rõ chuyện này: “Chuyện thế nào vậy?”

“Không phải trấn trưởng nói số 998 bị trộm rồi sao, ta vội dẫn Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo đến đó.” Tiêu Thiên vỗ tay, không nhịn được mà lắc đầu, “Kết quả, đám tộc Huyết Văn này bị ta bắt quả tang đang nướng số 998.”

Nói xong, Tiêu Thiên búng tay với Chung Dương Minh bên cạnh: “Này, ngươi nói rõ hơn đi.”

Chung Dương Minh đứng bên cạnh khẽ gật đầu rồi mô tả chi tiết quá trình cho Tử Nhược Yên.

Đương nhiên.

Chuyện hình thành cơ thể không quan trọng nên Chung Dương Minh trực tiếp bỏ qua.

Là thần tử của người khác, khi ông báo cáo sự việc với bệ hạ thì có thể lược bỏ những chi tiết không cần thiết.

“Không phải như vậy đâu!” Lạc Nữ Ái ở bên cạnh vội vàng hét lên, nàng nhìn Tiêu Thiên rồi chỉ vào mình: “Tiêu ca ca, ta mới là người đã trộm số 998, thật ra...”

Lạc Nữ Ái còn chưa nói xong, đôi môi đỏ đã bị ngón trỏ của Tiêu Thiên chặn lại.

“Nghịch ngợm!” Tiêu Thiên nhìn Lạc Nữ Ái, lắc đầu nói, “Ngươi lại muốn nhân cơ hội ôm chuyện này vào người, để khiến ta tức giận với ngươi đúng không?”

“Loại mánh khóe nho nhỏ này không lừa được ta đâu.”

“Nhóm tội phạm kia đang cải tạo ở trang trại chăn nuôi Thanh Viêm, ngươi còn muốn lừa gạt ta à?”

“Tinh nghịch!”

Tiêu Thiên giơ tay ra, cong ngón tay trước trán đối phương rồi búng một cái, xem như là khen thưởng.

Lạc Nữ Ái ôm trán, trừng mắt há mồm.

Vì sao chứ?

Rõ ràng là do mình làm mà, đám người tộc Huyết Văn kia có bệnh đúng không!

Ban đầu ngươi chạy thì cũng chạy rồi, bây giờ muốn gánh tội thì có ý nghĩa gì chứ?

Kế hoạch hoàn mỹ, cứ vậy mà không còn nữa...

Cho dù mình có nói rách họng, chỉ sợ Tiêu ca ca cũng sẽ không tin chuyện mình là người đã dẫn số 998 đi.

“Nhưng mà, những tình báo do tộc Huyết Văn khai ra, có rất nhiều tình báo liên quan đến vị Nữ Đế Thánh Ma này.” Chung

Dương Minh lại lên tiếng, thao thao bất tuyệt những gì tộc Huyết Văn đã chủ động nói ra.

Tử Nhược Yên càng nghe những gì Chung Dương Minh nói, thì càng trở nên nghiêm túc.

Lạc Nữ Ái ở bên cạnh nàng thì lại ngơ ngẩn, hồi lâu không hoàn hồn.

“Không thể nào, huyễn thuật của mẫu hậu có mạnh hơn nữa, cũng sẽ không đến mức hoàn toàn giống như thật, đó dù sao cũng là trải nghiệm cá nhân.” Lạc Nữ Ái không nhịn được mà lắc đầu, bày tỏ chuyện này hoàn toàn không thể.

“Năm đó, phụ hoàng và mẫu hậu cãi nhau không ngừng, tử chiến không lùi, đồng quy vu tận, Nguyên Thủy ma quốc mới bắt đầu rơi vào hỗn loạn.”

“Những người được gọi là huynh tỷ ruột thịt của bổn đế, càng vô cùng tàn nhẫn.”

“Bốn năm trước sau khi thức tỉnh, bổn đế đích thân từng bước từng bước đánh bại bọn họ, tận mắt nhìn thấy lưỡi hái khổng lồ của Thanh Ma đâm xuyên qua cơ thể của bọn họ.”

Lạc Nữ Ái nhanh chóng lẩm bẩm, nàng kể lại chuyện trong quá khứ.

“Cho nên, lúc đó vì sao phụ hoàng và mẫu hậu của ngươi lại cãi nhau đến nỗi chém giết lẫn nhau, rồi lại đồng quy vu tận như thế nào?” Tử Nhược Yên đột nhiên híp mắt lại, đến gần Lạc Nữ Ái.

Lạc Nữ Ái bật cười: “Tử màn thầu, ngươi sao vậy, bổn đế đã nói với ngươi rất rõ ràng, bọn họ cãi nhau sau đó đồng quy vu tận.”

“Lạc sữa bò, ngươi nghe cho rõ câu hỏi, vì sao cãi nhau, rồi lại

chết như thế nào!" Tử Nhược Yên tỏ vẻ nghiêm túc, lớn giọng hỏi lại một lần nữa.

"Ngươi hét lớn tiếng như vậy làm gì, rõ ràng ta đã nói hết với ngươi rồi mà, ban đầu bọn họ cãi nhau đến mức không thể ngừng lại, sau đó chém giết lẫn nhau, đồng quy vu tận..." Giọng của Lạc Nữ Đế càng ngày càng thấp, nàng nhìn ba người có sắc mặt kỳ lạ ở trước mặt.

Lạc Nữ Ái hít sâu vài hơi rồi hỏi: "Có phải ta... Vẫn luôn lặp đi lặp những lời này không?"

???

"Sao lại như vậy chứ, lúc đó rõ ràng rất chân thật mà, ký ức của ta chắc không sai đâu."

"Đôi cha nương đáng chết kia không bao giờ quan tâm đến ta, đám ca ca tỷ tỷ kia cũng rất xấu xa."

"Nhưng mà... Nhưng mà lúc đó bọn họ không quan tâm đến ta như thế nào? Lại bắt nạt ta như thế nào vậy?"

"Vì sao ta không thể nhớ rõ ràng một chút chi tiết nào, chỉ là một khái niệm mơ hồ."

"Nương, huyễn thuật của người đáng sợ như vậy sao?"

Lạc Nữ Ái ôm đầu mình, không ngừng lắc đầu.

Nhất thời, giống như những điều phải suy nghĩ ở trong đầu quá nhiều, đỉnh đầu của Lạc Nữ Ái cũng bắt đầu bốc khói xanh rồi.

"Thật là... Kỳ lạ..." Tử Nhược Yên đứng bên cạnh, cảm thấy kỳ lạ.

"Không thể là giả được, bổn đế đã tự tay giết chết mấy người

ca ca tỷ tỷ đáng ghét đó mà, nhất là thập bát hoàng huynh, hắn có tham gia vào kế hoạch vực Nam Hoang." Đôi mắt Lạc Nữ Ái sáng lên, vội vàng nhìn về phía Tiểu Thiên và Tử Nhược Yên.

Chương 290. Đầu óc của bổn đế hỏng rồi

Lạc Nữ Ái vừa mới dứt lời, Tiêu Thiên và Tử Nhược Yên ở trước mặt nàng lại cùng lúc mở miệng nói giống hệt nhau:

“Phân thân!”

Lạc Nữ Ái: “Hả?”

Tử Nhược Yên thở dài một hơi: “Ngươi đến vực Nam Hoàng, phân thân ma khí tọa trấn Nguyên Thủy ma quốc.”

“Ồ, đó là một khả năng đặc biệt của tộc Thánh Ma bọn ta, lợi dụng ma khí của tộc Thánh Ma ngưng tụ thành phân thân, không chỉ có chiến lực nhất định, mà còn có thể thật giả lẫn lộn...” Giọng nói của Lạc Nữ Ái đột nhiên dừng lại, khóe miệng run rẩy.

“Còn về kế hoạch vực Nam Hoang, có điều bất thường.” Tử Nhược Yên cau mày nhìn Lạc Nữ Ái, “Mặc dù nói như vậy rất kỳ lạ nhưng ngươi rất gần gũi với ta.”

“Đặc biệt là huyết mạch Thánh Ma chí tôn của ngươi, có sự tương hỗ với huyết mạch của ta.”

“Mặc dù nguyên nhân cụ thể không rõ nhưng có lẽ đây chính là một trong những nguyên nhân thập bát hoàng huynh của ngươi tham gia vào.”

“Sự thật đằng sau, chỉ sợ phải đợi đến lúc ngươi đoàn tụ với người nhà vốn không còn sống trên đời, mới có thể được tiết lộ.”

Phân tích của Tử Nhược Yên khiến Lạc Nữ Ái hoang mang

đứng tại chỗ.

Lời nói của đối phương, ký ức hỗn loạn trong đầu, khiến nàng không thể chịu nổi.

“A, phiền chết mất!” Lạc Nữ Ái điên cuồng hét lên, vô cùng ấm ức mà nhào về phía Tiêu Thiên, “Tiêu ca ca, đầu của ta sắp hỏng rồi...”

Tiêu Thiên đứng tại chỗ, hắn vội vàng ổn định cơ thể để đỡ lấy Lạc Nữ Ái.

Đối phương dẫn bóng tông người, điều này thật sự khiến hắn không thể nào chịu nổi.

Chật phát hoảng.

“Khụ khụ!” Tử Nhược Yên khẽ ho hai tiếng, giơ tay kéo Lạc Nữ Ái, “Sức khỏe của Tiêu lang quân vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, lúc trước chàng ấy chạm trán tộc Huyết Văn chắc đã ra tay rồi, ngươi đừng làm chàng ấy mệt nữa.”

“Không!” Lạc Nữ Ái ôm Tiêu Thiên không buông, cái sừng ma trên đầu lắc lư theo đầu nàng, chọc vào chỗ này chỗ kia trên người đối phương.

“Ngươi bị ngu à, sừng của ngươi chọc vào chàng ấy rồi.” Tử Nhược Yên dùng sức kéo Lạc Nữ Ái mạnh hơn.

Lạc Nữ Ái không chế bản thân, ngọn lửa bốc cháy trên đỉnh đầu, nàng thu sừng ma lại, vẫn ôm chặt Tiêu Thiên không buông: “Như vậy sẽ thoải mái hơn.”

“Ngươi không học được sự phấn đấu của Long Khâu Bạch Thanh, còn bản lĩnh không buông tay của nàng ta thì lại học được cả mười phần nhỉ!” Gân xanh nổi lên trên trán Tử Nhược Yên.

Chung Dương Minh ở bên cạnh lại nở nụ cười hiền hậu của trưởng bối rồi lặng lẽ rời khỏi ngự thư phòng.

Trước khi ra ngoài, ông tiện tay đóng cửa phòng lại, rồi nói nữ thân vệ canh gác ở theo ông đi xa một chút, đừng làm phiền.

Rời khỏi hoàng cung.

Thời gian trôi qua rất nhanh, không hay không biết, đường phố trong hoàng thành đã bị hoàng hôn nhuộm thành màu vàng.

“Trẻ tuổi, đúng là tốt thật.” Chung Dương Minh chắp hai tay sau lưng đi trên đường, không ngừng cảm khái.

Có rất nhiều bách tính xung quanh đang trên đường trở về nhà, tốp năm tốp ba, nhìn có vẻ rất ấm áp.

Đương nhiên, những bách tính vô ưu vo lo này đều không biết.

Trong hoàng cung, Thiên Tôn Chí Thiện bám váy của bọn họ đang tận tâm tận lực giải quyết mâu thuẫn giữa hai vị Nữ Đế, dùng sức một người để làm dịu mối quan hệ giữa hai người bọn họ.

Bọn họ, càng không biết rằng.

Trên núi Thanh Viêm bên ngoài thành, một đám chiến sĩ tộc Huyết Văn cao quý, đang dọn phân heo với vẻ mặt buồn nôn.

Bọn họ tuyệt đối cũng không ngờ rằng, có một tráng hán đầu trọc dị tộc có vẻ mặt không thiết sống nữa, đang nằm trong một quả cầu nửa trong suốt, bị đẩy bay tới bay lui.

Thời gian như cát, lặng lẽ trôi qua kẽ tay.

Không biết từ khi nào, lại bảy ngày nữa trôi qua, trong cung Thân Vương.

Một nhóm người tụ tập lại, thưởng thức con heo Thanh Viêm cũng có chất lượng cao nhất, số 9, ca ca của số 998.

Ăn, chỉ là chuyện thứ yếu, lần này bọn họ đến đây tụ họp là vì một tình báo mới.

Ban đầu Tiêu Thiên đã dặn dò trưởng trấn trấn Thanh Viêm, một khi cảm xúc của đám người tộc Huyết Văn dao động mãnh liệt, thậm chí gần như sụp đổ, thì thông báo cho hắn.

Quả nhiên đúng như vậy, tộc Huyết Văn tự nhân mình là chiến sĩ cao quý, sau khi bị phế tu vi và đánh dấu nô lệ.

Đã bị Tiêu Thiên dày vò đau khổ đến mức không muốn sống nữa, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, tâm trạng của bọn họ đã sụp đổ.

Đối với chuyện này, ba người thủ hạ cũ như Chung Linh, Lưu Diễm và Chung Dương Minh chỉ có thể cảm khái trong lòng.

Chuyện như quấy phá tâm thái này, Thân Vương chính là chuyên gia.

Trong tình huống như vậy, cao thủ thẩm vấn của hoàng triều Đại Viêm phối hợp với Linh Huyễn ma tộc của Nguyên Thủy ma quốc, cuối cùng cũng biết thêm được càng nhiều tình báo từ miệng đám tộc Huyết Văn này.

Chung Dương Minh đang lo chuyện nấu nướng ở một bên, chuyện tổng kết và trình bày tình báo lại được giao cho Tiêu Ngư Nhi.

Cô bé lơ lửng giữa không trung, cầm tình báo tổng hợp, miêu tả với giọng điệu trẻ con: “Dựa vào những tình báo bọn họ nói ra, lần này bọn họ đến vực Thánh Ma là để tìm hậu duệ của Thanh Ma đại đế Lạc Thao Thiên.”

Chương 291. Tức đến hói đầu là trải nghiệm thế nào.

“Bởi vì, bọn họ có được tình báo, vẫn còn con cái của Thánh Ma đại đế ở vực Thánh Ma.”

“Sau khi tìm thấy người đó, bọn họ cần phải bắt sống, đồng thời lấy được huyết dịch của con cái Thanh Ma đại đế.”

“Dừng huyết dịch để làm vật dẫn.”

“Sử dụng nền móng pháp trận không gian mà bọn họ mang đến đây, để khởi động cánh cửa chiến tranh, đại bộ đội Võ Linh quân có thể thẳng tiến vào nơi này.”

“Phía trên, là một trong những kế hoạch chính của họ.”

Tử Nhược Yên quay đầu nhìn Lạc Nữ Ái ở bên cạnh: “Nếu là như vậy, ngươi đừng tiếp tục lỗ mãng, hành động một mình nữa.”

“Hai người chúng ta, cố gắng ở bên cạnh nhau nhiều nhất có thể, nếu làm như vậy, nếu có chuyện ngoài ý xảy ra, thì ít nhiều cũng có người hỗ trợ.”

Lạc Nữ Ái dùng một tay chống cằm, thở dài một hơi: “Biết rồi, ngươi cứ lải nhải hoài vậy.”

“Nói mới nhớ, ông Long Khâu đâu rồi.” Tiêu Ngư Nhi lơ lửng ở bên kia, đột nhiên nhìn xung quanh với vẻ mặt hoang mang, “Hình như lâu lắm rồi không nhìn thấy ông ta.”

“Hửm?” Lời nói của Tiêu Ngư Nhi khiến Tử Nhược Yên nhớ ra.

Hình như bảy ngày trước, Tiêu Thiên dẫn Chung Dương Minh đến ngự thư phòng, nàng cũng không nhìn thấy Long Khâu Đạo.

“Ông ta đi làm chút chuyện.” Tiêu Thiên đang nhìn chằm chằm thịt nướng, không ngẩng đầu lên mà mở miệng, “Chắc là, sắp làm xong rồi nhỉ.”

...

Trong hư không hắc ám

Trên boong chiến hạm hư không, Chiến Vô Song đứng ở đó, nhìn về phía vực Thánh Ma.

Đủ loại món ngon được bày biện ngay ngắn trên chiếc bàn ở bên cạnh, đặc biệt là thịt nướng đặc sắc kia, càng khiến người ta ngửi mùi thôi cũng chảy nước miếng.

Nhưng Chiến Vô Song lại không hề động lòng, ánh mắt có chút lơ đãng.

“Đã bảy ngày rồi...” Chiến Vô Song lẩm bẩm, cúi đầu nhìn ngọc liên lạc, trận pháp truyền tin của Chiến Trác ở bên kia vẫn duy trì trạng thái đóng chặt.

Chiến Vô Song có hơi không hiểu: “Đây... Là vì sao vậy?”

Chiến Vô Song đứng gãi đầu trên mũi chiến hạm hư không.

Cái đầu vốn không có mấy cọng tóc, còn dùng tay gẩy, khiến mái tóc màu đỏ rơi xuống hết.

Đầu của Chiến Vô Song sắp trọc rồi.

"Lão đại, ít nhiều cũng ăn chút gì đi." Chưởng quản nhìn Chiến Vô Song của đội ba, đi đến bên cạnh đối phương: "Huyết thực đặc thù cấp bậc này, nếu không ăn thì cơ thể gánh vác rất lớn."

"Tình hình của chúng ta đặc thù nên phải duy trì trạng thái tốt nhất."

Chiến Vô Song không lên tiếng, chỉ nắm lấy đầu, nhìn về vực Thánh Ma ở đằng xa, cứ như không nghe thấy vậy.

Rất lâu sau, Chiến Vô Song mới quay đầu nhìn về phía Chiến Vô Tâm: "Có một chuyện, đại ca nghĩ mãi không ra."

Hắn chỉ về phương hướng của vực Thánh Ma, hỏi một cách nghiêm túc: "Điều tra tin tức, dò đường mà thôi, ta cũng không đưa ra yêu cầu quá đáng gì cả."

"Sao lại..." Chiến Vô Song giang hai tay ra, mím môi chốc lát, mới nói tiếp: "Không còn nữa, không có động tĩnh nữa?"

Chiến Vô Tâm bị ánh mắt của Chiến Vô Song nhìn chằm, khiến trong lòng sợ hãi.

Hắn rất muốn nói.

Huynh hỏi ta, thì ta biết hỏi ai?

Con mẹ nó, sao ta biết được, tại sao đường đệ ngu xuẩn Chiến Nhất Tâm đội mười của ta một đi không trở lại.

Ta nên đi đâu hỏi sao không có tin tức của phó thống lĩnh Chiến Trác.

"Lão đại, bình tĩnh chớ nóng vội, không có tin tức, nói rõ bọn họ làm việc cẩn thận, trầm ổn..." Chiến Vô Tâm vẫn chưa nói xong thì Chiến Vô Song đột nhiên giận dữ.

Hắn đá một cước vào chiếc bàn bên cạnh, thức ăn và chén đĩa đều rơi xuống đất.

“Ông mày trù cho thận của hắn xoắn lại như bánh quẩy, đánh rắm lần nào phụt máu lần đấy!”

"Chúng ta là chiến sĩ tộc Huyết Văn dũng mãnh nhất, cao quý nhất, không phải là tộc tào lao!"

Lúc Chiến Vô Song gầm thét, tức giận đến mức sắc mặt đỏ lên, sợi tóc đỏ cuối cùng trên đỉnh đầu cũng trượt xuống.

Hoàn toàn bị tức giận làm cho trọc đầu rồi.

Sau khi Chiến Vô Song phẫn nộ thì đi qua đi lại tại chỗ, cuối cùng hai mắt sáng ngời, cứ như hiểu rõ.

Hắn xoay người, chỉ vào Chiến Vô Tâm: "Nữ tử của ma tộc có dung mạo tuyệt đẹp, thân thể đẫy đà, đám chó này, chỉ sợ là chìm đắm trong hương thơm rồi đúng không."

"Nói không chừng, bọn họ bị nơi phồn hoa này dụ dỗ, phản bội đầu hàng rồi!"

"Tuyệt đối là như vậy, chắc chắn không sai."

Chiến Vô Tâm bên cạnh suy nghĩ một lúc, rồi nói ra ý của mình: "Lão đại, có khi nào bọn họ gặp nguy hiểm gì ở phía dưới, bị giết chết rồi không?"

"Ông đây cũng suy nghĩ đến khả năng này." Chiến Vô Song nói xong, đưa ngón trỏ ra chọc vào ngực: "Tại sao lại không có động tĩnh tinh thể máu thêu đốt nổ tung?"

"Nếu như bọn họ hay là chiến sĩ của tộc Huyết Văn thực sự gặp phải chiến đấu, thì không thể địch nổi."

"Đã sớm làm nổ tinh thể máu thêu đốt rồi, nhưng đến bây giờ mới dừng, không có chút động tĩnh nào cả."

Chiến Vô Tâm lại suy nghĩ: "Lão đại, có khi nào có khả năng tinh thể máu thêu đốt chưa nổ, bị chặn lại rồi không?"

Chương 292. Tức đến hói đầu là trải nghiệm thế nào. 2

"Chưa nổ?" Chiến Vô Song nở nụ cười, đánh một cái vào sau đầu của đối phương: "Vực Thánh Ma chỉ là thế giới giới vực trung vị, còn là vùng biên cương của hư không này."

"Tinh thể máu thiêu đốt là kết tinh trí tuệ của tộc chúng ta, cái giá chế tạo ra cực cao."

"Nếu không phải chúng ta chấp hành nhiệm vụ đặc thù này thì cũng không có tư cách có được vật này."

"Ngay cả ta đối mặt với tinh thể máu thiêu đốt của bọn họ, cũng chỉ có thể chạy trối chết, thì sao nơi này có cường giả có thể ngăn cản được tinh thể máu thiêu đốt?"

"Lùi lại một vạn bước mà nói, cho dù có cường giả có thực lực có thể đánh đồng với tộc Huyết Oán đại nhân đó."

"Nhưng cùng lắm thì hắn chỉ áp chế mà thôi, sao lại không có chút khí tức tinh thể máu thiêu đốt nổ tung nào cơ chứ?"

"Lẽ nào còn bị ăn à?"

Chiến Vô Song nói xong thì nhìn về phía thế giới giới vực: "Xem ra, khó tránh ta phải đích thân đi một chuyến."

"Lão đại, ngươi đích thân khởi hành à?" Chiến Vô Tâm giật mình.

"Không sai, ta phải đích thân xuống đó xem tình hình, nếu không sẽ không an tâm được." Lúc nói lời này, Chiến Vô Song còn

cắn răng: "Ông đây muốn xem..."

"Rốt cuộc đám khốn kiếp ở phía dưới sống thoải mái như thế nào!"

Ngay lúc Chiến Vô Song thốt ra từng chữ, thì bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

"Thống lĩnh!" Một đội viên tộc Huyết Văn tiến lên, vội vàng nói: "Đại nhân đã kết thúc bế quan, kêu ngươi qua đó."

"Hả?" Chiến Vô Song biến sắc, vội vàng chỉnh lại nét mặt.

Đại nhân của tộc Huyết Oán đó có địa vị áp hắn hai cấp trong Võ Linh quân.

Thực lực càng nghiền ép hắn, nên không thể chậm trễ thất lễ.

"Ngươi chuẩn bị ở bên này đi, thông báo tập hợp thành viên của đội một, sau khi bái kiến đại nhân, ta sẽ đích thân đến vực Thánh Ma." Chiến Vô Song sửa sang xong, thì dặn dò Chiến Vô Tâm.

Chiến Vô Tâm cúi đầu đồng ý, rồi đưa mắt nhìn lão đại nhà mình bước nhanh về phía khoang thuyền.

"Hửm?" Chiến Vô Tâm chợt nghi ngờ xoay người, nhìn về một mảnh vỡ thế giới đang lơ lửng giữa không trung ở nơi không xa.

Nơi ấy dao động không gian mông lung, bao phủ một mảng lục địa, chậm rãi nổi lơ lửng.

"Mảnh vỡ thế giới này trôi dạt đến từ khi nào vậy?" Chiến Vô Tâm lẩm bẩm rồi không để ý tới nữa, xoay người rời đi.

Trong hư không, mảnh vỡ thế giới như vậy không nhỏ.

Cùng là gần thế giới giới vực, còn bao quanh rất nhiều.

Đợi sau khi Chiến Vô Tâm rời đi, thì bóng dáng của Long Khâu Đạo hiện lên ở phía sau mảnh vỡ thế giới cỡ nhỏ đó.

"Tiêu đại nhân nói không sai, quả thực ở bên ngoài thế giới giới vực, ẩn núp không tồi!"

"Lợi dụng dòng chảy hỗn loạn và mảnh vỡ thế giới bí mật của nơi này để che đậy, đúng là khiến lão già ta dễ tìm."

...

Kiến trúc thượng tầng của chiến hạm hư không có cấu tạo không tính là hoa lệ, hoàn toàn đầy phong cách chiến đấu.

Trong đó, một đại sảnh rộng rãi dùng để nghị sự, ủng hộ sĩ khí trước khi chiến đấu.

Chiến Vô Song bước đến cửa lớn, sau khi đi vào bên trong thì có thể nhìn thấy một nam nhân cao bốn mét ngồi trên chiếc ghế dày rộng.

Nhìn từ bên ngoài, đối phương rất giống tộc Huyết Văn, nhưng khác biệt là hoa văn trên dưới toàn thân đều là màu đen.

Ấn đường còn có ấn ký một đóa sen đen.

Giờ phút này, người ở trước mặt Chiến Vô Song tên là Kế Nghi Xuân.

Phó tướng chiến trường của Võ Linh quân chiến trường hư không Vẫn Viêm, có cường giả tộc Huyết Oán có thực lực Hợp Đạo cảnh thập cửu giai.

"Đại nhân!" Chiến Vô Song khom người hành lễ với đối phương.

Kế Nghi Xuân đang nhắm mắt dưỡng thần, vẻ mặt hơi tái nhợt, hắn mở hai mắt ra, hơi kinh ngạc: "Chiến Vô Song, tóc của

ngươi đâu?"

"Cái này..." Chiến Vô Song mở miệng, không biết kể từ đâu, nếu như nói thẳng là bị giận đến trọc đầu thì có mất mặt hay không?

"Bỏ đi, chỉ là một chuyện nhỏ không quan trọng." Kế Nghi Xuân xua tay, nhìn đối phương: "Vừa nãy nghe thuộc hạ của ngươi đề cập, hiện giờ chúng ta đang ở trong hư không phía trên vực Thánh Ma?"

Chiến Vô Song gật đầu: "Khởi bẩm đại nhân, đúng là như thế."

"Đúng là trùng hợp, lên chiến hạm này của ngươi, vốn dự định hòa hoãn hậu di chứng của Huyết chú thuật hẵng tiếp tục hành động." Kế Nghi Xuân nói xong, nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn.

"Ai ngờ, ta cảm nhận được Nữ Đế Long Hoàng theo dõi, ở trong vực Thánh Ma này!"

"Ha ha ha, đúng là không phí thời gian, vừa tỉnh dậy đã nhận được tin tốt này."

Cung Thân Vương.

Nói xong chính sự, mọi người đương nhiên là nói chuyện phiếm ăn uống, hưởng thụ thời gian thoải mái này.

Rõ ràng thân phận địa vị không hoàn toàn giống nhau.

Lúc này, trên mặt mỗi người lại có thể lộ ra nụ cười.

Mà hai vị Nữ Đế Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái tựa vào một cái bàn bên trong, cũng không tranh cãi ầm ĩ, tự rót tự uống.

Long Khâu Bạch Thanh ngồi bên cạnh, trung thực chấp hành công việc làm công của mình, giúp đỡ hai vị này ủ ấm rượu.

Chương 293. Đùa gì chứ, cái gì gọi là vương bài

Nhưng chiếc đũa trong tay cũng không nhanh không chậm lùa từng món ăn vào trong miệng.

Dù sao hai vị này chỉ uống không ăn, bày ra đó cũng lãng phí.

Tử Nhược Yên đặt hai tay lên đầu gối, hơi say rượu, nhìn ánh trăng trên bầu trời, hồn bay lên đó, không biết nghĩ cái gì.

Nội viện của cung Thân Vương này cực kỳ náo nhiệt.

Tiêu Ngư Nhi và Chung Linh chơi quên trời quên đất, đám lão nương Chung Lệ Song, Lưu Diễm, Lão Nhất, Lão Nhị và Lão Tam này uống rượu ăn thịt.

Ngoài sân của cung Thân Vương cũng hơi ồn ào, lần này có mở tiệc chiêu đãi quan viên trong hoàng triều Đại Viêm và nguyên thủy ma quốc.

Mấy ngày nay, bọn họ cũng rất vất vả, nên thả lỏng một chút.

Trong hoàn cảnh thoáng tranh cãi ầm ĩ, Tử Nhược Yên lại cảm thấy cực kỳ vui vẻ, quay đầu nhìn về phía Lạc Nữ Ái.

"Sau khi chiến trường hư không Vẫn Viêm tìm được tình báo, ngươi có thể lưu lại phân thân, tìm cha mẹ của mình để hỏi rõ ràng."

Lạc Nữ Ái bĩu môi, lắc lư chung rượu giữa ngón tay thon dài: "Đương nhiên muốn hỏi rõ ràng, gần đây nghĩ tới việc này, đầu ta giống như sắp nổ tung, thật sự là phiền chết được."

Đề cập đến vấn đề này, Lạc Nữ Ái nhìn Tử Nhược Yên, sau khi cẩn thận đánh giá một lát, bỗng nhiên cười hì hì hỏi: "Tử bánh bao, cái dáng vẻ này của ngươi, có phải nhớ cha mẹ hay không?"

"..." Tử Nhược Yên trầm mặc một lát, vươn tay uống một hơi cạn sạch vật trong ly trước mặt: "Đúng vậy, ta hơi nhớ bọn họ."

Lạc Nữ Ái một tay chống má, dựa vào trên bàn, nhìn Tử Nhược Yên: "Nếu đã như vậy, đi tìm là được mà."

"Trẫm là hoàng đế Đại Viêm, làm sao có thể tùy tiện rời khỏi hàng nghìn hàng vạn dân chúng chứ." Tử Nhược Yên thở dài một hơi, sau đó ánh mắt kiên nghị: "Đây là chức trách của trẫm, không thể tùy hứng."

"Có lẽ, bọn họ biết tình huống này, cũng sẽ ủng hộ quyết định của trẫm."

Lạc Nữ Ái nhìn chằm chằm Tử Nhược Yên rất lâu, bỗng nhiên một tay đập tới sau lưng đối phương: "Hừ, bản đế cũng ủng hộ ngươi."

"Ngươi trừ nhỏ một chút, mấy cái khác đều cực kỳ tốt."

Tử Nhược Yên kéo khóe miệng, cái con nhỏ vô liêm sỉ này lại bắt đầu khoe khoang rồi.

"Nhưng mà, đi chiến trường hư không có cần nắm bắt thời gian không, dù sao nơi đó cũng là chỗ chinh chiến chém giết, phụ hoàng và mẫu hậu chết trận thì làm sao đây?" Lạc Nữ Ái ôm vai Tử Nhược Yên, có chút lo lắng.

Tử Nhược Yên đầu đầy vạch đen: "Ngươi suy nghĩ ba cái quái gì vậy, nếu cha mẹ của ngươi dễ dàng chết trận như vậy, vậy đám tộc Huyết Văn cần gì hao phí cái giá khổng lồ, lẻn vào vực Thánh Ma?"

Lạc Nữ Ái cắn đôi môi đỏ mọng, nhìn Tử Nhược Yên lo lắng hỏi: "Cẩn thận ngẫm lại, hình như phụ hoàng và mẫu hậu của ngươi cũng bị vây trong một tình huống khá nguy hiểm, lỡ như..."

"Ngươi không biết nói chuyện thì ngâm miệng lại." Tử Nhược Yên xách vò rượu lên, rót vào miệng Lạc Nữ Ái.

Lạc Nữ Ái không cam lòng yếu thế, cũng cầm lấy vò rượu: "Khụ khụ khụ, cái này gọi là sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nguy!"

Hai vị Nữ Đế lại dây dưa cùng một chỗ, Long Khâu Bạch Thanh lặng lẽ ôm vò rượu đến bên cạnh các nàng, sau đó nhẹ nhàng kéo bàn về sau.

Bảo đảm sẽ không bị ảnh hưởng, nàng bưng chén đũa ăn chậm nhai kỹ, thỉnh thoảng nhẹ nhàng gật đầu.

"Lúc bệ hạ làm ầm ĩ với Lạc bệ hạ, khá giống một đứa trẻ tầm tuổi này." Chung Dương Minh vuốt râu cảm khái, nhìn Tiêu Thiên thưởng thức mỹ vị ở trước mặt.

Hắn bỗng nhiên có chút tò mò, không nhịn được hỏi: "Thân Vương đại nhân, cha mẹ ngài..."

"Bị nghĩa phụ giết rồi." Tiêu Thiên bưng bát, thổi thổi rất có cảm giác nghi thức, sau khi nhấp một miếng thì lùa vào trong miệng.

Hương vị của canh này rất tuyệt, tay nghề của Chung Dương Minh vẫn là trước sau như một.

Bởi vì câu trả lời của Tiêu Thiên khiến Chung Dương Minh ngây ngẩn cả người, hồi lâu mới nói: "Thật xin lỗi, ta không ngờ sẽ là như vậy."

"Không có gì, ta cũng sau này mới biết, trước kia còn tưởng

rằng là được nhặt về." Tiêu Thiên uống hết canh, ợ lên một hơi, bỏ bát xuống.

Chung Dương Minh không nói chuyện, nhìn Tiêu Thiên nở nụ cười trước mặt, tay thoáng phát run.

Thiện ý của Thân Vương đại nhân đối với dân chúng, nhất là trợ giúp những đứa nhỏ, chỉ sợ là bắt nguồn từ bản thân nhỉ.

Chuyện đau khổ như thế lại có thể cười nhẹ nhàng bâng quơ nói ra, giống như tán gẫu việc nhà.

Có thể thấy được, đau khổ mà hắn từng chịu, còn mãnh liệt gấp trăm ngàn lần.

"Rốt cuộc quá khứ của ngài đã trải qua cái gì." Chung Dương Minh thở dài, có vẻ trước kia Tiêu Thiên sống cũng không tốt cho mấy.

"Quá khứ, người mà ta gọi là nghĩa phụ, chỉ là nuôi dưỡng bọn ta như chó săn cho tổ chức sát thủ của ông ta." Tiêu Thiên vuốt ve đầu gối, cười nhạo lắc đầu: "Chỉ có ta trở thành vương bài của tổ chức, mới hơi thoải mái một chút."

Chung Dương Minh rất bất ngờ: "Thật không ngờ, Thân Vương đại nhân ở thế giới giới vực ban đầu, lại còn là sát thủ vương bài."

Chương 294. Đùa gì chứ, cái gì gọi là vương bài 2

"Không đúng, ta là vương bài trong vương bài, nhưng không phải sát thủ vương bài." Tiêu Thiên lắc đầu, sửa lại sai sót của Chung Dương Minh.

"Cái này... Có gì khác nhau hả?" Chung Dương Minh khó hiểu.

"Ta đã sớm bị giới sát thủ xoá tên ở quê hương." Tiêu Thiên nói đến đây, có chút tức giận: "Đám chó đẻ đó, nói lão tử không xứng làm sát thủ."

"Còn nói khoác mà không biết ngượng, nói phương thức ám sát của ta là đường ngang ngõ tắt, làm bừa không có kế hoạch."

"Tuy ta đứng nhất trong bảng cường giả, nhưng bảng sát thủ thì ta đứng nhất từ dưới lên."

"Cho nên, tuy rằng ta là vương bài của tổ chức sát thủ, nhưng không phải sát thủ vương bài."

Chung Dương Minh hơi ngửa ra sau, kinh ngạc nhìn Tiêu Thiên.

Còn... Còn có thể như vậy?

"Xin hỏi Thân Vương đại nhân, phương thức ám sát trước kia của ngài là như thế nào?" Chung Dương Minh nuốt nước miếng, cực kỳ tò mò.

Tiêu Thiên cười thần bí, ý bảo Chung Dương Minh tới gần một chút: "Ta hỏi ngươi, một ám sát đủ tư cách, có phải sau khi xóa sổ

mục tiêu, không bị những người khác phát hiện thân phận, không lưu lại dấu vết hay không?"

"Phải!"

"Nếu ta trực tiếp xử lý hết mọi người, hủy diệt toàn bộ hiện trường, có phải sẽ không lộ tin tức, thậm chí không tra được một chút dấu vết hay không?"

"Cái này... Nếu miễn cưỡng phải nói như vậy... Có đạo lý."

Tiêu Thiên vỗ đùi, chỉ vào Chung Dương Minh: "Ngươi xem, ngươi cũng đồng ý đó? Trước kia ta ám sát cả Huyết Vân lâu, có phải không tra được hay không!"

Chung Dương Minh chết lặng gật đầu: "..."

Bình bịch!

Lúc này, âm thanh say ngã của Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái bên cạnh, kinh động Tiêu Thiên.

"Ngươi đánh giá, tỉ mỉ đánh giá." Tiêu Thiên chỉ vào Chung Dương Minh nói xong, lao tới phương hướng hai vị Nữ Đế.

Mà Chung Dương Minh yên lặng nhìn bóng dáng của Tiêu Thiên, trong lòng cảm khái khó hiểu.

Thân Vương đại nhân ở quê hương là xếp thứ nhất từ dưới lên trong bảng sát thủ, thậm chí bị giới sát thủ xoá tên.

Không oan!

Thật sự không oan uổng.

Ông...

Lúc này, ngọc truyền tin của Tiêu Thiên và Chung Dương

Minh, đều theo đó hiện ra hào quang.

Hai người đều nhìn vào nội dung bên trong, nơi truyền đến tin tức chính là Long Khâu Đạo.

???

Tiêu Thiên nhìn nội dung trong ngọc truyền tin, xoay người nhìn Chung Dương Minh.

Chung Dương Minh ngầm hiểu, đi đến bên ngoài cung Thân Vương.

“Con gái ngoan, lại đây.” Tiêu Thiên hô một tiếng với Tiêu Ngư Nhi đang bay ở phía xa, xoay người một tay vác một Nữ Đế, đi tới sau điện.

Long Khâu Bạch Thanh cũng đứng dậy, thành thật đi theo phía sau Tiêu Thiên giống như Tiêu Ngư Nhi.

Sau khi tiến vào nội điện cung Thân Vương, tới trong phòng.

Tiêu Thiên nhẹ nhàng thả Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái xuống, đắp chăn cho đối phương.

Sau khi làm xong, Tiêu Thiên cúi đầu xem xét hai người này, trầm mặc không nói: “...”

Với tu vi thực lực của hai nàng, muốn không say, dễ như trở bàn tay.

Áp lực, mỏi mệt cùng với một vài chuyện xảy ra gần đây, làm cho các nàng muốn nghỉ ngơi tử tế một chút.

Say một trận, ngủ một giấc.

Tiêu Thiên cười khẽ mấy tiếng, cúi người hôn nhẹ lên trán các nàng: “Ngủ ngon nhé.”

Tiêu Thiên đứng dậy sau đó quay đầu nhìn về phía bên cạnh, Tiêu Ngư Nhi lơ lửng ở đó đang dùng đôi tay nhỏ xíu béo ú, che mặt mình.

Chỉ là đôi mắt ngập nước kia, đang nhìn chằm chằm bên này từ giữa khe hở của hai ngón tay.

“Con che kiểu này khác gì không che không?” Tiêu Thiên thấy Tiêu Ngư Nhi như vậy, cũng buồn cười.

Tiêu Thiên vừa nói, vừa đi đến bên cạnh Long Khâu Bạch Thanh.

Nàng đang ngồi trên chăn đệm được trải dưới đất, một dáng vẻ chuẩn bị sẵn sàng: “Mời ra tay đi!”

Bốp!

Tiêu Thiên một chưởng đánh ngất Long Khâu Bạch Thanh, sau khi đắp chăn cho nàng, nhẹ thở ra một hơi, nói với Tiêu Ngư Nhi: “Con gái ngoan, trông coi nàng và hai người mẹ của con một chút, cha đi làm chút chuyện.”

“Con biết rồi, nhưng mà cha muốn đi đâu?” Tiêu Ngư Nhi bay giữa không trung, kiễng chân nhỏ hỏi: “Lại có người xấu, muốn mưu hại cha, bị cha phát hiện phải không ạ?”

“Chuyện của người lớn, trẻ con không nên hỏi.” Tiêu Thiên búng cái đầu nhỏ của Tiêu Ngư Nhi, xoay người rời đi.

Tiêu Ngư Nhi xoa đầu, sau khi Tiêu Thiên rời khỏi, cô nhóc quay đầu lại nhìn ba cô gái đã ngủ, nhảy lên không.

Ngay sau đó, nàng nháy mắt hóa thành một con long ngư béo khổng lồ màu vàng bán trong suốt.

Long ngư béo khổng lồ giống như một quả đông lạnh màu

vàng kim, bao vây ba cô gái ở trong đó.

Ngoài cung Thân Vương.

Tiêu Thiên lặng lẽ bay qua tường cung, sau đó đáp xuống.

Quả nhiên, Chung Dương Minh đã đứng tại chỗ chờ hắn.

Sự ăn ý chính là mãnh liệt như vậy, một ánh mắt đã có thể lĩnh ngộ ý tứ của nhau.

“Đi!” Tiêu Thiên xách Chung Dương Minh, phóng lên cao.

...

Trong chiến hạm hư không.

“Trong vực Thánh Ma, chắc là có chút kỳ hoặc.” Nghe thấy thuộc hạ của Chiến Vô Song đi vực Thánh Ma lại không có tin tức, Kế Nghi Xuân đoán: “Chỉ sợ bí mật của Thánh Ma đại đế thật sự ở quê hương của hắn.”

Chương 295. Công lao rất lớn?

Chiến Vô Song xoa cái đầu bóng lưỡng: "Đại nhân, vực Thánh Ma thật sự huyễn hoặc khó nắm bắt như vậy ạ?"

Kế Nghi Xuân gật đầu: "Tuy rằng Long Khâu Bạch Thanh trúng Huyết chú thuật của ta, có thể dựa theo bản năng, ít nhất có lẽ đã đi vực Đông Hải rồi."

"Nhưng căn cứ cảm ứng của Huyết chú thuật, nàng lại ở vực Thánh Ma, rất không phù hợp lẽ thường."

"Nhưng mặc kệ hợp lý hay không, chúng ta vẫn phải mau chóng ra tay bắt nàng lại."

"Chiến Vô Song, tập kết người của ngươi, chúng ta nhanh chóng lên đường thôi."

Dáng vẻ sốt ruột này của Kế Nghi Xuân làm cho Chiến Vô Song rất bất ngờ: "Đại nhân, tại sao sốt ruột như thế, tuy rằng Long Khâu Bạch Thanh là thống soái từng đi chiến trường hư không Vẫn Viêm, nhưng không đến mức..."

"Không chỉ một mình ta truy tìm tông tích của Long Khâu Bạch Thanh, Võ Linh quân tổng cộng điều động mười ám tử như ta." Kế Nghi Xuân lắc đầu: "Không nắm chắc, lỡ như bị giành trước cũng không ổn."

"Thậm chí trong vực Thánh Ma, đã có người tới trước rồi, vì để chiếm trước công lao, bọn họ tránh cho bại lộ đã diệt khẩu đội viên của ngươi, cũng không phải là không có khả năng này."

Kế Nghi Xuân nói lời này, thật sự làm cho Chiến Vô Song có

chút sững sờ.

Long Khâu Bạch Thanh quan trọng như vậy sao?

“Có một số chuyện, cấp bậc của các ngươi không biết cũng rất bình thường.” Kế Nghi Xuân nhìn dáng vẻ mê mang của Chiến Vô Song, chậm rãi lên tiếng: “Từ nhỏ nàng là bạn cùng chơi của nữ nhân kia, xem như cùng nhau lớn lên.”

“Nữ nhân kia?” Chiến Vô Song có chút nghi hoặc, bỗng nhiên biến sắc: “Chẳng lẽ, lần kinh biến thánh minh bốn năm trước?”

Kế Nghi Xuân gật đầu: “Không sai, quả thực là chuyện lớn kinh thiên động địa, ai có thể dự đoán được, một hồ yêu mười sáu tuổi tầm thường, lại có thể bỗng nhiên bùng nổ đến mức đó.”

“Trở thành một nữ nhân cao cao tại thượng, quyền hành thông thiên.”

“Long Khâu Bạch Thanh là bạn cùng chơi thuở nhỏ của nàng, cũng là tâm phúc.”

“Nàng không thể vô duyên vô cớ, lên trấn thủ chiến trường hư không Vẫn Viêm, bắt được nàng lấy được chân tướng, đây là thứ nhất.”

“Thứ hai, lấy nàng đàm phán với nữ nhân kia, hoặc nhiều hoặc ít sẽ lấy được lợi ích.”

Nói đến đây, Kế Nghi Xuân nhìn Chiến Vô Song trước mặt, ánh mắt nóng rực: “Không chỉ như thế, vực Thánh Ma liên quan đến chân tướng của Thánh Ma đại đế, còn có ngươi phụ trách tìm kiếm máu của hậu nhân hắn.”

“Lợi dụng nền móng trận pháp, xây dựng kế hoạch cánh cửa chiến tranh, đều có thể làm xong toàn bộ trong một lần.”

“Lần hành động này, ngươi chỉ cần toàn lực hỗ trợ ta, về công lao, đương nhiên là không thể thiếu phần của ngươi.”

“Chắc là ngươi rất rõ ràng phần thưởng của Võ Linh quân rốt cuộc hậu hĩnh cỡ nào.”

Lời nói của Kế Nghi Xuân tràn ngập mê hoặc, càng khơi dậy lòng nhiệt huyết của Chiến Vô Song.

Long Khâu Bạch Thanh lại có lai lịch lớn như vậy, so ra, công lao lấy được trong nhiệm vụ của bản thân, quả thực ít đến đáng thương.

“Chiến Vô Song, công lao lớn như vậy, có thể lấy được hay không, phải xem ngươi có thể nắm chắc hay không.”

Kế Nghi Xuân vươn tay ra với đối phương, trong lời nói tràn ngập mê hoặc.

Tình huống hiện tại của hắn, quả thật cần giúp đỡ.

Chiến Vô Song quả thật là đối tượng tốt nhất.

Chỉ là, hoàn toàn không có dáng vẻ kích động hưng phấn của Chiến Vô Song như trong tưởng tượng của Kế Nghi Xuân.

Ngược lại trên mặt đối phương có chút kinh ngạc mờ mịt, nhìn chằm chằm phương hướng của mình.

Mà bên phía Chiến Vô Song, bởi vì hình ảnh vừa rồi nhìn thấy nhịn không được nuốt nước miếng.

Hắn run rẩy nâng tay lên, môi run run, muốn nói lại không nói nên lời, chỉ có thể chỉ vào phía sau Kế Nghi Xuân.

Kế Nghi Xuân nhìn biểu hiện của đối phương, cau mày đứng dậy: “Cố làm ra vẻ huyền bí, ngươi chỉa ta làm gì?”

Vừa dứt lời, Kế Nghi Xuân còn đứng thẳng thân người, đã cảm thấy bả vai của mình bị một bàn tay gác lên.

Nháy mắt, sức mạnh cực kỳ đáng sợ, nghiền áp tới từ trên vai.

Kế Nghi Xuân căn bản không chịu nổi, hai chân mềm nhũn, bị cưỡng ép ấn về lại trên ghế.

Răng rắc!

Sức lực đáng sợ, đè sập cái ghế dưới thân hắn, bản thân hắn đặt mông ngồi trên đất.

Bên tai lại truyền đến một giọng nói xa lạ.

“Công lao vừa rồi ngươi nói là cái gì, lớn cỡ nào, ta cực kỳ tò mò, có thể nói cho ta nghe được không?”

Kế Nghi Xuân ngồi bệt xuống đất, cả người thoáng cứng ngắc, thật sự không dám nhúc nhích.

"Từ lúc nào..." Trên trán của Kế Nghi Xuân đổ mồ hôi, từ từ quay đầu lại.

Một thanh niên Nhân tộc tuấn dật đang đứng ở bên cạnh hắn.

Tay đối phương đặt trên bả vai mình, giống như một ngọn núi đè lên trên thân.

Bên cạnh hắn là một nam nhân trung niên nho nhã, người còn lại là Long Linh của tộc Thánh Long?

Lẽ nào nam nhân trước mắt có liên quan đến Long Khâu Bạch Thanh!

"Tại sao trên người hắn không có chút khí tức nào, nhìn qua giống như là người thường?" Kế Nghi Xuân nhìn Tiêu Thiên, trong lòng có nghi ngờ.

Chương 296. Đây chính là bước thụt lùi mang tính chiến lược

"Chẳng lẽ trên người hắn có bảo vật gì ẩn giấu được khí tức, dưới sự đánh lén sẽ khiến ta..."

Lúc này, đường văn màu máu trong linh hồn của Kế Nghi Xuân hiện lên, khiến đầu óc hắn mát lạnh một trận.

"Không!"

Linh hồn của Kế Nghi Xuân bắt đầu khởi động, sự kích thích lạnh lẽo trong không gian thức hải khiến hắn tỉnh táo hơn tí, lập tức bỏ đi ý nghĩ này.

"Nam nhân trẻ tuổi trước mặt, thực lực tuyệt đối cực kỳ kinh khủng, tiến lại gần một cách lặng yên không tiếng động, ngay cả chút động tĩnh mà ta cũng không phát hiện được."

"Hơn nữa, linh hồn của hắn tuyệt đối vô cùng mạnh mẽ, có thể làm nhiễu loạn ý chí của ta trong lúc vô hình, khiến ta phán đoán sai lầm."

Kế Nghi Xuân híp mắt, mười ngón tay giao nhau, nhẹ nhàng chống lên gối.

Chiến Vô Song phía đối diện cũng hết sức khẩn trương, nhìn động tác nhỏ của Kế Nghi Xuân, ngầm hiểu.

"Huyết Oán quay lại rồi."

Kế Nghi Xuân trên mặt đất trong nháy mắt bộc phát đường hoa văn trên người, hoa sen màu đen trên trán cũng bộc phát ra thành

đoàn sen máu.

Sau khi hoa sen máu hiển hiện lên thì cánh hoa màu máu bên trên lập tức tàn lụi rơi xuống, chuyển hóa thành xiềng xích màu đỏ lưu chuyển qua lại.

Sự thay đổi đột ngột này khiến Tiêu Thiên thoáng ngây ra.

Dị tộc này đúng là đủ quả quyết, không nói lời nào mà đã ra tay.

Kế Nghi Xuân nhân lúc Tiêu Thiên ngây ra, cũng không để ý đến hình tượng, trực tiếp lộn sang một bên như con lật đật.

"Khóa!"

Nghi Xuân trở mình, vội vàng vươn tay ra nắm chặt, xiềng xích màu máu đó lập tức phong kín Tiêu Thiên.

"Ra tay!" Sau khi Kế Nghi Xuân làm xong mọi thứ thì vội vàng rít gào.

Ầm!

Khí tức bên trong cơ thể của Chiến Vô Song cũng bộc phát ngay tức khắc, đường văn màu máu toàn thân trong nháy mắt dâng lên liệt diễm ngập trời.

Hình thể cũng bành trướng lên, giống như một người khổng lồ bị thiêu đốt.

"Đùng!"

Một quyền liệt diễm có lực đạo đáng sợ, vô cùng trầm trọng, hung hăng nện lên trên mặt đất.

Ầm đùng!

Tiếng nổ vang kịch liệt trong nháy mắt vang vọng ra ngoài.

Cả căn phòng đều bị liệt diễm và mảnh vụn che đậy, Kế Nghi Xuân và Chiến Vô Song đồng thời bạo lui bên trong ngọn lửa.

Lúc hai người họ xông ra ngoài, trên thân còn mang theo bụi mù.

Động tĩnh đột nhiên xuất hiện đã kinh động đến thành viên tộc Huyết Văn khác trên chiến hạm hư không.

Bọn họ đều ngẩng đầu, kinh ngạc phát hiện sảnh nghị sự tầng cao nhất chiến hạm chợt hóa thành một ngọn lửa, đồng thời có bụi mù bay lên.

Mà thống lĩnh và đại nhân của tộc Huyết Oán có tí chật vật lùi ra ngoài, trên dưới toàn thân còn bốc khói.

"Chạy nhanh!" Kế Nghi Xuân vừa giục Chiến Vô Song, đồng thời còn nhắm song chưởng xuống chiến hạm hư không.

Linh khí Huyết Oán bên trong cơ thể hắn sôi trào mãnh liệt, rót vào bên trong chiến hạm ở phía dưới.

Xoẹt!

Chiến Vô Song bên này không chút do dự phá vỡ lồng ngực, lấy ra tinh thể máu thiêu đốt đã nuôi dưỡng ở trong tim.

Tinh thể máu thiêu đốt hiện lên, máu đen bên trên trong nháy mắt bị bốc hơi sạch sẽ, óng ánh trong suốt, thánh khiết.

Nhưng dao động uy áp đáng sợ ẩn chứa ở bên trong cũng bắt đầu khởi động ra ngoài.

"Lão đại!"

"Thống lĩnh!"

Tộc Huyết Văn bốn phía thấy Chiến Vô Song lấy ra tinh thể máu thiêu đốt của mình thì ai nấy đều la lên.

Đột nhiên làm sao vậy, tại sao phải vận dụng tinh thể máu thiêu đốt.

Vết thương giữa ngực của Chiến Vô Song đang khép lại, mà hắn cũng đã đốt tinh thể máu thiêu đốt, dùng sức ném về phía ngọn lửa mang theo bụi bặm.

"Cũng tạm rồi, đi!" Kế Nghi Xuân đột nhiên hét lớn.

Trong tay của Chiến Vô Song cũng có thêm một trận bàn, sau khi đáp xuống chiến hạm hư không thì ấn mạnh lên boong tàu.

Khoảnh khắc trận bàn và boong tàu tiếp xúc với nhau, thì biến mất một cách thần kỳ, cứ như hòa làm một thể với chiến hạm hư không.

Không gian dao động kịch liệt, quét sạch, lướt qua toàn bộ chiến hạm hư không.

Giây tiếp theo, không gian phía trước chiến hạm hóa thành vòng xoáy méo mó, kéo toàn bộ chiến hạm hư không.

Vút…

Bên trong hư không đen tối, ngoại trừ khu vực sảnh nghị sự bị vứt bỏ.

Thì toàn bộ chiến hạm, dù bị không gian méo mó dẫn đi, biến mất tại chỗ.

Trong nháy mắt, đám người trên chiến hạm chỉ cảm thấy đất trời xoay chuyển.

Lúc bốn phía méo mó hồi phục lại thì bọn họ đã đi đến một đại lục bị tàn phá.

Linh khí mỏng manh nhưng lại dạt dào trên đại lục bị tàn phá, cũng không thiếu chim bay cá nhảy.

Mãnh thú mạnh nhất cũng chỉ có cường độ tứ giai.

"Phù!" Sau khi nhìn thấy cảnh sắc bốn phía thì Kế Nghi Xuân thở dài một hơi, buông lỏng không ít.

Chiến Vô Song bên cạnh nhìn thấy trận bàn vỡ nát, hơi chua xót: "Không gian Đại Na Di dùng để chạy trốn khẩn cấp chỉ có thể dùng một lần."

"Hơn nữa, còn dùng cả tinh thể máu thiêu đốt..."

Chiến Vô Song thực sự rất đau lòng, cái giá này thật sự là quá lớn.

Tinh thể máu thiêu đốt vừa nãy cộng thêm trận bàn hư không Đại Na Di này đã trực tiếp đốt năm trăm triệu linh thạch thượng phẩm.

Chương 297. Đây chính là bước thụt lùi mang tính chiến lược 2

Hơn nữa, đây còn là bên trên ban thưởng, nếu là bản thân hắn tự mua.

Thì cũng không không nổi!

Nhưng vừa nãy Kế Nghi Xuân đã truyền ám hiệu cho mình, trực tiếp vận dụng tất cả con át chủ bài để chạy trốn, nên hắn chỉ có thể nghe theo.

"Đừng lo lắng, sau khi trở về, ta sẽ giải thích thay ngươi." Kế Nghi Xuân thở sâu, nhìn Chiến Vô Song: "Tin ta đi, không làm như vậy thì chúng ta tuyệt đối sẽ chết."

"Ta biết." Trong mắt của Chiến Vô Song, cũng tràn đầy sợ hãi: "Ban nãy, nam tử Nhân tộc trẻ tuổi đó đột nhiên đến phía sau ngươi, không có linh khí và dao động không gian."

"Nói rõ hắn không mượn linh khí mang tính tiêu hao, có lẽ là bùa gì đó, hoàn toàn là ỷ vào tốc độ nhanh..."

Chiến Vô Song nói đến đây thì giọng điệu cũng hơi run.

Bản thân vẫn chưa nhìn rõ tốc độ này nhanh đến mức nào mới có thể làm được.

"Chỉ là đại nhân, ngài quyết đoán quá nhanh rồi." Chiến Vô Song nhìn Kế Nghi Xuân, hắn cũng tò mò rốt cuộc tại sao đối phương chợt phán đoán như vậy.

"So với tộc Huyết Văn các ngươi thiên hướng về thân thể, thì

linh hồn tộc Huyết Oán bọn ta càng có ưu thế, có lẽ ngươi rất rõ." Kế Nghi Xuân chậm rãi mở miệng, vươn tay lau mồ hôi trên trán.

Chiến Vô Song gật đầu, giống như đối phương nói, cường độ linh hồn của tộc Huyết Văn rất cao.

"Nhưng vừa rồi, lúc nam tử Nhân tộc đó nói chuyện lại ảnh hưởng đến linh hồn của ta trong lúc vô hình, khiến ta phán đoán sai."

"Không thể tưởng tượng nổi, chỉ là nói chuyện đã có thể ảnh hưởng đến linh hồn của ta, rốt cuộc hắn đáng sợ đến mức độ nào?"

"Cho nên, tranh thủ trốn đến mảnh vỡ thế giới cỡ nhỏ này mới là lựa chọn tốt nhất."

Chiến Vô Song khởi động trận pháp chiến hạm kết nối với mảnh vỡ thế giới cỡ nhỏ này.

Hắn muốn mượn lực thế giới này, dùng trận pháp ngưng tụ thành mặt kính, chiếu ra tình hình của ngoại giới.

Chiến Vô Song muốn xem xem, nghênh đón với sự nổ tung của tinh thể máu thiêu đốt, nam nhân Nhân tộc đáng sợ đột nhiên xuất hiện đó có đỡ được hay không.

Nếu trọng thương, nói không chừng bọn họ còn có thể giết lại.

Trên chiến hạm hư không, trận pháp hạch tâm chậm rãi vận chuyển, kết nối toàn bộ các mảnh nhỏ lực lượng thế giới của các thế giới loại nhỏ lại với nhau.

Lúc trước, khi chiến hạm hư không neo tại chỗ này thời gian cũng đã nhằm trúng mảnh vỡ thế giới này, định ra điểm neo đậu.

Một khi có tình huống ngoài ý muốn xảy ra là có thể khởi động

trận pháp Không Gian Na Di, tiến vào nơi đó tạm thời trốn tránh.

Đằng nào lần này bọn họ lẻn vào cũng hao phí giá đắt mới có thể đánh xuyên hàng rào hư không tiến vào đây.

Những phương diện khác đương nhiên không thể tiết kiệm.

Rất nhanh, linh khí đằng trước chiến hạm hư không ngưng tụ thành mặt gương.

Mượn mảnh vỡ thế giới này tiếp xúc với hư không, truyền lại hình ảnh ngoại giới, vô cùng rõ nét.

Cách đó không xa loáng thoáng ánh lửa.

Nhờ sự khống chế của trận pháp, hình ảnh dần phóng đại, hiện ra tình huống bên kia.

Một phần kiến trúc bên trên của chiến hạm bị nổ tung khi Chiến Vô Song bỗng nhiên bạo phát còn đang lơ lửng trong hư không tối tăm.

Tinh thể máu thiêu đốt bị nhen đốt đang tỏa ra ánh sáng nóng bỏng, chiếu sáng nơi tăm tối này.

Những người tộc Huyết Văn khác trên chiến hạm đều tụ lại đây, ngửa đầu nhìn hình ảnh trên bầu trời.

Bọn họ có thể đoán tám, chín phần mười tình huống hiện tại.

Sợ là thống lĩnh và vị đại nhân tộc Huyết Oán kia, gặp phải kẻ địch đáng sợ gì đó, không làm như vậy không được.

Bởi thế, gương linh khí trồi lên lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Đám thành viên tộc Huyết Văn này cũng muốn xem rốt cuộc địch nhân cỡ nào mới có thể khiến thống lĩnh ném tinh thể máu

thiêu đốt của mình ra ngoài.

Trong hư không.

Bụi mù và mảnh vụn thiêu đốt bị khí kình chấn tan, lộ ra bóng dáng ba người đang trôi nổi trong hư không.

Dù là Chung Dương Minh đã Giới Vực cảnh thập nhất giai cũng chỉ có thể miễn cưỡng dừng lại trên hư không một đoạn thời gian.

Còn chưa thể tự do ngao du hư không như Hư Không cảnh thập nhị giai.

Nhưng được lực lượng sinh vật của Tiêu Thiên bao phủ, ông đứng giữa hư không có vẻ dễ dàng và tự tại hơn nhiều.

"Người vừa rồi chính là tộc Huyết Oán hạ Huyết Chú Thuật với Long Khâu Bạch Thanh." Long Khâu Đạo nhìn tinh thể máu thiêu đốt ẩn chứa uy năng khủng bố cách đó không xa, mặt mày lạnh tanh.

Chung Dương Minh mở rộng tầm mắt, lần này lại gặp được chủng tộc mới, đồng thời cũng tán thưởng sự quả đoán của Kế Nghi Xuân: "Quyết định thật nhanh, cũng là một người đáng gờm."

"Người kia mặt đầy đường vân đen, trên trán còn có một đóa sen đen. Ta vừa thấy là biết không phải hạng người tốt lành gì." Tiêu Thiên mặt mày ngưng trọng, vươn một tay bắt lấy tinh thể máu thiêu đốt.

Lực lượng đáng sợ từ năm ngón tay hắn truyền lên, cường ngạnh áp chế lực lượng khủng bố của tinh thể máu thiêu đốt: "Khắp gương mặt tên kia viết đầy âm mưu quỷ kế."

Chương 298. Sao lại không nổ chết được tên khốn nhà ngươi

"Đã thế, vừa thấy ta là bỏ chạy. Đây gọi là gì? Gọi là có tật giật mình!"

Tiêu Thiên vừa nói chuyện vừa móc một cái chân giò nướng trong không gian của hệ thống ra.

Một ngụm thịt, một ngụm tinh thể máu thiêu đốt, cứ như vậy ăn.

"Nói như vậy, chẳng phải chúng ta đi một chuyến tay không rồi à?" Chung Dương Minh nhìn quen hành vi của Tiêu Thiên rồi, chỉ quay sang hỏi Long Khâu Đạo.

So ra thì tuy đầu óc Long Khâu Đạo không linh hoạt lắm, ký ức còn chẳng trọn vẹn, nhưng kinh nghiệm phong phú hơn nhiều.

Long Khâu Đạo trầm ngâm chốc lát, lại nhìn một vòng xung quanh: "Từ tình huống vừa rồi mà xem, chắc hẳn đối phương dùng trận pháp không gian."

"Nhìn dao động không gian mà phán đoán, Từ cái không gian này ba động lưu lại đến xem, chắc là trận pháp Không Gian Na Di, muốn dùng trận pháp này phải xác lập điểm neo không gian trước."

"Nhìn dao động lần này, đối phương chạy không xa lắm."

Tiêu Thiên phồng má, trong miệng liên tiếp vang lên tiếng nổ mạnh: "..."

Hắn vừa hé miệng là bắt đầu phun lửa, năng lượng cháy bỏng đáng sợ vươn ra thật xa.

"Khụ khụ..." Tiêu Thiên bị sặc, một hơi nuốt trọn số thịt kèm tinh thể máu thiêu đốt còn lại, trong bụng cũng bắt đầu nổ ầm ĩ.

Chờ đến khi yên tĩnh lại, Tiêu Thiên mới tiếp tục hỏi Long Khâu Đạo: "Chắc chắn không? Không phải manh mối giả đấy chứ?"

Long Khâu Đạo dở khóc dở cười, đáy mắt ánh lên thương hại: "Dựa theo ý nghĩ của bọn họ, tinh thể nóng cháy kia nổ tung, gây ra dao động kịch liệt sẽ triệt để che giấu dao động không gian."

"Kế hoạch đúng là tốt, đáng tiếc không ngờ rằng sát chiêu cuối cùng lại thành gia vị cho Tiêu đại nhân ăn thịt quay."

Chung Dương Minh nhún vai, hai nhóm tộc Huyết Văn tiến vào Thánh Ma vực đều ăn mệt cùng một chỗ, tặng kèm cả hai.

"Nhắc đến mùi vị này là hăng hái, cảm giác cực tốt." Tiêu Thiên vừa bình luận vừa nhìn quanh: "Nếu bọn họ không trốn xa, có phải đang ở trong mảnh vỡ thế giới này không?"

"Không sai." Long Khâu Đạo nói, ngắm nhìn mảnh vỡ thế giới rậm rạp, chằng chịt xung quanh, cau mày: "Nhưng số lượng hình như hơi nhiều."

Lúc này, đưa mắt nhìn lại, số lượng mảnh vỡ thế giới quanh đám người Tiêu Thiên ít cũng hơn trăm.

Nếu thật sự tìm từng nơi một, phải tiêu tốn rất nhiều công sức.

Dù sao thì giữa một mảnh vỡ thế giới ẩn chứa phạm vi không gian không nhỏ, lần lượt tiến vào sưu tầm không phải lượng công việc ít ỏi gì.

Hơn nữa, nếu đối phương nhân lúc bọn họ tiến vào một mảnh vỡ thế giới sưu tầm mà lặng yên trốn cũng không phải không được.

Khi ba người Tiêu Thiên đang thương lượng nên làm thế nào tìm ra người.

Trong mảnh vỡ thế giới cách đó không xa.

Đám người Kế Nghi Xuân, Chiến Vô Song chạy thoát nhìn mặt gương linh khí bên trên, thật lâu không hồi phục tinh thần.

Đặc biệt là Chiến Vô Song, toàn thân run bần bật.

"Lão đại..." Lúc này, Chiến Vô Tâm đi tới bên người Chiến Vô Song, chậm rãi lên tiếng: "Suy đoán của ngài là thật, tinh thể máu thiêu đốt bị ăn hết."

"Nuốt sống tinh thể máu thiêu đốt, Nhân tộc này thật đáng gờm." Chiến Vô Song cắn răng, tay run lẩy bẩy: "Sao không... Sao lại không nổ chết tên khốn nhà ngươi?"

Án đã phá.

Chân tướng bị phơi bày.

Cuối cùng Chiến Vô Song đã biết đội viên mình phái đi Thánh Ma vực rốt cuộc ở đâu.

Chắc chắn là rơi vào tay đối phương, thậm chí tinh thể máu thiêu đốt cũng đều vào bụng người này.

"Thực lực của hắn viễn siêu tưởng tượng của chúng ta." Kế Nghi Xuân càng sợ không thôi, may mắn bản thân quyết định dứt khoát.

Nếu không, hiện tại tính mạng cũng chẳng còn.

Nuốt sống tinh thể máu thiêu đốt mà không sao, Tiêu Thiên ít nhất... là cường giả hàng đầu, cơ thể thập nhị giai.

Thậm chí có khi còn vượt qua thập nhị giai?

"Không thể nào! Nơi này sao có thể tồn tại cấp bậc như vậy." Kế Nghi Xuân lắc đầu, nhìn về phía Chiến Vô Song: "Theo dõi hắn, ta đi nghỉ một lát."

"Đợi Nhân tộc này rời đi, chúng ta lại lặng lẽ rút lui."

Lời của Kế Nghi Xuân khiến Chiến Vô Tâm bên cạnh hơi lo lắng: "Vị đại nhân này, nếu hắn không chịu rời đi, muốn lật tìm từng tiểu thế giới thì sao?"

"Dù sao tinh thể máu thiêu đốt không kíp nổ, Không Gian Na Di có dao động, hắn sẽ đoán được chúng ta không trốn quá xa."

Chiến Vô Tâm nói vậy khiến Chiến Vô Song không ngừng gật gù, ánh mắt tràn đầy lo lắng: "Cũng có khả năng này. Hiện giờ chỉ đành cầu nguyện cho hắn rời đi sớm một chút."

"Không có khả năng. Muốn tìm từng tiểu thế giới thì phải tìm tới bao giờ..." Kế Nghi Xuân lắc đầu, nhưng vừa thấy hình ảnh trên gương thì khựng lại.

Giống với thế giới giới vực thông thường, mảnh vỡ thế giới loại nhỏ cũng có màng bọt khí mỏng.

Đây là tường chắn của thế giới bọn họ, tránh cho hư không loạn lưu.

Năng lực đặc trưng của cường giả Giới Vực cảnh thập nhất giai là xuyên qua tường ngăn thế giới này.

Tường ngăn thế giới vô cùng cứng cỏi, rất khó phá hủy.

Muốn đi vào thì không khó, nhưng muốn phá hoại tường ngăn

một thế giới cần tốn vô số công sức và lực lượng.

Cực kỳ kinh khủng!

Chương 299. Tìm được ngươi rồi

Kế Nghi Xuân và Chiến Vô Song trốn trong mảnh vỡ thế giới, cùng đám tộc Huyết Văn khác trên chiến hạm ngửa đầu nhìn hình ảnh trên mặt gương.

Trên hình ảnh, bọn họ trơ mắt nhìn nam nhân Nhân tộc nọ vươn tay về phía mảnh vỡ thế giới to cỡ quả núi nhỏ.

Cứ thế dùng tay trần muốn nắm lấy tường ngăn của mảnh vỡ thế giới nọ.

Xoẹt!

m thanh tường ngăn thế giới bị nghiền nát quá lớn, ngay cả bọn họ đứng trong mảnh vỡ thế giới loại nhỏ này cũng nghe được rõ mồn một.

Mà trong hình chiếu, mảnh vỡ thế giới nhỏ kia đã bị nam nhân Nhân tộc cường ngạnh xé làm đôi.

Một khối lục địa tàn phá lộ ra ngoài, xuất hiện giữa hư không tối tăm.

Long Khâu Đạo bên cạnh nhìn lục địa vừa hiện ra, lắc đầu với Tiêu Thiên: "Tiêu đại nhân, không có."

"Thu vào trong di tích Thánh Long trước đã, chờ ta xem thử có nhét được vào Thánh Ma vực không." Tiêu Thiên nói xong, lại nâng tay nắm lấy mảnh lục địa.

Kế đó, hắn cưỡng ép nhét không gian uốn éo bị xé mở trở lại.

Sau khi nhét về chỗ cũ, lại dùng lực tương đương với khi xé mở tường ngăn để dính chúng lại với nhau, đồng thời không ngừng áp súc, cuối cùng tạo thành một bong bóng lớn chừng quả đấm.

Lông mày Long Khâu Đạo giật giật, bỏ mảnh nhỏ thế giới này vào di tích Thánh Long.

Theo pháp tắc thiên địa, đương nhiên không thể làm như vậy.

Nhưng người thực hiện là Tiêu Thiên thì không thành vấn đề.

Hiện tượng quái dị này cũng khiến Long Khâu Đạo chết lặng rồi, thấy nhiều không trách được.

Không phải là nắn bóp mảnh vỡ thế giới như chơi bùn thôi à? Có gì đáng ngạc nhiên.

Roạt!

Tiêu Thiên lại xé mở một mảnh vỡ thế giới, bên trong lại là một mảnh biển, vài đảo nhỏ rải rác, kèm theo mây đen sấm chớp.

"À hiểu rồi, mỗi mảnh nhỏ thế giới đều có đặc sắc riêng." Tiêu Thiên quay đầu nhìn về phía Long Khâu Đạo: "Có đây không?"

Long Khâu Đạo vô cùng nhạy cảm với linh hồn, theo cách nói của ông, chỉ cần Tiêu Thiên xé mở tường ngăn thế giới là ông có thể cảm nhận được bên trong có khí tức linh hồn của tộc Huyết Oán hay không.

Vừa rồi khí tức linh hồn của tộc Huyết Oán tên Kế Nghi Xuân kia đầy mùi thối rữa, oán khí tận trời.

Chỉ cần không có tường ngăn thế giới, Long Khâu Đạo có thể nháy mắt tìm được đối phương.

"Cũng không có!" Long Khâu Đạo thử cảm nhận, sau đó lắc

đầu.

Tiêu Thiên lại khôi phục mảnh hải vực tàn phá này, nén thành bong bóng to cỡ viên thuốc, ném cho Long Khâu Đạo thu.

Dần dần, Tiêu Thiên phát hiện xé các mảnh vỡ thế giới còn rất vui.

Cảm giác như mở hộp mù vậy, vĩnh viễn không biết mảnh vỡ thế giới mình sắp xé ra có gì bên trong.

Trong vài mảnh vỡ thế giới thậm chí có rất nhiều kỳ trân dị thú, thoạt nhìn có vẻ ăn ngon lắm.

Chung Dương Minh đi theo cũng được mở rộng tầm mắt.

Có vài địa giới đặc thù trong các mảnh vỡ thế giới bị ông liếc mắt nhìn trúng.

Nếu có thể để Thân vương đại nhân nhét vào Thánh Ma vực, cẩn thận lợi dụng đặc tính khác nhau của địa giới là có giá trị cực kỳ khổng lồ.

Trong hư không tối tăm không ngừng vang lên tiếng xé đồ soàn soạt.

Long Khâu Đạo yên lặng làm việc, giúp Tiêu Thiên tìm người.

Chung Dương Minh yên lặng tự hỏi, tiến hành quy hoạch.

Chỉ có Tiêu Thiên xé đến vui sướng, cảm thấy cực kỳ thú vị, trải nghiệm vô cùng tốt.

Nhưng đám người Kế Nghi Xuân và Chiến Vô Song...

Sợ chết khiếp!

Đây mẹ nó còn là người à?

Đó là mảnh vỡ thế giới, bên trên có tường ngăn thế giới chính quy cả đấy.

Tay không xé chơi đã kinh khủng rồi, ngươi xé xong còn cường ngạnh dán lại nữa?

Dán lại đã quá đáng lắm rồi đấy, tạm thời bỏ qua một bên đi. Nhưng dán xong còn nén tiểu thế giới thành viên thuốc nhỏ cơ á?

Nén thành viên thuốc rồi còn đòi đóng gói mang đi?

"Lão đại, làm sao bây giờ?" Mặt Chiến Vô Tâm tái nhợt, nhìn sang Chiến Vô Song.

Chiến Vô Song cười ha hả: "Hỏi rất hay, vấn đề tuyệt vời. Ngươi cảm thấy lão tử có cách nào à?"

Chiến Vô Song lau mồ hôi trên mặt, nhìn sang Kế Nghi Xuân bên cạnh.

Vị đại nhân tộc Huyết Oán vốn định đi nghỉ ngơi đã hóa đá tại chỗ, hai mắt đờ đẫn, vẻ mặt hoảng hốt.

Còn há hốc mồm nhìn hình ảnh trên gương như thằng ngu, mãi không nhúc nhích.

Đạt tới cảnh giới của Kế Nghi Xuân, muốn phá hư một mảnh vỡ thế giới cũng không khó.

Thậm chí Kế Nghi Xuân cũng có thể phá hoại tường ngăn thế giới.

Nhưng đó là khi hắn xuất thủ toàn lực, khiến mảnh vỡ thế giới vốn không kiên cố bị hắn công kích dẫn tới dao động mãnh liệt, tự mình nổ mạnh.

Hoàn toàn không như nam nhân Nhân tộc trên gương kia, xé ra dán vào như chơi, moi thế giới sứt mẻ bên trong ra ngắm một cái

rồi nhét ngược về.

Những tộc Huyết Văn còn lại cũng bị vây trong trạng thái suy sụp.

Bọn họ là chiến sĩ, nhưng đối mặt kẻ địch không thể kháng cự như vậy, đáy lòng ngoài tuyệt vọng cũng không còn cảm giác nào khác.

Đặc biệt là khi bọn họ thấy Tiêu Thiên trong gương vừa xé mở mảnh vỡ thế giới vừa dần đến gần bọn họ, cảm giác bi ai, hốt hoảng không ngừng xông thẳng tận ót.

Chương 300. Tìm được ngươi rồi 2

"Đi, hắn đi rồi!" Bỗng, một tộc Huyết Văn hưng phấn hô lên.

Tiếng la của hắn phá vỡ bầu không khí quái dị.

Trong mặt gương, Tiêu Thiên đã dẫn Long Khâu Đạo và Chung Dương Minh đổi một phương hướng, càng đi càng xa.

Trông như đang dần cách xa khỏi mảnh nhỏ thế giới bọn họ đang trốn.

"Phù..." Kế Nghi Xuân bỗng nhiên thở hắt ra một hơi dài, hai chân như nhũn ra.

Chiến Vô Song cũng lôi từ đâu ra một cái khăn tay, không ngừng lau đầu trọc.

Ngoài mặt còn lộ ra nụ cười sống sót sau tai nạn.

Ngay khi mọi người thở phào nỏ nụ cười, mặt gương đang chiếu hình hư không đen kịt bên trên…

Bỗng nhiên xuất hiện một gương mặt.

Đó là mặt Tiêu Thiên, bởi vì hắn dán vào mảnh vỡ thế giới này nên cả gương mặt chiếm trọn mặt gương.

Trong nháy mắt, tiếng cười của mọi người như bị ấn nút tạm dừng, lặng ngắt như tờ.

Trái tim ai nấy đều như bị người bóp chặt, gần như không

đập.

Bầu trời nứt ra rồi.

Không gian vặn vẹo dao động, vây quanh người bọn họ.

Toàn bộ mảnh địa lục tàn phá trượt từ mảnh vỡ thế giới ra ngoài.

Không gian dao động chậm rãi ngừng lại, khi Kế Nghi Xuân vừa đứng vững, ngẩng đầu lên thì...

Mặt Tiêu Thiên ngay đằng trước.

"Tìm được ngươi rồi!"

Kế Nghi Xuân vừa mới đứng vững thân người thì liếc thấy một khuôn mặt gần trong gang tấc, nhất thời bị dọa đến hồn phi phách tán, lập tức lảo đảo lùi lại và ngồi phịch xuống đất.

Thực lực mà Tiêu Thiên thể hiện vừa rồi khiến hắn sợ hãi đến mức vỡ mật.

Lực chiến đấu của hắn đã đạt đến hợp đạo cảnh thập cửu giai cũng không là gì với tên quái vật đã dùng tay xé nát thế giới thành từng mảnh đang đứng ở trước mặt hắn.

“Ẩn giấu cũng khá tốt đó, vậy mà trong nháy mắt ngươi còn có thể trốn bên trong mảnh vỡ của thế giới nhỏ này.” Tiêu Thiên liếc nhìn tên Kế Nghi Xuân đần mặt ra, liền lên tiếng trêu chọc.

Kế Nghi Xuân nhìn Tiêu Thiên ở trước mặt mình, trên mặt hiện lên một nụ cười trông còn khó coi hơn cả khóc nữa, phối hợp với hình thể của hắn tạo cho người khác một loại cảm giác rất buồn cười.

Không chỉ có Kế Nghi Xuân mà cả Chiến Vô Song, Chiến Vô Tâm và đám người tộc Huyết Văn ở bên cạnh đều lộ vẻ mặt hoảng

sợ, nhìn Tiêu Thiên mà nội tâm sợ hãi đến tột cùng.

Bầu trời của mảnh vỡ thế giới nhỏ này đã bị Tiêu Thiên xé ra nhưng dòng chảy hỗn loạn trong hư không lại không có cách nào tiến vào.

Trong số những chúng nhân thì Kế Nghi Xuân và Chiến Vô Song là có thực lực cảnh giới mạnh nhất.

Bọn họ có thể cảm nhận được trong thể nội của Tiêu Thiên dường như có một làn sóng vô hình tràn ngập đang bao phủ phía trên đại lục tàn tạ.

Kết quả là, ngay cả khi bức tường ngăn cách thế giới đã bị vỡ vụn thì dòng chảy hỗn loạn trong hư không cũng không cách nào tiếp cận và gây ra bất kỳ sự ăn mòn nào ở đây.

Như thể vào thời khắc này, đại lục tàn tạ đang lơ lửng trong hư không hắc ám này là nơi an toàn nhất trên thế giới.

“Làm sao bây giờ?” Trong lòng Chiến Vô Song hoảng loạn, lần này chỉ sợ là chết chắc rồi.

Chiến Vô Song là một chiến sĩ cao quý của tộc Huyết Văn nên hắn đã sớm chuẩn bị tốt tinh thần có thể chết bất cứ lúc nào.

Đây là chiến tranh!

Số lượng chiến sĩ Nhân tộc chết trong tay hắn cũng không phải là ít.

Lần này hắn chết trong tay của nam nhân Nhân tộc này cũng không thành vấn đề.

Nhưng trong lòng hắn có chút không cam lòng, cái chết lần này cũng thật không đáng chút nào, hắn cũng không làm được gì.

Cả đời này của mình cứ như vậy mà kết thúc rồi ư?

“Không!” Trong ánh mắt của Chiến Vô Song hiện lên ý chí chiến đấu, hắn sẽ không bao giờ dễ dàng khuất phục như vậy.

Kế Nghi Xuân là phó tướng của Võ Linh quân trên chiến trường hư không Vẫn Viêm, đồng thời là một chiến sĩ của tộc Huyết Oán nên Chiến Vô Song tin tưởng rằng Kế Nghi Xuân cũng nghĩ tương tự như hắn.

Chết đi trong nỗi ấm ức chắc chắn không phải là số phận của bọn họ.

Tử chiến mới chính là…

“Vị cường giả Nhân tộc tôn kính này, thực lực cường đại của ngài đã triệt để chinh phục ta!” Giọng nói có phần cường điệu của Kế Nghi Xuân đột nhiên vang vọng khắp chiến hạm hư không.

Mặc cho thân hình cao lớn của hắn cũng đang nằm sấp trên mặt đất thì hắn vẫn biểu đạt rõ ràng thái độ của hắn với Tiêu Thiên.

Chiến Vô Song đột ngột quay đầu lại nhìn Kế Nghi Xuân ở bên cạnh lúc này đang hèn mọn đến cực hạn lấy đầu chống đỡ mặt.

“Hửm?” Tiêu Thiên bị hành động của Kế Nghi Xuân làm cho sửng sốt một chút, hắn liếc nhìn Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo ở hai bên.

Hai người nhìn mặt nhau và đồng thời nhún vai.

Chỉ có thể nói rằng cái tên thuộc tộc Huyết Oán ở trước mặt hắn quả thật là một kẻ thông minh, khi nhận thấy tình thế không ổn hắn lập tức cúi đầu xin tha mạng.

Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, câu nói này thật đúng với loại người như anh chàng này.

Chương 301. Nhưng phàm là người bình thường thì đều biết nên làm như thế nào

“Vị đại nhân này, tiểu nhân tên là Kế Nghi Xuân, là phó tướng của chiến trường hư không Vẫn Viêm đã đạt đến hợp đạo cảnh thập cửu giai, đồng thời cũng chiếm giữ vị trí trưởng lão nghị sự trong tộc Huyết Oán.”

“Ta vô cùng am hiểu các loại chú thuật, chịu được khổ nhọc, làm việc đáng tin cậy, có năng lực chấp hành rất đúng vị trí, đồng thời biết rất nhiều nội dung tình báo.”

Kế Nghi Xuân ngẩng đầu lên, nhìn sang Tiêu Thiên với vẻ mặt vô cùng chân thành trong khi đang giới thiệu kỹ càng về bản thân hắn.

“Ngươi đây là…” Tiêu Thiên há hốc mồm, hắn chỉ tay vào Kế Nghi Xuân định nói gì đó nhưng chưa kịp mở miệng thì liền bị đối phương ngắt lời.

Sắc mặt Kế Nghi Xuân lộ vẻ nhiệt tình, lời nói cũng tràn đầy nhiệt huyết: “Vị đại nhân này, thoạt nhìn ta liền biết ngài chính là một vị đại nhân vật đức cao vọng trọng, thanh danh hiển hách.”

“Trong mắt của ta, ngài nhất định là một sự tồn tại rất thiện lương và rộng lượng, được người đời kính ngưỡng.”

“Thật ra, khi nãy ta vừa động thủ thì đã cảm thấy rất hối hận, trong lòng vô cùng hổ thẹn.”

“Hôm nay trời cao đã đưa ngài đến trước mặt ta chính là đã

cho ta một cơ hội bỏ gian tà theo chính nghĩa."

Kế Nghi Xuân vừa nói vừa giơ ngón tay trỏ lên, khẩn thiết nhìn về phía Tiêu Thiên: "Cơ hội để ta được phục vụ cho ngài."

"Không biết, ngài có nguyện ý cho ta một cơ hội như thế không?"

Tiêu Thiên, Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo đều có phản ứng giống nhau, ba người đồng thời hơi ngửa ra sau, biểu cảm của họ trông vô cùng chấn động.

Liếc thấy Tiêu Thiên không nói gì, Kế Nghi Xuân liền biết rằng mình nhất định phải báo một tin tức dữ dội mới được.

"Vị đại nhân này, có thể ngài không biết tại sao lần này đại giới lại hao tốn rất nhiều tâm tư để điều động một đội quân tiên phong lớn như thế đến nơi này?"

"Đó là bởi vì, chỉ cần tìm được hậu duệ của Thánh Ma đại đế Lạc Thao Thiên, sau khi có được huyết dịch của nàng ta thì có thể dùng nó để mở ra cánh cửa chiến tranh và phát động một cuộc tiến công quy mô."

"Nhưng, đây chỉ là bề mặt nổi…"

Kế Nghi Xuân nói đến đây thì tỏ vẻ thần thần bí bí: "Lần này không chỉ có một cánh cửa chiến tranh mà là có ba cánh cổng chiến tranh sẽ được cấu tạo mà thành."

"Cánh cổng chiến tranh của chiến trường hư không Vẫn Viêm sẽ còn nối liền cùng một chỗ với hậu phương lớn của Võ Linh quân."

"Bằng cách này, lực lượng lớn của Võ Linh quân chúng ta sẽ liên tục được điều động tới để chiếm giữ hoàn toàn một trăm hai mươi tư thế giới giới vực trong biên cương hư không này."

“Cho nên, trong khi hiện tại chiến trường hư không Vẫn Viêm đang chiến đấu giằng co thì đó chỉ là vỏ bọc mà thôi, mục đích thực sự của nó chính là để che giấu tiến độ kế hoạch ở bên này.”

Sau khi Kế Nghi Xuân nói hết thảy toàn bộ kế hoạch ra thì liền cúi đầu xuống, khóe miệng hắn nhẹ nhàng nhếch lên.

Còn Chiến Vô Song ở bên cạnh, nội tâm hắn đang tràn đầy sự phẫn nộ đối với Kế Nghi Xuân.

“Kẻ vô sỉ!”

Loại người tham sống sợ chết như vậy lại là phó tướng của bọn họ trên chiến trường, điều này quả thật là một sự sỉ nhục lớn lao đối với hắn.

Kế hoạch trên chiến trường vốn dĩ là tuyệt mật nhưng đối phương vậy mà lại đi tiết lộ tất cả!

Làm chiến hữu với hắn ta quả thật là một sự sỉ nhục rất lớn.

“Ngu xuẩn!” Kế Nghi Xuân liếc thấy Chiến Vô Song ở bên cạnh nhìn chằm chằm hắn với vẻ mặt phẫn nộ, trong lòng hắn lộ vẻ khinh thường.

Chàng trai trẻ ngu ngốc này không hề biết rằng sống sót mới là điều quan trọng nhất hay sao.

Chỉ cần bản thân có thể giữ được tính mạng thì hắn sẽ có thể hư dữ ủy xà.

Với năng lực của hắn nhất định có thể đạt được vị trí cao, đồng thời biết được nhiều tình báo hơn và khống chế được một chút quyền lực tài nguyên.

Nếu hắn nghĩ ra biện pháp để thoát khỏi cảnh nguy khốn thì không những có thể giữ được tính mạng mà còn thể lập được đại

công từ một phương diện khác.

Hắn tin rằng thành ý của mình nhất định có thể đả động được cường giải Nhân tộc này.

Từ trước đến nay Nhân tộc đều thích cân nhắc lợi hại và đưa ra quyết định nhằm phù hợp nhất với tối đa hóa lợi ích.

Vì vậy bọn họ sẽ để cho hắn sống sót và giữ hắn ở bên cạnh làm việc thì mới là thu hoạch lớn nhất.

Cho nên, hắn liền lật bài ngửa trước để gia tăng xác suất thành công sống sót của mình lên.

Nhưng phàm là người bình thường thì đều sẽ lựa chọn giữ hắn lại.

“Con người ngươi thật sự là quá đáng sợ rồi!” Giọng nói của Tiêu Thiên đột nhiên vang lên.

Kế Nghi Xuân khẽ giật mình, sau đó hắn ngẩng đầu lên thì phát hiện Tiêu Thiên đang nhìn mình với một ánh mắt kinh khủng.

Mà đối phương còn nói ra những lời mà dù sống hay chết thì hắn cũng không thể nghĩ thông được.

“Tâm tư ác độc, phẩm chất thấp kém, quả thật là khiến người khác phẫn nộ, khiến ta nhìn liền cảm thấy buồn nôn.”

Chương 302. Đầu óc người này thật sự có vấn đề

“Cho dù là trời cao cho ngươi cơ hội thì ta cũng không thể trao cơ hội này cho ngươi được.”

“Không thể giữ ngươi được nữa!”

???

Kế Nghi Xuân ngây ngốc đứng tại chỗ, nhìn Tiêu Thiên với vẻ mặt không thể tin nổi.

“Tại sao??” Kế Nghi Xuân không khỏi kêu lên, rõ ràng biểu hiện vừa rồi của hắn rất tốt mà, thái độ cũng rất thành khẩn.

Thậm chí hắn cũng không cần đối phương mở miệng thì đã lập tức chủ động quy hàng, đồng thời hắn còn cung cấp tình báo vô cùng quan trọng nữa kia mà.

Hắn tâm tư ác độc, phẩm chất thấp kém chỗ nào chứ?

“Nể tình ngươi vừa rồi cung cấp tình báo quan trọng ta có thể để cho ngươi được chết một cách rõ ràng.” Tiêu Thiên đưa tay chỉ vào Kế Nghi Xuân và nói, “Ngươi và ta mới gặp nhau lần đầu, đúng không?”

“Vậy mà ngươi lại biết rằng bình thường ta thích nhất làm người tốt việc tốt, luôn đối xử tử tế và khoan dung với người khác. ”

“Chứng tỏ ngươi sớm đã điều tra cẩn thận tỉ mỉ về ta, vậy mà ngươi lại giả vờ không biết ta, lại còn hết lời nịnh nọt ta.”

“Ta chỉ e rằng ngươi đang có một âm mưu thâm độc nào đó đang được lên kế hoạch bí mật.”

“Vừa rồi, khi ngươi cúi đầu thì khóe miệng nhếch lên, lén lút mỉm cười, đồng thời con ngươi mắt đảo ba lần sang trái và hai lần sang phải. Những động tác nhỏ giảo hoạt này chính là bằng chứng.”

Đồng tử của Kế Nghi Xuân co rút, hắn cúi đầu xuống và thầm nghĩ sao Tiêu Thiên có thể nhìn thấy được chứ?

“Đấy, bị ta nói trúng rồi chứ gì?” Tiêu Thiên lắc đầu, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

“Huống hồ, ta còn chưa kịp mở miệng thì ngươi đã nóng lòng muốn kể cho ta nghe từng kế hoạch của các ngươi về chiến trường hư không Vẫn Viêm.”

“Thân là con rể còn chưa qua cửa của Thánh Ma đại đế Lạc Thao Thiên, nếu ta đã biết chuyện này rồi thì chẳng lẽ ta lại có thể ngồi yên thờ ơ mà không đi xem xét ư?”

“Ta biết kẻ địch của nhạc phụ đại nhân đang âm mưu những kế hoạch khủng khiếp này, tất nhiên với tư cách là con rể thì ít nhiều gì ta cũng phải bày tỏ một chút.”

“Những hành động tưởng chừng như đang lấy lòng ta của ngươi thật ra lại đang buộc ta phải vất vả nỗ lực vượt qua không gian đi đến nơi chiến trường loạn lạc và giết các ngươi một cách không tình nguyện.”

“Hơn nữa, nếu hôm nay ta tha mạng cho ngươi vì loại hành vi bán chủ cầu vinh, gió chiều nào theo chiều nấy này thì lỡ như một ngày nào đó ngươi bán đứng ta thì sao?”

“Không được, không được, chuyện này càng nói càng kinh khủng.” Tiêu Thiên nói đến đây thì đột nhiên vươn tay ra, tóm lấy

cổ họng đối phương rồi đè hắn xuống boong tàu.

Lực đạo kinh hoàng bộc phát ngay lập tức khiến cho Kế Nghi Xuân nằm bẹp trên boong tàu, căn bản không thể phản kháng.

“Đúng rồi, có phải sau khi giết chết hắn rồi thì Huyết chú thuật ký ức của Long Khâu Bạch Thanh liền có thể giải trừ phải không?” Tiêu Thiên bỗng nhiên nhớ đến điều gì đó, lập tức quay đầu nhìn về phía Long Khâu Đạo.

Long Khâu Đạo đi tới bên cạnh Tiêu Thiên, nhìn Kế Nghi Xuân đang nằm bẹp trên mặt đất với vẻ mặt thương hại và trả lời câu hỏi của Tiêu Thiên: “Tiêu đại nhân, nếu hắn chết rồi thì huyết chú thuật tự nhiên sẽ được hóa giải.”

Sắc mặt của Kế Nghi Xuân bắt đầu chuyển sang màu tím khi bị bóp cổ, hắn đập đập vào tay của Tiêu Thiên như muốn nói điều gì đó.

Tiêu Thiên thở dài một hơi: “Vậy thì tốt, sau khi trí nhớ của Long Khâu Bạch Thanh khôi phục thì khoản tiền bồi thường cho việc phá hủy thuyền chiến hạm hình con thoi mà lúc trước ta thu được sẽ có thể về đúng chỗ rồi.”

Kế Nghi Xuân đang nằm trên boong tàu, khi nghe thấy những gì mà Tiêu Thiên nói thì trợn tròn mắt với vẻ khó tin.

Không ngờ rằng, việc giết hắn và khôi phục ký ức cho Long Khâu Bạch Thanh chỉ là để bồi thường cho một chiếc thuyền đưa đón thôi ư?

Mà chiếc thuyền con thoi này lại còn là thứ mà bọn họ tước đoạt được?

“Vị đại nhân này, ta…ta có thể đưa cho ngài nhiều tiền hơn, một trăm triệu? Một tỷ?”

“Ngài là con rể của Lạc Thao Thiên, vừa hay chỗ ta có rất nhiều tình báo, ta có thể làm được nhiều việc…”

“Cầu xin ngài tha cho ta đi, tha ta một mạng, ta có thể làm được rất nhiều chuyện.”

Kế Nghi Xuân dùng linh hồn của mình liên tục truyền tin đến linh hồn của Tiêu Thiên, cầu xin hắn tha mạng.

Tuy nhiên, hắn nhìn thấy Tiêu Thiên trong ánh mắt của mình lại không hề có chút dao động nào.

Một chút cảm tình đều không có, vô cùng lạnh nhạt.

Kế Nghi Xuân ngừng cầu xin tha mạng, lúc này khóe miệng hắn hơi co quắp.

Con mẹ nó…

Tiêu thật rồi.

Tên Nhân tộc trước mắt hắn hình như đầu óc có vấn đề, hắn căn bản là một kẻ điên từ đầu đến chân.

Trong lòng Kế Nghi Xuân thật sự rất ấm ức, hắn cảm thấy nhục nhã và khó chịu vô cùng.

Có lẽ, những Nhân tộc mà năm xưa bị hắn đùa giỡn đến chết cũng có cảm giác giống như hắn lúc này.

Báo ứng mà…

Chương 303. Đầu óc người này thật sự có vấn đề 2

Ka cha!

Tiêu Thiên đột nhiên bộc phát sức mạnh và bẻ gãy cổ của Kế Nghi Xuân.

Không chỉ như vậy, lực linh hồn của hắn vừa rồi cũng thuận theo đường truyền âm của linh hồn đối phương trực tiếp bị tiêu diệt hoàn toàn.

Thân tử đạo tiêu, tuyệt nhiên không còn khả năng phục sinh.

“Chết hay lắm!” Chiến Vô Song ở bên cạnh không nhịn được mà gầm gừ lên.

Cho dù tên Kế Nghi Xuân này có chết trong tay của Tiêu Thiên thì hắn cũng sẽ cảm thấy vui mừng.

Ít nhất, trước khi Kế Nghi Xuân chết đã bị Tiêu Thiên dày vò một cách thống khổ và ấm ức, điều này khiến Chiến Vô Song cảm thấy càng sảng khoái.

Trong mắt hắn, hành vi vừa rồi của Kế Nghi Xuân được coi là phản đồ.

Phản đồ thì đáng chết!

“Cái tên tộc Huyết Oán này đúng là có chết cũng không oan uổng mà.” Long Khâu Đạo ở bên cạnh chậm rãi lên tiếng.

Oán khí nồng đậm và mùi thối rữa trên thân thể của Kế Nghi

Xuân chứng tỏ hắn đã làm quá nhiều chuyện khủng khiếp trong quá khứ.

Cho nên dẫn đến trên người hắn ta mới có mùi kinh tởm khiến người khác buồn nôn đến như vậy.

Nhất là đối với Long linh như Long Khâu Đạo lại càng mẫn cảm với loại khí tức này hơn.

Mà Tiêu Thiên…

Long Khâu Đạo cũng nhận ra, đối với kẻ địch như vậy thì kết cục nhất định sẽ rất thống khổ, khó chịu và ấm ức.

Muốn dễ dàng rời khỏi thế giới này căn bản là không có khả năng.

Vị Tiêu đại nhân này chắc chắn sẽ khiến những toan tính trong lòng ngươi bùng nổ, chết không được nhắm mắt.

“Về phần các ngươi…” Lúc này, Tieu Thiên quay người lại, nhìn đám người tộc Huyết Văn hồi lâu, rồi ngay lập tức cả thân hình hắn biến mất.

Phanh! Phanh! Phanh!

Gần như cùng lúc đó, mỗi người trong tộc Huyết Văn đều cảm thấy bụng mình như bị va chạm rất lớn.

Phốc phốc…

Khi bọn họ hoàn hồn thì mới kinh hoàng phát hiện rằng cảnh giới tu vi của mình đã bị phế bỏ triệt để rồi.

“Long Khâu Đạo, trước tiên đưa bọn họ vào trong di tích Thánh Long, đúng lúc trang trại chăn nuôi Thanh Viêm gần đây đang mở rộng nên thiếu rất nhiều nhân lực.” Sau khi Tiêu Thiên phế bỏ tu vi của bọn họ thì liền hướng về phía Long Khâu Đạo ở

bên cạnh và chỉ huy ông.

Long Khâu Đạo gật đầu, nhìn những người tộc Huyết Văn với ánh mắt đầy sự thương hại.

So với Kế Nghi Xuân vừa rồi, tuy kết cục của những người này rất khốn khổ nhưng ít nhất bọn họ vẫn còn sống.

Đối với bọn họ thì thật đúng là sống không bằng chết.

Dù sao, bọn họ đường đường cũng là chiến sĩ chém giết trên chiến trường, nay lại bị phế bỏ tu vi và bắt đi xúc phân…

"Trang trại chăn nuôi thiếu nhân lực ư?" Chiến Vô Song đứng ở đó thì vẫn đang suy nghĩ về lời Tiêu Thiên vừa nói, cảm thấy có chút hoang mang.

Là ý gì vậy?

Rốt cuộc, đối phương muốn làm gì bọn họ?

Trước khi Chiến Vô Song kịp hiểu ra thì hắn, Chiến Vô Tâm và đám người trong tộc Huyết Văn liền cảm giác trời đất như đang quay cuồng xung quanh, rồi bọn họ bị hút vào trong di tích Thánh Long.

Sau khi giải quyết xong bên này, Tiêu Thiên liền dẫn theo Long Khâu Đạo và Chung Dương Minh đi dạo một vòng quanh chiến hạm hư không.

Mặc dù, toàn bộ chiến hạm hư không trông giống như một chiếc thuyền buồm nhưng chất lượng của nó lại cực kỳ cao.

Nó có thể chịu được sự chuyển dịch của không gian mà vẫn còn nguyên vẹn và không bị xét nát, cho thấy kết cấu của nó hoàn chỉnh đến mức nào.

Nhất là nền móng trận pháp để tạo dựng cánh cửa chiến tranh

lại nằm ở ngay bên trong chiến hạm này.

Đến lúc đó, những biến động không gian dẫn động không phải sẽ càng mạnh hơn sao.

Chỉ riêng chiếc chiến hạm này mà đã có giá trị rất lớn, lần này thu hoạch quả là rất lớn.

“Du thuyền hư không…”

“Nữ Đế ở bên…”

Tiêu Thiên lẩm bẩm ở đằng kia, nhịn không được mà che mũi mình: “Có chút thú vị…”

Trong khoang của chiến hạm hư không, vách tường bốn phía khắc đầy đường vân trận pháp chớp lóe, ẩn chứa dao động linh khí mãnh liệt.

Long Khâu Đạo bước vào trong, ông có thể cảm nhận được rõ ràng trình độ vững chắc của toàn bộ khoang thuyền, cực kỳ đáng sợ.

“Người ra tay rất mạnh.” Long Khâu Đạo nheo mắt, cẩn thận cảm nhận trình độ vững chắc của không gian bên trong khoang thuyền, sắc mặt thoáng nặng nề.

Có thể luyện chế ra chiến hạm mạnh đến mức này, thực lực của người đó chắc chắn vô cùng khủng khiếp.

E rằng một cường giả Hợp Đạo cảnh thập cửu giai như Kế Nghi Xuân vừa chết lúc nãy cũng chẳng khác gì con sâu cái kiến khi đứng trước mặt người luyện chế ra chiến hạm hư không này.

Có thể thấy rõ nền móng trận pháp được khảm trên mặt đất ở trung tâm khoang thuyền.

Dao động trận pháp trên đó đang từ từ dâng trào, chấn động

không gian chậm rãi quanh quẩn bên trên.

“Xem ra, chỉ cần đáp ứng đủ điều kiện ở đây thì cái gọi là cánh cửa chiến tranh có thể được dựng thành trong chớp mắt.” Long Khâu Đạo đi đến bên cạnh trận pháp và ngồi xổm xuống xem xét kỹ càng.

Chương 304. Thánh Ma đại đế Lạc Thao Thiên

Chung Dương Minh nhìn quanh bên trong khoang thuyền, nơi này trống rỗng nhưng dường như nó đã được trận pháp không gian cường hóa, có thể chứa đựng không ít người.

Có lẽ mục đích là sau khi hoàn thành việc dựng nên cánh cửa chiến tranh sẽ tiện lợi cho đại quân của đối phương đi xuyên qua cửa và tập hợp đội hình.

“Tuy kỹ thuật tạo dựng cánh cửa chiến tranh rất phát triển nhưng vẫn cần một vật môi giới mạnh mẽ làm phương tiện truyền dẫn, thứ đó có vai trò như đèn chỉ dẫn giúp chúng kết nối với nhau.”

Long Khâu Đạo vừa chạm vào nền móng trận pháp trước mắt đã biết ngay nguyên lý hoạt động của trận pháp.

“Dòng máu của huyết mạch Thánh Ma chí tôn ư? Quả thực là một lựa chọn vô cùng tốt, có máu của Lạc bệ hạ, rất có thể cánh cửa chiến tranh sẽ được tạo thành trong tích tắc.”

Nói đến đây, Long Khâu Đạo ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Thiên: “Bọn chúng có thể tới đây thông qua cánh cửa chiến tranh, chúng ta cũng có thể đi sang chỗ chúng nhờ chính cánh cửa này.”

“Đã thế thì còn chờ gì nữa, mở cánh cửa chiến tranh ra và bước qua thôi.” Tiêu Thiên vừa nói vừa ngáp: “Chúng ta còn phải chạy về trước hừng đông để kịp ăn sáng.”

“Đặc biệt là Chung Dương Minh, việc nấu nướng khá mất thời

gian đấy.”

Chung Dương Minh giật giật lông mày. Câu này của Tiêu Thiên tạo cho ông cảm giác thật kỳ diệu.

“Nhưng mà Tiêu đại nhân, chúng ta cần máu của Lạc bệ hạ làm vật dẫn.” Long Khâu Đạo nhìn Tiêu Thiên, trịnh trọng mở miệng.

Tiêu Thiên lấy một cái bình nhỏ trong suốt óng ánh từ không gian hệ thống ra, trong đó chứa dòng máu bùng lên tử sắc liệt diễm: “Ta có đây chứ đâu.”

Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo bốn mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng nhìn Tiêu Thiên bằng ánh mắt kỳ quái: “Ngài lấy đâu ra thế?”

Tiêu Thiên thuận miệng giải thích: “Vừa rồi trước khi đi ta tiện tay lấy một chút. Chẳng phải lúc trước đám người Chiến Trác của tộc Huyết Văn kia đã nhắc à, chuẩn bị sẵn cho bất cứ tình huống nào.”

Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo run giật khóe miệng. Thì ra Tiêu Thiên đã sớm tính toán từ trước.

Không có đạo lý chút nào.

Hai người không hiểu lắm, bình thường Tiêu Thiên rất lười, tại sao lần này lại tích cực, chịu khó quá vậy?

Nhưng giờ không phải lúc bọn họ nghĩ đến những chuyện này.

Long Khâu Đạo cầm cái bình chứa máu của Lạc Nữ Ái qua rồi nhỏ xuống nền móng trận pháp bên dưới, bắt đầu dựng cửa dựa trên nguyên lý của trận pháp trước mắt này.

...

Cùng lúc đó.

Giữa hư không hắc ám cách đó rất xa.

Có một màn chắn khổng lồ ngăn cách toàn bộ hư không đứng lặng ở nơi này.

Màn chắn thế giới hết sức to lớn, gần như bất kể trên dưới trái phải đều không thể thấy được ranh giới.

Màn chắn kiên cố triệt để chia cách trong và ngoài hư không.

Tuy nhiên, trên màn chắn vậy mà lại có một lỗ hổng. Đồng thời, một thế giới giới vực đang chặn trên lỗ hổng này.

Xuyên qua màn chắn thế giới giới vực này có thể thấy rõ thiên địa bao la hùng vĩ bên trong

Thiên địa này, chính là...

Chiến trường hư không Vẫn Viêm.

Trong toàn bộ chiến trường hư không có một cổng thành dài liên miên, nối liền những thành trì chiến tranh trông như pháo đài này lại với nhau.

Chiến tuyến hẹp kéo dài khỏi chiến trường hư không đến tận lối ra vào bên trong màn chắn, ngăn chặn gắt gao nhằm không cho phép bất cứ kẻ nào đi qua.

Đối diện chiến tuyến phòng ngự này là các thành trì tương tự khác.

Những thành trì ấy càng thêm đồ sộ và khổng lồ hơn so với bố trí phòng thủ nơi này, bên cạnh đó còn huyết khí ngập trời.

Số lượng thành trì huyết khí ngập trời càng nhiều hơn, trải rộng khắp thiên địa bao la này.

Trong đó có một đại điện mới toanh đứng sững tại trung tâm thành trì cao ngất cách phòng tuyến tương đối gần.

Nếu ai đó cẩn thận quan sát sẽ phát hiện thực chất đại điện to lớn này không được xây dựng ở đây mà là chuyển từ nơi khác đến.

Trong đại điện là nền móng trận pháp lớn mạnh và một quả cầu máu bùng lên tử sắc liệt diễm đang lơ lửng bên trên.

Từng tên thuộc tộc Huyết Văn có khí tức bất phàm, vũ trang đầy đủ đứng trấn thủ xung quanh.

“Hả?”

Một binh sĩ tộc Huyết Văn phụ trách trấn thủ chỗ này kỳ quái quay đầu lại, hắn nhìn thấy quả cầu máu lơ lửng kia bỗng nhiên nổi lên dao động dữ dội

Phảng phất có thứ gì đó đang kết nối ở đầu bên kia trận pháp.

“Có điều không ổn, ngươi đi báo cho tướng quân biết.” Binh sĩ thủ vệ tộc Huyết Văn vội vàng nói với đồng đội bên cạnh.

“Được!” Một binh sĩ tộc Huyết Văn khác nhanh chóng xoay người rời khỏi đại điện để chạy đi báo cáo tình hình với tướng quân.

Đại điện chiến tranh quan trọng nhất, không thể để xuất hiện bất cứ vấn đề nào.

Một khi xảy ra sai lầm, toàn bộ đám thủ vệ bọn họ có bị giết hết cũng không quá.

Sau khi tên thủ vệ này rời khỏi đại điện chiến tranh thì tức tốc lao về phía phủ đệ ở phía sau thành trì.

Tướng quân ở ngay bên đó, đang đích thân giám sát tù nhân quan trọng.

Chương 305. Hắn đang săn giết chúng ta

Phủ tướng quân ở phía sau thành trì vốn là nơi ở của đại tướng quân Võ Linh quân trong chiến trường hư không Vẫn Viêm, giờ đây đã được thủ vệ vây kín ba vòng trong ba vòng ngoài.

Cực kỳ chặt chẽ, canh phòng nghiêm ngặt.

Giữa đại sảnh nằm ở trung tâm phủ đệ là bảy tầng trận pháp khắc sâu.

Toàn bộ xiềng xích ngưng tụ thành bởi trận pháp trói chặt một nam nhân tóc tai bù xù bên trong.

Chẳng những thế, áp lực tràn ngập trong trận pháp càng đè nặng lên cả người nam nhân này.

Nhưng dù vậy, nam nhân đang quỳ trên mặt đất vẫn có thể khẽ cử động thân thể.

Toàn bộ phủ đệ lay động kịch liệt, bảy tầng trận pháp không ngừng rung chuyển.

Lúc này, một tên tộc Huyết Văn mặc trọng giáp, cầm đại đao trong tay bước tới, đột nhiên đập chuôi đao xuống đất.

Keng!

Tiếng kim loại va chạm mặt đất vang lên, lực lượng của toàn bộ trận pháp đột nhiên bộc phát, lần nữa áp chế nam nhân đang bạo động trước mặt.

“Đúng là một nam nhân đáng sợ, ta chỉ ra ngoài trong chốc lát mà trận pháp này đã gần như không áp chế nổi ngươi.”

“Xem ra, quả thực không còn biện pháp nào khác ngoài nhìn chằm chằm ngươi một tấc không rời.”

Cường giả tộc Huyết Văn này nhìn lom lom nam nhân bị trấn áp trên mặt đất trước mặt.

“Thánh Ma đại đế, Lạc Thao Thiên!

???

Tên cường giả đại tướng thuộc tộc Huyết Văn này cất bước vào phòng.

Thoáng chốc, khí huyết hung ác tày trời khắp người hắn phối hợp chặt chẽ với trận pháp bốn phía.

Lúc bấy giờ, trận pháp không ngừng rung chuyển ban đầu được tăng cường mạnh mẽ và chậm rãi ổn định trở lại.

“Trước đây ngươi luôn không ai sánh bằng, hiện giờ ngươi lại chật vật như vậy, thật sự quá đáng thương.” Đại tướng tộc Huyết Văn buông tay, cán dài của đại đao cố định trên mặt đất, lấp lóe dao động.

Còn hắn thì đi tới trước mặt Lạc Thao Thiên, cúi đầu quan sát đối phương.

Lạc Thao Thiên ngẩng đầu lên, con ngươi màu tím xuyên qua khe hở giữa các lọn tóc nhìn chằm chằm tên cường giả tộc Huyết Văn trước mắt: “Chiến Bất Khí, ngươi có ngon thì thả ta ra rồi đánh một trận, để xem cuối cùng là kẻ nào đáng thương hơn.”

“Vậy đâu có được, nhờ Long Hoàng Nữ Đế quay về cầu viện mà ba đại tướng trên chiến trường hư không Vẫn Viêm bọn ta có

cơ hội liên thủ với nhau, vất vả lắm mới bắt được ngươi." Chiến Bất Khí lắc đầu: "Chơi chiêu khích tướng cũng vô dụng."

Lạc Thao Thiên phun ngụm nước bọt xuống đất, ngẩng mặt lên, lắc đầu nhìn Chiến Bất Khí xuyên qua mái tóc dài rối bù: "Nhát như thỏ đế!"

Chiến Bất Khí lắc đầu: "Không phải nhát gan mà rõ ràng thực lực của ngươi càng ngày càng mạnh trong khoảng thời gian bị trận pháp giam giữ này."

"Từ một trận pháp ban đầu, cho tới bảy tầng trận pháp cực hạn lúc này. Thậm chí hiện tại ta còn phải đích thân trấn áp ngươi."

"Đúng thật là quá thần kỳ, Lạc Thao Thiên."

Chiến Bất Khí càng nói, ánh sáng trong mắt hắn càng lóe sáng.

"Có điều, ngươi càng ngày càng mạnh là chuyện tốt. Suy cho cùng, máu của ngươi có thể duy trì cánh cửa chiến tranh của bọn ta càng thêm ổn định."

"Không ai ngờ huyết mạch của tộc Thánh Ma lại ẩn chứa lực lượng không gian."

"Thời điểm chém giết với tộc Huyết Văn bọn ta, chính nhờ đặc tính ẩn này mà các ngươi mới có thể phát huy thần kỳ tới vậy."

"Các ngươi thiêu đốt liệt diễm, diệt trừ linh khí trong cơ thể bọn ta xuyên không gian."

"Lạc Thao Thiên, máu của ngươi chính là vật ổn định tốt nhất cho cánh cửa chiến tranh."

Nghe Chiến Bất Khí nói vậy, Lạc Thao Thiên sa sầm mặt.

Đừng nói kẻ địch, chính Lạc Thao Thiên cũng khá mơ hồ.

Thời điểm Long Khâu Bạch Thanh trở về cầu viện và bị phục kích trước đó, mình gấp rút đến chi viện.

Ai mà ngờ đây vốn là một cái bẫy.

Đã có người âm thầm mai phục từ lâu, cố ý thả Long Khâu Bạch Thanh bị thương nặng đi, đồng thời hạ Huyết chú thuật lên người nàng.

Còn mình cũng sớm bị ba đại tướng của phe địch ngấm ngầm mai phục trên chiến trường hư không Vẫn Viêm.

Lạc Thao Thiên lọt vào vòng vây, lấy một địch ba nhưng cuối cùng vẫn rơi vào thế hạ phong, bị đối phương bắt sống và giam giữ tại đây.

Lần này, Lạc Thao Thiên cho rằng có lẽ bản thân đang cực kỳ xúi quẩy.

Ai ngờ tới thực lực của ông bỗng dưng điên cuồng tăng vọt trước đó không lâu đâu.

Thực lực tăng cường là chuyện tốt nhưng sự gia tăng quá nhanh này cũng chính là vấn đề gây nên phiền não cho Lạc Thao Thiên.

Động tĩnh tăng cường quá lớn làm cho kẻ địch phát hiện ngay, kế đó chúng lập tức gia cố tầng tầng lớp lớp trận pháp, không ngừng đè ép lên người ông.

Đại tướng Chiến Bất Khí của tộc Huyết Văn còn đích thân đến trấn áp mình.

“Rốt cuộc phía vực Thánh Ma đã xảy ra chuyện gì.” Lạc Thao Thiên không hiểu ra sao, thực lực của ông vốn cùng một nhịp thở với bên kia mà.

Không có đạo lý.

“Lạc Thao Thiên, ta khuyên ngươi tốt hơn vẫn nên chủ động giao ra lực lượng huyết mạch đi, đừng sống chết giữ chặt thế nữa.” Chiến Bất Khí khoanh tay nhìn nam nhân trước mặt.

Chương 306. Hắn đang săn giết chúng ta 2

Nghe thấy lời này của đối phương, Lạc Thao Thiên cười nhạo, nhướng mày nhìn Chiến Bất Khí: “Nếu muốn thì tự mình tới lấy.”

Chiến Bất Khí cũng nhếch miệng cười: “Lạc Thao Thiên, ngươi không hề sợ hãi, đơn giản là do được lực lượng huyết mạch tăng cường. Nhưng e rằng bọn ta sắp phá giải được bí mật này rồi.”

“Đại nhân phía trên đã trả cái giá không nhỏ để đưa một đội ngũ chiến hạm hư không sang bên kia bức tường hư không.”

“Quả nhiên họ bị giới hạn bởi sức mạnh to lớn của bức tường hư không. Có điều, tuy người được phái đi không có thực lực mạnh lắm, nhưng cũng đủ để quét sạch vực Thánh Ma.”

Nói đến đây, Chiến Bất Khí dừng lại một lát, thưởng thức nét mặt trở nên hết sức khó coi của Lạc Thao Thiên: “Theo thông tin tình báo bọn ta thu thập được, có vẻ tộc Thánh Ma các ngươi vẫn chưa dốc hết toàn lực đâu nhỉ?”

Phừng phừng!!

Toàn thân trên dưới của Lạc Thao Thiên bùng cháy tử sắc liệt diễm trong chớp mắt, ma giác đen to lớn mọc ra, trọng giáp đen như ẩn như hiện trên người ông.

Cả căn phòng chấn động kịch liệt, những mảnh vụn rào rào rơi xuống từ trần nhà.

“Suy nghĩ cẩn thận thì quả là đạo lý này, nếu ngươi không vô cùng yêu thương đời sau của mình, há có thể lui về hậu phương

bình yên không lo?"

"Đáng tiếc, tình hình con cháu của ngươi đang hết sức nguy hiểm."

"Nói không chừng đã bị bắt lên chiến hạm hư không của quân tiên phong và bị rút hết máu trên người để tạo nên cánh cửa chiến tranh rồi đấy."

Cơ thể Chiến Bất Khí bừng bừng huyết khí, trên trán nổi gân xanh, liên tục khiêu khích Lạc Thao Thiên đang bị trấn áp chặt chẽ trước mặt mình.

"Nếu Tiểu Ái có chuyện gì, ta thề nhất định diệt sạch Mãn tộc bọn bây!!" Toàn thân Lạc Thao Thiên không ngừng bộc phát lửa Thánh Ma, giãy giụa đứng dậy.

Tiếc rằng huyết sắc liệt diễm do Chiến Bất Khí đốt lên vẫn còn quanh quẩn trên xiềng xích trận pháp đang trói buộc ông.

Phối hợp với bảy tầng trận pháp, Lạc Thao Thiên không ở trong trạng thái đỉnh cao, vốn không thể nào tránh thoát.

Tử sắc liệt diễm tán đi, ma giác biến mất, Lạc Thao Thiên bất lực ngồi bệt xuống đất lần nữa.

"Lạc Thao Thiên, nếu ngươi chủ động giao lực lượng huyết mạch ra, ta cam đoan sẽ hủy bỏ hành động ở vực Thánh Ma."

"Đồng thời, ta sẽ dùng tiếng địa phương để giải thích tình huống rõ ràng, ghi nhớ đại công của ngươi."

"Toàn tộc ngươi, từ trên xuống dưới đều gia nhập Võ Linh quân bọn ta, người chắc chắn có thể nắm vị trí đại tướng trong lòng bàn tay."

Nhưng đáp lại Chiến Bất Khí chỉ có tiếng cười của Lạc Thao

Thiên.

“Ha ha ha ha, Chiến Bất Khí...” Lạc Thao Thiên ngã quỳ trên mặt đất, không nhịn được lắc đầu: “Đừng mơ tưởng hão huyền, Ma tộc bọn ta chỉ có chiến tử, tuyệt đối sẽ không quỳ rạp vì tham sống sợ chết.”

Vừa nói, Lạc Thao Thiên vừa giãy giụa đứng lên từ dưới đất, cứng rắn chống chọi áp lực đến từ trận pháp: “Theo lời ngươi nói, rất có thể Tiểu Ái sẽ không may gặp phải bất trắc, nhưng ta tin”

“Thân là con gái của bản đế, con bé sẽ không khuất phục!!”

Các sợi cơ trên mặt Chiến Bất Khí khẽ run lên, hắn bực dọc nhắm mắt lại.

Tên khốn kiếp trước mặt này thật sự là tảng đá trong hầm cầu mà, vừa thúi vừa cứng.

Đùng đùng!

Lại một loạt tiếng động ầm ầm khác chợt vang lên.

“Lạc Thao Thiên, ngươi quả thực chưa từ bỏ ý định, uổng phí hơi sức...” Nghe được tiếng nổ này, Chiến Bất Khí tức giận mở bừng mắt.

Lại phát hiện Lạc Thao Thiên trước mặt hoàn toàn chả có tí động tĩnh nào.

“Không phải ta!” Lạc Thao Thiên nhún vai, động tĩnh xuất hiện bất thình lình, chính ông cũng cảm thấy kỳ quặc.

Đột nhiên có tiếng bước chân dồn dập truyền đến ngoài cửa.

Một hộ vệ của tộc Huyết Văn loạng choạng xông vào. Bởi vì quá rối loạn mà trượt chân vấp ngã trước cửa, sau đó lộn nhào đến ngay trước mặt Chiến Bất Khí.

“Tướng quân, xảy ra chuyện rồi!”

Sắc mặt Chiến Bất Khí khó coi, một tay nhấc tên tộc Huyết Văn này lên, tay kia quăng tới một bạt tai: “Bình tĩnh một chút, hoảng loạn hấp tấp còn làm được tích sự gì?”

“Bình tĩnh lại chưa, đã xảy ra chuyện gì?”

Hộ vệ tộc Huyết Văn này nuốt ngụm nước bọt: “Một nam nhân Nhân tộc đeo mặt nạ kỳ quái đang... đang săn giết chúng ta.”

“Một người đàn ông đội mặt nạ kỳ quái, đang săn giết các ngươi à?” Chiến Bất Khí nghe thấy lời của tên thủ vệ, hắn nhíu mày thật chặt.

Phản ứng đầu tiên của hắn, là không thể nào.

Mặc dù chiến thành tiên phong này là thành trì gần nhất với phòng tuyến của đối phương.

Nhưng hắn đích thân tọa trấn ở nơi này, số lượng lính canh gác rất nhiều, tinh nhuệ của tộc Huyết Văn đều tập trung ở đây.

Nhân tộc, sao có thể giết vào đây được chứ?

Bên cạnh, Lạc Lao Thiên bị trận pháp trấn áp hoàn toàn đang quỳ gục trên mặt đất, cũng bất ngờ ngẩng đầu lên.

Phòng tuyến của chiến trường hư không Vẫn Viêm, có nhân tộc lợi hại như vậy sao?

Hắn cẩn thận nhớ lại, trong đầu thật sự không có một người giống như vậy.

Chương 307. Đầu óc của người trong hiệp hội sát thủ không bình thường

Dù sao thì trong chiến trường phòng tuyến, lực lượng chính vẫn là Thánh Long nhất tộc, Yêu tộc và Ma tộc bọn hắn, Nhân tộc chỉ là phụ trợ, không thể xem là lực lượng chính.

Lực lượng chính Nhân tộc phụ trách chiến trường hư không, không có ở đây.

“Không thể nào, phòng ngự của cả thành trì này vô cùng kiên cố, sao có thể tấn công vào được?” Chiến Bất Khí lắc đầu, không thể nào tin được.

“Huống chi, trận pháp phòng ngự của cả thành trì, không hề hư hại...”

Ý của Chiến Bất Khí rất rõ ràng, cái được gọi là Nhân tộc săn giết bọn hắn, là một chuyện hoàn toàn vô căn cứ.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy, đi điều tra kỹ lưỡng một lần nữa đi, đừng vì một số rối loạn đơn giản mà đứng ở đây suy đoán nữa.” Nói xong, hắn vung tay đuổi người.

Tên thị vệ tộc Huyết Văn đến báo tin nghe thấy lời của Chiến Bất Khí, hắn vô cùng lo lắng nóng vội: “Tướng quân, không phải suy đoán gì cả, đều là sự thật cả.”

“Tên Nhân tộc này không biết chui từ đâu ra, hắn đeo một cái mặt nạ rùng rợn, khi gặp chúng ta cũng không nói lời nào, chỉ trực tiếp động thủ.”

“Hắn hoàn toàn không phải tấn công từ bên ngoài thành trì vào trong.”

Chiến Bất Khí nhíu chặt mày, hắn nghe thấy lời của tên thủ vệ này thì hít sâu một hơi, khí huyết trong cơ thể trào ra.

Nhất thời, trận pháp của toàn bộ phủ đệ cũng chuyển động, hóa thành, cái gương ngưng tụ giữa không trung.

Cái gương hình thành do ngưng tụ kết nối với pháp trận trong phủ đệ, cũng liên kết với các trận pháp khắp nơi trong chiến thành tiên phong.

Khu vực bên trong thành trì hiện lên rõ ràng trong gương ngưng tụ từ trận pháp linh khí ở phía trên.

Bên cạnh, Lạc Thao Thiên cũng ngẩng đầu, tò mò nhìn vào cái gương.

Ông muốn xem thử, tên Nhân tộc trong miệng thủ vệ tộc Huyết Văn có vẻ hoảng loạn này, rốt cuộc lợi hại như thế nào.

Lại có thể được xưng là săn giết?

Một bóng người trên đường phố của chiến trường tiên phong lập tức đập vào mắt bọn hắn.

Đối phương mặc một cái áo choàng đen dài từ đầu đến chân, đeo một cái mặt nạ huyết quỷ nền đen.

Có hai bóng người đi theo sau lưng hắn, một người khoác áo choàng đen, một người khoác áo choàng trắng, bọn hắn cũng đeo mặt nạ quỷ.

Ba người cứ vậy mà thoải mái dạo chơi trong chiến thành tiên phong, giống như đang đi dạo hậu hoa viên của nhà mình vậy, dáng vẻ ung dung tự nhiên.

Xem đến đây, Chiến Bất Khí không nhìn thấy có chỗ nào đặc biệt.

“Không chỉ có một người, có một tên còn là Thánh Long nhất tộc?” Chiến Bất Khí cau mày nhìn chăm chú nội dung trong gương.

Hắn quay đầu nhìn về phía thủ vệ tộc Huyết Văn: “Đây chính là săn giết mà ngươi nói, chính là nguyên nhân khiến ngươi hoảng loạn như vậy à?”

“Chẳng qua chỉ là một con chuột không biết đột nhập vào đây từ chỗ nào mà thôi, ở đây...”

Ầm rầm!

Một tiếng nổ cực lớn lại vang lên bên tai.

Chiến Bất Khí vội vàng quay đầu lại, hắn nhìn vào cái gương kia, đồng tử co rút lại.

Một quần thể kiến trúc ở bên người tên Nhân tộc đeo mặt nạ quỷ kia, không biết đã chịu đòn tấn công như thế nào mà trực tiếp bị đập nát, khói bụi bốc lên bốn phía.

Tinh nhuệ của tộc Chiến Văn bọn hắn, tộc nhân của hắn, nhanh chóng bay ra khỏi những đống đổ nát này rồi ẩn nấp khắp bốn phương tám phía.

Người nào người nấy đều tỏ vẻ hoảng loạn.

“Nhìn thấy chưa, đây chính là thuật ám sát hoàn mỹ, chính là khiến mục tiêu của ngươi chủ động xuất hiện, sau đó giết chết hắn.” Giọng nói của tên Nhân tộc vang lên rõ ràng trong gương pháp trận.

Sau khi hắn dứt lời, thân hình của hắn giống như ma quỷ vậy, hóa thành nhiều bóng ma, đuổi theo mấy tên tộc Huyết Văn xuất

hiện.

Bộp! Bộp! Bộp!

Mấy tên chiến sĩ tinh nhuệ của tộc Huyết Văn này bị nổ tung thành những bông hoa máu giữa không trung.

Đặc biệt là linh khí bên trong cơ thể của mấy tên tộc Huyết Văn này, giống như ngọn lửa đang bùng cháy vậy.

Lúc bọn hắn nổ tung thì hóa thành những đốm lửa rực rỡ tươi đẹp nhất trên bầu trời đêm.

Chỉ trong chốc lát, hàng trăm tên chiến sĩ tinh nhuệ của tộc Huyết Văn, đều bị tên nam nhân Nhân tộc kia giết chết thảm thương như vậy.

Thậm chí, ngay cả cơ hội đánh trả cũng không có.

Hơn nữa động tĩnh vang trời này, giống như một tín hiệu vậy, khiến những tên tộc Huyết Văn khác nghe tiếng mà hành động.

Người nào người nấy đều vô cùng hoảng loạn, lấy chỗ đang nổ tung làm trung tâm, bọn hắn điên cuồng chạy trốn khắp nơi, ẩn núp trong những tòa kiến trúc.

Sự sợ hãi và hoảng loạn lần lượt xuất hiện trên khuôn mặt của mấy tên tộc Huyết Văn.

Giống như có một sự kinh hoàng rất lớn tồn tại ở phía bên kia.

Bọn họ khó lắm mới có thể ẩn núp được, đồng thời còn có trận pháp sư tạm thời điên cuồng bố trí trận pháp.

Nhưng sau khi nam tử Nhân tộc đeo mặt nạ quỷ kia nhàn nhã dạo bước trong thành trì này rồi đến một khu vực còn nguyên vẹn.

Hắn tùy tiện giơ binh nhẫn linh khí cướp được trong tay tộc

Huyết Văn lên rồi đột nhiên vung một cái.

Chương 308. Đầu óc của người trong hiệp hội sát thủ không bình thường 2

Ầm!!

Cơn cuồng phong dữ dội giống như một vòng xoáy xoắn ốc, quét thẳng về phía khu vực đó.

Áp lực gió kinh khủng đã nghiền nát những toàn kiến trúc đó thành đống đổ nát.

Vũ khí linh khí kiên cố của tộc Huyết Văn trong tay hắn không chịu đựng được sức mạnh như vậy, lập tức vỡ vụn.

Mấy tên tộc Huyết Văn vốn đang trốn trong đó vội vàng hoảng loạn chạy ra ngoài.

Một đám tộc Huyết Văn đáng thương, thậm chí còn chưa kịp rời khỏi thì đã bị nghiền nát thành bột mịn.

Còn những tên tộc Huyết Văn đã chạy ra ngoài, bọn hắn vẫn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị đánh thành từng mảnh.

Trong bóng tối xa xa, mấy tên tộc Huyết Văn nhìn thấy cảnh tượng này đều run cầm cập, lặng lẽ trốn đến những nơi khác.

Không chỉ thế, có mấy tên tin rằng nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.

Bọn họ lén lút trở lại chỗ tàn tích đã bị phá hủy.

“Nhìn thấy chưa, có phải thuật ám sát của ta có hiệu quả cao và không để lại dấu vết hay không?”

“Nói thật, ta vẫn luôn không hiểu, mấy người trong hiệp hội sát thủ ở quê nhà, có phải đầu óc có vấn đề rồi không, vậy mà lại đuổi ta ra khỏi hội.”

Chiến Bất Khí ngẩng đầu hình ảnh trong gương, người đeo mặt nạ quỷ đứng đầu làm xong tất cả những chuyện này, thì không ngừng tán dóc với hai người theo sau mình.

Hắn không nhịn được mà siết chặt nắm đấm, khóe miệng liên tục co giật: “Tại sao bọn hắn không ra khỏi thành?”

“Pháp trận đã bị thay đổi, đã bị phong tỏa hoàn toàn, chúng ta hoàn toàn không thể trốn ra ngoài được.” Giọng nói của tên hộ vệ tộc Huyết Văn run rẩy, “Mọi người không dám lại gần chỗ này vì sợ tiết lộ vị trí của ngài.”

“Đại quân vốn canh gác xung quanh phủ đệ đều đã tản ra, chủ động thu hút sự chú ý của nam nhân Nhân tộc này.”

“Tướng quân, ngài nên nghĩ cách chuyển Đại Đế Thánh Ma đi, rời khỏi chiến thành tiên phong.”

Nói đến đây, tên hộ vệ tộc Huyết Ma này ngẩng đầu nhìn Nhân tộc đeo mặt nạ quỷ đang làm việc “ám sát” ở trong gương.

“Hắn ta sớm muộn gì cũng sẽ săn giết đến chỗ này...”

???

Sắc mặt Chiến Bất Khí nghiêm trọng, ánh mắt âm trầm: “Đáng chết, sao lại trùng hợp như vậy?”

Trong tấm gương tạo thành từ trận pháp ngưng tụ, cường giả đột nhiên xuất hiện trong chiến thành tiên phong này có thực lực

mạnh đến mức khó tin.

Ít nhất, hắn ta có thể được xem là sự tồn tại cùng cấp bậc với hắn, đều là sự tồn tại Đạo cảnh nhị thập giai.

Hơn nữa, nói không chừng thực lực của nam nhân Nhân tộc trong tấm gương còn mạnh hơn hắn một chút.

“Tướng quân, chuyện này không thể chậm trễ, ngài hãy ra quyết định sớm.” Tên hộ vệ tộc Huyết Văn chắp tay, mở miệng khuyên Chiến Bất Khí.

“Không phải hắn ta không muốn di chuyển, mà là không thể cử động được nữa.” Lạc Thao Thiên gánh trận pháp đứng ở bên kia, nhếch môi nói, “Khó lắm mới xây dựng được nhiều trận pháp như vậy để trấn áp được bổn đại đế.”

“Muốn di chuyển? Thì phải giải trừ trận pháp, rất tiếc, chiến lực của bổn đại đế bây giờ đã tăng lên quá nhiều, một khi hắn ta giải trừ trận pháp, muốn áp chế ta thì không dễ như vậy đâu.”

“Cho nên, bây giờ hắn ta không thể tiến cũng không thể lui, hắn ta đang rơi vào tình thế vô cùng khó khăn.”

Lạc Thao Thiên vừa cười lạnh vừa nhìn Chiến Bất Khí, người đang có vẻ mặt vô cùng khó nhìn.

Da mặt Chiến Bất Khí hơi run lên, lời của Lạc Thao Thiên đã nói đến chỗ khó xử của hắn.

Lúc đầu, khi hắn bắt Lạc Thao Thiên, thực lực của đối phương vẫn chưa bằng bọn hắn, chẳng qua chỉ là Hợp Đạo cảnh thập cửu giai mà thôi.

Nhưng mà Lạc Thao Thiên ỷ vào tình huống đặc biệt của bản thân, sở hữu huyết mạch Thánh Ma chí tôn, cho nên mới có thể vượt cấp chiến đấu với bọn hắn.

Cho nên lúc đó sau khi bọn hắn bao vây và bắt giữ đối phương, chỉ chuẩn bị một tầng trận pháp.

Nhưng ai có thể ngờ rằng sau này chiến lực của ông ta không ngừng tăng vọt, bọn hắn phải tăng thêm sáu tầng trận pháp.

Cộng thêm Chiến Bất Khí tự mình tọa trấn, mới khiến Lạc Thao Thiên không thể lật ngược tình thế.

Nhưng nếu hắn muốn di chuyển, thì phải giải trừ sáu tầng trận pháp tạm thời thêm vào sau này.

Một khi giải trừ, Lạc Thao Thiên đã đột phá đến Đạo cảnh nhị thập giai, chỉ sợ sẽ trực tiếp thoát khỏi vây khốn và chém giết bọn hắn.

Huống chi, chiến thành tiên phong là vị trí tốt nhất để xây dựng cánh cửa chiến tranh trong toàn bộ chiến trường hư không Vẫn Viên.

Muốn đoạt lại sau khi vứt bỏ, chuyện đó càng khó khăn hơn.

Dù sao thì bọn hắn không hề hay biết Nhân tộc đeo mặt nạ quỷ trước mặt này, rốt cuộc có lai lịch như thế nào.

“Truyền mệnh lệnh của bổn tướng quân, nói ba đại phó tướng ra tay, ngăn chặn nam nhân Nhân tộc này tiến lên, cố gắng kéo dài thời gian.” Chiến Bất Khí nhìn tên hộ vệ tộc Huyết Văn, hắn đột nhiên hạ lệnh.

Còn hắn, những đường vân huyết sắc trên người hắn cũng đột nhiên bốc cháy, khí tức Đạo cảnh bộc phát ngay lập tức.

Chương 309. Tại sao kết quả luôn đúng

Trong hư không, một con đường lớn bắt đầu mơ hồ hiện ra.

Không chỉ như vậy, trận pháp trong toàn bộ phủ đệ cũng hiện ra, những sợi xích đang phong ấn Lạc Thao Thiên đột ngột xuất hiện.

Những sợi xích lần lượt đâm vào cơ thể Chiến Bất Khí, Lạc Thao Thiên đang bị trấn áp, đồng tử của ông đột nhiên co rút lại.

Ông có thể cảm nhận rõ ràng sức mạnh của mình đang bị hút ra và chảy vào cơ thể Chiến Bất Khí.

Khi tình hình thay đổi, trên đường vân huyết sắc được đốt cháy trên cơ thể Chiến Bất Khí, ngọn lửa dần dần chuyển thành màu tím.

“Tướng quân, chuyện này... Chuyện này sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch của đại nhân.” Tên hộ vệ tộc Huyết Văn sửng sốt trước hành động của Chiến Bất Khí.

Hành động này của Chiến Bất Khí, chính là đang rút lực lượng huyết mạch của Lạc Thao Thiên.

Theo kế hoạch, bọn hắn phải sử dụng lực lượng huyết mạch của Lạc Thao Thiên để mở cánh cửa chiến tranh.

Cho nên, bọn hắn không thể làm tổn thương lực lượng huyết mạch của Lạc Thao Thiên, phải duy trì lực lượng huyết mạch của đối phương ở trạng thái đỉnh cao, rồi rút ra một cách hoàn chỉnh.

Bây giờ Chiến Bất Khí lợi dụng trận pháp để bắt đầu rút lực lượng huyết mạch của Lạc Thao Thiên để sử dụng cho riêng mình, điều này trái với mệnh lệnh của cấp trên.

“Mau truyền mệnh lệnh của bổn tướng quân xuống dưới, nếu như không thể tiêu diệt kẻ địch đến xâm lược, kế hoạch tiếp theo chỉ là một trò cười.”

“Lực lượng huyết mạch bị hao tổn cũng không sao, sau này ta sẽ tìm một số thiên tài địa bảo cho ông ta uống, để ông ta tu bổ hồi phục là được rồi.”

“Đi nhanh lên!”

Tiếng gầm tức giận của Chiến Bất Khí khiến tên hộ vệ tộc Huyết Văn vội vàng xoay người rời đi, truyền mệnh lệnh của Chiến Bất Khí.

Lạc Thao Thiên bị trận pháp trấn áp, vẻ mặt vô cùng đau đớn, ông có thể cảm nhận rõ ràng sức mạnh của bản thân đang chuyển sang người Chiến Bất Khí.

Khi ông nhìn vào gương, một tia lo lắng hiện ra trong đôi mắt ông.

Cho dù ông không biết cường giả Nhân tộc đột nhiên xuất hiện rốt cuộc có lai lịch như thế nào.

Nhưng nếu như hắn là Nhân tộc, vậy thì chính là đồng mình.

“Đáng chết, lần này phiền phức rồi.” Không phải tự khen, Lạc Thao Thiên hiểu rất rõ sức mạnh lực lượng huyết mạch Thánh Ma chí tôn của bản thân mạnh đến mức nào.

Bây giờ tên Chiến Bất Khí này quyết đoán như thế, sự tồn tại của Nhân tộc kia, phải cẩn thận hơn.

...

“Thật ra, tinh hoa trong thuật ám sát của ta chính là giả heo ăn thịt hổ.”

“Đừng nôn nóng thể hiện toàn bộ sức mạnh của mình ngay từ đầu, cứ làm từng bước một, nếu tung tuyệt chiêu ngay từ đầu, thì có thể sẽ dọa cá lớn chạy mất.”

“Nhưng nếu ta khống chế thực lực thể hiện ra một cách chuẩn xác, đồng thời hành động vô cùng kiêu ngạo, thì sẽ khiến kẻ địch bị kích thích rất mạnh.”

“Những con cá lớn kia, không những không chạy trốn, mà còn chủ động nhảy ra để dạy ngươi một bài học.”

Tiêu Thiên đeo mặt nạ quỷ, hắn giải thích tiểu tâm tư trong thuật ám sát của mình một cách tỉ mỉ với Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo, hai người đang đóng vai Hắc Bạch Vô Thường sau lưng hắn.

Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo im lặng không nói gì, bọn hắn không dám phản bác lời nói của Tiêu Thiên.

Ngài trâu bò, ngài có lý.

Dù sao...

Đùng! Đùng! Đùng!

Còn không đợi Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo suy nghĩ xong, ba tiếng nổ mặt đất đột nhiên vang lên ở phía trước.

Khí tức cuồng bạo bộc phát trên người ba tên tộc Huyết Văn đột nhiên xuất hiện ở đằng trước.

Ba tên Hợp Đạo cảnh, thập cửu giai!

Ba trong số mười đại phó tướng của tộc Huyết Văn trong chiến trường hư không Vẫn Viên.

Ba thuộc hạ có chiến lực mạnh nhất dưới quyền đại tướng Chiến Bất Khí.

“Nhân tộc, đường này đã bị chặn!” Tên phó tướng tộc Huyết Văn dẫn đầu cầm một thanh trường thương huyết sắc trong tay.

Đầu ngọn thương lập tức bốc cháy, giống như một chùm hoa lửa, áp lực bộc phát thổi bay khói bụi xung quanh.

Đôi mắt Tiêu Thiên sáng lên, hắn chỉ vào ba phó tướng tộc Huyết Văn ở phía trước, sau đó nói với Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo: “Thấy chưa, không phải cá lớn đến rồi à?”

“Hơn nữa, hành động cản trở chúng ta và hướng đến đây của bọn chúng, càng nói rõ cho chúng ta biết rằng.”

“Con cá lớn nhất đang ở ngay phía trước!”

Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo nhìn nhau, bọn hắn thật sự nghĩ không hiểu.

Tại sao?

Lúc nãy Tiêu Thiên nói rằng điểm cao minh nhất của thuật ám sát, chính là khiến mục tiêu chủ động xuất hiện.”

Bọn chúng... Thật sự đã chủ động xuất hiện rồi.

Tiêu Thiên lại nói rằng hắn hành động kiêu căng ngạo mạn, phá hoại khắp nơi là để câu cá lớn.

Hay lắm...

Thật sự có ba con cá lớn rơi từ trên trời xuống, làm cái quái gì vậy.

Đầu óc của vị gia này không được bình thường, các ngươi cũng phát bệnh giống như hắn ta à?

Tìm chết thì thôi đi, còn lập nhóm cùng đến nữa!

Rõ ràng Tiêu Thiên đang nói xằng nói bậy, nói nhăng nói cuội.

Nhưng tại sao kết quả luôn khiến bọn hắn cảm thấy sai sai.

Không phải Tiêu Thiên nói nhảm, mà do bọn hắn ngu ngốc?

…

Chương 310. Thiên Tôn Chí Thiện Diêm La

“Ha...” Trong sân, Chiến Bất Khí duỗi cơ thể của mình, cảm nhận sức mạnh dâng lên trong cơ thể, ánh mắt sắc bén.

Đúng là sức mạnh của Thánh Ma đại đế, chỉ rút ra một chút như vậy cũng khiến hắn trở nên mạnh hơn bao giờ hết.

Điểm yếu duy nhất chính là sức mạnh này chỉ có thể duy trì trong nửa canh giờ.

Lạc Thao Thiên trông có vẻ hơi suy yếu, ông ngẩng đầu lên rồi nhìn chằm chằm Chiến Bất Khí, cảm thấy hơi lo lắng trong lòng.

Còn Chiến Bất Khí thì lại vận động cơ thể: “Đủ rồi, bước tiếp theo là giải quyết tên nhân tộc kia...”

Ầm!!

Bức tường phía trước nổ tung, bụi mù bốc lên, một bóng người chậm rãi bước ra ngoài.

Đùng!

Cột cửa của cổng lớn phủ đệ bị tàn phá mang theo bụi bặm từ trên trời rơi xuống, đập lên trên mặt đất trước mặt Chiến Bất Khí.

Mặt trên cột cửa bị tàn phá vẫn còn treo một tấm bảng dập vỡ, lắc lư mấy cái ở nơi đó, rồi đập xuống đất.

Ánh mắt của Chiến Bất Khí ngưng đọng nhìn về phía trước.

Lạc Thao Thiên có biểu cảm hư nhược cũng nhìn chằm chằm phía trước.

Nhanh như vậy à?

Cho dù cường giả Nhân tộc này thuộc về Đạo cảnh nhị thập giai.

Nhưng lấy một địch ba, đối mặt với ba cường giả Hợp Đạo cảnh thập cửu giai, cũng không thể nào hạ gục dễ dàng như vậy được.

Hay là nói, vận may của đối phương rất tốt, vừa hay bỏ lỡ ba phó tướng tộc Huyết Văn đi tìm ông?

Trong lòng của Chiến Bất Khí cũng có suy nghĩ như vậy.

Ba đại phó tướng dưới trướng mình rốt cuộc có thực lực gì, hắn biết rất rõ.

Đến chỗ này nhanh như vậy, chỉ sợ tên nhóc này đi đường vòng, nên đúng lúc bỏ lỡ.

"Hừ, đúng là tên nhãi may..."

Nhưng vào lúc này, nhìn thấy bóng dáng bước ra từ trong bụi mù, khiến Chiến Bất Khí im bặt.

Lạc Thao Thiên bị trấn áp ở nơi đó cũng trợn to hai mắt, không thể tin nhìn về phía trước.

Gió gào thét qua, lay động trường bào màu đen trên người nam tử Nhân tộc đang bước đến.

Mà trong đồng tử dưới lớp mặt nạ của hắn lóe ra hào quang rét lạnh, vai khiêng một cây trường thương màu đỏ.

Liệt diễm vốn thiêu đốt trên mũi thương của trường thương

màu máu đã bị máu tươi dập tắt.

Trên cán thương xuyên ba bóng dáng, chính là ba cường giả phó tướng Hợp Đạo cảnh thập cửu giai của tộc Huyết Văn.

Ba phó tướng trên trường thương cứ như hồ lô vậy, biểu cảm trên mặt trước khi chết đều là vô cùng hoảng sợ.

"..." Chiến Bất Khí nuốt nước bọt, nhìn nam nhân mặt quỷ trước mặt, nhìn đối phương khiêng ba phó tướng đã chết đi qua đây.

Cảm giác áp bách trầm trọng đến cực điểm từ trên người hắn nghiền ép đến.

"Ngươi... rốt cuộc là ai!" Chiến Bất Khí thở sâu, nhìn nam tử Nhân tộc mặt quỷ trước mắt, chậm rãi lên tiếng.

Song đao chợt hiện lên, đáp vào lòng bàn tay của hắn, được hắn siết chặt.

Đồng thời, huyết văn trên dưới toàn thân hắn thiêu đốt liệt diễm màu tím, chuẩn bị toàn lực ứng phó.

"Chiến Bất Khí, đại tướng trú quân Võ Linh quân chiến trường hư không Vẫn Viêm."

Keng!

Chiến Bất Khí tự giới thiệu, song đao trong tay hắn cũng được vuốt phẳng ra, bắn ra tia lửa.

Liệt diễm màu tím cực nóng thiêu đốt toàn thân, cứ như không gian bốn phía đang méo mó.

"Tiêu Thiên, Thiên Tôn Chí Thiên Diêm La!" Tiêu Thiên đột nhiên vung trường thương, nện ba phó tướng tộc Huyết Văn bị xuyên bên trên xuống mặt đất.

Ánh mắt xuyên thấu qua lớp mặt nạ trên mặt, nhìn chằm chằm vào Chiến Bất Khí, trong lúc lơ đãng, còn liếc qua nam nhân bị trận pháp trấn áp nhốt lại bên cạnh.

Xem ra khán giả hiện trường có thể truyền tin tức ra ngoài chính là người này.

Mà đối diện, sau khi Chiến Bất Khí nghe xong giới thiệu thì khẽ cau mày.

Thiên Tôn Chí Thiện Diêm La?

Đây là nhân vật số một nào vậy, tại sao quá khứ chưa từng nghe qua?

"Đến đây đi!" Tiêu Thiên lưng mang trường thương, ngoắc tay về phía Chiến Bất Khí đối diện.

Thỉnh thoảng còn lén nhìn Lạc Thao Thiên đang bị giam.

Mà lúc này, Chiến Bất Khí lần nữa mở miệng, lôi kéo sự chú ý của Tiêu Thiên: "Xem ra, các ngươi hoàn toàn không phải là không để ý đến chiến trường phía bên này, mắt nhìn còn dừng ở nơi này."

"Còn phái viện quân cường hãn như ngươi đến, đúng là khiến người ta cảm thấy bất ngờ."

Tiêu Thiên không lên tiếng, không phủ nhận, không nói lời nào, mà vô cùng lạnh lẽo ngoắc ngón tay với Chiến Bất Khí: "Muốn chiến thì chiến!"

"Người yếu mới nói lời vô ích, che giấu sự vô năng của bản thân!"

Chiến Bất Khí run rẩy da mặt, nhìn nam nhân mặt quỷ hống hách, vô cùng tức giận.

Không biết tại sao, người trước mắt này khiến người ta cảm thấy hết sức đáng ghét.

"Nếu ngươi đã muốn tìm chết, thì ta đây sẽ thành toàn!" Chiến Bất Khí gầm nhẹ, khí cơ cả người lần nữa bị châm đốt điên cuồng, trên dưới toàn thân quanh quẩn liệt diễm màu tím, không gian bị thiêu đốt.

Không gian bốn phía sụp đổ, cơ thể của hắn cũng bành trướng, áo giáp trên người cũng biến ảo.

Trong nháy mắt, thể trạng đã bành trướng đến năm mét.

"Xích Viêm Liên Không Trảm!"

Chương 311. Thiên Tôn Chí Thiện Diêm La 2

Trên song đao bị liệt diễm màu tím bao vây, hóa thành Chiến Bất Khí bản nhỏ rít gào, vừa lên đã bộc phát ra sát chiêu mạnh nhất.

Chiến trường hư không vốn thuộc về không gian cực kỳ vững chắc.

Thậm chí ngay cả Thánh cảnh thập giai đều không cách nào độn không phi hành ở nơi này.

Mà lúc Chiến Bất Khí bộc phát, toàn bộ không gian đều đung đưa sụp đổ, có thể thấy được sự mạnh mẽ.

"Cẩn thận, hắn có thể bỏ qua phòng ngự của ngươi, trực tiếp đốt cháy linh khí, làm suy yếu chiến lực của ngươi." Phía sau, Lạc Thao Thiên bị trấn áp vội vàng rít gào, nhắc nhở cường giả Nhân tộc trước mặt.

Chiến Bất Khí hấp thụ lực lượng huyết mạch của mình, dưới sự bộc phát, cường giả Nhân tộc đến tiếp viện trước mặt sẽ dễ dàng trúng chiêu dưới tình hình không rõ.

"Muộn rồi!" Chiến Bất Khí vừa lên đã bắn ra sát chiêu, cười một tiếng, mà hắn đã bộc phát ra tốc độ và tính linh hoạt hoàn toàn không phù hợp với hình bóng.

Lúc thể trạng nguy nga dùng góc độ quỷ mị vặn vẹo đi về phía trước.

Lạc Thao Thiên vừa hét ra lời này thì Chiến Bất Khí đã đi đến

bên cạnh Tiêu Thiên.

Song đao giao thoa, liệt diễm màu tím trong nháy mắt nổ tung.

Cột xích diễm sáng ngời ẩn chứa uy năng khủng bố, rót ra từ trong khe nứt không gian bị sụp đổ dưới mũi đao giao thoa.

Bóng dáng quỷ mị, góc độ công kích xảo trá.

Khiến người ta hoàn toàn không tránh kịp, khó lòng phòng bị.

Ầm đùng!

Tiếng nổ vang vô cùng lớn, lúc cột xích diễm có liệt diễm màu tím bao phủ Tiêu Thiên thì vang vọng lên.

"Hừ!" Khóe miệng Chiến Bất Khí nhếch lên, bóng dáng quỷ dị lần nữa chuyển đến một phương hướng khác.

Song đao trong tay không còn đốt liệt diễm màu tím, mà có ngọn lửa huyết khí màu máu thuộc về tộc Huyết Văn bọn họ.

Bịch bịch...

Cơ bắp trên hai cánh tay đang bành trướng, huyết quản bạo khởi, bên trong như nham thạch nóng chảy bắt đầu khởi động, hóa thành màu đỏ thẫm trên song đao.

"Cục diện chiến thắng đã định!" Chiến Bất Khí híp mắt, khoảnh khắc biến mất ở cột xích diễm thì mạnh mẽ vung song đao về phía trước.

Không gian bị cắt, bên trong từng khe nứt không ngừng có đao mang liệt diễm màu đỏ xuyên thẳng qua.

Lúc đao khí vắt ngang, trên liệt diễm có dính lấy khí tức hủy diệt không gian.

"Bị lửa Thánh Ma cách không gian ăn mòn hết tất cả linh khí, ngươi còn có thể lấy cái gì đối kháng với song đao của ta?" Khóe miệng của Chiến Bất Khí nhếch lên, trong lòng đắc ý suy nghĩ.

Keng! Keng!

Chiến Bất Khí vung song đao lên, im bặt.

Mà trên lưỡi đao, được đầu ngón tay của hai bàn tay nắm nhẹ nhàng.

Cột Xích Diễm vốn dùng để giết địch.

Sau khi hấp thụ sức mạnh của Lạc Thao Thiên, nháy mắt bị Chiến Bất Khí cải tạo thành kỹ xảo làm suy yếu kẻ địch.

Lại dùng Xích Viêm Liên Không Trảm bùng nổ cực mạnh, bắt lấy đối thủ.

Ý nghĩ cực kỳ rõ ràng, trí tuệ chiến đấu đầy tính sáng tạo, cho dù là Lạc Thao Thiên bị trấn áp ở đó, cũng cảm thấy tiếc nuốt khi không được xem nữa, tán thưởng trong lòng.

Chiến Bất Khí cũng cực kỳ tự tin.

Hắn cho rằng một chiêu này, dù không lấy được tính mạng của đối phương, cũng tuyệt đối sẽ bị thương nặng khi đối mặt.

Nhưng bàn tay nắm chặt lấy lưỡi đao, làm cho sự đắc ý của Chiến Bất Khí, bị bóp nát bét.

Không gian bốn phía bị chém vỡ nát, được nặn lại như cũ.

Người cầm lưỡi dao, không gian dao động ẩn chứa trong đó, theo đạo lý cũng sắc bén vô cùng.

Nhưng lúc va chạm với đầu ngón tay của nam tử Nhân tộc lại biến mất không thấy, giống như chưa bao giờ xuất hiện.

Từ trong khe nứt không gian, trong cột Xích Diễm bị sức mạnh của Lạc Thao Thiên nhuộm thành màu tím, vươn ra hai bàn tay nắm lấy chủ nhân của lưỡi dao, chậm rãi bước ra.

Liệt diễm có xu hướng xông lên trời, ăn mòn Tiêu Thiên bước ra.

Liệt diễm đó ẩn chứa sức mạnh không gian, uy năng không tầm thường, sau khi bén qua trên người Tiêu Thiên, mang đi chỉ có bụi đất dơ bẩn.

Không làm suy yếu Tiêu Thiên một mảy may, chỉ làm cho hắn nhìn qua càng sạch sẽ hơn.

Ngón tay Tiêu Thiên nắm lưỡi của song đao, nhẹ nhàng bắn ra.

Keng!

Thân đao gãy thành hai khúc, bị đầu ngón tay của Tiêu Thiên làm lệch hướng, dễ dàng nắm lấy nó.

“Ngươi...” Chiến Bất Khí trừng to mắt, còn muốn mở miệng, lại bị ánh đao xoẹt qua trước mặt.

Vù! Vù!

Xúc cảm lạnh lẽo hiện lên từ vị trí cổ tay.

Máu tươi bắn ra tung toé từ miệng vết thương bị cắt, tay của Chiến Bất Khí lập tức mất đi khí lực, không nắm được chuôi đao, tùy ý nó rơi xuống mặt đất.

Leng keng...

Kèm theo tiếng chuôi đao va chạm với mặt đất vang lên, Tiêu Thiên lại thêm sức lực, sau khi khống chế chính xác thì bấm tay bắn ra.

Khí kình bao phủ trên lưỡi dao bị gãy, cắt qua trên đầu gối của Chiến Bất Khí.

Cảm giác đau đớn đánh úp lại, đầu gối của Chiến Bất Khí mềm nhũn, căn bản không có cách nào tiếp tục đứng vững, trực tiếp phịch một tiếng, quỳ xuống trước mặt Tiêu Thiên.

Chương 312. Người tốt làm đến cùng, tiễn phật đến tây

Mà lưỡi dao bị gãy va chạm với mặt đất, nó tạo thành một góc nghiêng, bật xa ra.

Đồng tử của Lạc Thao Thiên thoáng co rút lại, ông nhìn thấy hai khúc lưỡi đao gãy bắn về phía mình.

Lưu quang chuyển trắng, xẹt qua hai bên sườn mặt của Lạc Thao Thiên, làm cho lông tơ cả người ông dựng đứng.

Răng rắc!

Kèm theo tiếng vỡ vụn lanh lảnh vang lên, Lạc Thao Thiên cảm giác sức nặng áp chế cả người, không ngừng được giải phóng.

Ông quay đầu nhìn trái nhìn phải, phát hiện xiềng xích trận pháp vốn đang trói mình, đều đứt đoạn, rơi trên mặt đất.

Sau khi va chạm với mặt đất, nó cũng theo đó vỡ vụn, hóa thành vô số huỳnh quang linh khí, bay giữa không trung.

“Thật mạnh...” Lạc Thao Thiên giãy dụa đứng lên khỏi mặt đất, nắm cổ tay của mình, vô cùng khiếp sợ nhìn phía trước.

Bên kia, Chiến Bất Khí đại tướng của tộc Huyết Văn, tứ chi chảy máu tươi, không hề có sức phản kháng quỳ ở đó.

Nam nhân Nhân tộc mang mặt nạ quỷ màu máu nền đen, một bàn tay nắm lấy khuôn mặt của đại tướng kẻ địch, dùng một loại tư thái của người thắng đứng ở đó.

Gió gào thét thổi qua, làm tung bay trường bào màu đen của cường giả mặt nạ quỷ, vù vù vang dội.

Chiến Bất Khí bị Tiêu Thiên nắm lấy, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

Hắn rõ ràng đã hấp thụ sức mạnh của Lạc Thao Thiên, tại sao vẫn không chịu nổi một kích.

Hơn nữa, tuy cằm của hắn bị Tiêu Thiên nắm lấy, nói không ra lời.

Nhưng sức mạnh linh hồn luôn truyền âm cầu xin tha thứ!

Tại sao tên này phải ở đây làm màu không để ý người ta chứ?

Vào lúc Chiến Bất Khí đầy bụng nghi hoặc, bên tai bỗng nhiên truyền đến giọng nói của Tiêu Thiên.

“Nhớ kỹ tên của bản tôn, kẻ yếu của dị tộc.” Tiếng nói mang theo một chút khàn khàn, tràn đầy từ tính, truyền ra từ dưới mặt nạ.

Tay của Tiêu Thiên nắm lấy mặt của Chiến Bất Khí, theo đó phát lực.

Răng rắc!

Đại tướng của tộc Huyết Văn chiến trường hư không Vẫn Viêm, một thế hệ cường giả Chiến Bất Khí, cứ như vậy mang theo nghi hoặc sâu sắc, mất đi sinh cơ.

Đến chết, hắn cũng không rõ.

Hắn là đại tướng của tộc Huyết Văn, đã bị tước đi chiến lực.

Không nên bắt sống mang đi, sau đó thẩm vấn tình báo, hoặc là đổi lấy một vài con tin, tài nguyên gì đó từ chỗ Võ Linh quân

sao?

Ngươi trực tiếp bóp cổ ta là có ý gì?

Đáng tiếc, linh hồn Chiến Bất Khí dần dần sụp đổ tiêu tán, mang theo mê mang như vậy, vĩnh viễn rời đi.

“Chết rồi...” Lạc Thao Thiên bên cạnh, nhìn Chiến Bất Khí ngã trên mặt đất, chân mày chợt nhướng lên.

Trước kia chém giết trên chiến trường, Chiến Bất Khí luôn là kình địch của bọn họ.

Hiện giờ, cứ như vậy không còn trên đời nữa?

Quá không chân thực ...

“Nơi này không nên ở lâu, ngươi qua đây.” Tiêu Thiên vẫn duy trì âm điệu khàn khàn từ tính, đi đến trước mặt Lạc Thao Thiên.

Còn không chờ Lạc Thao Thiên mở miệng, đã bị Tiêu Thiên trực tiếp khiêng lên.

Sau khi Tiêu Thiên khiêng Lạc Thao Thiên lên, tay còn lại xách thi thể của Chiến Bất Khí, thả người nhảy một cái, bay lên không trung.

Rầm!

Sau khi Tiêu Thiên phá mở lá chắn phòng ngự chiến thành tiên phong, hắn đã bay một đoạn rất xa, rồi đột nhiên đáp xuống đất, thả đối phương xuống.

Đồng thời, tùy tay ném thi thể của Chiến Bất Khí bên cạnh.

“Tốc độ thật nhanh!” Sau khi Lạc Thao Thiên được thả xuống, vẫn còn kinh nghi bất định.

Cường độ thế giới của chiến trường hư không Vẫn Viêm càng cao, không gian càng củng cố, cường giả Nhân tộc này vẫn có thể bay nhanh như vậy?

“Nơi này chắc là an toàn rồi.” Tiêu Thiên nhìn bốn phía, chắp hai tay sau lưng nhìn Lạc Thao Thiên.

Lạc Thao Thiên thở nhẹ một hơi, tâm trạng cũng khá hưng phấn, cười lớn chắp tay với Tiêu Thiên: “Vị huynh đài này, cảm ơn đã ra tay cứu giúp, ta vô cùng cảm kích.”

“Việc nhỏ, không đáng nhắc đến.” Tiêu Thiên xua tay, chỉ vào thi thể Chiến Bất Khí trên mặt đất: “Nhìn dáng vẻ thực lực của ngươi không tầm thường, một thân một mình bị bắt.”

“Ngươi đơn độc trở về, chỉ sợ sẽ bị bạn của ngươi hoài nghi, có phải bị mua chuộc, cố ý thả về hay không.”

“Cho nên ta làm người tốt đến cùng, địa vị của dị tộc này không thấp, ngươi mang về để làm bằng chứng đi.”

Lạc Thao Thiên sửng sốt một chút, cúi đầu nhìn thi thể Chiến Bất Khí trên mặt đất nửa ngày, dở khóc dở cười ngẩng đầu.

Hắn chuẩn bị giải thích với vị cường giả Nhân tộc mang mặt nạ quỷ trước mặt rằng địa vị của hắn ở phòng tuyến minh quân cũng không thấp, cũng tuyệt đối không có khả năng bị thu mua.

Không cần dùng cách này để chứng minh bản thân.

Nhưng Lạc Thao Thiên mới vừa há miệng muốn nói, đã bị Tiêu Thiên giơ tay cắt ngang: “Không cần nói cảm ơn, sau khi trở về, ngươi chỉ cần nói ra đầu đuôi ngọn ngành toàn bộ sự việc xảy ra.”

“Hơn nữa nói rõ là ta Tiêu Thiên Thiên Tôn Diêm La Chí Thiện, ra tay cứu ngươi về.”

“Dùng tên tuổi của ta làm bằng chứng, cộng thêm thi thể của dị tộc này, chắc là sẽ không thành vấn đề gì đâu.”

Chương 313. Sao trời sáng rồi

“Nhưng lỡ như có chuyện gì, cứ việc đổ lên người ta Tiêu Thiên Thiên Tôn Diêm La Chí Thiện, biết chưa hả?”

Lạc Thao Thiên nghe thấy lời nói chân tình thực lòng của Tiêu Thiên, kìm lòng không đậu, ôm chặt lấy hắn.

“Từ trước đến nay ta thích kết giao với anh hào các lộ, Tiêu huynh, chi bằng lúc này ta và ngươi kết làm huynh đệ khác phái, được không?”

“Kết làm huynh đệ?” Tiêu Thiên nghe nói như thế bèn nhìn nam nhân tóc tai bù xù trước mặt.

Từ cách ăn mặc này, quả thật là một nhân vật hào khí không câu nệ tiểu tiết.

Kết bái hả?

Khóe miệng Tiêu Thiên bỗng nhiên cong lên, có huynh đệ thì tên tuổi mới vang dội chứ.

Tuyệt đối trở mình, mạnh mẽ nghịch chuyển.

Nhưng vào lúc này!

Tiêu Thiên nắm lấy tay đối phương: “Trông dáng vẻ của ngươi, tựa hồ lớn tuổi hơn ta một chút, người lớn hơn thì làm anh, ca ca!”

“Đệ đệ!” Lạc Thao Thiên cũng nở nụ cười, cầm lấy tay Tiêu Thiên.

Hôm nay, đúng thật là đúng thời điểm, vận may tới liên tục.

“Hửm?” Lúc này, Tiêu Thiên bỗng nhiên hửm nhẹ một tiếng đầy nghi ngờ, lấy ra ngọc truyền tin, sau khi cảm ứng nội dung trong đó, sắc mặt hơi thay đổi: “Không ổn, chỉ sợ không kịp thời gian rồi.”

“Ca ca, tình huống của đệ đặc biệt, trong nhà có vợ thân thể không khỏe, đệ phải trở về trước khi mặt trời mọc.”

“Chúng ta tạm biệt ở đây, về sau có duyên sẽ gặp lại.”

Sau khi nói xong, Tiêu Thiên cũng mặc kệ Lạc Thao Thiên, vội vàng xoay người nhảy lên không.

Rất nhanh, đã biến mất ở trước mặt đối phương, không thấy tung tích.

Chỉ có một mình Lạc Thao Thiên đứng tại chỗ, nhìn phương hướng Tiêu Thiên rời khỏi, sắc mặt bất đắc dĩ: “Thực lực của đệ đệ tốt thật mạnh, tính tình cũng nóng nảy, ta còn chưa tự giới thiệu nữa mà.”

“Nhưng mà, mạnh như vậy vẫn lo cho gia đình, em dâu thật may mắn.”

“Cũng không biết rốt cuộc Tiêu lão đệ có lai lịch gì, vậy mà có thể qua lại tự nhiên ở chiến trường hư không Vẫn Viêm, quả nhiên khó lường.”

Lạc Thao Thiên đứng tại chỗ vừa cảm khái, vừa cảm nhận sức mạnh trong cơ thể khôi phục.

“Phừng!”

Liệt diễm màu tím nháy mắt lưu chuyển trên người ông, gột rửa dơ bẩn, mái tóc dài màu tím bị nhuộm thành đen cũng được

xõa tung ở phía sau.

Hai cái sừng cực lớn có đường hoa văn thánh ma cũng mọc ra trên đỉnh đầu.

Áo giáp màu đen hiện ra từ trong đan điền, thêm vào trên người.

Vào lúc này Lạc Thao Thiên coi như khôi phục tư thế oai hùng của Thánh Ma đại đế.

“Nhưng thật đáng tiếc.” Lạc Thao Thiên nhìn thi thể Chiến Bất Khí trên mặt đất, lắc đầu, sau khi ông xách hắn lên thì thả người lao qua khu vực phòng tuyến.

Chỉ sợ thời gian này đã khiến thê tử và mấy đứa con lo lắng.

Nói không chừng bọn họ đang lập kế hoạch, nên làm thế nào nghĩ cách cứu viện mình.

Ông nắm chắc thời gian chạy về.

Hơn nữa, chỉ sợ bên phía vực Thánh Ma có nguy hiểm.

Cùng lúc đó.

Tiêu Thiên bay trên không trở về chiến trường tiên phong, sau khi đáp xuống, hắn vội vàng tới đại điện chiến tranh.

Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo đã sớm chờ đợi ở cửa đại điện.

“Thế nào, mọi chuyện ổn thỏa chưa?” Sau khi Tiêu Thiên đáp xuống đất liền hỏi Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo.

Biểu cảm của Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo đều kỳ quái, nhẹ nhàng gật đầu: “Người của tộc Huyết Văn hoàn thành quyên tiền rồi, bọn họ đã chuyển sạch mọi vật tư trong thành trì

này.”

Lúc trước, sau khi Tiêu Thiên xử lý ba phó tướng kia, các chiến sĩ tộc Huyết Văn âm thầm trốn phía xa, đã bị dọa mất mật.

Không ít tộc Huyết Văn lại chủ động đi ra đầu hàng, xin Tiêu Thiên có thể cho bọn họ một con đường sống.

Lúc ấy Tiêu Thiên cũng mềm lòng, thở dài.

Chính cái gọi là, trời xanh có đức hiếu sinh, cuối cùng hắn quyết định cho những tộc Huyết Văn này một cơ hội làm người.

Vực Thánh Ma còn có rất nhiều dân chúng, đã trải qua cuộc sống nghèo khổ và khó khăn, một vài vật tư cơ bản không thể bảo đảm.

Cho nên Tiêu Thiên hy vọng những tộc Huyết Văn này có thể cho đi tình yêu của mình, chủ động quyên tiền.

Chỉ cần quyên ra toàn bộ tài nguyên của cả chiến thành tiên phong, để những dân chúng lẻ loi hiu quạnh có thể được cứu trợ.

Vậy thì, Tiêu Thiên bằng lòng thả bọn họ đi.

Lúc ấy những tộc Huyết Văn của chiến thành tiên phong, lập tức bị Tiêu Thiên cảm hóa khóc ngất, nhận thức sâu sắc được sai lầm của mình.

Đều tranh nhau khiêng qua các loại vật tư có trong kho của đại quân doanh trong thành.

Lúc ấy Tiêu Thiên vội vã đi tìm con cá lớn Chiến Bất Khí, hơn nữa thời gian có hạn, không cách nào nhìn chằm chằm.

Chỉ có thể kêu Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo thay thu thập thiện tâm, gom đồ quyên góp.

“Đi, nhanh chóng trở về, bằng không cửa của chiến tranh này sẽ sập đó.” Tiêu Thiên chào hỏi Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo một tiếng, vội vàng nhảy trong điện.

Trong điện, hộ vệ tộc Huyết Văn vốn trấn thủ nơi này, đã ngã xuống đất.

Trên trụ trận pháp ngay trung tâm, cánh cửa chiến tranh đang lơ lửng nhẹ nhàng lắc lư, giống như có thể tan nát bất cứ lúc nào.

Chương 314. Sao trời sáng rồi 2

Mức độ kiên cố không đủ!

Cho dù là máu phía trên trụ trận pháp, hay là máu bên phía Lạc Nữ Ái, đều quá ít.

Bởi vậy cả cánh cửa chiến tranh chỉ có thể duy trì thời gian lâu như vậy, nếu cánh cửa sụp xuống, Tiêu Thiên phải tự mình vất vả chạy đoạn đường rất xa.

Đây cũng là nguyên nhân vừa nãy sau khi Tiêu Thiên nhận được tin tức của Chung Dương Minh đã vội vàng trở về.

Tiêu Thiên dẫn theo Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo, gấp gáp xuyên qua cánh cửa chiến tranh.

Khi cảnh sắc bốn phía vặn vẹo biến hóa, ngay sau đó, bọn họ đã về tới khoang thuyền của chiến hạm hư không.

Lúc ba người bọn họ vừa mới ra khỏi cánh cửa chiến tranh, cánh cửa phía sau đã nổ tung, tiêu tán trong không khí.

“Nguy hiểm thật, bằng không ma mới biết phải chạy đoạn đường bao xa.” Tiêu Thiên lắc đầu, quay đầu lại nhìn Chung Dương Minh: “Quyên góp thế nào, được bao nhiêu?”

“Nhiều lắm, trong nhất thời không tính nổi.” Chung Dương Minh lắc đầu, nhìn Tiêu Thiên: “Nhưng có thể khẳng định, những tài nguyên mà cả vực Thánh Ma mượn dùng, toàn bộ tăng lên một bậc.”

“Có vẻ mấy tộc Huyết Văn này cũng đã nhận ra sai lầm, có thể nhìn thấy bọn họ chủ động biểu đạt thiện ý, thiện tâm của mình,

ta thật sự rất an ủi." Tiêu Thiên tháo mặt nạ quỷ xuống, đổi hắc bào trên người thành vương bào.

Sau khi thay xong quần áo, Tiêu Thiên bỗng nhiên nghĩ đến một việc, quay đầu nhìn Long Khâu Đạo: "Ngươi có nói với những tộc Huyết Văn đó, sau khi ngươi sửa lại trận pháp, chúng ta đi khỏi thì nó sẽ nổ tung không?"

"...." Biểu cảm Long Khâu Đạo cứng đờ, trừng mắt nhìn: "Ta nói rồi .... mà ta?"

"Chữ mà ta này là ý gì?" Tiêu Thiên hít sâu, nhìn Chung Dương Minh.

Chung Dương Minh hoảng sợ nhìn Long Khâu Đạo: "Sau khi ngươi sửa lại trận pháp, nó sẽ nổ tung?"

"Không phải.... Tiêu đại nhân nói, sau khi ám sát phải.... phải hủy diệt dấu vết hả?" Giọng điệu của Long Khâu Đạo có chút lắp bắp, nhìn về phía Tiêu Thiên.

Mặt Tiêu Thiên không chút thay đổi đứng tại chỗ nửa ngày, lúc này mới chậm rãi mở miệng: "Bọn họ quyên tiền xong, có lẽ sẽ rời khỏi mảnh đất thị phi chiến thành tiên phong này ha?"

"Bọn họ sẽ không phải cảm thấy quyên góp xong thì an toàn nên không đi chứ?"

"Đám tộc Huyết Văn này, không.... Không ngu vậy đâu ha?"

Chung Dương Minh bứt râu dê: "Khẳng định là không ngu."

Long Khâu Đạo vuốt râu gật đầu: "Chắc đều đi rồi."

Nói xong, ba người trong khoang thuyền rơi vào trầm mặc, đưa mắt nhìn nhau, xấu hổ cười ha ha.

"Khẳng định không sao, chúng ta nhanh chóng về nhà trước đi,

sắp tới giờ ăn sáng rồi.” Tiêu Thiên vung bàn tay to lên, kết thúc việc cười gượng, chuẩn bị điều khiển chiến lợi phẩm của chiến hạm hư không trở về.

....

Chiến trường hư không Vẫn Viêm.

Một đám chiến sĩ tộc Huyết Văn đang tụ tập lại một chỗ trong chiến thành tiên phong.

Mỗi người đều tê liệt ngồi ở đó, điều chỉnh lại cảm xúc sợ hãi trong lòng.

Cường giả Nhân tộc đeo mặt nạ quỷ lúc trước thật đáng sợ.

“Sao ta cảm giác có chút hoảng hốt, hay là chúng ta nên chóng rời khỏi nơi thị phi này đi?”

“Hoảng cái gì, ngươi cũng nhìn thấy quái vật mang mặt nạ quỷ rời khỏi bằng cánh cửa chiến tranh rồi, ngươi còn sợ?”

“Đúng đó, chúng ta nghỉ ngơi tử tế một chút, sau đó sửa sang lại toàn bộ thành trì, nơi này là khu vực thích hợp nhất để dựng cánh cửa chiến tranh.”

“Đợi cho phía trên phái người đến, chúng ta còn có thể lấy được một thành tích tử chiến không lùi, có công trấn thủ.”

Ngay lúc chiến sĩ những tộc Huyết Văn, ngươi một lời ta một câu, lại phát hiện sao bầu trời còn u tối càng ngày càng sáng?

“Kỳ quái, sao trời sáng rồi?”

Đùng ầm!!!

Trên chiến trường hư không Vẫn Viêm, lúc này trận pháp phòng ngự vốn dùng để bảo vệ chiến thành tiên phong bắn ra tia

sáng chói mắt.

Nếu có trận pháp sư ở đây thì có thể nhìn ra.

Trận pháp của chiến trường tiên phong sớm không ngừng tích lũy linh khí, chứa đựng bên trong mạch kín linh khí vận chuyển trận pháp.

Linh khí có thể tích góp vốn chưa được sử dụng, cũng không hạn chế.

Chỉ là tích lũy đơn thuần, kết quả cuối cùng tất nhiên là nổ tung.

Sau khi trận pháp đạt đến cực hạn thì tia lửa linh khí chói mắt phóng lên trời cao.

Tiếng nổ vang đinh tai nhức óc truyền đi bốn phía, kinh động đến người bên trong thành trì khác.

Lạc Thao Thiên đang đi đường, đều có thể cảm nhận được lực đẩy truyền đến từ phía sau.

Sau khi ông đáp xuống đất thì quay đầu về phía vị trí vốn thuộc về chiến thành tiên phong, nghẹn họng nhìn trân trối.

Khói đặc che khuất bầu trời, cuồn cuộn lên, tia lửa sáng ngời dù cho có cách xa đến mấy đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Động tĩnh này thực sự quá lớn, chỉ sợ sắp kinh động trú quân thành trì của Võ Linh quân khác.

"Nơi đây quả nhiên không thích hợp ở lâu, Tiêu lão đệ thật sự không lừa ta." Lạc Thao Thiên nghĩ đến đây, cũng không dừng lại lâu, vội vàng lao về phía phòng tuyến.

Khi ông đi đường trở về không bao lâu thì phía xa xa xuất hiện mấy bóng dáng quen thuộc đang tiến gần về phía này.

Chương 315. Tiểu Ái sẽ không xảy ra chuyện đó chứ

Sau khi tiến gần thì Lạc Thao Thiên phát hiện là người của mình.

Người dẫn đầu khoác trường bào màu tím, đầu mọc sừng nhỏ, phía sau có Linh Huyễn ma tộc với cái đuôi dài màu đen, chính là Vũ Tâm Như, chính cung hoàng hậu của mình.

Hai Linh Huyễn ma tộc bên cạnh bà là muội muội của Vũ Tâm Như, cũng là trắc phi hậu cung của Lạc Thao Thiên.

Ngoại trừ điều đó ra, còn lại là mười hai tộc Thánh Ma và sáu Linh Huyễn ma tộc, đều rất trẻ tuổi.

Mười tám ma tộc trẻ tuổi này cũng chính là con cái của Lạc Thao Thiên, ca ca tỷ tỷ của Lạc Nữ Ái.

"Thao Thiên? Ngài..." Vũ Tâm Như nhìn thấy Lạc Thao Thiên thì hơi giật mình.

Hai muội muội của bà cũng nhìn Lạc Thao Thiên: "Lạc ca, ngươi không sao chứ?"

"Phụ thân!" Đám con cái của Lạc Thao Thiên đều thở phào nhẹ nhõm.

"Sao các ngươi lại đến đây vậy?" Lạc Thao Thiên nhìn thấy người nhà, vô cùng vui vẻ, tiến lên ôm lấy bọn họ.

"Vốn mọi người đang thảo luận nên đến chiến thành tiên phong cứu ngài thế nào, kết quả nghe thấy tiếng nổ kịch liệt, cảm

nhận được động tĩnh."

"Ra ngoài nhìn thì phát hiện chiến thành tiên phong bị nổ bắn lên trời, nên vội vàng sang đây xem tình hình." Vũ Tâm Nhứ nói xong, nhìn thi thể Lạc Thao Thiên xách trong tay, càng bất ngờ: "Chiến Bất Khí!"

Những người khác cũng chú ý đến thi thể mà Lạc Thao Thiên xách theo, hít thở sâu, không thể tin được.

Sao đại tướng của tộc Huyết Văn lại chết rồi?

"Trở về rồi hãy nói." Lạc Thao Thiên nói với người nhà, rồi quay đầu nhìn tia lửa và bụi mù vẫn chưa dập tắt ở phía sau: "Nơi này không phải là nơi nói chuyện."

Vũ Tâm Nhứ vuốt mái tóc dài, rồi nói với hai bên: "Không sai, nơi này động tĩnh quá lớn, chỉ sợ trú quân khác đã bị kinh động."

"Tránh cho bọn họ đuổi tới, vẫn là trở về phòng tuyến trước."

Vũ Tâm Nhứ lên tiếng, mọi người đều gật đầu: "Rõ!"

Cả nhà trùng trùng điệp điệp chạy về.

Sau khi lăng không phi hành được một lúc thì phía trước xuất hiện một bức tường thành nguy nga.

Tường thành rất cao to, xa xa nhìn qua, cứ như là dãy núi liền nhau, vắt ngang trái phải.

Tường thành hình tháp cứ như đỉnh ngọn núi khắc rõ đường vân trận pháp chằng chịt, dung nạp linh khí thiên địa bốn phía, rồi rót vào bên trong.

Trận pháp trên đỉnh hình tháp ngưng tụ sức mạnh, giống như cột thông thiên bắn ra tia sáng, lên đến mây xanh.

Màn che trận pháp chặt chẽ, hoàn toàn che đậy mảng không gian này lại.

Linh hồn của Lạc Thao Thiên bọn họ đã để lại dấu vết bên trên trận pháp, lúc thông qua sàng lọc lối ra vào bên trên tường thành, vẫn có trình tự phức tạp.

Đợi đến khi đi qua màn chắn, đến tường thành nguy nga.

Thì có thể thấy phía sau tường thành cao to phòng thủ là một mảng đất lớn bao la, xanh um tươi tốt, hoàn toàn không có dáng vẻ bừa bộn như phòng tuyến bên ngoài.

Trên đại địa phía sau, khắp nơi đều là thành trì, thị trấn có phong cách khác nhau.

Những thành trì, thị trấn này không có thành lũy và tường thành, cứ mở rộng ra như vậy.

Dù sao thì, một khi phòng tuyến bị phá hủy, bọn họ cần tường thành cũng không có ích gì.

Trên mảng đất này đều là người thân của đại quân phòng tuyến trấn giữ sinh sống, thậm chí có rất nhiều quân phòng thủ của phòng tuyến được sinh ra trên chiến trường này.

Bọn họ được sinh ra trên chiến trường, lớn lên ở chiến trường, cũng an nghỉ ở chiến trường.

Vòng đi vòng lại.

Cái bọn họ bảo vệ chính là phòng tuyến, chống đỡ Võ Linh quân tấn công, giằng co với đối phương.

Mục đích là để vô số thế giới giới vực, sinh linh trăm tộc ở phía sau sống cuộc sống yên ổn.

Sau khi Lạc Thao Thiên tiến vào tường thành phòng tuyến, có

không ít quân phòng vệ bốn phía xúm lại, hoan hô chúc mừng.

Tuy thời gian cả hoàng tộc Nguyên Thủy ma quốc bọn họ đến chiến trường này không đáng nhắc tới so với những lão binh đó.

Nhưng mấy năm ngắn ngủi, cả nhà đã lập được chiến công hiển hách, không ai không bội phục.

"Chư vị, đại tướng Chiến Bất Khí của tộc Huyết Văn đã bỏ mình, chiến thành tiên phong đã phá!" Lạc Thao Thiên vào tường thành phòng tuyến, đột nhiên vung tay lên, liệt diễm ma khí trong cơ thể hóa thành trường thương, xuyên qua thi thể của Chiến Bất Khí.

Sau đó, đính lên trên tường thành phòng tuyến để thị chúng.

"Nhớ kỹ, người chém giết Chiến Bất Khí là một cường giả Nhân tộc, được xưng là Thiên Tôn Chí Thiện Diêm La, tên là Tiêu Thiên!"

Thi thể Chiến Bất Khí bị treo lên, khiến quân phòng thủ bốn phía xúm lại, đầu tiên là ngây ra.

Giây tiếp theo, lập tức bộc phát ra tiếng hoan hô nhiệt liệt.

Đại tướng của tộc Huyết Văn chết rồi?

Thiên Tôn Chí Thiên Diêm La Tiêu Thiên?

Cường giả Nhân tộc?

"Không ngờ Nhân tộc các ngươi lại có viện binh, còn lợi hại đến vậy."

"Đúng vậy, cũng không biết Tiêu Thiên tiền bối rốt cuộc là người nơi nào, nghe danh hào đã cảm thấy rất mạnh."

"Lần này Nhân tộc các ngươi nở mặt nở mày rồi?"

Quân phòng thủ của ma tộc, Yêu tộc và tộc Thánh Long bốn phía, số ít quân phỏng thủ Nhân tộc vây quanh đều tán thưởng không thôi.

Chương 316. Oa, mặt trời to ghê

Mấy quân phòng thủ Nhân tộc có biểu cảm mờ mịt, tình hình đột nhiên xuất hiện khiến bọn họ không biết nên làm thế nào.

Nhìn những quân phòng thủ đang ở trong trạng thái hoan hô.

Lạc Thao Thiên không ở lại lâu, vội vàng đi về phía nơi ở của nhà bọn họ.

Bởi vì tần suất tham chiến cao, cho nên cả nhà bọ họ tạm thời ở một cung điện gần phòng tuyến.

"Mệnh đăng huyết mạch của Tiểu Ái có khác thường gì không?" Lúc trở về, Lạc Thao Thiên vội vàng hỏi thê tử.

Ông còn nhớ rõ lời mà trước khi Chiến Bất Khí chết đã nói với mình.

Sắc mặt Vũ Tâm Như ngưng trọng, nhìn Chiến Bất Khí: "Quả thật có khác thường, vấn đề còn không nhỏ."

"Cái gì?" Lạc Thao Thiên nghe thấy lời này của thê tử thì lập tức bối rối, vội vàng tăng nhanh tốc độ.

Không bao lâu, ông đã đi đến một điện nhỏ bên trong cung điện.

Lạc Thao Thiên đứng trước điện, thậm chí còn hơi sợ hãi.

Ông lo lắng nhìn mệnh đăng huyết mạch đại diện cho Lạc Nữ Ái ảm đạm không có ánh sáng, thậm chí là tắt.

Bởi vì dấu hiệu này đại diện cho...

???

Cuối cùng, Lạc Thao Thiên vẫn đẩy cửa lớn ra, đi vào bên trong, nhìn thẳng đằng trước.

Trong điện đường cung điện nhỏ này trưng bày mệnh đăng huyết mạch của bọn họ.

Trên thực tế, cổ tịch thời xưa đã từng ghi chép.

Kẻ địch Võ Linh quân vẫn luôn nhớ mong huyết mạch tộc Thánh Ma bọn họ.

Cho nên bọn họ mới chế tạo ra mệnh đăng huyết mạch, kết nối với huyết mạch của bọn họ.

Gốc huyết mạch càng mạnh thì đèn nối với huyết mạch đó càng sáng, cháy càng vượng hơn.

Nếu Lạc Nữ Ái bị rút mất huyết mạch, ngọn đèn của nàng sẽ chỉ còn là đốm lửa lập lòe, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc.

Nếu nàng mất mạng, mệnh đăng huyết mạch cũng sẽ hoàn toàn tắt ngấm.

"Sao mà… sáng thế?" Sau khi tiến vào cung điện nhỏ, phản ứng đầu tiên của Lạc Thao Thiên là hơi quáng mắt.

Sau đó ông hơi ngẩng đầu, ngơ ngác tại trận.

"Nàng nói không nhỏ… là không nhỏ bằng này cơ à?" Lạc Thao Thiên nghẹn họng trân trối, nghe được tiếng bước chân của thê tử thì không nhịn được hỏi ngược lại.

Vũ Tâm Nhứ và những người khác cũng đi vào điện đường, biểu cảm quái dị: "Sau khi ngài bị bắt đi, ta đến đây nhìn thoáng

qua, muốn quan sát trạng thái của ngài."

"Nhưng vừa vào tới nơi đã phát hiện mệnh đăng huyết mạch của Tiểu Ái biến thành như vậy."

"Đặc biệt là thời gian gần đây thay đổi càng nhiều, càng ngày càng to lên. Không biết con bé gặp chuyện gì nữa."

Sau lưng Vũ Tâm Như là hai muội muội trắc phi và một đám con cái, sau khi cùng tiến vào điện cũng cảm khái không thôi.

"Con đang nghĩ lúc trước chúng ta phân một phần gốc huyết mạch cho thập cửu muội có phải là làm điều thừa hay không?" Một nam tử tộc Thánh Ma có gương mặt khá là chói mắt trong số đó nhún vai nói.

"Thập bát đệ, lời này của đệ sai rồi." Đại hoàng tử tộc Thánh Ma trầm ổn lắc đầu với đối phương: "Có lẽ tiểu muội nhận được một phần gốc huyết mạch của chúng ta nên mới đạt được thành tựu hôm nay."

"Các ngươi nói xem. Hay là liên quan đến việc thập bát đệ tặng kế hoạch Nam Hoang vực cho tiểu muội." Một hoàng nữ Ma tộc khác phỏng đoán.

Theo kế hoạch của bọn hắn lúc trước. Bởi vì tộc của bọn họ và nguồn gốc Nhân Hoàng có liên hệ, cho nên sau khi Lạc Nữ Ái thức tỉnh huyết mạch, chỉ cần tiếp xúc với hậu duệ chính thống của Nhân Hoàng có huyết mạch Đế Hoàng là sẽ thân cận lẫn nhau.

Tiếp đó hai bên gặp mà như quen đã lâu, thậm chí thể chất huyết mạch hỗ trợ lẫn nhau, cùng tăng tiến.

"Dù vậy cũng quá khoa trương rồi." Khóe miệng Lạc Thao Thiên giật tăng tăng.

Mệnh đăng huyết mạch của mười tám con trai con gái nhà ông

lớn nhỏ không đều, nhưng trên dưới chỉ khoảng ngón cái là cùng.

Mà mệnh đăng huyết mạch của chính ông thì khoảng cỡ nắm tay, cháy rực.

Thời gian này tu vi của ông bất chợt tăng vọt, huyết mạch có vẻ cũng nhờ đó tăng tiến.

Tuy rằng mới bị rút một phần lực lượng nhưng lại lớn hơn trước khi bị bắt nhiều.

Chẳng qua…

Lạc Thao Thiên không nhìn mệnh đăng huyết mạch của mình nữa, mà từ từ ngước đầu nhìn mệnh đăng của tiểu khuê nữ mình yêu thương nhất, tiếp tục trầm mặc.

Chính giữa điện đường nho nhỏ treo lơ lửng một đoàn lửa to như quả bóng, nóng rực như mặt trời nhỏ.

Sau khi nhìn mệnh đăng của con gái ngoan nhà mình, trong đầu Lạc Thao Thiên chỉ dư lại một câu.

Ánh sáng đom đóm và đèn cầy sao dám tranh huy với mặt trăng, mặt trời?

Quá lớn!

Rõ ràng là nghiền ép tuyệt đối, Lạc Thao Thiên không dám tưởng tượng lực lượng huyết mạch của con gái cưng đã bành trướng đến trình độ nào rồi.

Lúc trước, lực lượng huyết mạch của Lạc Nữ Ái là yếu nhất trong cả nhà.

Cho nên mọi người mới nhân cơ hội phân ra một bộ phận gốc huyết mạch cho Lạc Nữ Ái, giúp nàng thức tỉnh.

Làm vậy mọi người mới không có nỗi lo về sau, yên tâm để tiểu muội ở hậu phương, chậm rãi trưởng thành.

Nàng chính là mồi lửa cuối cùng của tộc Thánh Ma.

Rất rõ ràng, giờ mồi lửa đã biến thành một mặt trời nhỏ.

Chương 317. Oa, mặt trời to ghê 2

Mà ngược lại, bọn họ lại thành mồi lửa.

"Vấn đề bây giờ là mệnh đăng của Tiểu Ái vẫn đang lớn lên, cung điện nhỏ này sắp không chứa nổi rồi." Vũ Tâm Như nhìn về phía trượng phu: "Vậy giờ hoặc là xây dựng thêm nơi này, hoặc là đổi mệnh đăng đến phòng khác lớn hơn."

"Mang đến điện chính đi, đừng lãng phí cái đèn to thế này. Dùng chiếu sáng là được." Lạc Thao Thiên nghiến răng gằn ra từng chữ.

"Ngươi đúng là..." Vũ Tâm Như nghe Lạc Thao Thiên nói vậy thì hơi buồn cười: "Ghen tị với cả nữ nhi nhà mình. Đây không phải chuyện tốt à?"

"Ghen tỵ? Bổn đại đế ghen tỵ cái gì?" Lạc Thao Thiên cười mỉa, khoát tay áo, từ từ đi ra bên ngoài.

Vũ Tâm Như nhìn theo bóng lưng Lạc Thao Thiên, lại quay sang nhìn đám con cái bên người: "Xem cha các con kìa, tính tình khó ưa."

Một đám con cái cũng hai mặt nhìn nhau, sau đó nhún vai với Vũ Tâm Như: "Chúng con cũng rất ghen tỵ."

"Mấy người thật là..." Vũ Tâm Như lắc đầu, đuổi theo trượng phu Lạc Thao Thiên.

"Ngài còn chưa nói tình hình cụ thể trên chiến trường tiên phong thế nào?"

"Nhắc mới nhớ, lần này ta kết giao với một vị huynh đệ, tên là Thiên Tôn Chí Thiện Diêm La Tiêu Thiên. Nàng chưa gặp nên không biết, Tiêu lão đệ rất khó lường..."

Nói đến chuyện này, Lạc Thao Thiên như mở máy hát, nói liến thoắng với Vũ Tâm Nhứ.

Mà những người khác cũng tiến lên, tò mò nghe kỹ.

Theo miêu tả của Lạc Thao Thiên, bọn hắn cũng cảm thấy rất tò mò với vị Thiên Tôn Chí Thiện Diêm La này.

Cơ thể mạnh mẽ, có vẻ như là thể tu đã đánh vỡ cực hạn?

Không ngờ chiến trường hư không Vẫn Viêm lại xuất hiện một cường giả Nhân tộc như vậy.

Đúng là chuyện tốt, vậy thì sau này sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều rồi.

Nghe Lạc Thao Thiên miêu tả, Vũ Tâm Nhứ tán thưởng không thôi: "Vị trí chiến thành tiên phong vô cùng đặc biệt, chính nó đã là mũi dao nhọn ghì trên cổ họng phòng tuyến của chúng ta rồi."

"Vị Thiên Tôn Chí Thiện Diêm La này giúp đại ân cho chúng ta."

Lạc Thao Thiên gật đầu lia lịa: "Ai nói không phải chứ. Mà Tiêu lão đệ cũng giống bổn đại đế, đều là nam nhân tốt lo cho gia đình, biết thương người nhà."

"Cũng không biết Tiêu lão đệ đã về đến nhà chưa."

Lạc Thao Thiên đang suy nghĩ, Vũ Tâm Nhứ ở bên cạnh bổ sung: "Không chừng hắn là kiểu du hiệp đi khắp các chiến trường hư không."

"Lại nói, lúc hắn rời đi cũng dùng tới truyền tống trận của

chiến trường. Chờ chúng ta đi thăm dò là biết hắn từ đâu tới."

"Đến lúc ấy cũng tiện phái người mời hắn tới làm khách, cảm ơn trực tiếp."

Hai mắt Lạc Thao Thiên sáng rỡ, nắm tay Vũ Tâm Nhứ: "Không hổ là hoàng hậu tốt của bổn đại đế, quả nhiên nhiều ý tưởng. Lát nữa ta phái người đi thăm dò."

"Ta rất mong đợi lần gặp mặt tiếp theo với Tiêu lão đệ."

"Nàng nói xem, liệu hắn có con nối dòng chưa nhỉ?"

"Nếu có thể kết thông gia từ bé thì hay rồi, Tiểu Ái nhà ta còn chưa có nơi chốn nữa."

Vũ Tâm Nhứ nghe trượng phu càng nói càng xa, nhẹ nhàng vỗ đầu của ông: "Được rồi, đừng nghĩ vẩn vơ, chờ lần sau gặp Tiêu lão đệ của ngài rồi nói."

"Từ xưa đến giờ đều thích kết bái lung tung. Lúc trước còn vụng trộm chạy tới Nam Hoang vực kết bái với Tử Đế tôn nhà người ta, kết quả là không lâu sau đối phương đã bị bắt đi."

"Ta phát hiện, mỗi người kết bái với ngài đều không có kết cục tốt."

Lạc Thao Thiên nghe Vũ Tâm Nhứ nói vậy thì cuống cuồng: "Làm gì có chuyện ấy. Rõ ràng là chính Tử lão đệ xui xẻo, sao mà trách ta được?"

Trong lúc Lạc Thao Thiên và Vũ Tâm Nhứ tranh cãi, bên phía Thánh Ma vực.

Đám người Tiêu Thiên khống chế chiến hạm hư không, thành công về tới nơi.

Chiến hạm to như vậy dừng ở gần Thân Vương cung, ba người

Tiêu Thiên bước ra khỏi nơi đó.

Sau khi hạ xuống, Tiêu Thiên một tay kéo Long Khâu Đạo qua, chỉ vào chiến hạm hư không: "Có thể cải tạo cái đồ chơi này không?"

"Cũng không khó lắm. Lần này chúng ta đoạt được không ít tài nguyên. Luyện chế mười chiếc chiến hạm hư không kiểu này cũng còn dư." Long Khâu Đạo gật đầu, ý bảo hoàn toàn không thành vấn đề.

Tiêu Thiên cau mày, nắm bả vai đối phương vỗ nhẹ: "Chiến lợi phẩm? Tư tưởng này của ông quá suy đồi, ta phải phê bình ông."

"Tuy bọn hắn là kẻ địch, nhưng người không phải thánh hiền, ai chẳng từng phạm sai chứ."

"Những vật này đều là do tộc Huyết Văn ăn năn hối hận, chính mình kính dâng tấm lòng lương thiện. Toàn bộ đều là tình yêu bọn hắn dùng để cung cấp, nuôi dưỡng bách tính Thánh Ma vực."

"Sao có thể dùng ba chữ chiến lợi phẩm nhẹ nhàng bâng quơ là có thể bỏ qua chứ?"

Long Khâu Đạo á khẩu không trả lời được, cứ việc lý trí nói với ông, Tiêu Thiên lại nói nhăng nói cuội rồi.

Nhưng nghĩ lại cẩn thận lại kỳ quái sinh ra ý tưởng rằng nói rất hợp tình hợp lý.

"Là ta nghĩ sai rồi. Đa tạ Tiêu đại nhân chỉ ra sai lầm." Long Khâu Đạo cúi đầu trước Tiêu Thiên, biểu thị mình biết sai.

Chương 318. Ta bị thương, cần trị liệu

"Có thể nhận biết sai lầm không tính là muộn." Tiêu Thiên rất hài lòng, lập tức đưa ra yêu cầu của mình: "Nhớ tạo một cái nhà tắm và phòng bếp thật to trên chiến hạm này. Đừng quên đấy."

Long Khâu Đạo hơi khom người, đảm bảo với hắn: "Tiêu đại nhân yên tâm, ta sẽ gắng sức dùng phương án thoải mái, dễ chịu nhất để cải tạo chiếc chiến hạm hư không này."

"Còn nữa, xử lý cả mấy tộc Huyết Văn bị giam trong di tích Thánh Long lúc trước đi." Tiêu Thiên lại căn dặn: "Để bọn hắn tới trại chăn nuôi Thanh Viêm làm việc. Vừa lúc bên kia tiến hành xây dựng mở rộng, đang thiếu người.."

"Phải tiến hành xây dựng tâm lý cho bọn hắn, nói với đám tộc Huyết Văn này."

"Dùng sức lao động trả giá cho tội lỗi, để mồ hôi gột rửa sạch tâm hồn!"

Nghe Tiêu Thiên dặn dò, Long Khâu Đạo cũng chỉ gật đầu không ngừng, ý bảo mình hiểu rõ.

Trong lòng lại âm thầm đồng tình với Chiến Vô Song và những tộc Huyết Văn kia.

Sống sót như thế này còn chẳng thà đi đời dứt khoát như Nghi Xuân tộc Huyết Oán kia còn hơn.

"Tốt, ngươi đi làm việc đi." Tiêu Thiên phất tay với Long Khâu Đạo, lại quay sang nhìn Chung Dương Minh: "Ngươi đi làm điểm

tâm cùng ta."

"Trọng Thẩn Thánh Long Kỵ Binh, hành động!"

Long Khâu Đạo và Chung Dương Minh: "..."

Sau đó.

Long Khâu Đạo vội vàng khởi hành, thoát khỏi hoàn cảnh lúng túng này, bóng người khuất tại chân trời phía xa.

Chung Dương Minh thì đi theo Tiêu Thiên, vào Thân Vương cung, tới bếp làm điểm tâm.

Lúc này, trời đã tang tảng sáng.

Tiêu Thiên về đến hậu điện của Thân Vương cung, nhìn về phía phòng trong.

Đối diện là một gương mặt tuyệt đẹp.

"Úi..." Tiêu Thiên giật nảy mình, phát hiện là Tử Nhược Yên đang đứng ở cửa ra vào, vừa lúc gặp phải hắn vừa trở về.

Tiêu Ngư Nhi thì ngồi trên vai Tử Nhược Yên, quơ bàn chân nhỏ vẫy tay với Tiêu Thiên: "Cha, cha về rồi à?"

Mà bên còn lại, Lạc Nữ Ái cũng đang khoanh tay đứng yên, nhìn về phía Tiêu Thiên.

Tử Nhược Yên hỏi: "Đi đâu về vậy?"

"Lâm thời xảy ra vài chuyện, có một đám tộc Huyết Văn mới đến. Vì vết thương của ta khá hơn một chút nên phối hợp với Long Khâu Đạo, ra tay giải quyết." Tiêu Thiên ho nhẹ hai tiếng, nói tiếp: "Còn có cả tộc Huyết Oán đã hạ Huyết Chú thuật kia nữa."

Tử Nhược Yên hơi gật đầu: "Xem ra đoán không sai."

Nói tới đây, nàng hơi hất cằm về phía trước ý bảo.

Tiêu Thiên quay đầu nhìn lại, thình lình phát hiện Long Linh trắng nõn nằm trên người Long Khâu Bạch Thanh lơ lửng nổi lên, vết tích Huyết Chú thuật bên trên đang dần biến mất.

Tuy rằng tốc độ khá chậm, nhưng đúng là đang biến mất dần, nhìn rất rõ ràng.

"Còn nữa, chàng nhớ chú ý cơ thể. Nếu vết thương chưa khỏi hẳn thì đừng huênh hoang lung tung." Tử Nhược Yên cau mày nhìn chằm chằm Tiêu Thiên căn dặn, đồng thời nhìn trên nhìn xuống thăm dò, muốn nhìn ra trạng thái của hắn.

Khi nàng thấy vẻ mặt Tiêu Thiên coi như không tồi mới hơi thả lỏng.

"Thời gian này khôi phục rất nhanh, thậm chí lực lượng còn hơi tăng lên. Bệ hạ đừng quá lo lắng." Tiêu Thiên mỉm cười đi đến sau lưng Tử Nhược Yên, nhẹ nhàng nắn bóp bả vai cho nàng.

"Chỉ là lúc ra tay hơi ảnh hưởng phế phủ, khí tức thoáng hao tổn..."

Gương mặt thoáng thả lỏng của Tử Nhược Yên chợt nghiêm trọng lên, bắt lấy cổ tay Tiêu Thiên thăm dò.

Quả nhiên, kinh mạch của Tiêu Thiên nhảy lên nhanh chóng, khi nhanh khi chậm như đang tấu nhạc.

Nhưng kinh mạch đang yên đang lành sao có thể có tiết tấu như vậy, rõ ràng là bị thương khi ra tay.

"Vừa nhắc nhở ngươi xong, sao ngươi không chịu cẩn thận thế hả." Tử Nhược Yên giận trách, có vẻ tức giận lườm Tiêu Thiên.

Lạc Nữ Ái bên cạnh cũng vội vàng tiến tới góp mặt: "Tiêu ca ca

tổn thương khí tức? Ta xem một chút..."

Nàng cũng giống Tử Nhược Yên, bắt lấy cổ tay còn lại của Tiêu Thiên, vẻ mặt thay đổi: "Thế này... Phải làm sao bây giờ?"

"Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể..." Tử Nhược Yên nhắc đến đây, mặt hơi nóng lên, buông tay Tiêu Thiên quay lưng đi.

Tử Nhược Yên nhìn sang Lạc Nữ Ái nói khẽ: "Đợi đến tối nay đi ngủ, chúng ta dùng biện pháp bổ sung... đền bù một ít nguyên khí."

Lạc Nữ Ái mặt mày ngưng trọng, khẽ gật đầu: "Cũng là một cách. Lúc thu dọn quyển sách Tiêu ca ca đọc rồi ngủ thiếp đi, ta có xem qua vài trang."

"Bên trên có nhắc đến Càn Khôn nối liền, m Dương điều hòa thật sự có công hiệu bổ khí bù nguyên."

"Chúng ta thân là Đế vị, lại dùng biện pháp tu luyện ba người, hiệu quả càng sâu."

Tiêu Thiên che miệng, nhẹ giọng ho khan: "Quá phiền toái, dạo này các nàng bận rộn quốc sự, sao có thể..."

"Quốc sự bận rộn còn có rất nhiều đại thần trong triều giúp đỡ." Tử Nhược Yên đỏ mặt, nhìn về phía Lạc Nữ Ái: "Điều trị bảy ngày trước rồi xem lại tình huống."

Ánh mắt Lạc Nữ Ái kiên định, gật đầu rất khẽ: "Được, điều trị bảy ngày trước đã."

"Thôi được, ta cũng chỉ có thể nghe các nàng." Tiêu Thiên vừa nói vừa lắc đầu: "Chẳng còn cách nào khác, có lẽ đây chính là cực hạn của thể tu nhỉ?"

"Cơ thể này của ta sao chẳng chịu nỗ lực gì thế không biết?"

Tiêu Ngư Nhi ngồi trên vai Tử Nhược Yên nói: "Cha, phải nghe lời các mẫu thân, nghiêm túc chữa bệnh nha."

Chương 319. Ngày vui nhất

"Yên tâm, cha sẽ nghe lời." Tiêu Thiên gật đầu, cũng căn dặn Tiêu Ngư Nhi: "Đến lúc đó con đi chơi với Chung Linh tỷ tỷ, nghe chưa?"

"Vâng!" Tiêu Ngư Nhi gật đầu lia lịa, giờ cô nhóc rất thích chơi cùng Chung Linh.

Đúng lúc Tiêu Thiên nói xong, đằng trước phát ra tiếng động hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Huyết Chú thuật trên Long Linh của Long Khâu Bạch đã biến mất hết, Long Linh quay vào trong cơ thể.

Long Khâu Bạch Thanh đang ngủ mê run run lông mi, chậm rãi mở mắt ra.

Lần này bọn hắn cần nghênh đón Nữ Đế Long Hoàng đã hoàn toàn khôi phục ký ức.

Long Khâu Bạch Thanh!

Long Khâu Bạch Thanh.

Sau khi phục hồi trí nhớ, cuối cùng bọn họ cũng biết được nhiều tình báo hơn.

Đặc biệt là Lạc Nữ Ái, nàng hoàn toàn hiểu rõ sự thật về huynh đệ tỷ muội, phụ mẫu của mình.

Vấn đề duy nhất là sau khi Long Khâu Bạch Thanh phục hồi trí nhớ, nàng rốt cuộc là sự tồn tại như thế nào.

Lúc này, Long Khâu Bạch Thanh đã tỉnh dậy, nàng chậm rãi ngồi dậy từ chăn đệm dưới đất.

“Làm quen với các vị một lần nữa, bổn tọa tên Long Khâu Bạch Thanh, Nữ Đế Long Hoàng của Thánh Long nhất mạch, một trong những thống soái của chiến trường hư không Vẫn Viêm, chỉ huy sứ chiến trường do liên minh bách tộc ủy nhiệm.

Long Khâu Bạch Thanh quay đầu lại nhìn đám người Tiêu Thiên, từ tốn nói ra lai lịch thân phận của mình.

Không chỉ như vậy, khí chất ác liệt trên người Long Khâu Bạch Thanh phả vào mặt bọn hắn.

Khiến mọi người cảm thấy một người khổng lồ cao lớn đồ sộ ẩn chứa trong cơ thể nhỏ bé của đối phương.

“Nữ Đế Long Hoàng... Thống soái chiến trường...” Tử Nhược Yên nhìn chằm chằm Long Khâu Bạch Thanh, nhỏ giọng lẩm bẩm.

Quả nhiên đúng như dự đoán của nàng, đối phương thật sự đã ngồi vị trí cao trong một thời gian dài.

“Liên minh bách tộc? Chỉ huy sứ chiến trường?” Lạc Nữ Ái thì lại mơ hồ bối rối, không thể hiểu được.

Cảm giác duy nhất chính là Long Khâu Bạch có vẻ rất lợi hại, không biết đánh một trận thì ai thắng ai thua.

Nhưng hai người Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái đều có thể chắc chắn một điều.

Tiếp theo, e rằng không thể tránh được việc phải ra tay rồi.

Dù sao thì mấy ngày này, hai người bọn họ thay phiên nhau thuê Long Khâu Bạch Thanh.

Còn Tiêu Thiên, nam nhân của bọn họ...

Hình như còn làm một số hành động trông có vẻ rất ngu ngốc với Long Khâu Bạch Thanh.

Không hồi phục trí nhớ còn tốt, bây giờ Long Khâu Bạch Thanh đã phục hồi trí nhớ, tính cách thay đổi, chỉ sợ...

Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái vừa nghĩ vừa nhìn chằm chằm Long Khâu Bạch Thanh đã đứng dậy ở phía trước.

"Nhị vị, tuy bổn tọa không ngại để các ngươi ôm khi đi ngủ nghỉ ngơi, nhưng các ngươi vẫn phải chú ý một chút." Long Khâu Bạch Thanh nhìn về phía Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái, đồng thời giơ cả hai tay lên.

Ngón trỏ hai bên trái phải đồng thời chỉ vào mặt hai người bọn họ.

"Tại sao khi hai người ôm bản tọa ngủ, một người phải cắn mặt, một người phải liếm mặt vậy?"

Toàn bộ cung điện lập tức rơi vào sự im lặng giống như chết chóc.

Tiêu Thiên nhìn Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái với vẻ mặt kinh ngạc, rồi lại nhìn về phía Long Khâu Bạch Thanh: "Không phải ngươi đã bị ta đánh bất tỉnh rồi à, sao ngươi biết vậy?"

"Đầu tiên, hai bên chăn của bổn tọa có dấu vết đè ép, hơn nữa những sợi tóc màu vàng nhạt và màu tím trên đó, đã khiến câu trả lời trở nên rõ ràng."

"Hơn nữa hai vị còn cố ý khiến bản thân say rượu để trút bỏ cảm xúc, giải trừ áp lực, bổn tọa đã nhìn thấy chuyện này rất nhiều lần trong khoảng thời gian mất trí nhớ."

Lời nói của Long Khâu Bạch Thanh khiến lông mày của Tử Nhược Yên run rẩy, gò má đỏ bừng, còn Lạc Nữ Ái thì lại nhìn trái

nhìn phải, giống như có thể trốn tránh chuyện này vậy.

Còn Long Khâu Bạch Thanh thì lại quay người lại quỳ xuống đất, gấp gọn gàng chăn đệm trên mặt đất rồi nhìn lại nhìn hai người.

“Đương nhiên, trong những ngày mất trí nhớ, khả năng tự chủ của bổn tọa cũng giảm xuống rất nhiều.”

“Ta vô cùng xin lỗi vì đã làm ra một số hành động không có lý trí với người quá mức quyến rũ và thơm ngon như Tiêu công tử.”

Lời nói của Long Khâu Bạch Thanh khiến hai vị Nữ Đế đối diện nàng, đồng thời có vẻ mặt khác nhau.

Tử Nhược Yên cau mày: “Quyến rũ?”

Lạc Nữ Ái hơi nổi giận: “Ngon miệng!”

Tiêu Thiên: “(; ¬ __ ¬) ? ”

“Chẳng lẽ các ngươi không phát hiện ra sao?” Long Khâu Bạch Thanh nhìn Tiêu Thiên với vẻ mặt nghiêm túc, “Sự tồn tại của hắn, sẽ khiến người khác không nhịn được mà phạm sai lầm.”

“Khí tức tỏa ra từ người hắn giống như cao lương mỹ vị hoàn mỹ nhất trên thế gian.”

“Chỉ cần ở bên cạnh Tiêu công tử, vết thương của bổn tọa sẽ nhanh chóng hồi phục, thậm chí trong cơ thể còn tự bắt đầu tu luyện, huyết mạch Thánh Long cũng liên tục được cường hóa.”

“Vì vậy, người có khả năng tự chủ yếu ớt trong lúc mất trí nhớ như bổn tọa, mới kìm lòng không đậu mà làm ra hành động liếm láp.”

Chương 320. Ngày vui nhất 2

“Nếu như không tin, các ngươi có thể thử xem.”

Khóe miệng Tử Nhược Yên giật giật: “Nực cười, sao có thể chứ?”

“Không sai, sao có thể lạ như vậy được, chúng ta cũng đã thử rất nhiều lần rồi, không có gì đặc biệt mà.” Lạc Nữ Ái nhéo cằm, nhìn Tử Nhược Yên rồi lẩm bẩm.

Gân xanh nổi lên trên trán Tử Nhược Yên, nàng nhìn Lạc Nữ Ái: “Ngươi có thể kiềm chế một chút trước mặt người khác được không vậy?

“Kiềm chế gì chứ?” Lạc Nữ Ái không hiểu lắm, “Không phải chúng ta đang thảo luận vấn đề à?”

Tử Nhược Yên đen mặt, không còn gì để nói: “Lạc sữa bò, ngươi thật sự...”

Còn Long Khâu Bạch Thanh thì lại suy nghĩ với vẻ mặt nghiêm túc: “Không có hiệu quả sao? Không phải chứ, chẳng lẽ do ta đang trong trạng thái trọng thương, cho nên mới phát huy được hiệu quả như vậy sao?”

Nói đến đây, Long Khâu Bạch Thanh chủ động bước lên phía trước, đứng trước mặt Tiêu Thiên, cẩn thận cảm nhận một lát: “Không đúng, bổn tọa có thể cảm nhận rõ ràng tốc độ tu luyện đang tăng lên.”

“Chẳng lẽ các ngươi thật sự không phát hiện có gì không giống với lúc trước sao?”

Nói đến đây, Long Khâu Bạch Thanh giơ tay đặt lên người Tiêu Thiên: “Đặc biệt sau khi tiếp xúc thân thể, hiểu quả tăng cường càng rõ ràng hơn.”

Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái nhìn lẫn nhau, sau khi bọn họ suy nghĩ cẩn thận mới phát hiện.

Có vẻ như thật sự giống như Long Khâu Bạch Thanh đã nói, tốc độ tăng thực lực gần đây, hình như thật sự rất nhanh.

Sau khi Tử Nhược Yên tự mình đánh thức huyết mạch Đế Hoàng chính thống của Nhân tộc, tốc độ tu luyện của nàng tăng vọt, còn Lạc Nữ Ái, sau khi nàng ta thức tỉnh huyết mạch Thánh Ma chí tôn, tốc độ tăng thực lực cũng giống như vậy.

Dưới tiền đề như vậy, hai người bọn họ không quá chú ý đến tốc độ tăng thực lực của bản thân.

Giống như lúc trước, bọn họ đều vô thức cho rằng đó là phúc lợi sau khi thức tỉnh.

Nhưng khi nghe Long Khâu Bạch Thanh nói như vậy, hai người suy nghĩ cẩn thận, sau khi so sánh với tốc độ tăng thực lực lúc trước thì ngạc nhiên phát hiện.

Hình như đúng thật là sau khi tiếp xúc với Tiêu Thiên, tốc độ tăng thực lực của bọn họ đã tăng gấp đôi.

Hơn nữa, sau đêm hôm đó...

Hiệu quả càng đáng sợ!

“Chuyện này...” Tử Nhược Yên đột nhiên quay đầu nhìn về phía Tiêu Thiên: “Tiêu lang quân, chuyện này chắc không ảnh hưởng gì đến chàng phải không, chàng có cảm thấy có chịu không vậy?”

“Đúng vậy, Tiêu ca ca, chàng có cảm thấy không thoải mái chỗ nào không?” Lạc Nữ Ái cũng vô cùng lo lắng, nàng nhìn Tiêu Thiên.

Phản ứng đầu tiên của hai người bọn họ với chuyện tốc độ tu luyện tăng nhanh khi ở bên cạnh Tiêu Thiên, chính là bọn họ có cướp đi thứ gì đó của đối phương hay không.

Nếu Tiêu Thiên phải trả một cái giá không thể bù đắp lại được cho sự tăng thực lực nhanh như vậy của bọn họ.

Thế thì bọn họ thà không cần sự tăng thực lực như vậy.

“Không có chỗ nào không thoải mái, kể từ lần đầu tiên gặp nàng, ta chỉ càng ngày càng tốt hơn.” Tiêu Thiên nhìn Tử Nhược Yên, hắn dang tay ra, vẻ mặt chân thành.

Đây là lời nói chân thành từ tận đáy lòng của hắn.

Nói đến đây, Tiêu Thiên mỉm cười với Tử Nhược Yên: “Từ khi nàng dùng bùa triệu hoán đưa ta đến hoàng triều Đại Viêm, mỗi giây mỗi phút, ta đều vô cùng thoải mái hạnh phúc.”

“Nếu như nói đến thời điểm khiến ta cảm thấy hạnh phúc nhất đời này, thì chính là lúc ta nằm trong ngự thư phòng nghe tiếng phê duyệt tấu chương của nàng, tắm ánh nắng mặt trời, không hề sầu lo mà ngủ trưa.”

“Dù sao thì ta chưa từng trải qua cảm giác thoải mái như vậy trong quá khứ.”

“Yên tâm đi, thân thể của ta rất tốt, hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì.”

Lời của Tiêu Thiên vô cùng chân thành, khiến Tử Nhược Yên rất cảm động.

Đây là lần đầu tiên nàng nghe Tiêu Thiên nói như vậy.

“Cho nên, nếu nhất định phải nói ta đã trả giá gì đó, để các ngươi có thay đổi như vậy.”

“Có lẽ chính là tình yêu đó!”

Lời nói của Tiêu Thiên đánh thẳng vào tâm hồn Tử Nhược Yên.

Nàng đứng tại chỗ im lặng trong chốc lát, cũng mỉm cười và gật đầu với Tiêu Thiên: “Trẫm cũng nghĩ rằng chuyện sử dụng tấm bùa triệu hoán lúc trước, là chuyện không thể đúng hơn.”

Nói xong, Tiêu Thiên và Tử Nhược Yên nhìn nhau cười.

Mọi chuyện không thể diễn tả hết bằng lời.

“Ừm...” Lạc Nữ Ái đứng bên cạnh híp mắt lại, cho dù nàng đã ghen đến nỗi nổi bong bóng, nhưng cũng không bước đến phá hỏng bầu không khí.

Lạc Nữ Ái chỉ im lặng đứng bên cạnh Long Khâu Bạch Thanh, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Đến trước thì ghê gớm lắm à...”

“Ở một khía cạnh nào đó, việc theo thứ tự trước sau trong loại chuyện này, cũng là hợp tình hợp lý.” Long Khâu Bạch Thanh đứng bên cạnh, nghiêng đầu nhìn Lạc Nữ Ái, “Đừng để ý nhiều quá.”

Lạc Nữ Ái bĩu môi, quay đầu nhìn chằm chằm Long Khâu Bạch Thanh hồi lâu, bỗng nhiên nói: “Nếu ngươi cảm thấy thoải mái như vậy khi ở bên cạnh Tiêu ca ca, hay là đi theo chàng ấy luôn đi?”

Chương 321. Trận chiến đầu tiên của ba vị Nữ Đế

“Hả?” Ngốc mao trên đầu Long Khâu Bạch Thanh đột nhiên nhảy lên, khuôn mặt lạnh nhạt bình tĩnh lần đầu tiên có sự thay đổi.

Nàng nhìn Lạc Nữ Ái với vẻ mặt ngạc nhiên, không thể tin được.

“Đợi sau khi ngươi gia nhập, chúng ta hợp tác đối kháng Tử Nhược Yên, không phải tuyệt lắm sao?” Lạc Nữ Ái vừa nói vừa giơ tay đè ngốc mao của Long Khâu Bạch Thanh xuống.

Rất tiếc, Long Khâu Bạch Thanh đang trong sự dao động cảm xúc, ngốc mao không chịu khuất phục.

“Lạc thúc và Võ di nói ngươi không bình thường từ lúc mới sinh ra, đúng là như vậy.” Vẻ mặt Long Khâu Bạch Thanh nhanh chóng khôi phục, ngốc mao cũng ẩn vào giữa những sợi tóc, nàng không nhìn Lạc Nữ Ái nữa.

Đôi mắt Lạc Nữ Ái sáng lên, nàng nhìn chằm chằm Long Khâu Bạch Thanh: “Ngươi thật sự biết chuyện của phụ hoàng và mẫu hậu!”

“Ta biết, bọn họ vốn lo rằng có một ngày sẽ hy sinh trong lúc chiến đấu, ngươi sẽ đau lòng buồn bã, ngươi sẽ hoàn toàn sụp đổ trong cảm xúc kích động, cho nên bọn họ mới nghĩ cách giấu ngươi.” Long Khâu Bạch Thanh gật đầu, “Nhưng trước mắt xem ra...”

“Hình như ngươi tốt hơn nhiều so với mong đợi, có vẻ như linh hồn càng ngày càng ổn định, hình như bọn họ cũng không cần phải lo lắng nữa.”

“Như vậy sao...” Lạc Nữ Ái khẽ gật đầu, sau đó nàng liếm môi nhìn Long Khâu Bạch Thanh, “Cho nên, đề nghị lúc nãy, ngươi chấp nhận hay không?”

Long Khâu Bạch Thanh: “...”

Nàng đã chuyển đề tài mà không để lại dấu vết, tại sao cô nàng này vẫn có thể thẳng thắn quay lại đề tài cũ như vậy chứ.

Hơn nữa hình như đối phương càng ngày càng hứng thú, một tay chống cằm suy nghĩ chuyện gì đó, càng nghĩ càng hưng phấn.

Sau đó, Lạc Nữ Ái đột nhiên di chuyển, nàng bế Long Khâu Bạch Thanh lên.

Trong môi trường này, Long Khâu Bạch Thanh ở trong trạng thái thả lỏng, nàng hoàn toàn không nghĩ đến chuyện Lạc Nữ Ái đột nhiên tấn công mình.

“Tiêu ca ca, bắt lấy!”

Tiêu Thiên vốn đang nói chuyện với Tử Nhược Yên, hắn vô thức quay đầu lại nhìn khi nghe thấy tiếng hét của Lạc Nữ Ái.

Sau đó hắn nhìn thấy Long Khâu Bạch Thanh đang chớp mắt, lao về phía mình.

Đáng tiếc.

Long Khâu Bạch Thanh còn chưa kịp đụng vào Tiêu Thiên, Tử Nhược Yên đã lắc mình chặn trước người hắn, đỡ được Long Khâu Bạch Thanh.

“Lạc sữa bò, ngươi đang làm trò quỷ gì vậy!!” Tử Nhược Yên

quát một tiếng, sau đó ném Long Khâu Bạch Thanh ngược lại.

Long Khâu Bạch Thanh nằm ngửa lướt ngang qua không trung, nàng hơi bối rối mà chớp mắt.

Sau đó, nàng được Lạc Nữ Ái đỡ lấy rồi lại ném ngược lại.

Long Khâu Bạch Thanh bị đối xử như bao cát, hoàn toàn ở trong trạng thái từ bỏ phản kháng.

Có lẽ trong mấy ngày mất trí nhớ gần đây, nàng ăn ngon uống ngon ngủ ngon, sống quá thoải mái rồi.

Cho nên phản ứng bắt đầu trở nên chậm chạp, một khi không chú ý, thì sẽ trở thành như vậy.

"Đúng thật là..." Long Khâu Bạch Thanh bay một lát, hình như nàng đã tỉnh táo hơn một chút, nhẹ nhàng lắc đầu.

Đùng đùng...

Lôi đình kim sắc chói mắt lập tức bao trùm toàn bộ cơ thể Âu Dương Bạch Thanh, thân như du long, đồng thời đụng Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái bay ra ngoài.

Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái bay ngược ra ngoài lần lượt rơi xuống đất, toàn bộ cơ thể mơ hồ lóe lên những tia sét.

Tử Nhược Yên khẽ nhếch khóe miệng, hai tay như kiếm nhẹ nhàng lắc lư: "Hừ, tiểu nha đầu có chút thú vị."

Lạc Nữ Ái cũng bật cười, nàng vén váy lên: "Đây là lần đầu tiên ta thấy ngươi chủ động đánh trả, đồ lùn tóc trắng."

Long Khâu Bạch Thanh: "..."

Tuy nàng vẫn giữ nguyên khuôn mặt không biểu cảm, nhưng ngốc mao trên đỉnh đầu lại một lần nữa nhảy dựng lên giữa hai cái

sừng rồng.

Toàn thân trên dưới, lôi đình không ngừng chớp nháy.

Tiêu Thiên lặng lẽ rút lui về phía cửa, hắn nhìn ba bóng người quấn lấy nhau ở bên trong, đột nhiên cảm khái.

Đây cũng được xem là một ngày đáng để kỷ niệm.

Cuộc chiến đầu tiên của ba vị Nữ Đế, bắt đầu rồi.

“Cũng không biết Chung Dương rốt cuộc đã chuẩn bị bữa sáng thế nào rồi.” Tiêu Thiên chắp hai tay ra sau lưng, chậm rãi đi về phía phòng bếp.

Tiếng nổ, tiếng va chạm vào nhau khi giao đấu không ngừng vang lên trong tẩm điện rộng rãi sau lưng hắn.

Vô cùng náo nhiệt.

...

Trên núi Thanh Viêm, trang trại chăn nuôi Thanh Viêm.

Trời vừa mới tờ mờ sáng, Chiến Chi Trí đã mở mắt ra, sau khi hắn đứng dậy từ chăn đệm dưới đất thì lười biếng duỗi eo.

Mấy tên tộc Huyết Văn khác cũng lần lượt đứng dậy, bọn họ đã quen với thời gian làm việc và nghỉ ngơi như vậy.

Sau khi rửa mặt, Chiến Chi Trí bước ra khỏi căn nhà gỗ ký túc xá mà mình đã đích thân xây dựng.

Ngoài ra, còn có rất nhiều căn nhà gỗ ký túc xá bao quanh một khoảng sân nhỏ.

“Tập hợp!!” Chiến Chi Trí đứng trong sân đột nhiên gầm lên.

Nhất thời, mấy tên tộc Huyết Văn còn đang đi lại lung tung nhanh chóng tụ tập lại, xếp hàng nghiêm chỉnh.

Bọn hắn đều mặc trang phục thống nhất màu xanh dương nhạt, mặt trước in chữ Thanh Viên, mặt sau lại in hai dòng chữ.

“Cải tạo thật tốt, làm lại cuộc đời.”

Chương 322. Ngươi ở bên đó đánh trận mà không được cho ăn uống luôn à?

Chiến Chi Trí nhìn hàng người trước mặt, hắn đi tới đi lui sau đó lại hét lên: “Nhóm xoa bóp, điểm số.”

“Vâng!”

“Một! Hai... Mười, nhóm xoa bóp đều đã có mặt.”

“Nhóm xúc phân!”

“Nhóm xúc phân đều đã có mặt.”

“Nhóm giải trí.”

“Nhóm giải trí đều đã có mặt.”

Lúc này, sắc mặt Chiến Chi Trí hơi âm trầm: “Nhóm đồ chơi!!”

“Bẩm báo đại đội trưởng nuôi heo, nhóm đồ chơi đã có mặt!” Lúc này, Chiến Trác đứng trong đội ngũ vội bước ra khỏi hàng, hắn lớn tiếng hét lên với Chiến Chi Trí.

“Được, rất có tinh thần!” Chiến Chi Trí gật đầu hài lòng, hắn nói với mọi người: “Khẩu hiệu của chúng ta là gì?”

Toàn bộ tộc Huyết Văn đồng thanh hét lớn: “Dùng sức lao động trả giá cho tội lỗi, để mồ hôi gột rửa sạch tâm hồn!”

“Tinh thần của chúng ta, là gì?”

“Tuân theo lời chỉ dạy của Tiêu đại nhân, trang điểm bản thân bằng sự lương thiện, trang trí bản thân bằng nhân đức, uốn nắn bản thân bằng chính nghĩa!”

“Trước khi ăn sáng, chúng ta có thể nghỉ ngơi, nhưng chúng ta nên làm thế nào?”

“Nỗ lực làm việc! Nỗ lực học tập! Nỗ lực cải tạo!”

“Xuất phát!” Chiến Chi Trí ngẩng đầu ưỡn ngực, xoay người dẫn đầu.

Lúc Tiêu Thiên đến thăm bọn hắn nói đúng, bọn hắn vẫn là chiến sĩ cao quý.

Chỉ là lần này, chiến trường của bọn hắn là trang trại chăn nuôi Thanh Viêm.

Chẳng mấy chốc, đám người Chiến Chi Trí lập tức hăng hái làm việc, nhiệt tình như lửa.

“Đại đội trưởng, có người mới.” Lúc này, giọng nói của trưởng trấn vang lên, khiến Chiến Chi Trí buông xẻng phân trong tay xuống, xoay người lại.

Đám người Chiến Vô Song đang đứng đối diện.

Hai nhóm tộc Huyết Văn, phân biệt rõ ràng mà đứng hai bên.

Ngươi nhìn ta.

Ta nhìn ngươi.

Gần trong gang tấc, lại giống như xa tận chân trời góc bể.

“Đại đội trưởng, đây là những người mới được đưa đến đây.” Trưởng trấn trấn Thanh Viêm nở nụ cười và nhìn Chiến Chi Trí ở phía đối diện.

Theo lý mà nói thì ông vốn không nên nở nụ cười với những tù nhân dị tộc này.

Có điều, khoảng thời gian này, biểu hiện của đám người Chiến Chi Trí thực sự rất là tốt.

Đặc biệt là khi Tiêu Thiên thỉnh thoảng sẽ đến đây để kiến thiết tư tưởng và tái giáo dục các vấn đề tâm lý cho những tù nhân này.

Trang trại chăn nuôi Thanh Viêm nhờ những người tộc Huyết Văn này mà hiệu suất trở nên thủy trướng thuyền cao.

Chỉ mới được một thời gian ngắn kể từ khi bọn họ bắt đầu thực hiện việc mở rộng.

Mà hắn vừa đề xuất với Tiêu Thiên rằng lợi ích của việc mở rộng này đương nhiên là rất tốt nhưng hiện tại hắn đang thiếu nhân lực.

Vị Long Khâu đại nhân này tuân theo mệnh lệnh của Tiêu Thân Vương đưa thêm một nhóm người tộc Huyết Văn tới đây.

Những chàng trai trong tộc Huyết Văn này quả thật là không tệ, bọn họ vừa có sức lực mạnh vừa có tinh thần sẵn sàng chịu đựng được khó khổ và làm việc chăm chỉ, bọn họ thật sự đã giúp hắn tiết kiệm được rất nhiều công sức.

Ở bên này, ông trưởng trấn trấn Thanh Viêm đang mỉm cười vui vẻ, trong khi Long Khâu Đạo ở bên cạnh thì sắc mặt vô cảm.

Tâm trạng của Chiến Vô Song đang rất mâu thuẫn.

Hắn thật sự không ngờ rằng lại gặp được Chiến Chi Trí và những người khác ở nơi này.

Phản ứng đầu tiên của Chiến Vô Song là hắn rất vui mừng vì

dù sao những tộc nhân này đều vẫn còn sống.

Nhưng nếu cẩn thận quan sát Chiến Chi Trí thì có vẻ như trái tim hắn đã trở nên lạnh giá.

Không biết vì sao hắn lại cảm thấy những tộc nhân ngày xưa có chút lạ lẫm khi làm việc dưới trướng của hậu bối trẻ tuổi.

Đặc biệt là khi nhìn thấy những gì các tộc nhân trong đội xúc phân đằng sau Chiến Chi Trí đang làm, sắc mặt bọn họ lập tức thay đổi.

Không lẽ bọn họ cũng sẽ bị sắp xếp làm những việc như vậy đó chứ?

Nếu là như vậy, Chiến Vô Song thà bị Tiêu Thiên giết chết như Kế Nghi Xuân lúc đó còn hơn là chịu nhục nhã như vậy.

“Kia…kia là phó thống lĩnh sao?” Bỗng nhiên, Chiến Vô Tâm ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng và kinh hãi chỉ tay về phía xa.

Chiến Vô Song nhìn về phương hướng mà Chiến Vô Tâm chỉ, đồng tử của hắn co rút lại trông sắc mặt vô cùng chấn kinh.

Ở phía đó, một quả cầu trông hơi mờ mờ đang bị một đàn heo Thanh Viêm khổng lồ ủi qua ủi lại.

Những chú heo Thanh Viêm này chơi rất vui vẻ và Chiến Trác ở bên trong quả cầu cũng rất phối hợp.

Hắn chủ động điều chỉnh tư thế bên trong quả cầu, đồng thời tăng thêm chút lực để góc độ phù hợp hơn với chuyển động của những con heo Thanh Viêm này.

Khiến cho những chú heo Thanh Viêm này chơi vui vẻ, chơi thoải mái và chơi yên tâm hơn.

Nhưng Chiến Vô Song không thể hiểu được phó thống lĩnh của

hắn, lão nhân đi theo bên hắn vậy mà lại phải chịu sự sỉ nhục như vậy.

Huống hồ, Chiến Trác thực sự đã làm việc đó rất vui vẻ sao?

“Không cần phải kinh ngạc như vậy, Chiến Trác xứng đáng nhận được vinh dự như vậy.” Lúc này, Chiến Chi Trí lên tiếng giải thích với Chiến Vô Song, “Lúc trước hắn đã cống hiến và cung cấp tình báo hoàn chỉnh cho Tiêu đại nhân…”

Chương 323. Ngươi ở bên đó đánh trận mà không được cho ăn uống luôn à? 2

Sau đó, Chiến Chi Trí giải thích ngắn gọn cho Chiến Vô Song về việc Chiến Trác đã lập được công lao gì khi miêu tả chi tiết nội dung tình báo cho đám người Tiêu Thiên.

Sau khi nghe xong lời nói của Chiến Chi Trí thì Chiến Vô Song đứng đối diện tức giận đến mức cả người run run.

Đây có phải là lão nhân và hắn tín nhiệm nhất không?

Chẳng lẽ năm đó đầu óc của hắn thật sự có vấn đề sao? Vậy mà hắn lại tin tưởng vào lòng trung thành của con người rác rưởi này ư?

“Chiến Trác!!” Chiến Vô Song giận dữ gầm lên, hắn hận không thể xé xác Chiến Trác ngay bây giờ.

Khi tiếng gào thét của Chiến Vô Song vừa vang lên thì vẻ mặt của Chiến Chi trí ở phía đối diện đã thay đổi, hắn đột nhiên hét lên: “Bắt lấy hắn!”

Theo tiếng hét của Chiến Chi Trí, những người tộc Huyết Văn thuộc độixúc phân ở xung quanh hắn nhao nhao lao tới mà đánh Chiến Vô Song bổ nhào xuống mặt đất.

Thậm chí có người còn chưa kịp tháo găng tay ra mà trực tiếp che miệng và mũi của Chiến Vô Song.

“Chiến Vô Song, ngươi phải thừa nhận thân phận của mình,

hiện tại ngươi chỉ là một thành viên trong số tù nhân đang cải tạo lao động ở trang trại chăn nuôi Thanh Viêm, ngươi hét to như thế khiến những con heo này sợ hãi thì phải làm sao hả?"

"Ngươi hãy quên đi thân phận trước kia của mình, bây giờ chiến trường của tộc chúng ta đã thay đổi và chiến trường đó chính là trang trại chăn nuôi Thanh Viêm này."

"Kể từ hôm nay, ngươi chính là một thành viên của đại đội chăn nuôi heo của trang trại chăn nuôi Thanh Viêm, còn ta là đại đội trưởng đội chăn heo của ngươi."

Chiến Vô Song bị đè xuống mặt đất, miệng mũi bị bịt lại chỉ còn mỗi đôi mắt đang trừng to, hắn nức nở muốn giãy dụa.

Hắn thật sự không hiểu nổi, rốt cuộc Chiến Chi Trí này đã mắc phải bệnh điên gì mà nói năng như vậy với hắn.

"Trưởng trấn, không biết có thể hoãn thời gian ăn sáng lại một chút được không, tôi muốn làm công tác giáo dục tư tưởng cho những người mới đến này một lúc."

"Giác ngộ không đủ đoan chính, ta tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ ăn được một hạt gạo nào hay uống một giọt nước nào của Tiêu đại nhân."

"Bởi vì, bọn họ còn chưa xứng đáng!"

Lúc này, Chiến Chi Trí ngẩng đầu lên và nhìn sang trưởng trấn trấn Thanh Viêm.

"Được thôi, hoàn toàn không có vấn đề gì cả." Trưởng trấn trấn Thanh Viêm mỉm cười và vỗ vào vai của Chiến Chi Trí, "Ngươi làm việc ta rất yên tâm."

"Huống hồ, bất luận là ta hay là Tiêu đại nhân khi chứng kiến sự tiến bộ của ngươi trong khoảng thời gian này đều ghi nhớ trong

lòng.”

“Nếu không thì tại sao Tiêu đại nhân lại giao cho ngươi vị trí đại đội trưởng đội chăn nuôi heo chứ?”

Ánh mắt Chiến Chi Trí hừng hực nhiệt huyết, cúi đầu nhìn Chiến Vô Song đang rơi nước mắt tủi nhục: “Ông yên tâm, ta sẽ cho hắn biết rõ năm đó hắn đã phạm phải sát nghiệt lớn đến cỡ nào.”

Bên cạnh, Long Khâu Đạo yên lặng chứng kiến hết thảy và trong lòng ông tâm phục khẩu phục Tiêu Thiên.

Rốt cuộc, Tiêu đại nhân vẫn là Tiêu đại nhân.

Ngài ấy có thể làm cho đám người tộc Huyết Văn trở nên khuất phục như vậy.

Có điều…

“Cũng có thể coi như là lợi dụng phế vật rồi.” Long Khâu Đạo nhếch môi và rời khỏi trang trại chăn nuôi cùng với trưởng trấn trấn Thanh Viêm.

Ông sẽ không thông cảm với sự khuất phục của tộc Huyết Văn,

Đúng như những gì Chiến Chi Trí đã nói, tộc Huyết Văn này đã tạo ra không biết bao nhiêu sát nghiệt rồi.

Mặc dù, bọn họ ở lại chiến trường hư không Vẫn Viêm trong một thời gian ngắn nhưng Long Khâu Đạo có thể nhìn thấy thi thể chất chồng như núi của Nhân tộc, Ma tộc, Yêu tộc và tộc Thánh Long ở bên trong thủy lao của chiến thành tiên phong kia.

Từ vết tích ở trên thi thể của bọn họ thì chắc chắn khi còn sống bọn họ đã bị tộc Huyết Văn này ngược đãi cực kỳ tàn nhẫn.

“Ta về phục mệnh trước đây.” Trước khi Long Khâu Đạo rời

khỏi nơi đó thì ông gật đầu với trưởng trấn trấn Thanh Viêm, cuối cùng ông bay lên không trung rời đi trong ánh mắt mỉm cười của đối phương.

Long Khâu Đạo không mất quá nhiều thời gian thì đã về tới cung Thân Vương.

Ông vừa về đến cung thì đã ngửi thấy mùi thơm của rau củ tràn ngập trong không khí.

Ngay lúc này, Long Khâu Đạo cực kỳ may mắn khi thân thể Long linh này có thể nhấm nháp được mỹ thực rồi.

Nhưng khi Long Khâu Đạo tới tiền viện thì ông liền nhìn thấy Tiêu Thiên cùng Chung Dương Minh đã bày biện sẵn thức ăn trên bàn.

Một bên khác, Tử Nhược Yên, Lạc Nữ Ái và Long Khâu Bạch Thanh đều đang ăn mặc chỉnh tề, vừa nói vừa cười và bước đến bàn tiệc.

Chỉ có một điều khiến Long Khâu Đạo cảm thấy có chút kỳ quái đó là linh khí trên thân thể của ba vị nữ nhân dao động rất mãnh liệt.

Như thể bọn họ vừa mới trải qua một trận chiến đấu vậy, thật là kỳ quái.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Tử Nhược Yên trực tiếp lên tiếng: “Long Khâu Bạch Thanh, Tiêu lang quân không tiếc tổn thương thân thể của chàng liên thủ với Long Khâu tiền bối để giết chết kẻ hạ Huyết chú thuật và khôi phục trí nhớ cho ngươi.”

Chương 324. Người nhà

“Ngươi hẳn nên biết mục đích của chàng khi cứu ngươi là để làm gì, vậy thì tốt nhất là…”

Tử Nhược Yên nhìn Long Khâu Bạch Thanh vừa bận nhai thức ăn đến phồng cả hai má vừa quay đầu lại nhìn nàng, Tử Nhược Yên lập tức im bặt.

Bên cạnh Tử Nhược Yên, Lạc Nữ Ái cũng nhìn sang Long Khâu Bạch Thanh: “Ngươi ở bên đó đánh trận mà không được cho ăn uống sao?

“Đương nhiên là có người phụ trách cơm nước nhưng mùi vị kém xa ở đây.” Long Khâu Bạch Thanh nhai kỹ nhưng lại có thể phát ra âm thanh.

Long Khâu Bạch Thanh quay đầu, liếc thấy bàn ăn sáng thịnh soạn trước mặt: “Chúng ta có thể vừa ăn vừa trò chuyện, không nên lãng phí công sức của Chung thừa tướng.”

Nói xong, Long Khâu Bạch Thanh đưa đôi đũa ra rồi chậm rãi gắp từng viên bánh rán vừng ở trong chiếc đĩa trước mặt cho vào trong bát của mình.

Động tác của nàng có vẻ chậm rãi giống như chỉ cần nàng làm như vậy thì không ai có thể nhìn thấy được.

“Trước hết đừng quan tâm đến những chuyện nhỏ nhặt như vậy nữa mà nghiêm túc hơn một chút đi.” Tử Nhược Yên tức giận trừng mắt nhìn Lạc Nữ Ái, sau đó lại nhìn sang Long Khâu Bạch Thanh, “Hai chúng ta nói chuyện đầu tiên trước được không?”

“Ừm, mời hỏi.” Long Khâu Bạch Thanh vừa nuốt đồ ăn vừa gật đầu rồi nhìn sang ra hiệu cho Tử Nhược Yên.

Tử Nhược Yên nghiêm túc hỏi: “Rốt cuộc phụ thân của Lạc Nữ Ái đã có chuyện gì vậy?”

“Hửm?” Lạc Nữ Ái ngạc nhiên nhìn Tử Nhược Yên, nàng không ngờ rằng đối phương lại chủ động hỏi chuyện của mình trước.

Tử Nhược Yên nhìn Lạc Nữ Ái: “Không phải chuyện này đã làm ngươi phiền lòng lâu rồi sao? Bình thường ta hay thấy ngươi ngồi một mình thẫn thờ và không ngừng suy nghĩ ở kia.”

Nghe được lời nói của đối phương, Lạc Nữ Ái có chút cảm động rồi nàng lặng lẽ truyền âm linh hồn: “Nếu đã như vậy thì nể tình ngươi, đêm nay…”

Tử Nhược Yên trừng mắt với Lạc Nữ Ái: “Ngậm miệng!”

Lạc Nữ Ái không nói gì nữa, nàng nháy mắt với Tử Nhược Yên.

“Lạc thúc và Vũ di quả thật thường xuyên nhắc đến nàng ấy.” Long Khâu Bạch Thanh nuốt đồ ăn trong miệng rồi tiếp tục đưa đũa ra, “Cụ thể là ngươi muốn biết những chuyện ở phương diện nào.”

Trong ánh mắt của Lạc Nữ Ái tràn ngập sự tò mò cùng khát vọng: “Tất cả mọi chuyện!”

“Bởi vì ở trong ký ức của ta, lúc đó bọn họ đã chết vì chiến đấu với nhau, thậm chí khi ta leo lên vị trí Ma Đế thì các ca ca tỷ tỷ cũng đều do ta đích thân giết chết…”

“Rốt cuộc là tại vì sao mà bọn họ phải làm như thế?”

Nói đến đây, trong mắt Lạc Nữ Ái tràn đầy hoang mang.

“Đại khái cách đây không lâu, khoảng gần nửa năm trước, Võ Linh quân ở chiến trường hư không Vẫn Viêm bỗng nhiên tăng lên nhiều, số lượng binh lính gấp mấy mấy lần so với trước đây.”

“Đêm trước khi khai chiến, tất cả mọi người đều nghĩ là chắc không sống nổi nữa rồi, ta cùng Lạc thúc và Vũ di hàn huyên không ít tâm sự.”

“Khi đó, Lạc thúc và Vũ di đã nói rằng ngươi là người mà bọn họ lo lắng nhất.”

“Theo như bọn họ nói thì bọn họ có mười chín hậu duệ, duy chỉ có ngươi sau khi sinh ra là có khí tức huyết mạch yếu nhất nhưng ngươi lại là người có tiềm lực cực kỳ mạnh mẽ và lực linh hồn hùng hậu nhất trong số các hậu duệ.”

“Do đó nó dễ khiến cho cảm xúc của ngươi thường xuyên hỗn loạn, đồng thời cực kỳ dễ dàng phát cuồng.”

“Bởi vậy bọn họ vẫn luôn yêu thương ngươi, chỉ sợ thân thể ngươi sẽ sụp đổ sau khi chịu tác động của cảm xúc bạo động.”

“Dù sao thì linh hồn của ngươi quá cường đại nhưng huyết mạch trong thân thể lại quá suy nhược để có thể chịu đựng được linh hồn đó.”

Long Khâu Bạch Thanh nhìn sang Lạc Nữ Ái, thở dài: “Hơn bốn năm trước, Võ Linh quân ở chiến trường hư không Vẫn Viêm đã bắt đầu sục sôi, đồng thời gia tăng binh lính.”

“Bản tôn bị Nữ Đế Vạn Yêu phái đến trấn thủ, đó cũng thuộc về lịch luyện.”

“Nhưng nội bộ liên minh có sóng ngầm sôi sục, trong tay ta lại có quá ít quyền lực có thể điều động nên không còn cách nào khác

ta đành phải đến vực Thánh Ma để thỉnh cầu hoàng tộc tộc Thánh Ma xuất thủ."

"Phụ thân của ngươi, Thánh Ma đại đế Lạc Thao Thiên đã nêu ra điều kiện rằng nếu ta có thể giải quyết tai họa ngầm trên người ngươi thì ông liền đáp ứng hỗ trợ trấn thủ chiến trường hư không Vẫn Viêm."

"Ta đã đồng ý với ông và truyền thụ phương pháp truyền tiếp qua huyết mạch."

Vẻ mặt của Lạc Nữ Ái nặng nề, một tay ôm lấy đầu đang cảm thấy đau nhức như búa bổ, một vài ký ức và hình ảnh tuôn ra trong đầu nàng.

"Phương pháp truyền tiếp qua huyết mạch này là bóc tách một phần nội tình huyết mạch của chính mình và truyền nó cho những người thân ruột thịt."

"Vũ di cũng nhân cơ hội này để sắp xếp một số chuyện."

"Bọn họ biết rằng việc đi đến chiến trường hư không Vẫn Viêm lần này sẽ lành ít dữ nhiều và tử chiến có thể xảy ra bất cứ lúc nào."

Chương 325. Người nhà 2

“Chưa biết chừng khi ngươi biết chuyện bọn họ ra chiến trường sẽ khiến cảm xúc nóng nảy của ngươi dễ dàng kích động, đồng thời linh hồn dao động sẽ dẫn đến thân thể sớm sụp đổ.”

“Với lại Lạc thúc và Vũ di càng hi vọng ngươi có thể sống sót mà không có gánh nặng, giữ lấy ngọn lửa hi vọng cuối cùng của tộc Thánh Ma.”

“Vũ di đã đem Linh Huyễn ma tộc tạo thành một huyễn cảnh bao phủ lấy hơn nửa vực Thánh Ma và tiến hành đại luyện binh trước khi đến chiến trường.”

“Cuộc hỗn chiến giả đã bắt đầu, tất cả các Ma tộc có ý chí muốn gia nhập quân đội đều đã trải qua sự sống và cái chết trong huyễn cảnh này, cuối cùng bọn họ đã chọn ra một đại quân Ma tộc tinh nhuệ để gia nhập vào chiến trường.”

“Phụ mẫu và các ca ca tỷ tỷ của ngươi đã hiến nội tình huyết mạch của mình ngưng tụ thành phân thân của chính họ để đóng vai kẻ địch của ngươi và trở thành ‘kẻ phản diện’ trên con đường đăng cơ của ngươi.”

“Mà ngay thời điểm ngươi chém giết phân thân của bọn họ cũng chính là lúc bọn họ lấy nội tình của mình đưa cho ngươi.”

‘Còn cơ duyên mà thiên địa ban tặng vốn dĩ dành cho thập bát hoàng tử, cũng chính là huyết mạch Đế hoàng Nhân tộc chính thống đã hoàn toàn ngưng tụ củng cố vận mệnh đất nước và cố ý để lại cho ngươi thông qua một kế sách.”

“Kế hoạch rất thành công, ngươi đã thức tỉnh huyết mạch

Thánh Ma chí tôn, thân thể cường đại nên sẽ không còn phong hiểm thân thể sụp đổ nữa."

"Và ngươi sẽ không vì biết được chân tướng sự việc mà cảm xúc sụp đổ nên ta cảm thấy nói rõ cho ngươi biết sự thật thì ngươi cũng sẽ không có vấn đề gì."

Hai lòng bàn tay của Lạc Nữ Ái che đôi mắt, mười ngón tay đan vào lọn tóc màu tím ở giữa, mím đôi môi đỏ và không nói gì.

Khi Long Khâu Bạch Thanh nói ra những chuyện này thì thuật linh huyễn mà mẫu thân nàng để lại trên người nàng đã hoàn toàn tiêu tán.

Hiển nhiên là Vũ Tâm Như cũng biết chuyện này không thể giấu giếm mãi được.

Theo suy nghĩ ban đầu của bà, ít nhất hãy đợi cho đến khi Lạc Nữ Ái lớn thêm một chút, nếu nàng lớn hơn một chút nữa thì có lẽ sẽ ổn thôi…

Tiêu Thiên đang ngồi bên cạnh Lạc Nữ Ái liền đưa tay ra nhẹ nhàng xoa đầu nàng.

Tử Nhược Yên cũng vỗ nhẹ vào lưng của Lạc Nữ Ái.

"Nương thật là…quá tàn nhẫn." Lạc Nữ Ái buông tay xuống, hai mắt đỏ hoe nhìn Tiêu Thiên và Tử Nhược Yên, "Sống trong ký ức bị bà xáo trộn khiến cuộc đời của ta thảm biết bao nhiêu."

Lạc Nữ Ái nhìn sang Tiêu Thiên: "Ký ức thực sự rất hạnh phúc nhưng trước đó nó quả thật khiến ta thật thống khổ, bây giờ nó lại làm cho đầu ta có thể nổ tung bất cứ lúc nào."

Lạc Nữ Ái nhìn sang Tử Nhược Yên: "Có phải vì nguyên nhân này nên ta mới bị ngươi nói là đầu óc không được tốt không?"

“Về phương diện này, trẫm vẫn giữ nguyên quan điểm ban đầu của mình, chất dinh dưỡng nuôi sai chỗ rồi.” Tử Nhược Yên lắc đầu với vẻ mặt nghiêm túc.

“Phì!” Lạc Nữ Ái bị Tử Nhược Yên chọc cười, tiếp đó nàng cúi đầu nhìn xuống hai tay mình, “Cha mẹ và các ca ca tỷ tỷ của ta đã phải trả giá quá nhiều rồi, ngươi nói xem bọn họ có phải đầu óc cũng không tốt không, sao họ ngốc nghếch vậy chứ.”

“Bọn họ không phải ngốc nghếch mà là bọn họ rất yêu thương ngươi.” Tiêu Thiên đưa tay ta nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên khóe mắt Lạc Nữ Ái, hắn cười có chút ghen tị, “Ngươi hãy trân trọng tình cảm này vì dù sao ngươi cũng được người nhà của mình yêu thương.”

Suy cho cùng, đối với Tiêu Thiên thì những thứ như gia đình từ xưa đã là…

Bộp!

Tiêu Thiên chợt giật mình bởi vì có một đôi bàn tay nhỏ nhắn mũm mĩm đột nhiên ôm lấy cổ hắn từ phía sau.

Cái đầu nhỏ của Tiêu Ngư Nhi từ bên cạnh sáp lại gần hắn: “Cha ơi, tiểu Ngư nhi cũng rất yêu cha!”

“He he, Tiêu ca ca cũng là người nhà của bản Đế!” Lạc Nữ Ái cũng học theo Tiêu Như Nhi mà ôm chặt lấy Tiêu Thiên.

“Khụ khụ!” Tử Nhược Yên họ khan hai tiếng, sau đó nàng ngẩng đầu lên và cũng mỉm cười nhìn Tiêu Thiên.

Vẻ mặt của Tiêu Thiên khựng lại một lúc, sau đó hắn cũng cười toe toét.

Ở bên cạnh, Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo nhìn nhau rồi nhìn sang bên nhóm Tiêu Thiên với vẻ mặt trìu mến.

Long Khâu Bạch Thanh thì đang nỗ lực yên lặng ăn đồ ăn.

???

Đột nhiên Lạc Nữ Ái lại sực nhớ ra một vấn đề, nàng vội vàng quay sang Long Khâu Bạch Thanh: “Trận chiến mà vừa rồi ngươi kể có kết quả như thế nào?”

“Đối phương bỗng nhiên tăng thêm viện quân, cuối cùng…”

Long Khâu Bạch Thanh ngừng ăn một lát, cuối cùng sắc mặt nàng lại thay đổi trông vô cùng cổ quái: “Vận khí của chúng ta cực kỳ tốt.”

“Bởi vì giữa chừng có một cường giả kỳ lạ giao thủ với người nào đó, dẫn đến đại nguy cơ kia được hóa giải.” Khi Long Khâu Bạch Thanh nói lời này thì vẻ mặt của nàng trông rất cổ quái, “Nếu không phải như vậy thì chỉ e là chúng ta đã không có cơ hội gặp mặt nhau rồi.”

Chương 326. Đại ca tốt của ta vậy mà lại là...

Lần này, tất cả mọi người đều cảm thấy hứng thú.

Theo lời Long Khâu Bạch Thanh nói thì tình hình lúc đó có lẽ rất nguy cấp.

Tạo sao cường giả kỳ lạ giao thủ với người nào đó mà ngược lại có thể khiến bọn họ hóa nguy thành an.

“Lúc ấy, Võ Linh quân đã tập kết lại thành một đội quân đông gấp mấy lần đại quân của bọn ta đã áp sát gần chiến trường.”

“Ngay khi bọn ta chuẩn bị liều chết chiến đấu thì bầu trời trên chiến trường hư không Vẫn Viêm vậy mà lại vỡ vụn!”

“Căn cứ theo tình huống lúc đó, bọn ta phỏng đoán rằng có một cường giải vô danh đã động thủ với đám người ở khu vực tường kép không gian, cưỡng ép phá vỡ không gian.”

“Mà đầu bên kia của không gian bị phá vỡ tình cờ lại ở trên đỉnh của Võ Linh quân trong chiến trường hư không Vẫn Viêm.”

“Dòng chảy hỗn loạn trùng trùng điệp điệp trong không gian tuôn trào ra, trong nháy mắt xé nát cả vạn cường giả của Võ Linh quân.”

“Mà lúc này mới chỉ là bắt đầu mà thôi!”

“Hình như đối phương đang chiến đấu rất quyết liệt, không lâu sau không gian phá vỡ phía trên bị xé toạc và toàn bộ chín phần Võ Linh quan bị diệt bên trong dòng chảy hỗn loạn trong

không gian.”

“Chúng ta chưa kịp làm gì hết thì đã chiến thắng rồi.”

“Hơn nữa, kẻ bại trận hình như rất thảm, sau khi bị dòng chảy hỗn loạn của không gian đưa tới chiến trường hư không Vẫn Viêm, trước khi chết tiếng mắng chửi của hắn truyền khắp toàn bộ chiến trường.”

Lạc Nữ Ái bắt đầu thấy hứng thú: “Hắn đã mắng gì?”

Long Khâu Bạch Thanh hồi tưởng lại rồi bắt chước giọng điệu của đối phương: “Đồ khốn kiếp, ngươi sẽ không được chết yên lành!”

“Khụ khụ khụ…” Tiêu Thiên ho khan kịch liệt, suýt chút nữa thì đã phun ra hết những thứ vừa ăn.

“Cha?” Tiêu Ngư Nhi thả lỏng bàn tay nhỏ nhắn mũm mĩm của mình ra khỏi cổ Tiêu Thiên và hỏi, “Có phải tiểu Ngư nhi ôm cổ cha chặt quá rồi không?”

“Không phải, ta chỉ bị nghẹn thôi.” Tiêu Thiên xua tay, hắn vừa ngẩng đầu lên thì liền nhìn thấy Long Khâu Đạo đang nhìn hắn, lông mày khẽ run run.

Tiêu Thiên liếc nhìn Long Khâu Đạo rồi mượn sự trợ giúp của hệ thống Vượng Tài để truyền âm cho đối phương.

“Chuyện này chẳng lẽ là chuyện lúc trước ta xóa bỏ thi tâm ma ‘Long Khâu Đạo’ mà làm ra đó chứ?”

Long Khâu Đạo nhấp một ngụm trà rồi truyền âm linh hồn sang Tiêu Thiên: “Tiêu đại nhân, chắc là không sai đâu, khu vực mà di tích Thánh Long tọa lạc lúc trước chính là tường kép không gian.”

“Lực lượng của ngài có thể là quá mạnh khiến cho tầng thứ không gian bị phá vỡ xuyên thẳng vào chiến trường hư không Vẫn Viêm và dòng chảy hỗn loạn của không gian rò rỉ ra ngoài, tạo thành tình huống như vậy là chuyện rất bình thường.”

“Chuyện như vậy cũng không phải là chưa từng xảy ra trước đây, có lẽ rất nhiều thế giới giới vực đều có trận pháp không gian vững chắc và tiến hành một hàng bảo hộ cho nó.”

“Chiến trường hư không Vẫn Viêm chính vì là vùng đất chiến trường cho nên loại trận pháp bảo hộ sinh tồn này không thích hợp cho lắm.”

Truyền âm xong, vẻ mặt của Long Khâu Đạo có chút kỳ quái, ông nhìn về phía Long Khâu Bạch Thanh và Lạc Nữ Ái mà không để lại bất kỳ dấu vết gì.

Bọn họ chắc chắn sẽ không ngờ được rằng người được gọi là cường giả kỳ lạ trên thực tế ngay lúc này lại đang ngồi cùng bàn với họ.

“Thật sự không thể ngờ, khi ta xóa bỏ thi tâm ma này vậy mà lại có thể cứu được cả nhà nhạc phụ nhạc mẫu.”

“Đã vậy còn trùng hợp cứu được nhiều người như vậy.”

Tiêu Thiên thầm nghĩ và cảm thấy thật cao hứng.

Người nhà của Lạc Nữ Ái đều bình yên vô sự, còn những chiến sĩ lẽ ra phải chịu nhiều thương vong cũng sống sót theo.

Đại công đức, đại thiện cử.

Với tâm niệm này trong đầu, Tiêu Thiên một lần nữa truyền âm cho Long Khâu Đạo: “Chém giết thi tâm ma của ngươi vậy mà lại cứu được vô số người, đúng là hành thiện tích đức.”

“Nói như vậy, cái chết của hắn coi như cũng có giá trị cống hiến.”

“Chuyện hắn mắng ta thôi bỏ qua, ta không tính toán với hắn nữa.”

“Có điều, thi tâm ma cũng coi như là một bộ phận của ngươi, ta sợ ngươi sẽ bị bát thiên công đức này nhiễm một phần.”

“Ngươi xem, ta đã giúp ngươi nhiều như vậy, ngươi cũng phải dụng tâm đến việc cải tạo chiến hạm hư không, hãy lấy một trăm hai mươi phần trăm tinh thần cộng với hai trăm phần trăm nỗ lực của ngươi ra để giải quyết việc này.”

Nguyên cả buổi, Long Khâu Đạo nghe lời Tiêu Thiên căn dặn mà không thể thư giãn nổi.

Đây là cái đạo lý quái quỷ gì vậy.

Tiêu đại nhân.

Sao chuyện gì ngài cũng có thể cứu vãn được hết vậy.

Một bên khác, Long Khâu Bạch Thanh tiếp tục miêu tả tình hình: “Trong khoảng thời gian gần đây, bên phía Võ Linh quân thường xuyên có động tĩnh, tung tích của viện quân không ngừng xuất hiện.”

“Không phải lúc nào chúng ta cũng may mắn như vậy, tự nhiên có một cường giả kỳ lạ đánh xuyên vào không gian và khiến dòng chảy hỗn loạn của không gian tuôn ra để tiêu diệt kẻ thù.”

Chương 327. Đại ca tốt của ta vậy mà lại là... 2

“Cho nên, bản tọa quyết định tạm thời giao phòng tuyến trấn thủ cho Lạc thúc và tự mình đi đến liên minh bách tộc thỉnh cầu viện trợ.”

“Nhưng khi ta vừa mới chuẩn bị khởi hành thì Võ Linh quân phát động tiến công.”

“Quân địch có mai phục, cũng may là Thánh Ma diễm của Lạc thúc đã thiêu đốt và phá vỡ khốn trận của địch nhân nên ta mới có thể rời đi.”

“Nhưng có một vấn đề, Lạc thúc đã bị bắt rồi.”

“Lúc đó, bổn tọa mới phát hiện rằng đối phương vốn dĩ là nhằm vào phụ thân của ngươi là Thánh Ma đại đế mà tới.”

“Cho nên, ta quyết định lập tức quay lại để cứu viện mà không kịp trị thương.”

“Nhưng ai mà có thể ngờ rằng trên đường trở về lại xuất hiện phó tướng của tộc Huyết Oán là Kế Nghi Xuân ở phòng tuyến hậu phương trong cuộc phục kích hư không dưới sự kiểm soát của chúng ta.”

“Huyết chú thuật do hắn thi triển đã khiến ta mất đi ký ức.”

“Lúc đó, ta không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng tộc Huyết Văn xuất hiện bên vực Thánh Ma chứng tỏ là Võ Linh quân có lẽ đã dùng thủ đoạn nào đó để phái một số người tới đây.”

“Căn cứ tình trạng cảnh giới của đám người tộc Huyết Văn bị bắt thì ta đoán nếu đối phương muốn trực tiếp đưa người xuyên qua kết giới hư không, chỉ e là phải hao phí một cái giá cực kỳ lớn.”

Lạc Nữ Ái nghe đến đây thì sắc mặt liền thay đổi: “Phụ hoàng bị bắt đi rồi ư?”

“Có điều, Lạc thúc tạm thời sẽ không có vấn đề gì, nếu đối phương muốn giết ông ấy thì đã ra tay ngay thời điểm mai phục vây công rồi.”

“Ta cảm giác lúc đó đối phương giống như là muốn bắt sống ông ấy bằng mọi cách vậy.”

“Thêm vào đó, nhóm người tộc Huyết Văn này đã trực tiếp tiến về vực Thánh Ma có lẽ là vì bí mật của Lạc thúc.”

“Đợi một chút!” Ngay lúc này, Tiêu Thiên ngắt lời của Long Khâu Bạch Thanh, “Có phải ngươi vừa nói là trong lúc vây công, Thánh Ma đại đế Lạc Thao Thiên, phụ thân của đại Lạc đã bị bắt đi không?”

Nói đến đây, Tiêu Thiên đưa một tay lên ấn đầu Lạc Nữ Ái, lông mày hắn co rút mạnh.

“Không sai, vẫn là đại tướng Chiến Bất Khí của tộc Huyết Văn đích thân dẫn đầu đội quân.” Long Khâu Bạch Thanh gật đầu, nhìn sang Tiêu Thiên, “Có vấn đề gì sao?”

Lạc Nữ Ái cũng quay đầu nhìn Tiêu Thiên một cách kỳ quái.

“Không có vấn đề gì…” Tiêu Thiên bật cười ha ha.

Mới là lạ!!!

Người nam nhân được hắn cứu ở chiến trường hư không kia…

Người mà vì chuyện thay đổi danh hào của mình mà chuẩn bị hậu chiêu.

“Anh trai” tốt của mình…

Vậy mà lại là ông già của Lạc Nữ Ái.

“Đệt!!”

Tiêu Thiên thực sự không ngờ nam nhân trước đây mình cứu được, còn kết bái với mình.

Lại là nhị nhạc phụ?

Đặc biệt là Tiêu Thiên cẩn thận nhớ lại lúc đó bản thân có biểu hiện gì.

Hắn lúng túng nắm lấy đầu, cả người đều là khô giòn.

Lúc nghĩ đến đây, Tiêu Thiên chậm rãi ngẩng đầu nhìn Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo đối diện.

Chuyện cứu người kết bái là hắn đã kể trên chiến hạm lúc trở về.

Cho nên...

"..."

Biểu cảm của Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo hơi méo mó, đều là mím môi, quai hàm và cơ mặt nhếch lên, dùng sức co rút lại.

Bởi vì không làm như vậy, bọn họ lo lắng sẽ không khống chế được bản thân mà cười ra tiếng.

Lúc này cười ra tiếng, chỉ sợ Tiêu Thiên sẽ đánh chết bọn họ.

Đặc biệt là hai người họ nghĩ đến, sau này sẽ có một ngày, Tiêu Thiên sẽ lần nữa gặp lại Lạc Thao Thiên.

Mà lúc đó, chắc chắn Lạc Nữ Ái cũng sẽ ở đó, là lúc chân tướng rõ ràng.

Cảnh tượng đó thật sự là...

Không được không được, không thể nghĩ tiếp nữa.

Nếu còn nghĩ tiếp, chỉ sợ sẽ không nhịn được mà cười ra tiếng.

Sẽ bị đánh chết một cách tàn nhẫn.

Chi tiết nhỏ phía bên ba người Tiêu Thiên, tất nhiên là không bị phát hiện.

Tử Nhược Yên quan tâm hơn là: "Rốt cuộc trên người Thánh Ma đại đế có cái gì đáng để kẻ địch quan tâm như vậy?"

"Sức mạnh!" Long Khâu Bạch Thanh trực tiếp trả lời: "Sự tồn tại của đám ma tộc Lạc thúc, đến phòng tuyến của chiến trường hư không Vẫn Viêm, là chiếm thế thượng phong."

"Đặc biệt là người sở hữu huyết mạch Thánh Ma chí tôn như Lạc thúc, lửa Thánh Ma diễm áp chế kẻ địch một cách vô cùng đáng sợ."

"Đồng thời năng lực này có thể làm tăng toàn bộ chiến trường, khiến đại quân ma tộc hoặc nhiều hoặc ít có được chút đặc tính."

"Hơn nữa, linh khí của Lạc thúc cũng chính là ma khí của ma tộc các ngươi, quả thực là lấy không hết, dùng mãi không xong."

"Chính vì vậy, bổn tọa phò tá Lạc thúc cùng Võ di tiến hành chỉ huy chiến trường."

"Có lẽ phía bên Võ Linh quân muốn làm rõ bản lĩnh của Lạc

thúc."

Nghe xong lời của Long Khâu Bạch Thanh, Tử Nhược Yên lại nhìn sang Lạc Nữ Ái.

Lạc Nữ Ái thấy thế, ngạc nhiên nhìn lấy đối phương: "Ngươi nhìn ta làm gì?"

"Long Khâu Bạch Thanh đã để ngươi giải thoát từ huyễn thuật, lẽ nào trong ký ức của ngươi không có manh mối gì hết à?" Tử Nhược Yên cau mày, nhìn Lạc Nữ Ái.

Chương 328. Thuật sơn hà xã tắc

"Bởi vì cái gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng."

"Biết được mục đích của kẻ địch mới có thể ứng đối được."

Tử Nhược Yên nói xong, Lạc Nữ Ái giang hai tay ra: "Không nghe nàng nói à, từ nhỏ ta đã không bình thường, đâu biết được manh mối gì chứ."

"Vậy ngươi suy nghĩ đi."

"Chẳng phải ngươi nói đầu óc ta không tốt ư, sao có thể nghĩ ra được." Lạc Nữ Ái hừ lạnh: "Chi bằng trực tiếp giết chết, cứu phụ hoàng ra ngoài."

"Tộc Huyết Văn đã thông báo ngươi chính là một trong những mục tiêu, đây là chủ động dâng tới cửa à?" Tử Nhược Yên tức giận mở miệng.

Lạc Nữ Ái hùng hồn: "Chủ động tới cửa xử hết nhà người ta thì có vấn đề gì."

Tử Nhược Yên: "..."

Tên nhóc ngực to mà không có não!

Ngoại trừ đánh nhau thì là lôi kéo Tiêu lang quân, không có tiền đồ.

"Đừng xung động quá, chi bằng đợi ta liên lạc với liên minh bách tộc, sau khi viện quân đến, lại tính toán tiếp." Long Khâu

Bạch Thanh bên cạnh khuyên bảo.

"Thuật sơn hà xã tắc, một trong những tuyệt học Nhân Hoàng." Lúc này, Long Khâu Đạo bên cạnh chợt mở miệng, thu hút ánh mắt của mọi người qua đó.

Sắc mặt của Tử Nhược Yên nghiêm túc, nhìn Long Khâu Đạo: "Xin nói rõ chi tiết."

"Từ lời nói vừa nãy của Long Khâu Bạch Thanh cho thấy, Ma Đế Đế Hậu của Nguyên Thủy ma quốc, cũng chính là mẫu thân của Lạc bệ hạ đã từng dẫn theo Nhân tộc bố trí huyễn cảnh, bao phủ vực Thánh Ma."

"Chỉ sợ là có liên quan đến thuật này."

"Thuật sơn hà xã tắc lấy sơn hà xã tắc làm trận cơ, gia trì bản thân."

"Căn cứ vào tình hình miêu tả cho thấy, có lẽ Thánh Ma đại đế Lạc Thao Thiên đã dùng cách này để gia trì khí vận Nguyên Thủy ma quốc."

"Bởi vậy Nguyên Thủy ma quốc thống trị toàn bộ vực Thánh Ma càng mạnh, thì Thánh Ma đại đế này sẽ càng mạnh, hơn nữa còn có thế giới giới vực làm hậu thuẫn."

"Lúc ông chém giết, ma khí tất nhiên là lấy không hết, dùng mãi không xong."

"Một công ba việc, thi triển thuật sơn hà xã tắc, trận pháp bao phủ toàn bộ vực Thánh Ma, mượn việc này tiện thể thi triển trận ảo, chém giết tôi luyện ở bên trong huyễn cảnh, chọn lựa quân tinh nhuệ."

"Mà trong thuật sơn hà xã tắc, những đại quân tinh nhuệ ma tộc ma luyện, cùng Thánh Ma đại đế tất nhiên là có liên quan."

"Đây cũng là lý do tại sao đại quân ma tộc có được một phần năng lực đặc tính huyết mạch Thánh Ma chí tôn."

Long Khâu Đạo nói ra lời này, khiến mọi người đều bừng tỉnh.

Lạc Nữ Ái cũng như tỉnh lại trong mộng: "Khó trách mẫu thân bố trí huyễn cảnh, muốn dẫn Linh Huyễn ma tộc cùng bố trí phạm vi lớn như vậy, gần như bao phủ toàn bộ vực Thánh Ma, vốn là vì cái này."

"Thuật sơn hà xã tắc lợi hại như vậy, không thể nào không có cái giá đúng không?" Tử Nhược Yên suy nghĩ rồi hỏi.

Long Khâu Đạo gật đầu: "Cái giá tất nhiên là có, cuộc đời này đã không có cách nào tự tu luyện tăng lên được nữa."

"Hiện giờ Nguyên Thủy ma quốc vực Thánh Ma càng mạnh thì phụ thân của Lạc bệ hạ tất nhiên càng mạnh, trái lại cũng là như thế."

"Nếu Nguyên Thủy ma quốc bị diệt thì đạo hạnh tiêu tan."

"Nhưng có lẽ khả năng này cực kỳ nhỏ."

Long Khâu Đạo thì thầm, rồi lặng lẽ nhìn Tiêu Thiên.

Gia gia này là quái vật nghịch thiên.

Có thể cưỡng ép mảnh vỡ thế giới, khắc khu vực không gian, cưỡng ép nhét vào vực Thánh Ma.

Dựa theo tác phong làm việc của gia gia này, cộng thêm có ông trấn giữ.

Vực Thánh Ma sẽ càng ngày càng lớn mạnh.

Lạc Thao Thiên không cần làm gì cả, chỉ dựa vào con rể làm bừa càn rỡ thì cảnh giới có thể điên cuồng tăng lên.

"Thì ra là thế!" Tử Nhược Yên nhẹ nhàng gật đầu, sau đó nhìn về phía Lạc Nữ Ái: "Nhưng tâm của Thánh Ma đại đế này đúng là quá lớn."

"Vậy mà lại yên tâm giao Đế vị cho ngươi, nếu không có trẫm giúp đỡ đôi chút."

"Chỉ sợ vẫn chưa đánh xong trận chiến của chiến trường hư không, cảnh giới của trưởng bối này, sắp đến Luyện Thể cảnh nhất giai."

Lạc Nữ Ái vỗ bàn: "Ngươi nói xạo!"

"Có phải trong lòng ngươi rất rõ, chỉ với quốc pháp chém đầu đó của ngươi, Nguyên Thủy ma quốc đúng là quý hiếm." Tử Nhược Yên càng nói càng giận: "Hơn nữa lúc học, có thể nghiêm túc chút hay không."

"Hiện tại bên trong tấu chương mà trẫm thu được còn có chính vụ của Nguyên Thủy ma quốc ngươi."

"Ngươi muốn ta mệt chết à?"

Lạc Nữ Ái kinh ngạc, nhìn Tử Nhược Yên có chút nổi đóa: "Lẽ nào ta không cẩn thận đặt sai rồi?"

"Nếu như là làm sai thì còn tốt." Tử Nhược Yên hít sâu mấy cái: "Đó là thần tử của Nguyên Thủy ma quốc thỉnh cầu quan viên của hoàng triều Đại Viêm viết giúp, hy vọng trẫm để ý giúp."

Lạc Nữ Ái: "..."

Thật ra cũng không trách Lạc Nữ Ái được.

Nàng đã tốt hơn quá khứ rất nhiều rất nhiều rồi....

Nhưng trên một số phương diện lớn, quan viên của Nguyên Thủy ma quốc cảm thấy kéo dài thời gian với Lạc Nữ Ái, chi bằng

xin Tử Nhược Yên giúp đỡ.

Năng lực của hoàng đế hoàng triều Đại Viêm có thể mạnh, cũng được xem là người một nhà với bệ hạ nhà mình.

Chương 329. Tiền bối Nhân Hoàng ngươi khỏe thật đó

Giúp đỡ, có lẽ sẽ không sao.

Ôm lấy tâm trạng quỷ dị như vậy, mới xuất hiện chuyện quan viên của Nguyên Thủy ma quốc xin quan viên của hoàng triều Đại Viêm tấu lên Nữ Đế Đại Viêm, giúp xử lý vấn đề của Nguyên Thủy ma quốc.

"Thật ra, còn có điểm đáng ngờ cuối cùng." Lúc này, Chung Dương Minh chợt mở miệng, nhìn về phía mọi người: “Chuyện của vực Nam Hoang!”

Vực Nam Hoang...

Ba chữ này vừa xuất hiện, biểu cảm Tử Nhược Yên cũng nặng nề hơn.

“Vừa rồi, ta chú ý tới kế hoạch vực Nam Hoang mà ngươi từng đề cập, cái gọi là cơ duyên.” Chung Dương Minh lại mở miệng, nhìn chằm chằm Long Khâu Bạch Thanh đối diện: “Thánh Ma đại đế có từng đề cập tới chuyện này không.”

“Trong kế hoạch ban đầu, rốt cuộc Nguyên Thủy ma quốc sắm vai nhân vật gì?”

“Hơn nữa ta lo lắng một điều, rốt cuộc Thánh Ma đại đế mang thiện ý hay là địch ý với mạch Nhân Hoàng của vực Nam Hoang?”

“Dù sao, kế hoạch vực Nam Hoang này, hiệp định ba bên, mười tám hoàng tử Thánh Ma điện của Nguyên Thủy ma quốc là một phe trong đó.”

Lạc Nữ Ái nghe được vấn đề của Chung Dương Minh, cảm xúc cũng rất khẩn trương.

Mấy ngày này quá vui vẻ, nàng thiếu chút nữa đã quên mất chuyện này.

“Thiện ý.” Long Khâu Bạch Thanh trả lời.

“Nếu là thiện ý, tại sao lúc trước Lạc bệ hạ đến vực Nam Hoang, vốn là dự định đoạt lấy quốc vận giống như hai phe khác?” Chung Dương Minh lại đặt câu hỏi.

“Nếu không phải Tiêu Thân Vương trung hoà, chỉ sợ các nàng đã giết nhau.”

Long Khâu Bạch Thanh lắc đầu, tiếp tục gắp đồ ăn: “Giết nhau? Không thể nào, Lạc Nữ Ái là tộc Thánh Ma, không sinh ra địch ý với hậu duệ Nhân hoàng đã thức tỉnh huyết mạch đế hoàng Nhân tộc chính thống.”

“Các nàng trời sinh sẽ thân thiết, chỉ có thể trở thành bạn tốt, thậm chí là bạn đồng hành.”

“Hơn nữa, theo như lời Lạc thúc, một vài tình báo ban đầu cố ý để lại, chủ yếu là để nàng trợ lực cho hoàng triều Đại Viêm ngưng tụ quốc vận, hưởng thụ trời đất ban tặng mới đúng.”

“Sao có thể kêu nàng đi đoạt lấy quốc vận?”

Tử Nhược Yên cười khẽ hai tiếng, nhìn về phía Lạc Nữ Ái: “Nếu trẫm đoán không sai, với tính cách của nàng, cho dù trên tình báo để lại viết như thế nào, nàng cũng có thể đọc thành đoạt lấy quốc vận nhỉ.”

“...” Lạc Nữ Ái nhìn qua hướng khác, không tiếp xúc ánh mắt với Tử Nhược Yên.

Được rồi, nàng nhớ mang máng, hình như là nàng hiểu sai rồi.

“Nhưng tại sao Lạc bệ hạ nhất định có thể thân thiết với bệ hạ?” Chung Dương Minh bên cạnh vẫn khó hiểu: “Cái này có phải quá võ đoán, quá chủ quan không.”

“Rất lâu về trước, trong chủng tộc to như Ma tộc, cũng không có tộc Thánh Ma.” Lúc này, Long Khâu Đạo bên cạnh chậm rãi mở miệng, “Trong Ma tộc, Song Giác ma tộc Lạc thị thuộc một trong các đế tộc.”

“Thiếu đế của Lạc thị ma quốc từng kết bạn với Nhân Hoàng, hơn nữa gả muội muội ruột cho hắn làm nhị phu nhân.”

“Khi đó hắn vẫn chưa phải là Nhân Hoàng, mặc dù địa vị ở Nhân tộc không thấp, nhưng đối với Lạc quốc ngay lúc đó mà nói, không đáng để nhắc tới.”

“Gả muội muội của thiếu đế Lạc quốc cho hắn làm nhị phu nhân, còn khiến Lạc quốc dốc sức ủng hộ sự nghiệp của Nhân Hoàng, tự nhiên phải trả ra cái giá gì đó.”

“Trả giá cũng không lớn lắm, chính là đứa con cả và người mẹ họ Lạc mà thôi.”

“Mà huyết mạch Nhân Hoàng lớn mạnh cỡ nào, dung hợp với huyết mạch của Song Giác ma tộc thành huyết mạch Thánh Ma chí tôn.”

“Bởi vậy, đứa con cả của bọn họ chính là tổ tiên của Lạc bệ hạ, tộc Thánh Ma đầu tiên trên thế giới này.”

“Bằng không, làm sao Thánh Ma đại đế lấy được bí thuật Nhân Hoàng?”

“Dù sao nếu tính đúng, tộc Thánh Ma cũng là hậu duệ Nhân hoàng, người một nhà thôi.”

“Huyết mạch cùng một nguồn, đây là nguyên nhân khiến các ngươi thân thiết đó.”

Nói đến đây, Long Khâu Đạo yên lặng bưng tách trà trước mặt lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Sau khi ông nói xong, mỗi người mang một biểu cảm, suy nghĩ khác nhau.

Ngược lại Chung Dương Minh khá ngạc nhiên lão già Long Khâu Đạo này, chính sự không nhớ rõ, không trọn vẹn không đầy đủ, mấy chuyện bát quái này thì rõ ràng mạch lạc.

Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái đưa mắt nhìn nhau, thật không biết đôi bên lại còn có một tầng quan hệ như vậy.

Quả nhiên ứng nghiệm với câu nói kia, không phải người một nhà, không vào cùng một cửa.

Tiêu Ngư Nhi đang suy nghĩ, nói tình cảm thì hai vị mẫu thân như tỷ muội, nói huyết mạch cũng xem như tỷ muội, từ chỗ cha cũng tính là tỷ muội.

Mà Tiêu Thiên đang lưu ý tới một chi tiết nhỏ không đáng kể trong câu chuyện mà Long Khâu Đạo kể: “Tìm nhà mẹ đẻ hỗ trợ?”

Nghĩ vậy, Tiêu Thiên nhìn qua Long Khâu Đạo: “Chính cung của Nhân Hoàng, vị phu nhân đầu tiên có lai lịch gì?”

“Trước kia rất lâu, Nhân tộc suy thoái, thẳng đến khi Nhân vương xuất hiện, hoàn cảnh của Nhân tộc mới tốt lên không ít.”

“Mà Nhân Hoàng xuất thân thấp hèn, từng là người hầu của Nhân vương gia, tư chất không tầm thường, được nhận làm con nuôi.”

Chương 330. Tiền bối Nhân Hoàng ngươi khỏe thật đó 2

“Sau này, Nhân Hoàng và trưởng công chúa dần dần nảy sinh tình cảm, khi Nhân vương biết thì cho bọn họ kết làm vợ chồng, thân càng thêm thân.”

Sau khi Long Khâu Đạo nói xong, Chung Dương Minh lại nhìn đối phương, hắn rất muốn mỉa mai đối phương.

Ký ức hoàn chỉnh mà ngươi lưu lại, không phải là bát quái viễn cổ này chứ?

Mà Tiêu Thiên càng thêm rung động.

Nhân Hoàng tiền bối...

Ngài khỏe ghê.

Tiêu Thiên cảm thấy bản thân gọi đối phương một câu là tấm gương sáng cho thế hệ chúng ta, cũng không ngoa.

“Hơn nữa, Lạc thúc còn từng nhắc tới, thúc và vị hậu duệ Nhân hoàng Tử Đế Tôn kia, còn là anh em kết nghĩa nữa.” Lúc này, Long Khâu Bạch Thanh bỗng nhiên yên lặng chọt vào một câu.

Anh em kết nghĩa?

Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái đồng thời trừng mắt, không thể tin nhìn Long Khâu Bạch Thanh.

“Khụ khụ khụ...” Tiêu Thiên lại sặc không khí, ho khan lên.

Lạc nhạc phụ, phục ngài luôn đó.

Lúc trước ngài nói thích kết giao với anh hào các lộ, thì ra không phải lời khách sáo, chính là nói lời trong lòng à.

“Sao có thể?” Bên này, Tử Nhược Yên chịu chấn động không nhẹ, nhìn Long Khâu Bạch Thanh: “Từ lúc nào...”

Long Khâu Bạch Thanh mở miệng: “Lão thiên sư của khâm thiên giám từng giám sát quốc vận của hoàng triều Đại Viêm, chính là Lạc thúc biến thành.”

Chung Dương Minh biến sắc: “Vậy mà là hắn, lập quốc ba năm khâm thiên giám giải tán, lão thiên sư không thấy tung tích, chẳng lẽ là trở về Nguyên Thủy ma quốc?”

“Nhưng lão thiên sư này , đã phò tá từ lúc Thái Thượng Hoàng thiếu niên, thì ra là thế...”

“Thái Thượng Hoàng đã sớm biết chân tướng của vực Nam Hoang?”

“Đúng vậy!” Long Khâu Bạch Thanh gật đầu: “Sau khi kế hoạch của đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các bị Lạc thúc phát hiện, liền tương kế tựu kế, mượn tài nguyên và tâm lực của bọn họ, trợ giúp Tử Đế Tôn phát triển.”

“Đợi cho quốc vận hoàn toàn ngưng tụ thành công, bởi vì đế quốc Đông Viêm, Thiên Cơ các và hoàng triều Đại Viêm dây dưa với nhau, sẽ bị huyết mạch đế hoàng chính thống của Nhân tộc trấn áp.”

“Đến lúc đó, cứ vậy mà dời hoàng triều Đại Viêm tới lãnh thổ của đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các.”

Mọi người giật mình, vốn cho rằng người bị thao túng là Tử Đế Tôn.

Nhưng hiện tại nhìn lại, thật sự bị khống chế ngược lại là đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các?

Chung Dương Minh lại nhẹ nhàng lắc đầu: "Nhưng kế hoạch không cản nổi biến hóa, nếu không phải Tiêu Thân Vương ngăn cơn sóng dữ, chỉ sợ bệ hạ và Lạc bệ hạ đều đã chết."

"Dân chúng của cả hoàng triều Đại Viêm, đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các đều sẽ bị luyện thành đan dược ăn mất."

Long Khâu Bạch Thanh cũng không hiểu: "Đây là ý gì?"

Chung Dương Minh lại nói rõ tình huống lúc đó cho Long Khâu Bạch Thanh.

"Sao có thể!" Chỏm tóc ngố của Long Khâu Bạch Thanh lại một lần nữa dựng lên: "Hơn bốn năm trước, trước khi Lạc thúc đến chiến trường hư không Vẫn Viêm đã cố ý phái một đám Ma tộc âm thầm bảo hộ ở vực Nam Hoang."

"Vậy sao thái tử và nhị hoàng tử có thể bị giết chết cũng không ra tay."

"Sao có thể vào lúc nguy cơ cũng..."

Long Khâu Bạch Thanh còn nói chưa dứt lời đã bị Tiêu Thiên cắt ngang.

"Tử Tâm Liên!"

Tử Tâm Liên!

Lời nói của Tiêu Thiên khiến mọi người hồi tưởng lại, lúc trước giữa không trung, nữ nhân đó đột nhiên xuất hiện.

Sợ rằng, đường lui mà Lạc Thao Thiên mai phục đã bị nữ nhân này xử lý rồi.

“Khó trách lúc trước ta lén lút đi vực Nam Hoang, đã bị đối phương dễ dàng nhận ra.” Lạc Nữ Ái vỗ đùi Tử Nhược Yên, chợt hiểu ra.

“Thì ra, đối phương sớm biết phụ hoàng có đường lui, phỏng đoán ra bản đế sẽ đến, muốn một lưới bắt hết chúng ta!”

“Nữ nhân này, tâm tư thật thâm độc.”

Tử Nhược Yên hung hăng bổ một tay vào đầu Lạc Nữ Ái: “Ngươi muốn đánh thì đi mà đánh chân của mình, ngươi đánh chân ta làm gì!”

“He he he...” Lạc Nữ Ái ôm đầu, vui sướng bổ nhào vào Tử Nhược Yên, không có chút giác ngộ bị đánh.

Chỗ duy nhất nàng tiếc nuối chính là người ra tay không phải là Tiêu Thiên.

“Nếu Thái Thượng Hoàng đã sớm biết chân tướng của sự việc, tại sao lúc trước còn muốn trở mặt ra tay?” Chung Dương Minh vẫn khó hiểu.

Ban đầu, nếu không có Thái Thượng Hoàng ra tay, đánh nhau với người của đối phương gây ra động tĩnh quá lớn.

Ép thái hậu ẩn nấp ra tay, kinh động người của Tuyết gia, cường giả xuyên qua không gian bắt người đi.

Chỉ sợ sau đó cũng không có nhiều chuyện như vậy.

Cho nên, nguyên nhân ban đầu ra tay, rốt cuộc là gì?

“Cái này ta không biết.” Long Khâu Bạch Thanh nhẹ nhàng lắc đầu, cũng không rõ.

“Đối với chuyện bị bắt đi này, suy đoán của Lạc thúc là đối phương uống hơi nhiều mượn rượu làm càn, xúc động làm việc.”

“Dù sao Lạc thúc từng mỉa mai, lão đệ kết bái này của thúc cái gì cũng tốt, chỉ là uống rượu dở.”

“Rõ ràng tửu lượng không ổn, còn thích không dùng tu vi áp chế men say, kiên cường uống.”

“Uống nhiều thì tính cách thay đổi cực lớn, rất điên, thế nào cũng phải đánh một trận mới yên tĩnh.”

Chương 331. Tiêu Thiên vĩnh viễn không bỏ cuộc

“Nhưng mà, Võ di nói, Lạc thúc cũng không tốt hơn là mấy, bởi vì thúc cũng y chang.”

“Võ di còn hoài nghi, có phải cái tật xấu này là tổ tiên của Nhân Hoàng di truyền hay không.”

Long Khâu Bạch Thanh nói tới đây, không nhịn được nhìn về phía Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái.

Tuy nàng không nói chuyện, nhưng mà...

Lúc này vô thanh thắng hữu thanh, mọi thứ đều nằm ở những lời không nói ra.

Đừng nói là nàng, Tiêu Thiên bên cạnh cũng không nhịn được quay đầu nhìn hai người.

Khó trách sau khi hai vị này uống nhiều, chính là dáng vẻ đó, làm cả nửa ngày đều là di truyền.

“Khụ khụ khụ...” Một bên khác, Long Khâu Đạo lại kịch liệt ho khan, sắc mặt kỳ quái nhìn Long Khâu Bạch Thanh.

Chuyện Nhân Hoàng không thể uống là đúng sự thật.

Nhưng nhóc con ngươi cũng y chang mà...

Bí ẩn đã được giải thích hơn phân nửa, vấn đề duy nhất chính là lúc đầu Tử Đế Tôn ra tay không hợp với lẽ thường.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến Tử Đế Tôn tùy tiện ra tay.

“Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều quá, đến lúc đó trên tay nhìn thấy mặt chân thật của vấn đề.” Lạc Nữ Ái vỗ tay: “Ăn uống no đủ, đến lúc đó...”

Lạc Nữ Ái nói được một nửa, ngừng lại, không thể tin nhìn chằm chằm trên bàn.

Lúc này, những người khác cũng chú ý tới tình huống trên bàn, chân mày không ngừng nhướng lên.

Đồ đâu?

Chung Dương Minh cũng hơi giật mình, điểm tâm ông làm đâu?

Hơn hai mươi loại điểm tâm nhẹ đủ màu sắc, còn có không ít mỹ thực do Tiêu Thân Vương sáng tạo, sao không còn gì cả?

Sáng sớm nay ông nấu không khí à?

Tử Nhược Yên kéo khóe miệng, nhìn Long Khâu Bạch Thanh bên cạnh.

Bên này bản lĩnh vừa ăn vừa nói chuyện cũng đỉnh á.

Vừa rồi tập trung nói chuyện, bọn họ đều không chú ý tới, Long Khâu Bạch Thanh đã ăn sạch toàn bộ món!

“Đáng ghét, ngươi mau nhổ đồ ăn ra!” Lạc Nữ Ái tức giận xông lên, bóp cổ Long Khâu Bạch Thanh liều mạng lắc lư.

Long Khâu Bạch Thanh bị liều mạng lắc lư, mặt không chút thay đổi, giọng điệu ngược lại có chút kỳ quái: “Chẳng lẽ vừa rồi, các ngươi chưa ăn gì hả?”

“Sao có thể chứ, đều đang nói chính sự, làm sao ăn được.” Lạc

Nữ Ái tức giận không thôi.

Tay nghề nấu nướng của Chung Dương Minh quả thật rất tuyệt, nàng cũng lưu luyến quên cả lối về, khen không dứt miệng.

Kết quả toàn bộ vào trong bụng Long Khâu Bạch Thanh!

Long Khâu Bạch Thanh lơ đễnh: "Ở chiến trường hư không Vẫn Viêm, kẻ địch theo đó có thể tiến công, chuyện vừa ăn vừa làm chuẩn bị chiến đấu còn có thể làm được, chỉ là vừa tán gẫu vừa ăn thôi mà."

"..." Lời nói của Long Khâu Bạch Thanh làm động tác của Lạc Nữ Ái cứng đờ, lúc này nàng mới phản ứng lại.

Nữ tử xinh xắn lanh lợi trước mặt này, luôn ở tiền tuyến chiến trường, chống đỡ kẻ địch, bảo vệ hậu phương mà bọn họ không biết.

"Hừ!" Lạc Nữ Ái buông tay ra, nhìn Long Khâu Bạch Thanh: "Ăn thì ăn đi, ăn ít một chút cũng không có chuyện gì lớn."

Long Khâu Bạch Thanh cũng không phản ứng gì, chỉ là yên lặng lau miệng, nhìn Chung Dương Minh: "Vất vả rồi, mùi vị rất ngon."

Chung Dương Minh nhẹ nhàng lắc đầu, biểu cảm trịnh trọng nhìn Long Khâu Bạch Thanh: "Người thật sự cần được nói một tiếng vất vả rồi, nên là các ngươi."

"Trong tình huống bọn ta không biết gì cả, các ngươi ở trên chiến trường hư không, chống đỡ kẻ địch còn chưa biết, giúp cho hậu phương bọn ta an ổn."

Nói đến đây, Chung Dương Minh lại nhìn Tiêu Thiên: "Hiện giờ, nhớ tới dưới sự bảo vệ của các ngươi, người như Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ, ngược lại ở hậu phương đi

làm việc ác.”

“Thật sự là nên băm vằm thành trăm mảnh!”

Lúc này Chung Dương Minh càng cảm thấy, hành vi lúc trước của Tiêu Thiên kêu hai người này sửa đổi, không thể chính xác hơn.

Đám người Long Khâu Bạch Thanh ở phía trước bảo vệ bọn họ ở phía sau bình an, ra sống vào chết.

Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ lại vì ham muốn của bản thân, giết hại vô số dân chúng sinh linh, tội ác tày trời.

Người như thế giết quá thoải mái, phải giống như Thân Vương đại nhân, khiến bọn họ sống không bằng chết, dùng đau khổ để trả lại tội nghiệt.

“Hiện giờ, chuyện gấp đầu tiên, phải làm là cầu viện.” Tử Nhược Yên kéo đề tài trở về, nhìn Long Khâu Bạch Thanh.

Long Khâu Bạch Thanh gật đầu: “Nhưng mà, bên này có thể cần một vài trợ giúp của nhị vị.”

“Nơi này cách vùng đất trung tâm của liên minh bách tộc thật sự quá xa, cần xây dựng một nền trận pháp, cường hóa dao động linh khí của ngọc truyền tin, truyền tin tức đến trung tâm của liên minh bách tộc.”

“Sau đó mời bọn họ điều động viện quân gần nhất đến chiến trường hư không Vẫn Viêm, hơn nữa cung cấp chiến lực đầy đủ, cứu viện Lạc thúc.”

Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo như có suy nghĩ, nhìn Tiêu Thiên bên cạnh.

Mà Tiêu Thiên nhìn hai người, ý tứ rất rõ ràng.

“Nếu các ngươi dám lên tiếng, ta giết chết hai ngươi.”

Nhưng Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo, lần nữa cho Tiêu Thiên một ánh mắt: “Sớm hay muộn cũng bại lộ, chi bằng hiện tại...”

Tiêu Thiên lại chớp mắt, hàm nghĩa rất rõ ràng: “Có thể kéo dài bao lâu thì kéo bấy lâu.”

Chương 332. Nữ Đế Vạn Yêu

Hai người đưa mắt nhìn nhau, cũng thở dài.

Sớm biết như thế, cần gì lúc ban đầu.

Hội Mềm hiện giờ vô cùng lớn mạnh, cái tên Chí Thiện Nhuyễn Phạn Thiên Tôn được người của cả vực Thánh Ma biết đến.

Thậm chí một vài thế giới giới vực hạ vị phụ cận có quan hệ thông thương với vực Thánh Ma, đều đã có tung tích và một vài danh tiếng của hội Mềm.

Cho nên...

Hai người lại nhìn Tiêu Thiên, biểu đạt ra sự khuyên bảo của bản thân.

Chung quy là tên tuổi của đại nhân ngài không thể nghịch chuyển.

Từ bỏ đi!

Nhưng ánh mắt Tiêu Thiên nóng rực, ý tứ rõ ràng.

Hắn vĩnh viễn không bỏ cuộc!!

???

Yêu cầu của Long Khâu Bạch Thanh không được xem là khó.

Nguyên liệu nền móng trận pháp cần có cũng rất thường thấy, chỉ là bên trong cần khắc trận pháp tương đối trắc trở.

Nhưng...

Trong nhà có người già như có bảo vật.

Mặc dù có lúc Long Khâu Đạo không đáng tin cho lắm, chỉ nhớ mấy thứ nhiều chuyện, nhưng vẫn là có bản lĩnh.

Tạo nghệ về phương diện trận pháp cũng hết sức thâm hậu, nền móng trận pháp mà Long Khâu Bạch Thanh cần, được chế tạo thành công rất nhanh.

Trong cung Thân Vương, bên trong tiền viện, trên vùng đất rộng rãi được trí nền móng trận pháp, Long Khâu Bạch Thanh đã khảm ngọc bài truyền tin của mình vào bên trong.

Trận pháp vận chuyển, Long Khâu Bạch Thanh rót linh khí ẩn chứa khí tức bản thân vào bên trong.

Vù!

Tiếng rung động mãnh liệt vang lên, trận pháp bắt đầu vận chuyển, từng đường văn trận pháp lưu chuyển ra ngoài, quấn quanh bên trên nền móng.

Linh khí bốn phía thiên địa tụ qua đây, gia trì cho trận pháp vận chuyển.

Từng vòng hồi lộ ngưng tụ phù văn trận pháp đan xen quanh quẩn trong quá trình trận pháp vận chuyển.

Cấu tạo thành cảnh vật đặc biệt, ẩn chứa vẻ đẹp cự kỳ đặc thù khiến người ta không cách nào dời mắt.

Long Khâu Bạch Thanh cũng nhìn chằm chằm trận pháp vận chuyển rất lâu, một lúc lâu sau mới tỉnh táo lại, nhìn về phía Long Khâu Đạo: "Ngài thật là lợi hại."

"Vốn tưởng có thể truyền tin tức qua đó đã là không tồi, nền

móng trận pháp mà ngài bố trí, kết quả..."

Long Khâu Bạch Thanh vừa dứt lời, trên nền móng của trận pháp đang vận chuyển đó chợt truyền đến âm thanh.

"Tiểu Bạch Thanh?" Giọng nói mềm nhẹ hiền hòa bỗng vang lên từ bên trong trận pháp.

Mọi người ở bốn phía nghe thấy âm thanh này thì chỉ có một cảm giác.

Như tắm gió xuân!

"Tô minh chủ, có nghe rõ không?" Long Khâu Bạch Thanh xoay người, mặt hướng về phía nền móng trận pháp, thản nhiên hỏi.

"Rất rõ, xảy ra chuyện gì rồi, lại có thể dùng phương thức truyền tin này đến tìm ta." Giọng điệu nhẹ nhàng phía đối diện cũng tràn đầy quan tâm.

Mọi người ở bên cạnh nghe thấy, cảm giác cứ như là tay của mẫu thân đang ở an ủi tâm cảnh mệt nhọc của bọn họ.

Lạc Nữ Ái nhìn Tử Nhược Yên ở bên cạnh, lặng lẽ mở miệng: "Minh chủ này, nghe cứ như là một nữ nhân không tồi."

"Chỉ dựa vào âm thanh, ngươi đã nghe ra à?" Tử Nhược Yên liếc mắt nhìn Lạc Nữ Ái.

Lạc Nữ Ái giang tay ra: "Nhưng lẽ nào ngươi không cảm thấy..."

"Có phải là tuần sát sứ bên đó làm khó ngươi? Để ngươi chịu ấm ức?" Bên trong nền móng trận pháp, tiếng nói dịu dàng êm dịu lần nữa vang lên: "Đáng tiếc ở vị trí này, thân bất do kỷ, không cách nào ở bên cạnh ngươi cả."

"Đúng rồi, điều người làm khó dễ ngươi đến hư không máu,

như vậy bọn họ có thể mang theo vinh quang mà chết trận."

"Tuyệt đối sẽ khiến ngươi hả giận, chỉ là nếu bọn họ rảnh rỗi làm khó dễ ngươi thì chắc chắn có sức lực đến chiến trường kịch liệt, phát huy thực lực của bản thân."

Trong nháy mắt, bên trong cung Thân Vương lập tức yên tĩnh lại.

Lạc Nữ Ái nắm lấy cánh tay của Tiêu Thiên bên cạnh, nhìn về phía Tử Nhược Yên: "Thu hồi lời nói vừa rồi, hình như nữ nhân này hơi đáng sợ."

"Rốt cuộc sao nàng làm được, dùng giọng điệu nhẹ nhàng thoải mái, muốn bóp chết người ta à."

Tử Nhược Yên không để lại dấu vết đi đến bên cạnh Tiêu Thiên, kéo cánh tay hắn: "Minh chủ liên minh bách tộc, có lẽ chính là Nữ Đế Vạn Yêu mà Long Khâu Bạch Thanh nói."

"Một kẻ nữ tử, thân ở vị trí cao như thế, sao có thể là thế hệ thiện lành cho được."

Chỉ là, Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo không có cảm giác gì cả.

Hai người họ nhìn Tiêu Thiên bên cạnh, rồi lại nhìn nhau, có chung nhận thức.

Gia gia này đã nói Nữ Đế Vạn Yêu này như con nít mà thôi.

Không đáng để nhắc tới.

Tiêu gia mở miệng, đó mới gọi là khủng bố.

"Nói ra thì quả thật là có chuyện này, ba tháng trước, Lưu tuần sát sứ phụ trách hỗ trợ vận chuyển vật tư chiến trường hư không Vẫn Viêm, cố ý cắt xén làm khó dễ."

"Lúc ấy, Thánh Ma đại đế Lạc Thao Thiên không phục, xảy ra cải vã, hai người họ cược ai có thể chém giết nhiều quân địch hơn thì người còn lại quỳ xuống dập đầu xin lỗi."

"Đáng tiếc, Lưu tuần sát sứ đã trúng mai phục, chết trận."

"Vật tư trong nạp vật giới của hắn cũng bị quân địch cướp đi, yêu cầu phía bên Lưu gia bồi thường tài nguyên."

Chương 333. Nữ Đế Vạn Yêu2

Mà bên này, Long Khâu Bạch Thanh đột nhiên nói rõ.

"Vậy mà lại có chuyện này, xem ra phải đến Lưu gia đòi lời giải thích, nhưng đáng tiếc Lưu tuần sát sứ đã dâng tính mạng của mình ở chiến trường hư không Vẫn Viêm." Trong tiếng nói nhẹ nhàng của Nữ Đế Vạn Yêu mang theo chút thương xót.

Bên cạnh, Tử Nhược Yên liếc nhìn Lạc Nữ Ái: "Cha ngươi cũng không kém."

Lạc Nữ Ái nhếch lông mày: "Đương nhiên!"

"Chỉ là, lần này đưa tin, nội dung chủ yếu muốn nói rõ là..." Bên này, Long Khâu Bạch Thanh nói rõ tình hình với đối phương.

Trong đó, quan hệ lợi hại tình hình chiến trường hư không Vẫn Viêm được Long Khâu Bạch Thanh trình bày rõ ràng.

"Cưỡng ép xuyên qua màn chắn hư không phải hao phí cái giá rất lớn, vậy mà đối phương lại có thể trả giá."

"Cộng thêm mức độ hiểu rõ tình báo của đối phương, nói rõ bọn họ hiểu biết phía bên chúng ta rất sâu, khiến sự việc ngày càng nghiêm trọng."

Giọng nói của Nữ Đế Vạn Yêu như như gió xuân, vẫn không thay đổi, nhưng lại có thêm phần nghiêm túc: "Biết rồi, bên này sẽ lập tức bắt tay điều động viện quân đến vực Thánh Ma tập hợp với ngươi, đi chi viện cho chiến trường hư không Vẫn Viêm."

"Chỉ là, Tiểu Bạch Thanh, có thể viện quân sẽ không chịu quản giáo, điểm này phải rõ ràng."

Long Khâu Bạch Thanh gật đầu: "Yên tâm, hơn nữa bên này cũng không phải là một thân một mình, Tử tỷ tỷ và Lạc tỷ tỷ là người rất tốt, có bọn họ giúp đỡ, có thể thành sự."

"Hả?" Nữ Đế Vạn Yêu ở nền móng đối diện “chậc” nhẹ một tiếng: "Tiểu Bạch Thanh, khó trách trước đây đều gọi ta là Tô tỷ tỷ, hiện tại lại gọi ta là Tô minh chủ."

"Thì ra ngươi đã có..."

Răng rắc!

Long Khâu Bạch Thanh trực tiếp cầm ngọc bài truyền tin cắt đứt tin tức liên lạc, xoay người nhìn Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái: "Tiếp theo, chúng ta chỉ cần đợi viện quân, sau đó khởi hành đến chiến trường hư không Vẫn Viêm là được."

"Trong khoảng thời gian này, chúng ta cũng phải nâng cao cảnh giác, dù sao thì không ai biết kế hoạch của bọn họ là gì, đường rút là gì."

"Nói không chừng, đối phương còn có nhân thủ ở trong âm thầm, sẽ nhân lúc xuất kích."

Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái cũng nhẹ nhàng gật đầu.

Đặc biệt là Lạc Nữ Ái, có chút không chờ đợi được, muốn đến chiến trường hư không Vẫn Viêm.

"Ta thực sự mong chờ cảnh tượng lúc đến chiến trường hư không Vẫn Viêm, nhìn thấy cha nương còn có ca ca tỷ tỷ bọn họ." Lạc Nữ Ái nhìn Tử Nhược Yên, ánh mắt lóe ra ánh sáng kích động.

Tử Nhược Yên gật đầu: "Có thể hiểu được lòng của ngươi..."

"Đến lúc đó, bổn đế muốn đích thân đánh cho mỗi người bọn họ một trận!"

"Dám lừa gạt ta, đáng giận!"

Tử Nhược Yên nghe thấy lời này thì nuốt lại chữ cuối cùng xuống bụng.

Xin lỗi, nàng không thể hiểu tâm trạng này của Lạc Nữ Ái!

...

Trong hư không tối tăm, một chiến hạm xuyên thẳng qua, bay nhanh ở bên trong.

Bên trong chiến hạm có Tử Đế Tôn và Tuyết Như Yên.

Ngoại trừ hai người họ, còn có một cặp phu thê hơi giống Tuyết Như Yên ngồi ở nơi đó.

Chiếc chiến hạm hư không Tử Đế Tôn đang đi rõ ràng nhỏ hơn chiếc Tiêu Thiên tịch thu được, phẩm giai cũng kém hơn hẳn.

Dù vậy thì giá trị một chiếc chiến hạm hư không thế này cũng không nhỏ chút nào.

Đương nhiên, người sở hữu chiếc chiến hạm này chính là nhạc phụ đại nhân của Tử Đế Tôn, cũng chính là Tuyết Phú Quý.

Tuyết Phú Quý, người cũng như tên, tài phú khiếp người.

Trong số con cháu Tuyết gia, có lẽ thiên phú tu luyện của lão chẳng có thứ hạng gì, miễn cưỡng tính vào hàng ngũ trung bình trong số đó.

Nhưng tài phú của lão chính là đỉnh chóp.

Khắp cả ba trăm bảy mươi tư thế giới giới vực của Hoàn Sơn giới, ai chẳng nghe đại danh thần tài Tuyết Phú Quý?

Cho nên, phú thương khác mua thuyền hư không để di chuyển

thì vị thần tài này di chuyển bằng chiến hạm.

Không so được!

"Được rồi, đừng có mặt nhăn mày nhó. Ở lại cái nhà kia có gì tốt đâu, lại còn than ngắn thở dài." Bên cạnh đó, thê tử Tuyết Phú Quý, cũng là nhạc mẫu Liễu Quế Hương của Tử Đế Tôn tức giận nói.

"Lão nương chướng mắt lão gia tử nhà chàng lâu rồi."

Tử Đế Tôn ngồi đối diện, gật đầu phụ họa bà: "Nhạc mẫu đại nhân nói không sai. Con cảm thấy chúng ta thoát ly bể khổ rồi, nên vui sướng mới đúng."

Lại nói, Tử Đế Tôn tôn trọng nhạc mẫu của mình mười phần.

Đặc biệt là sau khi biết quá khứ hai người từng trải qua thì tôn trọng càng sâu.

Tuy nhạc mẫu Liễu Quế Hương xuất thân thấp hèn nhưng thiên phú tu luyện không tầm thường.

Lúc Tuyết Phú Quý còn trẻ đã thuê bà làm hộ vệ.

Khi đó, Tuyết Phú Quý cũng không được gia tộc coi trọng, đạt được trợ giúp hữu hạn, coi như dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng.

Khi đó Liễu Quế Hương làm cận vệ, thỉnh thoảng còn chăm sóc cho sinh hoạt thường ngày của lão, dần dà nảy sinh tình cảm.

Mà sau khi nhạc phụ đại nhân làm ăn dần có khởi sắc, bắt đầu rước lấy ác ý.

Nhưng trên thương trường, đối thủ cạnh tranh bị Tuyết Phú Quý giết cho không còn mảnh giáp.

Chương 334. Tuyết Phú Quý và Liễu Quế Hương

Không thể tiến hành ngoài sáng thì âm thầm ủ mưu trong tối, đối phương phục kích Tuyết Phú Quý.

Đêm hôm ấy, Liễu Quế Hương hai tay cầm hai thanh khảm đao lớn, lưng cõng Tuyết Phú Quý, chém từ Đông thành đến Tây thành mới có thể chạy thoát.

Nhưng sau lần đó, Liễu Quế Hương chịu thương quá nặng, tổn thương căn cơ, con đường tu hành chịu ảnh hưởng.

Hoạn nạn gặp chân tình, Tuyết Phú Quý không để ý lời phản đối trong tộc, kiên quyết kết phu thê với Liễu Quế Hương đã đánh mất tương lai.

Nhưng dù Liễu Quế Hương không được người của Tuyết gia coi trọng, đôi phu thê này lại nắm tay nhau cùng tiến tới, sáng tạo ra kỳ tích.

Những kẻ trước kia kêu gào Phú Quý đần, sau đó chỉ dám hô một tiếng Tuyết tài thần.

Thậm chí gia chủ Tuyết gia không quá bận tâm đứa con thứ này cũng dần chú ý tới.

Nhưng người khác chỉ thấy phú quý, hào nhoáng lay động lòng người mà thôi.

Ai thấu được ngọt bùi, cay đắng ẩn sau hết thảy?

Nhưng hai vị lão phu thê biết, bọn họ có lẫn nhau.

Đã đủ rồi.

Chẳng qua, đứng trước thực lực tuyệt đối, tài lực của thần tài Tuyết Phú Quý còn chưa đủ nhìn.

Gia chủ Tuyết gia là một tòa núi lớn đứng lặng tại kia, chạy không thoát, cũng không tránh được.

Nếu không thì đâu đến mức để con gái mình chịu khổ vì bị bức hôn.

Cũng sẽ không khiến con rể và nữ nhi bị bắt, sau đó đau khổ vì chia cách với con cái. Càng sẽ không khiến một nhà bốn miệng bọn họ đều bị đóng dấu, không thể phản kháng.

Tuyết Phú Quý là một người nam nhân khá tròn trịa, trông có vẻ thành thật, ngốc nghếch.

Lão vươn bàn tay múp míp gãi đầu: "Một nhà chúng ta có thể rời đi bình an không tổn hại gì đương nhiên là tốt. Chỉ là sản nghiệp ở Hoàn Sơn giới..."

"Sống không theo tới, chết chẳng theo đi, luyến tiếc cái gì? Không phải chàng đã dời không ít thứ đi lâu rồi à?" Dung nhan Liễu Quế Hương đương nhiên là đẹp tuyệt, cứ như năm tháng không để lại dấu vết gì trên người bà vậy.

Nhưng một người đủ xưng là mỹ nhân như bà lại cắt tóc ngắn gọn gàng, đeo khảm đao bên hông.

Bà kiên định ngồi đó, dùng một tay bắt lấy bả vai trượng phu: "Nếu không phải lúc trước lão nương cứu chàng tổn thương căn cơ thì đã là Đạo cảnh lâu rồi. Nhất định sẽ chém chết đám súc sinh kia."

"Hương Hương, ta chỉ lo mình đi rồi thì mấy hỏa kế theo chúng ta mưu sinh lâu năm sẽ không yên ổn." Tuyết Phú Quý mập

mạp hơi hối hận: "Ta đang nghĩ có phải trước khi đi lấy quá nhiều thứ hay không?"

"Đều là của chàng, nhiều hay không cái gì?" Liễu Quế Hương cười mỉa, nhìn mười cái nạp vật giới trên hai tay: "Một đám phế vật ăn không ngồi rồi chờ chết. Giữ lại cho chúng làm gì?"

"Hương Hương, không biết sau này chúng ta còn có thể làm lại từ đầu không?"

Liễu Quế Hương vươn tay xoa đầu Tuyết Phú Quý, an ủi đối phương: "Lão gia, trong lòng ta, chàng vĩnh viễn là giỏi nhất, tốt nhất."

"Chàng phải tin tưởng chính mình. Chàng chắc chắn sẽ làm được. Có ta ở bên chàng cơ mà!"

"Ừ!"

Đối diện.

Tử Đế Tôn trợn tròn mắt, quay đầu nhìn thê tử bên cạnh.

Tuyết Như Yên tùy ý ngồi dựa trên ghế, bắt chéo chân lắc lư: "Cha nương ân ái vô cùng, sau này chàng sẽ quen thôi."

"Rốt cuộc Tuyết gia có thứ gì mà bị nhiều thế lực thần bí vây công đến vậy?" Bên này, Tử Đế Tôn hiếu kỳ không thôi.

Bọn họ vừa ra khỏi bí cảnh đã gặp phải gia chủ Tuyết gia áp bách.

Bọn họ chỉ giận mà không dám phản kháng, bởi vì một nhà bốn người họ đều bị gia chủ Tuyết gia đóng dấu khế ước linh hồn, không thể phản kháng.

Đặc biệt là khi Tử Đế Tôn biết hai nhi tử đã chết, nữ nhi thì thức tỉnh huyết mạch giống với mình, cũng biểu hiện ra ngoài.

Ông lo lắng vô cùng, lại chỉ có thể mặc cho gia chủ Tuyết gia mang về nhà họ Tuyết.

Ngay khi bọn họ trở về Tuyết gia, ở cùng một chỗ với Tuyết Phú Quý và Liễu Quế Hương thì chợt kinh ngạc phát hiện một chuyện.

Vì lý do nào đó, dấu khế ước linh hồn trên người bọn họ đang dần suy yếu.

Theo cảm nhận của Tử Đế Tôn, lực lượng nào đó bọn họ không hiểu thấu đang tràn ngập trên linh hồn bọn họ.

Lực lượng này không phải đang suy yếu dấu khế ước linh hồn, mà là khiến khế ước mất hiệu lực, giúp bọn hắn không chịu người quản thúc.

Chỉ cần khế ước linh hồn mất hiệu lực đến mức đủ cho lực lượng linh hồn bọn họ bộc phát là có thể tránh thoát, không bị Tuyết gia hạn chế.

Bởi vậy, một nhà bốn miệng âm thầm lên kế hoạch thoát đi.

May mà Tuyết Phú Quý không ngốc, biết rõ bao nhiêu mối làm ăn những năm qua sớm hay muộn đều sẽ phải hiến không cho Tuyết gia. Thành ra lão âm thầm tích trữ tài nguyên, tiền bạc, lặng lẽ cất giấu, ẩn náu.

Chờ đến khi một nhà bốn miệng bọn họ chuẩn bị thỏa đáng hết thảy, đang định chạy trốn lấy một đường sống thì Tuyết gia gặp biến.

Thế lực lạ bất chợt vây công, điên cuồng xuống tay với Tuyết gia, cứ như đang tìm kiếm thứ gì.

Chương 335. Kết cục thê thảm của Giả Tu

Chắc chắn thứ đó phải rất quan trọng, bởi vì bọn họ thậm chí ngó lơ hạt giống tiềm lực là huyết mạch của Tử Đế Tôn, chỉ một mực xuống tay với gia chủ Tuyết gia.

Đáng sợ nhất chính là lão tổ tông Tuyết gia bế quan đã lâu chợt xuất quan.

Mà kẻ địch cũng xuất động cấp bậc ngang nhau tới, long trời lở đất.

Dưới tình thế hỗn loạn như vậy, quả là cơ hội tuyệt diệu. Một nhà bốn người Tử Đế Tôn tránh khỏi dấu ấn linh hồn, hủy mệnh đăng, khiến đối phương không thể dò tìm vị trí của mình.

Trốn thoát!

"Loại chuyện này cứ để vị gia gia tốt của ta đau đầu đi." Tuyết Như Yên đáp lời, sau đó siết chặt hai tay: "Giờ ta chỉ muốn tranh thủ thời gian về Nam Hoang vực, tìm được nữ nhi."

"Thuận tiện tìm hiểu đến cùng, hai nhi tử của ta chết như thế nào!"

Nói tới đây, toàn thân Tuyết Như Yên dâng trào sát ý.

Tử Đế Tôn vỗ nhẹ vai thê tử, khẽ thở dài.

Lúc biết chuyện này, Tuyết Như Yên suýt ngất xỉu tại chỗ.

Nếu không phải Tử Nhược Yên còn sống, chỉ sợ bà sẽ hoàn

toàn suy sụp.

"Nhưng điều ta lo lắng nhất là liệu Yên Nhi có bị bắt đi hay không?" Tử Đế Tôn nói đến đây, lại nhìn về phía thê tử: "Nàng còn nhớ không?"

"Lúc nàng muốn Thánh Hồ chi linh tính xem tình hình gần đây của Tử Nhược Yên, kết quả là hắn ta tiêu biến."

Tuyết Như Yên nhìn trượng phu: "Nói như ta ép hắn không bằng. Rõ ràng là lúc hắn suy tính gặp phải lực cản, âm thầm không phục nên cường ngạnh muốn nhìn trộm, sau đó mới bị đánh chết."

"Đây chính là chuyện ta lo lắng. Chỉ sợ thể chất của Yên Nhi lộ ra, bị cường giả bắt đi." Tử Đế Tôn cũng lo lắng vô cùng.

Nghĩ đến việc này, ông lại nhìn chằm chằm bản đồ giới vực do trận pháp ngưng tụ trên chiến hạm hư không.

Bọn họ đang không ngừng tiếp cận Nam Hoang vực, đã gần tới nơi.

Tuyết Như Yên hơi lắc đầu, giọng nói có vài phần cầu nguyện: "Không đâu. Yên Nhi sẽ không xui xẻo đến thế đâu."

Đối diện bọn họ, phu thê Tuyết Phú Quý và Liễu Quế Hương cũng trấn an nữ nhi và nữ tế: "Chắc chắn cháu gái ngoan của chúng ta sẽ bình an. Hai con đừng lo lắng quá."

"Đế Tôn, không phải con nói mình có lão ca kết bái là tộc Thánh Ma à? Chắc chắn đối phương sẽ trông chừng giúp vài phần."

"Nữ nhi ngoan, chính con cũng nói đã nhờ Tử Tâm Liên đi qua giúp chăm nom đôi phần rồi mà. Xem tình huống thế nào rồi tính, đừng lo lắng quá."

Tuyết Như Yên nhẹ nhàng gật đầu, vừa khẩn trương lại mong

ngóng.

Chỉ nửa tháng sau đó.

Không gian ở khu vực hư không tối đen bên ngoài Nam Hoang vực vặn vẹo, một chiếc chiến hạm hư không chen ra ngoài.

Chiến hạm hư không vừa xuất hiện đã lập tức tiến thẳng về phía Nam Hoang vực.

Nhưng khi chiến hạm hư không dần tới gần Nam Hoang vực lại đột ngột ngừng lại.

Ầm!

Tuyết Như Yên vội vàng bọt ra khỏi phòng trên chiến hạm, chạy lên khoang bên trên, nhìn Nam Hoang vực trước mắt.

"Sao lại thế được?" Tuyết Như Yên run rẩy cả người, hai chân như nhũn ra.

Tử Đế Tôn theo sát phía sau, tiến tới đỡ lấy thê tử đang lung lay sắp ngã, nặng nề nhìn Nam Hoang vực đằng trước.

Thế giới giới vực vốn đã vỡ nát này, giờ đây càng thêm tàn tạ khó tưởng.

Bóng tối và trống trải khôn kể đập thẳng vào mắt, làm tim Tử Đế Tôn đau nhói.

"Đây là..." Sau khi Tuyết Phú Quý đi tới cũng bị cảnh trước mắt dọa cho sợ ngây người.

Ông từng là thần tài của Hoàn Sơn giới, hành tẩu không biết bao nhiêu thế giới giới vực khắp Hoàn Sơn giới, lại vẫn lần đầu tiên nhìn thấy giới vực bị đào rỗng thế này.

"Xem ra nội dung mọi người thảo luận lúc trên chiến hạm

không sai." Liễu Quế Hương gác tay lên chuôi đao bên hông: "Có tồn tại cực mạnh ra tay bắt cháu gái ngoan đi rồi."

"Thậm chí còn đóng gói luôn hoàng triều của nữ tế mang theo."

Tuyết Phú Quý thở sâu, gật đầu lia lịa: "Tuy không biết vì sao lần trước lão tổ Tuyết gia phải đích thân ra tay, xuyên qua không gian bắt hai con trở về."

"Nhưng với thực lực của lão tổ cũng chỉ đủ để làm được như vậy mà thôi."

"Sợ là kẻ địch bắt cháu gái ngoan mạnh đến không tưởng tượng nổi."

Thoáng chốc, cả chiến hạm hư không rơi vào sự an tĩnh quái dị.

"Đi xuống xem thử." Tử Đế Tôn chợt lên tiếng, sau đó xoay người đi khống chế chiến hạm hư không.

Ông phải tận mắt xem thử tình huống bên dưới, xác định thực hư. Thử xem có nhìn ra đã có chuyện gì không, có thể bọn họ bất cẩn bỏ lỡ thứ gì.

Chiến hạm tiến vào trong Nam Hoang vực, chậm rãi lướt qua mảnh thế giới hoang tàn đổ nát này.

Đặc biệt là khi tới vị trí của hoàng triều Đại Viêm trước kia, mấy người nhìn thẳng không gian bị rỗng, hư không tăm tối, chỉ cảm thấy rối như tơ vò.

"Hả?" Ngay khi chiến hạm hư không lướt qua không gian tối đen này, Tử Đế Tôn chợt nhìn thấy cái gì, cảm xúc trở nên kích động.

Chiến hạm theo sự khống chế của ý chí Tử Đế Tôn, tăng tốc

lên cực nhanh, xông thẳng phía trước.

Chương 336. Kết cục thê thảm của Giả Tu 2

Không lâu sau, bọn họ cuối cùng thấy được bóng người tại một khu vực.

Không biết vì sao, giữa mảnh đất trời này không có sấm sét quỷ dị kia, không có vết lửa cháy bùng nổ, cực kỳ bình thản.

Cũng chính nhờ thế mà mảnh đất hoang vu, cằn cỗi này mới có thể duy trì mức tối thiểu cho sinh linh sống lay lắt.

Nhưng chờ đến khi bọn họ di chuyển tới mảnh đất này mới nhận rõ được mùi máu tươi cực đậm.

Bên trên khoảng đất ấy có không biết bao nhiêu thi thể ngổn ngang, chất đống.

"Người Man..." Tuyết Như Yên từng sinh hoạt ở Nam Hoang vực thời gian dài, vừa thấy những thi thể này đã nhận ra ngay.

Bà kinh ngạc nhìn về phía Tử Đế Tôn: "Người Man không phải do đế quốc Đông Viêm bắt tới làm đối tượng ma luyện hoàng triều Đại Viêm à?"

"Không sai!" Vẻ mặt Tử Đế Tôn nặng nề, nhảy xuống khỏi hư không trên chiến hạm.

Ông đi tới doanh địa lâm thời này, nhanh chóng xuyên qua.

Nơi này xây dựng xem như không tệ, quy mô đơn giản, khá giống một cái trấn nhỏ.

Đáng tiếc đã không có bất cứ hơi thở sự sống nào.

Ngay giữa thành trấn được lâm thời dựng lên, Tử Đế Tôn còn thấy một người quen cũ.

Mà vị người quen cũ này đang trợn trừng mắt ngước nhìn bầu trời, trái tim bị nhũ băng ngưng tụ từ máu tươi xuyên thủng.

Giả Tu - Thánh sư Man quốc.

"Cách thức ra tay hoàn toàn giống với kẻ đánh lén chàng khi trước." Tuyết Như Yên ngưng trọng nhìn Tử Đế Tôn.

Tử Đế Tôn gật đầu, nhìn chăm chú thi thể của Giả Tu: "Không sai, vừa khiến ngừi trọng thương, vừa hấp thụ lực lượng linh hồn đối phương."

"Sợ là Giả Tu bị người sống sờ sờ rút cạn linh hồn."

Nói đến đây, Tử Đế Tôn đi tới, cúi người vuốt mắt cho Giả Tu.

"Hung thủ chính là cường giả xa lạ mà các con gặp lúc trước à?" Liễu Quế Hương đi tới cạnh nữ nhi dò hỏi.

Tuyết Như Yên gật đầu: "Vâng. Huynh trưởng chàng ấy kết bái trước kia là đại đế Thánh Ma, vị này giúp chúng ta nuôi dưỡng một vài cấp dưới mạnh mẽ."

"Nhưng những người này bỗng nhiên bị ám sát, hút cạn linh hồn."

"Lúc tiến hành điều tra, chàng ấy chạm trán với cường giả do đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các lưu lại, thấy bọn họ ra tay nên giao thủ." Tuyết Như Yên nói, khẽ nheo mắt lại: "Đối phương rất quái quỷ. Nếu khiến mình bị thương, linh hồn sẽ bị hấp thu."

"Lúc ấy tình huống nguy cấp, con không có cách khác, chỉ đành điều động lực lượng huyết mạch."

"Lão tổ cũng thông qua lực lượng huyết mạch nhận ra khí tức huyết mạch của Tử Đế Tôn, cách không ra tay."

"Lúc chúng con bị bắt đi, con túm cả kẻ địch kia theo cùng."

"Nhưng trên đường hắn giãy dụa, rơi ra khỏi thông đạo không gian, sợ là quay lại nơi này."

Tuyết Phú Quý nhìn thảm trạng xung quanh, thở dài nhìn nữ nhi và nữ tế: "Hai con có nhìn ra điểm đặc thù nào của kẻ địch, đủ để nhận ra thân phận đối phương không?"

"Tuy không thấy rõ mặt, nhưng nhìn ra được cặp sừng dưới mũ trùm đầu của đối phương." Tử Đế Tôn đứng dậy nhìn về phía nhạc phụ.

"Là sừng màu vàng kim!"

“Sừng màu vàng?” Tuyết Phú Quý hơi cau mày, “Ngoài chuyện này ra, còn có đặc điểm nào khác không?”

“Không có sự khác biệt lớn với chúng ta, chỉ là đỉnh đầu có thêm một sừng màu vàng, có đường vân, là kim vân lấp lánh.” Nói đến đây, Tử Đế Tôn hít sâu một hơi, “Còn rất mạnh nữa.”

“Cho dù lúc trước cảnh giới của hắn bị trấn áp trong Thánh Long thủ hộ lĩnh vực, nhưng vẫn có thể lấy một địch hai.”

“Ta hợp sức với Như Yên cũng không thể làm gì được hắn.”

Nghe thấy lời nói của con rể, Tuyết Phú Quý nhắm mắt, cẩn thận nhớ lại.

Ba người ở bên cạnh cũng nhìn ông, không nói gì, đợi đối phương suy nghĩ.

Tuyết Phú Quý vào Nam ra Bắc, không chỉ là Hoàn Sơn giới, mà còn từng đến những Hư Không giới khác, kiến thức sâu rộng.

Nói không chừng, ông có thể nhận ra thân phận của chủng loại này.

“Ta thật sự không nhớ có một chủng tộc giống như vậy, hai chủng tộc tương tự thì lại có đặc trưng không giống.” Tuyết Phú Quý lắc đầu rồi nhìn con rể, “Mặc dù tộc Kim Giác cũng có sừng vàng trên đầu, nhưng một cơ thể có hai đầu, dáng người tròn trịa.”

“Tộc này giỏi tìm mạch và khai thác mỏ, nhưng năng lực chiến đấu lại không tốt.”

“Còn về tộc Kim Phù cũng có sừng vàng trên đầu, chiến lực mạnh mẽ, nhưng làn da toàn thân màu xanh, có đường vân màu vàng, bọn họ giỏi dùng trận pháp, bùa chú để chiến đấu, có chút khác biệt với miêu tả của con.”

Tuyết Phú Quý nói xong thì nhanh chóng xua tay: “Ừm, con rể này, cha không thể giúp con tìm được manh mối rồi.”

Tử Đế Tôn vội vàng mở miệng: “Cha, ngài đừng nói như vậy, chỉ là con khá ngạc nhiên, vậy mà cha cũng chưa từng gặp chủng tộc này.”

Tuyết Phú Quý mỉm cười: “Ha ha ha, các chủng tộc lớn nhỏ quá nhiều, ta chẳng qua chỉ mới gặp 167 dị tộc khác nhau trong lúc kinh thương, và cũng chỉ nghe nói biết đến 394 chủng tộc.”

“Nhưng mà Hư Không vạn giới có hàng ngàn vạn chủng tộc, sao ta có thể nhận ra hết được.”

Chương 337. Đi về phía vực Thánh Ma

“Huống chi, thế gian này bất cứ lúc nào cũng có chủng tộc mới được sinh ra, cũng có chủng tộc cũ diệt vong.”

“Chỉ là người trong miệng con ngang ngược đến như vậy, chủng tộc đó nhất định là một chủng tộc rất mạnh mẽ, phải là một chủng tộc tồn tại trên thế gian rất lâu, nổi tiếng vang dội mới đúng, tại sao...”

Nói đến đây, Tuyết Phú Quý cũng không hiểu.

Theo mô tả của con rể, chủng tộc này mạnh mẽ như vậy, nhưng lại giấu giếm thực lực, không có danh tiếng gì, điều này thật kỳ lạ.

“Nguyên nhân trong đó, bây giờ muốn tìm được chân tướng, chỉ sợ rất khó.” Tử Đế Tôn nhìn xung quanh, vẻ mặt càng thêm khó hiểu.

Theo quan điểm của ông, hình như mấy người Man này đang chạy nạn, đến nơi này thì tạm thời nghỉ ngơi.

Chẳng lẽ, lúc trước đã có chuyện gì đó khủng khiếp xảy ra trong khu vực hư giả do hoàng triều Đại Viêm xây dựng, khiến bọn họ vội vàng chạy nạn đến nơi này?

Dị tộc có sừng vàng thân phận không rõ ràng kia, vì sao lại trở về một lần nữa.

“Bây giờ chúng ta nên làm gì?” Lúc này, Tuyết Như Yên đi đến bên cạnh trượng phu của mình.

“Đến vực Song Cực xem thử trước, đi gặp hoàng đế của đế quốc Đông Viêm và các chủ của Thiên Cơ các hôm đó.” Tử Đế Tôn nói, đột nhiên ông khẽ cười.

Thấy trượng phụ lúc này vẫn còn tâm trạng cười thành tiếng, Tuyết Như Yên không hiểu: “Có gì buồn cười chứ.”

“Không có, ta chỉ là không biết sau khi đến vực Song Cực gặp đối phương, thì sẽ là cảnh tượng như thế nào.” Tử Đế Tôn tặc lưỡi cười hai tiếng, “Có lẽ bọn hắn không ngờ rằng, sự tồn tại mà bọn hắn tự cho rằng đang nằm trong sự kiểm soát, trên thực tế đã biết âm mưu của bọn hắn từ sớm.”

“Người thật sự bị lợi dụng đùa giỡn, ngược lại là bọn hắn.”

Nghe thấy lời nói của trượng phu, Tuyết Như Yên cũng nhớ lại chuyện lúc trước, hy vọng bọn họ có thể biết được một số tin tức từ bên kia.

Chuyện này không thể chậm trễ, cả nhà bốn người nhanh chóng quay lại chiến hạm hư không, một lần nữa bay về phía vực Song Cực.

Trong vòng mấy ngày, chiến hạm hư không đã đến bên ngoài vực Song Cực.

Bốn người đều đứng trên boong chiến hạm, nhìn về phía vực Song Cực ở đằng trước.

“Chàng xác định không đi nhầm à?” Tuyết Như Yên không dám chắc chắn, nhìn sang trượng phu bên cạnh.

Tử Đế Tôn đối chiếu tinh đồ hư không, ông cũng hơi mơ hồ: “Không sai đâu, chính là chỗ này mà, phía trước chắc hẳn là vực Song Cực.”

Tuyết Phú Quý ở bên cạnh lại lên tiếng, nói ra sự nghi ngờ của

mình: “Nhưng mà hiền tế này, ta nhìn thấy nhiều thế giới giới vực như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy một nơi giống như bánh rán.”

“Có khi nào cường giả đã bắt cóc cháu gái ngoan lúc trước, lại động thủ với vực Song Cực một lần nữa không?” Liễu Quế Hương nhíu mày, bắt đầu suy đoán.

Đầu tiên là vực Nam Hoang, rồi lại đến vực Song Cực, đều thể hiện ra dáng vẻ bị cắt không gian.

Nếu không phải do cùng một người làm, sao có thể trùng hợp như vậy được.

“Nếu như nhìn kỹ, hình như khu vực bị mất ở trung tâm là lãnh thổ của đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các.” Tử Đế Tôn đối chiếu thông tin Lạc Thao Thiên đã cung cấp một lần nữa, ông hơi ngạc nhiên.

Tuyết Như Yên càng không thể hiểu được: “Tên cường giả lạ mặt này rảnh rỗi quá mức à, nếu hắn ta thèm muốn thể chất của Yên Nhi thì bắt người đi là được rồi, đem cả hoàng triều Đại Viêm đi theo luôn thì quá khó tin rồi.”

“Còn mang cả đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các đi theo, vị cường giả này có đam mê quái quỷ gì vậy?”

Tử Đế Tôn cũng bối rối, lúc này ông cũng không biết làm sao: “Bây giờ chỉ có thể đến vực Thánh Ma, tìm Lạc đại ca hỏi thăm tình hình thôi.”

“Ừm!” Tuyết Như Yên gật đầu.

Trong bóng tối, chiến hạm hư không chuyển hướng, bắt đầu bay về phía vực Thánh Ma.

Trên đường đi, tâm trạng của Tử Đế Tôn và Tuyết Như Yên

vẫn nặng nề như trước.

Đối với phu thê bọn họ thì không có một tin tức tốt nào.

...

Vực Thánh Ma.

Tử Nhược Yên không hề biết rằng cha nương, ngoại tổ phụ ngoại tổ mẫu của mình đang đi đến nơi này.

Nàng vẫn đang xử lý chính vụ của hoàng triều Đại Viêm giống như thường ngày.

Thỉnh thoảng nàng cầm bản tấu chương sự vụ của Nguyên Thủy ma quốc không biết ở đâu ra lên, rồi đập vào đầu Lạc Nữ Ái.

“Ngươi nhìn người ta đi, thật đúng là không thể nào nói ngươi được.” Tử Nhược Yên nhìn Lạc Nữ Ái rồi lắc đầu, sau đó nàng lại nhìn Long Khâu Bạch Thanh đang ngồi phía trước, vô cùng vừa mắt.

Lúc này Long Khâu Bạch Thanh cũng đang ngồi phía trước một thư án, một chồng tấu chương giống như núi được đặt trước mặt nàng.

Nàng thân là Nữ Đế Long Hoàng, cũng có khá nhiều kinh nghiệm, hơn nữa còn làm việc bình tĩnh, xử lý mọi chuyện đâu vào đấy.

Cho nên Long Khâu Bạch Thanh ở chỗ này giúp bọn họ sàng lọc một số tấu chương vô dụng, không có ý nghĩa.

Ví dụ, trong một số tấu chương chỉ toàn là những lời nói nhảm.

Chương 338. Ngươi không phục thì đi tố cáo ta đi

Còn có những lời cát tường như cung chúc Tiêu Thiên và Tử Nhược Yên sớm ngày sinh hoàng tử, sống hòa thuận hạnh phúc.

Những lời nói nhảm như vậy, đương nhiên Long Khâu Bạch Thanh sẽ bỏ sang một bên, không lãng phí thời gian và tinh lực của Tử Nhược Yên.

Sự khác biệt giữa Long Khâu Bạch Thanh và Lạc Nữ Ái chính là ở chỗ này.

Nếu như là Lạc Nữ Ái, thì nàng ta sẽ không lấy tấu chương đi giống như Long Khâu Bạch Thanh, mà ngược lại còn cầm tấu chương đến cho Tử Nhược Yên xem.

Bởi vì, nàng ta sẽ cảm thấy lời này nghe rất hay.

Long Khâu Bạch Thanh vẫn nghiêm túc giúp đỡ sàng lọc tấu chương, dùng công việc này để trả chi phí ăn ở của mình tại đây.

Trên thực tế, Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái cho rằng, sau khi Long Khâu Bạch Thanh hồi phục trí nhớ thì nàng cũng không thay đổi quá nhiều.

Ngoại việc ăn nhiều hơn một chút.

“Nữ Đế đại nhân!” Lúc này, nữ thân vệ Lão Nhất ở ngoài cửa đi vào trong, “Viện binh Long Khâu bệ hạ yêu cầu đã đến rồi, bọn họ đã được dẫn vào vực Thánh Ma, đã đến khu vực định sẵn bên ngoài cung Thân Vương.”

Lão Nhất đi vào báo cáo, vẻ mặt vô cùng kỳ lạ: “Nhưng mà đám viện quân này có gì đó rất lạ.”

“Ừm...” Trong ngự thư phòng, Tiêu Thiên vốn đang thoải mái ngủ trưa bị Lão Nhất đánh thức, hắn vươn người rồi ngồi dậy.

Tiêu Ngư Nhi vốn đang nằm bên cạnh cha, khi Tiêu Thiên đứng dậy thì cô bé lộc cộc lộc cộc lăn xuống dưới, cuối cùng cô bé vẫn ôm đùi cha ngủ tiếp.

“Chẳng lẽ đám viện quân này muốn nhân cơ hội gây chuyện sao?” Tiêu Thiên xoa mắt, hắn nhìn về phía Lão Nhất.

Lão Nhất lắc đầu với Tiêu Thiên: “Thân Vương, không phải như vậy, chỉ là thay vì nói đám người đến đây là viện quân, theo ta thấy thì bọn họ giống một đám dân tị nạn hơn.”

Sau khi nàng dứt lời, lôi đình mơ hồ xuất hiện trên người Long Khâu Bạch Thanh.

Mặc dù vẻ mặt của nàng không thay đổi nhiều, nhưng mà khí tức tỏa ra trên người đã nói cho mọi người biết.

Nàng rất tức giận!

Chuyện này thật sự khiến mọi người thấy ngạc nhiên.

Dù sao thì bọn họ rất hiếm khi nhìn thấy cảm xúc của Long Khâu Bạch Thanh dao động.

“Xem ra người ở tuyến phòng ngự thứ hai cũng có can đảm làm trái mệnh lệnh do Tô minh chủ đích thân đưa ra.” Long Khâu Bạch Thanh vừa nói vừa đứng lên, sau đó bước ra ngoài.

Nàng phải tận mắt xem thử, đám người được gọi là viện quân này, rốt cuộc là thứ quỷ gì.

Long Khâu Bạch Thanh dẫn đầu đi ra ngoài, Lạc Nữ Ái nhìn Tử

Nhược Yên ở bên cạnh: “Làm sao đây?”

“Chúng ta đã bị cuốn vào chuyện này, cùng lên một chiếc thuyền rồi, còn làm sao nữa chứ?” Tử Nhược Yên đứng dậy đi ra ngoài, “Đi xem thử chuyện gì đã, chuyện liên quan đến việc cứu phụ thân của ngươi, vậy mà người còn có tâm tư xem trò vui à.”

Lạc Nữ Ái đi theo sau lưng Tử Nhược Yên, nàng học theo giọng điệu nói chuyện ê a của đối phương, cuối cùng còn chớp mắt với Tiêu Thiên.

Còn Tiêu Thiên đang ngồi trên ghế tựa, một lúc sau mới phản ứng lại, hắn xách Tiêu Ngư Nhi lên rồi đi theo bọn họ.

Có trò vui để xem?

Không xem cũng uổng phí mà!

Thông qua pháp trận truyền tống đã được xây trước đó, một đám người không mất bao nhiêu thời gian đã đến cung Thân Vương.

Mà bên ngoài cung Thân Vương, một khu vực tạm thời được mở rộng ra.

Nơi này được chuẩn bị cho đám viện quân này.

Khi đám người Tiêu Thiên đến đây, vừa nhìn đã thấy những bóng người trong khu đất trống kia.

“Ồ, thú vị đó.” Còn chưa đến gần, Tiêu Nhiên đã có thể nhìn thấy rõ ràng tình hình trong khu đất trống, không nhịn được mà vui vẻ.

Viện quân?

Rõ ràng là một đám dưa cong táo tàu nứt, đứng rải rác ở đó, bọn họ chỉ mặc các loại áo giáp đơn giản, tay cầm vũ khí, ngơ

ngác nhìn xung quanh.

Thậm chí còn có một số người, chỉ là đứng ở đó mà đã sợ đến mức run cầm cập.

Đám người được gọi là viện quân trước mắt, chủng tộc rất nhiều, vô cùng đa dạng, ít nhất có mười mấy chủng loại.

Tiêu Thiên xem như được mở mang tầm mắt, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy nhiều chủng tộc khác nhau như vậy.

Ví dụ, trong đó có một nhóm người trông rất thú vị, hoàn toàn chính là nhóm người lùn mập màu xanh lá cây, bọn họ cầm kiếm ngắn và một cái khiên nhỏ.

Có vẻ như hoàn cảnh xa lạ khiến bọn họ sợ hãi, cái bụng tròn nhỏ run rẩy, vừa buồn cười vừa đáng yêu.

Trong đó cũng có Nhân tộc, chỉ là nhóm chiến sĩ Nhân tộc này đều là những người già yếu đau ốm bệnh tật, nhìn có vẻ vô cùng yếu ớt, giống như thổi một hơi là ngã xuống ngay.

Phía trước những quân tiếp viện trông giống như những người tị nạn này là một nam nhân Nhân tộc đứng chắp tay sau lưng, giống như đang đợi gì đó.

Hắn ta chỉ đứng đó thôi cũng đã nổi bật hơn hẳn.

Bộ giáp tuyệt đẹp trên người hắn ta lấp lánh ánh sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời, khiến hắn ta vô cùng quý phái.

Hơn nữa khí tức tỏa ra trên người hắn ta càng bất phàm, ít nhất là Ngộ Đạo cảnh thập lục giai!

Chương 339. Ngươi không phục thì đi tố cáo ta đi 2

“Hửm?” Dường như nghe thấy động tĩnh, nam tử quay đầu lại, hắn nhìn thấy Long Khâu Bạch Thanh dẫn đầu đám người đi đến, vẻ mặt của nàng có chút khó chịu, “Chỉ huy Long Khâu của chiến trường hư không Vẫn Viêm, ngươi đến chậm quá rồi đấy?”

“Nếu như đã lãng phí nhiều thời gian như vậy rồi, chúng ta cứ nói chuyện ngắn gọn thôi, một vạn viện quân này đã giao lại cho ngươi rồi.”

“Còn ta, cũng nên trở về.”

Nói xong, nam tử Nhân tộc này liền chuẩn bị đứng dậy, bay về phía thuyền hư không đang lơ lửng trên không trung.

“Chờ đã!!” Giọng nói của Long Khâu Bạch Thanh rõ ràng cao hơn mấy độ so với giọng nói bình tĩnh thường ngày.

Mà uy áp trong cơ thể nàng đã ẩn chứa lôi đình, nàng đột nhiên lơ lửng giữa không trung, ép nam tử Nhân tộc chuẩn bị rời đi kia trở lại.

Nam tử Nhân tộc bị trấn áp kéo về, sắc mặt hắn thay đổi, nhìn về phía Long Khâu Bạch Thanh: “Chỉ huy Long Khâu, người đang làm gì vậy?”

“Vấn đề này phải là bổn tọa hỏi ngươi mới đúng.” Sắc mặt Long Khâu Bạch Thanh lạnh lùng, nàng nhìn chằm chằm nam tử Nhân tộc, “Tô minh chủ đích thân hạ lên, muốn tuyến phòng ngự thứ hai chi viện, chi viện của các ngươi chính là một đám người

không hề có sức chiến đấu này sao?”

Nam tử Nhân tộc nhún vai, nhìn Long Khâu Bạch Thanh với vẻ bất lực: “Đây là những viện quân tốt nhất bọn ta có thể đưa ra, chỉ huy Long Khâu cũng không thể làm khó người khác như vậy được đúng không?”

“Làm khó người khác?” Cọng tóc ngố trên đầu Long Khâu Bạch Thanh nhảy dựng lên.

“Liên minh bách tộc muốn tránh thất bại trong chiến trường hư không, sợ không thể tự vệ tốt nếu xảy ra trận chiến bất ngờ ở hậu phương, cho nên mới tiêu tốn rất nhiều tài nguyên để xây dựng tuyến phòng thủ thứ hai.”

“Thế giới giới vực nơi các ngươi đang ở, không chỉ là tuyến phòng ngự thứ hai, mà còn là tuyến tiếp tế cho chiến trường hư không!”

“Các ngươi chịu trách nhiệm tiếp tế cho chiến trường hư không Vẫn Viêm, bình thường bổn tọa có thể coi những hành động nhỏ như thiếu hụt, chậm trễ kia chưa từng xảy ra, nhắm một con mắt mở một con mắt.”

“Bây giờ, chiến sĩ của chiến trường hư không đang đứng trước sinh tử, kẻ địch có thể tăng binh bất cứ lúc nào.”

“Bảo tuyến phòng ngự thứ hai các ngươi gấp rút chi viện, thuộc về quy tắc, các ngươi lại dùng thái độ này để qua loa cho xong chuyện hay sao?

Sự tức giận bắt đầu xuất hiện trên khuôn mặt bình thường vốn không để lộ cảm xúc của Long Khâu Bạch Thanh: “ Nhờ chúng ta chiến đấu ở tiền tuyến, cho nên tuyến phòng ngự thứ hai các ngươi mới có thể an tâm tu hành, hưởng thụ cuộc sống bình yên.”

“Bây giờ đến lượt các ngươi bỏ ra công sức, các ngươi lại đưa

ra câu trả lời này sao?”

“Các ngươi đã lấy nhiều nhân lực và tài nguyên như vậy, thậm chí còn đụng vào tài nguyên dùng để chiến đấu ở tiền tuyến, bây giờ đến lượt các ngươi ra tay, thì lại có thái độ này sao?”

“Rốt cuộc các ngươi có xứng đáng với những chiến sĩ thậm chí đã hy sinh khi chiến đấu trên chiến trường hư không hay không?

Nam tử Nhân tộc nghe thấy lời nói của Long Khâu Bạch Thanh, hắn ngẩng đầu không để bụng mà noi: “Cũng đâu phải ta bảo các ngươi đến tiền tuyến chém giết, các ngươi chết thì chết, liên quan gì đến bọn ta?”

“Thật buồn cười, nói cứ giống như bọn ta sống tốt, thì sẽ thiếu nợ các ngươi vậy đó?”

“Ta cầu xin các ngươi bảo vệ bọn ta à?”

Nam tử Nhân tộc nói đến đây, hắn cười lạnh hai tiếng: “Các ngươi ở phía trước sống hay chết, có liên quan gì đến tuyến phòng ngự thứ hai bọn ta?”

“Huống chi, bản thân các ngươi vốn là người phải chết ở nơi đó, cho các ngươi tài nguyên không phải là lãng phí sao? Còn không bằng để lại cho bọn ta tu luyện thật tốt, tăng thực lực.”

“Đợi đến khi các ngươi tiêu hao kẻ địch tàm tạm rồi, lại để những người đợi kẻ địch mệt rồi tấn công như chúng ta ra tay, hạ gục hết bọn chúng.”

“Cái này gọi là chiến thuật hy sinh, bọn ta có thể đưa cho ngươi một vạn nhân thủ này đã là tốt lắm rồi.”

“Tô minh chủ cũng không thể một tay che trời trong liên minh bách tộc, đừng dùng nàng ta để trấn áp bọn ta.”

“Không phục thì ngươi đến liên minh bách tộc tố cáo đi.”

Nam tử Nhân tộc nhìn Long Khâu Bạch Thanh rồi chỉ tay vào chính mình: “Ta là Giả Bôn Thỉ thuộc Giả gia, là người trấn thủ tuyến phòng ngự thứ hai ở sơn vực Huyền Phú, trấn thủ sứ Giả Chinh Cảnh là phụ thân của ta.”

“Giả gia chúng ta đã đưa viện quân cùng với vật tư chi viện tới theo mệnh lệnh. ”

“Nếu ngươi không phục thì có thể báo cáo lên trên.”

“Đương nhiên, ngoại trừ việc các ngươi có thể cáo trạng lên cấp trên thì Giả gia chúng ta cũng sẽ không bỏ qua quyền truy cứu trách nhiệm của các ngươi.”

“Chúng ta cũng sẽ báo cáo lên liên minh bách tộc, thống soái chỉ huy chiến trường Long Khâu Bạch Thanh đã trốn tránh chức trách mà không trấn thủ tại tuyến phòng ngự thứ nhất trên chiến trường hư không Vẫn Viêm”

Chương 340. Hắn vậy mà lại có một trái tim nhạy bén, thông suốt mọi việc.

“Ngược lại ngươi còn chạy đến hậu phương, ngoài mặt thì tìm phiền phức ở sơn vực Huyền Phú thuộc tuyến phòng ngự thứ hai của chúng ta nhưng thực chất là vì để trốn tránh chiến đấu, một kẻ tham sống sợ chết.”

Nói đến đây, Giả Bôn Thỉ dang hai tay ra và nhìn Long Khâu Bạch Thanh: “Nếu ngươi không phục thì có thể động thủ với ta, ngươi cũng có thể giết ta để hả giận.”

“Dù gì thì ngươi cũng là khuê trung mật hữu thuở nhỏ của Tô minh chủ”

Cọng tóc ngố trên đỉnh đầu của Long Khâu Bạch Thanh dựng thẳng lên, hai tay siết chặt vào nhau nhưng chỉ có thể đứng bất động.

“Bản đế thật sự nhìn không nổi nữa rồi.” Ở phía sau, Lạc Nữ Ái tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi, khóe miệng xì ra ngọn lửa Thánh Ma tử sắc.

Đát!

Lạc Nữ Ái chưa kịp di chuyển thì đã bị Tử Nhược Yên ở bên cạnh tóm lấy: “Ngươi muốn làm gì?”

“Làm thịt cái tên khốn nạn đang phách lối ở trước mặt chúng ta chứ làm gì?” Lạc Nữ Ái giận dữ nói.

“Người đó chính là đang cố ý kích Long Khâu Bạch Thanh động thủ, nếu ngươi ra tay thì đúng ý đối phương rồi còn gì.”Tử Nhược Yên nhăn mặt dùng sức kéo Lạc Nữ Ái lại.

“Ngay cả ngươi mà còn tức giận như vậy thì cơn giận trong lòng Long Khâu Bạch Thanh càng nhiều hơn.”

“Cho dù nàng ta có tức giận đến mấy thì cũng chịu đựng chứ không ra tay, ngươi phải biết mặt lợi hại trong mối quan hệ này không đơn giản như bề ngoài, rất có thể khi ngươi động thủ thì sẽ chỉ làm hại nàng ta thôi.”

Những lời khuyên can của Tử Nhược Yên có hiệu quả đối với Lạc Nữ Ái, nàng ta chỉ đành tức giận vùng tay chứ không tiếp tục tiến lên nữa.

Nàng biết rằng những gì đối phương nói là đúng, nàng không thể làm ảnh hưởng đến người khác chỉ vì sự bốc đồng của chính mình.

Đây không phải là nàng đang giúp đỡ cho Long Khâu Bạch Thanh mà là đang làm hại nàng ấy.

“Trước hết chúng ta đừng vội manh động, đợi lát nữa hỏi thăm tình hình xem thử có biện pháp nào để giúp nàng ta không.” Tử Nhược yên vỗ nhẹ Lạc Nữ Ái.

Long Khâu Bạch Thanh nhìn chằm chằm vào Giả Bôn Thỉ ở trước mặt rồi lên tiếng: “Đám sâu mọt các ngươi thật giỏi tính kế người khác.”

Giả Bôn Thỉ nhún vai, thờ ơ đáp lại: “Đạ tạ, ngươi quá khen.”

Lúc này, hắn cực kỳ vô liêm sỉ, trông giống như một con heo chết không sợ nước sôi.

“Nếu như Nữ Đế Long Hoàng các hạ không còn chuyện gì nữa

thì ta về trước phục mệnh.” Giả Bôn Thỉ liếc nhìn Long Khâu Bạch Thanh đứng yên tại chỗ mà không động thủ thì lắc đầu tỏ vẻ thất vọng.

Giả Bôn Thỉ đưa tay lên ra hiệu: “Đúng rồi, bên phía chiến trường hư không ngươi ráng cố gắng đừng có bại trận đó, dù gì tuyến phòng ngự thứ hai của chúng ta đã hy sinh và cung cấp rất nhiều quân tiếp viện như vậy rồi.”

Sau khi nói xong, Giả Bôn Thỉ liền bật người nhảy lên phía trên thuyền hư không và rời đi.

“Tại sao ngươi lại không động thủ, ngươi để yên cho hắn bắt nạt vậy sao?” Lạc Nữ Ái đến bên Long Khâu Bạch Thanh, nàng vừa nói vừa nhìn một vạn người thuộc các tộc khác ở phía bên cạnh, “Để cho những người này ra chiến trường thì khác gì tìm đến cái chết?”

Long Khâu Bạch Thanh thở nhẹ ra: “Chỉ có thể nói rằng sự phân chia trong liên minh bách tộc quá nghiêm trọng, ta đoán chừng các trưởng lão trong liên minh muốn vạch rõ ranh giới với Tô tỷ tỷ rồi.”

“Ví dụ như tuyến phòng ngự thứ hai này trước đây đã tiêu hao rất nhiều tài nguyên, thậm chí còn nuốt chửng tài nguyên của chiến trường hư không Vẫn Viêm.”

“Giới Huyền Phú Sơn này chắc đã ăn đầy bụng rồi nên bây giờ hắn đang âm mưu cố tình không phối hợp.”

“Cho dù chúng ta có tố cáo Giả gia với liên minh thì cũng đã không kịp nữa rồi.”

“Bởi vì Tô tỷ tỷ có thể ngồi lên vị trí minh chủ của liên minh bách tộc cũng nhờ tuân theo quy của và trình tự. ”

Bên cạnh, Tử Nhược yên liền hiểu ra: “Cho nên, trấn thủ sứ

Giả gia ở tuyến phòng ngự thứ hai đang cố ý kéo dài thời gian.”

“Không sai.” Long Khâu Bạch Thanh gật đầu.

Lạc Nữ Ái đứng bên cạnh nghe nhưng không hiểu lắm: “Là có ý gì, sao ta nghe không hiểu gì hết vậy, chúng ta cứ trực tiếp tố cáo hắn không phải là xong rồi à, sao lại không kịp chứ?”

“Ngươi không nghe Long Khâu Bạch Thanh nói sao, chống lưng của nàng ta là Tô minh chủ dựa vào một quy củ nên mới có thể ngồi lên vị trí đó.” Tử Nhược Yên giải thích cho Lạc Nữ Ái hiểu.

“Cho nên, cho dù chúng ta có tố cáo Giả gia thì e rằng cũng phải tuân theo quy củ.”

Long Khâu Bạch Thanh gật đầu: “Đúng vậy, tổng bộ liên minh cần phải phái người tới điều tra tình hình, xác nhận chứng cứ rồi về báo cáo, cuối cùng phải thông qua quyết định của trưởng lão hội thì mới có thể trừng phạt Giả gia.”

“Sau đó, chúng ta mới có thể cưỡng ép ra lệnh cho Giả gia nhất định phải cung cấp đầy đủ viện trợ.”

“Nhưng khi kết quả tố cáo ra thì e rằng chiến trường hư không Vẫn Viêm đã thất thủ rồi.”

Chương 341. Hắn vậy mà lại có một trái tim nhạy bén, thông suốt mọi việc 2

Tử Nhược Yên bổ sung thêm: “Nhưng Giả gia sớm đã ôm cây đợi thỏ, đợi các ngươi thất thủ thì bọn họ sẽ lập tức tiến lên chiến đấu và lập công lao.”

“Bọn họ dùng tài nguyên của các ngươi làm tăng thêm thực lực của bản thân, khiến cho các ngươi mang tội cố ý bại trận, sau đó bọn họ lập công.”

“Cứ như vậy, ngươi vốn là người dưới trướng của Tô minh chủ đồng thời cũng là hảo hữu của nàng ta lại bị thất thủ.”

“Thì minh chủ này cũng khó chối bỏ được trách nhiệm.”

“Đặc biệt là vừa rồi hắn cố tình khiêu khích ngươi ra tay, hẳn là có dính dáng tới thuyết pháp quy củ nào đó rồi, phải không?”

Long Khâu Bạch Thanh tỏ vẻ bội phục nhìn Tử Nhược Yên và gật đầu: “Không sai, vừa rồi nếu ta động thủ thì sẽ bị xem là đồng minh tương tàn, quy củ này là do Tô tỷ tỷ sau khi lên vị trí minh chủ đã tự mình đặt ra.”

“Cho nên, thời điểm ngươi động thủ cũng chính là lúc ngươi chủ động đưa ‘cán dao’ cho đối thủ.” Tử Nhược Yên nhẹ gật đầu khi ý thức được điều đó.

Lạc Nữ Ái ở bên cạnh ôm đầu mình và cảm thấy rất đau đầu: “Vậy bây giờ phải làm sao với ngõ cụt này?”

“Kế hoạch hiện tại để phá vỡ tình thế này chính là đảm bảo chiến trường hư không Vẫn Viêm không bị thất thủ và cố gắng trì hoãn thời gian!” Tử Nhược Yên nheo mắt lại rồi nói, “Trì hoãn đến khi Tô minh chủ hạ được bọn họ theo quy củ.”

“Cho nên, hiện tại chỉ đành dựa vào bản thân rồi.”

“Chúng ta phải nghĩ biện pháp chiêu mộ thêm quân trong vực Thánh Ma đồng thời đích thân dẫn quân đến trấn thủ chiến trường hư không Vẫn Viêm.”

Lạc Nữ Ái lập tức hưng phấn lên, đưa tay ôm chặt lấy Tử Nhược Yên và nói: “Ha ha ha, bản đế đã nghe hiểu lời này rồi, chính là chúng ta chém chết mấy tên Võ Linh quân kia phải không?”

“Thì ra là vậy, vừa nãy tên Giả Bôn Thỉ vậy mà lại có ý đồ nham hiểm như vậy?” Tiêu Thiên ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng, “Đáng khinh!!”

“Ta không ngờ rằng người này ngang ngược, càn rỡ như vậy mà thực tế lại có trái tim Thất Khiếu Linh Lung.”

Tiếng hét giận dữ đột ngột của Tiêu Thiên khiến Tử Nhược Yên, Lạc Nữ Ái và Long Khâu Bạch Thanh cùng với Lão Nhất và quân tiếp viện bên cạnh đều vô cùng kinh ngạc.

“Cha ơi, cái tên Giả Bôn Thỉ kia muốn hại cha à!” Tiêu Ngư Nhi cũng lộ ra vẻ mặt sợ hãi, cô nhóc dùng đôi tay nhỏ nhắn mũm mĩm che mặt lại, “Hắn từng bước áp sát, thật ra là muốn ép mẫu thân phải ra chiến trường hư không.”

“Đúng rồi, không thể sai được.” Tiêu Thiên nhìn đứa con gái ngoan của mình và không ngừng gật đầu, “Hai vị mẫu thân của con đều ra chiến trường, lẽ nào ta là trượng phu của họ mà lại không đi theo.”

“Cái tên Giả Bôn Thỉ kia chắc chắn là nội gián, chỉ sợ hắn và Võ Linh quân đã thông đồng với nhau nội ứng ngoại hợp bày thiên la địa võng tại chiến trường hư không Vẫn Viêm.”

“Đáng ghét!! Hậu quả của việc cứu vãn thanh danh mà bại lộ tên thật quá khủng khiếp.” Tiêu Thiên ôm Tiêu Ngư Nhi rồi vội vàng đi đến trước mặt Tử Nhược Yên.

Tử Nhược Yên nhìn Tiêu Thiên với vẻ mặt ngơ ngác khi hắn nhét Tiêu Ngư Nhi vào vòng tay nàng.

“Bệ hạ à, chuyện này quá mức nghiêm trọng nên ta phải dẫn Long Khâu Đạo đi một chuyến.” Tiêu Thiên nói xong thì véo nhẹ má của Tử Nhược Yên, sau đó nhìn sang Lạc Nữ Ái, “Sau khi trở về, chúng ta tiếp tục bồi bổ thân thể.”

Nói xong, Tiêu Thiên quay người chạy đi tìm Long Khâu Đạo.

???

Tiêu Thiên nhanh chóng chạy mất dạng trước mắt mọi người

Long Khâu Bạch Thanh càng không thể nào hiểu được: “Giả gia có quan hệ với các trưởng lão trong liên minh, bọn họ nhắm vào minh chủ là Tô tỷ tỷ.”

“Sao lại có thể nhắm vào Tiêu công tử được chứ?”

Tiêu Ngư Nhi đang ở trong vòng tay của Tử Nhược Yên lập tức tranh luận: “Sao lại không thể, vừa rồi cha phân tích rất rõ ràng mà?”

“Huống hồ, những người giống như cha vô cùng rực rỡ như thể ngọn nến trong đêm tối, khẳng định sẽ có rất nhiều người nhắm tới.”

Long Khâu Bạch Thanh yên lặng suy nghĩ, nàng có chút không

theo kịp cách nghĩ của Tiêu Thiên và Tiêu Ngư Nhi.

Tử Nhược Yên lại cảm thấy kỳ quái: “Bại lộ tên thật là có ý gì?”

“Các ngươi nói xem Tiêu ca ca vội vàng rời đi như vậy có phải là để tóm cái tên Giả Bôn Thỉ đó không?” Lạc Nữ Ái đột nhiên phản ứng kịp.

“Chắc là như thế!” Tử Nhược Yên cũng lấy lại tinh thần sau khi bị lời nói vừa rồi của Tiêu Thiên làm cho bối rối.

Lạc Nữ Ái nhanh chóng liếc nhìn Long Khâu Bạch Thanh: “Vậy nếu Tiêu ca ca ra tay thì có ảnh hưởng đến Tô minh chủ không?”

“Không sao cả, Tiêu công tử đuổi theo không kịp hắn đâu.” Long Khâu Bạch Thanh nhẹ nhàng lắc đầu, “Giả Bôn Thỉ lái thuyền Hư Không rời đi lâu như vậy mà bây giờ mới đuổi theo thì e là không kịp rồi.”

“Thuyền Hư Không là một dạng linh khí hình cung điện nên tốc độ tiến vào trong hư không rất nhanh.”

Chương 342. Quả nhiên, ngươi có tật giật mình

“Trừ khi Tiêu công tử cũng sử dụng linh khí hình cung điện có phẩm cấp cao hơn thuyền Hư Không để điều hướng hư không thì mới có thể đuổi theo được, với lại trong hư không mênh mông rất khó tìm thấy đối phương.”

“Nói không chừng lát nữa Tiêu công tử liền quay trở lại.”

Lời của Long Khâu Bạch Thanh khiến Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái gật đầu lia lịa.

“Khó nói lắm, chưa biết chừng cha và Long Khâu lão đầu đã xông ra khỏi hư không, một lát nữa sẽ tìm được đối phương thôi.” Lúc này, Tiêu Ngư Nhi lập tức lên tiếng.

Long Khâu Bạch Thanh vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh như cũ và nhẹ nhàng lắc đầu: “Không thể nào…”

“Ai da, ngươi không tin thì thôi.” Tiêu Ngư Nhi xòe bàn tay mũm mĩm ra, nhớ lại cảm giác mà cô nhóc đã từng trải qua.

Lão già nhà cô nhóc đã đưa cô nhóc cùng Long Khâu lão đầu lao vút đi trong hư không bằng tốc độ cực kỳ khủng khiếp.

Thuyền Hư Không ư?

Nó mà chạy thoát được mới lạ.

Khi chiếc thuyền Hư Không vừa xuất hiện thì ông già đã bảo mình đánh dấu nó rồi.

“Cũng không biết khi chiếc thuyền đó đến sơn vực Huyền Phúận sẽ biến thành cái dạng gì nữa.” Trong lòng Tiêu Ngư Nhi cảm khái, cô nhóc hiểu rõ tính khí của ông già nhà mình.

Một khi cha đã quyết định đuổi theo thì cái tên Giả Bôn Thỉ kia không đáng để nhắc tới.

Tiêu Ngư Nhi đang suy nghĩ thì bị Tử Nhược Yên ôm rời khỏi nơi này.

Nếu như Tiêu Thiên đã quyết định đích thân động thủ, gấp rút tiếp viện chiến trường hư không Vẫn Viêm và giải cứu phụ thân của Lạc Nữ Ái.

Vậy thì, hắn phải bắt đầu chuẩn bị từ bây giờ rồi.

Mà cùng lúc đó.

Tiêu Thiên dẫn theo Long Khâu Đạo rời khỏi vực Thánh Ma, lơ lửng trong hư không hắc ám.

“Vượng Tài!” Tiêu Thiên hô gọi hệ thống ở trong đầu.

[Chủ nhân tôn kính, hướng dẫn trong hư không đã chuẩn bị sẵn sàng.]

Theo giọng nói của hệ thống Vượng Tài vang lên thì cảnh tượng trước mắt Tiêu Thiên bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Một bảng hệ thống hư ảo trong suốt tràn đầy cảm giác về khoa học kỹ thuật hiện ra.

Bên cạnh đó là một phiên bản đáng yêu của một cô hầu gái với mái tóc màu hồng cùng đôi tất đen đang giải thích cách sử dụng tính năng điều hướng cho Tiêu Thiên.

[Dấu ấn của tiểu chủ nhân đã khóa chặt mục tiêu.]

[Vì để tránh xé nát không gian và gây ra chấn động quá mạnh khiến cho lực trường không thể bảo toàn cho Long Khâu Đạo.]

[Xin ngài đừng phi hành với tốc độ quá nhanh.]

Tiêu Thiên gật đầu rồi tóm lấy Long Khâu Đạo, dao động vô hình xung quanh người chậm rãi khuếch tán.

Bùm!

Không gian hư không hắc ám và trống rỗng ở phía sau bộc phát chấn động nổ tung vỡ tan, giống như một mặt kính vỡ vụn, như một đóa hoa đáng sợ nở rộ.

Ngay khoảnh khắc tốc độ bùng phát, Long Khâu Đạo được bao phủ bởi sinh vật lực trường của Tiêu Thiên vẫn có thể cảm nhận được một cảm giác đẩy lưng cực kỳ mãnh liệt.

Loại cảm giác tốc độ đạt đến cực hạn này khiến cho linh hồn trong thân thể Long linh không ngừng bành trường.

Phía trước.

Trong hư không hắc ám, bên trong chiếc thuyền Hư Không.

Giả Bôn Thỉ đang ở bên trong một căn phòng đặc biệt trên thuyền để luyện tập chịu đựng áp lực cao do trận pháp tạo ra, lúc này hắn đang chảy mồ hôi đầm đìa.

Bởi vì hắn biết rất rõ rằng thực lực mới là nền tảng cho sự kiêu ngạo và ngang ngược của mình.

Cho nên, trong số những đệ tử của Giả gia ở sơn vực Huyền Phú thì hắn là kẻ kiêu ngạo, chuyên gây rắc rối và vô liêm sỉ nhất.

Nhưng hắn lại là người có thực lực mạnh nhất trong số các đệ tử và được gia chủ yêu quý nhất.

Cũng bởi vì hắn tu hành khắc khổ và chăm chỉ nhất.

Bề ngoài hắn luôn cười toe toét và có vẻ ham tận hưởng thú vui nhất.

Nhưng sau lưng, hắn lại tận dụng hết thảy mọi cơ hội và thời gian để nâng cao thực lực của mình.

Chính vì hắn dựa vào chiêu trò này mà các huynh đệ có mối quan hệ cạnh tranh với hắn đều mơ mơ màng màng, bất tri bất giác bị hắn vượt qua.

“Phù!” Giả Bôn Thỉ thở dài một hơi rồi kết thúc lần tu hành luyện thể cường độ cao này.

Hắn cũng hiểu sâu sắc rằng kết hợp giữa nghỉ ngơi và tập luyện mới đạt được hiệu quả tốt nhất.

Sau khi bước ra khỏi phòng luyện công, Giả Bôn Thỉ đi vào căn phòng có nội thất xa hoa trong thuyền Hư Không, hắn cầm lấy chiếc khăn tay ấm áp từ thị nữ, vừa lau mồ hôi vừa hỏi: “Có nước nóng chưa?”

“Khởi bẩm thiếu gia, nước nóng đã chuẩn bị xong rồi.”

“Ừm, người cùng ta…” Giả Bôn Thỉ mỉm cười đứng dậy, hắn chưa kịp nói hết câu thì đột nhiên có tiếng gõ cửa truyền tới từ bên ngoài.

Một giọng nói từ ngoài cửa vang lên: “Thiếu gia, có chuyện rồi.”

“Có chuyện gì?” Giả Bôn Thỉ cau mày, hắn mở cửa ra và nhìn người điều khiển thuyền đang đứng ở bên ngoài.

Người điều khiển thuyền lên tiếng: “Có thứ gì đó đang tiến về phía chúng ta, tốc độ của nó rất nhanh, chỉ là khi nó càng đến gần

chúng ta thì nó bắt đầu giảm tốc độ.”

Chương 343. Hay thiệt, thế mà hắn còn có thể đặt câu hỏi

“Ta đã thử thay đổi phương hướng giữa chừng nhưng có vẻ như đối phương đang nhắm vào chúng ta.”

Giả Bôn Thỉ trở nên cảnh giác: “Đó là thứ gì, trận pháp thăm dò có kết quả không?”

“Ta không biết, chỉ là tốc độ của đối phương quá nhanh đã tác động đến dòng chảy luân lưu trong hư không, mới khiến cho trận pháp thăm dò phát hiện ra.” Người điều khiển thuyền vừa nói xong.

Bang!

Toàn bộ chiếc thuyền Hư Không rung chuyển dữ dội như thể bị thứ gì đó đụng trúng.

Gia Bôn Thỉ biến sắc, hắn cùng với người điều khiển thuyền lao ra ngoài, khi cả hai người vừa lên boong thuyền thì vẻ mặt liền thay đổi.

Hai bóng người đang đứng trên trận pháp hình thành bao phủ con thuyền Hư Không.

“Người này…” Giả Bôn Thỉ vừa thấy Tiêu Thiên liền lập tức nhận ra đây chính là tên bám váy hai nữ nhân dung mạo tuyệt mỹ, khí độ bất phàm ở vực Thánh Ma lần trước.

Ngay lập tức, trong đầu Giả Bôn Thỉ lóe lên một khả năng đáng sợ.

Động tĩnh vừa rồi mà trận pháp thăm dò phát giác ra chẳng lẽ là do người này gây ra đó chứ?

Khoan đã!

Sau khi thuyền Hư Không của ta rời khỏi vực Thánh Ma, đối phương làm sao đuổi kịp được?

Giả Bôn Thỉ vội vàng nhìn sang bên cạnh Tiêu Thiên nhưng hắn không nhìn thấy linh khí hình cung điện hư không nào.

Chẳng lẽ…

Trán hắn lấm tấm mồ hôi khi nghĩ tới một khả năng: chẳng lẽ tên này tự bay tới đây sao?

Ngay khi Giả Bôn Thỉ đang thấp thỏm lo âu thì hắn phát hiện đối phương đột nhiên ngồi xổm xuống, đưa tay ra cứ vậy mà đâm thẳng xuyên qua màn chắn trận pháp một cách dễ dàng.

Sau đó, hắn chỉ giật màn chắn trận pháp ra đơn giản như xé một trang giấy, màn chắn trận pháp rơi trên boong thuyền.

Tiêu Thiên đứng trên boong thuyền Hư Không và quan sát Giả Bôn Thỉ một lát rồi hừ lạnh lùng: “Hừ, ngươi chạy nhanh như vậy quả nhiên là có tật giật mình.”

Giả Bôn Thỉ: “???”

Có tật giật mình?

Giả Bôn Thỉ đứng yên tại chỗ, thần sắc có chút hoảng hốt khi nhìn nam nhân đã đuổi kịp hắn một cách khó hiểu.

Hắn chột dạ cái gì chứ?

Sao lại nói là hắn chạy nhanh, hắn làm xong việc rồi thì về nhà, không phải là chuyện rất bình thường sao?

Huống hồ…

Giả Bôn Thỉ nhìn chằm chằm vào nam nhân trước mặt với vẻ mặt nghiêm túc, hắn không thể nhìn thấu lai lịch của đối phương.

Toàn thân đối phương không hề có bất kỳ ba động cảnh giới nào, trông hoàn toàn không khác gì người bình thường cả.

Nhưng làm sao mà một người có máu thịt có thể chống lại dòng chảy hỗn loạn trong hư không đồng thời xé nát màn chắn trận pháp phòng ngự của thuyền Hư Không bằng tay không lại có thể là một người bình thường.

Giả Bôn Thỉ không ngừng suy nghĩ trong đầu: “Lẽ nào, người này là người của Long Khâu Bạch Thanh hay là người của Tô hồ ly kia?”

“Chẳng lẽ là tên này do tổng bộ liên minh phái tới để bí mật bảo vệ Long Khâu Bạch Thanh ư?”

“Tên này đang muốn làm gì khi đuổi đến cùng, chẳng lẽ hắn dự định lật mặt à?”

Ngay thời điểm Giả Bôn Thỉ đang có cả ngàn cả vạn suy nghĩ trằn trọc ở trong đầu và ngẩng đầu lên.

Một khuôn mặt!

Khuôn mặt gần trong gang tấc như muốn dính sát vào mặt của Giả Bôn Thỉ vậy.

“Khỉ gió…” Giả Bôn Thỉ giật mình kêu lên, hắn như thể một con thỏ bị hoảng sợ mà tung người nhảy về phía sau một cái đồng thời kéo giãn khoảng cách giữa hắn và Tiêu Thiên.

Giả Bôn Thỉ giật giật khóe miệng, thực lực của tên này quả thật đáng sợ.

Với thực lực cảnh giới của hắn, đối phương lại có thể lặng lẽ tiếp cận mà hắn không thể phát hiện ra.

“Ngươi đang suy nghĩ à!” Tiêu Thiên nheo mắt nhìn Giả Bôn Thỉ đang lùi về sau.

Sau đó, Tiêu Thiên quay đầu lại nhìn Long Khâu Đạo bên cạnh và nói: “Ngươi thấy rồi chứ, hắn đang tính kế kìa.”

Long Khâu Đạo ngơ ngác gật đầu và nghĩ: ngài nói cái gì thì chính là cái đấy.

Tuy nhiên, ông khá tò mò không biết tên khốn xui xẻo trước mắt này rốt cuộc đã làm gì mà chọc đến Tiêu đại nhân vậy.

Tiêu Thiên khoanh tay và nhìn tên Giả Bôn Thỉ ở trước mặt mình: “Đừng trách ta không cho ngươi cơ hội, ngươi chủ động giải thích đi!”

Giả Bôn Thỉ: “...”

Trong đầu Giả Bôn Thỉ bây giờ tràn ngập những câu hỏi, tóm lại là tên này đang nói về chuyện gì và hắn phải giải thích điều gì?

Giả Bôn Thỉ căn bản không thể hiểu nổi rốt cuộc nam nhân trước mặt hắn đang định làm gì.

Tuy nhiên…

“Chẳng lẽ chưa từng có người nào bảo ngươi rằng không được tùy tiện đi vào linh khí hình cung điện của người khác sao?” Giả Bôn Thỉ đột nhiên gầm lên rồi tung chưởng ấn xuống mặt đất.

Ong!

Một âm thanh rung chuyển đột nhiên nổi lên và vang vọng khắp con thuyền Hư Không.

Hào quang của trận pháp lưu chuyển hiện lên vô cùng chói mắt trong hư không mờ mịt.

Các mạch kín của trận pháp linh khí trải rộng khắp trong thuyền Hư Không phun trào ra khí tức linh khí, chúng đồng loạt rót vào trong người Giả Bôn Thỉ.

Ngay lập tức, khí tức của Giả Bôn Thỉ tăng lên đáng kể, thậm chí có thể so sánh với cảnh giới Khai Đạo cảnh thập bát giai!

Chương 344. Hay thiệt, thế mà hắn còn có thể đặt câu hỏi 2

Ngoài ra, một phần hào quang ngưng tụ trên trận pháp lưu chuyển ra ngoài, giống như một ngọn núi trấn áp đang muốn nghiền nát Tiêu Thiên và Long Khâu Đạo.

“Hô…” Long Khâu Đạo nheo mắt lại, thân thể Long linh có chút chấn động.

Tiêu Thiên cau mày: “Ngươi làm gì vậy, run cái gì mà run hả?”

“Tiêu đại nhân, linh khí hình cung điện này thông thường đều có một loại trận pháp có thể tăng sức mạnh cho chủ nhân của nó.”

“Chiếc thuyền Hư Không này chắc hẳn đã được truyền lực lượng của chính các cường giả trong Giả giả, sau khi trận pháp được khởi động thì nó có thể tăng cường thực lực cho tên Giả Bôn Thỉ này và cũng có thể áp chế chúng ta.”

“Dù gì lão long ta chỉ có thân thể Long linh chứ không phải xác thịt bình thường, không có lực lượng máu thịt gia trì nên run rẩy là chuyện bình thường.”

Tiêu Thiên hiểu ra, khi hắn nhìn lại Gia Bổn Thỉ thì thấy toàn thân đối phương đang có lôi đình bao quanh.

Điện quang màu đỏ bao quanh Giả Bôn Thỉ, mà lúc này trong tay hắn đã có thêm một thanh chiến đao huyết sắc phát ra tiếng tanh tách.

“Lực đạo gia tăng gấp đôi, Lôi Đao Huyết Ảnh.”

Giả Bôn Thỉ khẽ nhả hơi thở, chỉ lưu lại một đạo điện quang ở nơi hắn đang đứng.

Toàn bộ con thuyền Hư Không rung chuyển dữ dội ngay lúc hắn bắn vọt lên không trung, và chỉ khi nó triển khai toàn bộ linh khí thì mới miễn cưỡng chịu đựng được lực xung kích do Giả Bôn Thỉ phát ra.

Đây là kết quả của việc Giả Bôn Thỉ ngưng tụ lực đạo phía trên lưỡi đao.

Một kích toàn lực!

Nếu cường giả không rõ lai lịch đã chủ động cho hắn cơ hội.

Hiển nhiên, Giả Bôn Thỉ nhất định phải nắm chặt.

Nhân lúc đối phương còn chưa kịp phản ứng thì dùng một đòn đoạt mạng đối phương.

Đây là một đao hắn đã rèn luyện vô số lần bất kể ngày đêm.

Trận pháp thuyền Hư Không gia trì thêm lực lượng cho gia chủ, bùng nổ một đạo.

Bang!

Lôi ảnh huyết sắc lướt qua thân thể của Tiêu Thiên.

Trong lôi quang huyết sắc lấp lóe, Giả Bôn Thỉ hơi cúi người về phía trước, hắn giữ nguyên tư thế xuất đao và xuất hiện sau lưng Tiêu Thiên.

“Lần sau, ngươi đừng quá đề cao bản thân mà xâm nhập vào linh khí hình cung điện của người khác.” Giả Bôn Thỉ đứng thẳng, vừa quay người lại vừa thu đao vào vỏ.

Xoạt xoạt!

Khi Giả Bôn Thỉ xê dịch chuôi đao thì lưỡi đao huyết sắc phủ đầy mạng nhện dày đặc liền vỡ nát thành những mảnh vụn kim loại đẫm máu và rơi lạch cạch xuống boong thuyền.

Giả Bôn Thỉ nhìn chuôi đao trống rỗng trên tay mình thì trong lòng cảm thấy có chút hoảng hốt.

Đao đâu?

Tại sao?

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Ở xa xa phía đối diện, người điều khiển thuyền cũng như những hộ vệ tôi tớ khác ở trên thuyền Hư Không đều vô cùng hoảng sợ và kinh động khi nhìn về bên này.

Đao của thiếu gia, sao lại vỡ nát rồi?

Giả Bôn Thỉ lại ngẩng đầu lên và nhìn vào cổ của Tiêu Thiên.

Quả thật, trên cổ họng có vết máu nhưng tại sao…

Long Khâu Đạo thương hại nhìn Giả Bôn Thỉ đang bối rối bên cạnh, ông khẽ lắc đầu rồi lấy chiếc khăn tay trong nạp vật giới ra.

“Ngươi thấy chưa, hắn vừa đi lên thì đã nổi sát ý muốn hại chết người khác, rõ ràng quá mà.” Tiêu Thiên vừa phủi tay vừa nhìn sang Long Khâu Đạo với vẻ mặt vô cùng tức giận.

Long Khâu Đạo gật đầu đồng tình, rồi ông lấy khăn tay lau cổ Tiêu Thiên như thể đang chăm sóc cho một đứa trẻ: “Không sai, đám người này tâm tư quá ác độc.”

Nói xong, Long Khâu Đạo cất khăn tay lại, vết máu trên cổ Tiêu Thiên biến mất không để lại gì.

Ầm!

Chuôi đao ở trong tay Giả Bôn Thỉ rơi xuống và đập vào boong thuyền.

Hắn hiểu ra rằng vết máu trên cổ của Tiêu Thiên là do thanh chiến đao huyết lôi của hắn bị mài mòn lưu lại sau khi bổ trúng đối phương.

Cho dù là mượn sức mạnh thì hắn cũng ở cảnh giới Khai Đạo cảnh thập bát giai.

Rốt cuộc, sát chiêu mạnh mẽ nhất mà hắn tự hào lại làm nổ tung thanh đao của chính mình ư?

Giả Bôn Thỉ có chút nghĩ không ra.

Long Khâu Bạch Thanh, đầu óc ngươi có vấn đề rồi sao?

Bên cạnh ngươi có một tên quái vật như vậy mà ngươi còn tóm lấy cọng lông viện binh?

Để hắn ra chiến trường đi dạo một vòng thì chẳng phải chuyện gì cũng giải quyết được hay sao?

Huống hồ, bên cạnh ngươi có cường giả như vậy mà còn tỏ vẻ ấm ức cho ai xem chứ?

Có ý gì vậy?

Bên cạnh, người điều khiển thuyền cùng các hộ vệ tôi tớ khác đã hoàn toàn bị dọa cho ngơ luôn rồi.

Giả Bôn Thỉ là thiên tài mạnh nhất trong thế hệ trẻ của Giả gia bọn họ, kẻ địch đang đứng ở kia nhưng hắn lại không có cách nào lay chuyển được hắn ta ư?

Rốt cuộc đây là loại quái vật gì vậy?

Lúc này, Tiêu Thiên đi tới trước mặt Giả Bôn Thỉ, cúi đầu nhìn

đối phương: “Bộ mặt thật lộ ra rồi, ngươi còn cãi chày cãi cối nữa không hả?

“Nói đi!”

Giả Bôn Thỉ nhìn Tiêu Thiên trước mặt mình và không hiểu lắm: “Nói cái gì?”

Bốp!

Tiêu Thiên sử dụng khả năng khống chế sức lực cực kỳ chính xác để hất văng Giả Bôn Thỉ lên không trung chỉ với một cú tát.

Chương 345. Đến cùng là ai vô sỉ hả

Đồng thời, hắn còn có thể lăn lộn một cách lạ mắt bằng cách bay ngược trên đầu Tiêu Thiên về phía sau rồi nện xuống trung tâm boong thuyền.

“Hay thiệt!” Tiêu Thiên chỉ vào Giả Bôn Thỉ rồi quay sang nói với Long Khâu Đạo bằng vẻ mặt ngạc nhiên, “Vậy mà hắn còn có thể đặt câu hỏi với ta!”

Long Khâu Đạo hết sức dày dạn kinh nghiệm khi đối diện với câu hỏi của Tiêu Thiên.

Ông biết nên ứng đối thế nào.

Ông nhìn Tiêu Thiên, lặng lẽ gật đầu, vô cùng tán thành nói: “Đúng vậy, hắn vậy mà còn có gan hỏi nữa cơ.”

“Xem ra ngươi vốn không nắm rõ hiện giờ bản thân đang nằm trong hoàn cảnh gì.” Tiêu Thiên đi tới trước mặt Giả Bôn Thỉ, cúi đầu quan sát đối phương: “Nói nhanh lên.”

Giả Bôn Thỉ lồm cồm bò dậy từ dưới đất, vẻ mặt khá bất đắc dĩ: “Rốt cuộc ta phải nói gì?”

“Hửm?” Tiêu Thiên nhíu mày, trở tay giáng một bạt tay qua.

Bốp!

Song song với tiếng động vang dội, Giả Bôn Thỉ bị quất hệt như con quay, liên tục xoay vòng tại chỗ hồi lâu rồi mới thất tha thất thểu đặt mông ngồi phịch xuống đất.

“Chấp mê bất ngộ, đến lúc này mà ngươi vẫn không chịu nói, còn ở đây giả vờ vô tội?” Tiêu Thiên chỉ vào Giả Bôn Thỉ, quát lớn: “Cuối cùng ngươi có nói hay không hả?”

Giả Bôn Thỉ ngồi bệt dưới đất, che mặt, thoáng giận dữ hét lên: “Rốt cuộc muốn ta nói cái gì!!”

Tiêu Thiên trừng mắt, chỉ vào Giả Bôn Thỉ: “Ngươi kẻ này đúng là vô sỉ, người bị hại là ta đây còn chưa tức giận, ngươi thế mà dám cáu bẳn?”

Giả Bôn Thỉ trừng mắt lại hắn, không thể tin nổi: “Ngươi...”

Hắn chưa kịp nói hết lời thì một bàn tay phóng đại xuất hiện trước mắt.

Bốp!

Giả Bôn Thỉ bị cái tát này vả cho ngây ngốc, da mặt run lên, trong miệng phát ra âm thanh “lục ục lục ục”.

“Thẳng thắn được khoan hồng, phản kháng bị trị nghiêm, nói càng nhanh giải thoát càng sớm.”

“Đến cùng là nói gì, ngươi nói ta biết coi.”

Bốp!

“Nếu ta biết thì ta còn hỏi ngươi làm cái quái gì nữa?”

“Cuối cùng ngươi muốn biết gì, ngươi nói ta nghe, ngươi nói ta nghe đi!!!”

Bốp!!!

Tiêu Thiên lại quăng tới một bạt tai, nhíu chặt mày nhìn Giả Bôn Thỉ: “Ngươi la lớn vậy làm gì, càng chột dạ âm thanh càng lớn.”

“Xem ra trong lòng ngươi đã nắm chắc rồi, còn không mau nói coi?”

“Đừng nói ta không cho ngươi biết, đối với chuyện này ngươi phải đoán, ngươi phải nghĩ, ngươi suy nghĩ một chút đi chứ.”

“Sao có thể dựa vào ta nói ngươi biết được, ngươi phải chủ động lên, ngươi phải biết kiểm điểm bản thân, có ý thức tự cảnh tỉnh mình một cách sâu sắc.”

Tiêu Thiên nói đến đây lại chỉ vào người điều khiển thuyền bên cạnh: “Nhìn trang phục ngươi có vẻ là người lái thuyền đúng không, tiếp tục lái về hướng sơn vực Huyền Phú đi.”

Sau khi dặn dò xong, Tiêu Thiên lần nữa quay đầu nhìn Giả Bôn Thỉ: “Trước khi đến sơn vực Huyền Phú, ngươi nghĩ không ra, nhìn không thấu, không mở miệng nói được chuyện ta muốn biết, ta vẫn sẽ đánh ngươi.”

Nói xong, Tiêu Thiên giương tay tặng thêm cú vả qua.

Bốp!

“Hu hu hu...” Giả Bôn Thỉ ngồi sụp xuống đất, che lại đầu heo mà kể cả mẹ hắn cũng không nhận ra nổi, uất ức khóc rống: “Ngươi... Ngươi vô sỉ!!”

“Ta có lòng tốt, phí lòng phí sức tiến hành phê bình giáo dục ngươi, ngươi còn nói ta vô sỉ?” Tiêu Thiên thở dài, hơi nghiêng người về phía trước nhìn Giả Bôn Thỉ.

“Nếu ngươi không phục thì cứ tìm người tố cáo ta đi.”

Giả Bôn Thỉ ngồi bên kia nghe hắn nói vậy lập tức sửng sốt, đầu óc như thể bị điện giật.

Chốc lát sau, hắn tức khắc bừng tỉnh.

“Đây là do trưởng lão của liên minh bách tộc và Trương trưởng lão hạ lệnh, lão bất mãn Tô minh chủ nên cố ý gây rối.”

“Kế hoạch là do lão vạch ra, Giả gia bọn ta đều làm việc theo mệnh lệnh của lão hết.”

Giả Bôn Thỉ vội vàng mở miệng khai thẳng kẻ đứng sau lưng Giả gia ra.

Tiêu Thiên vẫn ngồi trước mặt Giả Bôn Thỉ, hai tay đặt trên đầu gối.

Nghe đối phương giải thích xong, Tiêu Thiên lại tát thêm một phát: “Nói sai rồi, nghĩ tiếp đi.”

“Ta... Ta có bản đồ tuyến phòng thủ của sơn vực Huyền Phú, mời ngài xem qua.” Giả Bôn Thỉ suy tư thêm một lát rồi lập tức nghĩ đến điều gì đó, vội vội vàng vàng lấy một vật ra dâng lên hắn bằng hai tay.

Tiêu Thiên nhận lấy, lướt mắt nhìn rồi dùng bản vẽ vố thẳng vào hắn: “Đầu óc ngươi có bệnh hả, ta cần thứ này làm quái gì, tiếp tục nghĩ.”

Giả Bôn Thỉ che mặt gào như quỷ khóc sói tru, dập đầu xin tha: “Đại nhân bớt giận, đại nhân bớt giận, xin hãy để tiểu nhân nghĩ lại, để ta suy nghĩ một chút.”

Long Khâu Đạo đứng cạnh đó, chắp hai tay sau lưng, nhìn Giả Bôn Thỉ đầy thương xót.

Cần gì chứ?

Tội gì phải khổ như thế?

Ngay từ đầu ngươi giả bộ ở vực Thánh Ma làm chi?

Giờ thì hay rồi, gây hấn rồi đó thấy chưa?

Một bên khác, hộ vệ và tôi tớ của thuyền Hư Không đều đứng yên chẳng dám mảy may động đậy.

Bọn họ đứng đó im lặng nhìn động tĩnh bên này, trong lòng chấn động như biển cả dậy sóng, không thể thoát khỏi.

Chương 346. Đến cùng là ai vô sỉ hả 2

Nam nhân xa lạ kia thực sự quá đáng sợ.

Trước mặt hắn, thiếu gia ngay cả tí năng lực phản kháng còn không có, đã thế lại bị quất cho uất ức lau nước mắt lộp bộp, thậm chí tới cái rắm cũng chả dám thả.

Chưa kể đến khuôn mặt hắn đã bị đánh không còn hình người, không ai nhận ra thân phận hắn được nữa.

Hắn chỉ biết ở đó khúm núm nịnh bợ, lấy lòng người ta bằng đủ cách, cho dù ai nói với họ rằng đây là thiếu gia Giả Bôn Thỉ của Giả gia cũng chưa chắc có người tin.

“Tiêu đại nhân, chúng ta sắp đến rồi.” Lúc này, Long Khâu Đạo đứng ngay bên cạnh chợt lên tiếng nhắc nhở.

Tiêu Thiên nhấc chân đạp Giả Bôn Thỉ y hệt đầu heo trước mặt, làm hắn ngã lăn quay, sau đó đứng dậy quay đầu xem xét.

Có thể thấy rõ phía trước là thế giới giới vực cực kỳ to lớn.

Chỉ nhìn vào khí tức đã biết cường độ của thế giới giới vực này không khác là bao so với thế giới giới vực trung vị.

Nhưng cường độ chỉnh thể gần như vượt xa thế giới giới vực trung vị thông thường.

Trong đó, khác biệt lớn nhất chính là sơn vực Huyền Phú thuộc phòng tuyến thứ hai này.

Trong hư không bên ngoài phạm vi thế giới giới vực, các mảnh vỡ của thế giới cỡ nhỏ đều đã được chuyển hóa thành nền móng của trận pháp.

Một khi trận pháp khởi động, toàn bộ hư không sẽ hình thành một màn chắn của trận pháp phòng ngự.

Có thể mượn nhờ những nơi này để tạo thành phòng tuyến chống lại kẻ địch trong hư không.

Mặt khác, nếu xem xét kỹ lưỡng sẽ có thể phát hiện ngay những hòn đảo có kích thước to nhỏ khác nhau nằm rải rác trên màn chắn thế giới của sơn vực Huyền Phú.

Những hòn đảo lơ lửng trên không ấy đều là linh khí hình cung điện.

Đồng thời, chúng thuộc loại pháo đài chiến tranh.

Một khi chiến tranh bùng nổ, những hòn đảo giống như pháo đài chiến tranh này có thể được kích hoạt trong thời gian ngắn nhất.

“Phòng tuyến không tệ đấy, bố trí vô cùng ghê gớm.” Nơi đây, Long Khâu Đạo mở miệng khen ngợi chuyện khác: “Cách bố trí chiến tuyến phòng ngự hai tầng này hết sức tuyệt vời, có tiến có lùi.”

“Đáng tiếc...”

Long Khâu Đạo nói đến đây bỗng chốc nhìn về phía Tiêu Thiên bên cạnh.

Tiêu Thiên nhìn cảnh tượng phía trước, hừ lạnh: “Đáng tiếc nhiều tài nguyên như vậy chỉ trưng bày ở nơi đây.”

“Mà chiến sĩ chân chính chiến đấu trên chiến trường lại không

được hưởng thụ tài nguyên linh khí dùng tốt trong chiến tranh thế này.”

Nói đến đây, Tiêu Thiên ngoảnh phắt đầu lại nhìn về phía Giả Bôn Thỉ: “Ngươi nói xem ngươi vậy mà còn có mặt mũi nói ta vô sỉ.”

“Giả gia các ngươi thật sự là mặt dày vô sỉ đến tột cùng.”

“Chiến sĩ tiền tuyến quả thực đã hi sinh vô ích rồi!”

Bên cạnh, đầu của Giả Bôn Thỉ đã sưng lên giống như đầu heo vậy.

Nhìn thấy Tiêu Thiên nhìn về phía mình thì hắn vội vàng cho mình hai cái bạt tai: "Ngài nói rất đúng, thật sự là quá vô sỉ."

Hơn nữa hai cái bạt tai này của Giả Bôn Thỉ không phải là đánh giả vờ, mà là thật sự dùng hết sức.

Nhìn đi!

Trên khuôn mặt sưng vù đó còn đang run rẩy.

Tiêu Thiên nhìn Giả Bôn Thỉ, rồi không nhìn đối phương nữa, mở miệng nói với Long Khâu Đạo: "Khó trách hỏi gì cũng không biết, thì ra là đầu óc không ổn, vậy mà còn tự đánh mình, ngươi gặp qua người như vậy chưa?"

"Chưa gặp." Long Khâu Đạo lắc đầu, nhìn Giả Bôn Thỉ: "Vậy... hôm nay gặp được rồi đó."

Tiêu Thiên gật đầu: "Mở mang kiến thức."

Giả Bôn Thỉ nghe thấy đoạn đối thoại này, cũng không tức giận, trái lại trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên!

Cách mà bản thân suy nghĩ quả thực là có tác dụng.

Nhìn xem, chỉ cần bản thân chủ động cho mình mấy cái tát thì Tiêu Thiên sẽ không tìm được cơ hội ra tay.

Cơ trí là gì?

Đây chính là cơ trí!

"Tiêu đại nhân, bây giờ chúng ta nên làm thế nào?" Long Khâu Đạo bên cạnh nhìn Tiêu Thiên hỏi.

Tiêu Thiên đưa tay, bảo Long Khâu Đạo bình tĩnh chớ nóng vội: "Không cần quá gấp gáp, hiện giờ Giả Bôn Thỉ ở trong tay chúng ta, hoàn toàn có thể lợi dụng hắn tiến vào sơn vực Huyền Phú trước, thăm dò hư thực."

"Chúng ta có thể âm thầm điều tra sơn vực Huyền Phú này, Giả gia gì đó, rốt cuộc có cấu kết với Võ Linh quân của chiến trường hư không hay không."

Lúc Tiêu Thiên nói đến đây thì ngoan ngoãn nhìn chằm chằm Giả Bôn Thỉ với cái đầu heo, trái tim hắn đột nhiên căng thẳng, dường như muốn ngừng đập.

Nhưng rất nhanh, Giả Bôn Thỉ lập tức khôi phục lại bình thường, cứ như chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

"Cấu kết với Võ Linh quân ư..." Long Khâu Đạo nhíu mày, trước khi đến ông cũng đã nghe Tiêu Thiên nói với ông.

Gia gia trước mặt nghi ngờ Giả gia đang nhằm vào hắn, bởi vì chuyện trên chiến trường hư không Vẫn Viêm, chỉ sợ đang âm thầm mưu đồ.

Không biết có kế hoạch động trời gì, bóng ma đáng sợ đến mức nào sắp bao trùm lên người hắn.

Tiêu đại nhân vẫn suy nghĩ miên man như trước, chỉ là...

Long Khâu Đạo vẫn còn nhớ rất rõ, lúc chuẩn bị xuất phát ở vực Thánh Ma, bản thân đã nhắc đến với Tiêu Thiên.

Chương 347. Màn chắn thế giới không phải là tùy tiện ra vào à?

"Tại sao Tiêu đại nhân lại cho rằng Giả gia và kẻ địch Võ Linh quân của chiến trường hư không lại cấu kết với nhau?"

Mà câu trả lời của Tiêu đại nhân lại khiến Long Khâu Đạo cảm thấy rất có đạo lý.

"Tranh chấp phe phái trong liên minh bách tộc, hành động nội đấu, nhưng lại không che giấu được cái cớ tuyệt diệu trong hành vi đó."

"Bề ngoài, Giả gia chính là chiến đội nội đấu, nhằm vào Tô minh chủ, cấp bậc càng sâu, chính là cấu kết với Võ Linh quân, khoác lên vai hành vi bán đứng phản bội."

"Mà mục đích cốt lõi nhất của bọn họ trên thực tế là nhằm vào hãm hại ta."

"Hừ, ngươi nhìn quá nông cạn rồi."

Đương nhiên, Long Khâu Đạo cảm thấy ba chữ cuối cùng, nếu có thể lược bớt, vậy thì càng có đạo lý.

Hơn nữa...

Ký ức của Long Khâu Đạo đã phục hồi lại rồi.

Ông nhìn về phía Giả Bôn Thỉ bị đánh như cái đầu heo, trong ánh mắt tràn đầy châm chọc.

Bản thân là thân thể Long Linh, sức mạnh linh hồn vẫn luôn tự do.

Vừa nãy Tiêu Thiên nhìn như tùy tiện, sơ ý nói ra suy nghĩ trong lòng.

Nhưng nhắc đến chuyện Võ Linh quân cấu kết, lúc đó trái tim Giả Bôn Thỉ đập nhanh một cách khác thường, nhưng lại bị mình nắm bắt được.

Mà mạnh mẽ như Tiêu đại nhân, có thể không phát hiện được ư?

"Ngươi bị đánh đến mơ màng, chung quy vẫn là lộ ra chân tướng." Long Khâu Đạo nhìn Giả Bôn Thỉ giống đầu heo, âm thầm lắc đầu.

Sau đó, Long Khâu Đạo cũng vận chuyển sức mạnh linh hồn, linh thức truyền âm: "Tiêu đại nhân, như ngài dự đoán, Giả gia quả nhiên có vấn đề."

"Sóng ngầm bắt đầu khởi động, xem ra hư không vạn giới này cũng không thái bình cho lắm."

Tiêu Thiên mượn hệ thống Vượng Tài giúp đỡ, truyền âm cho Long Khâu Đạo: "Thứ ăn cây táo rào cây sung, không đoạn tuyệt được, bọn họ tuyệt đối không nên, không nên có chủ ý với ta."

"Nhưng tất cả những thứ này đều là suy đoán, trái tim của Giả Bôn Thỉ trái tim co rút lại, ngừng lại mấy giây, vốn chưa thể nói rõ chân tướng."

"Chúng ta phải lẻn vào sơn vực Huyền Phú, điều tra rõ trước, ta sẽ không để một người tốt oan uổng, cũng sẽ không tha cho một người xấu."

"Nhớ kỹ, tất cả phải nghe theo chỉ huy của ta, tuyệt đối không

nên hành sự lỗ mãng."

Long Khâu Đạo nghe thấy truyền âm của Tiêu Thiên truyền đến trong đầu, vừa gật đầu, vừa im lặng.

Những hàng chữ của Tiêu đại nhân trên bề mặt thì rất cẩn thận, rất có lý.

Nhưng ông cảm thấy lúc Tiêu đại nhân đáng sợ nhất.

Chính là lúc nói đạo lý với ngươi.

"Nhìn thêm mấy cái đi." Bỗng nhiên Long Khâu Đạo vỗ vai của Giả Bôn Thỉ.

Giả Bôn Thỉ không hiểu cho lắm, ánh mắt mờ mịt nhìn lão già của tộc Thánh Long.

"Nhìn xem quê hương của ngươi." Long Khâu Đạo nhìn ánh mắt mờ mịt của Giả Bôn Thỉ thì nghiêm túc giải thích: "Không bao lâu nữa, có lẽ sơn vực Huyền Phú sẽ trở thành lịch sử."

Long Khâu Đạo không giải thích thì còn được, hiện tại giải thích, khiến Giả Bôn Thỉ càng khó hiểu.

Nhưng không đợi hắn hiểu ra, thuyền Hư Không đã chậm rãi trôi về phía trước, sức mạnh chuyển động bên trong hư không thúc đẩy về phía trước.

Lúc này, Tiêu Thiên cũng phát hiện ra điểm đặc biệt.

Ngoại trừ chiếc thuyền Hư Không này của hắn, những phương hướng khác không ngừng có thuyền Hư Không đủ loại đang phi hành qua đây.

Hơn nữa còn tiến về phía này, dần tập trung thành một tuyến đường an toàn.

Trên màn chắn thế giới của sơn vực Huyền Phú xuất hiện một tồn tại giống như cửa ải tường thành.

Giống như là thành lũy, mặt trên trận pháp sáng bóng không thôi.

Mỗi khí tức đều mạnh mẽ, binh sĩ đầy đủ vũ trang, dò xét bên trên tường thành thành lũy này, quan sát từng linh khí phi hành hư không đang tiến qua đây.

"Đây là cái gì?" Tiêu Thiên hơi tò mò, chỉ về đằng trước hỏi Long Khâu Đạo.

Long Khâu Đạo nhìn lên, rồi giải thích cho Tiêu Thiên: "Đây là lối vào thế giới giới vực, bình thường được gọi là giới quan."

"Màn chắn của thế giới giới vực sẽ có chút yếu kém, vừa hay dùng để tạo ra lối ra vào."

"Cho nên bình thường ra vào một thế giới giới vực, đều sẽ thông qua giới quan để xuất hành."

Tiêu Thiên nghe thấy lời này thì ngây ra một lúc: "Vậy tại sao vực Thánh Ma không có giới quan?"

"Vực Thánh Ma, tất nhiên là có giới quan." Long Khâu Đạo mở miệng.

Tiêu Thiên phất tay: "Vậy tại sao ta chưa từng ra vào giới quan, cũng chưa nghe đến."

"Bởi vì những người khác đều không giống đại nhân ngài, xem màn chắn thế giới như không, muốn vào thì vào, muốn ra thì ra..." Long Khâu Đạo nhếch mép, kiên trì giải đáp.

Tiêu Thiên khó hiểu: "Nhưng đám tộc Huyết Văn lúc đầu ra vào như thế nào?"

"Bởi vì ngài… không phải là nắm giữ vực Thánh Ma à, có thêm mấy điểm yếu kém, để người khác có cơ hội lợi dụng." Long Khâu Đạo thận trọng mở miệng.

Tiêu Thiên tỉnh ngộ ra, rồi nhìn về giới quan phía trước: "Màn chắn thế giới khó thông quan đến vậy à, ta cảm giác giống như không tồn tại vậy."

Giả Bôn Thỉ ở phía sau nghe thấy đoạn đối thoại này, sắp sợ đến choáng váng rồi.

Màn chắn thế giới giống như không tồn tại?

Đây là tiếng người à?

Rốt cuộc gia gia này ngoi ra từ đâu vậy!

Chương 348. Ông nội nuôi

“Như vậy xem ra, sơn vực Huyền Phú vẫn khá náo nhiệt ha!” Tiêu Thiên đứng ngay trước boong tàu, nhìn bốn phía xung quanh.

Càng tới gần giới quan, xung quanh Tiêu Thiên đã chi chít dày đặc, khắp nơi đều là linh khí dùng để bay trong hư không, giống như một hàng dài.

“Chắc sơn vực Huyền Phú là tuyến đường hư không duy nhất, bởi vậy mới có nhiều pháp khí phi hành đi qua.” Long Khâu Đạo nhìn tình hình bốn phía, mở miệng giải thích.

“Hơn nữa, cũng chính là nơi duy nhất, mới có thể đảm đương cái gọi là phòng tuyến thứ hai.”

“Một khi chiến trường hư không Vẫn Viêm bị công phá, thế giới giới vực mà Võ Linh quân muốn đại quân tiến công vào, sơn vực Huyền Phú này chính là chiến trường hư không mới.”

Tiêu Thiên cau mày, khoa tay múa chân với trái phải một chút: “Nơi duy nhất, chẳng lẽ không thể đi đường vòng?”

“Lúc bắt đầu thì khoảng cách khá xa, bốn phía không phải đều trống rỗng à, trực tiếp vòng qua thôi.”

Giả Bôn Thỉ ở phía sau nghe được lời nói của Tiêu Thiên, muốn cười nhưng lại không dám lên tiếng.

Trong lòng hắn lại cảm thấy kỳ quái, rốt cuộc cường giả biến thái này nhảy ra từ đâu vậy.

Tại sao chút thường thức này cũng không biết.

“Tiêu đại nhân, đối với những người khác mà nói, trong hư không không thể chạy lung tung.” Long Khâu Đạo lại giải thích nguyên do trong đó: “Loạn lưu trong hư không rất mạnh, nhưng mà cũng chia địa phương.”

“Nơi dòng chảy hỗn loạn mạnh, thậm chí có thể dễ dàng cắt Giả Bôn Thỉ thành mảnh nhỏ.”

“Một vài nơi dòng chảy hư không hơi yếu, Thánh cảnh thập giai cũng có thể dễ dàng chống đỡ.”

“Trừ điều đó ra, trong hư không còn có rất nhiều hiểm cảnh, hơn nữa sẽ có một vài dị tượng hư không, người tầm thường đụng phải sẽ chết chắc không nghi ngờ.”

“Nhưng mà trên đời này không có nhiều tuyệt cảnh như vậy, cho dù là trong hư không cũng là có đường sống.”

“Tuyến đường hư không chính là đường sống.”

“Đây là đường sinh mệnh mà vô số người khai thác ra, bởi vì mọi người phát hiện, những dòng chảy hỗn loạn trong hư không ở tuyến đường này tương đối bằng phẳng, thậm chí còn có thể trở thành trợ lực cho pháp khí phi hành hư không chuyển động.”

“Vì an toàn cũng là để bớt lo, dần dần tất cả mọi người đều bay dựa theo tuyến đường hư không.”

“Không chỉ như thế, mọi người cũng bắt đầu phát hiện, trong vạn giới hư không, rất nhiều thế giới giới vực đều tọa lạc to to nhỏ nhỏ trên tuyến đường hư không.”

“Hơn nữa, hành vi di chuyển chậm rãi trong thế giới giới vực, cũng thay đổi hướng của bản thân tuyến đường hư không.”

Nói đến đây, Long Khâu Đạo so sánh trên dưới trái phải của hai bên: “Nếu ta không đoán sai hư không bốn phía sơn vực Huyền

Phú tất nhiên sẽ vô cùng hung hiểm."

"Hơn nữa, cường độ của dòng chảy hỗn loạn cũng cực kỳ đáng sợ."

"Bởi vậy tương đương với một màn chắn tự nhiên!"

Tiêu Thiên hiểu được, thì ra là như vậy.

Hắn theo bản năng, nhìn Giả Bôn Thỉ.

Trong giây phút ánh mắt của Tiêu Thiên đặt trên người Giả Bôn Thỉ, hắn đã chủ động mở miệng: "Khởi bẩm đại nhân, lời nói của vị lão tiên sinh này đều là thật."

"Hư không bốn phía sơn vực Huyền Phú bọn ta vô cùng hung hiểm, loạn lưu hai bên có thể dễ dàng xé nát linh khí hộ thể của cường giả đạo cảnh nhị thập giai."

"Mặt khác, hư không phía nam có khu vực không gian vỡ vụn, tràn ngập dòng chảy hỗn loạn, khó có thể đi qua."

"Hư không phía bắc thì có lôi trì sinh ra lôi đình hư không, thiên lôi sáng rực đó kiên cố không phá nổi, có thể nói là tuyệt cảnh tử địa, không ai có thể vượt qua."

Tốc độ nói chuyện của Giả Bôn Thỉ không nhanh không chậm, đầy nhịp điệu, miêu tả xuất sắc nội dung tình báo cho Tiêu Thiên.

Hắn tin rằng chỉ cần thái độ của mình đoan chính, cái tát này sẽ không đuổi kịp mình.

"Lôi đình hư không?" Tiêu Thiên cau mày: "Lôi đình này không phải là màu đen, phía trên còn mang chút xíu ánh sáng trắng chứ?"

"Nhìn qua giống như một vùng biển có lôi đình đan xen."

Lời nói của Tiêu Thiên khiến Giả Bôn Thỉ giật mình: "Ngài

từng gặp ạ?”

Tiêu Thiên không để ý Giả Bôn Thỉ, mà nhìn về phía Long Khâu Đạo: “Kỳ lạ vậy, lúc trước từ vực Nam Hoang đi đến vực Thánh Ma, hình như ta đã dẫn theo các ngươi xuyên qua lôi trì hư không này á?”

“Chẳng lẽ chính là nơi này?”

“Vực Nam Hoang còn trong phòng tuyến thứ hai?”

Long Khâu Đạo gật đầu: “Lúc trước quả thật ngài dẫn theo mọi người xuyên qua lôi trì hư không, vực Nam Hoang cũng ở trong đó thật.”

“Nhưng mà, tính cả phòng tuyến thứ hai này chúng đều thuộc thế giới ngoài hư không tương đối hẻo lánh.”

“Bằng không, Giả Bôn Thỉ và Giả gia cũng không đến mức lợi dụng thủ đoạn ti tiện này, để tính kế Long Khâu Bạch Thanh.”

“Chính là bởi vì xa.”

Tiêu Thiên hơi gật đầu: “Trời cao hoàng đế xa, thì ra là thế, xem ra Giả gia này sống quá thoải mái.”

“Cho nên cũng vì như vậy, đại nhân ngài mới có thể dẫn theo mọi người chạy lung tung trên hư không.” Long Khâu Đạo mang theo nụ cười, nhìn Tiêu Thiên.

Chương 349. Ông nội nuôi 2

Giả Bôn Thỉ bên cạnh đã hoàn toàn ngơ ngác.

Nam nhân Tiêu Thiên này từng xuyên qua lôi trì hư không?

Từ biểu hiện trước đó của đối phương và nội dung đối thoại của hai người.

Giả Bôn Thỉ có thể tưởng tượng được, nam nhân trước mặt này căn bản chỉ dựa vào nhục thân chống đỡ bay ngoài hư không?

"Ừng ực..."

Giả Bôn Thỉ nuốt nước miếng, trong đầu đã trống rỗng.

Làm sao đây?

Trong nháy mắt hắn đã hoàn toàn tuyệt vọng, rốt cuộc bản thân đã trêu chọc phải một quái vật thế nào.

Rốt cuộc hắn đào ra một yêu nghiệt thế nào từ vực Thánh Ma, từ bên cạnh Long Khâu Bạch Thanh?

Mà bản thân còn dẫn tên biến thái này về sơn vực Huyền Phú.

Tội nhân!

Giả Bôn Thỉ biết, bản thân đã trở thành tội nhân thiên cổ của Giả gia.

Một điều càng khiến hắn cảm thấy tuyệt vọng hơn là hắn vắt hết chất xám, thật sự không nghĩ ra cách phản kháng.

Mặc kệ là hắn còn sống hay là chết.

Đều không cách nào ngăn cản kết cục bị diệt sắp giáng xuống đầu Giả gia!

Nghĩ cách sống sót, kiện lên liên minh bách tộc?

Buồn cười!!

Tựa như lúc trước hắn châm biếm Long Khâu Bạch Thanh, khiêu khích kêu nàng đi cáo trạng.

Cho dù hắn đi kiện lên liên minh bách tộc, cũng không còn kịp rồi.

Không chỉ như thế, Giả Bôn Thỉ càng hoài nghi, đối mặt với tồn tại mà nhục thân có thể vượt qua lôi trì hư không như Tiêu Thiên.

Hội trưởng lão của liên minh bách tộc thật sự làm gì được hắn à?

"Giả Bôn Thỉ!" Lúc này, giọng nói của Tiêu Thiên bỗng nhiên vang lên.

Giả Bôn Thỉ đang rơi vào tuyệt vọng trầm tư, giật mình một cái: "Đại nhân, ngài có gì dặn dò?"

"Lúc tiến vào giới quan có cần kiểm tra không?" Tiêu Thiên chỉ vào giới quan càng ngày càng tới gần phía trước, hỏi.

"Tuy ta không cần nhưng mà hai ngài có thể phải có thân phận cấp bậc nhất định." Giả Bôn Thỉ vội vàng giải thích, tình huống như thế, hắn chỉ có thể nói tất cả những gì hắn biết.

"Nhưng mà, hai ngài tùy tiện bịa đặt một thân phận, ứng phó một chút là được, có ta ở đây không thành vấn đề."

Lời nói của Giả Bôn Thỉ khiến Tiêu Thiên vừa lòng gật đầu: "Không tệ, đây mới là dáng vẻ làm việc, ngươi nói như vậy, ta đã

có suy nghĩ.”

“Mời ngài nói, đã sắp xếp thân phận gì ạ?” Giả Bôn Thỉ cúi đầu.

Tiêu Thiên: “Ông nội nuôi của ngươi!”

???

“Hả?” Giả Bôn Thỉ rất kinh ngạc, không thể tin nhìn Tiêu Thiên, “Đại nhân, ông nội của tiểu nhân là gia chủ Giả gia đương thời, thực lực của ta không làm được.”

“Huống hồ, không phải chúng ta đang thảo luận vấn đề thân phận sao ạ?”

Tiêu Thiên và Long Khâu Đạo hơi ngửa ra sau, chịu chấn động không nhỏ.

Tư tưởng của Giả Bôn Thỉ này thật hoang dã.

Tiêu Thiên rất hoài nghi, vừa rồi bản thân không nên tát tên này, bị ngốc rồi à.

Thấy ánh mắt của Tiêu Thiên và Long Khâu Đạo nhìn mình kỳ quái, sau khi Giả Bôn Thỉ sửng sốt một chút thì phản ứng lại mình hiểu lầm.

“Cái này...” Giọng điệu của Giả Bôn Thỉ dừng một chút, lập tức trực tiếp quỳ xuống, lấy đầu đập xuống đất trượt về trước, tư thái cả người quỳ rạp trên mặt đất.

Hành đại lễ.

“Ông nội!”

Tiêu Thiên hơi gật đầu: “Từ giờ trở đi ngươi chính là cháu trai ngoan, rõ rồi chứ?”

“Rõ rồi!” Giả Bôn Thỉ biết lắng nghe, hắn thẳng người lên nhưng vẫn quỳ trên mặt đất: “Chỉ là ông nội ơi, vị này...”

Nói xong, ánh mắt của Giả Bôn Thỉ di chuyển tới trên người Long Khâu Đạo.

“Ngươi gọi hắn là cha nuôi.”

“Vâng, ông nội.” Giả Bôn Thỉ vội vàng đồng ý.

Khóe miệng Long Khâu Đạo bên cạnh thoáng run rẩy, nhìn Tiêu Thiên nhướng mày với mình, tâm mệt thở dài.

Tiêu đại nhân, ngài thật trẻ con.

Sau khi sắp xếp xong mọi thứ, Tiêu Thiên kêu Long Khâu Đạo cho Giả Bôn Thỉ dùng đan dược, trị cái đầu heo kia.

Mà chiếc thuyền Hư Không này cũng theo hư không lưu động, dần dần đến gần giới quan.

Cửa ra vào của giới quan tràn ngập trận pháp dao động, trên từng trụ lơ lửng trên không có giáp sĩ giữ quan mặc toàn võ trang đứng lặng yên.

Chỉ cần từ dao động của trọng giáp trên người bọn họ tràn ra, có thể cảm giác được, cấp bậc không thấp.

Lúc mỗi pháp khí phi hành hư không tới gần những trụ này, đều cần tiếp nhận kiểm duyệt.

“Sao lại đắt như vậy?” Phía trước, âm thanh hỗn loạn đột nhiên vang lên.

Tiêu Thiên đứng ở trên boong tàu, nhìn phía trước.

Phát hiện có người tranh chấp với giáp sĩ giữ quan, từ nội dung cuộc nói chuyện, tựa hồ là phí thông quan mà giáp sĩ này đòi

quá đắt.

Rầm!

Giáp sĩ đột nhiên ra tay, một đao bổ lên người tranh luận.

Linh khí chấn động kịch liệt, trực tiếp chấn vỡ linh khí hộ thể của người đó.

Miệng người đó phun máu tươi, bay ngược ra ngoài.

Mà lúc này, những giáp sĩ trên trụ kéo đến, xông lên chiếc thuyền Hư Không kia, trực tiếp bắt người.

Một vài nữ quyến gào khóc, thậm chí cũng bị cưỡng ép bắt lấy trấn áp.

Chiếc thuyền Hư Không đó lại trực tiếp bị cướp đi quyền khống chế, bị giáp sĩ này lái đi.

Càng quỷ dị hơn chính là một màn này khiến những người trên pháp khí phi hành khác chờ đợi kiểm tra thực hư, cũng không quá mức giật mình.

Chương 350. Người khác cười ta quá khùng điên, ta cười người khác không nhìn thấu

Có người thở dài lắc đầu, cũng có người cười nhạo vui sướng khi người gặp họa.

“Phí thông quan của giới quan là bao nhiêu vậy?” Long Khâu Đạo xem một màn này lại nhìn về phía Giả Bôn Thỉ.

Giả Bôn Thỉ ho nhẹ hai tiếng, có chút không dám nói, nhưng trước mặt hai vị này cũng chỉ có thể nói thật: “Ba phần.”

“Ba phần!” Long Khâu Đạo trừng mắt: “Là ý gì?”

“Người qua quan, sở hữu tài phú bao nhiêu, phải giao nộp ba phần.” Giả Bôn Thỉ nói xong, chỉ vào trận pháp bốn phía: “Những trận pháp này có thể tra xét ra, giá trị của vật mà ngài trữ trên người, pháp khí phi hành hư không, tiến hành tính toán.”

“Đương nhiên, cường giả, người lai lịch lớn không nằm trong danh sách này.”

Long Khâu Đạo không nhịn được lắc đầu: “Lạm dụng mọi quyền lực, quả thực là quá đáng, bắt nạt kẻ yếu, không sợ không có ai...”

Nói đến đây, Long Khâu Đạo im bặt.

Không đúng.

Sơn vực Huyền Phú là tuyến phòng ngự thứ hai, tất nhiên là

tuyến đường duy nhất an toàn nhất trong hư không mênh mông bốn phía.

Không lo không ai đến!

“Chiến thuyền Hư Không vừa nãy sẽ thế nào?” Long Khâu Đạo cau mày hỏi.

Giả Bôn Thỉ mở miệng: “Sẽ... Sẽ bị giam giữ, nếu không ai chuộc, nam thì làm nô, nữ thì bán đi, tài phú sung công.”

“Làm càn, quả thực là vô sỉ.” Long Khâu Đạo không nhịn được lắc đầu, ông thật sự đã xem nhẹ hạn mức tối thiểu của Giả gia này.

Giả gia là người trấn thủ tuyến phòng ngự thứ hai này, nên trấn thủ một phương bình an, làm sao...

Giả Bôn Thỉ cười, nhỏ giọng nói thầm: “Ai kêu bọn họ yếu chứ...”

“Khi thực lực của ngươi đủ lớn mạnh, tự nhiên sẽ muốn làm gì thì làm.” Lúc này Tiêu Thiên bỗng nhiên mở miệng, cười khẽ: “Trong lòng không có cái cân, sẽ dễ dàng chạy lệch hướng.”

“Chuyện này rất thú vị, ngươi đủ mạnh, cho dù ngươi gây rối, làm loạn, ngươi thả rắm đi nữa, người ta đều sẽ nói...”

“Quào, thơm quá đê!”

Nói đến đây, Tiêu Thiên đột nhiên tát một bạt tay lên mặt Giả Bôn Thỉ.

Bàn tay đỏ ửng nháy mắt hiện lên trên mặt hắn.

Tiêu Thiên quay đầu nhìn đối phương: “Cháu ngoan, một bạt tai mà ông nội tát như thế nào?”

“Ông nội, ngài tát rất tốt, tát rất tuyệt, tát đến ta thoải mái ạ.” Giả Bôn Thỉ vội vàng cúi đầu khom lưng, chỉ về phía trước, “Ngài yên tâm, ta sẽ kêu người thả già trẻ lớn bé của nhà đó ra.”

Tiêu Thiên búng tay, một đan dược chữa thương bay về phía Giả Bôn Thỉ.

Giả Bôn Thỉ vội vàng há miệng nhận lấy, sau khi nuốt vào, bàn tay nháy mắt khôi phục.

“Làm việc!”

“Được thôi!” Sau khi Giả Bôn Thỉ đồng ý, vội vàng ngưng tụ linh khí, ra khỏi thuyền Hư Không, bay thẳng ra ngoài.

Long Khâu Đạo đứng tại chỗ, sau khi trầm mặc rất lâu: “Thượng bất chính hạ tắc loạn, Giả gia này thật sự khiến người ta buồn nôn.”

“Sai không phải là Giả gia, mà là thế giới này.” Tiêu Thiên lắc đầu: “Đừng nghĩ quá nhiều, chúng ta nên lo lắng chính là ý định xấu xa của Giả gia.”

“Tình báo của bọn họ rất đáng sợ, lại biết ưu điểm ta lương thiện, cố ý sắp xếp vở kịch như vậy, để ta phát thiện tâm.”

“Giả Bôn Thỉ nghe theo mệnh lệnh của ta làm việc, đây không phải rất chói mắt, rất bắt mắt, khiến kế hoạch mà chúng ta bí mật đi làm, thất bại một nửa sao?”

“Có thể thấy được nước của Giả gia này rất sâu, rất đáng sợ, không giữ được!”

Long Khâu Đạo híp hai mắt, kéo khóe miệng bỗng nhiên nở nụ cười: “Tiêu đại nhân, ngài nói không sai, mưu kế của Giả gia này liên kết chặt chẽ với nhau, trời u ám.”

Nói đến đây, Long Khâu Đạo nhìn phía trước, nữ quyến mà quần áo bị xé nát, lại được Giả Bôn Thỉ đúng lúc mang về.

Ông nghiến răng nghiến lợi, hung tợn nói: “Không giữ bọn họ được.”

Khi Tiêu Thiên và Long Khâu Đạo nói chuyện với nhau, Giả Bôn Thỉ đã hoàn thành lời nhờ vả, mang theo cả nhà kia trở lại thuyền Hư Không.

Giả Bôn Thỉ lên thuyền Hư Không, hành lễ với Tiêu Thiên, thái độ nịnh nọt: “Ông nội, cả nhà này không sao rồi.”

“Chuyện đã hoàn toàn làm xong.”

Lúc Giả Bôn Thỉ mở miệng, gia đình và những tùy tùng được mang tới, tổng cộng mười mấy người đều nơm nớp lo sợ đứng ở bên cạnh.

Vừa rồi, đám giáp sĩ cực kỳ hung ác kia lại hèn mọn đến vô lý ở trước mặt Giả Bôn Thỉ.

Giả Bôn Thỉ mà đám giáp sĩ kia cực kỳ nịnh nọt, lại cúi đầu khom lưng giống như một con chó ở trước mặt nam nhân tuấn dật trẻ tuổi này.

“Làm không tệ, tiếp tục đi về phía trước.” Tiêu Thiên lộ ra nụ cười, nhìn Giả Bôn Thỉ: “Ta có hơi gấp không kịp đợi, muốn chứng kiến uy phong của Giả gia các ngươi ở sơn vực Huyền Phú.”

“Ngươi cũng đừng sợ hãi, con người của ta rất nói đạo lý, dễ nói chuyện.”

“Lúc trước đánh ngươi, cũng là coi trọng ngươi, kiểm tra ngươi.”

“Có câu nói rất đúng, tình yêu ông bà, ông nội yêu thương

nhất chính là cháu trai.”

Gia đình được giải cứu bên cạnh nghe thấy có chút ngạc nhiên.

Cậu nhóc đẹp trai này, tuổi còn trẻ, sao có cháu trai lớn như vậy?

Giống như Giả Bôn Thỉ nói, tuy hắn có thể dẫn Tiêu Thiên vào đó không có trở ngại.

Chương 351. Đồ độc thân

Nhưng vẫn là phải đăng kí báo cáo thân phận.

"Thiếu gia, ngài... không nói đùa chứ?" Thống lĩnh thủ quan đích thân tiến đến nghênh đón, nhìn nội dung mà Giả Bôn Thỉ chuẩn bị báo cáo, nhìn Tiêu Thiên và Long Khâu Đạo đứng ở bên đó, nuốt nước bọt.

Bốp!

Giả Bôn Thỉ đưa tay lên tát một cái qua đó, tát trước mặt thống lĩnh thủ quan quay tròn.

"Gia mà bổn thiếu gia quen biết, còn cần ngươi chất vấn ở nơi này à?"

"Không phải gia này cứu mạng thì ông đây đã sớm chết rồi!"

"Ngươi có ánh mắt chó gì vậy, ngươi hiểu cái gì chứ?"

Bốp bốp bốp!

Giả Bôn Thỉ tát mạnh thống lĩnh thủ quan đó, còn ra sức rất lớn.

Thống lĩnh thủ quan cũng không dám phản kháng, thậm chí còn không dám ngưng tụ linh khí hộ thể, mà mặc cho Giả Bôn Thỉ ra tay.

Không lâu sau, toàn bộ đầu óc của thống lĩnh thủ quan đã bị quất sưng như đầu heo.

Mà hắn thì chắp tay về phía Giả Bôn Thỉ: “Đa tạ thiếu gia ban

chưởng, gần nhất thuộc hạ hoa mắt chóng mắt, cảm thấy không khỏe."

"Mấy chưởng này của ngài đánh đến mức khiến ta huyết khí, tai thính mắt tinh, cực kỳ thư sướng thông suốt, thuộc hạ cảm tạ thiếu gia chữa trị."

Giả Bôn Thỉ thở dài, trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều, mà lời này của đối phương, hắn cũng lặng lẽ để ở trong lòng.

Thoạt nghe cũng rất êm tai.

Sau khi làm xong tất cả, Giả Bôn Thỉ lần nữa trở về thuyền Hư Không, xuyên qua giới quan.

Cách mà thuyền Hư Không xuyên qua giới quan, dù cho dao động trận pháp bên trên cửa khẩu, ngưng tụ bên trên thuyền Hư Không.

Cứ như là dát lên một tầng sáng trắng yếu ớt, mà cảm giác bài xích màn chắn thế giới cũng biến mất đi nhiều.

Cuối cùng, thuyền Hư Không thoải mái xuyên qua màn chắn thế giới, tiến vào bên trong sơn vực Huyền Phú.

Sau khi đến sơn vực Huyền Phú, trước mặt chính là linh khí thiên địa nồng nặc.

"Linh khí thiên địa ở nơi này, cảm giác không sánh được với vực Thánh Ma." Tiêu Thiên cảm nhận bốn phía một lượt, rồi nói ra nhận thức của bản thân.

Long Khâu Đạo gật đầu: "Tiêu đại nhân, hiện tại vực Thánh Ma trải qua sự giày vò của ngài, rất đặc thù."

"Sơn vực Huyền Phú cũng rất đặc thù."

"Không sánh được..." Long Khâu Đạo phất tay, Tiêu đại nhân

vẫn chưa rõ chuyện ban đầu bản thân làm với vực Thánh Ma rốt cuộc có bao nhiêu khoa trương.

Chứ đừng nói đến gần đây, còn cưỡng ép mảnh vỡ thế giới lớn nhỏ, mạnh mẽ nhét vào bên trong vực Thánh Ma.

Thể tích của Vực Thánh Ma thì không sánh được, bành trướng rất nhiều.

Thậm chí mảng đất cảnh quan xa lạ đó khiến không ít bách tính cảm thấy như đang gặp quỷ.

Quan viên của hoàng triều Đại Viêm và Nguyên Thủy ma quốc luôn có thể nhận được các loại báo cáo tình hình.

Bỗng nhiên có một mảng biển gì đó, bỗng nhiên xuất hiện một mảng núi rừng.

"Vực Thánh Ma lợi hại đến vậy à?" Giả Bôn Thỉ cũng cảm giác không so sánh thì sẽ không có đau thương.

Lúc trước hắn đến vực Thánh Ma, luôn cảm giác có chỗ nào đó không đúng, hiện giờ so sánh thì cảm nhận được rồi.

Mức độ nồng đậm của linh khí sơn vực Huyền Phú còn yếu hơn vực Thánh Ma ba phần?

Ngay lúc đám người đang suy nghĩ thì thuyền Hư Không cũng đáp xuống một vị trí ở phía dưới.

Không bao lâu sau, trên một mảng đất phẳng ở phía trước rõ ràng xuất hiện một thành trì nguy nga.

Thành trì có mảng đất đai rộng lớn, gần đó hầu như đều không nhìn thấy được ranh giới.

Kiến trúc và bóng người lui tới rậm rạp chằng chịt, đều lộ ra sinh cơ bừng bừng của thành trì này.

Mà bên trong thành trì cũng có khu rừng tương tự, bên trên lơ lửng cung điện, như Tiên cung lâm thế, quan sát nhân gian.

"Gia, đó chính là Giả phủ, nơi ở của nhân viên hạch tâm Giả gia." Giả Bôn Thỉ chỉ lên mây núi trên thành, giới thiệu cung điện đang lơ lửng.

Sau đó, hắn lại chỉ xuống phía dưới: "Nơi ấy chính là trung tâm của sơn vực Huyền Phú chúng ta, sơn thành Huyền Phú."

"Rừng núi trong thành chính là núi Huyền Phú rồi."

"Ngoại trừ những thứ này ra, sơn vực Huyền Phú chúng ta còn có năm thành lớn khác, trải rộng về phía khác, nếu gia có hứng thú thì có thể dẫn ngài đi xem xem."

Giả Bôn Thỉ nói xong thì phát hiện, Tiêu Thiên nghe xong lời của mình, dường như đang khua tay múa chân cái gì đó.

Nhìn thấy động tác này, hình như là cắt thứ gì đó.

Kỳ lạ.

Tại sao gia này muốn làm ra tư thế cắt đồ.

"Tiêu đại nhân, tiếp theo chúng ta nên làm như thế nào?" Long Khâu Đạo nhìn về phía trước, nơi này được xem là trung tâm của sơn vực Huyền Phú.

Giả Bôn Thỉ dẫn theo bọn họ dễ dàng đi đến nơi này.

Tiếp theo, chỉ sợ là phải làm một trận lớn rồi.

"Không vội, chúng ta làm việc phải chú ý vững vàng, cẩn thận, không được lỗ mãng." Tiêu Thiên nhìn nhiệt huyết trong mắt Long Khâu Đạo, trong lúc nói chuyện, đã cho đối phương một chậu nước lạnh.

Sau đó, Tiêu Thiên nhìn sang Giả Bôn Thỉ: "Sơn thành Huyền Phú, có nơi nào dừng chân được không?"

"Gia, tất nhiên là có." Giả Bôn Thỉ vội vàng mở miệng: "Trong thành vẫn còn một ít sản nghiệp, ngài muốn ở nơi như thế nào?"

Chương 352. Đồ độc thân 2

"Nơi ngủ tương đối yên tĩnh, tương đối thoải mái chút."

"Vậy tất nhiên là có."

Giả Bôn Thỉ nói xong, vội vàng lệnh cho người điều khiển thuyền thay đổi truyền đạo, lái về phía sơn vực Huyền Phú.

Toàn bộ thuyền Hư Không trực tiếp đi qua bên trên thành trì.

Hành động này để phu nhân được giải cứu, nhỏ giọng lẩm bẩm với trượng phu: "Thuyền... thuyền Hư Không này trực tiếp lướt qua trên không của thành trì, không có vấn đề gì chứ?"

"Suỵt, đừng nhiều lời." Nam nhân vội vàng xua tay, ý bảo thê tử ngậm miệng lại.

Đùa à, nam nhân cúi đầu khom lưng đó là thống lĩnh thủ quan bị thiếu gia Giả gia đánh đều không dám lên tiếng.

Nhân vật như vậy điều khiển thuyền Hư Không vượt qua phía trên thành trì thì có thể có vấn đề gì?

Chỉ là điều khiến hắn tò mò, nam nhân trẻ tuổi đó rốt cuộc có lai lịch gì lại có thể khiến thiếu gia Cổ gia khúm núm, lấy lòng bằng mọi cách như thế?

"Hả?" Trên thuyền Hư Không, bỗng nhiên Tiêu Thiên “chậc” nhẹ một tiếng, nhìn về phía một nữ tử ở trên đường.

Nữ tử đó mặc trường bào màu xanh, buộc tóc đuôi ngựa, trong lúc đi bộ mang theo uy phong lẫm liệt.

Nhưng chỉ nhìn liếc qua, lại khiến Tiêu Thiên có chút hoảng hốt.

"Tiêu đại nhân, sao vậy?" Nghe thấy động tĩnh của Tiêu Thiên, Long Khâu Đạo nhìn qua đó.

Tiêu Thiên cau mày, nhìn sang Long Khâu Đạo: "Không có gì, chỉ là vừa rồi nhìn thấy một nữ nhân hơi giống với vợ cả."

"Vợ cả?" Long Khâu Đạo nghi ngờ, sau đó mới phản ứng lại, Tiêu Thiên đang nói đến Tử Nhược Yên: "Là Tử bệ hạ?"

"Ừm."

"Cũng là lần đầu tiên nghe thấy Tiêu đại nhân xưng hô Tử bệ hạ như vậy, người trước người sau, xưng hô khác nhau là tại sao?"

Tiêu Thiên nhìn Long Khâu Đạo, một lúc sau mới hỏi: "Ngươi từng có thê tử không?"

"Không có!" Long Khâu Đạo lắc đầu.

"Khó trách không hiểu được." Tiêu Thiên bĩu môi: "Nữ nhân ấy mà, còn là nữ hoàng đế, bản thân nàng hơi kiêu ngạo, rụt rè."

"Trực tiếp gọi người ta là vợ thì sẽ xấu hổ."

"Nhưng kêu người ta là bệ hạ, trái lại hơi có tính khí, cảm giác rất khác biệt."

Tiêu Thiên nói đến đây, nhìn ánh mắt Long Khâu Đạo vẫn còn chút mê hoặc, thở dài.

"Quả thực là phí lời." Nói xong, Tiêu Thiên nhìn Long Khâu Đạo một lúc lâu, hừ lạnh, nhún vai.

“Đồ độc thân!”

Khóe môi Long Khâu Đạo giật giật, nhìn Tiêu Thiên cả nửa buổi trời mà đến cùng vẫn không nói gì.

Nói thế nào kia chứ?

Theo ý nghĩa nào đó thì Tiêu Thiên nói có sai đâu.

Không tài nào phản bác nổi.

Bọn họ bay ngang hư không bên trên thành Huyền Phú Sơn, chẳng mấy chốc đã tới gần Huyền Phú Sơn.

Hoa viên thuộc về Giả gia trên Huyền Phú Sơn là cấm địa, cấm người thường.

Khi thuyền hư không tới gần là có thể thấy rõ phong cảnh tươi đẹp trên dãy Huyền Phú Sơn. Mấy chỗ non nước hữu tình còn dựng cả phủ đệ.

Mỗi phủ đệ trên Huyền Phú Sơn có một phong cách riêng.

Mà phủ đệ Giả Bôn Thỉ dẫn Tiêu Thiên đến thì nằm trên đỉnh Huyền Phú Sơn.

Tòa phủ đệ này không tính là xa hoa, lại khá nhã nhặn, có thể nhìn bao quát cảnh vật phía xa, thấy biển mây lững lờ, đẹp không sao tả xiết.

"Vị trí này không tồi chút nào, có thể thấy trọn phong cảnh đẹp nhất của sơn vực Huyền Phú. Cắt đi thì cũng tiếc nhỉ." Tiêu Thiên đứng tại một gian nhã các trong đình của phủ đệ, nhìn nơi xa cảm khái.

Giả Bôn Thỉ ngoan ngoãn chờ cạnh đó, nghe Tiêu Thiên nói vậy thì không hiểu ra sao.

Cắt?

Có ý gì?

Nếu nghe ý trên mặt chữ, chẳng lẽ là muốn cắt sơn vực Huyền Phú?

Sao mà làm được! Cắt cả thế giới giới vực lớn như thế này kiểu gì chứ?

"Chuyện này ngươi làm khá lắm, ta rất hài lòng." Tiêu Thiên xoay người lại nhìn Giả Bôn Thỉ: "Nhưng chỉ vậy là không đủ bù đắp cho sai lầm của Giả gia các ngươi."

"Có câu nói rất hay, ông trời có đức hiếu sinh."

"Trong đoạn đường ngắn ngủi vừa rồi, thái độ nhận sai của ngươi rất tốt, đáng được khen thưởng. Ta cho Giả gia các ngươi một cơ hội hối cải làm người."

Giả Bôn Thỉ gật đầu lia lịa, đáy lòng lại không sao hiểu nổi.

Rốt cuộc Giả gia bọn họ phạm sai lầm gì chọc đến vị gia này?

Nếu chỉ nghe cách nói, hắn ta chẳng thể nhìn thấy được Tiêu Thiên nhắc đến chuyện liên minh bách tộc.

Giả Bôn Thỉ vắt hết óc, đầu như muốn nổ tung cũng không nghĩ ra nổi.

"Gia, ngài còn phân phó gì khác không?" Giả Bôn Thỉ không nghĩ ra nên cũng không giãy dụa nữa, thành thật hỏi dò.

Thôi thì Tiêu Thiên nói sao hắn ta làm nấy là được.

"Ngươi về Giả gia trước đi, nói rõ với gia chủ Giả gia các ngươi, bảo lão đến chịu đòn nhận tội." Nói tới đây, Tiêu Thiên nắm chặt nắm tay dứ về phía Giả Bôn Thỉ: "Ngươi biết thực lực của ta rồi đấy."

"Đừng nghĩ đến chuyện chơi chiêu trò, bằng không..."

Giả Bôn Thỉ nghe Tiêu Thiên uy hiếp thì vội vàng gật đầu: "Gia cứ việc yên tâm, ta chắc chắn sẽ truyền đạt lại ý tứ của ngài. Giả gia chúng ta tuyệt đối phối hợp."

"Được, đi đi!" Tiêu Thiên phất tay: "Ngày mai nhớ đưa gia chủ các ngươi tới, không thì muộn rồi."

Chương 353. Ông từ cháu hiếu làm người cảm động chết đi được

Giả Bôn Thỉ gật lấy gật để, khom người lui lại, rời khỏi tòa đình này. Hắn ta cứ đi được ba bước lại ngoảnh đầu nhìn lại, như thể lưu luyến khó rời.

Trước khi đi, hắn ta còn hô to: "Gia gia, ngày mai tôn nhi ngoan của ngài lại đến. Ngài phải nghỉ ngơi cho tốt đấy."

Cảnh này đúng là ông từ cháu hiếu.

Giả Bôn Thỉ rời khỏi tòa phủ giữa biển mây, đứng ngoài cửa phủ đệ thở dốc.

"Còn sống!" Giả Bôn Thỉ mặt mày tái nhợt, mồ hôi ướt đẫm, cả người như vừa được vớt ra khỏi nước.

Khí tức trên người Tiêu Thiên chỉ là người thường, nhưng chiến lực quá đỗi khủng bố, vượt xa tưởng tượng của hắn.

Ở bên người đối phương khiến Giả Bôn Thỉ cảm thấy mạng mình như ngàn cân treo sợi tóc, đứt phựt bất cứ lúc nào.

Cuối cùng hắn cũng thoát khỏi bể khổ.

Sau khi Giả Bôn Thỉ tỉnh táo lại, thậm chí còn không màng thuyền hư không đỗ ngay bên cạnh, dứt khoát phóng người lên không, bay thẳng về phía cung điện Thiên Thượng trên núi.

Hắn phải mau chóng bẩm báo chuyện của Tiêu Thiên cho gia

gia.

Gia gia ruột, Giả Chinh Cảnh.

Người mạnh như vậy lại không rõ lai lịch, hoàn toàn không xuất hiện trong tin tức tình báo.

Thậm chí đối phương nhìn thấu bí mật khổng lồ của Giả gia bọn họ, biến bọn họ cấu kết với Võ Linh quân.

Rốt cuộc lai lịch của cường giả tên Tiêu Thiên này là thế nào?

Khó mà biết được.

Mà tại trong đình nhã các, trên phủ giữa biển mây.

Sau khi Giả Bôn Thỉ rời đi, Long Khâu Đạo không nhịn được hỏi: "Tiêu đại nhân, cứ thả hắn đi như thế à?"

Tiêu Thiên gật đầu: "Ừ!"

"Cái..." Long Khâu Đạo không hiểu, cái gọi là làm việc không lỗ mãng đồng nghĩa với thả người rời đi à?

Chờ Giả Bôn Thỉ về tới Giả gia, kiểu gì cũng thuật lại rành mạch toàn bộ nguyên nhân, kết quả.

Long Khâu Đạo có thể tưởng tượng ra được, gia chủ Giả Chinh Cảnh của Cổ gia chắc chắn sẽ triệu tập toàn bộ át chủ bài của Giả gia.

Dùng toàn lực vây giết Tiêu Thiên.

Ngày mai, Tiêu Thiên nói là làm đối phương tới chịu đòn nhận tội.

Nhưng gia chủ Cổ gia sao có thể khiến Tiêu Thiên toại nguyện.

Đến lúc đó, Giả gia toàn lực xuất thủ, các loại cường giả tiến tới vây giết, sợ là tình huống sẽ…

Sợ là…

"Sợ là kéo nhau đến tìm chết, một tên cũng không chạy thoát, bị bưng cả ổ?" Long Khâu Đạo chợt phản ứng kịp thời. Tiêu đại nhân nhà hắn thực lực bực nào chứ?

Là người có thể nhào nặn thế giới giới vực chơi như nặn bùn đấy.

Thả ngươi đi báo tin, không cần biết ngươi có âm mưu quỷ kế gì, định làm thế nào.

Đều là chết!

Mà đối phương tập kết toàn bộ át chủ bài, cùng nhau xông tới thì còn tiết kiệm thời gian của Tiêu đại nhân cơ, đỡ mất công tìm từng người một.

Chỉ cần thoải mái khoan khoái hưởng thụ, nghỉ ngơi trong tòa phủ đệ này, chờ người ta chủ động đưa tới cửa đòi chết là được rồi.

Long Khâu Đạo chợt nhớ tới khái niệm lý luận ám sát của Tiêu Thiên trên chiến trường hư không Vẫn Viêm.

Để kẻ địch chủ động đem đầu người tới tặng.

"Tiêu đại nhân, kế này hay tuyệt!" Hai mắt Long Khâu Đạo vô thức sáng ngời, cảm khái nhìn Tiêu Thiên.

Cũng chỉ có vị gia này mới dùng được chiêu thức ấy.

"Suỵt!" Tiêu Thiên đặt ngón trỏ lên môi, chớp chớp mắt với Long Khâu Đạo: "Khiêm tốn, nhẫn nhịn. Giấu sự sùng bái ấy trong lòng thôi, đừng nói ra miệng."

"Ta chỉ là nam nhân sau lưng Nữ Đế, không được kiêu căng quá, hào nhoáng quá."

"Đi, chúng ta đi xem gia đình kia thế nào rồi?"

Long Khâu Đạo lẳng lặng gật đầu, đi theo Tiêu Thiên rời khỏi đình nhã các, tới thiên viện của phủ đệ.

Gia đình được bọn hắn cứu khi trước đang ngủ tạm ở nơi đây.

Tiêu Thiên đi vào thiên viện, một đám người đang túm tụm với nhau lập tức đứng lên đón.

"Ân nhân tới rồi." Nam nhân đứng đầu vội vàng hành lễ, giọng nói cực kỳ cảm kích.

Tiêu Thiên không đáp, chỉ ngạc nhiên nhìn nam tử trước mặt.

Nam tử thấy vẻ mặt của Tiêu Thiên thì đáy lòng hốt hoảng.

Thế này… là có chuyện gì? Sao ân nhân lại nhìn mình như vyaja.

Chẳng lẽ mình làm sai cái gì, chọc cho ngài ấy không vui?

Ngay khi nam tử còn đang thấp thỏm lo âu, không hiểu ra sao, lại nghe thấy Tiêu Thiên giật mình chỉ đầu hắn:

"Sao đầu của ngươi… lại nở hoa rồi?"

Tiêu Thiên thật sự giật mình, đầu nam nhân này nở rộ một đóa hoa đỏ tươi rực rỡ, thậm chí cạnh hoa còn có vài cọng lá xanh mơn mởn.

Không chỉ hắn ta, những nữ tử, tùy tùng bên cạnh cũng đều nở hoa trên đầu, mỗi người một vẻ.

Trong lúc ngỡ ngàng, Tiêu Thiên còn tưởng mình đi nhầm vào

hoa viên nào cơ.

"Ân nhân, ngài chưa gặp tộc Đầu Hoa chúng ta bao giờ ư?"

"Tộc Đầu Hoa?" Tiêu Thiên lắc đầu, đúng là chưa gặp chủng tộc này bao giờ.

Lúc trước bọn họ đội mũ, hắn không nhìn ra.

Bề ngoài bọn họ khá giống Nhân tộc, nhưng hoa trên đầu đúng là…

Tiêu Thiên liếc nhìn Long Khâu Đạo bên cạnh, phát hiện đối phương cũng kinh ngạc không thôi, hình như cũng mới gặp lần đầu.

Xem ra lại là một chủng tộc mới, không biết sinh ra kiểu gì.

Ờm…

Tuy tình yêu là thứ vô cùng vĩ đại, đủ để vượt mọi chông gai, thậm chí cả không gian và thời gian.

Chương 354. Máy lọc không khí di động hình người

Nhưng...

Thế này hơi quá rồi, tổ tiên tộc Đầu Hoa…

Khá là lạ.

"Mạo muội hỏi một câu, tuy có lẽ không dễ nghe, nhưng ta thật sự tò mò." Tiêu Thiên vươn tay kéo nam chủ nhân của nhà này đến cạnh mình.

Nam nhân nhìn Tiêu Thiên: "Ân nhân, ngài cứu một nhà chúng ta, có việc gì cần xin cứ việc nói."

Tiêu Thiên ôm thái độ tôn trọng, thành khẩn hỏi dò: "Thì muốn hỏi... Các ngươi có gội đầu không?"

"Khụ khụ!" Long Khâu Đạo bên cạnh nghe được vấn đề của Tiêu Thiên thì ho sặc sụa.

Không hổ là Tiêu đại nhân, hỏi cái gì cũng lắt léo.

"Tộc chúng ta không cần gội đầu, hoa trên đầu chúng ta có thể tự ngưng tụ linh khí thiên địa, hóa thành sương linh khí." Nam nhân này nghiêm trang giải thích cho Tiêu Thiên.

"Nước do hoa trên đầu ngưng tụ là nguyên liệu tuyệt hảo để luyện đan, thế nên tộc chúng ta khá nhiều luyện đan sư."

"Ngoài ra thì chúng ta thân cận tự nhiên với linh thực thiên địa, am hiểu phương diện trồng trọt."

"Mặt khác, bởi vì hoa đầu của tộc chúng ta có tác dụng tịnh hóa linh khí thiên địa, thế nên linh khí ở nơi có tộc chúng ta sinh hoạt đều tinh khiết tuyệt đối."

Nghe được thiên phú cuối cùng đối phương nhắc đến, hai mắt Tiêu Thiên sáng rỡ. Tuyệt vời!

Đám tộc Đầu Hoa này rõ ràng là máy lọc không khí di động mà.

Thời gian này Tiêu Thiên phát hiện ra đủ loại mảnh vỡ thế giới bị mình nhét vào Thánh Ma vực có một vấn đề.

Đó là độ dày linh khí tăng lên nhưng quá vẩn đục, cũng hỗn loạn.

Dù lợi dụng trận pháp chỉnh lý thì hiệu quả cũng bé nhỏ không đáng kể.

Nếu chuyển đám người tộc Đầu Hoa này đến Thánh Ma vực, chẳng phải có thể giải quyết hoàn mỹ vấn đề đấy sao?

"Xưng hô thế nào?" Nghĩ tới đây, Tiêu Thiên vươn tay bắt lấy tay đối phương.

"Ân nhân, ta họ Hoa, tên Hoa Tài Đầu." Nam nhân tự giới thiệu.

Đầu súp lơ?*

*Hoa Tài Đầu đồng âm với Hoa Thái Đầu = Đầu súp lơ

Tiêu Thiên khó hiểu. Sao lại đặt tên như thế? Não đặt tên của cha người này bị tàn à?

Tiêu Thiên không nghĩ nhiều hơn mà hỏi lại: "Tình huống là thế này, vừa rồi ta thấy ngươi và giáp sĩ trấn thủ giới quan xung đột, hình như không đóng nổi chi phí thông quan."

"Ngươi không tìm hiểu tình hình trước khi tới à?"

Hoa Tài Đầu thở dài nhìn Tiêu Thiên: "Ân nhân không biết đấy thôi, quê hương của chúng ta là vực Bách Hoa, nơi đó gặp đại nạn."

"Nhà chúng ta đều là chạy nạn mà tới."

"Sau khi trốn ra, ta muốn làm gì đó cho quê hương nên mới tới phòng tuyến thứ hai, hi vọng có thể nói rõ tình huống, thỉnh cầu liên minh bách tộc giúp đỡ."

"Nào biết vực Huyền Phú Sơn vực thân là phòng tuyến thứ hai lại dã man bá đạo như vậy, đòi hẳn một nửa tài sản của chúng ta."

"Một nửa?" Tiêu Thiên tò mò: "Không phải ba phần à?"

"Giáp sĩ kia nói, ba phần nộp lên trên, hai phần còn lại chia cho giáp sĩ trấn quan bọn họ." Hoa Tài Đầu nghiến răng nghiến lợi, rõ ràng cực kỳ phẫn nộ với chuyện vừa gặp phải.

Long Khâu Đạo đứng cạnh không hiểu: "Quê hương vực Bách Hoa của các ngươi gặp nạn gì mà phải dìu già dắt trẻ chạy trốn?"

"Vực Bách Hoa chúng ta cũng xem như thế giới giới vực trung vị, nhưng không biết tại sao lại không ngừng có người chết đi." Nhắc đến chuyện này, Hoa Tài Đầu không nhịn được rùng mình.

"Mất mạng mà không hiểu ra sao, đặc biệt là những người thiên phú khá, thực lực mạnh mẽ."

Tiêu Thiên bị Hoa Tài Đầu khơi gợi hứng thú: "Mất mạng mà không hiểu ra sao là mất kiểu gì?"

"Linh hồn bị hút khô!" Hoa Tài Đầu hoảng sợ ra mặt, giọng the thé: "Lần đầu tiên là trên võ hội Bách Hoa."

"Đó là lễ hội sôi nổi nhất tộc chúng ta, toàn bộ các phủ trong

thế giới giới vực tổ chức đại hội tỷ thí, các thế hệ tuổi trẻ tranh đấu với nhau, sau đó tiến vào thành Bách Hoa tranh đoạt Bách Hoa thiếu niên vương của thế hệ này."

"Ở phủ của chúng ta, tại trận chung kết tỷ thí Bách Hoa, khi hai vị thiên tài đang tranh đấu thì vết thương trên người bỗng nhiên vỡ nát, cuối cùng ngã xuống đất không dậy nổi."

"Sau khi Phủ chủ tiến hành điều tra mới phát hiện, linh hồn của hai thiếu niên thiên tài đều bị hút cạn."

"Từ đó trở đi, tình huống quái dị này liên tiếp không ngừng."

"Thậm chí có những thành viên bình phàm trong tộc cũng có khả năng gặp kiếp nạn này. Linh hồn bị rút, chết không minh bạch."

Hoa Tài Đầu nói tới đây thì lắc đầu không thôi: "Ai cũng sợ hãi, người có năng lực rời vực Bách Hoa như chúng ta đều được tộc trưởng và trưởng lão hỗ trợ chạy trốn."

"Tộc trưởng muốn chúng ta chạy trốn là hi vọng tộc Đầu Hoa khai chi tán diệp, đừng bị diệt tộc."

Tiêu Thiên tấm tắc lấy làm lạ, nhìn sang Long Khâu Đạo bên cạnh: "Rút cạn linh hồn à! Thủ đoạn gì vậy? Là chủng tộc gì? Từng nghe nói chưa?"

"Quá nhiều. Không nhắc đến ai khác, riêng mẫu tộc của Lạc bệ hạ là Linh Huyễn ma tộc đã có thủ đoạn ấy rồi." Long Khâu Đạo lắc đầu, mặt mày nghiêm túc: "Nhưng cách thức như Hoa Tài Đầu đã nói thì rất ít gặp, quá quái dị."

Tiêu Thiên sờ cằm, mãi mới nhìn trúng kiểu máy lọc không khí xịn như vậy mà lại gặp chuyện này.

Chương 355. Rốt cuộc ai mới là gia gia thật

Nhưng… nếu ra tay cứu vực Bách Hoa.

Chẳng phải có thể khiến cả đám máy lọc không khí di động hình người này mang ơn, chủ động dung nhập Thánh Ma vực hay sao?

Thuận tay làm việc này cũng được, đằng nào khi về nhà cũng tiện đường.

"Ngươi cứ ở lại phủ này nghỉ ngơi cho tốt đã, đừng bận tâm chuyện dư thừa." Tiêu Thiên vỗ vai Hoa Tài Đầu: "Có ta ở đây, yên tâm đi, không có bất kỳ nguy hiểm nào."

"Đa tạ. Ta thật sự không biết nên báo đáp ngài thế nào." Hoa Tài Đầu không ngừng khom người bái Tiêu Thiên.

Hắn ta không dám tưởng tượng nếu không gặp được Tiêu Thiên thì nhà bọn họ sẽ đối diện với kết cục thế nào.

"Cứu ngươi cũng không phải muốn báo đáp gì. Chẳng qua..." Tiêu Thiên nói tới đây thì quay sang nhìn chằm chằm bông hoa đỏ trên đầu Hoa Tài Đầu: "Ngươi có tiện thể hiện cho ta xem tịnh hóa linh khí là thế nào không?"

"Sao cơ?" Hoa Tài Đầu sửng sốt, sau đó cười rộ lên: "Chuyện nhỏ thôi ân nhân, ngài xem thử."

Hoa Tài Đầu nói xong, bông hoa đỏ lớn trên đỉnh đầu chợt tản ra ánh sáng.

Không chỉ có vậy, việc khiến Tiêu Thiên ngạc nhiên là bông hoa đỏ kia đang chầm chậm xoay tròn, linh khí thiên địa xung quanh bị lôi kéo tới, quay cuồng như lốc xoáy.

Mà linh khí thiên địa trong tòa phủ đệ này thật sự trở nên tươi mát hơn nhiều.

Khá lắm!

Mỗi vị tộc đầu hoa này đều là bảo bối siêu cấp mà.

[Chủ nhân, nghe tình huống Hoa Tài Đầu của tộc Đầu Hoa miêu tả thì nguyên nhân gây ra kiếp nạn vực Bách Hoa rất có thể là hấp thu linh hồn.]

[Hấp thu linh hồn là thiên phú của tộc Cổ Thần.]

"Tộc Cổ Thần?" Tiêu Thiên ngẩn người một lát, "Đó là thứ gì vậy?"

Vù!

Bảng điều khiển hệ thống mà người khác không thể nhìn thấy lại hiện ra trước mặt Tiêu Thiên.

Cô hầu gái nhỏ với mái tóc dài màu hồng và đôi tất đen nhảy ra, giơ tay trình bày.

Hình ảnh một ông già với mái tóc vàng, sừng dài trên đầu có phù văn ánh sáng vàng hiện lên.

【Chủ nhân, ngài quên rồi sao, người này chính là tộc Cổ Thần.】

"Ồ, hóa ra là ông già này à." Ký ức của Tiêu Thiên dâng lên như thủy triều.

Lúc trước ở trong không gian thức hải, hình như trong điển

tịch truyền thừa của tộc Cổ Thần, có một truyền thừa chi linh gì đó, chính là tộc Cổ Thần.

Sau đó hệ thống Vượng Tài đã ăn nó, tiến hóa thành em gái đáng yêu đứng trước mặt.

“Thủ đoạn khiến vực Bách Hoa gặp nạn, có khả năng đến từ tộc Cổ Thần.” Tiêu Thiên nhìn Hoa Tài Đầu trước mặt, rồi lại nhìn Long Khâu Đạo ở bên cạnh, nói ra đáp án của hệ thống Vượng Tài.

Tuy nhiên, khi nghe câu trả lời của Tiêu Thiên, cho dù là người bị hại như Hoa Tài Đầu, hay là người sống đã rất lâu lại thích nhiều chuyện như Long Khâu Đạo, đều tỏ vẻ ngơ ngác.

Không hề có biểu cảm đột nhiên hiểu ra.

“Tộc Cổ Thần là tộc nào vậy?” Hoa Tài Đầu vô cùng mờ mịt, ngoài việc cảm thấy khó hiểu về tộc Cổ Thần này, còn có thiên phú chủng tộc được thể hiện lúc nãy, hoa màu đỏ trên đỉnh đầu đầy sương.

“Tộc Cổ Thần, ta chưa từng nghe nói đến chủng tộc này.” Long Khâu Đạo cũng thấy lạ, ông giơ tay khẽ vuốt râu, “Một chủng tộc có tên gọi đáng sợ như vậy, thủ đoạn lại cao siêu đến vậy, sao có thể im lặng không có danh tiếng được.”

“Chẳng lẽ, tộc Cổ Thần là chủng tộc mới được sinh ra trong khoảng thời gian gần đây?”

Lời nói của Long Khâu Đạo khiến Tiêu Thiên nhướng mày suy nghĩ.

Hoa Tài Đầu không nhận ra tộc Cổ Thần này, Tiêu Thiên không cảm thấy có vấn đề gì.

Nhưng Long Khâu Đạo không nhận ra, thì vấn đề lớn rồi.

Tuy linh hồn của lão già này không hoàn chỉnh, trí nhớ có chỗ không trọn vẹn, nhưng chung quy vẫn là một người sống rất lâu.

Nhà có một người già, như có một báu vật.

Long Khâu Đạo có kiến thức uyên bác, Tử Nhược Yên cũng thường xuyên đến thỉnh giáo ông ta.

Một số quan viên hoàng triều Đại Viêm hoàng triều, Nguyên Thủy ma quốc cũng thường xuyên đến bái phỏng Long Khâu Đạo, nhờ ông ta giải đáp thắc mắc.

Một lão già từng đi theo Nhân Hoàng, vậy mà lại chưa từng nghe nói qua tộc Cổ Thần.

Dựa theo câu trả lời của Long Khâu Đạo, ông ta không biết tộc Cổ Thần, cũng không phải vì linh hồn của ông ta không trọn vẹn.

Mà là, ông ta thật sự không biết.

"Tộc Cổ Thần có dáng vẻ như thế này..." Sau đó, Tiêu Thiên lại miêu tả bề ngoài của tộc Cổ Thần với Long Khâu Đạo.

Nhưng rất đáng tiếc, sau khi nghe Tiêu Thiên miêu tả chi tiết, Long Khâu Đạo vẫn chưa từng nghe nói đến tộc Cổ Thần này.

Tiêu Thiên tặc lưỡi ngạc nhiên nói: "Tộc Cổ Thần này tà môn như vậy sao? Điển tịch truyền thừa ta lấy được lúc trước, chẳng qua chỉ là là sách vỡ lòng của chủng tộc này, sức mạnh thí luyện ẩn chứa trong đó, có thể giết chết Thánh cảnh thập giai."

"Nhìn thế nào đi nữa, tộc này cũng không nhỏ yếu, vậy mà ngươi lại chưa từng nghe đến."

Miêu tả này của Tiêu Thiên, khiến Long Khâu Đạo càng thêm ngạc nhiên.

Chương 356. Rốt cuộc ai mới là gia gia thật 2

Ngay cả bản thân ông, cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Tộc Cổ Thần như thế, vậy mà ông lại chưa từng nghe qua?

“Quan tâm đến ông ta nhiều như vậy làm gì, đến lúc đó trên đường về nhà, chúng ta tiện đường đến vực Bách Hoa một chuyến, không phải sẽ rõ ràng rồi sao?” Tiêu Thiên nói xong, hắn nhéo bờ vai của Hoa Tài Đầu bên cạnh,“Ngươi dẫn người nhà đi nghỉ ngơi cho tốt đi.”

“Đừng quan tâm nhiều quá, sau khi giải quyết xong chuyện ở đây, chúng ta về vực Bách Hoa một chuyến, giải quyết triệt để vấn đề, một lần vất vả cả đời nhàn nhã.”

Hoa Tài Đầu nghe thấy lời nói của Tiêu Thiên, vội vàng khuyên bảo: “Ân nhân, bây giờ vực Bách Hoa vô cùng hung hiểm, sao ta có thể để ngài đi mạo hiểm được?”

“Yên tâm, ta rất mạnh đó.” Tiêu Thiên cười nói với Hoa Tài Đầu, giơ tay ra bóp một cái.

Hoa tài đầu có chút lo lắng, ân nhân này là tâm địa lương thiện, nhưng lại có chút tâm tư giống như nghé con mới sinh không sợ hổ.

Nhìn Long Khâu Đạo đang đứng một bên hầu hạ, Hoa Tài Đầu đoán trừng tiểu ca Nhân tộc trước mắt này, chỉ sợ hắn là thiếu gia xuất thân từ đại tộc nào đó của Nhân Tộc.

Đối phương cứu tính mạng cả nhà mình, sao còn có thể khiến đối phương vì chuyện của tộc mình, mà mất đi...

Răng rắc!

Thanh âm vỡ nát vang lên từ lòng bàn tay đang nắm chặt của Tiêu Thiên.

Hoa Tài Đầu trơ mắt nhìn Tiêu Thiên bóp tay trong không trung, hắn mạnh mẽ bóp nổ một mảnh không gian.

Một vùng không gian nhỏ sụp đổ, cứ vậy mà đột nhiên xuất hiện trước mặt Hoa Tài Đầu.

Tay không...

Nhẹ nhàng ung dung.

Bóp nổ một không gian cường độ có thể nói là thế giới giới vực thượng vị?

Một màn này, suýt chút nữa khiến hoa trên đầu của Hoa Tài Đầu bị hất văng ra ngoài.

Thực lực của ân nhân, vậy mà lại đáng sợ đến mức này?

Buồn cười cho suy nghĩ vừa rồi của bản thân, thế mà lại vô cùng lo lắng cho một sự tồn tại đáng sợ như vậy.

“Ân nhân!” Hoa Tài Đầu nghĩ đến đây thì trực tiếp quỳ xuống,“Ta thay đồng bào vực Bách Hoa, cảm tạ ngài”.

Hắn ta có thể chắc chắn, có sự tồn tại đáng sợ như Tiêu Thiên ra tay, vực Bách Hoa thật sự được cứu rồi.

Nếu như có thể.

Ai muốn rời khỏi quê hương mình chứ?

“Không cần như thế, sau này đều là người mình, đừng khách sáo như vậy.” Tiêu Thiên đỡ Hoa Tài Đầu đứng dậy từ trên đất lên, hắn tươi cười rạng rỡ.

Hoa Tài Đầu được Tiêu Thiên đỡ dậy, hắn ta vô cùng cảm động.

Nhìn đi, đây mới là phong phạm mà cường giả nên có.

Đây là sự bình dị dễ gần, hiền lành hòa nhã đến mức nào.

Ít nhất, ở trong mắt Hoa Tài Đầu, Tiêu Thiên chính là sự tồn tại như vậy.

Nhưng ở trong mắt một số người, tình huống chính là hoàn toàn khác biệt.

Trên núi Huyền Phú, trong cung điện trên trời.

Phía sau tòa kiến trúc lơ lửng giống như cung đình, tiếng than vãn thê lương vang lên bên trong một nội điện nào đó.

“Gia gia, tên kia căn bản không phải là người!”

“Ngài hoàn toàn không biết, tôn nhi đã phải chịu đựng sự sỉ nhục như thế nào đâu.”

Giả Bôn Thỉ không ngừng than khóc trong nội điện này, giải thích rõ ràng nguyên nhân hậu quả của việc này đến từng chi tiết nhỏ nhất.

Rất xấu hổ, rất mất mặt.

Nhưng Giả Bôn Thỉ biết, tình hình hôm nay, đối mặt với sự tồn tại đáng sợ như Tiêu Thiên, hắn nhất định phải nói rõ với Giả Chinh Cảnh.

Chỉ có như vậy, gia gia mới có thể dựa vào tình huống để đưa

phán đoán chính xác.

“Tại sao Giả Bôn Thỉ có thể được sự yêu thích của Giả Chinh Cảnh, được Giả Chinh Cảnh tán thưởng?”

Bởi vì, hắn chỉ dùng thủ đoạn với đối thủ cạnh tranh, chưa từng làm bất cứ động tác nhỏ nào với gia gia ruột thịt của mình.

Vô cùng chân thành, quang minh chính đại.

“Ngươi làm rất đúng.” Nam tử tóc bạc chắp hai tay sau lưng đứng trong nội điện khẽ gật đầu.

Ông ta, chính là gia chủ Cổ gia Giả Chinh Cảnh.

Nghe xong lời nói của Giả Bôn Thỉ, Giả Chinh Cảnh bước xuống, đỡ tôn nhi đứng dậy: “Hảo nam nhi, co được giãn được, trong mắt người khác, có lẽ sự khuất phục của ngươi rất mất mặt, nhưng trong mắt gia gia, đây là dũng khí.”

“Dũng cảm cúi đầu, dũng cảm nhẫn nhịn.”

Giả Bôn Thỉ mím môi, nhìn Giả Chinh Cảnh: “Gia gia, bây giờ nên làm sao đây?

“Ngày mai, hông phải vị gia gia nuôi của ngươi bảo gia gia ruột như ta đến chịu đòn nhận lỗi sao?” Giả Chinh Cảnh khẽ nhếch khóe miệng, hừ lạnh nói, “Đã như thế, vậy thì ta sẽ chuẩn bị một phần đại lễ cho hắn ta.”

“Để hắn ta biết rõ ràng...”

Nhắc đến chỗ này, sự tàn nhẫn hiện ra trong mắt Giả Chinh Cảnh.

“Ai mới là gia gia thật sự!

???

Giả Bôn Thỉ nhìn vẻ mặt của gia gia, hắn rùng mình trong lòng: “Chẳng lẽ là...”

“Đúng vậy, trận Ngọc Toái !” Giả Chinh Cảnh hít sâu một hơi, vẻ hung ác hiện lên trong ánh mắt.

Nghe thấy lời của gia gia, Giả Bôn Thỉ hít sâu một hơi.

Trận Ngọc Toái .

Thà làm ngọc nát, chứ không làm ngói lành.

Trận này, xem như là một loại trận pháp đồng quy vu tận.

Chương 357. Đêm tối gió lộng

Đương nhiên.

Cổ gia bọn họ không thể nào thật sự đồng quy vu tận với kẻ địch, bản thân trận Ngọc Toái này chính là át chủ bài của phòng tuyến thứ hai.

Lúc trước khi thiết lập phòng tuyến thứ hai, trận Ngọc Toái chính là dùng để đồng quy vu tận với kẻ địch.

Một khi kẻ địch thật sự công phá chiến trường hư không, thật sự đánh đến sơn vực Huyền Phú.

Mà sơn vực Huyền Phú không thể nào ngăn cản sự tấn công của kẻ định, cuối cùng nếu như thất thủ, chính là lúc khởi động đại trận Ngọc Toái.

Một khi khởi động trận Ngọc Toái, sẽ phải hiến tế tính mạng tướng sĩ thủ quan.

Lấy tuổi thọ làm lò lửa, đốt lên đại trận Ngọc Toái này, giết chết kẻ địch.

Toàn bộ sơn vực Huyền Phú cũng sẽ hoàn toàn trở nên hoang vu, trở thành một thế giới giới vực hoang vu, môi trường sẽ trở nên vô cùng khắc nghiệt.

Nếu như vậy, nó không chỉ có thể gây tổn hại lớn đến sức mạnh của kẻ thù.

Cho dù quân địch có chiếm cứ thế giới giới vực hoang vu này, cũng không thể biến nơi này thành một trạm tiền tiêu ổn định, làm bàn đạp để tiếp tục tăng lợi thế tấn công.

Nhưng bây giờ mọi thứ đã khác.

Trận Ngọc Toái đã bị Giả Chinh Cảnh sửa đổi lại, trở thành một trong những con át chủ bài của ông ta.

Một khi kích hoạt trận pháp, thì người dân ở sơn vực Huyền Phú sẽ bị hiến tế, những sinh linh sinh ra và lớn lên ở đây, sẽ trở thành nhiên liệu cho trận Ngọc Toái.

Trận pháp này, cũng sẽ trở thành một thanh kiếm sắc bén trong tay Giả Chinh Cảnh.

Chỉ chỗ nào đánh chỗ đó.

“Cường giả như thế, chỉ sợ hắn ta thật sự là hậu thủ của nhất mạch Tô hồ ly kia.” Giả Chinh Cảnh híp hai mắt, nhìn tôn nhi,“Nếu có thể chém giết hắn ta ở chỗ này, chính là một đại công.”

“Đối với trưởng lão trong liên minh, đối với Vũ Linh quân bên kia, đều là như thế.”

“Hội trưởng lão của liên minh sẽ khen thưởng Giả gia chúng ta, bởi vì chúng ta đã xử lý đối thủ của bọn họ.”

“Vũ Linh Quân bên kia cũng sẽ ghi công, bởi vì chúng ta xử lý kẻ địch mạnh mẽ của bọn họ.”

Giả Chinh Cảnh nói đến chỗ này, đột nhiên siết chặt hai nắm tay: “Nếu như vậy, chẳng phải là vẹn toàn đôi bên?”

“Gia gia cao kiến!” Hai mắt của Giả Bôn Thỉ sáng bừng lên, hắn vội vàng chắp tay, “Chỉ là, thực lực của người này quá mạnh mẽ, trận Ngọc Toái thật sự có thể được sao?”

Giả Chinh Cảnh cười khẽ một tiếng, ra hiệu Giả Bôn Thỉ đi theo mình.

Trên đường, Giả Chinh Cảnh nhìn tôn nhi của mình: “Ngươi đã

là người thừa kế ta định ra, phụ thân ngươi chết sớm, ta đã tự tay nuôi ngươi khôn lớn."

"Cho nên ngươi được phép biết một số chuyện cơ mật trong tộc."

Vừa nói, Giả Chinh Cảnh đã dẫn Giả Bôn Thỉ đi đến một nơi bí mật.

Nơi này, rõ ràng là trung tâm then chốt của trận pháp Thiên Thượng Cung Khuyết.

Đại môn của cung điện, bị trận pháp phong tỏa chặt chẽ.

Nhưng khi Giả Chinh Cảnh đến gần, trận pháp tự động mở ra, đại môn của trận pháp then chốt kia ầm ầm mở ra.

"Đây là trận pháp trung tâm của sơn vực Huyền Phú, cũng là mấu chốt của trận Ngọc Toái." Giả Chinh Cảnh dẫn tôn nhi đi mở mang tầm mắt, vừa đi vào, vừa giải thích.

"Nếu là lúc trước, ta thật sự không dám xác định, có thể bắt được "Gia gia nuôi" trong miệng ngươi hay không, nhưng nếu vào đây..."

Nói đến chỗ này, Giả Chinh Cảnh chỉ về phía trước.

Bên kia, một nam nhân đang quỳ, trận pháp bốn phía trận ngưng tụ trở thành xiềng xích phù văn, trói chặt ông ta ở bên trong.

Nếu như Tiêu Thiên ở bên này, hắn sẽ vô cùng ngạc nhiên phát hiện ra rằng.

Tư thế trói buộc và dáng vẻ của trận pháp này, hoàn toàn giống với cách trói buộc hảo ca ca của mình trên chiến trường tiên phong của chiến trường hư không Vẫn Viêm."

“Gia gia, đây là...” Bước vào trận pháp then chốt, Giả Bôn Thỉ vô cùng ngạc nhiên khi nhìn nam nhân bị trói buộc ở nơi này.

Máu trong cơ thể nam nhân trước mặt này đang bị rút ra, rót vào bên trong trận pháp.

Chỉ là, hình như máu của nam nhân này vô cùng nặng nề.

Tốc độ rút máu của trận pháp vô cùng chậm chạp, cũng hết sức gian nan.

Giả Bôn Thỉ có thể nhìn thấy máu của nam nhân này đang bị rút ra từng giọt một, giống như rùa bò vậy.

“Nam nhân này, chính là hậu duệ của Nhân Hoàng, càng là thức tỉnh huyết mạch đế hoàng chính thống của Nhân tộc.” Khi Giả Chinh Cảnh nói đến chỗ này, sắc mặt có chút điên cuồng, “Một khi tách được huyết mạch của ông ta, vậy thì lợi hại đến mức nào?”

“Chuyện này!” Giả Bôn Thỉ, bị lời nói của gia gia dọa sợ.

Nam nhân này, lại thức tỉnh huyết mạch của Nhân Hoàng năm đó?

Huyết mạch như thế, lại có thể tách ra được sao?

“Đương nhiên, biện pháp này là Vũ Linh Quân cung cấp, công hiệu cụ thể như thế nào, ta cũng không rõ lắm.” Giả Chinh Cảnh nói, ông ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Đã có vài giọt máu ngưng tụ trong trận pháp trấn phong Tử Đế Tôn.

“Trận Ngọc Toái , sẽ lấy huyết mạch của hắn làm trung tâm đốt cháy, cộng thêm tính mạng của một tỷ sinh linh thành Huyền Phú Sơn, giết chết tên nam nhân cuồng vọng kia, hắn là không

khó.” Cuối cùng, Giả Chinh Cảnh nói cho tôn nhi biết tính toán của mình.

Chương 358. Đêm tối gió lộng 2

“Xuýt!” Giả Bôn Thỉ hít vào một hơi khí lạnh, hắn không đến trước, vậy mà gia gia lại làm ra chuyện lớn như vậy.

Giải quyết kẻ địch, tiện thể kiểm nghiệm thử xem, trận pháp rút huyết mạch của Vũ Linh Quân, rốt cuộc có dùng ổn hay không.

“Huống chi, đây là sự hy sinh tất yếu, kẻ yếu nên gánh vác cái giá như vậy, nếu không thì bọn họ sống có thể làm được gì?” Giả Chinh Cảnh cười nhạo, giống như ở trong miệng ông, một tỷ sinh linh tử vong cũng không đủ để ông có bất cứ sự xúc động nào.

Những người đã chết, chẳng qua chỉ là một vài con số lạnh như băng.

Giả Bôn Thỉ cũng nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xuất, hắn lộ ra vẻ hưng phấn trên mặt.

Nếu là như vậy, Tiêu Thiên chết chắc rồi.

Giả Bôn Thỉ siết chặt hai nắm đấm, lửa giận phun trào trong đôi mắt hắn.

Những gì Tiêu Thiên đã làm, sự sỉ nhục hắn phải chịu đựng lúc trước, cuối cùng cũng có thể rửa sạch.

Điều tiếc nuối duy nhất chính là, Ngọc Toái trận sẽ giết chết Tiêu Thiên dễ dàng, khiến hắn không thể nào tự tay tìm lại tôn nghiêm.

Giả Chinh Cảnh bên này đã bắt đầu khởi động trận Ngọc Toái .

Đại trận như thế, khởi động hoàn toàn thì cần thời gian chuẩn

bị trước.

Một đêm, vừa vặn đủ rồi.

“Ngày mai, chính là lúc nam nhân cuồng vọng tự đại kia phải chết.” Giả Chinh Cảnh nhìn trận Ngọc Toái bắt đầu khởi động, trận pháp lưu chuyển dưới ánh sáng, thu nạp linh khí thiên địa bốn phía, khẽ cười ra tiếng.

Giả Bôn Thỉ yên lặng gật đầu, híp hai mắt.

Đây có lẽ chính là bệnh chung của cường giả, bọn họ ỷ vào thực lực không tầm thường của mình, thích làm mấy trò đạo đức giả, ra vẻ tự cao tự đại không thể nào hiểu được như vậy.

Để gia gia Giả Chinh Cảnh, chịu đòn nhận tội?

Ngu ngốc!

Rời khỏi đại điện trận pháp then chốt, đứng trên hành lang lơ lửng này.

Giả Bôn Thỉ nhìn màn đêm tối dần, ông nhìn bầu trời sao kia, khóe miệng hơi nhếch lên, nở nụ cười tiếc nuối.

Sinh tử nghịch chuyển, ngay trong một đêm này!

“Gia gia nuôi” của ta, ngươi chết chắc rồi!

...

“Đeo vào!” Tiêu Thiên lấy mặt nạ quỷ ra, đưa cho Long Khâu, người bị hắn gọi ra ngoài.

Long Khâu Đạo nhận lấy mặt nạ quỷ, ông không hiểu: “Tiêu đại nhân, đi đâu vậy?

“Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe nói qua một câu sao, đêm tối

gió lộng, cuối thu mát mẻ, chính là thời điểm tốt để dạy dỗ người khác?" Tiêu Thiên đeo mặt nạ quỷ vào, "Chúng ta đến Giả gia, dạy cho bọn họ một bài học..."

Long Khâu Đạo sửng sốt một chút: "Nhưng Tiêu đại nhân, không phải ngài bảo bọn họ ngày mai đến gặp ngài sao..."

Tiêu Thiên hỏi ngược lại: "Chuyện này có xung đột gì với việc bây giờ ta đi tìm bọn họ không?"

Long Khâu Đạo: "..."

Ngài chó thật đấy...

"Chờ chút, đừng hấp tấp cử động, mọi hành đồng đều phải nghe ta chỉ huy." Sau khi đeo mặt nạ vào, Tiêu Thiên nhìn chằm chằm Long Khâu Đạo trước mặt và bàn giao cẩn thận.

Long Khâu Đạo cũng đeo mặt nạ quỷ đứng đối diện Tiêu Thiên, nhẹ nhàng gật đầu: "Vâng, ta biết rồi."

"Ngươi chớ hành động liều lĩnh, hãy luôn theo sát ta để tránh những tình huống bất ngờ xảy ra." Tiêu Thiên dùng giọng điệu nghiêm túc để nói với Long Khâu Đạo.

Long Khâu Đạo biểu thị rằng đã hiểu.

Nực cười, việc đi kiếm chuyện trong đại bản doanh của người ta là chuyện rất nguy hiểm.

Long Khâu Đạo lại có rất nhiều kinh nghiệm trong việc ôm đùi ai đó.

Năm xưa, Nhân hoàng chính là cái đùi vô cùng tráng kiện đối với Long Khâu Đạo.

Chỉ có điều, bây giờ cái đùi này đổi thành Tiêu Thiên rồi.

Mà Tiêu Thiên lại là một cái đùi lớn hơn, dày hơn, ôm lại càng an tâm hơn.

Sau khi đeo mặt nạ, Tiêu Thiên từ từ bay lên trong bóng đêm, tốc độ không nhanh không chậm.

Khi Tiêu Thiên bay lên thì Long Khâu Đạo cũng theo sát bên cạnh, ánh mắt ông ngắm nhìn hàng vạn ngôi nhà đốt đèn nơi xa.

Lúc này, sinh cơ mạnh mẽ và khí tức của nhân gian lại rõ ràng như thế.

Con người có thể thoải mái, an ổn sống hết một đời mà không phải âu lo gì là một chuyện tốt.

Chỉ có điều, khi Long Khâu Đạo nhìn thành Huyền Phú Sơn đèn đuốc sáng tỏ thì trong lòng ông lại có chút thấp thỏm và nghi ngờ.

Lúc này, hai ời đi thì không phải có hơi sớm sao, mặt trời chỉ vừa mới xuống núi thôi mà?

Trong thành vẫn còn đang náo nhiệt.

Kỳ quái.

Mặc dù, nội tâm của Long Khâu Đạo có nghi hoặc nhưng ông vẫn ngoan ngoãn đi theo bên cạnh Tiêu Thiên tiến gần đến cung điện nơi Giả gia tọa lạc.

…

Cùng lúc đó.

Bên trong một phủ đệ tương đối vắng vẻ trong thành Huyền Phú Sơn.

Tiêu Thiên đã nhìn thấy một nữ tử mặc trường bào thủy lam trông giống Tử Nhược Yên đang đi qua đi lại.

Bên cạnh là một nữ tử tóc ngắn đang ra hiệu với thanh đao trong tay.

Ngoài hai nữ tử có phần giống nhau này thì còn có vài người của tộc Đầu Hoa đang ngồi bên cạnh.

Những người tộc Đầu Hoa này so với một vài người được Tiêu Thiên giải cứu thì ăn mặc và trang điểm càng thêm lộng lẫy, khí chất cũng bất phàm.

“Được rồi, đừng lắc nữa, mẹ bị con lắc đến mức choáng luôn rồi.” Liễu Quế Hương tức giận hét lên với con gái.

Chương 359. Đại Thiên Tôn Diêm La Tiêu Thiên ở đây

Không sai, bà chính là nhạc mẫu của Tử Đế Tôn.

Nữ tử mặc trường bào thủy lam ở trước mặt bà chính là Tuyết Như Yên.

“Mẹ, cha đi lâu như vậy rồi mà mẹ không lo lắng sao?” Tuyết Như Yên dừng bước và nhìn chằm chằm vào mẫu thân của mình.

Liễu Quế Hương lắc đầu, nhìn đối phương: “Đừng quá xem thường cha của con, ông ấy đã từng là thần tài đó.”

Nghe Liễu Quế Hương nói vậy, mấy người tộc Đầu Hoa ở bên cạnh đều gật đầu tán thành.

Ông ấy là thần tài chứ còn gì?

Mặc dù thành trì của thành Huyền Phú Sơn lớn nhưng cũng coi như là tấc đất tấc vàng.

Ở địa giới như vậy, lão gia Tuyết Phú Quý không cần suy nghĩ liền mua một cái dinh thự làm chỗ nghỉ chân.

Vì để tránh người xung quanh quấy rầy mà ông đã mua luôn cả ba tòa nhà ở bên trái, bên phải và phía sau dinh thự của mình.

Việc Tuyết Phú Quý mạnh tay mua sản nghiệp đã thực sự tạo ra xung kích to lớn với những người tộc Đầu Hoa.

Cót két!

Một âm thanh truyền đến từ hướng cổng phủ, Tuyết Phú Quý mập mạp đã trở về rồi.

“Cha, thế nào rồi?” Tuyết Như Yên nhìn phụ thân và vội vàng hỏi.

“Không có vấn đề, sự việc đều đã chuẩn bị xong rồi, chỉ cần ở bên này ta bóp nát ngọc bài mai thì bọn họ sẽ nhận được tín hiệu.”

“Bọn họ sẽ gây náo loạn ở trong thành Huyền Phú Sơn, lúc đó trong thành lập tức hỗn loạn sẽ thuận tiện cho chúng ta động thủ.”

“Bước tiếp theo là chúng ta chờ cơ hội thích hợp để ra tay cứu hiền tế trở về.”

Lời của Tuyết Phú Quý khiến cho thê tử của ông là Liễu Quế Hương khởi động vai: “Lão nương đã lâu rồi chưa động thủ cũng không biết gân cốt này có thể hoạt động được nữa hay không?”

Tuyết Như Yên vừa siết chặt bàn tay vừa nhìn lên cung điện khổng lồ trên bầu trời: “Con có hơi lo lắng, không biết Tử ca có chống đỡ được không?”

“Yên tâm đi, chúng ta nhất định có thể bình an thoát khỏi đó.” Tuyết Phú Quý đi tới xoa xoa đầu con gái, “Đừng sợ, có cha mẹ ở bên con.”

“Cha, con không còn là con nít nữa rồi.” Tuyết Như Yên có chút bất lực nhìn Tuyết Phú Quý, “Đừng quên, lúc trước chính là tụi con đã cứu hai ời ra khỏi Tuyết gia.”

Tuyết Phú Quý cười ha ha nhìn khuê nữ nhà mình: “Nhưng trong mắt của cha, con vĩnh viễn là nhóc con.”

Trong mắt phụ mẫu, con họ luôn là đứa trẻ.

“Hết sức xin lỗi, nếu như không phải vì chuyện của chúng ta

thì có lẽ…” Bên cạnh, nữ tử đứng đầu tộc Đầu Hoa thở dài, nhìn bọn họ với vẻ áy náy tột cùng.

Tuyết Như Yên ngẩng đầu nhìn đối phương rồi xua tay: “Ngươi không cần phải tự trách, chuyện này không liên quan đến các ngươi.”

“Nếu như không phải các ngươi đến cứu chúng ta thì sẽ không bị bại lộ hành tung, nếu các ngươi không nghe nói đến sự tình ở quê hương vực Bách Hoa chúng ta thì cũng sẽ không đến điều tra trước và cũng sẽ không tới sơn vực Huyền Phú.” Nữ tử tộc Đầu Hoa này nói với giọng điệu tự trách.

Tuyết Như Yên nhẹ nhàng lắc đầu: “Cho dù không có sự việc của các ngươi thì chúng ta cũng phải đi qua sơn vực Huyền Phú để tiến đến vực Thánh Ma.”

“Chỉ là không ngờ rằng, Giả gia của sơn vực Huyền Phú này lại linh thông tin tức đến như vậy.”

“Tình báo của đối phương cao tay đến mức trước khi chúng ta đến được sơn vực Huyền Phú thì đã sớm chặn giết chúng ta rồi.”

Tuyết Như Yên nói đến đây thì nheo mắt lại.

Lúc trước, quả thật là bọn họ khống chế chiến hạm hư không đi về hướng vực Thánh Ma.

Sơn vực Huyền Phú là nơi mà bọn họ bắt buộc phải đi qua.

Ở một nơi như hư không mà có thuyền buôn làm ăn và có người qua lại thì tất nhiên cũng sẽ có thứ gọi là kẻ cướp tồn tại.

Đầu tiên, những Vương tộc của tộc Đầu Hoa thuộc vực Bách Hoa đã gặp phải kẻ cướp trong hư không.

Sau đó, đám người Tử Đế Tôn bắt gặp tình cảnh này thì ra tay

trượng nghĩa giải cứu bọn họ.

Sau khi nghe về kiếp nạn của vực Bách Hoa, đặc biệt là khi những Vương tộc này tận mắt nhìn thấy những người của tộc thần bí kỳ dị với sừng vàng trên đỉnh đầu đã khiến Tử Đế Tôn lập tức quyết định đến vực Bách Hoa thăm dò tình hình.

Nhưng ai ngờ rằng, khi bọn họ đang nghỉ ngơi trong một mảnh vỡ thế giới thì bất ngờ bị Giả gia bao vây.

Vì để tránh cho toàn bộ người đều bị rơi vào tay kẻ địch mà một mình Tử Đế Tôn chủ động rời khỏi thế giới giới vực và giao thủ cùng kẻ địch.

Thật không may là kẻ địch đông hơn nên Tử Đế Tôn bị kẻ địch bắt sống mang đi.

Vì để cứu Tử Đế Tôn mà đám người Tuyết Như Yên đã thay hình đổi dạng và mượn nhờ Linh khí bên trong tài phú khổng lồ của Tuyết Phú Quý để che giấu khí tức và ẩn giấu bản thân.

Công thêm Tuyết Phú Quý không có gì khác ngoài tiền nhiều.

Cho dù là che giấu mức độ giàu có của mình mà không bị trận pháp thăm dò của giới quan sơn vực Huyền Phú phát hiện ra thì ông cũng chủ động giao một khoản phí thông quan hậu hĩnh.

Chương 360. Lớp học chính nghĩa không thể trốn

Lợi ích của phí thông quan đắt đỏ này là khi làm việc ở trong thành với ấn thông quan của sơn vực Huyền Phú thì cực kỳ thuận tiện.

Hiện tại, bọn họ đã nghe ngóng được nơi giam giữ Tử Đế Tôn và mọi thứ đã chuẩn bị ổn thỏa.

Tuyết Phú Quý lợi dùng năng lực và tài phú của mình để phá hủy hầu hết mọi thứ ở sơn vực Huyền Phú.

Có tiền có thể sai khiến được ma quỷ, việc bọn họ cần làm bây giờ là chỉ cần chờ đợi một cơ hội tốt.

Một khi thành Huyền Phú Sơn hỗn loạn thì chính là lúc bọn họ giải cứu Đế Tử Tôn.

Nếu như thật sự không có cơ hội thì Tuyết Phú Quý phải nghĩ biện pháp để tạo ra một cơ hội khác.

Ầm ầm!!!

Ngay lúc này, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng khắp toàn bộ thành Huyền Phú Sơn rộng lớn.

Khi tất cả mọi người ngẩng đầu lên thì họ có thể nhìn thấy cung điện lơ lửng phía trên.

Trận pháp phòng thủ chỗ của Giả gia cao cao tại thượng đã bị ai đó cho nổ tung rồi.

Âm thanh đinh tai nhức óc truyền ra bốn phía.

“Đại Thiên Tôn Diêm La Tiêu Thiên ở đây!!!”

???

Tiếng rống này ở dưới bầu trời đêm càng thêm vang dội.

Màn chắn trận pháp cung điện lơ lửng trên cao của Giả gia bùng nổ ánh lửa lấp lánh như pháo hoa rực rỡ, chiếu sáng màn đêm đen tối.

Vô số người thuộc các tộc các nhau trong thành Huyền Phú Sơn rộng lớn đều đang nhao nhao ngẩng đầu lên nhìn và kinh ngạc không thôi.

Cung Thiên Thượng của Giả gia đã bị ai đó cho nổ tung trận pháp phòng hộ rồi?

Chưa nói đến sự gan dạ này mà chỉ bàn đến thực lực này thôi là đã thấy rất đáng sợ rồi.

“Thân là trấn thủ tuyến phòng ngự thứ hai nhưng Giả gia lại làm ra những hành động như sơn phỉ, lợi dụng người khác và làm nhiều điều ác, quả thật là khiến người người căm hận.”

“Bổn thiên tôn thật sự là nhìn không nổi nữa.”

“Hôm nay ta đến thay trời hành đạo.”

“Nhưng!”

“Lãng tử hồi đầu kim bất hoán, mặc dù Giả gia nghiệp chướng nặng nề những bổn thiên tôn vẫn nguyện ý cho bọn bọ một cơ hội.”

“Chư vị trong thành Huyền Phú Sơn, có một người thì tính một người.”

“Đều đến thay ta…”

“Đại! Thiên! Tôn! Diêm! La! Tiêu! Thiên!”

“Làm một nhân chứng, xem thử Giả gia có thể cứu được hay không, có thể quay đầu được hay không, chư vị đừng hoảng loạn, đợi lát nữa xong việc.”

“Bổn thiên tôn sẽ cho chư vị một kết quả.”

Trong bầu trời đêm, mọi người trong thành đều có thể nghe rõ tiếng hét lớn.

Mọi người nhìn mặt nhau đều có thể nhìn thấy sự vui mừng như điên trong mắt của nhau.

Giả gia!

Cuối cùng cũng có người đến trị rồi!

Bọn họ sớm đã bất mãn đối với áp bức của Giả gia, tiếng oán than vang khắp nơi.

Đáng tiếc, thực lực của Giả gia quá mạnh, nhất là khi bọn họ đang giữ trọng trách trấn thủ tuyến phòng ngự thứ hai nên bọn họ có thể được gia trì tài nguyên của liên minh bách tộc.

Trong tay bọn họ lại nắm giữ trọng binh nên đâu phải là hạng người tầm thường để người khác có thể phản kháng lại.

Hầu hết những người có tu vi thấp chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng.

Chỉ là, bọn họ lo lắng rằng vị cường giả đột nhiên xuất hiện này có thể ứng phó được với Giả gia sao?

Thậm chí, một vài người cảm thấy cường giả đột nhiên xuất hiện này có phải là có hơi ngây thơ.

Hắn mong đợi Giả gia sẽ tìm được đường quay đầu ư?

Nực cười!

Sự biến hóa đột ngột xuất hiện khiến cho cả thành Huyền Phú Sơn triệt để nổ tung.

Âm thanh huyên náo ngay lập tức vang vọng trên bầu trời đêm.

Mà bên trong phủ đệ tạm thời mua kia, Tuyết Như Yên đang nhìn phụ mẫu của mình.

Tuyết Phú Quý và Liễu Quế Hương cũng tỏ ra ngạc nhiên nhưng sau đó là điên cuồng vui mừng.

Đây không phải quá trùng hợp sao?

Vốn bọn họ còn đang nghĩ không biết có cơ hội động thủ hay không.

Không phải giờ cơ hội đã đến rồi sao?

"Đừng vội, đợi chút đã." Tuyết Như Yên bình tĩnh lại rồi nhìn chăm chú lên trời.

Trong không trung, từ cung điện Thiên Thượng có thể nhìn thấy trong thành được chiếu sáng bởi hào quang linh khí sau khi màn chắn trận pháp bùng nổ.

"Thực lực của người ra tay chỉ sợ là rất mạnh, chúng ta đừng vội hành động thiếu suy nghĩ." Tuyết Như Yên nhìn phụ mẫu với vẻ mặt nghiêm túc, "Đối phương chắc hẳn là có mẫu thuẫn gì đó với Giả gia."

"Trước hết ta cứ để cho vị cường giả này xung phong và xung đột trực diện với Giả gia, khi nào bọn họ đánh nhau túi bụi rồi thì chúng ta nhân lúc hỗn loạn mà đi tới đó."

“Cha, kế hoạch mà cha chuẩn bị bố trí hãy để đến khi trận chiến ở cung điện Thiên Thượng hoàn toàn bùng nổ rồi cha hãy khởi động.”

Tuyết Phú Quý nhìn con gái rồi gật đầu đáp ứng.

Liễu Quế Hương cầm theo hai thanh khảm đao nhìn về hướng cung điện: “Đại Thiên Tôn Diêm La Tiêu Thiên này thật là uy phong.”

“Thực lực cường đại, hắn thật sự có thể làm bất cứ điều gì mình muốn.”

“Chúng ta phải cẩn thận từng li từng tí, thận trọng từng bước, tên nhóc lỗ mãng tấn công trực tiếp này khiến lão nương thật sự rất thích.”

Nghe mẫu thân nói vậy, Tuyết Như Yên cũng gật đầu theo: “Quả đúng là quá lỗ mãng rồi.”

…

Chương 361. Lớp học chính nghĩa không thể trốn 2

Đùng!

Tiêu Thiên dẫn theo Long Khâu Đạo nện ầm vang lên mặt đất quảng trường của cung điện Thiên Thượng.

“Nơi này chính là đất của Giả gia à.” Tiêu Thiên nhìn sang hai bên trái phải thì phát hiện cảnh sắc ở nơi này quả thật không tệ.

Nó giống như tiên cung.

Cho dù là trong đêm tối thì đèn đuốc được luyện thành linh khí trên cung điện vẫn có thể chiếu rọi khu kiến trúc cung điện vàng son lộng lẫy này.

Trong khi Tiêu Thiên còn đang đánh giá cảnh sắc chung quanh thì Long Khâu Đạo vẫn còn đang khiếp sợ.

Vốn dĩ tình hình vẫn rất bình thường, hai người đang yên lặng bay đến chỗ cung điện này.

Nhưng khi ông chỉ ra trong cung Thiên Thượng có màn chắn trận pháp, nếu muốn phá trận pháp để đi vào thì cần hao tốn rất nhiều thời gian.

Tiêu đại nhân đã ra tay rồi.

Tiêu Thiên giơ tay lên và đấm một cú, trực tiếp làm nổ tung trận pháp kia.

Đơn giản và thô bạo.

Sau đó, hắn diễn thuyết thông báo tình hình cho các bên, thậm chí hắn còn chủ động nói cho Giả gia biết.

Bọn họ tới rồi!

“Tiêu đại nhân, không phải ngài nói là không được lỗ mãng phải thận trọng hành sự sao?” Long Khâu Đạo lấy lại bình tĩnh một chút rồi nhìn sang Tiêu Thiên, không khỏi hỏi.

Tiêu Thiên nhìn Long Khâu Đạo với ánh mắt kỳ quái: “Không sai mà, có vấn đề gì sao?”

“Vậy không phải chúng ta nên phá giải trận pháp rồi lặng lẽ lẻn vào cung điện Giả gia tìm kiếm chủ lực của đối phương, sau đó…” Nói đến đây, Long Khâu Đạo đưa tay ra, nhẹ nhàng quẹt ngang một đường lên cổ của ông.

Tiêu Thiên cau mày nhìn Long Khâu Đạo: “Chúng ta nhân danh chính nghĩa đến đây để xua tan hắc ám và giải quyết cái u ác tính là Giả gia này.”

“Sao chúng ta lại có thể lén lén lút lút như một tên trộm được chứ?”

“Huống hồ, hai ta muốn đến Giả gia nhưng lại bị trận pháp này chặn lại, ta chỉ dùng một đấm làm nổ tung trận pháp này thôi mà, ngươi không thấy điều này rất phù hợp logic, rất phù hợp với trình tự chương trình ư?”

“Sao ngươi lại cảm thấy như thế này là lỗ mãng chứ?”

Long Khâu Đạo há hốc miệng khi đối mặt với câu hỏi vặn của Tiêu Thiên, ông không biết nên phản bác như thế nào nữa.

“Sau khi ta bài trừ trận pháp thì đã tiến hành phân tích thận trọng về tình hình hiện tại.”

“Trận pháp bị phá chắc chắn sẽ kinh động đến đối phương, vậy thì tại sao ta không thể thoải mái chiếu cáo thiên hạ chứ?”

“Bách tính sơn vực Huyền Phú chắc hẳn đã luôn phải chịu đựng đủ sự ngược đãi của Giả gia, nói không chừng ở đây sẽ có rất nhiều người đang trên bờ vực suy sụp tinh thần rồi.”

“Đây tình cờ là một sân khấu giáo dục.”

“Có thể khiến cho mọi người biết rằng bóng tối không thể nào chiến thắng ánh sáng.”

“Tà ác không thể chiến thắng được chính nghĩa.”

“Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng thì ta đã quyết định để cho chuyện tốt này lưu truyền hàng ngàn dặm khiến cho thiện lương cùng chính nghĩa lan truyền.”

“Không lẽ ngươi cho rằng ta làm như vậy là chỉ đơn thuần để tạo dựng danh tiếng cho ta đó chứ?”

Long Khâu Đạo không lên tiếng.

Chẳng lẽ không đúng à?

Nếu như không phải để tạo dựng danh tiếng thì lúc nãy ai là người xưng danh hiệu vậy ta?

Ngài lại còn cố ý tăng thêm ngữ điệu và nhấn mạnh từng từ khi nói ra.

Thậm chí, Long Khâu Đạo còn hoài nghi Tiêu Thiên lựa chọn thời điểm này để động thủ nữa kìa.

Đó là bởi vì trời tối rồi thì khi cái màn chắn trận pháp nổ tung sẽ rất bắt mắt mọi người!

“Còn nữa, vừa nãy ta đã khóa chặt mỗi một người trong cung

điện Giả gia này rồi.” Lúc này, Tiêu Thiên đột ngột lên tiếng.

Trước mắt hắn, giao diện chiến đấu do hệ thống Vượng Tài ngưng tụ đã hỗ trợ cho Tiêu Thiên tiến hành đánh dấu.

Trước khi Tiêu Thiên thổi bay trận pháp bằng một cú đấm thì hắn đã lập tức mở ra giác quan bị phong bế của mình đồng thời khóa chặt mọi người trong Giả gia cùng với hệ thống.

“Lớp học chính nghĩa này tuyệt đối sẽ không có học sinh nào trốn tiết học được.”

“Một người cũng không thể thoát được.”

Không biết có phải ảo giác hay không mà Long Khâu Đạo cảm giác trên người của Tiêu Thiên.

Một luồng sát khí nồng đậm đến mức tưởng chừng như có thật.

Thoáng qua.

???

Làm sao mà động tĩnh to lớn như vậy lại không kinh động đến người của Giả gia chứ.

Trận pháp trong đại điện đầu mối then chốt ở phía sau Giả gia, Giả Chinh Cảnh vẫn đang ngồi xếp bằng vừa canh tu luyện vừa trấn thủ nơi này.

Vào thời điểm quan trọng, mọi thứ phải được đảm bảo.

Giả Chinh Cảnh rất thận trọng, cách nghĩ cũng rất hay.

Nhưng kế hoạch vĩnh viễn không thể đuổi kịp biến hóa.

Âm thanh bùng nổ bất giờ ở bên ngoài khiến Giả Chinh Cảnh

giật mình tỉnh dậy trong lúc đang tu luyện.

Ông mở mắt ra liền nhìn thấy hạch tâm phụ trách trận pháp phòng thủ cung điện ở bên trong trận pháp đầu mối then chốt đã hoàn toàn tan vỡ.

Ngay lúc này, Giả Chinh Cảnh có chút hoảng hốt.

Cung điện của Giả gia lơ lửng trên núi Huyền Phú không chỉ thể hiện sự uy nghiêm của Giả gia.

Chương 362. Hai vị gia gia? Một tôn không phụng nhị gia

Mà bản thân cung Thiên Thượng chính là một linh khí hình cung điện khổng lồ, trận pháp phòng ngự kia cũng là do Giả Chinh Cảnh hao phí rất nhiều tiền của và dốc lòng chế tạo mà thành.

Kết quả nó lại bị phá dễ dàng như vậy?

Nhất là sau khi trận pháp bị phá trừ thì giọng nói của Tiêu Thiên lại vang vọng trên bầu trời khiến cho Giả Chinh Cảnh vô cùng tức giận.

Hành động của đối phương chính là đang tát vào mặt của ông.

Trên địa bàn của Giả gia bọn họ, trong đại bản doanh của Giả gia vậy mà lại có kẻ dám hung hăng bạt tai bọn họ.

Ai có thể chịu đựng được hành vi như vậy?

Giả Chinh Cảnh đột ngột đứng dậy và rời khỏi điện đường đầu mối then chốt của trận pháp này.

Người ta đã đánh tới cửa rồi, ông không đi xem thử thì không còn gì để nói.

Khi Giả Chinh Cảnh rời khỏi đại điện đầu mối then chốt trận pháp.

Tử Đế Tôn đang bị trói ở phía sau đột nhiên mở mắt ra.

“Đại Thiên Tôn Diêm La Tiêu Thiên?” Tử Đế Tôn lẩm bẩm, cái tên này thật đúng là đủ dọa người khác.

Khi ông nói thì huyết dịch huyết mạch bị hấp thu trong trận pháp xiềng xích trói buộc sau lưng ông bỗng nhiên bắt đầu cháy rừng rực.

Ngọn lửa thiêu đốt huyết sắc kia đang dựa vào mạch kín linh khí trận pháp xiềng xích trói buộc ông và điên cuồng hấp thu bản nguyên linh khí của căn cơ trận pháp.

Đồng thời, những huyết dịch huyết mạch bị đốt cháy đang chậm rãi chảy ngược trở về.

Mỗi một ngọn lửa dung nhập vào thể nội của Tử Đế Tôn đều khiến khí tức của ông tăng lên một phần.

Ông là hậu duệ Nhân hoàng, là người đã thức tỉnh huyết mạch Đế hoàng chính thống của Nhân hoàng lúc trước.

Huyết mạch sao có thể dễ dàng bóc ra như vậy được.

Kế hoạch ban đầu của Tử Đế Tôn là để lực lượng huyết mạch của mình ăn mòn trận pháp và nuốt chửng căn cơ của nó.

Chắc chắn thê tử sẽ đến đây cứu mình.

Đợi đến lúc đối phương đến đây cứu viện thì ông ở bên đây nội ứng ngoại hợp để thoát khỏi nơi này.

Hiện tại, nếu đã có người đến gây rồi, đương nhiên ông không thể bỏ qua cơ hội này rồi.

“Giả gia này có chút bản lĩnh.” Tử Đế Tôn tích lũy lực lượng chuẩn bị đột phá.

Đồng thời, ánh mắt ông liếc nhìn trận pháp ở bốn phía.

Mặc dù, ông dựa vào năng lực của chính mình thì cũng có cách để đối phó với trận pháp này nhưng…”

Năm xưa, lão tổ Tuyết gia thèm thuồng huyết mạch của ông nhưng cũng không có cách nào bóc ra được.

Giả gia lấy đâu ra thủ đoạn để làm được việc này?

Cho dù Giả gia là trấn thủ sứ sơn vực Huyền Phú thuộc tuyến phòng ngự thứ hai và là thổ hoàng đế ở đây thì vẫn còn kém xa so với Tuyết gia.

"Ta phải tận dụng cơ hội nghĩ cách thoát khỏi đây trước đã." Tử Đế Tôn hít sâu một hơi, uy áp Đế hoàng bộc phát dưới sự khống chế của ông mà tràn ngập trong điện đường này.

Ông!

Trận pháp bên trong toàn bộ điện đường bị uy áp trên người ông lan tràn ra làm cho rung chuyển không ngừng.

…

Trên quảng trường cung Thiên Thượng của Giả gia.

Tiêu Thiên vừa mới tiến lên hai bước thì bỗng nhiên có một bóng người từ xa bay tới, đáp xuống quảng trường.

Hắn nhìn kỹ lại thì thấy người này trông rất giống Giả Bôn Thỉ như thể bọn họ được tạc từ cùng một khuôn ra vậy.

Chỉ là người này trông bề ngoài rõ ràng lớn tuổi hơn rất nhiều.

Sau đó, Giả Bôn Thỉ cũng hoảng hốt chạy đến nơi này.

Vừa đến quảng trường, hắn có chút khó tin khi nhìn thấy Tiêu Thiên.

Vừa rồi khi nghe thấy tiếng hét thì hắn đã cảm thấy có gì đó không ổn rồi.

Bây giờ khi nhìn thấy người thật thì đầu óc hắn gần như muốn nổ tung.

Không phải đã nói là ngày mai đưa người đến gặp hắn ta sao?

Làm sao mà hắn ta lại đích thân đến đây khi màn đêm vừa buông xuống thế này, đây là có ý gì?

Cường giả thực lực như vậy mà cũng lật lọng à.

Ngoại trừ Giả Chinh Cảnh và Giả Bôn Thỉ ra thì cũng có một vài cường giả khác của Giả gia lăng không mà đến.

Tiếng nổ trận pháp phòng ngự của cung Thiên Thượng trước đó thực sự quá lớn.

Thành Huyền Phú Sơn có thể nhìn thấy rõ ràng trong đêm chứ đừng nói đến những người sống trong đó.

Trong những cường giả Giả gia này có người thuộc dòng dõi Giả Chinh Cảnh đang nắm giữ một số chức vị trong Giả gia.

Còn có một vài trưởng lão Giả gia và các huynh đệ tỷ muội cùng thế hệ Giả Chinh Cảnh, mỗi người đều có khí tức bất phàm.

“Thực lực không tầm thường đâu.” Bên này, Long Khâu Đạo nhìn bốn phía và cảm nhận được khí tức cảnh giới cao tầng của những Giả gia này.

Cảnh giới không kém chút nào, bình quân cảnh giới của những người ở đây đều thuộc tầm thập bát giai.

Trong đó, Giả Chinh Cảnh có thực lực đạo cảnh nhị thập giai.

Chỉ cần lơ lửng giữa không trung thì đều có thể nhìn thấy không gian xung quanh khẽ rung động.

Đó là bởi vì ông phẫn nộ mà linh khí bị tiết ra ngoài. Ông là

cường giả chưởng khống đạo, linh khí dưới sự phẫn nộ lưu chuyển mà tràn ra ngoài ảnh hưởng đến không gian và khiến không gian dao động thì không tính là gì cả.

Chương 363. Hai vị gia gia? Một tôn không phụng nhị gia 2

Những người khác trong Giả gia nhìn Tiêu Thiên với vẻ mặt nghiêm túc, bọn họ dần di chuyển và tạo thành một tư thế vây quanh.

Ngọc nát trận được giữ bí mật.

Cho nên, những người Giả gia này đương nhiên không biết tiền nhân hậu quả đồng thời bọn họ cũng không nhận ra Tiêu Thiên.

Nhưng với tư cách là những cấp cao trong Giả gia, bọn họ cũng không phải là hạng người ngu ngốc.

Trận pháp bài trừ cùng với bầu không khí căng thẳng khiến bọn họ chủ động bao vây Tiêu Thiên và sẵn sàng giết hắn bất cứ lúc nào.

Trong bầu không khí căng thẳng, Giả Chinh Cảnh là người lên tiếng trước: “Ngươi chính là…”

Nhưng khi Giả Chinh Cảnh vừa mới mở miệng, lời còn chưa nói hết câu thì đã bị Tiêu Thiên trực tiếp ngắt lời.

“Cháu ngoan, sao cháu còn đứng đó.” Tiêu Thiên không nhìn Giả Chinh Cảnh mà nhìn Giả Bôn Thỉ, “Gia gia nuôi của cháu đến rồi mà cũng không biết lên tiếng chào hỏi ư?”

Tiêu Thiên vừa mở miệng đã khiến Giả Bôn Thỉ lảo đảo thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Bên cạnh, những cường giả Giả gia đưng lơ lửng giữa không trung lộ ra vẻ cổ quái.

Cái quỷ gì?

Gia gia nuôi?

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của Tiêu Thiên cùng với phản ứng kỳ quái của Giả Bôn Thỉ kia.

Dòng dõi nhất đại của Giả Chinh Cảnh ở xung quanh đều có tâm tình khác thường.

Cái quái gì vậy?

Tên tiểu tử Giả Bôn Thỉ này đã nhận cho bọn họ một trưởng bối sao?

Đặc biệt là phụ thân của Giả Bôn Thỉ, trong mắt ông trực tiếp phát ra lửa.

Cường giả trẻ tuổi đột nhiên tới đây, trông hắn thật là phách lối và cuồng vọng.

Vừa tới mà đã muốn làm cha của ông rồi?

Ông lập tức nhìn sang Giả Bôn Thỉ, hy vọng đứa con trai này sẽ cho ông một lời giải thích.

Giả Bôn Thỉ liếc nhìn phụ thân rồi lại nhìn sang Giả Chinh Cảnh và hít một hơi thật sâu.

Hắn có thể nhận ra Tiêu Thiên ở trước mặt ngay cả khi hắn ta đang đeo mặt nạ.

Bây giờ, ngọc nát trận chưa chuẩn bị sẵn sàng, hắn muốn đánh bại một cường giả đã dùng thân thể của chính hắn ta chống lại sát chiêu của hắn nhưng không hề bị tổn hại gì.

Khó!

Cho dù là gia gia đã đạt đến đạo cảnh nhị thập giai cũng không thể đánh bại được Tiêu Thiên.

Hiện tại chỉ có thể như thế.

Giả Bôn Thỉ thấy chết không sờn và lao thẳng về phía Tiêu Thiên.

Trước sự chứng kiến của tất cả mọi người, ngay khoảnh khắc Giả Bôn Thỉ đến trước mặt Tiêu Thiên, hai đầu gối của hắn khuỵu xuống và thực hiện một động tác quỳ gối tuyệt đẹp.

“Gia, cháu trai đợi người đã lâu, cuối cùng người cũng đã tới rồi.” Sau khi Giả Bôn Thỉ quỳ xuống, hắn ôm đùi Tiêu Thiên và chỉ vào ông nội ruột Giả Chinh Cảnh một cách buồn bã và tức giận.

“Ông già đáng chết này muốn hại người!!”

Hiện trường chìm vào bầu không khí cực kỳ quỷ dị.

Bốn phía đặc biệt yên tĩnh, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào người trẻ tuổi tuấn tài quỳ trên mặt đất và ôm chặt chân Tiêu Thiên.

Giả Bôn Thỉ, thiên tài mạnh nhất thế hệ này của Giả gia.

Thiên chi kiêu tử.

Lúc này, niềm hy vọng tương lai của Giả gia hệt như con chó đang vẫy đuôi cầu thương xót trước mặt người đàn ông đeo mặt nạ, cả người toát ra khí tức trẻ trung.

Phụ thân của Giả Bôn Thỉ trừng lớn hai mắt, gần như sắp sụp đổ đến nơi, nhìn cảnh tượng trước mắt với vẻ không thể tin nổi.

Hành vi của con trai khiến hắn thật sự cảm thấy hết sức chấn động.

Nhưng ngoại trừ hắn, còn một người khác có tâm trạng cuồn cuộn sóng lớn càng lợi hại hơn.

Giả Chinh Cảnh!

Ông giận dữ đến mức toàn bộ lông tóc trên người đều dựng đứng cả lên, bốc khói phừng phừng, trợn mắt nhìn chằm chặp đứa cháu ngoan nhà mình.

Đây chính là hậu bối mình nhìn trúng đấy ư?

Thứ ngu ngốc chết tiệt quỳ bên đó chính là người mình quyết định phó thác tương lai của Giả gia đó ư?

Nếu vừa rồi ông không nghe nhầm, tên súc sinh này gọi mình là lão đáng chết.

Mặt đâu?

Mặt mũi ngươi đâu!

Long Khâu Đạo nhìn về phía Tiêu Thiên ở đối diện bằng ánh mắt kinh ngạc.

“Tiêu đại nhân, chuyện này...” Ông thoáng bối rối, ông chưa từng gặp qua tình huống quỷ quái thế này.

Mà Tiêu Thiên cũng đang khá ngạc nhiên nhìn Giả Bôn Thỉ.

“Ông ơi, cháu không lừa ông đâu, lão già kia đã khởi động một thứ gọi là trận Ngọc Toái.”

“Trận Ngọc Toái đó rất khó lường, có thể ngưng tụ hàng tỉ sinh linh hiến tế của thành Huyền Phú Sơn thành lực lượng của một kích dùng để đối phó ngài.”

“Lúc biết được tin tức này, cháu vẫn luôn muốn rời khỏi cung Thiên Thượng để đến thông báo với ngài.”

“Đáng tiếc, lão chết bằm kia quá cẩn thận nên cháu vẫn chưa thể tìm được cơ hội thích hợp.”

“Ông ơi, đây thực sự là táng tận lương tâm mà.”

Trận Ngọc Toái!

Lời Giả Bôn Thỉ nói làm Tiêu Thiên hơi nheo mắt: “Trước đó, ta leo lên cung Thiên Thượng này quả thực cảm nhận được có trận pháp hiến tế.”

“Chính là trận Ngọc Toái trong miệng ngươi à?”

Giả Bôn Thỉ không nhịn được gật đầu, một mạch nói rõ gốc gác và công dụng của trận Ngọc Toái cho Tiêu Thiên.

Chương 364. Ngươi cho rằng bản thân rất thông minh?

Hắn nói cực nhanh như thể sợ Tiêu Thiên không nắm được.

“Thú vị!” Tiêu Thiên tặc lưỡi rồi ngẩng đầu nhìn về phía Giả Chinh Cảnh ở phía đối diện: “Gia chủ của Giả gia, ngươi hay thật đấy, ngươi sử dụng trận pháp chuyên dùng để chống lại ngoại địch như thế đấy hả?”

“Vì lợi ích của bản thân mà ngươi có thể dễ dàng xóa bỏ sinh mệnh của biết bao người dân vô tội trong thành Huyền Phú Sơn?”

Lúc này, không chỉ Tiêu Thiên mà những thành viên khác của Giả gia cũng quay đầu về phía Giả Chinh Cảnh.

Bọn họ thật sự không hề biết đến trận Ngọc Toái.

Suy cho cùng, trận pháp này là do trấn thủ sứ giám sát, kiểm soát và nắm rõ.

Giả Chinh Cảnh là gia chủ, cũng là trấn thủ sứ của liên minh bách tộc.

“Gia chủ!” Một trưởng lão Giả gia nhìn Giả Chinh Cảnh với vẻ mặt nghiêm túc: “Chuyện này là thật hay giả? Đây không phải việc có thể lấy ra làm trò đùa được đâu.”

“Trò đùa, tên súc sinh này trông giống đang nói đùa với ngươi chắc?” Giả Chinh Cảnh liếc mắt nhìn đệ đệ, cười nhạo: “Có gì đáng kinh ngạc đâu, chỉ là một trận pháp mà thôi.”

“Giả vờ cái quái gì, chẳng phải tài nguyên liên minh bách tộc

đưa xuống bao nhiêu năm qua đều bị Giả gia chúng ta ngốn sạch sẽ hết rồi à."

"Mỗi người các ngươi đi theo ta ăn đầy bụng đến mập thây, mồm miệng bóng loáng phát sáng, cớ gì lại kinh ngạc lạ lẫm ở đây thế?"

Nói tới đây, Giả Chinh Cảnh lần nữa nhìn về phía Tiêu Thiên: "Chỉ là hiến tế một tỉ sinh linh thôi, có vấn đề gì chứ?"

"Chẳng qua là một đám dân chúng thấp hèn, có thể được hiến tế, trở thành một phần lực lượng của trận Ngọc Toái, ngược lại là vinh hạnh cho chúng thì có."

Trong giọng nói của Giả Chinh Cảnh tràn đầy ý khinh miệt và không coi ai ra gì.

"Đến lúc đó, bọn ta có thể lợi dụng chuyện chiến trường hư không Vẫn Viêm thất thủ, phe địch Võ Linh quân tấn công vào tuyến phòng ngự thứ hai làm cái cớ, che đậy một chút là được."

"Sau đó, đại quân tuyến phòng thủ thứ hai do ta chỉ huy sẽ phản công và lần nữa đoạt lại chiến trường hư không Vẫn Viêm."

"Chậc chậc, quả là đại công, lưu danh sử sách nhỉ?"

Nghe Giả Chinh Cảnh nói ra những lời như vậy, đám người Giả gia xung quanh ngược lại không hề thay đổi sắc mặt, như thể họ đã biết được chút chuyện gì đó.

Long Khâu Đạo ở đối diện trao đổi ánh mắt với Tiêu Thiên.

Long Khâu Đạo trầm giọng nói: "Sao ngươi có thể chắc chắn chiến trường hư không Vẫn Viêm sẽ thất thủ?"

"Chẳng phải các ngươi đã biết Giả gia bọn ta cấu kết với Võ Linh quân rồi à?" Giả Chinh Cảnh nhìn Long Khâu Đạo, cười nhạo:

“Biết rõ còn cố hỏi, thú vị lắm hả?”

Long Khâu Đạo không nói gì.

Giả Chinh Cảnh đúng là có chỗ dựa nên chả thèm lo ngại.

Sau cơn phẫn nộ bị cháu trai phản bội, dường như đối phương có thể lấy lại bình tĩnh chỉ trong thoáng chốc.

Tiêu đại nhân đã đích thân tới cửa nên có vẻ trận Ngọc Toái đã không kịp tiến hành theo mô tả của Giả Bôn Thỉ nữa.

Lẽ nào Giả Chinh Cảnh còn con át chủ bài hay bí mật gì khác?

Kỹ thuật giết người thầm lặng của Tiêu đại nhân quá ghê gớm.

Đường đường chính chính, quang minh chính đại tìm đến cửa, ngược lại còn có thể làm đối phương chủ động để lộ át chủ bài của mình.

Hơn nữa...

Phút chốc, có những tiếng gầm gừ căm phẫn và âm thanh ầm ĩ truyền đến từ bên dưới.

Vô số lời mắng chửi nguyền rủa vang vọng dưới bầu trời đêm.

Tiếng la hét, chửi bới bất ngờ xuất hiện từ dưới thành Huyền Phú Sơn.

Thành Huyền Phú Sơn rộng lớn khổng lồ có hơn một tỉ sinh linh sống bên trong.

Thành trì to lớn như quốc gia này không hẹn mà cùng vang lên đầy rẫy tiếng động ồn ào, đủ để nhấn chìm cung Thiên Thượng của Giả gia.

Tình huống phát sinh đột ngột khiến Giả Chinh Cảnh thay đổi

sắc mặt, ông cùng với những thành viên khác của Giả gia ào ào bay lên không trung.

Khi bọn họ bay tới trên cao, mặt mày người nào người nấy bỗng chốc trở nên tái nhợt.

Lúc trước, họ ở quảng trường cung Thiên Thượng nên tầm nhìn bị các cung điện lơ lửng bốn phía che khuất, không trông thấy được gì.

Hiện giờ, họ bay lên cao rồi mới phát hiện có một mặt gương ngưng tụ từ linh khí ở vùng trời thấp hơn cung Thiên Thượng một chút, trên đó hiện ra cảnh tượng vừa diễn ra trong cung điện.

Vậy mà trên màn hình còn có thể phát ra âm thanh.

Dường như trước đó có trận pháp khác che phủ khu vực trên bầu trời nên họ không nhận thấy bất cứ điều gì bất thường.

Hình ảnh ngưng tụ từ linh khí này như thể được khúc xạ, không ngừng sao chép và mở rộng.

Kết quả là toàn bộ thành Huyền Phú Sơn vô cùng rộng lớn đều biết rõ mồn một những gì Giả Chinh Cảnh vừa nói.

Trận Ngọc Toái, hiến tế và chính miệng ông thừa nhận chuyện cấu kết với Võ Linh quân.

Hơn một tỉ sinh linh thấy tận mắt, nghe tận tai.

Giả gia đã bị kết án tử hình.

Lúc này đây, cho dù Long Khâu Bạch Thanh đến và tự tay giết chết trấn thủ sứ Giả Chinh Cảnh.

Trưởng lão của liên minh bách tộc cũng không có cách nào chạy đi tìm Tô minh chủ đòi lời giải thích được nữa.

Chương 365. Người bạn cũ quen thuộc lại xuất hiện

Thậm chí, trưởng lão có liên hệ với Giả gia còn khó bảo vệ bản thân.

Tất cả những việc này đều là yêu cầu của Tiêu Thiên.

Tại sao lúc hắn đưa Long Khâu Đạo tới cung Thiên Thượng của Giả Gia lại bay chậm đến vậy?

Bởi vì nếu bay nhanh, Long Khâu Đạo sẽ không thể bố trí trận pháp được.

Nhìn sắc mặt khó chịu đựng nổi y hệt màu gan heo của Giả Chinh Cảnh, Long Khâu Đạo cười ra tiếng.

Chết không đáng sợ.

Đáng sợ chính là đã chết mà còn thân bại danh liệt.

“Tốt lắm, ngươi sẽ hối hận.” Giả Chinh Cảnh chậm rãi đáp xuống, mặt mày âm trầm nhìn lom lom Tiêu Thiên: “Ngươi cho rằng bản thân rất thông minh, có vẻ đắc ý lắm nhỉ?”

“Ngu xuẩn, ngươi thật sự muốn tìm chết!”

Bên trong sơn thành Huyền Phú, khắp nơi đều là tiếng chửi rủa.

Thành trì nguy nga dưới bóng đêm tràn ngập phẫn nộ.

Giả gia, bản thân không phải là gia tộ của sơn vực Huyền Phú

bọn họ, mà một trách do liên minh bách tộc phái qua đây đảm nhiệm trấn thủ sứ.

Đời thứ nhất trấn thủ sứ, cũng chính là phụ thân của Giả Chinh Cảnh.

Quả thật là xứng với chức vụ, dưới sự kinh doanh của sơn vực Huyền Phú, càng thêm bành trướng mạnh mẽ.

Tương tự ở sơn vực Huyền Phú, từ trước đến nay, bọn đạo tặc và cướp của hư không hoành hành khắp nơi trên tuyến đường hư không buộc phải đi qua này.

Nhưng trấn thủ sứ đời thứ nhất chủ động tiêu diệt phía dưới, cường đạo hư không bốn phía, có được sự ngang ngược cực lớn.

Thời gian đó, dù là đám người của sơn vực Huyền Phú, trải qua thời gian thoải mái nhất.

Nhưng sau khi trấn thủ sứ đời thứ nhất phái ra ngoài chấp hành nhiệm vụ rồi tử chiến, Giả Chinh Cảnh đã tiếp nhận vị trí trấn thủ sử, tình hình bắt đầu xảy ra thay đổi.

Sau khi Giả Chinh Cảnh trở thành trấn thủ sứ, dùng người không khách quan, toàn bộ chức vụ của phòng tuyến thứ hai đều bị Giả gia nhận làm hết.

Phòng tuyến thứ hai của sơn vực Huyền Phú bị Giả Chinh Cảnh đánh thành thùng sắt trong lúc không ai hay biết, thành đất sở hữu của Giả gia bọn họ.

Giả Chinh Cảnh trở thành thổ hoàng đế của phòng tuyến thứ hai.

Thời gian trôi qua, thủ đoạn thống trị sơn vực Huyền Phú của Giả gia càng ngày càng bá đạo, càng ngày càng không hợp lý.

Gánh nặng trầm trọng đè nặng lên trên thân bách tính của sơn vực Huyền Phú khiến bọn họ hoàn toàn không thở nổi.

Mỗi người đều oán than Giả gia, trong lòng áp chế một bụng giận dữ, không chỗ phát tiết.

Mãi đến khi hành động cợt nhả của Tiêu Thiên và Long Khâu Đạo trực tiếp xé rách nội khố Giả gia.

Còn moi ra được bí mật động trời từ bên trong Giả gia.

Giả Chinh Cảnh dẫn đầu Giả gia, có cấu kết với Võ Linh quân?

Vậy thì, nếu như phát tán thêm chút tư duy, có phải còn có khả năng càng khủng bố hơn hay không.

Trước đây phụ thân của Giả Chinh Cảnh, trấn thủ sứ đời thứ nhất chết đi, có phải...

Sơn thành Huyền Phú, cổng lớn phủ đệ gần khu vực trong thành.

Cả nhà ba người Tuyết Như Yên cùng với tộc Đầu Hoa khác đều bước ra ngoài, đứng trên đường lớn, nhìn tình hình xung quanh.

Hiện giờ, bên trong sơn thành Huyền Phú tình hình hỗn loạn, bốn phía huyên náo đều nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

Đặc biệt là hình ảnh hiện lên trên không trung cùng với chuyện bạo lộ ra ngoài càng khiến người ta nghẹn họng.

"Số tiền đó, sao cảm giác như mất trắng vậy?" Tuyết Phú Quý vươn tay ra nắm cục thịt mỡ dưới cằm mình, “chậc chậc” ra tiếng.

Động tĩnh trước mắt có thể sánh với đường lùi mà ông bố trí, rất lớn.

"Sự việc còn ầm ĩ lớn hơn trong tưởng tượng." Hình ảnh Tuyết Như Yên được trận pháp ngưng tụ thành dừng ở trên bầu trời.

Nội tình và bí mật của Giả gia đều lộ ra ngoài, toàn bộ người của sơn thành Huyền Phú đều biết.

Chỉ sợ Giả Chinh Cảnh sắp bị diệt khẩu.

Sự hiến tế của trận Ngọc Toái càng không dừng lại.

Liễu Quế Hương lắc khảm đao trong tay, nhìn nữ nhi: "Giết lên không?"

"Vẫn chưa được!" Tuyết Như Yên khẽ gật đầu, nhìn về phía từng giáp sĩ trấn thủ lăng không đến bên trong bầu trời đêm xa xa: "Hiện tại chỉ có thể coi là vô cùng náo nhiệt, vẫn chưa đủ loạn."

"Cha, tiền của ngươi cũng không xem là xài vô ích, đã rót dầu lên củi khô, chỉ thiếu một mồi lửa thôi."

Nghe thấy lời nói của nữ nhi, trong tay của Tuyết Phú Quý ngây thơ chân thành đã có thêm một miếng ngọc bài.

"Nói như vậy, hình như rất đúng."

Răng rắc!

Tuyết Phú Quý đột nhiên bóp nát ngọc bài, người nhận tiền ở các nơi của sơn vực Huyền Phú cũng nhận được tín hiệu.

Từng tên gia hỏa có tu vi cũng có tâm tư khác nhau.

Nhìn thấy ngọc bài trong tay lóe ra ánh sáng thì cười dữ tợn.

Trước mắt đã không còn đơn giản là lấy tiền làm việc nữa.

"Các huynh đệ, làm việc thôi." Một đại hán vạm vỡ chậm rãi vận chuyển linh khí trong cơ thể, lắc khảm đao ở trong tay.

Trên thân đao cực lớn bao bọc linh khí, mà ánh mắt của hắn với đám đồng bọn bên cạnh đều nhìn chằm chằm bảo vệ trật tự trước mắt, quân trấn thủ của phòng tuyến thứ hai có thủ đoạn thô bạo.

Chương 366. Người bạn cũ quen thuộc lại xuất hiện 2

Có lẽ đám này là trấn thủ nơi đây, những tên gia hỏa chống đỡ kẻ địch ngoài đều thành chó săn của Giả gia.

Binh khí trong tay sắc bén, nhưng là nhắm ngay người bọn họ nên bảo vệ.

"Ra tay!"

Xung đột, chiến đấu hoàn toàn bộc phát ở bên trong sơn thành Huyền Phú.

Dần dần, dưới tiếng hét xung đột, đã hoàn toàn che lấp tiếng quát lớn và chửi bới.

Dưới trọng áp ắt có phản kháng, từng lực lượng phản kháng ấn náu bên trong sơn thành Huyền Phú đều lộ ra trong đêm nay.

"Có Tiêu Thiên Tôn đại nhân trượng nghĩa ra tay, đứng ở phía trước, thì chúng ta còn do dự cái gì?"

"Lẽ nào ai nấy đều rụt cổ cho đến khi chết à?"

"Ra tay, lạt tung bạo Giả, ngay hôm nay."

Trong nháy mắt, sơn thành Huyền Phú to lớn hóa thành chiến trường.

Ai nấy đều phẫn nộ, đều đang gầm thét.

Ngọn lửa này được đốt lên rồi!

...

Giả Chinh Cảnh lơ lửng trên bầu trời, càng âm u lạnh lẽo.

Cục diện ngày càng không kiểm soát được.

Quân trấn thủ dưới trướng đi về phía trước trấn áp, chẳng những không trấn áp được những âm thanh khác thường đó.

Trái lại khiến cục diện càng ngày càng nghiêm trọng.

Sắc mặt Giả Chinh Cảnh lạnh như băng nhìn về phía Tiêu Thiên, tất cả kẻ đầu sỏ chính là tên nhãi đột nhiên nhảy ra này.

Một tên nhãi không biết liêm sỉ, lớn tiếng hô lên danh hiệu của mình.

Ai tự báo danh hiệu còn ngừng lại chứ!

Ngoại trừ điều này, chính là Giả Bôn Thỉ ôm chiếc đùi lớn của Tiêu Thiên tại chỗ.

Trò mất mặt xấu hổ.

"Không dễ gì mà tổ chức được tất cả, đều bị ngươi làm hỏng rồi." Giả Chinh Cảnh thở dài một hơi, nhìn sát ý trong mắt Tiêu Thiên, không che giấu được.

Sơn thành Huyền Phú nhiều người như vậy, hoàn toàn không cách nào che giấu tin tức.

Thứ như ký ức, hoàn toàn không cách nào phong tỏa lại.

Sau chuyện này, trấn thủ sứ của liên minh bách tộc chắc chắn sẽ không cách nào tiếp tục đảm đương.

Thậm chí bên này đều không có nơi dung thân, chỉ có thể nhập vào phía bên Võ Linh quân.

Nhưng ngày tháng sau này đâu thoải mái như hiện tại được?

Vốn ông ở liên minh bách tộc và Võ Linh quân, mọi việc đều thuận lợi, thoải mái ở hai bên.

"Đừng xem kịch nữa, không giải quyết được chuyện này đâu, cũng không phải là chuyện tốt gì đối với các ngươi đâu?" Giả Chinh Cảnh thở dài, rồi đột nhiên mở miệng về phía hư không tối tăm bên cạnh.

Giả Chinh Cảnh lên tiếng về phía hư không không có vật gì, để người của Giả gia ngưng thần nhìn sang.

Bên kia, dao động vặn vẹo bên trong không gian tối tăm, có một bóng dáng đi ra.

Dị tộc.

Hơn nữa còn là tộc Huyết Oán mà Tiêu Thiên hết sức quen thuộc!

Đồng thời, khí tức tràn ngập trên thân tộc Huyết Oán cũng rất mạnh mẽ bá đạo, cũng là tồn tại Đạo cảnh nhị thập giai.

Có thể nói sự xuất hiện của tộc Huyết Oán đã hoàn toàn chắc chắn sự thực Giả gia với Võ Linh quân cấu kết.

Không thể cãi lại.

"Xem ra, ngươi hoàn toàn làm hỏng rồi." Sau khi tộc Huyết Oán này hiện ra thân hình thì trên mặt lộ ra biểu cảm châm chọc.

Hắn nhìn sắc mặt khó coi của Giả Chinh Cảnh: "Chậc chậc, ngày lành của ngươi đến rồi."

Nghe thấy tiếng chế giễu của cường giả tộc Huyết Oán, Giả Chinh Cảnh híp mắt lại: "Vẫn là nghĩ kỹ nên thu dọn cục diện như thế nào đi."

"Tuy sự việc không giấu được, nhưng giết người diệt khẩu, ít nhất có thể trì hoãn tốc độ truyền tin ra ngoài một tí."

Nói đến chỗ này, Giả Chinh Cảnh không tiếp tục nhìn tộc Huyết Oán nữa, mà là quay đầu nhìn Tiêu Thiên, trong lời nói còn tràn đầy oán độc.

“Nghe nói Huyết chú thuật của ngươi có thể thông qua máu, tìm thấy người thân cận của đối phương?”

Huyết chú thuật của tộc Huyết Oán, phong phú đa dạng chủng loại.

Mà Huyết chú thuật Giả Chinh Cảnh đưa ra vừa vặn Đạo cảnh tộc Huyết Oán này có thể dùng.

“Thế nào, ngươi muốn tìm kiếm thân tộc của hắn?” Cường giả Đạo cảnh của tộc Huyết Oán cười khẽ hai tiếng, nhìn Giả Chinh Cảnh lắc đầu: “Ngươi đúng là lòng dạ hẹp hòi.”

“Lòng dạ hẹp hòi?” Giả Chinh Cảnh hoạt động thân thể, ngóng nhìn phương hướng Tiêu Thiên: “Tên này làm hại ta, sao có thể để hắn...”

Vù!

Lúc Giả Chinh Cảnh nói chuyện, âm thanh đột nhiên im bặt.

Nguyên nhân khiến ông ngậm miệng không nói, là do một bóng dáng đột nhiên xuất hiện trong tay Tiêu Thiên.

Đạo cảnh tộc Huyết Oán nhị thập giai!

Tộc Huyết Oán này bị Tiêu Thiên bóp cổ, quỳ trên mặt đất.

Cho người ta cảm giác, hình như là hắn chủ động dâng đến cửa.

Xảy ra chuyện gì?

Đừng nói Giả Chinh Cảnh, cường giả tộc Huyết Oán bị Tiêu Thiên bóp cổ, cũng hoảng sợ nhìn mặt nạ quỷ trước mặt.

Bản thân bị tóm từ khi nào?

Bản thân hắn đang nói chuyện phiếm ở bên cạnh Giả Chinh Cảnh mà.

Trong nháy mắt, sao lại ở trong tay Nhân tộc này?

Tộc Huyết Oán thở sâu, linh khí trong cơ thể nháy mắt bùng nổ, theo sức lực nhục thân bắt đầu khởi động, trong cơ thể không ngừng phát ra tiếng nổ vang.

Cơ bắp cả người phối hợp bùng nổ linh khí huyết sắc, bộc phát ra sức mạnh cực kỳ khủng bố.

“Lên!” Cường giả tộc Huyết Oán cất cao giọng, đỏ mặt, rít gào.

Chương 367. Ngươi đúng là một đứa bé lanh lợi

Sau đó...

Không chút sứt mẻ!

Bàn tay bóp lấy cổ mình giống như là trời, đè lên người hắn.

Trời đang trấn áp ngươi.

Ngươi có thể đứng dậy được sao?

Trong nội tâm tộc Huyết Oán hiện ra một tia bối rối.

Hắn là Đạo cảnh nhị thập giai!

Từng là đại tướng của tộc Huyết Oán ở chiến trường hư không Vẫn Viêm, là người liên lạc lẻn vào giao dịch với bên Giả Chinh Cảnh.

Trước mặt người này, đến cùng...

Lúc tộc Huyết Oán nghĩ, bỗng nhiên phát hiện bản thân lơ lửng trên không, bị Tiêu Thiên đối diện nhấc lên, kéo qua.

Mặt nạ quỷ kia gần trong gang tấc.

Xuyên qua khe hở ở phần mắt của mặt nạ quỷ, hắn có thể nhìn thấy đôi mắt lạnh như băng dưới mặt nạ kia.

Về phần Giả Bôn Thỉ quỳ gối bên cạnh, đã sớm lạnh run, nhìn Tiêu Thiên xách một tồn tại Đạo cảnh như xách một con gà.

Trong lòng Giả Bôn Thỉ đang điên cuồng hét lên: “Ta biết nam nhân này là quái vật mà.”

“Không đúng, đây không phải quái vật, đây là gia gia của ta, đây là gia của ta đó!”

Trong lòng, Giả Bôn Thỉ không ngừng lẩm bẩm, tựa hồ đang thôi miên chính mình.

Bên này, Tiêu Thiên lại mở miệng: “Quả nhiên như thế, bổn thiên tôn còn suy nghĩ, một người trấn thủ đang yên đang lành, sao có thể cấu kết với dị tộc.”

“Sao Giả gia này lại đi trên con đường tội ác chứ?”

“Chỉ sợ không thoát khỏi quan hệ với đám dị tộc các ngươi.”

“Lần này đến Giả gia, bổn thiên tôn chính là muốn cho bọn họ một bài học, xem có thể gọi về lương tri ở chỗ sâu trong đáy lòng bọn họ hay không.”

“Còn chưa bắt đầu, đã nhảy ra một tai họa như ngươi, có vẻ vẫn là sự tự tin làm ác của đám người Giả gia này?”

“Tiếng chuông vào lớp của chương trình học chính nghĩa do ngươi đánh vang đi.”

Tiêu Thiên vừa dứt lời, cầm lấy tay của cường giả tộc Huyết Oán này, rồi đột nhiên vung lên trên.

Vù!

Cường giả tộc Huyết Oán bị hắn túm, nháy mắt phóng lên cao, hoa chân múa tay bay lên trên không.

Cường giả tộc Huyết Oán muốn giãy giụa.

Đáng tiếc lúc Tiêu Thiên ném hắn lên không, sức lực quá mức

khủng bố, hắn căn bản không có cách nào phản kháng.

Cho dù không biết rốt cuộc Tiêu Thiên sẽ làm gì mình, nhưng trong nội tâm của cường giả tộc Huyết Oán này lại cực kỳ sợ hãi.

Giả Chinh Cảnh đối diện cũng trừng mắt, giống như những người khác của Giả gia.

Chương trình học chính nghĩa?

Tiếng chuông vào lớp?

Có ý gì!

Nhưng rất nhanh, bọn họ biết là ý gì.

Bởi vì Tiêu Thiên đứng ở đó, bỗng nhiên nắm chặt nắm tay phải.

Giả Bôn Thỉ quỳ gối bên cạnh run rẩy, bỗng nhiên nghe thấy nỉ non của Tiêu Thiên.

“Sức mạnh trước mắt, bảy phần vạn.”

Một tiếng này khiến đồng tử Giả Bôn Thỉ co rút lại, không thể tin ngửa đầu nhìn Tiêu Thiên đứng ở trước mặt.

Mà lúc này, đúng lúc nhìn thấy một quyền của đối phương đánh ra một kích trên không.

Răng rắc!

Âm thanh vỡ vụn vang vọng ra trong nháy mắt Tiêu Thiên vô cớ đánh ra một quyền.

Vậy thì vấn đề đến rồi.

Không gian phía trên Tiêu Thiên không có một vật gì, cái gì có

thể bị một quyền này xé ra?

Đáp án.

Chính là bản thân không gian!

Sức mạnh xé nát không gian, chấn đến Thiên Thượng Cung run rẩy, không ít chỗ đều vỡ ra.

Trận pháp hình chiếu của nơi đó, cũng theo đó sụp đổ, biến mất không thấy.

Người của sơn vực Huyền Phú không nhìn thấy tình huống của Thiên Thượng Cung.

Nhưng Giả gia thấy rõ.

Quyền kình vốn vô hình, nhưng theo quyền phong của Tiêu Thiên xé mở không gian phía trước, lại khiến người ta có thể nhìn thấy rõ ràng.

Trong tầm nhìn của đám người Giả gia, hình ảnh trước mặt giống như xé ra, một phân thành hai.

Mà cường giả tộc Huyết Oán bị ném lên trên không, đồng tử càng co rút nhìn không gian vỡ vụn phía dưới, sức lực theo sát khủng bố đến mức tận cùng, thổi quét cả người.

“Dại đạo... huyết lực.” Cường giả tộc Huyết Oán điên cuồng rít gào, lực lượng đại đạo trong cơ thể bắt đầu thiêu đốt.

Tinh không vô ngần giống như hiện ra phía sau hắn, hóa thành con đường tinh không huyết sắc và sức mạnh, bơm vào.

Tinh quang này lại bốc cháy lên.

Ầm!

Nhưng sức mạnh đạo lộ do cường giả Đạo cảnh như hắn thiêu đốt, lại bị mãnh liệt đánh nát.

“Không, không!!!” Cường giả tộc Huyết Oán hoảng sợ gào thét, hắn có thể cảm nhận được sức mạnh đại đạo của mình hoàn toàn sụp đổ.

Sức mạnh này mang theo không gian vỡ vụn, thổi quét toàn thân.

“Giả Chinh Cảnh, lão bất tử súc sinh, lão già thiểu năng trí tuệ, ngươi kéo lão tử xuống nước, tên chó...” Trước khi chết, tộc Huyết Oán này bi phẫn muốn chết, không chút phong độ chửi ầm lên.

Nhưng hắn còn chưa mắng hết, cả thân thể cũng đã nổ tung.

Không chỉ như thế, sức mạnh đại đạo bị nổ tung, giống như pháo hoa tinh quang hoa mỹ nở rộ trên không trong đêm tối.

Mà quyền kình do Tiêu Thiên đánh lên trên người hắn, cũng làm vỡ nát không gian, khiến khu vực đó xuất hiện từng mặt kính không gian vỡ vụn gấp khúc.

Những mặt kính này khúc xạ sức mạnh đại đạo tinh quang nổ ra, dùng một tộc Huyết Oán Đạo cảnh làm nguyên liệu pháo hoa, nổ càng thêm đẹp.

Sức mạnh đại đạo tinh quang nổ ra bốn phía, lại liên tiếp đánh vào mặt kính không gian vỡ vụn kia, phát ra tiếng lanh lảnh.

Chương 368. Tâm thế giới

Reng, reng reng, reng reng reng.

“Tiếng chuông vang rồi.”

Tiêu Thiên thu hồi quyền, sức mạnh đại đạo tinh quang nổ tung phía trên, chiếu rọi trên mặt nạ quỷ của hắn.

Giọng nói của hắn theo đó vang vọng: “Phải vào lớp rồi.”

Thậm chí âm thanh có thể nói là rất dịu dàng nhưng ở trong tai một đám người của Giả gia cũng vô cùng rợn tóc gáy.

Hai tay Giả Chinh Cảnh lại run nhè nhẹ, nhìn Tiêu Thiên, trong mắt tràn ngập sợ hãi.

Hắn nuốt nước miếng, ánh mắt di chuyển tới trên người Giả Bôn Thỉ.

Chung quy là bản thân không nhìn lầm người.

Không hổ là người nối nghiệp mà mình nhận định.

Ánh mắt này...

Lúc này, Giả Chinh Cảnh thầm nghĩ.

Cháu trai à.

Con mẹ nó, ngươi đúng là một đứa bé lanh lợi!!

Lúc này Giả Chinh Cảnh chỉ cảm thấy da đầu run lên.

Chiến lực mà Tiêu Thiên trước mắt phát ra, vượt xa tưởng

tượng của ông.

Lúc hắn túm lấy Đạo cảnh tộc Huyết Oán kia, Giả Chinh Cảnh còn không nhìn thấy rõ động tác.

Lúc sau, lại một quyền xé rách không gian, bá đạo loại trừ.

Tiêu Thiên tự xưng là Diêm La đại thiên tôn này, rốt cuộc là thực lực gì.

Đó là Đạo cảnh nhị thập giai, có thể gọi là bá chủ cường hào một phương, cũng không phải là con gà con chó gì.

Quá khủng bố.

Giả Chinh Cảnh phát hiện, bản thân nghiêm trọng xem nhẹ thực lực của Tiêu Thiên.

Nếu sớm biết thực lực của Tiêu Thiên khủng bố như thế, ông tuyệt đối sẽ không nổi lên bất kỳ tâm tư gì, ngoan ngoãn chịu đòn nhận tội là được.

Nói không chừng, lúc đối phương đến thăm vào ban đêm, phát hiện bản thân đang chuẩn bị nhận tội, mềm lòng liền bình yên vô sự.

Nhìn một cái.

Giả Bôn Thỉ quỳ gối bên cạnh Tiêu Thiên, thân trên thẳng tắp, biểu cảm trên mặt vô cùng vinh quang.

Biểu cảm nhỏ rất kiêu ngạo, giống như một quyền vừa rồi là hắn đánh.

Giả Chinh Cảnh không thể không cảm khái, da mặt của đứa cháu ruột này thật dày.

Vai diễn cháu trai nuôi, nhập vai thật nhanh.

Đây chính là bắt đầu cảm thấy tự hào vì bản lĩnh của gia gia nuôi?

Những người khác của Giả gia cũng cứng ngắc cả người.

Không dám nhúc nhích.

Dù sao cũng không ai dám cam đoan, bản thân nhích nhẹ một cái, quái vật trước mặt này sẽ đánh qua một quyền.

“Đây là lực uy hiếp của Tiêu đại nhân à.” Long Khâu Đạo bên cạnh cảm khái không thôi.

Cho dù là kẻ nào nhìn thấy sức mạnh khủng bố như thế cũng sẽ sợ hãi.

“Nhân tố không xác định đã hoàn toàn thu phục.” Tiêu Thiên phủi tay, tiếng vỗ tay giòn giã, bắt đầu thu hút sự chú ý của mọi người.

“Kế tiếp, chính là thời gian lên lớp.”

“Cho dù thời gian tiếp xúc với Giả gia các ngươi rất ngắn, nhưng đã đủ giúp ta hiểu được tội lỗi to lớn mà các ngươi phạm phải.”

“Nhưng như ta từng nói, trên trời có đức hiếu sinh, không ai có thể hủy đi cơ hội để người khác sửa lại sai lầm, một lần nữa làm người.”

Tiêu Thiên nói đến đây liền nhìn người của Giả gia bốn phía, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Giả Chinh Cảnh.

“Hiện tại, cơ hội này tới rồi.”

Lời nói của Tiêu Thiên khiến Giả Chinh Cảnh híp mắt, trong lòng có chút không thể tin được.

Có chuyện tốt bực này?

Nghe nói một vài lão quái, cường giả nghịch thiên thực lực kinh người, thiên tài bị nghi ngờ có thiên phú khiến người ta sợ hãi.

Đều sẽ quái gở, tính tình kỳ lạ.

Lẽ nào Diêm La đại thiên tôn này cũng như thế?

Thích khuyên người ta hướng thiện?

Nội tâm Giả Chinh Cảnh vui vẻ, nếu là như vậy, vậy thì cơ hội thật sự tới rồi.

Cơ hội của mạng sống!

“Thứ nhất, Giả gia các ngươi phải từ bỏ thân phận người trấn thủ của sơn vực Huyền Phú, hơn nữa bồi thường sơn vực Huyền Phú cho ta.”

“Dù sao các ngươi cấu kết với Võ Linh quân, âm thầm lập kế hãm hại ta.”

“Tuy kế hoạch của các ngươi bị ta nhìn thấu, hơn nữa sớm ngăn cản, nhưng các ngươi khiến ta lo âu, tâm trạng mệt mỏi, tổn thất này không bù lại thì không hợp lý.”

Tiêu Thiên vừa nói ra lời này, Giả Chinh Cảnh cũng ngơ luôn.

Hãm hại ngươi?

Giả gia và Võ Linh quân cấu kết thì đúng, nhưng hãm hại ngươi là có ý gì?

Con mẹ nó mới gặp mặt lần đầu tiên, giao dịch bàn thành công vài chục năm trước, liên quan quái gì đến ngươi!

Nhưng Giả Chinh Cảnh cũng chỉ dám chửi mắng trong lòng.

Chỉ cần có thể bảo vệ tính mạng, không sao cả.

Nếu đối phương muốn sơn vực Huyền Phú thì cứ cho hắn, có quan hệ gì đâu.

Nghĩ đến đây, Giả Chinh Cảnh hít sâu: "Nếu ngài đã mở miệng, đương nhiên không thành vấn đề."

"Không lâu sau, ta sẽ phát cáo thị, tuyên bố chủ của sơn vực Huyền Phú này chính là ngài."

Tiêu Thiên hơi gật đầu, lúc chuẩn bị tiếp tục nói.

Long Khâu Đạo bên cạnh lại đột nhiên mở miệng: "Tâm thế giới."

"Hả?" Giả Chinh Cảnh sửng sốt một chút, trên mặt lộ ra biểu cảm hoảng hốt.

"Tâm thế giới của sơn vực Huyền Phú được ngưng tụ ra, chắc ở trên người ngươi." Long Khâu Đạo vừa nói, vừa vươn tay tới Giả Chinh Cảnh: "Nếu ngươi đã đồng ý giao ra sơn vực Huyền Phú, vật này không nên chủ động nộp lên à?"

Giả Chinh Cảnh nghe thấy lời nói của Long Khâu Đạo, trong lòng lộp bộp một tiếng.

Chương 369. Tâm thế giới 2

Tâm thế giới.

Làm sao đối phương biết!

Đây là một việc cực kỳ bí ẩn, cho dù là các trưởng lão của hội trưởng lão liên minh bách tộc, cũng không biết chuyện này.

Làm sao người trước mắt biết.

Ông vẫn là thông qua Võ Linh quân, mới biết được chuyện của tâm thế giới.

Cũng là dưới sự trợ giúp của đối phương mới ngưng tụ, nắm trong tay

Cho dù Tiêu Thiên không biết tâm thế giới là vật như thế nào, nhưng Long Khâu Đạo mở miệng, hắn cũng im lặng không nói, tùy ý đối phương thi triển.

“Vị đại nhân này nói gì vậy, chính là phải chủ động nộp lên chứ.” Giả Chinh Cảnh nói xong, hít sâu, linh khí trong cơ thể bắt đầu khởi động.

Chỗ đan điền bỗng nhiên lơ lửng ra một tinh thể, chậm rãi xoay tròn.

Tinh thể xanh thẳm, giống như giọt nước mưa ngưng đọng lại.

Trong nháy mắt hiện ra, linh khí trời đất bốn phía đã hội tụ đến, cực kỳ nhu hòa.

Những người khác của Giả gia có mặt đều có thể cảm nhận

được, giữa bản thân và trời đất giống như thân thiết hơn.

“Tiêu đại nhân, hãy nhận lấy.” Long Khâu Đạo vươn tay giữ lấy tâm thế giới, xoay người đưa cho Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên xem xét tinh thể như giọt nước mắt này, trong mắt tỏa ra vẻ tò mò, vươn tay cầm lấy.

Giả Chinh Cảnh đối diện nhìn thấy hành động này của Tiêu Thiên, mí mắt run nhẹ, đè xuống dục vọng muốn mở miệng.

Ngu ngốc, vậy mà đi cầm tâm thế giới.

Cái thứ này chỉ có thể dùng linh khí nhẹ nhàng giữ lấy.

Sau khi linh khí tiếp xúc, có thể khiến tâm thế giới tự mình lơ lửng.

Nhưng nếu dùng tay nhận lấy?

Vậy thì phải trực tiếp chịu đựng sức nặng của cả sơn vực Huyền Phú!

Sơn vực Huyền Phú là thế giới giới vực đỉnh phong trung vị, khối lượng của sơn vực đã có thể so với thế giới giới vực thượng vị.

Dùng tay cầm lấy sức nặng của cả một thế giới?

Giả Chinh Cảnh thiếu chút nữa cười ra tiếng, nguy cơ sẽ giải trừ như vậy.

Cường giả trước mắt này vậy mà muốn tìm đường chết cho bản thân.

Người bên cạnh của người mang mặt nạ này, nếu đã biết tâm thế giới là gì, lại không lên tiếng ngăn cản.

Cũng không khỏi quá tự tin về thực lực của đại nhân nhà mình rồi đó.

Loại chuyện dùng tay đón cả thế giới giới vực này, làm sao có thể...

Giả Chinh Cảnh nghĩ đến đây, biểu cảm đột nhiên cứng ngắc.

Hắn nhìn chằm chằm Tiêu Thiên lấy tay đón tâm thế giới, thần thái cực kỳ thoải mái.

Thậm chí, đối phương dùng hai ngón tay nắm hai góc của tâm thế giới, kéo đến trước mắt quan sát tỉ mỉ.

Vừa nhìn, còn vừa gật đầu: "Cũng đẹp đó."

Giả Chinh Cảnh có chút hoảng hốt, thế giới này làm sao vậy.

Ngươi cầm tâm thế giới bằng hai ngón tay hả?

"Cứ như vậy, sơn vực Huyền Phú chính là của ta rồi hả?" Tiêu Thiên cầm tâm thế giới, mở miệng nói.

Giả Chinh Cảnh nghe thấy lời nói của Tiêu Thiên, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Được rồi, ngươi quả thật rất mạnh.

Nhưng mặt mũi ở đâu có thể nói ra lời ngông cuồng như vậy?

Suy cho cùng tâm thế giới là quy tắc của thế giới giới vực ngưng tụ thành, đây là pháp luật của trời đất.

Dựa theo quy tắc thiên địa, bản thân vẫn là chủ của sơn vực Huyền Phú này.

Ngươi mở miệng nói là có thể thành của ngươi?

Ngươi còn lớn hơn trời à?

Giả Chinh Cảnh vừa nghĩ đến đây.

Ông rõ ràng cảm nhận được, lực khống chế sơn vực Huyền Phú trong cơ thể mình, đột nhiên biến mất, chuyển dời đến trên người Tiêu Thiên trước mặt.

Giả Chinh Cảnh chớp mắt: “Hở???”

?

[Tâm thế giới: Hạch tâm mà lực lượng thế giới ngưng tụ thành, sau khi khống chế, có thể đặt thế giới giới vực thành vùng đất lĩnh vực.]

[Ở vùng đất lĩnh vực, tốc độ tu hành sẽ được tăng lên, đồng thời có thể mượn lực lượng thế giới gia trì sinh linh.]

Giải thích của hệ thống Vượng Tài hiện lên ở trong đầu Tiêu Thiên.

Đồng thời, tâm thế giới cũng biến mất ở trong tay Tiêu Thiên.

Trực tiếp sáp nhập vào trong hệ thống, trở thành một phần của Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên thân là con cháu Viêm Hoàng, có thể phớt lờ tất cả pháp luật quy củ, trực tiếp lấy quyền khống chế của tâm thế giới, đối với hắn vốn không phải là chuyện khó gì, trái lại rất dễ dàng.

Đối với Tiêu Thiên, điều này không có gì đáng kinh ngạc cả.

Nhưng trong lòng của Giả Chinh Cảnh đối diện lại cuốn lên sóng to gió lớn.

Ban đầu, lúc ông ngưng tụ tâm thế giới, đã hao phí cái giá rất lớn.

Khống chế tâm trực tiếp đối với ông có rất nhiều lợi ích.

Nếu không phải mượn sự giúp đỡ của tâm thế giới thì ông muốn tăng lên Đạo cảnh, không biết phải đợi đến bao lâu.

Sơn vực Huyền Phú có thể bị bản thân bóc lột mà không ai có thể phản kháng, cũng có liên quan đến điều này.

Tâm thế giới đối với sự gia trì của sinh linh ở trong tay của Giả Chinh Cảnh, trực tiếp dùng trên người của quân trấn thủ.

Sau khi quân trấn thủ có được sự gia trì thì chiến lực tăng lên rất nhiều, trấn áp sơn vực Huyền Phú phản kháng dễ dàng.

Giả gia bọn họ chỉ cần sống bên trong cung điện trên trời cao cao tại thượng, hưởng thụ nhiều chỗ tốt là được.

Chương 370. Hối cải làm người

Thu hẹp tâm thế giới, Tiêu Thiên có thể rõ ràng cảm nhận được sơn vực Huyền Phú.

Hắn có thể cảm nhận rõ trạng thái của thế giới giới vực này, cũng có thể cảm nhận được.

Cảm giác này hết sức kỳ diệu.

Rất nhanh, Tiêu Thiên thoát ra từ trong trạng thái này, nhìn về Giả Chinh Cảnh hơi kinh ngạc: "Yêu cầu thứ nhất, ngươi hoàn thành rất tốt, để ta thấy được quyết tâm hối cải làm người của ngươi."

"Không tồi, vậy thì điểm thứ hai, chính là để các ngươi hiểu trách nhiệm là gì, đảm đương là gì."

"Chiến trường hư không Vẫn Viêm phía trước có tình hình chiến đấu hết sức gian nan, cần đến viện quân."

"Quân trấn thủ của phòng tuyến thứ hai, nếu người Giả gia các ngươi đã tu hành huấn luyện lâu như vậy, cũng là thời gian lên chiến trường chém giết rồi."

"Có câu nói rất hay, nuôi binh nghìn ngày dùng một giờ."

"Trước mắt chính là cơ hội tốt để các ngươi hiến dâng bản thân."

Tiêu Thiên nói đến đây thì trịnh trọng nhìn Giả Chinh Cảnh: “Yêu cầu vừa rồi cũng là dạy cho ngươi kính dâng là gì, sửa lại sai lầm là gì."

"Vậy thì yêu cầu hiện tại chính là dạy các ngươi đảm đương là gì."

"Cho nên, để các ngươi lên chiến trường thì yêu cầu này có quá đáng không?"

Giả Bôn Thỉ quỳ gối ở mặt đất bên cạnh, khóe miệng hơi co giật.

Lúc trước, một vạn người không đứng đắn được ông đưa đến vực Thánh Ma, người ra lệnh chính là Giả Chinh Cảnh.

Hôm nay, lại bị Tiêu Thiên đích thân ép ra chiến trường.

Quả nhiên là phong thủy thay đổi, thế sự vô thường.

Mà Giả Chinh Cảnh đối diện Tiêu Thiên lại không nghĩ như vậy.

Trong lòng của ông lại mừng như điên.

Ổn rồi!

Còn sống.

Có lẽ đối với người bên cạnh, hình như chiến trường hư không Vẫn Viêm là nơi hung hiểm vạn phần gì đó, muốn chém giết không thôi.

Nhưng Giả Chinh Cảnh thì lại khác, ông có quan hệ với Võ Linh quân bên kia.

Đi đến chiến trường hư không Vẫn Viêm, trực tiếp nhập vào Võ Linh quân, chẳng phải là bảo toàn được tính mạng à.

Hơn nữa, trước mắt tình báo của Tiêu Thiên mạnh, cũng có thể cung cấp qua đó, cũng xem là lập công lao nho nhỏ.

Trên mặt của Giả Chinh Cảnh hết sức trịnh trọng, nhưng trong lòng lại tươi nở hoa.

Thấy được đường sống rồi.

Để cho ngươi lên mặt dạy đời, cho ngươi dạy người hướng thiện.

Đợi đi.

Giả Chinh Cảnh ta đi đến chiến trường hư không Vẫn Viêm, nhất định phải sống cho tốt, từng bước tiến đến Võ Linh quân, leo lên địa vị cao.

Không ngừng trở nên mạnh mẽ, cho đến khi có thể sánh vai với ngươi, sau đó đích thân rửa sạch sỉ nhục của ngày hôm nay.

Giả Chinh Cảnh có thể nghĩ được điểm này, người của Gia gia khác ở bốn phía tất nhiên có thể nghĩ đến.

Chỉ là ai nấy đều lộ ra vẻ cay đắng, thở dài.

Mạng, tuy đã được bảo vệ.

Nhưng ngày tháng cực khổ vẫn là tới rồi.

Đi đến chiến trường hư không, khuất phục Võ Linh quân, nơi đó có chỗ nào thoải mái hơn làm thổ hoàng đế.

"Ngươi yên tâm, sau khi đến chiến trường hư không Vẫn Viêm, đương nhiên bọn ta sẽ ra sức chém giết, hối cải làm người, sẽ không cô phụ sự dạy dỗ của ngươi." Giả Chinh Cảnh có vẻ mặt ngưng trọng, mở miệng đảm bảo với Tiêu Thiên trước mắt.

Gia chủ Giả gia, trấn thủ sứ đương đại, cũng là vứt bỏ ra sau.

Học tập con cháu của mình.

Đùa à, mặt mày thì có ích gì, quan trọng hơn tính mạng ư?

Dỗ gia trước mặt này đã hẳng nói, những thứ khác thì tính sau.

Có Giả Chinh Cảnh mở miệng, người của Giả gia cũng đều cúi đầu, nịnh hót mở miệng, bảo đảm với Tiêu Thiên.

Rụt rè ban đầu đã bị bọn họ hoàn toàn vứt bỏ.

Lúc này, bọn họ vốn có chút thói quen, cảm giác cúi đầu cầu xin hình như cũng không có gì khó khăn.

Học đôi chút lời mà Giả Bôn Thỉ nói, hình như cảm thấy dễ dàng không ít.

Thì ra cảm giác không biết xấu hổ chính là như vậy ư.

Rất thoải mái, rất thả lỏng.

Tiêu Thiên hài lòng gật đầu, rồi nhìn về phía Long Khâu Đạo: "Nhìn thấy chưa, trên đời này sẽ không có kẻ ác thuần túy."

"Chỉ cần kiên trì, chỉ cần có lòng yêu thương, dù là đại gian đại ác đồ, cũng có thể bị ngươi làm cho cảm động."

Long Khâu Đạo nghe Tiêu Thiên nói vậy thì gật đầu yên lặng, không lên tiếng.

Sự việc vẫn chưa tiến triển đến cuối cùng thì ông không dám đưa ra phán đoán.

Quỷ mới biết được Tiêu đại nhân này còn có động tác lòe loẹt gì nữa.

Mà sau khi chia sẻ vui sướng trong lòng với Long Khâu Đạo, Tiêu Thiên lần nữa xoay người nhìn Giả Chinh Cảnh trước mặt: "Chỉ là, tuy các ngươi đã đồng ý, vẫn chưa tính hết đâu."

Lời nói đột ngột của Tiêu Thiên khiến biểu cảm của Giả Chinh Cảnh và người Giả gia khác thoáng có tí ngưng lại.

Có ý gì chứ?

Đồng ý rồi còn chưa tính, lừa người à?

Nhưng sau đó, lời nói của Tiêu Thiên càng làm cho sắc mặt của Giả Chinh Cảnh bọn họ đột nhiên xảy ra thay đổi.

"Chỉ quản các ngươi đồng ý đi tham chiến, nhưng sao ta có thể chắc chắn sau khi các ngươi lên chiến trường, sẽ không tiếp tục cấu kết với Võ Linh quân chứ?" Tiêu Thiên nói xong thì nhìn lướt lên trên mặt của Giả Chinh Cảnh, trừng mắt nhìn lấy.

Chương 371. Kẻ tàn nhẫn thật sự trông như thế nào?

Nghe thấy vấn đề của Tiêu Thiên, Giả Chinh Cảnh nhếch môi.

Đáng ghét.

Tên nhãi này không dễ lừa!

May mà Giả Chinh Cảnh đã sớm chuẩn bị xong diệu kế, chỉ cần...

"Như vậy đi, bên ta có một chủ ý." Lúc này, bỗng nhiên Tiêu Thiên mở miệng, lấy ra một thanh đao từ bên trong nạp vật giới.

Tiêu Thiên cầm chuôi đao trong tay trực tiếp cắm lên trên mặt đất.

Hành động này của hắn khiến Giả Chinh Cảnh cùng với người Giả gia đề khó hiểu. Cho nên không biết Tiêu Thiên muốn làm gì.

"Các ngươi hãy dùng thanh đao này tự sát đi."

"Như vậy, máu tươi của các ngươi sẽ nhuộm lên thanh đao này."

"Mà ta, đến lúc đó sẽ phái người dùng thanh đao này đến chiến trường chém giết, đồng nghĩa với các ngươi chém giết kẻ địch vậy."

"Điều này, chẳng phải đồng nghĩa với các ngươi đang chuộc tội à?"

"Các ngươi còn không cần chạy đi khổ cực nữa."

"Ta thật là chu đáo ha."

Thanh đao này đã quá cũ.

Trên chuôi đao có quấn tấm vải cũ kỹ ngả sang màu nâu đen, không nhìn ra được màu sắc ban đầu.

Đó là màu máu tươi bị khô lại.

Trên thân đao có rất nhiều khe hở nhỏ, cho thấy nó đã trải qua không biết bao nhiêu trận chiến.

Long Khâu Đạo nhìn thanh đao, vẻ mặt hơi đăm chiêu.

Đao này đến từ chiến trường hư không Vẫn Viêm, là một trong số những binh khí mà họ tìm thấy tại địa lao ở chiến trường tiên phong.

Và đương nhiên đây là loại binh khí do cướp đoạt mà có.

Chủ nhân của thanh đao là chiến sĩ bị tra tấn đến chết trong địa lao ở chiến trường hư không Vẫn Viêm.

Thanh đao này đã từng cắm vào thi thể của chiến sĩ Nhân tộc bị tra tấn một cách dã man.

Dường như thanh đao đó là vũ khí của hắn.

Long Khâu Đạo có thể tưởng tượng ra chiến sĩ Nhân tộc đã tuyệt vọng và uất nghẹn đến cỡ nào trước khi chết.

Chẳng những hắn bị bắt, bị tra tấn mà còn bị kết liễu bằng chính thanh đao của mình.

Thân xác của những người anh hùng chiến đấu anh dũng được chôn cất bên ngoài di tích Thánh Long.

Tiêu Thiên đã lấy thanh đao ấy đi, sau đó không còn thấy nó xuất hiện nữa.

Giờ đây, Tiêu Thiên lại lấy nó ra.

Long Khâu Đao thầm cảm thán, thanh đao này có phẩm cấp khá thấp, những chiến sĩ trên chiến trường hư không Vẫn Viêm xứng đáng với loại vũ khí tốt hơn.

Long Khâu Đao vừa nghĩ đến đây đã đánh mắt sang người nhà họ Giả khoác áo bào trên mình, thoạt nhìn giá trị của nó khá đắt đỏ.

Vừa đẹp vừa thoải mái, ngoài ra còn có linh khí phòng thân.

Ông nhìn quanh cung Thiên Thượng của Giả gia, e rằng họ đã tốn một khoản chi phí khổng lồ để dựng lên nơi này.

Long Khâu Đao nghĩ đến những gì Long Khâu Bạch Thanh đã nói, rằng số tài nguyên được đưa từ hậu phương đến chiến trường hư không Vẫn Viêm đã bị Giả gia cắt xén không ít.

Vì lẽ đó, ông tức giận không thôi.

Nhất là khi ông thấy Giả Chinh Cảnh và các thành viên khác của Giả gia đều tỏ ra khó chịu khi nghe lời đề nghị của Tiêu Thiên.

Ông tức đến mức suýt bùng nổ tại chỗ.

Một đám súc sinh cấu kết với giặc ngoại xâm thì có tư cách gì bày ra vẻ mặt đó.

Mặt Giả Chinh Cảnh rất khó coi, ông nhìn thanh đao dài cắm phập xuống đất ở trước mặt bèn nhướng mày.

“Ngươi đang giỡn mặt sao?” Một lúc lâu sau, Giả Chinh Cảnh mới giễu cợt.

“Không phải, ta đang rất nghiêm túc.” Tiêu Thiên nói, nhẹ nhàng chạm vào chuôi đao: “Tưới máu tươi và mạng sống vào thanh đao này là hành động có ý nghĩa đến nhường nào.”

“Giao tiền tuyến ở chiến trường hư không Vẫn Viêm cho Long Khâu Bạch Thanh, để nàng thống lĩnh mọi người chém giết kẻ địch.”

“Già trẻ lớn bé của Giả gia các ngươi hãy ở lại cùng nàng.”

“Dùng mạng sống tiếp thêm can đảm cho nàng, dùng gia sản của Giả gia cho nàng lực lượng, như vậy mới để lại tiếng thơm muôn đời.”

“Mỗi khi người đời sau nhắc đến Giả gia sẽ không chửi rủa, mắng các ngươi là phản đồ gian ác nữa.”

“Họ sẽ giơ ngón cái lên và khen các ngươi biết sai sửa lỗi, dũng cảm kính dâng tất cả những gì mình có.”

“Đây không phải gọi là hối cải làm người mới sao?”

“Cơ hội quý giá và phương án hoàn mỹ đã bày ra trước mặt các ngươi.”

“Theo lý mà nói, ta không biết lý do tại sao các ngươi từ chối việc này.” Tiêu Thiên nói đến đây bèn nhìn sang Long Khâu Đạo ở bên cạnh: “Ngươi có biết lý do không?”

Long Khâu Đạo nhún vai: “Ta không biết, nghĩ mãi không ra, đúng là không có lý do gì để từ chối.”

Giả Chinh Cảnh nghiến răng, bất giác siết chặt hai tay.

Đó không còn là nhục nhã nữa!

Mà là sỉ nhục!

Đối phương không coi họ là người mà chỉ là những con lợn mập mạp muốn giết lúc nào thì giết.

Đây không còn là tát vào mặt họ.

Mà là giẫm nát thể diện của họ xuống dưới chân.

Đối phương đã giẫm mạnh lên thể diện của Giả gia, giẫm lên thể diện của ông.

“Ngươi nghĩ mình mạnh thì muốn làm gì làm nấy à?” Giả Chinh Cảnh hít sâu, giọng run run thấy rõ.

“Xin lỗi, đúng là kẻ mạnh muốn làm gì thì làm nấy.” Long Khâu Đạo trả lời thay Tiêu Thiên, ông nhìn chằm chằm vào Giả Chinh Cảnh: “Vả lại không phải các ngươi cũng đang làm như thế sao?”

Chương 372. Kẻ tàn nhẫn thật sự trông như thế nào? 2

Chẳng lẽ những gì Giả gia đang làm không phải hoành hành ngang ngược?

Quả là thú vị.

Tiêu đại nhân chỉ làm những việc mà Giả gia gây ra cho người khác với chính họ mà họ đã không chịu nổi rồi ư?

Giả Chinh Cảnh nghiến răng, người Giả gia cũng sầm mặt.

Tiêu Thiên đang ép họ đi vào con đường chết.

"À phải rồi, các người còn phải làm một việc nữa trước khi tự sát." Bỗng nhiên, Tiêu Thiên nói: “Các ngươi mau nói kho báu bí mật của Giả gia nằm ở đâu cho ta.”

“Suy cho cùng ta đã không ngại đường xa đến đây dạy dỗ các ngươi, thế nên các ngươi phải nộp phí dạy dỗ, phí dịch vụ và tiền đi đường cho ta.”

Tiêu Thiên nói đến đây bèn vỗ ngực, tỏ vẻ nghĩ mà sợ: “Nguy hiểm quá, lỡ đâu các ngươi nói xong bèn tự sát tập thể, ta đi đâu tìm các ngươi thu tiền đây?”

Bầu không khí bỗng căng thẳng trở lại.

“…”

Giả Bôn Thỉ đang quỳ, Giả Chinh Cảnh đứng đó và tất cả thành viên của Giả gia đều kinh ngạc nhìn Tiêu Thiên.

Đây là tiếng người ư?

Một người đầu óc bình thường có thể nói ra những lời đó ư?

Mọi người đều tức giận trước câu nói của Tiêu Thiên, ai ai cũng uất nghẹn, một vài người còn méo cả mặt.

Khinh người quá đáng!

Long Khâu Đạo cảm thấy sảng khoái, sung sướng vô cùng.

Vẫn nên để Tiêu đại nhân ra tay mới trị được đám khốn nạn không cần thể diện này.

Giết họ chẳng khác nào giải thoát cho họ, để họ được chết thống khoái.

Cái đám súc sinh này sao xứng đáng được hưởng cái chết nhân đạo.

Cuối cùng Giả Chinh Cảnh ở đối diện cũng hiểu, Tiêu Thiên trước mặt không định cho mình một con đường sống.

Thanh đao cũ nát đó là một thanh đao chiến tiêu chuẩn.

Loại đao chiến đấu tiêu chuẩn đều được mang đến cho những chiến sĩ canh giữ chiến trường hư không.

Cộng thêm cái tên Long Khâu Bạch Thanh mà Tiêu Thiên vừa nhắc đến, Giả Chinh Cảnh biết hắn đến đây để đòi nợ.

Hắn tìm kiếm những người cấu kết với Võ Linh quân như ông để đòi nợ thay những người đã chết trên chiến trường hư không Vẫn Viêm.

Hắn đang tra tấn ông, khiến ông tuyệt vọng và đau khổ tột cùng.

Tên Diêm La này.

Chỉ cần mình chết đi!

Có điều…

“Đôi khi mặt dày một chút có thể kéo dài thời gian.” Giả Chinh Cảnh nói, sau đó nhếch môi, bất ngờ chắp hai tay vào nhau.

“Trận Ngọc Toái!”

Ong!

Trong trung tâm của trận pháp.

Tử Đế Tôn đang bị xiềng xích của trận pháp trói buộc, có điều xiềng xích trận pháp trói ông đang bốc cháy sắp đứt đến nơi.

Nhưng lúc này lực lượng ở trung tâm trận pháp bỗng được tăng cường.

Không những vậy, một lực lượng không biết đến từ đâu đang dần hình thành bên trong, đồng thời còn hấp thụ tất cả mọi thứ xung quanh.

Mạng sống, linh khí đều bị hút sạch, sau đó lại bị chuyển ra ngoài.

Tử Đế Tôn cảm nhận không sai, trên quảng trường trước cung Thiên Thượng.

Toàn thể người Giả gia, bao gồm Giả Bôn Thỉ quỳ trên mặt đất đều cảm nhận được tuổi thọ, linh khí, máu huyết và linh hồn của mình đang bị cướp đoạt.

Hay nói đúng hơn là hiến tế.

Không chỉ có họ, toàn bộ người Giả gia bên trong cung Thiên

Thượng và núi Huyền Phú đều đang bị hiến tế.

Giả Bôn Thỉ quỳ trên mặt đất đã nằm sấp xuống, hắn và toàn thể người Giả gia bàng hoàng nhìn Giả Chinh Cảnh đang ở giữa luồng khí đẫm máu chỗ trung tâm.

Gia chủ của họ đang cường hóa liên tục.

"Võ Linh quân đã dạy ta một cách sử dụng khác của trận Ngọc Toái." Khí tức trong người liên tục tăng vọt, lực lượng đang tăng nhanh không ngừng.

Giả Chinh Cảnh nhìn Tiêu Thiên với vẻ điên cuồng: "Đó là hiến tế cả tộc, trở thành sức mạnh của ta!"

Biểu cảm của Giả Chinh Cảnh vô cùng dữ tợn, cũng điên cuồng tuyệt đối.

Giả Bôn Thí quỳ một bên rất khó chịu, những người nhà họ Giả khác cũng mất sức tê liệt dưới đất, vươn tay tới trước.

Cứ như thể muốn lấy lại những thứ mình đã mất đi vậy.

Không chỉ người của nhà họ Giả bên này, toàn bộ những người trực hệ họ Giả khắp Huyền Phú Sơn đều rơi vào tình cảnh tương tự.

Mà trạng thái Giả Chinh Cảnh giữa sân rộng thì ngày càng tốt hơn, trẻ lại với tốc độ mắt thường nhìn ra được, tóc trắng cũng đen trở lại.

Ngược lại là Giả Bôn Thí xụi lơ dưới chân Tiêu Thiên đang nhanh chóng già nua.

Giờ khắc này, tôn tử giống gia gia, gia gia giống tôn tử.

Tốc độ biến hóa nhanh vô cùng, mới chớp mắt mà khí tức của Giả Chinh Cảnh đã tăng vọt, đạt tới độ cao mới.

So với lúc trước thì chẳng khác nào thoát thai hoán cốt.

Mà người nhà họ Giả khác đã lay lắt như ánh nến trong gió, có thể tắt ngấm bất cứ lúc nào.

Trận Ngọc Toái vốn là một trận pháp anh dũng, can đảm.

Nhưng lúc này rơi vào tay Giả Chinh Cảnh lại thành Tà trận khiến người ghê tởm.

"Đúng là vô liêm sỉ, lại tự tay tiêu diệt cả tộc mình." Long Khâu Đạo hơi cau mày, bị cảnh tượng trước mắt làm rung động.

Ông than thở sự vô sỉ của Giả Chinh Cảnh, cũng thán phục ý chí quả quyết và tàn nhẫn của đối phương.

Nói theo một phương diện nào đó, tâm tính Giả Chinh Cảnh đủ mạnh mẽ.

Chương 373. Chuyện của ai người ấy làm

Có thể quyết đoán làm ra hành vi như vậy.

Nhưng…

Điểm khiến Long Khâu Đạo giật mình hơn là Tiêu đại nhân đứng bên cạnh.

Bởi vì lúc hai người bay tới gần cung Thiên Thượng của Giả gia.

Tiêu Thiên đã phát hiện trận pháp này.

Trận pháp Uống Máu.

Nghe Tiêu đại nhân nói, trận pháp này có thể hấp thụ mọi thứ của tộc nhân, cường hóa chính mình. Bản thân nó cũng không phải trận Ngọc Toái cải biến mà thành.

Ban đầu nó chính là trận pháp Uống Máu, một trận pháp độc lập.

Uống Máu ở đây là uống máu tươi của tộc nhân, và tất cả những thứ khác nữa.

Khi linh khí của trận pháp tuần hoàn thành vòng hiện ra, Tiêu Thiên đã nhìn thấy, biết rằng trận pháp Uống Máu tồn tại.

Long Khâu Đạo rất bất ngờ. Theo ông được biết, Tiêu đại nhân không phải là người am hiểu trận pháp.

Sao ngài ấy biết được?

"Điển tịch truyền thừa của tộc Cổ Thần có ghi lại." Bên này, Tiêu Thiên như nhìn ra Long Khâu Đạo nghi hoặc cái gì, nói thẳng: "Đây là trận pháp do tộc Ý Hồn sáng tạo."

"Theo điển tịch ghi lại, tộc này am hiểu linh hồn và trận pháp, lấy gia tộc làm gốc để hành động, linh hồn của các tộc nhân đều có liên hệ với lẫn nhau."

"Khi gặp tuyệt cảnh, bọn họ sẽ bày ra trận pháp này, hiến tế tộc nhân để thành toàn một người, ngược gió lật bàn."

Tiêu Thiên phổ cập tri thức cho Long Khâu Đạo. Đương nhiên, những kiến thức này đều là thành quả sau khi hệ thống Vượng Tài nuốt truyền thừa chi linh Kim Giác của tộc Thần Cổ.

Trên giao diện hệ thống chỉ Tiêu Thiên nhìn thấy, cô nàng hệ thống hầu gái tóc đỏ đang diễn giải tỉ mỉ.

Mà Tiêu Thiên biết Long Khâu Đạo là đại sư trận pháp, dứt khoát lấy giấy bút trong hệ thống không gian ra.

Xoạt!

Hắn nhanh chóng chép lại trận pháp đưa cho Long Khâu Đạo xem.

Long Khâu Đạo nhìn kỹ, từ đó nhìn ra bản chất.

"Sợ là trận Ngọc Toái cải tiến từ trận pháp này." Long Khâu Đạo nỉ non.

Long Khâu Đạo hiểu trận Ngọc Toái, cũng biết thao tác.

Cho nên ông hơi ngỡ ngàng. Hóa ra phương pháp bố trận anh dũng gan dạ của trận Ngọc Toái lại cải tiến từ trận pháp Uống Máu này.

Như vậy cũng có thể giải thích vì sao cải tiến trận Ngọc Toái thành công.

Ngược dòng truy nguyên, vốn là một nhà.

Mà Giả Chinh Cảnh được Võ Linh quân trợ giúp cải tiến trận Ngọc Toái, chứng minh tộc Ý Hồn là thành viên của Võ Linh quân mới phải.

Nhưng Tiêu đại nhân lại nói, trong điển tịch của tộc Cổ Thần ghi lại, tộc Ý Hồn là tộc đối địch của tộc Cổ Thần.

Long Khâu Đạo không hiểu ra sao.

Rốt cuộc tộc Cổ Thần có lai lịch gì? Là địch hay bạn?

"Phù!" Lúc này, Giả Chinh Cảnh đối diện cũng thở ra một hơi dài, cứ như thoải mái vô cùng.

"Lực lượng này đúng là khiến người ta say mê." Giả Chinh Cảnh cúi đầu nhìn hai tay, không nhịn được cười ra tiếng.

Mà theo tiếng cười của Giả Chinh Cảnh cất lên, Giả Bôn Thí và người nhà họ Giả khác đều chết đến không thể chết hơn.

Ai nấy đều trợn trừng mắt thật to.

Chết không nhắm mắt.

Long Khâu Đạo nhìn Giả Chinh Cảnh đang cười, lại nhìn người nhà họ Giả xung quanh đã chết, bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

Trên thực tế, Tiêu đại nhân rất lười…

Nếu… Ý Long Khâu Đạo là nếu…

Nếu mọi hành vi của Tiêu đại nhân sau khi biết về trận pháp Uống Máu đều là cố ý.

Mục đích là buộc Giả Chinh Cảnh sử dụng trận pháp này, hiến tế cả tộc nhà họ Giả thì sao?

Như vậy thì Tiêu đại nhân chỉ cần chém một người là Giả Chinh Cảnh.

Thế là vất vả một lần nhàn nhã cả đời, giải quyết sạch hậu hoạn.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của Long Khâu Đạo, ông không có chứng cứ, cũng không dám nói.

Ngay khi Long Khâu Đạo đoán già đoán non, lại nghe Tiêu Thiên lên tiếng:

"Lấy di tích Thánh Long ra, mở trận pháp."

Tuy Long Khâu Đạo không biết làm vậy có nghĩa gì, nhưng ông vẫn thành thật lấy di tích ra.

Ngay lúc Long Khâu Đạo nghe Tiêu Thiên phân phó, làm xong xuôi mọi chuyện thì…

Giả Chinh Cảnh ở đằng xa cũng hành động.

Giả Chinh Cảnh hiến tế toàn bộ Giả gia, đổi lấy sức mạnh siêu phàm. Ông ta xòe tay, trong tay xuất hiện một thanh đao.

"Đao, ta cũng rất am hiểu."

Giả Chinh Cảnh nói, trêu ngươi nhìn về phía Tiêu Thiên: "Ngươi sẽ hối hận."

Phù!

Không gian dao động kịch liệt, bốn phía xung quanh xuất hiện sóng dao động dịch chuyển không gian mạnh mẽ.

Không gian đang an ổn chợt vặn vẹo sụp đổ, hóa thành lực lượng dịch chuyển thời không bao phủ toàn thân Giả Chinh Cảnh.

Tốc độ quá nhanh.

Long Khâu Đạo cũng chưa phản ứng kịp đã thấy Giả Chinh Cảnh dùng lực lượng dịch chuyển thời không để thoát khỏi nơi này.

Hiến tế cả tộc đổi lấy lực lượng, sau đó còn chẳng phản kháng, quay đầu chạy luôn à?

Long Khâu Đạo cũng không biết mình có nên cảm khái đối phương quả quyết và sáng suốt hay không?

Sử dụng át chủ bài cuối cùng, đổi lấy cơ hội chạy trốn.

Chẳng qua…

"Thế là chẳng tốn sức gì. Đi bắt lão trở lại thôi." Tiêu Thiên ngáp dài, rút thanh đao dưới đất lên.

Long Khâu Đạo yên lặng gật đầu, nhìn di tích Thánh Long lơ lửng bên cạnh, khóe miệng lại co giật.

Tiêu đại nhân tính cả rồi còn gì…

Chương 374. Các ngươi có thể yên nghỉ

Triển khai toàn diện trận pháp của di tích Thánh Long là đủ để bắt lấy mọi thứ dịch chuyển thời không xung quanh.

Giả Chinh Cảnh dùng truyền tống không gian để chạy, đương nhiên sẽ bị hút vào di tích.

Mà giây phút cuối cùng trước khi trốn thoát, ông ta còn thiêu đốt linh khí nữa chứ.

Sợ là trạng thái bây giờ vô cùng chênh lệch, không còn nửa phần sức phản kháng.

"Thả ông ta ra đây." Tiêu Thiên nhìn Long Khâu Đạo, ra lệnh.

Long Khâu Đạo thoát khỏi suy nghĩ của mình, vội vàng khống chế di tích Thánh Long, nhanh chóng kéo Giả Chinh Cảnh đang ỉu xìu vì vừa dùng cấm thuật ra ngoài.

Giả Chinh Cảnh tiêu hao hơn nửa lực lượng, lúc bị Long Khâu Đạo kéo ra khỏi di tích Thánh Long thì còn đang hốt hoảng.

Theo suy đoán của ông ta, sau khi thiêu đốt linh khí thi triển cấm thuật thì phải truyền tống tới hư không mới đúng.

Nhưng vừa mở mắt ra lại thấy một mảnh đất hoa thơm cỏ lạ, chim hót líu lo.

Ông ta còn chưa khôi phục tinh thần đã thấy trời đất quay cuồng.

Gương mặt ma quỷ của Tiêu Thiên đã gần ngay gang tấc.

Sau đó, Giả Chinh Cảnh bị Tiêu Thiên bắt lấy tay.

"Đầu tiên là khai ra bảo khố bí mật giấu ở đâu, coi như nộp học phí. Sau khi nộp học phí thì hoàn thành bài tập về nhà, nội dung là hối cải để làm người mới." Tiêu Thiên vừa nói vừa dúi đao vào tay Giả Chinh Cảnh.

Xong xuôi mọi chuyện, Tiêu Thiên thấm thía nói: "Nam nhi đường đường, có mỗi một đao là xong chuyện mà lề mề thế?"

"Chắc không phải ngươi chờ ta giúp ngươi chứ? Không được đâu nhé! Chuyện của ai người làm."

Giả Chinh Cảnh nhìn xuống thanh đao trong tay, tâm trạng có chút sụp đổ.

“Van cầu ngươi, tha cho ta một mạng, ta sẽ nói hết mọi chuyện với ngươi, chuyện gì ta cũng nói...” Cả người Giả Chinh Cảnh run bần bật, ông trực tiếp quỳ trên mặt đất, cầu xin Tiêu Thiên tha cho mình.

Ông cũng không quan tâm Tiêu Thiên có nghe hay không, nhanh chóng kể lại hết tất cả mọi chuyên.

Long Khâu Đạo bên cạnh đã bố trí trận pháp trong nháy mắt, khắc chữ tinh thể linh thạch, ghi chép lại tất cả.

Tốc độ nói của Giả Chinh Cảnh rất nhanh, cũng rất hỗn loạn, dường như đầu óc của ông ta không rõ ràng cho lắm.

Có thể do hậu quả của việc hiến tế toàn bộ gia tộc, rồi phóng thích cấm thuật xuyên không gian, khiến ông ta ở trong trạng thái hỗn loạn.

Nếu không, cũng không đến mức Tiêu Thiên còn chưa mở

miệng, ông ta đã chủ động khai báo.

Cùng với lời nói lộn xộn của Giả Chinh Cảnh, ánh mắt Tiêu Thiên cũng dần dần lạnh như băng, thân thể Long Linh của Long Khâu Đạo bên cạnh cũng run rẩy không ngừng.

Tên Giả Chinh Cảnh này.....

Ông ta tàn nhẫn không?

Đủ tàn nhẫn, để bản thân được sống mà hiến tế toàn bộ gia tộc không chút do dự.

Ông ta độc ác không?

Đủ độc ác, cấu kết Võ Linh quân, thiết kế âm mưu ám sát phụ thân mình - trấn thủ sứ đời đầu để thay thế vị trí.

Ông ta gian xảo không?

Quá gian xảo!

Mọi việc đều thuận lợi, đông tây nam bắc, đều ăn sạch.

Ăn liên minh bách tộc trước.

Ông ta nhận sự giúp đỡ của liên minh bách tộc, đồng thời cắt xén tài nguyên của chiến trường hư không Vẫn Viêm.

Thậm chí, ông ta còn cắt xén tài nguyên phải vận chuyển đến chiến trường dựa theo quy củ và thời gian đã định.

Lại ăn Võ Linh quân.

Ông ta bàn một số tài nguyên đặc biệt, quân bị mình cắt xén cho Võ Linh quân.

Để Võ Linh quân sử dụng vũ khí vốn thuộc về tướng sĩ chiến

trường hư không, giết chết bọn hắn.

Buôn bán tình báo, giúp Võ Linh quân bố cục, thiết lập tình báo và cứ điểm ở bên này.

Lại ăn người!

Phí đi qua biên giới hư không của thương nhân, người đi đường, đắt đỏ đến mức đáng sợ.

Dân chúng sơn vực Huyền Phú bị áp bức bóc lột, khổ không thể tả.

Giả Chinh Cảnh ăn no bụng căng miệng, ngoài miệng dầu mỡ bóng loáng, một người có tư chất thiên phú không được xem là tuyệt đỉnh.

Vậy mà lại ăn đến mức bản thân trở thành thành Đạo cảnh nhị thập giai!

Tài nguyên hao phí trên người ông ta, nếu có đưa cho những người có tư chất thăng cấp lên Đạo cảnh, ít nhất có thể bồi dưỡng một trăm người!

Giả Chinh Cảnh như thế, nhìn có vẻ tâm cảnh rất mạnh mẽ.

Nhưng khi tình thế tuyệt vọng ập đến, sự uy hiếp của cái chết đè trên người ông ta, tâm thái của ông ta hoàn toàn sụp đổ.

Đặc biệt là khi hắn đã hy sinh mọi thứ, chỉ để đổi lấy cơ hội sống sót.

Kết quả, khi mọi chuyện trở nên vô ích.

Chuyện này đã trở thành cái rơm cuối cùng làm gãy lưng ông ta, tâm tính hoàn toàn mất cân bằng, đầu óc cũng bắt đầu hỗn loạn, bắt đầu phát điên.

“Đương nhiên ta sẵn lòng tha thứ cho ngươi, Giả Chinh Cảnh.” Tiêu Thiên siết chặt tay đối phương, giúp đối phương nắm chặt chuôi đao, giơ lên thật cao.

Nơi mũi dao hướng đến chính là chỗ đan điền của Giả Chinh Cảnh.

“Nhưng mà, ta không thể nào thay thế cho những người anh dũng chết trận trên chiến trường hư không, tha thứ cho ngươi.”

“Cũng không thể nào thay mặt cho những người chết thảm vì những chuyện làm xằng làm bậy của Giả gia mấy năm nay, tha thứ cho ngươi.”

Chương 375. Các ngươi có thể yên nghỉ 2

“Thậm chí, ta cũng không thể thay mặt trấn thủ sứ đời thứ nhất, người bị ngươi thiết kế hãm hại đến chết, cũng là phụ thân của ngươi, tha thứ cho ngươi.’

Nói đến chỗ này, Tiêu Thiên đột nhiên thay đổi giọng điệu “Thế này đi, ngươi tự mình đi hỏi xem, rốt cuộc bọn họ có bằng lòng tha thứ cho ngươi hay không.”

“Nhưng mà bọn họ ở một thế giới khác, ta đưa ngươi đến đó.”

“Nhất định đừng cảm tạ ta…”

Tiêu Thiên nói đến đây thì cầm lấy cánh tay Giả Chinh Cảnh tay, bắt đầu không ngừng dùng sức từ từ đẩy thanh đao đem về từ chiến trường kia vào trong người ông ta.”

“Tiết học này, kết thúc rồi, nhớ nói một câu xin lỗi với người phụ thân bị ngươi hại chết.”

“Ta tin rằng người làm phụ thân như ông ấy, nhất định sẽ tha thứ cho đứa con bất hiếu như ngươi.

“Đây là, bài tập về nhà để lại cho người.”

Phụt!

Thân đao đẫm máu tươi, đâm xuyên qua lưng Giả Chinh Cảnh.

Sức mạnh của Tiêu Thiên, chấn động mà ra.

Khí tức sinh mệnh đang chậm rãi chảy ra khỏi cơ thể Giả Chinh Cảnh.

Giả Chinh Cảnh trừng lớn hai mắt, ông đưa tay muốn chộp thứ gì đó, nhưng lại không chộp được.

Trong lúc mơ hồ, hình như ông đã nhìn thấy phụ thân của mình.

Nam nhân luôn dạy dỗ ông phải đường đường chính chính, phải bảo vệ bốn phương thật tốt.

Người phụ thân trước khi chết, không ngừng bi thương hét lên với mình "Ngươi sẽ không được chết tử tế".

Lời nói của Tiêu Thiên khiến Giả Chinh Cảnh đột nhiên hiểu ra.

Trước khi phụ thân của mình chết, cũng không phải vì oán hận mình, cho nên mới nguyền rủa mình không được chết tử tế.

Mà ông ấy đang cảm thấy bi thương vì nhi tử của mình đi vào con đường sai lầm, sớm muộn gì cũng sẽ không được chết tử tế.

"Cha à..." Giả Chinh Cảnh bỗng nhiên từ bỏ giãy dụa, sau khi gọi một tiếng, ông quỳ trên mặt đất.

Ông, hối hận rồi.

Tiêu Thiên rút thanh đao về, nói với giọng kỳ lạ: "... Ta không phải cha ngươi, đừng gọi bậy."

"Khụ khụ khụ!!!" Trong lúc hấp hối, Giả Chinh Cảnh đang chìm đắm trong thương cảm, nghe thấy lời này của Tiêu Thiên thì sặc đến mức không nhịn được mà trừng lớn hai mắt.

Đồ chó má.

Ta sắp chết rồi mà ngươi còn muốn chiếm tiện nghi của lão tử à?

Nhưng mà, Võ Linh quân.....

Các trưởng lão của liên minh bách tộc.

Tiếp theo, các ngươi cũng sẽ gặp xui xẻo thôi.

Giả Chinh Cảnh trừng lớn hai mắt, cuối cùng ông ngửa ra sau, ngã ở trên quảng trường, hoàn toàn không còn hơi thở.

Trấn thủ sứ đời thứ hai của sơn vực Huyền Phú, thuộc phòng tuyến thứ hai.

Chết!

Tiêu Thiên cầm thanh đao, nhìn Giả Chinh Cảnh rồi nhìn Long Khâu Đạo bên cạnh.

Long Khâu Đạo ngầm hiểu, không cần đối phương lên tiếng, ông lập tức mở di tích Thánh Long ra.

Trong nháy mắt, hai người tiến vào trong di tích, tiểu thiên địa ở khu vực bên ngoài.

Trong một thung lũng yên tĩnh trên ngọn đồi.

Từng ngôi mộ không chữ, đứng lặng ở đây.

Bên trong chôn cất di cốt họ thu thập được từ địa chiến của chiến thành tiên phong của chiến trường hư không Vẫn Viêm.

Tiêu Thiên cất bước đi đến trước mộ ở chính giữa, hắn cắm thanh đao nhuốm máu xuống đó.

Tiêu Thiên nhìn bia mộ trước mặt rồi mở miệng: “Vật về với nguyên chủ.”

Bên cạnh, Long Khâu Đạo cũng nhìn khu mộ này, khẽ thở dài một tiếng.

Tộc Huyết Văn ở chiến thành Tiên Phong, e rằng đã bị nổ chết sạch rồi.

Còn Giả Chinh Cảnh và Giả gia, cũng đã đền tội.

Bọn họ, hẳn là có thể yên nghỉ rồi đúng không?

Đi thôi, cứu người cầm học phí rồi." Tiêu Thiên gọi Long Khâu Đạo ở bên cạnh.

Long Khâu Đạo gật đầu, thân hình của hai người biến mất tại chỗ.

Chỉ còn lại một hàng bia mộ vô danh và một thanh dao nhuốm máu trong thung lũng yên tĩnh này.

Không khí trong thung lũng chẳng những không âm lãnh, ngược lại còn ấm áp tươi đẹp.

Cung điện trên trời trong sơn vực Huyền Phú.

Tiêu Thiên một lần nữa trở lại quảng trường, hắn dẫn Long Khâu Đạo đi thẳng đến khu vực sau cung điện.

Lần trước đi lên cung Thiên Thượng, khi hắn giải phóng giác quan, hắn đã phát hiện tình huống ở phía sau.

Sau khi giải phóng giác quan, thị lực của Tiêu Thiên rất khủng bố, có thể xuyên thấu không gian.

Không bao lâu, Tiêu Thiên dẫn Long Khâu Đạo đến trận pháp then chốt.

Cánh cửa cung điện mở ra, Tiêu Thiên vừa vặn nhìn thấy có một nam nhân bị xiềng xích trói buộc ở bên trong.

Chỉ là rất nhiều dây xích trói buộc hắn, đã bị đứt lìa.

Nhưng có hai dây kiên cố lạ thường , thậm chí còn ấp lánh ánh sáng màu vàng chói mắt, nam nhân kia đang giãy thoát, nhưng lại không thể làm gì được.

Nam nhân đang giãy dụa giống như cảm nhận được, ông ngẩng đầu lên liền thấy Tiêu Thiên và Long Khâu Đạo.

Dường khi ông đã nghĩ đến chuyện gì đó nên mừng rỡ quá đỗi, vội vàng mở miệng nói: “Vị huynh đệ này, chẳng lẽ ngươi chính là Đại Thiên Tôn Diêm La Tiêu Thiên? Không biết ngươi có thể…”

“Khoan gọi huynh đệ!” Tiêu Thiên bỗng nhiên mở miệng, hắn nhìn nam tử này.

Nam tử khó hiểu nhìn Tiêu Thiên, sau đó ông nhìn thấy đối phương nghiêm túc mở miệng hỏi mình.

“Ông tên gì vậy, chắc không phải họ Tử đó chứ?

Chương 376. Cảm động đến nỗi nước mắt đầm đìa

Gần như là một cách trói buộc giống nhau, nam nhân tóc tai bù xù này khiến Tiêu Thiên nhớ lại một đoạn ký ức không muốn nghĩ lại.

Đó là một vài sai sót nhỏ xuất hiện trong kế hoạch minh oan cho bản thân của hắn.

Đến bây giờ, Tiêu Thiên vẫn không biết phải giải quyết vấn đề này như thế nào.

Bởi vậy, cảnh tượng tương tự này đã gợi lên ký ức của Tiểu Thiên.

Mặc dù Tiêu Thiên biết, khả năng này rất thấp.

Nào trùng hợp như vậy, cứu một người thì chính là nhạc phụ của mình?

Nhưng mà……

Lúc trước trên đường, hắn thoáng nhìn thấy một nữ nhân giống hệt Tử Nhược Yên.

Khiến Tiêu Thiên cảm thấy ổn thỏa hơn.

Trong lần hành động này, kế hoạch minh oan của hắn đã được thực hiện rất hoàn mỹ.

Hắn không hy vọng sự hoàn mỹ lần này, lại xuất hiện một số khiếm khuyết nho nhỏ.

Lúc đặt câu hỏi, Tiêu Thiên càng chủ động tiến lên, hắn vén mái tóc rối bù của đối phương lên rồi nhìn kỹ.

"Ồ..." Tiêu Thiên quan sát kỹ đối phương, trong lòng thả lỏng hơn phân nửa.

Người này trông không giống với Tử Nhược Yên!

Cùng lúc đó.

Nam nhân đối diện Tiêu Thiên có chút ngây người, ông hoàn hồn lại, mở miệng tự giới thiệu: "Vị hảo huynh đệ này, ta tên là Chu Thần Thông."

Được!" Hai mắt Tiêu Thiên sáng ngời, thở phào nhẹ nhõm rồi vỗ nhẹ bả vai đối phương, "Tên hay lắm, thật sự không tệ đâu."

Ổn rồi!

Lần này, chắc không gây ra rắc rối gì cho bản thân nữa đâu.

Cùng lúc đó.

Trong lòng Tử Đế Tôn không thoải mái như những gì ông thể hiện.

Câu hỏi vừa rồi của Tiêu Thiên khiến ông hơi căng thẳng.

Theo lý mà nói, bản thân có chuyện cần cầu đối phương, không nên lừa gạt đối phương.

Nhưng đối phương mở miệng hỏi, khiến trong lòng ông có nghi ngờ.

Tại sao hắn phải hỏi tên mình, lại còn nói mình có phải họ Tử hay không?

Thậm chí hắn còn bước đến, vén mái tóc dài xõa tung của

mình lên, quan sát khuôn mặt của mình.

Chẳng lẽ vị Đại Thiên Tôn Diêm La Tiêu Thiên này cũng đến đây để bắt mình à?

Tử Đế Tôn cảm thấy vô cùng may mắn khi họ được một bí thuật ở trong bí cảnh, có thể mượn máu của người khác để thay đổi dáng vẻ.

Dáng vẻ bây giờ của mình, chính là dáng vẻ của Chu Thần Thông, người bị mình giết trong bí cảnh lúc trước.

Bí thuật bậc này, vô cùng cao minh, có thể thay đổi cả xác thịt, trừ phi quan sát linh hồn, còn không thì sẽ không nhìn ra được.

Còn Tiêu Thiên, bản thân hắn không tu luyện, cũng sẽ không thủ đoạn huyền diệu gì, cũng chỉ có thể nhìn như vậy, đương nhiên không nhìn ra được lớp ngụy trang của Tử Đế Tôn.

Nhưng mà, dáng vẻ vui mừng của Tiêu Thiên càng khiến Tử Đế Tôn không thể hiểu nổ.

Dựa theo logic bình thường, Tiêu Thiên hẳn là muốn bắt mình cho nên mới dò hỏi.

Như vậy, nghe thấy câu trả lời của mình, hắn nên tỏ vẻ thất vọng mới đúng, thế nào còn trở nên vui vẻ vậy.

Không đợi Tử Đế Tôn nghĩ ra được nguyên do, Tiêu Thiên lại mở miệng: “Chờ một chút, ta lập tức cứu ngươi ra.”

Nói xong, Tiêu Thiên đã vươn tay ra, trực tiếp chụp về phía trận pháp xiềng xích kia.

“Vị huynh đài này cẩn thận, trận pháp này rất mạnh, có chút kỳ lạ.” Tử Đế Tôn bị trói, ông nhìn thấy hành động của Tiêu Thiên thì vội vàng mở miệng nhắc nhở.

Lúc trước Tử Đế Tôn tràn đầy tự tin, vốn tưởng rằng mình có thể thoát khỏi xiềng xích này.

Kết quả, hắn không ngờ rằng những trận pháp xiềng xích khát đã bị đốt cháy đứt gãy, chỉ có duy nhất hai sợi xích sắt màu vàng có văn tự ma pháp đặc biệt này không thể đốt cháy.

Thậm chí song song với huyết mạch chi lực của mình đang thiêu đốt, còn có sức mạnh sẽ phản kích trở về trên sợi xích này, khiến linh hồn của mình bị thương tổn.

Nhưng Tiêu Thiên cũng không để ý đến lời nhắc nhở Tử Đế Tôn, chỉ tự mình nắm lấy sợi xích màu vàng kia.

Khi tay của hắn đụng đến trận pháp xiềng xích, phù văn được khắc trên đó lại lóe sáng, nở rộ ra ánh sáng màu vàng.

Ánh sáng vàng hiện lên, sức mạnh bao phủ bên trên bắt đầu ăn mòn Tiêu Thiên, muốn tấn công linh hồn của hắn.

Sau đó……

Chủ nhân, linh hồn của ngài đang bị công kích, theo ghi chép của điển tịch truyền thừa của tộc Cổ Thần, trận pháp trói buộc nam nhân trước mặt là trận Tỏa Linh Kim Kích.]

[Đây là thủ đoạn khóa địch mà tộc Cổ Thần thường dùng, nhìn có vẻ như là trói buộc thân xác, trên thực tế, thứ bị phong tỏa là linh hồn.]

Nghe thấy hệ thống Vượng Tài nhắc nhở, Tiêu Thiên lại nhíu mày, hắn hơi bất ngờ.

Tộc Cổ Thần?

Lại là chủng tộc thần bí này, khi Giả Chinh Cảnh còn sống, ông ta đã nói Võ Linh quân là người đã cung cấp rất nhiều kỹ thuật của

trận pháp then chốt này.

Nhưng dựa trên một số tình báo nhận thu thập được lúc trước, hình như tộc Cổ Thần cũng không được xem là cùng một bọn với Võ Linh quân.

Tình huống gì vậy?

Nhưng mà, Tiêu Thiên cảm thấy rất kỳ lạ: “Tấn công linh hồn à, sao ta không có cảm giác gì hết.”

[Linh hồn của ngài quá mạnh mẽ, tương đối mà nói, linh hồn trùng kích của trận Tỏa Linh Kim Kích, đối với ngài thì giống như gãi không đúng chỗ ngứa, không đáng nhắc đến.]

Chương 377. Cảm động đến nỗi nước mắt đầm đìa 2

“Thế à……” Tiêu Thiên nói một câu, hai tay đột nhiên dùng sức.

Răng rắc!

Thanh âm thanh thúy vang lên, sự ngạc nhiên hiện ra trên khuôn mặt Tử Đế Tôn, nhìn trận pháp xiềng xích mình không thể nào phá giả, lại bị nam nhân đeo mặt nạ trước mặt này, mạnh mẽ giật đứt.

Chẳng mấy chốc hai sợi xích đã đứt gãy, Tử Đế Tôn vốn bị trói buộc, một lần nữa có được tự do.

Tốt lắm, ngươi đã thoát khỏi xiềng xích rồi, mau trở về đoàn tụ với người nhà đi.” Tiêu Thiên nói xong, hướng về phía Tử Đế Tôn chắp tay, liền dẫn Long Khâu Đạo chuẩn bị rời đi.

Tử Đế Tôn bóp cổ tay, ông nhìn thấy Tiêu Thiên, người đã cứu mình liền muốn rời đi, thì vội vàng mở miệng: “Ân công, ân cứu mạng không dám quên, không biết phải báo đáp ngươi như thế nào, chỗ ta…”

“Ôi, không cần như vậy.” Tiêu Thiên khoát tay, xoay người nhìn Tử Đế Tôn, “Chu Thần Thông, Đại Thiên Tôn Diêm La Tiêu Thiên ta làm chuyện tốt, trước nay không cần hồi báo.”

“Ta chỉ thu một khoản phí nhỏ khi cứu vớt những người sa ngã ngã xuống vực tội lỗi mà thôi.”

“Trở về đi, người nhà của ngươi chắc hẳn rất lo lắng.”

Tử Đế Tôn nghiêm nghị kính lễ, danh hào của người trước mặt rất uy phong, nhưng tác phong làm việc này lại khiến người ta tán thưởng.

“Tiêu huynh, đa tạ!” Tử Đế Tôn chắp tay, khom người hành lễ với Tiêu Thiên.

“Sau này hữu duyên gặp lại, nhất định bồi tội một hai, uống rượu trò chuyện.”

Nói xong, Tử Đế Tôn liền xoay người bước nhanh rời đi, đúng như lời Tiêu Thiên nói, ông rất lo lắng cho thê tử cùng với nhạc phụ nhạc mẫu của mình.

Nhận được một lễ của đối phương, Tiêu Thiên hài lòng gật đầu, lại là một ngày làm việc thiện tích đức.

Ngược lại Long Khâu Đạo bên cạnh, ông nhìn bóng lưng Tử Đế Tôn, không biết tại sao luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

Mùi hương quen thuộc.

Nhưng Tiêu Thiên đã rời đi, ông cũng không nghĩ nhiều mà đuổi theo bước chân của hắn.

Sau đó Tiêu Thiên lại đi dạo trên cung Thiên Thượng, giải phóng không ít người vô tội bị bắt đến.

Cung Thiên Thượng của Giả gia, ẩn chứa sự bụi bặm ô uế bên dưới sự hoa lệ bên ngoài.

Những người đáng thương bị bắt đến đây, đều vô cùng biết ơn Tiêu Thiên.

Một đường làm việc thiện, Tiêu Thiên cũng đi đến bảo khố của Giả gia, tay không tháo cửa ra.

Ánh sáng bảo vật tỏa ra bên trong, rực rỡ chói mắt.

Phóng mắt nhìn quanh, rất khó để dời tầm mắt đi.

Bản thân Giả Chinh Cảnh vốn đã tiêu hao số lượng lớn tài nguyên, tài phú để xây dựng cảnh giới tu vi của mình.

Cho dù như vậy, ông ta vẫn còn lượng tài phú nhiều đến như vậy ở đây.

Có thể thấy được lúc trước ông ta rốt cuộc đã áp bức bóc lột như thế nào, rốt cuộc có bao nhiêu người mất mạng, nhà tan cửa nát vì tài phú trong kho tàng trước mắt này.

“Tiết học này, xem ra phải có một buổi học bổ túc rồi.” Tiêu Thiên nhìn về phía Long Khâu Đạo bên cạnh, cảm khái không thôi, “Nể mặt những tài nguyên này, ta cảm thấy nên làm chuyện gì đó cho Giả Chinh Cảnh và Giả gia.

“Ta định tạc tượng cho Giả Chinh Cảnh rồi dựng thêm một tấm bia bên cạnh, ghi lại tất cả những gì ông ta đã làm.”

“Để mỗi một người trong sơn vực Huyền Phú đều biết, lấy đó làm gương cảnh tỉnh.”

“Lại để cho bức tượng này chịu đựng sự chửi rủa và đánh đập của mọi người thay cho Giả Chinh Cảnh.”

“Đây cũng là chuộc tội tích đức đó, nếu Giả Chinh Cảnh còn sống, e rằng ông ta đã cảm động đến mức nước mắt đầm đìa, khóc không thành tiếng.”

Long Khâu Đạo không biết liệu Giả Chinh Cảnh có cảm động hay không.

Ông chỉ biết rằng nếu thật có một ngày nào đó xảy ra tình huống khiến người chết tức đến mức sống lại.

Tuyệt đối là do cha nội ở trước mặt này làm.

Trước mắt, kho tàng bí mật của Giả gia đã được thanh lý hoàn tất.

“Tiêu đại nhân, tiếp theo phải làm gì nữa?” Long Khâu Đạo nhìn Tiêu Thiên với vẻ mặt trịnh trọng: “Nếu chúng ta trực tiếp rời đi thì e rằng không thỏa đáng.”

“Sơn vực Huyền Phú này là một sạp hàng lớn, nếu như ta buông tay mặc kệ thì sẽ xảy ra vấn đề mất.”

Suy cho cùng, sơn vực Huyền Phú cũng là một nơi hùng mạnh có thể so sánh với thế giới giới vực thượng vị.

Đồng thời, nó còn là tuyến phòng ngự thứ hai nên địa vị càng thêm đặc thù.

Trong quá khứ, toàn bộ thế giới giới vực bị Giả gia trấn áp, trấn thủ sứ Giả Chinh Cảnh thuộc về thổ hoàng đế của thế giới này.

Giả Chinh Cảnh chỉ dùng người thân.

Người nắm giữ các chức vị trọng yếu trong sơn vực Huyền Phú đều là người của Giả gia.

Có điều, bây giờ những người Giả gia duy trì cho toàn sơn vực Huyền Phú hoạt động bình thường đã chết cả rồi.

Sơn vực Huyền Phú có thể nói là như rắn mất đầu, lại thêm một đám trấn thủ quân ở kia đều là mối phiền phức.

“Nếu muốn sơn vực Huyền Phú đi vào quỹ đạo thì nhất định phải là người có năng lực mạnh đến quản lý. Rõ ràng ta không phải là người như thế.” Nghe Long Khâu Đạo nói, Tiêu Thiên đã đưa ra đáp án của chính mình.

Chương 378. Đặt cùng một chỗ chắc sẽ không nổ tung đâu ha

“Tuy nhiên, ta nghĩ nếu Tử Nhược Yên ở đây thì sẽ không thành vấn đề.” Tiêu Thiên sờ cằm: “Cho nên ta có một ý tưởng.”

“Nếu ta chuyển vực Thánh Ma đến cùng một chỗ với sơn vực Huyền Sơn thì thế nào nhỉ?”

Chậc…

Long Khâu Đạo hít sâu một hơi, nhìn Tiêu Thiên với ánh mắt có chút kinh dị.

Đúng là chỉ có ngài mới dám nói ra đề nghị này thôi.

Làm sao có thể ghép hai thế giới giới vực khổng lồ lại với nhau được chứ?

“Tiêu Thiên, việc này không thể tùy tiện làm ẩu được đâu.” Long Khâu Đạo vội vàng thuyết phục Tiêu Thiên: “Nếu không cẩn thận khiến hai thế giới giới vực nổ tung thì phải làm sao?”

Tiêu Thiên nhìn Long Khâu Đạo: “Chắc không nổ đâu?”

“Chưa kể, ghép hai thế giới giới vực lại với nhau thì có nhiều cái lợi lắm. Vậy chẳng phải vực Thánh Ma sẽ trở thành tuyến phòng ngự thứ hai rồi à?”

“Tên phản đồ cấu kết với kẻ địch trong liên minh bách tộc đã bị tóm rồi, vị Tô minh chủ kia cũng lắm thủ đoạn thật đấy.”

“Đến lúc đó giao chức trấn thủ sứ cho Tử Nhược Yên thì liên

minh bách tộc có thể đưa tài nguyên cho chúng ta rồi."

"Chúng ta trấn thủ tuyến phòng ngự thứ hai không phải tốt sao?"

Long Khâu Đạo ngẫm nghĩ một chút, phát hiện phương án giải quyết của Tiêu Thiên rất có lý.

Chẳng phải có câu là phù sa không chảy ruộng ngoài sao.

Vì sự việc của Long Khâu Bạch Thanh mà bọn họ cũng coi như là người trên cùng một chiến tuyến với Tô minh chủ của liên minh bách tộc.

Giả gia lấy được tài nguyên, chẳng lẽ bọn họ lại không lấy được?

"Sao ngài không giao chức vị trấn thủ sứ này cho Lạc bệ hạ mà lại giao cho Tử bệ hạ vậy?"

"Trấn thủ sứ là người điều động quân trấn thủ thì sao có thể giao cho Lạc Nữ Ái được?" Tiêu Thiên không khỏi lắc đầu: "Nếu Lạc Nữ Ái đảm nhiệm chức trấn thủ sứ thì nơi này không còn là tuyến phòng ngự thứ hai nữa mà phải gọi là doanh trại xung phong rồi."

"Chỉ sợ ngày nào nàng ấy cũng sẽ đòi dẫn quân trấn thủ ra ngoài đánh nhau. Không được, không được đâu."

Tiêu Thiên vội vàng xua tay rồi chỉ huy Long Khâu Đạo: "Ta đi nghỉ ngơi chút đã, ngươi giúp ta xử lý những việc tiếp theo."

"Chỉnh đốn lại thành Huyền Phú Sơn, ổn định mọi người, hợp nhất quân trấn thủ, sau đó tìm một số người dân địa phương ở sơn vực Huyền Phú làm đại diện để trông coi tạm thời sơn vực Huyền Phú."

“Đợi sắp xếp xong xuôi mọi việc thì chúng ta đi với Hoa Tài Đầu đến vực Bách Hoa một chuyến, sau khi giải quyết xong, chúng ta sẽ chuyển vực Bách Hoa qua ghép với sơn vực Huyền Phú thử nghiệm trước xem thế nào.”

“Nếu không có vấn đề thì chúng ta tiếp tục chuyển vực Thánh Ma.”

Dứt lời, Tiêu Thiên ngáp một cái, duỗi lưng đi tìm phòng nghỉ ngơi: “Ta phải đi ngủ sớm, nghỉ ngơi thật tốt.”

“Thức khuya không tốt cho làn da.”

Long Khâu Đạo nhìn Tiêu Thiên rời đi, khóe miệng hơi giật giật.

Lười thì nói thẳng là lười đi, lại còn không tốt cho làn da.

Tiếp theo ông lại phải vắt chân lên cổ mà chạy.

Long Khâu Đạo thở dài.

Đúng là lãnh đạo nói một câu, thuộc hạ chạy gãy giò.

Nhưng mấy việc xem như trở ngại và phiền phức đều bị Tiêu Thiên giải quyết bằng cách thức trực tiếp, thô bạo rồi.

Cho nên chuyện Long Khâu Đạo cần làm cũng không phải khó khăn gì cho cam.

Không nói chuyện khác, riêng thi thể của Giả Chinh Cảnh đã là thứ có lực uy hiếp mạnh mẽ rồi.

Cộng thêm hình chiếu lại không bị cắt ngang về trận pháp lúc trước, cuối cùng bách tính thành Huyền Phú Sơn cũng biết được ai là người đã cứu bọn họ thoát khỏi bể khổ.

Công việc dọn dẹp phần đuôi tuy hơi phiền phức thật, nhưng

không khó lắm.

Long Khâu Đạo tuân theo mệnh lệnh của Tiêu Thiên, mang thi thể Giả Chinh Cảnh rời cung điện Thiên Thượng.

Uy áp khủng khiếp của tộc Thánh Long trong phút chốc bộc phát đã nghiền ép toàn bộ thành Huyền Phú Sơn.

“Thủ lĩnh đạo tặc Giả Chinh Cảnh đã bị Đại Thiên Tôn Tiêu đại nhân nhà ta tru sát!”

Tiếng quát cuồn cuộn mênh mông như thiên uy vang vọng khắp bầu trời phía trên của thành Huyền Phú Sơn.

Long Khâu Đạo nhấc thi thể của Giả Chinh Cảnh theo, hóa linh khí thành hình chiếu. Ông không ngừng phóng đại cơ thể chính mình, thi thể Giả Chinh Cảnh nằm im trong tay ông.

Long uy cực kỳ đáng sợ của ông khiến cho thành Huyền Phú Sơn vốn đang hỗn loạn hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

Trước kia, Long Khâu Đạo ở bên cạnh Tiêu Thiên giống như một lão quản gia, một lão tùy tùng.

Đó là bởi vì Tiêu Thiên quá mức cường hãn, bá đạo vô địch nên khiến Long Khâu Đạo phải khiêm tốn và kiềm chế hết thảy hào quang trên người.

Nhưng…

Dù sao ông cũng là Thánh Long đi theo Nhân hoàng, nếu xếp theo thế hệ thì ông được coi như là lão tổ tông của Thánh Long đương thời.

Nếu ông dốc toàn lực chân chính để chém giết thì đạo cảnh nhị thập giai đã là gì?

Cũng phải quỳ xuống!

Trong khoảnh khắc, Long uy dâng trào và tràn ngập toàn bộ thành trì, cục diện vốn đang hỗn loạn bỗng chốc trở nên yên tĩnh.

Lúc này, đám người đang chém giết lập tức dừng lại nhìn mặt nhau và không dám tiếp tục động đậy.

Chương 379. Các ngươi không thấy nhục à

Trong thành trì, phủ đệ mà Tuyết Phú Quý đã mua.

Đám người Tuyết Như Yên đã trang bị đầy đủ vũ khí và sẵn sàng khởi hành tiến về cung Thiên Thượng của Giả gia, khi bọn họ cùng nhìn lên bầu trời thì hết sức giật mình.

Long uy thật mạnh, rốt cuộc người đeo mặt nạ này là ai?

Cưởng giả như thế này mà chỉ là tùy tùng của Đại Thiên Tôn Diêm La kia thôi ư?

Gia chủ Giả gia, trấn thủ sứ tuyến phòng ngự thứ hai Giả Chinh Cảnh, vậy mà đã chết rồi?

Nét mặt của Tuyết Như Yên có chút lo lắng.

Cuộc chiến đã kết thúc, không biết trượng phu của mình thế nào rồi?

Long Khâu Đạo thu lại long uy trên bầu trời, ông khoe khoang được cảm giác tồn tại rồi nên rất hài lòng với cục diện hiện tại và bắt đầu xử lý công việc.

Nhất là khi ông phát hiện ra có một tổ chức chống cự trong thành Huyền Phú Sơn.

Chuyện tốt, nếu đã có tổ chức thì tự nhiên sẽ có người dùng được.

Tuyết Như Yên ở bên này, khi bà liếc thấy Long Khâu Đạo đã

thu lại Long uy thì toàn thân bà lập tức bình tĩnh lại.

Người đang ở trên không đó đã gây áp lực rất lớn cho bà, bà cũng không biết lúc này đến cung Thiên Thượng có phải là cơ hội thích hợp hay không.

Nhưng vì trượng phu…

Tuyết Như Yên lấy lại bình tĩnh và đi ra ngoài cổng phủ đệ, chuẩn bị xuất phát.

“Như Yên!” Lúc này, một giọng nói truyền đến từ phía xa.

Toàn thân Tuyết Như Yên cứng đờ quay người lại, thấy trượng phu của mình đang lao đến.

Mặc dù bộ dạng này là của Chu Thần Thông đã chết, nhưng lúc đó bà và trượng phu đã cùng liên thủ giết chết đối phương.

Nên đương nhiên bà biết người ở dưới khuôn mặt này là ai.

“Việc không thể chậm trễ, chúng ta không thể ở lại sơn vực Huyền Phú này lâu được. Phải mau đi đến vực Thánh Ma.” Tử Đế Tôn tiến về trước và vội vàng nói chuyện cùng thê tử.

???

“Vào phủ trước đã rồi nói.” Tuyết Như Yên lập tức mừng rỡ khi nhìn thấy trượng phu.

Sau khi bà quan sát xung quanh một lúc và xác định không có gì khác lạ liền vội vàng kéo Tử Đế Tôn đi ra phía sau phủ đệ.

Trong phủ đệ, Tuyết Phú Quý và Liễu Quế Hương có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy con gái kéo một nam nhân có khuôn mặt xa lạ tiến đến gần.

Tiếp đó, trên người của nam nhân xa lạ ở trước mặt bọn họ

đột nhiên phát sinh biến đổi.

Huyết dịch chảy ra từ các lỗ chân lông trên khắp cơ thể nam nhân và bốc cháy.

Âm thanh tiếng xương vỡ vụn vang lên, thân hình của Tử Đế Tôn cũng bị kéo dài ra.

Không chỉ như vậy, máu thịt trên mặt ông cũng bị xé rách, rơi xuống đất khô héo và cháy xém.

“Chậc, bí thuật này thật sự đau quá.” Trong lúc Tử Đế Tôn đang cười toe toét thì ông đã khôi phục lại hình dáng ban đầu: “Người lúc đó sao có thể nghĩ ra được bí thuật như vậy.”

Khi nhìn thấy bộ dạng nguyên bản của Tử Đế Tôn khôi phục lại thì lúc này Tuyết Phú Quý và Liễu Quế Hương mới kịp phản ứng.

“Hiền tế, sao con lại biến thành hình dạng này.” Tuyết Phú Quý rất ngạc nhiên, ông chưa từng nhìn thấy bí thuật nào như vậy cả.

Tử Đế Tôn vuốt mặt: “Con đã thi triển bí thuật này sau khi bị bắt đến cung Thiên Thượng của Giả gia trước đó.”

“Bí thuật này không chỉ đơn giản là thay đổi bộ dạng mà còn có thể chôn sâu huyết mạch của con.”

“May là con thi triển bí thuật này sớm chứ không con đã bị tên Giả Chinh Cảnh kia dùng trận pháp rút huyết mạch và hút cạn hết máu rồi.”

Sau khi Tử Đế Tôn sử dụng bí thuật này, quả thật có rất nhiều tác dụng tuyệt vời, nó không chỉ đơn giản là thay hình đổi dạng.

Mà là biến bản thân gần như trở thành tên “Chu Thần Thông”

kia.

Tuyết Như Yên quan sát trượng phu một lúc rồi nói: “Không có chuyện gì chứ?”

“Ta không sao, vẫn khỏe re, ngược lại thực lực của ta còn tăng lên không ít.” Tử Đế Tôn nói: “Có điều ta không thể biến thành Chu Thần Thông được nữa, bí thuật giết một người này chỉ có thể biến được một lần.”

“Nhưng tốt nhất chúng ta vẫn nên tranh thủ thu dọn đồ đạc và đến vực Thánh Ma cầu viện trước khi đến vực Bách Hoa điều tra.”

“Lúc ở trong cung Thiên Thượng của Giả gia, người có tên là Đạo Thiên Tôn Diêm La Tiêu Thiên kia cũng rất mạnh, không dễ chọc đâu.”

Tử Đế Tôn vừa huyên thuyên vừa đi về phía phủ đệ, ông yêu cầu những tộc nhân tộc Đầu Hoa kia hành động cùng bọn họ.

“Tiêu Thiên?” Tuyết Như Yên nghe trượng phu nói thì hiếu kỳ hỏi: “Lúc đó chàng ở trong cung Thiên Thượng đã đụng phải cường giả đó rồi ư?”

“Đâu chỉ đụng phải mà hắn còn là người cứu ta, hơn nữa hắn còn hỏi ta có phải mang họ Tử hay không.” Bây giờ nghĩ lại, Tử Đế Tôn cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Tuyết Như Yên nghe thấy vậy liền có chút bất ngờ: “Không lẽ người tên Tiêu Thiên này cũng tới bắt chàng sao?”

“Không giống lắm, khi hắn nghe ta nói dối tên của ta thì dường như hắn rất vui mừng vì ta không phải họ Tử vậy, có chút kỳ quái.” Tử Đế Tôn lắc đầu, càng nghĩ càng cảm thấy kỳ lạ hơn: “Huống hồ, đối phương cũng không che giấu khí tức nên ta cảm giác được hắn rất trẻ tuổi.”

Chương 380. Các ngươi không thấy nhục à 2

“Chỉ có một điểm làm ta không hiểu nổi đó là ta lại cảm thấy đối phương rất thân thiết?”

Tử Đế Tôn nói đến đây thì nét mặt lộ vẻ cổ quái, rõ ràng ông đối với cảm nhận của mình không thể lý giải được.

“Trên thế giới này có một số người vốn khiến người khác cảm thấy rất thân thiết nên con không cần thiết phải suy nghĩ lung tung.” Bên cạnh, Tuyết Phú Quý vừa nói vừa nhìn lên bầu trời.

Bên đó chính là nơi mà Long Khâu Đạo đã thi triển ra uy lực.

Tuyết Phú Quý dựa theo kinh nghiệm của mình mà suy đoán: “Tiêu Thiên này có lẽ là công tử của một đại tộc nào đó, nếu không thì sao hắn lại có được một tùy tùng mạnh mẽ như vậy?”

“Con cháu gia tộc lớn ư?” Liễu Quế Hương nhếch khóe miệng, từ trước đến nay bà không giỏi nhìn người đoán thân phận cho lắm.

“Chúng ta đừng để ý tới hắn có phải là con cháu đại gia tộc gì hay không mà phải rời khỏi đây trước đã, hiện nay cục diện hỗn loạn này không thể tốt hơn được nữa.” Tử Đế Tôn vừa nói vừa hô hoán những người tộc Đầu Hoa thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời khỏi đây.”

Tử Đế Tôn đã tính toán rất hay, trước tiên ông sẽ đến vực Thánh Ma cầu viện binh, sau khi có được sự trợ giúp của Lạc Thao Thiên thì ông sẽ đến vực Bách Hoa để điều tra rõ ràng.

Động tác của cả nhà đều rất nhanh, trước tiên bọn họ khống chế thuyền Hư Không cỡ nhỏ và bay đi, lặng lẽ rời khỏi thành Huyền Phú Sơn.

Khi bọn họ đến giới quan thì thấy lực lượng phòng thủ rất yếu, binh sĩ trấn thủ bên này đang chém giết hỗn loạn trong nội bộ.

Nhân lúc này, đám người Tử Đế Tôn nhanh chóng rời khỏi sơn vực Huyền Phú và tiến vào trong hư không.

Sau khi rời xa sơn vực Huyền Phú và tiến vào hư không.

Tuyết Phú Quý lấy chiến hạm hư không ra, lập tức dựa theo lộ trình mà Tử Đế Tôn chỉ dẫn tiến về phía trước.

“Sao đến bên này rồi mà cũng không thể liên lạc được với Lạc đại ca?” Trên chiến hạm hư không, Tử Đế Tôn đang cầm ngọc bài truyền tin với sắc mặt nghiêm trọng.

Theo nội dung trò chuyện trong quá khứ giữa ông và Lạc Thao Thiên thì tộc Thánh Ma ở vực Thánh Ma bọn họ cũng là một thành viên trong liên minh bách tộc.

Lạc Thao Thiên chịu trách nhiệm tuần tra hư không ở khu vực giữa tuyến phòng ngự thứ hai và chiến trường hư không Vẫn Viêm.

Lúc trước khi phải đi qua sơn vực Huyền Phú, Tử Đế Tôn đã thử liên lạc với Lạc Thao Thiên xem ông ta có chào hỏi mình hay không.

Với cách này thì ông sẽ thuận tiện hơn nhiều khi thông qua giới quan của tuyến phòng ngự thứ hai.

Nhưng ông phát hiện mình căn bản không thể liên lạc được với Lạc Thao Thiên.

Sau đó, một chuyện gì đó như thế này đã phát sinh.

Tử Đế Tôn vốn cho rằng tuyến phòng ngự thứ hai đã ngăn chặn linh khí của ngọc truyền tin truyền tải tin tức.

Ai có thể ngờ rằng sau khi vượt qua tuyến phòng ngự thứ hai rồi mà vẫn không thể nào liên hệ được với đối phương.

“Chẳng lẽ, vực Thánh Ma đã xảy ra chuyện gì rồi?” Ở bên cạnh, vẻ mặt của Tuyết Như Yên có chút nghiêm trọng, nhìn về phía trượng phu.

Tử Đế Tôn cũng cau mày, trầm ngâm một lát: “Không biết nữa, nhưng chúng ta vẫn phải đi một chuyến để xem tình hình thế nào.”

“Chỉ là lần này chúng ta đến vực Thánh Ma phải khiêm tốn một chút, làm rõ tình huống rồi tính tiếp.”

Nói đến đây, Tử Đế Tôn thở dài: “Hi vọng đại ca đừng xảy ra chuyện gì.”

Tuyết Như Yên ở bên cạnh nhẹ nhàng gật đầu, năm xưa Lạc Thao Thiên cũng xem như xứng với danh huynh trưởng, đặc biệt ông ta đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết vì sự trưởng thành của Tử Đế Tôn.

Nếu Lạc Thao Thiên thật sự xảy ra chuyện gì thì theo lý bọn họ nên giúp đỡ.

Sau khi chiến hạm hư không xác định được phương hướng liền bộc phát tốc độ kinh người tiến về phía vực Thánh Ma.

Vốn dĩ khoảng cách giữa vực Thánh Ma và tuyến phòng ngự thứ hai sơn vực Huyền Phú tương đối gần, cho nên nếu dùng toàn lực để đi…

Chiến hạm hư không này của Tuyết Phú Quý vốn đắt đỏ, tốc

độ rất nhanh.

Trong vòng ba ngày hoàn toàn có thể đến được vực Thánh Ma.

…

Khi Tử Đế Tôn bọn họ khống chế chiến hạm hư không toàn lực đi tới đó.

Long Khâu Đạo đã dựa vào thủ đoạn của mình để bắt đầu chỉnh lý mọi việc ở sơn vực Huyền Phú.

Trong đó, thủ đoạn quan trọng nhất do đích thân Tiêu Thiên chỉ dạy.

Nắm đấm của ai to thì người đó có quyền lên tiếng.

Cung Thiên Thượng và hậu viện của Giả gia vốn thuộc về trạch viện xa hoa của Giả Chinh Cảnh.

Tiêu Thiên đeo bịt mắt, mặc đồ ngủ rộng thùng thình, nhờ hệ thống Vượng Tài giúp ngăn cản cơn ác mộng rồi từ từ chìm vào giấc ngủ mỹ mãn.

Mà trên quảng trường của cung Thiên Thượng, trước mặt Long Khâu Đạo có một nhóm người đang đứng thành một hàng.

Trong đám người này, phần lớn là đầu lĩnh tổ chức phản kháng ở sơn vực Huyền Phú.

Bình thường bọn họ ẩn náu trong thành Huyền Phú Sơn, âm thầm mưu đồ kế hoạch, dẫn đầu đám người phản kháng bất khuất.

Chương 381. Thả lỏng vài ngày đã rồi tính

Thậm chí, một số người còn lợi dụng các thủ đoạn như ở rể, đánh tráo, v.v. để đạt được các chức vị như quản sự hay lẫn vào quân trấn thủ đảm nhận chức vụ tướng lĩnh của Giả gia.

Ngay lúc này, bọn họ đều đang ngoan ngoãn đứng trước mặt Long Khâu Đạo.

Trên mặt mỗi người đều bầm dập.

“Bảo các ngươi dừng tay mà không nghe, cứ phải bắt lão phu đích thân động thủ, đánh cho các ngươi khóc cha gọi mẹ thì mới chịu ngoan ngoãn nghe người ta nói, các ngươi không thấy mình nhục à?”

???

Lúc này, cả đám người đứng trước mặt Long Khâu Đạo đều lộ ra vẻ xấu hổ.

Chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách bọn họ được, lúc ấy tình hình quá mức hỗn loạn.

Nhiều bên cùng đánh nhau, có không ít người giết đến đỏ cả mắt lên, căn bản là không thể dừng tay được.

Với lại thành Huyền Phú Sơn rất bao la, diện tích rộng lớn, cho dù Long Khâu Đạo bộc phát Long uy thì cũng không thể nào hoàn toàn bao phủ cả thành được.

Thậm chí, Long Khâu Đạo cũng phải mất hơn nửa canh giờ

mới có thể triệu tập được toàn bộ nhóm người quan trọng của thành Huyền Phú Sơn.

Tình huống đúng như Long Khâu Đạo đã đề cập, nếu muốn khiến những người này ngoan ngoãn thì phải dựa vào nắm đấm.

Đặc biệt là những người cứng đầu đang nhân cơ hội gây sự quấy rối, khi nhìn thấy Long Khâu Đạo giết chết trùm thổ phỉ.

Thì ai nấy đều ngoan ngoãn hẳn ra.

Hành động của Long Khâu Đạo cũng giống như một chậu nước lạnh dội lên đầu bọn chúng để cả đám người tỉnh ra.

Lúc này, cả nhóm người mới tỉnh táo và nhớ ra là Giả gia đã bị hủy diệt, Giả Chinh Cảnh đã chết.

Ngọn núi lớn đè lên đầu bọn họ đã được giải quyết bởi người đeo mặt nạ quỷ đang đứng trước mặt cùng với một người khác.

“Mục đích các ngươi tồn tại là để đối phó với Giả gia, đối phó với Giả Chinh Cảnh.”

“Hiện tại Giả gia đã bị Tiêu đại nhân của chúng ta triệt để xóa sổ, nói cách khác sơn vực Huyền Phú đã trở thành vùng đất vô chủ.”

Long Khâu Đạo đứng nhìn những người ở trước mặt và nói: “Lão phu cũng không nói nhăng nói cuội cùng các ngươi nữa.”

“Từ giờ trở đi, sơn vực Huyền Phú Sơn đã trở thành vật sở hữu của Tiêu đại nhân.”

“Trong tương lai không xa, toàn bộ sơn vực Huyền Phú sẽ tiếp nhận thống trị bởi thế lực gọi là hoàng triều Đại Viêm, căn cứ vào tình hình địa giới, nói không chừng sẽ có một phần được phân đến Nguyên Thủy ma quốc.”

“Nhưng đều thuộc sự quản lý của Nữ Đế.”

Lời của Long Khâu Đạo rất thẳng thắn, rất trực tiếp, không ai trong tất cả mọi người ở đây lên tiếng phản đối.

Ai dám phản đối chứ?

Nhóm người đã bình tĩnh lại đều biết rằng Giả Chinh Cảnh đã chết trong tay người đàn ông đeo mặt nạ quỷ.

Bầu trời của sơn vực Huyền Phú đã thay đổi.

Hiện tại, ngọn núi trên đỉnh đầu cũng đã thay đổi hình dạng rồi.

Điều duy nhất mà bọn họ hy vọng là ngọn núi mới này sẽ đối xử tốt hơn một chút với bọn họ.

Có điều, bọn họ đã nghe được một cái tên quen thuộc thông qua lời của Long Khâu Đạo.

“Nguyên Thủy ma quốc, đó không phải là thế lực do tuần thủ hư không Thánh Ma đại đế chưởng khống ư?” Một người trong đó bỗng nhiên lên tiếng.

Long Khâu Đạo gật đầu rồi nhìn đối phương: “Không sai, chỉ là tình trạng bây giờ của Nguyên Thủy ma quốc có hơi khác biệt so với lúc trước.”

“Nhưng các ngươi không cần quản nhiều đến những vấn đề này, chuyện tiếp theo mà các ngươi cần phải làm chính là ổn định toàn bộ sơn vực Huyền Phú để nó đi vào quỹ đạo.”

“Đồng thời sớm làm tốt mọi việc để chuẩn bị nghênh đón sự thống trị đến từ hoàng triều Đại Viêm.”

Nói xong, Long Khâu Đạo dùng linh khí làm bút mực và viết lên những cuốn sổ điển tịch trống không, chẳng bao lâu sau từng

quyển từng quyển thư tịch sự vụ đã hoàn thành.

Thư tịch được viết bởi mực linh khí bay đến trước mặt đám người để bọn hắn nhận lấy.

“Đây là hiệp nghị chung của liên minh Nữ Đế cùng một số điều lệ và chính lệnh.” Linh khí lấp lánh trên đầu ngón tay Long Khâu Đạo từ từ tiêu tán: “Sau khi các ngươi quen thuộc rồi thì sẽ hỗ trợ thay lão phu tiếp quản sơn vực Huyền Phú này.

“Các ngươi là người sinh ra và lớn lên ở sơn vực Huyền Phú Sơn, cùng có thể coi như là đầu sỏ của vùng này, cộng thêm các ngươi đã ẩn nấp nhiều năm, ta cho rằng các ngươi là người có thể dùng được.”

“Chuyện này tốt nhất nên giao cho các ngươi làm, nhưng lão phu phải nhắc nhở các ngươi một câu.”

“Các ngươi phải thành thật làm việc, tuyệt đối không được làm chuyện xấu, trong mắt Tiêu đại nhân chúng ta không chứa nổi hạt cát nào đâu.”

“Tên ác nhân xảo trá nào ở trong tay của ngài thì đều sống không bằng chết mà chết rồi thì cũng không thể nhắm mắt được.”

“Các ngươi có biết trước khi Giả Chinh Cảnh chết, ông ta đã bị suy sụp tinh thần, gào khóc thảm thiết, nước mắt dàn dụa, quỳ xuống cầu xin sự tha thứ của Tiêu đại nhân.”

Những lời này của Long Khâu Đạo khiến mọi người có mặt ở đây đều run rẩy.

Thời tiết đêm nay không lạnh, ngược lại còn có chút ấm áp.

Chương 382. Thả lỏng vài ngày đã rồi tính 2

Nhưng cả nhóm người lại không ngừng run rẩy như thể rơi vào hầm băng.

Trong ấn tượng của bọn họ, Giả Chinh Cảnh là nhân vật đẳng cấp cỡ nào? Mặc dù, trong lòng bọn họ căm phẫn không thôi nhưng đối với những người dân bản địa của sơn vực Huyền Phú như bọn họ thì ông ta chính là ngọn núi.

Một ngọn núi khó vượt qua, một bạo quân khó mà nhìn thẳng.

Hung ác, ngang ngược, tàn nhẫn, đó là hình tượng của Giả Chinh Cảnh trong lòng bọn họ.

Giả Chinh Cảnh như vậy mà lại sụp đổ rồi ư?

Rốt cuộc, vị Đại Thiên Tôn Diêm La kia đã làm gì mà khiến cho ông ta suy sụp đến như vậy?

“Hoàng triều Đại Viêm, Nguyên Thủy ma quốc, liên minh Nữ Đế?” Trong số đó, đầu lĩnh phản kháng có thực lực mạnh mẽ nhất đã đọc qua điển tịch và tán thưởng không thôi.

“Thật tuyệt vời, nếu như thật sự những thế lực trong nội dung điển tịch đến quản lý sơn vực Huyền Phú thì đúng là quá hoàn hảo.”

Nghe được lời hắn nói, những người khác cũng lật điển tịch ra vừa đọc vừa gật đầu không ngừng.

Bọn họ mưu đồ phản kháng chỉ đơn giản là để người trong sơn

vực Huyền Phú được sống cuộc sống tốt hơn.

Hiện tại, toàn bộ Giả gia đều bị tiêu diệt và thế lực khác sẽ đến tiếp quản sơn vực Huyền Phú, đây cũng không hẳn là chuyện xấu.

Với lại, bọn họ cũng không đánh lại người ta.

“Trong vài ngày tới, chúng ta sẽ phối hợp tốt để sắp xếp mọi việc trong sơn vực Huyền Phú, không thể khiến Tiêu đại nhân thất vọng được.” Long Khâu Đạo nói tới đây liền nhìn mọi người rồi cẩn thận dặn dò: “Nghe lão phu khuyên một câu.”

“Chọc ai cũng được, đừng chọc Tiêu đại nhân.”

“Nếu không bản thân các ngươi sẽ cảm nhận được thế nào gọi là sắp chết đến nơi mà không chết được, lại còn hận vì mình còn sống.”

Lời của Long Khâu Đạo khiến cả đám người nuốt nước bọt.

Rốt cuộc Đại Thiên Tôn Diêm La này đáng sợ như thế nào vậy?

Vậy mà lại có thể khiến người ta muốn chết chứ không muốn sống?

“Còn nữa!” Lúc này, giọng nói của Long Khâu Đạo khiến đám người tỉnh lại.

Khi ngẩng đầu lên, bọn họ phát hiện đối phương ném một bình đan dược vào trong tay của từng người.

“Nuốt đi, bảy ngày không cần đi ngủ, không cần uống nước, không cần ăn cơm, các ngươi chỉ cần hoàn thành tốt việc Tiêu đại nhân giao trong thời gian ngắn nhất là được, hiểu chưa?”

“Hiểu rồi!”

Long Khâu Đạo vô cùng hài lòng.

Nhìn xem, tinh thần tràn trề?

Sau khi an bài xong, bản thân Long Khâu Đạo cũng không lười biếng mà trực tiếp dẫn người bắt đầu bận rộn chỉnh đốn công việc trong thành Huyền Phú Sơn.

Long Khâu Đạo đích thân đi đầu xử lý công việc, một vài người khác cũng cố gắng hết sức để duy trì trật tự trong thành Huyền Phú Sơn với hiệu suất cao nhất.

Khiến thành trì đang hỗn loạn trở lại quỹ đạo vốn có.

Mọi người đều nóng lòng muốn chia thời gian của mình thành nhiều phần!

Về phần Tiêu Thiên, trong lúc bọn họ đang bận rộn thì hắn uốn éo và trở mình một cách thoải mái.

Sáng sớm.

Tiêu Thiên mở mắt, đứng dậy duỗi người rồi bước ra khỏi phòng.

Bên ngoai phòng là rìa của cung điện lơ lửng này, hắn có thể ngắm nhìn cảnh sắc phía xa một cách rõ ràng.

Hắn phóng tầm mắt nhìn ra xa thì không còn hỗn loạn nữa.

Chỉ trong một đêm, thành Huyền Phú Sơn đã khôi phục lại trạng thái phồn vinh và náo nhiệt trước kia.

Giống như không có chuyện gì xảy ra vậy.

“Long Khâu Đạo làm việc rất hiệu suất, cũng không biết phải mất bao nhiêu ngày mới kết thúc công việc.” Tiêu Thiên ngáp dài: “Thôi kệ, để ông ta làm việc thì ta sớm ngày được du sơn ngoạn

thủy, vui chơi ăn uống, nghỉ ngơi mấy ngày."

Thời gian ba ngày trôi qua nhanh như chớp.

Oành!!!

Quyền kình cực kỳ đáng sợ càn quét trong thoáng chốc.

Gợn sóng vô hình ập mạnh vào dãy núi dài liên miên phía trước.

Ngay khi tiếng động ầm đùng kịch liệt vang lên, phía trước lập tức nổ tung làm bùng lên đám mây bụi gần như che khuất cả bầu trời.

Nhưng thoắt cái, cơn lốc dữ dội vội vã đuổi theo sau, thổi đám bụi mù đầy trời tản đi hết.

Khu vực dãy núi liên miên ấy đã biến mất không còn tăm hơi, thay vào đó là vùng bình nguyên rộng lớn.

"Chẳng phải chuyện này rất đơn giản à? Chỉ cần một quyền là đủ rồi." Tiêu Thiên ngậm cây gậy vào miệng và nói với những người ở hai bên trái phải.

Nhóm người bên cạnh Long Khâu Đạo lộ ra vẻ cứng ngắc.

Rất đơn giản...

Có lẽ nào Tiêu đại nhân hiểu lầm gì đó về ba chữ này không?

Tuy họ có thực lực bất phàm nhưng chất lượng chỉ có thể sánh ngang thế giới giới vực thượng vị.

Mức độ vững chắc của thế giới rất cao, nếu họ dư dả thời gian, quả thực họ có biện pháp hủy diệt dãy núi này.

Nhưng kiểu ngậm gậy gỗ trong miệng mà vẫn có thể tùy ý

tung quyền san bằng mọi thứ thành bình địa như Tiêu Thiên.

Họ thật sự không làm được đâu!

Có điều, cú đấm này đúng là giúp họ xử lý những việc kế tiếp thuận tiện hơn khá nhiều.

“Đại Thiên Tôn Diêm La!”

“Đại Thiên Tôn Diêm La!”

Lúc này, nơi xa bỗng truyền đến tiếng hoan hô, rõ ràng chính là bách tính đang vẫy tay reo hò.

Tiêu Thiên lập tức cười tươi, sau đó xoay người nhìn về phía đám đông đang không ngừng vẫy tay chào hỏi ở ngoài thành.

Chương 383. Thành công đến vực Thánh Ma

Cái gì gọi là kế hoạch hoàn mỹ?

Đây chứ đâu!

Kế hoạch hoàn mỹ là đây!

Long Khâu Đạo miết trán nhìn Tiêu Thiên khí thế bừng bừng tạo cảm giác tồn tại, lúc này ông mới triệt để hiểu rõ ngọn nguồn.

Tạo lập danh tiếng. Tiêu đại nhân chắc chắn đang tạo lập danh tiếng.

Nhìn tư thái này, hẳn là Tiêu đại nhân vẫn chưa từ bỏ ý định xoay chuyển danh hiệu của mình.

Ba ngày nay, toàn bộ sơn vực Huyền Phú đã bắt đầu lưu truyền danh hiệu Đại Thiên Tôn Diêm La của Tiêu Thiên.

Kẻ hủy diệt Giả gia, chúa cứu thế của sơn vực Huyền Phú.

Đồng thời, khi hương thân trong thôn gặp phải chuyện khó khăn gì, Tiêu Thiên luôn xuất hiện sớm nhất để giúp họ giải quyết vấn đề.

Chỉ cần ngươi giơ cao tay và hét lên, nam nhân khoác áo choàng đen, đeo mặt nạ quỷ sẽ quay lưng về phía mặt trời.

Xuất hiện ngay trước mặt ngươi.

Âm thanh cơn gió lay động áo choàng tượng trưng cho niềm

hy vọng.

Chẳng phải thế à?

Có tốp người từng là quân trấn thủ ngày trước đang trú đóng trong vách núi phía trước, đám người này ngoan cố chống cự và dự định chiếm núi làm cướp.

Suy cho cùng, nơi này ở cách thành Huyền Phú Sơn một đoạn khá xa.

Bọn họ không biết rõ nguyên nhân cụ thể Giả gia bị diệt, chỉ biết người của Giả gia đột nhiên chết đi, sơn vực Huyền Phú trở nên hỗn loạn.

Kết quả, mới chiếm núi đến ngày thứ ba, Tiêu Thiên đã tìm tới.

Chỉ một quyền đã diệt trừ lũ sơn tặc mới gây hại cho thôn làng được ba ngày.

Còn tiện thể mở đường cho hương thân đi sau, để lần tới họ không cần phải trèo đèo lội suối mới có thể đi đến thành trì đối diện nữa.

Dù sao, bách tính bình thường đều không có bản lĩnh lên trời xuống đất.

“Nán lại đây thêm hai ngày nữa!” Tiêu Thiên nhìn nhóm bách tính đang hoan hô ở nơi xa rồi lại nhìn về phía Long Khâu Đạo: “Sơn vực Huyền Phú quá lớn, bách tính quá đông.”

“Vẫn còn rất nhiều bách tính chưa được trợ giúp, ta không yên tâm rời đi như vậy.”

Tiêu Thiên trịnh trọng nhìn Long Khâu Đạo, nói ra lời lẽ chính trực.

Long Khâu Đạo giật giật khóe miệng, khẽ gật đầu.

Ông đã nhìn ra kế hoạch của Tiêu đại nhân.

Sơn vực Huyền Phú càng lớn.

Người càng đông.

Một khi danh hiệu Đại Thiên Tôn Diêm La được lan truyền rộng rãi thì danh hiệu Thiên Tôn Chí Thiện bám váy sẽ bị ép xuống triệt để.

Đa số thắng thiểu số chứ gì?

Tiêu đại nhân, ngài còn nói bản thân không đến tạo dựng tên tuổi nữa hả!

Tuy nhiên...

Long Khâu Đạo nhìn Tiêu Thiên đang được bách tính nhiệt tình vây quanh, trong đó có cả mấy đứa trẻ xúm xít lại gần ở nơi cách đó không xa.

Ông tươi cười: "Tiêu đại nhân thật sự rất được hoan nghênh đấy." Người chân thành và lương thiện được mọi người yêu thích là lẽ dĩ nhiên.

Đặc biệt là kiểu người không bao giờ bị ai khác ức hiếp như Tiêu đại nhân.

"Thánh Ma đại đế Lạc Thao Thiên sắp sửa tăng tiến tu vi rồi nhỉ?" Long Khâu Đạo chắp tay sau lưng, thấp giọng lẩm bẩm.

Vài ngày sau, Tiêu đại nhân sẽ đến vực Bách Hoa để giải quyết vấn đề.

Vực Bách Hoa và sơn vực Huyền Phú dung hợp xong chính là vực Thánh Ma.

Chỉ cần quá trình dung hợp chắp nối hoàn thành, lấy vực

Thánh Ma làm chủ.

Long Khâu Đạo có thể tưởng tượng được thực lực của Lạc Thao Thiên sẽ trở nên đáng sợ tới cỡ nào.

“Lạc Thao Thiên thật sự quá may mắn.”

“Khi có thể gặp được con rể như vậy.”

“Vốn không có lựa chọn cho tương lai, ngược lại giờ đã trở thành lựa chọn có tương lai nhất.”

Lạc Thao Thiên thi triển bí thuật này quả thực có thể khiến chiến lực của bản thân mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Không gì cản nổi ông trên chiến trường.

Nhưng như thế đồng nghĩa với việc ông đã cắt đứt con đường tu hành. Chuyện liên kết tu vi với vực Thánh Ma có rủi ro quá lớn.

Thế sự khó lường, ai biết trước được điều gì.

Vả lại, Tiêu Thiên có thực lực biến thái đến mức hắn có thể cưỡng ép ghép nối các thế giới giới vực lại với nhau.

Long Khâu Đạo đang ở đây cảm khái, còn đám cường hào ác bá ở sơn vực Huyền Phú đều ngơ ngác nhìn nhau, nuốt ngụm nước miếng.

Cũng may Tiêu Thiên là người tốt.

Bằng không, đối phương mà có tính cách như Giả Chinh Cảnh thì sơn vực Huyền Phú thật sự vĩnh viễn không còn tương lai rồi.

Đối với bọn họ, ít nhất phản kháng Giả Chinh Cảnh còn có thể thấy được một tia hy vọng.

Nếu đổi thành đối mặt với Tiêu Thiên, bọn họ sẽ triệt để

không còn tí hy vọng nào.

Ngay cả Giả Chinh Cảnh cũng không thể thay trời đổi đất chỉ bằng một quyền thế này đâu.

Sức mạnh của thế giới sơn vực Huyền Phú nào phải chuyện đùa!

May mà hắn không phải người xấu.

Trong lúc người dân địa phương được trợ giúp ở sơn vực Huyền Phú đang không hiểu chuyện gì.

Trong hư không cách đó không xa, một chiếc chiến hạm hư không đang ngày càng đến gần vực Thánh Ma.

Tất nhiên, chủ nhân của chiếc chiến hạm khổng lồ đủ để đưa vào chiến trường này không ai khác ngoài thần tài Tuyết Phú Quý.

Trong quá khứ, chiến hạm này chính là biểu tượng cho thân phận của Tuyết Phú Quý.

Chương 384. Thân Vương đại nhân tốt nhất trên đời

Bởi, suy cho cùng làm gì có ai đi bàn chuyện làm ăn bằng chiến hạm kiểu này bao giờ.

Theo quan điểm khiêm nhường, sau khi đến gần vực Thánh Ma, nhóm người lại đổi sang thuyền Hư Không cỡ nhỏ rồi tăng tốc lao về phía trước.

“Vực Thánh Ma này thoạt nhìn lớn thật đấy.” Tuyết Phú Quý đánh giá thế giới giới vực trước mắt, cảm thấy khá kỳ lạ: “Thế giới giới vực trung vị lớn tới vậy à?”

Liễu Quế Hương bên cạnh ông cũng dò xét bốn phía: “Không chỉ vậy thôi đâu, số lượng mảnh vỡ thế giới cỡ nhỏ xung quanh hơi ít.”

“Cha, mẹ, theo chỉ dẫn của Lạc đại ca, nơi đây chắc chắn là vực Thánh Ma.” Tử Đế Tôn vừa nói vừa tò mò nhìn thẳng trước mắt: “Đợi đến lúc vào giới quan rồi chúng ta sẽ rõ ngay.”

Mọi người khẽ gật đầu, thuyền Hư Không nhỏ dần dần tới gần phía trước.

Giới quan của Vực Thánh Ma không náo nhiệt như sơn vực Huyền Phú nhưng cũng không hề vắng lặng.

Có không ít người từ các thế giới giới vực cỡ nhỏ khắp nơi đến đây làm ăn.

Cộng thêm quản lý trị an ở vực Thánh Ma tương đối tốt nên rất nhiều thương nhân càng muốn đến nơi này.

Đến lượt nhóm Tử Đế Tôn, họ làm thủ tục đăng ký như thường lệ và đang sắp được cho vào.

Tuy nhiên, ngay lúc họ chuẩn bị tiến vào bên trong, tướng lĩnh thủ quan trấn thủ giới quan vung tay ra hiệu, nhắc nhở Tử Đế Tôn.

“Sau khi xuyên qua giới quan, ngươi sẽ thấy hiệu lệnh dẫn đường, không được điều khiển pháp khí phi hành hư không trong thành.”

“Rẽ trái đến Nguyên Thủy ma quốc, rẽ phải đến hoàng triều Đại Viêm.”

Hoàng triều Đại Viêm... hướng phải?

Lời của đối phương khiến Tử Đế Tôn ngây ra tại chỗ, hoảng hốt nhìn về phía thê tử Tuyết Như Yên.

Tuyết Như Yên cũng vô cùng ngạc nhiên nhìn trượng phu.

Tuyết Phú Quý và Liễu Quế Hương bên cạnh cũng giật mình nhìn con rể.

Còn về những tộc Đầu Hoa đó thì ngơ ngác đứng ở phía sau, hoàn toàn không biết có chuyện gì xảy ra.

"Tại sao vẫn chưa đi, đều ghi danh xong rồi, đừng chắn ở nơi này nữa." Nhìn thấy đám người Tử Đế Tôn ở phía trước ngây ra tại chỗ thì người này vội vàng phất tay.

Tử Đế Tôn lấy lại tinh thần, khẽ gật đầu, rồi dẫn đám người thê tử trở về trên thuyền Hư Không.

Thuyền Hư Không chậm rãi khởi động, trượt qua giới quan, tiến vào vực Thánh Ma.

Linh khí thiên địa nồng nặc đập vào mặt.

"Linh khí thiên địa nồng nặc quá, so với thế giới giới vực thượng vị thì không kém bao nhiêu." Ngay lúc tiến vào vực Thánh Ma, Tuyết Phú Quý đã cảm khái một cách khó hiểu.

Ông buôn bán nhiều năm, đi qua rất nhiều thế giới giới vực, linh khí thiên địa nồng nặc như vậy vô cùng hiếm thấy.

Vấn đề duy nhất là linh khí quá hỗn loạn phức tạp.

Mà lúc này, tộc Đầu Hoa bên cạnh đã tự vận chuyển thiên phú chủng tộc, hoa lớn đủ màu ở trên đầu đã bắt đầu tinh lọc linh khí thiên địa.

"Hiện tại không phải là lúc cảm khái linh khí, hoàng triều Đại Viêm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Liễu Quế Hương ngạc nhiên nhìn về phía con rể: "Hoàng triều Đại Viêm biến mất, không phải là bị cường giả dẫn đi cùng với cháu gái ngoan rồi đó chứ?"

Tử Đế Tôn cũng hơi hoảng hốt: "Không biết, hơn nữa hoàng triều Đại Viêm của vực Thánh Ma chưa chắc là cái đó của ta."

"Dù sao thì vực Thánh Ma cũng có Nhân tộc sinh sống, nói không chừng là Lạc đại ca cảm thấy thú vị, để Nhân tộc tự xây nên một hoàng triều thì sao?"

Tuyết Như Yên nhẹ nhàng xua tay: "Không vội kết luận, cụ thể ra sao, chúng ta đích thân đi coi chẳng phải là hiểu rõ à?"

Nói đến đây, bà hướng về phía trước có ý bảo.

Mọi người ngẩng đầu, quả nhiên thấy phía trước là một đảo nhỏ cung điện đang lơ lửng, mặt trên quả thật có lập bài chỉ phương hướng.

Hướng phải quả thật là chỉ dẫn đến hoàng triều Đại Viêm.

Thuyền Hư Không chậm rãi thay đổi phương hướng, nhích lại

gần hoàng triều Đại Viêm.

Ngoại trừ bọn họ ra, còn có linh khí phi hành Hư Không khác tiến gần về phía đó.

Chỉ là có khi là xa giá, có khi là tinh thể cầu, cũng có mấy mãnh thú bị thuần hóa, chở người kéo hàng.

Rõ ràng bọn họ đều là đến vực Thánh Ma làm ăn, hoặc là còn có mục đích khác.

Đi không bao lâu, phía trước đã xuất hiện một thành trì tương đối rộng lớn khổng lồ.

Mọi người cũng là ăn ý tiến đến gần thành trì ở phía trước.

Nơi này tương đối hoang vu nhưng cực kỳ rộng lớn, thành trì không nhỏ cũng rất kỳ lạ, hình như là bị từng thành trì và khu kiến trúc nhỏ hợp lại tạo thành.

Cộng thêm mấy kiến trúc tạo thành ở đằng sau, trông rất mất trật tự.

"Vùng… vùng đất Hắc Hồn!" Thật ra tiến tới gần, Tử Đế Tôn đã cảm thấy hết sức quen thuộc, nhìn kỹ thì lập tức nhận ra ngay.

Nơi này rõ ràng là vùng đất Hắc Hồn bên ngoài Nam Cương của hoàng triều Đại Viêm, cũng là nơi tồn tại hắc Hồn Điện.

Đứa con thứ mười tám của Lạc đại ca, thế lực dưới trướng Thánh Ma tông hư cấu bước ra.

Ứng phó Đông Viêm đế quốc và Thiên Cơ các.

Chương 385. Thân Vương đại nhân tốt nhất trên đời 2

"Đúng là hoàng triều Đại Viêm, nhưng sao lại ở bên trong vực Thánh Ma?" Tuyết Như Yên cũng che miệng lại, không tưởng tượng nổi.

Tuyết Phú Quý ở bên cạnh nghe ý của con rể và con gái: "Ý các ngươi nói địa giới hoàng triều Đại Viêm vốn nên ở vực Nam Hoang, lại xuất hiện ở bên trong vực Thánh Ma?"

"Không sai, không phải là mô phỏng, đó chính là địa giới hoàng triều Đại Viêm ban đầu." Tử Đế Tôn gật đầu, hơi hoảng hốt: "Lẽ nào trước đây cái gọi là cường giả đã chuyển hoàng triều Đại Viêm đến vực Thánh Ma?"

Tuyết Như Yên ở bên cạnh vẫn không cách nào hiểu được: "Không có đạo lý, tại sao cường giả đó lại làm vậy? Chẳng lẽ là Lạc đại ca?"

"Vào thành xem tình hình trước đi!" Tử Đế Tôn nói xong cũng hơi lo lắng, sau khi đáp thuyền Hư Không xuống thì vội vàng dẫn người vào thành.

Vào thành xong, bọn họ mới biết thành trì này chẳng qua là trạm canh gác, cũng là trạm giao dịch.

Để tiện cho thương nhân giao dịch, rất nhiều chuyện đều hoàn thành ở nơi này.

Trừ khi muốn đi khảo sát sản phẩm hoặc là đến nơi khác dạo mới rời khỏi vùng đất Hắc Hồn này, thâm nhập vào hoàng triều

Đại Viêm.

Sau khi dạo mấy vòng ở thành Hắc Hồn, Tử Đế Tôn bọn họ đã đụng phải bách tính Nam Cương của hoàng triều Đại Viêm.

Những bách tính Nam Cương này đều là người kéo khách, nếu có thương nhân ngoại giới hoặc là khách đến thăm, muốn đến hoàng triều Đại Viêm, nhưng chưa quen tình hình.

Thì bọn họ chính là hướng dẫn viên tốt nhất.

Tử Đế Tôn muốn đi làm rõ tình hình, tất nhiên là đi tìm một thanh niên khỏe mạnh chất phác ngồi lên xe thú của ông.

Mà lúc này, Tử Đế Tôn cũng phát hiện sự khác thường.

Quan đạo thành Hắc Hồn tiến vào hoàng triều Đại Viêm, lại bị thuật luyện khí luyện chế, đồng thời còn khắc lên trận pháp.

Dẫn đến việc xe thú của thanh niên đó chạy trên đường lớn rất nhanh, cảnh sắc bốn phía cũng nhanh chóng chạy về phía sau.

Hơn nữa, quan đạo rộng rãi, trên mặt đất có biểu thị, chạy đi theo quy củ thì sẽ không xảy ra tình hình va chạm chen chúc gì cả.

Lúc Tử Đế Tôn còn là hoàng đế Đại Viêm cũng không có chơi như vậy.

"Con đường này của các ngươi thú vị đó, rất tiện, dường như trận pháp khắc trong quan đạo, còn có tác dụng gia trì đối với thú sáu chân kéo xe này?" Tuyết Phú Quý ngồi trên xe thú, tấm tắc kêu lạ.

Ông liếc mắt đã có thể nhìn ra ý nghĩa làm quan đạo rốt cuộc lớn bao nhiêu.

Thanh niên ngồi xe thú nghe thấy lời này của Tuyết Phú Quý thì giơ ngón tay cái lên: "Mắt nhìn của ngài rất tốt, quan đạo này là

Chung thừa tướng hạ lệnh sửa đấy, quan đạo của hoàng triều Đại Viêm bọn ta đều như này rồi."

"Có quan đạo này, ngày tháng của mọi người thoải mái hơn nhiều, cho dù là đi bộ thì trận pháp bên trong cũng có thể từ từ mệt nhọc, có trợ giúp để người ta đi được nhẹ nhàng hơn."

Nghe thấy lời của đối phương, hai mắt của Tử Đế Tôn sáng ngời: "Chung thừa tướng? Thừa tướng trong miệng ngươi chẳng lẽ là Chung Dương Minh?"

"Vậy mà khách nhân lại biết tục danh của Chung thừa tướng? Cũng phải, dù sao thì cũng là thừa tướng của hoàng triều Đại Viêm chúng ta." Thanh niên cười gật đầu.

"Đúng là tiểu tử này." Tử Đế Tôn tươi cười, nghe thấy cái tên quen thuộc, trong lòng của ông cũng không khỏi vui vẻ.

Tuyết Như Yên nhìn dáng vẻ của thanh niên, lộ ra nụ cười mỉm: "Nhìn dáng vẻ này của ngươi, có lẽ cuộc sống không tồi, các ngươi đã có một Hoàng Đế tốt."

"Đương nhiên, Tử bệ hạ, Nữ Đế Đại Viêm bọn ta, trong lòng ai mà không kính trọng?" Thanh niên nói xong thì chắp tay cúi đầu về phía đông để bày tỏ ý thành kính.

Tử Đế Tôn và Tuyết Như Yên liếc nhìn nhau, đều nhìn thấy được vẻ mừng rỡ trong mắt nhau.

Hoàng Đế của hoàng triều Đại Viêm là con gái, dường như nàng không xảy ra chuyện gì cả.

Tâm trạng của Tuyết Phú Quý và Liễu Quế Hương bên cạnh cũng hơi kích động, cháu gái ngoan của mình lại bình yên vô sự, hơn nữa nói không chừng, săp được gặp mặt.

"Xem ra ngươi rất tôn kính nàng." Tuyết Như Yên nhìn thanh

niên mỉm cười, lần nữa mở miệng.

Nghe thấy con gái được bách tính kính yêu, tôn trọng như thế, người làm mẫu thân như nàng đương nhiên là vui rồi.

"Đương nhiên, Nữ Đế bệ hạ của bọn ta cần cù chăm chỉ, cẩn trọng, khiến hoàng triều Đại Viêm bọn ta phát triển không ngừng, ai mà không phục cơ chứ?"

"Đương nhiên là ai cũng không thể xóa đi công lao của Thân Vương đại nhân tốt nhất trên đời phía sau Nữ Đế đại nhân!"

Lúc này, bỗng nhiên thanh niên cuồng nhiệt, sắc mặt đỏ lên, cao giọng.

Cả nhà bốn người: "?"

?

???

Thái độ của thanh niên vạm vỡ cực kỳ cuồng nhiệt, giống như Thân Vương trong miệng hắn là trụ cột tinh thần của hắn.

Đương nhiên, là cha mẹ, là trưởng bối

Chỗ mà bọn họ càng thêm để ý hơn là trong lời nói của thanh niên này, đề cập tới chữ “nam nhân sau lưng” , “Thân Vương” kiểu vậy.

Nếu bọn họ không lý giải sai ý trong câu này của đối phương.

Không phải là nói con gái của mình thành thân rồi chứ?

Thân Vương?

Chương 386. Vừa rồi ngươi nói mặt nạ quỷ gì?

Tin tức này quá đột ngột, càng khiến hai vợ chồng Tử Đế Tôn và Tuyết Như Yên có chút hoảng hốt.

Rốt cuộc là vài năm, cô nương nhà mình cũng đã trưởng thành.

Cải trắng ngon bị ủi rồi!

So với làm phụ mẫu, Tuyết Phú Quý và Liễu Quế Hương mang thân phận ông ngoại bà ngoại, càng cảm thấy rất kỳ diệu.

Cháu gái này còn dẫn theo một cháu rể, lại thêm một tiểu bối?

Hơn nữa lực chú ý của bọn họ càng ở chỗ rốt cuộc cháu rể này là người như thế nào.

Đối với cháu gái nhà mình ra làm sao?

Tại sao thanh niên vạm vỡ này giống như là tín đồ điên cuồng của cháu rể.

Tuyết Phú Quý nhẹ nhàng xoa bụng, lộ ra nụ cười hiền lành, nhìn qua thanh niên vạm vỡ: “Nhóc con, có vẻ ngươi rất kính yêu vị Thân Vương này ha.”

Nghe thấy câu hỏi, hai mắt thanh niên vạm vỡ tỏa sáng: “Đó là đương nhiên, nếu không có Thân Vương đại nhân, bọn ta có thể sống tốt sao?”

“Nếu không có ngài ấy, chỉ sợ bệ hạ dữ nhiều lành ít, bọn ta

cũng chết từ lâu, hoàng triều Đại Viêm cũng đã sớm không còn."

"Làm sao còn có liên minh Nữ Đế của hôm nay, có hôm nay chứ?"

Lời nói của thanh niên vạm vỡ lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Nhất là Tử Đế Tôn và Tuyết Như Yên trực tiếp ôm chặt tim.

Con gái thiếu chút nữa gặp chuyện không may?

"Thiếu chút nữa đã chết, xảy ra chuyện gì?" Tử Đế Tôn có chút vội vàng, gấp gáp muốn hiểu rõ.

Rốt cuộc con gái của mình gặp phải chuyện gì.

"Các ngươi hỏi đúng người rồi đó, lúc ấy ta ở tại hiện trường." Thanh niên vạm vỡ vỗ đùi, miêu tả với mọi người sinh động như thật.

Nhà bọn họ bán hàng rong, hắn nghe theo sắp xếp của phụ thân đi hoàng thành nhập hàng.

Vừa lúc gặp được chuyện như vậy, là người đích thân trải nghiệm, hắn tự nhiên biết tiền căn hậu quả.

Thanh niên vạm vỡ rủ rỉ kể ra chuyện trải qua lúc đó.

Hắn là dân chúng bình thường, góc độ mà hắn trải qua, đương nhiên nghe ra vô cùng hung hiểm.

Nhất là lúc nghe thấy thanh niên vạm vỡ nhắc tới, con gái của mình ở phía trước chém giết chiến đấu hăng hái, cả người đẫm máu, bất khả chiến bại, trong lòng phập phồng lo sợ, bực tức khó hiểu.

Lại nghe thấy đám dân chúng lao ra khỏi hoàng thành, cùng

nhau tiến lùi, nội tâm lại cảm động vui mừng.

Dân chúng hoàng triều Đại Viêm, quả nhiên không làm cho ông thất vọng.

Cho dù, đây là một bố cục giả.

Nhưng Tử Đế Tôn thật lòng thật dạ đối với những dân chúng này, ở hoàng triều Đại Viêm đề cập tới hoàng đế khai quốc là ông, ai sẽ không giơ ngón tay cái lên.

Nghe đến đây, Tử Đế Tôn cảm thấy sự thật lòng của mình không uổng phí.

Tuyết Như Yên bên cạnh đương nhiên cảm nhận được tâm trạng của trượng phu, nhẹ nhàng cầm tay đối phương, giống như đang truyền sức mạnh.

“Lúc đó mọi người rất sợ hãi, rất tuyệt vọng, nhưng cũng rất phẫn nộ, ngay lúc bọn ta chuẩn bị cá chết lưới rách, Thân Vương đại nhân tới!” Thanh niên vạm vỡ này nói đến đây, nắm chặt hai nắm tay.

“Các ngươi có thể không hiểu, tâm trạng của mọi người lúc đó.”

“Cục diện vốn đã đi tới tuyệt cảnh, nội tâm mọi người biết, lần này thật sự không thể nào sống sót.”

“Thậm chí bệ hạ đã quyết định tử chiến.”

“Ngay tại thời khắc mấu chốt này, Thân Vương đại nhân hóa thành phi hỏa từ phía chân trời, bay tới trước mặt bọn ta.”

“Ngài dùng sức lực một người, chống đỡ tất cả, bảo vệ bệ hạ, bảo vệ Đại Viêm, cứu tất cả bọn ta!”

“Bóng dáng của ngài thật sự khiến người ta phấn chấn, khiến

người ta yên tâm.”

Nói đến đây, thanh niên vạm vỡ cũng không khỏi nắm chặt hai nắm tay, cảm xúc vô cùng kích động.

Trong lời nói của hắn miêu tả cảm xúc mãnh liệt dâng trào.

Rốt cuộc làm sao Thân Vương đại nhân dùng sức lực một người, chém giết tất cả kẻ địch.

Nhớ lại tình hình lúc trước, đến bây giờ hắn cũng không thể quên.

Bởi vậy có thể thấy được, một màn lúc đó tạo thành xung kích lớn cỡ nào trong lòng hắn.

“Sau đó, mọi người mới biết Thân Vương đại nhân sử dụng bí thuật, thiêu đốt bản thân mới có thể ngăn cơn sóng dữ, bộc phát ra thực lực lớn mạnh như vậy.”

“Sau trận chiến ấy hậu di chứng của Thân Vương đại nhân không nhẹ, rất khó ra tay lần nữa.”

Nói đến đây, thanh niên vạm vỡ than nhẹ một tiếng, trong lời nói còn có chút lo lắng: “Cũng không biết Thân Vương đại nhân, hiện giờ dưỡng thương thế nào.”

Tử Đế Tôn và Tuyết Như Yên nghe thấy thế, cuối cùng cũng hiểu được tại sao con rể có thể khiến thanh niên trước mặt kích động như thế.

Không ngờ, lúc bọn họ không ở đây, con gái của mình lại gặp phải chuyện như vậy.

Đối với con gái mà nói, đây có lẽ là ký ức mà cả đời không thể không nhạt phai.

Trong lòng hai vợ chồng cũng gia tăng thiện cảm với đứa con

rể còn chưa gặp mặt này.

Nhưng mà nội tâm hai người vẫn có nghi hoặc.

Nguy hiểm thế này không nên xuất hiện mới phải.

Lạc đại ca để lại rất nhiều thủ đoạn, ám tử.

Tại sao lại không phát huy ra tác dụng, điều này không hợp với lẽ thường.

Đồng thời.

Khóe miệng Liễu Quế Hương bên cạnh nhẹ nhàng nhếch lên: “Nhóc con giỏi lắm.”

Chương 387. Tinh thần của hội Mềm

Dường như bà rất hài lòng với người cháu rể này.

Tuyết Phú Quý nghe thấy lời nói của thê tử cũng lộ ra nụ cười.

Ông đại khái biết tại sao thê tử trầm trồ khen ngợi.

Có lẽ cảnh tượng sức lực một mình Tiêu Thiên đối phương nhiều người trong miệng thanh niên, khiến bà có chút xúc động nhỉ?

Dù sao, lúc trước bản thân bị mai phục, gặp vây giết.

Hộ thân linh khí mà ông mua đã bị tổn hại, vào lúc chỉ mành treo chuông chính là nữ nhân này, đúng lúc đi đến trước mặt mình.

Nàng cõng mình, dưới tình huống gặp vây công, xách theo hai thanh đao một đường giết ra ngoài.

Cách làm khác nhau nhưng hiệu quả tuyệt diệu như nhau.

“Không biết Thân Vương này còn có chuyện gì, đáng để khen ngợi nữa không?” Tuyết Như Yên bên cạnh lộ ra vẻ tò mò, nhìn thanh niên vạm vỡ.

Nàng hoàn toàn muốn hiểu biết nhiều hơn về con rể của mình.

Thanh niên vạm vỡ là người dẫn đường, lấy tiền làm việc, người được kể lại là đối tượng mà mình sùng bái tôn kính, đương nhiên thao thao bất tuyệt như mở máy hát,.

“Thân Vương đại nhân, không chỉ là nam nhân sau lưng Nữ Đế, còn là bạn tốt của thừa tướng.”

“Thật ra rất nhiều chuyện của hoàng triều Đại Viêm, đều đến từ trên bàn cơm của thừa tướng và Thân Vương đại nhân.”

“Tỷ như việc xây dựng quan đạo, người thật sự đưa ra đề nghị chính là Thân Vương đại nhân.”

“Trừ chuyện đó ra còn có rất nhiều việc thiện, chờ chúng ta vào thành để các ngươi chính mắt thấy mới biết được.”

Nói đến đây, thanh niên vạm vỡ bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, cười ra tiếng: “Trong trận chiến hoàng thành lúc ấy, Thân Vương đại nhân còn có nhạc đệm nhỏ thú vị.”

“Hửm?” Mọi người có hứng thú, nhìn thanh niên vạm vỡ.

“Lúc Thân Vương đại nhân vừa mới đuổi tới, tựa hồ muốn che giấu thân phận, ngài mang theo một cái mặt nạ quỷ.”

“Kết quả, mọi người rất yêu thích, thật sự kính trọng ngài, làm sao không nhận ra được?”

“Lúc bị mọi người nhận ra, Thân Vương đại nhân cười rất thẹn thùng đó.”

Nháy mắt, biểu cảm bốn người Tử Đế Tôn thay đổi.

“Mặt... Mặt nạ quỷ?” Tử Đế Tôn lắp bắp nhắc lại.

Đừng vậy chứ?

Trong đầu Tử Đế Tôn trống rỗng, chuyện thú vị trong miệng thanh niên vạm vỡ này đã tạo thành lực xung kích cực lớn với ông.

Mặt nạ quỷ?

Chắc không đến mức trùng hợp như vậy chứ?

Tử Đế Tôn hít sâu, tận lực để lòng mình bình tĩnh lại.

Trước tiên đừng vội vàng kết luận, lỡ đâu thật sự chỉ là trùng hợp thì sao?

Mặt nạ quỷ này cũng không phải thứ gì hiếm thấy.

Trùng hợp đụng nhau, cũng không phải không có khả năng.

“Không biết, vị Thân Vương này có danh hiệu không, có thể báo tục danh của hắn cho bọn ta biết không?” Tuyết Như Yên bên cạnh cũng bình tĩnh hỏi: “Bọn ta cũng không có ý khác, chỉ là nếu biết trước, tránh cho có kiêng kị gì mà bọn ta không biết.”

Vấn đề của Tuyết Như Yên khiến thanh niên vạm vỡ lộ ra biểu cảm kiêu ngạo: “Hừ hừ, yên tâm đi, ta là thành viên của hội Mềm, có thể phụ trách nói cho ngươi biết.”

“Tính tình của ngài tốt lắm, rất dịu dàng, không có kiêng kị gì.”

“Rất lương thiện, là trụ cột tinh thần của bọn ta.”

“Ngài ấy cũng rất mạnh, cứu vớt mọi người, khiến bọn ta tôn trọng phát ra từ nội tâm.”

“Đúng vậy, ngài ấy chính là...”

Nói đến đây, thanh niên vạm vỡ bỗng nhiên lấy ra một hình người gỗ nhỏ được điêu khắc từ trong ngực.

“Chí Thiện Nhuyễn Phạn Thiên Tôn Tiêu Thiên, Tiêu Thân Vương đại nhân!”

Tiếng hét âm vang hữu lực, rung động tâm thần đám người Tử Đế Tôn, mỗi người bọn họ đều trừng mắt.

Chí Thiện Nhuyễn Phạn Thiên Tôn???

Đây là danh hiệu quái quỷ gì?

Đương nhiên, càng thu hút sự chú ý của bọn họ vẫn là cái tên.

Tiêu Thiên!

Trùng tên trùng họ với Đại Thiên Tôn Diêm La Tiêu Thiên của sơn vực Huyền Phú kia.

Cộng thêm mặt nạ quỷ mà trong miệng thanh niên này đề cập tới lúc trước.

Tử Đế Tôn rất khó thuyết phục bản thân, chuyện này còn có thể tính là trùng hợp.

"Chí Thiện? Thiên Tôn?" Tuyết Phú Quý bên cạnh cảm thấy thú vị, lẩm bẩm hai câu, nhìn qua con rể Tử Đế Tôn: "Bám váy..."

Tử Đế Tôn bên cạnh nhìn thấy hành động của nhạc phụ, da mặt co giật.

Nhạc phụ đại nhân à, ngài nhìn ta làm gì?

Tuy lúc mới vừa đi Tuyết gia, bởi vì thực lực của Tuyết Như Yên mạnh hơn, vẫn che chở cho mình.

Thời điểm tu hành quả thật cũng dựa vào tài nguyên nhà mẹ đẻ của thê tử, đúng là có vài hội kỳ quái đỏ mắt, đố kỵ gọi mình là tên bám váy.

Lúc thí luyện bí cảnh, đám thanh niên tài tuấn kia cũng dùng cách nói bám váy để kích thích mình.

Nhưng đây là kế tạm thích ứng, đều là nhất thời, làm sao có thể trực tiếp rập khuôn ấn tượng, quy chụp lên người, ném không đi chứ.

Ông tốt xấu là hoàng đế khai quốc đó.

“Chí Thiện Nhuyễn Phạn Thiên Tôn, sao Thân Vương các ngươi đặt danh hiệu này, còn nữa hội Mềm là ý gì?” Liễu Quế Hương cũng cảm thấy buồn cười, đứa cháu rể này sao vậy chứ?

Nếu là cùng một người, không nên kêu là Đại Thiên Tôn Diêm La à?

Sao tới vực Thánh Ma, đến hoàng triều Đại Viêm, lại…

Chương 388. Tinh thần của hội Mềm 2

“Chí Thiện đại biểu cho thiện tâm việc thiện của Thân Vương đại nhân, Thiên Tôn đại biểu cho thực lực của Thân Vương đại nhân.” Thanh niên vạm vỡ cẩn thận cất tượng gỗ của Thân Vương, vẻ mặt trịnh trọng giải thích.

“Bám váy là đại biểu cho tinh thần của Thân Vương, cũng là ý nghĩa chính của hội Mềm bọn ta.”

Thanh niên vạm vỡ vung tay lên, nhìn mọi người: “Mọi người nghĩ đi, hành vi bám váy với người khác là một chuyện mất mặt, một loại thể hiện không có bản lĩnh.”

“Nhưng Thân Vương đại nhân thì khác, ngài không bởi vì bản thân được bệ hạ nuôi mà sa đọa, ngược lại sống tích cực, lạc quan hướng về phía trước, lợi dụng thân phận của bản thân đi làm việc thiện.”

“Thân Vương đại nhân nhìn như đang bám váy, trên thực tế cũng cam nguyện trở thành vai phụ làm nền cho bệ hạ.”

“Nhưng cho dù như thế, Thân Vương đại nhân vẫn làm ra rất nhiều chuyện lớn kinh thiên động địa, ngài vẫn kiên quyết bám váy!”

“Ngài tự thể nghiệm dạy bọn ta, thân phận không quyết định được cái gì, cách nhìn và ánh mắt của thế tục không quyết định được cái gì.”

“Chính ngươi mới có thể quyết định bản thân!”

“Cho dù là bám váy cũng có thể bám chắc chắn, khí phách hiên ngang!”

“Đây là tinh thần của hội Mềm bọn ta, ngoài mềm trong cứng, kiên cường, làm việc thiện, thiên hạ thái bình!”

“Rất nhiều người của thế giới giới vực xung quanh đều đã gia nhập hội Mềm, trở thành người đi theo tinh thần của Thân Vương đại nhân.”

“Nếu có thể, hy vọng tương lai các ngươi cũng có thể trở thành một thành viên của hội Mềm.”

“Mong đợi, chờ các ngươi.”

Nói xong lời cuối cùng, thanh niên vạm vỡ nắm chặt hai tay, hét lớn đến tận âm cuối cùng.

Lộc cộc, lộc cộc...

Sáu con thú được thuần hóa đang kéo xe, không ngừng chạy như điên về phía trước, âm thanh của bánh xe tiếp xúc với mặt đất quay tròn.

Một nhà bốn người biểu cảm dại ra, nghẹn họng nhìn trân trối, lúc này bọn họ không phải bị chấn động đơn giản.

Mà là...

Chấn động gấp bội!

Về phần các tộc Đầu Hoa bên cạnh, hoa lớn trên đầu họ còn đang tinh lọc linh khí, trên từng khuôn mặt đều lộ ra vẻ tôi không hiểu về nó nhưng cảm thấy nó khá tuyệt vời.

Trong ánh mắt còn có một vài lý tưởng.

Hình như hội Mềm này rất lợi hại, muốn gia nhập.

Xe thú còn đang chạy về phía trước, thanh niên vạm vỡ chuyên tâm đánh xe, biểu cảm có chút kỳ quái.

Tại sao sau khi mình nói xong, nam nhân kia chịu đả kích lắm?

Chẳng lẽ là bởi vì đối mặt với công tích vĩ đại của Thân Vương đại nhân, hắn có chút xấu hổ?

Trong xe thú, Tử Đế Tôn ngồi trở lại khuỷu tay để ở đầu gối, hai tay đan vào nhau chống ở trước miệng.

Ông đang suy tư.

Tại sao bản thân bị người ta nói là bám váy, nghênh đón chính là cười nhạo và không biết xấu hổ.

Thật ra người con rể mà mình đã từng gặp qua, bám váy nhà mình.

Còn có thể được dân chúng của mình tôn kính như thế.

Hơn nữa làm sao cái bám váy này có thể tổng kết ra tinh thần cao thượng như thế?

Chuyện này cũng có thể xem thiên phú à?

“Trước mắt chúng ta cũng chỉ nghe lời nói một phía của hắn, hơn nữa nghe nhiều thấy nhiều, mới có thể phân rõ chân tướng sự việc.” Tuyết Như Yên ngồi bên cạnh trượng phu, nhẹ nhàng vỗ vai của ông.

Bà có thể hiểu tâm trạng của trượng phu, vô duyên vô cớ lòi ra một đứa con rể như vậy, quả thật cảm giác rất kỳ quái.

Hơn nữa, nếu bà nhớ không sai, lúc trượng phu đề cập tới con rể.

Câu nào cũng là Tiêu huynh...

Thật sự Tuyết Như Yên không thể tưởng tượng nổi, đợi đến lúc đứa con rể này trở về, gặp nhau lần nữa.

Tình hình xấu hổ tới mức nào.

“Quý khách, chúng ta tới rồi.” Lúc này, thanh niên ngoài xe bỗng nhiên hô lên.

Tiêu Thiên rơi vào trầm tư, nghe thấy đối phương nói, ngẩng đầu lên, nhìn ra ngoài cửa lớn của xe thú, đã nhìn thấy rõ ràng cảnh sắc.

Phía xa rõ ràng là một thành trì nguy nga, mà phía trên ghi rõ môn hộ Nam Cương.

...

Cùng lúc đó, hoàng triều Đại Viêm.

Tử Nhược Yên đang ở trong Ngự Thư phòng của hoàng cung, phê duyệt tấu chương.

Lạc Nữ Ái đang huấn luyện đại quân, trái lại khiến nàng nhàn rỗi không ít.

“Mẫu thân, có tình huống.” Tiêu Ngư Nhi bỗng nhiên hiện ra nói.

Tử Nhược Yên không ngẩng đầu: “Sao vậy?”

“Phía giới quan xuất hiện tên của gia gia và nãi nãi á.”

Động tác của Tử Đế Tôn trở nên cứng đờ, chợt ngẩng đầu lên: "Cái gì?"

"Mẫu thân, ngươi xem." Tiêu Ngư Nhi nói xong, cơ thể mập mạp xoay trong không trung, biến thành một con cá vàng béo.

Trên bụng cá béo có ánh sáng trận pháp lưu chuyển, sau cùng hóa thành một bảng đăng ký dài.

Bên trên rõ ràng có đăng ký tiến vào giới quan.

Bởi vì đến vực Thánh Ma, địa bàn của lão đại ca nhà mình, nên Tử Đế Tôn không mai danh ẩn tích.

Hơn nữa lúc ấy tâm tư của Tử Đế Tôn cho rằng, dù gì cũng là đến địa bàn đại ca nhà mình.

Ghi danh tên của mình, nói không chừng sẽ có sắp xếp mà đại ca giữ lại trực tiếp dẫn bọn họ đi gặp đối phương.

Chương 389. Lẽ nào là đồ giả mạo?

Chỉ là Tử Đế Tôn không ngờ, ông không đợi được sắp xếp của Lạc đại ca, ngược lại gặp được niềm vui bất ngờ đi kèm với khiếp sợ.

"Tử Đế Tôn, Tuyết Như Yên, Tuyết Phú Quý, Liễu Quế Hương..." Tử Nhược Yên lẩm bẩm, hai cái tên phía trước rõ ràng là cha nương.

Hai cái tên phía sau thì từng nghe mẫu thân đề cập đến, đó là ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu của mình.

Sợ rằng không phải là trùng hợp.

Nhưng Tử Nhược Yên lại dời mắt xuống dưới, phát hiện cái tên được đăng ký cùng phụ mẫu, ngoại tổ phụ ngoại tổ mẫu của mình phía dưới danh sách.

"Hoa Túy Mai, Hoa Ngân Tướng, Hoa Hạo Kham?" Tử Nhược Yên nhíu mày, tên kiểu gì vậy.

Trình độ đặt tên còn không bằng Tiêu lang quân.

Phụt.

Cá vàng mập mạp biến lại dáng vẻ của cô nhóc, Tiêu Ngư Nhi lơ lửng ở bên cạnh Tử Nhược Yên: "Không tồi đúng không, mẫu thân nhắc qua một lần, con đã có thể nhớ kỹ."

"Tiểu Ngư Nhi giỏi quá đi." Tử Nhược Yên mỉm cười, duỗi tay sờ nhẹ lên đầu Tiêu Ngư Nhi.

Hiện giờ Tiêu Ngư Nhi đã lợi hại hơn, không chỉ tọa trấn bên trong ngọc tỷ trấn quốc, phò tá mình.

Đồng thời còn tọa trấn cả trận pháp bao phủ vực Thánh Ma do Long Khâu Đạo cải tiến, điều tiết khống chế toàn bộ vực Thánh Ma.

Ngoài ra, chỉ cần là quan viên có quyền hạn đều sẽ đạt được quyền điều động danh sách người ra vào giới quan của hoàng triều Đại Viêm và Nguyên Thủy ma quốc.

Mà người khống chế tất cả là Tiêu Ngư Nhi trấn giữ bên trong trận pháp.

"Mẫu thân đừng khẩn trương." Tiêu Ngư Nhi duỗi tay, nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay hơi run trên đỉnh đầu mình.

Tử Nhược Yên ngơ ngác, sau đó nhắm mắt lại, chậm rãi lấy lại tinh thần, rồi thở dài một hơi.

Tay cũng không run như trước đó nữa, nàng mở hai mắt, cười giễu: "Vẫn chưa đủ bình tĩnh."

"Dù sao cũng là tin tức về ngoại tổ phụ ngoại tổ mẫu, rất bình thường." Tiêu Ngư Nhi lắc đầu.

"Nhưng chỉ một cái tên, chưa nói lên được điều gì." Tử Nhược Yên nhìn Tiêu Ngư Nhi: "Vẫn là tận mắt nhìn thấy, hoàn toàn xác nhận thân phận mới được."

Tử Nhược Yên ổn định tâm trạng, bình tĩnh lại, ôm lấy Tiêu Ngư Nhi, nhẹ giọng kể rõ.

"Hiện giờ thời buổi rối loạn, không ai có thể bảo đảm, có người có được tin tức, giả mạo thân phận của cha nương hay không?"

"Tiểu Ngư nhi, nói cho mẫu thân nghe, có cách gì hay không?"

Mặc dù dáng vẻ và tâm lý của Tiêu Ngư Nhi giống như một đứa trẻ, nhưng Tử Nhược Yên biết trong đầu của cô nhóc chứa đựng không ít tri thức.

"Hự, nếu có người giả mạo thân phận, nói không chừng không chỉ đơn giản là giả mạo tên, mà còn có thể thay đổi hình dáng."

"Long Khâu lão đầu từng nói, mạch Nhân Tôn am hiểu các loại thuật pháp kỳ lạ, cái bọn họ truyền xuống dưới có thủ đoạn biến ảo."

"Cho nên..."

Tiêu Ngư Nhi siết bàn tay nhỏ béo múp, miệng nhỏ chu lên, phồng má ngẫm nghĩ, sau đó hai mắt sáng ngời.

"Có rồi, mẫu thân hãy bộc phát khí tức huyết mạch Đế Hoàng Nhân tộc chính thống, đụng vào ngoại tổ phụ xem thế nào."

"Nếu đối phương cũng bộc phát khí tức huyết mạch tương tự, đương nhiên chính là ngoại tổ phụ thật sự, nếu như không có thì chắc chắn là giả."

Lời này của Tiêu Ngư Nhi khiến Tử Nhược Yên cảm thấy đáng tin, nàng gật đầu: "Cũng không tồi, có biết bọn họ đang ở đâu không?"

"Bây giờ... vừa vào cổng Nam Cương, vẫn chưa đi." Tiêu Ngư Nhi cảm nhận thử, kiểm tra văn thư trận pháp, báo cáo với Tử Nhược Yên.

"Được, ra ngoài với mẫu thân một chuyến." Tử Nhược Yên cũng không lề mề mà trực tiếp đứng dậy đi ra bên ngoài.

Tiêu Ngư Nhi thì bay theo bên cạnh Tử Nhược Yên, rời khỏi

Ngự Thư phòng, đi về phía cổng Nam Cương.

...

Cổng Nam Cương.

Thanh niên khỏe mạnh hướng dẫn rất có trách nhiệm, dẫn Tử Đế Tôn bọn họ chạy đến thành trì mới này.

"Đúng là... rực rỡ." Tử Đế Tôn nhìn quanh bốn phía trên dưới, nhìn kỹ lại, cảm khái một cách khó hiểu.

Đường đi sạch sẽ chỉnh tề, còn chia làn đường người thường đi lại cùng với xa giá chuyên dụng rất đặc biệt.

Không chỉ như vậy, tòa nhà bốn phía san sát, người đến người đi cực kỳ náo nhiệt, lộ rõ sự phồn vinh ở nơi đây.

Nhớ ngày đó, bản thân Tử Đế Tôn vẫn còn là hoàng đế, Nam Cương rất hoang vu, không phồn thịnh náo nhiệt như vậy.

Mới mấy năm, một tòa thành mới lại có thể hưng thịnh đến mức này?

"Tòa nhà này có tác dụng gì?" Bỗng nhiên Tuyết Phú Quý chỉ vào một nơi, tò mò hỏi.

Tòa nhà bên đó rõ ràng cao lớn không ít, nối liền một mảng lớn, cứ như là một cái khuôn đúc ra.

"Nơi đó được gọi là khu dân cư, cũng là nơi Thân Vương đại nhân nghĩ ra." Thanh niên khỏe mạnh giải thích: "Hơn nữa, tài liệu đều trải qua luyện chế đặc thù."

Tử Đế Tôn khẽ cau mày: "Nếu là như thế thì tài nguyên đủ dùng không, tài chính của hoàng triều Đại Viêm có khó khăn không."

"Không đâu, hiện giờ kho của hoàng triều Đại Viêm và Nguyên Thủy ma quốc đều là Thân Vương đại nhân phụ trách trông coi, Hộ Bộ hai bên bình thường có thể có được sự giúp đỡ của hắn, tuyệt đối không thiếu tài nguyên."

Chương 390. Trước mặt cha nương thì mãi là đứa trẻ

"Nếu không sao Thân Vương đại nhân biết cách làm giàu được chứ, mọi người đều nói Thân Vương đại nhân là ‘hiền nội phu’ của Nữ Đế bệ hạ đó."

Hiền nội phu?

Xưng hô này khiến mọi người cảm giác rất kỳ lạ, nhưng lại không nói rõ được.

"Đúng rồi, nhìn thấy kiến trúc hai bên không, đây là nơi hoạt động của hội Mềm chúng ta, đều là Thân Vương đại nhân đích thân chủ trì xây dựng."

Nghe thấy lời này của thanh niên khỏe mạnh, Tử Đế Tôn bọn họ đều nhìn theo, biểu cảm thoáng cứng ngắc.

Bên trái chính là "Viện phúc lợi Nam Cương xuân về hoa nở, mãi mãi vui vẻ cùng nhau".

Bên phải là “Phân viện học đường Thiên Tôn Chí Thiện bám váy cổng Nam Cương”.

Thanh niên khỏe mạnh ở bên cạnh giải thích tác dụng của hai nơi này, cũng nói nơi khác đều có.

Bọn họ có thể xác định vị nữ tế này đúng là người hiền lạnh.

Nhưng đặt tên như vậy cũng nghiêm túc à?

"Hả?" Ngay khi cả nhà đứng tại chỗ, trăm mối ngổn ngang.

Xa xa bỗng truyền đến khí cơ.

"Mẫu thân, chính là bên đó!" Có tiếng nói giòn tan vang lên phía đó.

Không đợi đám người Tử Đế Tôn kịp phản ứng, uy áp Đế Hoàng vô cùng đáng sợ thoáng cái từ xa trấn áp thẳng tới.

"Hự!" Uy áp nặng nề khiến đồng tử của Tử Đế Tôn co rụt lại, huyết mạch Đế Hoàng chính thống Nhân tộc trong cơ thể lập tức bắn ra.

Va chạm với khí cơ uy áp của nguồn bên đó.

Tử Đế Tôn ngẩng đầu lên, nhìn thấy một nữ tử khoác hoàng bào đỏ viền vàng đứng xa xa giữa không trung, quan sát bên này.

Vẻ mặt nàng đạm mạc, đồng tử màu vàng óng tràn đầy lạnh lẽo.

"Lẽ nào là giả?"

Trong lòng Tử Nhược Yên, phụ thân Tử Đế Tôn của nàng, hoàng đế khai quốc của hoàng triều Đại Viêm chính là người uy phong lẫm liệt, đương thời có một không hai.

Huyết mạch của nàng là kế thừa từ ông.

Nhưng vì sao hiện tại nàng cảm giác được khí tức của phụ thân không chịu nổi một kích cơ chứ?

Không phải là chênh lệch thực lực, mà theo Tử Nhược Yên cảm giác được, người nam nhân này rất giống phụ thân, nhưng trẻ hơn quá nhiều.

Mà huyết mạch Đế Hoàng chính thức của Nhân tộc chẳng khác nào làm giả.

"Giả mạo phụ hoàng à?" Đáy lòng Tử Nhược Yên dấy lên lửa giận vô danh, thật sự phẫn nộ.

Nàng hi vọng được đoàn tụ với phụ mẫu biết bao nhiêu. Lần này Tiêu Ngư Nhi bỗng nhiên nói tin tức này cho Tử Nhược Yên, đáy lòng nàng vô cùng chờ mong.

Hi vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều.

"Lừa đảo còn lừa đến chỗ của trẫm, ngươi thật to gan." Tử Nhược Yên đứng lơ lửng trên không nhìn Tử Đế Tôn bên dưới, uy áp Đế Hoàng trong cơ thể bộc phát triệt để.

Ầm!

Trong nháy mắt, Tử Đế Tôn cảm thấy đầu óc chấn động như chuông vang, mắt nổ đom đóm.

"Khụ khụ khụ!"

Tử Đế Tôn ho khan kịch liệt, khí tức huyết mạch Đế Hoàng chính thống vừa ngưng tụ cũng bị nghiền áp triệt để.

Chẳng những vậy, đấu gối của ông cũng vặn vẹo không ngừng.

Nếu không phải thực lực Tử Đế Tôn đủ mạnh mẽ để gắng sức chống đỡ thì có khi quỳ xuống từ lâu rồi.

Tuy chỉ cần ông bộc phát khí tức cảnh giới, rút khí cơ huyết mạch trở lại là sẽ không bị trấn áp.

Nhưng làm thế sẽ phản chấn đến nữ nhi, đến lúc đó bị thương thì làm sao bây giờ?

Nếu đánh gãy một sợi tóc của nữ nhi, thê tử nhà mình sẽ cạo trọc đầu mình tại trận.

Đáy lòng Tử Đế Tôn cực kỳ ngổn ngang.

Đầu tiên thì gọi nữ tế là Tiêu huynh, sau đó bị nữ nhi trấn áp muốn quỳ xuống.

Nghiệp chướng mà!

"Mẫu thân, nếu còn tiếp tục thì ngoại công sẽ phải quỳ xuống mất." Tiêu Ngư Nhi lơ lửng bên cạnh cảm nhận một phen rồi tái mặt, vội vàng vẫy tay nhỏ với Tử Nhược Yên.

Hiểu lầm, hiểu lầm to quá trời rồi.

"Hả?" Tử Nhược Yên cau mày nhìn Tiêu Ngư Nhi: "Con cá nhỏ, con nói gì thế?"

"Mẫu thân, người kia là ngoại công, khí tức huyết mạch trên người ông là thật." Tiêu Ngư Nhi vội vàng giải thích. Cô bé là long khí hộ đế của Nhân Hoàng thức tỉnh linh trí mà thành, đương nhiên có thể phân biệt ra được. khí tức huyết mạch này chính thống hay không.

Tử Nhược Yên giật mình, rõ ràng nàng cảm giác được khí tức huyết mạch của nam nhân này quá yếu.

"Nương ở cùng với cha, huyết mạch đã được cường hóa rất rất nhiều rồi. Không chỉ nương thôi đâu, nhị nương cũng vậy." Tiêu Ngư Nhi nói rõ nguyên do: "Đoán không lầm thì huyết mạch của nhị ngoại công cũng sẽ bị nhị nương trấn áp."

Tử Nhược Yên: "..."

Thanh niên khỏe mạnh và bách tính khắp thành trì Nam Cương này đều cảm nhận được uy áp của nàng.

Nhưng bởi vì không bị nhằm vào nên bọn họ bình yên vô sự, xôn xao hành lễ với nàng, cảm động đến rơi nước mắt.

Mà những người dân này tuyệt đối không ngờ rằng hoàng đế

khai quốc đang cố chống đỡ uy áp của nữ nhi, gắng cho mình đừng quỳ xuống.

Cục diện trở nên cực kỳ xấu hổ.

"Hiểu lầm thôi, cũng xem như khảo nghiệm. Mọi người đều bận việc của mình đi." Tử Nhược Yên chắp hai tay sau lưng, thần sắc trấn định, phất tay với bách tính xung quanh.

Chương 391. Trước mặt cha nương thì mãi là đứa trẻ 2

Cùng lúc đó, nàng nhìn thanh niên khỏe mạnh đằng trước: "Trẫm dẫn bọn hắn đi."

"Vâng... Vâng bệ hạ!" Đại Viêm Nữ Đế đích thân đến, bách tính thanh niên khỏe mạnh đương nhiên kích động vô cùng.

Nói chuyện cũng lắp bắp.

Tử Nhược Yên phất tay, linh khí phun trào bao phủ toàn bộ đám người Tử Đế Tôn, sau đó nàng bay lên không trung rời đi.

Mãi tới khi nàng biến mất, không khí an tĩnh bốn phía mới lại trở nên sôi nổi.

"Không hổ là Nữ Đế bệ hạ của Đại Viêm ta. Thật là xinh đẹp, cũng chỉ có Thân Vương đại nhân của chúng ta mới xứng được."

"Chứ sao nữa. Nhưng rốt cuộc đám người kia là ai vậy? Sao bệ hạ phải đích thân dẫn đi."

"Ai biết, chuyện của bệ hạ sao tới lượt chúng ta quản."

Dân chúng ngươi một lời, ta một câu, bàn tán sôi nổi.

Mà Tử Nhược Yên thì dẫn đoàn người Tử Đế Tôn nhanh chóng dịch chuyển đến thẳng điện truyền tống.

Tử Nhược Yên một đường dẫn mấy người Tử Đế Tôn đến điện truyền tống đều không nói gì, chỉ lẳng lặng đưa bọn họ qua truyền tống trận, tới hoàng triều hoàng triều Đại Viêm.

Hoàng thành Đại Viêm, Lưu Diễm và Chung Linh nhận được tin tức đã chờ ở điện truyền tống bên kia từ sớm.

Lúc trước ngọc truyền tin nhắn lại, bệ hạ muốn hai nàng tiếp đãi và sắp xếp cho một nhóm người.

Chờ đến lúc truyền tống trận sáng lên, bóng người lộ ra…

Hai người thấy rõ ràng người bên cạnh Tử Nhược Yên thì mặt mày biến sắc.

"Thái... Thái thượng hoàng?" Chung Linh và Lưu Diễm không nhịn được bật thốt lên. Hai người tất nhiên biết dáng vẻ Tử Đế Tôn.

Lúc Chung Linh còn bé, thường xuyên nhìn thấy Tử Đế Tôn đến thăm nhà.

Mà Lưu Diễm càng không cần nhiều lời.

"Đi bố trí cho các vị khách này nghỉ ngơi." Tử Nhược Yên vươn tay, chỉ vào đám người Tộc Đầu Hoa một đám.

Chung Linh và Lưu Diễm đưa mắt nhìn nhau, không hỏi nhiều thêm, chỉ gật đầu vâng lệnh.

Bố trí xong, Tử Nhược Yên tiếp tục trầm mặc dẫn mấy người Tử Đế Tôn tiến vào hoàng cung.

Mà Chung Linh và Lưu Diễm thì nhìn bóng lưng bệ hạ rời đi, cảm thấy kỳ quái.

"Thái thượng hoàng và thái hậu đều trở về, sao bệ hạ cứ là lạ thế nào?" Chung Linh nhìn Lưu Diễm, không hiểu ra sao.

Lưu Diễm cũng lắc đầu, nàng làm sao biết được nguyên nhân do đâu?

Trong hoàng cung.

Tẩm cung nội viện, nơi ở cũ từng thuộc về mấy người Tử Đế Tôn vẫn để trống, lại sạch sẽ vô cùng.

"Về nhà rồi." Tử Đế Tôn nhìn cảnh tượng quen thuộc trước mắt, không nhịn được cảm khái một tiếng.

Sau đó ông nghiêng đầu nhìn về phía Tử Nhược Yên vẫn luôn trầm mặc ít lời từ đầu tới giờ: "Khuê nữ ngoan, sao không nói chuyện?"

"Vừa rồi uy phong lắm mà, sao giờ ngậm hột thị thế?"

"Lại bộc phát khí tức huyết mạch ra đi. Lợi hại cực kỳ, đến cha còn suýt quỳ xuống trước con."

Tử Nhược Yên: "..."

Nàng ngượng ngùng ra mặt, nhìn phụ thân có vẻ tức giận thì không biết nên nói cái gì cho phải.

Không trách phụ thân tức giận được, hành vi vừa rồi của nàng quá bất hiếu.

"Bốp!"

Tử Đế Tôn còn đang định nói tiếp đã bị Tuyết Như Yên vỗ thẳng lên gáy, lảo đảo về phía trước hai bước.

"Chàng hung dữ cái gì? Có phải Yên Nhi cố ý đâu."

"Chính mình không có bản lĩnh, không kháng nổi chút uy áp khí tức của nữ nhi, còn không biết xấu hổ nổi giận à?"

Tuyết Như Yên trừng mắt, kéo vạt áo Tử Đế Tôn qua.

Tử Đế Tôn cười gượng vẫy tay với thê tử: "Không phải đâu

Như Yên, ta thấy Yên Nhi hơi xấu hổ nên mới làm dịu không khí mà."

"Hử?" Tuyết Như Yên nheo mắt nhìn chằm chằm trượng phu.

"Ta sai rồi!" Tử Đế Tôn không giảo biện nữa, lẳng lặng đi đến sau lưng thê tử.

Tuyết Như Yên thấy thế mới hừ nhẹ một tiếng, quay người nhìn về phía Tử Nhược Yên, giang hai cánh tay ra: "Yên Nhi!"

Tử Nhược Yên cũng mím môi.

Giờ khắc này, Nữ Đế bệ hạ gánh vác cả hoàng triều Đại Viêm như dỡ bỏ hết thảy, lộ ra biểu cảm tủi thân, nhào vào lòng Tuyết Như Yên.

"Nương!"

Tiêu Thiên thật sự không để Tử Nhược Yên lẻ loi một mình thêm nữa, cũng khiến nàng vui vẻ.

Lại không thể giúp nàng gỡ bỏ gánh nặng.

Không phải Tiêu Thiên không làm được, mà là Tử Nhược Yên không muốn.

Tử Nhược Yên biết, nàng là hoàng đế của hoàng triều Đại Viêm, sự xuất hiện của Tiêu Thiên cũng do một tay nàng thúc đẩy.

Trước kia ai nấy đều cho rằng Tiêu Thiên ăn bám nàng.

Tử Nhược Yên cảm thấy mình đương nhiên phải kiên cường, trở thành chỗ dựa cho Tiêu Thiên.

Đặc biệt là khi thấy Tiêu Thiên có mình bên cạnh, có thể thoải mái không chút phòng bị chìm vào giấc ngủ yên bình ngay trong ngự thư phòng.

Đó là khoảnh khắc Tử Nhược Yên cảm thấy mình hạnh phúc tột cùng.

Cho dù là khi Tiêu Thiên bộc phát bí thuật, thiêu đốt chính mình, thi triển chiến lực siêu việt cực hạn của thể tu chăng nữa.

Tử Nhược Yên vẫn sẽ không chút nơi lỏng, chỉ muốn trở nên mạnh hơn, mạnh hơn nữa.

Có thể che gió chắn mưa cho trượng phu mình, không cho hắn lại bộc phát cái gọi là bí thuật, thương tổn tới bản thân.

Thân là hoàng đế lời vàng ý ngọc.

Chương 392. Trí tưởng tượng của ta hạn chế ngài

Nàng đã nói sẽ cho Tiêu Thiên vinh hoa phú quý, vô ưu vô lự cả đời thì phải nói được thì làm được, sao có thể đổi ý?

Về phần lúc trước nói không thể cho hắn phu thê chi thực...

Thân là hoàng đế…

Trẫm ngẫu nhiên đổi ý một lần cũng không phải vấn đề gì to tát.

Ở phía Tiêu Thiên, Tử Nhược Yên tự cho mình là chỗ dựa của đối phương, là chiến hữu chinh chiến hướng tới tương lai, cũng là bạn lữ nắm tay cùng tiến.

Nhưng trước mặt cha nương, nàng vẫn là đứa trẻ.

Tử Nhược Yên ôm chặt nữ nhân trước mặt, dựa đầu vào ngực đối phương, ngửi mùi hương quen thuộc, cả người bình tĩnh hẳn lại.

"Những năm này con chịu khổ nhiều đúng không?" Tuyết Như Yên một tay ôm nữ nhi, một cái tay khác nhẹ nhàng vuốt ve đầu nàng: "Nương về rồi, không sao hết."

"Từ lúc con nhỏ đã biết con háo cường, muốn khóc thì cứ khóc đi, thoải mái phát tiết một lần."

"Trước kia ai bắt nạt con thì nói hết cho nương. Nương đánh chết bọn hắn!"

Tử Nhược Yên khẽ lắc đầu, cọ cọ mẫu thân mình, giọng nói nghèn nghẹn: "Không có..."

"Thật không ngờ được, chớp mắt con đã là đại cô nương, còn là hoàng đế." Tuyết Như Yên nói đến đây, lườm Tử Đế Tôn cạnh đó: "Mạnh hơn cha con nhiều."

Tử Đế Tôn: "..."

Mắc mớ gì đến ông?

Nhưng nhìn thê tử ôm nữ nhi, Tử Đế Tôn cũng hơi thở phào một hơi, nở nụ cười.

Về nhà rồi, nữ nhi cũng sống rất tốt, mọi thứ đều tuyệt vời.

Nhưng nữ nhi vốn đang dính chặt thê tử chợt cứng còng cả người, quay đầu nhìn về một phía.

Hành vi bất thường này khiến mấy người Tử Đế Tôn cũng ngạc nhiên nhìn theo.

Cách đó không xa vô cớ nhiều ra hai bóng người.

Một là nữ tử tộc Thánh Ma cao gầy, tóc tím mắt vàng, tay cầm một gói giấy dầu, vừa ăn thịt chiên xốp giòn bên trong vừa hứng thú bừng bừng nhìn bên này.

Cạnh nàng là một nữ tử Thánh Long tóc bạc, hai chân lơ lửng, bay bên cạnh nữ tử tộc Thánh Ma.

Cũng đang vươn tay lấy đồ trong gói giấy dầu ra cho vào miệng nhai, mặt mày lại lạnh tanh nhìn bên này.

"Đến bao lâu rồi?" Khóe môi Tử Nhược Yên giật giật.

Lạc Nữ Ái không nói, chỉ yên lặng quay sang, vùi mặt vào ngực Long Khâu Bạch Thanh:

"Nương~"

Long Khâu Bạch Thanh không đáp, yên lặng giơ tay sờ đầu Lạc Nữ Ái.

Cái tay còn lại vẫn đang bốc đồ ăn trong gói giấy.

Mặt Tử Nhược Yên lập tức đỏ bừng, cả người run rẩy.

"Cảnh đoàn tụ của ngươi với Tử thúc thúc và Tuyết a di rất khó được, ta đã bảo Tiêu Ngư Nhi dùng trận pháp ghi lại." Lạc Nữ Ái ngẩng đầu, chớp mắt với Tử Nhược Yên: "Chờ Tiêu ca ca trở về..."

"Bò sữa họ Lạc kia!" Khí tức uy áp trong người Tử Nhược Yên thoáng cái cuồng bạo mà ra, vọt thẳng tới.

"Haha hahaha..." Lạc Nữ Ái che miệng cười, nhanh chóng phóng lên trời lui lại.

Hai nữ tử bay lên đến trên trời lập tức va chạm quấn lấy nhau, tiếng nổ vang không dứt.

Long Khâu Bạch Thanh cầm gói giấy dầu vừa cướp được, đi tới trước mặt đám người đang ngây ra như phỗng.

"Chào các vị." Long Khâu Bạch Thanh gật đầu chào hỏi đám người.

Tử Đế Tôn, Tuyết Như Yên đều lặng yên nhìn Long Khâu Bạch Thanh, còn chưa lấy lại tinh thần.

Long Khâu Bạch Thanh nhìn ánh mắt của đối phương thì hơi ngập ngừng, sau đó nâng gói giấy trong tay lên: "Các ngài muốn ăn à?"

"..." Tử Đế Tôn sửng sốt, vội vàng khoát tay: "Không cần, không cần."

"Các ngài không cần lo lắng, hai nàng thường xuyên luận bàn." Long Khâu Bạch Thanh nhìn Tử Đế Tôn: "Đúng rồi, nàng là nữ nhi của Lạc thúc, Lạc Nữ Ái."

"Là Ma Đế đương nhiệm của Nguyên Thủy ma quốc, Nữ Đế Thánh Ma."

Long Khâu Bạch Thanh nhìn Tử Đế Tôn, nói rõ tình huống: "Lạc thúc thường xuyên nhắc đến ngài."

"Lạc đại ca không ở vực Thánh Ma à?" Tử Đế Tôn nhạy cảm phát hiện ẩn ý trong lời của Long Khâu Bạch Thanh.

Long Khâu Bạch Thanh gật đầu, gương mặt vẫn luôn không biểu cảm chợt trở nên nghiêm trang: "Lạc thúc ở chiến trường, sợ là bị bắt giữ rồi."

"Nguy hiểm đến tính mạng, mọi người đang nghĩ cách chuẩn bị đi tới cứu viện."

Chiến trường?

Bị bắt giữ?

Tử Đế Tôn còn đang khó hiểu, hoàng triều Đại Viêm tại vực Nam Hoang gặp nguy cơ lớn như vậy mà không được đại ca trông nom một phần.

Thật sự không thích hợp, hóa ra thật sự có ẩn tình.

"Tử thúc thúc, mọi người về là tốt rồi, vậy thì muốn cứu Lạc thúc cũng càng chắc chắn hơn vài phần." Long Khâu Bạch Thanh lại nói.

Tuyết Như Yên bên cạnh chợt tiến lên, nhẹ nhàng khoác vai đối phương: "Đứa nhỏ, có thể nói cho chúng ta nghe rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?"

Long Khâu Bạch Thanh gật đầu: "Ừm được!"

Một bên kia, Tử Đế Tôn nhìn về phía người của tộc Đầu Hoa: "Vô cùng xin lỗi, sợ là trong thời gian ngắn không thể đi vực Bách Hoa được rồi."

"Huynh trưởng kết bái của ta gặp nạn, thật sự..."

Hoa Hạo Kham khoát tay, ý bảo Tử Đế Tôn đừng lo: "Ngài có ân cứu mạng với chúng ta, xin đừng nói lời này. Tình huống ở quê hương chúng ta tương đối kỳ quái."

"Nếu không chuẩn bị sẵn sàng, mặc cho các ân nhân tới đó chẳng phải là hại các ngươi?"

"Không bằng nghĩ cách cứu viện huynh trưởng của ân nhân trước, chờ mọi sự thỏa đáng lại tới vực Bách Hoa thì tốt hơn."

Chương 393. Trí tưởng tượng của ta hạn chế ngài 2

Hoa Ngân Tướng bên cạnh cũng gật đầu: "Đúng vậy, đến lúc đó có việc gì, xin cứ phân phó."

Hoa Túy Mai trịnh trọng gật đầu: "Ta cũng vậy!"

Lúc này, Long Khâu Bạch Thanh kể rõ tình huống của chiến trường hư không Vẫn Viêm.

...

Bên ngoài vực Bách Hoa.

Hư không tối tăm, loạn lưu hư không cuồng bạo bị một bóng người dẫn người khác phi độn cường ngạnh xé mở.

"Nơi này là quê hương của ngươi à?" Tiêu Thiên chỉ vực Bách Hoa đằng trước, hỏi Hoa Tài Đầu bên cạnh.

Hoa Tài Đầu đàng hoàng chờ bên người Tiêu Thiên, đầu óc còn đang choáng váng.

Tình huống thế nào?

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Tiêu ân công không dùng đường thuyền hư không, cứ thế dẫn hắn ta trực tiếp vượt qua đủ loại hiểm cảnh hư không, về tới vực Bách Hoa rồi?

Trên đường, Hoa Tài Đầu vốn hãi hùng khiếp vía, sợ run bần

bật.

Bởi vì Tiêu Thiên không dùng linh khí phi hành hư không, cũng ngó lơ đường thuyền hư không, cưỡng ép dẫn hắn ta và vị tiền bối Long Khâu Đạo bay trực tiếp vào hư không.

Nhưng tiếp theo tốc độ của Tiêu Thiên không ngừng bộc phát, mạnh mẽ xông khắp hư không, ngay cả mảnh vỡ thế giới tàn phá cản đường đều bị đâm bay.

Hoa trên đầu Hoa Tài Đầu càng nở rộ hơn ban đầu.

Sao Tiêu ân công còn mạnh hơn trong tưởng tượng của hắn ta vậy chứ!

Trong khoảnh khắc ấy, Hoa Tài Đầu cảm thấy hình như trí tưởng tượng của mình hạn chế thực lực chân chính của ân công.

Nhưng hắn ta biết chắc một điều.

Quê hương được cứu rồi!

Lần này làm chuyện quan trọng, để tránh xuất hiện thương vong không cần thiết, Tiêu Thiên bảo Hoa Tài Đầu đừng dẫn vợ con già trẻ đi theo.

Chuyến đi này, chỉ có ba người bọn họ.

Tiêu Thiên đã nghe Hoa Tài Đầu kể đại khái tình hình ở vực Bách Hoa.

Chỉ là, hắn vẫn chưa biết được tình hình hiện nay, rốt cuộc như thế nào.

Tiêu Thiên lần nữa khống chế lực trường, mang theo Long Khâu Đạo cùng Hoa Tài Đầu, thân hình mãnh liệt hướng phía dưới vực Bách Hoa bổ nhào đến.

Màn chắn thế giới phía trước, cũng càng ngày càng gần.

Theo đạo lý cưỡng ép xuyên qua màn chắn thế giới như vậy, vô cùng gian nan, trừ phi là thực lực thông thiên.

Hơn nữa Tiêu Thiên còn dẫn theo người.

Nhưng còn lần này, Hoa Tài Đầu không hề hoảng loạn, dù sao cũng có Tiêu ân công ở đây.

Có kinh nghiệm đi theo hắn lên đường lúc trước, đã khiến hắn tự mình trải nghiệm, hoàn toàn hiểu được.

Vị gia này, rốt cuộc đáng sợ đến mức nào.

Ầm!

Ngay khi sắp va chạm vào vực Bách Hoa, thân hình Tiêu Thiên dừng lại một cách khó hiểu, mạnh mẽ kéo trở về.

“Tiêu đại nhân?” Long Khâu bên cạnh nói, ông cảm thấy lạ khi nhìn thấy hành động bất thình lình của Tiêu Thiên.

Sao lại dừng lại rồi?

Hoa Tài Đầu cũng nhìn về phía Tiêu Thiên, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

Một nhóm ba người, giờ phút này lơ lửng ở trước màn chắn thế giới.

Khoảng cách gần như thế, ba người bọn họ nhìn có vẻ vô cùng nhỏ bé so với màn chắn thế giới khổng lồ.

Màn chắn thế giới phía trước tản ra ánh sáng mờ ảo, giống như mặt gương màu trắng mờ ảo.

Cho dù là như vậy, màn chắn thế giới kiên cố đến mức đáng

sợ.

Cho dù là tồn tại cực mạnh, cưỡng ép xuyên qua mà chắn thế giới, cũng không khó.

Khó chính là giống như Tiêu Thiên, bạo lực xé mở phá hư.

“Tâm thế giới của vực Bách Hoa các ngươi, ngưng tụ rồi sao?” Lúc này, Tiêu Thiên bỗng nhiên quay đầu hỏi Hoa Tài Đầu ở bên cạnh.

Đối mặt với câu hỏi đột ngột của Tiêu Thiên, Hoa Tài Đầu hơi sửng sốt, sau đó lắc đầu: “Tiêu ân công, vẫn chưa!”

“Ngưng tụ tâm thế giới không đơn giản như vậy.” Long Khâu ở bên cạnh nói thêm: “Ngưng tụ tâm thế giới, cần có bí pháp tập hợp đủ quy tắc của một phương thế giới.”

“Bí pháp cần phải phối hợp, độ khó thi triển vô cùng lớn.”

Nói đến đây, Long Khâu Đạo dừng một chút, tiếp tục mở miệng: “Ngoài ra, ngưng tụ tâm thế giới còn cần tiêu tốn lượng lớn tài nguyên, đồng thời còn có nguy hiểm.”

“Còn nữa, không phải thế giới giới vực nào cũng có thể ngưng kết tâm thế giới, chỉ có những thế giới giới vực mạnh mẽ, có tiềm lực lớn mới có thể ngưng tụ ra được.”

“Ví dụ như vực Nam Hoang lúc trước, thế giới giới vực hoang vu như vậy. đương nhiên không thể nào ngưng tụ thành công.”

“Hoặc một số thế giới giới vực dạng nhỏ, ví dụ như thế giới giới vực thể tu, không thể nào ngưng tụ ra tâm thế giới.”

Hoa Tài Đầu không khỏi gật đầu: “Tộc trưởng nhất tộc chúng ta đã từng thử ngưng tụ tâm thế giới, nhưng độ khó quá lớn, nên từ bỏ rồi.”

Tiêu Thiên khẽ gật đầu, hắn vẫn nhìn màn chắn thế giới phía trước: “Vậy thì thú vị đó, tâm thế giới của vực Bách Hoa các ngươi đã được ngưng tụ ra rồi.”

Giờ phút này, trước mắt Tiêu Thiên.

Giao diện hệ thống hiện lên khi hắn đến gần vực Bách Hoa, sau khi hệ thống Vượng Tài phân tích thì đưa ra cảnh cáo.

[Chủ nhân tôn kính, tâm thế giới của vực Bách Hoa đã được ngưng tụ thành công, đồng bố trí một trận pháp lớn bao trùm toàn bộ thế giới giới vực.

Chương 394. Xin gọi ta là Đại Thiên Tôn Diêm La.

[Có trận pháp bao trùm trên màn chắn thế giới, nếu trực tiếp xâm nhập có thể sẽ khiến đối phương nhận ra.]

[Không chỉ như thế, hình như thế giới giới vực trước mắt chúng ta đang bị ăn mòn.]

Cô nữ hầu hệ thống tóc hồng, báo cáo tình huống với Tiêu Thiên.

Hơn nữa, đồ họa ảo của vực Bách Hoa hình cầu hiện lên trước mắt Tiêu Thiên.

Vực Bách Hoa khổng lồ, trông có vẻ bình yên vô sự, nhưng sau khi hệ thống Vượng Tài kiểm tra, lại không hẳn như vậy.

Màn chắn thế giới vô cùng kiên cố, vậy mà lại càng ngày càng suy yếu, có những vệt màu vàng rải rác trên vực Bách Hoa hình cầu màu trắng hư ảo kia.

Nhìn có vẻ giống như đang bị bệnh vậy.

[Chủ nhân, vực Bách Hoa là thế giới giới vực trung vị mới thăng cấp, bây giờ đang suy bại.]

[Thêm mười lăm ngày nữa, vực Bách Hoa sẽ suy sụp thành thế giới giới vực hạ vị.]

[Thêm năm mươi tư ngày nữa, vực Bách Hoa sẽ biến thành thế giới giới vực hoang vu.]

[Đến lúc đó, chính là vực Bách Hoa rồi.]

Tiêu Thiên nghe đến đây thì nhíu chặt mày.

“Đạo tặc không biết xấu hổ, một khi vực Bách Hoa được sáp nhập vào sơn vực Huyền Phú, rồi nhập vào vực Thánh Ma, chính là lãnh thổ do Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái quản lý.

“Ta thân là Thân Vương, cũng xem như là lãnh thổ của ta.”

“Trộm đồ của ta?”

Trong lòng Tiêu Thiên rất tức giận, tại sao ông trời lại bất công như thế?

Tại sao, cả thế giới này đối đầu với bản thân vậy.

Vậy mà cũng có thể gặp được người trộm đồ của mình.

Còn có vương pháp không?

Còn có công lý không?

“Tiêu đại nhân, sao vậy?” Long Khâu Đạo thấy vẻ mặt Tiêu Thiên không đúng, cẩn thận hỏi.

Tiêu Thiên hít một hơi thật sâu, chăm chú nhìn về phía trước: “Có người, trộm đồ của bổn vương!”

Nói xong, hắn dẫn hai người, trực tiếp vọt vào vực Bách Hoa.

Cảm giác được hắn xâm nhập thì sao chứ?

Đạo tặc không biết xấu hổ, có gan thì đến gặp thẳng mặt bổn vương!

Xuyên qua màn chắn thế giới, đám Tiêu Thiên đến khoảng không trên vực Bách Hoa.

“Woa, sáng quá đi.” Bước vào vực Bách Hoa, Tiêu Thiên nhịn không được mà cảm khái một tiếng.

Thế giới vực Bách Hoa trước mắt, phóng tầm mắt nhìn xa chính ánh sáng vàng sáng chói, hào quang bắn ra bốn phía.

Cả trời đất đều tràn ngập ánh sáng màu vàng, chiếu rọi cả vực Bách Hoa.

“Quê hương của ngươi, lấp lánh chói mắt như vậy sao?” Tiêu Thiên mất một lúc lâu mới thích ứng được với thế giới có độ sáng được điều chỉnh đến mức cao nhất này, hắn thấy lạ mà hỏi Hoa Tài Đầu.

Hoa Tài Đầu lại mờ mịt lắc đầu, nhìn cảnh tượng trời đất bao la xa xa: “Tiêu ân công, vực Bách Hoa chúng ta, lúc trước không phải như vậy!”

Tiêu Thiên nhìn bốn phía, cảnh sắc nơi này sáng đến mức mọi thứ đều mơ hồ, giống như thêm một lớp filter vậy.

Người ra tay phía sau này, rốt cuộc là đang làm trò quỷ gì?

‘Hửm?” Tiêu Thiên bỗng cảm thấy có chỗ không đúng lắm.

Bởi vì thân thể của hắn thoát khỏi áp chế, vẫn luôn chậm rãi hấp thu sức mạnh trời đất, không ngừng cường hóa.

Tương đối mà nói, lúc này Tiêu Thiên vẫn là một đứa nhỏ đang lớn.

Bình thường hắn có thể cảm nhận được, sức mạnh trời đất chia làm hai loại, xen lẫn vào nhau.

Nhu hòa và cuồng bạo.

Sức mạnh trời đất của vực Bách Hoa, đương nhiên cũng giống như thế.

Tám phần nhu hòa, hai phần cuồng bạo.

Nhưng Tiêu Thiên có thể cảm nhận rõ ràng, sức mạnh cuồng bạo đang không ngừng hao mòn, đồng thời hình như nó đang chuyển hóa thành sức mạnh nhu hòa.

Cho nên tỉ lệ hai loại sức mạnh trời đất đang không ngừng biến hóa.

Nếu không phải cơ thể Tiêu Thiên đặc biệt, hắn thật sự không thể phát hiện ra sự biến hóa rất nhỏ này.

Đồng thời, sức mạnh trời đất đang trong quá trình chuyển đổi tỷ lệ, đồng thời cũng đang dần suy yếu.

Lượng sức mạnh trời đất bản thân hấp thu đang từ từ giảm xuống.

Dựa theo suy đoán, người đứng sau màn là tộc Cổ Thần.

Hắn, rốt cuộc làm gì ở vực Bách Hoa vậy?

“Hoa Tài Đầu, quay về nơi ngươi sinh sống lúc trước xem thử đi.” Tiêu Thiên nói xong, một cái mặt nạ mặt quỷ xuất hiện trong tay, hắn đưa cho đối phương, ý bảo hắn ta đeo lên.

“Nhớ kỹ, đừng gọi ta là ân công nữa.”

Hoa Tài Đầu vội vàng đeo mặt nạ quỷ, sau khi đeo xong thì nhìn Tiêu Thiên: “Vậy ta nên gọi ngài như thế nào?”

Tiêu Thiên nói với giọng nghiêm túc: “Gọi ta là Đại Thiên Tôn Diêm La!”

Bên cạnh, Long Khâu Đạo ngẩng đầu đỡ trán.

Long Khâu Đạo không nhìn người bên cạnh nữa, khẽ lắc đầu.

Tiêu đại nhân ở phương diện nào đó, thật sự cố chấp đến mức đáng sợ .

Còn Tiêu Thiên, hắn dẫn Long Khâu Đạo và Hoa Tài Đầu bay đi với tốc độ rất nhanh, một dấu vết xẹt ngang qua phía trên chân trời sáng ngời, bay về một hướng.

Đất lạ người không quen, bọn họ đến khu vực hoạt động ban đầu của Hoa Tài Đầu , tìm hiểu tình hình, sau đó mới lên kế hoạch.

Nếu không, bọn họ chỉ là con ruồi không đầu, chạy tán loạn khắp nơi.

. . .

Khu vực trung tâm vực Bách Hoa, thành Hoa Thần.

Nơi này có một gốc cây cổ thụ chọc trời, vô cùng to lớn, từ xa nhìn lại thì giống như đang nối liền trời đất, có thể nói đồ sộ.

Chương 395. Ta thay hắn cám ơn ngươi

Tên cây, cổ thụ Hoa Thần.

Từng quần thể kiến trúc tọa lạc trên cành lá của cổ thụ Hoa Thần khổng lồ.

Phong cách kiến trúc độc đáo đến từ tộc Hoa Đầu, khiến cho những phòng ốc lầu các này đủ mọi màu sắc, xen lẫn vào nhau giống như những đóa hoa tươi đẹp nở rộ.

Màu sắc điểm xuyết cho cổ thụ Hoa Thần này, toàn bộ cổ thụ Hoa Thần, chính là thành Hoa Thần.

Trên đỉnh tán cây cổ thụ, có một đóa hoa khổng lồ nở rộ, lại có một cung điện cổ xưa ở giữa bông hoa nở rộ đó.

Trong cung điện, tộc trưởng tộc Đầu Hoa và đám người Thái Thượng trưởng lão bế quan đều bị giam giữ ở nơi này.

Dây leo bên trong cổ thụ Hoa Thần, mọc dài đến bên trong cung điện cổ xưa, đâm vào thân thể của bọn họ.

Hơn nữa, có một sức mạnh khổng lồ đang di chuyển bên trong dây leo, không ngừng rót vào trong cơ thể bọn họ, giống như muốn cưỡng ép bắt bọn họ nâng cao cảnh giới vậy.

Trong cung điện, những sự tồn tại có sức mạnh hàng đầu trong tộc Hoa Thần như đám tộc trưởng đều bị giam cầm hoàn toàn, có thể nghĩ mà hiểu.

Vực Bách Hoa đã trở thành thịt cá trên thớt gỗ, mặc cho người

ta xâu xé.

Ngươi rốt cuộc muốn làm gì!" Tộc trưởng tộc Đầu Hoa Hoa Tri Hà trừng mắt nhìn phía trước, không nhịn được gầm nhẹ.

Ông rất thống khổ, loại chuyện như đốt cháy giai đoạn này, cũng không phải là chuyện tốt.

Dây leo đâm vào trong cơ thể, không chỉ vây khốn bọn họ, sức mạnh không ngừng rót vào cơ thể ở bên trong, tinh khiết mà mạnh mẽ.

Đỉnh đầu hoa đã khép lại, hóa thành một nụ hoa khổng lồ, không biết ẩn chứa gì ở bên trong.

Nhưng sức mạnh như vậy, hắn không muốn.

Bởi vì, những sức mạnh này đều đến từ tộc nhân đã chết!

Cường giả xa lạ khoác áo bào đen trước mặt này đã tàn sát tộc nhân của bọn họ, hấp thụ linh hồn của bọn họ, cô đọng thành sức mạnh tinh khiết này, rót cho đám cường giả như bọn họ.

Bọn họ hoàn toàn không muốn trở nên mạnh như thế này.

Đám Hoa Tri Hà không ngừng tăng lên thực lực, trở nên mạnh mẽ, chỉ là vì này mênh mông vạn giới, bảo tồn bộ tộc mình sinh sôi nảy nở.

Nhưng đối phương, lại dùng tộc nhân mình muốn bảo vệ, những đứa nhỏ trẻ tuổi, có tiềm lực thiên phú kia, đến rót ngược bọn họ.

Giữa cung điện cổ xưa, bóng dáng khoác áo bào đen đột nhiên giơ tay lên.

Cổ thụ Hoa Thần sinh trưởng dây leo, phân ra một nhánh, giống như trường tiên phát ra tiếng xé gió, đột nhiên quất ra ngoài,

hung hăng đánh vào trên người Hoa Tri Hà.

Câm miệng!" Cường giả áo bào đen nói xong, hắn đột nhiên nắm tay lại, dây leo quất mạnh kia liền siết chặt lại, siết chặt miệng Hoa Tri Hà.

Hoa Tri Hà chịu đựng đau đớn, ông không giãy dụa, từ mấy ngày nay, ông biết rằng hoàn toàn không có khả năng tránh thoát.

Cường giả áo đen trước mặt, khiến hắn thật sự không hiểu nổi, rốt cuộc hắn có lai lịch gì.

Cổ thụ Hoa Thần là biểu tượng tinh thần của bọn họ, thánh địa của bộ tộc bọn họ.

Lúc trước, bộ tộc bọn họ có thể tế tự cổ thụ, nhận được sự chúc phúc của cổ thụ Hoa Thần.

Thậm chí nếu có kẻ thù bên ngoài xâm lược, cổ thụ Hoa Thần càng là đại bản doanh của nhất tộc bộ tộc bọn họ, có thể hỗ trợ bọn họ kháng ngữ kẻ địch.

Nhưng lần này. . .

Cổ thụ Hoa Thần, lại nghe lệnh cường giả áo đen này, dễ dàng bị đối phương khống chế.

Thậm chí, cường giả áo bào đen còn dễ dàng ngưng tụ tâm thế giới của vực Bách Hoa.

Hoa Tri Hà hoàn toàn bối rối, rốt cuộc đây là vực Bách Hoa của tộc Đầu Hoa hay là của nam nhân này vậy?

Bây giờ, cường giả của nhất tộc bọn họ đều bị vây chết ở chỗ này.

Ông phải chịu đựng chuyện hậu bối trong tộc bị luyện thành sức mạnh rót vào người bọn họ sau khi chết đi, nhưng ông lại

không thể làm gì được.

Càng là trơ mắt nhìn, tâm thế giới không ngừng ngưng tụ rắn chắc mạnh mẽ.

Tâm thế giới rực rỡ bảy màu, cũng đang không ngừng bị màu vàng nhuộm đẫm, cướp đi màu sắc vốn thuộc về chính nó.

“Hửm?” Cường giả áo bào đen chắp tay sau lưng, nhìn chằm chằm tiến độ của tâm thế giới, đột nhiên phát hiện ra chuyện gì đó.

Hắn đột nhiên xoay người, nhìn về phía góc phía trên bên phải.

Bên trong toàn bộ cung điện cổ xưa cũng có trận pháp ngưng tụ, đồng thời lá chắn hình tròn màu vàng bao trùm nơi này.

Góc độ hắn nhìn qua, rõ ràng hiện ra một chút dao động.

Cường giả áo đen không nhịn được mà híp hai mắt, giống như đang suy nghĩ chuyện gì: “Mạnh mẽ xuyên qua màn chắn của thế giới giới vực trung, ít nhất phải nhị thập giai Đạo cảnh, mới có thể có bản lĩnh như vậy.”

“Người nào, đột nhiên đến đây?”

“Chẳng lẽ là cứu binh do đám tộc Đầu Hoa bỏ trốn mời từ nơi khác đến à?”

Cường giả áo đen độc thoại, lẩm bẩm thành tiếng, không ngừng vung tay điều chỉnh góc độ trận pháp.

Không chỉ có như thế, hắn còn dò xét tâm thế giới, cảm giác một hai.

Nhưng hắn vẫn không thể nhận ra động tĩnh chính xác, chỉ có thể tính toán một phạm vi đại khái.

Chương 396. Cây này không thể chặt được

Nghĩ đến đây, cường giả áo đen búng tay.

Bốp!

Theo tiếng búng tay của hắn vang lên, một đoàn sương mù màu đen hiện ra.

“Chủ nhân!” Sương mù màu đen chậm rãi tan biến, một bóng dáng con người hiện ra.

Sự tồn tại đột nhiên xuất hiện, cả người đen kịt, giống như nơi hắn tồn tại chính mà là một mảnh bóng tối.

Một cặp mắt đỏ ngầu lập lòe trên khuôn mặt mơ hồ.

Có một lưỡi dao màu đen bám vào chỗ cánh tay của hắn, hòa hợp làm một với cơ thể.

Nhìn bóng người xuất hiện, đồng tử của Hoa Tri Hà và các trưởng lão, cường giả trong tộc đồng thời co rút.

Tộc Vụ Nhẫn!

Một tộc sinh ra để ám sát, lưỡi dao không thể phá vỡ được mọc ra từ trong trong tay chân xương cốt, cả người tràn ngập sương mù đen, khiến bọn hắn có thể tùy thời ẩn nấp trong bóng tối.

Tên tộc Vụ Nhẫn trước mặt càng mạnh mẽ đáng sợ.

Lúc trước, cường giả áo bào đen hoàn toàn không ra tay, mà là tên ám sát này bắt bọn họ lại.

Thậm chí bọn họ còn chưa phát hiện bóng dáng đối phương thì đã bị cắt tứ chi, tước bỏ vũ khi, mất đi năng lực hành động.

“Đại khái là khu vực Lạc Ninh của vực Bách Hoa, thăm dò xem có tồn tại nào khả nghi hay không.” Cường giả áo đen giơ tay lên, bản đồ khu vực vực Bách Hoa hiện lên trong tâm thế giới.

“Cho dù là tộc Đầu Hoa, hay là ngoại tộc, đều trực tiếp giết chết.”

“Dựa vào phỏng đoán, chắc là cường giả Đạo cảnh nhị thập giai xông vào.”

“Mặc dù hắn cùng cảnh giới với ngươi, nhưng ám sát chắc không có vấn đề gì phải không?

“Kinh Vô Hình.”

Bóng hình trong màn sương đen khẽ gật đầu, khẽ lắc lư hai tay, cánh tay đao dễ dàng cắt không khí, phát ra tiếng xì xì.

“Dễ như trở bàn tay, đối phương sẽ lặng lẽ chết đi mà không đau đớn.”

“Đến chết, hắn cũng sẽ mang ơn ta.”

“Cảm ơn ta đã để hắn rời khỏi thế giới này mà không hề đau đớn.”

Nghe lời này, cường giả áo bào đen cũng nở nụ cười, nhìn đối phương: “Vậy thì, ta thay hắn cám ơn ngươi trước.

Vực Bách Hoa được phân thành một trăm bộ.

Hoa Tài Đầu từng sống ở bộ Lạc Ninh, quê hương của hắn là ở

thành trì của bộ Lạc Ninh.

Tiêu Thiên dẫn theo Long Khâu Đạo bay thật nhanh. Hiện tại hai người đang ở phía trên bầu trời thành Lạc Ninh.

“Tiêu đại nhân, nơi này chính là quê hương của ta.” Hoa Tài Đầu đeo mặt nạ quỷ quay sang nói với Tiêu Thiên ở bên cạnh.

Mà bên dưới chiếc mặt nạ, vẻ mặt của hắn vô cùng phức tạp.

Dù sao, thành trì trước mắt này chính là nơi hắn sinh ra và trưởng thành.

Nếu như không phải tình thế bắt buộc thì ai lại muốn rời khỏi nơi đã nuôi dưỡng mình chứ.

Víu!

Bỗng nhiên, một tiếng xé gió truyền đến từ phía xa.

Bọn họ nhìn kỹ lại thì phát hiện những bóng dáng mặc giáp chấp duệ đang bay thẳng về phía bọn họ.

“Chúng ta là quân thủ thành Lạc Ninh, các ngươi là ai!”

Quân thủ thành Lạc Ninh tiến lên và chĩa binh khí vào đám người Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên chỉ cần nhìn vẻ mặt của những người tộc Đầu Hoa thì biết ngay tình hình ở vực Bách Hoa không mấy lạc quan.

Vẻ mặt của đám quân thủ thành Lạc Ninh của tộc Đầu Hoa này trông vô cùng chán nản và mệt mỏi.

Như thể bọn họ vẫn luôn ở trong trạng thái tinh thần căng thẳng và khó có thể buông lỏng cảnh giác.

Chỉ sợ rằng bọn họ đã xem đám người Tiêu Thiên là kẻ địch

rồi.

Có vẻ như một cuộc xung đột sắp xảy ra.

“Chờ một chút, là ta!” Lúc này, Hoa Tài Đầu gỡ mặt nạ quỷ và để lộ khuôn mặt của mình ra.

Bên này, một đám quân thủ thành đang xúm lại chuẩn bị xông lên, sau khi nhìn thấy Hoa Tài Đầu thì tỏ vẻ kỳ lạ: “Thiếu thành chủ?”

“Thiếu thành chủ, không phải người đã rời khỏi vực Bách Hoa rồi ư, sao lại quay trở lại.”

Quân thủ thành nhìn thấy Hoa Tài Đầu thì lập tức thu lại vũ khí, nhao nhao lên hỏi lia lịa.

“Việc này kể ra rất dài, nhưng lần này ta trở về là có việc quan trọng.” Nói đến đây, Hoa Tài Đầu vội vàng giải thích cho bọn họ: “Vị này chính là Đại Thiên Tôn Diêm La.”

Sau khi Hoa Tài Đầu giới thiệu xong thì không nhận được bất kỳ phản ứng nào từ Tiêu Thiên, chỉ là hắn phát hiện ánh mắt của đối phương đang yên lặng nhìn hắn sau mặt nạ quỷ.

Hoa Tài Đầu cẩn thận nhớ lại rồi lập tức bừng tỉnh, hắn vội vàng nói thêm: “Tiêu Thiên, Tiêu đại nhân!”

Nghe xong, Tiêu Thiên mới tỏ ra hài lòng và gật đầu với những đám quân thủ thành.

“Còn vị này là Long Khâu Đạo, Long Khâu tiên sinh là một trong những thành viên của đội Trọng Thẩn Thánh Long Kỵ Binh dưới trướng của Tiêu đại nhân.” Hoa Tài Đầu lớn tiếng giới thiệu theo sự phân phó của Tiêu Thiên.

Long Khâu Đạo yên lặng nhìn Tiêu Thiên: “...”

Tiêu Thiên quay đầu tránh né ánh mắt của Long Khâu Đạo.

Danh hào nghe thật uy phong và mạnh mẽ.

Cộng thêm thái độ khiêm tốn của Thiếu thành chủ, đám quân thủ thành này nhanh chóng hiểu ra tình hình vội vàng hành lễ với Tiêu Thiên và Long Khâu Đạo: “Bái kiến hai vị tiền bối.”

“Ừm!” Tiêu Thiên chắp hai tay ra sau lưng.

Chương 397. Cây này không thể chặt được 2

Hoa Tài Đầu nói với quân thủ thành: “Chúng ta đừng ở đây nữa vào thành trước đã rồi nói, phụ thân ta đang ở phủ thành chủ phải không?”

“Thành chủ đại nhân đang ở trong phủ, nhưng…” Thủ lĩnh của quân thủ thành do dự không nói nên lời, hắn không biết phải giải thích như thế nào với Hoa Tài Đầu.

Hoa Tài Đầu nhìn thấy nét mặt của đối phương thì chợt hiểu ra, phụ thân mình đã xảy ra chuyện rồi.

“Vào thành trước đã!” Hoa Tài Đầu nói xong liền vội vã đi vào trong thành.

Tiêu Thiên và Long Khâu Đạo đi theo Hoa Tài Đầu tiến vào trong thành Lạc Ninh.

Phong cách kiến trúc của toàn bộ thành Lạc Ninh đầy màu sắc và vô cùng tươi sáng.

Ngoài ra, toàn bộ vực Bách Hoa đang tỏa ra ánh sáng vàng khiến cho thành Lạc Ninh càng thêm rực rỡ.

Mà cách bố trí của toàn bộ thành trì cũng vô cùng thú vị, nó giống như một bông hoa đang nở rộ vậy.

Ở trung tâm thành trí có một cái cây khổng lồ đang sinh trưởng.

Khi đi vào trong thành trì, đám người Tiêu Thiên không bay

nhanh lắm nên những người khác đều thấy Tiêu Thiên đang nhìn chằm chằm vào cái cây đó.

Hoa Tài Đầu quay lại và giải thích với Tiêu Thiên: “Tiêu đại nhân, đây là cây hoa thần của vực Bách Hoa chúng ta.”

“Ở trung tâm vực Bách Hoa chúng ta có một cây cổ thụ hoa thần, cây hoa thần này được trồng từ cành của nó.”

Tiêu Thiên hơi gật đầu và chỉ vào cây hoa thần này: “Hương vị rất trong lành, ngửi rất thơm.”

Nhắc đến điều này, Hoa Tài Đầu liền tỏ vẻ tự hào: “Quả thật, cây hoa thần của tộc chúng ta không chỉ có thể tịnh hóa linh khí thiên địa mà còn hơn thế nữa.”

“Ngoài ra, nơi nào có cây hoa thần thì nơi đó có thể trồng các loại nông thực phẩm, linh dược, v.v, mà các cây trồng đó vừa sinh trưởng nhanh lại vừa có chất lượng tốt.”

“Đồng thời, cành và lá của cây hoa thần vốn là linh dược thượng hạng.”

Tiêu Thiên trầm tư nhìn về cái cây trước mặt và chống cằm suy nghĩ: “Không biết thứ này khi làm thành cái que để xiên thịt của trang trại chăn nuôi Thanh Viêm thì ăn có ngon hơn không ta?”

“Hay là đào nguyên gốc cây đem về trang trại chăn nuôi Thanh Viêm trồng thì sẽ tốt hơn nhỉ?”

“Không…”

Lời của Tiêu Thiên khiến vẻ mặt của Hoa Tài Đầu trông vô cùng kỳ quái.

Những thương nhân bình thường giao dịch với tộc bọn họ khi biết đến cây hoa thần này thì đều nghĩ đến việc muốn mua cành lá

của nó về làm thuốc.

Duy chỉ có Tiêu đại nhân lại nghĩ đến việc dùng nó là cái que xiên thịt nướng?

“Thiếu thành chủ, cẩn thận.” Đám quân thủ thành đi bên cạnh Hoa Tài Đầu đột nhiên biến sắc.

Vị Đại Thiên Tôn Diêm La này, thế mà lại bất kính ở ngay trước cây hoa thần như vậy.

Cho dù nó là cây hoa thần thì cũng là sự tồn tại mà tộc bọn họ cung phụng và hầu hạ.

Vậy mà hắn lại muốn làm thành que xiên thịt nướng?

Những lời này nói ra chính là đang xúc phạm cây hoa thần.

Bất luận là cổ thụ hoa thần hay là cây hoa thần thì đều có ý thức riêng, chúng sẽ đánh người đó!

“Tiêu đại nhân, xin hãy chú ý ngôn từ khi đứng trước cây hoa thần.” Một người trong quân thủ thành vội vàng nhắc nhở Tiêu Thiên.

Hắn cũng không có ý trách móc gì mà chỉ từ tốn giải thích lý do cho Tiêu Thiên.

Sau khi nghe xong, Tiêu Thiên sửng sốt một chút: “Cung phụng? Hầu hạ? Chỉ là một cái cây quèn thôi mà, sao mọi người lại phải làm trịnh trọng như vậy?”

“Hơn nữa, ta nghe cái tên cây hoa thần này là biết ngay nó là một vật liệu thượng hạng để làm thành cái que xiên thịt nướng.”

“Chẳng lẽ cái cây của các người bá đạo đến mức không để người khác nói ra sự thật à?”

Lời của Tiêu Thiên nói ra khiến đám quân thủ thành kinh hồn bạt vía.

Vị tiền bối mà Thiếu thành chủ đưa tới to gan quá đi!

Tình hình bây giờ của cây hoa thần không giống với trước kia lắm.

Vực Bách Hoa trải qua biến đổi lớn, cây hoa thần bây giờ trở nên nóng nảy hơn trước và đã mất đi ý chí che chở ban đầu đối với tộc bọn họ.

Thậm chí, trong vực Bách Hoa còn lan truyền thông tin rằng: một số cây hoa thần sẽ đột nhiên nổi điên và hủy diệt tộc Đầu Hoa trong thành trì nơi nó sinh tồn ban đầu.

Cót két…

Âm thanh này khiến cho toàn thân đám quân thủ thành cứng đờ.

Bọn họ nhao nhao ngẩng đầu lên và kinh hãi nhìn cây hoa thần.

Những cành cây to lớn của cây hoa thần khổng lồ đang vặn vẹo và uốn cong xuống, những linh khí trong lành kia cũng đang tràn ra ngoài.

Chúng đang sẵn sàng phát động.

“Thật thú vị, cái cây này còn biết đánh người?” Tiêu Thiên vui vẻ, nhìn chằm chằm vào cái cây hoa thần trước mặt, đồng thời mười ngón tay hắn hơi động đậy.

Răng rắc!

Một âm thanh sắc bén đột nhiên vang lên.

Những cành cây đang chìa ra của cây hoa thần liên tiếp phát nổ khiến mùn cưa bay tán loạn.

Cành cây to lớn biến thành những cây xiên que có chiều dài và độ dày vừa phải.

Mà những dây leo có lá non xanh mướt tự sinh trưởng kia như có ý thức, chúng tự động buộc chặt những xiên que kia thành từng bó.

Chương 398. Tình hình kỳ quái trong thư phòng

Sau đó, những cành mảnh khảnh của cây hoa thần giống như đôi bàn tay mềm mại cầm các bó xiên que chủ động đưa cho Tiêu Thiên.

Đôi mắt Tiêu Thiên sáng rực, giơ ngón tay cái về phía Long Khâu Đạo và nói: “Tuyệt vời!”

“Không được chặt cái cây này, nếu chặt thì thật đáng tiếc!”

Cái cây này rén rồi sao?

Nó không có giới hạn à?

Không!

Phải gọi cái này là dâng hiến và chia sẻ!

“Các ngươi thấy chưa, cây hoa thần này biết mọi người hiền lành nên nó mới đối xử tốt lại đó.”

“Cành của nó dùng làm que xiên thịt nướng sẽ khiến mùi vị trở nên tuyệt vời. Đó là mùi vị của sự hạnh phúc giúp con người ta cảm thấy vui vẻ.”

“Ngay cả cái cây mà còn hiểu được đạo lý này, còn đám người Giả gia lại cố tình không hiểu. Đây chính là nguyên nhân căn bản khiến bọn họ bị hủy diệt.”

“Cho nên, chính bọn họ mới là nguyên nhân dẫn đến sự hủy diệt chứ không phải do người khác.”

“Người động thủ cũng chính là bọn bọ.”

Tiêu Thiên nhìn Long Khâu Đạo rồi lại nhìn sang Hoa Tài Đầu, hắn vừa nhận lấy những que gỗ này vừa nghiêm túc giảng đạo lý.

Đây chính là cách biệt về tư tưởng!

Long Khâu Đạo không nói gì cả vì ông biết về phương diện nói đạo lý.

Thì không ai có thể nói lại được Tiêu đại nhân.

Ông quay đầu nhìn sang cây hoa thần ở bên cạnh.

Loại linh thực vật có linh trí này có thể cảm nhận được điều gì đó đặc biệt hơn người thường.

Có lẽ nó biết rõ rằng Tiêu Thiên đáng sợ như thế nào nên chỉ đơn thuần sợ bị Tiêu Thiên chặt mình mà thôi.

Hoa Tài Đầu ở bên cạnh chỉ hơi kinh ngạc, hắn sớm đã biết thực lực cường đại của Tiêu Thiên.

Nhưng những quân sĩ thủ thành Lạc Ninh thì khác, bọn họ không hề biết thực lực thật sự của Tiêu Thiên.

Cho nên, khi bọn họ nhìn thấy cây hoa thần hèn mọn đến mức không ngần ngại tự nổ tung cành của mình để lấy lòng đối phương thì liền cảm thấy nhận thức của mình bị sụp đổ.

Cây hoa thần đó có còn là cây mà bọn họ quen thuộc nữa không?

Quả thật nó không phải là một cái cây giả.

Điều đó không chỉ khiến những quân sĩ thủ thành ngạc nhiên mà còn khiến những tộc nhân của tộc Đầu Hoa trong thành cũng như những bách tính tộc Đầu Hoa bình thường khác đều phải chết

lặng.

Cây hoa thần mà bọn họ dùng thái độ thành kính mỗi lần cung phụng.

Ngay cả khi gần đây có những tin tức kỳ quái về cây hoa thần từ khắp nơi truyền đến, nội tâm bọn họ cũng chỉ có sự sợ hãi chứ không dám tỏ một chút thái độ bất kính nào đối với nó.

Kết quả, cây hoa thần mà bọn họ kính trọng, vậy mà lại…

Tiêu Thiên vừa đến thành Lạc Ninh, hắn còn chưa làm gì thì cây hoa thần đã cho đám người tộc Đầu Hoa này thấy một màn mở đầu đầy kịch tính rồi.

Tiêu Thiên dường như chú ý đến động tĩnh xung quanh, hắn cảm thấy vui mừng trong lòng khi nhìn thấy đám người tộc Đầu Hoa đang ngạc nhiên nhìn mình.

Cơ hội tốt!

Hắn bình tĩnh nhìn sang Long Khâu Đạo ở bên cạnh.

Long Khâu Đạo cũng không cần Tiêu Thiên mở lời thì đã biết ý của đối phương.

Ông bất lực đành phải cao giọng: “Dân chúng tộc Đầu Hoa nghe rõ lời lão phu, vị này là Đại Thiên Tôn Diêm La Tiêu Thiên.”

“Ngài ấy biết vực Bách Hoa đang gặp nạn nên đặc biệt tới đây giúp đỡ.”

“Khổ nạn rồi sẽ qua đi, xin hãy tin tưởng Tiêu Đại Thiên Tôn, ngài nhất định sẽ trợ giúp vực Bách Hoa tai qua nạn khỏi để tộc các ngươi sớm ngày khôi phục lại cuộc sống bình thường.”

“Cây hoa thần của các ngươi chính vì biết được điểm này nên mới đối xử thân thiết với đại nhân như vậy.”

Nới đến đây, ánh mắt Long Khâu Đạo tràn đầy ý tứ nhìn sang cây hoa thần.

Nếu ngươi không muốn bị chặt thì phối hợp với ta một chút đi.

Cây hoa thần khổng lồ đang đứng lặng yên giữa thành thì bỗng nhiên run rẩy, tán cây không ngừng đung đưa những chiếc lá non xanh mướt.

Dưới tác dụng của linh khí, những chiếc lá non kia trở nên sặc sỡ và rực rỡ.

Những chiếc lá đủ màu sắc lập tức vờn quanh Tiêu Thiên, chúng nở rộ thành những bông hoa đẹp đẽ khiến người ta không thể rời mắt.

Không chỉ như thế, thân cành của cây hoa thần giống như những bàn tay đập vào nhau như thể đang vỗ tay vậy.

“Mạnh…mạnh quá à!”

“Rốt cuộc, vị Đại Thiên Tôn Diêm La Tiêu Thiên này có lai lịch thế nào, vậy mà lại khiến cây hoa thần trở nên kỳ lạ như thế?”

Ngay cả bách tính tộc Đầu Hoa bình thường cũng biết được rằng Tiêu Thiên cường đại như thế nào.

Nếu không thì làm gì có chuyện cây hoa thần lại hành động như vậy.

Nhìn ngọn cây gần như trọc lốc chỉ vì lấy lòng Đại Thiên Tôn Tiêu Thiên.

Trong khoảnh khắc, đám đông lập tức phấn khích.

Trong ánh mắt của một vài bách tính tộc Đầu Hoa hiện lên tia hy vọng.

Bởi vì khoảng thời gian này, vực Bách Hoa nguy hiểm hơn nhiều so với trước đây.

Trước đó, những tộc nhân chết không rõ nguyên nhân đều là những thiên tài trẻ tuổi, ngược lại những hạng người tầm thường thì lại bình yên vô sự.

Nhưng thời gian dần trôi, một số tộc nhân tộc Đầu Hoa bình thường cũng bắt đầu chết một cách khó hiểu.

Chương 399. Tình hình kỳ quái trong thư phòng 2

Cộng thêm thế cục gần đây của vực Bách Hoa ngày càng hỗn loạn khiến cho lòng người ngày càng hoang mang.

Đại đa số tộc nhân căn bản không có năng lực cũng như vốn liếng để sở hữu linh khí phi hành hư không và trốn thoát khỏi vực Bách Hoa này.

Nên chỉ đành ở lại vực Bách Hoa, yên lặng chờ đợi vận mệnh của mình, bọn họ sống hay chết đều phải xem thiên mệnh.

Nhìn những bách tính tộc Đầu Hoa bình thường xung quanh mình, Tiêu Thiên khẽ vẫy tay ra hiệu cho Hoa Tài Đầu tiếp tục dẫn đường.

Về phần Long Khâu Đạo khi nhìn bách tính tộc Đầu Hoa xung quanh, ông nhận ra trong ánh mắt bọn họ hiện lên hào quang hy vọng nên ông có chút hoang mang.

Hành động của Tiêu đại nhân vì để cứu vãn thanh danh có vẻ rất ấu trĩ.

Cũng có lẽ là vì thiên phú đặc thù của tộc Đầu Hoa nên ngài ấy muốn ghép vùng đất này với vực Thánh Ma.

Cho dù thế nào, Tiêu Thiên đã tới rồi.

Cuối cùng hắn cũng sẽ ra tay cứu giúp toàn bộ vực Bách Hoa.

Đối với bách tính tộc Đầu Hoa, sự xuất hiện của Tiêu Thiên chính là tia sáng chiếu sáng bóng tối tuyệt vọng trong lòng bọn họ.

Ngay giờ phút này, Tiêu Thiên chính là đấng cứu thế chân chính đối với bọn họ.

Phía trước.

Dưới sự hộ tống của vệ quân thủ thành và Hoa Tài Đầu dẫn đường thì bọn họ đã đến phủ thành chủ.

Hiện tại, những vệ quân này nhìn Tiêu Thiên với ánh mắt tràn đầy kính trọng xen lẫn chút e ngại.

Nam nhân này chính là sự tồn tại mà ngay cả cây hoa thần cũng phải hạ mình để lấy lòng ư?

Sau khi bọn họ tiến vào phủ thì nhận ra rằng phủ thành chủ xem ra cũng không rộng lớn xa hoa cho lắm.

Người trong phủ có chút sửng sốt khi nhìn thấy người dẫn đầu đang đeo mặt nạ quỷ.

Cho đến khi Hoa Tài Đầu tháo mặt nạ xuống lần nữa thì hạ nhân của phủ thành chủ mới kinh ngạc thốt lên: “Thiếu gia?”

“Là thiếu gia, thiếu gia đã trở về rồi!”

Từng hạ nhân trong phủ thành chủ đều giật mình la to khi thấy sự xuất hiện của Hoa Tài Đầu.

“Thiếu gia, sao người trở lại vậy?” Quản sự của phủ thành chủ vội vàng tiến đến trước mặt Hoa Tài Đầu, giọng nói có hơi gấp gáp.

Lão gia thành chủ khó khăn lắm mới đưa được cả nhà thiếu gia ra khỏi vực Bách Hoa để người có cơ hội bảo toàn tính mạng.

Thiếu gia đã chạy thoát rồi sao lại còn muốn quay trở lại tìm cái chết chứ?

“Phụ thân đâu?” Hoa Tài Đầu không đáp lại quản sự mà hỏi ngược lại.

Quản sự thoáng chút do dự nhưng cuối cùng vẫn trả lời: “Thành chủ đại nhân đang ở trong thư phòng.”

Sau khi nhận được đáp án, Hoa Tài Đầu dẫn theo Tiêu Thiên tiếp tục đi về phía thư phòng.

Nhìn bóng lưng thiếu gia, vị quản sự tuổi đã cao này nhẹ lắc đầu.

Ông không hiểu tại sao thiếu gia lại quay trở về?

Hơn nữa, ông cảm giác lai lịch của hai vị khách đi sau thiếu gia có chút kỳ quái.

Đương nhiên, Hoa Tài Đầu không biết quản sự nhà mình đang suy nghĩ lung tung như vậy.

Hắn nhanh chóng dẫn Tiêu Thiên và Long Khâu Đạo đến trước cửa thư phòng.

Hoa Tài Đầu nóng lòng đến mở cửa ra: “Phụ thân, con…”

Lời còn chưa nói xong, Hoa Tài Đầu sững sờ tại chỗ và nhìn vào bên trong thư phòng.

Tiêu Thiên bước đến cửa phòng và nhìn vào bên trong, vẻ mặt hắn trở nên khác thường.

Trong thư phòng chỉ có một nam tử đang ngồi, Tiêu Thiên chỉ cần nhìn dáng vẻ thì cũng có thể đoán được ông là phụ thân của Hoa Tài Đầu và là thành chủ thành Lạc Ninh.

Thành Lạc Ninh vốn là thành chính của bộ Lạc Ninh.

Trên thực tế, ông là thành chủ nhưng cũng có thể xem như là

trưởng một bộ, một đại tướng nơi biên cương hào cường.

Căn cứ nhắc nhở của hệ thống Vượng Tài thì đối phương ở cảnh giới Ngộ Đạo cảnh thập lục giai.

Đương nhiên, Tiêu Thiên không cần hệ thống hỗ trợ phán đoán thực lực của đối phương thì hắn cũng tự cảm nhận được.

Chỉ là đối phương quá yếu so với hắn mà thôi.

Mà điều khiến hắn ngạc nhiên khi bước vào thư phòng chính là trạng thái hiện tại của phụ thân Hoa Tài Đầu, Hoa Kinh Thần.

Thần sắc của ông có chút uể oải và suy yếu.

Dưới đất có một sợi dây leo đâm thẳng vào vùng tim của ông, không ngừng phập phồng.

Dường như nó đang hấp thụ thứ gì đó trong cơ thể của ông.

Tiêu Thiên và những người khác rất ngạc nhiên trước trạng thái của Hoa Kinh Thần.

Hoa Kinh Thần cũng ngạc nhiên không kém, tại sao con trai của ông lại quay về rồi?

“Con…con quay lại làm gì!” Hoa Kinh Thần vô cùng lo lắng, không dễ gì ông mới đưa được cả gia đình con trai thoát khỏi bể khổ vực Bách Hoa.

Hiện tại, vực Bách Hoa đã hoàn toàn bị phong tỏa, không ai có thể chạy ra khỏi đây nữa.

Giờ phút này, con trai Hoa Tài Đầu trở về, há chẳng phải là tự chui đầu vào lưới, chết một cách vô ích hay sao?

“Phụ thân!” Hoa Tài Đầu vội vàng xông đến bên cạnh Hoa Kinh Thần, hắn đưa tay lên định nhổ đi dây leo đang đâm vào trái

tim phụ thân mình.

Chương 400. Đã làm sai mà còn muốn trốn?

Nhưng tay hắn lập tức khựng lại giữa không trung, không dám động đậy, hắn sợ liều lĩnh hành động sẽ gây nên tổn thương lớn cho phụ thân.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ không thể nhổ dây leo này sao?” Hoa Tài Đầu nhìn phụ thân, giọng run rẩy.

Hắn thấy rằng phụ thân đang rất đau khổ.

Nhưng ngay cả trong tình huống này, ông vẫn đang xử lý sự vụ trong thành, phụ thân bị như thế nhưng vẫn làm hết chức trách.

Hoa Tài Đầu là nhi tử lại không thể chia sẻ gánh nặng với ông, ngược lại hắn còn bỏ trốn.

“Đây là bộ rễ của cổ thụ hoa thần, không làm sao nhổ ra được?” Hoa Kinh Thần lắc đầu, đưa tay lên khẽ vuốt đóa hoa trên đầu con trai ông.

Hoa Tài Đầu mắt ngấn lệ ngẩng đầu lên nhìn ông: “Phụ thân, con trai bất hiếu, lúc đó con không nên rời khỏi vực Bách Hoa…”

“Làm càn, con rời khỏi vực Bách Hoa mới là hiếu thuận với ta.” Hoa Kinh Thần đập liên tục vào mặt bàn. “Các con đều là lớp trẻ trung, chỉ khi rời khỏi vực Bách Hoa thì tộc chúng ta mới có thể khai chi tán diệp được.” Ông nói tiếp.

“Tộc trưởng đã triệu tập một hội nghị trăm bộ rồi mới lựa chọn các con rời khỏi vực Bách Hoa, các con chính là người truyền

lửa thay bọn ta.”

“Tại sao con lại trở về chứ?”

Hoa Kinh Thần không ngừng than thở, khi ông đang định giáo huấn một bài cho con trai thì phát hiện có một đôi tay đột nhiên vươn tới từ bên cạnh.

“Ta chen ngang một chút.” Giọng nói của Tiêu Thiên đột nhiên vang lên, cả Hoa Kinh Thần và Hoa Tài Đầu đều quay sang nhìn hắn.

Hai người chỉ thấy tay Tiêu Thiên đặt ở trên dây leo rồi nhẹ nhàng kéo ra.

Răng rắc!

Một vị đạt cảnh giới Ngộ Đạo cảnh thập lục giai như Hoa Kinh Thần có dốc toàn lực để ra tay thì cũng không thể làm tổn thương chút nào đến rễ của dây leo.

Gãy rồi!

Dây leo bị gãy đột nhiên thu trở về.

Lúc này, bàn tay đang cầm dây leo của Tiêu Thiên đột nhiên siết chặt, dây leo vốn mềm mại cũng kéo căng lên, tạo thành tư thế giằng co.

“Ngươi đã làm chuyện xấu mà còn muốn chạy trốn ư, làm gì có chuyện tốt như vậy?” Tay Tiêu Thiên nhẹ nhàng dùng lực, toàn bộ thư phòng bắt đầu rung động.

Ba! Ba! Ba!

Các vách tường của toàn bộ thư phong đều bị nứt ra, mặt đất nhô lên cao, khi lực đạo của Tiêu Thiên dần dần tăng lên thì dây leo không ngừng chui lên từ lòng đất khiến các vụn đất đá bay tứ

tung.

Dưới sức mạnh linh hồn dâng trào trong cơ thể, Long Khâu Đạo đứng bên cạnh lập tức tích tụ linh khí thiên địa đẩy lên cao.

Trần nhà đổ sụp xuống bị húc văng ra ngoài, đập vỡ hòn non bộ trong viện rồi chìm vào trong đất.

“Hại người ta ra nông nỗi này, ngươi đã không bồi thường tạ lỗi mà còn bỏ chạy thì có hợp lý không hả?” Tiêu Thiên dần dần gia tăng lực lượng, rễ cây bị hắn nhổ lên tiếp tục kéo giãn và vươn về phía Bắc.

Bang!

Lúc này, dây leo bị Tiêu Thiên tóm được đột nhiên vỡ nát hóa thành u lục quang mang thuần khiết, chiếu thẳng vào Hoa Kinh Thần.

Bùm.

Toàn thân Hoa Kinh Thần chấn động, vẻ mặt uể oải ban đầu lập tức trở nên tràn đầy sinh lực.

Sinh khí còn thiếu trên toàn thân thể của ông cũng được lấp đầy, như thể ông chưa từng bị thương vậy, điều này rất kỳ lạ.

Trên mặt đất, rễ dây leo sau khi bị đứt đoạn liền nhanh chóng biến mất, giống như nó đang chạy thoát thân vậy, trong chớp mắt không còn thấy bóng dáng nó đâu nữa.

Không chỉ như vậy, trong lòng đất nơi người khác không thể nhìn thấy, bộ rễ dây leo đứt đoạn này dường như đang giao lưu, tiếp xúc với cây hoa thần ở trong thành.

Khoảnh khắc tiếp theo, nó run rẩy và bỏ chạy còn nhanh hơn lúc nãy.

Lần này, Tiêu Thiên không ra tay, nếu hắn thật sự bộc phát lực lượng một lần nữa, chỉ e rằng toàn bộ thành Lạc Ninh sẽ bị lật tung.

Trong thành còn có không ít người dân vô tội, hắn không muốn vì hành động thô bạo mà vô tình làm hại đến tính mệnh của người khác, như thế không tốt chút nào.

“Được rồi, bây giờ phụ tử hai người xem như đoàn tụ viên mãn và cũng có thể trò chuyện vui vẻ rồi đó.” Tiêu Thiên vừa nói với Hoa Tài Đầu vừa chỉ vào tim của Hoa Kinh Thần.

Khi Tiêu Thiên nói xong, vách tường vững chắc duy nhất còn lại trong bốn bức tường của thư phòng lập tức đổ xuống, tạo ra một vùng bụi mù.

Một thư phòng bình thường đã trở thành một vùng đất trống trải lộn xộn, cùng với ánh sáng vàng bao trùm toàn bộ vực Bách Hoa khiến nó trông rất sáng sủa.

Tay Long Khâu Đạo chống lên mặt nạ, không còn lời nào để nói.

Ánh mắt Hoa Tài Đầu tràn đầy lòng cảm kích nhìn về phía Tiêu Thiên, tình huống của phụ thân rất kỳ quái, tiềm ẩn nguy cơ sinh tử.

Nhưng khi vấn đề qua tay của Tiêu Thiên thì lập tức được giải quyết.

Hoa Kinh Thần ngơ ngác đứng đó, nhìn một đoạn rễ dây leo trên ngực mình dần khô héo và biến thành tro bụi bay lơ lửng trong không trung, mọi hao tổn trong cơ thể đều được bù đắp.

Như thể trong giấc mộng.

Mối nguy có thể lấy đi tính mạng của ông đã được hắn giải

quyết dễ dàng như vậy ư?

Chương 401. Sao cây này lại trụi lủi rồi

Rốt cuộc, người mà con trai dẫn tới phủ và đã ra tay cứu ông có lai lịch như thế nào?

“Phụ thân!” Sau khi Hoa Tài Đầu định thần lại, phát hiện phụ thân vẫn đang sững sờ tại chỗ liền vội vàng nhắc nhở nhỏ.

Tiếng gọi của con trai khiến Hoa Kinh Thần bừng tỉnh, ông lập tức hành lễ với Tiêu Thiên: “Đa tạ ơn cứu mạng của ân công!”

“Đều là người một nhà, chỉ là chuyện nhỏ.” Tiêu Thiên xua tay, ý bảo Hoa Kinh Thần không cần khách khí.

Người một nhà?

Hoa Kinh Thần sửng sốt, người một nhà là sao?

Rất nhanh sau đó, Hoa Kinh Thần khẽ lắc lắc đầu.

Đừng nghĩ quá nhiều, đại ơn cứu mạng đang ở trước mắt, ông không cần thiết phải để ý đến tiểu tiết.

“Ân công, ở đây không tiện nói chuyện, chi bằng mời ngài dời bước ra hậu đường, ta sẽ bảo người chuẩn bị bàn tiệc.” Hoa Kinh Thần lên tiếng.

Tiêu Thiên gật đầu: “Cũng được!”

“Mời!” Hoa Kinh Thần dẫn đường cho đám người Tiêu Thiên đến hậu đường.

Hiệu suất làm việc của hạ nhân trong phủ thành chủ rất cao, không mất nhiều thời gian đã có thể bày một ít món ăn phụ lên bàn tiệc.

Tiêu Thiên và Long Khâu Đạo không kiêng kị gì mà tháo mặt nạ xuống.

Vốn dĩ Tiêu Thiên không phải dùng mặt nạ để che giấu vẻ ngoài của mình, chỉ là khi hắn đeo mặt nạ rồi phối hợp với danh hào sẽ khiến cho người khác càng thêm khắc sâu ấn tượng.

Tên khoa học là lộ vẻ cao ngạo.

Đời hay gọi là…

Thích làm màu!

“Phụ thân, con giới thiệu một chút.” Hoa Tài Đầu đứng lên giới thiệu Tiêu Thiên với phụ thân: “Đây là ân nhân đã cứu tính mạng của cả gia đình con, Đại Thiên Tôn Diêm La Tiêu Thiên!”

“Cha biết không, sau khi rời khỏi đây con đã phải trải qua những gì…”

Nghe Hoa Tài Đầu kể lại rõ ràng, Hoa Kinh Thần mới biết con trai mình đã trải qua chuyện gì.

Từ đó, ông càng thêm cảm kích Tiêu Thiên, đồng thời cũng kính sợ sâu sắc.

Sơn vực Huyền Phú, tuyến phòng ngự thứ hai.

Tuy vị giai của thế giới giới vực ngang nhau nhưng vực Huyền Phú Sơn không phải tồn tại vực Bách Hoa bọn họ có thể sánh được.

Tiêu Thiên có thể dùng thực lực tuyệt đối của một người khống chế toàn vực Huyền Phú Sơn là có thể nói lên rất nhiều vấn

đề.

“Ân công, lần nữa cảm tạ ngài ra tay tương trợ.” Hoa Kinh Thần đứng dậy cung kính hành lễ, cũng kính rượu Tiêu Thiên.

“Sau này, nếu ngài cần gì cứ việc phân phó.”

Dứt lời, Hoa Kinh Thần nâng cốc uống một hơi cạn sạch.

Tiêu Thiên xua tay, nhìn Hoa Kinh Thần: “Khách sáo rồi. Nguyên nhân ta đến đây lần này, con ngươi cũng đã nói rồi.”

Hoa Kinh Thần gật đầu, nhìn Tiêu Thiên bằng ánh mắt thân thiết nóng rực: “Có ngài trợ giúp, nói không chừng vực Bách Hoa thật sự sẽ được cứu.”

“Chẳng qua, tình huống hiện giờ của vực Bách Hoa không quá giống những gì Hoa Tài Đầu nói trước đây.” Tiêu Thiên chỉ về phía ánh sáng vàng chiếu rọi thiên địa rộng lớn ngoài cửa: “Thế nên, ngươi nói cho ta nghe xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Hoa Kinh Thần gật nhẹ đầu, nhìn Tiêu Thiên: “Tất nhiên rồi. Sau khi tiễn chân nhóm người Hoa Tài Đầu không lâu thì toàn bộ vực Bách Hoa đã bị phong tỏa.”

“Cả thế giới giới vực bị trận pháp khổng lồ bao phủ, không thể ra, cũng không thể vào.”

“Chính trận pháp này đã khiến vực Bách Hoa chìm trong ánh sáng vàng, cũng không còn ban đêm nữa.”

Nói đến đây, vẻ mặt Hoa Kinh Thần càng thêm kỳ quái: “Từ khi ánh sáng vàng bao trùm vực Bách Hoa, dị biến cũng xuất hiện.”

“Cổ thụ hoa thần bạo động!”

Tiêu Thiên và Long Khâu Đạo không phản ứng nhiều với câu nói này, bọn họ đã biết ở trung tâm vực Bách Hoa có một cây cổ

thụ cực kỳ to lớn.

Hoa Tài Đầu bên cạnh thì hết sức kích động, không thể tin nổi: “Phụ thân nói thật ư? Cổ thụ hoa thần bạo động à?”

“Đúng vậy!” Hoa Kinh Thần gật đầu, lòng còn sợ hãi: “Cha tận mắt nhìn thấy cổ thụ hoa thần đột nhiên bạo động ngay tại hội nghị bách bộ lần trước.”

“Khi đó bọn ta mới biết, hóa ra cổ thụ hoa thần có thể bạo phát ra lực lượng mạnh mẽ đến vậy.”

Hoa Kinh Thần vẫn còn hoảng hốt khi nhắc tới tình huống lúc đó, rõ ràng là ấn tượng rất sâu.

Suy cho cùng, cổ thụ hoa thần đối với vực Bách Hoa bọn họ chỉ là đối tượng để thờ cúng phụng dưỡng, giúp ngưng tụ và thanh tẩy linh khí thiên địa.

Thỉnh thoảng cổ thụ sẽ ban tặng cho thiên tài của tộc họ, trợ giúp bọn họ tiến bước ngày càng xa và thuận lợi hơn trên con đường tu hành.

Cổ thụ hoa thần xưa nay luôn hiền hòa.

Cành nhánh rơi xuống sinh trưởng thành cây con hoa thần cũng thế, chẳng có chút khác thường nào.

“Thẳng đến khi một cường giả xa lạ mặc áo bào đen bỗng nhiên xuất hiện. Hắn có thể khống chế cổ thụ hoa thần!”

“Dưới sự khống chế của hắn, cổ thụ hoa thần bạo phát chiến lực hết sức đáng sợ. Bộ rễ của hoa thần dưới đất vươn dài như dây leo, hóa thành roi sắt kiên cố không gì phá vỡ nổi.”

“Đống lá rụng từ cây biến thành những lưỡi dao vô cùng sắc bén.”

“Gần như chỉ trong thoáng chốc, tộc trưởng và các trưởng lão đều bị bắt cả, nhốt lại trong cổ điện trên cổ thụ hoa thần.”

Chương 402. Sao cây này lại trụi lủi rồi 2

“Phải biết, tộc trưởng là cường giả Đạo cảnh nhị thập giai, vậy mà vẫn bại trong chớp mắt...”

Hoa Tài Đầu bên cạnh nghe thấy lời này thì không dám tin, thầm cảm thấy không tưởng tượng nổi.

Hắn ta được nghe kể về cổ thụ hoa thần từ khi còn nhỏ.

Vốn chưa từng nghe nó ra tay, nhưng nay...

“Tộc trưởng và toàn bộ trưởng lão tộc Đầu Hoa đều bị bắt. Vậy sao ngươi về được?” Long Khâu Đạo bên cạnh bỗng dưng hỏi ra nghi ngờ trong lòng: “Bộ rễ dây leo trước đó là từ đâu ra?”

Câu hỏi của Long Khâu Đạo khiến Hoa Kinh Thần thở dài, lộ vẻ ngưng trọng: “Cường giả mặc áo bào đen đó thả bọn ta ra, bảo bọn ta tự trở về.”

“Bọn ta không đánh lại hắn, có thể làm được gì bây giờ, chỉ có thể quay về thôi.”

“Ai ngờ đây chỉ là khởi đầu. Hầu hết chủ thành trong vực Bách Hoa đã thất thủ và bị hủy hoại.”

“Đều là cây con hoa thần ra tay, hơn nữa còn do cường giả mặc áo bào đen kia khống chế.”

“Cây con hoa thần trong những chủ thành đó giết hại bách tính vô tội.”

“Mà bộ rễ dây leo của cổ thụ hoa thần càng mọc dài hơn, hấp thu sạch sẽ và biến họ thành lực lượng của cường giả nọ.”

“Hắn thả bọn ta đi không có nghĩa là buông tha, chẳng qua là đang đuổi đàn gia súc về chuồng.”

“Đợi đến lúc đối phương cần sẽ lại đến thu hoạch thôi.”

“Nhưng thời gian gần đây, động tĩnh không ầm ĩ như trước kia nữa. Thỉnh thoảng bộ rễ dây leo của cổ thụ hoa thần mới xuất hiện, hấp thu mọi thứ từ bọn ta.”

Hoa Kinh Thần nói vậy làm toàn bộ tiền sảnh chìm vào bầu không khí im ắng quỷ dị.

Long Khâu Đạo lộ ra sắc mặt nghiêm trọng, không rõ nguyên nhân tại sao người mặc áo bào đen phải làm ra việc như vậy.

Hoa Tài Đầu vô cùng đau lòng, không ngờ người trong tộc gặp phải kiếp nạn như thế, cây hoa thần vốn được mọi người thờ cúng lại cướp đi mạng sống của họ.

Tiêu Thiên tập trung tinh thần nếm thử mấy món chay trên bàn.

Thậm chí còn ngon hơn đồ mặn nữa, Tiêu Thiên nghĩ ngợi xem có nên bảo Chung Dương Minh đến đây học không.

“Nhưng sao ngươi có thể xác định cổ thụ hoa thần và cây con hoa thần bị cường giả áo bào đen kia khống chế?” Tiêu Thiên lại gắp một đũa, vừa ăn vừa hỏi.

Hoa Kinh Thần hít một hơi thật sâu, nhìn Tiêu Thiên: “Bởi vì lúc bị khống chế, dù là cổ thụ hay cây con đều bị vầng sáng vàng che phủ, trên đó còn có hoa văn lưu chuyển.”

“Giống hệt những dòng chảy trên sừng vàng ở đỉnh đầu của

cường giả áo bào đen."

Tiêu Thiên chợt ngừng đũa, hỏi thêm câu nữa: "Có thể cho ta xem hình dáng của thủ phạm được không?"

"Mời Tiêu đại nhân xem." Hoa trên đầu Hoa Kinh Thần tuôn trào linh khí, ngưng tụ hơi sương thành bóng người.

Hình dáng thủ phạm ông biết hiện ra rõ ràng trước mắt Tiêu Thiên.

[Chủ nhân, đúng là tộc Cổ Thần. Chính là tộc viết ra sách cổ mà chúng ta lấy được.]

Trải qua so sánh đối chiếu, hầu gái tóc hồng trình bày với Tiêu Thiên.

"Hừ, cái tên tộc thì rất ra vẻ, lại chuyên làm mấy chuyện trộm gà trộm chó." Tiêu Thiên hừ nhẹ trong lòng, tiếp tục dùng bữa.

Không ăn no thì sao có sức đi bắt kẻ trộm?

...

Kinh Vô Hình xuất hiện ngoài thành Lạc Ninh.

Được trận pháp chỉ dẫn và cảm nhận khí tức dao động của cây con hoa thần ở nơi này nên hắn đến đây xem xét.

Kinh Vô Hình náu mình trong bóng tối, lặng lẽ ẩn thân tiến vào thành.

Một sát thủ đạt chuẩn phải biết ẩn núp trong đêm đen.

Nhân lúc không ai phát hiện, một chiêu giết người, quay lưng bỏ chạy, không lưu vết tích.

"Hả?" Kinh Vô Hình lẩn vào trong thành, náu mình giữa bóng

của các kiến trúc, ngẩng đầu nhìn cổ thụ hoa thần giữa thành, lộ vẻ kinh ngạc.

Cây này...

Sao trụi lủi rồi?

Không đợi Kinh Vô Hình lấy lại tinh thần, lời bàn tán của bách tính tộc Đầu Hoa đã thu hút sự chú ý của hắn.

“Các ngươi nói xem, Đại Thiên Tôn Diêm La Tiêu Thiên thật sự giải quyết được vấn đề của chúng ta hả?”

“Ai biết được, thoạt nhìn cũng đáng tin lắm. Không thấy ngay cả cây con hoa thần cũng nịnh bợ hắn à?”

“Đúng vậy, tình huống này quá hiếm thấy. Lần đầu tiên bọn ta nhìn thấy đấy.”

Kinh Vô Hình đang ẩn núp khẽ hừ.

“Khí vận thiên đạo ủng hộ ta.” Nội tâm Kinh Vô Hình khá phấn chấn: “Đơn giản như vậy đã lấy được manh mối.”

“Đại Thiên Tôn Diêm La?”

“Sẵn sàng chờ đón cái chết đi.”

Bên trong thành Lạc Ninh, Kinh Vô Hình đại khái xác định được cường giả mà chủ nhân đề cập đến có lẽ chính là Đại Thiên Tôn Diêm La Tiêu Thiên.

Rốt cuộc là tồn tại nào khiến chủ nhân đều coi trọng, lại có thể khiến cây hoa thần tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

Như thế, cho dù là có được tình báo xác thực thì Kinh Vô Hình cũng không vội ra tay.

Có câu nói rất hay.

Tính trước làm sau.

Trước mắt, tình báo mà Kinh Vô Hình thu thập được có hạn, hắn được tự do bên trong thành Lạc Ninh, lại tra xét kỹ càng, có được kết quả xác thực mới tiện ra tay.

Chương 403. Chân tướng chỉ có một

Thân là người ám sát mạnh mẽ, không thể lỗ mãng, trước khi chưa nắm chắc tuyệt đối thì không thể tùy tiện ra tay.

Kinh Vô Hình ẩn núp bên trong bóng tối, không ngừng nghe dân chúng nói chuyện với nhau.

Không chỉ như vậy, hắn còn lẻn vào trong doanh địa nghe ngóng quân sĩ thủ thành nói chuyện.

Ỷ vào thiên phú của chủng tộc, sát thủ đứng đầu của tộc Vụ Nhẫn là Kinh Vô Hình cứ như vậy dựa vào bóng đêm, lặng lặng lắng nghe.

Dưới tình huống không ai phát giác, trong đầu hắn đã hoàn mỹ xây dựng, lần nữa tái hiện ra tình hình lúc ấy.

Có thể thu thập tình báo thuận lợi đến vậy cũng là nhờ vào hành động trước đó của Tiêu Thiên, lên giọng làm màu.

Động tĩnh của cây hoa thần còn đánh tan nhận thức của toàn bộ bách tính thành Lạc Ninh.

Dẫn đến bọn họ nhiệt tình thảo luận, càng có nhiệt huyết.

Dường như mỗi một người đều đang thảo luận chuyện về phương diện này.

Sự việc càng xôn xao càng có sức bộc phát, càng dễ kích thích nghị luận của người khác.

Đương nhiên, cũng để Kinh Vô Hình có được tình báo dễ dàng hơn.

"Lẽ nào, Tiêu Thiên có năng lực đặc thù khống chế cây hoa thần giống chủ nhân?"

"Hoặc là nói, có được thứ hoặc thủ đoạn nào đó có thể khắc chế cây hoa thần."

Bóng đêm càng đậm, Kinh Vô Hình vẫn hành tẩu bên trong bóng tối, tổng kết tình báo hôm nay đạt được.

Đối với thực lực của kẻ địch, Kinh Vô Hình đoán sẽ còn tăng lên hai cấp bậc.

Chỉ sợ thời gian ra tay sắp bộc phát, bảo đảm sẽ không xảy ra chuyện.

Khó trách lại dùng đến bí thuật.

Hơn nữa.

Kinh Vô Hình ngẩng đầu lên nhìn cây hoa thần cách đó không xa.

Bên kia, cây hoa thần vẫn đang đung đưa nhẹ nhàng, cành cây thỉnh thoảng chạm vào tán cây.

Dường như đang phát sầu vì mình trụi lụi?

Cảnh tượng này trông rất mắc cười, nhưng Kinh Vô Hình lại không dám xem thường cây hoa thần.

Tuy không bằng cổ thụ hoa thần, nhưng cây cũng có chiến lực không tầm thường.

Nếu Tiêu Thiên thật sự có thể khống chế cây hoa thần, nói không chừng sẽ trở thành tai hại bản thân ám sát.

Tuyệt đối không được ám sát trong thành, vì đang ở trong phạm vi của cây hoa thần.

Cho nên...

"Vẫn là phải lẻn vào trong phủ thành chủ, ra tay với Tiêu Thiên." Lúc Kinh Vô Hình lên tiếng, chậm rãi cất bước, tiến lại gần phủ thành chủ phía trước.

Vẫn đi lại ở trong bóng tối, nhưng trạng thái của Kinh Vô Hình thay đổi long trời lở đất so với trước đó.

Tâm lặng như nước, không chút gợn sóng.

Kinh Vô Hình không ngừng điều chỉnh dao động khí tức, tiết tấu hô hấp của bản thân.

Lúc tiến lại gần phủ thành chủ, cứ như đổ vào thiên địa, hòa làm một thể với bóng tối.

Người ám sát hoàn mỹ, biến mất tăm.

Kinh Vô Hình bình tĩnh bước qua từ bên trong bóng tối, bước chân nhẹ nhàng mà nho nhã.

Thủ vệ của phủ thành chủ hoàn toàn không cách nào phát hiện được tung tích của hắn.

Kinh Vô Hình tiến vào phủ thành chủ, hắn nhẹ nhõm như trở về nhà của mình vậy.

Hắn đi đến phủ đệ, hai cánh tay nhẹ nhàng đung đưa, cốt nhận màu đen bẩm sinh đâm rách da thịt, không gây ra bất kỳ tiếng động nào.

Linh khí lưu chuyển bên trong xương cốt không ngừng tích góp sức mạnh.

Rất chậm, còn im hơi lặng tiếng.

Đây là tộc Vụ Nhẫn, tộc ám sát thiên địa yêu quý!

Bên trong phủ thành chủ, tiếng nói cười trên bữa tiệc đã thu hút Kinh Vô Hình tới gần.

Hắn ẩn núp trong bóng tối đi đến khu vực hậu đường, liếc nhìn đám người đang ngồi vây quanh ở bàn bên cạnh.

Đám người ngồi vây quanh bàn hoan hô nói cười, nói chuyện với nhau rất vui vẻ.

Kinh Vô Hình hơi khom người, tích góp sức mạnh, ánh mắt nhắm chuẩn lấy Nhân tộc trẻ tuổi đang chuyên tâm dùng bữa.

Mặc dù đã tháo mặt nạ, nhưng Kinh Vô Hình nhận định.

Nhân tộc trẻ tuổi đó tuyệt đối là Đại Thiên Tôn Diêm La Tiêu Thiên.

Ở trong đầu hắn, bên trong hình ảnh phác họa tình báo, tồn tại có sừng rồng đó chỉ là tùy tùng mà thôi.

"Cái chết không có đau đớn chính là nhân từ lớn nhất đối với ngươi." Kinh Vô Hình nhắm chuẩn lấy Tiêu Thiên, trong đầu đã miêu tả ra cảnh tượng tương lai.

Lực lượng đại đạo tóe ra, hắn sẽ chấn động đến không gian, mượn lực lượng không gian để gia tốc, mượn đạo âm ảnh để che giấu động tĩnh.

Lưỡi đao lướt qua yết hầu của kẻ địch, diệt sinh cơ và linh hồn của đối phương.

Mà hắn thì mượn sức mạnh tuôn trào này phá không, nghênh ngang rời đi, bay nhanh trong bóng đêm, biến mất ở thành Lạc Ninh.

Không để lại dấu vết.

Cho dù phía sau cường giả Nhân tộc trẻ tuổi còn có người, muốn truy xét, cũng không thể nào tra ra được.

Tử vong.

Sắp đến...

Đợi đã!

Ánh mắt đỏ thắm của Kinh Vô Hình trợt co rụt lại.

"Không đúng, quá dễ dàng rồi." Linh hồn của Kinh Vô Hình đang phát run, hoảng sợ một trận.

Hắn dựa vào cái gì mà vừa đến thành Lạc Ninh, lại có thể có được nhiều tình báo đến vậy.

Chủ nhân suy đoán, người xông vào vực Bách Hoa là cường giả Đạo cảnh nhị thập giai.

Kinh Vô Hình đương nhiên cho rằng, tình báo về đối tượng Tiêu Thiên lấy được chính là cường giả đó.

Chương 404. Chân tướng chỉ có một 2

Hơn nữa khí tức đối phương lộ ra chỉ là người thường.

Rõ ràng, đại đạo đơn giản, khí tức nội liễm.

Càng bình thường thì càng phức tạp.

Bởi vậy, Kinh Vô Hình mới di chuyển mục tiêu ám sát, xác định lên trên người Tiêu Thiên.

Nhưng đâu có chuyện trùng hợp như vậy?

Kinh Vô Hình khẽ gật đầu, sự việc khác thường ắt có yêu.

Cường giả mà chủ nhân phát giác tiến vào vực Bách Hoa tất nhiên là có mưu đồ.

Nếu như đầu óc không có vấn đề, chắc chắn sẽ lựa chọn ẩn giấu tung tích bản thân, tiến hành điều tra một cách lặng lẽ, âm thầm đi hành động.

Sẽ không gióng trống khua chiêng, làm việc trắng trợn, còn lớn tiếng tuyên truyền danh hào của mình.

Thậm chí còn để lộ tên của mình?

Rất cao ngạo!

Chính là cao ngạo như thế, toàn thành đều biết, mới để hắn có được tình báo dễ dàng, đến đây ám sát.

Cũng chính là vì tình hình ban đầu toàn thành đều biết Long

Khâu Đạo là tùy tùng, Tiêu Thiên là chủ.

Lại nhìn tình hình trên bàn.

Hoa Kinh Thần, một trong trăm loài đang nói chuyện vui vẻ với Long Khâu Đạo.

Trái lại Đại Thiên Tôn Diêm La Tiêu Thiên lại chuyên tâm dùng bữa, yên lặng lắng nghe.

Nếu Tiêu Thiên làm chủ, sao chỉ biết thỏa mãn ham muốn ăn uống được chứ?

"Hay cho thuật che mắt, hay cho cái thật thật giả giả." Kinh Vô Hình hít thở sâu, chậm rãi điều chỉnh phương hướng.

Chân tướng chỉ có một!

Kinh Vô Hình đã tích góp xong sức mạnh, mục tiêu đối diện là...

Long Khâu Đạo!

"Ngươi mới là cường giả mà chủ nhân phát giác được!"

"Ngươi mới Thánh Long khiến cây hoa thần kiêng kỵ!"

Bên cạnh bàn.

Long Khâu Đạo chợt có cảm giác, ngẩng đầu nhìn về phía đối diện Tiêu Thiên, phát hiện đối phương đang nhìn mình, ánh mắt tràn đầy...

Đáng thương?

"Hây, sớm đã nói với ngươi, không thể không đề phòng người ta." Tiêu Thiên lắc đầu, rồi tiếp tục ăn.

"Hả?" Long Khâu Đạo hơi hoảng hốt, không biết bỗng nhiên Tiêu đại nhân nói lời này để làm gì.

Soạt!

Một bóng dáng tràn ngập khói đen, dùng tốc độ cực kỳ khủng khiếp chui ra từ bên trong bóng mờ.

Long Khâu Đạo Long Linh mạnh mẽ, linh hồn trác tuyệt, nên đương nhiên cảm nhận được Kinh Vô Hình.

Nhưng không kịp nữa!

Lưỡi đao đen lướt qua thân thể Long Linh của ông, xé rách ông.

Long Khâu Đạo hơi mơ màng: "?"

Bịch!

Giây tiếp theo, Long Khâu Đạo chợt nổ tung, tiêu tán ở giữa thiên địa này.

Kinh Vô Hình trực tiếp toàn lực ra tay, không giữ lại.

Từ trong bóng đêm nháy mắt độn ra, dưới không gian chấn động, tốc độ của hắn cực kỳ nhanh.

Linh khí sớm tích tụ tưới vào trong hắc nhận, sắc bén không thể ngăn cản.

Chỉ là một kích chẳng qua trong chớp mắt.

Thân thể Long Linh của Long Khâu Đạo đã trực tiếp bị chém nát, nổ tung.

Quả thật, linh hồn của Long Khâu Đạo trải qua uẩn dưỡng, ở bên cạnh Tiêu Thiên lâu như vậy, điều động linh khí trời đất có

thể bộc phát ra chiến lực Đạo cảnh thậm chí vượt qua Đạo cảnh.

Nhưng không có nghĩa hắn là cường giả cấp bậc này, bởi vì Long Khâu Đạo chỉ là thân thể Long Linh.

Dùng sức mạnh linh hồn, ngưng tụ linh khí trời đất hóa thành thân thể, có thể ăn có thể uống.

Nửa sống nửa chết cũng không phải là sinh linh hoàn chỉnh.

Trên thực tế lúc Kinh Vô Hình chém nát thân thể của Long Khâu Đạo đã cảm thấy không thích hợp.

Đây đều không phải là tình huống chém giết sinh linh huyết nhục, quá nhẹ.

Hai cánh tay hắc nhận là xương cốt của của hắn, phối hợp với binh khí, thiên phú trác tuyệt của tộc Vụ Nhẫn.

Lúc cắt đồ vật, cảm xúc đó sẽ càng rõ ràng.

"Tại sao?" Kinh Vô Hình ngơ ngẩn trong nháy mắt, nhưng rất nhanh ngưng thần, mượn sức lực trốn vào trong hắc ám, xuyên qua trong vô hình.

Trong nháy mắt, hắn đã chạy ra khỏi phủ thành chủ, giống như tia chớp màu đen, theo bóng râm đi tới ngoài cổng thành Lạc Ninh.

Một kích liền đi, đây mới là...

Kinh Vô Hình bỗng nhiên cảm giác bóng tối bốn phía vỡ nát, sau gáy tựa hồ bị một bàn tay nắm lấy, cưỡng ép túm trở về từ trong bóng đêm.

Lạch cạch.

Hoa Kinh Thần nhìn thấy ghế chỗ Tiêu Thiên ngồi hơi rung,

trong tay đối phương có thêm một bóng dáng.

“Đối với người công cụ của ta... Khụ khụ...” Tiêu Thiên ho nhẹ hai tiếng, chợt ném bóng dáng trong tay xuống đất: “Ngươi làm ra chuyện cực kỳ bi thảm, táng tận lương tâm như thế với quản gia tốt của ta còn muốn chạy?”

Nói xong, Tiêu Thiên giẫm lên ngực Kinh Vô Hình.

Xì xì.

Hắc vụ bao phủ toàn thân Kinh Vô Hình hoàn toàn tiêu tán, lộ ra một nữ tử dịu dàng.

Nữ tử mặc hắc y bó sát người, hai cánh tay thon dài mọc ra hắc nhận, dung mạo lãnh diễm tuyệt đẹp, một sừng sắc bén màu đen trên đỉnh đầu càng tăng thêm sự mãnh liệt mỹ cảm.

“Ngươi...” Kinh Vô Hình vừa mới chuẩn bị mở miệng, lại phát hiện chân giẫm lên người bỗng nhiên gia tăng sức lực.

Răng rắc!

Xương sườn bị gãy, Kinh Vô Hình trừng to mắt, hộc ra máu tươi, đau đớn kịch liệt nháy mắt thổi quét toàn thân.

“Ta không cho ngươi nói chuyện.” Ánh mắt Tiêu Thiên lạnh như băng nhìn đối phương, chậm rãi nói.

Chương 405. Nói hưu nói vượn đánh lừa mọi người bằng những tin đồn

Kinh Vô Hình ngã trên mặt đất run rẩy vươn tay, mười ngón tay mảnh khảnh gắt gao túm lấy ống quần của Tiêu Thiên, muốn giãy giụa lại căn bản không sử dụng được sức.

Hai cha con Hoa Kinh Thần, Hoa Tài Đầu bên cạnh như mới vừa tỉnh khỏi giấc mộng, phản ứng lại chuyện gì đã xảy ra.

“Tiêu ân công, đây... đây thật sự...” Hoa Kinh Thần có chút bối rối, vội vàng giải thích với Tiêu Thiên.

Hoa Tài Đầu bên cạnh lần nữa cảm thấy kinh ngạc về chiến lực của Tiêu Thiên.

Quá lớn mạnh!

Nữ sát thủ đột nhiên nhảy ra này rõ ràng đã chạy thoát, vậy Tiêu ân công bắt về như thế nào?

Nhưng mà, Hoa Tài Đầu lập tức phản ứng lại: “Tiêu ân công, Long Khâu tiền bối hắn...”

“Đừng hoảng hốt, chuyện này không liên quan tới các ngươi, dù sao nàng cũng là Đạo cảnh nhị thập giai, làm sao những thủ vệ đề phòng được.” Tiêu Thiên khoát tay, ý bảo bọn họ không cần quá căng thẳng.

“Về phần Long Khâu Đạo à...”

Tiêu Thiên vừa nói ra, linh khí trời đất bên cạnh bỗng nhiên lần nữa ngưng tụ, sức mạnh linh hồn bắt đầu khởi động ra.

Long Khâu Đạo lại ngưng tụ một thân thể Long Linh, chỉ là rõ ràng suy yếu hơn trước đó rất nhiều.

"Phù!" Sau khi Long Khâu Đạo khôi phục thân thể Long Linh, nhìn thấy Kinh Vô Hình bị Tiêu Thiên giẫm dưới chân: "Tộc Vụ Nhẫn?"

Tiêu Thiên nhìn về phía Long Khâu Đạo: "Ngươi biết?"

Long Khâu Đạo gật đầu, giải thích với Tiêu Thiên: "Tiêu đại nhân, bộ tộc này là chủng tộc sở trường về ám sát, thiên phú trác tuyệt, cả người tràn ngập hắc vụ có thể thoải mái ẩn nấp trong bóng tối."

"Trừ điều đó ra, thì trời sinh cốt nhận, theo thực lực tăng lên mà càng thêm cứng cỏi lớn mạnh."

"Cho dù hư hao, sau khi tu dưỡng cũng có thể chậm rãi mọc ra."

Nói đến đây, lòng Long Khâu Đạo vẫn còn sợ hãi.

Cũng may bản thân đã đưa hạch tâm căn nguyên linh hồn vào trong không gian thức hải của Tiêu Thiên.

Cho dù làm như vậy, một suy nghĩ của Tiêu Thiên cũng có thể hoàn toàn ma diệt mình.

Hắn cũng sẽ trở thành nô bộc tuyệt đối của Tiêu Thiên.

Nhưng có liên quan gì chứ?

Nếu Tiêu Thiên bằng lòng thì căn nguyên linh hồn của mình có ở trong thức hải của đối phương hay không đều có thể bị tùy ý loại trừ.

Chi bằng để trong thức hải của đối phương, ngược lại an toàn tuyệt đối.

Sau này có người muốn loại bỏ mình, thì phải hủy căn nguyên linh hồn.

Muốn hủy căn nguyên linh hồn thì phải giết Tiêu Thiên.

Muốn giết chết Tiêu Thiên thì phải ngủ một giấc.

Nằm mơ đi!

“Lần này cố ý không ra tay ngăn cản nàng ám sát ngươi, chính là vì để cho ngươi một dạy học.” Lúc này Tiêu Thiên chỉ vào Long Khâu Đạo, lên tiếng răn dạy.

“Đã sớm nói với ngươi, không thể không đề phòng người khác, ngươi còn luôn khuyên ta nói ta nghĩ quá nhiều, trên đời này không có nhiều người sẽ vô duyên vô cớ hại người khác như vậy.”

“Vậy ta hỏi ngươi, ngươi quen nàng không? Có thù oán không?”

“Còn không phải nàng muốn tới giết ngươi, hãm hại ngươi?”

“Đừng tưởng rằng ngươi sống lâu, có thể nhìn thấu, thế giới này rất hiểm ác rất tàn khốc, đặc biệt là tồn tại ưu tú như chúng ta.”

“Mỗi giây mỗi phút giống như đi trên miếng băng mỏng, phải rất cẩn thận.”

“Nhìn đi, may mà lần này chỉ là thủ đoạn ám sát vụng về, sát thủ không xứng với chức vụ.”

“Nếu đụng phải sát thủ chuyên nghiệp, trực tiếp dùng toàn bộ chiến lực, ở trên không một sát chiêu đánh cả thành Lạc Ninh thành đất bằng thì làm sao đây?”

“Cho dù ngươi sống sót, những dân chúng vô tội chết rồi, ngươi có thể sống đúng với lương tâm không?”

“Sau này vẫn nên cẩn thận, cẩn thận rồi lại cẩn thận!”

Lời nói của Tiêu Thiên thấm thía, vừa nói, vừa nhẹ nhàng vỗ vai Long Khâu Đạo.

“Khụ khụ!!” Kinh Vô Hình nằm trên mặt đất, kịch liệt tuân thủ nghiêm ngặt, máu đỏ tươi không ngừng phun ra, nàng trừng mắt.

Tiêu Thiên thật sự là mục tiêu mà chủ nhân nói, hơn nữa thực lực còn lớn mạnh hơn trong tưởng tượng của nàng!

Nàng sai rồi, nàng mù rồi!

Đầu óc tên này có vấn đề thật, mọi chuyện nàng làm lúc trước không phải thủ thuật che mắt, không phải che đậy thật giả.

Một điểm càng khiến Kinh Vô Hình không thể chấp nhận đó là đánh giá của Tiêu Thiên về mình.

Cái gì gọi là thủ đoạn vụng về?

Cái gì gọi là sát thủ không xứng với chức vụ?

Cái gì gọi là mở ra toàn bộ chiến lực bay trên không một kích hủy diệt toàn thành mới là sát thủ chuyên nghiệp?

Cái này éo phải là sát thủ.

Cái này gọi là cuồng chiến sĩ!

Kinh Vô Hình có chút oan ức, cả đời này của nàng lần đầu tiên rơi lệ.

Nàng cảm thấy bản thân bị nhục nhã tàn nhẫn.

Nàng cảm thấy Tiêu Thiên đang làm bẩn kiếp sống sát thủ mà mình kiêu ngạo.

“Nhìn thấy không, nước mắt hối hận.” Tiêu Thiên nhìn Long Khâu Đạo, chỉ vào máu tươi trộn lẫn nước mắt trên mặt Kinh Vô Hình.

Đầu Long Khâu Đạo đầy dấu chấm hỏi, một cái siêu to khổng lồ: “Tiêu đại nhân, hối hận cái gì?”

“Nàng hối bản thân học nghệ không tinh, nàng hận bản thân bôi nhọ thanh danh của bộ tộc ám sát.” Tiêu Thiên nhìn Kinh Vô Hình, thở dài: “Con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng, nếu biết ăn năn, ta sẽ cho ngươi một cơ...”

Chương 406. Một đóa hoa đỏ thẫm lớn

Kinh Vô Hình phun nước bọt trộn lẫn máu, cắt ngang lời nói của Tiêu Thiên: “Ta căn bản không phải muốn giết Long Khâu Đạo, mục tiêu thật sự của ta là ngươi, chỉ là nhận nhầm!”

“Lão nương là sát thủ hệ trẻ đứng đầu bảng sát thủ của tộc Vụ Nhẫn, tên ngốc như ngươi...”

Răng rắc!

Xương cốt cả người Kinh Vô Hình bị sức lực mà Tiêu Thiên phát ra hoàn toàn chấn nát, khí tuyệt bỏ mình.

“Chết đến nơi còn nói hưu nói vượn đánh lừa mọi người bằng những tin đồn.”

“Cho ngươi cơ hội mà không biết quý trọng.”

“Không giữ ngươi được!”

Sức mạnh của Tiêu Thiên khủng bố như vậy?

Sức lực xuyên qua toàn thân Kinh Vô Hình, sau đó hoàn toàn đoạn tuyệt sinh cơ.

Thức hải rơi vào chấn động, linh hồn mất đi.

Lúc ấy thi tâm ma của Long Khâu Đạo xử lý quả thực rất phiền toái, linh hồn lớn mạnh khiến Tiêu Thiên không thể nào xuống tay.

Nhưng linh hồn còn ở trong thân thể thì đơn giản hơn rất

nhiều.

Kinh Vô Hình sắp chết vẫn trừng to hai mắt, từng màn cưỡi ngựa xem hoa.

Giống như nhìn thấy từng đối tượng ám sát cả đời này của nàng đi tới trước mặt.

“Ngươi không phải một sát thủ... Xứng đáng với chức vụ!”

Ưm!

Ảo giác trước khi chết, cho Kinh Vô Hình...

Đả kích vô song!

“...” Long Khâu Đạo nhìn khí tức của sát thủ này biến mất, thân thể nhẹ nhàng chấn động, trừng hai mắt chết không nhắm mắt, trầm mặc không nói.

Đối với kẻ địch phản diện kiểu này, ngươi vĩnh viễn có thể tin tưởng Tiêu đại nhân, có thể khiến đối phương trừng phạt đúng tội.

Chẳng qua, lời nói trước khi chết của Kinh Vô Hình.

Khiến cả hiện trường rơi vào trong bầu không khí xấu hổ quỷ dị.

Hai cha con Hoa Kinh Thần và Hoa Tài Đầu thành thật đứng ở bên cạnh, cũng không nói chuyện.

Yên lặng nhìn đóa hoa trên đầu, tự mình chơi với mình.

Long Khâu Đạo cũng không dám lên tiếng, trong lòng chỉ thầm hận miệng của Kinh Vô Hình này quá nhanh.

Ngươi chết thật thoải mái, ngược lại bọn ta sắp gặp tai ương.

Im lặng thật lâu.

Tiêu Thiên dẫn đầu mở miệng, phá vỡ sự im lặng: “Vừa thấy người này, tâm tư không đơn giản, trước khi chết còn muốn cắn ngược một ngụm, nghe nhìn lẫn lộn.”

“Nếu thật sự tin nàng, ngươi lơ là đề phòng, bị sát thủ hủy diệt thân thể này là trúng kế rồi.”

“Hơn nữa, còn có thể khiến phát hiện mà chúng ta điều tra, xảy ra lệch hướng.”

“Các ngươi nói phân tích của ta đúng không?”

Tiêu Thiên nói xong, mặt mang theo nụ cười nhìn ba người.

“Tiêu đại nhân, ngài phân tích rất có đạo lý.” Long Khâu Đạo không khỏi gật đầu, lời nói chính nghĩa: “Không chỉ có như thế, trước khi chết nàng nói lời này, chứng tỏ là cố ý chọc giận ngài.”

“Cứ như vậy, bí mật mà nàng gánh vác mới có thể vĩnh viễn che giấu, nàng dụng tâm hiểm ác, thậm chí còn tệ hơn.”

“Chúng ta tuyệt đối không thể trúng kế.”

Long Khâu Đạo càng nói tình cảm càng mãnh liệt, ngôn ngữ âm vang có lực, nói năng có khí phách.

Hoa Kinh Thần bên cạnh cũng sợ ngây người.

Điều này được luôn?

Long khâu tiền bối không hổ là lão nhân bên cạnh Tiêu ân công.

Lời nói này phát huy vượt xa trình độ!

“Ta tài sơ học thiển, nếu không có Tiêu ân công nói ra âm mưu

trong đó, chỉ sợ ta sắp chẳng hay biết gì." Hoa Tài Đầu đột nhiên mở miệng, chợt bừng tỉnh, chắp tay với Tiêu Thiên: "Cảm ơn ân công chỉ điểm bến mê."

Hoa Kinh Thần nhìn đứa con, chịu chấn động lớn.

Sao con trai của mình lại thế này?

Nháy mắt tiếp theo, ông đột nhiên phản ứng lại, vội vàng hướng Tiêu Thiên mở miệng: "Ta cũng cảm thấy như vậy!"

Nói xong Hoa Kinh Thần nhẹ nhàng lau mồ hôi.

Ánh mắt dừng trên người Kinh Vô Hình trên mặt đất, trong lòng chấn động.

Thực lực Tiêu ân công thật đáng sợ.

Cường giả như thế lại bị Tiêu Thiên đạp chết dễ như trở bàn tay.

Ông nhớ rõ sát thủ của tộc Vụ Nhẫn này, lúc trước trong hội nghị bách tộc, trưởng lão hình phạt tiền nhiệm của bộ tộc bọn họ mới xuất quan.

Cường giả Đạo cảnh nhị thập giai.

Lúc xuất quan chém giết, chính là bị nàng đột ngột ra tay, ám sát bỏ mình.

Kết quả, tới trong tay Tiêu Thiên lại yếu ớt không chịu nổi như thế.

Xì xì...

Nhưng vào lúc này, động tĩnh kỳ quái vang lên, cắt ngang bầu không khí có chút xấu hổ.

Mọi người đều nghiêng đầu, rõ ràng phát hiện thi thể Kinh Vô Hình trên mặt đất, giống như băng tuyết tan rã, lại hóa thành khí tức hắc hồng, tan vào trong mặt đất.

Quỷ dị đến cực điểm.

Tiêu Thiên hít sâu, rồi đột nhiên thả ra áp chế của mình, đồng tử thoáng co rút lại.

Thị lực lấy được giải phóng, giữa trời đất nháy mắt đã xảy ra biến hóa.

Bất cứ chỗ nào có thể nhìn thấy, tất cả đều bị phân chia, biến thành khu vực đã đủ mọi màu sắc.

Mặt đất dưới chân vốn kiên cố cũng biến thành đường trắng đen.

Tiêu Thiên có thể nhìn thấy rõ ràng, khí tức huyết sắc sau khi thân thể Kinh Vô Hình tan rã, rơi vào chỗ sâu dưới nền đất, bị bộ rễ xanh biếc ẩn náu phía dưới, hoàn toàn hấp thu.

Hơn nữa, còn có tranh đoạt.

Khi Tiêu Thiên ngẩng đầu nhìn bốn phương tám hướng, cấu tạo thân thể Long Linh của Long Khâu Đạo, cấu tạo của Hoa Tài Đầu và Hoa Kinh Thần cũng bị cắt thành đường.

Chương 407. Một đóa hoa đỏ thẫm lớn 2

Trừ điều đó ra, tầm mắt đang không ngừng kéo dài ra ngoài, chi chít dày đặc.

Vô số tin tức giống như thủy triều bắt đầu khởi động, rót vào trong đầu của Tiêu Thiên.

Không gian thức hải.

Trong không gian u ám, hệ thống Vượng Tài tóc dài hồng nhạt phất phới, đôi chân dài mang quần tất đen thẳng tắp khép lại, đứng lặng cách linh hồn Tiêu Thiên không xa.

Không trung tối tăm không ngừng có sao băng rơi xuống, đạp tới phương hướng của Tiêu Thiên.

Nhưng tay mảnh khảnh của Vượng Tài nhẹ nhàng một chiêu, những sao băng đó hóa thành một tinh quang, chui vào trong ấn đường của nàng.

[Chủ nhân, đã xong rồi.]

Thế giới bên ngoài, Tiêu Thiên phong bế cảm quan, lắc đầu.

Lượng tin tức quá lớn, khi ánh mắt hắn quét qua, gần như phân giải phân tích cả vực Bách Hoa.

Nếu không phải hắn phong bế cảm quan đúng lúc, chỉ sợ ánh mắt sẽ xuyên thấu không gian, càn quét chư thiên vạn giới.

Tin tức quá nhiều, nếu thật sự như vậy.

Tiêu Thiên hắn chỉ có thể sững sờ ở đây, xem không ngừng, nghe không ngừng.

Nếu để Tiêu Thiên xử lý việc này, hắn thật sự không am hiểu.

Nhưng mà kêu hệ thống hỗ trợ xử lý liền thoải mái hơn.

“Sau khi nàng ta tử vong, lực lượng huyết nhục còn sót lại đã bị bộ rễ của cổ thụ hoa thần và cây con hoa thần ở thành Lạc Ninh hoàn toàn hấp thu.”

Tiêu Thiên xoa mũi, làm dịu hai mắt.

“Cổ thụ hoa thần?” Hoa Kinh Thần có chút giật mình, đây là thánh thụ của bộ tộc bọn họ.

Lúc trước nó bị điều khiển đã rất quỷ dị, hiện giờ còn cắn nuốt huyết nhục?

“Bộ rễ của thánh thụ bộ tộc các ngươi phát triển tốt, trải rộng cả vực Bách Hoa, không ngừng hấp thu chất dinh dưỡng của thế giới giới vực này, bản thân nó lớn mạnh.”

“Nếu không phải tiền bối các ngươi đi qua, trời xui đất khiến, vào thời điểm nó coi như nhỏ yếu, lấy cành khô của nó, gieo trồng ở trăm bộ, có trăm gốc cây con hoa thần tranh đoạt chống đối nó, bộ tộc các ngươi đã sớm không còn.”

Tiêu Thiên tặc lưỡi ngạc nhiên, vừa rồi sau khi nhìn, hắn mới biết được cổ thụ hoa thần và cây con hoa thần này, căn bản là ký sinh trùng của vực Bách Hoa.

Tham lam bò vào thế giới giới vực này, đoạt lấy ...

Mọi thứ!

Lời nói của Tiêu Thiên khiến Hoa Kinh Thần và Hoa Tài Đầu bị sốc.

Cổ thụ hoa thần?

Vậy mà không phải là tồn tại phù hộ bộ tộc bọn họ, mà là đoạt lấy bộ tộc bọn họ?

“Nhưng Tiêu ân công, cái này... cái này...” Hoa Kinh Thần muốn nói lại thôi, điều này quả thật đả kích quá lớn đến tinh thần của hắn.

Hoa Tài Đầu bên cạnh có chút kỳ quái: “Tiêu ân công, từ khi bộ tộc bọn ta ra đời đã được cổ thụ, tử thụ chúc phúc, rất nhiều lợi ích, sao có thể...”

Hoa Tài Đầu còn chưa nói xong, đã nghẹn trở lại.

Bởi vì Tiêu Thiên đã chạy tới trước mặt.

“Muốn biết tại sao, rất đơn giản.” Tiêu Thiên nói xong, vươn tay một phen túm lấy đóa hoa đỏ thẫm trên đầu Hoa Tài Đầu.

Dùng sức nhổ.

Phốc...

Hoa Tài Đầu hoảng sợ nhìn hoa trên đầu của mình, bị Tiêu Thiên bạo lực nhổ xuống, cực kỳ đau khổ.

Tiêu Thiên hành động rất nhanh, bọn họ còn chưa kịp phản ứng, hoa đỏ lớn trên đầu đã bị kéo xuống.

Bông hoa bị ngắt khỏi đầu Hoa Tài Đầu, máu lập tức tuôn ra xối xả, mặt mũi hắn ta đỏ bừng.

Khí tức suy yếu bằng tốc độ cực nhanh.

“Tiêu ân công, tộc Đầu Hoa bọn ta bị ngắt hoa trên đầu xuống sẽ chết đó!” Hoa Kinh Thần bên cạnh lấy lại tinh thần, vô cùng lo lắng lên tiếng, cuống quýt tiến lên.

Hoa trên đầu tộc người bọn họ cực kỳ cứng cỏi, nhổ hoa là việc rất gian nan.

Khi cảnh giới tăng lên, bông hoa trên đầu sẽ càng thêm mạnh mẽ, thậm chí còn có thể chống lại công kích, tựa như chiếc mũ sắt tự nhiên.

Nhưng một khi hoa trên đầu bị nhổ ra, họ sẽ hoàn toàn chết ngắc.

Hoa trên đầu tượng trưng cho tính mạng của tộc Đầu Hoa bọn họ.

Những người thuộc tộc Đầu Hoa chết đi, hoa trên đầu họ sẽ tàn úa theo và trôi dạt khắp thiên địa.

Ai có thể ngờ sức lực của Tiêu Thiên lại kinh khủng đến vậy, hắn ra tay đầy bạo lực, ngắt thẳng hoa trên đầu con trai ông xuống.

“Tiêu ân công, hoa trên đầu tộc người bọn tôi có vấn đề gì ư?” Hoa Tài Đầu giơ tay ra hiệu phụ thân đừng hoảng hốt, bản thân hắn ta thì nhìn về phía Tiêu Thiên.

Nếu Tiêu Thiên muốn hại chết mình, cần gì phải phiền phức thế này?

Thật ra, kết hợp với lời đối phương vừa nói, Hoa Tài Đầu đã đoán được chút ít.

Tiêu Thiên gật đầu, đột nhiên xòe tay ra.

Cánh hoa héo úa mở bung, để lộ thứ quả đỏ rực như lửa trong lòng bàn tay Tiêu Thiên.

“Ăn đi!” Tiêu Thiên đưa quả đỏ rực ấy cho Hoa Tài Đầu đang có khí tức uể oải.

Hoa Kinh Thần bên cạnh trông thấy cảnh này lập tức sợ ngây người.

Hoa trên đầu con trai thật sự có thể nở ra quả luôn hả?

Nhưng tại sao khi tộc người bọn họ chết đi thì hoa trên đầu lại khô héo, nào có chuyện này bao giờ...

Oành đùng!

Phảng phất có sét đánh đùng đoàng trong thức hải của Hoa Kinh Thần, toàn thân ông run lên.

Cổ thụ hoa thần!

Tử thụ hoa thần!

Chương 408. Các ngươi thật sự rất xinh đẹp

Thì ra thứ mà Tiêu ân công gọi là cướp đoạt và ký sinh có ý nghĩa thế này.

Lúc người trong tộc Đầu Hoa ra đời, cành lá dây leo của cây hoa thần sẽ mọc dài ra và khẽ vuốt ve đầu họ.

Đó chính là chúc phúc.

Tộc Đầu Hoa được chúc phúc mới có thể nở hoa trên đầu.

Thông thường, người nào trong tộc Đầu Hoa không nhận được chúc phúc sẽ chết yểu lúc tuổi còn nhỏ, kết cục cuối cùng rất thê thảm.

Chỉ có những đứa trẻ được chúc phúc, sau khi nở hoa trên đầu mới có thể khỏe mạnh an khang, bình yên vô sự trưởng thành.

Đồng thời, dù nhỏ tuổi cũng không sợ nóng sợ lạnh, có thể chất cường tráng.

“Cái gọi là chúc phúc hay nở hoa trên đầu gì đó, thực chất là ký sinh.” Hoa Kinh Thần run rẩy nói, cảm giác như thế giới của mình đang hoàn toàn sụp đổ.

Xưa kia, cổ thụ hoa thần mà tộc Đầu Hoa bọn họ thờ cúng phụng dưỡng.

Nhưng thực tế là nó đang nuôi nhốt tộc người bọn họ?

Vậy nên những đứa trẻ chết yểu do không được chúc phúc

trong quá khứ, có phải do cổ thụ hoa thần âm thầm gây nên chăng?

Mục đích là để tộc người bọn họ tin tưởng tuyệt đối rằng chỉ có những đứa trẻ được chúc phúc mới có thể sống sót bình yên vô sự.

“Tiêu đại nhân, tạ ơn ngài!” Hoa Tài Đầu dần dần trở nên suy yếu, sau khi cúi người hành lễ với Tiêu Thiên, hắn ta cho thứ quả đỏ rực kia vào miệng.

Hắn ta nhai nhóp nhép rồi nuốt xuống.

Phừng phừng!

Ngọn lửa đột nhiên bùng lên từ trong cơ thể Hoa Tài Đầu, sau đó lập tức bao trùm toàn thân hắn ta, lửa nóng hừng hực buộc Hoa Kinh Thần bên cạnh phải tránh lui.

“Tiêu ân công, đây là gì?” Hoa Kinh Thần thấy tình trạng kỳ lạ của con trai, vội vàng nhìn về phía Tiêu Thiên.

“Không phá bỏ thì không xây lại được, đừng nôn nóng.” Tiêu Thiên nhìn ngọn lửa cháy rực, hắn nở nụ cười, “Xem ra, cổ thụ hoa thần chúc phúc thực chất là đang hấp thu căn nguyên của tộc người các ngươi.”

“Bây giờ, căn nguyên đã trở lại.”

Phừng!

Ngọn lửa bùng cháy, để lộ bóng dáng Hoa Tài Đầu bên trong.

Máu trên đỉnh đầu hắn ta đã bị ngọn lửa thiêu đốt sạch sẽ, thay vào đó là mái tóc dài màu xanh ngọc bích mềm mượt xõa tung.

Loạt soạt...

Nơi xa, tử thụ hoa thần ở thành Lạc Ninh không bị gió thổi nhưng vẫn lay động, lá non xanh biếc bỗng nhiên bị cuốn tới, quanh quẩn trên toàn bộ cơ thể Hoa Tài Đầu.

Những chiếc lá non kia biến thành trường sam mềm mại tỏa sáng, gia trì trên thân thể hắn ta.

Hán tử vốn có bông hoa lớn màu đỏ trên đỉnh đầu đã biến mất không còn tăm hơi.

Thay vào đó là nam tử có mái tóc màu ngọc bích dài như thác nước buông xuống sau lưng, da trắng như tuyết, dáng người mảnh khảnh và vô cùng tuấn tú.

Hàng mi xanh dài rung động, Hoa Tài Đầu chậm rãi mở mắt, trong con ngươi xanh biếc mơ hồ có những vòng hoa văn.

Khí tức bừng lên ầm ầm, gia tăng một cách đều đặn.

Mãi đến Hỗn Độn cảnh thập ngũ giai mới miễn cưỡng ngừng lại.

Hoa Kinh Thần bên cạnh đã choáng váng hết cả, nếu không phải vẫn có thể nhìn ra một chút dấu vết giữa hai lông mày hắn ta.

Ông thậm chí còn nghi ngờ liệu nam nhân xinh đẹp đến mức khó tưởng này có phải con trai mình hay không.

“Thì ra là thế.” Hoa Tài Đầu nhẹ giọng nói, hắn ta cảm nhận được tin tức truyền thừa truyền đến trong thức hải mình, chợt trầm ngâm suy nghĩ điều gì đó.

Chẳng mấy chốc, hắn ta thoát khỏi suy tư, khẽ khom người trước Tiêu Thiên: “Tiêu đại nhân, căn nguyên trở lại rồi, thức hải ta nhận được ký ức truyền thừa.”

“Có điều, do bị cổ thụ hoa thần cản trở nhiều năm qua nên

huyết mạch truyền thừa có chỗ thiếu sót.”

So với Hoa Tài Đầu ngoan ngoãn vâng vâng dạ dạ ngày xưa, hiện tại hắn ta kính cẩn lễ phép, thái độ đối với Tiêu Thiên càng thêm tôn kính.

Nhưng cả người trông nho nhã và điềm tĩnh hơn nhiều.

Giờ đây, hắn trông khác hẳn vẻ ngoài buồn cười lúc đầu.

“Thú vị đấy, đầu ngươi còn có thể nở hoa nữa không?” Tiêu Thiên nhìn đỉnh đầu Hoa Tài Đầu, tò mò hỏi.

Hoa Tài Đầu mỉm cười, nhẹ nhàng vung tay lên, trên đầu lần nữa nở ra đóa hoa đỏ rực.

Nhưng ngay sau đó, đóa hoa trên đầu lụi tàn trong thoáng chốc, cánh hoa đỏ như lửa hé mở, rơi rụng khắp khoảng sân trước hậu sảnh.

Mầm xanh mọc lên từ lòng đất, chớp mắt khắp mặt đất đều là hoa đỏ.

“Tộc bọn ta được gọi là tộc Hoa Thần, dựa theo ký ức truyền thừa không trọn vẹn, có vẻ có nguồn gốc từ thời đại cổ xưa, ban đầu là một chủng tộc lớn mạnh ở cổ đại.”

“Trò tạp kỹ nhỏ giúp ngài vui vẻ này, ta vẫn đủ sức làm được.”

“Hơn nữa, căn cứ vào ký ức truyền thừa, tộc người bọn ta có phương pháp bồi dưỡng cây hoa thần, đồng thời trời sinh có sẵn năng lực áp chế.”

“Có lẽ đây chính là nguyên nhân cổ hoa thần thụ âm thầm cướp đoạt huyết mạch căn nguyên của tộc người bọn ta.”

“Biến tộc Hoa Thần vốn đẹp mắt nho nhã thành tộc Đầu Hoa hết sức buồn cười.”

Hoa Tài Đầu cúi người hành lễ và báo cáo từng chút một với Tiêu Thiên.

Chương 409. Con số chương này thật là đau đầu

Tiêu Thiên gật nhẹ đầu, mỉm cười nhìn Hoa Kinh Thần cạnh đó rồi ngoắc tay với đối phương: “Nào, đưa đầu qua đây.”

Hoa Kinh Thần: “...”

Pặc.

Hắn ngắt hoa trên đầu ông xuống, đưa quả bên trong sang cho ông ăn, tái sinh từ đống tro tàn.

Hoa Kinh Thần hoàn toàn đổi mới xuất hiện trước mặt Tiêu Thiên.

Tương tự Hoa Tài Đầu, Hoa Kinh Thần cũng trở nên cực kỳ tuấn tú, dung mạo khiến người kinh ngạc.

“Hay lắm, tộc Hoa Thần này ai nấy đều rất xinh đẹp nhỉ!” Tiêu Thiên sờ cằm đánh giá hai cha con trước mặt.

“Đáng tiếc, thật ra dáng vẻ tộc Đầu Hoa trước kia cũng thú vị không kém.”

“Long Khâu Đạo, ngươi từng nghe qua tộc Hoa Thần chưa?”

Nói rồi Tiêu Thiên nghiêng đầu nhìn Long Khâu Đạo.

Long Khâu Đạo lắc đầu, vẻ mặt ngưng trọng: “Ta chưa từng nghe qua!”

Tiêu Thiên nhìn Long Khâu Đạo: “Vậy thì có lẽ kẻ bị tình nghi

là người của tộc Cổ Thần đi vào vực Bách Hoa Hoa động tay động chân thực chất là vì tộc Hoa Thần."

Tộc Cổ Thần và tộc Hoa Thần, nghe tên đã biết có liên quan đến nhau rồi.

Long Khâu Đạo nghe Tiêu Thiên nói xong còn cảm thấy không quen.

Lần này Tiêu đại nhân không hề nói tộc Cổ Thần kia làm hết thảy đều vì nhằm vào ngài ấy.

Mặt trời mọc từ đằng Tây à? Thật khiến người ta bất ngờ.

"Nhưng chắc chắn phải xử luôn tộc Cổ Thần này." Tiêu Thiên nheo mắt, lời nói ẩn chứa phẫn nộ: "Lại dám phái người đến ám sát người của ta, còn muốn trộm vực Bách Hoa của ta."

"Quá ghê tởm!"

Tiêu Thiên nói đến đây, tức giận nhìn sang Long Khâu Đạo: "Đánh... Đánh rồng phải ngó mặt chủ. Ám sát ông chính là ám sát ta."

"Yên tâm đi, ta chắc chắn giúp ông trút cơn giận này."

"Dù ông nhịn được thì ta cũng không nhịn được."

Dứt lời, Tiêu Thiên vỗ vỗ bả vai Long Khâu Đạo mấy lần, an ủi đối phương: "Đừng buồn, đừng đau lòng, có ta đây."

Long Khâu Đạo: "..."

Thôi được rồi, ông nói sớm quá.

Xin lỗi.

Là ông lỗ mãng.

"Tiêu đại nhân, tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?" Giọng Hoa Tài Đầu nhẹ nhàng, hành lễ hỏi Tiêu Thiên.

Thái độ đã là hoàn toàn coi bản thân thành tùy tùng của Tiêu Thiên.

"Đầu tiên, để tộc Đầu Hoa toàn thành Lạc Ninh các ngươi khôi phục bộ dáng trước đã." Tiêu Thiên ngồi xuống cạnh bàn, nhấc đũa lên ăn tiếp.

Đồng thời, hắn nhìn sang Long Khâu Đạo: "Ông đi giúp đỡ làm việc đi, chờ ta ăn no uống đủ, ngủ một giấc rồi tới thẳng chỗ cổ thụ hoa thần xem thử."

"Đúng rồi, nhớ để ý một chút."

Long Khâu Đạo hành lễ, tỏ vẻ đã hiểu rõ.

Ông biết hành động của Tiêu Thiên có mục đích gì.

Chủ yếu là muốn nhìn xem sau khi toàn bộ tộc Đầu Hoa của thành Lạc Ninh nhổ hoa trên đầu, khôi phục bộ dáng tộc Hoa Thần.

Như vậy sẽ tạo thành ảnh hưởng thế nào với cây con hoa thần trong thành.

Mà khi tộc Đầu Hoa khôi phục thành tộc Hoa Thần nguyên bản lại sẽ thay đổi thế nào.

Cha con Hoa Tài Đầu và Hoa Kinh Thần cạnh đó cũng hành lễ chào Tiêu Thiên, sau đó theo Long Khâu Đạo rời đi, phụ giúp làm việc.

Đặc biệt là Hoa Kinh Thần, ông vốn là thành chủ thành Lạc Ninh, lại là người chưởng quản bộ Lạc Ninh.

Chỉ có ông mới được ra lệnh vài chuyện.

Có ông ở đây, Long Khâu Đạo làm việc cho Tiêu Thiên cũng nhẹ nhàng, thoải mái hơn nhiều.

Huống chi dung mạo của ông và nhi tử biến thành như vậy, thực lực tăng lên, khí tức không giống bình thường, càng có sức thuyết phục.

Trên thực tế, ý tưởng của Hoa Kinh Thần không sai chút nào.

Chờ hai phụ tử bọn họ theo Long Khâu Đạo ra khỏi phủ thành chủ, tìm tới vệ quân thủ thành đầu tiên, phụ giúp quản lý tộc nhân bên trong thành Lạc Ninh.

Tộc nhân tộc Đầu Hoa muôn màu sắc hoa trên đỉnh đầu thấy mặt cha con Hoa Tài Đầu và Hoa Kinh Thần đều giật mình, ngạc nhiên vô cùng.

Đặc biệt là khi bọn hắn nghe được chân tướng từ miệng cha con họ thì đều ngẩn ngơ.

Vừa nghe vừa vô thức sờ hoa trên đầu mình, cảm giác như đang trong một giấc mộng.

Hoa trên đỉnh đầu không phải chúc phúc, mà là thứ cướp đoạt bổn nguyên chủng tộc của bọn họ, là thứ áp chế bọn họ.

Dưới sự giúp đỡ của Hoa Kinh Thần đã tăng thực lực và Hoa Tài Đầu, vệ quân thủ thành và các chấp sự trong tộc lục tục lấy hoa trên đầu xuống, nuốt ăn trái cây nuôi dưỡng bên trong.

Cơ thể ai nấy đều bị nhen lửa, cả người cháy hừng hực.

Chờ đến khi lửa mạnh nóng bỏng chậm rãi tiêu tán, các nam tử nữ tử dung mạo khác nhau nhưng đều đẹp đẽ vô cùng đều đứng lặng tại chỗ.

"Thật đúng là... Xinh đẹp." Long Khâu Đạo bị tộc Hoa Thần đã

lột xác vây quanh, không nhịn được cảm khái thành tiếng.

Với Long Khâu Đạo mà nói, tộc Đầu Hoa biến thành tộc Hoa Thần…

Giống như từ một loại hoa viên đến một loại hoa viên khác, không sai biệt là mấy.

Nhưng tộc Hoa Thần đã biến đổi triệt để thì cực kỳ kích động, xôn xao tản ra, chạy đến khắp thành Lạc Ninh.

Bọn họ đã không kịp chờ đợi, muốn cho các tộc nhân của mình đều biến về dáng vẻ vốn có.

"Linh khí thiên địa trong thành Lạc Ninh lại càng tinh khiết hơn rồi." Long Khâu Đạo bước trong thành Lạc Ninh, cảm nhận được khí tức giữa thiên địa, tấm tắc lên tiếng.

Chương 410. Con số chương này thật là đau đầu 2

Hoa Tài Đầu đi theo Long Khâu Đạo phụ họa giải thích: "Long Khâu tiền bối, theo công pháp kỹ năng truyền thừa của tộc Hoa Thần chúng ta, khi tu hành, chính chúng ta sẽ tịnh hóa linh khí thiên địa xung quanh."

"Căn cứ công pháp nhắc tới, thứ này dựa trên bồi dưỡng linh thực, cũng dựa trên phương diện trồng trọt linh dược. Mà đó cũng là việc tộc ta từng am hiểu nhất."

Nhắc đến đây, Hoa Tài Đầu mở hai tay ra, toàn lực vận chuyển công pháp trong người, biểu hiện cho Long Khâu Đạo xem.

Khi Hoa Tài Đầu toàn lực vận chuyển công pháp, đứng tại chỗ nhắm mắt tu luyện.

Long Khâu Đạo có thể quan sát được, linh khí thiên địa xung quanh lập tức rót vào cơ thể hắn ta, nhưng không phải dùng toàn bộ để tu luyện.

Mà phần lớn linh khí thiên địa chỉ dạo quanh cơ thể một vòng, chừa lại một phần nhỏ.

Mà linh khí từ trong cơ thể Hoa Tài Đầu phun ra ngoài lại trở nên thuần khiết, sạch sẽ.

Chỉ đứng trong ảo cảnh này thôi cũng để người khoan khoái sung sướng, khó có thể tự kiềm chế.

Long Khâu Đạo không ngờ, tộc Hoa Thần gỡ đầu hoa xuống mà năng lực tịnh hóa linh khí thiên địa càng mạnh hơn.

Chưa kể…

"Khó trách cổ thụ hoa thần không cho tộc các ngươi khôi phục bản chất. Đúng là khắc tinh trời sinh." Long Khâu Đạo vừa nói, vừa nhìn về phía cây con hoa thần trong thành.

Giờ phút này, cây con hoa thần thành thật, ngoan ngoãn, dễ bảo.

Nguyên nhân chính là linh khí được tịnh hóa từ công pháp vận chuyển trong cơ thể tộc Hoa Thần có tác dụng khắc chế cực lớn với cây này.

Trước kia, thành chủ thành Lạc Ninh Hoa Kinh Thần mà giao chiến với cây con hoa thần trong thành thì cũng không đánh lại nổi.

Bây giờ, Hoa Kinh Thần chỉ là cần vận chuyển công pháp trong cơ thể là đủ để trấn áp cây con hoa thần, khiến nó không chống lại nổi.

"Cây con hoa thần là thứ tốt. Dựa theo ký ức truyền thừa ghi lại, năng lực sinh trưởng của nó cũng rất mạnh, đồng thời có thể giúp đỡ quản lý dược điền. Chính nó cũng là vật liệu tốt nhất."

"Đối với phương diện tu luyện của tộc Hoa Thần chúng ta càng có trợ giúp rất lớn." Hoa Tài Đầu tiếp tục giải thích, nói rõ tình huống với Long Khâu Đạo.

Hắn biết, những lời này sẽ đều được Long Khâu Đạo báo cáo với Tiêu đại nhân.

"Nếu là nhìn từ góc độ này thì hơi lạ." Long Khâu Đạo nhìn cây con hoa thần trong thành, nheo mắt lại: "Nếu tộc Hoa Thần đã khắc chế cây hoa thần đến vậy."

"Thì vì sao cổ thụ hoa thần vực Bách Hoa các ngươi lại biến

tộc Hoa Thần thành tộc Đầu Hoa."

Hoa Tài Đầu nhẹ nhàng lắc đầu, chắp hai tay sau lưng, ngắm nhìn cây con hoa thần trong thành: "Không rõ lắm, chỉ sợ có bí mật gì trong đó?"

"Nói không chừng, chờ đến ngày mai, Tiêu đại nhân nghỉ ngơi tốt, đến chỗ cổ thụ tìm hiểu thực hư là có thể biết rõ." Long Khâu Đạo cũng nhìn về phía cây con hoa thần, lớn tiếng nói.

Hoa Tài Đầu gật đầu, ánh mắt liếc về một phía, lập tức ngầm vận chuyển linh khí trong cơ thể.

Bộp!

Cánh tay chợt bị bắt lại, Hoa Tài Đầu nhìn về phía Long Khâu Đạo, cau mày hỏi: "Long Khâu tiền bối?"

"Đừng manh động, để Tiêu đại nhân nghỉ ngơi thật tốt, sáng sớm ngày mai ngài ấy còn phải tới chỗ cổ thụ hoa thần các ngươi, bắt được kẻ cướp ăn trộm vực Bách Hoa của hắn." Long Khâu Đạo buông Hoa Tài Đầu ra, lần nữa lớn tiếng nói.

Hoa Tài Đầu hiểu: "Thì ra là thế, hi vọng ngày mai có thể tra đến cùng."

"Nhớ kỹ, đây đều là điểm mấu chốt mà Tiêu đại nhân Tiêu Thiên, Diêm La Đại Thiên Tôn tìm tới tộc chúng ta." Thành chủ Hoa Kinh Thần tuấn mỹ phi phàm nhìn một đám tộc nhân dục hỏa trùng sinh đằng trước, trịnh trọng nói.

Trong lúc nói chuyện, ông còn chắp tay về phía Tiêu Thiên ở phủ thành chủ, hư không hành lễ.

Làm việc tốt cần lưu tính danh, làm việc thiện phải tuyên dương thiên hạ.

Đây là chân lý Tiêu Thiên dạy bảo Long Khâu Đạo.

Cũng là Long Khâu Đạo lĩnh ngộ ý chí của Tiêu Thiên rồi truyền đạt tư tưởng lại cho Hoa Kinh Thần.

Tình huống kỳ quái của cây con hoa thần và trải qua quá trình rực rỡ hẳn lên.

Tộc Hoa Thần thành Lạc Ninh lột xác tươi mới, đều thuận theo hành lễ về fphía phủ thành chủ, miệng hô to danh hào Tiêu Thiên.

"Thành chủ, cổ thụ hoa thần có vấn đề lớn như vậy, tiếp theo chúng ta nên làm gì đây?" Tướng lĩnh vệ quân thủ thành bên cạnh Hoa Kinh Thần cau mày hỏi thăm.

Hắn nói đến đây cũng đã siết chặt chuôi đao bên hông.

Trước kia tôn kính cổ thụ hoa thần biết bao, tín ngưỡng sâu nặng cỡ nào.

Hiện tại sẽ hận bấy nhiêu!

Hoa Kinh Thần khoát tay, ra hiệu cho hắn không nên quá sốt ruột: "Không cần lo lắng. Ngày mai Tiêu đại nhân sẽ đích thân đi tới chỗ cổ thụ hoa thần jmootj chuyến, kết thúc mọi chuyện."

"Đến lúc đó, vực Bách Hoa chúng ta sẽ nghênh đón tân sinh, bước về phía một phương thiên địa hoàn toàn mới."

Hoa Kinh Thần nói tới đây còn nắm chặt hai tay nhìn qua tướng lĩnh bên cạnh, trong mắt tràn đầy tự tin.

Cũng ngập tràn mơ ước hướng tới tương lai.

Chương 411. Còn nữa không

Dứt lời, Hoa Kinh Thần nhìn về phía các tộc nhân cuống cuồng ùa tới, tiếp theo ông còn phải bận rộn nhiều việc lắm.

Hoa đầu cứng cỏi, đối với rất nhiều tộc nhân mà nỏi, chỉ có thực lực như ông mới đủ để nhổ hoa đầu ra.

Cho nên Hoa Kinh Thần cũng không phát hiện, giữa khe gạch dưới đất trong góc tường nhô ra vài nhánh chồi non, sau đó nhanh chóng rụt về, biến mất không thấy.

...

Vực Bách Hoa, thành Bách Hoa.

Trong điện đường cổ kính trên cổ thụ hoa thần, cường giả áo bào đen vẫn đứng lặng tại chỗ, nhìn Thế Giới Chi Tâm trước mặt đang thành hình.

Đồng thời, bên trên Thế Giới Chi Tâm đã phân bố ra giọt nước màu vàng, phản trọng lực bay ngược lên trên, dần ngưng tụ thành một trái cây màu vàng óng.

Cuồng giả áo bào đen nhìn trái cây màu vàng óng đang thành hình, cảm xúc cũng trở nên kích động, toàn thân run rẩy.

"Sắp rồi, đúng là khởi đầu tốt." Cường giả áo bào đen nhìn trái cây màu vàng kim kia, vươn tay ra khỏi lớp áo bào.

Trên da thịt bàn tay nọ chằng chịt đường vân màu vàng kim, lấp lánh ánh vàng, kết nối với trái cây nọ.

Rầm rầm.

Lúc này, bỗng nhiên có động tĩnh phát ra.

Toàn bộ cổ thụ hoa thần bắt đầu bạo động, cành cây trên tán cây lay động mãnh liệt, cứ như có thứ gì đang kích thích nó.

Tộc trưởng Hoa Tri Hà của tộc Đầu Hoa bị trói bên cạnh ngẩng đầu nhìn lên trên, thấy động tĩnh của cổ thụ hoa thần thì kinh ngạc ra mặt.

Cổ thụ hoa thần trước nay đều bình tĩnh vô cùng.

Lúc trước, trên hội nghị bách bộ, cường giả áo bào đen này khống chế cổ thụ hoa thần công kích bọn họ đã đủ khiến người ta giật mình rồi.

Vậy vì sao hiện tại cổ thụ hoa thần lại bạo động không ngừng nghỉ?

"Yên tĩnh!" Cổ thụ hoa thần nóng nảy khiến cường giả áo bào đen tức giận tột đỉnh, khí cơ trong cơ thể phun trào, kim quang nở rộ trên đỉnh đầu.

Cổ thụ hoa thần được đắm chìm trong kim quang, có vẻ như bị người trấn áp, lập tức an tĩnh lại, không làm ầm ĩ nữa.

Thật lâu sau, chợt có dây leo từ cổ thụ hoa mọc ra, quấn lên cổ tay cường giả áo bào đen.

Cường giả áo bào đen cũng không từ chối, mặc kệ cổ thụ hoa thần.

Dây leo quấn quanh, cường giả áo bào đen hơi cảm nhận rồi giật mình: "Kinh Vô Hình chết rồi?"

Xào xạc…

Lá cây trên tán cây hơi lắc lư như trả lời sự kinh hãi của cường giả áo bào đen.

"Hử?" Hoa Tri Hà và các trưởng lão tộc Đầu Hoa bị trói đều mở mắt ra, nhìn sang phía bên này.

Kẻ ám sát đáng sợ Kinh Vô Hình bị người đứng sau màn này phái đi.

Mất mạng rồi?

Thực lực vị cường giả đột nhiên xâm nhập vực Bách Hoa mạnh đến vậy cơ à?

"Ký sinh bị phát hiện? Cũng bị hóa giải rồi?"

"Ngày mai đối phương muốn tới đây thăm dò tình huống?"

"Sao có thể như vậy được?"

Cường giả áo bào đen đi qua đi lại tại chỗ, giọng nói thoáng lo lắng.

Phiền rồi đây!

Y không ngờ kẻ địch xông vào vực Bách Hoa lại đáng gờm đến thế, ngay cả Kinh Vô Hình cũng không xử được đối phương.

"Ngày mai tới đây à?" Cường giả áo bào đen nói tới đây, lại nhìn Thế Giới Chi Tâm trước mắt và trái cây màu vàng óng sắp ngưng tụ thành hình bên trên.

Đây chính là quả thần, tuy hiện tại đã gần ngưng tụ thành hình, nhưng vẫn chưa chín.

Ăn luôn thì chẳng có hiệu quả gì, còn phí công nhọc sức.

Chỉ khi nào quả thần chín hẳn, ăn vào mới có thể khiến tu vi của y tăng lên mạnh mẽ, đủ năng lực đi hoàn thành sứ mệnh của mình, lập công lao cao lớn.

Sau này y cũng đủ để có chỗ đặt chân trong tộc, tiền đồ không thể hạn lượng.

Việc quan trọng nhất khi ngưng tụ quả thần là không được quấy rầy, y vất vả lắm mới tìm được bộ tộc này.

Đồng thời, cổ thụ hoa thần lại còn áp chế tộc Hoa Thần, chẳng khác nào cơ hội hoàn hảo với y.

Ngay khoảnh khắc tiến vào vực Bách Hoa, y thậm chí sinh ra nghi ngờ, phải chăng khí vận thiên đạo nhìn trúng mình rồi.

Y cũng là một trong những đứa con trời của thời đại, là tồn tại được người chú mục.

"Tuyệt đối không thể để quá trình ngưng tụ quả thần bị quấy rầy." Cường giả áo bào đen sờ cằm nói.

Nhưng theo tình báo từ cổ thụ hoa thần, người kia rất mạnh!

Thậm chí cổ thụ hoa thần cướp đoạt gốc rễ bổn nguyên của bộ trưởng bộ Lạc Ninh cũng không thể làm tổn thương tới đối phương.

"Không bằng tiên hạ thủ vi cường, liều mạng một phen khử luôn hắn." Cường giả áo bào đen nheo mắt, tự hỏi trong lòng.

"Tuy làm vậy sẽ khiến vết thương nặng hơn, nhưng chỉ cần bồi dưỡng quả thần thành công, ăn xong là lấy lại được mọi thứ."

Nghĩ đến đây, cường giả áo bào đen quay đầu nhìn mấy người Hoa Tri Hà bị mình bắt.

"Chờ vết thương khôi phục triệt để lại đi đuổi bắt tên nhóc Tiêu Thiên kia đi."

"Nhân tộc kia chắc chắn ôm bí mật to lớn, nhất định phải áp chế nô dịch, có vậy mới..."

Cường giả áo bào đen đang nghĩ, lại phát hiện đám người Hoa Tri Hà đối diện đều lộ vẻ quái dị nhìn sau lưng mình.

Sao lại trưng ra cái mặt đấy?

Chương 412. Đáng để ngạc nhiên như vậy sao?

Cường giả áo bào đen nghi hoặc, sau đó lông tơ dựng đứng, quay phắt người lại.

Không biết từ khi nào, không hiểu bằng cách nào, trong cung điện bỗng nhiên xuất hiện ba người lạ.

Không đúng, y từng gặp người đứng chính giữa.

Mà điều khiến y phát điên hơn là trong tay đối phương đang cầm quả thần chưa chín của y.

Trên quả… thiếu một miếng!

"Quả này ăn ngon đấy, còn nữa không?"

Trong cung điện cổ xưa này, hai nhóm người đứng đối diện nhau.

“Tiêu đại nhân, trái cây ngon như vậy sao?” Nhìn thấy vẻ mặt Tiêu Thiên, Long Khâu Đạo rất tò mò.

Quả được ngưng tụ từ trên cây thế giới, có lẽ được cấu thành từ sức mạnh không biết tên, xuất hiện dưới hình dạng quả màu vàng.

Về bản chất, nó vẫn là một loại sức mạnh.

“Mùi vị thật sự rất ngon, các ngươi nếm thử đi.” Tiêu Thiên nói xong, bẻ ra hai miếng thịt quả, ném cho Long Khâu Đạo và Hoa Tài Đầu bên cạnh.

Hai người nhận lấy thịt quả, sau khi đưa vào miệng thưởng thức, ánh mắt tỏa sáng lấp lánh.

Ngon quá!

“Nhưng mà, tại sao sau khi ăn thứ này, chỉ đơn thuần cảm thấy ngon chứ không có cảm giác gì?”Hoa Tài Đầu hơi khó hiểu, nhìn có vẻ đây là đồ tốt

Sau khi nuốt vào, hẳn sẽ tăng thực lực, hoặc là cường hóa thể lực các loại mới đúng.

Long Khâu Đạo cẩn thận nếm thử, suy đoán: “Chắc nó còn chưa chín hẳn, cho nên ăn cũng vô dụng, chỉ là ngon hơn mà thôi.”

Tiêu Thiên quay đầu nhìn Long Thu Đạo, động tác nhai cứng đờ, “Chưa chín đều ăn ngon như vậy, nếu như nó chín rồi, không phải sẽ ngon đến mức chảy nước miếng à?”

“Tiêu đại nhân……” Khóe miệng Long Khâu Đạo giật giật.

Ăn ngon đến chảy nước miếng?

Đây là tính từ quỷ quái gì vậy.

Theo lý mà nói, không phải ngài nên chú ý đến chuyện sau khi quả chín rồi thì hiệu quả tốt như thế nào sao?

“Không phải ngươi nói ngày mai mới đến à?” Cường giả áo bào đen đứng đối diện run rẩy cả người, không thể tin được mà nói.

Đôi mắt dưới mũ trùm đầu của hắn đang nhìn chằm chằm Tiêu Thiên đứng ở giữa, hai tay siết chặt chặt.

Nam nhân này, vậy mà lại nam nhân này!!!

Đánh chết hắn cũng không ngờ rằng, người đi đến vực Bách

Hoa, lại là hắn!

“Buổi tối ăn hơi no, cho nên nói hai người bọn hắn đi dạo với ta.” Tiêu Thiên nhìn cường giả áo bào đen trước mặt, “Thế nhưng, chúng ta cứ đi dạo, rồi lại đi đến đây”

“Này, ngươi nói có lạ không?”

Bên cạnh Long Khâu Đạo cùng Hoa Tài Đầu, không hẹn mà cùng ôm mặt.

Đi dạo?

Lúc đến đây, tốc độ cực nhanh.

Cảnh vật xung quanh đều mơ hồ, nhìn không rõ gì cả.

Có ai đi dạo với tốc độ như vậy chứ.

Bên kia, Hoa Tri Hà bị trói tại chỗ, ông ngạc nhiên nhìn tất cả những chuyện này.

Rốt cuộc nguyên nhân của sự thay đổi đột ngột này là gì, đối với bọn họ là tốt hay xấu?

Không chỉ như thế, Hoa Tri Hà còn nhìn chằm chằm Hoa Tài Đầu.

Trong mắt hắn, nam tử quá đẹp trai có mái tóc dài màu xanh lá này, có cảm giác rất quen thuộc và gần gũi.

Cảm thấy kỳ lạ.

Rộp rộp.

Một tiếng giòn vang, khiến những người ở trong cung điện cổ xưa lại tập trung sự chú ý vào người Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên lại cắn một miếng trái cây trong tay, nhìn cường giả mặc áo choàng đen trước mắt: “Ngươi là tộc Cổ Thần à?”

“...” Cường giả mặc áo choàng đen im lặng một lúc rồi đưa tay cởi áo choàng đen ra.

Khi chiếc áo choàng đen rơi xuống, một sự tồn tại có dáng vẻ vô cùng giống với nhân tộc lộ diện.

Điều duy nhất khác với Nhân tộc chính là hoa văn màu vàng được khắc trên da thịt, hơn nữa đỉnh đầu có sừng vàng, phía trên có khắc phù văn.

Tóc vàng mềm mại xõa tung ở phía sau, dung nhan tuấn dật, chỉ là đứng ở đó, toát lên khí chất cao quý,

Dường như, hắn chính là tồn tại tôn quý giữa trời đất này.

Không ngờ rằng, ngươi lại nhận ra thân phận của ta.” Tên tộc Cổ Thần mở miệng, tốc độ nói chậm rãi, “Ta đúng thật là tộc Cổ Thần, Đế Tân Lộ.

Hắn tự báo gia môn, thẳng thắn vô tư, thể hiện thái độ hoàn toàn hợp tác.

“Tiêu đại nhân, rất vinh hạnh được gặp lại ngài.”

Ngoài mặt, Đế Tân Lộ rất bình tĩnh.

Trên thực tế, hắn đã đau lòng đến không thể thở nổi.

Trái tim, cũng đang rỉ máu.

Hắn tiến hành kế hoạch chu đáo chặt chẽ, vất vả lắm mới tiến hành đến bước này.

Mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn sàng, chuyện hắn cần làm tiếp theo, chính là lặng lẽ chờ đợi quả màu vàng chín.

Cuối cùng hiến tế toàn bộ vực Bách Hoa, đạt thành tựu cho bản thân.

Đặt nền móng vững chắc cho tộc của bọn họ, tiền đồ vô lượng.

Kế hoạch là hoàn hảo, hình như tương lai cũng rất tươi đẹp

Hiện thực, vô cùng tàn khốc.

Nhất là khi Tiêu Thiên xuất hiện ở trước mặt, hắn liền biết.

Xong đời rồi.

Lúc trước khi ở vực Nam Hoang, hắn đã muốn ra tay với Tử Đế Tôn kia, kết quả sau khi kế hoạch thất bại, hắn lại ngủ đông trong bóng đối trước mặt.

Im lặng chờ thời cơ.

Cho đến khi hắn bị động tĩnh cực lớn đánh thức, khi hắn vừa tình dậy đã nhìn thấy Tiêu Thiên chiến đấu với một nữ nhân Nhân tộc.

Chương 413. Đáng để ngạc nhiên như vậy sao? 2

Không, thật sự không thể gọi là chiến đấu.

Gọi là nghiền ép!

Đặc biệt là khi nhìn thấy Tiêu Thiên quát lớn một tiếng, khiến quy tắc trời đất của vực Nam Hoang hoang vu, đều nhượng bộ hắn.

Đế Tân Lộ liền hiểu được, nhân tộc trước mắt này, là người không phải người.

Đừng đi trêu chọc hắn!

Nếu không, chính là tìm chết.

Lần thứ hai Tiêu Thiên cho hắn một đòn cực lớn, chính là cảnh tượng đối phương cầm đao, cắt không gian của toàn bộ hoàng triều Đại Viêm, đóng gói mang đi.

Đợi đến sau khi Tiêu Thiên hoàn toàn rời đi, hắn mới có can đảm hiện thân, nhìn địa giới biến thành hư không đen tối trước mắt, hắn im lặng không nói nên lời.

Lúc đó, người mới hồi phục như hắn biết rằng, trên người nam tử Nhân tộc này chắc chắn có bí mật lớn.

Vốn định sau khi khôi phục, hắn sẽ đến tìm đối phương tróc nã nô dịch.

Kết quả...

Còn không đợi hắn hoàn toàn khôi phục, cũng không đợi hắn chuẩn bị tốt, Tiêu Thiên đã đi đến trước mặt hắn.

Còn ăn thành quả vất vả của mình.

Mà thứ bản thân đạt được chẳng qua chỉ là một câu tùy ý.

Ngon quá!

Rộp rộp!

Lúc này, Tiêu Thiên lại mạnh mẽ cắn một miếng.

Đế Tân Lộ mím môi, Tiêu Thiên chỉ đơn giản cắn một miếng, nhưng lại giống như là một thanh kiếm, đâm vào trái tim của mình.

Nhất là tên súc sinh này.

Ngươi ăn thì ăn.

Đừng chép miệng.

Điều này khiến Đế Tân Lộ không chỉ cảm thấy tim mình bị trúng một kiếm, mà thanh kiếm này, còn đang khuấy động!

Nhưng hắn, giận mà không dám nói gì.

Hôm nay hắn nhất định phải thẳng thắn vô tư, kéo dài thời gian để tranh thủ cơ hội sống sót cho bản thân!

Vừa rồi hắn để lộ thân phận, còn có những lời vừa nói, chính là cạm bẫy.

Tiêu Thiên nuốt thịt quả trong miệng xuống: “Chúng ta từng gặp à?

Nghe thấy đối phương chủ động đặt câu hỏi, Đế Tân Lộ lộ ra

mỉm cười.

Thành công rồi!

“Đúng vậy, lúc trước khi ở vực Nam Hoang, ta đã nhìn thấy bóng dáng Tiêu đại nhân từ xa.” Đế Tân Lộ xòe một tay, chậm rãi lên tiếng, giọng điệu kéo dài: “Ngài chẳng qua chỉ hét lớn một tiếng, đã khiến quy tắc của thế giới vực Nam Hoang, phục vụ cho ngài.”

“Thật sự khiến người ta ấn tượng sâu sắc.”

Tiêu Thiên nhớ lại, nhớ tới chuyện đối phương nhắc đến, e rằng là khi hắn rời khỏi khu vực đặc thù của hoàng triều Đại Viêm, giằng co với Tử Tâm Liên lúc trước.

Khi đó, tên tộc Cổ Thần trước mắt, lại âm thầm theo dõi sao?

“Hơn nữa, ngài còn cảnh một mảnh không gian lớn ở vực Nam Hoang mang đi, sức mạnh vĩ đại như vậy khiến người khác kính phục.” Đế Tân Lộ lại mở miệng, hắn còn chắp tay với Tiêu Thiên, thái độ thành khẩn.

Hành động này của Đế Tân Lộ khiến Hoa Tri Hà và đám người tộc Đầu Hoa đều vô cùng ngạc nhiên.

Chẳng lẽ cường giả áo choàng đen này đã thay đổi tính tình rồi sao?

Từ khi nào, trở nên dễ nói chuyện như vậy!

Lúc trước, khi đối phương bắt được mấy người bọn họ, lỗ mũi hướng lên trời, căn bản là dùng cằm nhìn người, chẳng thèm để ý đến bọn họ.

Nam tử Nhân tộc này xuất hiện, sao đối phương lại cung kính như vậy?

Chuyện giống như cắt không gian mang đi, chẳng lẽ rất khó sao!

Rất nhiều linh khí trữ vật, không phải được chế tạo thành công sau khi cắt không mang đi sao.

Đáng để tên cường giả tự xưng tộc Cổ Thần này ngạc nhiên như vậy à!

Đế Tân Lộ nói xong, lại hơi khom người chắp tay hành lễ.

Kéo dài thời gian!

Đây chính là mục đích của hắn, cũng là sự chuẩn bị cho kế hoạch chạy trốn của bản thân hắn.

Nhất là hành động thẳng thắn vô tư cởi áo choàng đen ra của hắn, chính là để khiến đối phương thả lỏng cảnh giác, đạt được sự tín nhiệm ban đầu.

Sau đó, hắn giả vờ kính ngưỡng Tiêu Thiên, nói những lời hoa mỹ, thổi phồng đối phương.

Từ chuyện đối phương đoán ra thân phận tộc Cổ Thần của mình, hắn liền biết.

Nhân tộc trước mặt này, chỉ sợ là tộc Cổ Nhân.

Cho nên mới nhìn ra thân phận của hắn.

Nếu là tộc Cổ Nhân, đương nhiên đối phương biết thân phận địa vị của tộc Cổ Thần bọn họ.

Như vậy, đường đường tộc Cổ Thần nhất giai, lại tỏ ra cung kính khom lưng uốn gối với hắn.

Nam nhân trước mắt này, nhất định sẽ càng đắc ý, càng tự đắc.

Kế hoạch, vô cùng hoàn mỹ.

Nghĩ đến đây, tâm tình của hắn cũng không khỏi có chút sung sướng.

Hắn ngẩng đầu lên, muốn nhìn vẻ mặt của Tiêu Thiên.

Có đắc ý vênh váo giống như dự đoán hay không……

Vèo!

Một khuôn mặt, gần trong gang tấc.

Trong nháy mắt đó, trái tim Đế Tân Lộ suýt nữa đột nhiên ngừng đập.

Rộp rộp!

Tiêu Thiên ném miếng thịt quả cuối cùng trong tay vào miệng nhai nuốt, hắn nhìn nụ cười mỉm cứng đờ của Đế Tân Lộ: “Ngươi đang cười gì vậy?”

“Tiêu đại nhân, chỉ là nhìn thấy ngài, ta cảm thấy vui từ tận đáy lòng mà thôi?” Đế Tân Lộ nhanh chóng phản ứng lại, lên tiếng giải thích.

Tiêu Thiên nuốt thịt quả xuống, vẫn nhìn chằm chằm Đế Tân Lộ không buông: “Ta là cha ngươi à?”

Một câu nói bất thình lình khiến Đế Tân Lộ nhất thời nghẹn lời, hai tay siết chặt.

Chương 414. Nhìn ngươi không giống người tốt

Quá đáng!

Thật quá đáng!

Hắn là tộc Cổ Thần, Thần tộc cổ xưa cao quý, sao có thể nhịn được sự sỉ nhục như vậy?

“Tiêu đại nhân nói đùa, chủng tộc của chúng ta khác nhau, sao có thể...” Đế Tân Lộ hít sâu một hơi, cười mỉa thành tiếng.

“Nếu ta không phải cha ngươi, nhìn thấy ta vui mừng gì chứ?” Tiêu Thiên cắt ngang Đế Tân Lộ, đặt câu hỏi lần nữa.

Trong lòng ngươi có quỷ!

Đế Tân Lộ cả người tê dại, không suy nghĩ cẩn thận.

Đối mặt với sự nịnh hót của tộc Cổ Thần cao quý giống như mình, sao hắn còn cẩn thận như vậy, nghi thần nghi quỷ.

Chết tiệt.

Hắn âm thầm khống chế bố trí cổ thụ Hoa Thần, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng.

Chẳng lẽ tất cả công sức sẽ đổ sông đổ biển trước mặt vấn đề buồn cười như vậy sao?

Đế Tân Lộ nhịn không được cắn chặt răng, hai tay nắm chặt.

Giờ phút này, trước mặt hắn có hai lựa chọn.

Một là duy trò tôn nghiêm, cứ vậy mà chết.

Lựa chọn còn lại là vứt bỏ mặt mũi, cố gắng sống sót, hy vọng vào tương lai.

Đế Tân Lộ, đã có quyết định.

Thật ra ở vực Nam Hoang, nhìn thấy tư thế oai hùng của ngài khiến ta bội phục, muốn đi theo hiệu lực của ngài.

“Vì bày tỏ sự thành tâm của ta, sâu trong nội tâm của ta đã nhận ngươi là nghĩa phụ, vô cùng tôn kính.”

“Nếu như ngài không chê, có thể để cho ta gọi ngài một tiếng cha hay không?”

Đế Tân Lộ tỏ vẻ thành khẩn, trực tiếp quỳ xuống hành lễ dập đầu với Tiêu Thiên.

Hắn nhắm hai mắt lại, không dám thể hiện bất cứ cảm xúc nào.

Trong lòng, lại đang rơi nước mắt.

Hắn đã hy sinh lớn như vậy, không phải hắn không cần tôn nghiêm, không phải hắn tiếc mạng.

Chỉ là, vì hoàn thành đại nghiệp tộc Cổ Thần!

“Người tàn nhẫn!” Bên cạnh, khóe miệng Long Khâu Đạo giật giật, bái phục Đế Tân Lộ sát đất.

So với Giả Bôn Thỉ của Giả gia, người này còn trò giỏi hơn thầy.

Tuyệt!

Hoa Tài Đầu hơi cau mày, hắn vô vùng tức giận nhìn Đế Tân

Lộ quỳ rạp trên mặt đất.

Không ngờ rằng, đầu sỏ khiến vực Bách Hoa rơi vào nguy cơ diệt vong, vậy mà lại là loại người như vậy.

Thật sự không cần một chút mặt mũi nào nữa.

Còn đám người Hoa Tri Hà, đã ngây ra như phỗng.

Đế Tân Lộ đang quỳ trên mặt đất trước mắt hắn, thật sự là người từng dựa vào sức của bản thân để khống chế cổ thụ Hoa Thần, bắt sạch bọn họ lúc trước sao?

Sao phong cách lại thay đổi hoàn toàn như vậy chứ?

Tiêu Thiên đứng tại chỗ, nhìn Đế Tân Lộ quỳ trên mặt đất, im lặng một lúc lâu.

“Không được, ta từ chối!”Tiêu Thiên chậm rãi lắc đầu.

Tuy chỉ vì kéo dài thời gian, nhưng sau khi nghe Tiêu Thiên từ chối, Đế Tân Lộ vẫn là nhịn không được ngẩng đầu hỏi: “Vì sao?”

Không phải hắn không tự trọng.

Mà là cho dù tình huống đặc biệt, một tên tộc Cổ Thần như hắn quyết định làm việc nhục nhã đến vậy, mà ngươi còn từ chối?

Dựa vào đâu?

Không đúng!

Đế Tân Lộ bỗng nhiên căng thẳng trong lòng, chỉ còn chút thời gian cuối cùng thôi.

Chẳng lẽ, Tiêu Thiên cuối cùng cũng phát hiện ra âm mưu của mình?

Tiêu Thiên tỏ vẻ nghiêm túc: “Nhìn ngươi không giống người tốt.”

Đế Tân Lộ: “???”

Cái quái gì vậy?

Chỉ vì lý do đó?

Đế Tân Lộ trừng lớn hai mắt, nhìn chằm chằm Tiêu Thiên không rời.

Chi dù, hắn chỉ vì kéo dài thời gian, chứ không phải thật sự muốn nhận Tiêu Thiên làm cha.

Nhưng câu trả lời của Tiêu Thiên, vẫn khiến Đế Tân Lộ không thể chấp nhận được.

“Loại chuyện này không thể trách ta, chỉ có thể trách cha mẹ ngươi.” Tiêu Thiên nhìn Đế Tân Lộ, tỏ vẻ vô cùng nghiêm túc mà giải thích.

Đế Tân Lộ ha hả nở cười hai tiếng, một tia sáng lóe lên trong mắt hắn.

Thời gian, đủ rồi.

“Vậy sao?” Đế Tân Lộ chợt nhếch miệng lên, hắn đột nhiên vung tay, “Vậy thì ngươi đã lãng phí quá nhiều thời gian với ta ở đây rồi!”

“Nổ!”

Bùm! Bùm! Bùm!

Trong cung điện cổ xưa, dây leo trói buộc Hoa Tri Hà đột nhiên đứt đoạn.

Song song với lúc dây leo đứt đoạn, Đế Tân Lộ cũng vung tay lên, ánh sáng vàng hoàn toàn bùng nổ, dao động đáng sợ dâng lên trong tâm thế giới.

“Sau khi tâm thế giới nổ tung, toàn bộ vực Bách Hoa cũng sẽ vỡ nát, biến thành thế giới giới vực hoang vu.”

“Trong khoảnh khắc nó vỡ nát, sức mạnh thế giới ẩn chứa trong tâm thế giới, đủ để xé nát ngươi.”

“Đều nhờ ngươi, cho ta đủ thời gian để khởi động đòn dự phòng này.”

“Nếu ngươi hối hận, thì cứ tự trách bản thân đi!”

Đế Tân Lộ cất tiếng cười to, đột nhiên lao ra khỏi điện với tốc độ nhanh chóng.

Nhưng trong khoảnh khắc Đế Tân Lộ vừa mới lao ra ngoài, lại phát hiện hình như có người nắm lấy lưng áo của hắn, mạnh mẽ kéo trở về.

Bịch!

Lưng Đế Tân Lộ va chạm thân mật với mặt đất, hắn hoảng hốt phát hiện mình đã bị ném ngược lại.

Những vết nứt không ngừng xuất hiện trên tâm thế giới đang lơ lửng.

Không có nguồn sinh mệnh ổn định của Hoa Tri Hà và dân bản địa vực Bách Hoa, tâm thế giới càng trở nên bồn chồn.

Đế Tân Lộ mờ mịt, cảm xúc sụp đổ mà gào lên: “Ngươi điên rồi, không đi cứu bọn họ nhanh chóng chạy giữ mạng, mà bắt ta về lại làm gì?”

Chương 415. Có lẽ bây giờ không còn kịp nữa rồi

Hắn không rõ, đầu óc của tên Tiêu Thiên này có vấn đề à?

Không phải đối phương nên nhanh chóng cứu giúp những người bên cạnh và những người của tộc Hoa Đầu, bảo vệ tính mạng là trên hết sao?

Bắt mình trở về làm gì, chẳng lẽ muốn chết chung à?

“Ngươi muốn đồng quy vu tận?” Nhìn Tiêu Thiên vẫn bình tĩnh trước sự chất vấn của mình, Đế Tân Lộ bật cười, “Không phải ngươi cho rằng, dựa vào vũ khí thần binh ngươi dùng để cắt không gian lúc trước, thì có thể chém đứt tâm thế giới đó chứ?”

“Ngu xuẩn, làm vậy chỉ khiến tâm thế giới phát nổ sớm hơn....

Đế Tân Lộ nói mãi nói mãi, giọng nói càng ngày càng nhỏ.

Bởi vì hắn trơ mắt nhìn Tiêu Thiên nắm lấy tâm thế giới, hai tay cầm nó chậm rãi nhào nắn như vậy.

Tâm thế giới vỡ nát sắp sửa nổ tung, bị đôi tay mạnh mẽ của đối phương nắn thành một quả cầu thủy tinh.

Ổn định, bình tĩnh.

Không có một chút khí tức xao động nào.

Trán Đế Tân Lộ đổ mồ hôi, hắn bỗng nhiên phát hiện.

Có thể bản thân đã làm sai một số chuyện.

Thực lực của Tiêu Thiên rất mạnh và hắn biết điều đó.

Có điều, Đế Tân Lộ rất tò mò không biết làm thế nào mà Tiêu Thiên có thể khiến quy tắc của vực Nam Hoang không có hiệu lực với hắn.

Cho đến khi Tiêu Thiên nhấc đao lên chém vào không gian thì Đế Tân Lộ mới lĩnh ngộ được.

Theo phỏng đoán của hắn, thanh đao này chắc hẳn là đạo khí.

Đạo khí cường đại mới khiến cho quy tắc thiên địa vì thế mà nhượng bộ.

Cho nên hắn mới có thể nhẹ nhàng cắt chém không gian như vậy. Đồng thời, với sự hỗ trợ của tộc Thánh Long, đưa không gian vào bên trong Linh khí hình cung điện do người cực kỳ mạnh mẽ chế tạo thành.

Nhưng Đế Tân Lộ cũng không coi thường Tiêu Thiên, việc hắn có thể điều khiển đạo khí đã thể hiện thực lực của hắn.

Chỉ cần hạn chế phát huy đạo khí là được!

Đây chính là kế hoạch chạy trốn mà Đế Tân Lộ mới suy nghĩ ra trong giây lát.

Trông có vẻ khá hoàn hảo.

Nhưng khi hắn bị bắt trở lại và nhìn thấy Tiêu Thiên dùng tay không nhào nắn tâm thế giới thì tinh thần của hắn đã sụp đổ.

Tâm thế giới được không chế bởi linh khí và lơ lửng trong không trung.

Tuyệt đối không phải là thứ có thể dùng tay để cầm.

Khi tiếp xúc xác thịt cũng chính là toàn bộ thế giới giới vực

trực tiếp ép vào thân thể.

Với thực lực của bọn họ, kết cục khi tiếp xúc xác thịt với tâm thế giới chính là bạo thể mà chết.

Tuy nhiên, nam tử Nhân tộc trước mặt đã dùng tay không nhào nắn tâm thế giới sắp phát nổ thành trái bóng.

Đế Tân Lộ chợt nhận ra rằng các quy tắc ban đầu của vực Nam Hoang là dành cho một mình Tiêu Thiên.

Thanh đạo kia rất sắc bén.

Nhưng nguồn gốc phát ra lực lượng cắt chém không gian không phải là thanh đao kia mà là bản thân Tiêu Thiên.

Lần này tiêu thật rồi!

“Không ngờ thứ này còn có thể cầm chơi.” Tiêu Thiên tấm tắc lấy làm lạ nói với Long Khâu Đạo bên cạnh.

Long Khâu Đạo nhìn Tiêu Thiên: “Tiêu đại nhân, vừa rồi ngài nhào nắn không phải là để nén tâm thế giới lại và khiến nó ổn định ư?”

“Không phải, ta chỉ muốn dùng tay che lại, nó có nổ thì cũng nổ trong tay ta, chẳng phải các ngươi sẽ được bình an vô sự sao?” Tiêu Thiên vừa nghĩ vừa xoa nắn tâm thế giới của vực Bách Hoa.

Quyền chưởng khống lập tức rơi vào trong tay Tiêu Thiên.

Trong nháy mắt, Tiêu Thiên trở thành chưởng khống giả của vực Bách Hoa.

Long Khâu Đạo ho nhẹ hai tiếng, ông nghĩ rằng chỉ có Tiêu đại nhân mới có thể dùng tay không để che chắn tâm thế giới phát nổ.

Trên mặt đất, Đế Tân Lộ hốt hoảng khi nghe Tiêu Thiên nói.

Cứng rắn chống đỡ?

Lúc ấy, đối phương lại suy nghĩ đến điều đó ư?

Rốt cuộc, nam nhân Nhân tộc trước mặt này là quái vật từ nơi nào xuất hiện, tại sao nhục thân lại cường hãn đến mức này?

Hệ thống tu hành của Võ Linh bên kia cũng không có khoa trương như vậy.

Có điều, đây có lẽ cũng là cực hạn của người ở trước mặt này?

Khi Đế Tân Lộ đang suy nghĩ thì đột nhiên nhìn thấy một tia ánh sáng léo lên trong tay Tiêu Thiên, một viên tâm thế giới mới tinh nổi lên.

“Hửm??” Đế Tân Lộ trừng mắt nhìn như thể con ngươi mắt sắp rơi ra, hắn không hiểu sao lại có thêm một viên nữa?

Hơn nữa, từ góc độ cảm nhận của hắn, dường như tâm thế giới này cũng có mối liên hệ với Tiêu Thiên.

Điều này chứng tỏ Tiêu Thiên cũng là người nắm quyền tâm thế giới này.

Không thể nào!

Bất kể là ai thì cũng chỉ có thể trở thành một chưởng khống giả của một thế giới giới vực.

Làm sao có thể xảy ra tình huống một người lại trở thành chưởng khống giả của hai thế giới giới vực.

“Tiêu đại nhân, ngài đây là…”Bên cạnh, Long Khâu Đạo cảm thấy có chút kỳ quái khi nhìn thấy Tiêu Thiên cứ như vậy mà lấy ra tâm thế giới của sơn vực Huyền Phú.

Tiêu Thiên nhìn vào tâm thế giới được lấy ra từ hệ thống, hắn

không trả lời Long Khâu Đạo mà tự mình suy nghĩ.

Chương 416. Có lẽ bây giờ không còn kịp nữa rồi 2

Sau đó, trong ánh mắt kinh hoàng của Long Khâu Đạo và Đế Tân Lộ, Tiêu Thiên bất thình lình đặt tâm của hai thế giới lại với nhau và bắt đầu nhào nắn chúng bằng cả hai tay.

Ầm ầm!

Khi hai viên tâm thế giới tiếp xúc với nhau thì lập tức vỡ nát, lực lượng khủng khiếp của thế giới phun ra ngoài.

Đám người ở gần có thể cảm nhận rõ ràng lực lượng có thể hủy diệt thiên địa trong lòng bàn tay Tiêu Thiên.

Nhưng hai bàn tay mười ngón tay của Tiêu Thiên như thể một cái lồng giam không thể phá vỡ, khóa chặt lực lượng ở trong đó và khiến nó không có cách nào tác động ra bên ngoài.

Trước ánh mắt kinh hãi của mọi người, hai tâm thế giới bị Tiêu Thiên thô bạo vò lại với nhau.

Không chỉ như thế, tâm thế giới bị vò cùng với nhau còn bị Tiêu Thiên nhào nặn như đất sét vậy.

Khả năng khống chế lực đạo của Tiêu Thiên thật đáng sợ, ngón tay nhẹ nhàng nhào nặn, móng tay như đao khắc đang tỉ mỉ tạo hình cho tâm thế giới.

Sau đó, hai tâm thế giới bị nhào nặn thành hình một người bé nhỏ vô cùng đáng yêu.

Người nhỏ bé đáng yêu này có cái đầu to to, miệng mỉm cười,

mặc trang phục hầu gái, hai tay khoanh lại phía trước, trông rất nhu thuận và yên tĩnh.

Trong điện phủ cổ hoàn toàn chìm vào sự yên tĩnh.

Sau khi được giải trói buộc thì đám người Hoa Tri Hà ngoan ngoãn ngồi yên không dám động đậy và nhìn về phía Tiêu Thiên.

Trong đầu bọn họ đều là dấu chấm hỏi.

Theo đà tiến triển của tình thế trước mắt đã vượt quá sức tưởng tượng và nhận thức của bọn họ.

Ở bên kia, Hoa Tài Đầu chắp hai tay sau lưng và an tĩnh đứng bên cạnh Tiêu Thiên.

Mặc dù hắn rất giật mình nhưng cũng không ngạc nhiên mấy.

Hắn làm người đi theo Tiêu Thiên được một khoảng thời gian ngắn và đã quá quen với những việc tương tự như thế này rồi.

Một nam nhân trực tiếp xuyên qua hư không và đập nát mọi mảnh vỡ thế giới.

Hành vi như bây giờ thì có gì bất ngờ chứ?

Mà Long Khâu Đạo thì càng không bất ngờ nữa.

Chỉ là xem tâm thế giới như bùn đất để nhào nặn chơi mà thôi, có gì đâu phải ngạc nhiên.

Nhất là những người tộc Cổ Thần đang ngồi trên mặt đất, bọn họ có cần phải nhìn muốn lòi con mắt ra vậy không?

Thậm chí, Tiêu đại nhân còn muốn ghép các thể giới giới vực lại với nhau nữa kìa.

Chỉ có mỗi hai viên tâm thế giới thì đã là gì.

Đương nhiên, người tí hon mà Tiêu đại nhân nhào nặn trông cũng dễ thương mà.

Không ngờ rằng, Tiêu đại nhân còn là thợ thủ công.

Về phần Đế Tân Lộ đang ngồi trên mặt đất thì đầu óc vẫn đang là một mớ hỗn độn.

Hắn rất hoang mang.

Trước khi ngủ say, tộc bọn họ là một tộc cao quý, danh giá và cường đại nhất.

Tại sao sau khi bọn họ tỉnh dậy thì mọi thứ đã thay đổi.

Hơn nữa, Đế Tân Lộ rất muốn có ai đó nói cho hắn biết.

Rốt cuộc, Tiêu Thiên ở trước mặt hắn là thứ quỷ gì, có thật là con người không?

Vừa nãy hắn đã làm gì vậy?

Đó là tâm thế giới, là hạch tâm ngưng tụ của hai thế giới giới vực, là hiển hóa của quy tắc.

Chứ không phải là bùn đất cho ngươi chơi đâu!

Điều khiến Đế Tân Lộ cảm thấy kinh khủng không phải là việc Tiêu Thiên nhào nặn ra một bé búp bê.

Mà là búp bê do một cường giả lợi hại như ngài nhào nặn ra…

Trông thật đáng yêu!

“Hừm, mi thích không? Tiêu Thiên thầm hỏi khi nhìn vào tâm thế giới đã được nhào nặn thành phiên bản Q của hệ thống Vượng Tài.

[Vô cùng cảm tạ chủ nhân, tôi cảm thấy vạn phần vinh hạnh.]

“Được rồi, mi cất nó đi.” Tiêu Thiên nói xong thì phiên bản Q của tâm thế giới trong tay hắn lập tức biến mất, dung nhập vào trong hệ thống.

Ầm ầm!

Gần như trong nháy mắt, thiên địa trong vực Bách Hoa chấn động, mức độ linh khí nồng đậm bắt đầu tăng vọt một cách điên cuồng.

Mọi người trong điện đường cổ lão đều có thể cảm nhận rõ ràng.

“Cấp độ của vực Bách Hoa tăng lên rồi!” Long Khâu Đạo kinh ngạc khi cảm nhận được thiên địa biến hóa.

Sự dung hợp của tâm thế giới giống như một thời cơ và một chất xúc tác.

Dưới sự kích thích như vậy, vực Bách Hoa đã thành công tăng cấp độ lên và trở thành thế giới giới vực thượng vị!

Lúc này, Long Khâu Đạo chợt nghĩ đến một vấn đề.

Không biết sơn vực Huyền Phú Sơn có thể tăng cấp độ trở thành thế giới giới vực thượng vị không?

Đợi Tiêu đại nhân dung hợp hai thế giới giới vực rồi ghép chúng với vực Thánh Ma.

Vậy thì thực lực của Lạc Thao Thiên sẽ tăng đến mức nào?

Nhớ đến năm xưa, Nhân hoàng đại nhân thuyết phục ông tìm một bạn đồng hành rồi ở lại đó nhưng ông luôn giả vờ không nghe thấy.

“Đáng tiếc, có lẽ bây giờ đã không còn kịp nữa rồi.” Long Khâu Đạo ngẫm nghĩ và cảm thấy có chút tiếc nuối.

“Ách xì!”

Bên trên tường thành của phòng tuyến chiến trường hư không Vẫn Viêm.

Lạc Thao Thiên hắt hơi, xoa xoa mũi và nói: “Thật kỳ lạ, trời hôm nay cũng không lạnh lắm, hay là ai đang nghĩ đến ta?”

Chương 417. Ngươi không biết biệt danh của Võ Linh quân sao?

“Với cảnh giới này của ngài, có lẽ đôi khi có người nghĩ đến ngài thì sẽ khiến ngài có phản ứng như vậy.” Bên cạnh, Vũ Tâm Nhứ suy đoán.

“Chưa biết chừng, chính là đám người Võ Linh quân đang nghĩ đến ta đấy.” Lạc Thao Thiên vừa nói vừa nheo mắt nhìn đại địa hoang vu ở phía xa.

Trong khoảng thời gian này, bên bọn họ đã nhận được tình báo.

Quân tiếp viện của Võ Linh quân ngày càng nhiều, chỉ e rằng một trận đại chiến khác lại sắp bắt đầu.

Năm xưa, không gian của chiến trường hư không Vẫn Viêm bị phá vỡ khiến dòng chảy hỗn loạn trong không gian đột nhiên rơi xuống, gây tổn thất nặng nề cho đối phương.

Sau đó, ông bị bắt đi và phải nhờ người huynh đệ tốt vừa mới quen tới cứu được ông ra.

Nhưng kiểu vận khí tốt như thế này không phải lúc nào cũng có.

“Long Khâu Bạch Thanh rời đi được một khoảng thời gian rồi, không biết quân tiếp viện hậu phương có thể tới hay không?” Lạc Thao Thiên lòng có hơi lo lắng khi nói đến đây.

Vũ Tâm Nhứ khẽ lắc đầu, bà không mong đợi quá nhiều vào quân tiếp viện được huy động gấp rút từ hậu phương: “Trước đây, tuyến phòng ngự thứ hai ở sơn vực Huyền Phú thường xuyên cắt xén tài nguyên của chúng ta.”

“Muốn bọn họ tiếp viện đúng là mơ mộng hão huyền, bọn họ không quấy rối là đã may mắn lắm rồi.”

“Liên minh bách tộc đã không còn như trước nữa, bây giờ nội bộ bẩn thỉu khiến ai cũng phải buồn nôn.”

“Điều duy nhất chúng ta có thể trông cậy là Long Khâu Bạch Thanh yêu cầu Tô minh chủ đích thân ra tay.”

Lạc Thao Thiên gật đầu tán thành lời của thê tử.

Vấn đề của sơn vực Huyền Phú đã tồn tại từ rất lâu rồi.

Ông không thể hoàn toàn ký thác hy vọng lên người bọn họ được.

“Tiếp theo, chúng ta phải dựa vào bản thân rồi.” Lạc Thao Thiên nhìn xa xăm và cảm nhận được lực lượng trong cơ thể: “Mặc dù, ta không biết vực Thánh Ma đã xảy ra chuyện gì.”

“Nhưng trong đoạn thời gian này, thực lực của ta vẫn đang dần dần tăng lên liên tục.”

“So với trước đây, lực chiến đấu của ta hiện tại rất khủng khiếp, nếu dựa vào tuyến phòng ngự để trấn thủ thì không phải là không có khả năng ngăn cản được viện quân của đối phương.”

Lời của trượng phu khiến Vũ Tâm Nhứ ở bên cạnh gật gù tán đồng.

Đúng vậy.

Gần đây, tình trạng vực Thánh Ma dường như càng ngày càng

tốt, thực lực của trượng phu nhanh chóng tăng lên khiến sự tự tin của quân trấn thủ càng tăng thêm.

Lạc Thao Thiên biết rõ, bây giờ đối với đại quân trấn thủ chiến trường thì sĩ khí quan trọng đến nhường nào.

Vì vậy, trong khoảng thời gian này, ông thỉnh thoảng sẽ chủ động khiêu khích, vượt qua khu vực chiến trường, tấn công đối phương để thăm dò tình hình cường giả bạo tạc của chiến thành tiên phong.

Việc này không chỉ có thể gây sự uy hiếp nhất định cho bên Võ Linh quân, đồng thời khích lệ sĩ khí cho quân trấn thủ tuyến phòng ngự chiến trường hư không.

Hiệu quả rất thành công.

Nhưng nội tâm Lạc Thao Thiên vẫn có chút lo lắng.

Thực lực của ông có quan hệ mật thiết với vực Thánh Ma, nếu vực Thánh Ma xảy ra chuyện gì lớn khiến thực lực của ông giảm xuống thì thật rắc rối.

Ông hiểu rất rõ tính tình của con gái tiểu Ái nhà mình.

Gần đây, thực lực của ông tăng lên nhanh chóng khiến Lạc Thao Thiên thật sự lo lắng không biết con gái mình bị trời xui đất khiến làm ra việc gì càn rỡ hay không?

Cho nên mới dẫn đến chiến lực của ông tăng lên?

“Cũng không biết lão đệ tốt của ta đang ở nơi nào.”

“Đến lúc quân tiếp viện của Võ Linh quân phát động cuộc tấn công quy mô lớn, liệu hắn có thể ra tay giúp đỡ hay không?” Lạc Thao Thiên vừa có chút mong chờ vừa có chút nhớ nhung.

Thực lực vị lão đệ này của ông rất mạnh mẽ, chỉ cần có hắn ở

đây thì tuyến phòng ngự không cần lo lắng nữa.

“Thôi được rồi, ngày nào cũng nghe ngài nhắc đến người huynh đệ này khiến lỗ tai ta sắp đóng kén luôn rồi.” Vũ Tâm Như đứng bên cạnh bất lực nhìn trượng phu bà lên tiếng.

Kể từ khi trượng phu Lạc Thao Thiên được một cường giả Nhân tộc xa lạ kia cứu được và hai người kết bái huynh đệ thì ông vẫn luôn nhớ mãi không quên.

Ông thường xuyên lẩm bẩm, nhắc mãi người huynh đệ này.

Người không biết còn tưởng rằng hai người chắc đã quen biết nhiều năm và có tình cảm cực kỳ thắm thiết như huynh đệ ruột thịt.

“Nàng nói sai rồi, hắn đã cứu mạng của ta và lại trượng nghĩa ra tay giúp đỡ chiến trường tiên phong, hắn là người rất có tình có nghĩa.”

“Ta thấy thật đáng tiếc khi không thể cùng huynh đệ tốt này uống mấy chén rượu hay cùng kề vai chiến đấu, cùng ngủ, cùng hàn huyên vui vẻ một phen.”

Lạc Thao Thiên xua xua tay nhìn Vũ Tâm Như, đôi mắt ông đầy ắp sự mong chờ, hy vọng có thể trùng phùng với Tiêu Thiên một lần nữa.

Nhìn bộ dạng của trượng phu, Vũ Tâm Như chỉ đành bất lực lắc đầu.

Bệnh cũ của ông tướng này lại tái phát rồi.

Có điều, bà không cảm thấy kỳ quái.

Trong tộc Thánh Ma, những người có thiên phú vượt trội sẽ cực kỳ giống với tổ tiên bọn họ.

Người giống tổ tiên Thánh Ma nhất chính là cữu cữu của ông, ông ấy là một người rất coi trọng nghĩa khí.

Chương 418. Ngươi không biết biệt danh của Võ Linh quân sao? 2

Nếu như ông ấy không coi trọng nghĩa khí thì sao có thể giới thiệu muội muội của mình cho Nhân hoàng được?

Nếu như không có chuyện đó thì làm gì có được tộc Thánh Ma như ngày hôm nay.

Vũ Tâm Nhứ mỉm cười cảm khái về chuyện xưa của tổ tiên, trong khi Lạc Thao Thiên đang vịn tay vào tường thành của tuyến phòng ngự và ngắn nhìn xa xăm.

Khi ông đang nghĩ ngợi về thời khắc đoàn tụ với huynh đệ tốt.

Thì lúc này.

Tiêu Thiên, lão đệ tốt được nhạc phụ đại nhân của mình nhớ thương, đang ngồi xổm và yên lặng nhìn Đế Tân Lộ của tộc Cổ Thần ở trước mặt.

“Ngươi…” Tiêu Thiên vừa mới lên tiếng thì đã bị Đế Tân Lộ chặn họng.

“Lần này, ta nhận thua.” Đế Tân Lộ cười khổ, khẽ lắc đầu nhìn Tiêu Thiên trước mặt.

Trong khoảnh khắc, toàn thân Đế Tân Lộ chấn động.

Két! Két! Két!

Cùng với những âm thanh không ngừng vỡ vụn, sinh cơ trong cơ thể Đế Tân Lộ lập tức bị cắt đứt, vô số khí tức lưu chuyển ra ngoài.

Khi khí tức sinh mệnh hắn tuôn ra, nó bắt đầu xâm nhập vào trong cổ thụ hoa thần.

Đế Tân Lộ biết mình không thể làm gì trước mặt Tiêu Thiên nên hắn định dùng phương thức tự sát để kết thúc đi sinh mệnh của mình.

“Ngươi thật sự vô cùng cường đại, nghịch thiên đến không thể tưởng tượng nổi.”

Khóe miệng Đế Tân Lộ bắt đầu trào ra máu tươi, ánh mắt nhìn chằm chằm Tiêu Thiên ở trước mặt: “Đối với ta của hiện tại, quả thật không có cách nào có thể chống lại sự tồn tại như ngươi.”

“Tuy nhiên, đại kiếp sắp ập đến, cho dù thực lực của ngươi có thông thiên cường hãn đến mức độ như thế thì có lẽ cũng không có cách nào sống sót được.”

“Đừng vui mừng quá sớm.”

“Ta chỉ chết sớm hơn ngươi một chút mà thôi, khi nào đại kiếp ập đến thì ngươi cũng không thể tránh khỏi cái chết.”

Tiêu Thiên không nói lời nào, Long Khâu Đạo ở bên cạnh cau mày: “Chẳng lẽ đại kiếp mà ngươi nói đến là việc Võ Linh quân không ngừng tiến công trên chiến trường hư không ư?”

“Võ Linh quân?” Đế Tân Lộ trong thời khắc hấp hối, đã bật cười lớn khi nghe Long Khâu Đạo nói.

“Đồ con lươn nhỏ nhà ngươi thật thiển cận, ngươi đừng có tỏ vẻ như chuyện gì cũng biết đi.”

“Võ Linh quân mà là đại kiếp ư, thật nực cười!”

“Ngươi có biết biệt danh của Võ Linh quân là gì không hả?”

“Pháo hôi quân!”

“Đó chẳng qua chỉ là một đám chủng tộc đê tiện bị bắt làm nô dịch, chúng chỉ là pháo hôi dùng để dò đường thôi.”

“Đại kiếp ư? Ha ha ha…”

“Xem ra, mặc dù ngươi đi theo một sự tồn tại cường đại nhưng cũng chỉ là một kẻ vô tri mà thôi.”

Lầm bầm đến đây, Đế Tân Lộ từ từ nhắm mắt lại và chờ đợi cái chết đến gần.

Với sự kiêu ngạo cuối cùng của mình, Đế Tân Lộ dứt khoát lựa chọn cái chết.

Bởi vì trước mặt cường giả như Tiêu Thiên, hắn không có cách nào thoát khỏi vận mệnh tử vong.

Vì vậy, thân là một người tộc Cổ Thần cao quý, tự sát chính là phẩm giá cuối cùng của hắn.

“Ah…thật là ấm áp.” Đế Tân Lộ cảm khái không thôi, rõ ràng là hắn đã rơi vào cái chết lạnh lẽo và tối tăm.

Mà sao hắn lại cảm thấy ấm áp như thế?

Chẳng lẽ các tiền bối đã khuất của tộc ổ Thần đã đích thân đến nghênh đón mình ở thế giới bỉ ngạn hay sao?

Đế Tân Lộ vẫn có thể cảm nhận được bàn tay khoan hậu và ấm áp đang vuốt ve khuôn mặt của mình.

Cảm giác này giống như được phụ thân vuốt ve vậy.

Đáng tiếc, khi bàn tay này rút ra khỏi gương mặt hắn thì đã lấy đi cảm xúc đó.

Điều hắn có thể cảm nhận được tiếp theo chính là chưởng phong đập vào mặt mình.

Hửm?

Chưởng phong?

Đế Tân Lộ đang nhắm mắt nhưng cái não nhỏ của hắn rất nghi hoặc.

Sắp chết rồi, đâu ra…

Bốp!!

Âm thanh rõ ràng và giòn giã của tiếng tát tai vang vọng khắp điện đường cổ lão, gương mặt Đế Tân Lộ đau đớn đến nỗi tê liệt.

Đế Tân Lộ vô thức ôm mặt và mở mắt ra.

Đập vào tầm mắt hắn là mấy khuôn mặt đang nhìn chằm chằm hắn.

“Chiêu này là do người khác dạy ta, nếu như người mà ngươi cứu mãi không tỉnh dậy thì hãy quất hắn một cái bạt tai, cam đoan có tác dụng.” Tiêu Thiên vừa chỉ vào Đế Tân Lộ đang mê mang vừa nói với người ở hai bên.

Long Khâu Đạo vẫn không nói lời nào, ông chỉ thương hại nhìn Đế Tân Lộ mắt đờ đẫn nằm trên mặt đất.

Muốn chết ư?

Đùa kiểu gì thế, nào có đơn giản như vậy chứ.

Hoa Tài Đầu thì lại cảm thấy rất thú vị, chỉ cần Tiêu Thiên mở

miệng quát cổ thụ hoa thần một tiếng là nó đã nhả khí tức sinh mệnh của Đế Tân Lộ vừa mới nuốt chửng được chảy ngược về lại cơ thể hắn.

Cổ thụ hoa thần ngoan ngoãn nghe lời, không những nó rót khí tức trở về mà còn thuận tiện hỗ trợ trị liệu một chút thương thế, quả thật là khả năng phục vụ hết chỗ chê mà.

Ngay lúc đó, Hoa Tài Đầu cảm thấy lực áp chế cổ thụ hoa thần của tộc Hoa Thần mình có lẽ còn không bằng cuống họng của Tiêu đại nhân.

Chương 419. Ngươi nhanh nghiêm hình tra tấn ta đi mà

Về phần Hoa Tri Hà mặt dày giả vờ là người của mình lại gần tò mò quan sát Đế Tân Lộ.

Ông là kẻ cầm đầu hãm hại vực Bách Hoa bọn họ, đây là lần đầu Hoa Tài Đầu quan sát ngoại hình của ông một cách cẩn thận như vậy.

Trông ông không có gì quá đặc biệt, nhìn rất giống với tộc Đầu Hoa bọn họ.

Bọn họ đều có thứ mọc trên đầu, chỉ là đầu ông ta mọc sừng thay vì mọc hoa như bọn họ mà thôi.

“Tại sao?” Đế Tân Lộ ôm mặt kinh ngạc nhìn Tiêu Thiên.

Vậy mà đối phương lại cứu sống mình?

Kẻ ra tay giúp đỡ lại còn là cổ thụ hoa thần ư?

Bản thân cổ thụ hoa thần là do tộc Cổ Thần tạo ra, chỉ có tộc Hoa Thần được sinh ra từ tộc Cổ Thần bọn họ mới có thể trấn áp được nó.

Tiêu Thiên chỉ là người Nhân tộc, làm sao hắn có thể khống chế được cổ thụ hoa thần trong thời gian ngắn như vậy?

Từ tình trạng bên trong cơ thể, Đế Tân Lộ đại khái biết được nguyên nhân khiến hắn hồi phục.

Chính là cổ thụ hoa thần trả lại khí tức sinh mệnh cho mình,

đồng thời nó còn hao phí bản nguyên sinh mệnh của nó để cứu chữa mình.

Rốt cuộc, Tiêu Thiên đã làm gì mà khiến nó sợ hãi đến mức như vậy?

“Vì sợ tội mà tự sát không phải là thói quen tốt đâu nghen. Đối với ngươi thì dễ dàng nhưng đối với bách tính vực Bách Hoa bị ngươi hãm hại thì phải làm sao đây?” Tiêu Thiên dùng một tay lôi Đế Tân Lộ đứng dậy.

Tiêu Thiên vừa nói vừa đưa tay ra giật mạnh nạp vật giới và vòng tay trữ vật ra khỏi tay của Đế Tân Lộ.

Linh khí trữ vật mà Đế Tân Lộ đem theo có phẩm chất cực kỳ cao. Một khi đối phương chết đi thì chúng cũng sẽ vỡ vụn theo để ngăn cản kẻ địch lấy được những đồ vật bên trong.

Cho nên, biện pháp tốt nhất chính là giải khai phong ấn trên linh khí trữ vật khi đối phương vẫn còn sống.

Tiêu Thiên cầm nạp vật giới và vòng tay trữ vật, nhẹ nhàng dùng chút sức đã khiến cấm chế phong ấn trên chúng không còn sót lại gì.

Đế Tân Lộ giật mình trừng mắt nhìn Tiêu Thiên.

Hóa ra, đối phương nghĩ cách cứu sống mình chỉ vì thứ này thôi sao?

Không phải vì bất kỳ tình báo hay cơ mật nào mà chỉ vì những vật ngoài thân này thôi?

Điều khiến Đế Tân Lộ ngạc nhiên hơn nữa chính là: rốt cuộc đối phương đã làm như thế nào mà có thể trực tiếp xóa đi ấn ký chỉ thuộc về hắn trên Linh khí trữ vật này.

“Những thứ này coi như là tiền phạt, ta đoán ngươi cũng không có ý kiến gì đâu ha.” Tiêu Thiên vừa nói vừa quan sát Đế Tân Lộ rồi hỏi Long Khâu Đạo bên cạnh: “Thứ hắn đang mặc trên người…”

“Phẩm chất vật liệu rất cao, có giá trị không nhỏ.” Long Khâu Đạo nhìn chằm chằm vào nó hồi lâu, sau khi quan sát kỹ càng, ông giải thích với Tiêu Thiên: “Nếu cắt chỉ tháo chúng ra và tinh chế rồi khâu lại thì có thể tạo ra rất nhiều đồ tốt.”

“Dùng vật liệu này làm rèm cửa phòng ngủ để cải tạo lại chiến hạm hư không thì cũng được nhỉ?” Mắt Tiêu Thiên sáng lên, nhìn chằm chằm Long Khâu Đạo.

Áo bào mà Đế Tân Lộ đang mặc lúc này là một Linh khí phòng ngự thượng hạng, nó có màu vàng nhạt và đường vân giống như sừng vàng trên thân thể và đỉnh đầu của hắn, trông rất đẹp mắt.

Hiển nhiên, Tiêu Thiên đã nhắm trúng nó.

Long Khâu Đạo thương hại liếc nhìn Đế Tân Lộ bên cạnh rồi khẽ gật đầu với Tiêu Thiên: “Tiêu đại nhân, quả thật nó là thượng phẩm.”

“Vậy thì được.” Tiêu Thiên vừa nói vừa đưa tay ra cởi áo bào của Đế Tân Lộ ra.

“Chỉ dùng vỏn vẹn những tài nguyên bên trong Linh khí trữ vật này để bồi tội thì vẫn không đủ.”

“Cộng thêm, lần này vì ngươi mà đến vực Bách Hoa đã khiến ta lãng phí rất nhiều thời gian cũng như chậm trễ nhiều công việc như vậy.”

“Cho nên, ngươi bỏ ra chút tổn thất phí để bồi thường cho ta là hợp tình hợp lý.”

Tiêu Thiên vừa nói vừa nhấc Đế Tân Lộ lên và cưỡng ép động thủ.

Đế Tân Lộ muốn phản kháng nhưng trước lực lượng đáng sợ của Tiêu Thiên khiến hắn trông giống như một đứa bé, mặc ý đối phương đùa giỡn.

Thần bào kim văn được luyện chế từ tơ Thần huyền thiên kim, nhung tinh luyện Khai cổ huyền và sợi tằm ngọc Thanh tâm ở trên người hắn cứ như vậy bị Tiêu Thiên thô bạo cởi ra.

Toàn thân hắn trần trùng trục chỉ còn mỗi cái quần cộc, nửa thân trên lộ ra thân hình cường tráng cùng đường vân kim sắc khắp người.

Đế Tân Lộ ôm người, mắt đỏ hoe nhìn Tiêu Thiên đưa thần bào kim văn cho Long Khâu Đạo cất đi.

Trong điện đường cổ lão không có gió.

Nhưng toàn thân Đế Tân Lộ vẫn run rẩy, đồng thời hắn cũng vô cùng nhục nhã.

Tại sao?

Sao người ở trước mặt lại không để cho hắn chầu trời luôn cho rồi.

Hắn cứu mình sống lại, nếu như hắn muốn nghiêm hình tra tấn để moi tình báo từ miệng mình thì Đế Tân Lộ còn có thể chấp nhận được.

Nhưng Tiêu Thiên đã làm gì?

Hắn cứu tính mạng của mình chỉ để lột y phục của mình làm rèm cửa?

Nhục nhã quá đi?

Tên Tiêu Thiên này không phải là người mà.

Rốt cuộc trong đầu hắn đang nghĩ cái gì vậy, hắn mạnh đến mức có thể muốn làm gì thì làm sao?

Chương 420. Chỉ là nỗi sợ hãi đơn thuần

“Ngươi đang làm cái gì vậy hả, ngươi đánh ta đi, ngươi ra tay với ta đi!”

“Ngươi dùng hình, ngược đãi ta để moi tình báo từ ta đi mà!”

Đế Tân Lộ sụp đổ rồi, hắn gào thét vào mặt Tiêu Thiên.

Nhưng mà.

Sau khi gào lên, Đế Tân Lộ thấy Tiêu Thiên đang nhìn hắn với vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc và chân thành.

“Không thể được!”

Đế Tân Lộ ngơ ra: “Tại sao?”

Tiêu Thiên dùng giọng điệu chính nhân quân tử để nói: “Bởi vì ta là người tốt.”

“...” Đế Tân Lộ trầm mặc và chậm rãi đưa tay lên bóp cổ mình.

Hắn chịu không nổi nữa rồi.

Hắn muốn bóp chết chính mình.

Rắc rắc!

Đế Tân Lộ ấm ức, tự bẻ cổ mình.

Nhưng cái chết lạnh lẽo không đến như hắn mong đợi.

Mà thứ giáng xuống lại là một bạt tay khác của Tiêu Thiên, quất cho hắn tỉnh cả người.

Gương mặt quen thuộc đang nhìn xuống hắn, khung cảnh bốn phía đập vào mắt hắn hoàn toàn không khác gì trước đây.

Nhưng nội tâm hắn đang âm thầm vỡ vụn.

“Lúc trước đã nói với ngươi rồi, ngươi phạm phải tội lớn như vậy ở vực Bách Hoa, há có thể trốn tránh trách nhiệm, tưởng chết là hết hả?”

“Yên tâm đi, ta sẽ không nghiêm hình tra tấn ngươi đâu, Long Khâu Đạo từng nói có thể suy đoán dựa vào dao động linh hồn của ngươi.”

“Có lẽ linh hồn ngươi có lập khế ước, một khi hồn bị tra xét và để lộ bí mật gì đó, chỉ e linh hồn sẽ tan vỡ mà chết.”

“Mà bản thân ngươi cũng hết cách chủ động nói ra bí mật lớn gì đó, đúng không?” Tiêu Thiên vỗ vào Đế Tân Lộ đã tỉnh táo trở lại, dáng vẻ như thể tất cả đều vì nghĩ cho ngươi.

Đế Tân Lộ trầm trồng, nghe được lời Tiêu Thiên nói với mình, không biết tại sao sâu trong lòng lại cảm thấy không tốt lắm.

Thậm chí, hắn còn hơi sợ hãi.

Nói thật, tuy Đế Tân Lộ đã ngủ say biết bao nhiêu năm, nhưng trước khi ngủ say hắn là người hiểu nhiều biết rộng, đi vạn dặm đường, có không ít trải nghiệm.

Đối với hắn, xung đột, chém giết hay thắng bại đã là loại chuyện quen quá hóa thường.

Nhưng hắn thật sự chưa từng gặp qua dạng người nào giống Tiêu Thiên bao giờ.

Không nói đạo lý!

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?” Tay Đế Tân Lộ khẽ run lên, nhìn Long Khâu Đạo bên cạnh đang bắt đầu ngưng tụ khế ấn nô lệ và đi về phía hắn.

Hắn đạp hai chân xuống đất, trong nội tâm dâng lên cơn khủng hoảng, muốn lui lại trốn thoát.

“Không sao đâu, chỉ là ta đang kinh doanh một trang trại chăn nuôi, nghĩ đến cổ thụ hoa thần ở vực Bách Hoa quá lợi hại nên định lấy vài cành lá qua đó dựng thành một cây hoa thần ấy mà.”

“Có cây hoa thần này rồi, đương nhiên môi trường sống của gia súc trong trang trại chăn nuôi sẽ tốt hơn.”

“Chẳng qua trồng cây cần người gánh phân, bón phân, hết lòng chăm sóc, không phải vừa khéo hợp với ngươi đấy à?” Hai mắt Tiêu Thiên tỏa sáng, vỗ vai Đế Tân Lộ.

“Ngoài ra, đến lúc dung hợp thống nhất lãnh thổ, chắc chắn phải trồng thêm không ít cây hoa thần để cải thiện môi trường.”

“Thực lực ngươi rất khá, tốc độ đi lại cũng nhanh, khẳng định năng lực giải quyết công việc rất mạnh.”

“Khi đó, mọi chuyện gánh phân, bón phân cho cây hoa thần đều giao hết cho ngươi lo liệu!”

“Đây là sự khởi đầu cho quá trình chuộc tội của ngươi. Dùng đôi tay ngươi, dùng mồ hôi vất vả cần cù để rửa sạch tâm hồn tội lỗi của ngươi.”

“Nếu ngươi là người bình thường thì ta đã chả cần làm gì. Thế nào, cảm động không?”

Tiêu Thiên mỉm cười, chân thành nói với đối phương.

Đế Tân Lộ hoàn toàn mờ mịt, vừa rồi hắn nghe được cái gì?

Ta đường đường là tộc Cổ Thần cao quý nhưng đối phương lại bắt mình đi trồng cây?

Trồng cây cũng thôi đi, còn gánh phân, bón phân nữa!

“Đóng ấn!” Tiêu Thiên dứt lời lập tức hô lên với Long Khâu Đạo bên cạnh.

Long Khâu Đạo gật đầu, tập trung ánh mắt, ngưng tụ khế ấn nô lệ trong lòng bàn tay rồi đột ngột ấn lên mặt Đế Tân Lộ.

Cạch!

Ánh sáng vàng lóe lên, một chưởng của Long Khâu Đạo bị ánh sáng mờ ảo kia chặn lại, không thể ấn xuống được.

“Đây...” Long Khâu Đạo nhìn thấy cảnh này, hết sức kinh ngạc.

Không nô dịch hắn được ư?

Đây là lần đầu tiên Long Khâu Đạo gặp phải tình huống này.

“Xảy ra chuyện gì thế?” Tiêu Thiên nhìn Long Khâu Đạo. Ông vậy mà không thể đóng ấn xuống được.

Long Khâu Đạo nhìn chằm chằm Đế Tân Lộ: “Kết hợp tình huống này với lời đối phương vừa nói, e rằng đúng như hắn nói, tộc Cổ Thần cực kỳ cao quý và hùng mạnh.”

“Cấp bậc vị giai của tộc Thánh Long bọn ta không trấn áp được tộc Cổ Thần bọn chúng. Do đó khế ấn nô lệ không có hiệu quả.”

Khế ấn nô lệ vẫn có điều kiện hạn chế. Ngoại trừ việc đối phương không thể phản kháng.

Cấp bậc chủng tộc vô cùng quan trọng.

Ở thế giới này, cấp bậc chủng tộc được chia làm thượng, trung và hạ.

Chẳng hạn như tộc Thánh Long chính là chủng tộc thượng vị, hiện giờ tộc Hoa Thần sau khi biến hóa cũng giống vậy.

Trên thực tế, Song Giác ma tộc chỉ được xem là chủng tộc trung vị.

Chương 421. Chỉ là nỗi sợ hãi đơn thuần 2

Nhân tộc trong quá khứ chỉ là chủng tộc hạ vị. Mãi đến đời Nhân vương, Nhân tộc trỗi dậy mới thăng cấp thành chủng tộc trung vị.

Sau đó nữa, thế hệ Nhân hoàng, Nhân đế, Nhân tôn đã giúp Nhân tộc nâng lên đến thượng vị.

Chủng tộc có cấp bậc thấp không có cách nào tiến hành lập khế ấn nô lệ với sự tồn tại ở cấp bậc cao hơn.

“Cấp bậc của tộc Cổ Thần là thượng vị siêu việt.” Long Khâu Đạo hơi ngưng trọng nhìn Tiêu Thiên: “Tiêu đại nhân, giờ nên làm sao đây?”

Lúc này, Đế Tân Lộ ngồi dưới đất bỗng cười lên.

Trước đó, mình bị một loạt hành động của Tiêu Thiên làm cho choáng váng, gần như đã quên béng chuyện này.

Nếu đối phương đã không thể sử dụng khế ấn nô lệ với mình, vậy cũng không có cách nào ngăn cản mình tự sát.

Hiện tại, Đế Tân Lộ thà chết chứ không chịu nhục.

“Có thể đưa thứ này lên tay ta không?” Tiêu Thiên chỉ vào khế ấn nô lệ ngưng tụ trong tay Long Khâu Đạo.

Long Khâu Đạo ngẫm nghĩ một lát, hai tay kết ấn. Sau khi sức mạnh linh hồn tuôn trào, ông vung lòng bàn tay về phía Tiêu Thiên.

Khế ấn nô lệ ngưng tụ thành lập tức hiện rõ trong lòng bàn tay Tiêu Thiên.

“Hừ, tuy ngươi có thực lực ngút trời, nhưng trừ phi cấp bậc chủng tộc này động chạm vào quy tắc thế giới, có công đức to lớn như vậy mới...” Đế Tân Lộ nhìn hành động của Tiêu Thiên, khẽ lắc đầu.

Theo hắn thấy, Tiêu Thiên đang mơ tưởng hão huyền.

Tình huống này không thể giải quyết chỉ bằng sức lực lớn mạnh được.

Bốp!

Vừa nghĩ đến đây, Đế Tân Lộ lập tức bị Tiêu Thiên tát cho ngã lăn quay rồi lăn lộn nhiều vòng trên mặt đất.

Ánh sáng vàng vốn ngăn cản Long Khâu Đạo biến mất như chưa từng xuất hiện.

Khế ấn nô lệ cũng nhẹ nhàng dung nhập vào cơ thể Đế Tân Lộ.

“Xong rồi!” Tiêu Thiên phủi tay, chỉ vào Long Khâu Đạo: “Ngươi còn chưa đủ mạnh, phải dùng thêm chút sức nữa, rõ chưa?”

Long Khâu Đạo giật giật khóe miệng, không thể phủ nhận, chỉ đành im lặng nhìn Đế Tân Lộ nằm trên đất.

Thứ như quy tắc này, sao có thể đánh giá bằng sức mạnh hay không mạnh được?

“Sao có thể như vậy, tại sao ngươi lại thành công?” Đế Tân Lộ che mặt, không thể tin tưởng sự thật này.

Lý nào lại thế, dù Nhân tộc đã tăng cấp bậc, đạt đến thượng vị, nhưng tộc Cổ Thần là chủng tộc siêu vị.

Dựa vào đâu mà hắn có thể đánh khế ấn nô lệ lên người mình?

Đáp án chỉ có một.

“Ngươi không phải người, vốn không phải là người.” Đế Tân Lộ đột nhiên chỉ vào Tiêu Thiên, điên cuồng gào thét.

Hắn tuyệt đối không phải Nhân tộc bình thường. Nói cách khác, bề ngoài hắn gần như giống hệt Nhân tộc, nhưng thực chất lại thuộc chủng tộc vượt trên siêu vị.

“Trắc!” Ngay lúc này, Đế Tân Lộ bỗng dưng ngưng tụ linh khí ánh sáng vàng trong cơ thể, phóng thẳng về phía Tiêu Thiên.

Đây là thuật pháp tra xét. Từ trước đến nay, nó được dùng để kiểm tra tình trạng của những người thân cận, điều chỉnh kế hoạch tu luyện, kế hoạch trị liệu, vân vân.

Ngoài ra còn có thể thăm dò một ít thông tin của dòng dõi tổ tiên.

Thông tin của tổ tiên không chỉ giới hạn ở huyết thống, mà còn bao gồm thế giới giới vực, hệ thống tu luyện, vân vân.

Hiện giờ, hắn bị Tiêu Thiên nô dịch, đương nhiên không thể làm ra bất cứ hành động nào tổn hại đối phương.

Nhưng loại thuật pháp mang thiện ý này sẽ không...

Oành!

Tinh không vô biên vô ngần hiện ra, Đế Tân Lộ mơ hồ nhìn thấy những bóng người đáng sợ lặng lẽ đứng trong bóng tối sau lưng Tiêu Thiên.

Đôi cánh của Sáng Thế Long Thần mọc ra, tổ tiên loài người vốn đang hoạt động trên đại địa bao la hay đạo sĩ, phật tử trong chùa đều quỳ sụp xuống.

Ngoài ra, còn có vô số thứ quỷ dị đáng sợ, dày đặc chi chít.

“Phụt!!!” Đế Tân Lộ phun ra ngụm máu tươi, sau đó liên tục lui lại, cuối cùng ngã ngồi trên mặt đất.

Tra xét thiện ý chỉ có thể thăm dò một phần tảng băng trôi và nhìn thấy bóng dáng mờ ảo trong bóng tối.

Nhưng hắn bị chấn thương nặng đến mức hấp hối, thậm chí lờ mờ cảm thấy dường như liên hệ giữa mình và tộc Cổ Thần đã hơi xa cách.

Đó là quy tắc của tộc Cổ Thần đã rời xa mình.

Quy tắc của tộc họ...

Hắn đang sợ hãi!

Sợ rằng chỉ là sự tra xét của mình.

Đế Tân Lộ thất hồn lạc phách đứng tại chỗ, mờ mịt nhìn Tiêu Thiên, không lên tiếng.

Kết quả vừa nãy thi triển bí thuật tra xét cho hắn quá chấn động, vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn.

"Rốt cuộc ngươi..." Đế Tân Lộ còn muốn mở miệng, lại bị Tiêu Thiên búng tay.

"Đừng ầm ĩ, đại nhân nói chuyện chính sự con trẻ ngậm miệng trước, qua bên cạnh múa đi." Tiêu Thiên lợi dụng khế ấn đầy tớ, hạ mệnh lệnh cho Đế Tân Lộ.

Đế Tân Lộ đứng thẳng người, hai cánh tay nhẹ nhàng buông ra hai bên, sau đó thu hồi lại lòng bàn tay lồng vào nhau.

Bốp!

Đế Tân Lộ vặn eo uốn hông, bắt đầu múa.

Sỉ nhục mãnh liệt lần nữa cuốn tới, khiến Đế Tân Lộ tỉnh lại từ trong chấn động, hai hàng nước mắt trong trẻo rơi xuống.

Chương 422. Để ta bày tỏ với các ngươi đôi chút

Tiêu Thiên lại búng tay, hạ chỉ lệnh: "Cười mà nhảy."

"Hi hi hi!" Đế Tân Lộ nhếch miệng cười, lắc mông, đánh chưởng.

Nước mắt rơi đầy mặt!

Sau khi xử xong Đế Tân Lộ, lúc này Tiêu Thiên mới nhìn về phía Hoa Tri Hà: "Nguy cơ của vực Bách Hoa đã hoàn toàn giải bỏ, các ngươi đừng lo lắng nữa."

"Đa tạ đại nhân đã cứu vớt tộc bọn ta, cứu vực Bách Hoa, đại ân đại đức không biết báo đáp thế nào." Hoa Tri Hà nhìn Tiêu Thiên, tâm trạng cũng hết sức kích động.

Trưởng lão tộc Đầu Hoa khác cũng tập trung lại ở bên cạnh hắn, khom người rất sâu về phía Tiêu Thiên, cảm động đến rơi nước mắt.

Đối với bọn họ, khoảng thời gian gặp phải ở quá khứ vô cùng đen tối.

Nếu không có Tiêu Thiên ra tay, chỉ sợ tộc bọn họ đã thật sự bị diệt, chỉ sợ quê nhà vực Bách Hoa cũng sắp sụp đổ, tiêu tán bên trong mảng thiên địa này.

Hơn nữa, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Đế Tân Lộ đang múa bên cạnh càng là hả giận.

Giết hắn thì hời quá!

Bọn họ quả thật rất rất tán thành cách giải quyết của Tiêu Thiên.

Đặc biệt có mấy trưởng lão còn cố ý đi qua đó cười lớn tiếng, tùy ý đùa cợt bên cạnh Đế Tân Lộ đang nhảy múa.

Nhìn thấy Đế Tân Lộ ấm ức không gì sánh được, khóc càng lớn tiếng, những trưởng lão tộc Đầu Hoa mới hả giận vung quyền.

Khiến cho Đế Tân lộ của tộc Cổ Thần cao quý sống không bằng chết, mới cảm thấy an ủi đồng tộc.

Kết thúc tính mạng hắn một cách đơn giản, trái lại là sự khoan dung đối với hắn!

"Tộc trưởng, ân tình của Tiêu đại nhân đối với tộc bọn ta không đơn giản như vậy." Lúc này, Hoa Tài Đầu đứng lặng bên cạnh Tiêu Thiên chợt mở miệng.

Hoa Tri Hà và các trưởng lão khác nghe thấy Hoa Tài Đầu lên tiếng thì hơi kinh ngạc nhìn sang.

"Ngươi gọi tộc trưởng ta à?" Hoa Tri Hà khẽ giật mình, nhìn về nam tử có khuôn mặt cực đẹp, rất kinh ngạc: "Huynh đệ này, bọn ta vốn không cùng tộc."

"Tộc trưởng, ta là Hoa Tài Đầu, ban đầu ngài đã gặp ta." Hoa Tài Đầu lần nữa chắp tay về phía Hoa Tri Hà.

Hoa Tri Hà ngẩn ra, kinh ngạc không thôi: "Ngươi là con trai của Hoa Kinh Thần bộ Lạc Ninh, là người am hiểu việc làm ăn đó à?"

"Tộc trưởng, ngài nhớ lại rồi." Hoa Tài Đầu gật đầu, mang theo mỉm cười.

Hoa Tri Hà và đám trưởng lão có địa vị cao trong tộc bên cạnh

nhìn nhau, đều nhìn ra được vẻ rung động trong mắt nhau.

"So có thể?" Hoa Tri Hà chuyển mắt, ngóng nhìn Hoa Tài Đầu, có chút không dám nhận: "Ngươi thay đổi cũng lớn quá..."

Hoa Tài Đầu mang theo mỉm cười, khom mình hành lễ về phía Tiêu Thiên: "Tất cả mọi thứ cũng nhờ có Tiêu đại nhân phát hiện ra manh mối của tộc bọn ta..."

Sau đó, Hoa Tài Đầu cẩn thận kể lại nguyên nhân hậu quả.

"Vậy mà lại có chuyện này?" Đám trưởng lão Hoa Tri Hà cực kỳ khiếp sợ.

Cổ thụ hoa thần, vậy mà luôn cướp đoạt tộc bọn họ?

"Nếu đã biết chân tướng thì các vị đưa đầu qua đây đi." Trên mặt Tiêu Thiên mang theo ý cười, vẫy tay với Hoa Tri Hà trước mặt.

Hoa Tri Hà bọn họ nhìn nhau, cuối cùng thành thật đưa đầu qua đó.

Sau đó, từng cái đầu phun máu của tộc Hoa Đầu bắt đầu được hỏa diễm bao bọc.

"Tiêu đại nhân, nếu như ta đoán không lầm, ngài bảo cổ thụ hoa thần đích thân đến ra tay, có lẽ nhẹ nhàng hơn đúng không." Long Khâu Đạo nhỏ giọng về phía Tiêu Thiên nói.

Nếu kẻ đầu sỏ gây nên tình hình cho tộc Đầu Hoa là cổ thụ hoa thần, thì trực tiếp để thủ phạm giải quyết sẽ dễ dàng hơn.

Tiêu Thiên lắc đầu: "Bản thân mang nhiều sức lực, rất giải tỏa."

Long Khâu Đạo: "..."

Rốt cuộc là ngài.

Liệt hỏa tiêu tán ra, tộc Đầu Hoa mắc cười bên trong toàn bộ điện đường cổ xưa đã biến mất không còn gì nữa.

Bản thân Hoa Tri Hà cùng với rất nhiều trưởng lão đều là tuổi già sức yếu.

Nhưng hiện giờ, ai nấy đều trở thành nam tử đẹp như hoa, giống như trăm hoa đua nở, ganh đua sắc đẹp ở trong vườn hoa.

Hoa Tri Hà bọn họ cũng khôi phục lại tư thái của tộc Hoa Thần, cảm nhận bản thân khác biệt với mọi người.

Bọn họ tụ tập lại với nhau, sau một lúc thảo luận, tâm trạng đều dâng cao, chắp tay về phía Tiêu Thiên.

"Tiêu đại nhân, ngài có ơn và tái tạo với tộc bọn ta."

"Lúc trước bọn ta thương nghị, quyết định tộc Hoa Thần cùng với vực Bách Hoa bọn ta phụng ngài làm chủ, đi theo bên cạnh."

Những trưởng lão khác, nam thì khom người hành lễ, nữ thì dịu dàng hạ thấp người.

"Tiêu đại nhân!"

Đủ tiếng xưng hô, đã có thể nói rõ vấn đề.

Sau khi hét lên, mọi người vốn không đứng dậy.

Đám người Hoa Tri Hà rõ ràng, nhân vật như Tiêu Thiên, bọn họ muốn đi theo là một chuyện.

Đối phương có đồng ý cần bọn họ hay không lại là một chuyện khác.

"Được, từ nay về sau chúng ta chính là người một nhà." Tiêu

Thiên nở nụ cười rồi đích thân đỡ Hoa Tri Hà bọn họ đứng dậy.

Nghe thấy Tiêu Thiên đồng ý thu nạp, Hoa Tri Hà bọn họ cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Không biết tiếp theo Tiêu đại nhân có sắp xếp gì?" Sau khi Hoa Tri Hà dò hỏi thì đợi mệnh lệnh của Tiêu Thiên.

Chương 423. Khả năng chưa bao giờ nghĩ tới

"Tình hình là như vậy, thê tử của ta là Hoàng Đế của hoàng triều Đại Viêm, còn có Ma Đế Nguyên Thủy ma quốc, sau này các ngươi có thể lựa chọn sát nhập vào bên trong, trở thành con dân dưới trướng nàng."

"Trước đó, việc các ngươi cần làm chính là trợ giúp tộc nhân, khôi phục tộc Hoa Thần."

"Mà ta sẽ chuyển vực Bách Hoa các ngươi, ghép thành một thế giới giới vực cùng với sơn vực Huyền Phú của phòng tuyến thứ hai."

"Sau khi ghép xong, ta cũng sẽ chuyển vực Thánh Ma có hoàng triều Đại Viêm và Nguyên Thủy ma quốc qua đó cùng ghép lại với nhau."

"Đến lúc đó, tộc Hoa Thần các ngươi sẽ phụ trách trồng cây hoa thần, đồng thời cải thiện tình hình thế giới giới vực hỗn tạp, linh khí hỗn loạn."

"Tình hình cùng với kế hoạch đằng sau, đại khái chính là như vậy, có thể hiểu được không?" Sau khi Tiêu Thiên nói xong thì nhìn Hoa Tri Hà.

Hoa Tri Hà cùng đám trưởng lão xung quanh rơi vào im lặng.

Đế Tân Lộ nhảy múa bên cạnh cũng ngừng đau lòng rơi nước mắt, trừng mắt vô cùng hoảng sợ.

Bên trong điện đường cổ xưa, sau khi chìm vào khoảng thời

gian yên tĩnh.

Hoa Tri Hà cẩn thận từng li từng tí, điều tra mở miệng hỏi: "Tiêu đại nhân, ngài nói... ghép thế giới giới vực lại với nhau, ý là quét sạch đường thuyền hư không, để đường truyền kết nối chặt chẽ, giúp hai thế giới giới vực bổ sung lẫn nhau ư?"

"Không phải, để ta bày tỏ cho các ngươi đôi chút." Tiêu Thiên lắc đầu, nhìn về phía Long Khâu Đạo: "Bên trong di tích Thánh Long còn tồn tại mảnh vỡ thế giới hay không?"

Nghe thấy Tiêu Thiên đặt câu hỏi, Long Khâu Đạo gật đầu: “Còn lại mấy mảnh vỡ thế giới xấu một chút, Tiêu đại nhân ngài muốn cái nào?”

“Cái gì xấu hay không, chỉ là phong cách không thích hợp lắm.” Tiêu Thiên vừa xua tay, sau khi nhớ lại: “Vậy cái đất thối rữa đó vừa lúc lấy ra trồng cây.”

Tiêu Thiên nói như vậy, Long Khâu Đạo liền nghĩ tới.

Ban đầu trong mảnh vỡ thế giới có một mảnh đất đầy thối rữa, dùng để gieo trồng thật sự rất được.

“Tiêu đại nhân, hãy nhận lấy.” Long Khâu Đạo nói xong thì khống chế không gian của di tích Thánh Long, chuyển ra một mảnh vỡ thế giới.

Hắn cũng không có bản lĩnh nhận, tồn tại có thể lấy được nó, chỉ có nam nhân trước mặt này.

Cùng với dao động không gian của di tích Thánh Long triển khai, một quả cầu tinh thể trong suốt bay ra, được Tiêu Thiên bắt lấy.

Tiêu Thiên tiếp nhận mảnh vỡ thế giới, vẫy vẫy với đám Hoa Tri Hà bên cạnh: “Các ngươi nhìn thấy không, mảnh vỡ thế giới

này đã được ta nén lại.”

Nói xong, Tiêu Thiên kẹp quả cầu tinh thể mảnh vỡ thế giới ở dưới nách.

Sau đó ở trước mắt bao người, đột nhiên vươn tay về phía trước.

Rầm!

Sức lực cực kỳ kinh khủng xuyên qua không gian, hai cánh tay của Tiêu Thiên chợt kéo mạnh qua hai bên.

Xoẹt!!!

Tiếng xé rách đinh tai nhức óc nháy mắt vang vọng trong trời đất này.

Trong không gian của vực Bách Hoa bị Tiêu Thiên cưỡng ép xé ra một khe nứt.

Sau khi không gian bị xé ra, Tiêu Thiên niết mảnh vỡ thế giới kẹp dưới nách mình, cổ tay run lên rồi ném vào khe nứt không gian phía trước.

Sau khi mảnh vỡ thế giới nổ tung thì không ngừng bành trướng, sau đó hoàn mỹ dung hợp với lỗ thủng không gian bị vỡ ra của vực Bách Hoa.

Hang động không gian tối tăm vốn bị xé mở được chặn bởi mảnh vỡ thế giới nổ tung.

Không chỉ như thế, dao động không gian không ngừng lưu chuyển, tiến hành hợp nhất với khe hở không gian.

Trong quá trình dung hợp, nếu hiệu suất tương đối thong thả, lỗ thủng không gian vỡ ra tương đối rộng.

Tiêu Thiên còn có thể dùng tay, cách khoảng không dùng sức đè ép, trợ giúp không gian hợp lại.

Không bao lâu, dao động của không gian chấn động đã biến mất không thấy.

Dưới hoa thần cổ thụ, một khoảng đất trống ngoài thành Bách Hoa đã bị đất bùn đen hư thối kéo dài thay thế.

Về phần lãnh thổ ban đầu đã bị dồn tới vị trí xa hơn.

Một mảnh vỡ thế giới cứ như vậy bị Tiêu Thiên dùng thủ đoạn cực kỳ thô bạo hoang dã hợp lại trong vực Bách Hoa.

Trong cả cung điện cổ xưa rơi vào yên tĩnh như chết chóc.

Cảnh tượng này mang đến chấn động thật lớn, thậm chí khiến Đế Tân Lộ cũng ngừng nhảy nhót, cả người sợ run.

“Tiêu đại nhân, hình như tay nghề của ngài tốt hơn rồi á.” Long Khâu Đạo bên cạnh dẫn đầu mở miệng, phá vỡ sự im lặng trong điện.

So với quá khứ, lần này tốc độ dung hợp của Tiêu Thiên không chỉ nhanh hơn, ảnh hưởng đối với môi trường của vực Bách Hoa cũng cực kỳ nhỏ bé.

Không giống lúc trước Tiêu Thiên ra tay ở vực Thánh Ma, thường xuyên xuất hiện một vài vấn đề ngọn núi sụp đổ, mặt đất lún xuống.

Cũng may lúc trước ra tay đã sơ tán người từ sớm, bằng không sẽ tạo thành rất nhiều thương tổn vô tội.

Tiêu Thiên vỗ tay: “Vừa rồi khi thu thập tình báo, ta đã quan sát vực Bách Hoa một chút, học được một vài chiêu mới đối với chuyện dung hợp thế giới giới vực này.”

“Có đôi khi không thể không cảm khái, làm người phải cố gắng học tập, không ngừng tiến bộ.”

Chương 424. Khả năng chưa bao giờ nghĩ tới 2

Nói đến đây, Tiêu Thiên quay đầu nhìn đám người Hoa Tri Hà đã ngây ra như phỗng: "Hiện tại, các ngươi hiểu được hợp lại một chỗ mà ta nói, rốt cuộc là ý gì rồi chứ?"

Hoa Tri Hà có chút hoảng hốt, đờ đẫn nhẹ nhàng gật đầu với Tiêu Thiên, phản ứng không phải rất rõ ràng.

Không chỉ có hắn, các trưởng lão khác bên cạnh cũng đi đến bên cạnh cổng cung điện, ngắm nhìn lãnh thổ đã hóa thành vùng đất hư thối phía xa, giống như trong mơ.

Ngược lại là hoa thần cổ thụ cực kỳ vui mừng, lúc trước khi Tiêu Thiên xé rách không gian, nó còn rất sợ hãi.

Khí vùng đất hư thối này xuất hiện, nó đã gấp không kịp đợi vươn bộ rễ của mình ra, ngâm mình trong bùn thối kia, tham lam hấp thu dinh dưỡng bên trong.

Thoải mái!

Tán cây của hoa thần cổ thụ đang nhẹ nhàng lay động, có vẻ cực kỳ thong thả.

Thậm chí còn ngưng tụ khí tức sinh mệnh, rơi xuống trên người Đế Tân Lộ.

Hành động này, ý tứ này vô cùng rõ ràng.

Trạng thái của Đế Tân Lộ hoàn mỹ, tùy tiện ngược.

Đế Tân Lộ được hoa thần cổ thụ trị liệu, lại nghẹn họng nhìn xa xa, hoài nghi hình ảnh mà bản thân nhìn thấy.

Thậm chí, hắn còn không nhịn được tát mình một bạt tai, muốn xem thử có phải bản thân đang nằm mơ hay không.

Đau đớn khiến hắn càng tỉnh táo hơn, hiện thực phía xa khiến nội tâm hắn hiện ra sợ hãi vô cùng vô tận.

Không chỉ có hắn, ngay cả đám người Hoa Tri Hà cũng bị dọa đến ngơ ngác y như nhau, nhìn Tiêu Thiên không nói nên lời.

Bởi vì, bọn họ đã không thể diễn tả hành động vừa rồi của Tiêu Thiên bằng ngôn từ.

Mảnh vỡ thế giới này tồn tại trong thời gian rất lâu rất lâu rồi.

Có rất nhiều mảnh vỡ thế giới, hơn nữa nguyên nhân sinh ra, ít có người biết.

Có rất nhiều cách lợi dụng mảnh vỡ thế giới, nhưng mà vẫn là lần đầu tiên bọn họ chứng kiến kiểu như Tiêu Thiên.

Bọn họ nhìn thấy cái gì?

Nhìn thấy một người dùng tay không cưỡng ép xé mở một thế giới giới vực trung vị, nhét một mảnh vỡ thế giới vào.

Đây không phải nấu cơm, mở ruột của nguyên liệu nấu ăn, nhét đồ vào là được.

Đây không phải may quần áo, sau khi cắt quần áo khâu lại là được.

Đây là một thế giới giới vực đó trời!

“Tiêu đại nhân, ngài thật sự là... quá...” Hoa Tri Hà nhìn Tiêu Thiên, nói chuyện hơi lắp bắp.

Biết sao bây giờ, ai mà biết được dung hợp thế giới trong miệng đối phương không phải là một phép so sánh, mà là thật sự hợp lại!

Nếu ngày xưa có người đề cập vấn đề này với hắn, tất nhiên sẽ cảm thấy có phải đối phương điên rồi hay không.

Hiện giờ, Hoa Tri Hà cảm giác bản thân sắp điên mất rồi.

"Đúng rồi, Tiêu đại nhân." Lúc này, Hoa Tài Đầu bên cạnh bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, nhìn Tiêu Thiên: "Vực Bách Hoa chúng ta nên làm thế nào tới gần sơn vực Huyền Phú đây?"

"Chẳng lẽ, cũng giống như mảnh vỡ thế giới kia, bị nén thành một quả cầu thủy tinh nho nhỏ à?"

Lời nói của Hoa Tài Đầu khiến Tiêu Thiên suy nghĩ một chút: "Ban đầu, ta tính trực tiếp khiêng vực Bách Hoa bay qua."

Lời này vừa nói ra, mọi người ở đây đồng loạt im lặng, ho khan dữ dội.

Đây là câu trả lời bạo lực cỡ nào, khiêng một thế giới giới vực bay trong hư không?

"Nhưng mà, lời nói của ngươi nhắc nhở ta, không cần nén quá nhỏ, cố gắng nén vừa vừa, chắc sẽ càng thuận tiện hơn." Tiêu Thiên niết cằm, nhìn bọn họ: "Vậy thì chúng ta thử xem đi."

Đám người Hoa Tri Hà ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

"Tiêu đại nhân, bọn ta nghe ngài!" Cuối cùng, Hoa Tri Hà chỉ có thể trả lời như thế.

Bằng không có thể làm sao đây?

Bọn họ trừ đứng nhìn ra thì không giúp được cái gì.

Ở trước mặt Tiêu Thiên, bọn họ cảm giác bản thân căn bản là một đám phế vật.

...

Sau nửa canh giờ.

Trong hư không tối tăm.

Tiêu Thiên bay về phía trước với một tốc độ cực kỳ kinh khủng.

Trong lực trường sinh vật tràn ngập, Long Khâu Đạo thì thảnh thơi thoải mái, Hoa Tài Đầu giống như một hành khách già, bình tĩnh hơn các tộc trưởng và trưởng lão bên cạnh rất nhiều.

Bởi vì bọn họ thỉnh thoảng sẽ ngẩng đầu, nhìn vực Bách Hoa phía trên bị nén thành kích thước cỡ ngọn núi một cái.

Thật sự thành công rồi?

Vực Thánh Ma, trong triều đình hoàng triều Đại Viêm.

“Bệ hạ, đại quân đã tập kết xong, có thể gấp rút tiếp viện chiến trường hư không bất cứ lúc nào.” Chung Lệ Song ôm quyền, báo cáo với Tử Nhược Yên ngồi trên vị trí hoàng đế.

“Mặt khác, bên phía Nguyên Thủy ma quốc đã làm tốt chuẩn bị.”

“Dùng liên minh Nữ Đế làm chỉ huy, tài nguyên của lão quốc trượng ủng hộ.”

“Lần này gấp rút tiếp viện xuất chinh, nhất định có thể lấy được toàn thắng.”

Tử Nhược Yên trên hoàng vị gật đầu, nhìn Chung Dương Minh: “Chung thừa tướng, lần này trẫm gấp rút tiếp viện chiến trường

hư không Vẫn Viêm, ngự giá thân chinh, hoàng triều Đại Viêm đành dựa vào ngươi trông coi một chút."

"Bệ hạ yên tâm, thần sẽ làm tốt công việc trong triều." Chung Dương Minh bước ra khỏi hàng, chắp tay nói rõ với Tử Nhược Yên.

Chương 425. Có phải ngươi muốn gọi thúc thúc không

Tử Nhược Yên nhẹ nhàng gật đầu, vỗ long ỷ: “Ba ngày sau, xuất binh đi chiến trường hư không Vẫn Viêm.”

Tan triều!

Quần thần trong triều lui ra, mỗi vẻ mặt mỗi người đều bình thường.

Bọn họ cũng không có quá nhiều ý kiến đối với việc bệ hạ viễn chinh chiến trường hư không Vẫn Viêm.

Dù sao, cả hoàng triều Đại Viêm thậm chí là bên phía Nguyên Thủy ma quốc đều biết.

Hoàng đế khai quốc của hoàng triều Đại Viêm Tử Đế Tôn, còn có hoàng hậu khai quốc Tuyết Như Yên đều đã trở về.

Nhưng mà.

Tử Đế Tôn và Tuyết Như Yên rất ít xuất hiện trước mặt người khác.

Đối với bọn họ mà nói, con gái nhà mình đã là đương kim hoàng đế, bọn họ tốt nhất vẫn nên ít lộ diện.

Nhiều nhất là ở sau lưng con gái bày mưu tính kế, hỗ trợ.

Ngoài ra, còn có phụ thân của hoàng hậu khai quốc, lão quốc trượng trước giờ chưa từng xuất hiện cũng đã về tới hoàng triều Đại Viêm.

Lão quốc trượng này có thể nói là tài phú thông thiên, vô cùng kinh người.

Nghe nói, lão quốc trượng này còn có bảy tám chiếc chiến hạm hư không vô cùng khổng lồ trong linh khí trữ vật.

Về phần tại sao lão quốc trượng muốn mua nhiều chiến hạm hư không như vậy, trên phố nghe đồn.

Lão quốc trượng ở quê hương của ông, ngoại hiệu là thần tài.

Cái khác không nhiều, chỉ là tiền nhiều.

Trong tay nhiều tiền nhàn rỗi phát chán, chọn đồ vật đương nhiên là tìm đồ đắt tiền để mua.

Chiến hạm hư không đắt, thần tài đương nhiên sẽ mua thêm mấy chiếc bày cho vui.

Ai từng nghĩ lần này gấp rút tiếp viện chiến trường hư không Vẫn Viêm, chiến hạm hư không mà thần tài nhàn rỗi phát chán mua, lại thật sự phát huy công dụng.

Thiết triều xong, Tử Nhược Yên cũng không nghỉ ngơi, mà nhanh chóng chạy qua Ngự Thư phòng.

Còn có không ít chuyện đều chất đống ở đó.

Tuy nói trong khoảng thời gian này, phụ thân giúp không ít việc, nhưng nhiều hơn vẫn là tự nàng làm.

Khi Tử Nhược Yên vừa mới vào Ngự Thư phòng, chợt nghe thấy âm thanh pha trò từ bên trong truyền đến: “Yo, đây không phải cháu gái của chúng ta trở về sao?”

Tử Nhược Yên đi vào trong phòng, vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy Lạc Nữ Ái đang nằm trên tọa ỷ của mình, một đôi chân dài to tròn bắt chéo gác lên bàn, một tay lười biếng chống đầu, chớp

mắt.

“Nói trở lại, Tiêu ca ca về rồi, có phải ngươi nên gọi chàng một tiếng thúc thúc không.”

Lời nói của Lạc Nữ Ái khiến mặt của Tử Nhược Yên nháy mắt lạnh đi, tiến lên đánh lên đùi của đối phương, rung lắc không ngừng: “Tránh ra, Tiêu lang quân quậy ngươi cũng quậy theo cái gì?”

“Rất đau đó.” Lạc Nữ Ái xoa chân đứng lên, dựa vào ngồi ở bên cạnh.

“Ngươi tự tìm!” Sau khi Tử Nhược Yên ngồi xuống thì vươn tay cầm lấy tấu chương bên cạnh, cẩn thận đọc.

Nói đến chuyện này, bản thân Tử Nhược Yên cũng cảm giác cực kỳ xấu hổ.

Tiêu Thiên chạy không thấy tung tích, vậy mà dẫn theo Long Khâu Đạo đi gây chuyện ở tuyến phòng ngự thứ hai của sơn vực Huyền Phú.

Quậy cũng thôi đi còn xưng huynh gọi đệ với phụ thân mình một cách khó hiểu.

Hiện giờ sau khi phụ thân Tử Đế Tôn uống rượu, thường xuyên kêu gào chờ Tiêu Thiên trở về, ông nhất định phải đánh chết thằng nhóc này.

Một thằng con rể nửa con trai, ông coi như là phụ thân của Tiêu Thiên.

Có đứa trai nào xưng huynh gọi đệ với cha mình?

Nhất là sau khi Lạc Nữ Ái biết chuyện này, thì thường xuyên đến trêu chọc Tử Nhược Yên.

Dựa theo lời nói của Lạc Nữ Ái, vô duyên cớ vô cớ tăng bối phận, không tìm lại mặt mũi thì thật sự không thể nào nói nổi.

Ban đầu nàng cũng tức giận, Tử Nhược Yên không còn cách nào, chỉ có thể đánh nhau từ trên tay tìm về mặt mũi.

Chỉ là đánh tới sau này, bản thân Tử Nhược Yên cũng mệt mỏi, liền lười so đo với tên ngu ngốc này quá nhiều.

"Cũng không biết hiện tại, tình huống của Tiêu ca ca như thế nào." Lạc Nữ Ái ngồi xếp bằng, gác má lẩm bẩm.

Tử Nhược Yên vừa phê duyệt tấu chương, vừa mở miệng: "Đừng lo, thực lực bản thân Tiêu lang quân cũng được lắm."

"Cộng thêm có Long Khâu tiền bối ở đó, không nghe thấy phụ thân đề cập tới Giả gia của sơn vực Huyền Phú đều bị giết à?"

Lạc Nữ Ái gật đầu, chậc chậc thành tiếng: "Ngược lại không ngờ Long Khâu tiền bối lại lợi hại như vậy."

"Tiêu ca ca của chúng ta cũng may mắn, vậy mà tìm được di tích Thánh Long, khiến lão tiền bối như vậy nhận chàng làm chủ."

Trong quá trình trao đổi với Tử Đế Tôn, sau khi mọi người phân tích thì chân tướng lấy được là Tiêu Thiên mượn sức mạnh của Long Khâu Đạo giết Giả gia.

Dù sao, lúc trước khi Long Khâu Đạo hiện thân, dáng vẻ làm kinh sợ cả thành Huyền Phú Sơn, khiến đám người Tử Đế Tôn không cách nào quên.

Hơn nữa, khi Tử Đế Tôn biết con rể của ông lại là thể tu vượt qua cực hạn, cũng hiểu được rốt cuộc tại sao lúc trước xiềng xích của trận pháp bị kéo đứt.

Với ông, con rể ngốc của bản thân có sức lực này trái lại

không xấu.

Về chuyện tu hành cảnh giới không có tương lai, ngược lại cả nhà Tử Đế Tôn không sao cả.

Chương 426. Không lẽ ngài là con riêng của thiên đạo

Ít nhất từ tình huống của hoàng triều Đại Viêm trước mắt, danh vọng người con rể này của ông rất cao, tuy hình như chỗ nào đó nghe ra rất kỳ quái.

Nhưng ít nhất một điều, con người không tệ, đối xử với con gái rất tốt.

Con gái nhà mình cũng rất thích.

Điểm duy nhất khiến Tử Đế Tôn đau đầu chính là con gái của Lạc đại ca, sao cũng tới đây ở chung.

Nói cũng không cách nào nói.

Sau đó Tử Đế Tôn nghĩ lại, chuyện này dứt khoát để tự Lạc đại ca đau đầu đi.

Chỉ có một điều mà ông hơi phiền muộn, chính là cháu gái Lạc Nữ Ái này của mình, khẳng định sẽ nói chuyện mình và Tiêu Thiên xưng huynh gọi đệ tình cho Lạc Thao Thiên biết.

Mình giải cứu Lạc đại ca ra, không chừng đối phương còn chê cười mình nữa đó.

Ba ngày sau, mọi thứ ở vực Thánh Ma đã chuẩn bị sẵn sàng, chiến hạm hư không chậm rãi bay lên, rời khỏi mảnh đất này.

Phía trên chiến hạm, mọi người đều trang bị võ trang.

Sắp xuất phát đi chiến trường hư không Vẫn Viêm, đến giải

cứu Lạc Thao Thiên đã được cứu đi.

Lạc Thao Thiên đó vẫn nhớ mãi không quên đệ đệ tốt của mình.

...

Phương hướng sơn vực Huyền Phú, Tiêu Thiên đã khiêng vực Bách Hoa đến cách đó không xa.

Tâm trạng của đám người Hoa Tri Hà cũng không nhịn được mà khẩn trương.

Dù sao, đây là lần đầu tiên nhìn thấy, hai thế giới giới vực bị hợp lại cùng một chỗ.

Còn là hai thế giới giới vực trung vị gần tới cấp thượng vị, kết hợp thành một thể!

Giữa hư không hắc ám, đám người Hoa Tri Hà, Hoa Tài Đầu đều vờn quanh bên cạnh Tiêu Thiên.

Bọn họ đều chủ động đưa ra, muốn nhìn dáng vẻ thế giới giới vực hợp lại với nhau.

Đây trái lại là chuyện nhỏ, Tiêu Thiên cũng là đồng ý.

Vực Bách Hoa đã rời khỏi bên cạnh Tiêu Thiên, chậm rãi trượt xuống bên trong hư không hắc ám, đập về phía sơn vực Huyền Phú ở phía trước.

Vực Bách Hoa trượt về phía trước, thế giới giới vực bị nén lại cũng không ngừng được phóng ra, từ từ mở rộng.

[Chủ nhân, dựa theo góc độ hiện giờ là thích hợp nhất, chỉ là cần ngài đích thân đẩy mạnh.]

[Nếu không, hai thế giới giới vực va chạm sẽ sụp đổ.]

Lúc này, trước mắt Tiêu Thiên lần nữa nhảy ra búp bê nữ bộc ảo, lúc phất tay ra hiệu.

Mô phỏng hai thế giới giới vực va chạm cũng hiện ra trước mắt Tiêu Thiên.

"Nhất định phải là ta đích thân ra tay ư?"

[Nếu không có huyết mạch tử tôn Viêm Hoàng là chủ nhân ngài, phớt lờ quy tắc phép tắc, hơn nữa dùng tồn tại có duy độ siêu cao nghiền ép quy tắc phép tắc thiên địa.]

[Ghép thế giới giới vực cực kỳ có sức sáng tạo này, sẽ không cách nào thành công cả.]

Thế giới giới vực hợp lại với nhau là chuyện không thể nào làm được.

Chỉ có tồn tại đặc thù như Tiêu Thiên mới có thể sáng lập kỳ tích.

"Các ngươi đợi ở đây một lúc, ta phải đích thân ra tay." Tiêu Thiên nhìn về phía Long Khâu Đạo bọn họ, sau khi kể rõ thì xoay người xông về phía trước.

Trong hư không, mọi người nhìn thấy Tiêu Thiên lăng không mà đi, hai tay đẩy vực Bách Hoa đang không ngừng phóng đại, từ từ tiến lại gần sơn vực Huyền Phú ở phía trước.

"Sẽ vỡ nát, nếu như cứ trực tiếp chạm vào, nhất định sẽ nổ tung." Đế Tân Lộ được dẫn ra ngoài, đồng thời đi theo, trong miệng không ngừng nhắc nhở.

Long Khâu Đạo liếc nhìn đối phương: "Đừng có miệng quạ, nói bậy."

"Quá khứ của tộc Cổ Thần không phải có trưởng bối mạnh mẽ

trong tộc từng thử chuyện như vậy ư, đáng tiếc kết cục đều vô cùng thê thảm."

"Màn chắn thế giới sụp đổ, hai thế giới giới vực thì trực tiếp đổ nát."

"Trước đó chủ nhân xé vực Bách Hoa, nhét mảnh vỡ thế giới vào bên trong, trước mắt là hai thế giới giới vực trực tiếp va chạm, hoàn toàn không phải là chuyện gì."

"Ta đây là đề nghị, không phải là miệng qua gì cả." Đế Tân Lộ cứng cổ, giang hai tay về phía Long Khâu Đạo.

"Ngươi đừng trừng mắt ta, đều là làm việc dưới trướng chủ nhân, nên tôn trọng chút đi."

Nhìn Đế Tân Lộ cơ thể trần truồng, càng ngày càng vô lại, Long Khâu Đạo co giật khóe miệng.

Từ sau khi trở thành nô lệ của Tiêu Thiên, trải qua một loạt ấm ức, Đế Tân Lộ giống như là bị khai phá vậy.

So với quá khứ thì có chút không biết xấu hổ, cái gọi là kiêu ngạo của tộc Cổ Thần cao quý, ở chỗ hắn hình như là càng ngày càng xa.

Vù!

Tiếng rung động truyền ở bên trong toàn bộ hư không.

Dòng chảy hỗn loạn trong hư không cuồng bạo bốn phía, cũng cuốn về phía bên này.

Góc độ mà vực Bách Hoa đụng tới không nằm trên đường thuyền hư không.

Khu vực này cũng là khu vực cực kỳ cuồng bạo của dòng chảy hỗn loạn trong hư không, hơn nữa hợp thế giới giới vực lại, hư

không bạo động càng thêm điên cuồng.

Bốp!

"Làm việc đi!" Lúc này, Hoa Tài Đầu chợt vung một cái tát qua, trực tiếp chào hỏi sau đầu của Đế Tân Lộ.

Đế Tân Lộ giận mà không dám nói gì, trước đó Tiêu Thiên có mệnh lệnh, hắn nhất định phải bảo vệ sự chu toàn cho đám người này.

Chương 427. Không lẽ ngài là con riêng của thiên đạo 2

Thân là hạng người tội ác tày trời, trên con đường chuộc tội của hắn, cho dù tộc Hoa Thần có sỉ nhục đánh chửi hắn như thế nào thì hắn cũng không thể phản kháng.

Đế Tân Lộ ngưng tụ linh khí, mang theo kim quang của thần ý trong nháy mắt bao phủ mọi người, chống đỡ lấy dòng chảy hỗn loạn hư không đang điên cuồng cuốn tới.

Ở phía trước, vực Bách Hoa và sơn vực Huyền Phú cũng tiếp xúc triệt để.

Hoa Tài Đầu, Hoa Tri Hà và tộc Hoa Thần hoàn toàn mới đều có vẻ mặt khẩn trương nhìn về hư không hắc ám ở phía trước.

Lời nói vừa rồi của Đế Tân Lộ khiến trong lòng bọn họ ít nhiều có chút lo lắng.

Tiếng va chạm vốn không hiện lên.

Trái lại màn chắn thế giới của hai thế giới giới vực cứ như là bọt khí, dung hợp lại với nhau, hơn nữa còn không ngừng bành trướng.

Sơn vực Huyền Phú và vực Bách Hoa thực sự đang không ngừng dung hợp, trở thành một thể.

Bên trong màn chắn kim quang, mọi người đều trừng mắt nhìn kỹ về phía trước.

Đây là cảnh sắc từ khi sinh ra đến nay, bọn họ vĩnh viễn đều

không thể quên.

Hai thế giới giới vực dung hợp, có khi nào trực tiếp trở thành tồn tại cực kỳ đỉnh phong bên trong thế giới giới vực thượng vị hay không?

Bọn họ mỏi mắt mong chờ.

Đế Tân Lộ duy trì màn chắn màu vàng kim, suýt chút nữa thì bị tình hình trước mắt dọa cho mở ra màn chắn màu vàng kim mà bản thân duy trì.

Trong nhận thức của hắn, dung hợp thế giới giới vực không thể nào thành công.

Dù cho Tiêu Thiên thành công khảm mảnh vỡ thế giới giới vực vào vực Bách Hoa, hắn cũng không cho rằng có thể thành công.

Thế giới giới vực, một phương thế giới.

Đế Tân Lộ hiểu rõ chuyện thế giới giới vực hợp lại hơn đám người bên cạnh nhiều.

So với bọn họ thì càng biết phía sau rốt cuộc có nghĩa như thế nào.

"Loạn rồi, điều này đúng là loạn rồi." Đế Tân Lộ lẩm bẩm, ánh mắt thì không tự chủ được mà nhìn về phía trước.

Đùng!

Tiếng chuông nặng trĩu gõ vang ở bên trong hư không hắc ám.

Tiếng chuông vang hùng hậu, nhộn nhạo ra xa.

Cứ như là bốn phía đang tuyên cáo một chuyện với thiên địa..

Sơn vực Huyền Phú và vực Bách Hoa hoàn toàn dung hợp

thành công.

Dòng chảy hỗn loạn trong hư không xao động cuồng bạo cũng từ từ yên tĩnh lại.

Ở phía trước, thế giới giới vực lớn hơn quá khứ mấy vòng, chậm rãi đứng lặng trong hư không hắc ám ở phía trước.

Chỉ cần nhìn thể tích khổng lồ đó, mọi người đã có thể kết luận đây tuyệt đối là thế giới giới vực thượng vị đứng đầu.

Một phương thế giới giới vực hoang vu, tất nhiên cũng sẽ có tăng lên.

Có rất nhiều cách làm tăng cấp bậc, cũng có rất nhiều phương hướng.

Nhưng Tiêu Thiên thái quá như vậy, vẫn là lần đầu tiên.

"Đại công cáo thành, chúng ta vào trong xem đi." Tiêu Thiên nhanh chóng trở về, lực trường bao phủ mọi người, không đợi bọn họ kịp phản ứng thì đã trực tiếp vọt tới.

Tiêu Thiên không đi qua giới quan mà dẫn mọi người xuyên qua màn chắn thế giới thô bạo, đáp đến thế giới giới vực mới tinh.

Tiến vào bên trong thế giới giới vực, linh khí thiên địa nồng nặc đập vào mặt.

Mặc dù linh khí thiên địa này vì hai thế giới giới vực dung hợp nên hơi lộn xộn, nhưng cường độ lại cường hãn.

Hơn nữa, với cảnh giới của bọn họ, có thể cảm nhận rõ quy tắc thiên đạo của phương thế giới giới vực này cũng là nghiêm khắc hơn.

Cường độ của thế giới đã tăng lên gấp đôi.

Giống như hiện tại bọn họ đứng lơ lửng giữa không trung sẽ tiêu hao nhiều sức mạnh hơn so với quá khứ.

Hơn nữa, ở phương thế giới giới vực này, chưa đến Thánh cảnh thập giai thì sẽ không cách nào lăng không phi độn.

"Vực Bách Hoa và sơn vực Huyền Phú dung hợp thành công, tiếp theo các ngươi làm việc dựa theo sắp xếp của ta là được."

"Ta đến vực Thánh Ma một chuyến, cũng chuyển vực Thánh Ma qua đây, dung hợp lại với nhau."

"Sau này, thế giới giới vực này sẽ đổi tên."

Tiêu Thiên vừa nói ra lời này, Long Khâu Đạo đã dò hỏi: "Đổi thành tên gì?"

"Cứ gọi là liên minh Nữ Đế!"

"Gọi tắt là Đế vực!"

Đùng! Đùng! Đùng!

Tiêu Thiên vừa dứt lời thì thiên địa trỗi lên, đất trời bốn phía vang dội đám mây lành, có tù và cổ vũ, cũng có bóng dáng tấu nhạc mông lung.

Còn có người tí hon màu vàng kim đáng yêu quấn quanh Tiêu Thiên nhảy múa.

Cuối cùng, kỳ cảnh này hóa thành bốn chữ “liên minh Nữ Đế” màu vàng kim, nhập vào trong hư không.

Còn có hai chữ "Đế vực" hiện lên, hiển hóa ra bên trên màn chắn thế giới, khắc ở phía chân trời, cuối cùng chậm rãi biến mất.

Nhưng nếu là linh khí ngưng tụ hai mắt, dùng đạo ngưng thần, thì có thể thấy chữ ấn trên màn chắn thế giới.

"Chủ nhân, ngài..." Tử Đế Tôn mở miệng muốn nói điều gì đó, nhưng lại ngậm miệng không nói nữa.

Thật ra Đế Tân Lộ muốn hỏi một câu rằng ngài không phải con của thiên đạo thật không?

Nhưng hắn chỉ dám thầm nhủ trong lòng chứ không dám hỏi ra miệng.

“Đi thôi, quay về vực Thánh Ma.” Tiêu Thiên phất tay, trường lực bao phủ Long Khâu Đạo và Đế Tân Lộ cùng bay lên trời.

Chương 428. Ăn nhờ ở đậu

Họ phá vỡ màn chắn thế giới, tiến vào hư không hắc ám, bay thẳng về phía vực Thánh Ma.

Hoa Tri Hà và những người khác đang lơ lửng trên không trung, dõi theo hướng Tiêu Thiên rời đi, mất một lúc lâu vẫn chưa thể bình tĩnh nỗi.

“Chư vị, tuy vực Bách Hoa không còn ở đây nhưng điều này không quan trọng, đối với tộc chúng ta, một tương lai mới đã bắt đầu.” Hoa Tri Hà bình tĩnh nhìn các trưởng lão.

“Danh tiếng gì đó chẳng là gì cả, cả tộc chúng ta còn sống và khôi phục lại tình trạng như ban đầu mới là kết quả tốt nhất.”

“Không những vậy, nếu theo Tiêu đại nhân, chắc chắn tương lai của chúng ta ngày càng tốt hơn.”

Các trưởng lão khác rối rít gật đầu phụ họa, đồng ý với cách nói của tộc trưởng.

Không tốt được sao?

Cứ việc ôm lấy cặp đùi to tổ bố và làm việc cho Tiêu đại nhân, để xem sau này còn ai dám khinh thường hay ức hiếp họ.

“Tộc trưởng, ta đến thành Huyền Phú Sơn một chuyến để trao đổi với người phụ trách công việc bên đó.”

“Vả lại, thê tử và con cái của ta cũng đang chờ ta ở đó.” Hoa Tài Đầu chắp tay rồi nói với Hoa Tri Hà.

Ha Tri Hà nắm chặt tay hắn ta đầy thân mật: “Mau đi đi, nhớ

chú ý an toàn.”

“Ừ.” Hoa Tài Đầu gật đầu, sau đó hóa thành một luồng sáng và bay về phía xa.

Một trưởng lão ở bên cạnh nhìn Hoa Tài Đầu rời đi, khó hiểu hỏi: “Tộc trưởng, tại sao ngài thân thiết với hắn ta quá vậy?”

“Ngươi nghĩ thử đi, bây giờ hắn ta là người bên cạnh Tieu đại nhân chứ không phải một người bình thường.” Hoa Tri Hà nhìn trưởng lão nọ, khẽ lắc đầu: “Đừng nghĩ nhiều, mau tập trung xử lý công việc đi đã.”

“Nếu đã tình nguyện làm việc dưới trướng một người với thực lực khủng khiếp như vậy, ngươi phải để hắn ta thấy năng lực và giá trị của mình mới có tư cách đi theo.”

“Ngoài ra, chúng ta cần phải mau chóng vun trồng và chăm sóc cổ thụ hoa thần các nơi, lắp đầy Đế vực. Trước mắt linh khí trong trời đất quá đỗi hỗn độn làm cho người ta ngột ngạt, khó chịu.”

Sau khi Hoa Tri Hà dặn dò xong, mọi người bắt đầu ai làm việc của mình.

Một bên khác, Hoa Tài Đầu vừa trở về thành Huyền Phú Sơn thì đã đến dinh thự được sắp xếp cho mình, chẳng những vậy, hắn ta còn tạo ra chuyện dở khóc dở cười.

Nhất là thê tử của hắn ta không tin nam nhân tuấn tú vô song trước mặt là phu quân của mình.

Sau khi gặp mặt, con của Hoa Tài Đầu còn gọi nhầm hắn ta thành tỷ tỷ xinh đẹp.

Mãi đến khi Hoa Tài Đầu ra tay giải quyết vấn đề và đưa cả nhà quay lại tộc Hoa Thần thì hiểu lầm mới được giải quyết.

“Khó trách Tiêu đại nhân muốn tự tay bứng hoa…” Hoa Tài Đầu lẩm bẩm, nhớ lại cảm xúc vừa rồi thì bỗng vỡ lẽ.

“Nhưng năng lực của Tiêu đại nhân thật sự đáng sợ.” Hoa Tài Đầu vừa cảm thán vừa lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Lúc này, thành Huyền Phú Sơn đã náo động.

Những biến đổi trong trời đất lúc trước không gạt được mọi người.

Chẳng những vậy, sự hợp nhất giữa sơn vực Huyền Phú và vực Bách Hoa không chỉ đơn giản là ghép lại với nhau, mà là dung hợp một cách rắc rối.

Dựa vào địa hình của hai thế giới giới vực, cố gắng dung hợp cả hai một cách hợp lý nhất có thể.

Lúc này, Hoa Tài Đầu trông thấy cổ thụ hoa thần đứng sừng sững ở phương xa.

Cây cổ thụ to lớn nối liền hai cõi đất trời, dù đứng ở rất xa nhưng hắn ta vẫn nhìn thấy rất rõ.

Vì vực Bách Hoa là trung tâm của thành Bách Hoa và cổ thụ hoa thần, coi như là hàng xóm láng giềng của thành Huyền Phú Sơn, trung tâm của sơn vực Huyền Phú.

Vừa nãy, Hoa Tài Đầu đã quan sát toàn cảnh trong lúc bay trở về.

Sau khi hai thế giới giới vực hợp nhất, ranh giới của từng lãnh thổ đã lẫn lộn vào nhau.

“E rằng tiếp theo sẽ là thời điểm bận rộn rồi đây.” Hoa Tài Đầu thầm nghĩ, chắc chắn sự thay đổi đột ngột này sẽ có ảnh hưởng nhất định đến người của hai thế giới giới vực.

Nhưng…

Nhờ có danh tiếng lừng lẫy của Tiêu đại nhân và sự chuẩn bị thỏa đáng từ trước nên sẽ không xảy ra chuyện gì to tát.

Huống hồ dù là người dân ở sơn vực Huyền Phú hay vực Bách Hoa đều hy vọng mọi chuyện bình yên trở lại, không quá náo loạn sẽ tốt hơn.

Sau khi gặp gia đình, Hoa Tài Đầu yên tâm chuẩn bị bắt tay vào việc.

Trong mắt người khác, hắn ta là trợ thủ đắc lực bên cạnh Tiêu Thiên, thế nên hắn ta cũng nên làm cho xứng với cái danh này.

…

Trong hư không tối tăm, lúc này tốc độ của Tiêu Thiên bùng phát nhanh hơn lúc khiêng vực Bách Hoa gấp nhiều lần.

Hắn dẫn theo Long Khâu Đạo và Đế Tân Lộ bay thẳng đến vực Thánh Ma với tốc độ cực kỳ khủng khiếp.

Tốc độ trong hư không tối tăm hiện giờ có thể gọi là ngang ngược và dữ dội.

Khiến Đế Tân Lộ thấy mà líu lưỡi, sau đó thầm nghi ngờ bản thân.

Rốt cuộc hồi trước mình bị điên hay bị ngu si đần độn thế.

Nên mới dám mơ mộng biến một quái vật như hắn thành nô lệ làm việc cho mình.

Chương 429. Ăn nhờ ở đậu 2

Hơn nữa Đế Tân Lộ còn nghĩ dù thực lực của mình khôi phục như thời kỳ đỉnh cao, liệu có phải Tiêu Thiên vẫn dư sức giết chết hắn chỉ bằng một chưởng hay không?

Không nói đến chuyện khác, giống như vừa nãy.

Trong hư không đầy rẫy những nguy hiểm rình rập, đi ngang qua vòng xoáy hư không là một trong số đó.

Dòng chảy hỗn loạn trong hư không tạo thành vòng xoáy chứa đựng lực lượng mạnh khủng khiếp.

Người bị cuốn vào Đạo cảnh sẽ bị lôi kéo, hao mòn, không thể thoát ra, cuối cùng chết vì kiệt sức.

Nhưng vừa rồi Tiêu Thiên đã làm gì?

Hắn bay ngang qua, mạnh mẽ đụng vỡ vòng xoáy hư không thành từng mảnh vụ.

Bỗng nhiên, Đế Tân Lộ run lên.

Tiêu Thiên bay cực nhanh, dù mang theo Long Khâu Đạo và Đế Tân Lộ nhưng hắn vẫn đến bên ngoài vực Thánh Ma trong vòng một chén trà.

Sau đó hắn xuyên thẳng qua màn chắn thế giới, tiến vào vực Thánh Ma.

Đến vực Thánh Ma, Tiêu Thiên giao Đế Tân Lộ cho Long Khâu Đạo.

“Dẫn hắn ta đến trang trại chăn nuôi ở núi Thanh Viêm, để hắn ta làm quen với việc dọn phân trước, khi nào vực Thánh Ma hợp nhất với Đế vực sẽ là lúc hắn ta làm việc chính thức.”

Tiêu Thiên nói đến đây bèn nhìn Đế Tân Lộ: “Ngoài ra, ngươi phải âm thầm bố trí vài trận pháp để dò xét sự dao động khi chủng tộc của hắn ta đến gần tộc Cổ Thần.”

“Loại đưa ra cảnh báo sớm nhất có thể khi đồng tộc lén lút muốn tiếp cận hắn ta.”

Tiêu Thiên vừa nói xong đã khiến Đế Tân Lộ thay đổi sắc mặt, bỗng nhiên, hắn ta quay phắt lại nhìn thẳng vào hắn.

E rằng hối lỗi sửa sai, sỉ nhục mình và chuộc lỗi gì đó chỉ là cái cớ.

Nguyên nhân thật sự đối phương giữ lại mạng quèn của hắn ta là vì muốn hắn ta làm mồi nhử.

Hắn ta có cấm chế trong linh hồn, vì địa vị của hắn ta trong tộc khá thấp nên bị hạn chế.

Một khi mình bị bắt, nhỡ đâu ai đấy có địa vị cao trong tộc không yên tâm tới đây điều tra thì sao?

Người đó có bị hạn chế linh hồn hay không?

E rằng bí mật trong tộc sẽ bị bại lộ mất.

Lòng dạ thật đáng sợ!

“Tiêu đại nhân muốn câu cá sao?” Long Khâu Đạo bật cười.

Tiêu Thiên khoát tay: “Ngươi xử lý việc này đi, ta đến chỗ Chung Dương Minh tìm thức ăn đây.”

Tiêu Thiên rời khỏi vực Thánh Ma đã lâu nên rất nhớ nhung

tay nghề nấu nướng của Chung Dương Minh.

Mặc dù từ lúc rời đi đến giờ, hắn chưa từng nhớ nhung đến vậy.

Nhưng vừa về thì đã đói ăn ngay.

“Thỉnh thoảng Tiêu đại nhân luôn thèm ăn như thế.” Long Khâu Đạo nhìn bóng dáng Tiêu Thiên vội vã rời đi, mỉm cười nói.

Có điều ông thích một Tiêu Thiên như thế.

Long Khâu Đạo cho rằng Tiêu Thiên giống hệt Nhân Hoàng trước đây, dù hắn rất mạnh và có địa vị cao quý.

Nhưng vẫn không đánh mất tính người.

Khác với một số cường giả lạnh lùng, vô cảm ngồi trên chín tầng trời, không nhìn thấy cũng không chạm được.

Hiếm khi tay sai mới được gặp mặt họ nhưng dù gặp cũng cảm thấy chả khác gì một pho tượng lạnh lẽo không có sức sống.

Đôi khi Tiêu Thiên làm việc rất tùy hứng.

Nhưng Long Khâu Đạo cảm thấy muốn làm gì làm nấy rất tốt, tốt hơn kiểu lạnh lùng và vô tình rất nhiều.

“Đi thôi, Tiêu đại nhân đã ra lệnh cho ngươi, ngươi đừng hòng làm mấy chuyện quái dị nữa.” Long Khâu Đạo nhìn Đế Tân Lộ, sau đó đi về núi Thanh Viêm.

Đế Tân Lộ thở dài, ngoan ngoãn đi theo sau lưng ông.

Đúng như những gì Long Khâu Đạo đã nói, một nô lệ bị đóng khế ấn như hắn ta chỉ có thể ngoan ngoãn chấp hành mệnh lệnh của Tiêu Thiên, không được phép phản kháng.

Tiêu Thiên đã ra lệnh cho hắn ta phục tùng theo lời của Long Khâu Đạo, thế thì hắn ta cứ làm thôi.

“Trước đây Tiêu đại nhân đã tóm được tộc Huyết Văn - con tốt thí của Võ Linh quân mà các ngươi đã nói, hiện giờ họ cũng đang làm việc trong trang trại chăn nuôi trên núi Thanh Viêm.”

“Đến lúc đó, ngươi phải học hỏi từ họ, ngoan ngoãn cải tạo, ít nhất cuộc sống của ngươi sẽ dễ chịu hơn chút xíu.”

Long Khâu Đạo dẫn đường ở đằng trước, từ tốn nói.

Đế Tân Lộ đi ở phía sau lấy làm kinh ngạc.

Võ Linh quân chỉ là con tốt thí, thực lực, địa vị và cấp bậc chủng tộc rất thấp, bị đám tộc Cổ Thần của hắn ta coi thường.

Không ngờ đám tộc nhân của Võ Linh quân đã bị đày tới đây làm việc sao?

Theo hắn ta được biết, không phải chủng tộc nào cũng được nhận trách nhiệm làm con tốt thí như Võ Linh quân.

Muốn gia nhập Võ Linh quân thì phải thỏa mãn ba điều kiện.

Thứ nhất, khả năng sinh sản của chủng tộc phải mạnh, bằng không sẽ không đủ số lượng, khà khà.

Thứ hai, trời sinh chủng tộc đó phải cực kỳ hung bạo, dám chiến dám đánh.

Thứ ba, thực lực của chủng tộc phải được hình thành đủ nhanh, ít nhất trưởng thành là đã ra chiến trận được, không nhất thiết phải mạnh.

Cộng thêm phương pháp tu luyện thể chất đặc biệt của Võ Linh quân, dù được dùng làm con tốt thí nhưng thực lực không thể khinh thường.

Chương 430. Hai đội ngũ mạnh ở núi Thanh Viêm

Cùng lúc đó, những bộ tộc nhỏ không có tiếng tăm gì như Nhân tộc, Yêu tộc và Ma tộc bắt đầu nổi lên.

Họ có khả năng sinh sản cực mạnh, giống hệt Võ Linh quân.

Xét về phương diện chiến đấu, Nhân tộc rất kiên cường, Yêu tộc hung ác tàn bạo, còn Ma tộc chiến đấu điên cuồng.

Ba tộc lấy việc chống lại Võ Linh quân làm điểm xuất phát, từ từ nổi dậy, lâu dần trở thành một trong rất nhiều chủng tộc lớn không thể khinh thường trong Chư Thiên Vạn Giới.

Lúc Đế Tân Lộ còn đang suy nghĩ viển vông, hai người đã lên núi Thanh Viêm.

Đến núi Thanh Viêm, Đế Tân Lộ quan sát xung quanh, sau đó thay đổi sắc mặt, nhìn chằm chằm vào khu vực bên dưới núi.

“Thì ra nơi đây do thi thể của Thánh Long cấp Đế Hoàng hóa thành, ngọn núi Thanh Viêm này…” Đế Tân Lộ bay lơ lửng giữa không trung, vừa nhìn thì đã nhận ra chân tướng của núi Thanh Viêm.

Thánh Long cấp Đế Hoàng là huyết mạch tối cao trong bộ tộc Thánh Long, mỗi một Thánh Long cấp Đế Hoàng đều là bảo vật vô cùng quý giá.

Mỗi vị Hoàng đế Thánh Long đều phải là huyết mạch Thánh Long cấp Đế Hoàng mới được ngồi lên vị trí đó.

Trước khi các Thánh Long tử vong, cơ thể sẽ tự vỡ vụn, không để cho thi thể của mình bị người ta khinh nhờn, đúc thành binh khí,

Thi thể của Thánh Long cấp Đế Hoàng vô cùng quý hiếm!

Nhưng bây giờ Đế Tân Lộ nhìn thấy gì?

Thi thể của Thánh Long cấp Đế Hoàng hóa thành một dãy núi, tinh túy của Thánh Long cấp Đế Hoàng lại trở thành nơi trồng thức ăn và nuôi lợn?

Đúng là như vậy, đám gia súc và rau củ này chỉ hấp thụ được một ít tinh hoa của Thánh Long.

Có điều ngọn núi do rồng hóa thành chỉ tự động tiết ra một ít khí tức mà thôi.

Nhưng Đế Tân Lộ nghĩ mãi không hiểu vì sao Tiêu Thiên vứt bỏ một ngọn núi quý báu, trồng rau và chăn lợn ở nơi này?

Thứ được trồng nhiều nhất đó là cây hoa thần các loại.

Tuy trồng cây hoa thần ở đây sẽ mang lại lợi ích cực lớn nhưng nó không ảnh hưởng đến nền tảng của thi thể này.

Cùng lắm chỉ dùng để trang trí, như vậy có đáng giá không?

“Ngươi cảm thấy lạ lắm đúng không?” Long Khâu Đạo chắp tay sau lưng, nhìn Đế Tân Lộ rồi bật cười.

“Đúng vậy!” Đế Tân Lộ nhìn xuống dưới, nghĩ mãi không hiểu: “Bỏ phế như vậy lãng phí quá!”

“Tiêu đại nhân nói đây là mồ yên mả đẹp.” Long Khâu Đạo nhìn núi Thanh Viêm, cảm thán: “Thánh Long này đã chết vì bảo vệ người khác, thế nên xứng đáng được yên nghỉ.”

“Đại nhân là người cực kỳ lương thiện.”

Câu nói đây khiến khóe môi Đế Tân Lợi hơi run lên, không dám gật bừa.

Hắn ta nhớ lại cảnh tượng Tiêu Thiên vô tình sỉ nhục, thô bạo lột thần bào thì không khỏi cảm thấy ê ẩm.

Như vậy mà bảo là thiện lương sao?

“Đi thôi, chúng ta xuống dưới đó.” Long Khâu Đạo nói, sau đó nhảy xuống bên dưới.

Đế Tân Lộ theo sát Long Khâu Đạo, đi đến một dãy nhà gỗ bên trên núi Thanh Viêm.

Ở đó có rất nhiều người mặc áo ngắn màu lam đang tập hợp một chỗ.

Khi đi đến quảng trường lát gạch đá giữa những dãy nhà gỗ, Đế Tân Lộ cảm nhận bầu không khí không thích hợp.

Trên quảng trường có hai hàng ghế đá đối diện với nhau, trên đó toàn là hai nhóm người thuộc tộc Huyết Văn của Võ Linh quân.

“Nhóm tộc Huyết Văn Võ Linh quân này không thích hợp.” Đế Tân Lộ nheo mắt, hắn ta cảm nhận được máu huyết trong người hai nhóm tộc Huyết Văn thuần khiết đến đáng sợ.

Tuy không cảm nhận được khí tức cảnh giới của họ nhưng cơ thể lại chứa đựng một sức mạnh khủng khiếp.

Nhất là máu huyết cuồng bạo hơn thể tu đặc biệt của Võ Linh quân.

Vả lại, hình dáng của họ to lớn hơn những người thuộc tộc Huyết Văn mà Đế Tân Lộ đã gặp gấp mấy lần.

Trên lưng chiếc áo ngắn màu lam được đám tộc Huyết Văn khoác trên người có một dòng chữ, hắn ta nhìn kỹ thì thấy dòng chữ đó là.

“Dùng sức lao động trả giá cho tội lỗi, để mồ hôi gột rửa sạch tâm hồn.”

Nhưng vẫn có một chỗ khác biệt.

Trong hai nhóm tộc Huyết Văn có một tên đầu trọc cao lớn, sau lưng hắn ta có thêu thêm một hàng chữ ở giữa hai hàng chữ kia.

“Đại đội Thanh Viêm thứ hai!”

Thanh niên với mái tóc dài màu đỏ xõa ngang vai thuộc tộc Huyết Văn bên kia cũng có dòng chữ tương tự.

“Đại đội Thanh Viêm thứ nhất!”

Đế Tân Lộ thấy vậy bèn hốt hoảng.

Đó là gì?

Chẳng lẽ Tiêu Thiên còn định hợp nhất tộc Huyết Văn, không đúng.

Nhìn cảnh tượng trước mắt cho thấy hai đội này đối đầu rất gay gắt.

Đế Tân Lộ còn phát hiện bên cạnh hai đội có một chiếc bàn khá nhỏ.

Hắn ta nhìn xuống dưới thì phát hiện trên đó viết một dòng chữ khá đặc biệt.

“Đồ chơi của Thanh Viêm Vinh Diệu?” Đế Tân Lộ không khỏi đọc lên thành tiếng, vừa định hỏi Long Khâu Đạo.

“Bốp!”

Một tiếng đập bàn vang lên, đầu trọc tộc Huyết Văn quát lớn, chỉ vào tộc Huyết Văn trẻ tuổi ở đối diện: “Chiến Chi Trí, ngươi không dám chơi chính diện nên học đòi giờ trò, ngươi có biết mình đã vượt giới hạn rồi không?”

Chương 431. Hai đội ngũ mạnh ở núi Thanh Viêm 2

“Đội số hai vất vả chăm sóc, trông nom đàn heo trên đỉnh núi Thanh Viêm chữ A, số 5, vì vậy số heo vàng kia nên thuộc về đội hai, đội một các người xen vào làm gì?”

“Nếu không vì các ngươi làm việc không theo quy củ, đáng lẽ đội hai của bọn ta đã thắng trong lần bình chọn này.”

Chiến Chi Trí cười nhạo, liếc Chiến Vô Song: “Vượt giới hạn? Chúng ta đang cải tạo để chuộc lỗi lầm, nếu không phải đội hai các ngươi lười biếng thì đến phiên đội một bọn ta ra tay sao?”

“Các ngươi biết rõ heo Thanh Viêm sẽ bài tiết trong lúc hóng gió, chẳng những không sai người đi làm còn thay ca ăn cơm, đội hai các ngươi xứng sao?”

“Lười biếng là nguyên nhân của mọi chuyện, ngươi phải biết mọi người đều là tội nhân, thế nên phải nỗ lực gấp ngàn lần.”

“Chỉ cần không chết thì phải làm việc đến chết!”

Chiến Vô Song chống đôi tay xuống bàn: “Ngươi đừng lý do lý trấu, chẳng qua ngươi chỉ lo đội hai bọn ta hơn các ngươi, nổi tiếng hơn các ngươi thôi.”

“Nổi tiếng?” Chiến Chi Trí bật cười rồi đứng dậy: “Chiến Vô Song, ngươi tự biết xấu hổ đi chứ, các ngươi mới thắng hai lần trong lần bình chọn thì nghĩ đội hai sẽ sợ các ngươi?”

“Có sợ hay không, chính ngươi tự biết.”

Trong lúc cãi nhau, Đế Tân Lộ im lặng rất lâu mới hỏi Long Khâu Đạo: “Tiêu chuẩn bình chọn của họ là gì? Tỷ võ hay sao? Tại sao liên quan đến heo nữa vậy?”

Long Khâu Đạo giải thích: “Là chăn nuôi heo, trồng trọt và nuôi thêm cây cối, rau củ, dê bò gà vịt, dọn dẹp phân và nước tiểu, quét dọn khuôn viên…”

Đế Tân Lợi: “…”

Chương 264 Lại có thêm một đối thủ cạnh tranh nữa

Đế Tân Lộ đứng ngẩn người tại chỗ, vẻ mặt có chút cứng ngắc.

Hai bên của tộc Huyết Văn trước mặt tràn đầy tinh thần chiến đấu, dáng vẻ nhiệt huyết sôi trào.

Hắn còn tưởng rằng, hai bên đang tỷ thí luận bàn.

Tiêu Thiên giam giữ bọn hắn ở nơi này, cũng dùng bọn hắn để làm bia đỡ đạn.

Còn chuyện mình đi chọn phân, Đế Tân Lộ không xem là thật, hắn cho rằng sao chuyện này có thể xảy ra được?

Tuy cảnh giới của mình vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng dù sao hắn cũng là sự tồn tại có chiến lực Đạo cảnh nhị thập giai.

Cộng thêm tính đặc thù chủng tộc của tộc Cổ Thần, có rất nhiều nơi để hắn có thể phát huy tác dụng của mình.

Tiêu Thiên nói là chọn phân, có lẽ là nói đùa, căn cứ tình huống lúc đó, chắc là Tiêu Thiên muốn chọc tức mình.

Đế Tân Lộ rất tự tin, trong lòng cũng khẳng định như vậy.

Nhưng xét theo tình huống Long Khâu Đạo mô tả, có vẻ như

hắn đã hiểu lầm rồi.

Thật sự quá đáng đến mức khó tin, vị chủ nhân này, rốt cuộc nghĩ như thế nào vậy?

Nhân tài giống như mình, thế mà lại bị lãng phí như thế này.

Thậm chí, Đế Tân Lộ còn nghi ngờ có phải mình đã hiểu lầm chuyện gì rồi không.

Thật ra mồi nhử mà Tiêu Thiên nói chỉ là tiện thể, chuyện hắn thật sự muốn mình làm.

Căn bản chính là đi chọn phân!

Rõ ràng chính là bảo mình đi bán sức lao động.

Hắn đường đường là sự tồn tại tộc Cổ Thần một giới, vậy mà lại phải chịu đựng sự sỉ nhục như vậy ở đây.

Đế Tân Lộ rất muốn tức giận, nhưng lại không tức nổi.

Sự tồn tại của ấn nô lệ, khiến hắn không thể nào oán hận Tiêu Thiên được.

Một trận chua xót, hốc mắt phiếm hồng.

Nước mắt rơi lã chã.

“Sao ngươi lại khóc?” Bên cạnh, Long Khâu Đạo chú ý đến sự thay đổi của Đế Tân Lộ, cảm thấy kinh ngạc.

Đế Tân Lộ không nói lời nào, chỉ lắc đầu.

Hắn rất muốn chạy trốn, nhưng không thể chạy thoát được.

Phía trước.

Hai bên đang tranh cãi trên quảng trường, cũng chú ý đến sự

xuất hiện của Long Khâu Đạo và Đế Tân Lộ đang đứng cạnh ông.

Chiến Vô Song nhanh tay lẹ mắt, lập tức bước ra từ sau bàn, vội vàng đi đến trước mặt ông rồi chắp tay: “Long Khâu đại nhân, sao ngài lại đến đây, chẳng lẽ Tiêu đại nhân còn có chỉ thị nào khác cho bọn ta à?”

Bên kia, Chiến Chi Trí thấy Chiến Vô Song hành động nhanh như vậy, hắn cực kỳ ảo não, vội vàng chạy đến: “Long Khâu đại nhân, sao ngài lại đến đây, lúc nãy bọn ta tranh cãi khiến ngài chê cười rồi.”

Long Khâu Đạo xua tay: “Không cần phải như vậy, biểu hiện gần đây của các ngươi rất tốt, Tiêu đại nhân đều nhìn thấy cả.”

“Nếu không phải như vậy, ngài cũng sẽ không truyền thụ pháp môn được các ngươi gọi là hoành luyện công phu, Kim Quy Trảo cho các ngươi đâu.”

Nghe thấy lời này, Chiến Vô Song, Chiến Chi Trí và những người tộc Huyết Văn khác đứng phía sau bọn họ đều đứng thẳng người, vô cùng kiêu ngạo.

Có thể học được Kim Quy Trảo, đây chính là sự vinh hạnh của bọn ta, cũng là sự khẳng định của Tiêu đại nhân.” Chiến Chi Trí siết chặt quyền, biểu diễn thân thể đã được cường hóa của mình.

“Đây là bằng chứng tiến thêm một bước trên con đường chuộc tội của chúng ta, tu hành công pháp này, bọn ta có sức khỏe tốt hơn, sức lực lớn hơn, cũng có thể làm việc cho đại nhân tốt hơn.”

Nhìn Chiến Chi Trí phát biểu, Chiến Vô Song tỏ vẻ lo lắng, giọng nói cũng rất trầm ổn: “Cho dù có luyện công hay không, cũng là chuyện thứ yếu.”

Chương 432. Hai đội ngũ mạnh ở núi Thanh Viêm 3

“Tội lỗi của bọn ta rất nghiêm trọng, chuyện quan trọng hơn là bọn ta cần phải suy ngẫm sâu sắc, nhìn nhận lỗi lầm của mình từ trong trái tim, thăng hoa từ trong ra ngoài, đó mới là những gì bọn ta cần làm.”

“Nếu chỉ đơn thuần ngu ngốc dốc hết sức lực, không thể nào có được sự khẳng định của Tiêu đại nhân, cũng không thể nào khiến những người chết trận, an nghỉ.”

Chiến Chi Trí không ngừng lắc đầu, nhìn Chiến Vô Song: “Nói hươu nói vượn, không bỏ ra sự nỗ lực 200%, ngươi cũng xứng gọi chuộc tội sao?”

“Chẳng lẽ ngươi đã quên câu nói để mồ hôi gột rửa sạch tâm hồn mà Tiêu đại nhân từng nói rồi sao?”

Chiến Vô Song trừng mắt: “Mồ hôi của ngươi nhiều nhất chỉ có thể rửa sạch lông trên người ngươi thôi, có thể gột rửa tâm hồn cái rắm.”

Chiến Chi Trí cười nhạo một tiếng: “Đầu trọc thì ghen tị với người nhiều tóc, bắt đầu nói lòng vòng để công kích người khác đó à?”

“Được rồi!” Long Khâu Đạo mở miệng đúng lúc, ngăn cản cuộc tranh cãi không ngừng giữa hai người, “Có cạnh tranh là chuyện tốt, chứng tỏ các ngươi có ý chí chiến đấu, nhưng đừng làm hỏng việc.”

Nói xong, Long Khâu Đạo chỉ vào Đế Tân Lộ đứng ngây ra như phỗng ở bên cạnh: “Đây là người mới đến, đừng thấy hắn thực lực rất mạnh, có Đạo cảnh nhị thập giai đỉnh phong, nhưng phạm lỗi thì vẫn phải đến chịu phạt như thường.”

“Sau này hắn sẽ phụ trách chọn phân ủ phân, hai đại đội các ngươi mỗi đội hướng dẫn hắn một ngày, để hắn nắm vững kỹ năng này, hiểu rõ chưa?”

Chiến Chi Trí và Chiến Vô Song đồng thời hét lớn: “Vâng!”

Long Khâu Đạo hài lòng gật đầu, ông còn vỗ vỗ bả vai Đế Tân Lộ trước khi rời đi: “Cải tạo cho tốt.”

Nói xong, ông bay lên trời, quan sát địa thế.

Dựa theo chỉ thị của Tiêu Thiên, ông còn phải bố trí trận pháp, xem có người cùng tộc với Đế Tân Lộ đến cứu viện hay không.”

“Hoan nghênh đồng đội mới của chúng ta, gia nhập đội ngũ con đường chuộc tội.” Bên này, Chiến Vô Song vội vàng hét lớn.

Chiến Chi Trí, cũng nhìn trái phải hét lớn: “Lại có đồng đội mới gia nhập vào đại nghiệp hướng thiện tích đức, cải tạo sai lầm rồi, vỗ tay!”

Hai đại đội, đều vô cùng nhiệt tình hoan nghênh Đế Tân Lộ gia nhập.

Đồng thời bọn hắn đều cam đoan, nhất định sẽ giúp Đế Tân Lộ nắm vững kỹ thuật chuyên môn trong thời gian ngắn nhất, để hắn tự mình chuộc lại lỗi lầm của bản thân.

Đế Tân Lộ nhìn cảnh tượng này, da đầu tê dại.

Hắn cũng hiểu về tộc Huyết Văn của Võ Linh quân, tộc này là tộc tinh nhuệ nhất trong Võ Linh quân, cực kỳ thiện chiến.

Bản thân bộ tộc này có tinh thần chiến đấu rất cao, không bao giờ rút lui trong trận chiến nào.

Bọn hắn tự xưng là chiến sĩ cao quý, còn chủ động gia nhập Võ Linh quân, trở thành thứ được gọi là bia đỡ đạn.

Bọn họ hy vọng thông qua máu và lửa, dựa vào chiến đấu, dựa vào không ngừng chém giết, để tăng địa vị của tộc bọn họ.

Nhưng đám tộc Huyết Văn trước mắt này.

Thật xa lạ!

Trong lúc hoảng hốt, Đế Tân Lộ đã bị bọn họ dẫn đi.

Không hiểu sao hắn đã đeo bao tay, cầm công cụ lên, bước vào trại chăn nuôi, đi đến trước đống phân.

Cho đến lúc này, Đế Tân Lộ mới giống như vừa tỉnh mộng.

Tộc Cổ Thần, không còn cao quý nữa.

Hắn, làm bẩn tộc của mình.

Trong phút chốc, nước mắt hắn rơi như mưa, hai tay run rẩy xúc phân.

Chiến Vô Song cau mày, nhìn về phương xa lẩm bẩm: “Nước mắt hối lỗi, thế mà hắn lại tiến vào trạng thái nhanh như vậy, hắn có giác ngộ rất cao.”

Chiến Chi Trí vẻ mặt nghiêm túc: “Chẳng lẽ, sau này sẽ có đại đội thứ ba xuất hiện trên núi Thanh Viêm sao?”

Hai người biết, e rằng sau này bọn họ sẽ có thêm một đối thủ cạnh tranh.

Có cạnh tranh, mới đúng.

……

Hoàng triều Đại Viêm, hoàng thành.

Trên bầu trời phủ Thừa tướng, thân hình Tiêu Thiên lóe lên trong nháy mắt, rơi xuống phía dưới.

“Ha ha ha, vừa đến đã ngửi thấy mùi thơm rồi, đến sớm không bằng đến đúng lúc.” Tiêu Thiên trực tiếp ngồi xuống, cầm bát đũa trước mặt Chung Dương Minh rồi bắt đầu ăn.

Chung Dương Minh vốn còn đang tiếp khách, ông kinh ngạc nhìn Tiêu Thiên trước mặt: “Thân vương đại nhân, ngài về rồi à?”

“Về rồi, làm chút chuyện, tiện thể cho bệ hạ một chút bất ngờ nho nhỏ.” Tiêu Thiên nói xong, hắn nhíu mày nhìn Chung Dương Minh: “Đến lúc đó linh khí trời đất vô cùng thông thuận, lãnh thổ Đại Viêm bao la vô biên, sảng khoái!”

Nói đến đây, Tiêu Thiên lúc này mới chú ý đến, bên cạnh có một nam tử đáng yêu, khuôn mặt hiền lành, đang cười tủm tỉm nhìn mình.

“Vị lão nhân gia này là ai, có thể đến quý phủ của ngươi ăn cơm làm khách, quan mới lên chức à?” Tiêu Thiên gắp một miếng thịt chiên nước tương bỏ vào miệng, vừa ăn vừa hỏi.

Chung Dương Minh im lặng nửa ngày, ông nhìn Tiêu Thiên vẻ mặt phức tạp: “Vị này là ngoại tổ phụ của bệ hạ.”

Tiêu Thiên che miệng: “Khụ khụ khụ……

Tiêu Thiên thở bình thường lại, hắn ngẩng đầu nhìn Tuyết Phú Quý trước mặt.

Tuyết Phú Quý vẫn cười tủm tỉm nhìn Tiêu Thiên, giống như trưởng bối từ ái nhìn tiểu bối với ánh mắt quan tâm.

Chương 433. Cảnh tượng đó thật sự quá đẹp

Ông đến vực Thánh Ma, càng hiểu sâu thì ông càng thích tôn nữ tế chưa từng gặp mặt này.

Người lương thiện, thế nào cũng không quá tệ.

Đặc biệt khi Tuyết Phú Quý nói chuyện với người khá thân cận với Tử Nhược Yên như Chung Dương Minh, ông cũng biết trước đây ngoại tôn nữ gánh vác trách nhiệm nặng nề, áp lực rất lớn, điều này khiến ngoại tôn nữ hiếm khi vui vẻ.

Sự xuất hiện của Tiêu Thiên đã dần dần mở rộng trái tim của ngoại tôn nữ, ít nhất khiến con bé vui vẻ hơn rất nhiều.

Gặp được người đúng hay không,thì phải xem có vui vẻ hay không.

Ngoại tôn nữ có thể vui vẻ, chính là tốt nhất.

“Cháu à, ta sớm đã nghe thấy danh hiệu của cháu.” Tuyết Phú Quý nói xong, giơ chung rượu trước mặt lên: “Thiên Tôn Chí Thiện bám vậy, cũng khá thú vị đó, rất gần gũi.”

Tiêu Thiên: “...”

Lời nói của Tuyết Phú Quý, khiến Tiêu Thiên rất ngượng ngùng, cười cũng không được mà khóc cũng không xong, hắn rất buồn bực.

Hơn nữa vẻ mặt lời nói của đối phương, hoàn toàn không giống như là nói đùa.

Ông thật sự rất thích cái danh hiệu này.

Tiêu Thiên dùng năm ngón tay nắm lấy đầu gối của mình, đầu ngón tay trắng bệch, hắn chỉ có thể nhấc ly rượu trước mặt lên, khẽ chạm ly với Tuyết Phú Quý trước mặt.

“Chào ngoại tổ phụ!” Tiêu Thiên mỉm cười.

“Ha ha ha, Đại Thiên Tôn Diêm La, cháu cũng tốt.” Tuyết Phú Quý cũng nói theo.

Vẻ mặt Tiêu Thiên đột nhiên cứng đờ.

Có chuyện gì vậy?

Tại sao?

Tại sao ngoại tổ phụ của Tử Nhược Yên lại biết danh hiệu này?

Nhìn vẻ mặt của Tiêu Thiên, Chung Dương Minh bên cạnh mím môi, cắn chặt răng, cố nén không cười ra tiếng.

Tiêu Thiên ho nhẹ hai tiếng, hắn cầm bình rượu lên, rót rượu cho trưởng bối: “À mà... Ngoại tổ phụ, chắc không phải lúc đó lão nhân gia ngài cũng ở thành Huyền Phú Sơn đó chứ?”

“Tiểu Tiêu à, lúc đó ngoại tổ phụ đúng là đang ở thành Huyền Phú Sơn.” Tuyết Phú Quý gật đầu, ông vẫn mỉm cười.

Tiêu Thiên lần nữa dò hỏi mở miệng: “Ngoại tổ phụ về một mình, trùng hợp đi ngang qua sơn vực Huyền Phú thôi đúng không?”

“Không phải ông về một mình, mà là về chung với ngoại tổ mẫu, phụ mẫu của Yên Nhi.” Tuyết Phú Quý xua tay, nói rõ với Tiêu Thiên: “Cũng không phải chúng ta đi ngang qua sơn vực Huyền Phú.”

Động tác chuẩn bị gắp thức ăn của Tiêu Thiên khẽ dừng lại.

Nhạc phụ, nhạc mẫu?

Lúc đó cũng ở thành Huyền Phú Sơn?

Đó chẳng phải là, cũng biết chuyện danh hiệu của mình sao.

Chờ đã!

"Ngoại tổ phụ, các ngươi không phải đi ngang qua sơn vực Huyền Phú, lúc đó trời đã tối, mọi người ở lại trong thành chỉ để làm chuyện gì đó thôi phải không?" Tiểu Thiên đặt đũa xuống nuốt nước bọt.

Trong lòng hắn âm thầm cầu nguyện, nhất định đừng trùng hợp như mình nghĩ.

Nhất định đừng khó tin như vậy.

Đừng làm thế!

"Đúng vậy, trước khi tiến vào sơn vực Huyền Phú, chúng ta xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn, nữ tế của ta, nhạc phụ của ngươi, bị Giả gia bắt lại."

Bị nhốt trong cung điện trên trời của Giả gia, chỉ là hôm đó được người tốt bụng cứu ra, bọn ta liền vội vã trở về trong đêm."

Tuyết Phú Quý cười híp mắt mở miệng, nhấp một ngụm rượu Tiêu Thiên rót cho mình.

"Lúc đó nhạc phụ cũng ở cung điện trên trời sao?" Tiêu Thiên rất kinh ngạc, vẻ mặt rất khoa trương, Chung Dương Minh ở bên cạnh nhìn thì thấy hơi giả dối.

Còn có một chút cảm giác giãy dụa.

“Lúc đó cháu cứu một nam tử tên Chu Thần Thông, đáng tiếc không gặp nhạc phụ đại nhân, có lẽ lúc đó ông ấy đã nhân lúc loạn rời đi trước.”

“Thật đáng tiếc...”

Tiêu Thiên nói đến đây, hắn có chút chờ mong nhìn Tuyết Phú Quý.

Rất đáng tiếc, lời tiếp theo của Tuyết Phú Quý, vô tình đánh nát ảo tưởng của Tiêu Thiên.

“Chuyện này, Tiêu Thiên à, thật ra cháu cũng đừng trách đứa trẻ Đế Tôn này, lúc đó nó lo lắng ngươi có lai lịch không rõ, cho nên cố ý dùng bí thuật thay đổi hình dạng, dùng tên giả Chu Thần Thông.”

“Thật ra nhạc phụ của cháu còn phải cảm ơn cháu đó, dù sao cháu cũng tự tay cứu nó ra ngoài mà.”

“Còn về những hiểu lầm và chuyện vặt vãnh khác, chúng ta cũng đừng so đo nữa, đều đã qua rồi.”

Nói đến đây, Tuyết Phú Quý còn chủ động đưa tay đẩy đĩa thức ăn trên bàn đến trước mặt Tiêu Thiên trước mặt đẩy: “Cháu rể, cháu mau ăn đi, tuổi còn trẻ vẫn còn có thể cao lớn, phải ăn nhiều một chút.”

“Chung thừa tướng nói rồi, cháu thích ăn đồ ăn hắn nấu nhất.”

Đáng tiếc, Tiêu Thiên trước mặt Tuyết Phú Quý.

Lúc này hắn đang ngồi thẳng tắp ở đó, màu sắc khắp người dường như biến mất.

Đường nét màu đen phác họa thân thể hắn, một mảnh trống rỗng.

Lời nói của Tuyết Phú Quý quanh quẩn trong đầu Tiêu Thiên rất lâu.

Hắn, cứu nhạc phụ.

Chu Thần Thông, thật ra chính là Tử Đế Tôn.

Hắn lại một lần nữa xưng huynh gọi đệ, uống rượu tán dóc với nhạc phụ.

Chờ đã, tại sao mình lại dùng từ “lại"?

Ồ.....

Còn có chuyện của Lạc Thao Thiên nữa.

Tiêu Thiên dùng hai ôm mặt, cúi đầu.

“Tạo nghiệp mà!”

Nhìn cảnh tượng này, Tuyết Phú Quý cười tươi rói, vô cùng vui vẻ.

Chương 434. Cảnh tượng đó thật sự quá đẹp 2

Trưởng bối mà, trêu chọc vãn bối một chút là chuyện rất bình thường, nhất là vãn bối lợi hại như vậy.

Chung Dương Minh đã dùng toàn bộ bản lĩnh học võ khi đi theo Tiêu Thiên, cố gắng khống chế cơ bắp của mình, không cho bản thân cười rộ lên.

Trước mắt, bản thân rất nguy hiểm, nếu cười ra tiếng, nhất định sẽ xong đời.

“Bệ hạ đâu, nàng biết cha nương trở về, hẳn là rất vui mừng đúng không?” Tiêu Thiên hoàn hồn, nghiêng đầu nhìn về phía Chung Dương Minh.

Nghe Tiêu Thiên nói sang chuyện khác, Chung Dương Minh mượn cơ hội hoạt động cơ mặt, trả lời vấn đề của Tiêu Thiên: “Đương nhiên bệ hạ rất vui vẻ, nhưng người cũng không ở trong cung, đã ra ngoài với Tử bệ hạ rồi.”

“Long Khâu bệ hạ dẫn đường, Thái thượng hoàng, Thái hậu và ngoại tổ mẫu bệ hạ đều xuất phát, gấp rút đến tiếp viện chiến trường hư không Vẫn Viêm rồi.”

“Mục đích chuyến đi này của bọn họ, chính là để cứu Thánh Ma đại đế, Lạc.. phụt… Thao Thiên.’

Chung Dương Minh nói xong, mím môi, không dám tiếp tục lên tiếng.

Tiêu Thiên híp hai mắt, nhìn chằm chằm Chung Dương Minh:

“Có phải ngươi vừa cười ra tiếng hay không?

“Thân vương đại nhân, ta không có, khụ khụ.”

“Ngươi không có thì ho làm gì, ngươi nhíu mày làm gì?”

“Thỉnh thoảng bị phong hàn, thân thể có chút không khỏe.”

“Ngươi đi theo ta tập võ, dựa theo tiến độ, bây giờ ngươi mở khóa thân hình, một quyền nhẹ nhàng đánh chết một tên Thiên Địa cảnh thập giai, ngươi nói với ta, ngươi bị nhiễm phong hàn?”

“Sau khi đại nhân rời đi, ta luyện võ quá mức, cơ thể yếu.”

“Vậy sao? Đợi lát nữa ta tự mình huấn luyện ngươi, xem thử cơ thể của ngươi rốt cuộc có yếu hay không.” Tiêu Thiên trừng mắt nhìn Chung Dương Minh, nghiến răng nghiến lợi.

Chung Dương Minh nhìn Tiêu Thiên thật lâu, sau đó hoàn toàn thả lỏng: “Phụt ha ha ha.”

Dù sao cũng phải huấn luyện gấp bội, không cười cũng uổng phí.

Tiêu Thiên đen mặt: “Còn nữa, sao ngươi không nói Lạc nhạc phụ đã thoát hiểm, không phải để bọn họ đi một chuyến vô ích hay sao?”

Thân vương đại nhân, ngài không mở miệng, sao ta dám nói ra sự thật.” Chung Dương Minh xua tay, nhìn Tiêu Thiên: “Huống chi, sóng ngầm chiến trường hư không dao động, Võ Linh quân không ngừng hành động, tăng thêm viện quân là chuyện ván đã đóng thuyền.

“Gấp rút tiếp viện, vốn là chuyện nên làm.”

Tiêu Thiên nhìn Chung Dương Minh, nhẹ nhàng lắc đầu, hắn vô cùng có lý do nghi ngờ, ông già này rõ ràng đang trả thù mình vì

đã sắp xếp chiến thuật hợp thể cho ông.

Chờ xem chuyện cười của hắn, giống như hôm nay!

Người theo quân, còn có Tử nhạc phụ của mình.

Đợi đến khi người gấp rút tiếp viện đến chiến trường, hai vị nhạc phụ gặp mặt, cảnh tượng kia.....

Thật sự quá đẹp, Tiêu Thiên cũng không dám tưởng tượng.

Nội dùng trò chuyện giữa Tiêu Thiên và Chung Dương Minh khiến Tuyết Phú Quý đang lắng nghe ở bên cạnh giật mình.

Chung Dương Minh lại có thực lực như thế sao?

Ông vốn cho rằng Chung Dương Minh chỉ là một thừa tướng bình thường, am hiểu trị quốc và không tu hành mới đúng.

Thế mà ông ấy lại có thể đấm chết kẻ có cảnh giới Thiên Địa cảnh thập tứ giai chỉ bằng một quyền ư?

Thêm một điểm khác đó là Thánh Ma đại đế Lạc Thao Thiên thế mà vẫn bình yên vô sự.

Mà người cháu rể cùng Chung thừa tướng này đều đã biết chuyện?

Nhất là Chung Dương Minh, nếu ông ấy đã biết chuyện thì vì sao lại không nói mà để cho đại quân khai chiến.

Từ cuộc nói chuyện của hai người thì có vẻ như Thánh Ma đại đế Lạc Thao Thiên vẫn an toàn và có một vài tình tiết nhỏ không muốn người khác biết chuyện.

Trong tình hình không ảnh hưởng đến quy mô toàn cục, lúc này Chung Dương Minh mới giấu giếm mọi chuyện để xem trò cười của Tiêu Thiền.

“Thân vương đại nhân, có quân tiếp viện này của chúng ta qua đây rồi, chắc hẳn sự an toàn của chiến trường hư không Vẫn Viêm đã được đảm bảo.”

“Huống hồ, bệ hạ chúng ta đã gặp được cha mẹ rồi thì để Lạc bệ hạ đi gặp cha mẹ mình cũng là chuyện đương nhiên, như thế chúng ta đã tạo niềm vui bất ngờ cho gia đình họ rồi.”

“Những ngày này, hoàng triều Đại Viêm chúng ta được Nguyên Thủy ma quốc chiếu cố rất nhiều.”

Lời Chung Dương Minh nói ra đều là sự thật.

Khác với hoàng triều Đại Viêm, Nguyên Thủy ma quốc là đại quốc đã thống nhất vực Thánh Ma nhiều năm qua.

Nếu xét về các phương diện tổng hợp quốc lực thì Nguyên Thủy ma quốc có thể đè bẹp được hoàng triều Đại Viêm.

Cho dù Nguyên Thủy ma quốc kia có nhiều thứ để quản lý thì cũng phải nhờ Tử Nhược Yên ra tay trợ giúp.

Nhưng Nguyên Thủy ma quốc cũng giúp đỡ rất nhiều.

“Gấp rút tiếp viện là một chuyện, mặt khác là nhanh chóng luyện binh và sớm thích ứng với hoàn cảnh chiến trường.” Chung Dương Minh nhìn Tiêu Thiên và nói: “Thân vương đại nhân, quân tiếp viện của Võ Linh quân trên chiến trường hư không Vẫn Viêm chỉ là bước đầu.”

“Những động tĩnh nhỏ mà chúng ta gặp phải cũng chứng tỏ đối phương đang mưu đồ điều gì.”

“Cái gọi là đại kiếp có phải là một cuộc tấn công toàn diện của Võ Linh quân hay không?”

Chương 435. Ta biết tộc Cổ Thần chứ.

Đại kiếp.

Lúc trước, Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ đã giành được rất nhiều thứ có thể tăng thực lực lên đáng kể. Sau này khi đại kiếp ập đến thì bọn họ có thể bảo tồn tính mệnh.

Và Tử Tâm Liên kia dường như đã biết trước điều gì đó mà bí quá hóa liều, hấp tấp hành động.

Lần này, gấp rút tiếp viện cũng là để mọi người sớm thích ứng. Nói không chừng, tình trạng chinh chiến như này trên thực tế lại là trạng thái bình thường.

Đương nhiên, Chung Dương Minh muốn xem trò cười ở phương diện này chỉ là một tâm tư nho nhỏ.

Người ngang tàng như Tiêu Thiên thật sự hiếm có cơ hội nhìn thấy ông đau đầu như thế này.

Tiêu Thiên vừa cầm đũa gắp thức ăn vừa phủ nhận suy đoán của Chung Dương Minh: "Tuy rằng Võ Lăng quân có vấn đề nhưng vốn không phải là đại kiếp."

"Tại sao Võ Linh quân không phải là đại kiếp?" Chung Dương Minh tỏ vẻ khó hiểu.

"Bởi vì biệt danh của Võ Linh quân là pháo hôi doanh, mà đã là một nhóm pháo hôi thì sao xem là đại kiếp được." Đột nhiên, một bóng người từ trên trời đáp xuống, đi tới ngồi xuống bàn ăn.

Người vừa tới chính là Long Khâu Đạo.

Sau khi ngồi xuống, ông chắp tay về phía Tiêu Thiên: “Tiêu đại nhân, chuyện đã làm xong rồi.”

“Ừm.” Tiêu Thiên gật đầu.

Long Khâu Đạo cầm bầu rượu rót cho Tiêu Thiên, đồng thời nhìn về phía Chung Dương Minh: “Đại kiếp thật sự có lẽ là lực lượng khống chế Võ Linh quân khiến nhiều chủng tộc phải trở thành pháo hôi quân.”

“Có lẽ lực lượng đó chính là một bên khác của chiến trường hư không.”

Chung Dương Minh nhìn thấy Long Khâu Đạo thì không lấy làm ngạc nhiên. Vì lúc nào Tiêu Thiên trở về là lão già này tự nhiên cũng sẽ trở về theo.

Chỉ là lời nói của đối phương khiến ông có chút kinh ngạc: “Võ Linh quân hùng mạnh như vậy mà chỉ là bia đỡ đạn thôi ư, ngươi có chắc không?”

“Ngươi đã nghe qua về tộc Cổ Thần chưa?” Long Khâu Đạo hỏi ngược lại Chung Dương Minh.

Chung Dương Minh gật đầu: “Nghe qua rồi!”

“Hửm?” Tiêu Thiên đang ăn thì bỗng nhiên ngẩng đầu lên, tỏ vẻ kinh ngạc.

“Ngươi chưa từng nghe là đúng rồi, tộc này…” Mà Long Khâu Đạo vẫn đang tiếp tục nói chuyện cũng đột nhiên quay đầu nhìn Chung Dương Minh với vẻ bất ngờ.

Khoảnh khắc tiếp theo, Long Khâu Đạo kêu lên: “Lão phu sống lâu như vậy mà vẫn không biết gì về tộc Cổ Thần này, sao ngươi

biết được?”

“Trước đây ở vực Nam Hoang, không phải đào được rất nhiều di tích sao.” Chung Dương Minh vừa nói vừa nhìn về phía Tiêu Thiên, “Tiêu đại nhân, điển tịch truyền thừa ban đầu ngươi đạt được không phải là từ tộc Cổ Thần sao?”

“Hình như còn có nhiều di tích cổ lão hơn ở dưới lòng đất của chúng ta, chúng đã từng ở bên dưới di tích đế quốc Đại Viêm của Đại Viêm đế.”

“Một số kiến trúc được khắc rõ tuyên cổ vĩnh hằng và dòng chữ thần phù hộ bát phương cùng với một số ngọc bài cổ được khai quật có khắc dòng chữ Cổ Thần.”

“Nghĩ lại thì có vẻ đó chính là tộc Cổ Thần mà các ngươi vừa nhắc đến.” Chung Dương Minh nhìn Tiêu Thiên và Long Khâu Đạo rồi nói: “Chẳng lẽ…các ngươi đã chạm mặt người sống rồi à?”

“Trông như thế nào?”

Long Khâu Đạo vội vàng nói: “Bọn họ có sừng vàng với những đường vân cổ quái trên đỉnh đầu, mái tóc màu vàng óng, trên da khắc kim văn. Thực lực của bọn họ vô cùng lợi hại và am hiểu nhiều bí thuật, bọn họ còn có thể hấp thu linh hồn và cải thiện loại hình thiên địa.

“Thì ra đây chính là tộc Cổ Thần!” Bên cạnh, Tuyết Phú Quý nghe loáng thoáng nhưng cũng vỗ đùi và kinh ngạc kêu lên.

Giọng nói của Tuyết Phú Quý khiến mọi người giật hết cả mình.

Ba người đồng loạt quay đầu và nhìn về phía hắn.

“Lúc đó, tại sao con rể tốt của ta lại ra tay khi hắn đang là một hoàng đế của hoàng triều Đại Viêm và tại sao con gái ta lại bộc

phát làm kinh động lão tổ phải bắt về?”

“Chính là bởi vì tộc Cổ Thần này âm thầm lẻn vào hoàng triều Đại Viêm và đụng phải bọn họ!”

Sau đó, Tuyết Phú Quý kích động thuật lại từng điều mình biết về tình hình lúc đó.

Trong mơ hồ, ông cảm thấy cháu rể mình có thể đã biết được một bí mật khó lường.

“Chúng động thủ với Thái Thượng Hoàng, lẻn vào Man tộc rồi đến vực Bách Hoa ư?” Long Khâu Đạo tổng hợp lại tình báo mình đạt được rồi vội vàng nhìn Tiêu Thiên.

“Tiêu đại nhân, ta nghi ngờ Đế Tân Lộ này chỉ là tiện đường đi đến vực Bách Hoa trước!”

“Mục đích thật sự của hắn thật ra là để đi đến hoàng triều Đại Viêm đã bị ngài mang theo…”

“Không, nói chính xác là vùng không gian mà ngài đã chém đứt kia!”

Tiêu Thiên nheo mắt, xoa xoa tay: “Thật thú vị.”

“Vực Bách Hoa?” Bên cạnh, Chung Dương Minh và Tuyết Phú Quý càng kinh ngạc hơn, “Các ngươi đến vực Bách Hoa rồi?”

Phải biết rằng bên phía hoàng triều Đại Viêm còn một nhóm người tộc Đầu Hoa nữa.

Long Khâu Đạo không lên tiếng mà chỉ nhìn sang Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên thở dài và xua tay: “Ngươi cứ nói đi.”

Sau đó, Long Khâu Đạo cũng giải thích cặn kẽ nguyên nhân và kết quả của sự tình.

Chương 436. Lần đầu tiên Tiêu Thần Vương bị ngăn cản

“Vậy là nguy cơ của vực Bách Hoa đã được giải trừ rồi sao?”

“Hóa ra bọn họ là tộc Hoa Thần, lại còn xinh đẹp như vậy?”

Lão nhân gia Tuyết Phú Quý hiếu kỳ đến mức vô thức đưa tay lên sờ cằm và nói: “Kỳ quái, theo lý mà nói thì ở nơi vùng đất biên giới của chư thiên vạn giới vắng vẻ này lấy đâu ra nhiều thứ tốt như vậy.”

“Vậy mà chỗ đó còn có tộc Hoa Thần, cổ thụ hoa thần, thật là kỳ lạ.”

Tuyết Phú Quý lẩm bẩm làm Tiêu Thiên cũng phải lên tiếng: “Những thứ tốt đẹp này đều rất cổ lão và xa xưa, ngay cả Long Khâu Đạo cũng không biết rõ về chúng.”

“Vậy có khi nào chính vùng đất vắng vẻ này mới thật sự là hạch tâm địa giới trong quá khứ.”

Tiêu Thiên vừa dứt lời thì Tuyết Phú Quý đã xua tay: “Không có khả năng, nếu như đây là vùng đất hạch tâm thì sẽ không đến mức linh khí mỏng manh, tài nguyên thiếu thốn như thế, mà ở nơi này cũng không có chiến trường hư không nào nữa.”

“Tiểu Tiêu à, sỡ dĩ nơi này là biên giới cũng là bởi vì nó có một màn chắn thế giới hư không vô cùng khổng lồ làm ranh giới, chặn nó lại…”

Tuyết Phú Quý nói đến đây thì đột nhiên khựng lại, nét mặt ông lộ vẻ cứng đờ.

Chờ một chút…

Nó bị màn chắn thế giới vô cùng khổng lồ ngăn lại cho nên mới gọi là biên giới.

Chư thiên vạn giới đều nhận biết như vậy.

Nhưng dựa vào cái gì?

Nếu như các vùng đất không có màn chắn thế giới này ngăn cản thì sao?

“Nếu như không có màn chắn thế giới thì nơi đây có phải là vùng đất hạch tâm ở quá khứ hay không?” Đôi mắt Tuyết Phú Quý lóe sáng và nói.

Lời này của Tuyết Phú Quý thật sự đã khiến ánh mắt của Chung Dương Minh lóe lên: “Không phải không có khả năng đó xảy ra, nếu nói như vậy thì nơi cổ lão này có tài nguyên phong phú và rất nhiều di tích, nghe có vẻ rất hợp lý.”

“Có lẽ trong quá khứ nơi này đã xảy ra đại chiến gì đó đánh sập trung tâm địa giới ban đầu, cho nên bây giờ mới có nhiều mảnh vỡ thế giới như vậy.”

Tiêu Thiên suy ngẫm rồi nhẹ nhàng gật đầu, có lẽ chân tướng chính là như thế.

“Nhưng trong hạch tâm địa giới hiện tại của chư thiên vạn giới dường như càng có nhiều mảnh vỡ thế giới hơn.” Tuyết Phú Quý có chút chần chừ nhìn Chung Dương Minh.

Ở bên cạnh, Long Khâu Đạo nhẹ nhàng lắc đầu: “Không đúng lắm, vùng đất hạch tâm thiên địa càng kiên cố thì thế giới giới vực sẽ càng cường đại hơn, linh khí dồi dào không kể xiết.”

“Như vậy vùng đất này càng có khả năng liên kết với thượng

giới và thượng giới kia mới là chỗ hạch tâm, nhưng nơi này lại không có dấu hiệu như vậy."

Tuyết Phú Quý như hiểu ra và gật đầu theo: "Suýt chút nữa ta đã nghĩ sai rồi. Ngoại trừ điều này thì ở bát phương khác đều có màn chắn thế giới nữa."

"Chỉ là màn chắn thế giới ở vùng đất phía đông vắng vẻ này tương đối yếu kém và có chiến trường hư không."

"Nhưng màn chắn thế giới ở những phương vị khác lại kiên cố kinh khủng, chúng bao trùm toàn bộ chư thiên vạn giới."

"Chính xác, nơi này chính là biên giới."

Tuyết Phú Quý đến từ Hoàn Sơn giới là một nơi rất gần với hạch tâm, còn Long Khâu Đạo là một sự tồn tại giống như đồ cổ vậy, cho nên sự hiểu biết của hai người càng nhiều.

Lần này, đến lượt Chung Dương Minh mông lung rồi, nếu bên này không phải vùng đất hạch tâm thì sao lại có nhiều tài nguyên trân quý cổ lão đến như vậy.

Vì sao lại có nhiều di tích đến như vậy, còn để cho tộc Cổ Thần kia cố ý truy đuổi đến nơi này.

Nếu như màn chắn thế giới thật sự là biên giới của chư thiên vạn giới, vậy thì chiến trường hư không liên kết với cái gì.

Rốt cuộc, tình hình bên kia là như thế nào?

Cho tới bây giờ, dường như bên phía bọn họ vẫn chưa đột phá qua chiến trường hư không.

Bọn họ đã từng có kế hoạch đột phá chiến trường hư không nhưng những người được phái đi không có ai may mắn sống sót.

Chung Dương Minh càng tò mò, hỏi Long Khâu Đạo: "Ngươi

không thể thẩm vấn những kẻ tộc Cổ Thần kia ư?”

“Không thẩm vấn được, linh hồn bọn họ có phong cấm nên không hỏi được gì.” Long Khâu Đạo xua tay và trả lời câu hỏi của Chung Dương Minh: “Ta đã đưa bọn họ đến trang trại chăn nuôi Thanh Viêm và bố trí trận pháp rồi.”

“Nếu nơi này quan trọng đúng như những gì chúng ta suy đoán thì đồng tộc của hắn nhất định sẽ lại đến, nói không chừng còn muốn giải cứu hắn đó.”

“Chúng ta cứ ôm cây đợi thỏ là được.”

Chung Dương Minh gật đầu tán thành, ý kiến quả thật rất hay.

Nếu đã thẩm vấn mà không đạt được thông tin cần thiết, chi bằng cứ giam giữ bọn họ và yên lặng theo dõi.

Nếu thật sự có đồng tộc của hắn đến giải cứu, nói không chừng còn thể đạt được càng nhiều tình báo hữu ích hơn.

Kế sách hay.

“Có điều, vị tộc Cổ Thần được sắp xếp làm việc gì trong trang trại chăn nuôi Thanh Viêm vậy?” Nghĩ đến đây, Chung Dương Minh đột nhiên nhỏ giọng hỏi Long Khâu Đạo với vẻ hiếu kỳ.

Chương 437. Lần đầu tiên Tiêu Thân Vương bị ngăn cản 2

Dựa theo suy đoán của ông, kẻ nào dám cả gan trêu chọc Thân Vương đại nhân thì hậu quả chắc chắn sẽ rất thảm.

Long Khâu Đạo ho nhẹ hai tiếng rồi nhìn về phía Chung Dương Minh: "Ngươi phải biết rằng, Tiêu đại nhân mất rất nhiều thời gian mới có thể thu phục được vực Bách Hoa và tộc Hoa Thần, cho nên chắc chắn không thể lãng phí cây hoa thần được."

"Nó là cây thì nhất định phải cần bón phân, mà người tộc Cổ Thần tên là Đế Tân Lộ sẽ đến trang trại chăn nuôi Thanh Viêm để học hỏi trước, sau này việc bón phân cho cây hoa thần sẽ do hắn phụ trách."

Sau khi nói xong, Long Khâu Đạo cười nửa miệng và bắt chước động tác gồng gánh cho Chung Dương Minh xem.

Chung Dương Minh lập tức hiểu ra, nhịn không được mà bật cười thành tiếng.

Cường giả thì đều có sự kiêu ngạo của riêng mình.

Nếu kẻ như Đế Tân Lộ biết được Thân Vương đại nhân sắp xếp công việc như vậy cho hắn thì cũng chỉ có thể tức giận xấu hổ chứ không thể làm gì được.

Ngay lúc này, giọng nói của Tiêu Thiên đột nhiên vang lên.

"Ông ngoại à, lúc trước khi Tuyết gia đưa nhạc phụ đi là có âm mưu gì vậy, chẳng lẽ huyết mạch nhất giai thật sự quan trọng đến vậy sao?" Tiêu Thiên bỗng nhiên nhìn về phía Tuyết Phú Quý, tò

mò hỏi.

“Lẽ nào Tuyết gia còn có âm mưu quỷ kế khác ở phía sau.”

Tiêu Thiên vừa nói ra thì động tác của Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo có hơi chậm lại, tim đập thình thịch.

Mùi vị quen thuộc.

Vấn đề quen thuộc.

Tiêu đại nhân bắt đầu rồi.

Tuyết Phú Quý thở dài: “Thứ mà lão tổ Tuyết gia chúng ta mưu cầu đương nhiên không phải đơn giản chỉ là huyết mạch mà là ý nghĩ mà huyết mạch này đại diện.”

“Lão tổ dùng ấn ký khống chế con rể tốt và con gái của ta, thậm chí ông ấy còn sử dụng đôi phu thê già chúng ta như con tin để uy hiếp bọn họ.”

“Mục đích là để thu phục bộ hạ cũ của Nhân hoàng khi đứa trẻ Tử Đế Tôn này trưởng thành.”

Tiêu Thiên trầm ngâm một lát, nhìn Tuyết Phú Quý rồi xác nhận lại lần nữa: “Lão tổ Tuyết gia thật sự chỉ nhằm vào nhạc phụ thôi ư, có khi nào ông ấy có mưu đồ gì đó với bệ hạ không?”

“Làm sao có thể, lúc lão tổ bắt nhạc phụ của con đi thì ông ấy còn chưa biết đến sự tồn tại của Yên nhi, khi đó hình như huyết mạch của con bé còn chưa thức tỉnh nữa.” Tuyết Phú Quý xua tay biểu thị Tiêu Thiên đừng suy nghĩ lung tung.

Tiêu Thiên suy ngẫm một lát rồi hỏi lại: “Ông ngoại, không phải thực lực của lão tổ rất lợi hại sao?”

“Đúng vậy, thực lực của ông ấy có thể xếp vào danh sách năm vị trí đầu trong ba trăm bảy mươi tư thế giới giới vực của Hoàn

Sơn giới.” Tuyết Phú Quý gật đầu.

“Vậy thì có khi nào…” Tiêu Thiên nhìn Tuyết Phú Quý: “Một nhân vật cường hãn như ông ấy có năng lực bẩm sinh bốc thiên toán mệnh, dự đoán tương lai hay không?”

“Không thể nào, mặc dù lão tổ cường hoành nhưng ta dám chắc ông ấy không có loại bản lĩnh này đâu.” Tuyết Phú Quý lắc đầu phủ định phỏng đoán của Tiêu Thiên.

“Ồ…” Tiêu Thiên thở dài như thể có hơi thất vọng.

Ở bên cạnh, Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo đã che mặt lại.

Ông già lợi hại đến mức chặn đứng luôn mạch suy nghĩ của Tiêu đại nhân.

Lần đầu tiên!

Tuy nhiên, Chung Dương Minh nghe ra một điều thú vị trong lời nói của Tuyết Phú Quý: “Bộ hạ cũ của Nhân hoàng, đây là ý gì?”

“Thời xa xưa, hoàng đình Nhân hoàng, đế quốc Nhân đế và nhân tông Nhân tôn là tam đại thế lực của Nhân tộc.”

“Mặc dù hoàng đình đã giải tán rồi nhưng nhiều quy cũ của hoàng đình vẫn được tuân theo.

“Nếu ai đó có thể xây dựng lại hoàng đình Nhân hoàng thì những thế lực bộ hạ cũ kia tự nhiên sẽ quy thuận người đó.”

“Từng có thời điểm huyết mạch Đế Hoàng Nhân tộc chính thống xuất hiện và hoàng đình gần như được tổ chức lại, chỉ đáng tiếc là vẫn không thành công và giải tán lần nữa.”

“Ví dụ như tộc Thánh Ma của vực Thánh Ma và tộc Thánh

Long đều là một phần bộ hạ cũ của Nhân hoàng.”

“Cho dù bọn họ đã phân tán rồi, nhưng nếu hoàng đình được xây dựng lại thì bọn họ chắc chắn sẽ muốn trở về.”

“Ta không biết đó là vận mệnh hay là tương lai đã được định sẵn mà Ma Đế thế hệ này của tộc Thánh Ma và Thánh Long hoàng đế của tộc Thánh Long đều ở bên Yên nhi.”

“Yên nhi cũng đã thức tỉnh huyết mạch Đế hoàng Nhân tộc chính thống, đồng thời cường độ huyết mạch này lại trực tiếp đè bẹp phụ thân Tử Đế Tôn của con bé.” Tuyết Phú Quý nói đến đây thì tặc lưỡi tán thưởng.

Chung Dương Minh liếc nhìn Tiêu Thiên và nói: “Nói không chừng, bệ hạ thật sự có thể tái hiện lại vinh quang của hoàng đình năm đó, Nhân hoàng trên trời có linh chắc đang cảm thấy rất vui mừng.”

“Ây, tiểu tử này đang nói bậy bạ gì đó hả, cái gì mà có linh với không có linh.” Tuyết Phú Quý nghe xong, lập tức đánh Chung Dương Minh một cái.

“Nhân hoàng vẫn còn sống đó!”

Nhân hoàng vẫn còn sống ư?

Chương 438. Ta vẫn luôn cảm thấy Tuyết gia có vấn đề

Chung Dương Minh kinh ngạc, vội vàng quay đầu nhìn về phía Long Khâu Đạo.

Bên cạnh, Tiêu Thiên khi nghe được lời này cũng ngạc nhiên nhìn về phía Long Khâu Đạo.

“Hai người nhìn ta làm cái gì?” Long Khâu Đạo khó hiểu.

Tiêu Thiên nhìn chằm chằm Long Khâu Đạo: “Ngươi đã từng làm việc bên cạnh Nhân hoàng, sao lại không biết ông ấy còn sống hay không hả?”

“Ta biết Nhân hoàng vẫn còn sống mà.” Long Khâu Đạo thản nhiên nhìn Tiêu Thiên và nói: “Nếu Nhân hoàng không còn sống, linh hồn của ta không có ngài ấy phù hộ thì sớm đã sụp đổ rồi, đồng thời di tích Thánh Long cũng sẽ bị hủy diệt.”

Nhưng sau đó, Long Khâu Đạo lại ra vẻ nịnh nọt: “Đương nhiên, khi ta ở bên cạnh ngài thì chút phúc lành của Nhân hoàng cũng chẳng là gì cả.”

Tiêu Thiên giật giật khóe miệng: “Ngươi biết mà không nói?”

“Tiêu đại nhân, ngài cũng không có hỏi ta mà.” Long Khâu Đạo nhún vai với vẻ mặt vô tội: “Huống hồ, Nhân hoàng còn sống hay đã chết thì không ảnh hưởng gì đến ngài.”

“Tốt xấu gì thì ngài cũng là tổ tiên của bệ hạ, sao lại nói là không ảnh hưởng gì.” Tiêu Thiên lẩm bẩm, bắt đầu rơi vào trạng thái suy tư: “Có lẽ Nhân hoàng…”

“Tiêu đại nhân, chuyện này ngài không cần nghĩ nhiều, Nhân hoàng tuyệt đối sẽ không có những ý nghĩ dư thừa nào đâu.” Long Khâu Đạo sợ đến mức vội vàng ôm lấy Tiêu Thiên và lên tiếng khuyên can.

Đùa chứ, với tính tình này của Tiêu đại nhân, nếu như thật sự có suy đoán lung tung với Nhân hoàng.

Đến lúc đó, nếu hai người thật sự động thủ, trong mắt của Long Khâu Đạo thì Nhân hoàng chưa chắc đánh bại được ông nội trước mặt này.

Suy cho cùng, ông nội này căn bản không phải là người bình thường nên không thể tính toán theo lẽ thường được.

“Được rồi, ta không suy nghĩ lung tung nữa, có điều Nhân hoàng hiện tại đang sống ở nơi nào?” Tiêu Thiên nói đến đây thì lấy làm lạ: “Lúc trước nghe nói hoàng đế Đại Viêm lấy thân tuẫn đạo giúp đỡ Nhân hoàng chống lại đại kiếp.”

“Ta còn cho rằng ngài ấy đã chết trong trận đại kiếp kia nữa chứ.”

Long Khâu Đạo lắc đầu nhìn Tiêu Thiên: “Tiêu đại nhân, nói thật ta vẫn luôn ở trong di tích Thánh Long nên không rành thế sự cho lắm, đối với việc Nhân hoàng còn sống thì ta có thể cảm nhận được nhưng cụ thể ngài ấy đang ở đâu thì ta…”

“Lão nhân gia Nhân hoàng đang ở thượng giới.” Bên cạnh, Tuyết Phú Quý bừng tỉnh lại, ông tỏ vẻ kỳ lạ nhìn Long Khâu Đạo.

Sau khi Tuyết Phú Quý nghe được cuộc thảo luận vừa rồi và biết rằng lão giả Thánh Long ở trước mặt mình lại là người bên cạnh Nhân hoàng thì lấy làm kinh ngạc.

“Ông ngoại nói Nhân hoàng đang ở thượng giới sao?” Thấy Tuyết Phú Quý biết rõ tình hình, Tiêu Thiên tò mò nhìn sang ông:

“Vậy khi ngài ấy đi thượng giới thì có mang theo ba ngàn thê tử đi cùng không?”

“Khụ khụ khụ…” Câu hỏi của Tiêu Thiên khiến Tuyết Phú Quý suýt chút bị sặc.

Mất một lúc lâu sau Tuyết Phú Quý mới hoàn hồn lại, ông vuốt khóe miệng rồi nhìn Tiêu Thiên ở trước mặt: “Nhân hoàng ở thượng giới, khi liên kết với thượng giới, Nhân hoàng sẽ ban hành lệnh chỉ.”

“Theo lệnh chỉ của Nhân hoàng, thế lực hoàng đình phân tán cùng không ít chiến lực đóng quân trên chiến trường hư không rộng lớn để chống lại ngoại địch.”

“Về phần Nhân hoàng đi thượng giới lúc nào, vì sao đi thượng giới và tình hình ở thượng giới ra sao thì ta không hiểu rõ lắm.”

“Hiện nay, việc liên kết với thượng giới của chúng ta có hạn, muốn phi thăng lên thượng giới cũng khó khăn hơn trước rất nhiều.”

Tuyết Phú Quý không ngừng kể lại cho đám người Tiêu Thiên rất nhiều điều chưa từng được nghe.

Sau khi hàn huyên một lát, Tiêu Thiên sực nhớ đến chuyện chính, nhìn về phía Chung Dương Minh.

Tiêu Thiên lên tiếng: “Bệ hạ đã rời đi, tạm thời ngươi có thể hỗ trợ xử lý công việc của hoàng triều Đại Viêm được không?”

Nghe câu hỏi đột ngột của Tiêu Thiên, Chung Dương Minh gật đầu: “Được, Thân Vương đại nhân có gì phân phó?”

“Ngươi có thể thông báo đến bên Nguyên Thủy ma quốc hay không?” Tiêu Thiên hỏi tiếp.

“Không thành vấn đề!” Chung Dương Minh dở khóc dở cười gật đầu: “Tình hình của bệ hạ ngươi cũng biết rồi đó, Nguyên Thủy ma quốc có quan hệ rất mật thiết với bên chúng ta.”

Tiêu Thiên gật đầu rồi phân phó cho Chung Dương Minh: “ Sơn vực Huyền Phú và vực Bách Hoa đã được ghép lại với nhau và được ta đặt tên là Đế vực Liên minh Nữ Đế.”

“Chờ chút, ta định dời vực Thánh Ma qua ghép chung với nó nữa thì mới xem như hoàn chỉnh.”

“Hơn nữa, vị trí của tuyến phòng ngự thứ hai khá tốt, thoải mái hơn nhiều so với nơi xa xôi này.”

“Đến lúc đó, khi ba thế giới giới vực hợp lại với nhau thì đó sẽ là một nơi lợi hại hơn nhiều so với trước kia. Sau đó, ta sẽ để tộc Hoa Thần trồng cây hoa thần, tiện thể tịnh hóa một chút linh khí thiên địa luôn.”

“Chậc chậc, nguyên liệu nấu ăn được sinh trưởng ở trong thế giới giới vực cường đại thế này thì hương vị mới tuyệt vời làm sao.”

“Chung Dương Minh à, với tài năng nấu ăn của ngươi, giờ mới thật sự gọi là có đất dụng võ rồi.”

Nói đến đây, Tiêu Thiên phấn khích không thôi, vỗ nhẹ cỗ vũ Chung Dương Minh.

Chương 439. Ta vẫn luôn cảm thấy Tuyết gia có vấn đề 2

Chung Dương Minh xoa trán, chịu thua Thân Vương đại nhân nhà mình.

Tam đại thế giới giới vực ghép vào một chỗ mà chỉ toàn nghĩ đến chuyện làm thế nào để ăn ngon thôi.

Tuyệt!

“Được, ta sẽ nhanh chóng đi an bài việc bên này.” Chung Dương Minh gật đầu đáp ứng đối phương.

Việc thế giới giới vực hợp lại, qua lời của Tiêu Thiên thì rất nhẹ nhàng nhưng thật ra nó là chuyện lớn.

Toàn bộ vực Thánh Ma cần phải sớm chuẩn bị một chút, may là trước đó đã làm xong không ít công việc rồi.

Dù sao, thỉnh thoảng Tiêu Thiên sẽ dùng mảnh vỡ thế giới để dung nhập vào trong vực Thánh Ma.

Cuộc trò chuyện giữa hai người diễn ra rất nhẹ nhàng và vô cùng tùy ý.

Tuyết Phú Quý ở bên cạnh liền sửng sốt khi nghe được điều này: “Chờ một chút, ghép thế giới giới vực lại với nhau là có ý gì?”

“À…” Tiêu Thiên liếc nhìn Tuyết Phú Quý, thản nhiên nói: “Ông ngoại, người con có chút đặc biệt, huyết mạch có thiên phú đặc thù có thể kéo lấy thế giới giới vực đồng thời ghép chúng lại cùng một chỗ.”

“Không ngờ con còn có thiên phú như thế này?” Tuyết Phú Quý kinh hãi quan sát Tiêu Thiên rồi vội vàng nói: “Thiên phú này, con phải giấu đi, chớ để người khác biết được.”

“Nếu không, nó có thể sẽ dẫn đến rắc rối đó.”

“Có một tộc tên là tộc Linh Năng. Thiên phú của bọn bọ có thể ngưng tụ linh khí thiên địa tạo thành linh thạch từ trong không khí, tốc độ cực kỳ nhanh và chất lượng cũng thượng thừa.”

“Nhưng bây giờ, tộc Linh Năng đang ở trong tình trạng rất thảm thương. Bọn họ đều bị bắt đi làm nô lệ chế tạo linh thạch.”

“Cái gì!” Tiêu Thiên kinh hãi nhìn sang Tuyết Phú Quý: “Không ngờ trên đời này còn có chủng tộc như vậy, đây…đây không phải là kiếm tiền từ không khí sao?”

“Thế mà lại có chủng tộc như này?” Long Khâu Đạo cũng giật mình, ông chưa từng nghe nói đến chủng tộc này.

“Thật đó, tộc Linh Năng là tộc mới sinh ra, đáng tiếc tộc này không người nào có được tự do.” Nói đến đây, Tuyết Phú Quý lắc đầu: “Tuyết gia chúng ta cũng có nuôi nhốt không ít người tộc Linh Năng.”

“Hả!!!” Tiêu Thiên nghe được lời này của Tuyết Phú Quý lập tức kêu lên và ôm lấy đối phương: “Ông ngoại à, loại chuyện này không đúng đâu à!”

“Ai nói không phải chứ?” Tuyết Phú Quý lắc đầu nhìn Tiêu Thiên: “Năm xưa ta còn ở trong tộc, những gì ta có thể giúp bọn họ cũng có hạn, đơn giản là để cho bọn họ có thể sống thoải mái hơn một chút mà thôi.”

“Đây là sự áp bức, đây là sự ngược đãi, đây là hành vi cực kỳ vô đạo đức và không đúng đắn.” Tiêu Thiên đồng cảm và thở dài.

“Đáng tiếc, chung quy đây cũng là chuyện nội bộ của Tuyết gia, người ngoài sao có thể tùy tiện nhúng tay vào được.”

Tuyết Phú Quý cười khổ lắc đầu khi nghe Tiêu Thiên nói.

Ai nói không phải chứ?

Với lại, hiện tại nói chuyện này thì có ích lợi gì chứ, bọn họ vừa chạy ra khỏi Tuyết gia và hy vọng Tuyết gia sẽ không bao giờ tìm thấy bọn họ.

Làm gì có thời gian mà đi tọc mạch mấy vấn đề như vậy.

Chỉ là, khi Tuyết Phú Quý đang thở dài thì ông nghe thấy người cháu rể tốt dường như đang lẩm bẩm điều gì đó ở bên cạnh.

“Đến lúc đó, con phải hỏi nhạc phụ xem, khi ông ấy chịu sự ngược đãi trong Tuyết gia thì liệu nhạc mẫu có buồn không?”

“Nếu như bọn họ không vui thì Nữ Đế cũng sẽ không vui.”

“Nếu như nàng không vui thì những ngày tháng này của ta chỉ sợ rằng…”

“Xì, không ngờ lại như vậy!”

“Ta hiểu rồi!”

Hiểu rồi?

Hiểu cái gì?

Tuyết Phú Quý ngồi bên kia, nghĩ đến lời thì thầm của Tiêu Thiên thì hết sức tò mò.

Hơn nữa, ông phát hiện Long Khâu Đạo và Chung Dương Minh bên cạnh lần lượt lộ vẻ mặt thương hại.

Cũng không biết đang thương hại ai.

“Tiêu đại nhân, chúng ta vẫn nên tỉnh táo một chút.” Long Khâu Đạo bên cạnh không nhịn được nói: “Chuyện của Tuyết gia còn chưa làm rõ, phải xem lại đã.”

Chung Dương Minh cũng tham gia thuyết phục: “Suy cho cùng, ngài vẫn nên cho người ta một cơ hội, ngài nói xem có đúng không?”

Đùa à, bọn họ thật sự lo rằng Tiêu Thiên suy đi nghĩ lại rồi sẽ đưa họ vượt qua khoảng cách không biết bao xa để xông thẳng đến chỗ Tuyết gia người ta đấy.

Giảng đạo lý, nói lương thiện, giáo dục người ta.

Bây giờ, bệ hạ đang dẫn người tiến đến chiến trường hư không Vẫn Viêm, cần phải có người tọa trấn vực Thánh Ma.

Đầu óc nóng lên một tí là không xong ngay.

Tiêu Thiên có vẻ đã bị thuyết phục, gật nhẹ đầu: “Đúng vậy, vẫn nên cho cơ hội. Cứ cho bọn họ một cơ hội đi, tạm thời chờ vài ngày đã. Đợi đến lúc gặp được nhóm nhạc phụ, hỏi rõ ràng xong rồi nói tiếp.”

“Quan trọng nhất là phải ổn định một chút.”

“Khoảng thời gian này, từ từ xem sao.”

“Thời gian sẽ cho chúng ta biết chân tướng.”

Nghe Tiêu Thiên nói vậy, Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo cùng lúc co giật khóe miệng, biết tạm thời đối phương sẽ không hiểu và làm này làm kia.

“Ồ, Tiểu Tiêu, đứa trẻ này nói chuyện có trình độ đấy nhỉ!” Tuyết Phú Quý bên cạnh nghe xong bèn giơ tay, dựng thẳng ngón

cái với Tiêu Thiên, bày tỏ khen ngợi.

Chương 440. Bình tĩnh kể lại trải nghiệm trong quá khứ

Có trình độ...

Long Khâu Đạo và Chung Dương Minh liếc nhìn Tuyết Phú Quý, vẫn là bớt tiếp xúc với vị đại gia này thì hơn.

Sao họ thấy câu này nghe quen quá vậy?

Bởi vì lúc họ theo Tiêu Thiên đi trang trại chăn nuôi Thanh Viêm, thời điểm Tiêu Thiên chờ đám heo Thanh Viêm lớn lên cũng cảm khái như thế.

“Quan trọng nhất là phải lớn một chút.”

“Khoảng thời gian này, từ từ xem sao.”

“Thời gian sẽ cho chúng ta biết mỹ vị.”

Rõ ràng lời này của Tiêu đại nhân là vô thức nói ra suy nghĩ trong lòng!

“Nhưng Thân Vương đại nhân, vì sự an toàn của chiến trường hư không Vẫn Viêm, ngài có thể ra tay với vực Thánh Ma nhanh hơn một chút.” Chung Dương Minh nhắc đến chính sự, nhìn về phía Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên nhìn đối phương: “Ồ?”

“Ngài quên Thánh Ma đại đế Lạc Thao Thiên dùng thuật sơn hà xã tắc gắn kết chính mình với vực Thánh Ma à?” Long Khâu Đạo bên cạnh chỉ xuống đất đai dưới chân, giải thích với Tiêu Thiên:

“Ngài kết hợp với vực Thánh Ma, lấy đó làm chủ thể.”

“Chiến lực của Thánh Ma đại đế tự nhiên sẽ tăng vọt.”

“Mà sau khi ông ấy tăng cường chiến lực, sự an toàn của chiến trường hư không Vẫn Viêm đương nhiên cũng được tăng lên rất nhiều, tất cả đều bình an vô sự.”

Nghe Long Khâu Đạo giải thích như vậy, Chung Dương Minh bên cạnh gật đầu phụ họa.

“Được rồi, chờ ta ăn uống no đủ và ngủ một giấc thoải mái xong, chúng ta lập tức hành động.” Tiêu Thiên nhìn Chung Dương Minh: “Lúc di chuyển vực Thánh Ma, ngươi có thể đồng thời chuẩn bị làm việc.”

“Tất nhiên không thành vấn đề.” Chung Dương Minh đáp lại: “Thân Vương đại nhân, chuyện này vốn là trách nhiệm của ta.”

Tiêu Thiên lại xoay đầu nhìn về phía Long Khâu Đạo cạnh đó: “Về phương diện chiến hạm, ngươi để ý một chút. Lúc chúng ta đi chiến trường hư không, không thể để một mình ta bay đến đó được.”

“Tiêu đại nhân, đã sắp ổn rồi, ngài cứ yên tâm.” Long Khâu Đạo vội vàng gật đầu đồng ý với Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên vừa cảm thấy hài lòng thì bắt gặp Tuyết Phú Quý đang nhìn mình bằng ánh mắt kỳ lạ, vội vươn tay: “Ông ngoại, mời ngài dùng bữa, đừng khách sáo.”

Tuyết Phú Quý trông khá kỳ quái, nhìn Tiêu Thiên trước mặt dở khóc dở cười.

Cái gì gọi là mình đừng khách sáo hả? Rõ ràng ông tới trước, bữa cơm này cũng là Chung Dương Minh nấu vì mình mà.

Nhưng...

“Ha ha ha, được.” Tuyết Phú Quý vẫn hiền lành không đổi, mỉm cười, gật đầu liên tục.

Ông rất thích đứa trẻ trước mặt này.

Chỉ là phải tỏ ra thần bí một chút.

Đặc biệt là Long Khâu Đạo, vị lão tiền bối Thánh Long đã từng đi theo Nhân hoàng này làm ông thật sự cảm thấy bất ngờ.

Lão tiền bối vậy mà lại nghe lời Tiêu Thiên răm rắp, kể cũng lạ.

Nhưng Tuyết Phú Quý không quan tâm chuyện này cho lắm. Điều làm ông tò mò nhất.

Chính là vực Thánh Ma sẽ được chắp nối lại thế nào.

“Yên Nhi từng nhắc qua đứa trẻ này đã ăn được bảo vật thiên địa và phá vỡ cực hạn thể tu.”

“Liệu có phải thiên phú này thức tỉnh nhờ bảo vật thiên địa không?”

“Thế giới rộng lớn, quả nhiên không thiếu chuyện lạ.”

Tuyết Phú Quý đang nghĩ ngợi, chợt nghe Tiêu Thiên gọi mình: “Ông ngoại, mau ăn đi ạ, để nguội sẽ không ngon nữa.”

“Được được.” Tuyết Phú Quý vội vàng trả lời, bỗng nhớ tới điều gì đó: “Tiểu Tiêu à, nếu không con cứ gọi ta là lão Tuyết đi?”

“Vừa gặp mặt đã bắt con gọi thế này thì quá chiếm lợi của con rồi.”

Tiêu Thiên kỳ quái nhìn Tuyết Phú Quý, thắc mắc: “Như vậy

có gì chiếm lợi đâu ạ?"

"Ha ha ha, nếu để ông ngoại con biết, nói không chừng sẽ xúc động lắm đấy." Tuyết Phú Quý cười khẽ.

"Không sao đâu ạ, con không biết ông ngoại mình là ai." Tiêu Thiên nhún vai, không để bụng.

Tuyết Phú Quý giật mình, hơi kinh ngạc: "Đây... sao lại thế?"

"À, lúc đầu con được nhận nuôi." Tiêu Thiên nuốt thức ăn trong miệng: "Trước khi được nhận nuôi, cha mẹ con đã sớm bị nghĩa phụ giết hết, có vẻ đã dọn dẹp sạch sẽ, con không tra ra được gì."

"Hình như con chưa từng có trưởng bối giống vậy, gọi ngài là ông ngoại rất tốt. Ít nhất hiện giờ con đã có ông ngoại rồi."

Tiêu Thiên nói xong bèn quay sang cười với Tuyết Phú Quý, để lộ hàm răng trắng sáng.

"Rốt cuộc sao đứa trẻ này có thể dùng giọng điệu bình tĩnh kể lại trải nghiệm như thế chứ?" Tuyết Phú Quý im lặng, âm thầm cảm khái.

Nghĩ đến đây, Tuyết Phú Quý lập tức đứng dậy, đi đến ngồi bên cạnh Tiêu Thiên, trong tay bỗng xuất hiện thêm vò rượu.

"Mùi vị của vò rượu này ngon lắm, đứng đầu Hoàn Sơn giới đấy." Tuyết Phú Quý nói rồi nhẹ nhàng choàng tay lên vai Tiêu Thiên: "Tiểu Tiêu à, uống với ông ngoại hai bát nhé?"

"Được ạ, có điều mùi vị rượu Nữ Đế Thanh Viêm chỗ bọn con cũng không kém cạnh đâu." Tiêu Thiên nói xong bèn lấy một vò ra từ không gian hệ thống: "Ngài nếm thử không?"

Tuyết Phú Quý hai mắt sáng rỡ, nhìn vò rượu trong tay Tiêu

Thiên, cười nói: “Rượu của con tuyệt thật, lão già ta đến vực Thánh Ma này lâu như vậy nhưng vẫn khó có được.”

“Nếu ngài muốn thì cứ đến tìm con là được, nhưng mà phải trả tiền đấy nhé, chắc ngài sẽ không chiếm lợi chỗ vãn bối đâu nhỉ?”

Chương 441. Bình tĩnh kể lại trải nghiệm trong quá khứ 2

“Ha ha ha ha, Tiểu Tiêu à, ông ngoại con không có gì nhiều, chỉ có nhiều tiền thôi!”

Một già một trẻ trò chuyện vui vẻ, Long Khâu Đạo và Chung Dương Minh bên cạnh nhìn thấy cũng bốn mắt nhìn nhau, nhún vai.

...

Chiến trường hư không Vẫn Viêm.

Đối diện tuyến phòng ngự là nhiều thành trì Võ Linh quân trú đóng.

Trong đó, nơi thành trì trung tâm phía sau có một bóng người đứng im hồi lâu trên tường thành, ngắm nhìn phương xa, không biết đang nghĩ gì.

Cộc cộc!

Tiếng bước chân dồn dập vang lên, có người vội vàng đi lên tường thành, đến bên cạnh người này.

“Tin tức truyền đến rồi, Long Khâu Bạch Thanh dẫn theo đại quân đang trên đường gấp rút chi viện, chiến hạm hư không có phẩm chất rất cao, có thể đến đây trong vòng hai ngày.”

Nam nhân trên tường thành chắp hai tay sau lưng, nhìn về phía xa xa.

Thân hình của nam tử này cao lớn, thể trạng cường tráng, làn da trên mặt đồng thời giao thoa đường vân màu máu và đen.

Tộc Huyết Dũng.

Đồng thời có được năng lực cận chiến của tộc Huyết Văn và năng lực chú thuật của tộc Huyết Oán, thuộc về chỉ huy tộc thượng vị của hai tộc này.

Tộc Huyết Dũng cộng thêm tộc Huyết Văn, tộc Huyết Oán dưới quyền, gọi chung là tam huyết nhất mạch, một phái trung thành thuộc Võ Linh quân.

Tam huyết nhất mạch lập không ít công lao trong Võ Linh quân, địa vị chỉnh thể tộc quần tăng lên rất nhiều, không ngừng lớn mạnh.

Thậm chí có thể chủ trì không ít kế hoạch, có được chi viện của hậu phương.

Ví dụ như...

"Xem ra, mạng lưới tình báo mà ban đầu tiêu hao tài nguyên bố trí rất có tác dụng." Nam tử của tộc Huyết Dũng quay đầu nhìn về phía tộc Huyết Văn đến bẩm báo tình hình.

Huyết Duệ, là thống lĩnh chỉ huy tọa trấn chiến trường hư không Vẫn Viêm này.

Tam huyết nhất mạch bên trong Võ Linh quân, Huyết Duệ cũng là nhân vật thống lĩnh quân thế hệ này của tộc Huyết Dũng, nếu không hậu phương cũng sẽ không phân chia tài nguyên, tiêu hao cái giá mạng lưới tình báo.

Còn lập không ít công lao mới có thể điều động nhiều tài nguyên và cái giá, đưa đội ngũ trước đó đi, cưỡng ép xuyên qua màn chắn thế giới để hoàn thành kế hoạch.

Chỉ tiếc, chiến thành tiên phong nổ tung, lúc bay lên.

Kế hoạch cũng đồng thời tuyên bố thất bại.

Chiến thành tiên phong có thể nói là nổ tung hủy diệt thiên địa, xóa sạch tất cả dấu vết, thậm chí ngay cả người sống cũng không chừa lại một ai.

Tình hình biết rõ duy nhất chính là Thánh Ma đại đế Lạc Thao Thiên đã chạy thoát.

Hơn nữa thực lực cảnh giới bộc phát đến Đạo cảnh nhị thập giai, chiến lực đáng sợ không nói, đồng thời phòng thủ kiên cố phòng tuyến không ra ngoài.

Quấy nhiễu phạm vi nhỏ hoàn toàn không có hiệu quả.

Thậm chí có kẽ hở, muốn để đối phương ra khỏi thành nghênh chiến, cũng không cách nào làm được.

Từ sau lần trước bắt được Lạc Thao Thiên, đối phương hành sự càng cẩn thận hơn, muốn nắm bắt được kẽ hở quá khó.

"Đại nhân, với chiến lực ẩn giấu của chúng ta, trên thực tế có thể dùng một hành động lấy được phòng tuyến, nhưng tại sao không tiến công?" Bên cạnh, cường giả tộc Huyết Văn đứng lặng, nắm quyền trầm giọng hỏi.

Lúc tiếng nói của hắn vang lên thì khí cơ trong cơ thể bắn ra, chiến ý ngập trời.

Chỉ nhìn khí cơ, chiến lực của hắn, đã mạnh hơn đại tướng Chiến Bất Khí của chiến trường tiên phong ban đầu một đường.

Mà hắn, chính là Chiến Khắc Cực.

Thật ra là thống lĩnh chỉ huy đời trước trấn giữ mảng chiến trường của chiến trường hư không Vẫn Viêm.

Tam đại tướng chẳng qua là tồn tại che giấu tai mắt người để đối phương thả lỏng cảnh giác, đồng thời để cho phía bên Võ Linh quân lộ ra thực lực.

Thậm chí quy mô tiến công ban đầu cũng chỉ là hành vi mang tính dò xét.

Nhưng ai biết được, lần tiến công mang tính dò xét đó, vận khí lại xui xẻo đến vậy, đụng phải cường giả không biết từ đâu đến, giao thủ với người ta.

Lại có thể đánh xuyên không gian, khiến dòng chảy hỗn loạn trong không gian ăn mòn chiến trường hư không phía bên này.

Kết quả không ép ra được con át chủ bài của phòng tuyến, để đối phương vượt qua một cách bình yên vô sự.

Khi đó, Huyết Duệ vẫn chưa đến, chỉ là chỉ điểm ở phía sau.

Cho đến khi sau lần thăm dò thất bại, Huyết Duệ mới giáng xuống từ trên bầu trời của Võ Linh quân, tọa trấn chỉ huy chiến đấu bên này.

Huyết Duệ khẽ lắc đầu đối với chuyện này: "Thận trọng chút, lẽ nào ngươi đã quên phòng tuyến của chiến trường này là ai ở thời đại đó dựng nên à?"

Chiến Khắc Cực lấy lại tinh thần, vẻ mặt cũng là ngưng trọng.

Đúng vậy, bọn họ ẩn núp ở phía sau, thăm dò cẩn thận, thúc đẩy từng chút là vì điều gì?

Rốt cuộc trên chiến trường này có bố trí gì, con át chủ bài phía sau phòng tuyến, vẫn chưa thể biết được.

Phải biết rằng, chiến trường hư không Vẫn Viêm chính là địa điểm của trận đại chiến của quá khứ.

Hơn nữa...

Phòng tuyến chiến trường hư không, người tạo ra ban đầu là nam nhân có chiến lực khủng bố, hành sự bất định.

Chương 442. Ngươi không thoát khỏi lòng bàn tay của ta được đâu

Tử Cực Vô Địch, Nhân Hoàng Nhân tộc.

Mặc dù, theo tình hình trước mắt cho thấy, trận pháp trên tường thành phòng tuyến đó rất bình thường, hình như không có mai phục gì cả.

Nhưng Huyết Duệ không dám cược, ai biết được trận pháp trên tường thành phòng tuyến bình thường có thật sự đơn giản như trên bề mặt hay không?

Hơn nữa, ở phía bên Võ Linh quân có một quy củ bất thành văn.

Nhân Hoàng Tử Cực Vô Địch đốc chiến, chờ đợi, chủ trì xây dựng phòng tuyến chiến trường hư không, chú ý cẩn thận là điều đầu tiên, phải thận trọng, không được sơ suất.

Đã từng có một chiến trường hư không, Võ Linh quân công thành đoạt đất trên chiến trường, lấy được không ít khu vực thành trì.

Ngay khi bọn họ thừa thắng xông lên, mở rộng thành quả chiến đấu.

Khu vực thành trì mà bọn họ hạ được lại cấu thành đầu mối then chốt trận pháp, trực tiếp châm đốt linh khí thiên địa, cho nổ tất cả thành trì đến ngập trời.

Tổn thất nặng nề.

Sau đó, bọn họ vẫn chưa làm rõ nguyên lý của trận pháp đó rốt cuộc là gì.

Tại sao sau khi bọn họ hạ được những thành trì này mới nổ tung.

Vì vậy bọn họ rất rõ tạo nghệ trận pháp của Nhân Hoàng hết sức cao thâm, không thể khinh thường.

Phát triển tổ chức tình báo tiêu hao lượng lớn tài nguyên, lặng lẽ đưa người qua đó cũng là vì lách qua trận pháp phòng tuyến của chiến trường hư không Vẫn Viêm.

Thậm chí chiến trường bên này lấy được thành trì, đều phải thử đi thử lại, chú ý cẩn thận, thận trọng từng bước.

Chỉ sợ lơ là thì giẫm lên vết xe đổ.

Trên thực tế, chiến thành tiên phong nổ tung đều khiến Huyết Duệ bọn họ hơi khẩn trương, đều đang hoài nghi có phải là đường lùi mà Nhân Hoàng để lại hay không.

"Hiện tại, chúng ta nắm giữ tình báo, vậy thì quyền chủ động của chiến trường này nằm về phía chúng ta." Huyết Duệ chậm rãi mở miệng, ngắm nhìn Chiến Khắc Cực bên cạnh.

Chiến Khắc Cực nghe thấy lời này, cũng hiểu được: "Đại nhân, ngươi có cách rồi?"

"Thánh Ma đại đế Lạc Thao Thiên quả thật là hùng chủ một đời, huyết mạch của ông ta quả thật có khắc chế cực lớn đối với hệ thống tu hành của chúng ta."

"Chiến trường hư không Vẫn Viêm, tính an toàn của thành trì đã được xác nhận, vậy thì nếu Nhân Hoàng để lại đường lùi ở nơi

này, tất nhiên là trạm kiểm soát phòng tuyến."

"Chỉ cần có thể dẫn đám đại quân Lạc Thao Thiên rời khỏi khu vực then chốt phòng tuyến, dùng một hành động bắt lấy, mới được xem là ổn thỏa." Huyết Duệ nói đến đây thì nhẹ nhàng phất tay ra hiệu.

Chiến Khắc Cực cau mày, nhìn Huyết Duệ: "Đại nhân, bây giờ vẫn muốn lừa Lạc Thao Thiên đó ra khỏi phòng tuyến, chỉ sợ không đơn giản như vậy."

"Hiện tại ông ta không ra ngoài chỉ là không đủ mê hoặc, cục diện không đủ loạn." Huyết Duệ khẽ gật đầu, chỉ về đằng trước: "Chẳng phải ngươi luôn hỏi khi nào thì tổng tiến công à?"

"Hai ngày sau, lúc viện quân mà Long Khâu Bạch Thanh dẫn về đến đây, chính là lúc tổng tiến công."

Huyết Duệ nhắc đến đây, trên mặt lộ ra nụ cười thần bí: "Đến lúc đó, chúng ta phái ra một phần lực lượng giả vờ là đại quân chủ lực giao thủ với Lạc Thao Thiên, đánh một trận hòa."

"Đợi đến khi Long Khâu Bạch Thanh bọn họ đến, sau khi gia nhập chiến trường thì chúng ta giả vờ bại lui."

"Đến lúc đó, Lạc Thao Thiên bọn họ sĩ khí đại chấn, nhìn thấy có cơ hội tiêu diệt cái gọi là chủ lực của chúng ta, có thể nhịn được mê hoặc đó, tiếp tục giữ cửa không ra ngoài ư?"

"Đợi đến khi bọn họ xông ra một loạt, lúc rời khỏi phòng tuyến thì chúng ta có thể vây giết bọn họ mà không hề kiêng kỵ!"

"Phòng tuyến của chiến trường hư không Vẫn Viêm không còn quân phòng thủ, có còn át chủ bài hay không, tình hình thế nào, chúng ta có thể từ từ nghiên cứu, không cần vội."

"Đến lúc đó ra khỏi phòng tuyến, trên chiến trường trống trải

này, cho dù hiện tại Lạc Thao Thiên có mạnh thì cũng không phản kháng được!" Huyết Duệ nói đến chỗ này, vẻ mặt tự tin, đột nhiên siết chặt tay.

Cứ như bắt được Lạc Thao Thiên, để ông ta không thoát được lòng bàn tay của mình.

Quyết định của Huyết Duệ khiến Chiến Khắc Cực bên cạnh càng hưng phấn.

Hắn nhếch miệng cười, không nhịn được nắm chặt hai nắm tay: “Cuối cùng cũng muốn khởi xướng tổng tiến công, gần đây để đám rác rưởi phía đối phương đắc ý quá lâu rồi.”

“Hiện giờ ta muốn để bọn họ xem thử, rốt cuộc chênh lệch giữa chúng ta khổng lồ cỡ nào.”

“Ta đã gấp không kịp đợi, muốn thưởng thức một chút biểu cảm tuyệt vọng của đối phương.”

Huyết Duệ nhẹ nhàng gật đầu, ngóng nhìn phía xa: “Một đám ăn mày quá khứ thôi, ngày tháng an nhàn khiến bọn họ đánh mất bản năng chiến đấu.”

“Có thể khiến chúng ta kiêng kị ngược lại là thời đại trong quá khứ kia, chiêu dự phòng của hạng kinh tài tuyệt diễm để lại, buồn cười thật.”

Nói xong, Huyết Duệ xoay người, nhìn Chiến Khắc Cực trước mặt: “Truyền lệnh xuống, chiến trường hư không Vẫn Viêm, Võ Linh quân thứ nhất và thứ hai làm tiên phong, trong vòng một ngày tiêu diệt chiến thành tiên phong, chuẩn bị tiến công.”

Chương 443. Sẽ không để bọn họ tiến thêm một bước

“Quân thứ ba đến thứ mười, dựa theo kế hoạch ban đầu tiến đến địa điểm che giấu chỉ định đợi mệnh.”

“Linh khí công thành cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, vận chuyển tới chiến trường, kêu bọn họ cẩn thận xem xét, trong năm tháng dài đằng đẵng này.”

“Lúc bọn họ nhàn nhã sống qua ngày, rốt cuộc chúng ta phải bỏ ra bao nhiêu cố gắng.”

Nói đến đây, Huyết Duệ nhìn phía trước, đó là doanh trướng chi chít dày đặc tạo thành, trận pháp khổng lồ kéo dài kết nối thành một binh doanh lớn.

Nhìn một cái, gần như không nhìn thấy điểm cuối.

Chỗ Huyết Duệ cũng là tường thành, cũng là vùng sát cổng thành, cũng là...

Phòng tuyến!

Phòng tuyến bên phía bọn họ!

“Vì tàng võ!” Huyết Duệ vung tay lên, áo khoác ngoài huyết sắc bay múa.

Chiến Khắc Cực cũng kích động, hai mắt đỏ đậm, cơ bắp cả người bành trướng: “Vì tàng võ!”

“Tàng võ!”

“Tàng võ!!”

“Tàng võ!!!”

Sau phòng tuyến vùng sát cổng thành, trong doanh địa khổng lồ, chi chít dày đặc bóng dáng Võ Linh quân đang vung tay hô to, rít gào.

Trong ánh mắt mỗi một người đều là màu đỏ thẫm, chiến ý ngập trời.

Không ít người vỗ ngực giậm chân, ngửa mặt lên trời thét dài.

Tựa hồ đã gấp không kịp đợi, muốn đi đến trên chiến trường chém giết thoải mái.

Tiếng la lớn nhất đương nhiên thuộc về tộc Huyết Văn, ngoài ra chính là tộc Huyết Oán.

Đến nỗi số lượng ít tộc Huyết Dũng trong đó, có chút bình tĩnh nhưng cũng hét không ngừng.

Hiện trường có chút hỗn loạn, Huyết Duệ lại không ngăn cản.

Chiến ý, sĩ khí ngưng tụ ở đây.

Đây là một cơ hội tuyệt vời, một cơ hội bắt lấy chiến trường hư không Vẫn Viêm trong một lần.

Cùng với Huyết Duệ hạ lệnh, động tác của Võ Linh quân rất nhanh, lập tức bắt đầu khởi xướng tổng tiến công đã chuẩn bị trước đó.

Khi đại quân xuất phát, cũng cố gắng đạt tới tốc độ nhanh, trong khoảng thời gian ngắn đến vị trí dự định.

Bọn họ cũng không lo lắng bị kẻ địch phát hiện, bởi vì khắp chiến trường hư không Vẫn Viêm, đối phương đều co đầu rút cổ ở

trong phòng tuyến, sẽ không tùy tiện đi ra.

Quân địch còn không có cả lính trinh sát thám thính tin tức, cực kỳ ổn định cẩn thận.

Huyết Duệ biết suy nghĩ của Lạc Thao Thiên là muốn án binh bất động, cố thủ không ra, chờ sau khi viện quân đi ra, rồi mới tính toán.

Dù sao, đối với đám người Lạc Thao Thiên, bảo vệ phòng tuyến, không cho Võ Linh quân đi qua mới là nhiệm vụ hàng đầu.

Nhưng mà thời gian một ngày, Võ Linh quân cũng đã sắp xếp xong.

Quân tiên phong đã tề tụ đã đánh tan chiến thành tiên phong, người dẫn đầu ở mặt ngoài là đại tướng của tộc Huyết Oán người tính toán lập kế hoạch.

Quân thứ nhất và quân thứ hai vượt qua chiến thành tiên phong xây dựng cơ sở tạm thời.

Sau khi xây dựng cơ sở tạm thời, không ít chiến sĩ nhìn tàn tích của chiến thành tiên phong cháy đen, lòng còn sợ hãi.

Sau khi thả lỏng tinh thần, không ít chiến sĩ ngươi một lời ta một câu bắt đầu thảo luận.

Họ đưa ra phân tích của mình về tình huống của chiến trường tiên phong.

Có người thậm chí sẽ nhỏ tiếng thì thầm: “Cũng không biết rốt cuộc làm sao chiến thành tiên phong này bị nổ thành như vậy.”

“Ai biết được, có lẽ là chiêu dự phòng mà kẻ địch mai phục đó.”

“Nghe nói lúc tra xét, rất nhiều di hài cháy thành than, đều tụ

lại một chỗ, cũng không biết là đang làm cái gì."

"Nói ra thì kỳ quái, chém giết trong chiến thành tiên phong lại không tìm thấy bất kì đồ vật gì có giá trị, giống như bị cướp sạch không còn."

"Cướp sạch không còn? Đùa gì vậy, dù sao chiến thành tiên phong cũng có Chiến Bất Khí đại nhân tọa trấn, ai có thể cướp sạch nơi này chứ."

Đúng vậy, không ít chiến sĩ Võ Linh quân đều rơi vào cảm khái.

Chiến trường này là một vùng đất chém giết, ai có thể chơi kiểu này ở nơi như thế chứ.

Quân thứ nhất và quân thứ hai đã đóng quân ở tiền tuyến, hậu phương quân thứ ba đến quân thứ mười đã ẩn náu ở phía sau, án binh bất động.

Bọn họ nắm trong tay vùng địa giới lớn của chiến trường hư không Vẫn Viêm lâu như vậy, bố trí ảo trận từ sớm đã phát huy tác dụng.

Hoàn mỹ che giấu đại quân khổng lồ.

Cộng thêm quân thứ nhất và quân thứ hai ở phía trước, sẽ thu hút sự chú ý của kẻ địch, càng sẽ không phát hiện phía sau lại che giấu đại quân khổng lồ như vậy.

...

Phòng tuyến của chiến trường hư không Vẫn Viêm, phía trên tường thành thủ quan, Thánh Ma đại đế Lạc Thao Thiên bay lên trời cao.

Linh khí của ông lưu chuyển ở hai mắt, ngắm nhìn phía xa.

Chiến trường tiên phong cách phòng tuyến không gọi là gần, nhưng cũng không gọi là xa.

Bằng không lúc trước khi chiến thành tiên phong nổ tung, phía phòng tuyến cũng không đến mức thấy rõ ràng rành mạch.

Lạc Thao Thiên đáp xuống, về tới phía trên tường thành, vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng.

"Thế nào?" Vũ Tâm Như thấy sắc mặt trượng phu rất khó coi, vội vàng hỏi: "Lần này tới bao nhiêu người?"

Đối mặt với câu hỏi của thê tử, Lạc Thao Thiên lắc đầu, trên mặt lộ ra cười khổ: "Thay vì nói đến bao nhiêu người, chẳng bằng nói là không tới bao nhiêu người."

Chương 444. Sẽ không để bọn họ tiến thêm một bước 2

Sắc mặt Vũ Tâm Nhứ khẽ biến, thực lực của bà không lớn mạnh bằng trượng phu.

Lạc Thao Thiên bay lên trời, ý thức khuếch tán ra ngoài phạm vi có thể tra xét sẽ càng thêm rộng lớn.

Nhìn biểu cảm của trượng phu Lạc Thao Thiên, nghe ý tứ của câu nói này, chỉ sợ lần này người tới chỉ nhiều không ít hơn lần đại nguy cơ trước đó

“Nếu không phải là thực lực của ta tăng mạnh một cách khó hiểu, chỉ sợ ta cũng phải quay đầu bỏ chạy.” Lạc Thao Thiên nói xong, không nhịn được nắm chặt hai nắm tay.

“Chúng ta chuẩn bị chiến đấu đi, hung hiểm của chiến đấu lần này, đã vượt qua rất xa cực hạn mà chúng ta có thể tiếp nhận.”

“Chỉ hy vọng viện quân bên phía Long Khâu Bạch Thanh có thể nhanh chóng đến, trước lúc đó phòng tuyến tuyệt đối không thể thất thủ.”

Nhìn thái độ của trượng phu, Vũ Tâm Nhứ cắn chặt răng: “Nếu thật sự không địch lại, chi bằng trực tiếp từ bỏ, lui về giữ tuyến phòng ngự thứ hai.”

“Dù sao không phải mấy năm nay tuyến phòng ngự thứ hai ăn rất nhiều tài nguyên sao, cũng không thể để bọn họ luôn hưởng phúc ở phía sau.”

Nhưng lời này của Vũ Tâm Nhứ lại bị Lạc Thao Thiên cắt

ngang: “Không được, nếu chúng ta thật sự lui giữ, sinh linh ở thế giới giới vực giữa chiến trường hư không Vẫn Viêm và tuyến phòng ngự thứ hai sẽ đồ thán.”

“Hơn nữa, đừng trông cậy vào đám phế vật ở tuyến phòng ngự thứ hai đó.”

Vũ Tâm Nhứ mím môi, ngóng nhìn trượng phu: “Nhưng nếu là như thế, chàng...”

Bà biết tính cách của đối phương, nếu thật sự là như vậy, chỉ sợ đối phương sẽ tử chiến không lùi.

“Bản thân bộ tộc chúng ta chính là một mạch hoàng đình Nhân Hoàng, trước kia Võ Linh quân gió êm sóng lặng, chúng ta còn có thể làm như không thấy.”

“Hiện giờ nếu đã cần chúng ta thì nghĩa bất dung từ.”

“Tổ huấn có thể nói là không chết không ngừng với Võ Linh quân, với đối phương ở chiến trường hư không.”

“Nàng cũng biết, một khi bị thua, một khi thật sự mặc kệ bọn họ xuyên qua chiến trường hư không, thế giới giới vực không chút sức chống cự kia sẽ gặp tai ương ngập đầu cỡ nào.”

Nói đến đây, hai tay Lạc Thao Thiên chống lên phía trên tường thành của phòng tuyến, ngóng nhìn phía xa: “Bản đại đế... sẽ không để bọn họ tiến thêm một bước nào.”

Phía trên bức tường phòng tuyến của chiến trường hư không Vẫn Viêm.

Cả người Lạc Thao Thiên khoác áo giáp màu đen thẫm, vác cự liêm đen nhánh, nhìn phía xa.

Vũ Tâm Nhứ bên cạnh ông đã thay một bộ áo giáp sát người,

trong tay cầm theo một trường tiên kim loại, phần đuôi còn khóa lưỡi đao ngắn.

Không chỉ như thế, hai phi tử cùng với mười tám người con trai con gái của ông đều mặc áo giáp cầm binh khí, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Cả hoàng tộc đều đứng lặng ở phía trên tường thành, nhìn đại quân dần dần tập kết ở xa xa.

Võ Linh quân!

Một đám người đông nghìn nghịt, trải rộng cả phía trước phòng tuyến.

Với cảm ứng của Lạc Thao Thiên, Võ Linh quân phía trước chia làm hai nhánh đại quân, một trái một phải.

Mỗi bên trên trăm vạn, ước chừng hai trăm vạn đại quân xếp ngang phía trước phòng tuyến.

Tướng sĩ thủ quan cả phòng tuyến khổng lồ, cũng chẳng qua mới có tám mươi vạn!

Phòng tuyến kéo dài trấn thủ chủ yếu là cửa ra vào giới quan phía sau chiến trường hư không Vẫn Viêm này.

Tám mươi vạn, trông có vẻ đủ rồi, trên thực tế quá ít.

Không có cách nào, ở chiến trường hư không Vẫn Viêm, quả thực chính là máy xay thịt chiến trường tàn nhẫn.

Thánh cảnh thập giai cũng chẳng qua chỉ có thể làm một lãnh đạo ở nơi này.

Có thể gom lại hơn tám mươi vạn chiến sĩ thập giai, đã là cực hạn của bọn họ.

Ông!

Phía trên tường thành thủ quan kéo dài, màn chắn trận pháp phù văn nở rộ ra, đã phóng lên cao, bao trùm về phía sau.

Màn chắn phòng ngự to lớn bao phủ tường thành cùng với khu vực phía sau.

Màn chắn kéo dài tới đụng vào vách tường thế giới phía sau, sau khi đóng kín, lúc này mới ngừng phát ra động tĩnh.

“Thống lĩnh chỉ huy, toàn bộ trận pháp trấn thủ phòng tuyến đã mở ra.” Phía sau, một chiến sĩ Song Giác ma tộc nhanh chóng xông qua, quỳ một gối báo cáo tình huống.

Lạc Thao Thiên gật đầu, đồng thời thân hình chậm rãi bay lên, linh khí lưu chuyển nơi cổ họng.

Phát ra thanh âm to, vang vọng trên không cả phòng tuyến.

“Chư vị, đại quân của Võ Linh quân đã đến gần, số lượng cực kỳ đông, trước đó chưa từng có.”

“Đây sẽ là một trận ác chiến, nhưng chúng ta không thể lui, đây là đạo tranh!”

“Nếu để Võ Linh quân vượt qua giới quan phía sau chúng ta, bọn họ không chỉ tàn sát người nhà các ngươi, xâm chiếm lãnh địa của các ngươi, thậm chí sẽ phá vỡ tất cả ảo tưởng của các ngươi.”

“Bọn họ sẽ không cho người nhà các ngươi chạy trốn, bọn họ sẽ không để bất kì sinh linh nào của chư thiên vạn giới sống sót!”

“Bọn họ sẽ hủy diệt mọi thứ, cắn nuốt mọi thứ nhìn thấy, nhét vào trong túi.”

“Nhưng các ngươi yên tâm, có bản đại đế ở đây, đối phương muốn bắt chúng ta, cũng không đơn giản như vậy.”

Chương 445. Cái gì gọi là trông nhà giữ cửa

“Nhớ kỹ, chúng ta chỉ chém giết chung quanh màn chắn trận pháp trấn thủ, lúc đối phương phá màn chắn, hãy vượt qua màn chắn chém giết đối phương.”

“Nếu thấy tình thế không ổn thì lập tức lui về nghỉ ngơi, chiến đấu bám chặt là chính.”

“Nhất định phải nhớ, sốt ruột chính là kẻ địch của ngươi.”

“Chuẩn bị chiến đấu, vì bản thân các ngươi, vì người nhà và con cháu hậu bối của các ngươi.”

Lạc Thao Thiên vừa dứt lời, tám mươi vạn chiến sĩ của phòng tuyến giậm chân tiến lên một bước.

“Ha!”

Chỉ có một tiếng Ha đồng thanh, không có ngôn ngữ dư thừa, nhưng trong mắt mỗi người đều cực kỳ kiên nghị.

Đặc biệt là lão binh của chiến trường hư không Vẫn Viêm, cực kỳ rõ ràng những Võ Linh quân đó rốt cuộc là loại người gì.

Ở một vài thành trì trên chiến trường hư không, lúc còn chưa thất thủ, chiến sĩ trấn thủ ở đây, không phải là người không có nhà.

Nhưng sau khi thành phá, Võ Linh quân không có chút thương hại.

Chỉ có ngược đãi và giết chóc, sẽ không để lại bất kỳ một người sống nào cực kỳ tàn nhẫn.

Từng chiến sĩ đều trầm mặc, họ cầm theo vũ khí trong tay, đi đến phía trên tường thành thủ quan, cách màn chắn trận pháp lóe ra, ngóng phía xa.

Bọn họ đang chờ đợi, đợi đối phương phát động xung phong.

Nhưng mà, quân trận của đại quân Võ Linh quân đối diện, bỗng nhiên tách ra, nhường ra một con đường.

Một chiến xa kỳ quái to lớn được đẩy ra.

Toàn thân chiến xa tạo thành từ kim loại, sau khi Võ Linh quân đẩy ra đến chỉ định vị trí.

Vun vút!

Âm thanh siêu lớn, phá vỡ sự yên tĩnh dưới trạng thái giằng co.

Tứ chi kim loại phân liệt ra từ trong chiến trường, phá không mà ra, đóng đinh trong đất.

Cấu tạo mặt ngoài của chiến xa cũng xòe ra hai cánh tay, sau khi hợp lại cùng một chỗ, rõ ràng là một cung nỏ vô cùng khổng lồ.

Trên cung nỏ khổng lồ có khắc rãnh đường hoa văn, có chút lạnh lẽo.

“Nỏ công thành?” Lạc Thao Thiên nhìn phía xa, nhìn thấy chiến xa cung nỏ khổng lồ, chỉ cảm thấy kỳ quái.

Làm sao nỏ công thành có thể có tác dụng gì.

Chiến tranh cấp bậc này cũng không phải là nội chiến giữa

người tu hành bình thường trong thế giới giới vực hạ vị.

Nhất là khi Lạc Thao Thiên nhìn thấy Võ Linh quân bắt đầu bố trí mũi tên kích thước cỡ một người ôm, giống như một cái trụ khổng lồ, ông liền cau mày.

Nỏ công thành khổng lồ như thế, tất nhiên hao phí không ít linh khí.

Nhưng tiến công bằng lực xung kích khổng lồ thì màn chắn trận pháp trấn thủ phòng tuyến hoàn toàn có thể dễ dàng ngăn cản, công hiệu phản lực, giảm lực, hấp thu trong đó đều cực kỳ khắc chế linh khí cỡ lớn chỉ có vẻ ngoài này.

"Bọn họ đang làm gì?" Vũ Tâm Nhứ ở bên cạnh trượng phu, bỗng nhiên thầm rùng mình, nhìn phía trước.

Đồng tử Lạc Thao Thiên cũng co rút lại, ông nhìn từng tộc Huyết Văn bỗng nhiên đi lên chiến trường, dùng vũ khí cắt hai cổ tay.

Sau đó, huyết khí nồng đậm bắt đầu chảy ra từ trên không, lưu chuyển tới cự nỏ chiến xa.

Linh khí của Lạc Thao Thiên ngưng tụ trên hai mắt, rõ ràng nhìn thấy rãnh phía trên cự nỏ chiến xa được huyết sắc lấp đầy, giống như đang khắc trận pháp.

Khiến ông cảm thấy sức mạnh cực kỳ xa lạ, đang không ngừng ngưng tụ trên cự nỏ chiến xa.

Nhất là khi ông nhìn thấy có tộc Huyết Văn, lại bị cự nỏ chiến xa cưỡng ép hút khô mà chết, chân mày nhướng lên.

Rốt cuộc thứ này là cái quỷ gì!

...

Hư không hắc ám, ước chừng năm chiến hạm hư không đang gấp rút tiếp viện chiến trường hư không Vẫn Viêm.

Trên boong tàu.

“Thật sự không ngờ, vấn đề viện quân lại giải quyết nhẹ nhàng như vậy dưới sự trợ giúp của ngoại công ngài.” Long Khâu Bạch Thanh nhìn Tử Nhược Yên bên cạnh, chậm rãi mở miệng.

Biểu cảm Tử Nhược Yên cũng cực kỳ quái dị, trong nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Lúc này, trên chiến hạm hư không ước chừng có hai trăm vạn viện quân.

Trên thực tế, trong thời gian ngắn có thể gom góp nhiều viện quân như vậy, đó là một việc mà Long Khâu Bạch Thanh khó có thể tưởng tượng.

Nhưng thao tác lại cực kỳ đơn giản.

Trong hai trăm vạn viện quân này, trong đó có hai mươi vạn là đến từ vực Thánh Ma.

Nhưng còn một trăm tám mươi vạn, là đến từ chính thần tài Tuyết Phú Quý.

Sau khi biết tình huống chiến trường hư không Vẫn Viêm thiếu người.

Tuyết Phú Quý vung bàn tay to lên, kêu cháu ngoại dẫn theo mấy người giữ nhà trông cửa của mình xuất chiến là được.

Lúc ấy Lạc Nữ Ái còn lén nói thầm với Tử Nhược Yên: “Ngoại công của ngươi có hiểu lầm gì hay không, chúng ta ra ngoài đánh giặc, đâu phải đi đánh nhau.”

Tử Nhược Yên cũng cảm thấy, khả năng là ngoại công nghĩ

chuyện này quá đơn giản.

Thẳng đến khi nhìn thấy một trăm tám mươi vạn "Người trông cửa" tập kết toàn bộ đều mặc võ trang, cấp bậc cảnh giới đều trên thập giai, hai nàng đều hoàn toàn sững sờ.

Chỏm tóc ngố của Long Khâu Bạch Thanh cũng nhảy lên.

Cái gì gọi là ông thần tài?

Tài có thể thông thần!

Linh khí trữ vật của Tuyết Phú Quý chính là có thuộc tính động thiên!

Cho dù chỉ là tài phú, không thể mua được hộ vệ cường giả cực mạnh, bảo vệ bản thân chu toàn.

Chương 446. Trận pháp của Nhân Hoàng đúng là rất ti tiện

Cộng thêm tránh cho kiêng kỵ của phụ thân, nghi kỵ của lão tổ, ngày xưa làm việc Tuyết Phú Quý vẫn khá khiêm tốn.

Nhưng mà, nuôi một vài hộ vệ giữ nhà trông cửa, vẫn rất hợp lý đúng không?

Chỉ là hộ vệ thương hội dưới tay Tuyết Phú Quý từng quản lý, số người ước chừng khoảng tám trăm triệu.

Lần này chỉ dẫn đi một vài người như vậy, hoàn toàn do ông mềm lòng, lo lắng dẫn đi quá nhiều người, sẽ khiến không ít người trong thương hội bị ức hiếp.

Trong nháy mắt đó, Tử Nhược Yên cảm thấy có ngoại công thật tốt.

Chiến trường hư không Vẫn Viêm.

Chiến xa cự nỏ của Võ Linh quân đã quanh quẩn hào quang màu đỏ ngòm, bên cạnh mỗi một chiến xa cự nỏ đã có hơn mười tộc Huyết Văn ngã xuống.

Hoàn toàn không còn khí tức, bọn họ dùng tính mạng của mình, rót sức mạnh vào súng nỏ cực lớn đã được kéo căng dây trên chiến xa.

Còn có bốn tộc Huyết Oán cũng vây quanh bên cạnh chiến xa cự nỏ, trong miệng còn lẩm bẩm.

Tiếng lẩm bẩm của bọn họ vang lên, sức mạnh linh hồn kèm

theo huyết khí không ngừng rơi lên bề mặt súng nỏ cực lớn, khắc rõ từng đường vân máu màu đen.

Chỉ là dựa theo hành vi và động tác bọn họ, bóng dáng càng thêm tiều tụy.

Giống y hệt tộc Huyết Văn bị hút khô mà chết trước đó.

Giây phút cuối cùng, chiến xa cự nỏ vốn đã nở rộ ánh sáng màu máu nổi lên ánh sáng, cũng đột nhiên thu liễm.

"Huyết nỏ phá trận!"

Chiến sĩ tộc Huyết Dũng đột nhiên xuất hiện bên cạnh chiến xa cự nỏ, dưới làn da của bọn họ cứ như có thứ gì đó đang chuyển động.

Bịch! Bịch! Bịch!

Tiếng nổ tung hiện lên, đến từ bên trong đường vân trên bề mặt cơ thể bọn họ, bắt đầu khởi động xuất huyết dịch, trùm lên trên súng nỏ cực lớn.

Nhìn từ xa, cứ như là dát lên trên súng nỏ này một lớp thép màu máu.

"Phá!"

Khí tức cũng uể oải theo, chiến dĩ tộc Huyết Dũng râu tóc bạc phơ già nua đột nhiên gào rú.

"Hà!"

Sau chiến xa cự nỏ, sáu chiến sĩ tộc Huyết Văn cùng kêu lên, ngưng tụ khí tức màu máu, cơ thể bành trướng, đột nhiên vung chiến chùy trong tay lên.

Đùng!

Chiến chùy cực lớn đập mạnh lên trên điểm then chốt trận pháp của chiến xa, huyết khí khổng lồ chấn động, cuốn đến toàn bộ chiến xa cự nỏ.

Bịch! Bịch! Bịch!

Trước quân trận Võ Linh quân, tiếng nổ liên tiếp, nổ vang ầm ầm.

Từng cây súng nỏ lớn ẩn chưa sức mạnh quỷ dị hóa thành từng lưu tinh màu máu phá vỡ bầu trời, đánh về phía trận pháp trấn giữ phòng tuyến.

Như súng nỏ lớn có lưu tinh màu máu, sau khi va chạm với màn chắn trận pháp cực lớn thì phát ra tiếng nổ vang đinh tai nhức óc.

Dưới tiếng va chạm, súng nỏ cực lớn màu máu nổ tung.

Trong đó đường vân màu máu cứ như là mạng nhện nứt ra kéo dài, bám lên bên trên màn chắn trận pháp.

Xẹt xẹt...

Âm thanh bị bỏng không ngừng vang vọng bên trên màn chắn, quanh quẩn rõ ràng bên tai mọi người.

Cường độ của toàn bộ màn chắn trận pháp trấn giữ phòng tuyến suy yếu đến mức mắt trần cũng có thể thấy được.

"Không ổn rồi, thứ này của đối phương có thể khắc chế trận pháp?" Lạc Thao Thiên lộ vẻ ngạc nhiên, không khỏi lên tiếng kinh ngạc.

Muốn sử dụng chiến xa cự nỏ, thoạt nhìn tiêu hao cái giá rất lớn.

Nhưng từ mặt hiệu quả cho thấy Võ Linh quân có thể chấp

nhận được cái giá đó.

"Đừng quá coi thường bản đại đế." Lạc Thao Thiên chợt vươn tay, ma khí trong cơ thể sôi trào mãnh liệt, hóa thành lửa Thánh Ma màu tím ngập trời, cuốn về phía trước.

Lửa Thánh Ma số lượng xa xỉ cứ như thủy triều màu tím trực tiếp tràn ra thuận theo màn chắn trận pháp.

Đường vân mạng nhện màu máu vẫn đang ăn mòn màn chắn trận pháp, sau khi tiếp xúc đến lửa Thánh Ma, cũng xảy ra phản ứng kịch liệt.

Khói mù màu máu bay lên, trực tiếp làm suy yếu linh khí, đồng thời mang theo loại bỏ, xóa đi năng lực ma diễm, trực tiếp thiêu đốt đường vân màu máu trên màn chắn thành hư vô.

"Hả? Có chuyện gì vậy..." Lạc Thao Thiên chợt phát hiện không đúng, nhưng bản thân lại không cách nào khống chế lửa Thánh Ma trong cơ thể.

Ông trừng mắt nhìn màn chắn trấn giữ phía trước, đột nhiên bắt đầu hấp thu ma khí bên trong cơ thể.

Không chỉ như vậy, toàn bộ linh khí thiên địa của chiến trường hư không Vẫn Viêm cũng tụ lại, rót lên trên màn chắn.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, lửa Thánh Ma hội tụ với linh khí thiên địa, thông hiểu đạo lí.

Rõ ràng là hóa thành từng cây thương lửa màu tím, có dáng vẻ độc nhất vô nhị so với súng nỏ phá trận trước đó.

Vụt! Vụt! Vụt!

Tiếng xé gió bén nhọn vang lên, đột nhiên rạch ra, xuyên thấu không gian, kéo dài qua phòng tuyến và Võ Linh quân.

"Tránh đi!" Kế Định Toán đứng trước Võ Linh quân cũng thay đổi sắc mặt, vội vàng phất tay.

Chiến sĩ Võ Linh quân bên cạnh chiến xa cự nỏ đều tránh ra hai bên.

Mà lúc này, thương lửa từ trên trời giáng xuống, đã đập mạnh lên trên chiến xa cự nỏ.

Linh khí ngưng tụ trên thương không ổn định, trực tiếp nổ tung, hóa thành cơn bão linh khí điên cuồng.

Chương 447. Trận pháp của Nhân Hoàng đúng là rất ti tiện 2

Lửa Thánh Ma bám lên bên trên thì trực tiếp thiêu đốt cơn bão linh khí thành vòng xoáy liệt diễm màu tím, khuếch tán ra bốn phía.

Sau khi mấy chiến sĩ Võ Linh quân không tránh kịp, bị lửa Thánh Ma quét sạch, linh khí trong cơ thể lập tức bị bị đốt bỏng, suy nhược không thôi.

Có mấy chiến sĩ mệt mỏi, trực tiếp bị lửa Thánh Ma đốt chết tươi.

Võ Linh quân vốn không sợ hãi mà lại khôi phục trong thời gian cực ngắn.

Chỉ là chiến xa cự nỏ vốn ở phía trước quân trận bọn họ đều mệt rã rời, bên trên còn thiêu đốt từng hỏa tinh màu tím.

Rõ ràng không dùng được nữa.

"Đáng chết!" Kế Định Toán cắn răng, phá trận cự nỏ, vậy mà lại tổn hại.

Vật này được xem là lợi khí phá trận.

Trước mắt, Kế Định Toán cũng không dám tùy tiện quyết định, chỉ lặng lẽ chờ đợi.

"Hơn mười vạn quân tiên phong tiến công thăm dò trước đi!"

Rất nhanh, trong đầu của Kế Định Toán đã hiện lên âm thanh của Huyết Duệ.

Có được mệnh lệnh của thống lĩnh chỉ huy thật sự, Kế Định Toán cũng không do dự nữa, mà trực tiếp hạ lệnh.

Võ Linh quân lập tức điều động mười vạn quân tiên phong, thả người phóng về phía trước.

Mười vạn quân tiên phong lấy đội làm đơn vị, lăng không mà đi, như sao đầy trời tản ra, trực tiếp vọt về phía màn chắn pháp trận ở phía trước.

Chiến sĩ Võ Linh quân tiến lại gần màn chắn phòng ngự của phòng tuyến, rồi ra tay.

"Chiến!" Có chiến sĩ tộc Huyết Văn bộc phát ý chí chiến đấu, huyết khí trong cơ thể bắt đầu khởi động, điên cuồng vung đao về phía trước.

Lưỡi đao màu máu không ngừng đánh lên trên màn chắn trận pháp, để lại ấn ký màu máu.

Đi đôi với công kích, linh khí của màn chắn phòng ngự phía trước cũng không ngừng dao động, tổn hao tăng lên.

Công thành phá trận lại là làm bừa như vậy.

Trông ngốc nghếch nhưng rất thực dụng, ít nhất thì dưới sự tấn công của tộc Huyết Văn, màn chắn tổn hao, thời gian có thể kiên trì cũng rút ngắn lại rất nhiều.

Đồng thời, tốc độ khép lại của màn chắn trận pháp bắt đầu không theo kịp tốc độ phá hoại của chiến sĩ tộc Huyết Văn.

"Giết!" Chiến sĩ Ma tộc phòng thủ quan sát đã lâu phía sau màn chắn trận pháp không kìm nén được nữa.

Nhân lúc đối phương xuất đao, xông ra màn chắn trận pháp, đại đao trong tay trực tiếp bổ tới.

Quân phòng thủ bọn họ phải ngăn cản quân địch phá hoại, mượn màn chắn trấn giữ để giết địch, ép lùi.

Mười vạn quân tiên phong mặt đối mặt chém giết với quân phòng thủ trên tường thành phòng tuyến.

Mà trận pháp phòng ngự trấn giữ lại không có hành động khác thường nào khác.

Bên trong huyễn trận ẩn giấu phía sau Võ Linh quân, Huyết Duệ có vẻ mặt bất định.

"Quả nhiên có mánh khóe mà Nhân Hoàng để lại!" Huyết Duệ cắn răng, hắn thông hiểu trận pháp, trận pháp phòng ngự phòng thủ trước đó rõ ràng là thương lửa tự ngưng tụ thành.

Nhưng hiện tại quân tiên phong công thành chém giết cũng không dẫn ra đường rút mà Nhân Hoàng để lại.

Trận pháp phòng ngự trấn giữ lại khôi phục dáng vẻ bình thường.

"Trận pháp mà Nhân Hoàng giữ lại quả nhiên ti tiện giống như trong truyền thuyết." Huyết Duệ siết chặt hai tay, không hài lòng.

Xem ra, trận pháp phòng ngự trấn thủ của chiến trường hư không Vẫn Viêm sẽ có phản xạ tương ứng với loại công kích linh khí phá trận cự ly xa này.

Nhưng cận chiến chém giết lại chẳng vấn đề gì.

Bố trí trận pháp như vậy rõ ràng là buộc bọn họ cường ngạnh gánh chịu màn chắn trận pháp, chém giết dưới tình trạng yếu thế.

"Vì sao Nhân Hoàng lại để trận pháp như vậy lại?" Đại doanh

hậu phương của Võ Linh quân, Chiến Khắc Cực phiền muộn.

Công hiệu của súng nỏ chiến xa chính là phá trận, là hiệu quả từ phương diện nghiên cứu luyện khí của bên phía bọn hắn.

Thứ này vừa đưa lên cái chiến trường hư không khác là có thể đánh cho quan quân thủ quan không kịp trở tay.

Tại những chiến trường hư không cỡ lớn kia, Võ Linh quân bọn hắn chính là nhờ lợi khí này, chiếm được không ít địa bàn chiến trường.

Thậm chí trên các chiến trường khác cũng không cần chiến sĩ trong quân hi sinh.

Chỉ cần khảm nạm linh thạch, ngưng tụ lực lượng thiên địa để bắn là đủ rồi.

Cũng chỉ có chiến trường hư không từng do Nhân Hoàng nắm giữ quản lý mới phải đánh đổi cái giá cực lớn, tăng uy lực của súng nỏ phá trận lên tới cực hạn.

Trận pháp của Nhân Hoàng mạnh khủng khiếp.

Đồng thời quỷ dị khó lường, biến hóa vô cùng, lại còn có thể biến hóa thuận theo thiên địa.

Chưa kể đến hiệu quả trận pháp do Nhân Hoàng bố trí cũng oái ăm nhiều loại. Có thể nói là không hợp thói thường.

Theo tình báo Võ Linh quân từng lấy được, tên cũ của Nhân Hoàng là Tử A Cẩu.

Sau khi được Nhân Vương thời đại ấy nhận nuôi mới đổi tên thành Tử Cực Đông Lai.

Lúc đầu, tuy Tử Cực Đông Lai có thiên phú, nhưng chẳng hề nổi bật.

Mãi để khi gặp một nguy cơ lớn, hắn muốn cứu thê tử của mình, cũng chính là nữ nhi của Nhân Vương nên tiến vào một bí cảnh.

Từ thời đại cổ xưa tới tận bây giờ, không có người nào bước vào bí cảnh kia nữa.

Chương 448. Nhấc lên cái là chạy luôn

Bởi vì bên ngoài bí cảnh nọ đã đủ cửu tử nhất sinh rồi chứ đừng nói bên trong.

Thập tử vô sinh!

Từ xưa đến nay, chỉ có duy nhất Nhân Hoàng còn sống ra khỏi nơi đó.

Cũng chính là từ khi đó bắt đầu, Nhân Hoàng đổi tên thành Tử Cực Vô Địch.

Còn buông lời càn rỡ…

"Trời không sinh Tử Cực Vô Địch ta, Đế Hoàng Vạn Cổ ngày cũng như đêm!"

Khi đó, Nhân Vương tưởng rằng nữ tế nhà mình bị người đoạt xá.

Nhưng sau khi kiểm tra thực hư linh hồn, phát hiện không có bất cứ vết tích dung hợp đoạt xá nào. Không phải hàng giả.

Mà nữ nhi của lão cũng không phát hiện trên người trượng phu có gì không đúng.

Chỉ là Nhân Hoàng vẫn luôn im miệng, không kể về những gì mình trải qua trong bí cảnh.

Có người truy hỏi, hắn chỉ mỉm cười thần bí: "Ngươi đoán xem?"

Nhưng sự thực là Nhân Hoàng Tử Cực Vô Địch bắt đầu quật khởi mạnh mẽ, cảnh giới thực lực bất chợt tăng mạnh. Đồng thời nắm giữ rất nhiều kỹ xảo.

Đặc biệt là phương diện trận pháp, vô cùng cao cấp.

Hắn sáng lập hoàng đình, trở thành thế lực đứng đầu vạn giới chư thiên này.

Đồng thời, khác với Nhân Đế và Nhân Tôn, Nhân Hoàng giáo dục không phân biệt, không quan tâm giữa các chủng tộc có khác nhau.

Bởi vậy, trong số ba vị lãnh tụ Nhân tộc, thế lực của Nhân Hoàng là mạnh nhất.

Hơn nữa, Nhân Hoàng Tử Cực Vô Địch rất chú trọng bồi dưỡng thuộc hạ dưới trướng.

Căn cứ đặc điểm này, Huyết Duệ mau chóng hiểu ra vì sao trận pháp trấn thủ của phòng tuyến phía trước lại như vậy.

"Luyện binh!"

Bên tai chợt vang lên tiếng của Huyết Duệ, khiến Chiến Khắc Cực ngạc nhiên quay đầu: "Đại nhân, có ý tứ gì?"

"Theo tình báo của chiến trường hư không khác, kết hợp tình trạng trước mắt, trận pháp này của Nhân Hoàng được thiết lập để luyện binh."

Trong lúc nói chuyện, Huyết Duệ bỗng khoát tay.

Linh khí thiên địa phảng phất như bị máu tươi nhuộm đỏ, phun trào từ lòng bàn tay hắn ta.

Dao động đáng sợ ấp ủ bên trong.

Trong cơ thể Huyết Duệ loáng thoáng phát ra tiếng chuông.

Keng!

Như có chuông lớn rung lên, khiến cự thương ngưng tụ từ máu tươi phun trào trên không trung vạch ngang bầu trời.

Cự thương màu máu rất giống với súng nỏ phá trận lúc trước, đâm mạnh vào màn chắn của trận pháp phòng ngự trấn thủ.

m!

Tiếng nổ khủng bố vang lên ngay trước màn chắn trận pháp.

Nhưng theo đó trận pháp rung lên mãnh liệt, ngưng tụ lực lượng thiên địa, hóa thành mâu linh khí khủng bố hơn lúc trước, lao tới phản công.

"Gừ!" Huyết Duệ bỗng gầm lên, lại ngưng tụ cự thương màu máu, phất tay bắn ra ngoài.

Mâu và thương va chạm giữa bầu trời, nổ tung tóe.

Đây những chuyện này cũng không khiến Lạc Thao Thiên đang trấn giữ phát hiện khác thường.

Ông chỉ cho rằng hậu phương của Võ Linh quân lớn, còn có dư loại súng nỏ chiến xa kia đang đánh lén thôi.

Dù sao vị trí của đám Huyết Duệ đều bị huyễn trận bao phủ, không thể nhìn thấy.

"Chính vậy, không thể công kích cường độ cao từ cự ly xa." Huyết Duệ thu tay lại, vẻ mặt càng ngưng trọng: "Ta đoán đúng..."

Chiến Khắc Cực bên cạnh cau mày: "Đại nhân, ta cảm giác lần này lực đạo phản kích của trận pháp cũng không mạnh lắm mà."

Hắn thấy thế công như vậy đủ để chống đỡ, vậy thì vẫn có thể tiêu hao từ cự ly xa phá trận.

"Không được, lực lượng ta công kích bị hấp thu hai thành, tám thành còn lại bị chuyển hóa, sau đó ngưng tụ linh khí thiên địa bắn ngược về."

"Cứ tiếp tục như vậy tiêu hao cự ly xa, trận pháp phòng thủ trấn ngự kia sẽ chỉ càng ngày càng mạnh."

Chiến Khắc Cực hơi giật mình, lúc này mới phản ứng lại: "Khó trách đại nhân nói là luyện binh. Nhân Hoàng lưu lại trận pháp phòng ngự này rõ ràng là bức người cận chiến công thành!"

Binh sĩ trấn thủ của phòng tuyến chỉ cần dựa vào màn chắn trận pháp, vừa đi vừa về quần nhau là được!

Chẳng phải chính là nơi tốt để luyện binh hay sao?

"Thời gian chênh lệch không nhiều lắm..." Huyết Duệ chậm rãi nói, dùng linh thức truyền âm: "Công!"

Tiền phương, trong đầu Kế Định Toán đứng trước Võ Linh quân ngoài huyễn trận hiện lên lệnh của Huyết Duệ.

"Công quan!"

Kế Định Toán chợt gầm lên, mà chính hắn ta cũng đã đích thân xông lên trước tấn công.

Võ Linh quân sắp không chịu nổi nữa, nhận được mệnh lệnh cũng gào thét ầm ĩ, cùng nhau xông lên.

Vút vút vút!

Từng bóng người giẫm mạnh chân, bay vọt lên không.

Chỉ thoáng chốc, vô số Võ Linh quân chi chít như mưa, rơi vào

màn chắn phẳng lặng như mặt hồ.

Mặt ngoài màn chắn trận pháp tản ra từng sóng gợn.

Cuộc chiến chính thức mở màn.

"Ma diễm thao thiên!" Lạc Thao Thiên đang quan sát chiến cuộc tại vị trí thủ quan cũng hành động.

Hoàng bào trên thân Ma Đế bay lên phần phật, vô số lửa Thánh Ma màu tím cuồn cuộn như sóng biển, gào thét bay về phía bốn phương tám hướng.

Trên người mỗi vị chiến sĩ canh phòng đều được lửa Thánh Ma màu tím bọc lên, khí tức tăng vọt.

Sự tăng phúc của lửa Thánh Ma và màn chắn trận pháp che chở đằng trước chính là lực lượng của quân trấn thủ.

Keng!

Tiếng kim loại va chạm, tiếng la hét đòi giết vang vọng chân trời.

Cuộc chém giết bắt đầu!

Chương 449. Nhấc lên cái là chạy luôn 2

Trong huyễn trận tại hậu phương Võ Linh quân, Huyết Duệ nheo hai mắt: "Thêm mười canh giờ nữa là viện quân của các ngươi đến rồi."

"Lạc Thao Thiên, can đảm lên chứ, đừng có nhát chết ru rú cố thủ, không dám đuổi ra ngoài!"

...

Trong vực Thánh Ma, Tuyết Phú Quý quá chén vẫn đang nằm ngáy o o.

Có lẽ là vì không cần bôn ba vì việc làm ăn của Tuyết gia, không cần lo lắng gia tộc kiêng kị mình, lại có vãn bối yêu thương.

Vị thần tài này ngủ say như chết, ngủ rất trầm.

Nhưng ông nào đâu biết rằng, tôn nữ tế ngoan của mình đã tỉnh dậy thật sớm, bắt đầu vận chuyển vực Thánh Ma.

Tiêu Thiên cảm thấy chuyện thế này phải chặt chẽ, một nhóm heo Thanh Viêm mới sắp được sinh ra rồi.

Nhất định phải tranh thủ trước thời gian, tạo hoàn cảnh sinh tồn tốt nhất cho chúng nó.

Đồng thời, phải để tộc Hoa Thần tinh lọc, tịnh hóa linh khí núi Thanh Viêm trước mới được.

Heo sữa quay sinh ra trong hoàn cảnh xa hoa như vậy phải

thơm đến ứa nước miếng ấy chứ?

Tiêu Thiên kìm nén cơn thèm ăn, áp súc vực Thánh Ma lại, sau đó nhấc lên chạy luôn.

* Ghi chú: Nhân Hoàng không phải xuyên qua, truyện này chỉ có mình nhân vật chính tới từ Địa Cầu, độc nhất vô nhị.

* Ghi chú: Nhân Hoàng không phải xuyên qua, truyện này chỉ có mình nhân vật chính tới từ Địa Cầu, độc nhất vô nhị.

Lần trước, sau khi Tiêu Thiên mở cảm nhận quan sát toàn bộ vực Bách Hoa.

Hắn đã nảy sinh lý giải mới hẳn với thế giới giới vực.

Vậy nên, khi Tiêu Thiên khiêng vực Thánh Ma phi hành đến Đế vực Liên minh Nữ Đế.

Người trong vực Thánh Ma chẳng phát hiện bất cứ điều gì khác thường.

Đương nhiên cũng đều nhờ thực lực vô cùng khủng bố và lực khống chế cực mạnh của Tiêu Thiên nữa.

Hư không tăm tối, khắp nơi đều là loạn lưu cuồng bạo.

Người bình thường muốn đi lại trong hư không đều phải chú ý cẩn thận, dựa theo đường thuyền hư không mà đi.

Cũng chỉ có Tiêu Thiên mới xông thẳng một đường như vào chỗ không người.

Mà một bên khác, chiến hạm hư không gấp rút tiến tới chi viện thì phải thành thật tiến tới bằng đường thuyền.

Cũng đã ngày càng tới gần!

Trên chiến hạm hư không vẫn giữ lại cột buồm như cũ.

Cột buồm có thể cảm giác được tình huống tại hư không xung quanh, cũng là hạch tâm then chốt của trận pháp.

Cánh buồm có thể mượn lực lượng loạn lưu của hư không để tiến lên, đồng thời còn có thể trợ giúp đẩy xung kích loạn lưu ra xa, hiệu quả rõ rệt.

Lúc này đứng trên boong chiến hạm hư không là có thể nhìn rõ màn chắn khổng lồ đằng trước.

Tường ngăn thế giới vô cùng to lớn, cứ như ngăn cách triệt để hư không tăm tối bên ngoài.

Bởi vì quá khổng lồ, vô biên vô hạn, nên dù vẫn cách khá xa đã có thể nhìn thấy rõ!

Trước boong tàu chiến hạm, Lạc Nữ Ái khoác áo tím đang nhìn chằm chằm phía trước.

Ánh mắt của nàng vẫn luôn tập trung trên màn chắn thế giới khổng lồ kia.

"Khẩn trương lắm à?"

Một giọng nói chợt phá tan yên lặng.

Lạc Nữ Ái nghiêng đầu nhìn lại, không biết Tử Nhược Yên đã đi tới bên cạnh mình từ bao giờ.

Lạc Nữ Ái khoát tay áo, chống nạnh nói: "Nực cười, làm gì có chuyện đó."

"Trước khi chiến đấu mà an tĩnh không cãi cọ, không giống tính cách của ngươi gì cả." Tử Nhược Yên cũng nhìn đằng trước, trầm mặc nửa ngày rồi mới nói tiếp: "Ta có thể hiểu được tâm trạng của ngươi."

Trước đó không lâu, khi nàng gặp được phụ mẫu cũng vui vẻ cực kỳ.

Lúc này, đến phiên Lạc Nữ Ái sắp gặp cha nương, gặp huynh tỷ, đương nhiên khác thường.

Ký ức giả dối tàn nhẫn đến đâu, sự thực sẽ cảm động đến đấy.

Lạc Nhược Yên từng có những ý nghĩ này của Lạc Nữ Ái rồi.

Đối với nàng ấy, phụ mẫu và huynh tỷ hi sinh quá nhiều để bảo vệ mình.

Đồng thời lưu lại mọi thứ tốt nhất cho nàng ấy, gánh vác toàn bộ trách nhiệm chiến trường hư không.

Trước kia là bọn họ bảo vệ Lạc Nữ Ái.

Mà Lạc Thao Thiên cung từng che chở phụ thân của Tử Nhược Yên trưởng thành.

Thế nên giờ đến lượt các nàng chạy tới cứu người.

Tử Nhược Yên nhìn Lạc Nữ Ái: "Lần nữa gặp lại, cửu biệt trùng phùng, ngươi sẽ làm gì?"

Lạc Nữ Ái cười rộ lên với Tử Nhược Yên: "Ta sẽ rất nhiệt tình!"

"Rất nhiệt tình?" Tử Nhược Yên thì thầm, sau đó hỏi lại: "Ôm nhiệt tình?"

Lạc Nữ Ái nâng lên hai tay, mười ngón tay mảnh khảnh siết lại thành quyền, khớp vang răng rắc.

"Không, thiết quyền nhiệt tình!" Lạc Nữ Ái nghiến răng, dứ dứ hai nắm đấm về phía Tử Nhược Yên: "Ta sẽ đánh bọn họ một trận thật tàn nhẫn. Đúng là một đám khốn kiếp đáng ghét."

"Rõ ràng là người một nhà, sao có chuyện lại không chịu chia sẻ với nhau!"

Tử Nhược Yên bụm mặt, bất đắc dĩ lắc đầu. Đúng là đồ cuồng chiến đấu, dù là khoảnh khắc gia đình đoàn tụ mấu chốt như vậy.

Thế mà lại tưởng tượng cảnh khi gặp mặt chính là đánh một trận.

Khá lắm…

Chiến hạm hư không vẫn chạy dọc theo đường thuyền hư không, không ngừng trượt về phía màn chắn thế giới đằng trước.

Ầm! Ầm! Ầm!

Tiếng nổ khủng bố loáng thoáng truyền từ tường ngăn thế giới đằng trước tới.

Sóng linh khí mãnh liệt cũng tản ra từ đó.

"Dao động mạnh thật. Xảy ra chuyện gì vậy?" Tử Đế Tôn bỗng vọt từ chiến hạm hư không ra ngoài, đi tới đứng cạnh nữ nhi trên boong tàu, cùng nhìn phía trước.

Chương 450. Nữ nhi đến cứu cha đây

Lúc trước, Tử Đế Tôn chỉ ở trong chiến hạm nhắm mắt dưỡng thần, tu luyện và điều chỉnh trạng thái.

Như vậy nếu tới chiến trường hư không Vẫn Viêm mà có việc cần, ông có thể lập tức tham chiến.

Không chỉ Tử Đế Tôn, thê tử Tuyết Như Yên và nhạc mẫu Liễu Quế Hương của ông cũng đều chạy ra boong tàu, nhìn chăm chú phía trước.

Tiếng vang quá lớn, còn chưa tới chiến trường hư không Vẫn Viêm, mới đến gần thôi đã cảm nhận rõ ràng.

Vèo!

Long Khâu Bạch Thanh chợt lóe người mà ra, đi tới giữa đám người.

Nàng nhìn phía trước, lọn tóc ngố trên đỉnh đầu dựng đứng: "Nhất định phải tăng tốc độ chiến hạm hư không lên hết tốc lực. Bên phía phòng tuyến đã khai chiến rồi, nhìn dao động chiến đấu từ đây..."

"Sợ rằng toàn bộ quân trấn thủ phòng tuyến đã gia nhập cuộc đại chiến bùng phát lần này."

"Phải tăng hết tốc lực tiến về phía trước!"

Long Khâu Bạch Thanh luôn bình tĩnh hành sự cũng không nhịn được hô lên.

Có thể thấy được tình thế nghiêm trọng!

Trong chiến trường hư không Vẫn Viêm.

Trận pháp trên tường thủ quan phòng tuyến dao động, nổ vang liên tục theo xung động chiến đấu.

Động tĩnh khủng bố, chấn động cả chiến trường hư không.

Vô số bóng người đếm mãi không hết vây quanh màn chắn trận pháp phòng ngự, chém giết điên cuồng.

Quân trấn thủ rực lửa Thánh Ma màu tím điên cuồng lao vào quần nhau với tộc Huyết Văn hừng hực lửa đỏ.

Máu tươi phun tung tóe không ngừng, chân tay bị cắt đứt bay lên không trung rồi rơi xuống khắp nơi.

Quân trấn thủ bị thương còn có thể lui vào trong màn chắn trận pháp, hơi thở dốc một hồi.

Nhưng Võ Linh quân tiến công không có nơi náu mình, cũng không có đường lui.

Tình huống này càng kích phát tính tàn nhẫn của bọn họ, chỉ nghe tiếng bọn họ cuồng loạn gầm thét, lao tới chém giết.

Tộc Huyết Văn hung hãn không sợ chết, rất khó đối phó. Tộc Huyết Oán lại có Huyết chú thuật quỷ dị, cũng khiến quân trấn thủ luống cuống

Mà tộc Huyết Dũng trong Võ Linh quân chính là tồn tại khiến người ta suy sụp.

Tộc này tổng hợp nét đặc trưng của tộc Huyết Văn và tộc Huyết Oán, chiến lực bùng nổ khó mà tưởng tượng.

Mỗi chiến sĩ của tộc Huyết Dũng là một chuôi đao nhọn, đâm

vào quân trấn thủ.

Phần lớn thương vong của quân trấn thủ đều do tộc Huyết Dũng gây ra.

"Nếu còn thế này, bại trận chỉ là chuyện sớm hay muộn!" Trên tường thành thủ quan, Vũ Tâm Như chợt lui đến bên cạnh trượng phu, giọng trầm trọng.

Trên thực tế, chiến cuộc tại tường thành thủ quan, bên phía Lạc Thao Thiên đã rơi xuống thế yếu.

Nhân số nghiền áp còn nghiêm trọng hơn tưởng tượng của bọn họ.

Chưa kể…

Lạc Thao Thiên nặng nề nhìn tình huống xung quanh, hơi thở hắt ra: "Chiến lực Võ Linh quân này mạnh hơn đội ngũ quấy nhiễu chúng ta gặp phải rất nhiều!"

"Dù là chiến lực cá nhân hay phối hợp lẫn nhau đều phải mạnh hơn năm phần!"

Mọi chuyện gian nan hơn ông nghĩ nhiều.

Nếu không phải có lửa Thánh Ma của ông, trận chém giết này đã bại từ lâu rồi.

"Thánh Ma đại đế Lạc Thao Thiên, ngươi thua chắc rồi." Bên ngoài màn chắn, Kế Định Toán lơ lửng giữa không trung, nhìn thẳng Lạc Thao Thiên hừng hực lửa Thánh Ma bên trong, nhếch miệng cười khẩy.

"Ngươi tưởng tộc Thánh Ma các ngươi có lửa Thánh Ma là vô địch thật hả?"

Lạc Thao Thiên cắn răng, nắm chặt lưỡi hái trong tay.

Hiện tại không thể trấn thủ hậu phương chiến trường nữa, mà phải xông lên giết địch!

Ầm!

Ngay khi Lạc Thao Thiên chuẩn bị lao ra chém giết, sau lưng chợt phát ra tiếng va chạm rất lớn.

Tất cả người trên chiến trường đều xôn xao quay đầu.

Ai nấy đều kinh ngạc nhìn từng chiếc chiến hạm hư không chen lấn từ giới quan đằng xa tiến vào, phá không mà tới.

Lạc Thao Thiên lại nhìn ra một bóng người quen thuộc sau khi chiến hạm xuất hiện, cũng thấy cả người đối phương dấy lên lửa Thánh Ma màu tím, bay thẳng tới bên này.

Đó là nữ nhi của ông, Lạc Nữ Ái!

Chiến trường hư không Vẫn Viêm.

Chỗ giới quan.

Năm chiếc chiến hạm hư không đột nhiên xuất hiện, khiến tất cả những người đang chém giết trên chiến trường đều chú ý đến ngay lập tức.

Đằng sau Võ Linh quân, trong huyễn trận.

“Chiến hạm hư không có quy mô như thế này, tận năm chiếc cơ à?” Chiến Khắc Cực trông về phía đằng xa, có hơi sửng sốt nhìn Huyết Duệ bên cạnh: “Tại sao chuyện này không được nhắc đến trong tin tình báo?”

“Không phải chỉ có chúng ta mới dùng được loại huyễn trận này.” Huyết Duệ híp mắt, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên: “Xem ra, chuyện chúng ta thiết lập bộ phận tình báo ở bên kia, đã bị lộ rồi.”

Kế Nghi Xuân đã hoàn toàn thất bại, hắn còn tiết lộ một số bí mật trước khi chết.

Hoa văn màu máu trên người Chiến Khắc Cực rõ ràng sáng hơn rất nhiều, ánh sáng màu đỏ xoay chuyển không ngừng, ý chí chiến đấu cao ngất.

Hắn hận không thể xông ra ngoài ngay lập tức, đi theo viện quân đột nhiên xuất hiện để chiến đấu cho đã.

“Đại nhân, tiếp theo làm như vậy, trực tiếp tiến lên chiến đấu à?”Chiến Khắc Cực hoạt động thân thể, xoay cổ lắc đầu, chuẩn bị chiến đấu chém giết.

Chương 451. Bình an vô sự

Nhìn thấy tâm trạng muốn chiến đấu mãnh liệt của Chiến Khắc Cực, Huyết Duệ nhẹ nhàng giơ tay: “Không nên nóng nảy, tình huống vẫn còn nằm trong tầm kiểm soát, tất cả dựa theo kế hoạch ban đầu, đừng làm lệch.”

“Hơn nữa, tộc Thánh Ma mới đến không biết ở đâu ra, hình như khí tức có chút không đơn giản.”

Huyết Duệ ngưng mắt nhìn ra xa, ánh mắt lóe lên ánh sáng màu đỏ.

Đôi mắt Chiến Khắc Cực ở bên cạnh cũng lóe lên ánh sáng màu đỏ.

Sau lá chắn phòng tuyến, cho dù là Lạc Thao Thiên, Vũ Tâm Nhứ, hay là các hoàng tử công chúa khác, đều thấy rõ bóng dáng từ trên trời bay đến.

Cho dù đã gần năm năm trôi qua, Lạc Nữ Ái đã hoàn toàn trưởng thành, đồng thời khí chất của nàng đã thay đổi nhiều.

Nhưng trong mắt họ, Lạc Nữ Ái vẫn là nữ nhi bọn họ cưng chiều, là muội muội nhỏ nhất bọn họ yêu thương.

“Tiểu Ái...” Lạc Thao Thiên nhìn nữ nhi toàn thân được lửa Thánh Ma vây quanh, từ trên trời bay đến, giọng nói có hơi run rẩy.

Đặc biệt là ông có thể cảm nhận được, huyết mạch Thánh Ma chí tôn tràn ngập trên người nữ nhi, thật sự rõ ràng hơn mình rất nhiều.

Giống như ánh nến của ngọn đèn số mệnh, khổng lồ sáng ngời, chiếu rọi nghị sự đường.

Ầm!!!

Nhưng khi Lạc Nữ Ái từ trên trời bay đến, không ngừng đến gần, Lạc Thao Thiên bỗng nhiên nhận ra tình huống không đúng lắm.

Uy áp huyết mạch Thánh Ma chí tôn tràn ngập trên người nàng vẫn không ngừng tăng lên.

Mức độ uy áp như thế, đã khác một trời một vực với mức độ thể hiện sự uy nghiêm của bản thân trong tưởng tượng của ông.

Hơn nữa, lúc này Lạc Thao Thiên mới phát hiện ra vẻ mặt phẫn nộ của nữ nhi, ngọn lửa Thánh Ma rực cháy quấn quanh đỉnh nắm đấm tay trái.

Sau khi đến gần, tốc độ của Lạc Nữ Ái điên cuồng tăng vọt, giống như sao băng lửa màu tím, lao về phía Lạc Thao Thiên.

“Lão cha chết tiệt!!!”

Lạc Nữ Ái gầm lên, đột nhiên đấm mạnh một cú, trúng vào má Lạc Thao Thiên.

Lạc Thao Thiên dùng mặt tiếp một quyền của nữ nhi, cơ mặt ông méo mó lõm xuống, toàn thân cứng đờ, sau đó bị đánh bay ra ngoài.

Tuy Lạc Nữ Ái đấm một quyền này để trút cơn thịnh nộ, nhưng nàng vẫn kiểm soát được góc độ sức mạnh.

Một quyền này, đánh khiến Lạc Thao Thiên bay nghiêng ra ngoài, tiếp xúc thân mật với mặt tường thành rộng lớn, trượt bay ra ngoài rất xa.

“Lão nương khốn kiếp!:

Vũ Tâm Nhứ bên cạnh còn chưa hoàn hồn lại đã bị nữ nhi đấm một quyền thật mạnh vào bụng, bà cũng bay ra ngoài, ngã xuống bên cạnh trượng phu.

“Lão ca ngu ngốc!”

“Lão tỷ ngu xuẩn!”

Đấm mỗi người một quyền, lúc này Lạc Nữ Ái giống như hóa thân chiến thần, nam đánh mặt, nữ đánh bụng, lần lượt cho mỗi người một quyền.

Trên boong tàu chiến hạm hư không đến gần, Tử Nhược Yên nhìn hành động của Lạc Nữ Ái ở đằng sau, khóe miệng khẽ co rút.

Đánh thật à.....

Tử Đế Tôn và Tuyết Như Yên đi theo đứng bên cạnh thì hai mặt nhìn nhau, bọn họ có thể nhìn ra được sự kinh ngạc của mình trong mắt đối phương

Nữ nhi của Lạc đại ca, thật đúng là có cá tính.

Lạc Thao Thiên và Vũ Tâm Nhứ bị đánh ngã trên mặt đất, bọn họ đồng thời bò dậy.

Khi bọn họ chống đỡ thân thể đứng lên, phát hiện Lạc Nữ Ái đã bước nhanh xông về phía bọn họ.

“Tiểu Ái, khoan ra tay đã, nghe cha giải thích.” Lạc Thao Thiên thấy vậy, vội vàng xua tay.

Vũ Tâm Nhứ ở bên cạnh cũng phụ họa: “Tiểu Ái, chúng ta lát nữa nói chuyện sau được không, tình huống bây giờ...”

Bộp.....

Lạc Nữ Ái xông đến trước mặt bọn họ không ra tay nữa, mà là mỗi tay kéo một người, ôm chặt cha nương của mình vào lòng.

“Tiểu Ái……” Phu thê hai người bị hành động của Lạc Nữ Ái làm cho nói không nên lời.

Nhưng rất nhanh, đôi tay ôm bọn họ đã buông ra.

Nữ nhi Lạc Nữ Ái trước mặt bắt đầu lùi lại, khi nàng thong dong lùi về phía sau, ngọn lửa màu tím bắt đầu nhen nhóm từ lòng bàn chân.

Cùng với quá trình ngọn lửa Thánh Ma màu tím chảy ra và bốc cháy lên trên, giày chiến kim loại màu đên và bộ giáp nặng bao bọc cơ thể cũng gắn vào trên người.

“Người một nhà, ai cũng không vứt bỏ ai.” Giọng nói nặng nề được phun ra từ đôi môi đỏ mọng của Lạc Nữ Ái, “Tiếp theo, đến lượt ta bảo vệ các ngươi.”

Két!

Cùng với âm thanh thanh thúy vang lên, mũ bảo hiểm màu đen nặng nề ầm ầm rơi xuống, mà lưỡi hái khổng lồ màu đen trong tay Lạc Nữ Ái cũng nhanh chóng xoay tròn, cuối cùng được nàng nắm vững trong tay.

Khí tức trong cơ thể nàng cũng đang cuộn trào mãnh liệt, không ngừng tăng lên.

Bùm!

Âm Thanh thanh thúy vang vọng, Tử Nhược Yên cả người mặc áo giáp màu vàng sáng nặng nề cũng đi đến bên cạnh Lạc Nữ Ái.

Mà nàng cầm một thanh kiếm to rộng nặng nề màu vàng trong tay.

Sự xuất hiện của Tử Nhược Yên, khí cơ trên người nàng bắt đầu cộng hưởng với Lạc Nữ Ái, giống như đang bổ sung lẫn nhau.

“Lạc thúc!” Sau khi Tử Nhược Yên đến, nàng chào hỏi Lạc Thao Thiên trước mặt.

Lạc Thao Thiên, Vũ Tâm Như và những hoàng tử công chúa khác tụ tập lại cũng vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy cảnh tượng này.

Chương 452. Ngươi cho rằng thế nào là thần tài?

“Đại ca, chúng ta đã lâu không gặp rồi.” Thanh âm sang sảng đột ngột vang vọng, bóng dáng Tử Đế Tôn, bỗng nhiên rơi xuống từ đằng xa.

“Tử lão đệ!” Nhìn thấy bóng dáng đột nhiên xuất hiện trước mặt, khuôn mặt Lạc Thao Thiên tràn đầy sự mừng rỡ.

Ông thật không ngờ rằng, lại nhìn thấy Tử Đế Tôn đến đây.

“Đại ca, đây là nữ nhi của ta.” Tử Đế Tôn nhìn Lạc Thao Thiên bình yên vô sự, vô cùng sảng khoái, ông vỗ bả vai Tử Nhược Yên rồi giới thiệu với đối phương.

“Thì ra là nữ nhi của ngươi!” Lạc Thao Thiên càng giật mình, nhìn Tử Nhược Yên trước mặt.

Sao khí cơ của Tử Nhược Yên lại phù hợp với khí cơ của nữ nhi mình đến như vậy?

“Lạc thúc, ngươi không sao chứ?” Bóng dáng Long Khâu Bạch Thanh cũng vọt đến từ đằng xa.

Lúc này, mọi người mới như tỉnh mộng.

Đúng vậy.

Không phải Lạc Thao Thiên bị bắt à, sao ông ta lại ở nơi này, bình yên vô sự, giống như không có việc gì cả.

Những người đứng trước mặt Lạc Thao Thiên đều nhìn ông ta

với ánh mắt tò mò.

Phải biết rằng, bọn họ tập trung đến chiến trường hư không Vẫn Viêm chính là để cứu Lạc Thao Thiên, người đã bị bắt trong miệng Long Khâu Bạch Thanh.

Bây giờ bọn họ đã đến chiến trường hư không Vẫn Viêm, chứng kiến trận chiến tàn khốc đột nhiên nổ ra.

Nhưng mà……

Lạc Thao Thiên, bình yên vô sự?

“Chẳng lẽ lần đó Lạc thúc đã thoát nguy hiểm, cũng không bị kẻ địch bắt được à?”Long Khâu Bạch Thanh nhìn chằm chằm Lạc Thao Thiên, tiếp tục đặt câu hỏi.

Lạc Thao Thiên xua tay lắc đầu, ông tỏ vẻ sợ hãi: “Đâu có, lúc đó ta thật sự đã bị bắt và bị trói lại giam trong chiến thành Tiên Phong.

“Có ai từng nghĩ, có một cường giả Nhân tộc xa lạ, đột nhiên xuất hiện quét sạch bốn phía, đồng thời bẻ gãy xiềng xích cứu ta.”

“Cho dù là Chiến Bất Khí kia, cũng không phải là đối thủ của người này.”

“Trước khi đi, ta đã lôi kéo cường giả Nhân tộc này kết bái làm huynh đệ, nói ra thì, Tử lão đệ, chúng ta có huynh đệ mới rồi.”

“Nếu như gặp lại hắn, đương nhiên phải giới thiệu đàng hoàng với ngươi.”

Lúc Lạc Thao Thiên nói đến chỗ này, mặt mày hớn hở, vui sướng không thôi, khiến Vũ Tâm Như bên cạnh cũng bất đắc dĩ lắc đầu.

Mỗi lần trượng phu nhắc đến người huynh đệ kết nghĩa này,

cảm xúc đều sẽ dâng trào.

Nhưng Tử Đế Tôn đứng đối diện Lạc Thao Thiên, vẻ mặt có chút kỳ lạ, nội tâm có chút bối rối.

Tại sao kinh nghiệm được cứu giúp của Lạc đại ca, nghe có vẻ quen thuộc như vậy chứ?

Chờ chút!

Tim Tử Đế Tôn bỗng nhiên lạc nhịp, ông bỗng nhiên nhớ lại, sự hiểu lầm giữa ông và Tiêu Thiên lúc trước, đã sinh ra như thế nào?

Chính là đối phương bỗng nhiên hỏi tên mình, khiến ông sinh lòng cảnh giác, cố ý nói dối, mới dẫn đến phía sau hí kịch hóa tràng diện.

Đến bây giờ, Tử Đế Tôn vẫn chưa hiểu rõ, nếu lúc trước Tiêu Thiên thật sự muốn cứu người, tại sao hỏi mình có phải họ Tử hay không.

Sau khi hắn biết không phải, ngược lại còn thở phào nhẹ nhõm?

Ùng oàng!

Giống như có một đạo tia chớp xẹt ngang qua đầu Tử Đế Tôn.

“Đại ca, ngươi được cứu khi nào, đại khái là lúc nào vậy.” Tử Đế Tôn chợt hỏi.

Vấn đề này khiến Lạc Thao Thiên có chút ngoài ý muốn: “Một khoảng thời gian rồi, hơn hai tháng? Sao vậy.....

“Quả nhiên!” Tử Đế Tôn che mặt, Tiêu Thiến cứu Lạc Thao Thiên trước mình.

Người giải cứu đại ca của mình, rõ ràng chính là nữ tế tốt kia.

Xem ra Lạc Thao Thiên vẫn chẳng hay biết gì, không hay biết thân phận thật sự của người cứu ông ta.

Nhưng nữ tế tốt này, chỉ sợ đã biết chân tướng.

Cho nên, trong cung điện trên trời ở thành Huyền Phú Sơn.

Nữ tế Tiêu Thiên chắc chắn đã cảm thấy điều gì đó khi nhìn mình bị trói, cho nên mới hỏi câu hỏi kỳ lạ kia.

Đề phòng sự trùng hợp hài hước như vậy xuất hiện một lần nữa.

Ông không bao giờ nghĩ rằng sự cảnh giác của mình, đã khiến Tiêu Thiên làm cùng một chuyện hai lần.

Chuyện này……

“Lạc đại ca, ngươi……” Tử Đế Tôn còn muốn mở miệng, lại bị nữ nhi bên cạnh trực tiếp cắt ngang,

Sắc mặt Tử Nhược Yên nghiêm túc, mũ giáp hiện lên, che phủ khuôn mặt xinh đẹp của nàng, “Bây giờ, cũng không phải lúc nói chuyện phiếm!”

Bùm! Bùm! Bùm!

Khi Tử Nhược Yên vừa dứt lời, tiếng nổ mãnh liệt đột nhiên vang lên bên tai.

Màn chắn trận pháp phòng ngự trên tường thành bảo vệ, liên tục bị binh lính Võ Linh quân tấn công.

Dưới sự chấn động mạnh, các vết nứt đã xuất hiện ở phía trên, đang trên bờ vực sụp đổ.

Tiếng động không nhỏ xuất hiện đúng lúc, nhắc nhở mọi người.

Bây giờ, bọn họ đang ở trên chiến trường, không phải là lúc để phân tâm nói chuyện phiếm.

Phía bên kia chiến trường được ngăn cách bằng màn chắn, các chiến sĩ Võ Linh quân vẫn đang tiến công bên ngoài, bọn họ gào thét la hét.

Sự khiêu khích tràn ngập trong giọng nói.

“Đến đây, chẳng lẽ Nhân tộc, Ma tộc các ngươi chính là rùa đen rút đầu trốn ở phía sau bình phong sao?”

Chương 453. Ngươi cho rằng thế nào là thần tài? 2

“Theo ta thấy, đám phế vật các ngươi cứ dứt khoát gọi là tộc Vương Bát là được rồi.”

“Bước ra chém giết đi, một đám đê tiện tạp chủng, đến đây đi, ha ha ha.’

Mặc dù chiến hạm hư không xuất hiện, mặc dù viện quân đối phương đến.

Nhưng những chiến sĩ Võ Linh quân này không hề sợ hãi, tỏ vẻ dữ tợn tận tình khiêu khích.

Cũng có một số Huyết Văn tộc quá đáng, bọn chúng khoa tay múa chân, cất tiếng hát vang.

Làm ra hành động như vậy trên chiến trường chém giết, thật sự là nhục nhã đến cực hạn.

Bên trong bình phong, mọi người nhìn một cảnh tượng này, sắc mặt âm trầm.

Tử Nhược Yên, mặt lạnh như sương, đồng tử màu vàng lộ ra trong khe hở mũ giáp, tràn đầy sát ý.

“Phản kích!!”

Mặc kệ những người khác, Tử Nhược Yên trực tiếp vung thanh kiếm vàng trong tay, vung ra phía bên ngoài màn chắn trận pháp, ra lệnh thô bạo.

Tình huống trước mắt, đã không cần ra bất cứ mệnh lệnh và sắp xếp nào nữa.

Giữ vững, giết địch.

Là được rồi!

Viện quân trên chiến hạm Hư Không, hộ vệ hộ viện vốn thuộc về Tuyết Phú Quý, dẫn đầu xông ra ngoài.

Thân là hộ vệ của Tuyết Phú Quý, bọn họ vẫn luôn nhận ân đức, cho nên bọn họ cũng vô cùng trung thần với thần tài gia.

Đối với người khác, Tử Nhược Yên chính là Nữ Đế Đại Viêm, còn đối với bọn họ.

Nàng chỉ là tiểu chủ nhân mà thôi.

Tiểu chủ nhân có lệnh, đương nhiên phải lập tức chấp hành!

Tốc độ ra tay của đám hộ vệ Tuyết gia rất nhanh, lúc hành động thể hiện ra tư thế xung phong chiến trận.

Xoạt!

Gần như ngay lập tức, một trăm tám mươi vạn hộ vệ tư nhân này, đã vượt qua màn chắn phòng ngự trên tường thành bảo vệ.

Không chỉ như thế, hộ vệ tiên phong đột nhiên lấy ra linh khí thuộc về mình, một tấm khiên khổng lồ bất ngờ xuất hiện.

Hộ vệ khiêng tấm khiên khổng lồ, lập tức bùng phát tốc độ, đụng mạnh về phía trước.

Võ Linh quân vốn đang tấn công màn chắn trận pháp đều chưa kịp hoàn hồn, đã bị mạnh mẽ đánh bay ra ngoài.

Mà hộ vệ đi theo phía sau tấm khiên khổng lồ, ánh sáng do

linh khí ngưng tụ tạo thành lấp lánh trên trường thương.

Xoạt!

Trường thương như rồng, đâm ngang trong nháy mắt.

Linh khí thương kình mạnh mẽ đáng sợ, giống như linh khí trường long gầm thét càn quét giết về phía trước.

Võ Linh quân vừa mới bị đánh bay ra ngoài, đều không kịp né tránh mà bị một đòn này mạnh mẽ đánh trúng.

Bùm!

Võ Linh quân bị trường thương đâm ngang đâm giết, thân hình bay múa ở giữa không trung rồi bị đâm xuyên qua, máu tươi bắn tung tóe, chết ngay tại chỗ.

Võ Linh quân vây bên cạnh, muốn tập kích giết chết bọn họ.

Nhưng hộ vệ thần tài gia cầm trường thương ở phía sau, còn đi theo cường giả cầm một chiếc khiên nhỏ, một tay cầm chiến đao.

Bọn họ nghiêng người bước ra, khi ánh kiếm lóe lên, linh khí trời đất đều bị dẫn động.

Vùng không trung của hai bên khu vực hóa thành đao trận linh khí, xoay tròn tấn công.

Xì!

Gần như trong nháy mắt, chiến sĩ tộc Huyết Văn vừa tới gần đã bị nghiền nát thành từng mảnh.

Đây chỉ là hình ảnh thu nhỏ của đại quân hộ vệ khổng lồ, hàng loạt khu vực chiến trường và tình hình giao đấu dọc theo toàn bộ tuyến phòng thủ.

Tư thế đè bẹp hiện ra trong nháy mắt, hoàn toàn nghiêng về một phía!

“Cái gì?”

Tại hậu phương, Huyết Duệ trong huyễn trận đều thay đổi sắc mặt.

“Đại nhân, đội quân tinh nhuệ này ở đâu ra vậy?” Chiến Khắc Cực cũng vội vàng thốt lên, “Cứ tiếp tục như vậy không được đâu, số người của bọn họ không ít, đội quân số một và đội quân số hai sẽ bị quét sạch sẽ!”

Huyết Duệ cũng nghiến răng nghiến lợi: “Không chỉ mạnh, cấp độ linh khí trên người đám người này hoàn toàn đè bẹp phía chúng ta.”

“Chỉ riêng tấm khiên khổng lồ đó, giá trị của một cái khiên, ít nhất có thể so với tổng giá trị linh khí trên người ba mươi chiến sĩ bên phía chúng ta!”

“Đám người này, rốt cuộc do tên khốn kiếp nào thành lập vậy, nhiều tiền không có chỗ tiêu à?”

Vực Thánh Ma.

“Hắt xì!” Tuyết Phú Quý còn đang ngủ hắt xì một cái, ông lười biếng trở mình, tiếp tục ngủ say.

Nếu như muốn hình dung cái gì gọi là đè bẹp.

Vậy thì, đám hộ vệ được Tuyết Phú Quý mang về đã cho mọi người thấy được cái gì gọi là nghệ thuật chém giết chân chính.

Sau khi xông ra khỏi màn chắn, các hộ vệ hành động theo từng đội riêng biệt nhưng lại phối hợp rất ăn ý với nhau, như thể bọn họ là một bức tường sắt không ngừng dồn ép về phía trước.

Nhóm quân thủ quan không ra tay nữa.

Không phải là bọn họ lười biếng, mà là trong nháy mắt, địch nhân xung quanh đã bị tiêu diệt sạch sẽ rồi.

Không cần phải đánh nữa!

Hơn nữa, khi những hộ vệ kia đi ngang qua bọn họ, còn lên tiếng bảo bọn họ lui ra phía sau nghỉ ngơi, không cần phải vất vả nữa.

Những thủ quân nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì đều chết lặng.

Võ Linh quân yếu ư?

Tất nhiên là chúng không yếu, nếu không thì bọn họ cũng sẽ không phải vất vả như vậy để trấn giữ nơi này.

Chương 454. Đại quyết chiến

Nhưng nhóm người này, mạnh quá mức tưởng tượng của bọn họ!

Khi quân trấn thủ quan sát thật kỹ thì phát hiện trong quá trình chuyển giao đoản binh, viện quân xuất hiện bất thình lình này có linh khí phòng ngự trên người và vũ khí trong tay đều rất mạnh.

Là đối thủ nhiều năm, bọn họ biết vũ khí của Võ Linh quân không hề kém.

So sánh với nhau, cường độ linh khí trang bị cho quân trấn thủ bị tuyến phòng ngự thứ hai rút bớt đương nhiên là kém xa so với đối phương.

Nhưng quân bị của nhóm viện quân này không hề mạnh hơn Võ Linh quân, mà lại bị đè bẹp trực diện!

Khi binh khí va chạm vào nhau, bọn họ nhìn thấy rõ ràng rằng vũ khí trong tay Võ Linh quân trực tiếp bị nứt toác ra.

Vũ khí Võ Linh quân khi chém vào người nhóm viện quân này cũng không thể xuyên thủng được linh khí phòng ngự của bọn họ.

Vậy thì còn chơi thế nào được?

Hơn nữa, đội hình chiến đấu mà viện quân sử dụng vô cùng cao minh.

Theo lý mà nói, thân thể của những Võ Linh quân cực kỳ cường hãn, sức phòng thủ khủng khiếp, rất khó đối phó.

Nhưng dưới đội hình chiến đấu và sự chấn động linh khí của viện quân, có thể dễ dàng phá vỡ huyết quang hộ thể của đối phương, xuyên thấu thể phách nhục thân cường đại của bọn họ, điều này rất kỳ lạ.

Trong quá trình chém giết, bọn họ hầu như không bị mất phương hướng hay là bị cảm xúc lấn át.

Ngược lại, bọn họ tiến lùi rất có trật tự, trong quá trình chiến đấu bọn họ âm thầm dẫn dắt Võ Linh quân vào vòng vây của mình.

Sau đó, bọn họ lại tiến hành vây quét.

Tình huống quỷ dị trước mắt khiến cho đám người Lạc Thao Thiên ở phía sau đều sững sờ.

Lạc Thao Thiên không dám sử dụng Thánh Ma diễm, ông lo lắng Thánh Ma diễm của mình chẳng những không giúp được gì, ngược lại còn gây trở ngại cho đối phương.

“Thật mạnh mẽ!” Long Khâu Bạch Thanh lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Không phải nàng chưa từng nhìn thấy đại quân tinh nhuệ mạnh mẽ hơn, nhưng đại quân có cảnh giới bình quân ở trên cấp độ Thánh cảnh thập giai, xa xỉ như vậy.

Đúng là lần đầu tiên được thấy!

Bất luận là công pháp tu hành hay là linh khí sử dụng, đội hình chiến đấu tu hành cao minh cùng với tinh khí thần.

Trong sự hiểu biết của Long Khâu Đạo, đột nhiên xuất hiện một chữ…

Quý!

“Rốt cuộc, ông ngoại ngươi nghĩ gì vậy?” Lạc Nữ Ái đến bên cạnh Tử Nhược Yên, mũ giáp của nàng hóa thành ngọn lửa màu tím và tiêu tán.

Để lộ đôi môi đỏ mọng trên khuôn mặt xinh đẹp, nàng nhếch khóe môi: “Ông ấy gọi những tinh binh cấp bậc cỡ này là hộ vệ trông coi nhà và bảo vệ viện ư?”

Nghe những lời này, Tử Nhược Yên không đáp lại, chỉ yên lặng nhìn sang mẫu thân Tuyết Như Yên.

Có lẽ mẫu thân sẽ biết tại sao nhóm hộ vệ được ông ngoại chi viện lại kinh khủng đến như vậy.

Liếc thấy con gái đang nhìn mình, Tuyết Như Yên nhún vai: “Nhìn mẹ làm gì, chuyện này không có gì lạ cả.”

“Năm đó, ông ngoại con điều hành một thương hội lớn như vậy, hộ vệ thường xuyên chém giết với đạo phỉ, kinh nghiệm chiến đấu tự nhiên thâm hậu thôi.”

“Cộng thêm ông có tiền nên tất nhiên ông biết làm như thế nào để khiến hộ vệ của mình mạnh hơn.”

“Dù sao, đây cũng chỉ là đắp tiền vào mà thôi.”

Nói đến đây, Tuyết Như Yên quay đầu nhìn về phía đám hộ vệ của Võ Linh quân bị ép đến mức phải liên tục lùi lại.

“Mặc dù chi phí rất cao nhưng việc hành thương trong thương hội lại hết sức an toàn nên có rất nhiều đội buôn nhỏ chịu bỏ tiền ra để đi theo.”

“Bản thân chiến trường hư không Vẫn Viêm được đánh giá là chiến trường có mức độ uy hiếp nhỏ nhất và yếu nhất.”

“Nên việc hộ vệ của ông ngoại con đè bẹp bọn chúng là

chuyện rất bình thường."

Tuyết Như Yên nói xong, Liễu Quế Hương ở bên cạnh cũng lên tiếng: "Mà hộ vệ của ông ngoại con còn được người ngoài đặt cho biệt danh là…"

"Tuyết Đồ quân!"

Liễu Quế Hương vừa nói xong, giữa không trung, Võ Linh quân đang liên tục lùi lại đã bị hộ vệ tàn sát.

Bóng dáng của Võ Linh quân rơi xuống như mưa, đập rầm rầm xuống mặt đất bên dưới.

Xác chết rải rác khắp đồng.

Trong khoảnh khắc, cả đám người lập tức hiểu ra, vì sao bọn họ lại có biệt danh là Tuyết Đồ quân này.

Tình huống hết sức xấu hổ.

Vốn tưởng Lạc Thao Thiên đã rơi vào tay địch nên cả đám người gấp rút chạy đến tiếp viện.

Kết quả, Lạc Thao Thiên vẫn bình yên vô sự.

Nhưng áp lực lên toàn bộ tuyến phòng ngự tăng gấp bội, đại quân kẻ địch áp sát, nguy cơ vạn phần.

Đám người hộ vệ của Tuyết gia lại mạnh hơn mọi người tưởng tượng.

Ai có thể ngờ rằng, thần tài gia Tuyết Phú Quý lại chơi lớn như thế với hộ vệ nhà mình.

Nuôi con trai à?

Trong huyễn trận.

“Đại nhân, chúng ta không thể đợi được nữa. Việc này đã vượt quá kế hoạch ban đầu mà chúng ta an bài rồi!” Chiến Khắc Cực khẩn trương nói với Huyết Duệ.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, đội quân thứ nhất và đội quân thứ hai đã chịu tổn thất lên đến gần mấy chục vạn người.

Chương 455. Tổn thương lẫn nhau à

Nếu bọn họ cứ tiếp tục chiến đấu như thế này thì sẽ bị nuốt chửng hoàn toàn.

Vốn dĩ, hai đội quân này ở vị trí cuối cùng trong số mười đội quân.

Huyết Duệ cũng tỏ ra nặng nề, yên lặng nhìn tình trạng thảm hại ở phía trước.

Hắn quay đầu nhìn lại, có thể thấy những Võ Linh quân khác ở xung quanh hắn đã bị kích thích bởi cảnh tượng bi thảm ở trên không trung phía trước.

Ai nấy đều kích động, nắm thật chặt binh khí trong tay mình.

Cũng sắp đến lúc rồi.

“Viện quân của địch quả thật lợi hại, nhưng khi đối mặt với số lượng áp đảo tuyệt đối.”

“Hiệu quả, có thể sẽ không còn tốt như vậy nữa.”

Huyết Duệ vừa nói vừa vung tay lên…

Cờ rắc!

Phía chân trời, huyễn trận rộng lớn của bảy trăm vạn đại quân bao trùm lấy đội quân thứ ba đến đội quân thứ mười, chậm rãi mở ra.

Hai đội quân ban đầu giao thủ với quân hộ vệ nhanh chóng lui lại.

Cũng là cảnh tượng huyễn trận bị xé nát khiến quân hộ vệ phải dừng tay, từ từ lui lại.

Số lượng người quá nhiều.

Trên tường thành thủ quan, đám người còn đang khá thoải mái vũng bị cảnh tượng trước mắt chấn động.

Bọn họ nhao nhao nhìn lên bầu trời phía xa, không ngừng xé nát, lộ ra chân dung.

Vùng đất trống ban đầu liên tục xuất hiện đội hình đại quân đông đúc.

Con số khổng lồ khiến người ta chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy tê cả da đầu.

Đại quân nhiều đến mức tưởng chừng như không thể nhìn thấy điểm cuối.

“Xem ra, chúng ta không thể trông cậy mọi việc vào một mình ông ngoại ngươi được.” Lạc Nữ Ái nói xong, ngọn lửa lại lần nữa bốc cháy, hiện ra mũ giáp.

Tử Nhược Yên hít một hơi thật sâu, khí lạnh màu xanh vàng dâng trào bao trùm lên trên mũ giáp.

“Quy tắc cũ, đừng cách nhau quá xa.” Tử Nhược Yên vừa nói vừa huy động thanh kiếm vàng trong tay.

Liên minh Nữ Đế.

Xuất chiêu!

“Giết! Giết! Giết!”

Huyễn trận phía xa bị xé mở, lộ ra đại quân Võ Linh quân. Mà theo bóng người lộ ra, tiếng gầm thét điên cuồng cũng vang vọng.

Tiếng la hét giết chóc của bọn họ làm rung chuyển trời đất.

Bất luận là tộc Huyết Văn, tộc Huyết Oán hay là tộc Huyết Dũng, toàn thân từ trên xuống dưới đều tràn ngập khí tức huyết sắc.

Tam huyết nhất mạch, khí vơ gần như lay động thiên địa, thủy triều ngập trời.

Ý chí chiến đấu trong bọn họ bành trướng ra, tràn ngập cả mảnh thiên địa này.

Đồng thời, nó đổ về hướng tuyến phòng ngự.

Sĩ khí như cầu vồng, sát khí như rừng rậm, dời núi lấp biển.

Quân trấn thủ tuyến phòng ngự đều kinh hãi trước luồng sát khí áp đảo này, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán.

Kẻ địch nhiều quá!

Nhưng không ai trong số bọn họ chịu nhượng bộ, họ chỉ cắn chặt răng và nhìn chằm chằm về phía trước.

Phía trước, Tuyết Đồ quân biểu hiện rất bình tĩnh, nhưng nhìn kỹ vào bàn tay đang nắm chặt binh khí, bọn họ cũng phải chịu áp lực không nhỏ.

“Gừ!!!”

Tiếng gầm gừ đinh tai nhức óc đột nhiên xuất hiện từ trên bầu trời, làm rung động thiên địa, vang vọng tứ phương.

Một luồng khí tức thần long màu lam ánh kim gần như thực chất bay lên, tản ra khí lạnh thấu xương.

Tiếng gầm của rồng nghe có vẻ như không lớn bằng tiếng hét giết chóc.

Toàn bộ sinh linh trong chiến trường hư không Vẫn Viêm đều nghe rất rõ ràng.

Như thể, tiếng rồng gầm này đang chiếu cáo thiên hạ.

Khiến nội tâm mỗi người bỗng nhiên nảy lên một ý niệm.

Nữ Đế Nhân tộc đương thời, ở đây!

Đồng thời, tiếng gầm này khiến cho toàn bộ tướng sĩ trấn thủ trên tường thành cũng như các 'hộ vệ' của Tuyết Phú Quý, không còn bị ảnh hưởng bởi tiếng hét giết chóc của địch nhân.

Ngay lúc này, mọi người dường như đều không hề sợ hãi.

"Khí tức Đế hoàng hóa rồng, giống như thực chất, lực lượng huyết mạch cường đại." Ở trên tường thành thủ quan tuyến phòng ngự, Lạc Thao Thiên đang cầm cự liêm chuẩn bị chiến đấu, cũng phải chấn kinh khi thấy cảnh đó.

Nói xong, Lạc Thao Thiên ranh mãnh nhìn sang Tử Đế Tôn bên cạnh, ông nhíu mày: "Tử lão đệ à, không ổn lắm."

"Không phải chứ Tử lão đệ, huyết mạch của đệ còn không bằng cả con gái của mình ư?"

"Làm sao có thể bị chính khuê nữ nhà mình vượt qua dễ dàng như vậy chứ, thật là mất mặt quá đi. "

Nghe Lạc Thao Thiên trêu chọc, khóe miệng Tử Đế Tôn giật giật, ông hoàn toàn không thèm để ý tới đối phương.

Đặc biệt, khi đối phương nói ra những lời này khiến ông không khỏi nhớ lại lúc gặp mặt lần đầu với Tử Nhược Yên, ông đã hiểu lầm khuê nữ nhà mình đã vận dụng lực lượng huyết mạch

như thế nào.

Trực tiếp khiến bản thân bị đè bẹp, suýt chút nữa quỳ xuống trước mặt con gái mình.

Mới mấy năm không gặp, sao Lạc đại ca lại đáng ghét như vậy chứ.

“Grào!!!”

Lại một tiếng rồng gầm vang lên, kêu gọi kết nối với ý chí Đế hoàng lúc trước của Tử Nhược Yên.

Ma long màu đen ánh tím bay lơ lửng trên không trung của tuyến phòng ngự chiến trường.

Ý chí Đế hoàng cực kỳ bá đạo cũng bộc phát.

Trong khoảnh khắc, ngọn lửa Thánh Ma màu tím đen dâng lên trên thân người các tướng sĩ thủ quân, bao gồm cả quân ‘hộ vệ’ ở phía trước.

Chương 456. Tổn thương lẫn nhau à 2

Ngọn lửa Thánh Ma này khác với Thánh Ma diễm gia trì của Lạc Thao Thiên, Thánh Ma diễm của ông gia trì trên thân thể mọi người đều là ngọn lửa màu tím đang thiêu đốt.

Biểu hiện ý chí Đế hoàng của Lạc Nữ Ái khi hóa thành rồng và bay lên trời, lại hoàn toàn khác biệt.

Màu sắc ngọn lửa Thánh Ma nổi lên trên thân thể mọi người thậm chí còn đậm hơn, đồng thời nó chỉ có một tầng mỏng mà thôi.

Điểm độc đáo là ở những nơi mà mọi người giỏi hơn, ngọn lửa Thánh Ma ngưng tụ và thiêu đốt càng mãnh liệt hơn.

Ví dụ như những hộ vệ cầm khiên tiến về phía trước có ngọn lửa Thánh Ma thiêu đốt mãnh liệt trên những chiếc khiên lớn, những người giỏi về thối công thì ngọn lửa thiêu đốt trên đôi chân càng kịch liệt.

Thậm chí, Thánh Ma đại đế Lạc Thao Thiên cũng bị chính nữ nhi mình áp chế dập tắt Thánh Ma diễm trên thân thể.

Toàn thân ông bị ngọn lửa Thánh Ma đến từ con gái Lạc Nữ Ái bùng cháy.

Lạc Thao Thiên ngơ ngẩn tại chỗ, ông cảm thấy ngọn lửa màu tím đen trên thân thể mình cao cấp và cường đại hơn rất nhiều so với Thánh Ma diễm của chính mình, ông cứng nhắc quay đầu lại.

Ánh mắt ông va phải cái nhìn của Tử Đế Tôn đang đứng bên

cạnh.

Bầu không khí như thể ngưng đọng.

“Hô!!” Lạc Thiên Thiên khẽ quát lên, tự thân điểm lên Thánh Ma diễm, lập tức ngọn lửa màu tím bốc lên.

Phốc xì!

Trong nháy mắt, ngọn lửa màu tím vừa xuất hiện đã bị Thánh Ma diễm màu tím đen áp chế trở lại.

Đồng thời, trước khi nó biến mất, còn xuất hiện một chuỗi pháo hoa nhỏ màu tím.

Phát nổ bùm rồi tiêu tán ra bốn phía.

“Ai da, Lạc đại ca, có chuyện gì vậy?” Bên cạnh, Tử Đế Tôn không chút khách khí tiến lên, vỗ nhẹ vào bả vai của Lạc Thao Thiên, nói tiếp: “Thánh Ma diễm hình như là thương hiệu huyết mạch Thánh Ma chí tôn của đại ca phải không?”

“Sao lại bị Thánh Ma diễm của con gái mình áp chế như vậy chứ?”

“Không phải chứ Lạc đại ca, không lẽ huyết mạch của huynh còn không bằng cả con gái của mình ư?”

Thấy Tử Đế Tôn chân thành nhìn mình, Lạc Thao Thiên giật giật hàng mày.

Tử lão đệ lúc trước rõ ràng không phải như này.

Người đang ở trước mắt này, phiền quá à!

Vẫn là Tiêu lão đệ tốt nhất!

“Grào!!!”

Cùng với tiếng gầm như tiếng sấm nổ của con rồng, ánh sáng tím quanh quẩn toàn thân Thánh Long trắng tinh, xuất hiện một bên con Thần Long màu xanh ánh kim.

Tiếng rồng gầm giống như thần chung mộ cổ đánh vào tâm linh của mọi người.

Trong chốc lát, tiếng la hét giết chóc từ nơi xa gây ảnh hưởng đến mọi người lúc trước đã biến mất.

Ý chí chiến đấu dâng cao trong lòng mỗi người, nội tâm dấy lên tiếng lôi đình vang dội, không còn chút sợ hãi nào.

“Hoàng đế Thánh Long thế hệ này có ý chí Đế hoàng kinh khủng như thế sao?” Một bên khác, Tử Đế Tôn có chút giật mình, nhìn thân hình nhỏ nhắn đứng sánh vai bên cạnh Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái.

“Điều ngươi nên để ý hơn chính là khí cơ của ba người bọn họ…” Bên cạnh, Lạc Thao Thiên đột nhiên nghiêm mặt.

Tử Đế Tôn ngẩng đầu nhìn ba nữ nhân lơ lửng giữa không trung, sắc mặt ông hơi thay đổi.

Không chỉ bên này, mà Huyết Duệ ở phía đối diện cũng tỏ ra chấn động khi nhìn thấy cảnh tượng phía xa.

“Sao lại có thể như thế, cấp độ ý chí Đế hoàng cao đến mức này thì coi như xong, vậy mà…” Huyết Duệ vẫn luôn bình tĩnh cũng bắt đầu không thể tỉnh táo được nữa.

Trước mắt hắn chính là ba vị hoàng đế của Nhân tộc, Ma tộc và Long tộc, bọn họ đều là những Đế hoàng đỉnh cao trong số các chủng tộc khác.

Một núi không thể chứa hai con hổ.

Ba vị Nữ Đế bộc phát ý chí Đế hoàng, lực lượng của họ bắt đầu đan xen vào nhau, đạt đến độ có thể nói là hoàn hảo.

Ý chí Đế hoàng đối phương vẫn đang không ngừng tăng lên, đã hoàn toàn trấn áp đại quân khí thế của Võ Linh quân bên này.

Tiếng la hét giết chóc đã không còn hiệu quả nữa, cùng lắm chỉ có thể gọi nó là tiếng cổ họng gào khan.

Mà lại…

"Đại nhân, tại sao lực áp chế thế giới lại xuất hiện trên chiến trường hư không Vẫn Viêm?" Mồ hôi chảy ra trên trán Chiến Khắc Cực, linh khí thể nội không tự chủ được mà phun trào ra, huyết văn lấp lóe hiện lên.

"Lực áp chế thế giới sẽ không xuất hiện trừ khi bọn họ chiếm lĩnh triệt để chiến trường hư không này."

"Hay là nói chúng ta đánh chiếm chiến trường hư không, xuyên qua giới quan, đi đến bên kia tàng linh thì mới có khả năng!"

Huyết Duệ nheo mắt lại, nhìn về phía ba vị Nữ Đế giữa không trung:

"Chẳng lẽ là bọn họ?"

"Ý chí Đế hoàng của hoàng đế tam tộc có thể sinh ra lực áp chế thế giới?"

"Không phải chứ…"

Cuộc chiến bị đình trệ một thời gian ngắn trên chiến trường hư không Vẫn Viêm lại triển khai một lần nữa.

Mà lần này, đại quân tuyến phòng ngự đã chủ động xuất kích, rời khỏi màn chắn trận pháp và đối đầu trực diện với Võ Linh

quân.

Tuy số lượng người bên đại quân so với Võ Linh quân rất bất lợi, nhưng vào thời điểm hai bên va chạm.

Chương 457. Xâm nhập Tàng Linh

Ngược lại, tuyến phòng ngự quân trấn thủ lại chiếm thế thượng phong.

Tuyết Phú Quý đã hao phí một khoản lớn để đánh bóng danh tiếng cho hộ vệ có được cái tên 'Tuyết Đồ quân', phát huy tác dụng cực lớn.

Nhất là khi chiến trường tiếp tục chém giết, những cựu chiến binh trấn thủ giàu kinh nghiệm ban đầu dần dần hòa nhập vào, đạt được hiệu quả gấp đôi so với công sức bỏ ra.

Trên chiến trường, Tử Nhược Yên, Lạc Nữ Ái và Long Khâu Bạch Thanh đã sẵn sàng cùng xông lên trước chém giết kẻ địch.

Đối với những người có lực chiến đấu mạnh như bọn họ, lực sát thương về phía trước càng thêm đáng sợ.

Nhưng khi ba vị nữ nhân chuẩn bị xuất thủ thì bên cạnh có một bóng người bỗng nhiên xông ra ngoài.

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

"Thứ rác rưởi, muốn chết à!" Một lưỡi đao màu xanh lạnh thấu xương chém ngang qua theo tiếng quát mắng.

Lưỡi đao linh khí khổng lồ giống như vũ khí sắc bén vô song quét ngang chiến trường. Trong nháy mắt, nó quét sạch một phần chiến sĩ Võ Linh quân.

Thấy vậy, những Võ Linh quân ở xung quanh vừa tránh được

lưỡi đao màu xanh khổng lồ thì lại bị một lưỡi đao xanh khác đột ngột xuất hiện, trực tiếp chém đứt!

Mà người cầm thanh đao màu xanh khổng lồ, không phải ai khác chính là bà ngoại của Tử Nhược Yên, Liễu Quế Hương!

“Bà ngoại ngươi…thật thú vị!” Lạc Nữ Ái nhìn thấy bóng người đang lao tới trước, có chút phấn khích hét lên với Tử Nhược Yên.

Trong tầm mắt của nàng, Liễu Quế Hương rõ ràng chính là chiến thần.

Tay bà cầm hai thanh đại khảm đao màu xanh, mạnh mẽ đâm tới trước, chém giết Võ Linh quân ở xung quanh mình bằng một cú vung tay.

Đám Võ Linh quân đó thậm chí còn không thể đến tiếp cận đến phạm vi xung quanh Liễu Quế Hương, chỉ có thể để mặc cho đối phương chém từ trái sang phải, sau đó lại chém ngược từ bên phải về bên trái.

“Ha ha ha ha, các ngươi chỉ có chút bản lĩnh này thôi ư?” Tiếng cười sảng khoái bỗng nhiên truyền đến từ cách đó không xa.

Lạc Nữ Ái lần theo giọng nói nhìn sang, đôi mắt nàng lập tức trợn trừng, miệng há hốc dưới cái mũ giáp.

Long Khâu Bạch Thanh ở bên cạnh cũng nhìn theo, cọng tóc ngố trên đỉnh đầu dựng thẳng lên lần nữa.

Nàng chỉ nhìn thấy một nữ tử buộc tóc đuôi ngựa cao, thân mang trường bào màu xanh nước biển, đang giơ cao một cây trường thương đứng lặng giữa thao thiên cự lãng.

Đó chính là mẫu thân của Tử Nhược Yên, Tuyết Như Yên.

Linh khí hùng hậu không ngừng dâng trào, dẫn động lực lượng thiên địa bốn phía, khiến một vùng biển mênh mông bỗng nhiên xuất hiện giữa không trung trong chiến trường.

Tuyết Như Yên đứng giữa sóng nước, quét sạch chiến sĩ của Võ Linh quân ở xung quanh bà.

Mà những thao thiên cự lãng nối tiếp nhau ập đến, đánh vào quân tướng lĩnh trong Võ Linh quân ở phía trước.

Tướng lĩnh chuẩn bị tấn công đã bị tầng tầng sóng lớn nhấn chìm, đang vùng vẫy trong dòng nước.

“Mẹ ngươi cũng thật thú vị, ta muốn tham gia cùng bọn họ.” Ánh mắt Lạc Nữ Ái sáng ngời, nàng cầm cự liêm lập tức xông lên phía trước, hưng phấn hét lên.

Phong cách chiến đấu cuồng mãnh, bá đạo, quyết chí tiến lên trước này mới đúng chứ.

Trong mắt Lạc Nữ Ái, Tử Nhược Yên rõ ràng là cháu gái, con gái của bọn họ nhưng phong cách chiến đấu của nàng lại quá mức thông thường và nhàm chán.

Tử Nhược Yên nhìn bộ dạng phấn khích của Lạc Nữ Ái, chỉ đành lắc đầu bất lực.

Thật ra, nàng cũng bị phong cách chiến đấu của bà ngoại và mẫu thân của mình làm cho giật mình.

Khi Tử Nhược Yên quay đầu nhìn Long Khâu Bạch Thanh, nàng phát hiện đối phương cũng đang nhìn chằm chằm vào bà ngoại và mẫu thân của nàng.

Tựa hồ phát giác được ánh mắt của Tử Nhược Yên, Long Khâu Bạch Thanh quay đầu lại, ánh mắt hai người chạm nhau.

“Hừm!” Long Khâu Bạch Thanh đột nhiên giơ ngón tay cái về phía Tử Nhược Yên. Sau đó, nàng cũng lao về phía trước giống như Lạc Nữ Ái, phối hợp cùng với bà ngoại và mẫu thân của Tử Nhược Yên chém giết kẻ địch.

Tử Nhược Yên: “...”

Con nhỏ lùn lông trắng này giơ ngón tay cái với mình là có ý gì?

Mắc gì ngươi lại góp vui giống Lạc Nữ Ái vậy hả?

“Đúng là hai đồ ngốc mà, làm như hai người mới là cháu gái, con gái của bọn họ vậy?” Tử Nhược Yên thở dài, vung thanh kiếm ánh kim lưỡi rộng, cũng xông tới chém giết.

Ở một phía khác, Tử Đế Tôn nở một nụ cười hiền lành, nhìn về phía Tử Nhược Yên và những người khác.

Chỉ nhìn thấy Lạc Nữ Ái đang cười sảng khoái và kề vai chiến đấu cùng thê tử mình.

Một bên khác, Tử Nhược Yên không nói gì mà cắm đầu vung thanh kiếm ánh kim.

Cho dù có nhìn thế nào thì cảnh tượng này có vẻ khá kỳ lạ.

“Hửm?” Một bóng đen vụt qua trước mặt, Tử Đế Tôn nhìn theo, khi nhìn kỹ hơn thì ông phát hiện ra đó là chị dâu Vũ Tâm Nhứ, đang bay về phía Lạc Nữ Ái.

Nhìn vẻ mặt của ông, hình như có chút ghen tị.

Tử Đế Tôn không khỏi ngại ngùng sờ lên mũi mình, lớn chuyện rồi đây.

Cục diện chiến trường trong không trung càng lúc càng tệ, Chiến Khắc Cực ở phía sau vẫn chưa tham chiến, vẻ mặt hắn lúc

này càng lúc càng khó coi.

Chương 458. Đánh đứa nhỏ thì lão già đến, không có vấn đề gì chứ?

Hắn quay đầu lại nhìn Huyết Duệ ở bên cạnh: "Đại nhân, ngài còn định đợi tới khi nào?"

"Ngươi có biết tại sao ta muốn bố trí chiến trường tại chiến thành tiên phong không?" Lúc này, Huyết Duệ bỗng lên tiếng.

Chiến Khắc Cực khẽ giật mình, lắc đầu hoang mang: "Đại nhân, rốt cuộc ngài muốn làm gì?"

"Đạo cảnh của ta là gì, chắc ngươi vẫn còn nhớ chứ?" Huyết Duệ vừa nói vừa cúi đầu nhìn xuống dưới.

"Đạo không gian, đạo này cực kỳ gian nan, đại nhân đi theo con đường này để tiến vào đạo cảnh, mới được hậu phương Tàng Vũ nhìn trúng, việc này mọi người đều biết." Chiến Khắc Cực vừa nói đến đây, bỗng nhiên biến sắc: "Chẳng lẽ…"

"Theo ghi chép lịch sử trong quá khứ của tộc, năm xưa Đại Viêm đế đã hiến tế bản thân và chín mươi chín người con trai của mình, ngưng tụ thành một thanh kiếm trong lò luyện chiến tranh."

"Đại Viêm đế và các con trai không hề chết đi, mà linh hồn của họ hóa thành kiếm linh, gọi là kiếm Đại Viêm."

"Năm đó, Nhân hoàng Tử Cực Vô Địch cùng với một sự tồn tại đáng sợ là Tàng Vũ, đang chiến đấu ở đây."

"Vì để bảo vệ Nhân hoàng, kiếm Đại Viêm đã tự bẻ gãy nó,

chém ra kiếm khí."

"Một đoạn mũi kiếm bị gãy kia rơi vào khu vực chiến thành tiên phong, chọc thủng không gian, cho nên khu vực đó có một tiết điểm không gian không ổn định."

"Lúc trước, đại điện dùng để truyền tống, được xây ở trên tiết điểm không gian không ổn định đó."

Huyết Duệ vừa nói vừa nhìn chằm chằm xuống mặt đất, máu tươi của ba đội quân Võ Linh quân sau khi tử chiến đã hội tụ về một dòng và thấm vào trong lòng đất.

Nếu có thể nâng mặt đất lên thì sẽ phát hiện có một đại trận được khắc ở bên dưới.

Trong các khe rãnh khép kín của linh khí trận pháp đã chứa đầy máu tươi của những chiến sĩ Võ Linh quân đã chết trong trận chiến.

Chiến Khắc Cực nhìn Huyết Duệ, giọng run run: "Đại nhân, chẳng lẽ ngài muốn từ bỏ bọn họ sao?"

"Kế hoạch thứ nhất đã thất bại rồi, việc chúng ta cần làm bây giờ là chấp hành kế hoạch thứ hai, nó có phong hiểm rất lớn."

"Nhưng chỉ cần thành công thì sẽ có một hồi báo kế hoạch vô cùng phong phú."

Huyết Duệ nheo mắt lại: "Dùng máu của bọn họ tạo ra một thông đạo không gian truyền tống, cho phép chúng ta tiến vào Tàng Linh."

"Đến lúc đó, ta và ngươi có thể làm được rất nhiều điều bằng cách lẻn vào bên trong Tàng Linh."

Dù sao cũng là Huyết Duệ, không có gì thiếu sót.

Kế hoạch lần này vốn chắc chắn sẽ thành công.

Kết quả lại bị kế hoạch đột nhiên xuất hiện làm xáo trộn.

Vốn tưởng mình sẽ phải đối mặt với thất bại, nhưng kế hoạch tiếp theo của Huyết Duệ cực kỳ cao siêu.

Dù rất đẫm máu và vô cùng tàn khốc, cần phải hi sinh rất nhiều đồng tộc.

Nhưng có thể xâm nhập Tàng Linh đã là kết cục tốt nhất.

Tuy nhiên...

Chiến Khắc Cực hít một hơi thật sâu, đột nhiên nói: "Đại nhân, chuyện xâm nhập Tàng Linh nhờ hết vào ngài."

Huyết Duệ đang chờ trận pháp vận chuyển thoáng sững sờ khi nghe được câu nói của Chiến Khắc Cực.

Hắn quay đầu lại nhìn Chiến Khắc Cực đã tiến đến vài bước: "Ngươi có ý gì?"

"Nếu đại nhân muốn xâm nhập Tàng Linh, vậy ngài phải làm một cách thần không biết, quỷ không hay." Chiến Khắc Cực hoạt động bả vai, đường gân đỏ như máu trong cơ thể toát ra sức nóng như thiêu như đốt.

Trong tầm nhìn của hắn, không gian xung quanh thân thể hắn đang dần trở nên méo mó.

"Trận chém giết trước mắt tạo ra động tĩnh quá lớn, ta và đại nhân đều truyền tống rời đi rồi xâm nhập Tàng Linh là một kẽ hở khổng lồ."

"Võ Linh quân đông như vậy, sao có thể không có người nào đủ mạnh để tọa trấn được?"

“Sau khi trận chém giết kết thúc, liệu đối phương có nghi ngờ không?”

“Ta ở lại, lộ rõ sự hiện diện của mình và tham gia chém giết một trận, kế hoạch này mới có thể hoàn hảo.”

Lời của Chiến Khắc Cực làm Huyết Duệ nhíu chặt mày, hắn khẽ lắc đầu: “Không cần làm vậy, ta đã sớm bố trí vết tích ổn thỏa.”

“Chứng cứ để lại cho bọn chúng thấy chỉ khiến bọn chúng nghĩ rằng người tọa trấn phía sau đã bỏ trốn từ lâu khi trông thấy tình hình bất ổn.”

Khí tức trong cơ thể Chiến Khắc Cực đứng phía trước trở nên cuồng bạo và có dấu hiệu tiếp tục tích tụ, giọng hắn trầm đục: “Ta không muốn trốn.”

Huyết Duệ nhíu mày: “Cũng không phải trốn thật.”

“Vứt bỏ đồng tộc và hi sinh những chiến sĩ đang chiến đấu để xâm nhập Tàng Linh có khác gì bỏ trốn đâu!!!” Chiến Khắc Cực bỗng quay phắt đầu lại, hai mắt đỏ bừng như thể bùng lên liệt diễm.

Lúc này, Chiến Khắc Cực trút ra cảm xúc cáu kỉnh, không còn thái độ cung kính nữa, thay vào đó là gầm lên với Huyết Duệ.

Sắc mặt Huyết Duệ bình tĩnh, nhìn chằm chằm Chiến Khắc Cực trước mặt cả buổi rồi mới lên tiếng: “Thế nên ngươi muốn đi chịu chết, chạy đi làm vật hi sinh dũng cảm?”

“Ta là người của tộc Huyết Văn, phải là chiến sĩ chém giết trên chiến trường chứ không phải kẻ chạy trốn!” Chiến Khắc Cực siết chặt nắm đấm rồi nâng tay lên ra hiệu cho Huyết Duệ: “Quyết định của ngươi cũng không sai, có lẽ đó là điều tốt nhất cho Tàng Vũ.”

Chương 459. Đánh đứa nhỏ thì lão già đến, không có vấn đề gì chứ? 2

“Nhưng Chiến Khắc Cực ta sẽ không vứt bỏ những chiến sĩ này, ta sẽ kề vai chiến đấu với họ đến cùng.”

Chiến Khắc Cực xoay người quay lưng về phía Huyết Duệ, thân hình cao to sừng sững phảng phất ẩn chứa một ngọn núi lửa sắp phun trào.

“Đây là quyết định của riêng ta, là niềm tin tuyệt đối nhất quán của ta.”

“Nếu muốn lợi dụng mạng sống của những chiến sĩ này, vậy cũng nên lợi dụng cả ta đi.”

Huyết Duệ không nói gì, hắn im lặng nhìn bóng lưng Chiến Khắc Cực thật lâu.

“Từ giờ trở đi, thống lĩnh chỉ huy chiến trường tối cao ở chiến trường hư không Vẫn Viêm chính là Chiến Khắc Cực ngươi.” Huyết Duệ lùi về sau hai bước, đột nhiên chắp hai tay vào nhau.

Bùm!

Máu trong cơ thể Huyết Duệ tuôn trào, bốc cháy giữa không trung và truyền đến chỗ Chiến Khắc Cực đang đứng phía trước.

Ầm ầm!

Chiến Khắc Cực có thể cảm nhận chiến lực trong cơ thể mình

đã được tăng cường rất nhiều.

Hắn quay đầu kinh ngạc nhìn sắc mặt hơi tái nhợt của Huyết Duệ: “Đại nhân, ngài...”

“Đi, chiến đấu đi, để chúng chứng kiến rốt cuộc chiến sĩ tam huyết nhất mạch dũng mãnh đến cỡ nào.” Huyết Duệ đứng thẳng dậy, lấy đan dược ra nuốt xuống.

“Vì Tàng Vũ!”

Chiến Khắc Cực khẽ giật mình, cuối cùng cười gằn rồi siết chặt song quyền: “Rõ!”

Đùng!

Mặt đất nổ tung, Chiến Khắc Cực bật hết hỏa lực, phóng lên không trung.

Hắn rời khỏi khu vực có ẩn giấu huyễn trận phạm vi nhỏ, đồng thời bạo phát chiến ý ngút trời.

Trong chớp mắt, dường như có một mặt trời đỏ rực xuất hiện trên bầu trời phủ khắp chiến trường.

“Thống lĩnh chỉ huy Võ Linh quân Chiến Khắc Cực ở chiến trường hư không Vẫn Viêm đến lĩnh giáo các vị một chút!!”

Cùng với tiếng gào thét đầy chiến ý, cả người Chiến Khắc Cực bùng cháy liệt diễm đỏ tươi, cứ thế mạnh mẽ lao vào chiến trường.

Xùy!

Sóng nước ngập trời, đại dương trên không của Tuyết Như Yên bốc hơi.

Ý chí Đế hoàng của ba vị Nữ Đế Tử Nhược Yên, Lạc Nữ Ái và

Long Khâu Bạch Thanh cũng bị chiến ý đáng sợ này đẩy lui, không chịu được phải lùi về phía sau.

Đừng nói chi những tướng sĩ quân phòng thủ và Tuyết Đồ quân bị làn sóng khí kình nóng bỏng lúc chào sân của Chiến Khắc Cực chấn động đến mức không ngừng lùi lại.

Nhiều người thậm chí còn phun ra máu.

Người có thực lực yếu một chút hoặc đang bị thương đều bị đánh chết ngay tức khắc.

"Kẻ địch này là cường giả trấn thủ sau màn, hắn ra tay rồi!" Sắc mặt Tử Nhược Yên ngưng trọng, miễn cưỡng ổn định thân thể.

Nàng ngẩng đầu nhìn, phát hiện Chiến Khắc Cực giống hệt mặt trời đỏ như máu, khí thế quá mức kinh khủng, chiến lực lại càng mạnh mẽ dữ dội.

Chỉ bằng sức lực một người, hắn có thể khiến toàn bộ cường giả bên họ bay ngược trở lại.

Chưa kể đến bà ngoại và mẫu thân mình, ngay cả mẫu thân và các trưởng huynh, trưởng tỷ của Lạc Nữ Ái đều trông càng thêm uể oải.

Chỉ mới là xung kích lúc chào sân mà đã...

Oành! Oành!

Lúc này, hai luồng khí cơ cực kỳ bá đạo lần nữa bộc phát.

Tử sắc Thánh Ma diễm biến thành lưỡi đao bán nguyệt giữa không trung, xẹt ngang bầu trời mênh mông, vô số Võ Linh quân bị chém làm đôi.

Không chỉ vậy, Thánh Ma diễm phừng phừng bay về phía trước, không ngừng đốt cháy linh khí giữa trời và ngày càng lan

rộng.

Chỉ một thoáng, liệt diễm đã biến thành biển lửa màu tím giữa không trung, điên cuồng đốt cháy linh khí khắp trời đất bốn phía để tự bổ sung chính mình.

Thánh Ma diễm ngập trời có thể gọi là che trời lấp đất.

Thân thể Chiến Khắc Cực vốn định lao đến chém giết lập tức rơi vào biển lửa, vẻ mặt hắn thay đổi, vội vàng lui ra sau tránh né.

Hắn có thể cảm nhận rất rõ nếu thân thể bị nhấn chìm trong biển lửa Thánh Ma diễm này, linh khí trong cơ thể sẽ tan biến bằng tốc độ cực nhanh.

Có thể cứng rắn chống cự nhưng hiện giờ không phải lúc làm thế.

Cho dù Chiến Khắc Cực bay lên cao, tung người nhảy ra khỏi biển lửa Thánh Ma diễm.

Khí tức Đế hoàng tôn quý bỗng toát ra phía trên. Khi hắn ngẩng đầu lên xem xét thì chợt phát hiện không biết một ấn vàng đã hiện ra giữa không trung từ lúc nào.

Trên ấn vàng Đế hoàng có vô số khí tức sơn hà xã tắc và ý chí nhật nguyệt tinh thần.

“Ấn Nhân hoàng!!” Lúc Huyết Duệ vốn đang trong huyễn trận nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức trở nên mất khống chế: “Không thể nào, sao hắn có được ấn Nhân hoàng? Hắn lấy được thứ này từ đâu chứ!”

Rầm!!!

Khi âm thanh đóng ấn vang vọng khắp chiến trường, Chiến Khắc Cực vừa bay lên cao cứ thế bị ép lùi về và rơi vào Thánh Ma

diễm rợp trời kia.

Bộp!

Lạc Thao Thiên vác liêm đao to lớn, xuất hiện trước chiến trường, nhìn chằm chằm Chiến Khắc Cực đang chậm rãi hiện thân bên trong Thánh Ma diễm rợp trời, nói: “Các ngươi tiếp tục đi, bên này có bọn ta rồi.”

Giọng Tử Đế Tôn vang lên sau đó: “Đúng vậy, tuy tên này rất mạnh, nhưng có bọn ta ở đây, hắn không lật trời nổi.”

Ông chắp tay sau lưng, ung dung thong thả đáp xuống từ trên cao, lơ lửng bên cạnh Lạc Thao Thiên.

Bên cạnh ông là ấn Nhân hoàn tỏa ra ánh sáng vàng đang chầm chậm xoay chuyển.

Chương 460. Tại sao ngươi lại nhìn lén ta ở nơi này

Chém giết trên chiến trường vẫn tiếp tục..

Nhưng toàn bộ trung tâm chiến trường thì còn ba người đang giao thủ.

Chiến Khắc Cực, thống lĩnh chỉ huy tộc Huyết Văn đột nhiên xuất hiện, quả thật mạnh đến đáng sợ.

Chỉ là chiến ý bộc phát trên thân có thể nghiền ép toàn bộ chiến trường.

Thậm chí, lúc hắn xuất hiện, chém giết, khiến sĩ khí của Võ Linh quân đại chấn.

Nhưng...

"Ngươi không chạy được đâu." Lạc Thao Thiên nhìn Chiến Khắc Cực hoạt động điên cuồng, đột nhiên nhấc tay lên.

Biển lửa Thánh Ma ở phía chân trời cuốn tới, tiếp tục bành trướng ở phạm vi lớn.

Toàn bộ chiến trường đều bị ánh lửa màu tím chiếu rọi, linh khí thiên địa cũng không ngừng đốt cháy.

"Đáng chết!" Chiến Khắc Cực cắn răng, hắn biết con người của Thánh Ma đại đế Lạc Thao Thiên rất khó chơi.

Không biết đã vận dụng bí thuật gì, ma khí trong cơ thể lại cuồn cuộn không dứt, cứ như là dùng mãi không hết.

Chiến Khắc Cực nhìn quanh bốn phía, khắp nơi đều là biển lửa màu tím đang thiêu đốt.

Ngươi cũng khoa trương rồi đó!

Đùng!

Âm thanh giống như thần chung mộ cổ lần nữa nổi lên, lúc Chiến Khắc Cực né tránh lửa Thánh Ma đang cuốn đến thì lông tơ phía sau dựng đứng.

Liệt diễm màu máu trên dưới toàn thân hắn điên cuồng thiêu đốt, bao bọc toàn thân, đồng thời tiến lên muốn né tránh.

Tốc độ rất nhanh nhưng lại không kịp.

ấn Nhân hoàng chợt lao ra từ bên trong lửa Thánh Ma màu tím, đập mạnh lên trên lưng hắn.

Cạch!

Âm thanh xương cốt vỡ vụn vang lên, Chiến Khắc Cực đau đớn nhắm hai mắt lại, bị đập đến bay ngược ra ngoài.

Đó là ấn Nhân hoàng.

Trước đây, Nhân Hoàng luyện hóa khí vận của thế giới giới vực Hoàng Đình, ngưng tụ thành trung tâm, tạo ra được ấn Nhân hoàng này.

Có ấn Nhân hoàng thì có thể trở thành Nhân Hoàng đời tiếp theo của Hoàng Đình, kế thừa Hoàng Đình Nhân Hoàng.

"Đúng là thái quá, sao lại..." Chiến Khắc Cực trở mình trên không trung, sức khép lại kinh khủng khiến xương cốt tan vỡ của hắn hợp lại với nhau.

Mà hắn thì nắm chặt nắm đấm đánh về phía trước, quyền kình

huyết sắc chấn động giữa không trung, đánh cho không gian hiện lên dao động, rung động từng trận.

Tử Đế Tôn và Lạc Thao Thiên vốn sắp tiến lại gần, cũng là chạm mặt đụng nhau, hừ lên một tiếng rồi bay ngược ra ngoài, khóe miệng tràn ra máu tươi.

"Sức hồi phục của người này cũng rất đáng sợ?" Tử Đế Tôn cảm khái.

Lạc Thao Thiên gật đầu: "Tộc Huyết Văn vốn là như vậy, công kích của hắn rất mạnh, cẩn thận chút đi."

"Tiếp tục, ta không tin không đập chết hắn!" Tử Đế Tôn cắn răng, vung ấn Nhân hoàng lên, vọt tới.

Lạc Thao Thiên xông ra, bất đắc dĩ lắc đầu, nếu Nhân Hoàng biết ấn Nhân hoàng bị lão đệ của mình dùng như cục gạch thì có lẽ sẽ tức chết.

Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái cách đó không xa thỉnh thoảng quan sát chiến cuộc liên thủ chém giết của Tử Đế Tôn và Lạc Thao Thiên.

Gừng càng già càng cay.

Hiện giờ, huyết mạch của bọn họ quả thật mạnh hơn đời cha không ít, nhưng thực lực cảnh giới chân chính, lúc thật sự chém giết thì còn kém quá xa.

Cuối cùng, bên trong huyễn trận giấu kín, Huyết Duệ ngắm nhìn bầu trời chiến trường, sắc mặt cực kỳ trầm trọng.

Ấn Nhân hoàng lại xuất hiện rồi.

Hoàng Đình đối với bọn họ là một uy hiếp cực lớn.

Hiện giờ Hoàng Đình hoàn toàn là chia rẽ, nhưng chỉ có vụn

cát, thế lực bộ hạ cũ Hoàng Đình đều có thể nghiền ép bọn họ không thở nổi ở chiến trường hư không.

Có ấn Nhân hoàng, Tử Đế Tôn hoàn toàn có thể thu nạp bộ hạ cũ, xây dựng lại Hoàng Đình, trở thành Nhân Hoàng đời mới.

"Không sao, đợi đến khi lẻn vào tàng linh thì sẽ tìm cơ hội ám sát hắn!" Huyết Duệ cảm nhận được trận pháp gần hoàn thành, suy nghĩ.

Hiện tại nhiều người, bản thân không cách nào nào làm được chuyện một đòn giết hết.

Tử Đế Tôn còn có Lạc Thao Thiên bên cạnh không nhúc nhích.

Lẻn vào mới có thể có cơ hội.

Đồng thời còn có thể tìm được bí mật của Lạc Thao Thiên, tại sao lại mạnh mẽ như vậy.

Kế hoạch lẻn vào dự bị, hiện giờ nghĩ đến có thể làm được rất nhiều chuyện rồi.

Vù!

Âm thanh rung động nhẹ nhàng vang lên, trong mắt Huyết Duệ lóe ra ánh sáng.

Thành rồi!

Trận pháp thành công, Huyết Duệ không chút do dự, xoay người đi về phía chiến thành tiên phong

Khi hắn đi tới, lúc đi đến điện đường truyền tống, không gian rõ ràng vặn vẹo dao động hiện lên.

Trên dưới toàn thân Huyết Duệ, lưu chuyển khí tức màu máu, dao động không ngớt.

Trong mắt hắn, một lỗ hổng không gian rõ ràng ở phía sau không gian nhìn như không có gì.

Chỉ nhìn kẽ hở là có thể nhìn ra rõ ràng chính là một vết kiếm.

"Chính là nơi này!" Hai mắt Huyết Duệ sáng ngời, bắt đầu đi về phía trước, cơ thể cũng vặn vẹo.

Trước khi rời khỏi chiến trường hư không Vẫn Viêm, Huyết Duệ quay đầu lại nhìn về không trung ở phía xa xa.

Nhìn Chiến Khắc Cực vẫn đang chém giết Tử Đế Tôn và Lạc Thao Thiên trên chiến trường phía xa.

Mặc dù cách rất xa, nhưng hắn có thể thấy rõ Chiến Khắc Cực đang chém giết, khóe miệng lại vểnh lên.

Hắn đang cười.

Chương 461. Ngươi chạy nhanh thế để làm gì?

"Chiến sĩ à..." Huyết Duệ lẩm bẩm đến đây thì hơi khom người về phía bầu trời nơi Chiến Khắc Cực chém giết.

Sau đó, lực lượng không gian méo mó hoàn toàn kéo cơ thể của hắn vào bên trong.

Biến mất tại chỗ.

Cảnh sắc bốn phía lập tức thay đổi, thuận theo kẽ hở, Huyết Duệ thành công tiến vào bên trong tường kép không gian.

Dòng chảy hỗn loạn trong không gian chảy xuôi ở bên trong tường kép không gian quanh quẩn uy năng cực kì khủng bố.

Huyết Duệ cẩn thận hành tẩu ở bên trong tường kép, thuận theo mảnh vỡ không gian.

Những mảnh vỡ không gian này chính là điểm an toàn để đặt chân trong mắt hắn.

Lúc này, hắn lấy lại tinh thần, một khi không để ý thì hắn sẽ bị dòng chảy hỗn loạn trong không gian hoàn toàn xé nát.

Dựa theo giác quan, hắn tiến lại gần phía của tàng linh.

Huyết Duệ tập trung chú ý, cũng không biết bản thân đã đi bao lâu.

"Hả?" Bỗng nhiên Huyết Duệ ngẩng mạnh đầu, hắn có thể cảm nhận rõ phía trước có dao động không gian kịch liệt.

Dao động không gian khổng lồ như vậy đủ khiến hắn dễ dàng rời khỏi tường kép không gian.

Thậm chí sẽ không có bất kỳ tổn thương nào.

"Dao động không gian kịch liệt như thế, lẽ nào là có cái gì dị bảo gì đó sinh ra, hoặc là thế giới giới vực mới xuất hiện?" Huyết Duệ cảm nhận được đôi chút, trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên.

Hắn vội vàng tiến lại gần, bóng dáng vặn vẹo, sóng gợn chấn động thuận theo dao động không gian, chen lấn ra từ trong tường kép không gian.

Huyết Duệ rời khỏi tường kép không gian, lập tức phát hiện bản thân xuất hiện ở trong hư không.

Lực ép thế giới lập tức giáng lên trên thân, khiến chiến lực của hắn rớt xuống một thành.

Chỉ là một thành, không ảnh hưởng gì cả.

Huyết Duệ vội vàng ngẩng đầu lên, nhìn về phía ngọn nguồn của không gian kịch liệt dao động.

Lúc nhìn rõ tình cảnh trước mắt khiến hắn sợ ngây người.

Hai thế giới giới vực khổng lồ đang dung hợp.

Thậm chí, hắn còn phát hiện bên cạnh một thế giới giới vực có bóng người cực kỳ nhỏ bé.

Huyết Duệ định thần nhìn lại thì hoảng sợ phát hiện người này đang đẩy thế giới giới vực ở phía trước.

"Ta không nhìn nhầm đó chứ, sao có thể được!" Huyết Duệ không cách nào duy trì bình tĩnh được nữa, mà dụi mắt.

Lúc hắn lần nữa mở mắt ra thì phát hiện người đó đã không

còn.

"Này..."

Âm thanh đột nhiên truyền đến bên tai khiến Huyết Duệ theo bản năng quay đầu lại.

Khuôn mặt.

Gần trong gang tấc.

Một bàn tay.

Đặt lên vai của mình.

"Tại sao ngươi lại nhìn lén ta ở nơi này?"

Khi âm thanh vang lên, trong khoảnh khắc tay gác lên vai của mình, cả người Huyết Duệ nháy mắt cứng ngắc.

Hắn lạnh cả sống lưng, trán cũng chảy ra mồ hôi lạnh.

“Từ lúc nào?” Huyết Duệ nuốt nước miếng, hắn còn chưa phát giác được đối phương đến bên cạnh mình từ lúc nào.

Trước đó nhìn xa xa, rõ ràng người này đang thôi động thế giới giới vực phía trước.

Trong nháy mắt, làm sao có thể xuất hiện bên cạnh mình.

Đây là trong hư không tồn tại dòng chảy hỗn loạn, sẽ có trở ngại rất lớn đối với hành động.

Chẳng lẽ là Đạo cảnh cường bạo nắm giữ gió, đại đạo kiểu tốc độ?

Mặc kệ đại đạo cỡ nào, lặng yên không một tiếng động tới gần mà hắn vẫn không cách nào phát hiện, chứng tỏ thực lực trên hắn.

Lực áp chế của thế giới khiến thực lực của bản thân giảm bớt một phần.

Dưới chém giết sinh tử, thiếu một phần chiến lực này, có khả năng khiến bản thân chết trận.

Đáng chết!

Huyết Duệ thầm mắng, cảm giác bản thân thật xui xẻo, vừa mới lẻn vào Tàng Linh, đã đụng phải cường giả như vậy.

Nhất là gặp phải hành động vĩ đại đối phương đang dung hợp thế giới giới vực, chỉ sợ hắn sẽ bị diệt khẩu.

Thế giới giới vực dung hợp, gần như không có khả năng làm được.

Gặp phải cường giả xa lạ làm được điều này tất nhiên có chỗ độc đáo của hắn, khẳng định là bí mật lớn.

Nghĩ vậy, Huyết Duệ quyết định thật nhanh, chợt ngã về phía sau.

Thân hình hắn vặn vẹo trong hư không giống như lốc xoáy, cuối cùng biến mất không thấy.

“Hửm?”

Trong hư không, Tiêu Thiên thấy người nhìn lén mình bỗng nhiên biến mất không thấy, có chút bất ngờ.

Đây vẫn là lần đầu tiên, có người nhẹ nhàng chạy trốn khỏi tay hắn.

Chạy đi đâu rồi?

Rầm!

Trong tường kép không gian, Huyết Duệ đột ngột xuất hiện, đáp xuống một mảnh nhỏ không gian đứng vững vàng gót chân, nhẹ thở thở ra.

“Cũng may thế giới giới vực này dung hợp, dao động không gian cực kỳ mãnh liệt, trốn vào tường kép không gian rất nhẹ nhàng.”

“Bằng không, thật sự không có cách nào chạy trốn.”

Trong lòng Huyết Duệ vừa suy nghĩ, vừa nhìn về một phương hướng khác của tường kép không gian, trầm tư.

Trông có vẻ, bản thân phải tìm một nơi khác, rời khỏi tường kép không gian, lẻn vào trong Tàng Linh rồi.

Chỉ là hắn có chút lo lắng, mình đụng phải người này, có bại lộ hành tung hay không?

Hơn nữa, còn có một vấn đề.

Tới lui trong tường kép không gian, tiêu hao cực kỳ thật lớn.

Cộng thêm tồn tại dòng chảy hỗn loạn trong không gian, vô ý một cái, có thể sẽ chết.

Chương 462. Ngươi chạy nhanh thế để làm gì? 2

Đây cũng là tại sao Huyết Duệ cảm ứng được dao động không gian, hắn liền vui mừng lập tức xông ra ngoài.

Sớm rời khỏi tường kép không gian, sẽ sớm an toàn một chút.

“Kế tiếp, vậy hướng bên kia...” Huyết Duệ phân rõ một phương hướng, lúc đang chuẩn bị di chuyển.

Ầm!

Không gian chấn động dữ dội, khu vực bên cạnh bỗng nhiên bị chọc thủng, lộ ra một khe nứt.

Bên cạnh khe nứt bị một đôi tay gác lên.

Sau đó đôi tay này bắt đầu gạt ra hai bên, bị cưỡng ép xé mở.

Huyết Duệ hoảng sợ nhìn tường kép không gian bị xé mở, cường giả xa lạ vừa rồi nhô đầu ra, nhìn tới nhìn lui.

Cuối cùng, ánh mắt của đối phương ngừng lại trên người hắn, nhếch miệng cười với hắn: “Thì ra ngươi ở trong này à.”

Tiêu Thiên nói xong, lại vươn tay kéo một cái, cố gắng mở rộng khe hở, chen vào trong tường kép không gian.

Cảnh tượng này trực tiếp dọa Huyết Duệ tới mức hồn vía lên mây.

Cái thứ quỷ gì vậy, tay không xé mở không gian, đuổi tới tận

tường kép không gian?

Dựa theo tình huống tường kép không gian của mình, ở đây hẳn là nơi hẻo lánh ngoài chiến trường hư không Vẫn Viêm không xa lắm.

Đây là quái vật từ đâu nhảy ra!

“Trốn!!”

Nội tâm Huyết Duệ nháy mắt hiện ra một phản ứng như vậy, quay đầu bỏ chạy.

Sức mạnh đạo không gian quanh quẩn trên người, trong nháy mắt, Huyết Duệ không đi so đo tiêu hao linh khí.

Hắn chỉ muốn mau chóng thoát khỏi nơi mà quái vật bỗng nhiên xuất hiện này.

Huyết Duệ ném ra lực không gian vừa ngưng tụ, giống như mỏ neo xác định một mảnh nhỏ không gian ở phía xa, kéo hắn qua.

Lực lượng không gian nối liền hai mảnh nhỏ không gian, xây dựng ra một thông đạo an toàn tạm thời, khiến hắn bình yên vượt qua.

Huyết Duệ dựa vào phương thức như vậy, không ngừng nhảy lên mảnh nhỏ không gian, rời khỏi vị trí ban đầu.

Huyết Duệ nhảy về phía trước, còn bớt chút thời giờ quay đầu nhìn phía sau, muốn xem thử quái vật vừa rồi ở đâu.

Không một bóng người.

Huyết Duệ vừa quay đầu đồng tử đã co rút lại, Tiêu Thiên vốn ở phía sau đã không biết tung tích.

“Người đâu?” Huyết Duệ lập tức trở nên khẩn trương, mới

vừa quay đầu lại, đã đụng phải một đôi mắt.

“Hết hồn!!”

Huyết Duệ bị giật mình, liên tiếp lui lại mấy bước, khắp cả người lạnh lẽo.

Xảy ra chuyện gì?

Tại sao người này bỗng nhiên tới sau lưng mình.

Huyết Duệ vung hai tay, lực không gian lập tức xác định tọa độ mảnh vỡ không gian bên cạnh.

Mà hắn cũng bị kéo qua.

Chẳng qua trong quá trình này, hắn luôn nhìn Tiêu Thiên.

Hắn muốn biết, rốt cuộc người này đuổi theo mình như thế nào.

Trong quá trình bị kéo qua, Huyết Duệ nhìn thấy đối phương cử động.

Nhưng Huyết Duệ nhìn thấy hành động của đối phương, cả người hoàn toàn cứng ngắc.

Người trước mặt trực tiếp bước đi, đi ra khỏi mảnh nhỏ không gian, đi tới dòng chảy hỗn loạn trong không gian.

Dòng chảy hỗn loạn trong không gian sắc bén khủng bố, có thể dễ dàng cắt nát người, cắt thành từng mảnh.

Ngay cả bản thân Huyết Duệ cũng phải rất cẩn thận, sợ bị cuốn vào trong đó.

Hắn quả thật có thể chống đỡ một khoảng thời gian, nhưng sẽ nhanh chóng tiêu hao lượng lớn linh khí.

Hơn nữa, còn có khả năng bị dòng chảy hỗn loạn trong không gian lôi cuốn, không biết đi tới nơi nào, bị lạc đường, cuối cùng tiêu hao chết ở đó.

Nhưng người trước mặt này thì sao?

Giống như không có việc gì đi lại trong dòng chảy hỗn loạn không gian, lực không gian vô cùng sắc bén, liên tiếp va chạm trên người hắn, sau đó phá nát tản ra.

Trường lực vô hình bao phủ trên áo choàng của hắn, giống như hóa thành linh khí phòng ngự lớn mạnh nhất trên đời này.

“Không thể nào, điều này tuyệt đối không thể!” Huyết Duệ hoảng loạn, vội vàng nhảy lên trên các mảnh nhỏ không gian.

“Con người ngươi nhìn thấy ta thì chạy, bây giờ còn trốn nhanh như vậy, chắc chắn là có vấn đề, có tật giật mình.” Tiêu Thiên phía sau cau mày, đột nhiên tăng tốc đuổi theo.

Dòng chảy hỗn loạn trong không gian bị Tiêu Thiên tông mở một cách bạo lực, mảnh nhỏ không gian chắn ở phía trước, cũng bị hắn cưỡng ép xông đến nát.

Tiêu Thiên ra vào tường kép không gian nguy hiểm này như chỗ không người.

Huyết Duệ điên cuồng chạy trốn, hoảng sợ nhìn Tiêu Thiên trong nháy mắt đã tới bên cạnh, một tay xách mình lên: “Còn muốn chạy?”

Huyết Duệ bị xách lên xuất hiện hoảng loạn, tứ chi muốn giãy giụa, nhưng vô ích.

Tiêu Thiên xách về theo đường cũ, tới khe nứt vừa nãy mình xé ra rồi đi ra ngoài.

Dòng chảy hỗn loạn không gian theo khe nứt tràn vào trong hư không hắc ám, khiến nơi đây càng thêm cuồng bạo.

Huyết Duệ bị xách đi nhìn Tiêu Thiên vươn tay gạt ra khe nứt phía trước, vậy mà dùng bạo lực dán không gian bị xé mở lại với nhau.

Nội tâm dâng lên sự tuyệt vọng.

Quá lớn mạnh!

Huyết Duệ bị Tiêu Thiên xách sau gáy giống như xách chó con, đã hoàn toàn từ bỏ chống cự.

Lúc này thực lực mà đối phương bày ra đã vượt xa tưởng tượng của hắn.

Dựa theo tưởng tượng của hắn, căn bản là không có cách nào đánh giết chính diện.

Chương 463. Chắc chắn là tổ tiên của ngươi sẽ cảm thấy mát ruột mát gan đấy

Trừ khi...

Huyết Duệ giống như nghĩ tới cái gì, rồi lại nhẹ nhàng lắc đầu.

Độ khó quá lớn, cường giả như thế không duyên cớ vô cớ, dựa vào cái gì đi chiến trường hư không Vẫn Viêm?

“Trông ngươi có vẻ vừa quen thuộc vừa xa lạ.” Tiêu Thiên xách Huyết Duệ, đánh giá trên dưới một chút.

Bỗng nhiên, Tiêu Thiên giống như nghĩ tới cái gì: “Hình như trông ngươi giống thể kết hợp giữa tộc Huyết Văn và tộc Huyết Oán, chẳng lẽ ngươi là một cây xiên?”

“Xiên?” Huyết Duệ bị xách lập tức ngẩn ra, sau đó nổi giận.

Sĩ có thể giết, không thể nhục.

Cái gì gọi là xiên?

Tộc Huyết Dũng thống lĩnh ba huyết một mạch, ở trong miệng của ngươi sao lại thành xiên rồi.

Đợi đã!

Huyết Duệ ngoài phẫn nộ, bỗng nhiên phản ứng lại, cường giả trước mặt sở hữu thực lực đáng sợ như thế, lại không nhận ra chủng tộc của mình?

Sao có thể!

Đối phương có thực lực như thế khẳng định là có địa vị cao ở Tàng Linh, làm sao có thể không nhận ra tộc Huyết Dũng bọn họ.

“Tìm Đế Tân Lộ nhìn thử, có lẽ hắn nhận ra.” Tiêu Thiên vừa nói, vừa xách theo Huyết Duệ bay tới Đế vực.

Vào lúc này, vực Thánh Ma và Đế vực đã ngừng dung hợp.

Không có Tiêu Thiên hỗ trợ, dung hợp thế giới giới vực là chuyện không cách nào tiếp tục.

Tiêu Thiên rất nhanh mang theo Huyết Duệ, tiến vào trong vực Thánh Ma, lao tới trang trại chăn nuôi Thanh Viêm.

Huyết Duệ bị xách, căn bản không có chút sức phản kháng, chỉ có thể mặc Tiêu Thiên xách mình, đáp xuống đỉnh một ngọn núi khổng lồ.

Nơi đó, có một gốc cây đang mọc, quanh quẩn quang mang thần diệu, xanh um tươi tốt.

Trên cây lại nở rộ ra đóa hoa rực rỡ đủ mọi màu sắc, càng làm cây gỗ khổng lồ tăng thêm một vài sắc thái.

Cây hoa thần còn gọi là một gốc cây con hoa thần.

Gốc cây con hoa thần này đến từ thành Lạc Ninh của bộ Lạc Ninh, cũng chính là cành cây tự gãy kia, cung cấp xiên nướng BBQ cho Tiêu Thiên.

Nhờ hành động lúc trước lấy lòng Tiêu Thiên, cây con hoa thần này không những không bị chặt, hoặc là ở lại lãnh thổ của vực Bách Hoa.

Mà còn có thêm cơ hội gieo trồng trên núi Thanh Viêm.

Có thánh long hóa thành núi non làm thổ nhưỡng, huyết mạch của cây hoa thần này đã vượt qua cổ thụ, cũng chính là cây mẹ của hắn.

Hơn nữa, trên cái cây đó đã xuất hiện đường hoa văn vảy rồng, còn có thể kết quả.

Mặt ngoài của quả có hoa văn rồng, ẩn chứa uy áp thánh long.

Không chỉ như thế, Tiêu Thiên đã từng thử.

Hiện tại xiên nướng BBQ do cây hoa thần này chế tạo ra, lúc dùng làm thịt nướng, hương vị càng tuyệt hơn.

Hơn nữa quả nó kết ra ép làm nước trái cây, lại càng tuyệt không thể tả.

Trước mắt nó đã không thể gọi là cây hoa thần, ngược lại là cây rồng hoa thần.

Dưới tàng cây, Hoa Tài Đầu đang chắp hai tay sau lưng, quan sát trạng thái của cây rồng hoa thần trước mắt.

Bên cạnh có một bóng dáng, đang vùi đầu làm việc.

Hoa Tài Đầu như có cảm giác, quay đầu lại nhìn, liền phát hiện có người qua đây.

Sau khi đối phương đáp xuống đất, hắn ta vội vàng tiến lên chắp tay: “Tiêu đại nhân, sao ngài đến đây?”

Tiêu Thiên khoát tay với đối phương: “Không phải tới tìm ngươi, ta tìm Đế Tân Lộ.”

Nói xong, hắn xách theo Huyết Duệ, đi tới phía trước.

Huyết Duệ bị xách bị cây rồng hoa thần này làm rung động, lại nhìn thấy bóng dáng đang nhặt phân và bón phân dưới tàng cây,

đồng tử co rút lại.

“Tộc Cổ Thần!!” Bóng dáng trước mặt khiến nội tâm Huyết Duệ chấn động, hoài nghi có phải bản thân nhìn lầm hay không.

Khi đối phương đứng thẳng dậy, lộ ra khuôn mặt khắc kim văn, còn có kim sừng trên đỉnh đầu.

Huyết Duệ xác định đây quả thật là bộ tộc trong truyền thuyết.

Dựa theo ghi chép, tộc Cổ Thần chính là chủng tộc siêu vị của Tàng Linh, tồn tại vô cùng xa xưa mà tôn quý.

Bộ tộc này gần như không có bất kỳ khuyết điểm.

Bọn họ trời sinh đã lớn mạnh, cho dù là phương diện tu hành nào cũng cực kỳ am hiểu, hơn nữa còn vô cùng bác học, trình độ ở các phương diện đều cực kỳ lớn mạnh.

Một chủng tộc cổ xưa, tôn quý mà bản thân chỉ có thể hiểu biết sơ sài từ trong tin đồn, từ trong điển tịch và tranh minh hoạ cổ xưa.

Ở trong này nhặt phân và bón phân?

“Chủ nhân...” Nhìn thấy Tiêu Thiên đến, Đế Tân Lộ đứng dậy, lau mồ hôi trên trán, mở miệng nói.

So sánh với sỉ nhục và nghẹn khuất mấy ngày trước, mỗi ngày đều lấy nước mắt rửa mặt.

Hiện giờ Đế Tân Lộ rõ ràng bình thản rất nhiều.

Không phản kháng được, chi bằng nhìn thẳng, cứ đi hưởng thụ.

Dù sao hắn bị đóng xuống khế ấn nô lệ, có thể làm sao chứ?

Đế Tân Lộ có cách nghĩ như vậy, dần dần phát hiện, nội tâm bắt đầu bình tĩnh trở lại.

Bản thân trong quá khứ luôn bị áp lực nặng nề không thở nổi, luôn nghĩ tới chính là sự nghiệp to lớn của chủng tộc, sau khi thức tỉnh, mỗi thời mỗi khắc đều không ngừng suy nghĩ.

Mỗi một quyết định, mỗi một kế hoạch đều phải cẩn thận, thận trọng đối đãi.

Mệt chết đi, rất mỏi mệt.

Chương 464. Chắc chắn là tổ tiên của ngươi sẽ cảm thấy mát ruột mát gan đấy 2

Hiện giờ việc cần làm chỉ là cu li đơn giản thô bạo nhất, nhìn qua rất dơ bẩn.

Không biết tại sao Đế Tân Lộ lại cảm giác tâm linh của mình giống như lấy được tinh lọc.

Hắn áp chế tu vi của mình, khiến mồ hôi bản thân tuôn như mưa, hưởng thụ lao động.

Ban đêm, Đế Tân Lộ lại rơi nước mắt, có cảm xúc khác đi.

Hắn cảm giác bản thân trong quá khứ nghiệp chướng nặng nề, hai tay dính quá nhiều máu tươi và tính mạng người vô tội.

Hiện giờ Đế Tân Lộ đang cố gắng làm việc rất nhiều, còn sẽ sám hối cầu nguyện cho tộc Đầu Hoa chết trong tay của mình.

Hắn đang dụng tâm đi trên con đường chuộc tội của mình.

“Tội nô đúng lúc có một chuyện thỉnh cầu, vẫn mong chủ nhân đồng ý.” Đế Tân Lộ nhìn thấy Tiêu Thiên, khom mình hành lễ, giọng điệu thành khẩn.

Tiêu Thiên nhìn Đế Tân Lộ, gật đầu: “Nói!”

“Mong ngài cho phép ta ở trên núi Thanh Viêm, lập một linh đường, ta nghĩ nên lập bài vị vì sinh linh chết trong tay tội nô trong quá khứ, lúc nghỉ ngơi đến cầu phúc sám hối.” Vẻ mặt Đế

Tân Lộ vô cùng chân thành.

Tiêu Thiên nghe thấy lời nói của Đế Tân Lộ, mặt lộ vẻ vui mừng: "Được được được, quả thực là quá tốt, ngươi có thể có suy nghĩ này, thật sự khiến người ta cảm thấy vui mừng."

"Ta đồng ý thỉnh cầu này, tuyệt đối không thành vấn đề."

"Đế Tân Lộ à, thái độ hối cải làm người của ngươi, tốc độ ngươi sám hối ngộ đạo, không bôi nhọ danh hiệu tộc Cổ Thần của các ngươi."

"Nếu tiền bối tộc Cổ Thần các ngươi ở trên trời có linh, nhìn thấy những hành vi của ngươi, nhất định sẽ mát ruột mát gan đó."

Bên phía Tiêu Thiên khen không dứt miệng, mừng rỡ như điên, Huyết Duệ bị hắn xách theo đã trợn mắt há hốc mồm, không cách nào tin vào hai mắt mình nhìn thấy, tai mình nghe thấy.

Ngươi xác định tổ tiên người ta sẽ mát ruột mát gan hả?

Chỉ sợ đối phương sẽ bò ra khỏi quan tài, đánh chết đứa cháu vô liêm sỉ này?

Đường đường một chủng tộc siêu vị, tộc Cổ Thần cổ xưa tôn quý.

Cho người ta nhặt phân, còn nói ra ba cái đạo lý này!

Điều khiến Huyết Duệ cảm thấy khủng bố nhất là tồn tại của tộc Cổ Thần trước mặt, vậy mà lại cảm thấy là điều đương nhiên.

Theo vẻ mặt ánh mắt, đối phương sám hối xuất phát từ nội tâm.

Đùa à!

Thế đạo này, lúc phân tranh, hai tay ai mà không nhuốm máu

tươi.

Một đám người ti tiện, chết thì chết thôi, ai lại đi sám hối.

Cho dù lúc Huyết Duệ suy nghĩ lung tung ở nơi này, dưới chân treo trên bầu trời, bị Tiêu Thiên xách đi.

"Nào, ngươi xem người này rốt cuộc là chủng tộc gì, có phải là kết ghép tộc Huyết Văn và tộc Huyết Oán hay không?"

"Điều này không liên quan đến tộc Cổ Thần các ngươi, sẽ không bị linh hồn của ngươi cấm chế hạn chế đúng không?"

Đế Tân Lộ nhẹ nhàng gật đầu: "Chủ nhân yên tâm, tất nhiên là không rồi."

Nói xong, hắn cẩn thận nhìn về phía Huyết Duệ, thăm dò trên dưới.

Huyết Duệ bị xách theo rất khó chịu, rất ấm ức, rất mắc cở.

Bản thân bị lời nói của Tiêu Thiên công kích thì thôi đi, lúc này còn bị người ta thưởng thức như hàng hóa, sỉ nhục vạn phần.

"Chủ nhân, ngươi hiểu lầm rồi, đây vốn không phải là kết ghép hai tộc, mà là tộc Huyết Dũng." Sau khi Đế Tân Lộ phân biệt thì lộ ra nụ cười, nhìn về phía Tiêu Thiên giải thích.

"Mặc dù trải qua năm tháng lâu dài, tướng mạo của tộc này hình như có tí thay đổi, nhưng trên cơ bản vẫn là dáng vẻ quen thuộc đó."

"Tộc Huyết Dũng và tộc Huyết Văn, tộc Huyết Oán, được xưng là tam huyết nhất mạch."

"Tộc Huyết Dũng có được năng lực của tộc Huyết Văn và tộc Huyết Oán, cơ thể mạnh mẽ, hơn nữa còn có rất nhiều Huyết chú thuật quỷ dị, chủ yếu nhất là lực lượng huyết dũng của tộc này."

"Dùng huyết khí khởi động làm căn cơ, có thể bộc phát ra chiến lực cực lớn trong thời gian ngắn, hơn nữa tốc độ khôi phục còn rất nhanh, được xem là chủng tộc không tồi."

"Hơn nữa, sở dĩ tộc Huyết Dũng có thể chỉ huy tộc Huyết Văn và tộc Huyết Oán, là bởi vì hắn có áp chế đặc thù với hai tộc này."

"Tộc Huyết Dũng có thể mượn năng lực của bản thân chế tạo ra tinh thể máu thiêu đốt tương ứng với tộc Huyết Văn cùng với oán linh châu tương ứng với tộc Huyết Oán."

Giải thích của Đế Tân Lộ đã nói rất rõ đặc tính của tộc Huyết Dũng.

Tiêu Thiên nhìn chằm chằm Huyết Duệ bị mình xách theo: "Thì ra không phải là kết ghép, không lẽ tộc Huyết Văn và tộc Huyết Oán thực tế là kết ghép của tộc Huyết Dũng?"

"Ví dụ người của tộc Huyết Dũng làm bừa càn rỡ, làm ra chuyện kết ghép, một bên là tộc Huyết Văn, một bên là tộc Huyết Oán."

Đế Tân Lộ bị Tiêu Thiên hỏi đến bối rối, muốn bác bỏ theo bản năng.

Nhưng giây tiếp theo, hắn lại có chút chần chờ, suy nghĩ kỹ, hình như là có lý này.

So với việc tộc Huyết Dũng có được đặc tính của tộc Huyết Văn và tộc Huyết Oán.

Tộc Huyết Văn, cơ thể càng mạnh, hơn nữa còn biết đốt huyết văn của bản thân.

Chương 465. Tiêu Thiên, ngươi chắc chắn phải chết

Tộc Huyết Oán am hiểu rất nhiều loại Huyết chú thuật, cũng tương đối mạnh mẽ ở phương diện linh hồn.

Đế Tân Lộ nghĩ đến đây, không khỏi quay đầu lại, nhìn về phía Huyết Duệ bị Tiêu Thiên xách theo, trong ánh mắt có mùi vị bị điều tra.

"Không phải kết ghép!" Huyết Duệ không còn nhịn được nữa, gầm thét lên: "Tộc Huyết Văn và tộc Huyết Oán chỉ là đời sau dị biến trong tộc lúc trước, từ từ quật khởi mà thành!"

"Được xem là chi nhánh của tộc Huyết Dũng, không phải là kết ghép gì cả!"

Hắn thật sự không chịu nổi nữa, nếu còn mặc cho cường giả này ăn nói lung tung thì tam huyết nhất mạch bọn họ ở trong miệng hắn không biết sẽ biến thành dáng vẻ quý hiếm cổ quái gì nữa.

"Không phải kết ghép thì không phải, ngươi gấp gáp cái gì chứ?" Tiêu Thiên liếc nhìn Huyết Duệ, bĩu môi.

Đế Tân Lộ bên cạnh lại cảm thấy kỳ lạ: "Đạo cảnh tộc Huyết Dũng, từ khí tức cho thấy rất trẻ tuổi."

"Căn cứ theo tình hình hiện giờ, tồn tại như ngươi có lẽ nên ở chiến trường hư không tương đối quan trọng mới đúng."

"Tại sao lại xuất hiện ở nơi này."

Tiêu Thiên lần nữa nhìn về phía Đế Tân Lộ: "Chiến trường hư không tương đối quan trọng?"

Đế Tân Lộ gật đầu, giải thích cho Tiêu Thiên: "Đúng vậy, bản thân tộc Huyết Dũng ở trong Võ Linh quân không tính là yếu, hơn nữa thiên tài tộc Huyết Dũng trẻ tuổi này có lẽ đảm đương cao tầng Võ Linh quân."

"Hơn nữa phải tọa trấn ở chiến trường hư không cấp bậc càng cao, mới xem là hợp lý."

"Chiến trường hư không cũng có phân chia cấp bậc, tồn tại như hắn không nên xuất hiện ở khu vực hẻo lánh này."

Tiêu Thiên nhìn Huyết Duệ, nói rõ tình hình gặp mặt lúc ấy, còn có lúc tường kép không gian truy kích, các loại biểu hiện của đối phương.

Đế Tân Lộ nghe đến đây thì hơi giật mình, nhìn Huyết Duệ, tấm tắc kêu lên kỳ lạ: "Như vậy thì đây thật sự là thế hệ tài hoa hơn người, nắm giữ Đạo cảnh của đạo không gian, nhưng lại rất hiếm thấy."

"Chủ nhân, có lẽ hắn đến từ chiến trường hư không cấp cao hơn, lợi dụng tường kép không gian xâm nhập về phía chúng ta."

Trong mắt Tiêu Thiên hiện ra ánh sáng khác thường, nhìn về Huyết Duệ: "Ồ? Chiến trường hư không cấp cao hơn, lẻn vào đây?"

"Nếu đến từ chiến trường hư không cấp cao hơn, nhưng lại ỷ vào năng lực bản thân, lẻn vào vùng đất hẻo lánh này, trùng hợp gần ngay chỗ của ta?"

"Xem ra, phía sau ngươi có lẽ có âm mưu đáng sợ gì đó."

"Lẽ nào chuyện bên sơn vực Huyền Phú rốt cuộc vẫn là để lộ tin tức, để Võ Linh quân các ngươi chú ý đến sự tồn tại của ta."

"Vì vậy phái nhân vật như ngươi lẻn vào nơi đây muốn dò xét nghe ngóng tin tức của ta, rồi lại bày kế mai phục giết chết ta?"

Một tràn phân tích của Tiêu Thiên khiến Đế Tân Lộ và Hoa Tài Đầu đang nghe bên cạnh đều ngẩn ra.

Không đến mức đó chứ?

Tại sao bọn họ cảm giác thiên tài tộc Huyết Dũng này, chỉ là lúc lẻn vào không may đụng phải ngài chứ?

"Ta... hoàn toàn không quen biết ngươi!" Huyết Duệ cắn răng, thốt ra lời nói, trực tiếp phủ định suy đoán của Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên híp mắt, quan sát kỹ Huyết Duệ, rất lâu sau mới nói: "Kiếm cớ, đây chỉ là cái cớ để ngươi che giấu mục đích tạm thời, ngươi phủ nhận quá nhanh."

"Nếu như ngươi thực sự không quen biết ta, thì trước đó ở bên trong không gian hắc ám, tại sao lại nhìn lén ta?"

"Hơn nữa, trên người còn tràn ngập sát khí, nếu như không phải mưu đồ làm loạn thì ai tin?"

"Nếu như trong lòng ngươi thực sự không có điều mờ ám, thì lúc đầu ta hỏi tại sao ngươi lại nhìn lén ta, ngươi không giải thích, không nói rõ, lại quay đầu bỏ chạy?"

"Đây chẳng phải là có tật giật mình, còn có thể là gì!"

Huyết Duệ bị xách theo nghẹn họng nhìn trân trối.

Hắn vừa mới đến chiến trường, nhìn thấy đại quân dưới quyền mình bị tàn sát, trơ mắt nhìn Chiến Khắc Cực đi chịu chết.

Bản thân không phải là ý chí sắt đá, tâm trạng không thể kích động, không thể tràn ngập sát khí ư?

Vậy mà quái vật ngươi đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh, giống như quỷ vậy.

Ai mà không sợ, ai mà không chạy được chứ!

Đợi đã!

Bỗng nhiên trong lòng Huyết Duệ hiện ra một kế hoạch, nếu mình rơi vào trong tay đối phương, chạy trốn là vô vọng, chỉ sợ chắc chắn phải chết.

Nếu có thể bắt lấy đối phương trước khi chết, có phải là càng tốt.

Huyết Duệ nghĩ đến đây thì cắn răng, có biểu cảm không chịu thua: "Chiến trường nơi ta đứng chỉ là sắp thua, ta trốn ra ngoài mà thôi, tuyệt đối không có bất kỳ kế hoạch nào cả!"

"Chiến trường của ngươi?" Tiêu Thiên nhớ đến cái gì đó, rồi nhìn chằm chằm Huyết Duệ: "Chính là tường kép không gian trước đó ngươi thông qua?"

Huyết Duệ không nói lời nào, cứng cổ, có dáng vẻ thà chết chứ không chịu khuất phục, đến chết còn lắm miệng: "..."

"Xem ra chiến trường hư không mà ngươi rời đi giấu giếm bí mật gì đó." Tiêu Thiên hứng thú, nhắc đến.

Huyết Duệ nghe thấy lời này của đối phương, biết ngay đối phương đã mắc câu rồi.

Chỉ cần đối phương bị khơi lên sự tò mò, thuận theo tường kép không gian, trở lại chiến trường hư không Vẫn Viêm.

Thì hắn chắc chắn phải chết!

Chương 466. Tử lão đệ, hãy nghe cho rõ tên mới của huynh đệ chúng ta

Một chiến trường hư không cao cấp hơn, một kế hoạch bí ẩn.

Một âm mưu đang nhắm vào hắn.

Tiêu Thiên bắt đầu căng thẳng, nếu những chuyện đó là sự thật thì chẳng phải Đế vực vừa được hợp nhất lại sẽ bị cuốn vào một cuộc chiến lớn hơn sao?

Có lẽ đám người tàn bạo đứng sau Võ Linh quân sẽ liên tục tràn vào, dùng trăm phương nghìn kế để ám sát mình.

Đám người đá muốn lật đổ cả bàn trong lúc mình ăn thịt nướng, lãng phí đồ ăn.

Nhân lúc hắn đang đi ỉ, quấy rầy thời gian yên tĩnh và tuyệt vời nhất của đời người.

Thậm chí họ còn thám thính thêm nhiều tin tức về mình, phóng đại biệt danh xấu hổ Thiên Tôn Chí Thiên bám váy với bên ngoài.

Tiêu Thiên đã tưởng tượng ra viễn cảnh đám lãnh đạo cấp cao của Võ Linh quân nhận được báo cáo tin tức thám thính về mình và đọc nó thế nào.

Đảm bảo họ sẽ bụm miệng cười, ra sức chế nhạo biệt danh của mình.

“Đáng sợ quá, chiến trường hư không của ngươi ở đâu, mau dẫn ta đến đó.” Tiêu Thiên vội vã kéo Huyết Duệ đến trước mặt mình, lo sốt cả vó: “Ta muốn trò chuyện với đám tai to mặt lớn của Võ Linh quân các ngươi.”

Huyết Duệ nhếch môi lên, liên tục lắc đầu với Tiêu Thiên: “Ngươi nghĩ ta sẽ cho ngươi được toại nguyện sao? Nằm mơ!”

“Ngươi không chịu dẫn đường, ta tự tìm đường cũng vậy.” Tiêu Thiên nheo mắt lại, nhìn Đế Tân Lộ và Hoa Tài Đầu: “Các ngươi tiếp tục làm việc của mình đi.”

Dứt lời, Tiêu Thiên bèn dẫn Huyết Duệ vội vã rời đi.

Huyết Duệ bị tóm không nhịn được nhẹ nhàng nhếch môi cười.

Trúng kế!

Tuy hắn biết mình sẽ chết nhưng lại cực kỳ vui sướng.

Nếu hắn có thể kéo một người siêu việt trong Tàng Linh xuống nước thì quá hời.

Lúc này biến số duy nhất đó là Chiến Khắc Cực vẫn chưa thua trận, vẫn chưa tung ra chiêu cuối cùng.

Tiêu Thiên dẫn Huyết Duệ nhanh chóng rời đi, chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng của họ.

Hoa Tài Đầu chắp hai tay sau lưng, dáng đứng vẫn nhã nhặn như trước: “Hình như tiểu tử tộc Huyết Dũng đó đang cố tình dắt mũi đại nhân.”

“Từ kết quả cho thấy hắn ta định dẫn đại nhân đến chiến trường hư không.” Đế Tân Lộ vừa nói vừa vác thùng phân lên, chuẩn bị đi gánh phân bón.

Hoa Tài Đầu không hề lo lắng cho Tiêu Thiên, hắn ta nhắc nhở: “Gần đây tốc độ mở rộng của trang trại chăn nuôi Thanh Viêm quá nhanh, cần bổ sung thêm người để trồng cổ thụ hoa thần ở các nơi nữa.”

“Ta nghĩ lần này Tiêu đại nhân sẽ tóm thêm kha khá tội nhân quay về, sửa chữa bản thân, chuộc lại lỗi lầm.”

“Đế Tân Lộ, xem ra đội thứ ba của ngươi sẽ được đưa vào đưa vào danh sách quan trọng.”

Đế Tân Lộ vác thùng phân, bắt đầu di chuyển, ánh mắt hắn vô cùng kiên quyết, giọng nói của hắn vang lên từ phía xa: “Điều này đồng nghĩa với việc đội thứ nhất và đội thứ hai sắp bị ta đá ra khỏi danh sách.”

“Đến lúc đó ta sẽ chứng minh cho họ thấy người ăn năn, chuộc tội chân chính là thế nào.”

“Họ vẫn chưa thành thật lắm đâu.”

Hoa Tài Đầu nghe vậy, hai hàng mi khẽ run lên.

Chương trình cải tạo quay về chính nghĩa của Tiêu đại nhân quả thật đáng sợ.

Đám chiến sĩ từng vào sinh ra tử trên chiến trường, hai tay dính đầy máu tươi không những sửa chữa lỗi lầm, trở thành một phiên bản tốt hơn.

Mà từng người biến thành hóa thân của chính nghĩa, tỏa ra ánh sáng thiện lương.

Trong hư không hắc ám, Tiêu Thiên dẫn Huyết Duệ nhanh chóng quay về khu vực mà hai người gặp nhau lần đầu.

Nếu quan sát ở khoảng cách gần sẽ thấy Tiêu Thiên tay không

xé toạc không gian, tiến vào tường kép.

Dù Huyết Duệ từng tận mắt chứng kiến nhưng vẫn không khỏi nuốt nước bọt.

Hắn ta bắt đầu nghi ngờ liệu rằng kế hoạch của mình không thể nổ chết Tiêu Thiên.

Cùng lắm chỉ khiến hắn mê man bên trong hỗn độn thôi nhỉ?

Nhưng dù vậy cũng đã đủ rồi!

“Hừ, ta đã thấy dấu tích của ngươi.” Tiêu Thiên nhìn Huyết Duệ mạnh miệng, sau đó bất ngờ nói.

Thật ra hắn nhờ sự trợ giúp của hệ thống Vượng Tài nên mới thấy được vết tích của Huyết Duệ để lại trong tường kép không gian này.

Những vết tích này giống như ngọn đèn dẫn lối đưa hắn đến nơi mà Huyết Duệ đã xuất phát.

Ầm! Ầm! Ầm!

Tiêu Thiên không do dự đã bộc phát tốc độ, ngang tàng xông thẳng về trước.

Những nơi hắn đi qua, nào là dòng chảy không gian hay mảnh vỡ không gian gì đó đều lần lượt dạt sang một bên.

Bỗng chốc, Huyết Duệ bị tóm theo đã hốt hoảng.

Quái vật.

Cường giả Nhân tộc này là một quái vật vô cùng khủng khiếp.

…

Trên chiến trường hư không Vẫn Viêm.

Tử Đế Tôn thở hổn hển, nắm lấy ấn Nhân hoàng, máu me đầy khắp cả người: “Cơ thể của tiểu tử này cứng rắn quá.”

Lạc Thao Thiên không có thở dốc, ma khí quanh thân vẫn dày đặc nhưng sắc mặt không được tốt lắm: “Nếu không vì cơ thể của ta xảy ra vấn đề thì ta đã bắt được hắn từ lâu.”

Lúc trước khi họ phối hợp với Tử Đế Tôn, họ đủ sức chèn ép Chiến Khắc Cực.

Nhưng vào thời điểm mấu chốt, ma khí trong người bỗng bạo động khiến khí tức cảnh giới tăng cao đột ngột.

Chương 467. Tử lão đệ, hãy nghe cho rõ tên mới của huynh đệ chúng ta 2

Lạc Thao Thiên vừa kinh ngạc vừa vui mừng trước sự tăng vọt quá bất ngờ ấy.

Tuy không hiểu vì sao nhưng với tình hình trước mắt, thực lực của mình tăng cao là điều tốt hơn hết.

Nhưng dù điều Lạc Thao Thiên không ngờ thực lực của mình đang trên đà tăng vọt thì giữa chừng bỗng…

Dừng lại!

Chẳng những dừng lại mà ma khí trong cơ thể mình còn biến đổi, trở nên mất cân bằng.

Lạc Thao Thiên cảm nhận được ông sắp có được lực lượng cực mạnh, cảnh giới sắp tấn thăng đến một tầm cao mới.

Nhưng mọi thứ đã chững lại.

Cảm giác chênh lệch dữ dội này khiến ông suýt đã hộc máu.

Việc này đã ảnh hưởng đến khả năng chiến đấu của ông, nếu không nhờ ông có kinh nghiệm chiến đấu phong phú và ấn Nhân hoàng của Tử lão đệ.

E rằng dù lấy hai chọi một cũng chưa chắc bắt được đối phương.

Hết cách rồi, ải bảo Chiến Khắc Cực cũng cùng Đạo cảnh với họ nhưng đường đi càng xa thì thực lực càng mạnh.

Vả lại thằng nhãi này là kẻ điên, vì luôn bốc cháy, toàn thân tắm trong ngọn lửa đỏ như máu.

Hắn đang thiêu đốt linh khí, máu huyết và tuổi thọ của mình.

Liều mạng thử một lần.

“Thực lực của ngươi yếu hơn những gì ta tưởng.” Bỗng nhiên Chiến Khắc Cực lơ lửng ở đối diện bỗng phun máu, vặn vẹo cần cổ của mình.

“Lúc chiến trường tiên phong bùng nổ, ngươi đã chạy trốn, ta đoán ngươi đã tự ẩn đi chiến lực của mình và cố tình bị bắt, tìm cơ hội phá hủy thành trì mấu chốt này.”

“Ai ngờ thực lực của ngươi khiến ta thất vọng quá.”

“Ngươi quả là một người may mắn, nếu không phải huynh đệ Nhân tộc này của ngươi phối hợp chiến đấu cùng ngươi thì ngươi đã mất mạng lâu rồi.”

Chiến Khắc Cực nói rất lớn như đang sỉ nhục và khích Lạc Thao Thiên, muốn đối phương tức giận mất hết lý trí.

Nhưng tiếc thay ông không bị trúng kế khích tướng của hắn.

“Hừ!” Lạc Thao Thiên khẽ hừ, sau đó bất ngờ cười to, phóng khoáng nói: “Đúng vậy, ta thoát khỏi chiến trường tiên phong không phải dựa vào sức của mình.”

“Hơn nữa ta có một huynh đệ Nhân tộc mạnh mẽ, chính hắn tiếp sức cho ta, hắn dễ dàng giết chết Chiến Bất Khí, phá hủy chiến thành tiên phong.”

“Nếu không ngờ người huynh đệ Nhân tộc này của ta nhớ thê

tử, vội vã quay về thì đám yêu ma quỷ quái các ngươi đã bị tiêu diệt tử lâu.”

“Nếu huynh đệ của ta ở đây, ngươi nghĩ mình còn sống để nói chuyện với ta sao, bởi vậy ta mới nói ngươi may mắn.”

Lạc Thao Thiên nói năng vô cùng tự hào, sau đó bèn nhìn Tử Đế Tôn: “Tử lão đệ, nhân cơ hội này ta nói với đệ một chuyện, chúng ta có huynh đệ mới, đệ hãy nhớ kỹ tên của hắn,”

Tử Đế Tôn nhìn đại ca đang phấn khích bèn thay đổi sắc mặt, vội vàng khoát tay chặn miệng ông lại: “Đại ca, đừng nói.”

Nhưng Lạc Thao Thiên đang phấn khích nên đã nói rất to.

"Hắn là Thiên Tôn Chí Thiện Diêm La, Tiêu Thiên."

Sau khi nói xong, Lạc Thao Thiên còn tự hào quay đầu nhìn Tử Đế Tôn: “Tử lão đệ, đệ hãy nhớ kỹ cái tên này, đây là huynh đệ mới của chúng ta, đứng hàng thứ ba.”

“Chúng ta phải cố gắng tu hành cho thật tốt, nâng cao thực lực.”

“Không thể làm huynh đệ mới của chúng ta mất mặt, bỏ xa chúng ta.”

Nhìn Lạc Thao Thiên kể chuyện với mình một cách nghiêm túc và sâu sắc, Tử Đế Tôn hoàn toàn ngơ ngác, một lúc sau mới vung tay lên.

Bốp!

Tử Đế Tôn vỗ mạnh vào trán mình: “Toang rồi!”

Đại ca à!

Huynh làm cái quái gì vậy, ta phục huynh rồi.

“Cha của con lại khoác lác về huynh đệ mới kết bái của mình, cứ luôn miệng nhắc tới suốt mấy hôm qua, có điều người đó thật sự đã cứu cha của con…” Ở phía sau, Vũ Tâm Nhứ vừa nói vừa nhìn nữ nhi Lạc Nữ Ái.

Nhưng khi bà nhìn nữ nhi thì thấy nàng cứng đờ, ngơ ngác đứng sững ra đó, nhìn chằm chằm vào Lạc Thao Thiên ở phía xa.

“Chí Thiện… Thiên Tôn Chí Thiện Diêm La… Tiêu… Tiêu… Tiêu Thiên?” Lạc Nữ Ái lắp bắp, ngơ ngác nhìn mẫu thân: “Cha… Cha kết bái với hắn rồi sao?”

“Thật ra họ không tổ chức nghi thức gì cả, chỉ kết bái qua lời nói thôi.” Vũ Tâm Nhứ thở dài: “Cha của con rất thích kết giao bằng hữu nên…”

Nói đến đây, bà bèn thấy nữ nhi Lạc Nữ Ái yên lặng đội mũ giáp vào, không nói gì cả.

Sau đó nàng bắt đầu lao nhanh về trước.

Nhưng lần này Lạc Nữ Ái ra tay càng thêm điên cuồng và nóng nảy.

“Chẳng lẽ mình nói sai gì rồi, đứa trẻ đó bị làm sao thế?” Vũ Tâm Nhứ nhìn Lạc Nữ Ái đang gào thét, cảm thấy kỳ lạ.

“Vũ di không nói gì sai cả, nàng ta chỉ dùng cách thức này hóa giải sự xấu hổ của mình thôi.” Tử Nhược Yên đội mũ giáp ở bên cạnh buồn buồn cất tiếng.

Nhưng ngay sau đó, nàng bỗng la lớn: “Nữ Đế Thánh Ma chỉ muốn chúc mừng mình vì có thêm một Tiêu thúc thúc.”

Lạc Nữ Ái đang lao đầu chiến đấu bỗng nhiên chững lại.

“Á á á!” Ngay sau đó, nàng bỗng nổi điên thét dài, vác cây liềm

to lớn đen tuyền điên cuồng chém giết, gần như mất hết lý trí, bùng nổ không thôi.

Long Khâu Bạch dừng lại, yên lặng nhìn Tử Nhược Yên nhẹ nhàng nhún vai rồi lắc đầu.

Chương 468. Khe hở của hỗn độn

Đúng là thù dai, nhìn Lạc Nữ Ái bị kích động ra nông nỗi này.

Long Khâu Bạch bỗng nhìn Lạc Thao Thiên ở phía xa, vẻ mặt rất phúc tạp: “Lạc thúc thúc, ngài còn điên hơn Tử thúc thúc nữa.”

Những gì diễn ra trước mắt khiến Vũ Tâm Nhứ cảm thấy khó hiệu, đặc biệt khi bà phát hiện Tuyết Như Yên, Liễu Quế Hương đang nhìn mình bằng vẻ mặt quái dị.

Tại sao?

Họ cứ nhìn bà bằng ánh mắt đó.

Vũ Tâm Nhứ tò mò, nhạy cảm phát hiện nguyên nhân gây ra bầu không khí bất thường này.

Đó chính là huynh đệ tốt được trượng phu nhắc đến mỗi ngày.

Chẳng lẽ Tiêu Thiên có vấn đề gì sao?

Ở phía trước, Lạc Thao Thiên thấy Tử Đế Tôn như vậy thì không hiểu: “Tử lão đệ, tại sao đệ có vẻ mặt đó, trông đệ không vui cho lắm thì phải?”

Tử Đế Tôn thở dài, nhất thời không biết nên trả lời câu hỏi của ông thế nào.

Chẳng lẽ ông nói mình biết huynh đệ mới của huynh lại là nữ tế của huynh?

Nếu hỏi vì sao ta biết được?

Chẳng phải đây là một sự trùng hợp ư?

Tiểu tử xưng huynh gọi đệ với ta từ lúc bắt đầu cũng là nữ cmn tế của lão tử.

Nói đúng ta, lúc này Tử Đế Tôn rất hốt hoảng.

Ông không biết nên nói chuyện này từ đâu.

Ong!

Bỗng nhiên âm thanh rung động bất ngờ vang lên.

Nơi phát ra tiếng động là Chiến Khắc Cực lơ lửng trên không trung ở đằng xa.

Tử Đế Tôn và Lạc Thao Thiên vừa định hít vào một hơi thì đã quay đầu lại, nhìn bóng người đang lơ lửng giữa không trung cách đây không xa.

Tộc Huyết Văn ở đối diện vẫn y như trước.

Ngọn lửa điên cuồng vẫn đang cháy rực quanh người, hơn nữa còn có sự dao động cực kỳ dữ dội.

Vừa rồi đối phương đã duy trì trạng thái thiêu đốt này khi chiến đấu.

Nhưng sự chấn động khiến không gian phải gợn sóng như vừa nãy…

Rõ ràng bắt nguồn từ Chiến Khắc Cực ở trên không cách đây không xa, có điều trên cơ thể hắn không có gì bất thường cả.

“Nói đến các ngươi thật sự rất mạnh, nếu cứ chiến đấu như vậy thì sớm muộn ra cũng sẽ thất bại.” Bỗng nhiên, Chiến Khắc

Cực ở giữa không trung lên tiếng, nở nụ cười cực kỳ cô đơn rồi lắc đầu.

Dường như hắn đang tiếc nuối vì không thể giết quách Tử Đế Tôn và Lạc Thao Thiên.

Ong! Ong!

Âm thanh như vừa nãy lại vang lên, chấn động không gian xung quanh.

Lúc này, Tử Đế Tôn và Lạc Thao Thiên nhìn chằm chằm vào hắn thấy rất rõ trái tim trong cơ thể hắn đang dần phình to bởi một sức mạnh nào đó.

Lực lượng chấn động vừa rồi xuất phát từ đây.

Thật ra họ đã nhận ra điều khác thường từ lâu.

Có điều vì lúc trước chém giết quá lớn, luồng linh khí chấn động dữ đội đã lấn át sự dao động bên trong trái tim.

“Tuy sử dụng cách này có thể kéo các ngươi cùng chết nhưng cuối cùng không phải ta tự tay giết các ngươi.”

“Ngược lại ta dùng thủ đoạn thấp hèn, đúng là không sướng cho lắm.”

Chiếc Khắc Cực nói đến đây bèn vươn tay ra, phá vỡ lồng ngực mình, lấy ra một quả tim pha lê sáng lóng lánh đang cháy rực.

Bên trong quả cầu pha lê bị đốt cháy ẩn chứa lực lượng kinh khủng, có thể chấn động đất trời.

Tinh thể máu thiêu đốt!

Đó là con át chủ bài của tộc Huyết Văn, tộc Huyết Dũng sử dụng năng lực của mình và tiêu tốt rất nhiều tài nguyên mới luyện

thành đòn kết liễu này.

Bình thường nó sẽ được giữ lại bên trong cơ thể tộc Huyết Văn, lúc cần thiến chỉ cần nhóm lửa kích nổ sẽ gây ra vụ nổ chấn động trời đất.

Một viên tinh thể máu thiêu đốt chứa đựng sức mạnh cực kỳ khủng bố.

Bởi vì đây là do đích thân Huyết Duệ luyện ra.

Đồng thời, nó vẫn được nuôi dưỡng bên trong cơ thể Chiến Khắc Cực - Đạo cảnh nhị thập giai rất lâu rồi.

Sau khi kích nổ, nó đủ sức khiến không gian ở chiến trường hư không này sụp đổ,

Nếu không gian này sụp đổ, không phải hư không hắc ám hay không gian tường kép, mà nó sẽ sinh ra khe hở của hỗn độn.

Một khi rơi vào khe hở hỗn độn thì sẽ lâm vào mê man, cuối cùng vị va đập chết tươi.

Với lại Chiến Khắc Cực rất tự tin với khoảng cách gần thế này, mọi người sẽ bị tinh thể máu thiêu đốt của mình nổ tanh tành.

Chắc chắn sẽ mất mạng.

Chiến trường hư không Vẫn Viêm sẽ bị ảnh hưởng đến, không biết bao nhiêu năm mới hồi phục lại được.

Mọi vết tích và động tĩnh ở đây sẽ bị chôn vùi.

Những dấu vết chứng minh Huyết Duệ đại nhân tiến vào Tàng Linh sẽ biến mất, không còn ai phát hiện ra nữa.

Kế hoạch quá hoàn mỹ!

Chiến Khắc Cực nở nụ cười tự tin tuyệt đối, sung sướng vô vàn.

Ong! Ong! Ong!

Tinh thể máu thiêu đốt lơ lửng trong tay hắn chứa đựng sức mạnh hủy cả trời đất, khí tức chấn động lại xuất hiện.

Lạc Thao Thiên sầm mặt, thậm chí ông còn hơi bối rối.

Chém giết mấy năm nay tại chiến trường hư không Vẫn Viêm.

Lạc Thao Thiên đối với tinh thể máu thiêu đốt xem như rất quen thuộc.

Chỉ là thứ này vô cùng trân quý, rất hiếm khi có sự tồn tại của tộc Huyết Văn có được thứ này.

Chương 469. Có phải là nương của ngươi chưa từng dạy dỗ ngươi, đúng không?

Trong thời gian chém giết ở chiến trường hư không, Lạc Thao Thiên cũng chỉ từng gặp hai lần mà thôi.

Hơn nữa, còn là tinh thể máu thiêu đốt nho nhỏ, ở trên người một số thiên tài có cảnh giới yếu kém.

Sau khi tinh thể nho nhỏ kia phát nổ, ánh sáng rực rỡ cuối cùng phải dùng mạng sống đốt cháy, mang đến cho hắn ấn tượng không thể phai mờ.

Trước mắt, Chiến Khắc Cực có thực lực như thế nào, ông từng giao đấu nên hiểu rất rõ.

Có được tinh thể máu thiêu đốt được chiến lực cảnh giới nuôi dưỡng như thế, một khi đốt lên phát ra uy năng, rốt cuộc khủng khiếp như thế nào, không cần phải nhiều lời.

Lúc này, Lạc Thao Thiên cũng hoàn toàn hiểu rõ, tại sao lúc trước trong quá trình chém giết, đối phương nhất định phải đốt cháy lửa khắp người.

Ngọn lửa đốt lên, không chỉ cùng liều mạng với bọn họ, mà còn đốt cháy tinh thể máu thiêu đốt trong cơ thể.

E rằng muốn đốt cháy hoàn toàn và kích nổ một tinh thể máu thiêu đốt cấp độ như vậy thì phải mất rất nhiều thời gian.

Vì để tránh bị phát hiện, cộng thêm quyết định từ bỏ tính

mạng, xem trận chiến này là trận chiến cuối cùng.

Chiến Khắc Cực của tộc Huyết Văn trước mắt, vừa rồi không quan tâm đến chuyện gì, thiêu đốt tất cả để chém giết bọn họ cho đã.

“Xem ra, ông đã biết số mệnh bản thân sắp phải đối diện rồi, Thánh Ma đại đế Lạc Thao Thiên.” Chiến Khắc Cực giơ tay lên, ra hiệu cho tinh thể máu thiêu đốt trong lòng bàn tay bốc cháy, hắn nhếch miệng nở nụ cười.

Lúc này, trong lời nói của hắn tràn ngập sự đắc ý, đồng thời hắn còn giơ tay lên.

“Ta đang khuyên nhủ các ngươi, không nên hành động thiếu suy nghĩ, chỉ một cử động nhỏ nhất cũng có thể khiến tinh thể máu thiêu đốt này, nổ tung sớm hơn.”

“Loại chuyện này, đương nhiên ta cầu còn không được.”

Nhưng mà, ta rất rõ ràng bộ tộc các ngươi, lúc nào cũng ôm một chút hi vọng buồn cười, nếu không phải chết đến nơi, thì vĩnh viễn cũng sẽ không từ bỏ.”

“Chỉ tiếc không từ bỏ, cũng không thể thay đổi kết cục, vẫn phải đối mặt với cái chết.”

Sự đùa cợt tràn ngập trong giọng nói của Chiến Khắc Cực.

Còn chiến trường rộng lớn bên kia, hai bên giao chiến đã dần dần dừng tay, bọn họ rõ ràng bị thu hút bởi tiếng động chém giết của Chiến Khắc Cực bên này, bị dọa sợ, nên mới chú ý đến bên này.

Ánh sáng rực rỡ lóe lên, khiến sắc mặt quân phòng thủ chiến trường Vẫn Viêm hư không âm trầm như nước.

Sự tuyệt vọng lộ ra trong đôi mắt một số người.

Những tướng sĩ quân phòng thủ trấn thủ ở bên này, vô cùng rõ ràng tinh thể lơ lửng trên lòng bàn tay Chiến Khắc Cực, rốt cuộc có hàm nghĩa gì.

Cảm xúc thê lương dâng trào trong lòng mỗi một người.

Rõ ràng bọn họ đã làm rất tốt, thậm chí còn kiên trì cho tới khi viện quân đến.

Cho dù đối phương người đông thế mạnh, mọi người cũng đồng tâm hiệp lực, từng bước một khiến cán cân thắng lợi, nghiêng về phía đám người bọn họ.

Nhưng tại sao, cuối cùng hiện thực vẫn cho bọn họ kết cục tàn khốc như thế.

Những người hộ vệ mang danh nghĩa Tuyết Đồ quân ở bên kia, yên lặng nhìn tinh thể máu thiêu đốt tỏa sáng ở đằng xa.

Bọn họ không biết thứ đó đại diện cho điều gì, nhưng bọn họ lại có thể cảm nhận được uy năng đáng sợ bên trong nó, dường như đã hiểu ra điều gì.

Cho dù đến bây giờ, bọn họ cũng không buông lỏng cảnh giác, chỉ nhìn chằm chằm Võ Linh quân đang hơi lùi về đằng sau, từ bỏ chém giết, nhưng lại gầm thét điên cuồng.

Đúng thế!

Võ Linh quân đang gầm thét, cũng đang hưng phấn.

Đặc biệt là tộc Huyết Văn, bọn hắn nắm lấy đầu của mình, tận tình gầm thét la hét.

Đối với bọn họ, có thể chết dưới sự bùng nổ của tinh thể máu thiêu đốt, hoàn toàn chính là vinh dự lớn lao.

Bọn họ cũng biết cứ tiếp tục chém giết như vậy, bọn họ không thể thắng được.

Thay vì hy sinh vô ích, thà cùng vinh quang ngã xuống dưới sự bùng nổ của tinh thể máu thiêu đốt, ngược lại sẽ là một cái chết vẻ vang.

“Có thể đổi một sự tồn tại có Nhân Hoàng ấn, còn có một Thánh Ma đại đế Lạc Thao Thiên, cũng không tính là chịu thiệt.” Trên không trung, Chiến Khắc Cực nhếch miệng cười, thưởng thức những khuôn mặt khó coi kia.

Trận chiến này, cuối cùng vẫn là bọn họ thắng!

Hai bên giằng co trên không trung, cũng không phát hiện ra trong đống đổ nát của chiến thành tiên phong trước đây, một chỗ không gian bỗng nhiên bị xé toạc, một thân hình bước ra khỏi đó.

Mà trong tay hắn, còn xách một người.

Người đến chiến trường hư không Vẫn Viêm, không phải người khác, chính là Tiêu Thiên và Huyết Duệ bị hắn bắt.

Trên đường đi, Tiêu Thiên đã đeo mặt nạ quỷ, nhìn trái nhìn phải, phát hiện mình lại đang ở giữa một phế tích.

“Lạ thật, sao nơi này nhìn có vẻ hơi quen mắt.” Tiêu Thiên nhìn đống đổ nát xung quanh, đột nhiên cảm thấy có chỗ nào đó là lạ.

Nhưng tên Huyết Duệ, người Tiêu Thiên đang xách lại nhìn lên bầu trời, thấy Chiến Khắc Cực nâng tinh thể máu thiêu đốt, sự vui mừng điên cuồng hiện ra trong mắt hắn.

Chương 470. Có phải là nương của ngươi chưa từng dạy dỗ ngươi, đúng không? 2

Trùng hợp!

Đến thật sự là quá trùng hợp.

Kế hoạch lúc trước của Huyết Duệ, chẳng qua là đang đánh cược.

Đánh cược gì?

Đánh cược chuyện Chiến Khắc Cực vẫn chưa dùng tinh thể máu thiêu đốt.

Tình huống trước mắt này, đâu chỉ là hắn ta vẫn chưa sử dụng tinh thể máu thiêu đốt, còn vừa đúng thời khắc mấu chốt tinh thể máu thiêu đốt sắp nổ tung!

Vừa đúng lúc Tiêu Thiên dẫn theo mình đến chiến trường hư không Vẫn Viêm, đụng phải tinh thể máu thiêu đốt sắp nổ tung.

Tinh thể máu thiêu đốt được bản thân luyện chế thành, Huyết Duệ vô cùng rõ ràng, sau khi được Chiến Khắc Cực nuôi dưỡng.

Trong đó ẩn chứa sức mạnh đáng sợ như thế nào, một khi nó phát nổ, đương nhiên sẽ khiến chiến trường hư không này sụp đổ.

Bọn họ có lẽ sẽ mất đi một bàn đạp quý giá, một điểm công lược.

Nhưng mà, chiến trường hư không sụp đổ mang đến cho bọn họ thu hoạch vô cùng to lớn.

“Cùng chết đi!” Chiến Khắc Cực trên không, bỗng nhiên nở một nụ cười dữ tợn.

Tinh thể máu thiêu đốt trong lòng bàn tay, đột nhiên bắt đầu tỏa ra ánh sáng rực rỡ, uy năng kinh thiên động địa trong đó thấm ra ngoài qua các vết nứt trên bề mặt tinh thể.

Phía dưới, Tiêu Thiên vốn còn đang quan sát hoàn cảnh xung quanh, bỗng nhiên nhận ra uy năng dao động trên không.

Lúc Tiểu Thiên ngửa đầu nhìn, trong mắt hắn chỉ có tinh thể máu thiêu đốt đã nổ tung.

“Bẫy rập, lại là kế sách liên hoàn!”

“Dụ ta đến nơi này, sau đó khiến tinh thể máu thiêu đốt này nổ tung?”

“Vượng Tài, nếu tinh thể máu thiêu đốt nổ tung sẽ thế nào?”

[Chủ nhân tôn kính, một khi nổ tung, ngài cần tốn một khoảng thời gian rất dài mới có thể tìm được đường về nhà từ trong khe hở hỗn độn.]

[Sẽ khiến ngươi vô cùng vất vả mệt mỏi.]

“Vậy sao mà được!” Tiêu Thiên lập tức nóng giận, vậy mà hệ thống Vượng Tài lại nhắc đến những từ như vất vả mệt mỏi với mình.

Có thể tưởng tượng được, hậu quả của vụ nổ này, rốt cuộc đáng sợ đến thế nào.

“Đáng chết, tên cẩu tạp chủng này có tâm tư phức tạp thật!”Tiêu Thiên nghiến răng nghiến lợi, phẫn nộ ném tên Huyết

Duệ trong tay xuống đất: “Lát nữa ta sẽ đến tìm ngươi tính sổ!”

Vù!

Thân hình Tiêu Thiên đột ngột biến mất tại chỗ.

Chiến Khắc Cực trên không trung, nhe răng cười nhìn Tử Đế Tôn và Lạc Thao Thiên ở đằng xa, nhưng lập tức tiếp theo, bỗng nhiên có một bóng dáng đeo mặt nạ quỷ xuất hiện trước mặt hắn.

Đối phương giơ tay lên, tát một cái vào mặt Chiến Khắc Cực.

Bốp!!!

“Nương của ngươi không dạy ngươi, không thể tùy tiện chơi đùa với lửa à?”

Cái tát bất ngờ khiến Chiến Khắc Cực quay tròn tại chỗ, quay tròn rất nhanh giống như một con quay.

Đợi đến khi thân hình Chiến Khắc Cực ổn định lại, hắn mới phát hiện có một nam tử đeo mặt nạ quỷ, mặc áo choàng màu vàng không biết đã xuất hiện trước mặt hắn từ lúc nào.

Ai?

Phản ứng đầu tiên của Chiến Khắc Cực chính là tại sao nam tử xuất hiện trước mặt, nhưng hắn lại không hề phát hiện ra.

Nhìn có vẻ giống như đột nhiên xuất hiện.

Hơn nữa, lời nói của đối phương có phần quá ngả ngớn rồi.

Nói hắn đang chơi đùa với lửa?

Vậy mà nam tử này lại gọi tinh thể máu thiêu đốt mà hắn nuôi dưỡng là chơi đùa với lửa, hơn nữa còn giơ tay tiếp túc với nó ở khoảng cách gần như vậy.

Ngươi mới đang chơi đùa với lửa!

Tên Huyết Duệ được dẫn đến ở phía dưới, hắn ngẩng đầu nhìn cảnh tượng trên không, không nhịn được siết chặt hai nắm đấm.

Quả nhiên trời đang giúp ta!

Không ngờ rằng kế hoạch tương kế tựu kế, lại thuận lợi như vậy.

Không chỉ vừa khéo đưa Tiêu Thiên đến chiến trường hư không nơi tinh thể máu thiêu đốt sắp nổ tung, hơn nữa nam nhân này lại ngạo mạng như vậy.

Lại đưa tay ra chụp tinh thể máu thiêu đốt đã bị đốt cháy, uy năng tỏa ra từ phía trên nó, đã đến điểm giới hạn.

Sắp nổ tung!

Tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy, cho dù là cường giả đáng sợ như đối phương, không bị nổ chết, cũng sẽ trọng thương.

Đến lúc đó chiến trường hư không sẽ sụp đổ vì bị nổ tung, đối phương rơi vào khe hở hỗn độn, chắc chắn sẽ chết!

Nghĩ vậy, Huyết Duệ cũng nhịn không được muốn cười ra tiếng.

Ầm!!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, lớp tinh thể bên ngoài của tinh thể máu thiêu đốt bị đốt cháy kia vỡ ra.

Ngọn lửa rực cháy với uy năng hủy thiên diệt địa bên trong tinh thể hạch tâm, bắt đầu lan rộng ra bên ngoài.

Nhưng, đến đó là ngừng!

Vù! Vù! Vù!

Đôi tay Tiêu Thiên giống như ảo ảnh, đột nhiên nắm chặt dao động mạnh mẽ nổ tung, hai tay không ngừng đè ép vào bên trong.

Ngọn lửa nóng rực có uy năng khủng khiếp, uy năng kinh thiên động địa sắp nổ tung đang bị nén lại từng chút một.

Đôi tay giống như ảo ảnh, lòng bàn tay giống như là tường đồng vách sắt, mười ngón tay giống như những cây cột lớn chọc trời.

Mạnh mẽ áp chế uy năng của tinh thể máu thiêu đốt đang bùng nổ này, không ngừng áp chế rồi lại áp chế, cuối cùng nén thành một ngọn lửa nhỏ, hóa thành kết tinh trong suốt.

Chương 471. Mọi người đều xong đời rồi

Trong ánh mắt vô cùng hoảng sợ của mọi người, Tiêu Thiên xốc nửa dưới của mặt nạ lên, lộ miệng ra, há mồm liền nuốt xuống.

Ngươi đã từng thấy bom câm chưa?

“Ngao!”

Ầm!!!

Tiếng nổ khủng khiếp vang lên trong bụng Tiêu Thiên.

Sự nổ tung có uy năng đáng sợ kia lại không thể khiến bụng Tiêu Thiên nhúc nhích chút nào.

“Ợ!”

Tiêu Thiên ợ một cái, ánh mắt cũng lóe ra ánh sáng, nhịn không được mà giơ ngón cái với Chiến Khắc Cực trước mặt: “Tốt lắm, đủ mạnh!”

Bởi vì Chiến Khắc Cực thiêu đốt bản thân để chém giết, bây giờ hắn vô cùng yếu ớt, sắc mặt có chút uể oải.

Nhưng tình cảnh trước mắt, lập tức khiến hắn tinh thần.

Mồ hôi to như hạt đậu chảy ra trên trán, chậm rãi chảy xuống theo gò má.

Trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ, một cái tát mình vừa mới

chịu, đối phương chắc đã nương tay rồi.

Nếu không, có lẽ đầu mình đã không còn nữa rồi.

Nam nhân trước mặt rốt cuộc là quái vật xuất hiện từ nơi nào vậy?

Tinh thể máu thiêu đốt đó!

Đó là thứ Huyết Duệ đại nhân tự mình luyện chế, tiêu tốn rất nhiều tài nguyên quý giá, đồng thời được mình tự tay nuôi dưỡng.

Người trước mắt, tay không mạnh mẽ nén tinh thể máu thiêu đốt đang nổ tung lại, còn một ngụm nuốt xuống bụng.

Nó nổ tung trong bụng đối phương, không sao?

Đây là thứ có thể làm nổ tung không gian, khiến khu vực chiến trường hư không sụp đổ, rơi vào trong khe hở hỗn loạn đó.

Chờ chút?

Khóe mắt Chiến Bắc Cực đột nhiên liếc nhìn thấy gì đó, hắn quay đầu lại nhìn, đột nhiên phát hiện Huyết Duệ đại nhân ở cách đó không xa.

Huyết Duệ vốn đã rời đi, tại sao lại xuất hiện ở đây.

Chiến Khắc Cực hiếu chiến, nhưng không phải người ngu xuẩn, hắn lập tức phản ứng lại.

Không phải Huyết Duệ đại nhân bị tên cường giả giấu linh hồn này bắt được lúc lẻn vào, rồi đưa trở lại chiến trường hư không đó chứ.

“Tộc Huyết Văn, hình như thực lực của ngươi cũng không tệ lắm, rất đáng tiếc, ngươi âm thầm mưu đồ...” Giọng nói nặng nề của Tiêu Thiên, vang lên dưới mặt nạ quỷ.

Chỉ là Tiêu Thiên vừa dứt lời, một tiếng cười cao hứng đột nhiên vang lên ở sau lưng, đã gọi ra tiếng.

“Ha ha ha ha, Tiêu lão đệ, cuối cùng ngươi cũng đến rồi.”

Tiếng cười sang sảng, xưng hô lạ lùng, khiến Tiêu Thiên ở phía trước đột nhiên xoay người lại.

Hắn phóng mắt nhìn sang, người đang cao hứng cười to, rõ ràng là một nam tử tộc Thánh Ma.

So với dáng vẻ chật vật lúc trước khi Tiêu Thiên cứu ông ra khỏi chiến thành tiên phong, giờ phút này cả người đối phương sạch sẽ, lộ ra vẻ ngoài tuấn tú.

Dáng vẻ kia, rõ ràng vô cùng giống Lạc Nữ Ái.

Thân phận của ông, cũng được miêu tả rõ ràng.

Thánh Ma đại đế Lạc Thao Thiên, cha Lạc Nữ Ái.

Hơn nữa, chuyện càng lạ lùng hơn chính là, Tiêu Thiên còn phát hiện cách đối phương không xa, một người có khuôn mặt rất giống với Tử Nhược Yên đang lơ lửng và nhìn hắn với vẻ mặt phức tạp.

Hoàng đế khai quốc của hoàng triều Đại Viêm, phụ thân của Tử Nhược Yên, Tử Đế Tôn!

Xa hơn nữa, có một bóng người duyên dáng mặc áo giáp đen và cầm một chiếc lưỡi hái khổng lồ.

Ngoài ra còn có một người đứng với tư thế cao quý đang cầm một thanh kiếm vàng khổng lồ và mặc áo giáp màu vàng ở bên kia.

Cùng với Long nương tóc bạc không có biểu cảm gì, nhưng chỏm tóc ngố trên đầu dựng đứng lên, lặng lẽ nhìn về phía mình.

Khóe miệng dưới mặt nạ quỷ của Tiêu Thiên không ngừng co rút, tay cũng hơi run rẩy.

Chiến trường hư không cao cấp?

Đây không phải chiến trường hư không Vẫn Viêm sao?

Thì ra tên Huyết Duệ kia đến từ chiến trường hư không Vẫn Viêm, hình như mình nghĩ sai rồi?

“Tiêu ca ca...” Lạc Nữ Ái, người lúc trước điên cuồng chém giết một vòng, quay trở về gần chỗ mọi người, nàng nhìn thấy người đeo mặt nạ quỷ, giọng nói run rẩy.

Trong lúc khẩn cấp, Lạc Nữ Ái không hề che giấu giọng nói của mình.

Khiến toàn bộ những người xung quanh đều nghe thấy.

Võ Tâm Nhứ đột nhiên quay đầu lại, nghe thấy xưng hô của nữ nhi, sắc mặt của nàng có thể nói là kinh hoàng.

“Làm sao đây?” Lạc Nữ Ái vội vàng quay đầu, nhìn về phía Tử Nhược Yên.

“...” Tử Nhược Yên im lặng một lát, nhìn về phía Lạc Nữ Ái: “Cái gì làm sao đây, ngươi hỏi ta có ích gì?”

“Tiêu ca ca là trượng phu của ngươi, phu quân của ngươi, các ngươi thành thân rồi!” Lạc Nữ Ái nói.

“Hả?” Tử Nhược Yên nhìn Lạc Nữ Ái: “Chẳng lẽ chàng ấy không phải phu quân của ngươi sao?”

“Ta vẫn chưa thành thân đâu!” Lạc Nữ Ái Một tay chống nạnh, đúng lý hợp tình mở miệng.

Tử Nhược Yên: “...

Trong bầu không khí cực kỳ lạ lùng này, Lạc Thao Thiên ở phía trước vẫn không biết chuyện gì cả.

Chỉ thấy cảm xúc của ông vẫn đang dâng cao, cười to vung tay.

“Chư vị, nhìn thấy chưa, vị này chính là Chí Thiện Thiên Tôn Diêm La...” Lạc Thao Thiên còn chưa nói xong, đã bị Tử Đế Tôn ở bên cạnh xông đến bịt miệng lại.

“Ô ô??” Lạc Thao Thiên quay đầu lại, hơi kinh ngạc nhìn Tử Đế Tôn.

Ông rất khó hiểu, Tử lão đệ đang làm gì.

Chương 472. Bị coi như món đồ chơi mà chà đạp

“Lạc đại ca, tin tưởng ta, nhất định đừng đừng gọi nữa, ngươi sẽ hối hận!” Có chút kinh hoàng trong mắt Tử Đế Tôn: “Ngươi còn gọi nữa, ta cũng rất mất mặt!”

“Tất cả mọi người đều xong rồi!”

Trước đó, khi Lạc Thao Thiên hô tiếng đầu tiên, Tử Đế Tôn đã không kịp ngăn cản lại.

Tiếng thứ hai này, ông tuyệt đối phải chặn được.

“Lạc đại ca, huynh thật sự nhận sai rồi ư, ha ha ha ha.” Tử Đế Tôn cố ý bật cười lớn, nhìn chằm chằm Lạc Thao Thiên: “Lúc trước, người đã cứu huynh, giúp huynh rõ ràng là Yến La Trấn Thiên Tôn, Chu Thần Thông đến từ dãy núi Chi Sơn.”

“Không ngờ rằng, mấy ngày nay chém giết quá khiến huynh hồ đồ rồi ư.”

Tử Đế Tôn cười vui vẻ, không ngừng nói tía lia.

Tiếng cười nói của Tử Đế Tôn tràn ngập đất trời, quân trấn thủ ở hậu phương chiến trường hư không Vẫn Viêm đều kinh ngạc nhìn nhau.

Thật ra, những ngày này bọn họ đã mơ hồ đoán ra được tên tuổi người này.

Những gì mà Thánh Ma đại đế nói với vị Nhân tộc đại đế gấp rút tiếp viện này, hình như không được đúng lắm.

Chẳng lẽ ngày xưa Thánh Ma đại đế Lạc Thao Thiên chiến đấu vất vả quá nên bị choáng váng đầu óc sao?

“Ô…ưm?” Lạc Thao Thiên bị che miệng, trừng mắt nhìn Tử Đế Tôn.

Rốt cuộc, Tử lão đệ bị gì vậy, huynh đệ đang ở phía trước, tại sao không để cho mình nhận người ta chứ.

Thay đổi rồi!

Lão đệ này đã thay đổi rồi, đệ ấy đã biết ghen tị rồi.

Vậy mà đệ ấy còn nghĩ rằng ta có huynh đệ mới thì sẽ lạnh nhạt với hắn.

Trước kia, Tử Đế Tôn đâu phải như vậy.

Ma khí trong cơ thể Lạc Thiên Thiên dâng trào, ông muốn nói chuyện đàng hoàng với Tử Đế Tôn một chút.

Liếc thấy Lạc Thao Thiên còn muốn giãy dụa, Tử Đế Tôn hạ giọng và đơn giản nói rõ nguyên do cho vị đại ca tốt của mình.

“Đừng vùng vẫy nữa, thằng ranh con này là trượng phu của con gái ta, đồng thời cũng là nam nhân mà con gái huynh nhìn trúng đó!!”

“Nói cách khác, tiểu tử này chính là con rể huynh, cũng xem như một nửa con trai huynh rồi đó! ”

“Đại ca à, huynh kết bái huynh đệ cùng với con trai, huynh thật biết cách chơi à!”

“Đã vậy còn muốn hô to lên cho mọi người đều biết mới tốt sao?”

Lạc Thao Thiên vốn đang kịch liệt giãy dụa, khi nghe lời này

thì toàn thân cứng đờ, như thể bị đông cứng vậy.

Giọng nói của Tử Đế Tôn vang vọng bên tai ông, mãi không tiêu tán, đồng tử co rút lại, ông lộ vẻ mặt khó tin nhìn bóng lưng phía trước.

Chí Thiện Diêm La Thiên Tôn, Tiêu Thiên.

Huynh đệ tốt của ông, tam đệ mới nhận của ông, ân nhân cứu mạng ông.

Kết quả lại chính là nam nhân của con gái bảo bối.

Con rể?

Trong đầu Lạc Thao Thiên hiện lên cảnh tượng bọn họ phân biệt, còn nghĩ tới những lúc ông cảm khái với thê tử mình về lão đệ này.

“Người huynh đệ này của ta đúng là một người đàn ông của gia đình, đệ muội thật có phúc lớn.”

“Người chăm sóc cho người nhà như thế này thật là hiếm thấy.”

“Tâm Nhứ à, đến lúc đó chúng ta gặp lại Tiêu lão đệ thì nàng có thể giao lưu tình cảm cùng với đệ muội rồi…”

Nghĩ đến đây, Lạc Thao Thiên không khỏi nhìn lại biểu cảm có chút ngơ ra của thê tử, rồi lại nhìn đứa con gái đang chết lặng tại chỗ.

Giao lưu tình cảm?

Ta giao lưu ngươi…

Cảm nhận được đại ca ở trong lòng đã an tĩnh lại, Tử Đế Tôn cũng thở dài, lắc đầu.

“Đúng là nghiệp chướng mà!”

Ở phía trước, Tiêu Thiên trầm mặc quay lưng lại với mọi người, siết chặt hai tay nhìn tộc Huyết Văn ở trước mặt hắn.

“Quá tuyệt, thủ đoạn của các ngươi cao minh hơn nhiều so với ta tưởng tượng đó.” Ánh mắt Tiêu Thiên xuyên qua mặt nạ quỷ, lóe lên quang mang tinh hồng sắc.

“Thượng binh phạt mưu, công tâm vi thượng.”

“Thật ra, kế sách mà ngươi đang sử dụng lúc này là để khiến cho ta bị mất mặt. Ngươi biết rằng ta hơi yếu, không cách nào chống lại được.”

“Nên ngươi định gây mâu thuẫn nội bộ trong gia đình ta, để cho ta không còn mặt mũi nhìn nhạc phụ và bỏ đi, đúng không?”

“Mưu kế hay, thật khiến người ta muốn tán thưởng.”

Tiêu Thiên thì thầm, trong tay hắn bỗng nhiên xuất hiện một loại quả, trên quả này có đường vân vảy rồng, còn có hương hoa thoang thoảng.

Hắn đột nhiên đưa tay ra, nhét quả hoa thần vảy rồng vào miệng Chiến Khắc Cực.

Sau đó, hắn đẩy nhẹ để Chiến Khắc Cực lùi về sau.

Bùm!

Trong nháy mắt, khí cơ đáng sợ bạo phát trong cơ thể Chiến Khắc Cực.

Lực dược kinh khủng trong quả hoa thần vảy rồng mà hắn nuốt vào lập tức bắn ra, khiến toàn thân Chiến Khắc Cực hồi phục triệt để thương thế.

Trạng thái của hắn trực tiếp đạt đến tư thái đỉnh cao.

“Đây…” Đám người phía sau đều lộ vẻ mặt kỳ lạ khi nhìn thấy cảnh này.

Tiêu Thiên đang làm cái gì vậy, tự nhiên lại đi giúp kẻ địch hồi phục thương thế.

“Ngươi làm cái gì vậy hả?” Chiến Khắc Cực cảm nhận được thể nội hồi phục lại trạng thái đỉnh cao, thậm chí tuổi thọ ban đầu cũng được khôi phục lại rất nhiều.

Hắn giật mình, không biết thuốc trong hồ lô của nam nhân vừa rồi bộc phát ra thực lực đáng sợ này là thứ gì.

Chương 473. Bị coi như món đồ chơi mà chà đạp 2

“Không có gì, ta chỉ lo lắng nếu không chữa trị cho ngươi hồi phục đến trạng thái tốt nhất, tới lúc đó ta lỡ tay đánh chết ngươi thì sao.” Tiêu Thiên nheo mắt lại, siết chặt hai nắm đấm: “Hiện tại, ta dùng một phần vạn lực đạo trạng thái chiến đấu, quả thật có hơi lớn.”

Bùm!!!

Tiêu Thiên lập tức biến mất tại chỗ, rồi đột nhiên xuất hiện góc xéo phía trên Chiến Khắc Cực. Toàn thân hắn quay tròn, chân vung lên mạnh mẽ quất tới.

Víu!!

Thân hình Chiến Khắc Cực bị đá bay đi, kèm theo đó là tiếng xé gió chát chúa xẹt ngang không trung rồi rơi mạnh xuống mặt đất.

Ầm ầm!

Thân thể Chiến Khắc Cực giống như ngôi sao chổi va chạm lên mặt đất, thổ địa chiến trường hư không chấn động nhẹ rồi đột nhiên sụp đổ, tạo thành một cái hố khổng lồ.

Đất xung quanh phồng lên như sóng nước, rồi lại lún xuống và cuồn cuộn lắn ra bốn phía,

Chiến Khắc Cực đang nằm bẹp ở chính giữa cái hố khổng lồ trên mặt đất.

“Ui!” Hắn khẽ rên lên, đường vân huyết sắc toàn thân đều nhen lửa, lập tức bị ngọn lửa huyết sắc thiêu đốt xung quanh.

Xoạt!

Chiến Khắc Cực còn chưa kịp phục hồi thì bóng hình của Tiêu Thiên đã xuất hiện ngay trước mặt hắn.

Hắn gần như đưa tay ra theo bản năng, siết chặt nắm đấm, tích tụ ngọn lửa huyết sắc lên nắm đấm và hung hăng đánh lên trên.

Đùng!

Phản ứng đầu tiên của Chiến Khắc Cực chính là sửng sốt, nắm đấm của hắn vậy mà lại chạm tới đối phương.

Ngay chính giữa trán của đối phương.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, cơn đau đớn dữ dội ập tới.

Rắc rắc!

Chiến Khắc Cực cảm nhận rõ ràng xương cốt của mình vỡ vụn.

Hắn đánh trúng điểm yếu là đầu của đối phương nhưng kết quả lại là nắm đấm của hắn vỡ nát.

Trong lúc Chiến Khắc Cực đang hoảng hốt thì bị Tiêu Thiên một tay nhấc bổng lên, nhẹ nhàng ném đi.

Trong nháy mắt, cơ thể Chiến Khắc Cực đang ngưng trệ trong không trung, Tiêu Thiên đột nhiên lên gối, húc thật mạnh vào bụng của hắn.

Xoạt!

Bị đầu gối của Tiêu Thiên húc mạnh, Chiến Khắc Cực bay lên

không trung, trong nháy mắt đã vượt qua độ cao mà mọi người có thể nhìn thấy được.

Bang!

Lực bộc phát và hành động bắn vọt lên không trung với tốc độ cao của Tiêu Thiên khiến mặt đất dưới chân hắn lại sụp đổ, phạm vi của cái hố lại lần nữa mở rộng.

Ngay lúc Chiến Khắc Cực còn đang không ngừng bay lên cao thì Tiêu Thiên lại lần nữa xuất hiện ở nơi cao hơn, hai tay hắn siết chặt nắm đấm, hung hãn nện một cú lên người Chiến Khắc Cực.

Lần này, ngọn lửa huyết sắc trên người Chiến Khắc Cực có hơi phân tán.

Trong lúc Chiến Khắc Cực rơi xuống lần nữa và còn chưa kịp tiếp xúc với mặt đất, liền bị Tiêu Thiên xuất hiện một bên đạp bay tiếp.

Cũng chính từ lúc đó trở đi, Chiến Khắc Cực không còn đụng tới mặt đất nữa.

Cả người hắn giống như bao cát bị Tiêu Thiên đá qua đá lại trên không trung.

Trong tầm mắt của mọi người, cảnh tượng đó giống như một tia lửa xẹt qua xẹt lại, vô cùng rực rỡ.

Khi nhìn thấy màn này, Võ Linh quân đều run rẩy, ý chí chiến đấu dần dần tiêu tán.

Bởi vì chuyện này đả kích rất lớn đến bọn họ.

Đó là Chiến Khắc Cực!

Thống soái trấn thủ một phương chiến trường, người có thể địch lại hai kẻ địch là Thánh Ma đại đế Lạc Thao Thiên cùng với

Hoàng đế Nhân tộc cường đại có ấn Nhân hoàng mà không hề rơi vào thế hạ phong.

Hắn cũng là một thiên tài chiến đấu đã đạt thành tựu chém giết cả vạn người trên chiến trường hư không trong quá khứ.

Phải biết rằng, vạn người mà hắn chém không phải là hạng tép riu.

Mà là vạn tên đối thủ cùng cảnh giới với hắn!

Nhưng hiện tại…

Hắn lại bị người ta chà đạp như thứ đồ chơi vậy.

Trước đó, Chiến Khắc Cực chém giết với Tử Đế Tôn và Lạc Thao Thiên cũng xem như có qua có lại, trận đánh diễn ra rất đặc sắc.

Nhưng Chiến Khắc Cực của hiện tại, căn bản không có bất cứ năng lực phản kháng nào.

Tiêu Thiên liên tục đá túi bụi Chiến Khắc Cực ở trên không khiến hắn bay tán loạn khắp nơi.

Có rất nhiều Võ Linh quân trên chiến trường hư không Vẫn Viêm đi theo Chiến Khắc Cực từ rất lâu rồi.

Trong mắt bọn họ, Chiến Khắc Cực như là trụ cột tinh thần trong lòng họ.

Bọn họ có thể chấp nhận Chiến Khắc Cực bất đắc dĩ chiến bại, đồng thời bọn họ cũng nguyện ý bạo tạc tinh thể máu thiêu đốt để chết cùng một chỗ với hắn.

Dù có chết thì cũng là chết trận.

Với sự kiêu ngạo của tộc Huyết Văn, bọn họ có thể dâng tính

mạng của mình cho cuộc chiến.

Nhưng trước mắt thì sao?

Cách mà Tiêu Thiên đá văng Chiến Khắc Cực chỉ đơn giản là đang ngược đãi hắn, hoàn toàn xem hắn như bao cát vậy.

Thứ đối phương đánh không chỉ là Chiến Khắc Cực mà còn có cả sự kiêu ngạo trong lòng bọn họ nữa.

“Vẫn không có bất kỳ dao động linh khí nào, rốt cuộc Nhân tộc này là như thế nào?” Bên dưới, Huyết Duệ ngẩng đầu nhìn lên không trung, giọng điệu khẽ run rẩy.

Thể tu?

Chương 474. Làm được điều không thể thì mới là bản lĩnh cao cường.

Không thể nào, thể tu Tàng Linh đều là những kẻ thất bại, đồ lụi bại, không có tiền đồ và hi vọng cơ mà.

Tại sao lại có thể làm được đến mức này?

Một bên khác, Lạc Thao Thiên ở phía sau đang từ từ lấy lại bình tĩnh, sau khi thấy màn biểu diễn ở phía xa thì không khỏi thán thưởng: "Không thể không nói, Tiêu lão… khụ khụ, thực lực tiểu tử này rất mạnh."

"Lúc ở sơn vực Huyền Phú, ta xem như biết được một chút, nhưng lần này là lần đầu tiên ta tận mắt chứng kiến, tiểu tử này còn mạnh hơn cả trong tưởng tượng của ta nữa." Tử Đế Tôn cũng nhìn về phía xa, bình luận.

"Không có linh khí." Lạc Thao Thiên nói ra trọng điểm.

Tử Đế Tôn gật đầu: "Theo cách nói của Yên nhi nhà ta, hắn được triệu hoán từ thế giới giới vực hạ vị đến bằng bùa triệu hoán. Hắn chính là thể tu đã từng nuốt chửng dị bảo thiên sinh địa bảo và phá vỡ cực hạn."

"Thể tu phá vỡ cực hạn, dị bảo?" Lạc Thao Thiên cau mày, nhìn Tiêu Thiên ở trước mặt: "Đây không chỉ đơn giản là phá vỡ cực hạn nữa rồi."

"Đạo cảnh phân thành Hạ Tam Thiên, Trung Tam Thiên và Thượng Tam Thiên. Chiến Khắc Cực này đã là người ở đạo cảnh

Thượng Tam Thiên rồi.”

“Chỉ dựa vào lực lượng nhục thân mà đánh cho người đạt đạo cảnh Thượng Tam Thiên không thể đánh trả.”

Tử Đế Tôn khoanh tay nhìn về phía xa: “Không có gì lạ cả. Năm xưa, trong đội ngũ thuộc hoàng đình Nhân hoàng mà Nhân hoàng ỷ vào có những lực sĩ hoàng đình.”

“Chính là sử dụng phương pháp tắm thuốc, cùng với bí pháp tôi luyện mà phá vỡ được cực hạn, nghiền ép thể tu tiềm lực.”

“Dựa vào lực lượng cường đại nhục thân đã có thể trực tiếp chống lại đạo cảnh Thượng Tam Thiên.”

“Chỉ có điều yếu cầu đối với tư chất nhục thân rất cao nên độ khó tạo ra cũng rất lớn, lực sĩ hoàng đình trong ghi ghép của hoàng đình có tổng cộng không quá ba mươi sáu người.”

Lạc Thao Thiên đang lơ lửng ở bên cạnh, nghe thấy điều này thì tấm tắc lấy làm kỳ lạ: “Nói như vậy, hắn nhờ cơ duyên trùng hợp mà đạt thành trình độ lực sĩ hoàng đình ư?”

“Cũng tương tự, chỉ là nếu nghiền ép tiềm lực thân thể như vậy, dù thực lực rất cường đại nhưng đó không phải là con đường tu hành đúng đắn, chứ đừng nói thực lực gần như không cách nào tăng lên.”

“Rất nhiều phương diện đều kém xa người tu hành chân chính, chỉ là trình độ phá vỡ cực hạn của hắn cao hơn một bậc so với các lực sĩ hoàng đình năm xưa.”

Tử Đế Tôn nói đến đây, nhẹ nhàng lắc đầu, tỏ vẻ đáng tiếc.

“Đối với ta, tiềm lực hay không tiềm lực, tương lai tiến bộ hay không tiến bộ đều không quan trọng. Chỉ cần tiểu Ái thích và hạnh phúc thì ta đều ủng hộ và tán thành.” Lạc Thao Thiên nhẹ gật đầu:

“Ta sẽ không giống đệ, cảm thấy hắn không có tiền đồ liền coi thường hắn.”

“???” Tử Đế Tôn trợn trừng mắt nhìn Lạc Thao Thiên: “Đại ca, ta không có.”

“Đệ không có ư, ý tứ trong những lời đệ vừa nói không phải đã rất rõ ràng sao, đệ vẫn luôn gièm pha hắn.” Lạc Thao Thiên vừa nói vừa nhìn về phía trước: “Mà ta thì có thể phát hiện ra ưu điểm trên người hắn!”

“Đánh rắm, hắn là phu quân cưới hỏi đàng hoàng của Yên nhi, huynh cùng lắm chỉ là trên danh nghĩa mà thôi.” Tử Đế Tôn nóng mắt, sao ông có thể để cho Lạc Thao Thiên nói hươu nói vượn được chứ: “Ta là nhạc phụ danh chính ngôn thuận, huynh là nhạc phụ hờ.”

“Nhạc phụ hờ? Đệ nói thêm một câu nữa thử xem?”

“Đại ca à, dù ta là đệ đệ thì loại chuyện bất chấp đạo lý, ta không làm được.”

“Ta không thèm nói đạo lý ư? Tử Đế Tôn, mấy ngày không gặp, đệ không biết thế nào gọi là tôn ti trật tự rồi à.”

“Lạc Thao Thiên! Huynh còn biết tôn ti trật tự nữa à? Huynh là trưởng bối mà không biết nhường ta một chút, lại còn ở đây nói năng lung tung gì đâu không?”

Bang!

Trán của Tử Đế Tôn và Lạc Thao Thiên cụng vào nhau, ánh mắt hai người tóe lửa.

Toàn thân Lạc Thao Thiên được bao bọc bởi Thánh Ma diễm, tử quang lấp lóe: “Huynh đệ chúng ta cũng lâu rồi chưa so tài nhỉ?”

Tử Đế Tôn nhếch miệng cười, kim quang bao quanh toàn thân: “Đến đây, huynh vẫn như trước kia, ta mà sợ huynh ư.”

Đùng!!

Giữa không trung.

Tử Đế Tôn cùng Lạc Thao Thiên đột nhiên gầm thét, bắt đầu đấu với nhau, đánh đến mức khiến toàn bộ thiên địa đều vang vọng tiếng bùng nổ.

Phiên bản trận chiến của hai người cha già song Đế bắt đều diễn ra trên không trung.

Hậu phương.

Tử Nhược Yên cùng Lạc Nữ Ái nghẹn họng nhìn trân trối về nơi xa, hai ông già nhà mình đang bình thường sao tự dưng lại đánh nhau rồi.

Ngược lại, Long Khâu Bạch Thanh yên lặng ở bên cạnh, lạnh nhạt nói: “Đúng là con gái như nào thì cha như nấy, ông bà nói cấm có sai.”

Bốp!

Phía trước, Tiêu Thiên bỗng nhiên vươn tay ra bóp mặt Chiến Khắc Cực.

Lúc này, toàn thân Chiến Khắc Cực bị đánh đến mức không có chút khí lực nào, hắn chỉ có thể dựa vào thiên phí cường hoành của bản thân, chậm rãi khôi phục thương thế.

Tiêu Thiên dừng tay, không đơn thuần là đánh đủ rồi, mà bởi vì hắn phát hiện có động tĩnh ở sau lưng mình.

Chương 475. Chỉ có đặt sai tên chứ danh hào thì không sai được

“Hai nàng ấy sao lại đánh nhau nữa rồi?” Phản ứng đầu tiên của Tiêu Thiên là nghĩ đến điều này, nhưng sau đó, hắn lại phát hiện hình như không đúng lắm.

Người đang đánh nhau không phải là Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái, mà là cha của hai nàng ấy.

Cái tình huống quái quỷ gì vậy trời?

…

Dưới tình huống hết sức buồn cười, trận chiến trên chiến trường hư không Vẫn Viêm đã đến hồi kết.

Nhất là khi Tiêu Thiên dùng tay trái nhấc Huyết Duệ, tay phải tóm Chiếc Khắc Cực

Cảnh tượng kinh hoàng trước mắt này khiến Võ Linh quân hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu, từ bỏ chống cự, tất cả bọn họ đều bị bắt nhốt làm tù binh.

Giữa không trung, Tử Đế Tôn và Lạc Thao Thiên đang vui vẻ hăng say đánh nhau, lần lượt đều bị thê tử của bọn họ là Tuyết Như Yên và Vũ Tâm Nhứ, một người véo tai, một người nắm sừng, cưỡng ép tách hai ông ra.

Một nhóm người bọn họ cũng tụ tập tại đại bản doanh của Võ Linh quân ở chiến trường hư không Vẫn Viêm.

Khi mọi người đều yên tĩnh lại, chung sống hòa bình dưới một mái nhà.

Bầu không khí hết sức ngại ngùng.

Đặc biệt là sau khi Tiêu Thiên tháo mặt nạ quỷ ra, hắn như thể đang ngồi trên bàn chông, cái mông cứ nhích qua nhích lại không yên.

Làm sao cũng đều không thoải mái.

Trên chiến trường hư không, tổng cộng có hai giới quan đối lập cách xa nhau.

Một nơi nằm ngay phía sau thủ quan tuyến phòng ngự ban đầu của bọn họ, còn một nơi khác thì nằm ngay trong đ bản doanh của Võ Linh quân.

Trong nhiều năm như vậy, Võ Linh quân đã chiếm thế thượng phong trên chiến trường hư không Vẫn Viêm và đánh chiếm rất nhiều thành trì.

Đương nhiên, nơi đặt đại bản doanh Võ Linh quân cũng là một tòa thành trì có quy mô không nhỏ.

Ngoại trừ những Võ Linh quân trấn thủ bên ngoài, cũng có rất nhiều bách tính thường dân thuộc tam huyết nhất mạch.

So với Võ Linh quân lúc trước tàn sát vô cùng tàn nhẫn, quân trấn thủ không làm ra những hành vi tàn nhẫn như vậy đối với bách tính trong thành trì này mà chỉ giam cầm và giám sát bọn họ.

Viêm thành.

Đó là thành trì đại bản doanh của Võ Linh quân ở giới quan bên này. Ngay lúc này, đám người bọn họ đang tập trung tại một chỗ trong cung điện ở trung tâm Viêm thành.

Mọi người tề tụ trong một tòa nhà nguy nga trong đại đường ở chính giữa khu kiến trúc điện đường.

Theo lý, bọn họ cần thảo luận phương án hành động tiếp theo, chẳng hạn như: nơi giam giữ những tộc nhân bình thường, phương hướng xử lý sau cuộc chiến như thế nào cho phải.

Đồng thời, bọn họ còn phải tổ chức một bữa tiệc ăn mừng long trọng.

Nhưng căn phòng lẽ ra đang phải diễn ra cuộc thảo luận sôi nổi lại rơi vào bầu không khí trầm mặc quỷ dị.

Mà nguồn cơn của bầu không khí này dĩ nhiên là do Tiêu Thiên, người đang không được thoải mái khi ngồi ở đó.

Nhất là khi ánh mắt của mọi người, lúc thì nhìn về phía hắn, lúc thì nhìn về phía Lạc Thao Thiên, trông kỳ lạ đến tột cùng.

Nhưng so với Tiêu Thiên, Lạc Thao Thiên mới là người hận không thể tìm được một cái lỗ nhỏ trên mặt đất để chui xuống.

Suy cho cùng, trong khoảng thời gian thủ quan, ông thường xuyên tụng kinh cho thê tử và các con của mình nghe về vị 'Tiêu lão đệ' tốt này.

Thậm chí, ông còn thường xuyên nói với bọn họ rằng nhất định phải giới thiệu Tiêu Thiên cho mọi người làm quen.

Ông nhắc nhiều đến nỗi khiến mọi người có chút mong đợi vào việc gặp gỡ này.

Nhưng khi thời điểm thật sự đến, mọi người ngơ ra.

Đối với Vũ Tâm Nhứ, tiểu thúc chưa gặp mặt nay đã thành con rể rồi.

Đối với các hoàng tử, hoàng nữ khác, tiểu thúc thúc đã thành

tiểu muội phu.

Đúng là nghiệt duyên mà!

Nghĩ kỹ lại, vốn dĩ chuyện này đã không hợp lẽ thường, rất quá đáng.

Khi nghĩ đến điểm này, mọi người đều không khỏi lén nhìn sang phía Tiêu Thiên.

Nếu bỏ qua sự hiểu lầm kỳ diệu này và suy nghĩ cẩn thận, chiến lực vừa rồi Tiêu Thiên thi triển ra thật sự rất mạnh mẽ.

Một cường giả như Chiến Khắc Cực ở trước mặt hắn, vậy mà bị hắn chà đạp dễ như trở bàn tay.

"Chàng tới chiến trường hư không Vẫn Viêm khi nào, sao ta lại không biết?" Giọng của Tử Nhược Yên đột nhiên vang lên, hỏi Tiêu Thiên.

Bầu không khí trầm mặc quỷ dị cũng bị câu hỏi của nàng phá vỡ.

Tiêu Thiên thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có người lên tiếng rồi.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Tiêu Thiên tràn đầy sự tán tụng dành cho Tử Nhược Yên.

Không hổ là ngài, bệ hạ à!

Sau đó, Tiêu Thiên giải thích: "Chẳng phải lúc bắt đầu có tộc Huyết Văn xâm nhập vào vực Thánh Ma ư, ta liền dẫn theo Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo đi xem thử."

"Ai ngờ rằng, ta phát hiện ra có một chiến hạm hư không, hơn nữa bọn họ còn lập âm mưu nhằm vào Lạc Nữ Ái."

Bên cạnh, Lạc Nữ Ái cũng thoát khỏi bầu không khí quái dị này, ánh mắt đầy sự tò mò, đưa tay lên chỉ vào mình: “Ta ư?”

Chương 476. Chỉ có đặt sai tên chứ danh hào thì không sai được 2

“Ừm, hình như là trận pháp truyền tống không gian gì đó.” Tiêu Thiên chậm rãi miêu tả lại tình huống lúc đó.

Đương nhiên, chút tâm tư thay đổi danh hào của bản thân đều bị hắn giấu kín, không kể lại cho mọi người nghe.

Sau khi Tiêu Thiên miêu tả một loạt hành vi của mình, mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

Lạc Thao Thiên càng hoảng sợ hơn khi bí mật của ông gần như bị vạch trần, thậm chí là bị phá hoại.

Hơn nữa, mưu kế mà Võ Linh quân bày ra quá mức đáng sợ.

Vậy mà bọn họ lại định lợi dụng huyết mạch của mình để tạo ra một thông đạo không gian.

Một khi thành công, há chẳng phải đối phương có thể lách qua tuyến phòng ngự chiến trường hư không Vẫn Viêm, hậu quả thật khó mà lường được.

Cũng may, con rể cẩn thận, phá hủy kế sách như này, thậm chí còn giải cứu được ông.

Quy nhất điểm không hoàn mỹ chính là trong đó phát sinh một chút hiểu lầm không hay lắm.

“Thân thể chàng không có vấn đề gì chứ?” Tử Nhược yên nhìn

chằm chằm Tiêu Thiên.

Lúc này, Lạc Nữ Ái mới kịp phản ứng lại: "Đúng rồi, cuộc chiến vừa rồi có gây thương tích cho chàng không?"

Trong ấn tượng của hai người, Tiêu Thiên muốn bộc phát ra chiến lực cực kỳ đáng sợ thì cần phải vận dụng bí kỹ, khiến thân thể tổn thương.

"Không sao cả, hiện tại thân thể ta đã tốt hơn rất nhiều, đồng thời với bí kỹ từ quê hương ta, một lần nữa ta lại phá vỡ cực hạn của cơ thể, có được lực lượng cường đại hơn."

"Đến lúc đó, ta lại có thể đi theo mọi người, chinh chiến sa trường, chém giết địch nhân, cho dù phải thiêu đốt chính bản thân ta cũng không hối tiếc."

"Ta chỉ có một nguyện vọng là mong mọi người có thể thoải mái một chút, không cần phải mệt học như vậy nữa, khụ khụ."

Sau khi Tiêu Thiên ho nhẹ hai tiếng, hắn bày ra dáng vẻ như đang tiến về phía trước và anh dũng chém giết.

"Không cần phải như thế, chưa nói đến chuyện có trẫm ở bên cạnh chàng, không đến lượt chàng phải xông pha chiến đấu, ở đây có rất nhiều vị trưởng bối, luôn có thể che mưa che gió cho chàng."

"Lúc trước, trẫm từng nói sẽ khiến chàng sống một cuộc sống vô lo vô nghĩ, tự khắc ta sẽ làm được."

"Huống hồ, chàng phá hủy kế hoạch của quân địch là một chuyện tốt, nhưng loại hành vi tự đặt mình vào hoàn cảnh nguy hiểm thì chàng đừng nên làm nữa."

"Không chỉ như thế, phá vỡ cực hạn để có được thực lực thể tu cường đại như vậy, tốt nhất đừng để người khác biết."

“Việc này quá kinh thế hãi tục, nếu bị người có ý đồ xấu chú ý đến và muốn bắt chàng để nghiên cứu thì không thích hợp.”

Một loạt lời nói của Tử Nhược Yên, lúc thì nhẹ nhàng, khi thì bá đạo.

Ngay lúc này, Tử Nhược Yên dần dần thoát khỏi trạng thái mềm yếu khi được trùng phùng với cha mẹ, biến trở lại thành Nữ Đế Đại Viêm bá đạo vô song.

“Ừm ừm!” Lạc Nữ Ái ở bên cạnh gật đầu phụ họa theo: “Có chúng ta ở đây, chàng đừng cực khổ như vậy nữa, cứ ăn ngon uống ngon là được.”

“Thực lực của bản Đế và tên này đã tiến bộ rất nhanh, cả đời này chúng ta sẽ bảo vệ chàng. Sau này, chúng ta tuyệt đối sẽ không để chàng phải xông pha chiến đấu.”

“Kẻ nào dám cả gan đến phá hỏng thời gian nhàn nhã của chàng, bản Đế sẽ đích thân bóp chết hắn!”

Nói đến đây, Lạc Nữ Ái cũng bày ra tư thái cuồng nhân chiến đấu, hay tay đột nhiên siết chặt nắm đấm, phát ra âm thanh răng rắc.

Tiêu Thiên nở nụ cười, ôn hòa gật đầu.

“Ừm!”

Bên trong phòng, cả nhóm người nhất thời không nói nên lời.

Tiêu Thiên, người vừa rồi đại phát thần uy, đánh bay thống lĩnh Võ Linh quân Chiến Khắc Cực lên không trung. Lúc này, người có thực lực cường đại như hắn lại trông như một cô con dâu bé nhỏ, thế này là chuyện quái gì?

Còn Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái, vào lúc này hai người đột

nhiên trở nên tràn đầy ý muốn bảo vệ hắn là như thế nào.

Từ góc độ bên ngoài thì hiện tại Tiêu Thiên có lẽ đã mạnh mẽ hơn rồi.

Làm sao mà người được bảo vệ lại bị đổi vai rồi?

Lực lượng Nữ Đế bỗng nhiên bạo phát rồi à!

“Có câu nói rất hay, chỉ có đặt sai tên chứ danh hào thì không sai được.” Tử Đế Tôn đang ngồi ở đó, chậm rãi nói với thê tử cũng đang kinh ngạc không kém ở bên cạnh mình.

“Nàng còn nhớ danh hào của tiểu tử này trong miệng của bách tính tại vực Thánh Ma không?”

Đương nhiên là Tuyết Như Yên nhớ rất rõ, bà nhìn Tiêu Thiên rồi lại nhìn dáng vẻ của con gái mình, mím môi, nhịn cười.

“Thiên Tôn…Chí Thiện bám váy.”

Chuyện như hiểu lầm và xấu hổ, thật ra nói ra là tốt rồi.

Mặc dù một số ảnh hưởng tiếp theo vẫn còn, ví dụ như lúc mấy ca ca tỷ tỷ của Lạc Nữ Ái bước đến chào hỏi.

Bọn họ nở một nụ cười kỳ lạ, giọng điệu cố ý tỏ ra ngạc nhiên nhìn Lạc Nữ Ái rồi gọi.

“Ô, đây không phải là Lạc a di của chúng ta sao?”

“Kỳ lạ thật, Thất muội, sao lại gọi muội ấy là a di?”

“Còn không phải cha chúng ta, mới có thêm một đệ muội mới sao!”

Chương 477. Có những thứ không nên sờ mó lung tung

Nội dung nói chuyện như vậy của huynh đệ tỷ muội, không chỉ tạo ra đả kích rất lớn cho Lạc Nữ Ái.

Lạc Thao Thiên bên cạnh, cũng bị tổn thương ghê gớm, khóe miệng giật giật, ông giơ tay luôn đuổi đánh hài tử.

Chuyện này sắp qua rồi, còn nhắc lại làm gì nữa, muốn bị đánh à.

Nhìn cảnh tượng vừa xấu hổ vừa buồn cười này của người đại ca mình kết bái, trong lòng Tử Đế Tôn cảm thấy vô cùng may mắn.

May mà lúc trước ông chỉ xưng huynh gọi đệ khi nói chuyện, lỡ miệng mà thôi.

Đâu có giống đại ca mình, thích kết giao với người khác, vừa mới gặp mặt đã lôi kéo người ta kết bái huynh đệ.

Bái ra vấn đề rồi đúng không?

Nhưng mà, Tử Đế Tôn nhìn về phía nữ nhi Tử Nhược Yên, sự vui mừng tràn ngập trên khuôn mặt.

Rốt cuộc là nữ nhi nhà mình, năng lực quả nhiên là đủ mạnh, có thể phá giải cục diện trong bầu không khí ngượng ngùng này nhanh như vậy.

Dùng chủ đề khác, để đánh lạc hướng sự chú ý của mọi người.

Sau một hồi ầm ĩ nho nhỏ, toàn bộ không khí trong cung điện

cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Mọi người tụ tập cùng một chỗ, bắt đầu thảo luận những vấn đề tiếp theo.

Chuyện quan trọng nhất chính là hoàn toàn khống chế chiến trường hư không Vẫn Viêm trong bàn tay, ngoài trừ gia cố phòng tuyến trấn thủ bên kia.

Chính là tạo ra một tuyến phòng thủ mới trong khu vực Viêm Thành, đồng thời cũng là tuyến phòng thủ đầu tiên.

Cải tạo Viêm Thành thành phòng tuyến, đương nhiên phải tiêu tốn lượng lớn công sức.

Vừa vặn những tộc nhân tam huyết nhất mạch này, chính là sức lao động tốt nhất.

So với tàn sát bọn họ, không bằng thúc đẩy bọn họ thì sẽ càng tốt hơn.

Chỉ cần phái người nhất định đến giám sát, khiến bọn họ không dám làm loạn, thành thật làm việc là được.

Mặt khác, Long Khâu Bạch Thanh cần phải báo cáo tình hình chiến đấu toàn thắng ở bên này lên trên.

Nếu chiến báo đại thắng lần này được truyền lên trên, nó sẽ là lá bài cự kỳ lợi thế trong tay Tô minh chủ hiện nay của liên minh bách tộc.

Ngoại trừ phương diện dọn dẹp chiến trường hằng ngày, thì chính là tổ chức tiệc mừng công.

Giành được toàn thắng, đương nhiên phải khao thưởng toàn quân, để mọi người cảm nhận một chút bầu không khí vui vẻ.

Sau khi thảo luận sơ bộ mọi chuyện xong, mọi người cũng tách

ra đi làm chuyện riêng của mình.

Người chạy nhanh nhất chính là Lạc Thao Thiên.

Thậm chí ông còn không có tâm tình, cũng không muốn đến nói chuyện phiếm với Tiêu Thiên để gắn kết tình cảm một chút, vì vậy ông chạy rất nhanh, chớp mắt đã biến mất trước mặt mọi người.

Về phần Tiêu Thiên, hắn cũng chạy trốn rất nhanh.

Mặc dù Tử Nhược Yên ngắt lời, giảm bớt xấu hổ, nhưng trong hoàn cảnh mất mặt trước mọi người như thế này, hắn thật sự không muốn ở lâu.

Hắn chỉ muốn nhanh chóng trốn thoát, rời xa mảnh đất thị phi này.

Lúc Tiêu Thiên rời khỏi đại sảnh trong cung điện, đi trên đường phố Viêm Thành, hắn phát hiện không biết Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái đã đi theo hắn từ lúc nào, hai người đi đến bên cạnh hắn.

“Sao hai nàng…”

Tử Nhược Yên nhẹ nhàng mở miệng, giọng điệu tùy ý: “Vốn không có quá nhiều chuyện cần xử lý, để hai phụ thân đi xử lý là được rồi, ta đi dạo với chàng.”

“Đừng suy nghĩ quá nhiều, người ngu ngốc vốn là lão cha khốn kiếp kia, liên quan gì đến chàng chứ.” Lạc Nữ Ái cũng vỗ bả vai Tiêu Thiên, an ủi đối phương.

Tiêu Thiên sửng sốt một chút, sau đó hắn nở nụ cười, yên lặng gật đầu.

Ngay từ đầu, Tử Nhược Yên vẫn luôn quan tâm đến mình.

Nàng cũng không quan tâm những chuyện khác, chỉ lo lắng sức khỏe của mình có vấn đề gì không, có sống rất tốt hay không.

Nha đầu ngốc Lạc Nữ Ái này, tâm tư không tinh tế tỉ mỉ như Tử Nhược Yên, chỉ là rất đơn thuần mà thừa nhận một chuyện.

Ở bên cạnh Tiêu Thiên, đi cùng hắn là được.

Đi trên đường Viêm Thành, cũng lâu rồi Tiêu Thiên chưa thả lỏng.

"Nói ra thì, phong cách kiến trúc của Viêm Thành này, sao lại giống hệt bên chỗ chúng ta vậy." Tiêu Thiên quan sát xung quanh, đột nhiên cảm thấy có vài chỗ không giống lắm.

Tử Nhược Yên bên cạnh cũng nhẹ nhàng gật đầu: "Đúng vậy, nhìn từ phòng ốc do tam huyết nhất mạch tự mình xây dựng, phong cách kiến trúc của tam tộc bọn họ, rõ ràng không giống với chúng ta."

"Viêm Thành, có khi nào thành trì này vốn do người bên chỗ chúng ta xây dựng hay không, ví dụ như Đại Viêm Đế của thời đại lúc trước?" Lạc Nữ Ái cũng gia nhập thảo luận.

"Có lẽ thật sự là như thế, phòng tuyến đầu tiên của chiến trường hư không này, trên thực tế chính là Viêm Thành."Tử Nhược Yên vừa nói, vừa nhìn về phía trước.

Khu vực ở hướng chính diện, có một bức tường thành cao lớn nguy nga, kéo dài về hai bên trái phải.

Rất rõ ràng, tư thế của bức tường thành này chính chính là phòng tuyến, phương hướng chống đỡ chính là hướng chính diện, giới quan của phía bên kia.

Thời gian chiến trường hư không Vẫn Viêm bị Võ Linh quân chiếm cứ quá lâu rồi.

Chương 478. Có những thứ không nên sờ mó lung tung 2

Hiện giờ quân phòng thủ của chiến trường hư không, thậm chí còn không biết dáng vẻ của nơi này.

Tiêu Thiên đi cùng với Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái, hắn đi lên phía trên bức tường thành nguy nga kia lúc nào không hay, trông về nơi xa đằng trước.

Xa xa, có thể rõ ràng nhìn thấy sự tồn tại của màn chắn thế giới, đồng thời có thể nhìn thấy giới quan đã được tạo ra dựa vào màn chắn trong khu vực yếu ớt kia.

“Các ngươi nói phía sau giới quan này, sẽ là cái gì?” Lạc Nữ Ái bỗng nhiên mở miệng, sự tò mò lộ ra trong đôi mắt.

“Đừng nghĩ nữa, đằng sau giới quan rốt cuộc là dáng vẻ như thế nào, ai cũng không biết, sau này rất có thể sẽ có đại quân đóng giữ.” Tử Nhược Yên nhíu mày, cắt đứt suy nghĩ không thực tế của Lạc Nữ Ái.

Phía trước, Tuyết Đồ Quân đã trấn thủ khu vực này, sẽ tiếp quản giới quan bên này ngay lập tức.

Không có mệnh lệnh, không có bất cứ người nào, sẽ đi tiếp xúc……

Chờ đã!

Tử Nhược Yên chớp mắt, bỗng nhiên phát hiện nhìn thấy hình như có một người đang đứng lặng im trước màn chắn giới quan phía trước.

Nàng chăm chút nhìn kỹ, không phải Tiêu Thiên thì là ai?

Nàng vội vàng quay đầu nhìn sang bên cạnh, phát hiện không biết Tiêu Thiên đã biến mất từ lúc nào.

“Lúc nào vậy?” Sắt mặt Tử Nhược Yên thay đổi, nàng vội vàng xông về phía trước, đi tới bên cạnh Tiêu Thiên.

“Ôi, chờ ta với.” Lạc Nữ Ái cũng vội vàng đi đến, đuổi theo Tử Nhược Yên.

Hai người nhanh chóng đi đến bên cạnh Tiêu Thiên, thấy hắn đang tò mò nhìn chằm chằm phía trước.

“Ta chỉ xem thử...” Phát hiện tiếng động, Tiêu Thiên quay đầu nhìn Tử Nhược Yên, phát hiện đối phương đang nhìn mình vẻ mặt không có thiện ý, hắn cười hai tiếng.

“Đừng làm chuyện nguy hiểm như vậy!” Tử Nhược Yên hít sâu một hơi, giơ tay nắm lấy Tiêu Thiên.

Nhưng thật trùng hợp, Tiêu Thiên đang tò mò giơ tay, chọc vào giới quan trước mặt.

Một lực hút bất ngờ đột nhiên quét qua người hắn.

Nhưng Tiêu Thiên, giống như cây già mọc rễ, không hề nhúc nhích.

Tử Nhược Yên bên cạnh hắn cũng bình yên vô sự, nhưng ngược lại Lạc Nữ Ái xông đến lại gặp tai bay vạ gió, bị kéo qua đó.

“Không tốt!” Sắc mặt Tử Nhược Yên thay đổi, nàng vội vàng kéo Lạc Nữ Ái, nhưng lại bị lực kéo kia kéo về phía trước luôn.

Sắc mặt Tiêu Thiên thay đổi, hắn vội vàng đuổi theo.

Ba người lập tức biết mất ngay trước ranh giới giới quan.

Đột nhiên thay đổi khiến ba người họ đều bất ngờ.

Cơ thể của bọn họ nhanh chóng xuyên thấu màn chắn thế giới, khu vực mỏng manh yếu nhớt đó, xuyên qua giới quan.

Sau khi bọn họ xuyên qua giới quan, rời khỏi màn chắn thế giới, thì nhanh chóng bị dòng chảy hỗn loạn trong hư không cuồng bạo cuốn lấy, vọt về phía xa xa.

Ầm!

Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái đồng thời bộc phát ra uy áp cùng bao phủ ba người họ lại, không dễ gì mới ổn định lại thân hình.

Lúc này, bọn họ quay đầu mới phát hiện ba người họ đã xông ra một khoảng cách rất xa.

Cách giới quan mỏng yếu của màn chắn thế giới cực lớn một khoảng rất dài.

Tử Nhược Yên lấy lại sức lực, bắt đầu đánh giá bốn phía.

Hư không hắc ám vốn không có gì đặc biệt.

Dòng chảy hỗn loạn trong hư không khiến người ta quen thuộc nhộn nhạo bốn phía, phía bên kia mà Võ Linh quân bọn họ trấn giữ, hình như không có gì khác với hư không của quê hương.

Lạc Nữ Ái quay đầu nhìn về màn chắn thế giới cực lớn ở phía xa, không có khác biệt lớn với chiến trường hư không Vẫn Viêm bọn họ tiến vào lúc ban đầu.

Chỉ là đổi phương hướng, phương diện khác thì không khác gì mấy.

"Không phải giống hệt nhau à?" Một tay Lạc Nữ Ái chống nạnh, nhìn sang Tử Nhược Yên bên cạnh: "Hơn nữa, nơi này không có bất kỳ người nào đóng giữ."

"Đúng vậy, vậy mà không có ai cả." Tử Nhược Yên nhìn hư không hắc ám trống rỗng bốn phía, nhíu chặt lông mày.

Lấy được Viêm thành, bọn họ gác giới quan không cho phép bất cứ ai ra ngoài, mục đích chính là đề phòng điều ngoài ý muốn xuất hiện.

Không ai biết ngoài màn chắn rốt cuộc có thứ gì.

"Ở đây vốn rất khác." Đúng lúc này, giọng nói của Tiêu Thiên chợt vang lên, khiến hai người họ nhìn qua đó.

"Khác chỗ nào?" Tử Nhược Yên nhìn Tiêu Thiên, hỏi nghiêm túc, nàng vốn không chất vấn đối phương.

Về phương diện chuyện chính, nàng cực kỳ tin tưởng Tiêu Thiên.

Đừng thấy phu quân của mình có chút không đứng đắn, nhưng trên thực tế chuyện hắn trải qua, không có cái nào là làm không thỏa đáng.

Chỉ là Tử Nhược Yên nhìn ra, hình như quá khứ Tiêu Thiên đã trải qua ngày tháng vô cùng thê thảm bi thương, ở nơi sâu trong đáy lòng ẩn giấu sự đau khổ.

Còn có mỏi mệt sâu đậm.

Tử Nhược Yên vẫn luôn nói, cuộc sống khiến Tiêu Thiên không buồn không lo, nói đúng ra là hy vọng đối với phương có thể được thả lỏng.

Nàng đang dùng cách của mình sưởi ấm đối phương.

"Sức mạnh của mảng hư không này, cuồng bạo chiếm cứ chín thành, nhu hòa chỉ chiếm một thành." Tiêu Thiên lẩm bẩm, cẩn thận cảm giác.

Chương 479. Ta muốn ăn cả đời

Cơ thể hắn cũng hấp thu lực lượng thiên địa ở nơi này.

Chỉ là so với khu vực hư không ban đầu thì tỷ lệ lực lượng nơi này hoàn toàn là ngược lại.

Sức mạnh cuồng bạo chiếm thượng phong.

"Cuồng bạo, nhu hòa?" Lạc Nữ Ái khoanh tay: "Có ý gì chứ?"

"Sức mạnh ẩn chứa bên trong mảng hư không này không giống mấy so với hư không mà chúng ta sinh tồn." Tiêu Thiên giang hai tay ra: "Ta có thể cảm nhận được lực lượng của thiên địa, bên trong ẩn chứa hai loại khí tức khác nhau."

Lực lượng thiên địa?

Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái đều giật mình nhìn Tiêu Thiên, đối phương có thể cảm nhận được nhiều như vậy à?

Bọn họ chỉ có thể cảm nhận được dòng chảy hỗn loạn trong hư không cuồng bạo, vốn không phát giác thứ gì khác ở nơi này.

Ầm đùng!

Tiếng nổ vang đột nhiên xuất hiện, vang vọng ở bên trong hư không hắc ám này.

Thuận theo tiếng động tĩnh cực lớn vang lên, dòng chảy hỗn loạn trong hư không cuồng bạo không ngừng bốn phía, tốc độ bành trướng của uy lực có thể thấy bằng mắt thường.

Hơn nữa, dòng chảy hỗn loạn trong hư không cuồng bạo vọt về phía của bọn họ, dường như muốn thổi bọn họ đi xa hơn.

"Như vậy không được, phải nắm bắt thời gian trở về mới đúng." Tử Nhược Yên thay đổi sắc mặt, tình hình đã vượt qua quyền khống chế của nàng.

Nàng không biết tại sao dòng chảy hỗn loạn trong hư không ở nơi này đột nhiên cuồng bạo đến nước này.

"Đi!" Lạc Nữ Ái hoàn toàn châm đốt lửa Thánh Ma, khẽ quát một tiếng.

Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái một trái một phải ôm lấy khuỷu tay của Tiêu Thiên, bộc phát tốc độ muốn vọt về phía trước, tiếp cận màn chắn thế giới.

Nhưng dòng chảy hỗn loạn trong hư không cuồng bạo cuốn đến, hoàn toàn không phải là thứ hai người họ có thể chống lại.

Bỗng nhiên, hai nữ nhân cảm giác eo của mình có thêm một bàn tay.

Bịch!

Lực trường vô hình chợt hình thành, dòng chảy hỗn loạn trong hư không cuồng bạo bốn phía cứ như là biến mất.

Bình tĩnh đột nhiên ập đến khiến Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái bật hết hỏa lực, suýt chút nữa thì vọt ra ngoài.

Cũng may bàn tay đặt lên eo bọn họ đã ngăn cản hai người họ lại.

Trong phạm vi nho nhỏ, gió êm sóng lặng.

Khu vực xa hơn chút nữa, dòng chảy hỗn loạn trong hư không vẫn đang gầm thét, cuồng bạo không ngớt.

Sự tương phản quỷ dị khiến hai nữ nhân nhất thời cũng có tí thất thần.

Người phản ứng lại đầu tiên là Tử Nhược Yên, nàng quay đầu nhìn Tiêu Thiên gần trong gang tấc, ánh mắt sáng quắc: "Quả nhiên, Tiêu lang quân hoàn toàn không phải là đơn giản phá vỡ cực hạn bản thân đúng không?"

"Chỉ phá vỡ một tí, chỉ một tí mà thôi." Tiêu Thiên ngượng ngùng cười mấy tiếng, bí mật nhỏ tâm tư nhỏ bị bắt tại hiện trường rồi.

Ít nhiều vẫn có ít xấu hổ.

"Tiêu ca ca, sao ngươi làm được vậy?" Lạc Nữ Ái nhìn trái nhìn phải, kêu lên kỳ lạ: "Tại sao ta vẫn không cảm nhận được dao động của linh khí?"

"Có thể đây là bản lĩnh đặc thù của Tiêu lang quân, có lẽ là có liên quan đến bản lĩnh mang toàn bộ hoàng triều Đại Viêm nhập vào trong vực Thánh Ma." Tử Nhược Yên chậm rãi lên tiếng, lại nhìn Tiêu Thiên: "Ví dụ, trong vực Thánh Ma chợt có thêm một mảnh đất xa lạ."

Tiêu Thiên hết sức khó xử, ho nhẹ mấy tiếng: "Tại sao trước đây không hỏi ta?"

"Tại sao phải hỏi, ta không quan tâm thực lực chàng thế nào, có bản lĩnh đặc thù cấp bậc nào." Tử Nhược Yên duỗi tay ra, vuốt lại tóc mái trên trán của Tiêu Thiên.

"Ta thích nhìn dáng vẻ chàng cười lớn tiếng, chia sẻ chuyện thú vị lúc tiếp xúc với bách tính."

"Ta thích nhìn dáng vẻ chàng ôm nha đầu Tiêu Ngư Nhi, gáy khò khò bên cạnh ta ở Ngự Thư phòng."

"Ta thích khoảnh khắc chàng chạy đi tìm Chung thúc, thương lượng cùng nhau làm món ngon gì rồi chia sẻ cho ta."

"Tiêu lang quân cứ ung dung tự tại, vui vẻ, mới là tốt nhất."

Tiêu Thiên kinh ngạc ở giữa hư không, rất lâu sau vẫn không nói gì.

Khoảnh khắc đó, hắn cảm giác nội tâm tối tăm của mình như được chiếu rọi bởi một chùm sáng.

Đáng ghét!

Nữ Đế đã bắt đầu trêu chọc mình rồi.

Nàng bắt đầu cưỡng đoạt trái tim của mình!

Bá đạo quá đi!

Lúc này, trong lòng hắn chỉ có một suy nghĩ.

Ăn bám thì sao chứ?

Răng miệng ông đây không tốt, bệnh dạ dày nặng.

Dù là Thiên Vương lão tử đi đến trước mặt hắn, Tiêu Thiên cũng phải đứng thẳng người, trả lời hùng hồn.

Bát cơm mềm này, hắn ăn cả đời!

Phì!

Tiêu Thiên hơi sửng sốt, cảm giác cánh tay mình bị kẹp lấy.

Quay đầu vừa nhìn, hai mắt Lạc Nữ Ái bên cạnh cũng tỏa sáng, tia sáng kỳ dị liên tục nhìn chằm chằm mình.

“Ta cũng thích Tiêu ca ca nhất!”

“Mỗi lần lúc ta quậy phá, chàng đều sẽ chiều theo ý ta, đương nhiên ta thích chàng dạy ta nhất.”

“Hơn nữa mỗi lần Tử bánh bao hung dữ, Tiêu ca ca đều sẽ bảo vệ ta, không giống mấy người đàn bà kia, hừ!”

“Đặc biệt là ở chung với các ngươi cực kỳ vui vẻ, cuối cùng cũng xem như có người làm bậy cùng ta, sẽ không có ai nói ta không bình thường.”

Chương 480. Ăn một chén cũng là ăn, ăn hai chén cũng là ăn

“Tiêu ca ca cũng luôn quan tâm đến cảm xúc của ta, an ủi ta.”

“Yên tâm đi, sau này ta nhất định sẽ làm tốt hơn Tử bánh bao, hừ hừ.”

“Dù sao, ta có ưu thế siêu to khổng lồ...”

Lạc Nữ Ái còn chưa nói xong, Tử Nhược Yên bên cạnh đã nghiêm mặt, vươn tay qua, ngón trỏ bắn ra.

Bụp!

Một cái búng cực vang, muốn nứt não.

“A, ngươi làm gì?” Lời nói bị cắt ngang, Lạc Nữ Ái có chút bất mãn hét lên với Tử Nhược Yên.

“Hừ!” Tử Nhược Yên hừ nhẹ một tiếng, hơi nâng cằm lên: “Ngươi có thể có ưu thế siêu to khổng lồ gì?”

Nói đến đây, Tử Nhược Yên hơi híp mắt, trong đôi mắt màu vàng tràn đầy vẻ trêu tức, khóe môi đỏ mọng nhẹ nhàng nhếch lên: “Trước mặt trẫm, ngươi vĩnh viễn là muội muội.”

“Ha?” Lạc Nữ Ái nhướng mày, giọng điệu không lương thiện: “Bản đế to hay không, ngươi còn không biết sao, dựa vào cái gì ngươi làm tỷ tỷ.”

“Ặc?” Tử Nhược Yên run rẩy chân mày, trong đôi mắt màu vàng hiện ra một tia nguy hiểm: “Muốn tỷ tỷ giúp ngươi nhớ lại

một chút không?"

Lạc Nữ Ái giật mình, hai má ửng đỏ, không phản bác được đành cắn môi nhìn qua chỗ khác: "Hừ!"

Khí thế thất bại hoàn toàn!

Tiêu Thiên dại ra, tình huống gì?

Đã xảy ra chuyện gì?

Các nàng đang nói gì, tại sao mình không hiểu?

Tiêu Thiên nhẹ nhàng lắc đầu, không nghĩ nhiều như vậy.

Hiện tại hắn phải lo lắng một điều, nuốt hai chén cơm này có căng bụng quá không.

Thật sự khiến người ta đau đầu, sự ưu tú này giấu thế nào cũng không giấu được.

Một điểm may mắn duy nhất đó là gặp được người chồng tốt.

Bà xã Nữ Đế tốt như vậy đi đâu tìm?

Trở về phải chọn ra heo Thanh Viêm béo nhất, tự mình xuống bếp đãi một bữa ra trò.

"Hả, đó là cái gì?" Đột nhiên, Lạc Nữ Ái ngẩng đầu nhìn phía trên, giật mình mở miệng.

Tiêu Thiên và Tử Nhược Yên, cũng ngẩng đầu nhìn theo, lập tức phát hiện chỗ không thích hợp.

Trên hư không hắc ám, lúc trước cũng không nhìn thấy gì.

Giống như, cái thứ kia đã ẩn nấp trong bóng tối từ lâu.

Nhưng lúc này, lại có một cái ấn lớn, đang chậm rãi xoay tròn,

hơn nữa phía trên hiện ra đường hoa văn nứt nẻ, đang phát triển theo trạng thái sụp đổ.

Hư không hắc ám bốn phía loạn lưu bạo động, cũng chính bởi vì phía trên ấn lớn này hiện lên vết rách, có dấu hiệu sụp đổ, mới có thể bị quấy động.

“Rốt cuộc ấn lớn này là thứ gì?” Tử Nhược Yên ngưng thần nhìn phía trên.

“Sẽ không phải là sau khi thứ này nổ, chúng ta không trở về được chứ.” Lạc Nữ Ái bên cạnh đột nhiên mở miệng nói.

Tử Nhược Yên nhíu mày, kỳ quái nhìn Lạc Nữ Ái: “Đây là logic gì vậy?”

“Ấn lớn này dẫn đến hư không thay phiên cuồng bạo, rõ ràng là vừa mới bắt đầu, vết rách sụp đổ phía trên cũng xuất hiện không lâu.” Lạc Nữ Ái vừa nói, vừa chỉ vào trên không.

“Rất rõ ràng, nguyên nhân mà ấn lớn kỳ quái này gây ra động tĩnh, chính là chúng ta xuyên qua màn chắn của thế giới này.”

“Cộng thêm nơi này cũng chưa có quân phòng thủ gì đóng giữ, có thể là bởi vì bên phía Võ Linh quân biết, cho dù không ai thủ, cũng không cần lo lắng sẽ có người xông qua hay không?”

“Nếu suy đoán như vậy thì công hiệu của ấn lớn trên đỉnh đầu chúng ta, không phải rất rõ ràng à?”

Ầm ầm!

Lạc Nữ Ái vừa mới dứt lời, ấn lớn lơ lửng trên không bọn họ đã lập tức phát ra động tĩnh, hoàn toàn nổ tung.

Nháy mắt ấn lớn nổ tung, dao động không gian bắt đầu khởi động, bị ngắt kết nối như có như không.

Vù! Vù! Vù!

Mảnh nhỏ của ấn lớn nổ tung, nháy mắt xẹt qua trong hư không hắc ám này, giống như sao băng, đập xuống khu vực vốn đã yếu ớt.

Những mảnh nhỏ này giống như bổ khuyết chỗ trống phía trước.

Trên màn chắn thế giới phía trước, lối ra vào mà bản thân nó lộ ra có vẻ yếu ớt, nháy mắt biến mất không thấy.

Thay vào đó là một màn chắn thế giới rất hoàn chỉnh và vô cùng vững chắc.

Ba người nhìn tình hình phía trước, đồng loạt trầm mặc.

Tử Nhược Yên trầm mặc hồi lâu, quay đầu nhìn Lạc Nữ Ái: "Thật không biết nên nói ngươi bỗng nhiên đầu óc nhanh nhạy, hay là nên nói cái miệng của ngươi được phù phép rồi."

"Thần kỳ ghê, rốt cuộc làm sao làm được vậy." Lạc Nữ Ái đẩy vẻ ngạc nhiên, chỉ vào phía trước hô to.

"Rất rõ ràng, đây là phương pháp dự phòng mà Võ Linh quân bố trí, một khi có kẻ địch xâm nhập, ấn lớn này sẽ kích nổ, bổ khuyết cửa ra vào giới quan." Tử Nhược Yên nói xong, biểu cảm kỳ quái nhìn Lạc Nữ Ái: "Sao ngươi lại không nghĩ ra chút vấn đề này?"

"Sao chỉ số thông minh của ngươi cao thấp thất thường vậy."

Lạc Nữ Ái rất bất mãn, nhe răng nhếch miệng với Tử Nhược Yên, di chuyển người, ép qua Tiêu Thiên: "Không phải ngươi nói à, dinh dưỡng không đúng chỗ!"

Khóe miệng Tử Nhược Yên thoáng run rẩy, nhìn hành động

của Lạc Nữ Ái, không nhịn được nắm chặt tay.

Lạc bò sữa này thật là...

Rất tự hào?

“Hiện giờ, vấn đề mà chúng ta cần lo lắng là bị nhốt ở đây nên làm thế nào cho phải.” Tử Nhược Yên nói sang chuyện khác, không muốn dây dưa ở phương diện này với Lạc Nữ Ái, mà là nhìn về hư không hắc ám phía xa hơn.

Chương 481. Ăn một chén cũng là ăn, ăn hai chén cũng là ăn 2

Lúc này, bọn họ ở địa bàn của quân địch, trên ý nghĩa nào đó, xem như xâm nhập phía sau của địch.

Về phương diện khác, Tử Nhược Yên cũng coi như là rõ ràng một chút, đại khái tình huống trên hư không cũng không khác mấy với bên quê hương của các nàng.

Nhưng mà phụ cận không nhìn thấy thế giới giới vực, không biết điểm này, hai bên có gì khác nhau không.

Tử Nhược Yên lộ vẻ sầu lo, ngược lại Lạc Nữ Ái bên cạnh rất hưng phấn: "Còn có thể làm sao, đương nhiên là một đường chém giết qua, chiến đấu không ngừng!"

"Ba người chúng ta kề vai chiến đấu, ở nơi này giết ra một vùng trời."

Bặc!

Tiêu Thiên dùng tay chặt lên trên đầu Lạc Nữ Ái một cái: "Nói bậy bạ gì đó, đất khách tha hương, ai ở đây vui sướng chém giết với ngươi, đây không phải làm càn à?"

"Suy cho cùng ngươi là Nữ Đế Thánh Ma, ngươi mặc kệ Nguyên Thủy ma quốc hả, nhiều dân chúng như vậy vứt bỏ không quan tâm à?"

Lạc Nữ Ái xoa đầu, ngược lại vui tươi hớn hở nhìn Tiêu Thiên, cảm nhận tư vị đã lâu không gặp này, mở miệng nói: "Dù sao không phải có cha ở đây à, để ông ấy quản đi."

“Không được, vị trí Ma Đế tới tay, làm sao có đạo lý trả về.” Tiêu Thiên khoát tay, ôm vai cả hai nàng rồi đột nhiên bùng nổ tốc độ, vọt tới màn chắn thế giới.

“Nơi này tối như bưng, không có cái gì, vẫn nên nhanh chóng về nhà tốt hơn.”

“Trong nhà còn rất nhiều chuyện chưa làm xong đâu.”

Tử Nhược Yên có chút kinh ngạc nhìn Tiêu Thiên: “Nhưng mà cửa ra vào giới quan đã không còn, màn chắn thế giới kiên cố như vậy, làm sao quay về chứ?”

Chiến trường hư không Vẫn Viêm, thủ vệ trấn thủ khu vực giới quan cực kỳ sốt ruột.

Đám người Tiêu Thiên đáp xuống ngoài giới quan, lúc đi đến bên kia, bọn họ đã vội vàng phái người đi báo cáo tình huống.

Nhưng đột nhiên, đối diện truyền đến động tĩnh cực lớn.

Ngay lúc những hộ vệ ‘Tuyết Đồ quân’ như bọn họ chưa lấy lại tinh thần, không biết xảy ra chuyện gì, chỗ ra vào mỏng manh trước mắt biến mất!

Màn chắn thế giới hiện ra hào quang màu trắng nhạt, nhìn qua vô cùng chắc chắn, cũng càng ổn định, giống như bức tường ánh sáng tản ra ánh sáng yếu ớt.

Mà chỗ ra vào giới quan ban đầu sẽ tản ra dao động không gian nhàn nhạt, chỉ là một lớp ranh giới hơi mỏng.

Hơn nữa, còn có thể hơi dập dìu, giống như mặt nước hơi lơ lửng.

Dao động linh khí đột nhiên hiện lên.

Từng bóng dáng vội vàng xông qua.

“Sao lại thế này, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?” Lạc Thao Thiên là người đầu tiên đến, tới trước giới quan này.

Khi Lạc Thao Thiên vừa mới hiện thân đáp xuống đất đã biến sắc, vội vàng xông lên phía trước.

Ranh giới mong manh của giới quan ra vào ban đầu đã không thấy tung tích.

Thay vào đó lại là màn chắn thế giới lóe ra ánh sáng nhạt vô cùng chắc chắn.

“Ranh giới đâu? Giới quan ra vào chiến trường hư không đâu?” Lạc Thao Thiên nhìn màn chắn hoàn hảo chắc chắn trước mặt, không nhịn được hét lên.

Tử Đế Tôn cũng theo đó hiện ra, vội vàng nhìn về phía hộ vệ canh giữ bên cạnh: “Sao lại thế này, các ngươi báo cáo ba người Yên nhi xuyên qua giới quan rồi?”

“Đúng vậy!” Hộ vệ này hành lễ với Tử Đế Tôn, vội vàng nói rõ tình huống lúc ấy: “Lúc trước, phu quân của tiểu chủ nhân cũng chính là Thân Vương của Đại Viêm, tò mò quan sát ranh giới.”

“Tiểu chủ nhân và Lạc Nữ Đế lo lắng cho Thân Vương, lúc tới gần, ranh giới bỗng nhiên sinh ra lực kéo.”

“Sức mạnh này cuốn đi Lạc Nữ Đế, tiểu chủ nhân muốn kéo trở về, lại bị mang đi luôn, Thân Vương liền vội vàng đuổi theo.”

“Nhưng bọn họ đi qua không bao lâu, đối diện bỗng nhiên xuất hiện động tĩnh thật lớn, màn chắn thế giới đã biến thành như thế này.”

Nghe xong lời hộ vệ nói, Tử Đế Tôn nhăn mặt: “Còn có chuyện như vậy, sẽ không phải là đối diện có phục binh, nhìn thấy đám Yên nhi đi qua, liền phong tỏa ranh giới giới quan chứ?”

“Sao có thể, nếu ranh giới giới quan có thể phong tỏa được, vậy còn cần trấn thủ chiến trường hư không gì đó chi nữa.” Lạc Thao Thiên lắc đầu, vẻ mặt nghiêm trọng: “Trực tiếp phong tỏa cửa ra vào chiến trường hư không, không phải được rồi sao?”

Nói đến đây, phía trên quyền phong của Lạc Thao Thiên bỗng nhiên ngưng tụ Thánh Ma diễm màu tím, rồi đột nhiên đánh ra một quyền.

Đùng!!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc nháy mắt vang vọng, Thánh Ma diễm màu tím nháy mắt khuếch tán rồi tiêu tán ở bốn phía.

Màn chắn thế giới trước mặt không chút sứt mẻ, căn bản không có cách nào lay động.

“Vô dụng thôi, nắm chắc thời gian tìm xem có nút không gian hoặc là khe nứt gì đó không, nghĩ cách xuyên qua đi tìm người.” Vũ Tâm Như bên cạnh vội vàng khuyên bảo.

Hai mắt mọi người sáng ngời, đây quả thật là một cách.

Chỉ là, vậy thì phải trả cái giá quá lớn.

Không chỉ cần tiêu hao tài nguyên đáng sợ, củng cố không gian, hơn nữa còn có khả năng hy sinh rất nhiều người.

Chương 482. Rốt cuộc thì các ngươi đang lo lắng cái gì?

Nếu không phải nắm giữ Đạo cảnh không gian nhất đạo, muốn thành công lợi dụng tường kép không gian, xuyên qua màn chắn thế giới, khó như lên trời.

Trong tường kép không gian lại hung hiểm vạn phần, một khi không cẩn thận sẽ bỏ mạng.

Nghĩ tới lúc đầu, bên phía Võ Linh quân phái người xuyên qua màn chắn thế giới, tránh khỏi chiến trường hư không.

Trả cái giá thật lớn, hai mươi chiến hạm hư không, chỉ một con thuyền thành công xuyên qua, mười chín chiến thuyền còn lại đều tan biến hết.

Thực lực cũng không thể quá mạnh, cảnh giới quá cao lại càng dễ dàng dẫn đến đạo vận trời đất, rước lấy sự tập kích của dòng chảy hỗn loạn trong không gian.

Ở chiến trường hư không Vẫn Viêm, nếu không phải đoạn kiếm Đại Viêm lúc trước bị gãy, cắt ra một khe nứt không gian bí mật.

Kế hoạch ban đầu của Võ Linh quân cũng không thể thành công.

“Đáng ghét!” Một quyền phẫn nộ của Lạc Thao Thiên đập lên màn chắn thế giới trước mặt, cảm xúc có chút nặng nề.

Không dễ dàng gì,mọi thứ mới bắt đầu chuyển biến theo hướng tốt, tại sao đột nhiên xuất hiện chuyện như vậy.

Tử Đế Tôn đi đến bên cạnh Lạc Thao Thiên, vỗ bả vai đại ca kết bái: “Hiện giờ sốt ruột cũng không phải cách, vẫn nên nhanh chóng nghĩ cách, làm sao tìm bọn nhỏ trở về mới được.”

“Là đại ca thất lễ rồi, người sốt ruột hơn nên là đệ mới đúng, ngược lại là Tử lão đệ đến an ủi ta.” Lạc Thao Thiên thở nhẹ ra, cầm chặt tay của Tử Đế Tôn.

Ban đầu khi Tử Đế Tôn bất đắc dĩ rời đi, hai đứa con chết trận, cách biệt với con gái mấy năm, ngày nhớ đêm mong.

Khó khăn lắm mới trở về, mới đoàn tụ không bao lâu, đã bị biến cố chết tiệt trước mặt này ngăn cản.

Phía sau, Tuyết Như Yên đầy vẻ u sầu, hốc mắt thoáng ửng đỏ, cũng cố kiềm lại.

Vũ Tâm Nhứ bên cạnh đang nhỏ giọng nói chuyện với bà, thương lượng đến lúc đó nên làm thế nào dẫn đứa nhỏ về.

Trong quá trình trò chuyện, Tuyết Như Yên vô tình nhìn qua, lại bỗng nhiên nhìn thấy trên màn chắn thế giới phía trước xuất hiện biến cố.

“Ngươi nhìn thử xem, đó là cái gì?” Tuyết Như Yên trừng to mắt, vội vàng vỗ Vũ Tâm Nhứ: “Vừa rồi có phải ta nhìn lầm hay không?”

“Ừm?” Vũ Tâm Nhứ được Tuyết Như Yên nhắc nhở, nhìn theo phương hướng bà chỉ, trừng to mắt, “Đây... Đây là...”

Điểm mỏng manh của màn chắn thế giới rất nhỏ đối lập với cả màn chắn, nhưng đối với mọi người mà nói là một khu vực cực kỳ khổng lồ.

Cho nên kiến trúc của giới quan tự nhiên vô cùng lớn.

Cổng giới quan to như vậy giống như là một cái vòm cầu hình khổng lồ, đứng lặng ở đó.

Trong phạm vi cổng giới quan, có màn chắn thế giới của một khu vực, xuyên qua một đôi tay.

“Thiên ca, mau nhìn bên kia!” Vũ Tâm Như xác định không nhìn lầm, vội vàng hô to với Lạc Thao Thiên.

Lúc Lạc Thao Thiên đang thương lượng tính khả thi của kế hoạch với Tử Đế Tôn, nếu có thể thành công, phải trả cái giá cỡ nào.

Liền nghe thấy thê tử gọi mình, nhìn lại, phát hiện bà đang chỉ vào màn chắn thế giới phía trước, không biết đang hét cái gì.

Lạc Thao Thiên theo phương hướng thê tử chỉ vào, nhìn qua bên đó, cả người đều ngây ngẩn.

Hắn vỗ Tử Đế Tôn bên cạnh, kinh hãi chỉ vào phía trên.

Tử Đế Tôn còn đang suy nghĩ, theo đó ngẩng đầu, cũng hoảng sợ.

Trên màn chắn thế giới, đôi tay xuyên qua rồi đột nhiên xé ra hai bên.

Xoẹt xoẹt!

Tiếng xé rách vang dội nháy mắt vang vọng, một lỗ thủng to đùng cứ như vậy bị đôi tay kia cưỡng ép xé ra.

Sau đó, âm thanh quen thuộc truyền ra từ nơi đó.

“Các ngươi đi trước!”

Vù! Vù!

Bóng dáng của Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái rất nhanh chui ra từ trong lỗ thủng đó, bình yên vô sự.

Ngay sau đó, trong lỗ thủng kia chủ nhân của đôi tay cũng xoay người lách vào.

Sau khi hắn buông hai tay ra, lỗ thủng của màn chắn thế giới nháy mắt khép lại, biến mất không thấy, giống như chưa từng xuất hiện.

“Lại nói tiếp bên kia cũng không có gì đặc biệt, đen thui, không có một bóng người.” Lạc Nữ Ái bĩu môi, giọng điệu có chút thất vọng.

“Đừng cứ muốn chiến đấu, nếu không phải là Tiêu lang quân đủ tài giỏi, năng lực đặc biệt, ngươi đã sớm...” Tử Nhược Yên nói xong, vừa quay người đã nhìn thấy từng đôi mắt đang nhìn bọn họ chằm chằm.

Chỉ chớp mắt, hiện trường đã im phăng phắc.

Ba người Tiêu Thiên bọn họ vừa đi ra từ một nơi khác, sau khi xuất hiện thì phát hiện giới quan đột nhiên tập trung rất nhiều người, đều ngây ra.

Rất nhanh, từ nét mặt lo lắng trên mặt bọn họ cho thấy, chỉ biết mọi người tập trung ở nơi này là vì điều gì.

Sau khi bọn họ đáp xuống đất, Tuyết Như Yên và Vũ Tâm Nhứ đã vội vàng chạy tới, ôm chặt lấy nữ nhi của mình.

"Các ngươi đúng là, đều là hoàng đế cả rồi, còn hồ đồ như vậy làm gì?"

"Rõ ràng vừa đánh thắng trận, đó là chuyện tốt, các ngươi cũng là hồ đồ..."

Hai mẫu thân ôm chặt lấy nữ nhi của mình vào trong lòng, vô cùng lo sợ.

Bọn họ thật sự đã bị dọa, trước đó ngăn cách màn chắn thế giới, khuê nữ nhà mình rơi vào địa bàn của kẻ địch.

Chương 483. Hiểu rồi, đều hiểu cả rồi

Hơn nữa, mọi thứ đều là không rõ.

Không rõ, mới khiến người ta cảm thấy sợ.

Điều đáng ăn mừng là nữ nhi của bọn họ đã trở về bình an vô sự.

Cho dù hiện tại thực lực của bọn họ không thấp, còn ngồi ở vị trí cao, nhưng ở trong mắt bọn họ, chung quy vẫn là nữ nhi của mình, con trẻ của mình.

Tiêu Thiên trở về đứng ở bên kia nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì im lặng không nói gì.

Đây chính là tình cảm phụ mẫu dành cho con trẻ đúng không.

"Giới hạn của giới quan này, có gì để xem chứ, nếu như không cẩn thận, thực sự bị vây khốn ở bên trong, cho dù thực lực mạnh mẽ thì như thế nào?" Bỗng nhiên, một tiếng răn dạy vang lên.

Tiêu Thiên ghé mắt nhìn đi, phát hiện Tử Đế Tôn có vẻ mặt nghiêm túc nhìn mình: "Nếu gặp phải sự vây công của kẻ địch, cho dù thực lực ngươi bất phàm cũng không thể thoát khốn ngay được, sẽ dễ bị người ta vây chết."

"Phải bảo vệ tốt bản thân ở nơi không rõ tình hình này mới đúng!"

Tử Đế Tôn vừa nói, vừa cầm tay của Tiêu Thiên, sau khi nhìn kỹ mới thở phào nhẹ nhõm: "Không bị thương tích gì, vậy thì tốt."

Tiêu Thiên hơi ngạc nhiên nhìn về Tử Đế Tôn trước mặt.

Đối phương đang khiển trách mình.

Cảm giác này khiến Tiêu Thiên cảm thấy hơi kỳ lạ.

Trước đây nghĩa phụ cũng thường trách mắng mình, trong lời nói tràn đầy sỉ nhục và hạ thấp.

Cùng là trách cứ, nhưng Tiêu Thiên lại cảm giác phụ thân của Tử Nhược Yên trước mặt cho mình cảm giác rất khác.

Bên ngoài là trách cứ, nhưng trên thực tế lại đang quan tâm sự an toàn của mình.

"Khụ khụ, Tử lão đệ nói rất đúng, mặc kệ có tình hình gì đều phải bảo vệ tốt bản thân." Lạc Thao Thiên bước qua từ bên cạnh, nắm lấy Tiêu Thiên: "Bất kể nói thế nào, trở về là tốt rồi, đứa trẻ à."

"Đúng vậy, trở về là tốt." Tử Đế Tôn cũng gật đầu, nắm lấy bên khác của Tiêu Thiên, cho đối phương một cái ôm.

Tiêu Thiên kinh ngạc đứng tại chỗ, cảm nhận tình cảm chưa bao giờ có được.

Giây tiếp theo, hắn thả lỏng, lộ ra nụ cười tươi, gật đầu yên lặng.

"Nhưng đại ca, trước đây không phải ngươi gọi người ta là lão đệ à, sao bây giờ lại kêu người ta là đứa trẻ." Nguy cơ qua đi, Tử Đế Tôn cũng thả lỏng không ít.

Khóe miệng của ông nhẹ nhàng nhếch lên, hài hước nhìn về Lạc Thao Thiên ở bên cạnh, trêu chọc.

"Ngươi đúng là chọc vào nỗi đau của người khác, không bỏ qua chuyện này được à?" Lạc Thao Thiên đen mặt, tức giận trừng

mắt Tử Đế Tôn.

Tiêu Thiên đang đứng chính giữa thì có vẻ mặt xấu hổ, động không được, mà không động cũng không được.

"Được rồi, đừng nhắc đến chuyện này nữa, không thấy Tiểu Tiêu không được tự nhiên à?" Tuyết Như Yên tức giận trừng mắt nhìn trượng phu, mở miệng nói.

Tử Đế Tôn bị Tuyết Như Yên trừng mắt, lập tức thu liễm, cười mỉa mấy tiếng: "Không phải là đang đùa à, làm ấm bầu không khí chút mà?"

Tuyết Như Yên lười để ý đến trượng phu nhà mình, bà nhìn về phía Tiêu Thiên: "May mà ngươi có bản lĩnh có thể dẫn bọn họ trở về, nếu không thật sự không tưởng tượng được hậu quả."

Vũ Tâm Nhứ bên cạnh cũng nhẹ nhàng gật đầu, trong lời nói tràn đầy cảm khái: "Không sai, lúc trước nơi đó là địa bàn của kẻ địch, nếu lưu lạc ở nơi đó, không biết sẽ xảy ra chuyện gì."

Hôm nay nói đến chỗ này, bọn họ vẫn cảm thấy sợ.

"Nói lại, lúc trước đứa trẻ à, ngươi đã dùng thần thông của bản thân đúng không." Bỗng nhiên, Tử Đế Tôn ở bên cạnh nhìn Tiêu Thiên, lên tiếng dò hỏi.

Trên mặt ông lộ ra biểu cảm ta đã nhìn thấu ngươi rồi.

"Thần thông?" Tử Nhược Yên cảm thấy hơi kỳ lạ, nhìn về phía phụ thân của mình.

Tử Đế Tôn gật đầu: "Có một số người sẽ thức tỉnh thần thông, đây là một loại bản lĩnh cực kỳ đặc thù, hóa từ điều không thể thành có thể."

"Nếu như ta đoán không sai, có lẽ Tiểu Tiêu đã thức tỉnh thần

thông loại không gian."

Sau đó, Tử Đế Tôn nói ra hết suy đoán của mình về Tiêu Thiên.

"Nhưng phải bảo mật thần thông này, không được để người ngoài biết, nếu không sẽ xảy ra chuyện." Lạc Thao Thiên bên cạnh cũng gật đầu, nhìn quanh bốn phía.

"Thần thông hết sức quý giá, nếu để người ngoài biết ngươi có thần thông không gian, chỉ sợ sẽ bắt ngươi đi, hậu quả khó mà lường được." Tử Đế Tôn cũng phụ họa theo, biểu cảm trịnh trọng nhìn chằm chằm Tiêu Thiên.

Thần thông!

Thần thông không gian!

Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái liếc nhìn nhau, chợt tỉnh ngộ.

Khó trách Tiêu Thiên có thể mang hoàng triều Đại Viêm đi, còn mang địa bàn của đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các đi.

Thậm chí còn mang mảnh vỡ thế giới đi dung nhập vào trong vực Thánh Ma.

Đồng thời, xé màn chắn thế giới ra, đưa bọn họ trở về.

Có khi nào, đây chính là năng lực thần thông của Tiêu Thiên.

Nhưng lúc này, Tiêu Thiên lại lắc đầu phủ định: "Ta không thức tỉnh thần thông, chuyện về phương diện không gian có thể là có liên quan đến thiên phú huyết mạch của ta."

Tiêu Thiên nói đến đây, nhớ đến huyết mạch con cháu Viêm Hoàng của mình.

Phớt lờ quy tắc pháp luật.

Chương 484. Hiểu rồi, đều hiểu cả rồi 2

Sau đó, Tiêu Thiên cũng bổ sung: "Hơn nữa màn chắn thế giới vừa nãy, chỉ là sức lực của ta lớn, đơn thuần xé rách mà thôi."

"Trẻ nhỏ dễ dạy, phản ứng của Tiểu Tiêu rất nhanh, chính là phải có thái độ này." Hai mắt Tử Đế Tôn sáng ngời, vỗ tay vào Tiêu Thiên: "Phải xem là thực lực của bản thân, hoàn toàn không có thần thông."

"Không phải, ta thật sự không có thần thông, chỉ là thực lực mạnh!" Tiêu Thiên lắc đầu, rồi đột nhiên nắm chặt tay.

Răng rắc!

Không gian lập tức bị hắn tay không bóp vỡ, lộ ra lỗ thủng bể nát, tiêu tán theo dao động không gian.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều yên tĩnh lại, lặng lẽ nhìn không gian sụp đổ vỡ vụn dần khép lại.

"Nghịch ngợm!" Lạc Thao Thiên lắc đầu, chỉ vào Tiêu Thiên, lắc lắc ngón tay.

"Bướng bỉnh!" Tử Đế Tôn cũng nở nụ cười, giang hai tay ra.

Lạc Thao Thiên chỉ về phía không gian khép lại: "Đây chẳng phải là thần thông không gian à, trông rất lợi hại."

"Không hổ là thần thông, hóa từ điều không thể thành có thể, đều nói thần thông sẽ không có dao động linh khí, cuối cùng ta cũng mở mang tầm mắt rồi." Tử Đế Tôn cũng lặng lẽ gật đầu, vỗ

lên vai Tiêu Thiên: "Được rồi, trong lòng ngươi có tính toán là được."

"Bọn ta còn phải bận việc, nhớ đừng đến trễ tiệc ăn mừng buổi tối, công đầu trận chiến này đều thuộc về ngươi đó."

Tiêu Thiên vô cùng ngạc nhiên nhìn Tử Đế Tôn xoay người rời đi, vội vàng muốn bộc phát sức mạnh để chứng minh cho bản thân: "Không phải, ta thật sự không có..."

Nhưng vừa chuẩn bị ra tay, toàn thân Tiêu Thiên đã cứng đờ.

Lỡ như sức mạnh bản thân bộc phát quá lớn, đánh chết hết mọi người thì làm sao đây?

"Đứa trẻ à, đừng khẩn trương quá, bọn ta làm trưởng bối, sẽ mãi mãi đứng phía trước các ngươi." Trước khi Lạc Thao Thiên rời đi, đã cho Tiêu Thiên một cái ôm.

Ôm xong, Lạc Thao Thiên đưa tay chỉ vào vẻ mặt kinh ngạc Tiêu Thiên, có biểu cảm đã hiểu rõ: "Không tồi, chính là biểu cảm này, ngươi không có thần thông, cảm giác rất đúng chỗ, tuyệt!"

Một khúc nhạc đệm ngắn ngủi trôi qua, mọi thứ đều bình an vô sự.

Tin tốt đối với mọi người đó là màn chắn thế giới đã đóng lại, e rằng đối phương không thể xông qua.

Không cần phải trấn thủ chiến trường hư không Vẫn Viêm nữa.

Viêm thành, bên trong sân nhỏ của đại điện.

Long Khâu Đạo cải tạo trận bàn xong bèn bày ra và bắt đầu khởi động.

Bên trên trận pháp được ngưng tự từ linh khí có một bóng

người mờ ảo, người đó ngồi ngay ngắn đằng sau chiếc bàn từ linh khí hóa thành.

Bên trên nội điện trống rỗng, ánh nắng chiếu xuống phủ lên bóng người mờ ảo đó.

Có điều vì khoảng cách quá xa nên bóng dáng mờ ảo khó lắm mới ngưng kết lại hơi nhập nhòe.

Chiến trường Vẫn Viêm thắng lợi, Long Khâu Bạch Thanh phải báo cáo sự việc với cấp trên.

“Nếu các ngươi đã giành được thắng lợi hoàn toàn, vậy màn chắn thế giới còn đóng kín không?” Bóng dáng ngồi sau bàn khẽ nghiêng người về trước, giọng điệu khá ngạc nhiên.

Người này không phải ai xa lạ mà là minh chủ đương nhiệm của liên minh bách tộc, Nữ Đế Vạn Yêu Tô Mộng Ly.

“Rất tốt, nhờ có Thánh Ma đại đế Lạc Thao Thiên và hậu duệ Nhân Hoàng Tử Đế Tôn dẫn người hỗ trợ nên mới thắng trận chiến này. Ngoài ra, con cái của họ cũng góp phần không nhỏ trong trận chiến.”

“Nữ Đế Đại Viêm và Nữ Đế Thanh Ma, tỷ cũng biết họ trong lần báo cáo trước đó.”

Long Khâu Bạch Thanh nhìn xung quanh, sau đó quay đầu nhìn bóng dáng mờ ảo trước mặt, hờ hững lên tiếng.

Hai huynh đệ kết bái Tử Đế Tôn và Lạc Thao Thiên cũng ở chỗ này, gặp gỡ Tô minh chủ theo một cách khác.

Ngoài ra, Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái cũng có mặt.

Bao gồm Tiêu Thiên đang yên lặng đứng một bên.

Lúc này hắn còn đang chìm đắm vào trạng thái khó hiểu, tại

sao hắn nói thật mà chả ma nào thèm tin.

“Theo tình báo của muội, có một con dấu được cất giấu ở lối ra vào giới quan đối diện chiến trường hư không.”

“Nó đã bắt đầu sụp đổ sau khi cảm nhận được tình hình, sau đó lấp đầy cả lối ra vào giới quan?”

Bóng Tô Mộng Ly mờ ảo trông như đang chống hai tay lên bàn, im lặng suy nghĩ.

“Đúng vậy.” Long Khâu Bạch Thanh gật đầu.

Tô Mộng Ly trầm ngâm một lát bỗng quay đầu lại, dường như đang nhìn Tiêu Thiên: “Theo những gì muội vừa nói, người có công lớn nhất trong cuộc chiến lần này vẫn là Tiêu Thiên?”

Long Khâu Bạch Thanh nghiêm túc trả lời: “Đúng vậy, nếu không nhờ Tiêu công tử thì Huyết Duệ ẩn nấp chầu chực sẽ không bị bắt, nguy hiểm khi Chiến Khắc Cực kích nổ tinh thể máu thiêu đốt sẽ không được giải trừ, giới quan sẽ không bị phong tỏa.”

“Tiêu công tử là người có công lớn nhất!”

“Ồ?” Tô Mộng Ly cất cao giọng, chậc chậc hai tiếng: “Hiếm lắm mới thấy Tiểu Bạch Thanh ca ngợi nam nhân nào đó.”

Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái bỗng nheo mắt, sau đó nhìn chằm chằm vào hư ảnh trước mặt.

“Nếu tỷ không muốn ta vô duyên vô cớ bị tẩn no đòn thì im lặng đi.” Long Khâu Bạch Thanh nói tiếp bằng giọng vô cảm: “Ta không muốn lãng phí thức ăn trong tiệc ăn mừng sắp tới.”

Chương 485. Tô Mộng Ly

“Được rồi, ta không trêu muội nữa nhưng ta hơi tò mò.” Tô Mộng Ly xoay đầu nhìn Tiêu Thiên: “Rốt cuộc tại sao Tiêu tướng công làm được điều đó?”

“Theo tin tình báo, nếu Chiến Khắc Cực kích nổ tinh thể máu thiêu đốt sẽ tạo ra sức mạnh đủ để phá hủy cả trời đất, ta không hiểu tại sao ngươi nuốt nó rồi nhưng không có chuyện gì cả, đúng là không hợp lý?”

“Vả lại, giới quan ra vào đã khép lại, tại sao ngươi vẫn có thể dẫn người quay về?”

Long Khâu Bạch Thanh không nói gì, theo lời Tử Đế Tôn và Lạc Thao Thiên, thần thông không gian của Tiêu Thiên là loại cao cấp nhất trong chư thiên vạn giới.

Thần thông không gian được chia ra làm bốn loại.

Sáng tạo, khống chế, chuyển dời và hủy diệt.

Họ nghĩ Tiêu Thiên có cả bốn thần thông không gian đó, có một không hai trên đời.

Vì vậy phải giữ kín bí mật, suy cho cùng thần thông vẫn bị cướp như thường.

Ví dụ như thần thông Thần Chi Nhãn, có thể bị đào mắt thần để cướp đoạt thần thông.

Long Khâu Bạch Thanh biết chuyện nào nên nói chuyện nào không nên, vả lại Tiêu Thiên có ơn với mình, dù Tô Mộng Ly là bạn nối khố của nàng.

Nàng cũng không thể bán đứng ân nhân.

“Tô minh chủ, Tiêu Thiên là nữ tế của ta, Long Khâu thống lĩnh chưa hiểu rõ về hắn, vì vậy ta có thể giải thích thay.” Tử Đế Tôn bước ra giải thích.

Tô Mộng Ly quay đầu nhìn hậu duệ Nhân Hoàng: “Mời ngài nói.”

Tử Đế Tôn mở tay ra, bắt đầu giới thiệu về Tiêu Thiên: “Trong chư thiên vạn giới không thiếu những thứ mới lạ, nữ tế của ta xuất thân từ thế giới giới vực thể tu, đạt được kỳ ngộ, nuốt được bảo bối của đất trời, liên tục vượt qua cực hạn của mình.”

“Theo tình hình trước mắt, món bảo bối của đất trời này giúp hắn liên tục cường hóa và cải tạo cả thể xác lẫn tinh thần, liên tục phá vỡ cực hạn, dần dần trở nên mạnh hơn.”

Hai mắt Tiêu Thiên bỗng sáng lên, ngẩng đầu nhìn Tử Đế Tôn, vui sướng ra mặt: “Đúng vậy, những gì nhạc phụ của ta nói đều là sự thật.”

Dứt lời, Tiêu Thiên bèn nắm lấy hư không, ngay sau đó không gian trong lòng bàn tay bỗng sụp đổ.

“Có lẽ Tô minh chủ không cảm nhận được rằng thân xác của nữ tế ta đạt đến cực hạn và khủng bố đến mức nào đúng không?”

“Hắn có thể tự tạo ra thiên địa bằng chính cơ thể mình!”

Tử Đế Tôn nói chắc như đinh đóng cột, âm vang rõ ràng.

“Đúng vậy.” Lạc Thao Thiên tiếp lời, sau đó nắm tay Tiêu Thiên: “Chúng ta tu hành theo quy luật của đất trời, cảm nhận và giao hòa với trời đất.”

“Nhưng nữ tế của ta thì khác, bởi vì cơ thể cực mạnh hợp làm

một khiến hắn như một tiểu thiên địa, bị thế gian xa lánh."

"Lực lượng trong cơ thể hắn rất đáng sợ, mỗi khi hắn ra tay sẽ ảnh hưởng đến thế giới. Khi lực lượng nổ tung, tiểu thế giới và đại thế giới của hắn va chạm với nhau, khiến không gian vỡ ra từng mảnh."

"Không gian không chịu nổi sức ép từ cơ thể thiên địa của hắn."

Giọng điệu của ông ngày càng cao hơn, vừa nhắm tay Tiêu Thiên vừa nhìn hư ảnh trước mặt: "Tô minh chủ, ta nghĩ đây là trường hợp duy nhất trong chư thiên vạn giới, hắn quá đặc biệt và mạnh đến nỗi không từ nào tả hết."

"Nhưng vì cơ thể quá mạnh và được cường hóa liên tục nhờ sức mạnh tàn dư quý giá của đất trời khiến tiểu thế giới trở nên mạnh mẽ, bị trời đất bài xích nên đến nay không thể tu hành."

"Hết cách rồi, tình cảnh vô vọng của thể tu vẫn xuất hiện trên một người mạnh khủng khiếp như hắn."

"Hy vọng Tô minh chủ đừng lan truyền việc này ra ngoài, bằng không sẽ khiến tiểu tử này tổn thương tin thần mất."

Tổng bộ, liên minh bách tộc.

Điện minh chủ.

Trong điện, một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần, khí chất trang nhã ngồi nghiêm chỉnh phía sau cái bàn rộng.

Mái tóc dài màu xanh thướt tha xõa tung sau lưng, chiếc váy dài màu xanh kéo lê trên mặt đất, gương mặt trắng tuyết như nhung mịn trắng thuần đang nhìn đằng trước đầy thích thú.

Trận pháp trước mặt dập dờn, từng bóng người hiện ra trước

mắt nàng.

Đối phương không nhìn rõ hình hài của nàng, nàng cũng không nhìn rõ dáng vẻ của đối phương.

Chỉ trừ Tiêu Thiên!

Nam nhân đứng rõ rành rạnh ở đó, sống động như thật.

Tô Mộng Ly đứng dậy, tay nhấc làn váy thướt tha lên, bước đi đến phía trước. Khi nàng đứng trước mặt Tiêu Thiên, chín đuôi đuôi cáo trắng muốt bắt đầu xoè ra sau lưng nàng.

Hai tai hồ ly trắng mềm nhẹ nhàng lắc lư trên đỉnh đầu.

Tô Mộng Ly đặt hai tay trước bụng, nhìn Tiêu Thiên từ trên xuống dưới: "Người có khả năng tự biến cơ thể thành thiên địa, đúng là không tầm thường."

Nhìn hư ảnh gần trong gang tấc, nhất là mấy chiếc đuôi tản ra đằng sau khiến Tiêu Thiên phải trố mắt.

Nàng thật sự là hồ ly!

Ngay sau đó, Tiêu Thiên cảm thấy trước mắt tối sầm, một bàn tay mềm mại ấm áp che mắt hắn lại, cả người bị ôm chầm rồi kéo ra đằng sau.

Chỉ riêng xúc cảm như miếng đệm mềm mại sau lưng, Tiêu Thiên đã biết người che mắt mình là ai.

Chương 486. Tiểu thuyết gia lầm lỡ vì vị trí Ma Đế

“Không được xem!” Giọng nói của Lạc Nữ Ái vang lên sau lưng hắn.

Tiêu Thiên bị che mắt bèn dở khóc dở cười. Thân thể của Tô Mộng Ly trước mắt hắn đã nhòe đến mức không thấy rõ hình dạng gì, có nhìn hay không thì khác nhau chỗ nào?

Long Khâu Bạch Thanh bên cạnh lên tiếng: “Vẫn nên nhanh chóng quyết định xem kế tiếp phải làm gì trước đã!”

Nàng vừa nói vừa tiến lên, chặn trước mặt hư ảnh Tô Mộng Ly.

Nhìn Long Khâu Bạch Thanh chặn trước mặt mình, Tô Mộng Ly cũng hơi kinh ngạc.

“Tiểu Bạch Thanh, muội thật là…”

“Đừng lãng phí thời gian vào việc trêu đùa người khác, năng suất lên.” Long Khâu Bạch Thanh lại lên tiếng, ánh mắt chăm chú nhìn vào Tô Mộng Ly đằng trước.

Nàng biết quá rõ thói hư tật xấu của Tô Mộng Ly.

Mặt ngoài thoạt nhìn là một tiểu thư khuê các, tao nhã dịu dàng nhưng trên thực tế lòng dạ rất đen tối, trong bụng chỉ toàn là ý đồ xấu.

Nhìn người ta thì nhìn người ta, sao cứ phải sáp lại gần như thế để làm gì?

Khiến Lạc Nữ Ái cuống cả lên kìa.

“Biết rồi, tình hình của chiến trường hư không Vẫn Viêm như thế, quy mô của quân phòng thủ canh gác ở đó tạm thời không thay đổi, chờ quan sát thêm một đoạn thời gian nữa rồi rút quân vẫn chưa muộn.”

“Bên phía muội tạm thời không cần vội vã trở về, cứ ở lại đó trước đã. Hiện tại vẫn chưa nắm rõ tình hình trong minh, muội ở bên ngoài sẽ tốt hơn nhiều.”

“Tuy nhiên, phần thưởng của trận chiến đại thắng này sẽ nhanh chóng được đưa sang đây.”

“Ngoài ra, ta còn sẽ điều động phần thưởng tốt hơn trong minh, tốt nhất là một số danh ngạch bí cảnh tu hành, xem thử có thể đưa sang đây một ít hay không.”

Nói đến đây, Tô Mộng Ly tạm dừng trong chốc lát rồi tiếp tục lên tiếng: “Chiến trường hư không Vẫn Viêm đại thắng, đã giúp ích rất lớn để ta có thể giữ vững vị trí trong minh.”

“Đây là lễ vật để bày tỏ lòng cảm ơn của ta đối với các ngươi, ta sẽ đưa một ít Thanh Mộc đạo quả của đế quốc Vạn Yêu đến đây, mỗi người một quả.”

Thanh Mộc đạo quả!

Long Khâu Bạch Thanh hơi kinh ngạc, một chỏm tóc không nhịn được dựng lên: “Tỷ nỡ sao?”

“Tại sao không nỡ chứ?” Tô Mộng Ly cười khẽ mấy tiếng, hư ảnh quay mặt về phía Tiêu Thiên: “Luyến tiếc đạo quả thì không thể dụ dỗ được một nam nhân lợi hại như vậy đâu.”

“???”

Tất cả mọi người ở đây đều ngơ ngác, nhất là Tiêu Thiên trố mắt kinh ngạc nhìn sang bên kia.

Bên kia, Tô Mộng Ly có thể rõ ràng thấy biểu cảm của hắn. Nàng thấy đối phương kinh ngạc và cả Lạc Nữ Ái còn sốt ruột đến mức giậm chân.

“Ngươi định dụ dỗ ai hả?” Lạc Nữ Ái cắn răng, nổi giận đùng đùng tiến về phía hư ảnh kia.

Bên kia, Tô Mộng Ly đã vô cùng thỏa mãn híp mắt, vẫy tay: “Vậy thì, hẹn gặp lại vào lần sau.”

Soạt!

Lực lượng của trận pháp tan biến, hư ảnh của Tô Mộng Ly đã biến mất.

“Hừ, con hồ ly này thật đáng ghét.” Lạc Nữ Ái phàn nàn, quay sang nhìn về phía Tử Nhược Yên.

“Ngươi nhìn ta làm gì?” Tử Nhược Yên cảm nhận được tầm mắt của nàng nhưng không ngẩng đầu lên, chỉ nhìn chằm chằm vào sách ngọc tràn ngập dao động trận pháp trong tay.

Trên trang sáng lấp lánh ánh sáng của linh khí ghi chép một số dữ liệu được thống kê trong lãnh thổ của Đại Viêm hoàng triều trong khoảng thời gian gần đây.

Trận pháp được khắc trong sổ sách cũng có thể đưa tin ở khoảng cách xa, vô cùng tiện lợi.

“Ngươi không tức giận à?”

“Tất nhiên là không tức giận. Đối với loại hồ ly chết tiệt, ít nhiều gì cũng hơi bị tâm lý biến thái và rảnh rỗi sinh nông nỗi đó, chẳng lẽ trẫm lại phải tức giận với một kẻ như vậy sao?” Tử

Nhược Yên khẽ hừ một tiếng: “Cũng chỉ có mình ngươi dễ dàng trúng phép khích tướng của nàng ta mà thôi.”

Tất cả mọi người đều im lặng nhìn về phía Tử Nhược Yên.

Ngươi nghe mà xem ngươi vừa nói cái gì.

Thế mà dám bảo là không tức giận.

“Ừm… Hai vị nhạc phụ, rốt cuộc các ngài tin vào lời nói của con…” Lúc này, Tiêu Thiên nói sang chuyện khác, quay sang nhìn về phía Tử Đế Tôn và Lạc Thao Thiên đứng bên cạnh.

Bốp!

Tử Đế Tôn vỗ mạnh lên đùi Lạc Thao Thiên, chỉ vào đối phương nói: “Đại ca, bảo vật của đất trời không ngừng cường hóa thân thể, đánh vỡ cực hạn, hình thành một tiểu thiên địa, ý tưởng của huynh quá tuyệt vời.”

Ông liên tục khen ngợi không dứt miệng.

Trước khi đến đây dùng trận pháp truyền tin với Tô minh chủ, họ đã thảo luận cùng nhau, làm cách nào để giúp Tiêu Thiên nghĩ ra một cái cớ để che giấu sức mạnh thần thông của hắn.

Cuối cùng, vẫn là Lạc Thao Thiên ra quyết định.

Nếu muốn lời nói dối nghe có vẻ chân thật thì phải nói thật bảy phần, nói dối ba phần.

Tiêu Thiên thật sự xuất thân từ thế giới giới vực thể tu, thật sự là thể tu, cũng thật sự đánh vỡ cực hạn thân thể, cứ bắt tay vào từ chỗ này.

Sau đó bịa chuyện!

Cứ nói thân thể của hắn mạnh đến mức vô địch, có thể xé rách

không gian bằng tay không, cứ thế cứ thế mà bịa chuyện!

Chương 487. Tiểu thuyết gia lầm lỡ vì vị trí Ma Đế 2

Tiêu Thiên hơi sững sờ, sao càng nói càng nghe là lạ vậy?

“Không phải, hai vị nhạc vụ, đúng là thân thể của con rất mạnh, thực lực nằm hàng khủng bố.” Tiêu Thiên chỉ vào bản thân, nghiêm túc nói: “Nói một câu bất kính, nếu hai vị đánh nhau với con thì không thắng được đâu.”

Tử Đế Tôn và Lạc Thao Thiên đưa mắt nhìn nhau, gật đầu với vẻ đương nhiên.

Tử Đế Tôn nhún vai: “Con nói thế chẳng phải là vô nghĩa hay sao? Tất nhiên là bọn ta không thắng được rồi, thân thể đánh vỡ cực hạn của con quả thật là rất mạnh, có vấn đề gì đâu?”

Lạc Thao Thiên cũng tận tình khuyên nhủ: “Đứa trẻ này, đâu phải chúng ta không thấy con đánh Chiến Khắc Cực đâu, bây giờ tất nhiên là chúng ta không đánh thắng con được, sao con lại nghi ngờ bản thân chứ? Con phải tự tin vào chính mình.”

Tiêu Thiên: “…”

“Nói chứ, vẫn còn một lỗ hổng.” Lạc Thao Thiên bỗng quay sang nhìn Tử Đế Tôn: “Đoạn dính đến bảo vật của trời đất với đoạn gặp gỡ nữ nhi của đệ, phải bổ sung thêm một chút.”

Tử Đế Tôn nói ngay: “Vậy ư? Mời đại ca cứ nói.”

Lạc Thao Thiên trầm ngâm, vừa thong thả bước đi vừa nhìn về phía Tiêu Thiên, bỗng đôi mắt sáng lên: “Nghĩ ra rồi! Tiêu Thiên xuất thân từ thế giới giới vực thể tu, thuở nhỏ cơ cực, sống bằng

cách chém giết với người khác."

"Cho nên mới có thể rèn luyện được tài nghệ chiến đấu kinh tài tuyệt diễm, có điều lại có quá nhiều kẻ thù."

"Những kẻ thù ấy tính kế bao vây giết chết hắn, Tiêu Thiên đánh không lại mọi người nên chạy trốn một đường, cuối cùng rơi vào tuyệt cảnh, lại cơ duyên xảo hợp chiếm được thiên địa kỳ trân rồi ăn vào bụng."

"Thân thể phá vỡ cực hạn, từ đó xây dựng tiểu thiên địa của bản thân, không gian rung động, trùng hợp đáp lại bùa triệu hồi ở nơi xa xôi."

"Khi Tiêu Thiên mở mắt ra lần nữa thì gặp được nữ nhi của đệ."

"Một câu chuyện mới bắt đầu."

Bốp bốp bốp…

Tử Đế Tôn đứng bên cạnh vỗ tay liên tục: "Đại ca, quá hay."

"Đó là tất nhiên. Lộ tuyến cốt truyện bồi dưỡng đệ hồi trước là do đích thân ta thiết kế đấy." Lạc Thao Thiên chỉ vào bản thân, đồng thời nháy mắt với Tử Đế Tôn.

Tử Đế Tôn ngầm hiểu, quay sang nhìn Tiêu Thiên, đấm một phát vào ngực hắn: "Nhớ kỹ câu chuyện này, sau này đừng để lộ tẩy."

"Không phải, con thật sự bị một đám người bao vây tấn công rồi được triệu hồi đến đây, lời nói của các ngài chính là chân tướng mà." Tiêu Thiên rất kích động, vội vàng lên tiếng.

Chung quanh lâm vào yên tĩnh.

"Thiên phú!" Tử Đế Tôn chỉ vào Tiêu Thiên.

“Hắn diễn còn giống hơn đệ hồi xưa, nhập diễn cũng nhanh hơn.” Lạc Thao Thiên vui sướng nhìn về phía Tử Đế Tôn.

Hai huynh đệ vừa nói vừa rời đi.

Lúc sắp rời đi, Lạc Thao Thiên còn xoay người lại, đấm lên ngực của mình rồi chỉ vào Tiêu Thiên, giơ một ngón cái.

Tiêu Thiên ngơ ngác đứng tại chỗ, thật lâu sau…

“Ha ha.”

Tiệc mừng công được tổ chức vào buổi tối, ngay trong Viêm Thành.

Bầu không khí nhiệt liệt, đặc biệt là quân phòng thủ vốn đang ở chiến trường hư không Vẫn Viêm, mỗi người đều hưng phấn la hét uống rượu.

Bọn họ trả giá quá nhiều trên chiến trường này, lần này cuối cùng cũng đạt được thành quả.

Thắng lợi, như cam tuyền.

Mỗi một người đều giải tỏa cảm xúc của mình ở yến hội trong thành trì này.

Đương nhiên, còn có không ít người cũng ăn đến mức bật khóc.

Bởi vì bọn họ phát hiện hương vị đồ ăn trong tiệc mừng công, thật sự là quá tuyệt vời.

Sau khi mọi người tìm hiểu mới biết được, hóa ra lúc trước Tiêu Thiên xuất hiện trên chiến trường, đánh đại tướng tộc Huyết Văn đến nỗi hắn ta không thể đánh trả.

Hắn tự mình lấy ra những nguyên liệu nấu ăn này trong không

gian trữ vật, cung cấp cho bọn họ thưởng thức.

Ngoài ra, hắn còn lấy không ít rượu ra, để bọn họ uống cho đã.

Nghe những người vực Thánh Ma ở trong viện quân đến lúc sau nói, những thứ này đều là sản phẩm của núi Thanh Viêm.

Cực kỳ trân quý, có tiền cũng không mua được.

Đối với những thứ này, Tiêu Thiên rất yêu thích, quý trọng.

Nhưng lúc này đây, hắn cũng vô cùng hào phóng lấy ra rất nhiều, chia sẻ cho mọi người.

Hành động của Tiêu Thiên, khiến chỏm tóc ngố của Long Khâu Bạch Thanh cũng ngạc nhiên đứng dựng lên.

Theo hiểu biết của nàng về Tiêu Thiên, người này rất keo kiệt với phương diện ăn uống, lần này lại hào phóng đến như vậy

Còn câu trả lời của Tiêu Thiên, cũng khiến Long Khâu Bạch Thanh vô cùng xúc động.

Lúc đó đã vào đêm, dưới bầu trời đầy sao, Viêm Thành đèn đuốc sáng trưng.

Trên đường, Tiêu Thiên chỉ vào những người quân phòng thủ phía trước, từng người kề vai sát cánh, uống rượu ăn thịt cười lớn: "Nhìn thấy nụ cười của bọn họ không?"

"Không phải ta hào phóng, mà là bọn họ xứng đáng."

Lúc đó Long Khâu Bạch Thanh cũng nở một nụ cười hiếm thấy.

Nàng trấn thủ ở chiến trường hư không Vẫn Viêm một khoảng thời gian, hiểu rõ sự hy sinh của những quân phòng thủ này.

“Đúng vậy, bọn họ xứng đáng.” Long Khâu Bạch Thanh cũng nhẹ giọng lẩm bẩm.

Chương 488. Người một nhà đừng quá tính toán vấn đề xưng hô

Nhưng mà, Tiêu Thiên không quan tâm, hắn yên lặng nhìn cảnh tượng náo nhiệt này chưa được bao lâu, đã bị Lạc Thao Thiên tìm đến, kéo hắn đi.

Giữa Viêm thành, cũng có một bàn tiệc trên quảng trường phía trước chủ điện.

Sắc mặt Lạc Thao Thiên đỏ bừng, ông hơi say lôi kéo Tiêu Thiên, gia nhập vào tiệc rượu.

Lúc này, ông cũng vô cùng hưng phấn, rời khỏi vực Thánh Ma đi đến chiến trường này vài năm đến nay.

Lạc Thao Thiên từng gặp quá nhiều người chết trận, dâng hiến tính mạng của mình.

Trên ý nghĩa nào đó, Tiêu Thiên chính là công thần số một kết thúc chiến trường hư không này.

“Hài tử, đến uống!”Lạc Thao Thiên nói xong, bưng một cái chén rượu đưa đến trước mặt Tiêu Thiên, tay kia cũng ôm lấy hắn.

Tiêu Thiên vô cùng mờ mịt bị kéo ngồi xuống, giơ chén rượu trước mặt lên cụng chén với Lạc Thao Thiên.

Hắn vừa uống xong.

Cạch một tiếng, một chén đầy rượu xuất hiện trước mặt.

Một cái tay khác cũng khoác lên vai hắn, quay đầu nhìn lại, rõ ràng là Tử Đế Tôn ngồi ở bên còn lại.

Tử Đế Tôn cũng thần sắc hơi say, mở miệng ý bảo: “Nào, hài tử, kính ngươi.”

Tiêu Thiên yên lặng bưng bát lên: “...”

Có thể làm sao bây giờ, cùng uống thôi.

Hai vị rõ ràng không dùng tu vi để giải rượu, cộng thêm linh tửu này say người, bây giờ Lạc Thao Thiên và Tử Đế Tôn xem như thanh tỉnh, hoàn toàn dựa vào thân thể đã được tôi luyện sau nhiều năm tu luyện.

Lạc Thao Thiên cầm vò rượu bên cạnh lên, vừa rót rượu vừa nói: “Lại nói tiếp, chúng ta cũng có duyên, mặc dù có chút hiểu lầm, nhưng dù sao ta cũng được ngươi đích thân cứu ra, hài tử, người làm trưởng bối như ta, lại cụng với ngươi một chén.”

Tử Đế Tôn cũng làm theo, ông phụ họa gật đầu: “Còn không phải rất trùng hợp à, ta cũng được hài tử này tự tay cứu ra.”

Tiêu Thiên nhíu mày, có thể đừng nói loại chuyện này nữa hay không.

Rượu qua ba tuần.

Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái, cùng với Tuyết Như Yên và Võ Tâm Nhứ, đã từ xa đi đến.

Lúc nãy các nàng ngồi chung với nữ binh trong quân phòng thủ, trên thực tế bọn họ ở bên kia cũng đã ăn ngon uống ngon, sắp xếp tương đối rồi.

Các nàng đến đây định tìm Tử Đế Tôn và Lạc Thao Thiên, bàn bạc một số sắp xếp sau này.

Tuy Tiệc mừng công là ba ngày ba đêm, nhưng bọn họ không thể giống như thủ hạ, không quan tâm đến chuyện gì.

Ít nhất phải lên kế hoạch, chẳng hạn như khi nào sẽ quay lại.

Nhưng vừa mới đến, liền nhìn thấy một màn lạ lùng.

Chỉ thấy Lạc Thao Thiên và Tử Đế Tôn ôm chặt Tiêu Thiên, ánh mắt hoảng hốt, say khướt khoát tay.

“Thật ra hiểu lầm lúc trước, rất dễ giải quyết, chúng ta hoàn toàn có thể ai gọi theo kiểu người nấy.” Lạc Thao Thiên đưa tay sờ sừng trên đầu mình, nhìn Tiêu Thiên.

Khóe miệng Tiêu Thiên co quắp, cảm giác câu nói tiếp theo của đối phương, có thể không hay lắm.

Lạc Thao Thiên vui tươi hớn hở cười, ợ một cái: “Ợ ~ Ta gọi ngươi là lão đệ, ngươi gọi ta là lão cha.

“Không... Không được!” Tử Đế Tôn bên cạnh lắc lắc tay, mặt mũi đỏ bừng: “Loạn, thế này loạn rồi.”

“Có gì mà loạn, ta lão đại, ngươi lão nhị, hắn lão tam.” Lạc Thao Thiên bĩu môi, nhìn chằm chằm Tử Đế Tôn: “Hắn gọi ta là lão cha, gọi ngươi nhị cha để phân biệt thôi.”

“Không đúng không đúng.” Tử Đế Tôn khoát tay.

“Không có gì, ta cảm thấy khá tốt…”

Tử Đế Tôn tức giận, bắt lấy cổ tay Lạc Thao Thiên: “Không được không được, ngươi phải nghe ta nói, Yên Nhi thành thân với hắn trước, cho dù nha đầu Tiểu Ái kia muốn vào, cũng phải xếp ở phía sau.”

“Nếu như ai luận nấy, có lẽ ngươi là đại ca, ta là nhị ca, hắn là tam đệ.”

“Vậy thì hắn gọi chúng ta, nên gọi ta là cha lớn, ngươi là cha nhỏ.”

Nói xong, Tử Đế Tôn đỏ mặt, trừng mắt nhìn Tiêu Thiên: “Ngươi nói có phải đạo lý này không, tam đệ.”

Tiêu Thiên ngồi tại chỗ, bưng chén rượu trước mặt lên uống một hơi cạn sạch, sau đó dùng cổ tay áo lau miệng: “Ha...”

Lạc Thao Thiên vội vàng tiếp lời: “Không đúng không đúng, ngươi nói không đúng!

“Tiêu lão đệ rất rõ ràng, hắn không hề hài lòng với phương án này.” Lạc Thao Thiên nghiêng người về phía sau, híp mắt lắc đầu: “Ta là đại ca, xếp ở phía trước, đương nhiên cũng cha lớn.”

Tiêu Thiên ngồi ở giữa, không biết tại sao, bỗng nhiên cảm nhận được một cỗ sát khí.

Chỉ là sát khí này không nhằm vào mình.

Sau một khắc, hai giọng nói khiến lưng người ta ớn lạnh vang lên.

“Nói như vậy, có phải hắn còn phải gọi ta một tiếng đại tẩu hay không?”

“Cho nên, Tiểu Tiêu phải gọi ta là nhị tẩu chứ gì?”

Tử Đế Tôn và Lạc Thao Thiên ngồi ở đó, bọn họ rùng mình một cái, lập tức tỉnh rượu một nửa.

Bọn họ chậm rãi quay đầu lại, liền nhìn thấy hai bóng dáng đứng lặng phía sau, bọn họ nuốt một ngụm nước miếng.

“Không uống nữa, lần sau không uống nữa”.

“Đùa giỡn, chỉ thuần túy là đùa giỡn thôi.”

Cùng với tiếng cầu xin, Tiêu Thiên yên lặng đưa mắt nhìn hai vị nhạc phụ, một người bị nhéo lỗ tai, một người bị nhấc sừng ma, dần dần đi xa.

“Uống ít thì vui, uống nhiều hỏng việc mà.” Tiêu Thiên nhìn hai vị nhạc phụ, âm thầm tổng kết.

Chương 489. Người một nhà đừng quá tính toán vấn đề xưng hô 2

Nhưng mà...

Tiêu Thiên nhìn mấy chén rượu bừa bộn trước mặt, hắn đột nhiên bật cười.

Loại cảm giác này, thật ra cũng khá tốt.

Hắn bỗng hiểu tại sao có câu nói, uống rượu không phải uống rượu, mà là uống người.

Bùm! Bùm!

Hai bình rượu, bỗng nhiên đập xuống thư án, khiến Tiêu Thiên ngẩn người.

Nhìn Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái ngồi ở hai bên, Tiêu Thiên im lặng một lúc lâu, chậm rãi giơ tay về phía dĩa bầu dục xào thơm cay vẫn chưa ăn xong.

Thời gian gấp gáp, có thể bổ bao nhiêu thì bổ bấy nhiêu.

Sáng sớm.

Tử Đế Tôn xoa trán, đi đến sân trước cung điện.

Ông ngáp một cái, lại phát hiện sớm có người đến khu vực sân trước cung điện rồi.

Nhìn kỹ lại, không phải hảo nữ tế Tiêu Thiên của mình, thì còn

có thể là ai?

“Dậy sớm như vậy?” Tử Đế Tôn cất bước đi về phía trước, đi đến bên cạnh Tiêu Thiên.

Đi vào, Tử Đế Tôn nhìn thấy nữ tế của mình ăn mặc không chỉnh tề, bên trong mặc áo lót màu trắng, bên ngoài thì khoác vương bào của Thân Vương hoàng triều Đại Viêm.

Một tay Tiêu Thiên chống eo, tay còn lại bưng một ly trà rất lớn, khói trắng lượn lờ bốc lên chỗ miệng ly, nóng hôi hổi.

Ông nhìn thấy rõ mấy quả Xích Dương đang nổi trên bề mặt nước trà.

“Nhạc phụ, chào ngài buổi sáng.” Tiêu Thiên bình tĩnh nhìn Tử Đế Tôn, gật đầu chào hỏi.

Sau đó hắn nâng chén trà trong tay lên, đưa đến trước miệng.

“Phù!” Tiêu Thiên nhẹ nhàng lắc đầu, hơi hơi há miệng, thổi thổi.

“Xì xụp xì xụp... Ha~”

Tử Đế Tôn yên lặng nhìn Tiêu Thiên, nhìn chằm chằm chén trà của đối phương không buông: “…”

Tiêu Thiên cúi đầu nhìn chén trà trong tay, nhìn Tử Đế Tôn mở miệng.

“Uống một ly?”

…

Lạc Thao Thiên ngáp một cái, híp mắt khóe mắt còn có chút nước mắt, sau khi lên lưng lười biếng, phát hiện Tiêu Thiên cùng Tử Đế Tôn, cư nhiên dậy sớm.

“Hai người dậy sớm quá.” Lạc Thao Thiên bước lên phía trước, vừa đúng lúc thấy hai người đồng loạt xoay người nhìn ông.

“Đại ca (nhạc phụ), chào buổi sáng.”

Ông tế hai người nói xong, đồng loạt giơ chén trà trong tay lên.

“Phù phù~”

“Xì xụp xì xụp... Ha~”

Lạc Thao Thiên ngẩn người đứng tại chỗ, chớp chớp mắt.

Không bao lâu sâu, những người đang ngủ nghỉ cũng lần lượt thức dậy, lúc bọn họ đi đến sân trước, không có người không nhìn thấy.

Ba người ông tế đứng ở đó, xếp một hàng đứng ở bên kia, bưng chén trà trong tay lên.

Thổi thổi, sau đó uống một ngụm, thở dài một hơi.

Thoải mái.

Động tác vẻ mặt, giống nhau như đúc, thật sự giống như cùng một khuôn mẫu khắc ra.

Tình huống lạ lùng như vậy, khiến những người khác ra ngoài, đều sửng sốt ngẩn người.

Sau khi tất cả mọi người thức dậu, mọi người tụ tập ở sân trước cung điện, bàn bạc chuyện cần làm tiếp theo.

Đầu tiên, đó là người đóng giữ chiến trường hư không Vẫn Viêm.

Trên thực tế, những người đóng giữ đều đã được chọn rồi, thậm chí còn nhiều hơn không ít.

Mọi người vốn bàn bạc quyết định, để một mười ngàn người tu hành giả sở trường tốc độ ở lại đóng giữ, quan sát Viêm Thành.

Lại có thêm một trăm ngàn người đóng giữ nơi ra vào phòng tuyến giới quan, ba năm đổi một lần.

Chỉ không ngờ rằng, trước tiệc mừng công, thời điểm đề xuất người ở lại, rất nhiều rất nhiều người lựa chọn chủ động ở lại.

Chuyện này ngoài dự đoán.

Một phương diện khác, chính là nên giải quyết số tù binh bên đối địch như thế nào.

"Thực sự không được, chém!" Cuối cùng sắc mặt Lạc Thao Thiên trầm xuống, phất tay ra hiệu: "Hai bên chém giết giao chiến nhiều năm, huyết hải thâm thù không thể hóa giải."

"Giữ lại, sớm muộn gì cũng tai họa ngầm."

Mọi người rơi vào im lặng, lời nói trong miệng Lạc Thao Thiên nghe vô cùng tàn nhẫn, nhưng cũng rất thực tế.

Nếu không thể xử lý, chỉ có thể chém!

Lòng dạ đàn bà, chỉ dẫn đến hậu quả không thể nào dự đoán, thậm chí có thể sẽ vô duyên vô cớ hại tính mạng người khác.

"Giết cũng tiếc, để Tiêu lang quân dẫn lên núi Thanh Viêm, đương nhiên sẽ không có vấn đề gì nữa." Lúc này, Tử Nhược Yên đang ngồi ngay ngắn, mái tóc dài xõa tung, bỗng nhiên lên tiếng.

Lạc Nữ Ái ở bên cạnh nghe vậy, cũng gật đầu theo: "Đúng vậy, Tiêu ca ca còn có thể trị đám chiến sĩ tộc Huyết Văn kia ngoan ngoãn phục tùng, những người bình thường, không phải rất đơn giản sao?"

"Lời này không đúng, cái gì gọi là trị đến nỗi ngoan ngoãn

phục tùng?" Tiêu Thiên nghe thấy lời này của Lạc Nữ Ái, hắn lắc đầu: "Bọn họ tự mình kiểm điểm, tự giác ngộ, tuy bọn họ vẫn mang tội trên người."

"Có thay đổi như bây giờ, đều dựa vào nỗ lực của chính bọn họ, công lao không thuộc về ta đâu."

Mọi người nghe thấy là sửng sốt, cái gì gọi là chiến sĩ tộc Huyết Văn ngoan ngoãn phục tùng, cái gì là tự mình kiểm điểm?

Nhìn thấy bọn họ khó hiểu, Tử Nhược Yên đơn giản giải thích một chút, hiện giờ trại chăn nuôi núi Thanh Viêm, những tên tộc Huyết Văn bị Tiêu Thiên bắt đến chuộc tội, rốt cuộc đang làm gì.

Những lời này của Tử Nhược Yên khiến mọi người không thể tin được.

Chương 490. Ha

Lạc Thao Thiên càng nhịn không được mà nói: “Bọn họ nghe lời như vậy sao?

Lạc Nữ Ái tỏ vẻ hưng phấn, nàng vội vàng nói tình huống mình nhìn thấy: “Đâu chỉ là nghe lời, bây giờ mấy tên tộc Huyết Văn sáng sớm thức dậy, đều phải quỳ xuống dập đầu, sám hối vì những người đã chết trong tay bọn họ.”

“Vào ngày cuối cùng của mỗi tuần, bọn họ sẽ ngồi quanh đống lửa, khóc lóc và trao đổi về hành trình tâm lý sám hối với nhau.”

“Vừa khóc vừa đánh bản thân, hét lên nói xin lỗi nữa đó.”

Nghe thấy lời của nữ nhi, Lạc Thao Thiên trừng lớn hai mắt, không nhịn được mà nhìn Tiêu Thiên.

Tà môn như vậy?

“Được, đã như vậy, để Tiểu Tiêu thử xem.” Tử Đế Tôn cũng gật đầu, nhìn quanh xung quanh: “Đến lúc đó về vực Thánh Ma, ta vẫn còn một việc cần làm.”

“Nói không chừng, còn phải nhờ đại ca giúp đỡ.”

Lạc Thao Thiên nhìn Tử Đế Tôn: “Chuyện gì?”

“Lúc trước, tên đầu sỏ hại ta và Tuyết Như Yên bị Hoắc gia lão tổ mang đi, rất có khả năng đã đến một nơi tên là vực Bách Hoa, vừa đúng lúc nhi tử của tộc trưởng tộc đầu hoa đã gặp ta, nhờ ta giúp đỡ.”

“Nhất định phải đi một chuyến.”

Sau đó Tử Đế Tôn cẩn thận nói rõ đầu đuôi chuyện này với Lạc Thao Thiên.

“Chủng tộc xa lạ có sừng vàng trên đầu?” Lạc Thao Thiên tấm tắc lấy làm lạ, nhìn Long Khâu Bạch Thanh: “Ngươi đến từ tổng minh liên minh bách tộc bên kia, đã từng nghe nói tộc này chưa?”

“Chưa từng nghe.” Long Khâu Bạch Thanh nhẹ nhàng lắc đầu.

Đột ngột, giọng nói của Tiêu Thiên, thu hút sự chú ý của mọi người.

“Đó là tộc Cổ Thần, chủng tộc cổ xưa đã tồn tại từ rất lâu về trước.”

Mọi người sửng sốt, đồng loạt nhìn Tiêu Thiên.

“Tiêu lang quân?” Tử Nhược Yên cũng có chút ngoài ý muốn, nàng nhìn Tiêu Thiên: “Chẳng lẽ có liên quan đến điển tịch truyền thừa của Lưu Ngạo Thiên lúc trước?”

Nàng nhớ rõ, Tiêu Thiên đã có được truyền thừa trong điển tịch truyền thừa kia, hình như gọi là truyền thừa vỡ lòng của tộc Cổ Thần.

“Khi ta ở sơn vực Huyền Phú đã gặp tộc đầu hoa, biết được chuyện này, cho nên ta đã cùng Long Khâu Đạo đến vực Bách Hoa một chuyến, còn giao thủ với tên tộc Cổ Thần này.” Sau đó Tiêu Thiên đã kể lại quá trình từ đầu đến cuối.

Bao gồm cả chuyện mình dựa vào sức mạnh, trực tiếp cưỡng ép chuyển vực Bách Hoa đi rồi hợp nhất với sơn vực Huyền Phú.

Thậm chí đến phía sau, hắn cũng nói rõ ràng một năm một mười chuyện mình chuyển nhà cho vực Thánh Ma, rồi sáp nhập với liên minh Nữ Đế do mình đặt tên.

Tất cả mọi người đều nghe đến mức trợn mắt há hốc mồm, khiếp sợ vì thực lực của Tiêu Thiên, cũng kinh ngạc vì trải nghiệm đặc sắc khó tin này.

“Đây chính là tiền căn hậu quả, cũng chính là chỗ đáng sợ của sức mạnh nhục thân của ta.” Cuối cùng Tiêu Thiên nói xong kết luận, hắn trịnh trọng nhìn hai vị nhạc phụ.

Nhưng Tử Đế Tôn và Lạc Thao Thiên vẫn há hốc mồm, dáng vẻ vô cùng ngạc nhiên, thật lâu không thể hoàn hồn.

Một lúc lâu sau, Tử Đế Tôn mới vỗ đùi: “Biến không thể thành có thể, chính là thần thông, lời này quả nhiên có lý, thần thông này thật sự khiến người khác vô cùng ngưỡng mộ.”

“Tử lão đệ, sao ngươi còn không bằng nữ tế của mình nữa, nói rồi mà, không phải thần thông, không có thứ như thần thông, chính là nhục thân vô song, tự tạo thành trời đất.”

“Nhục thể tự tạo thành trời đất cầm một thế giới giới quan chạy, rất hợp lý mà.”

Tử Đế Tôn vỗ vào đầu mình, ông không ngừng gật đầu, cuối cùng ông lại nhìn Tiêu Thiên, người đang có vẻ mặt hơi tê dại: “Nhục thân này đúng thật là khiến người khác vô cùng ngưỡng mộ!”

“Ha!” Tiêu Thiên cúi đầu, nhẹ nhàng vỗ tay: “Ma ka ba ka, a ka wa ka…”

Tiêu Thiên từ bỏ kháng cự, hắn nhận thua rồi.

Muốn thay đổi quan niệm của một trưởng bối ngang ngược là điều gần như không thể làm được.

Càng đau đầu hơn chính là trưởng bối này vẫn cho rằng làm như thế là tốt cho ngươi.

Muốn triệt để thay đổi quan niệm gần như không khác gì so với nằm mơ.

Quá trình thương lượng nội dung rơi vào bế tắc trong một khoảng thời gian.

“Khoan đã, chờ thêm một chút nữa.” Biểu cảm của Lạc Thao Thiên đột nhiên cứng đờ, như thể vừa kịp phản ứng.

Ông chậm rãi quay đầu lại, cẩn thận nhìn Tiêu Thiên: “Con à, ngươi vừa mới nói là ghép không gian lãnh thổ hoàng triều Đại Viêm, còn có lãnh thổ của đế quốc Đông Viêm và Thiên Cơ các vào vực Thánh Ma ư?”

“Cùng với một số mảnh vỡ thế giới giới vực ở xung quanh vực Thánh Ma cũng như thế?”

Tiêu Thiên đang yên lặng ngồi một bên, nhẹ nhàng gật đầu: “Đúng vậy.”

“Còn nữa, lúc trước ngươi còn nói ngươi đã di dời vực Thánh Ma nhưng đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn và chạm mặt với thống lĩnh chân chính của quân địch Huyết Duệ đang lẻn vào, nên mới tạm dừng dung hợp và nhanh chóng tới đây?”

“Ừm…” Tiêu Thiên lại gật đầu và không nói gì.

Dù sao, nói gì cũng vô ích.

Có điều, cuộc trò chuyện này đã khiến Vũ Tâm Như đang ngồi bên cạnh liền phản ứng lại.

Bà vừa sợ hãi vừa vui mừng, lập tức liếc nhìn Lạc Thao Thiên: “Thao Thiên, đây là…”

Chương 491. Rõ ràng là ngươi đang ghen tị

“Không sai!” Lạc Thao Thiên phấn khích gật đầu.

Bốp!

Như gãi đúng chỗ ngứa, Lạc Thao Thiên nhịn không được mà vung tay lên đập vào đùi mình, vui mừng không thôi.

“Thì ra là thế, ta còn lấy làm lạ, không biết rốt cuộc chuyện này là như thế nào.” Lạc Thao Thiên như hiểu ra, bật cười thoải mái.

Ông tới gần Tiêu Thiên, không khỏi đưa tay lên xoa đầu đối phương, trong lời nói tràn đầy sự vui mừng khôn xiết: “Tiểu tử à, trong khi ta không biết gì thì con vẫn luôn giúp đỡ ta.”

Nói tới đây, Lạc Thao Thiên vẫn có chút sợ hãi.

Nếu không phải lúc đó thực lực của ông đột nhiên tăng lên, có được trợ giúp của trận pháp chống đỡ, Chiến Bất Khí bị ép phải đích thân tọa trấn.

Thì Lạc Thao Thiên không dám tưởng tượng được cục diện sẽ tệ đến mức nào.

Liệu ông có bị đối phương tùy tiện thao túng hay không, hoặc có khi ông đã mất cái mạng này luôn rồi.

Xà quần cả buổi, cuối cùng ông cũng biết được thực lực của ông càng ngày càng mạnh là do có sự giúp đỡ của Tiêu Thiên.

Lạc Thao Thiên không khỏi cảm thán, nam nhân mà khuê nữ nhà mình nhìn trúng quả đúng là phúc tinh của ông.

“Lạc đại ca, sao vui dữ vậy?” Bên cạnh, Tử Đế Tôn nhìn biểu cảm của Lạc Thao Thiên thì có chút kinh ngạc.

Vẻ mặt của đối phương rõ ràng là đang rất vui vẻ mà.

“Đệ có điều không biết, ta sử dụng thuật sơn hà xã tắc, đời này của ta không có cách nào tu hành bình thường được.” Lạc Thao Thiên giải thích cho Tử Đế Tôn.

Lúc trước, Lạc Thao Thiên vì chiến trường hư không Vẫn Viêm mà hy sinh thân mình, buộc chặt ông và toàn bộ vực Thánh Ma lại với nhau.

Cho nên, cảnh giới thực lực của ông đã không có cách nào hỗ trợ tăng tu hành nữa.

Vực Thánh Ma mạnh thì ông mạnh.

Vực Thánh Ma yếu thì ông yếu.

“Thì ra là vậy…” Tử Đế Tôn lẩm bẩm, ông nhìn Lạc Thao Thiên bằng ánh mắt tràn đầy sự tôn trọng.

Vị đại ca này của Tử Đế Tôn vốn có tiền đồ vô lượng, sau khi huynh ấy thức tỉnh huyết mạch Thánh Ma chí tôn thì hoàn toàn có năng lực đạt tới cảnh giới cao hơn.

Đối với Lạc Thao Thiên, vào lúc đó, việc đưa ra lựa chọn này đòi hỏi phải có quyết tâm rất lớn.

Vực Thánh Ma có mạnh thì còn có thể mạnh đến mức nào chứ?

Cho nên, có thể nói Lạc Thao Thiên đã hy sinh rất nhiều vì chiến trường hư không Vẫn Viêm.

Nhưng sau khi Tiêu Thiên xuất hiện, kết quả của tất cả những điều này sẽ hoàn toàn thay đổi.

Theo lẽ thường, khi Lạc Thao Thiên sử dụng thuật sơn hà xã tắc, đích thật là không có tương lai và ông không có cách nào tiến một bước về phía trước được nữa.

Nhưng cũng không bằng có được một người con rể tốt.

Hãy nhìn xem người con rể tốt này đã cải thiện thực lực của Lạc Thao Thiên đến mức nào trong khoảng thời gian ngắn ngủi?

Nghĩ tới đây, Lạc Thao Thiên nhìn đôi tay mình: "Ta thậm chí không dám tưởng tượng được rằng khi vực Thánh Ma và Đế vực Liên minh Nữ Đế trong lời con nói hòa làm một thể."

"Đến lúc đó, thực lực của ta sẽ cường hóa đến bước nào."

Nói đến đây, ánh mắt Lạc Thao Thiên sáng rực nhìn Tiêu Thiên, nắm lấy tay đối phương.

"Con à, thực lực của ta sau này có tăng lên nữa hay không hoàn toàn phụ thuộc vào con."

Ngay lúc này, Tiêu Thiên trong mắt của Lạc Thao Thiên chính là một đại bảo bối.

Chỉ cần Tiêu Thiên tiếp tục ghép các thế giới giới vực vào vực Thánh Ma thì chẳng phải thực lực của ông sẽ càng ngày mạnh hơn ư!

Thậm chí, thời gian để nâng cao tu vi cũng được rút ngắn lại, lực chiến đấu cũng tăng lên như bão tố ngay cả khi ông nằm không.

"Nếu là như vậy, thực lực của nhạc phụ có rất nhiều không gian để phát triển." Tiêu Thiên lại giải thích: "Thế giới giới vực

dung hợp là một chuyện, sau này hoàn cảnh sống của tộc Hoa Thần và cây hoa thần được cải thiện thì sẽ giúp ích nhiều cho việc phát triển thế giới giới vực."

"Đúng đúng đúng!" Lạc Thao Thiên vừa nói vừa vui mừng ôm lấy Tiêu Thiên: "Ha ha ha, đứa trẻ này quả nhiên khiến người khác ưa thích mà."

"Tiểu tử ngươi cứ yên tâm, đợi đến khi thế giới giới vực hợp nhất, thực lực tăng lên, nhạc phụ sẽ mãi bảo vệ cho ngươi."

"Cha vợ và con rể chúng ta hợp lực sẽ mở ra một con đường mới."

"Ha ha ha ha…"

Trong nhận thức của Lạc Thao Thiên, lực chiến đấu của Tiêu Thiên dù có như nào thì cũng tới mức chạm trời mà thôi, nhưng không ngờ thần thông của hắn lại có khả năng vô hạn như vậy.

Người con rể tốt này đã sử dụng thần thông của hắn để nâng cao tu vi cho ông, ông phải bảo vệ tốt cho đứa con rể bảo bối này mới được.

Há chẳng phải quá hoàn mỹ?

Lạc Thao Thiên vừa cười vừa quay đầu nhìn Tử Đế Tôn: "Vốn dĩ ta còn nghĩ, thiên phú Tử lão đệ quá mạnh, tu vi lại còn tăng nhanh như vậy, ta lại sử dụng thuật sơn hà xã tắc, sau này nếu chúng ta so tài, chỉ e rằng ta không thắng nổi đệ nữa."

"Bây giờ, ta có con rể bảo bối này rồi, rốt cuộc đại ca thì vẫn là đại ca."

Nói xong, Lạc Thao Thiên mỉm cười nhìn Tử Đế Tôn, thần sắc tràn đầy vẻ đắc ý.

Chương 492. Rõ ràng là ngươi đang ghen tị 2

Thiên phú tu hành có cao, tốc độ tu luyện có nhanh, thì đã làm sao?

Cũng không bằng ông nằm không mà có thể nâng cao tu vi.

Không nói đến việc Tiêu Thiên di dời khôn gian dung hợp vào vực Thánh Ma giúp ông tăng thực lực.

Chỉ riêng việc con gái của Tử Đế Tôn cùng hoàng triều Đại Viêm ở bên trong vực Thánh Ma thôi.

Chỉ cần hoàng triều Đại Viêm không ngừng phát triển thì thực lực của ông sẽ ngày càng tăng lên.

"Đại ca, huynh… ấu trĩ quá đi." Tử Đế Tôn nhìn biểu cảm của Lạc Thao Thiên, không cần đoán ông cũng biết trong đầu đối phương đang nghĩ những gì.

Lạc Thao Thiên nhìn vẻ mặt của dối phương, không khỏi vui vẻ: "Ghen tị!"

Tử Đế Tôn: "..."

Được thôi, quả thật ông có chút ghen tị.

Nếu không phải ông còn giữ chút lý trí thì ngay lúc này ông cũng muốn tìm một thế giới giới vực và sử dụng thuật sơn hà xã tắc rồi.

Có điều, nói tóm lại đây là một tin vui đối với mọi người.

Đánh giá tình hình hiện tại, một khi vực Thánh Ma được dung hợp thành công dưới sự khống chế của Tiêu Thiên.

Khi đó, Lạc Thao Thiên sẽ trở thành một sự tồn tại đạo cảnh siêu việt, trở thành cường giả đỉnh cao một phương và là một át chủ bài lớn của bọn họ.

Bây giờ thế đạo hỗn loạn, Võ Linh quân có nhiều hành động.

Một bên khác, sóng ngầm đang dâng trào trong liên minh bách tộc.

Nói gần hơn thì Tử Đế Tôn vẫn đang bị lão tổ Tuyết gia nhắm vào.

Lúc trước, khi bọn họ rời đi, các thế lực ở bên Hoàn Sơn giới, bất luận là Tuyết gia hay là những người khác, đều đang nhìn chằm chằm vào cả nhà bọn họ.

Thậm chí, có người còn tập trung sự chú ý vào Tử Nhược Yên.

Bọn họ rất cần một át chủ bài đủ cường đại để che mưa che gió.

Mà Lạc Thao Thiên chính là sự lựa chọn tốt nhất.

Phải mất trọn vẹn chín ngày để giải quyết các vấn đề khác nhau trên chiến trường hư không Vẫn Viêm, hết thảy mới được sắp xếp thỏa đáng.

Mọi người vốn định lái chiến hạm hư không để trở về vực Thánh Ma.

Ngoài ra, còn có hơn trăm triệu bách tính của tam huyết nhất mạch.

Nếu muốn vận chuyển hết mọi người đến vực Thánh Ma thì phải có một chiến hạm hư không đi dọc trong hư không, di chuyển

tới lui để chở bọn họ.

Như vậy thì chiến hạm hư không phải đi mất vài chuyến.

Biện pháp giải quyết cuối cùng được đề xuất bởi Tiêu Thiên.

Hắn tìm được vết nứt không gian đã lộ ra sau khi bị kiếm Đại Viêm gãy đâm, bọn họ chỉ cần đi một chuyến đến vực Thánh Ma thông qua tường kép không gian.

Tiêu Thiên trở về vực Thánh Ma, đầu tiên hắn làm hết những việc còn dang dở và đẩy toàn bộ vực Thánh Ma vào đó.

Đế vực Liên minh Nữ Đế và tam đại thế giới giới vực dung hợp thành một thể.

Đùng đoàng!

Sau khi thế giới giới vực hoàn toàn dung hợp lại với nhau, toàn bộ hư không hơi chấn động.

Không chỉ như thế.

Bên phía chiến trường hư không Vẫn Viêm, khi vực Thánh Ma hoàn toàn dung hợp, cơ thể Lạc Thao Thiên lập tức phát sinh cải biến.

Bầu trời phía trên toàn bộ chiến trường khẽ chấn động.

Đạo vận quy tắc thiên địa hiện lên rõ ràng, mắt thường có thể nhìn thấy được.

Hiện tại, thực lực của Lạc Thao Thiên đang ở Trung Tam Thiên đạo cảnh nhị thập giai.

Nhưng ở trước mắt bao người, khí tức trong người ông bắt đầu bốc lên điên cuồng, đại đạo chưởng khống chính là đại đạo hỏa và đại đạo lực.

Những quy tắc đại đạo thiên địa này là những quy tắc đại đạo cực kỳ cơ bản.

Nhưng khi cảnh giới của Lạc Thao Thiên đột phá đến Thượng Tam Thiên thì ông lại đạt đến đỉnh phong một lần nữa và tiếp tục đột phá.

Lĩnh ngộ đạo trong đầu óc ông cuồn cuộn không ngừng tuôn trào.

Đại đạo hỏa và đại đạo lực bắt đầu dung hợp lại với nhau, không chỉ như thế.

Khí tức đến từ thân thể Lạc Thao Thiên cũng bắt đầu dung nhập vào trong đó, triệt để phát sinh biến đổi.

Cuối cùng, Thánh Ma diễm thiêu đốt lên và ngưng tụ thành một dấu vết ngọn lửa, lạc ấn vào giữa hai hàng lông mày của Lạc Thao Thiên.

Đạo ấn!

Ấn ký này đại biểu cho sự lĩnh ngộ đạo của Lạc Thao Thiên, nó đã có ý chí riêng, được khắc sâu bởi Thần.

Lực lượng giữa thiên địa cũng kết nối lại theo lời kêu gọi của Lạc Thao Thiên, đặc biệt là lực vị cách quanh quẩn xung quanh thân thể ông.

Nhị thập nhất giai, đạo quân.

“Ha ha ha, sảng khoái!” Sau khi đột phá cảnh giới, Lạc Thao Thiên mở mắt và bật cười to.

Ông có thể cảm nhận được lực lượng trong cơ thể mình, cùng với cảm giác tùy tâm sở dục, quả thật là vô cùng thoải mái.

Lạc Thao Thiên khẳng định chắc nịch rằng nếu như ông giao

thủ với Chiến Khắc Cực lần nữa, ông chắc chắn sẽ treo đối phương lên và đánh.

Xung quanh Viêm thành, rất nhiều người nhìn thấy Lạc Thao Thiên đột phá trên không, đều thở phào nhẹ nhõm, nở nụ cười trên mặt.

Trong lòng mọi người càng thêm an tâm.

Một cường giả đạt tới đạo cảnh nhị thập giai đã là một thế giới khác với đạo cảnh thập cửu giai.

Cho dù đối với một chiến trường hư không rộng lớn như vậy, sự tồn tại của đạo cảnh nhị thập giai cũng có thể coi như là tuyển thủ át chủ bài đại tướng.

Chương 493. Đạo quân

Về phần cảnh giới càng cao hơn, cụ thể là đạo quân nhị thập nhất giai.

Thì đã có thể chi phối chiến thắng của một chiến trường hư không thông thường, nhưng phàm là chiến trường hư không có đạo quân trấn thủ thì gần như là đánh không lại.

Phải biết rằng có trên trăm thế giới giới vực mới có thể xưng là một giới.

Đạo quân chỉ trong phạm vi một giới thì đã có thể xưng tụng là bá chủ, là sự tồn tại đỉnh cao.

Từ trên bầu trời Viêm thành, Lạc Thao Thiên đã đột phá cảnh giới thành công đáp xuống giữa đám người.

Cả nhóm người nhìn thấy Lạc Thao Thiên đang chậm rãi từ trên trời đáp xuống, lập tức nhao nhao tụ tập lại.

“Cảm giác thế nào?” Tử Đế Tôn nhìn Lạc Thao Thiên và lên tiếng trước.

Lạc Thao Thiên đưa hai tay lên, trên lòng bàn tay không chỉ có ma khí phun trào mà còn có đạo vận nổi lên, quy tắc thiên địa hiện ra.

Trong khoảnh khắc ông nắm chặt hai tay, không gian giữa thiên địa có chút rung động.

“Ta đã từng nghe qua một câu, muốn tùy ý xông xáo qua chư thiên vạn giới thì đạo cảnh chỉ là cánh cửa khởi đầu.”

“Bước qua được cánh cửa này và trở thành đạo quân thì mới biết được cái gì là vùng trời mới.”

“Thật khiến người ta cảm khái, nếu là cả trăm người như ta của ngày xưa hợp lực lại cũng không thể đánh bại được ta của ngày hôm nay.

Lạc Thao Thiên từ từ thu lại lực lượng của mình, tặc lưỡi cảm thán: “Với lực lượng của ta bây giờ, bảo vệ các ngươi chỉ là chuyện nhỏ.”

“Đại ca chớ vội khinh địch, không biết lão tổ Tuyết gia đã đạt vị trí đạo quân từ bao nhiêu năm trước, hiện tại không ai đoán được thực lực của ông ta mạnh đến mức nào rồi.” Tử Đế Tôn khẽ lắc đầu, nhắc nhở đối phương.

Lạc Thao Thiên gật đầu: “Yên tâm, vi huynh biết nặng nhẹ như nào, sẽ không phớt lờ đâu.”

“Nhưng Tử lão đệ à, đệ có điều không biết. Dù nhược điểm của thuật sơn hà xã tắc không nhỏ nhưng nó cũng có ưu điểm rất lớn.

“Nếu như ta trở về vực Thánh Ma, thì có thể được cho là tác chiến tại sân nhà.”

“Ta có thể điều động lực lượng giữa thiên địa, nếu như lão tổ Tuyết gia tới đây và muốn lấy đá chọi đá với ta thì không nói trước được ai thua ai thắng đâu à.”

Nói đến đây, Lạc Thao Thiên mỉm cười, lúc này ông tràn đầy tự tin vào thực lực của mình.

“Nếu đúng như vậy thì quá tốt rồi.” Tử Đế Tôn nói, tựa hồ đang nghĩ đến điều gì, ông cười: “Không ngờ thần thông của đứa trẻ này lại có trợ giúp to lớn như vậy với đại ca.”

“Quả thật, ta không dám nghĩ đến sẽ có ngày vực Thánh Ma, sơn vực Huyền Phú và vực Bách Hoa dung hợp với nhau.”

“Ta vô cùng tò mò, không biết rốt cuộc Đế vực Liên minh Nữ Đế hiện tại trông như thế nào.”

Tử Đế Tôn vừa nói xong đã khiến Lạc Thao Thiên vội vàng xua tay: “Tử lão đệ, ta đã nói bao nhiêu lần rồi, không có thần thông nào ở đây mà chỉ là lực lượng nhục thân mà thôi. Nhớ kỹ, loại chuyện này cần phải luyện thành thói quen.”

“Khi đến thời khắc mấu chốt mới không bị lộ tẩy.”

Tử Đế Tôn vội vàng im miệng, gật đầu, âm thầm kiểm điểm lại bản thân.

“Hửm?” Lạc Thao Thiên đột nhiên cảm giác được điều gì đó, ông nhìn về một phương hướng: “Đứa nhỏ đã trở lại rồi, đúng lúc đang nói về hắn.”

Vừa nói xong không bao lâu, ông liền cảm nhận được Tiêu Thiên có dẫn người khác theo, bọn họ đang lao đến với tốc độ cực nhanh.

Sau khi Tiêu Thiên xuất hiện, bên cạnh hắn còn có một bóng người đi theo, đó chính là Long Khâu Đạo.

Kế hoạch của Tiêu Thiên rất đơn giản, đó là lợi dụng di tích Thánh Long của Long Khâu Đạo, trực tiếp đưa mọi người vào trong đó.

Sau đó, hắn lại dẫn người xuyên qua tường kép không gian, đi thẳng về vực Thánh Ma, có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Hắn có thể đi đường tắt, tất cả là nhờ vào kiếm Đại Viêm mà Đại Viêm đế đã hy sinh thân mình để luyện chế thành.

Khí tức trên thân kiếm quá mức mãnh liệt, nó như một ngọn đèn sáng dẫn đường ở một nơi hỗn loạn như tường kép không gian.

Mà những gì Tiêu Thiên làm ở vực Thánh Ma có động tĩnh không hề nhỏ.

Chỉ cần nắm bắt thời gian trước khi dao động dung hợp của vực Thánh Ma dừng lại thì sẽ không bị lạc trong tường kép không gian và đi đường tắt trở về.

"Đó là…" Sau khi Long Khâu Đạo đi theo Tiêu Thiên đến chiến trường hư không Vẫn Viêm, ngay lúc ông nhìn thấy Tử Đế Tôn liền sững sờ tại chỗ.

Sau khi Tiêu Thiên dẫn Long Khâu Đạo tới và đáp xuống trước mặt mọi người.

Đám người Lạc Thao Thiên, Tử Đế Tôn đều tò mò nhìn Long Khâu Đạo.

Qua lời của con gái, bọn họ biết rằng có một Long linh đi theo Tiêu Thiên.

Một linh hồn Thánh Long bị khuyết một chút ký ức nhưng không biết đã sống được bao lâu rồi.

Hơn nữa, Thánh Long này đã từng là tâm phúc đi theo Nhân Hoàng.

Cũng chính Long Khâu Đạo nói cho bọn họ biết về thuật sơn hà xã tắc.

Nguồn gốc của Thánh Ma nhất mạch và Nhân Hoàng nhất mạch cũng được biết đến từ điều này.

Chương 494. Dung mạo của ngươi không xứng

Bản thân Lạc Thao Thiên cũng không biết nhiều về những chuyện tổ tiên lưu truyền, khi ông biết được chân tướng qua lời của con gái thì càng kinh ngạc hơn.

Nếu như không nhờ con gái thì ông thật sự không biết rằng giữa ông và Tử lão đệ lại có nguồn gốc như vậy.

Có điều, ánh mắt tò mò của mọi người đều tập trung vào Long Khâu Đạo.

Mọi người đều vô cùng tò mò về lão cổ đổng này, ánh mắt của bọn họ như muốn dán chặt lên người Long Khâu Đạo.

Cũng tương tự, ánh mắt tràn đầy sự kỳ lạ của Long Khâu Đạo nhìn chằm chằm Tử Đế Tôn.

Ông không nói gì mà chỉ lặng yên nhìn trừng trừng như vậy.

Tử Đế Tôn đang đứng tại chỗ, bị Long Khâu Đạo nhìn chằm chằm như vậy, không khỏi cúi đầu nhìn chính mình, trên người ông cũng chẳng có gì khác lạ cả.

“Sao ngươi cứ nhìn chằm chằm vào người ta vậy?” Tiêu Thiên đưa tay ra chọt chọt vào Long Khâu Đạo ở bên cạnh.

Ngón tay của hắn trực tiếp chọt vào thân thể của Long Khâu Đạo.

Cảnh tượng này khiến cả đám người trợn trừng mắt.

“Tiểu Tiêu, con đang…” Tử Đế Tôn ở đối diện giật nảy mình, vội xua tay: “Cứ để người ta nhìn đi, không sao cả, con chọt ông ấy như vậy…”

“Không sao đâu, hắn là thân thể Long linh, không có nhục thân, một lát liền khôi phục lại như cũ à.” Tiêu Thiên vừa nói vừa rút tay ra, quả nhiên cánh tay bị chọc thủng của Long Khâu Đạo lập tức khôi phục.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tiêu Thiên dường như muốn chứng minh rằng Long Khâu Đạo sẽ không bị gì ngay cả khi có nghịch như vậy.

Tiêu Thiên đưa tay lên vặt đầu của Long Khâu Đạo xuống, dùng tay không bóp nát.

“…” Đồng tử của cả đám người co rút lại, thân người hơi ngả về phía sau.

Hành vi này của Tiêu Thiên khiến bọn họ bị đả kích lớn.

Đối với bọn họ, Long Khâu Đạo vẫn là lão tiền bối, hơn nữa ông còn từng đi theo Nhân Hoàng.

Cho dù, Tiêu Thiên có cơ duyên trùng hợp đi vào di tích Thánh Long và khiến Long Khâu Đạo đi theo hắn.

Thì hắn vẫn phải có sự tôn trọng cơ bản đối với bậc tiền bối chứ.

Hắn trực tiếp bóp nát đầu người ta như vậy, thật sự ổn chứ?

Nếu lỡ sơ ý một chút làm người ta chết, thì chẳng phải…

Xoạt!

Đầu của Long Khâu Đạo lập tức phục hồi như cũ, ông bừng tỉnh lại từ trong trạng thái thất thần khi nhìn chằm chằm Tử Đế

Tôn lúc nãy.

Trên mặt ông lộ ra vẻ bất lực: “Tiêu đại nhân, ngài đang làm gì vậy.”

“Làm cho ngươi tỉnh lại.” Tiêu Thiên dang rộng hai tay: “Vừa rồi, ngươi nhìn chằm chằm nhạc phụ đại nhân không rời mắt, có phải đã nhìn ra điều gì rồi không?”

“Không lẽ ngươi định nói với ta là nhạc phụ Tử Đế Tôn của ta vốn là chuyển thế của Nhân Hoàng đó chứ?”

Quả thật, những lời Tiêu Thiên nói ra khiến người khác không kinh ngạc đến chết thì không thôi mà. Lúc này biểu cảm của mọi người đều đóng băng.

Nghĩ kỹ lại, hình như cũng không phải là không có khả năng này.

Thân là lão tùy tùng đi theo Nhân Hoàng, Long Khâu Đạo vừa rồi cứ nhìn Tử Đế Tôn không thôi.

Cộng thêm, Tử Đế Tôn vừa thức tỉnh huyết mạch Đế hoàng chính thống Nhân tộc, không lẽ…

“Không thể nào, Nhân Hoàng trông cực kỳ đẹp trai và có yêu cầu rất cao về ngoại hình của bản thân.” Long Khâu Đạo vội vàng xua tay, phủ định phỏng đoán của Tiêu Thiên: “Với lại Nhân Hoàng vẫn còn sống, chưa có chuyển thế.”

“Cho dù Nhân Hoàng chuyển thế, ngài ấy thà hy sinh tư chất và vận khí của đời sau cũng phải duy trì hình dạng ban đầu.”

“Vẻ ngoài của hắn…” Long Khâu Đạo nhìn Tử Đế Tôn hồi lâu, lắc lắc đầu tỏ vẻ đáng tiếc: “Chắc chắn không phải và cũng không xứng là chuyển thế của ngài ấy.”

Hiện trường đang vô cùng ngại ngùng và yên tĩnh.

Cả đám người kinh ngạc nhìn nhau.

Tử Cực Vô Địch không ngờ lại là một Nhân Hoàng như vậy.

“Ta…ta xấu ư?” Tử Đế Tôn không thể tin nổi, đưa tay ra chỉ vào chính mình.

Mặc dù, dung mạo của ông không thuộc hàng đẹp trai kinh thiên động địa, nhưng ít ra cũng thuộc dạng anh tuấn phi phàm, nếu không làm sao có thể sinh ra con gái như Tử Nhược Yên chứ?

Kết quả, Long Khâu Đạo này nói thế nào?

Ông không xứng!

Đáng hận, Tử Đế Tôn chưa từng phải chịu đựng sự sỉ nhục như thế này.

Ông bây giờ rất muốn bắt chước hành động lúc nãy của con rể, bước tới vặn đầu của Long Khâu Đạo ở trước mặt xuống và bóp nát.

“Được rồi, người ta chỉ so sánh chàng với tổ tiên Nhân Hoàng chứ đâu có nói chàng xấu.” Tuyết Như Yên bước lên vỗ vào lưng của trượng phu để ông không buồn bực nữa.

Ở bên cạnh, Vũ Tâm Nhứ liếc nhìn trượng phu của mình, đưa tay lên chỉ vào Lạc Thao Thiên và hỏi Long Khâu Đạo: “Còn ông ấy thì sao?”

Long Khâu Đạo không trả lời mà chỉ lịch sự mỉm cười ngại ngùng.

Lạc Thao Thiên vốn đang chê cười Tử lão đệ, trong nháy mắt, cả khuôn mặt ông tối sầm lại, tự vuốt mặt mình.

Ông cũng đâu có xấu, tại sao Long Khâu Đạo này lại có phản ứng như vậy chứ.

Nếu thật sự nghĩ kỹ lại, e rằng vị Nhân Hoàng này quá mức đẹp trai.

Chương 495. Dung mạo của người không xứng 2

Mọi người không khỏi bắt đầu tưởng tượn Nhân Hoàng rốt cuộc đẹp đến mức nào, mà lại khiến cho Long Khâu Đạo lại bày ra ánh mắt như vậy.

“Vậy so với tiểu Tiêu thì như thế nào?” Lúc này, Liễu Quế Hương đột ngột lên tiếng hỏi.

Nghe được câu hỏi này, Long Khâu Đạo sững sờ, quay đầu nhìn sang, tình cờ bắt gặp ánh mắt của Tiêu Thiên.

“Nhân Hoàng quả thật rất đẹp trai nhưng Tiêu đại nhân cũng rất tuấn tú, không phải người thường có thể so sánh được. Tướng mạo và phong cách của hai người họ không giống nhau lắm.” Long Khâu Đạo mỉm cười.

Liễu Quế Hương lắc đầu: “Nếu như nhất định phải so sánh thì sao?”

“Tiêu đại nhân dĩ nhiên đẹp trai hơn rồi, Nhân Hoàng vẫn kém một chút.” Long Khâu Đạo xua tay, nghiêm túc nhìn Tiêu Thiên: “Đây là lời từ tận đáy lòng của lão phu, không hề có chút giả dối.”

Long Khâu Đạo nói lời này, Liễu Quế Hương không khỏi bật cười.

Lão Thánh Long này thật thú vị, chỉ sợ cháu rể của mình trở thành như thế này.

“Long Khâu tiền bối, nếu như điều Tiêu lang quân không có khả năng, vì sao ông cứ nhìn chằm chằm vào phụ thân ta như

vậy?" Tử Nhược Yên tò mò hỏi.

Long Khâu Đạo trầm ngâm một lát, khẽ gật đầu: "Nếu nói là vấn đề thì quả thật có một chút."

"Trong cơ thể của hắn ngưng tụ khí vận hoàng đình, đạo vận hiển hiện. Điều này quá bất thường."

Long Khâu Đạo vừa dứt lời, cả đám người ở đây đều giật mình.

Khí vận hoàng đình?

Lạc Nữ Ái có chút ngạc nhiên: "Long Khâu lão gia, hoàng đình mà ông nói chính là hoàng đình Nhân Hoàng lúc trước sao?"

"Đúng vậy, đích thật là khí vận hoàng đình." Long Khâu Đạo cau mày, nghĩ mãi mà không rõ nguyên do trong đó: "Năm xưa hoàng đình phân giải, khí vận cũng tiêu tán theo, tiềm ẩn không xuất hiện mới đúng."

"Theo lý mà nói, những khí vận hoàng iình nên được phân tán trên người các bộ hạ cũ của hoàng đình, hà cớ gì lại ngưng tụ trên người hắn, kéo dài không tiêu tan?"

"Điều này thật vô lý!"

Lúc này, Tiêu Thiên nhìn Long Khâu Đạo: "Nhạc phụ ta thức tỉnh huyết mạch Đế hoàng chính thống, sau đó đoàn tụ với khí vận hoàng đình, điều này hợp lý mà."

"Năm xưa, khi hoàng đình giải tán, nói không chừng khí vận hoàng triểu đã phân tán giữa đất trời chứ không nhất định tồn tại trên thân những bộ hạ cũ."

Long Khâu Đạo xua tay: "Tiêu đại nhân, khí vận hoàng đình đã định sẵn phải phân tán trên người của những bộ hạ cũ, ngài chỉ

biết một mà không biết hai.”

“Ý ngươi là gì?” Nhìn vẻ mặt quả quyết của Long Khâu Đạo, Tiêu Thiên hỏi.

Chẳng lẽ trong này còn có nội tình gì?

“Lúc trước, hoàng đình của Nhân Hoàng là do Nhân Hoàng đích thân giải tán.” Long Khâu Đạo nói với Tiêu Thiên, cẩn thận giải thích: “Lúc Nhân Hoàng giải tán hoàng đình, hắn đã tự tay phân chia khí vận hoàng đình.”

“Mỗi khí vận hoàng đình đều được giao cho những bộ các cũ của hoàng đình.”

“Thế nên ta mới nói vậy.”

Nghe Long Khâu Đạo giải thích xong, mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ còn có bí mật như vậy.

Lúc trước, hoàng đình Nhân Hoàng lại do chính Nhân Hoàng ra tay, chuyện này thật sự khiến người ta bất ngờ.

“Tại sao?” Tử Nhược Yên bên cạnh không nhịn được hỏi.

Nàng không hiểu tại sao đang êm đẹp mà Nhân Hoàng lại vô duyên vô cớ giải tán hoàng đình, rốt cuộc là có ý gì?

“Không biết, lão phu không có đoạn ký ức này.” Long Khâu Đạo lắc đầu, thoáng tiếc nuối nhìn Tử Nhược Yên: “Không biết liệu đoạn ký ức này mất đi do linh hồn không trọn vẹn, hay là bởi lão phu cũng không biết nguyên nhân.”

“Tóm lại, nguyên nhân cụ thể không rõ ràng.”

Long Khâu Đạo nói đến đây, lần nữa ngẩng đầu nhìn Tử Đế

Tôn đối diện: “Nói chung, có lẽ khí vận của những bộ các cũ trong hoàng đình đã đến chỗ ngươi.”

“Cũng có thể khi Nhân Hoàng giải tán hoàng đình, phân chia khí vận hoàng đình trước kia, hắn đã giữ lại một phần và giấu ở nơi không ai biết, để ngươi lấy được.”

Tử Đế Tôn giật mình, đột nhiên vung tay lên, ánh sáng vàng chiếu ra từ trong cơ thể ông, một ấn vàng tỏa ra uy nghiêm đế hoàng xuất hiện trên lòng bàn tay ông.

Đến gần xem xét, ấn vàng vuông vắn, bên trên có khắc hoa văn sơn thủy, in điêu văn Thánh Long.

Thánh Long có các ngôi sao trong hư không quanh quẩn. Khi linh khí tuôn trào, các ngôi sao do linh khí ánh sáng vàng hóa thành cũng chậm rãi xoay chuyển, phảng phất là vạn giới hư không.

Ấn Nhân Hoàng!

“Đây là ấn Nhân Hoàng.” Tử Đế Tôn vừa nói vừa đưa đến trước mặt Long Khâu Đạo: “Vật này lấy được từ một di tích. Di tích đó là do Nhân Hoàng, Nhân Tôn và Nhân tông cùng nhau tạo dựng.”

Tử Đế Tôn tình cờ có được ấn Nhân Hoàng dưới cơ duyên khi ông bị lão tổ Tuyết gia ép đi vào di tích.

“Nói đến thì ấn Nhân Hoàng được lấy từ tay Thánh Hồ chi linh dưới trướng Nhân Tôn.”

“Bây giờ nghĩ lại, ta cảm thấy khá kỳ quái, ấn Nhân Hoàng này vậy mà lại đạt được từ dòng dõi Nhân Tôn.”

“Vậy thì khí vận hoàng đình có liên quan gì đến ấn Nhân Hoàng?”

Nói đến đây, Tử Đế Tôn hơi giơ tay lên và đưa qua cho Long Khâu Đạo.

Tâm tư nhỏ trong đó càng thêm rõ ràng.

Chương 496. Nhân Hoàng, có phải là ngài nhàn rỗi đến phát chán rồi không?

Long Khâu Đạo nhìn ấn Nhân Hoàng trước mặt, im lặng hồi lâu, bỗng nhiên vươn tay nhận lấy ấn Nhân Hoàng, quan sát từ trên xuống dưới.

“Hầy...” Long Khâu Đạo thở dài, cầm lấy ấn Nhân Hoàng đưa cho Tiêu Thiên bên cạnh.

Tiêu Thiên tiếp nhận ấn Nhân Hoàng, không biết Long Khâu Đạo muốn làm gì, chỉ ngẩng đầu nhìn Tử Đế Tôn.

“Không có gì, con cầm chơi chút đi.” Tử Đế Tôn rất hào phóng xua tay, tỏ vẻ không thèm để ý.

Chỉ là trên mặt thoáng hiện vẻ đắc ý.

“Tiêu đại nhân, ngài bóp mạnh vào thử xem.” Long Khâu Đạo bỗng lên tiếng.

Tiêu Thiên hơi ngạc nhiên nhìn Long Khâu Đạo bên cạnh: “Bóp mạnh, ngươi chắc chứ?”

“Chắc chắn, Tiêu đại nhân ngài cứ bóp mạnh một chút.” Long Khâu Đạo nghiêm túc gật đầu, tỏ ý lời mình nói hoàn toàn không có vấn đề gì.

Đối diện, Tử Đế Tôn cũng tùy ý vung tay: “Tiểu Tiêu à, cứ nghe ông ấy đi, bóp thử xem.”

“Đây là ấn Nhân Hoàng, con có thể bóp nát được chắc?”

Tử Đế Tôn vừa dứt lời, Tiêu Thiên phản ứng lại, âm thầm gật đầu.

Mình kiểm soát sức mạnh lại tí, hẳn là sẽ ổn thôi.

Dù sao cũng là ấn Nhân Hoàng, là ấn vàng do Nhân Hoàng tạo ra, chắc chắn vô cùng bất phàm.

Thử một phần vạn sức mạnh xem sao?

Rất nhanh, Tiêu Thiên khẽ lắc đầu, phủ định ý nghĩ này của mình.

Hắn nhớ quê hương mình có một câu nói rất hay.

Nhân ngoại hữu nhân, sơn ngoại hữu sơn.

Nhân Hoàng có thanh danh hiển hách khắp chư thiên vạn giới, e rằng ấn Nhân Hoàng do hắn tạo ra cực kỳ mạnh mẽ.

Chỉ dùng một phần vạn sức mạnh?

Sao có thể được, như thế là đang sỉ nhục người.

Thẳng tay dùng hơn năm phần vạn sức mạnh đi!

Sau khi thầm hạ quyết tâm, Tiêu Thiên không chút nghĩ ngợi, mười ngón nắm lấy ấn Nhân Hoàng, mạnh mẽ dồn sức.

Ken két!

Lúc tiếng động thanh thúy vang lên, vẻ mặt Tử Đế Tôn cũng theo đó cứng ngắc, hơi tái nhợt.

Ông xoay cái cổ cứng đờ, chầm chậm quay đầu nhìn vào tay Tiêu Thiên.

Chỉ thấy ấn Nhân Hoàng mình hao tâm tốn sức, vất vả lắm mới có được, đang nằm trong người con rể tốt này.

Hệt như một quả dưa chín mọng.

Nứt ra mất rồi!

“Này... này...” Môi Tử Đế Tôn khẽ run, nhìn chằm chằm ấn Nhân Hoàng nứt ra trong tay Tiêu Thiên, không nói nên lời.

Những người khác cũng bị một màn đột nhiên xuất hiện này dọa không nhẹ, hai mắt trừng lớn.

“...” Tiêu Thiên nhìn ấn Nhân Hoàng hiện ra vết nứt trong tay, khóe miệng hơi run rẩy.

Lý nào lại thế?

Không chịu nổi năm phần vạn sức mạnh luôn?

Sao ấn Nhân Hoàng này yếu quá vậy!

Tiêu Thiên mím môi, ngẩng đầu nhìn nhạc phụ run rẩy đôi môi trước mặt, không biết nên mở miệng thế nào.

Thầm cảm thấy hối hận trong lòng.

Hắn vẫn là đánh giá thấp sức mạnh của mình rồi. Nếu là một phần vạn sức mạnh, có lẽ ấn Nhân Hoàng sẽ chịu nổi nhỉ?

Không thì làm thử?

Vừa nảy ra ý nghĩ này, Tiêu Thiên không nhịn được, tay ngứa ngáy không sao chịu nổi.

Sau khi khống chế sức mạnh còn một phần vạn, hắn lại bóp vào.

Két! Cạch! Xoảng!

Một loạt tiếng lắc rắc giòn tan lại vang lên, ấn Nhân Hoàng trong tay Tiêu Thiên chịu đựng áp lực vượt quá khả năng tiếp nhận.

“Ấy... A a~” Tử Đế Tôn run giọng, trợn mắt nhìn ấn Nhân Hoàng y hệt miếng đậu hũ, bị con rể nhà mình...

Bóp nát như tương!

Ông vội vàng đoạt lấy ấn Nhân Hoàng vỡ vụn từ trong tay Tiêu Thiên, hai tay run lẩy bẩy.

Tử Đế Tôn rất hối hận, ông khoe khoang làm gì?

Đắc ý cái gì chứ?

Vẻ mặt của những người khác đều vô cùng chấn động.

Ấn Nhân Hoàng cứ vậy bị bóp nát rồi?

Bọn họ biết thân thể Tiêu Thiên phá vỡ cực hạn, nhưng sức lực có thể lớn đến vậy ư?

Nhưng Tử Nhược Yên bên cạnh lại nhíu chặt mày. Nàng biết Long Khâu Đạo là người đáng tin cậy, không lý nào ông cố tình bảo Tiêu Thiên ra tay bóp nát ấn Nhân Hoàng.

“Đó là cái gì?” Tử Nhược Yên chợt tinh mắt phát hiện được thứ gì đó, vội vàng tiến lên, lấy ra một khối hình vuông từ ấn Nhân Hoàng vỡ vụn trong lòng bàn tay phụ thân.

Phía trên khối vuông là một chữ được đánh dấu rõ ràng.

“Lam!”

Bộp!

Chuyện này làm mọi người kinh ngạc.

Sao bên trong ấn Nhân Hoàng lại có một khối vuông, trên đó còn khắc chữ nữa?

“Không phải chứ?” Lúc này, Tiêu Thiên bỗng lên tiếng, nhìn Long Khâu Đạo bên cạnh: “Trắng, xanh lam, tím, vàng, đỏ?”

Long Khâu Đạo cười lên: “Tiêu đại nhân đoán được rồi?”

“Đúng là đoán được, nhưng ta không muốn tin đây là sự thật.” Tiêu Thiên chớp mắt.

Long Khâu Đạo cười gật đầu: “Tiêu đại nhân, ngài đoán đúng rồi.”

“...” Tiêu Thiên im lặng cả nửa ngày, không nhịn được xỉa xói: “Có phải Nhân Hoàng nhàn rỗi đến nhàm chán không?”

Long Khâu Đạo cũng im lặng, một lát sau mới thốt ra câu: "Hình như là hơi nhàm chán."

"Nhưng ta có tí tò mò, sao Tiêu đại nhân lại đoán được."

Tiêu Thiên cười khẽ: "So ra thì ta càng tò mò sao Nhân Hoàng nghĩ được cách phân chia màu sắc các loại, phân biệt phẩm chất linh khí luyện chế của bản thân."

"Quả thật Nhân Hoàng có rất nhiều tư tưởng kỳ diệu, Đế hậu cũng từng hỏi qua." Long Khâu Đạo cẩn thận nhớ lại đoạn đối thoại lúc ấy: "Câu trả lời của Nhân Hoàng có ý vị sâu xa, lão phu cũng không hiểu được."

Chương 497. Lại là như vậy ư?

"Nói ra nghe xem." Tiêu Thiên mở miệng.

"Lúc ấy Nhân Hoàng nói như vậy." Sau đó Long Khâu Đạo thuật lại lời nói của Nhân Hoàng Tử Cực Vô Địch.

"Ai bảo bản Nhân Hoàng là du học sinh trở về chứ."

Long Khâu Đạo thuật lại lời nói của Nhân Hoàng khiến mọi người không hiểu ra làm sao.

Du học sinh?

Du học sinh cái gì chứ, lẽ nào là xưng hô của học trò học phủ đặc thù gì đó?

Tiêu Thiên đờ ra, rất lâu sau mới cười lên tiếng: “Ha ha ha, thì ra là vậy, là như vậy à.”

"Tiêu ca ca, chàng nghe hiểu lời nói của Nhân Hoàng à?" Lạc Nữ Ái bên cạnh nhìn thấy Tiêu Thiên cười ha ha thì tò mò hỏi.

Long Khâu Đạo cũng giật mình nhìn về phía Tiêu Thiên, không biết sao đối phương lại nghe hiểu được.

Hơn nữa, lời này có gì mà đáng cười.

"Cũng được xem là hiểu, ý của Nhân Hoàng là hắn từng đi xa, đi đến nơi khác học tập." Tiêu Thiên khoanh tay, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên.

Khó trách trước đây Nhân Vương điều tra cẩn thận, vốn không phát hiện vết tích bị đoạt xá, linh hồn không hề khác thường từ

trên người của Tử Cực Vô Địch.

Khó trách sau khi Tử Cực Vô Địch đi ra khỏi bí cảnh đó, tư chất thiên phú đột nhiên tăng mạnh, thực lực có tiến lớn.

Du học sinh?

Không hổ là ngươi, Nhân Hoàng, hình dung đúng là chuẩn xác đó.

"Được rồi, có bao nhiêu thì lấy ra hết đi, đừng đùa nhạc phụ ta nữa." Giây tiếp theo, Tiêu Thiên chỉ vào Long Khâu Đạo, có ý bảo ông nhanh lên.

Long Khâu Đạo gật đầu, bày tỏ bản thân biết rồi: "Tiêu đại nhân bình tĩnh chớ nóng vội, sẽ nhanh thôi."

Đoạn đối thoại đột nhiên khiến Tử Đế Tôn đang cầm ấn Nhân Hoàng mờ mịt.

Đừng đùa ông gì chứ?

Giây tiếp theo, thuận theo động tác của Long Khâu Đạo, di tích Thánh Long chợt hiển hiện lên.

Ào ào ào.

Dao động không gian hiện lên bên trong di tích Thánh Long, một đống ấn Nhân Hoàng cứ như được đổ ra, rơi xuống mặt đất.

Trong nháy mắt, ấn Nhân Hoàng chồng chất như núi, cao cỡ nửa người.

Nhìn sơ qua, có ít nhất là hơn trăm ấn Nhân Hoàng.

"Lúc trước, Nhân Hoàng đã luyện chế ra rất nhiều ấn Nhân Hoàng, phân chia dựa theo phẩm chất, gồm năm cấp bậc là trắng, xanh, tím, vàng, đỏ."

"Dựa theo cách nói lúc ấy của Nhân Hoàng, màu trắng là đồ trắng, yếu nhớt nhất, màu đỏ có phẩm chất cao nhất."

"Phương hướng giám định chính là linh khí thăm dò vào trung tâm của ấn Nhân Hoàng, sau đó phát họa ra hai chữ 'giám định', xem phát ra ánh sáng gì."

Long Khâu Đạo nói đến đây thì làm mẫu, dẫn động linh khí thiên địa, đánh về phía ấn Nhân Hoàng ở trước mặt.

Không bao lâu sau, ấn Nhân Hoàng trong tay Long Khâu Đạo phóng ra ánh sáng màu vàng mông lung, cứ như khoác lên lớp áo khoác bên trên đại ấn.

"Hự, đây chính là màu vàng trong truyền thuyết." Long Khâu Đạo giải thích, rồi nhìn về phía mọi người: "Đối với linh khí có phẩm chất màu vàng, Nhân Hoàng rất thích câu này."

Tiêu Thiên vuốt trán, âm thầm lắc đầu: "Nhân Hoàng à, ngươi du học, rốt cuộc là học được mấy trò bậy gì vậy."

Tiêu Thiên nói xong, hắn cầm lấy một ấn Nhân Hoàng lên, vận dụng năm phần vạn sức mạnh, liều mạng bóp một cái.

Hả?

Không bóp được!

Hai mắt Tiêu Thiên sáng ngời, đưa ấn Nhân Hoàng trong tay cho Tử Đế Tôn: "Nhạc phụ, người giám định đôi chút phẩm chất của ấn Nhân Hoàng này đi, chắc chắn rất cao, nói không chừng là màu đỏ."

Tử Đế Tôn mờ mịt nhận lấy ấn Nhân Hoàng, sau khi ông cầm vào trong tay thì có thể cảm nhận rõ sự khác biệt bên trong.

Tính chất sau khi chạm vào rõ ràng không giống với những cái

khác.

Dựa theo cách nói trước đó của Long Khâu Đạo, Tử Đế Tôn rót linh khí vào bên trong rồi giám định phần trung tâm.

Vù!

Ánh sáng đỏ bắt mắt từ trong ấn Nhân Hoàng vọt lên, phác họa mặt ngoài của kim ấn này.

“Tuyệt lắm, nhạc phụ đại nhân.” Tiêu Thiên nhẹ nhàng vung nắm đấm, giơ ngón tay cái về phía Tử Đế Tôn: "Lần đầu mà đã giám định ra ấn Nhân Hoàng có phẩm chất màu đỏ, vận mệnh trường hồng đó!"

"..." Tử Đế Tôn cầm ấn Nhân Hoàng có phẩm chất màu đỏ, nhìn ấn Nhân Hoàng chồng chất như núi ở trước mặt, im lặng không nói gì.

Nhìn thấy Tử Đế Tôn không nói lời nào, Tiêu Thiên cảm thấy rất kỳ lạ: "Tại sao nhạc phụ lại không nói lời nào, lẽ nào bởi vì không phải đích thân chọn lựa, cho nên không có cảm giác thành tựu?"

"Trọng điểm là vậy ư, đó không phải là trọng điểm!" Tử Đế Tôn im lặng, rốt cục không kiềm được nữa, chỉ về đống ấn Nhân Hoàng ở trước mặt, gầm hét lên: "Tại sao, đó là cái quái gì vậy?"

"Nhiều ấn Nhân Hoàng như vậy, rốt cuộc là từ đâu ra!"

Long Khâu Đạo bên cạnh có vẻ mặt đương nhiên khi đối diện với sự rít gào của Tử Đế Tôn, trả lời: "Vấn đề này còn cần phải hỏi ư, đương nhiên là Nhân Hoàng luyện chế ra rồi."

"Phí lời, đương nhiên ta biết là luyện ra, nhưng tại sao lại luyện ra nhiều như vậy?" Tử Đế Tôn trừng to mắt, ông hoàn toàn không cách nào hiểu nổi.

Trước đây, ông đạt được ấn Nhân Hoàng ở trong bí cảnh, mừng rỡ như điên.

Chương 498. Lại là như vậy ư? 2

Nhưng khi ông nhìn thấy đống lớn ấn Nhân Hoàng ở trước mặt, cảm giác hy sinh thật lòng trước đó của mình cứ như là trôi theo dòng nước, không đáng nhắc đến.

Thậm chí còn hơi đần độn.

Nhiều quá rồi.

"Ấn Nhân Hoàng chính là một loại binh khí của Nhân Hoàng, hơn nữa hắn thích nhất là dùng ấn đập người." Long Khâu Đạo vừa nói, vừa giải thích: "Nhân Hoàng cảm thấy đập một cái chưa đủ ghiền."

"Nên luyện ra rất nhiều rất nhiều, như vậy khi sử dụng, còn có thể đánh bất ngờ, dù sao thì cũng không ai nghĩ đến lại có nhiều ấn Nhân Hoàng như vậy."

"Nhớ lại sát chiêu ban đầu của Nhân Hoàng, chính là đại ấn đầy trời, bao trùm thiên địa, đều là ấn của Nhân Hoàng đập xuống đó."

"Cộng thêm phẩm chất của bản thân ấn Nhân Hoàng không giống nhau, cường độ thi triển ra cũng bất định, đánh đến mức kẻ địch hoàn toàn không biết nên làm thế nào."

"Lại nói tiếp, ngài có huyết mạch Đế Hoàng chính thống Nhân tộc, cũng có thể học thử phương thức chiến đấu lúc ấy của Nhân Hoàng."

Lần giải thích này của Long Khâu Đạo trái lại khiến mọi người

biết được nguyên nhân luyện ra nhiều ấn Nhân Hoàng như vậy, đều tấm tắc kêu lạ.

Nhưng Lạc Nữ Ái ở bên cạnh lại cảm thấy hơi kỳ lạ: "Đại ấn đầy trời, ấn Nhân Hoàng ở đây tính toán đâu ra đấy cũng chỉ hai ba trăm cái, thi triển ra có thể tính là đại ấn đầy trời à?"

"Lạc bệ hạ, bên trong kho tàng của di tích Thánh Long còn khoảng hơn một nghìn vạn ấn Nhân Hoàng nữa." Long Khâu Đạo giải thích câu hỏi của Lạc Nữ Ái.

"Sở dĩ ta chỉ lấy nhiêu đây, chỉ là muốn học sử dụng ấn Nhân Hoàng, phải đi từng bước một."

"Không trông mong đại ấn đầy trời, luyện phát ra mười ấn cùng một lúc trước, rồi luyện đại trận trăm ấn, như vậy tương đối hợp lý hơn."

Long Khâu Đạo nói xong, ngoại trừ Tiêu Thiên ra thì mọi người không khỏi lên tiếng kinh ngạc.

"Hơn nghìn vạn!"

Mọi người cùng hít một hơi khí lạnh, nghi ngờ có phải bản thân nghe nhầm hay không.

Thậm chí bọn họ còn hoài nghi thứ đồ chơi như ấn Nhân Hoàng, không lẽ là Nhân Hoàng dùng để làm ám khí.

Tuyết Như Yên đau lòng nhìn về phía trượng phu đã ngây người ở bên cạnh, bà có lý do nghi ngờ.

Bí cảnh có ấn Nhân Hoàng, không lẽ là ban đầu Nhân Hoàng luận bàn với người ta, sau khi đập ra ngoài thì suy nghĩ dù sao cũng có rất nhiều, nên lười thu lại.

Nhưng Nhân Tôn tiện tay ban cho Thánh Hồ bên cạnh, là làm

vật kỷ niệm đúng không?

Thẳng đến phía sau, Long Khâu Đạo cũng không hiểu, tại sao khí vận hoàng đình lại ngưng tụ trên người Tử Đế Tôn.

Chỉ là bởi vì huyết mạch thì không đủ để giải thích.

Mà Tử Đế Tôn lầm cho rằng là do ấn Nhân hoàng, cũng dưới tình huống cực kỳ hài kịch mà tuyên cáo tan biến.

Nhất thời sẽ không tìm được nguyên nhân, chỉ có thể tạm thời gác lại.

Tiêu Thiên đi trước dẫn theo Long Khâu Đạo, lợi dụng di tích Thánh Long, thu nạp tộc nhân của tam huyết nhất mạch và tù binh bị Võ Linh quân bắt đi.

Người không ít, còn khá nhiều, cho dù là lợi dụng di tích Thánh Long thu nạp nhân viên, cũng cần hao phí một chút thời gian.

Nhưng mà tiết kiệm không ít so với ban đầu thông qua chiến hạm hư không.

Tiêu Thiên không gấp, căn cứ suy đoán của hệ thống Vượng Tài, dao động của vực Thánh Ma dung hợp cực kỳ mãnh liệt.

Ít nhất phải hơn nửa tháng mới có thể bắt đầu suy nhược chậm rãi tiêu tán.

Chỉ cần dao động còn tồn tại, Tiêu Thiên sẽ không bị lạc trong tường kép không gian, lãng phí thời gian tìm đường về.

Cho nên, hắn có thời gian dư dả đi làm chuẩn bị.

Người đầu tiên đưa vào di tích Thánh Long, đương nhiên chính là Huyết Duệ, Chiến Khắc Cực và một vài tướng lĩnh trong quân của Võ Linh quân.

Khi Tiêu Thiên dẫn theo Long Khâu Đạo xuất hiện ở trước mặt bọn họ, biểu cảm mỗi người đều khác nhau.

Huyết Duệ cực kỳ phức tạp, là người chính mắt chứng kiến sự khủng bố của Tiêu Thiên, quá rõ ràng nam nhân trước mặt này rốt cuộc mạnh tới vô lý cỡ nào.

Trong lòng, thậm chí còn không nhấc lên nổi ý định phản kháng gì.

Trái lại Chiến Khắc Cực vẫn có chút khó chịu, nhưng chỉ là thể hiện ngoài mặt, tính tình như vậy.

Lúc Tiêu Thiên bước lên trước, Chiến Khắc Cực còn sẽ theo bản năng lui về phía sau hai bước.

“Ngươi lui hai bước này, xem như có ý gì?” Tiêu Thiên nhìn hành động nhỏ này của Chiến Khắc Cực, sửng sốt một chút, nhíu mày.

“Ta kinh dị lắm à? Ta đáng sợ lắm hả?”

“Hành vi này của ngươi khiến ta giống như người xấu vậy đó.”

Chiến Khắc Cực nhìn chằm chằm Tiêu Thiên trước mặt, lạnh lùng hừ một tiếng, lại lui về phía sau hai bước, cứng cổ nói: “Ta không sợ!”

“...” Khóe miệng Huyết Duệ bên cạnh thoáng run rẩy.

Tên Chiến Khắc Cực chiến trời chiến đất này, cũng có ngày hôm nay.

Ngươi vừa lui về phía sau vừa nói lời này, có thấy xấu hổ không, có cần mặt mũi không?

Chiến Khắc Cực nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của Huyết Duệ bên cạnh, hắn cắn chặt răng, cuối cùng không chịu nổi: “Lão tử sợ

đó, rồi làm sao.”

“Ngươi chưa từng đánh với hắn, ngươi biết cái gì!”

Chương 499. Ta không phải người xấu, ngươi sợ cái gì

Chiến Khắc Cực nói đến đây, không khỏi nghĩ đến chém giết lúc trước, lòng còn sợ hãi.

Không!

Thay vì nói là chém giết, chẳng bằng nói là đơn phương làm bao cát bị đánh.

Khiến hắn sụp đổ nhất chính là lúc Tiêu Thiên ra tay với hắn, trước khi mỗi một lần công kích rơi trên người, đều sẽ bộc phát ra sát khí cực kỳ khủng bố.

Sát khí nháy mắt lướt qua đó gần như khiến máu cả người Chiến Khắc Cực đông lại, dập tắt huyết hỏa châm trên người.

Hắn cảm nhận được tử vong.

Nhưng sau khi công kích của Tiêu Thiên kết rắn rơi trên người, lại không giết chết hắn, chỉ là đánh bay giống như đánh bao cát.

Sức mạnh không cách nào chống lại, mang theo thân thể hắn bay về phía xa, cũng không thể vặn người.

Còn không chờ bản thân bình tĩnh lại, Tiêu Thiên đã sớm chờ đợi ở phía bên kia.

Sát khí phát ra, cảm giác tử vong lần nữa đánh tới.

Nhưng lúc bị công kích thì lại còn sống.

Chiến Khắc Cực thật sự khó có thể chịu đựng cảm giác như vậy, không ngừng giữa sống và chết, luẩn quẩn một chỗ.

Ban đầu Tiêu Thiên ra tay, thế công liên tiếp, không ngừng đánh sụp đổ tôn nghiêm của Chiến Khắc Cực, càng khiến tâm trạng của hắn suy sụp.

“Quả thực ta chưa từng đánh, nhưng ta biết rõ hắn đáng sợ cỡ nào hơn ngươi.” Huyết Duệ cũng nhẹ nhàng nhấc chân mày.

Nhìn hai người này ngươi một lời ta một câu, Tiêu Thiên khoát tay, mang theo nụ cười đi qua.

Vù vù!

Hai người Huyết Duệ và Chiến Khắc Cực không hẹn mà cùng lui về phía sau vài bước, sau lưng dán lên phía trên bức tường địa lao đặc chế.

“Hoặc là ngươi trực tiếp giết ta, giết ta đi!” Chiến Khắc Cực dán lên vách tường, hét lên với Tiêu Thiên, chỉ là hét nhưng trong lời nói lại không nhịn được mang theo tiếng khóc nức nở: “Ngươi đừng cười với ta.”

“Muốn giết muốn chém, tùy ý ngươi, thực lực ngươi mạnh như thế, hù dọa, làm nhục bọn ta thú vị lắm sao?” Huyết Duệ cũng theo đó mở miệng, khóe miệng run rẩy.

Long Khâu Đạo đứng ở bên cạnh, nhìn biểu hiện của hai người trước mặt, có chút tò mò nhìn về phía Tiêu Thiên: “Tiêu đại nhân, ngài đã làm gì mà dọa bọn họ thành như thế này.”

Nhìn dáng vẻ này, chỉ sợ là gặp phải phương thức giáo dục gì cực kỳ vô nhân đạo?

“Ta chưa làm gì đâu nha!” Tiêu Thiên trừng to mắt, xòe tay ra với Long Khâu Đạo: “Kì quái vậy, hai người này coi như là cấp cao

trong Võ Linh quân, làm sao có thể nhát gan tới mức này?"

Nói xong, Tiêu Thiên chợt quay đầu nhìn qua Huyết Duệ và Chiến Khắc Cực.

"Aiya hi ~" Huyết Duệ và Chiến Khắc Cực bị dọa tới run lẩy bẩy tại chỗ, dán lên tường không dám nhúc nhích.

Long Khâu Đạo bĩu môi, vươn tay ý bảo hai người rồi nhìn Tiêu Thiên.

Khóe miệng Tiêu Thiên co giật một lát sau đó lại lộ ra nụ cười: "Vậy thì không được, suy nghĩ của hai người rất nguy hiểm, phải tiến hành giáo dục lại, ngươi chờ ta một chút."

Long Khâu Đạo yên lặng gật đầu, đứng ở bên cạnh, thương hại nhìn phía trước.

"Ai..."

Một lát sau.

Sắc mặt hai người Huyết Duệ và Chiến Khắc Cực tái nhợt, nhân sinh không còn gì luyến tiếc ngồi dưới đất, mờ mịt nhìn trần nhà địa lao đặc chế.

"Được rồi, ném vào trong di tích Thánh Long đi, dẫn về." Tiêu Thiên nắm cổ tay mình, ý bảo Long Khâu Đạo bên cạnh.

Long Khâu Đạo gật đầu, đến gần tới Huyết Duệ và Chiến Khắc Cực trên mặt đất.

Nhìn thấy Long Khâu Đạo qua đây, cuối cùng hai người trên mặt đất có chút phản ứng, giậm chân bắt đầu lùi về sau: "Làm gì, ngươi muốn làm gì?"

"Không làm gì, chỉ là dẫn các ngươi đi hối cải để làm người mới." Long Khâu Đạo vừa nói, vừa gọi ra di tích Thánh Long giống

như đảo nhỏ.

Sau khi thu Huyết Duệ và Chiến Khắc Cực, các tướng lĩnh Võ Linh quân khác lại thoải mái hơn rất nhiều.

Nhất là chính mắt thấy cảnh tượng Tiêu Thiên "giáo dục" Huyết Duệ và Chiến Khắc Cực, từng người giống như bé ngoan, thành thật bị Long Khâu Đạo thu vào trong di tích Thánh Long.

Thu nạp những tướng lĩnh này, chuyện kế tiếp liền thoải mái hơn rất nhiều.

Những chiến sĩ của Võ Linh quân, tộc nhân của tam huyết nhất mạch, đối mặt với Long Khâu Đạo căn bản không lực phản kháng gì.

Long Khâu Đạo chỉ cần phụ trách chậm rãi thu là được.

Sau khi bàn giao xong mọi chuyện cho Long Khâu Đạo, Tiêu Thiên rời đi trở về.

Mới vừa trở về trong viện, hắn đã nhìn thấy nhạc phụ Tử Đế Tôn của mình đang lấy ấn Nhân hoàng chơi đến quên trời quên đất.

Không ngừng quăng ấn Nhân hoàng lên, ở không trung xoay vòng vòng, sau đó dùng tay bắt lấy.

Lạc Thao Thiên bên cạnh thì nghiêm túc ở đó chỉ điểm, giống như ông biết lắm vậy.

"Nhiều trò ghê..." Tiêu Thiên đứng ở bên cạnh, tặc lưỡi ngạc nhiên.

Chỉ là nhàn nhã nhưng bọn họ cũng không biết, ngoài hư không Đế vực Liên minh Nữ Đế mới tinh đã có một pháp khí phi hành hư không thong thả tới gần.

Trong chiến trường hư không Vẫn Viêm, mấy ngày kế tiếp, mọi người vẫn bận rộn.

Long Khâu Đạo đang cố gắng chọn người đưa vào trong di tích Thánh Long, đóng gói mang đi.

Chương 500. Đứa nhỏ không ai cần

Hơn nữa không thể thô bạo ném người vào được, ngược lại muốn khống chế một chút.

Dù sao, trong di tích Thánh Long còn chứa không ít mảnh vỡ thế giới mà Tiêu Thiên làm ra, lơ lửng ở đó.

Cái thứ này trông có vẻ không sao, nhưng trên thực tế rất nặng, những tộc nhân bình thường, nếu không cẩn thận đụng phải, chỉ sợ sẽ không chịu nổi, thân thể văng tung tóe.

Về phần đạo quân mới được thăng cấp, Lạc Thao Thiên.

Lạc Thao Thiên cảm nhận tu vi mới của bản thân, lang thang tuần tra khắp chiến trường hư không Vẫn Viêm, xác định không có bỏ sót cái gì.

Sau khi ông tăng lên cảnh giới, lực cảm ứng càng mạnh hơn.

Dù sao, ông còn lo lắng lối ra vào giới quan đóng cửa, khu vực khác của màn chắn thế giới này, có thể mở ra lối ra vào mới hay không.

Cũng may tuần tra mấy ngày nay, nói cho ông biết lo lắng hoàn toàn là dư thừa.

Nhưng ông vẫn làm không biết mệt, hơn nữa còn muốn thỉnh thoảng ở trước mặt mọi người, lởn vởn một chút như vậy, bày ra ra uy nghiêm đạo quân của bản thân.

Tiêu Thiên hoàn toàn có thể hiểu được suy nghĩ này.

Nhưng rất hiển nhiên Vũ Tâm Như không lý giải được, lúc Lạc Thao Thiên lại một lần lởn vởn đi qua trên đỉnh đầu của mọi người, bà bay lên trời, túm ma giác của đối phương, cưỡng ép lôi xuống từ không trung.

Một vị nhạc phụ khác, Tử Đế Tôn thì không lãng phí thời gian, một lần nữa bắt đầu học tập phương pháp sử dụng ấn Nhân hoàng.

Ông từng xem ấn Nhân hoàng giống như tâm can bảo bối cẩn thận từng chút, bây giờ đã bắt đầu tùy tiện vứt nó trên mặt đất.

Đây là một hiện tượng rất thú vị, thật ra phẩm chất của mỗi ấn Nhân hoàng cũng không thấp, tính ra là vũ khí linh khí cực kỳ tốt.

Bằng không, tại sao ấn Nhân hoàng phẩm chất màu lam lúc trước dưới sự khống chế của Tử Đế Tôn, có thể đập Chiến Khắc Cực đau đầu không thôi chứ?

Chính Tử Đế Tôn cũng hiểu được đạo lý này.

Nhưng ông nghĩ đến, ấn Nhân hoàng trong kho của Long Khâu Đạo còn có hơn cả vạn cái.

Tẻ nhạt buồn chán.

Nhưng mà Tử Đế Tôn đã tìm được thú vui mới, chính là ngự ấn chiến đấu.

Hiện giờ, ông đã có thể thuần thục nắm trong tay sáu ấn Nhân hoàng, cách rất gần mười ấn cùng phát hành giai đoạn đầu tiên.

Tử Nhược Yên vẫn như thường lệ, tạm thời tìm một nơi bắt đầu xử lý quốc sự đọng lại trong đại điện Viêm Thành.

Tiêu Thiên tỏ vẻ có thể dẫn bọn họ quay về Đế vực trước, bản

thân ở lại đây là được, nhưng làm thế nào Tử Nhược Yên cũng không bằng lòng rời khỏi trước.

Hết cách, Tiêu Thiên chỉ có thể thành thật ở bên cạnh Tử Nhược Yên.

Ngươi là phú bà, ngươi lớn nhất.

Nhưng Tiêu Thiên lại không phát hiện, lúc bản thân ngã xuống bên cạnh ngủ say, Tử Nhược Yên sẽ luôn cười khẽ nhìn hắn.

Sau đó thì xử lý sạch sẽ các hạng mục công việc, hình như khi Tiêu Thiên ở bên cạnh nàng sẽ có thể cho nàng sức mạnh vô biên.

Khi một vài chuyện đi đến điểm kết thúc, ngoài cửa sẽ truyền đến tiếng cười đầy vui sướng.

Trước kia Lạc Nữ Ái luôn đảm đương đồng hồ báo thức, lại một lần tiến vào trong Ngự Thư phòng lâm thời.

Sau đó, trực tiếp thi triển bí kỹ dẫn bóng chạm người, bổ nhào vào trên người Tiêu Thiên: "Tiêu ca ca, dậy thôi!"

"Ưm!" Tiêu Thiên bị ngạt thở không thể hô hấp, mở mắt vội vàng đẩy Lạc Nữ Ái ra, ngồi dậy, thở dốc.

"Ngươi bị ngốc hả, muốn ngạt chết ta à!" Sau khi Tiêu Thiên đứng lên, chặt một tay lên đầu Lạc Nữ Ái.

Đương nhiên, cú chặt tay được Tiêu Thiên khống chế sức mạnh chuẩn xác, đánh Lạc Nữ Ái ôm đầu cười khanh khách không ngừng, vui vẻ hoa hờn nguyệt thẹn.

"Nhìn dáng vẻ cười ngây ngô này của nàng ta, lần này chắc là thoải mái." Tử Nhược Yên bên cạnh liếc mắt qua, khống chế sách ngọc kim quang lóng lánh trước mặt, phê xuống chính lệnh.

Tiêu Ngư Nhi ở xa Ngự Thư phòng hoàng triều Đại Viêm thì

đang bay giữa không trung, cầm bút, dựa theo ý chí của đại nương Tử Nhược Yên, phê xuống tấu chương trước mặt.

“Quả thật, ác hơn nhiều so với hai ngày trước.” Long Khâu Bạch Thanh không biết nhảy ra từ bên cạnh hồi nào, yên lặng vươn tay lấy đi đồ ăn vặt trên bàn của Tử Nhược Yên.

Tử Nhược Yên vươn tay đẩy nhẹ ra rồi đưa mấy tiểu điệp bên cạnh bàn đến trước mặt Long Khâu Bạch Thanh.

Nàng nhìn Lạc Nữ Ái ở phía sau: “Làm huynh tỷ của ngươi thật thảm.”

Mấy ngày nay, Lạc Nữ Ái nhàn rỗi nhàm chán, muốn tìm người so tài.

Bình thường có Tử Nhược Yên giao đấu giải khuây với nàng thì cũng còn đỡ.

Nhưng gần đây nhiều chuyện, Tử Nhược Yên đang bận rộn, Lạc Nữ Ái cũng không phải kiểu người không biết nặng nhẹ, đương nhiên không đi quấy rầy.

Tìm Tiêu Thiên so tài với mình cũng không được.

Đối với Lạc Nữ Ái, ở trước mặt Tiêu ca ca nhà mình, nàng hận không thể trói bản thân lại, làm sao có thể so tài?

Tự nhiên mà vậy, Lạc Nữ Ái chuyển mục tiêu lên người đám ca ca tỷ tỷ của mình.

Nàng còn ghim chuyện đại chiến giả ở vực Thánh Ma lúc trước.

Sau đó, những hoàng tử công chúa của hoàng tộc vực Thánh Ma nghênh đón cơn ác mộng của mình.

Chương 501. Đứa nhỏ không ai cần 2

Bọn họ sụp đổ phát hiện, cho dù dưới sự trợ giúp của muội phu tốt, ăn được quả hoa thần vảy rồng, bổ túc căn cơ thiên phú huyết mạch, khôi phục như thường.

Vẫn bị tiểu muội nhà mình trấn áp chặt chẽ.

Lúc so tài, mười tám người cùng tiến lên, nhưng hoàn toàn bị bạo ngược đơn phương.

Nhất là thập bát hoàng huynh, hắn là người bị đánh thảm nhất.

Cho dù là cầu cứu Long Khâu Bạch Thanh đang xem cuộc chiến bên cạnh, cũng không làm nên chuyện gì.

Dựa theo cách nói của Long Khâu Bạch Thanh, nàng chỉ được Lạc Nữ Ái mời qua xử lý an toàn.

Lỡ đâu Lạc Nữ Ái hưng phấn, trong nháy mắt không thu được tay, Long Khâu Bạch Thanh phụ trách bảo đảm bọn họ sẽ không bị tiểu muội nhà mình đánh chết.

Về phần bị đánh thảm cỡ nào?

Long Khâu Bạch Thanh yên lặng gặm thịt bò khô Thanh Viêm mà Lạc Nữ Ái cất giữ, tỏ vẻ không liên quan tới nàng.

Đương nhiên, bọn họ bị tiểu muội đánh tơi bời cũng không phải không có chỗ tốt.

Tối thiểu thời gian mấy ngày này, tiềm lực của bọn họ hoàn toàn bị ép ra, thực lực tăng lên không ít.

Thậm chí, còn có mấy cảnh giới đột phá trong chiến đấu.

Khiến Vũ Tâm Như rất tò mò, mấy ngày không gặp, làm sao thực lực tinh tiến nhiều như vậy.

Làm bọn họ cũng ngại mở miệng, chẳng lẽ phải nói với mẹ, đột phá cảnh giới của bọn ta là nhờ bị tiểu muội đánh à?

Cùng lúc đó.

Đế vực Liên minh Nữ Đế.

Tuyết Phú Quý chắp hai tay sau lưng, nhìn bảng hiệu trước mặt.

"Viện phúc lợi Dương Quang số một - Ái Tâm Mãn Mã, Tình Ý Miên Miên của Nữ Đế và Thân Vương…" Tuyết Phú Quý nhỏ giọng thì thầm, dở khóc dở cười lắc đầu.

Đứa nhỏ tiểu Tiêu đặt cái tên này thật sự rất đỉnh.

"Tuyết gia gia đến rồi, là Tuyết gia gia đến rồi."

"Mau đến đây!"

Những đứa trẻ trong viện phúc lợi vừa mới tan học, đang đi trên đường thì nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đứng ở cổng.

Cả đám đều lao tới, quay chung quanh Tuyết Phú Quý.

"Ai ya, chạy chậm một chút, chạy chậm một chút." Tuyết Phú Quý vội vàng bắt lấy một cô nhóc cụt tay, hô lên với những đứa nhỏ khác.

Ông rất thích đám trẻ này, cộng thêm ông là thần tài, đương

nhiên là giúp đỡ thêm lửa.

Nhưng mà Tuyết Phú Quý không phải kiểu người thô bạo đập tiền, mà càng chú ý những đứa nhỏ này cần cái gì.

Ông thêm một vài bộ sách mà chỉ Hoàn Sơn giới mới có, lại kể cho đám nhỏ này nghe đủ các câu chuyện, miêu tả phong cảnh của các thế giới giới vực khác nhau.

Tuyết Phú Quý kinh thương vào Nam ra Bắc, hiểu biết quá nhiều, đối với đám nhỏ mà nói, đó là có thể mở rộng tầm mắt.

Càng trân quý hơn tiền tài.

Tuyết Phú Quý nhìn đám nhỏ, nhìn tất cả những người cực khổ được nuôi trong viện phúc lợi, ông càng thích đứa con rể Tiêu Thiên này.

Nhưng càng khiến Tuyết Phú Quý đau lòng chính là, khi ông tự giới thiệu, nói là ngoại công của Tiêu Thiên, bọn nhỏ nói.

“Ngài sẽ không lừa tụi con chứ, rõ ràng Tiêu ca ca nói, hắn giống như bọn ta đều đứa trẻ không có người thân.”

Mãi đến khi Tuyết Phú Quý giải thích cẩn thận, bọn trẻ mới hiểu rõ.

Mà phản ứng đầu tiên của bọn họ cũng khiến Tuyết Phú Quý cảm thấy ấm áp.

Đám con nít này cảm thấy vui vẻ vì Tiêu Thiên.

"Tiêu ca ca, có ngoại tổ phụ rồi!"

Lúc này, trái tim của Tuyết Phú Quý cứ như bị chọt trúng vậy.

Mấy ngày nay, Tuyết Phú Quý rảnh rỗi, cũng thích lấy nơi này.

Sau khi đích thân cảm nhận, cũng từ từ hiểu ra tại sao danh tiếng của Tiêu Thiên lại cao đến vậy.

Tại sao ăn bám, lại tôn sùng hắn là trụ cột tinh thần, đồng thời còn thừa nhận lý niệm của hắn, làm việc thiện, làm việc hành thiện.

Vấn đề duy nhất là dường như khẩu hiệu ăn bám có một loại ma lực đặc biệt, luôn bị người ta làm lệch hướng.

Trong động thiên linh khí của Tuyết Phú Quý có mấy ông bạn già đi theo.

Sau khi đến vực Thánh Ma, đám bạn già cũng bắt đầu hoạt động.

Dù cho là vực Thánh Ma hay là Đế vực hiện tại đã dung hợp, đều là vốn liếng của đám trẻ nhà mình.

Đương nhiên, người làm trưởng bối như ông không thể nào không quản cái gì cả, chung quy vẫn là phải giúp đỡ trông coi.

Tuyết Phú Quý trực tiếp mượn danh nghĩa của liên minh Nữ Đế, bắt đầu tiến vào lĩnh vực thương nghiệp của Đế vực liên minh Nữ Đế.

Sau khi tiếp xúc khắp nơi, Tuyết Phú Quý dần phát hiện.

Trước đây trong sơn vực Huyền Phú có lưu truyền cái danh Đại Thiên Tôn Diêm La Tiêu Thiên, hình như dần thay đổi rồi.

Người xưng hô Đại Thiên Tôn Diêm La ngày càng ít dần.

Trái lại, người gọi là Thiên Tôn Chí Thiện bám váy càng ngày càng nhiều lên.

Thậm chí còn xuất hiện một loại hiện tượng đặc biệt kỳ lạ.

Nếu như ngươi vẫn còn xưng hô Đại Thiên Tôn Diêm La Tiêu Thiên, vậy thì người không có đẳng cấp, không có phẩm vị.

Hoặc là nói, hoàn toàn không hiểu Tiêu Thiên, không thể hiểu được sự vĩ đại của Tiêu Thiên.

Thiên Tôn Chí Thiện bám váy mới là danh hào thật sự của Tiêu Thiên, Thân Vương Đại Viêm, những cái khác đều là đường ngang ngõ tắt.

Chương 502. Không xứng làm người Tuyết gia

Thật ra Tuyết Phú Quý vẫn có chút không hiểu chuyện trước đây Tiêu Thiên hét lớn danh hào của mình, ý nghĩa đối phương làm như vậy là gì?

Nhưng lúc Tuyết Phú Quý hiểu được tình hình này, hình như đã hiểu ra cái gì đó.

Rất rõ ràng, suy nghĩ tính toán của đứa trẻ Tiêu Thiên chung quy vẫn là thất bại.

Cuối cùng, hắn vẫn thua trong tay dân chúng.

"Đệ đệ tốt, không ngờ ngươi lại ở đây, đúng là khiến vi huynh dễ tìm." Bỗng nhiên một âm thanh trêu chọc truyền đến từ bên cạnh.

Tuyết Phú Quý bị đám trẻ xúm lại, cơ thể chợt cứng đờ, quay mạnh đầu nhìn về phía phát ra âm thanh.

Bên kia, một nam nhân mặc trường bào trắng như tuyết với hoa văn màu xanh, đứng im lặng ở phía bên đó, tóc bạc mặt hồng hào, phần trên trán cực kỳ giống với Tuyết Phú Quý.

Tuyết Phú Quý nhìn thấy nam nhân cách đó không xa, biểu cảm ngưng trọng, đặt nha đầu đang ôm trên tay xuống: "Mấy đứa trẻ, quay về viện đi, không nên ở nơi này."

"Tuyết gia gia..."

"Mau vào đi, người này là kẻ điên đó." Tuyết Phú Quý cắn

răng, vỗ vào đứa trẻ: "Các con ở lại nơi này sẽ bị thương đấy."

Hình như nha đầu cụt một tay là bình tĩnh nhất trong đám trẻ, cô bé vội vàng hét lên, dẫn nhóm đứa trẻ viện phúc lợi vội vàng rời khỏi Tuyết Phú Quý, tiến vào bên trong viện phúc lợi.

Viện phúc lợi khắc rõ trận pháp bảo vệ, chỉ cần không phải là cố ý, tất nhiên là có thể bảo vệ những đứa trẻ này an toàn.

"Vừa gặp mặt đã kêu huynh trưởng của mình là kẻ điên, không thích cho lắm?" Nam nhân phía đối diện chắp hai tay sau lưng, cười như không cười mở miệng.

Vừa dứt lời, nam nhân chợt vung tay lên, linh khí lạnh thấu xương hóa thành lưỡi dao sương lạnh lẽo, trực tiếp vung qua đứa trẻ đang chạy về phía viện phúc lợi.

Trong đám trẻ chạy về phía viện phúc lợi có mấy đứa vẫn chưa tiến vào phạm vi trận pháp bảo hộ.

Tuyết Phú Quý thay đổi sắc mặt, vội vàng nhích người, nhào qua bên cạnh.

Đùng!

Linh khí lạnh lẽo tản ra, trong nháy mắt đánh lên trên người Tuyết Phú Quý.

Khoảnh khắc đó, ngọc bội bên hông, thắt lưng, vòng cổ, hai nhẫn ngọc trên tay của Tuyết Phú Quý đều sáng lên.

Màn chắn phòng ngự của năm luồng linh khí, tầng tầng mà ra, chồng chất ở phía trước người.

Nhưng lưỡi đao lạnh lẽo linh khí này động tĩnh không lớn, nhưng uy lực lại không hề nhỏ.

Trực tiếp xuyên thấu năm tầng màn chắn, đáp xuống trước

ngực Tuyết Phú Quý.

Lúc này, áo bào trên người của Tuyết Phú Quý còn hiện ra ánh sáng mông lung, bảo vệ ông ở bên trong.

Răng rắc!

Lưỡi đao hàn băng như tinh thể bị vỡ nát, Tuyết Phú Quý cũng lùi lại mấy bước, kêu lên một tiếng, phun ra ngụm máu tươi xuống mặt đất.

"Chậc chậc chậc!" Nam nhân đó nhìn Tuyết Phú Quý, không khỏi lắc đầu: "Đệ đệ à, thật sự không hổ mang danh ông thần tài, vi huynh tốt xấu gì cũng là Đạo cảnh Trung Tam Thiên đó."

"Kích này của ta đều không đánh vỡ phòng ngự của ngươi, trên người có nhiều linh khí hộ thân với phẩm chất cao như vậy, nhìn đến mức vi huynh cũng thèm thuồng đó."

Bọn trẻ phía sau nhìn thấy Tuyết Phú Quý bị thương, đều không khỏi lo lắng.

"Tuyết gia gia!"

Lúc hét lên, bọn trẻ theo bản năng muốn chạy ra bên ngoài, nhưng lại bị Tuyết Phú Quý đưa tay ngăn cản: "Đừng ra ngoài, gia gia không sao."

Tuyết Phú Quý ho khan mấy tiếng, lau đi vết máu ở khóe miệng, quay đầu lại lộ ra nụ cười phúc hậu để bọn trẻ yên tâm.

Ông chậm rãi đứng lên, nhìn về nam nhân trước mặt, cắn răng nói: "Tuyết An Tường, ngươi điên rồi à, tại sao lại ra tay với đám trẻ này?"

"Điên ư?" Tuyết An Tường nở nụ cười, nhìn đứa oắt con phía sau Tuyết Phú Quý: "Thứ bé nhỏ không có giá trị gì, lúc giẫm chết

nhiều nhất là vui vẻ, ngươi kích động cái gì chứ?"

"Đệ đệ tốt của ta ơi, ngươi trở nên nhân từ như vậy từ khi nào, ta nhớ lúc ngươi làm ăn không từ thủ đoạn, không có lòng tốt như vậy mà."

"Thương trường như chiến trường, lúc chém giết, mềm lòng chính là tìm chết." Tuyết Phú Quý nheo mắt lại: "Nhưng ta không lấy giết chóc làm niềm vui giống tên điên ngươi!"

"Nhàn rỗi buồn chán, luôn muốn tìm chút niềm vui đó mà." Tuyết An Tường nhìn sang hai bên, ung dung nói: "Sao không phát giác được khí tức của con rể tốt và con gái của ngươi vậy?"

"Còn nữa, cháu gái của ngươi đang ở nơi nào, trùm ấn cùng mang đi thôi."

Tuyết An Tường nói xong, linh khí ở lòng bàn tay bắt đầu khởi động, hiện ra một khế ấn.

Nô ấn!

"Phụ thân nói rồi, các ngươi bất hiếu, sau này không xứng làm người của Tuyết gia, chỉ có thể làm nô!"

Tuyết Phú Quý đứng đó, nhìn khế ấn nô lệ trong tay Tuyết An Tường bèn lắc đầu cười khẩy.

"Bọn ta không xứng làm người Tuyết gia? Đúng là nực cười, bọn ta được xem là người Tuyết gia từ bao giờ vậy?" Tuyết Phú Quý nhìn chằm chằm Tuyết An Tường, ánh mắt rất hung dữ.

"Bất hiếu? Ngươi nói bọn ta bất hiếu? Nhưng ông ta có xứng là phụ thân không, có xứng đáng để mọi người hiếu thảo với ông ta không?"

Chương 503. Ông ta mà cũng xứng làm phụ thân à?

"Ông ta làm bậy làm bạ, không kiềm chế được bản thân nên mới có đám con thứ xuất là bọn ta."

"Kết quả thì sao? Con thứ xuất không phải là người à?"

"Trong mắt ông ta, đám con thứ xuất bọn ta đều là con hoang, không sánh bằng một cọng lông của đám con đích xuất các ngươi."

"Từ nhỏ ta luôn cố gắng muốn chứng minh chính mình, cuối cùng trở thành thần tài trong Hoàn Sơn giới, giúp đỡ Tuyết gia ngày càng lớn mạnh."

"Ông ta thì sao? Ông ta lại ép buộc Tuyết Như Yên kết thông gia, hy sinh vì gia tộc."

"Lão tổ bắt đám người Tử Đế Tôn về đây, ông ta không cảm hóa bằng tình thân mà tự mình đề xuất ý kiến, đóng dấu lên người nhi tử, nhi tức, tôn nữ và tôn tức của ông ta."

"Lão tử dốc lòng dốc sức, kham khổ cực nhọc vì Tuyết gia, kết quả ông ta báo đáp ta như vậy sao?"

"Rốt cuộc ông ta coi bọn ta là gì?"

"Bất hiếu?"

Phì!

Tuyết Phú Quý phun nước bọt xuống đất, nhìn chằm chằm vào Tuyết An Tường: "Ông ta xứng sao?"

Tuyết An Tường không nói gì, chỉ yên lặng lắng nghe Tuyết Phú Quý gào lên.

Trong ấn tượng của ông, Tuyết Phú Quý là người thành thật, đơn thuần và chân thành.

Ông ấy là người tỉnh táo, sẽ không tùy tiện phát cáu như thế.

Bởi vì Tuyết Phú Quý luôn nghĩ giận dữ hay cáu gắt không giải quyết được vấn đề.

Nhưng đây là lần đầu Tuyết An Tường thấy ông ấy nổi giận đến mức này.

"Ta thật không ngờ ngươi lại oán hận phụ thân đến vậy." Tuyết An Tường thở dài, nhìn Tuyết Phú Quý với vẻ khó hiểu: "Nhưng tại sao ngươi tức giận?"

"Làm một con chó không sướng sao, cứ phải chọc tức phụ thân, làm ta phải vác thân đến đây đóng dấu nô lệ cho các ngươi."

Gương mặt vặn vẹo vì tức giận của Tuyết Phú Quý hơi cứng đờ, ông ấy siết chặt hai tay: "Ngươi nói gì? Lời ngươi vừa nói có ý gì?"

Tuyết An Tường nhìn đôi mắt trợn to của ông ấy bèn cười khẽ, nhướng này lên, tỏ vẻ bỡn cợt: "Không phải, đệ đệ tốt của ta, đừng bảo là trước giờ ngươi cứ nghĩ mình là người nhé."

“Xin nhờ, mẹ ngươi chỉ là tỳ nữ, từ khi người được sinh ra đã ngang hàng với chó, đệ đệ chó không phải là người.”

“Thì ra là vậy, ta nghĩ mãi không hiểu tại sao ngươi giận dữ?”

“Giằng co cả buổi mới biết ngươi định nghĩa sai thân phận của mình.”

Tuyết Phú Quý nghiến răng khiến khóe miệng chảy máu, ông

ấy nắm chặt hai tay, móng tay cắm sâu vào da thịt.

“Chó? Trong mắt các người, bát đệ tử trận vì Tuyết gia cũng chỉ là một con chó canh cổng chết mà thôi đúng không?”

“Thập muội bị ép phải gả cho Từ gia, chẳng lẽ các ngươi xem việc thông gia giữa hai gia tộc chỉ là bán đi một con chó thôi ư?”

Tuyết An Tường gật đầu như lẽ đương nhiên, nhìn vào Tuyết Phú Quý: “Đó là tất nhiên, từ khi các ngươi có mặt trên đời này thì các ngươi có nghĩa vụ phải dâng hiến tất cả mọi thứ vì Tuyết gia.”

“Ai bảo các ngươi là thứ xuất, thế nên phải trở thành đá kê chân trải đường cho đích xuất bọn ta.”

“Suy cho cùng các ngươi dùng danh nghĩa của Tuyết gia khi ra ngoài cũng đủ oai phong rồi, chẳng lẽ các ngươi còn mong cầu thứ gì xa vời hơn?”

“Bọn ta quẳng xương cho các ngươi gặm là đã ban ơn lắm rồi, các ngươi còn đòi ăn thịt? Đúng là tham lam.”

Tuyết An Đường khiến Tuyết Phú Quý suýt cắn nát răng mình.

Nếu nói Tuyết Phú Quý vẫn còn ôm chút hy vọng xa vời đối với Tuyết gia thì giờ đây Tuyết An Tường đã tự tay dập tắt nó.

Thậm chí, Tuyết Phú Quý còn cảm thấy buồn cười vì suy nghĩ ngây thơ của mình.

Ông ấy còn ôm hy vọng gì với một Tuyết gia như vậy.

“Được rồi, đệ đệ tốt của ta, ngươi hãy ngoan ngoãn nhận đóng dấu đi.” Tuyết An Tường mỉm cười, bước đến trước mặt ông ấy.

Tuyết Phú Quý sầm mặt, bây giờ khi nghe đối phương gọi mình bằng “đệ đệ tốt”.

Ông ấy đã cảm thấy buồn nôn!

“Muốn ta bó tay chịu trói ư? Không dễ thế đâu.” Tuyết Phú Quý hít sâu, sau đó bất ngờ lấy một cây quạt ra.

Quạt lông vũ màu xanh biếc, có khắc hoa văn, vừa lấy ra đã có làn gió nhẹ thoang thoảng thổi tới.

Phạch!

Tuyết Phú Quý vừa lấy cây quạt xanh biếc đó ra thì bỗng nhiên một viên linh thạch sặc sỡ xuất hiện trên trán ông ấy, sau đó ông ấy bất ngờ hút nó vào.

Cùng lúc đó, ông ấy phất tay khẽ phe phẩy cây quạt trong tay khiến gió lớn bất ngờ trỗi dậy.

Có ánh sáng xanh lục khẽ lóe lên trong trận gió to, vô cùng kỳ lạ.

Sau khi gió nổi lên, nó lập tức bay thẳng đến Tuyết An Tường.

“Quạt lông Phong ma, không ngờ món đồ này lại nằm trong tay ngươi?” Tuyết An Tường thay đổi sắc mặt, ông không kịp đề phòng bị trận gió lớn này cuốn lên không trung, bay ra khỏi hoàng thành.

Tuyết An Tường chủ quan, không thèm sử dụng linh khí hộ thân nên đã bị trận gió lớn này cuốn đi.

Cây quạt lông vũ có giá trị đắt đỏ và rất nổi tiếng, nó được Trân Bảo các sai người bắt Phong Ma lão quỷ nổi danh một phương.

Sau khi rút bớt sức mạnh đại đạo của Phong Ma lão quỷ thượng tam thiên, luyện chế vào cây quạt được làm từ lông vũ.

Chương 504. Ông ta mà cũng xứng làm phụ thân à? 2

Vì vậy món đồ quý báu này rất đắt, nó được bán với giá cao ngất ngưởng hơn ba mươi tỷ linh thạch trong hội đấu giá.

Nhi tử của Tuyết An Tường tu hành phong chi đại đạo nên mong muốn có quạt lông Phong ma.

Nhưng giá khởi điểm của quạt lông Phong ma là một trăm triệu linh thạch thượng phẩm, hắn lại không có nhiều tiền như thế.

Nên Tuyết An Tường tìm phụ thân là gia chủ Tuyết gia, ra lệnh cho Tuyết Phú Quý hỗ trợ.

Nhưng tiếc thay lần đó người thần bí đã mua rồi, Tuyết Phú Quý không mua được nó.

Thế mà không ngờ tới quạt lông Phong ma đang trong tay Tuyết Phú Quý trong phủ?

Bên ngoài hoàng thành, sức mạnh của băng chi đại đạo trong cơ thể ông bùng phát, một cơn gió lạnh thổi tới đánh tan gió xanh.

Tuyết An Tường ngẩng đầu lên, ảo não nhìn Tuyết Phú Quý vừa đuổi đến: “Ngươi là người đùa bỡn ta trong buổi đấu giá?”

Ông còn gì không hiểu rõ, rõ ràng màn kịch đối phương giành quạt lông Phong ma là do ông ấy tự biên tự diễn.

“Hừ, bảo bối Quế Hương nhà ta đã đánh thức ta, để ta nhìn rõ bộ mặt thật của đám người Tuyết gia các ngươi. ”

“Mặc dù khi đó ta còn ôm chút hy vọng với các ngươi nhưng điều đó không có nghĩa ta bó tay chịu chết.”

"Ta dùng hết tiền của mình mua một món bảo bối tốt như vậy, giờ ta tặng không cho con của ngươi mà chỉ nhận được mỗi lời cảm ơn giả dối, ngươi nghĩ ta là thằng đần thật sao?" Tuyết Phú Quý nhìn hoàng triều Đại Viêm ở phía xa, sau đó bèn phất tay

Bỗng nhiên, một vài tinh thể điện quang lấp lánh lơ lửng trong lòng bàn tay ông ấy, tinh thể với những đường vân ánh tím sáng lung linh, tia điện rít rào như ẩn như hiện

Tuyết An Tường vừa thấy món đồ này thì tái mặt.

"Phích lịch lôi Thần Tinh, sức nổ bằng một đòn của Đạo cảnh, một quả trị giá một trăm triệu linh thạch thượng phẩm, chỉ có kẻ coi tiền như rác mới mua thứ này, thế mà ngươi mua tận mười quả?" Tuyết An Tường nhìn thấy, lòng như rỉ máu.

Mẹ nó, Tuyết Phú Ông này không coi tiền bạc ra gì hết.

"Mười quả?" Tuyết Phú Ông cười nhạo, khẽ vẩy bàn tay khác, sau đó mười quả phích lịch lôi Thần Tinh bỗng hiện ra.

"Lão tử mua tận một thùng, ngươi dám xem ta là đồ chó."

"Hôm nay lão tử nổ chết ngươi!"

Ầm ầm!

Tiếng nổ điếc cả tai lập tức vang lên bên ngoài hoàng thành.

Rất nhiều người trong hoàng triều Đại Viêm đều kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn về phía chân trời xa xăm, sau đó thôi không nhìn nữa.

Chỉ nổ hai tiếng thôi mà, chẳng có gì to tát.

Đây là hoàng triều Đại Viêm, nơi được Thiên Tôn Chí Thiện bám váy Tiêu Thiên, Tiêu Thân Vương bảo hộ, ai dám làm bậy ở đây?

Trong hoàng cung, Chung Dương Minh đang bước ra khỏi nội các bèn ngẩng lên nhìn về phía trời xa, cảm nhận được động tĩnh khác thường.

"Các ngươi cứ tiếp tục làm việc, ta đi xem có chuyện gì." Chung Dương Minh ra hiệu cho các đồng liêu yên tâm, còn mình nhún người nhảy lên, bay về nơi phát ra tiếng động.

Ngoài hoàng thành.

Dưới ngọn lửa cháy rực của vụ nổ, sấm sét màu tím điên cuồng thét gào, nổ lách tách trên không trung.

Trong màn sương mù đen như mực và ánh điện cứ lập lòe, Tuyết An Tường người đầy bụi bẩn vọt ra ngoài, sau đó ho khan dữ dội.

Không đợi ông kịp bình tĩnh lại, tiếng sấm sét lại vang lên bên tai, một tinh thể màu tím lao về phía ông.

"Chết tiệt!" Tuyết An Tường tức giận gầm lên, sức mạnh đại đạo dâng trào, linh khí kết thành màn chắn bao phủ toàn thân.

Ngay lúc đó, phích lịch lôi Thần Tinh lập tức nổ tung vang trời, lôi quang ẩn chứa sức mạnh kinh khủng gần như lan ra bốn phương tám hướng chỉ trong chớp mắt.

Lôi quang nuốt chửng bóng dáng của Tuyết An Tường, sức mạnh đáng sợ của sấm sét quét sạch cả người ông.

Cùng lúc đó, Tuyết Phú Quý đứng ở đằng xa đang cực kỳ hăng hái, nhìn chằm chằm vào Tuyết An Tường ở trước mặt.

Tu vi cảnh giới của ông ấy vẫn còn kém quá nhiều.

Thế nên ông ấy chỉ đành dựa vào khoản tiền kếch xù của mình mua những món vũ khí này.

Nghĩ đến đây, Tuyết Phú Quý bèn giơ quạt lông Phong Ma lên, nhẹ nhàng phe phẩy cây quạt chứa đựng đầy sức mạnh của phong chi đại đạo, quạt phích lịch lôi Thần Tinh về phía trước.

Phích lịch lôi Thần Tinh vẽ một đường cong trong không trung, lao đi với tốc độ cực nhanh, nhắm thẳng về phía Tuyết An Tường vừa mới thoát khỏi phạm vi của sóng xung kích.

Ầm ầm!

Tiếng nổ lại vang lên.

Nhưng lúc này, tình hình sau khi nổ tung không đúng lắm.

Tuyết Phú Quý thấy rõ ràng bên trong lôi quang nổ tanh bành trước mặt có những mảnh băng vỡ vụn rơi tá lả khắp nơi.

"Toang rồi!" Tuyết Phú Quý phản ứng kịp, vội vàng nhích người sang chỗ khác.

Không biết Tuyết An Tường đầu đầy bụi bẩn đã đi đến sau lưng ông ấy từ bao giờ.

"Tên béo đáng chết, vừa rồi ngươi nổ sướng tay quá nhỉ." Mái tóc trắng phếu của Tuyết An Tường bay phấp phới, mặt đen như lọ trông rất dữ tợn, mất hẳn phong độ như lúc gặp lần đầu.

Chương 505. Xin lỗi, ta thích làm gì thì làm

Không biết trong tay ông có thêm một thanh kiếm dài trắng như tuyết từ khi nào, bên trên in hình những bông tuyết rõ rệt.

Hơi lạnh của băng tuyết tỏa ra khắp không trung, bên trên kết một lớp sương mỏng.

"Ta muốn lóc hết thịt mỡ trên người ngươi xuống, từng nhát từng nhát một!" Tuyết An Tường trừng mắt, khẽ gầm lên rồi rút kiếm chém tới.

Trong chốc lát, không gian xung quanh như bị kết băng, khí lạnh lan ra khắp nơi như muốn đông cứng mọi thứ.

Đến cả lôi quang rực rỡ của phích lịch lôi Thần Tinh cũng kết sương, sấm sét chớp động bên trên dần biến mất.

Suy cho cùng Tuyết An Tường vẫn là Đạo cảnh.

Ban đầu Tuyết Phú Quý chiếm được tiên cơ nên mới áp chế được ông, bây giờ ông đã tìm thấy cơ hội.

Thế nên lúc này là thời khắc ông tấn công!

"Ngự!" Tuyết Phú Quý khẽ quát lên, bỗng nhiên bấm tay niệm pháp quyết, tay áo trượt xuống bên dưới, lá bùa cột trên cổ tay bất ngờ tỏa sáng lóa mắt.

Khí tức nặng nề lập tức lan ra như ngọn núi, hóa thành bức tường cản trước mặt.

Bên trên màn chắn như có mây mù lượn lờ, quanh quẩn trên ngọn núi.

Hơn nữa còn có mặt trời rực rỡ bay lên như mặt trời thật lồ lộ giữa trời.

Keng!

Tiếng va chạm chói tay lập tức vang lên.

Kiếm phong của Tuyết An Tường tạo thành kiếm ảnh khổng lồ, vừa xuất hiện đã bị bức tường cản lại, cả hai va chạm với nhau.

Xoảng!

Kiếm băng khổng lồ tản ra khí lạnh lập tức vỡ vụn, phản lực khiến Tuyết An Tường không chịu được phải lùi về sau.

Ngay sau đó, áp lực nặng nề bất ngờ đổ dồn lên người ông.

Linh khí di chuyển trong cơ thể cũng hơi bất ổn.

Hơn nữa một loại lực lượng cực nóng quấn lấy kiếm băng khiến uy lực giảm xuống đáng kể.

"Trấn sơn lục Vân Vụ Nhật Sơ?" Tuyết An Tường bị đẩy lùi không thể bình tĩnh nổi: "Phải mất sáu nghìn tỷ linh thạch thượng phẩm mới mua được năm lá bùa, ngươi chịu chi đến vậy sao?"

Bùa phòng ngự này quá mắc, dù nó tốt thật nhưng giá cực kỳ đắt đỏ.

Là đệ tử trong tộc nên ông cũng được trang bị bùa phòng ngự, có điều đó chỉ là trấn ngự phù Sơn Nhạc.

Một bộ một trăm lá bùa, trị giá mười triệu linh thạch thượng phẩm.

Nhưng bấy nhiêu cũng xa xỉ lắm rồi.

Có điều những lá bùa đó được mua bằng tiền của Tuyết Phú Quý, nên Tuyết An Tường không xót xa gì mấy.

Bởi vì đám người Tuyết An Tường còn lén cười cợt sau lưng ông ấy.

Bảo rằng ông ấy mua đồ tốt cho họ mà không dám sắm sửa gì cho mình, cùng lắm họ chỉ cứu giúp một tên phế vật để làm hộ vệ, tiêu ít tiền bồi dưỡng thôi.

Dù ông ấy mang danh là Tuyết Đồ quân thì thế nào?

Cuối cùng vẫn chỉ là một đám hộ vệ, không làm nên trò trống gì.

Nhưng bây giờ Tuyết An Tường mới biết.

Người đáng buồn cười là mình mới đúng.

Những món đồ mà họ sử dụng chỉ là mấy món phế phẩm so với đồ vật của Tuyết Phú Quý.

Mặt ngoài trông chúng khá đắt nhưng nếu so với những thứ mà Tuyết Phú Quý dùng hiện giờ, chẳng khác gì con bò rụng lông.

Đến tận bây giờ, Tuyết An Tường mới hiểu rõ hai chữ "thần tài" từ Tuyết Phú Quý là thế nào.

Đệ đệ tốt của ông đang ỷ vào mình có nhiều tiền.

Không hiểu sao Tuyết An Tường cảm thấy uất nghẹn, rõ ràng ông ấy là thứ xuất, tu vi cũng chả khác nào đồ vô dụng.

Thế dựa vào đâu?

Tuyết An Tường không kìm được gào lên: "Ngươi nghĩ ngươi

có tiền thì muốn làm gì làm nấy sao?"

Ong!

Sức mạnh băng chi đại đạo lập tức bùng nổ, hóa thành thanh kiếm băng to đùng.

Tuyết An Tường nâng thanh kiếm lên thật cao.

"Ngươi sẽ hiểu tu vi không thể bù lại bằng mấy thứ như tiền tài hay của cải được."

Tuyết An Tường vừa dứt lời thì đã bổ thanh kiếm to lớn bằng trong trong tay xuống, điên cuồng nện xuống đầu Tuyết Phú Quý.

Tốc độ quá nhanh, muốn tránh cũng không kịp nữa rồi.

Thế nhưng Tuyết Phú Quý cũng nhanh không kém, ông ấy vừa vẫy tay thì tám ngọc giới mới cáu bỗng xuất hiện trên ngón tay ông ấy.

Không những vậy, bên eo còn có thêm hai ngọc bài.

Cuối cùng một cái khiên bỗng xuất hiện trong tay ông ấy.

Ầm!

Kiếm băng bổ xuống, từng lớp màn chắn liên tục xuất hiện làm giảm sức mạnh của kiếm băng.

Cho đến khi nó và tấm khiên đó chạm vào nhau.

Đông!

Âm thanh trầm nặng như tiếng chuông vang vọng, phản lực vô hình lập tức tỏa ra.

Cuối cùng thanh kiếm khổng lồ bổ xuống không chống đỡ

được nên đã vỡ nát, hóa thành bông tuyết bay đầy trời.

"Tại sao khiên Yêu Hoàng nằm trong tay ngươi?" Cuối cùng Tuyết An Tường mất khống chế gào lên.

Tuyết Phú Quý mỉm cười, hờ hững trả lời câu hỏi của đối phương.

"Xin lỗi, ta có tiền nên muốn làm gì thì làm."

Lời của Tuyết Phú Quý, khiến Tuyết An Tường ở đối diện nghẹn gần chết.

Còn khi ông nhìn thấy tấm khiên nhìn có vẻ giống như đất đá, nhưng lại cứng rắn lạ thường trong tay Tuyết Phú Quý trong tay, đôi mắt hắn ta ửng đỏ.

Khiên Yêu Hoàng!

Đây chính là tấm khiên Bát Hoang Yêu Hoàng tự tay rèn cho con mình.

Chương 506. Bằng chứng rõ ràng, chứng cứ vững vàng như núi

Tấm khiên có khả năng phòng ngự cực kỳ tốt, thậm chí có kẻ địch của Yêu Hoàng lên kế hoạch ám sát nhi tử của Yêu Hoàng, thì hắn ta cũng dựa vào tấm khiên này để trốn thoát.

Chỉ là sau đó có tin đồn, nhi tử của Yêu Hoàng rơi vào tình thế nguy hiểm, để thoát khốn, chỉ có thể bất đắc dĩ từ bỏ khiên Yêu Hoàng, thành công đào tẩu.

“Tấm khiên này, sao có thể ở trong tay ngươi.” Tuyết An Tường ghen tị gần như phát điên, sự tham lam tràn đầy trong mắt.

Ông bỗng nhiên phát hiện, lão đệ này, còn giàu đến mức chảy dầu hơn trong tưởng tượng của mình.

Thần tài?

Thật con mẹ nó là gia!

“Hừ, dựa vào đâu nói cho ngươi biết, tự mình đoán đi.” Tuyết Phú Quý cầm khiên Yêu Hoàng, chắn ở trước mặt, tay còn lại lấy Phong Ma Vũ Phiến ra, muốn quạt về phía Phích Lịch Lôi Thần Tinh.

Ngay khi Tuyết Phú Quý chuẩn bị tiếp tục tấn công như vậy, Tuyết An Tường ở đối diện lại bắt đầu cười điên cuồng.

“Thật đúng là ngây thơ buồn cười, ngươi thật cho rằng, không có thực lực cảnh giới, dựa vào những thứ ngoại vật này, thì có thể

thắng qua ta sao?”

“Phế vật thứ xuất, có tiền thì thế nào, cuối cùng vẫn là một tên phế vật!”

“Người đầy mùi tiền, làm người ta buồn nôn.”

Tuyết An Tường vừa mới nói xong, ông chợt phất tay, băng tinh bị thanh kiếm băng khổng lồ đập vỡ trước đó, biến thành những lưỡi dao nhỏ sắc bén.

Băng tinh đầy trời, cũng chính là những lưỡi dao sắc bén dày đặc.

Vù! Vù! Vù!

Vô số lưỡi dao băng tinh sắc bén, giống như hóa thành gió lạnh gào thét mà đến.

Đều nói gió lạnh như dao.

Còn gió lạnh thấu xương ập đến chỗ Tuyết Phú Quý, chính là luồng khí lạnh từ những lưỡi dao băng liên tục không ngừng.

“Ngươi chặn được những lưỡi dao băng này, ngươi ngăn được lực tấn công này không?” Ở đằng xa, tiếng nói của Tuyết An Tường, truyền đến sau cơn gió lạnh.

Sau khi Tuyết An Tường nói xong, lưỡi dao gió lạnh liền mạnh mẽ bắn đến, đập về hướng Tuyết Phú Quý đang đứng.

Ánh sáng hóa thành hư ảnh mờ ảo trên khiên Yêu Hoàng, bao phủ toàn thân Tuyết Phú Quý.

Bùm!

Hàng ngàn lưỡi kiếm gió lạnh, đập mạnh vào khiên Yêu Hoàng phát ra tiếng nổ vang, vang vọng trời đất.

Sức mạnh chấn động, không ngừng cách tấm chắn truyền đến.

Cho dù khả năng phòng ngực của khiên Yêu Hoàng cực kỳ khủng khiếp, cho dù Tuyết Phú Quý có rất nhiều linh khí phòng ngự và bùa chú.

Đúng như Tuyết An Tường nói, khuyết điểm lớn nhất của Tuyết Phú Quý, nằm ở chỗ cảnh giới tu vi không đủ.

Cảnh giới không đủ, khó có thể phát huy hết sức mạnh của những thứ này.

Sức mạnh đòn tấn công của đối phương, Tuyết Phú Quý cũng thật sự không thể nào đỡ được.

Nhưng mà……

Tuyết Phú Quý cắn răng, tay còn lại run rẩy lấy ra một bình đan dược, há mồm đổ vào trong miệng.

“Cùng lắm thì chúng ta cùng hao tổn, xem thử cuối cùng là thực lực của ngươi đủ mạnh, hay là tiền của ta đủ nhiều!” Hiệu quả của thuốc trong người Tuyết Phú Quý bộc phát, không ngừng chữa lành vết thương của ông.

Sức mạnh chấn động, không ngừng mở miệng vết thương trên người hắn ra, máu tươi tràn lan.

Nhưng sau khi sức mạnh của đan dược bộc phát, lại có thể chữa lành vết thương trong thời gian rất ngắn.

Rất đau đớn, nhưng Tuyết Phú Quý có thể chịu đựng được.

“Đáng chết, con heo mập chết tiệt này, dựa vào đâu...” Tuyết An Tường nghiến răng nghiến lợi, bỗng nhiên cảm giác được chuyện gì đó, trong tay có thêm một viên ngọc truyền tin.

Người truyền tin, chính là thê tử của ông.

Lần này ra ngoài tìm người, ông và thê tử chia nhau hành động, ông may mắn đi đến thế giới giới vực lớn đến mức khó tin này, cảm nhận được khí tức của Tuyết Phú Quý.

Lúc này, thê tử đột nhiên gấp gáp truyền tin đến đây làm gì?

“Hả?” Cảm nhận nội dung trong đó, Tuyết An Tường nhíu mày, thu lại sức mạnh đại đạo.

Tuyết Phú Quý ho khan vài tiếng, ngẩng đầu lên, phát hiện Tuyết An Tường lại dừng tay rồi.

Vù!

Tuyết An Tường đột nhiên xuất hiện trước mặt Tuyết Phú Quý, cười lạnh hai tiếng: “Xem như ngươi gặp may, nhưng ngươi chạy không thoát đâu, nhớ rõ nói cho nữ tế tốt của ngươi, chuẩn bị sẵn sàng đi.”

“Lần sau ta đến, sẽ không phải chỉ một mình ta đâu.”

“Các ngươi không chống lại được đâu.”

Nói xong, Tuyết An Tường bay lên không trung, biến mất trước mặt Tuyết Phú Quý.

Tuyết Phú Quý sắc mặt âm trầm nhìn Tuyết An Tường bước đi trên không trung, đợi đến khi bóng dáng đối phương biến mất, lúc này ông mới phun ra một ngụm máu tươi, thân hình lung lay sắp ngã.

Chỉ là, Tuyết Phú Quý không phát hiện ra, một đóa bông tuyết, đột nhiên rơi xuống, rơi xuống trên vai ông rồi biến mất.

Cuối cùng, Tuyết Phú Quý vẫn không thể kiên trì được, ông từ trên không trung rơi xuống.

Vù!

“Tuyết lão gia tử!” Tiếng kinh hô vang lên bên tai, Chung Dương Minh từ xa chạy nhanh đến, ông chụp được Tuyết Phú Quý.

Tuyết Phú Quý được đỡ, dưới sự trợ giúp của Chung Dương Minh, ông rơi xuống khu rừng bên dưới, ngồi tựa vào gốc cây.

“Khụ khụ khụ…” Tuyết Phú Quý ho khan dữ dội, cái cây sau lưng run lẩy bẩy, ông lại lấy đan dược ra uống, rồi lại lấy một linh quả ngũ sắc rực rỡ ra cầm trong tay, chậm rãi hấp thu.

Chương 507. Bằng chứng rõ ràng, chứng cứ vững vàng như núi 2

Vừa rồi chém giết, nhìn có vẻ giống như thời gian rất dài, thật ra chẳng qua chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Vù!

Trong ánh sáng vàng lóe lên, Đế Tân Lộ trên đầu có sừng vàng, khóa áo choàng dài màu trắng và xanh lam đột nhiên xuất hiện: "Xin hỏi, nơi này đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại có sức mạnh đại đạo dày đặc như vậy?"

Tuyết Phú Quý không trả lời, ngược lại ông càng ho khan dữ dội hơn.

"Đế Tân Lộ..." Chung Dương Minh thấy người đến, lông mày run lên, ông mím môi nói: "Ngươi đứng xa một chút, mùi hơi nặng."

"..." Đế Tân Lộ im lặng một lát, yên lặng lùi về phía sau mấy bước: "Xin lỗi, lúc trước khi đang chọn phân, trong lòng nhớ kỹ lời dạy bảo của Tiêu đại nhân, nhất thời thất thần, làm đổ rồi."

Chung Dương Minh: "..."

"Đã như thế, ngươi còn ở lại đây làm gì, còn không mau đi tắm rửa?"Tuyết Phú Quý che miệng, ông kinh khủng nhìn Đế Tân Lộ.

Đế Tân Lộ lắc đầu: "Ta tội ác đầy người, bản thân vốn đã dơ

bẩn không chịu nổi, sau khi so sánh, chút dơ bẩn này ngược lại xem như sạch sẽ, ít nhất có thể bón phân, có thể tưới nước, có thể..."

"Nơi này đã an toàn, ngươi có thể về rồi." Chung Dương Minh vội vàng ngắt lời Đế Tân Lộ, ra hiệu hắn có thể trở về rồi.

"Được, còn nhờ ngươi bẩm báo với Tiêu đại nhân một tiếng, không phải ta tự ý rời khỏi bỏ công việc, cũng không phải ta không chân thành sửa đổi làm mới bản thân." Đế Tân Lộ tỏ vẻ thành kính, sau khi nói xong, hắn hóa thành ánh sáng vàng đi xa.

Chung Dương Minh quơ quơ tay trước muỗi, ông đỡ Tuyết Phú Quý đứng dậy: "Tuyết lão gia tử, vừa rồi xảy ra chuyện gì?"

Tuyết Phú Quý đứng dậy, ông đã bình tĩnh lại, thoải mái hơn rất nhiều.

Nghe Chung Dương Minh đặt câu hỏi, Tuyết Phú Quý bất đắc dĩ mở miệng, nói rõ nguyên nhân hậu quả của chuyện này.

Tuyết Phú Quý kể xong, ông không nhịn được mà siết chặt nắm tay: "Việc này thật phiền phức, Tuyết An Tường biết chúng ta ở đâu, ông ta nhất định sẽ nói cho Tuyết gia biết, đến lúc đó..."

"Đến lúc đó, Tuyết gia sẽ xong đời rồi." Đôi môi Chung Dương Minh run rẩy, ông nhìn Tuyết Phú Quý mở miệng.

Tuyết Phú Quý sửng sốt, ông nhìn Chung Dương Minh: "Chung thừa tướng, có thể bên xảy ra chuyện là hoàng triều Đại Viêm chúng ta mới đúng, Tuyết gia nói ra thì có căn cơ vững chắc, dù sao thì..."

"Xong rồi, nhất định sẽ xong đời rồi." Chung Dương Minh xua tay, nhìn Tuyết Phú Quý: "Lúc trước Thân Vương đại nhân gặp lão gia tử ngài lần đầu, ngài đã cứu Tuyết gia hai lần."

“Kết quả không ngờ rằng, Tuyết gia nay cứ nhất định tìm chết.”

“Haiz... huynh trưởng Tuyết An Tường của ngài, chỉ sợ là tội nhân thiên cổ của Tuyết gia.”

“Nếu ông ta chỉ ra tay với ngài, còn có thể nói là huynh đệ quay lưng với nhau, không tìm được cớ.”

“Ông ta ra tay với cô nhi viện, chính là bằng chứng vững chắc như núi, chứng cứ rõ ràng.”

“Haiz… Tạo nghiệp mà.”

Chung Dương Minh không ngừng lắc đầu, Tuyết Phú Quý bên cạnh bối rối, sao ông nghe không hiểu Chung Dương Minh đang nói gì?

Mình đã cứu Tuyết gia hai lần? Khi nào vậy?

Lời nói của Chung Dương Minh, khiến Tuyết Phú Quý vô cùng bối rối.

Tuyết gia khiến mình vô cùng đau lòng, sao mình có thể cứu Tuyết gia hai lần đ?

Hơn nữa.

Tên điên Tuyết An Tường này phát rồ, vô duyên vô cớ tấn công trẻ em trong viện phúc lợi, đúng thật là cực kỳ điên rồ.

Nhưng loại chuyện này, rốt cuộc có liên quan đến những từ như bằng chứng rõ ràng, chứng cứ vững chắc như núi ở phương diện nào vậy?

Chuyện càng khiến Tuyết Phú Quý hoảng hốt, chính là rõ ràng mình bị đánh rất thảm.

Rõ ràng là Tuyết gia, tìm được chỗ của bọn họ, đồng thời truy tìm tấn công đến đây.

Sao trong miệng Chung Dương Minh, ngược lại là Tuyết gia sắp xong đời rồi?

Nghĩ đến đây, Tuyết Phú Quý nhẹ nhàng lắc đầu.

Ông chỉ cho rằng Chung Dương Minh chưa từng rời khỏi hoàng triều Đại Viêm, có thể không hiểu gì về sự lớn mạnh của Tuyết gia.

Trên đường cùng Chung Dương Minh trở về, Tuyết Phú Quý nói lời thấm thía, cẩn thận giải thích: "Chung thừa tướng à, có thể ngươi có hiểu lầm nhất định về sự tồn tại của Tuyết gia."

"Hả?" Chung Dương Minh đi cùng Tuyết Phú Quý, nghe thấy đối phương đột nhiên mở miệng, ông tò mò nhìn sang: "Hiểu lầm chỗ nào?"

Tuyết Phú Quý nhìn Chung Dương Minh, ông bắt đầu cẩn thận giải thích: "Trong hư không rộng lớn này, miêu tả về địa giới, bình thường là đối với một nhóm thế giới giới vực, gọi chung là một giới.

"Ví dụ như Tuyết gia ở Hoàn Sơn giới, có đến ba trăm bảy mươi bốn thế giới giới vực."

"Ba trăm bảy mươi bốn thế giới giới vực này, nhìn trên bản đồ hư không, giống như một ngọn núi."

"Đường thuyền hư không ở bốn phía, quanh quẩn xung quanh, chuyển động vòng quanh, cho nên có tên là Hoàn Sơn giới."

Chung Dương Minh chăm chú lắng nghe, ông lộ vẻ ngỡ ngàng: "Thì ra là thế, suy cho cùng cũng là Tuyết lão gia tử, nếu không phải ngài nói như vậy, ta thật sự không biết những chuyện này."

Chương 508. Sự đáng sợ của lão tổ Tuyết gia

“Có không ít thế lực hàng đầu trong Hoàn Sơn giới, Tuyết gia chính là một trong số đó, cũng xem như là một bá chủ Hoàn Sơn giới.”

“Hơn nữa, trong ba trăm bảy mươi bốn thế giới giới vực của Hoàn Sơn giới, một mình kiểm soát một thế giới giới vực thượng vị, sáu thế giới giới vực trung vị, cùng với ba mươi lăm thế giới giới vực hạ vị.”

“Ngoại trừ hoàn toàn khống chế, còn có ba thế giới giới vực thượng vị, bốn mươi lăm thế giới giới vực trung vị, mặt khác còn có một trăm lẻ bảy thế giới giới vực hạ vị phụ thuộc, thuộc trong phạm vi thế lực.”

Chung Dương Minh chớp mắt, rõ ràng rất kinh ngạc: “Nhiều thế giới giới vực phụ thuộc như thế, nếu đã như vậy, tại sao không kiểm soát vậy?”

“Nhân thủ không đủ, những người có thể tin cậy của Tuyết gia, cũng chỉ nhiều như vậy, hoàn toàn kiểm soát được nhiều thế giới giới vực như vậy, đã là cực hạn rồi.” Tuyết Phú Quý giải thích, ông nhìn Chung Dương Minh: “Nhưng mà, có nhiều thế giới giới vực phụ thuộc như vậy, cũng tượng trưng cho thế lực mà.”

“Dù sao trở thành thế giới giới vực phụ thuộc vào Tuyết gia, Tuyết gia sẽ che chở bọn họ, bọn họ cũng cần phải thượng cống tài nguyên, đồng thời có chuyện còn phải ra người ra sức.”

Chung Dương Minh hiểu rõ, âm thầm gật đầu: “Nếu là như

vậy, Tuyết gia này thật sự rất mạnh, cũng sắp chiếm cứ một nửa giang sơn ở Hoàn Sơn giới."

"Cũng không thể tính như vậy, tình huống bên trong một thế giới giới vực cũng rất phức tạp." Tuyết Phú Quý xua tay, cẩn thận giải thích với Chung Dương Minh: "Ví dụ như có một thế giới giới vị phụ thuộc, thế lực bên trong là ba phần thiên hạ."

"Tuyết gia chỉ có được sự phụ thuộc của một phương trong đó mà thôi, hai phương còn lại, lại phụ thuộc vào thế lực khác."

"Ngoài ra, thế giới giới vực cũng phân mạnh yếu, số lượng thế giới giới vực Tuyết gia khống chế và thế giới giới vực phụ thuộc Tuyết gia không ít, nhưng chất lượng chưa chắc có thể thắng được người khác."

Bởi vậy Hoàn Sơn giới có năm thế lực lớn cấp bá chủ, Tuyết gia chỉ xếp thứ tư mà thôi."

Chung Dương Minh hơi bất ngờ, có nhiều địa bàn như vậy, chỉ xếp thứ ba?

Xem ra, chênh lệch giữa các thế giới giới vực khác nhau, thật sự đúng là rất lớn.

Nghĩ đến đây, Chung Dương Minh không nhịn được mà nhìn xung quanh.

"Ngươi đừng nhìn nơi này, Đế vực Liên Minh Nữ Đế này là thế giới giới vực đặc biệt do đứa nhỏ Tiểu Tiêu dùng thiên phú của mình làm ra, không thể so không thể so được." Nhìn hành động của Chung Dương Minh, Tuyết Phú Quý biết ông đang suy nghĩ gì, vội vàng xua tay.

Đùa thôi.

Tuy Đế vực Liên Minh Nữ Đế này vẫn là thế giới giới vực

thượng vị, nhưng lại mạnh lạ lùng.

Chỉ riêng mức độ linh khí nồng đậm trong trời đất, cũng đã hoàn toàn đánh bại những thế giới vực thượng vị khác.

Ít nhất Tuyết Phú Quý vào nam ra bắc, từng đến nhiều thế giới giới vực như vậy, ông thật sự không thể tìm được một thế giới giới vực nào có thể so sánh với Đế vực.

Có thể thấy được, thiên phú của Tiêu Thiên, rốt cuộc đáng sợ đến như thế nào.

Tuyết Phú Quý nghĩ đến chỗ này, ông cũng vô cùng lo lắng.

Lỡ như một ngày nào đó, nếu thiên phú bực này của Tiêu Thiên không cẩn thận bị lộ, nên làm thế nào mới tốt.

Chỉ sợ sẽ có vô số người bụng dạ khó lường, sẽ nhắm chuẩn vào người hắn đúng không.

“Tuyết lão gia tử, cường giả Tuyết gia rất nhiều à?” Lúc này, Chung Dương Minh lại mở miệng: “Có loại cường giả khiến quy tắc thế giới né tránh, khí vận trời đất giúp chỉnh kiểu tóc lại không.”

Tuyết Phú Quý không nói gì, chỉ nhìn Chung Dương Minh như nhìn kẻ ngốc: “Ngươi đã từng gặp cường giả như vậy à?”

“Gặp rồi, chính là Tiêu thân vương.” Chung Dương Minh gật đầu.

“Phụt ha ha ha ha…” Tuyết Phú Quý nhịn không được cười ra tiếng, ông vỗ bả vai Chung Dương Minh: “Xem ra làm chức thừa tướng này thật sự rất mệt mỏi, ngươi còn không phân biệt được nằm mơ với hiện thực nữa.”

“Quy tắc thế giới né tránh, khí vận trời đất giúp chỉnh lại kiểu

tóc? Ngươi đang nghĩ lung tung gì vậy, sao có thể được.” Tuyết Phú Quý xa tay, chỉ xem như Chung Dương Minh đang nói đùa với mình.

Trên đời, sao có thể có chuyện khó tin như vậy.

Tuy nhiên, cường giả Tuyết gia thật sự không ít.” Sau khi cười xong, vẻ mặt Tuyết Phú Quý trở nên nghiêm túc: “Có hơn một trăm sự tồn tại Đạo cảnh nhị thập giai.”

“Một số trưởng lão lớn tuổi của Tuyết gia đều đang bế quan, số lượng cụ thể không rõ, ít nhất ngoài mặt có hơn mười người, người nào cũng có cấp bậc Đạo quân nhị thập nhất giai.”

“Đạo quân, đó chính là sự tồn tại trấn áp một phương, gốc gác Tuyết gia chính là ở nơi này.”

“Về phần lão tổ Tuyết gia, không rõ thực lực cụ thể, chiến lực để lộ ra hiện tại, đại khái đến Đạo Hiển cảnh nhị thập nhị giai.”

“Nhưng mà lão tổ đã đạt đến Đạo Hiển cảnh nhị thập nhị giai đỉnh phong rất lâu rồi, rốt cuộc có đột phá đến Đạo Giới cảnh nhị thập tam giai hay không, cũng không rõ ràng lắm.”

Chương 509. Sự đáng sợ của lão tổ Tuyết gia 2

“Tuyết gia cũng có kẻ địch, mà bây giờ đều án binh bất động, chính là kiêng kỵ lão tổ có giấu một tay hay không, đã đột phá Đạo Giới cảnh rồi.”

Nói đến đây, Tuyết Phú Quý thở dài, ông tỏ vẻ khó xử: “Chung thừa tướng, chỗ khó của chúng ta bây giờ, chính là ở chỗ này, Tuyết gia căn cơ vững chắc, phàm là phái ra một Đạo quân dẫn vài tên Đạo cảnh đến đây.”

“Chúng ta, chỉ sợ sẽ có tai ương ngập đầu!”

Tuyết Phú Quý nói xong, lại phát hiện Chung Dương Minh yên lặng gật đầu, nhưng vẫn dùng vẻ mặt bình thản nhìn mình.

Trầm ngâm một lát, Tuyết Phú Quý lại nói: “Chung thừa tướng, ngươi có thể không hiểu lắm, một đội hình như vậy đáng sợ đến mức nào.”

“Ví dụ như Đạo quân, sau khi thăng cấp lên Đạo quân thì chính là một trời đất khác, trăm tên Đạo cảnh cũng chưa chắc là đối thủ.”

Chung Dương Minh không hé răng, lại hỏi: “Đạo quân có thể khiến trời đất né tránh à?

Tuyết Phú Quý dở khóc dở cười: “... Đương nhiên không thể, Chung thừa tướng đang nghĩ gì vậy.”

“Vậy thì không có vấn đề gì.” Chung Dương Minh nói đến đây, nhìn Tuyết Phú Quý: “Tin ta, tìm đến chỗ này, sẽ là chuyện Tuyết

An Tường hối hận nhất đời này.”

Nhưng sau đó, Chung Dương Minh lại nhẹ nhàng lắc đầu: “Ừm, không đúng…”

“Nói chính xác.” Chung Dương Minh nói thêm: “Sau khi lão tổ Tuyết gia đưa Thái Thượng Hoàng về, có lẽ phải cung phụng Tuyết lão gia ngài như tổ tông mới đúng chứ.”

“Đây mới chính là nguồn gốc của tất cả mọi chuyện.”

Lời này của Chung Dương Minh khiến Tuyết Phú Quý hơi sửng sốt.

Ông tỉ mỉ quan sát đối phương.

Trông chẳng có vấn đề gì hết.

Một thừa tướng bình thường, sao nói điên là điên liền vậy.

Lại còn nói lão tổ Tuyết gia cung phụng ông như tổ tông nữa chứ, làm sao có thể.

Tại sao trong lời của đối phương, chuyện này lại thành nguồn gốc của tất cả mọi điều chứ.

Chẳng mấy chốc, bọn họ đã quay về hoàng thành nhưng Tuyết Phú Quý không quay lại tòa nhà mình mua để nghỉ ngơi.

Thay vào đó, ông đi về phía đông hoàng thành đến Viện phúc lợi trước.

Nhưng trước khi qua đó, Tuyết Phú Quý đã thay quần áo trên đường và nhờ Chung Dương Minh lau giúp vết máu, rồi với bước lại gần.

Quả nhiên.

Từ xa, Tuyết Phú Quý đã nhìn thấy lũ trẻ trong Viện phúc lợi đã đứng đợi trước cửa từ sớm, ngóng cổ mong mỏi.

“Tuyết gia gia, Tuyết gia gia trở về rồi?”

“Gia gia!”

Một đám trẻ con lao tới, lập tức vây quanh Tuyết Phú Quý.

Cô nhóc cụt tay lo lắng nhìn Tuyết Phú Quý: “Tuyết gia gia, ông không sao chứ?”

“Đương nhiên ta không sao!” Tuyết Phú Quý lắc ầu, vỗ ngực: “Con trông ông có giống người đã gặp chuyện gì không hả?”

Cô nhóc cụt tay bĩu môi, khóe mắt rưng rưng: “Nhưng Tuyết gia gia thay quần áo khác rồi.”

“Hả?” Tuyết Phú Quý giật mình.

“Có phải ông bị ức hiếp rồi, ông sợ chúng con lo lắng nên mới thay quần áo.”

Tuyết Phú Quý há hốc miệng, không nói nên lời, một lúc sau ông mới đưa tay lên xoa xoa đầu đối phương: “Đứa nhỏ ngốc, gia gia không sao.”

“Đợi Tiêu ca ca trở về, con sẽ nói ca ca giúp ông trút giận.” Cô nhóc cụt tay nhìn Tuyết Phú Quý, nghiêm túc nói: “Hơn nữa, con sẽ chăm chỉ học được bản lĩnh để sau này đích thân bảo vệ cho gia gia.”

“Được, đợi Tiêu ca ca trở về xử đẹp hết đám người xấu.”

“Vậy mà đám người đó dám ức hiếp ông ngoại của Tiêu ca ca, đúng là không thể giữ lại bọn họ được.”

“Ahhh!” Còn có một cậu bé bắt đầu bắt chước biểu hiện của

Tiêu Thiên trong trận chiến giải cứu bên ngoài hoàng thành, cậu bé ngửa mặt lên trời gào thét: “Thật sự Sparta!”

Vốn dĩ Tuyết Phú Quý vẫn còn rất đau đớn.

Tổn thương do sức mạnh đại đạo của Đạo cảnh công kích tạo thành không dễ dàng phục hồi.

Cho dù ông dùng rất nhiều đan dược, toàn thân Tuyết Phú Quý vẫn đau đớn không thể chịu được.

Nhưng khi bị đám trẻ náo nhiệt vây quanh khiến Tuyết Phú Quý nở nụ cười hạnh phúc, như thể mọi cảm giác đau đớn trên người đều biến mất trong chốc lát.

Chung Dương Minh lặng lẽ đứng cách đó không xa, chắp hai tay sau lưng, đi tới bên đường trước cổng Viện phúc lợi.

Trên mặt đất vẫn còn sương lạnh, đây rõ ràng là thủ bút do Tuyết An Tường huynh trưởng của Tuyết Phú Quý để lại khi ông ấy công kích Viện phúc lợi.

Toàn thân Chung Dương Minh như có huyết khí mơ hồ phun trào, trán nổi gân xanh, thân thể hơi bành trướng.

Xoạt xoạt!

Chung Dương Minh dậm một chân xuống, sương lạnh trên mặt đất lập tức vỡ tan, tiêu tán.

Sau một lúc, thân thể hơi bành trướng của Chung Dương Minh khôi phục lại bình thường, như thể chưa từng xảy ra chuyện gì.

Chung Dương Minh quay lại nhìn Tuyết Phú Quý ở cách đó không xa, cảm khái không thôi: “Tuyết gia à…”

“Các ngươi tính toán cũng được đấy, lấy chết chứng đạo!”

…

Đế vực Liên minh Nữ Đế được hình thành từ sự dung hợp của tam đại thế giới giới vực, đương nhiên số lượng giới quan cũng rất nhiều.

Tuyết An Tường tùy tiện tìm một lối ra vào giới quan, đăng ký rồi rời đi.

Chương 510. Con heo mập chết tiệt

Nếu một phương thế giới giới vực không tự phong bế, không giao lưu với ngoại giới thì thông thường sẽ không phong tỏa giới quan.

Cộng thêm, những gì Tuyết An Tường làm ở hoàng triều Đại Viêm cũng không có lan truyền ra ngoài, cho nên việc ra vào tự nhiên thông suốt.

Tuyết An Tường khống chế linh khí phi hành hư không của mình, nhanh chóng dựa theo phương hướng trong tin nhắn mà lao thẳng tới.

Ông đi dọc theo đường thuyền hư không, không mất nhiều thời gian để đến được một chỗ ngã ba trong đường thuyền hư không.

Không bao lâu ông đã tới một đường thuyền hư không tương đối vắng vẻ, có rất ít linh khí phi hành đi qua nơi này.

Tuyết An Tường đã đi vào một thế giới giới vực gần đường thuyền này, sau khi đến gần, ông nhanh chóng tìm ra điểm yếu của màn chắn thế giới và tiến vào bên trong.

Thế giới giới vực này chính là thế giới giới vực hạ vị, thậm chí nó còn là một thế giới cực kỳ nhỏ bé và yếu ớt.

Thế lực bên trong thế giới giới vực thậm chí còn không thiết lập giới quan.

Sau khi tiến vào thế giới giới vực và cất đi linh khí phi hành

hư không của mình, Tuyết An Tường đứng lơ lửng trên không, tự nhiên tản ra khí cơ của bản thân.

Đồng thời, ông quan sát bốn phía, một tay nắm lại đưa lên che miệng, nhẹ ho khan hai tiếng.

“Linh khí của thế giới giới vực này thật là mỏng manh, lại còn lộn xộn và ô uế không chịu nổi.” Tuyết An Tường vừa mở miệng nói đến đây, bỗng nhiên sững sốt trong giây lát.

Khoan đã.

Vừa rồi khi mình tìm thấy Tuyết Phú Quý, linh khí của thế giới giới vực khổng lồ kia nồng đậm và cao hơn mức bình thường.

Không chỉ như thế, độ thuần khiết của linh khí thậm chí còn rất gần với vực Tuyết Tông do Tuyết gia bọn họ chưởng khống.

Không có lý.

Vùng đất vắng vẻ này làm sao biết được cái gì là biện pháp quản lý thiên địa để linh khí thiên địa có thể tịnh hóa được chứ?

Nhưng Tuyết An Tường không hề biết rằng Đế vực Liên minh Nữ Đế vừa được hình thành từ sự dung hợp của ba thế giới giới vực.

Cây hoa thần cũng vừa mới bắt đầu trồng, linh khí thiên địa còn chưa kịp tịnh hóa được bao nhiêu.

Hiện tại, linh khí Đế vực tương đối tinh khiết hoàn toàn là dựa vào linh khí trung hòa vốn có của vực Bách Hoa dung nhập vào.

Tuyết An Tường tiến vào một phương thế giới giới vực này chưa được bao lâu thì phía xa đột nhiên có một luồng ánh sáng tiến tới.

Khi luồng ánh sáng tiêu tan, một nữ tử đứng lặng trong hư

không.

Nữ tử ăn mặc hoa lệ, dung mạo đoan trang nhưng lại có đôi môi mỏng và đôi lông mày nhỏ, trông có chút dữ dằn.

Bà chính là thê tử của Tuyết An Tường, là người của Tử gia thuộc hậu duệ Nhân hoàng trong Hoàn Sơn giới, Tử Ngọc Hân.

“Có chuyện gì xảy ra với chàng vậy?” Sau khi Tử Ngọc Hân xuất hiện, khi bà nhìn thấy Tuyết An Tường thì lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tuyết An Tường bình thường trông phong độ ngời ngời nhưng bây giờ trên mặt mũi toàn là bụi đất, tóc tai dựng đứng hết lên.

“Haizz, đừng nhắc nữa, ta đến tìm con heo mập chết tiệt Tuyết Phú Quý kia nhưng không ngờ đồ súc sinh này giấu kỹ hơn cả ta tưởng tượng.” Tuyết An Tường nghiến răng nghiến lợi, lòng đầy oán hận.

“Chàng tìm được Tuyết Phú Quý rồi?” Tử Ngọc Hân nghe vậy, mắt sáng rực lên: “Vậy những người khác thì sao, Tử Đế Tôn với Tuyết Như Yên đâu?”

“Ta không nhìn thấy cũng không cảm nhận được khí tức của bọn họ, không biết đã đi đâu rồi.” Tuyết An Tường lắc đầu, hừ lạnh lùng: “Nhưng không sao cả, ta đã lưu lại tuyết tung trên người Tuyết Phú Quý, hắn muốn trốn cũng không thoát được.”

“Nhưng đúng là tên này có chút phiền phức, đến lúc đó nàng phải cùng ta dẫn người đến đuổi bắt hắn, một mình ta thật sự không đối phó nổi.”

“Còn nữa, nàng vội vàng gọi ta tới là có chuyện gì xảy ra rồi ư, không ngờ lại dùng tín hiệu khẩn cấp nhất.”

Nghe trượng phu hỏi thăm, Tử Ngọc Hân nở nụ cười, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên: “Chuyện tốt, nói ra đúng là song hỉ

lâm môn.”

“Đây không phải nơi tiện nói chuyện, bên trong thế giới giới vực này có một hoàng tộc đế quốc đã bị ta đồ sát rồi, toàn thành xung nô lệ, vừa vặn dùng để phục vụ chúng ta.”

“Việc không vội, chàng đi thư giãn một chút, thay quần áo sạch sẽ, chỉnh trang lại rồi chúng ta từ từ trò chuyện.”

“Bảo đám sẽ không khiến chàng thất vọng.”

Tuyết An Tường bật cười lớn: “Ha ha ha, cuối cùng nàng vẫn là người quan tâm ta, đi thôi!”

Nói xong, ông ôm thê tử, độn không mà đi.

Trong thế giới giới vực hạ vị này có rất nhiều đế quốc.

Trong đó, đế quốc mà Tử Ngọc Hân lựa chọn là một trong hai đế quốc cường đại nhất trong thế giới giới vực này.

Nhưng đế quốc đang trên đà phát triển hùng mạnh này lại bất ngờ gặp tai vạ.

Một nữ nhân với lực lượng mà bọn họ không cách nào tưởng tượng được từ trên trời đáp xuống và xóa sổ triệt để hoàng tộc của đế quốc bọn họ.

Chương 511. Kẻ vô ơn, lòng lang dạ sói

Cấm quân trấn thủ xung quanh hoàng thành giống như là hạng sâu kiến ở trước mặt nữ nhân này, bà chỉ cần vung tay một cái liền quét sạch bọn họ dễ như trở bàn tay.

Cho dù thần thủ hộ cho đế quốc bọn họ, sự tồn tại đạt Giới Vực cảnh thập nhất giai là lão tổ đang bế quan.

Cũng không phải là đối thủ của nữ nhân này, ông bị đâm chết dễ dàng chỉ bằng một ngón tay của bà, thậm chí còn không có năng lực phản kháng.

Thiên Ma.

Đây là tên mà bách tính đế quốc dùng để gọi nữ nhân đột nhiên xuất hiện cùng với những người bên cạnh bà.

Sau khi nữ nhân Thiên Ma tàn sát cả hoàng tộc, giết hết thảy đại thần phản kháng thì chiếm đoạt hoàng cung, nghỉ ngơi hưởng lạc ở trong đó.

Mà những thủ hạ trong tay bà thì hành động bừa bãi ở trong hoàng thành, tùy ý tàn sát người vô tội, thích thứ gì thì trực tiếp lấy đi, nhìn trúng người nào liền trực tiếp dẫn đi, vô pháp vô thiên.

Muốn bỏ trốn khỏi nơi đó ư?

Căn bản là trốn không được, trên hoàng thành luôn có người trấn thủ.

Một khi có người thực hiện hành vi trốn thoát, bọn họ sẽ coi người đó như con mồi, dùng miệng phun hột ra đánh chết bọn họ, xem như trò vui.

Ngược lại, nếu ở lại hoàng thành, trốn trong phòng, nói không chừng vận khí tốt thì sẽ không xảy ra chuyện gì.

Trong hoàng cung của đế quốc Vân Lai, Tuyết An Tường đã tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo.

Đại điện hoàng cung đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Các nữ tử khuê tú trong gia đình đại thần đế quốc đều bị đưa tới hoàng cung làm nô tỳ phục vụ bọn họ.

Ai nấy đều nơm nớp lo sợ, cẩn thận từng li từng tí, bởi vì một khi họ phạm sai lầm liền bị xử tử.

Nhưng trước đây, bọn họ vốn sống an nhàn sung sướng, chưa từng làm qua những việc như vậy thì làm sao không phạm sai lầm được.

Bọn họ đều quen biết lẫn nhau, mỗi ngày sẽ có người quen bị lôi đi.

Những người còn lại luôn ở trong trạng thái lo lắng và sợ hãi, mà đây chính là điều mà Tử Ngọc Hân muốn thấy.

Bà thích nhìn những người này lộ ra vẻ lo lắng hãi hùng, hoảng sợ không thể chịu nổi mỗi ngày.

Đây là niềm vui của bà.

Tuyết An Tường ung dung ngồi vào ngai rồng trên đại điện hoàng cung, Tử Ngọc Hân ngồi bên cạnh ông.

Có tiếng bước chân truyền đến từ bên ngoài điện.

Dáng vẻ của hai tên nam tử đang bước vào đại điện trông rất giống với phu thê hai người.

Bọn họ chính là con của hai người, trưởng tử là Tuyết Nhuận Ngọc, thứ tử là Tuyết Lễ Quan.

“Phụ thân đến rồi?” Hai huynh đệ nhìn thấy Tuyết An Tường đang ngồi ngay ngắn trên ngai rồng giữa đại điện hoàng cung, vội vàng bước nhanh về phía trước.

“Lại đi chơi nữa ư?” Khi thấy hai người tiến đến, Tuyết An Tường hỏi.

Tuyết Lễ Quan gật đầu, tùy tiện ngồi xuống một chiếc ghế ở bên cạnh: “Nói ra thì, người của đế quốc Vân Lai này thật là thú vị, công pháp tu hành giỏi về thi triển ra mây mù che lấp thân hình, chơi còn vui hơn cả bắn hung thú.”

“Đúng vậy, chúng ta phong ấn tu vi, dùng bọn họ làm con mồi luyện tập, giúp ích rất nhiều cho việc tu hành.” Tuyết Nhuận Ngọc gật đầu, tán thưởng không thôi.

Tuyết Lễ Quan bỗng nghĩ đến gì đó, đưa ra đề nghị: “Hay là, chúng ta bắt một nhóm người ở nơi này mang về nuôi dưỡng trong vực Vụ Sơn, dùng bọn họ làm bia ngắm luyện tiễn, thế nào?”

“Đề nghị này không tệ, tử đệ giỏi bắn cung của Tuyết gia chúng ta vốn nhiều, việc này chắc sẽ được ông nội khen ngợi.” Tuyết Nhuận Ngọc gật đầu phụ họa, cảm thấy đề nghị này rất hay.

Tuyết An Tường cũng gật đầu theo: “Quả thật là một chủ ý hay, đợi sau khi làm xong chính sự, thuận tiện làm luôn việc này.”

“Kể ra thì, sau khi chàng tìm thấy Tuyết Phú Quý, rốt cuộc đã phát sinh ra chuyện gì vậy?” Bên cạnh, Tử Ngọc Hân bỗng nhiên tò mò lên tiếng hỏi.

“Tu vi của Tuyết Phú Quý vốn không mạnh, nhiều năm như vậy rồi, ngay cả ngộ đạo hắn còn không sờ tới, làm sao có thể khiến chàng chịu thiệt được.”

Ở bên cạnh, hai huynh đệ Tuyết Nhuận Ngọc và Tuyết Lễ Quan giật mình khi nghe mẫu thân nói lời này.

Phụ thân vậy mà lại chịu thiệt vì Tuyết Phú Quý, không hợp lẽ thường chút nào?

“Hừ, bao lâu nay chúng ta đã bị tên mập chết bầm lừa gạt rồi.” Tuyết An Tường nghiến răng nghiến lợi, nhìn sang trưởng tử Tuyết Nhuận Ngọc: “Lúc trước, quạt lông Phong Ma bị lấy đi là do hắn tự biên tự diễn, cây quạt đó đang ở trong tay của hắn.”

“Cái gì!” Tuyết Nhuận Ngọc kinh hãi, tức giận đứng phắt dậy: “Uổng cho con còn gọi hắn một tiếng tam thúc, thế mà hắn còn cướp đồ của cháu trai?”

“Không chỉ có thế, con đoán xem lúc động thủ hắn đã dùng cái gì? Trấn sơn lục Vân Vụ Nhật Sơ!” Tuyết An Tường hừ lạnh, vô cùng phẫn nộ.

“Tam đệ này của ta đúng là không biết xấu hổ, mua trấn ngự phù Sơn Nhạc cho chúng ta còn mình thì sử dụng tốt trấn sơn lục Vân Vụ Nhật Sơ như vậy?” Tử Ngọc Hân không khỏi cao giọng.

Tuyết An Tường nhìn thê tử và con trai mà cười lạnh: “Đây đã là gì, hắn còn mua cả một rương phích lịch lôi Thần Tinh, nói là muốn nổ chết ta, khiên Yêu Hoàng cũng ở trong tay hắn.”

Chương 512. Kẻ vô ơn, lòng lang dạ sói 2

Lần này, cả ba người kia đã không thể bình tĩnh được nữa, đồng thanh kêu lên: “Một rương phích lịch lôi Thần Tinh? Khiên Yêu Hoàng?”

“Xem ra, mấy năm nay tam thúc tiết kiệm được nhiều đó chứ, người ngoài đều nói hắn là thần tài gia, con không nghĩ là tam thúc lại rất hào phóng khi tiêu tiền cho chúng ta đó, bày trò cả buổi hóa ra lại là bản thân dùng à.”

“Đúng vậy, ta còn thấy kỳ quái, tam thúc được gọi là thần tài gia mà hàng năm chỉ cấp cho mỗi phòng của Tuyết gia chúng ta có mười tỷ linh thạch thượng phẩm, như vậy nghe được ư?”

“Phi, tam thúc cái rắm, hắn mà cũng xứng được chúng ta gọi tam thúc à, giấu chút tiền vào túi mình, đồ heo mập chết tiệt.”

“Thật sự là quá lãng phí.” Tử Ngọc Hân lòng đầy oán hận nhìn Tuyết An Tường: “Đệ đệ tốt của chàng đúng là đầu óc không tỉnh táo mà, đồ phế vật thì giữ nhiều tiền như vậy làm gì?”

“xem ra, đệ đệ của chàng có lẽ đã kiếm được rất nhiều tiền, nếu hắn có chút giác ngộ và đưa hết tiền của mình cho mọi người dùng thì Tuyết gia chúng ta sớm đã xưng bá Hoàn Sơn giới rồi.”

“Còn đứa con gái của hắn nữa, đúng là đồ vô ơn, bản thân không có chút giác ngộ nào là người của Tuyết gia, năm xưa hối hôn hại Tuyết gia mất đi cơ duyên lớn.”

“Thật không dễ gì mới tìm lại được Tử Đế Tôn, nó đã không cố

gắng báo đáp gia tộc, ngược lại còn ăn cây táo rào cây sung, cùi nhỏ còn biết ngoặt ra bên ngoài, đúng là đồ không biết nhục.

Cả gia đình bốn người vô cùng phẫn nộ, nhao nhao lên mắng mỏ. chửi bới Tuyết Phú Quý.

Sau khi lên án Tuyết Phú Quý xong, Tuyết An Tường nhìn sang thê tử: "Kể ra thì, nàng vừa nói song hỉ lâm môn gì vậy?"

"Hừ, ta vui vì tự nhiên tìm thấy đồ vô ơn không biết cảm ơn là Tuyết Phú Quý, tin vui khác chính là ta đã tìm được vùng đất tổ tiên ở đây!"

"Cái gì!" Tuyết An Tường giật nảy mình, không thể tin nhìn thê tử: "Nàng chắc chắn chứ?"

…

Xoẹt!

Một đôi tay xé rách khoảng không từ bên trong hư không hắc ám.

Tiêu Thiên dẫn theo Long Khâu Đạo bước ra.

Sau khi quay người ghép không gian bị xé rách lại, Tiêu Thiên bảo Long Khâu Đạo lấy ra một chiến hạm hư không.

Khi chiến hạm hư không được đưa ra ngoài, mọi người đứng trên boong thuyền lập tức nhìn thấy thế giới giới vực cực đại ở trước mặt.

Thể tích hiện tại của Đế vực Liên minh Nữ Đế, quả thât chính là một bọt khí vô cùng to lớn.

Mảnh vỡ thế giới trôi nổi bốn phía trong hư không, ở trước mặt của nó giống như là đất cát nhỏ bé vậy.

Mọi việc ở chiến trướng hư không Vẫn Viêm đều đã được xử lý hoàn tất.

Theo kế hoạch, Tiêu Thiên dẫn theo cả đám người nhanh chóng trở về.

Chỉ có điều, trước khi trở về, Tiêu Thiên đã được dặn dò.

Sau khi đến bên ngoài thế giới giới vực mới, hãy đưa bọn họ ra khỏi di tích Thánh Long, nhìn vào hư không một chút.

Bọn họ chưa từng nhìn thấy cảnh tượng ba thế giới giới vực dung hợp bao giờ.

Dù gì, dựa theo những gì mà Tuyết Như Yên đã biết trước đây.

Lợi dụng thần thông không gian để dung hợp không gian, điều lợi hại nhất chính là dung hợp hai cái động thiên thế giới ở bên trong linh khí động thiên.

Thế giới giới vực?

Đúng là chưa bao giờ nhìn thấy, thật kỳ lạ.

Khi chiến hạm hư không mà mọi người cưỡi xuất hiện vùng hư không hắc ám rộng lớn này.

Mọi người trên boong thuyền đều không khỏi ngẩng đầu lên, ngắm nhìn về nơi xa.

“Nó thật to lớn…” Lạc Thao Thiên mở to mắt, tặc lưỡi cảm thán: “Ta có thể cảm nhận được sự liên kết giữa nó và bản thân.”

“Nói thật, trước đó ta sử dụng thuật sơn hà xã tắc, chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày như thế này.”

Thê tử Vũ Tâm Nhứ cùng với trắc phi và các con của Lạc Thao Thiên cùng sững sờ nhìn về bọt khí đang vô cùng to lớn ở phía

trước.

Lúc đầu, khi xuất chinh đến chiến trường hư không Vẫn Viêm, rời khỏi vực Thánh Ma, bọn họ đã từng nhìn lại quê nhà của mình.

Cũng đứng ở khoảng cách như thế này.

Nhìn từ xa nó chỉ lớn bằng cái đầu người.

Thế giới giới vực ở trước mắt cũng lớn như cái phòng vậy.

“Ôi!” Tử Đế Tôn càng thêm mông lung, quay đầu nhìn thê tử: “Cái này không phải là có hơi lớn ư?”

“...” Tuyết Như Yên trầm mặc, không còn lời nào để nói.

Nơi này từng là tuyến phòng ngự thứ hai của sơn vực Huyền Phú, trước khi rời đi bọn họ đã từng nhìn qua rồi.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, nó đã trở nên to lớn như vậy.

Tác động mà nó mang lại cho bọn họ thậm chí càng lớn hơn.

Đặc biệt là khi bọn họ biết nơi đây được dung hợp bởi vực Bách Hoa và vực Thánh Ma thì cảm giác này càng thêm kỳ lạ.

“Tiểu Tiêu, thần thông của con…sức mạnh thân thể của con đúng là ghê gớm.” Liễu Quế Hương đi theo trượng phu, cũng được coi là có kiến thức rộng rãi.

Khi nhìn thấy cảnh này, cho dù là bà thì cũng mất một lúc mới hoàn hồn lại, chỉ có thể vỗ vỗ vào bả vai Tiêu Thiên.

Chương 513. Ta muốn gia nhập Liên minh Nữ Đế

"Ừm…" Tiêu Thiên đã hoàn toàn phó mặc cho số phận, phối hợp diễn xuất với bọn họ.

Lạc Nữ Ái đã trải qua sự dung hợp, nhìn chằm chằm vào thế giới giới vực rộng lớn trước mặt, suy nghĩ nhiều hơn: "Tiêu ca ca à, sau khi dung hợp có phải địa hình bên trong sẽ có biến động không?"

"Ừm, một vài địa giới sẽ dung hợp với nhau gây ra biến động."

"Quy củ dung hợp hình như dựa trên đặc tính ban đầu, ví dụ như khu vực núi xanh sẽ tập trung cùng một chỗ, vùng đất lạnh giá sẽ tập trung cùng một khu vực."

"Có điều, loại giao thoa này sẽ không quá bất thường, nói chung vẫn có thể khống chế được."

Tử Nhược Yên cau mày: "Lãnh thổ địa giới tăng lên nhiều như vậy thì làm sao quản lý?"

"Không sao cả, nhân thủ chắc chắn đủ, hơn nữa còn có tộc Hoa Thần hỗ trợ." Tiêu Thiên vừa giải thích vừa nhìn sang Tử Nhược Yên: "Những người của tộc Hoa Thần rất đáng tin vậy, cứ việc dùng."

"Huống hồ, địa giới đã từng thuộc sơn vực Huyền Phú sớm đã sắp xếp người chuẩn bị kỹ càng rồi."

"Chỉ chờ nàng vào vị trí liền có thể lập tức đưa vào hệ thống của hoàng triều Đại Viêm."

“Ngoài ra còn có một số phong tục tập quán của địa giới tương đối phù hợp với Nguyên Thủy ma quốc, ta đã phân chia qua đó rồi.”

Lời của Tiêu Thiên khiến Tử Nhược Yên quay đầu lại, nhìn hắn thật kỹ.

Một lúc sau, Tử Nhược Yên mới quay đầu đi và tiếp tục nhìn phía trước: “Rõ ràng là muốn chàng nghỉ ngơi thật tốt nhưng chàng lại thay ta làm rất nhiều việc mà ta không hề hay biết.”

“Khụ khụ, cũng thường thôi.” Tiêu Thiên ho nhẹ hai tiếng, chớp chớp mắt với Tử Nhược Yên: “Ta là Đại Thiên Tôn Diêm La, Tiêu Thiên mà!”

“…”

Nghe đến danh hiệu này, Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái ở bên cạnh đồng loạt run lên.

Đồng thời, bọn họ nhớ lại khoảnh khắc vô cùng khó xử đó.

“Trong thế giới giới vực này còn có thể dung nhập không gian bên trong sao?” Ở bên cạnh, Long Khâu Bạch Thanh đang ngậm miếng thịt khô trong miệng, bỗng nhiên quay đầu nhìn Tiêu Thiên.

Trong ánh mắt của nàng hiện lên một tia mong đợi.

“Ta đã nói có thể chính là có thể, nhưng tốt nhất phải đợi thêm một khoảng thời gian nữa.” Tiêu Thiên suy nghĩ một chút rồi giải thích: “Dung hợp quá nhiều, linh khí quá mức hỗn loạn và hỗn tạp.”

“Nếu cứ tiếp tục dung nhập, chỉ sợ linh khí thiên địa sẽ trở nên rất cuồng bạo, không có lợi cho sinh linh sống sót trong đó.”

Lời giải thích của Tiêu Thiên khiến cọng tóc ngố trên đỉnh đầu

Long Khâu Bạch Thanh dựng đứng lên.

“Nói cách khác, chỉ cần đợi linh khí bên trong Đế vực Linh minh Nữ Đế đủ ổn định và gần như tịnh hóa thì không gian có thể dung nhập vào trong đó?” Long Khâu Bạch Thanh sáng mắt lên, nàng hung hăng cắn đứt miếng thịt khô trong miệng.

Tiêu Thiên: “Đương nhiên có thể, cho nên…”

“Ta muốn gia nhập vào Liên minh Nữ Đế!” Long Khâu Bạch Thanh đột nhiên đến gần Tiêu Thiên, ánh mắt sáng rực, trên khuôn mặt luôn điềm tĩnh của nàng hiện lên một tia kích động.

“Gia nhập thì…hửm?” Tiêu Thiên vô thức trả lời, bỗng nhiên hắn sửng sốt một chút, bất ngờ nhìn Long nương tóc bạc đang đứng rất gần mình.

Mà một bên khác, Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái gần như đồng thời ra tay, kéo Long Khâu Bạch Thanh trở về.

Hai nữ nhân đồng thời híp híp mắt, nhìn chằm chằm vào Long Khâu Bạch Thanh ở trước mặt: “Không thể được!”

“Tại sao lại không thể?” Long Khâu Bạch Thanh liếc nhìn hai nữ nhân, hỏi lại: “Nếu đã là Liên minh Nữ Đế, như tên gọi thì Nữ Đế đương nhiên cũng có thể gia nhập chứ.”

“Ta là Nữ Đế Long Hoàng của Thánh Long nhất mạch, ta gia nhập vào Liên minh Nữ Đế chẳng phải là vừa vặn, cường cường liên hợp.”

“Ta thật sự nghĩ không ra, các ngươi lấy lý do gì để cự tuyệt ta.”

Lời nói thẳng thừng của Long Khâu Bạch Thanh khiến hai nữ nhân nhìn nhau.

Lạc Nữ Ái túm Long Khâu Bạch Thanh tới trước mặt mình, hung tợn nhìn chằm chằm đối phương: “Không thể nào, ta nói không được là không được.”

Tử Nhược Yên nhẹ gật đầu: “Liên minh Nữ Đế có một sự ăn ý với anh chàng này, nếu ngươi dính vào thì không tiện lắm.”

Long Khâu Bạch Thanh khẽ lắc đầu, lần nữa lên tiếng: “Thánh Long nhất mạch đang trong tình cảnh gian nan, ta muốn xin Tiêu công tử ra tay, dung hợp vực Thánh Long hóa thành một thể với Đế vực Liên minh Nữ Đế.”

“Nếu không, vực Thánh Long chỉ có thể trở nên hoang vu, Thánh Long sẽ không có nhà để về.”

“Thánh Long mất đi vực Thánh Long thì sẽ không còn là Thánh Long nữa, có lẽ tộc bọn ta không còn còn đường nào khác ngoài việc bị bắt làm nô dịch.”

“Gia nhập Liên minh Nữ Đế xem như là lời cam kết danh dự của ta.”

Sau khi Long Khâu Bạch Thanh nói rõ nguyên nhân, Lạc Nữ Ái và Tử Nhược Yên rất bất ngờ, vực Thánh Long sắp hoang vu rồi ư?

“Có chuyện gì vậy?” Tử Nhược Yên hỏi lại.

Long Khâu Bạch Thanh giải thích: “Linh khí khô kiệt, quy tắc sụp đổ, đại chiến từng nổ ra đã lưu lại tai họa ngầm.”

Lạc Nữ Ái nhếch môi, có chút khó xử, nàng đã từng nhìn thấy vực Nam Hoang và nàng biết giới vực hoang vu đáng sợ đến mức nào.

Chương 514. Vấn đề của Long Khâu Bạch Thanh

Nếu vực Thánh Long thật sự sắp trở nên hoang vu thì đúng là đẩy người ta đến chỗ chết.

“Gia nhập Liên minh Nữ Đế có nghĩa là phải bù đắp cho nhau, trở thành bang phái tỷ muội tình thâm, ngươi đã suy nghĩ kỹ rồi chứ.” Lúc này, Tử Nhược Yên lên tiếng: “Nếu như tộc của các ngươi cao ngạo và không đồng lòng, ngươi quản thúc không được…”

Nói đến đây, Tử Nhược Yên nhìn sang Tiêu Thiên: “Tiêu lang quân có thể dung hợp thì cũng có thể bóc tách ra chứ?”

Tiêu Thiên lắc đầu: “Không dễ tách ra đâu…”

“Cái gì, trẫm nghe không rõ?”

“Dễ tách lắm!”

Lúc này, Tử Nhược Yên mới hài lòng gật đầu, nhìn về phía Long Khâu Bạch Thanh: “Thế nào, ngươi nghe rõ không?”

“Rất rõ, nếu tộc nhân không tuân theo kỷ luật, tức là Nữ Đế Long Hoàng kỷ luật không nghiêm.” Long Khâu Bạch Thanh gật đầu, câu chữ rõ ràng: “Người vô kỷ luật, long đầu trảm .”

“Tốt!” Lạc Nữ Ái nghe được câu long đầu trảm lập tức lớn tiếng khen hay: “Nên như vậy, không tuân theo kỷ luật, cứ trảm là được, chúng ta là Nữ Đế, há có thể...”

Lạc Nữ Ái đang nói thì chạm phải ánh mắt nguy hiểm của Tử

Nhược Yên, giọng càng lúc càng nhỏ.

Cuối cùng khó có thể nghe thấy được, chỉ đành nhỏ giọng thì thầm bên cạnh: “Không trảm thì không trảm thôi...”

“Liên minh Nữ Đế tất nhiên phải có một bộ quy củ. Đến lúc đó, ngươi định ra luật pháp và quản thúc chặt chẽ là được. Không cần động một tí là long đầu trảm .”

“Học cái gì không học, lại học theo bò sữa này, chỉ biết chém chém giết giết!”

Lạc Nữ Ái bên cạnh nghe Tử Nhược Yên nhắc đến mình, nhếch miệng, lắc đầu lẩm bẩm gì đó.

“Vô cùng cảm kích.” Long Khâu Bạch Thanh chắp tay cảm tạ Tử Nhược Yên, sau đó ngồi thẳng dậy nhìn đối phương.

Tử Nhược Yên thấy vẻ mặt của Long Khâu Bạch Thanh bèn lên tiếng hỏi thăm: “Còn chuyện gì nữa à?”

“Nếu ta đã là thành viên của Liên minh Nữ Đế, hẳn là có thể thường xuyên đến cung Thân Vương ăn cơm đúng không?” Long Khâu Bạch Thanh điềm tĩnh hỏi, trông có vẻ rất bình thản.

Tử Nhược Yên không nói gì, chỉ nhìn sợi tóc ngố đang lắc trái lắc phải trên đầu Long Khâu Bạch Thanh, cả buổi sau mới gật đầu: “Tất nhiên là được, nếu ngươi thích, có thể bảo Chung thừa tướng nấu thêm vài món.”

“Ừ!” Long Khâu Bạch Thanh đáp lời, mặt không đổi sắc.

Tử Nhược Yên nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Long Khâu Bạch Thanh, lại nhìn sợi tóc ngố kia càng lắc lư nhanh hơn thì hàng mày giật giật.

Hình như nàng biết cách quan sát cảm xúc của nhóc lùn lông

trắng này rồi.

Hết thảy chỉ việc nhìn túm lông trên đầu nàng ta là được ngay!

Sau khi được xác nhận, Long Khâu Bạch Thanh lấy một viên ngọc truyền tin truyền đến chiến hạm hư không ở hướng khác, đồng thời vung tay về phía đó.

Như thể muốn đưa tin, có vẻ đối tượng chính là tộc nhân vực Thánh Long bên kia.

“Cho nàng gia nhập Liên minh Nữ Đế, ngươi nghiêm túc à?” Lạc Nữ Ái tựa lên rào chắn trên chiến hạm hư không, nhìn Tử Nhược Yên trước mặt.

Tử Nhược Yên đứng bên kia, chắp tay sau lưng, khẽ gật đầu: “Thật ra, để nàng gia nhập Liên minh Nữ Đế cũng không có vấn đề gì.”

“Thứ nhất, tộc Thánh Long là tộc rất hùng mạnh, nếu có thể gắn kết với họ, thế cục trong tương lai sẽ rất có lợi.”

“Thứ hai, Nữ Đế Vạn Yêu Tô Mộng Ly và hảo hữu của nàng có vai trò quan trọng hàng đầu trong Yêu tộc. Hiện giờ, nói không chừng minh chủ của liên minh bách tộc dùng điều này như cầu nối để liên hợp mọi người lại cùng nhau.”

“Phải biết, dường như thế cục hiện nay càng ngày càng không rõ ràng. Ngày xưa chúng ta chỉ rúc ở một xó xỉnh, không biết gì.”

“Nhưng chúng ta đã bị cuốn vào đại thế này. Võ Linh quân nhiều lần phát sinh dị động là một trong những nguyên nhân. Tất cả các bên trong chư thiên vạn giới cũng rục rịch ngóc đầu dậy.”

Lạc Nữ Ái nhìn Tử Nhược Yên, trợn to mắt: “Tất cả các bên trong chư thiên vạn giới rục rịch ngóc đầu dậy? Sao ngươi nhìn ra được chuyện này?”

“Chẳng phải chúng ta vẫn luôn ở cạnh nhau à, sao ta không biết thế?”

Tử Nhược Yên nhìn Lạc Nữ Ái, im lặng hồi lâu mới lên tiếng: “Tranh đấu nội bộ trong liên minh bách tộc quá gay gắt. Loại chuyện tranh quyền đoạt lợi này không có gì kỳ quái.”

“Song, dù chức vị minh chủ đã bị tước đoạt nhưng tình hình tranh đoạt tài nguyên vẫn kịch liệt như trước, việc này quá bất thường.”

Lạc Nữ Ái nhìn Tử Nhược Yên nói đến đây bèn xua tay: “Không phải chứ? Loại chuyện này ta đều biết, rất hợp lý, hết sức bình thường mà. Nghe Long Khâu Bạch Thanh nói, Tô minh chủ kia cùng tuổi với chúng ta, thế nên những người khác trong liên minh bách tộc không phục cũng đâu có gì lạ.”

“Chơi thủ đoạn, giở trò âm mưu là chuyện rất bình thường. Nhưng loại cướp đoạt ngoài sáng thế này mới bất thường chứ?” Tử Nhược Yên nhìn Lạc Nữ Ái, hỏi: “Theo những gì Long Khâu Bạch Thanh nói, chuyện những người kia nhắm vào Tô minh chủ bày rõ rành rành ra đó.”

“Hơn nữa, không mưu cầu quyền lợi hay chức vị minh chủ, thứ họ muốn đều là tài nguyên.”

Chương 515. Đáng ghét, kế hoạch lại lại lại thất bại rồi

“Kết hợp với dị động của Võ Linh quân, lẽ nào bên kia chiến trường sắp đánh nhau?”

Lạc Nữ Ái nghe vậy, hai mắt sáng rỡ: “Sắp đánh nhau rồi!”

“...” Tử Nhược Yên nhìn phản ứng của Lạc Nữ Ái trước mặt, coi như đã hoàn toàn bị thuyết phục.

Bò sữa trước mắt này quả nhiên là con hàng cuồng chiến đấu, vừa nghe đến đánh nhau lập tức hưng phấn.

“Ngoài ra, ta nghe được vài chuyện từ ông ngoại, đã chứng minh được phán đoán của ta.” Tử Nhược Yên nói tiếp: “Chẳng hạn như khiên Yêu Hoàng.”

“Là cái khiên ông ngoại ngươi muốn cho ngươi trước khi xuất chinh đó hả?” Lạc Nữ Ái nhớ lại.

“Đúng, ông ngoại từng nói sự xuất hiện của khiên Yêu Hoàng rất thú vị. Con trai Yêu Hoàng được bảo hộ bên cạnh Yêu Hoàng từ nhỏ đến lớn nên không am hiểu thế sự.”

“Trong một chuyến ra ngoài du ngoạn bị người ta lừa gạt, mắc khoản nợ khổng lồ. Trùng hợp ông ngoại đi ngang qua, trả hết nợ đánh bạc thay hắn, giúp hắn giữ lại thể diện.”

“Con trai Yêu Hoàng bèn tặng khiên Yêu Hoàng này cho ông để tỏ lòng cảm kích.”

“Lúc đó, ông ngoại mới biết hóa ra người đáng thương đó lại

là con trai Yêu Hoàng, từ đó họ trở thành hảo hữu."

"Nhưng vì thể diện của con trai Yêu Hoàng nên ông ngoại không rêu rao ra ngoài. Bởi nếu càng nhiều người biết chuyện đường đường là con trai Yêu Hoàng lại bị người khác lừa vào tròng, thua đến nỗi còn sót lại mỗi cái quần lót, quả thật là..."

Lạc Nữ Ái bĩu môi nhìn Tử Nhược Yên: "Ông ngoại ngươi đúng là hào phóng nhỉ! Không quen không biết mà cũng trả hết nợ cho người ta."

"Ông ngoại nói thà tiêu tiền cho người ngoài còn hơn giữ lại trong tay." Tử Nhược Yên giải thích.

"Hả? Sao lại thế?" Lạc Nữ Ái kinh ngạc.

Tử Nhược Yên nhẹ nhàng lắc đầu: "Suy nghĩ của lão nhân gia, ta cũng không hiểu nổi."

"Nhưng qua chuyện này, ngươi có thể thấy con trai Yêu Hoàng đơn thuần đến mức nào và trước đây Yêu Hoàng đã yêu thương nuông chiều đứa bé này nhiều cỡ nào."

"Nhưng dù vậy, Yêu Hoàng vẫn cho con trai mình đi rèn luyện. Ngay cả khi hắn rơi vào tình cảnh khó khăn cũng không ra tay cứu giúp, ngược lại là ông ngoại hỗ trợ."

"Có thể thấy rõ Yêu Hoàng mong muốn con trai mình nhanh chóng trưởng thành."

"Hoặc là Yêu Hoàng biết được điều gì đó, thậm chí còn cảm thấy mình dữ nhiều lành ít, không còn cách nào bảo vệ con trai nữa nên mới bức ép hắn mau mau trưởng thành."

"Mặt khác, ông ngoại lần lượt để lộ dấu vết của các bí cảnh di tích. Ngay khi các bên xuất hiện đều giành giật như điên, không ngần ngại ra tay đánh nhau."

“Còn có những chuyện chúng ta đã gặp phải, cái gọi là đại nạn, kiếp nạn.”

Tử Nhược Yên nói đến đây, vươn tay nắm lấy rào chắn chiến hạm hư không trước mặt, nhìn ngắm Đế vực Liên minh Nữ Đế càng ngày càng gần phía trước: “Trước đó, chúng ta cần sớm chuẩn bị sẵn sàng, hợp nhất tất cả lực lượng, khiến chính chúng ta càng mạnh mẽ càng tốt.”

“Hừ!” Lạc Nữ Ái hừ nhẹ, đến gần Tử Nhược Yên, vỗ lên vai nàng: “Yên tâm, ta sẽ sát cánh chiến đấu đến cùng với ngươi.”

“Ừ!” Tử Nhược Yên gật đầu, mỉm cười với Lạc Nữ Ái.

Lát sau, nàng lại nói tiếp.

“Thế nên, lúc kề vai tác chiến, hẳn là ngươi đã phát hiện.” Tử Nhược Yên nói xong, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

“Lực lượng của ngươi và ta có thể dung hợp, uy năng tăng gấp bội.”

“Long Khâu Bạch Thanh cũng có thể!”

Biểu cảm trên mặt Lạc Nữ Ái hơi cứng ngắc.

Đúng vậy!

Ban đầu ở chiến trường hư không Vẫn Viêm, lúc ý chí Đế Hoàng của bọn họ dâng lên bầu trời, hóa thành rồng.

Thì ý chí của Long Khâu Bạch Thanh cũng dung hợp vào bên trong!

Sức mạnh của ba nữ nhân bọn họ dung hợp làm một thể, bộc phát ra uy năng mạnh mẽ mà mắt trần có thể nhìn thấy được.

Còn về phương diện khác, tình hình phản hồi của chiến sĩ

dưới trướng rất thú vị.

Hình như sức mạnh của bọn họ có sức áp chế nhất định đến Võ Linh quân.

Chiến lực của kẻ địch đã bị suy yếu.

"Biết điểm thú vị nhất là gì không, là chúng ta sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm." Tử Nhược Yên nhìn về phía Lạc Nữ Ái bên cạnh, nhếch miệng.

Hàng lông mày của Lạc Nữ Ái run rẩy: "Long Khâu Bạch Thanh cũng vậy à?"

"Nữ Đế Vạn Yêu Tô Mộng Ly cũng giống như thế." Tử Nhược Yên híp mắt, chậm rãi mở miệng.

Lạc Nữ Ái vui vẻ nhìn Tử Nhược Yên: "Duyên phận!"

"Đây là vấn đề duyên phận ư?" Tử Nhược Yên vươn tay nắm lấy mặt của Lạc Nữ Ái: “Vấn đề bên trong rất lớn.”

Lạc Nữ Ái bị Tử Nhược Yên nắm lấy khuôn mặt, lẩm bẩm: "Có vấn đề gì lớn chứ, trước mắt cho thấy, không có chuyện xấu gì xảy ra cả."

"Rõ ràng chúng ta tiếp xúc rất vui vẻ, tốc độ tu hành càng ngày càng nhanh, thời gian ra tay, sức mạnh còn có thể tăng cho nhau, đó chẳng phải là chuyện tốt à?"

Lời nói của Lạc Nữ Ái khiến Tử Nhược Yên hơi ngây ra, nghĩ kỹ lại, hình như đối phương nói cũng có đạo lý.

Có lúc, suy nghĩ đơn giản như Lạc Nữ Ái cũng chưa hẳn là chuyện tốt.

Chương 516. Đáng ghét, kế hoạch lại lại lại thất bại rồi 2

Tiêu Thiên luôn lặng lẽ ở bên cạnh cũng dựa lên trên thanh lan can của chiến hạm hư không.

"Sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm..." Tiêu Thiên nhẹ giọng nói, trong mắt còn lóe lên màu sắc.

Thật ra, Tử Nhược Yên đã bỏ sót một người.

Trước đây, lúc Tiêu Thiên tìm thấy chân tướng của nghĩa phụ thối mưu hại phụ mẫu mình, đã biết được ngày tháng ra đời chuẩn xác của mình.

Nếu như dựa theo tuổi tác thì Tiêu Thiên hắn và Tử Nhược Yên, Lạc Nữ Ái, còn có Long Khâu Bạch Thanh, thậm chí là Tô Mộng Ly.

Cũng là sinh cùng ngày.

"Duyên phận ư?" Tiêu Thiên nhìn Đế vực liên minh Nữ Đế ngày càng gần, trong đầu không tự chủ được mà hiện ra đêm mưa đó.

Thiếu nữ tóc bạc đã cứu mình.

Lần đầu tiên, trong lòng Tiêu Thiên dâng lên sự tò mò nồng đậm.

Tất cả ở phía sau, rốt cuộc là thế nào?

Không có khả năng là đặc biệt đưa vợ đến cho mình đúng

không!

Thuận theo suy nghĩ loạn xạ của Tiêu Thiên, chiến hạm hư không đã đến lối ra vào của Đế vực liên minh Nữ Đế.

Chiến hạm hư không khổng lồ cùng với cờ xí được treo ở trên cao cũng đã để lộ ra thân phận khác với người thường.

Đặc biệt là những quân phòng thủ giới quan, lúc bọn họ nhìn thấy bóng dáng ở trên boong tàu thì đều hành lễ.

Lúc nhìn về phía Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái, trong ánh mắt tràn đầy tôn kính: "Bái kiến bệ hạ!"

Những người khác trên boong tàu nhìn thấy cảnh tượng này, đều thầm gật đầu.

Đặc biệt là Lạc Thao Thiên, thấy con gái nhà mình được tôn trọng như vậy, rất là bất ngờ.

Thật sự không ngờ cô con gái nhảy nhót, không biết điều mà ông nghĩ, lại có thể có được uy danh như vậy.

Tử Đế Tôn từng đến một chuyến thì bình tĩnh hơn nhiều, có hiểu biết.

Bản lĩnh của con gái nhà mình vô cùng giỏi, là minh quân đệ nhất.

Nhưng...

Tử Đế Tôn nhanh chóng nhìn thấy trong mắt của những tướng sĩ giới quan bắt đầu lóe ra ánh sáng cuồng nhiệt cùng với cơ thể kích động đến run rẩy.

Không chỉ có Tử Đế Tôn, mà Tuyết Như Yên bên cạnh, còn có Liễu Quế Hương cũng phát hiện ra tình hình này.

"Ngươi sẽ hiểu ra tại sao trước đây lúc Tiểu Thiên cứu ngươi lại kiêu căng, huyên náo như vậy." Tử Đế Tôn hơi nghiêng đầu, nhỏ giọng nói với Lạc Thao Thiên bên cạnh.

Lạc Thao Thiên đứng ở đó, biểu cảm mờ mịt, không biết Tử lão đệ của mình nói những lời khó hiểu gì cả.

"Thiên Tôn Chí Thiên bám váy!" Tiếng gào thét vui mừng đột nhiên vang vọng ở giới quan.

Một quân phòng thủ giới quan không còn kìm nén được, gào thét điên cuồng: "Ta xuất thân Nam Cương, Tiêu Thiên Tôn!"

"Thiên Tôn Chí Thiện bám váy!"

"Hội Mềm đệ nhất thiên hạ!"

Tiếng gầm gừ cuồng nhiệt đếm không hết trong nháy mắt cuốn đến bốn phương, hai con mắt nóng rực đều tập trung vào Tiêu Thiên trên boong tàu.

Thậm chí có mấy quân phòng thủ của Ma tộc cũng gào thét theo.

Hội Mềm tuân theo Tiêu Thiên làm việc thiện, làm việc hành sự, dùng trái tim nhân nghĩa quảng bá khắp thiên hạ.

Hơn nữa, tài nguyên, tài phú mà Tiêu Thiên nghiêm phạt ở các nơi đều xài đúng trường hợp.

Không nói hoàng triều Đại Viêm, Nguyên Thủy ma quốc cũng hưởng thụ rất nhiều sự quan tâm của Tiêu Thiên.

Cái danh Chí Thiện đã truyền khắp bốn phương.

Hội Mềm mọc lên như nấm.

Thiên Tôn Chí Thiện bám váy Tiêu Thiên đã trở thành trụ cột

trong lòng của rất nhiều người.

Thậm chí, mỗi lần bọn họ giúp người khác, hỏi đến tính danh lai lịch.

Người ra tay viện trợ đều cuồng nhiệt hô to cái danh Thiên Tôn Chí Thiện bám váy.

Tương ái.

Truyền xuống dưới!

Điểm thái quá nhất là, cho dù trên thuyền qua lại giới quan có không ít người hét lên tên của Tiêu Thiên.

Nhưng đối với những thương nhân bọn họ, đã nhận được lợi ích chưa từng có ở Đế vực liên minh Nữ Đế.

Gặp phải trắc trở, luôn có người ra tay giúp đỡ.

Mỗi người đều thực hiện ý chí của Tiêu Thiên, không làm khó dễ, không cắt xén, không yêu cầu.

Đối với Tiêu Thiên, bọn họ đã sớm hướng thần, hôm nay nhìn thấy người thật, đâu thể không gọi theo chứ.

Tỏ vẻ kính ý!

Chiến hạm hư không xuyên qua giới quan, tiến vào Đế vực liên minh Nữ Đế trong từng tiếng hét Thiên Tôn Chí Thiên bám váy.

Trên boong tàu rất yên tĩnh.

Cả người Tiêu Thiên cứng ngắc ngây ra ở đó, trên dưới toàn thân đều mất đi màu sắc, cứ như là một pho tượng thạch cao màu trắng không động đậy.

Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái bên cạnh thì nhìn nhau, mím môi,

chớp mắt.

"Phù ha!" Lạc Thao Thiên há miệng, hai ngón tay đã luồn vào trong miệng, không ngừng hà hơi ra bên ngoài, nhưng khóe mắt lại chảy ra nước mắt.

Ông thật sự rất muốn cất tiếng cười to, nhưng dù sao đó cũng là con rể của ông, thấy hắn đáng thương, nếu như cười rộ lên thì không đành lòng.

Nhưng chịu đựng đúng là rất khổ.

Vũ Tâm Nhứ bên cạnh thì che mặt, bờ vai nhẹ nhàng run rẩy.

Còn mười tám đứa con trai con gái của bọn họ sớm được đám trắc phi dẫn chạy xa, vọt vào trong khoang của chiến hạm hư không.

Chỉ là mơ hồ có thể nghe thấy tiếng cười hi hi ha ha truyền đến từ nơi bọn họ rời đi.

Chương 517. Tràn đầy khát vọng sống

Còn Tử Đế Tôn bọn họ sớm đã có chuẩn bị, biểu hiện rõ ràng đỡ hơn rất nhiều, mỉm cười, dùng sức mím môi lại, rất dùng sức.

"Tử màn thầu, ngươi mau nhìn đi!" Lúc này, Lạc Nữ Ái chợt kêu thành tiếng.

Mọi người nghe thấy tiếng gọi của Lạc Nữ Ái, đều nhìn về phương hướng mà nàng chỉ, vô cùng kinh ngạc.

Long Khâu Bạch Thanh!

Lại có biểu cảm...

Nàng cười rồi!

Răng rắc!

Nhìn thấy Long Khâu Bạch Thanh nở nụ cười, Tiêu Thiên đều muốn nứt ra.

Đáng ghét!

Tiêu Thiên rất đau khổ.

Hắn vẫn không thể tức giận vì chuyện này.

Dân chúng kính yêu hắn, thích hắn, gọi hắn như vậy, có thể làm sao đây?

Có thể trách hội Mềm tự chủ trương sao?

Không được.

Người ta cũng không làm sai cái gì, quả thật là cực kỳ hoàn mỹ chấp hành khái niệm của mình, làm việc thiện tích đức, vui vẻ giúp người.

Vấn đề duy nhất khiến Tiêu Thiên đau đầu chính là các ngươi truyền bá tinh thần này thì tốt.

Đừng ra sức đẩy danh hiệu này của chúng ta ra bên ngoài chứ!

Trên boong tàu của chiến hạm hư không, Tiêu Thiên yên lặng ngồi trong góc, tâm trạng không tốt lắm.

Ngược lại tâm trạng của đám người Lạc Thao Thiên rất tốt, tinh thần cả người đều có vẻ sảng khoái, vui vẻ thoải mái.

Nhất là khi bọn họ ngắm nhìn phía xa, cảm thụ được mức độ nồng đậm của linh khí giữa trời đất này, lại cảm khái khá nhiều.

Năng lực của Tiêu Thiên quá mức khủng bố.

Hiện giờ mức độ nồng đậm của linh khí ở thế giới giới vực này đã có thể gọi là vô lý.

Nhất là Lạc Thao Thiên, ông có thể cảm nhận được rõ ràng còn chưa tới cực hạn của thế giới giới vực này.

Giống như Tiêu Thiên đề cập, dung hợp thế giới giới vực khác nhau từ đó khiến linh khí pha tạp.

Một khi dựa theo lời nói này, lợi dụng hoa thần thụ còn có bản lĩnh của tộc Hoa Thần để sắp xếp lại linh khí trời đất.

Chỉ sợ trình độ chỉnh thể đều sẽ tăng lên cực kỳ đáng sợ.

Bản thân hoàn cảnh là cực kỳ quan trọng, cũng có thể ảnh hưởng tới người khác.

Sau này đứa trẻ mới sinh của Đế vực Liên minh Nữ Đế, từ nhỏ đã phát triển trong hoàn cảnh linh khí nồng đậm như vậy, nền tảng phải bền chắc cỡ nào.

Suốt ngày thân thể đắm chìm dưới linh khí bực này, thể hồn phải khó lường tới đâu?

Sau khi thành công trở về, tiến vào trong Đế vực Liên minh Nữ Đế.

Mọi người cũng quyết định tạm thời tách ra trước, xử lý chuyện của bản thân.

Đám Tử Nhược Yên đi đến hoàng triều Đại Viêm trước, xử lý một vài công việc.

Gia đình Lạc Nữ Ái thì trở về trước, tiến hành thu xếp chút chuyện.

Nhất là Lạc Thao Thiên còn khẩn cấp hơn, rất lâu ông đã không trở về nhà, hiện giờ tâm trạng càng kích động.

Mọi người phân chia hành động, Tiêu Thiên thì dẫn theo Long Khâu Đạo, đi đến núi Thanh Viêm một chuyến.

...

Đến núi Thanh Viêm, hắn đi xem cây rồng hoa thần, phát triển tốt.

“Trong khoảng thời gian này, thế nào rồi?” Tiêu Thiên ngắm hoa thần thụ trước mặt, nhìn Hoa Tài Đầu bên cạnh.

Hoa Tài Đầu mang theo nụ cười, dịu dàng lên tiếng: “Tiêu đại nhân, núi Thanh Viêm không hổ là bảo địa, cây rồng hoa thần sinh trưởng nhanh chóng, hơn nữa chỗ thần kỳ càng hiện rõ.”

“Hơn nữa xem hoa văn rồng trên cây, càng thêm rõ ràng, hơn

nữa còn thoáng chứa một tia hàn ý."

"Một điểm khiến người ta tán thưởng nhất, đó là cành cây của cây rồng hoa thần này làm que xiên, hiệu quả nướng thịt là tuyệt nhất."

Tiêu Thiên hiểu rõ, ngẩng đầu nhìn cành cây đã phát triển ra phía trên, có chút kỳ lạ: "Nơi đó không lá không quả?"

"Vâng, Tiêu đại nhân, đây là cây rồng hoa thần cố ý làm." Hoa Tài Đầu vừa dứt lời, cây rồng hoa thần liền cực kỳ phối hợp.

Răng rắc!

Nhánh cây nhỏ không lá không quả bên đó tự gãy, rơi vào trong tay Hoa Tài Đầu.

"Tiêu đại nhân, mời xem." Hoa Tài Đầu dâng lên bằng hai tay.

Tiêu Thiên cầm lấy nhánh cây nhỏ này, nhìn kỹ, rõ ràng chính là một que gỗ.

"Nói cách khác, cây rồng hoa thần chuyên môn mọc ra một khu vực như vậy, dùng để làm que xiên?" Long Khâu Đạo bên cạnh không nhịn được nói.

Vù vù vù!

Tán cây khổng lồ của cây rồng hoa thần nhẹ nhàng đong đưa lên xuống, phát ra tiếng vang, hiển nhiên là đang trả lời vấn đề của Long Khâu Đạo.

"Yêu, được nha." Tiêu Thiên sáng mắt, tiến lên vỗ thân cây: "Được được, không uổng công ta trồng ngươi trên núi Thanh Viêm này, cực kỳ tốt!"

Lúc này, Đế Tân Lộ gánh phân, vừa lúc từ xa chạy tới.

Hắn vừa tới gần đã nhìn thấy Tiêu Thiên ở xa xa, trừng hai mắt, vội vàng bỏ đòn gánh xuống: “Tiêu đại nhân!”

“Trong khoảng thời gian này, Đế Tân Lộ cũng làm hết phận sự, bằng không cây rồng hoa thần cũng không đến mức sinh trưởng nhanh như vậy.” Hoa Tài Đầu ở bên cạnh nói giúp Đế Tân Lộ.

“Đế Tân Lộ tri thức uyên bác, lúc ủ phân, khéo léo lợi dụng đan dược của mình, tri thức ở phương diện trận pháp, khai phá ra phân Cổ Thần.”

“Độ phì nhiêu của phân Cổ Thần này rất nổi bật, không chỉ áp dụng cho việc gieo trồng các hoa thần thụ khác, thậm chí còn mở rộng khắp cương vực.”

Chương 518. Tràn đầy khát vọng sống 2

"Nơi thử đầu tiên chính là hoàng triều Đại Viêm, đến lúc đó xem thử thu hoạch như thế nào."

“Nếu tăng gia sản xuất số lượng lớn, thuộc hạ cho rằng Đế Tân Lộ có công đầu.”

Đế Tân Lộ khiêm tốn lui về phía sau hai bước, khom mình hành lễ: “Tội nô không dám, chỉ là nghe chủ nhân dạy bảo, biết rõ nghiệp chướng nặng nề, chính cái gọi là chuyên một ngành, thích một ngành.”

“Ta không có tài nghệ, coi như thi triển ra trên con đường chuộc tội, tạo phúc cho lê dân bá tánh, vừa rồi tính là trả lại tội nghiệt.”

Tiêu Thiên không nhịn được gật đầu, chỉ vào Đế Tân Lộ: “Tốt, cực kỳ tốt, ta thật sự không ngờ, người quý trọng cơ hội sửa đổi nhất lại là ngươi.”

“Đáng khen, phải khen, sau này không được gọi là phân Cổ Thần nữa, cứ dùng tên của ngươi, phân Tân Lộ!”

“Phân Tân Lộ giúp nông nghiệp của liên minh Nữ Đế đi con đường mới.”

“Cũng cho ngươi hối cải để làm người mới, đi trên con đường mới.”

Hoa Tài Đầu nghe vậy, cũng mỉm cười nhìn Đế Tân Lộ: “Chúc mừng ngươi, cố gắng của ngươi, sám hối của ngươi, không uổng

phí.”

"Cám ơn!" Đế Tân Lộ rơi xuống hai hàng lệ, cúi đầu thật sâu.

Tiêu Thiên vừa lòng gật đầu, giảm bớt một chút lo lắng cho tình cảnh xấu hổ lúc trước.

Về phần Long Khâu Đạo thì vẻ mặt có chút hoảng hốt đứng ở đó.

Cái này được luôn?

Tiêu đại nhân có độc hả, chủng tộc cổ xưa kiệt ngạo bất tuân như vậy, vừa nhìn cũng là tồn tại rất cao quý.

Vậy mà...

Giờ khắc này, Long Khâu Đạo bỗng nhiên suy nghĩ, trên đời này chẳng lẽ còn có chuyện càng thê thảm hơn làm kẻ địch của Tiêu đại nhân sao?

Nếu ai còn đối nghịch Tiêu đại nhân, quả thực cực kỳ ngu xuẩn.

“Chủ nhân, có một chuyện phải giải thích với ngài một chút.” Đế Tân Lộ bỗng nhiên lại mở miệng, nhìn về phía Tiêu Thiên: “Lúc trước tội nô từng rời khỏi núi Thanh Viêm một lát, cũng không phải là lười biếng, mà là chuyện xảy ra có nguyên nhân.”

“Ngoại công của chủ nhân Tuyết Phú Quý, hình như gặp phải tiến công của kẻ địch xa lạ, tội nô đến trợ giúp, chiến đấu đã kết thúc rồi.”

“Lúc ấy Chung thừa tướng của Đại Viêm cũng ra sân, đỡ đối phương, dường như tình huống có chút nghiêm trọng.”

“Tội nô xin thú tội, không thể đúng lúc phản ứng lại, gấp rút đến tiếp viện.”

Lộp bộp!

Biểu cảm của Long Khâu Đạo biến đổi, hắn vừa nói xong lại đến một người muốn chết?

Tiêu đại nhân cho người ta cảm giác, tương đối bơ vơ tịch mịch, thiếu tình thân nên hắn rất xem trọng ngoại công Tuyết Phú Quý này.

Động vào Tuyết Phú Quý, quả thực...

Hoa Tài Đầu bên cạnh cũng theo đó mở miệng: "Ta có nghe nói việc này, tiền căn hậu quả rất hung hiểm, người hăm dọa, phát rồ, trên đường lại ra tay với mấy đứa nhỏ của viện phúc lợi ở đông thành hoàng thành, nếu không có Tuyết lão gia tử ngăn cản, hậu quả không thể tưởng tượng nổi."

Ầm ầm!!

Long Khâu Đạo cảm giác cả thân xác Long Linh của mình sắp nổ tung, đã động vào Tuyết Phú Quý, còn dám động vào viện phúc lợi?

To gan lớn mật, tìm đường chết.

Ngu ngốc cỡ này, chỉ sợ không có cả cơ hội hối cải để làm người mới đâu?

Răng rắc...

Âm thanh vỡ vụn đột ngột vang lên, không gian bốn phía thân thể của Tiêu Thiên bắt đầu sụp đổ một cách khó hiểu.

Ừng ực!

Đế Tân Lộ đối diện nuốt nước miếng, bất động thanh sắc lui về phía sau hai bước, trong ánh mắt lộ ra sợ hãi thật sâu.

Nếu không phải trong khoảng thời gian này bản thân biểu hiện cực kỳ tốt, trong lòng không thẹn, chỉ sợ Đế Tân Lộ cũng bị biến hóa của Tiêu Thiên trước mặt, sống sờ sờ mà hù chết.

Quá khủng bố!

Chẳng qua là trên cảm xúc có chút phẫn nộ, cứ như vậy tự nhiên phát ra khí tức, trực tiếp chấn động sụp đổ không gian bốn phía thân thể.

Trán của Đế Tân Lộ không nhịn được đổ mồ hôi.

Cũng may bản thân lạc đường biết quay lại, đúng lúc tỉnh ngộ.

Về phần cây rồng hoa thần, nó đã run như cầy sấy, cả thân cây đều lắc lư nhè nhẹ, lá cây trên người nó không ngừng tan rã, hóa thành quang mang xanh biếc.

Ánh sáng này nhu hòa, mang theo công hiệu ổn định lòng người, giống như là một bàn tay mềm nhẹ, nhẹ nhàng vuốt ve Tiêu Thiên.

“Tiêu đại nhân, đều bình an vô sự, xin ngài bớt giận.” Hoa Tài Đầu bên cạnh không có cảm giác sợ hãi gì đối với Tiêu Thiên, ngược lại lên tiếng trấn an.

Với hắn, Tiêu Thiên tức giận là hợp tình hợp lý, chân tình thực lòng.

Ngược lại khiến người ta cảm giác càng thêm thân cận hơn.

Động tĩnh dữ dội rất nhanh bình ổn lại, không gian sụp đổ bốn phía cũng khép lại với tốc độ cực nhanh.

Hiện giờ Đế vực Liên minh Nữ Đế, cường độ thế giới cực kỳ cao, kiểu không gian này tự nhiên khép lại rất nhanh.

Đương nhiên, hiện giờ cũng chỉ có Tiêu Thiên, có thể nhẹ

nhàng phá vỡ không gian cường độ cao như vậy.

“Lòng người chi hiểm ác, thật sự là kẻ khác giận sôi.” Tiêu Thiên thở nhẹ ra, nhìn về phía Long Khâu Đạo bên cạnh: “Ta ở xa chiến trường hư không Vẫn Viêm, cũng có người đánh tới cửa kiếm chuyện.”

Chương 519. Nếu bọn họ đã trăm phương ngàn kế muốn hại ta

“Thế giới này làm sao vậy?”

Long Khâu Đạo: “...”

Thế giới này làm sao thì Long Khâu Đạo không biết, nhưng ông có thể xác định, tuyệt đối có người sắp tèo rồi.

“Đế Tân Lộ!” Tiêu Thiên bỗng nhiên mở miệng.

“Chủ nhân, có ta!!!” Đế Tân Lộ nháy mắt trả lời, tư thế thẳng tắp, lớn tiếng đáp lại Tiêu Thiên, chỉ sợ bản thân trả lời chậm.

Tiêu Thiên ra hiệu cho Long Khâu Đạo một ánh mắt, lại mở miệng với Đế Tân Lộ: “Bên phía ta bắt được một đám người tội nghiệt nặng nề, ngươi biểu hiện tốt như vậy, bọn họ giao cho ngươi dẫn dắt.”

“Trừ điều đó ra, còn có không ít người cần tiến hành giáo dục tư tưởng, Long Khâu Đạo ngươi hỗ trợ sắp xếp ở mặt này một chút.”

Long Khâu Đạo vội vàng gật đầu, đầu tiên là gọi Huyết Duệ còn có Chiến Khắc Cực từ trong di tích Thánh Long ra.

“Yên tâm đi Tiêu đại nhân, việc này ta sẽ sắp xếp thỏa đáng.” Long Khâu Đạo vội vàng mở miệng đồng ý, ông biết đối tượng mà đối phương nói đến chính là rất nhiều tộc nhân của tam huyết nhất mạch trong di tích Thánh Long.

Sau khi Tiêu Thiên sắp xếp xong, hơi gật đầu, thì trực tiếp thả người bay lên, đi về hướng hoàng thành hoàng triều Đại Viêm.

Đợi cho sau khi Tiêu Thiên rời khỏi, Đế Tân Lộ mới thả lỏng một chút.

Hắn xoay đầu qua thì nhìn thấy vẻ mặt của Huyết Duệ cùng với Chiến Khắc Cực vẫn có chút mờ mịt.

“Ngươi...” Huyết Duệ lần nữa nhìn thấy Đế Tân Lộ, vừa mới chuẩn bị mở miệng nói lại bị đối phương cắt ngang.

Đế Tân Lộ chạy tới trước mặt Huyết Duệ, trên mặt lộ ra nụ cười thần bí: “Nếu chủ nhân đã giao các ngươi vào trong tay ta, vậy thì đương nhiên không thể phụ sự kỳ vọng rồi.”

“Cảm ơn cho đàng hoàng đi, tồn tại của doanh trại vật hi sinh, nếu không phải là chủ nhân, các ngươi không có cả cơ hội sống lại lần nữa đâu.”

Nói xong, Đế Tân Lộ đưa tay đặt trên vai Huyết Duệ, nhẹ nhàng vỗ để khuyến khích.

Huyết Duệ cau mày, không biết tại sao, hắn luôn ngửi được một vài mùi hương kỳ quái.

...

Trong hoàng thành, Tiêu Thiên trở lại hoàng thành Đại Viêm, chuyện đầu tiên chính là đi viện phúc lợi thành đông.

Đợi đến lúc Tiêu Thiên đến viện phúc lợi, tiến vào trong đó, đã nghe thấy âm thanh giảng bài.

Chỉ là giọng nói của người giảng bài nghe ra cực kỳ quen thuộc.

Tiêu Thiên tới gần học đường thì nhìn thấy Tuyết Phú Quý

đang đứng trong phòng, kể lại những năm tháng trong quá khứ của ông, một vài giai thoại mà ông gặp được sinh động như thật.

Bọn nhỏ phía dưới đứa nào cũng nghe đến rất nghiêm túc.

Lúc này, Tiêu Thiên không quấy nhiễu, chỉ là tựa vào bức tường ngoài học đường, yên lặng lắng nghe.

Tuyết Phú Quý kể rất đặc sắc, dùng ngôn ngữ dễ hiểu nhất, thậm chí có chứa một hương vị sắc thái mộng ảo, kể cho bọn nhỏ nghe về phong thái của các thế giới giới vực khác nhau.

Hơn nữa trong quá trình miêu tả, khéo léo xen kẽ vài một vài sự việc mà bản thân gặp được.

Với thân phận của Tuyết Phú Quý, không ít chuyện trải qua lúc trước đều cực kỳ hiểm ác, khiến bọn nhỏ nghe đến vô cùng khẩn trương.

Tiêu Thiên ở bên ngoài cùng nghe với đám nhỏ, không nhịn được mà bị mê hoặc.

Giống như hắn cũng là một đứa nhỏ.

Thẳng đến khi người rung chuông của học đường gõ vang chuông tan học, mới khiến Tiêu Thiên như tỉnh lại từ trong mộng, phục hồi tinh thần lại.

Lúc này, Tiêu Thiên mới đi đến cửa của căn phòng.

Tuyết Phú Quý lập tức có phát hiện, nghiêng đầu, nhìn thấy bóng dáng của Tiêu Thiên.

“Cháu trai về nhà rồi à?” Tuyết Phú Quý đáng yêu, nhìn Tiêu Thiên, vui tươi hớn hở mở miệng.

Biểu cảm của Tiêu Thiên có chút đình trệ, sau đó cười gật đầu: “Đúng vậy, con về rồi.”

“Về rồi thì tốt, nói ra tên Chung Dương Minh đó làm món thịt nướng không bằng con, không làm ra được mùi vị mà con làm, mấy ngày nay ngoại công rất thèm ăn.” Tuyết Phú Quý đi đến trước mặt Tiêu Thiên, cười ha ha nói.

“Đêm nay sẽ nướng cho ông.” Tiêu Thiên vội vàng đồng ý, cam đoan với Tuyết Phú Quý: “Ông đã chuẩn bị xong xiên que rồi.”

Hai ông cháu này còn chưa tán gẫu được hai câu, mấy đứa nhỏ trong học đường cũng đã không kiềm chế được, lập tức xúm lại quanh Tiêu Thiên.

“Tiêu ca ca trở về rồi.”

“Tiêu ca ca, có người xấu muốn làm hại Tuyết gia gia.”

“Đúng đó ạ, Tiêu ca ca đánh người xấu.”

Một đám nhỏ của viện phúc lợi vây quanh Tiêu Thiên, líu ríu nói không ngừng.

“Yên tâm đi, người xấu sẽ không thoát khỏi chế tài đâu.” Tiêu Thiên sờ đầu bọn nhỏ, biểu cảm cực kỳ nghiêm túc, cam đoan với bọn nó.

...

Một lúc lâu sau.

Cung Thân Vương.

Lửa than đã đốt đỏ, Tiêu Thiên đang tự tay xiên thịt nướng, biểu cảm cực kỳ bình tĩnh.

Trong cung Thân Vương to lớn cũng không có bao nhiêu người.

Trừ Tiêu Thiên ra, cũng chỉ có Tuyết Phú Quý cùng thê tử Liễu

Quế Hương, còn có Chung Dương Minh bị gọi qua.

Sau khi Chung Dương Minh qua, thì giải thích tình huống của mình, cẩn thận nói rõ với Tiêu Thiên.

“Lúc ấy đứa nhỏ này nói rất nghiêm túc, nhất định sẽ không để người xấu thoát khỏi chế tài.” Tuyết Phú Quý ở bên kia cười sang sảng, kể lại tình cảnh lúc đó cho vợ mình nghe.

Chương 520. Sáng mai sẽ về dùng bữa

“Tiểu Tiêu thật là đứa nhỏ ngoan.” Liễu Quế Hương ở bên cạnh gật đầu, sau đó cũng phẫn nộ vỗ đùi: “Nhưng mà Tuyết gia các ngươi làm việc quả thực quá đáng.”

“Ai, Tuyết gia thế đại, sao có thể như thế chứ?” Tuyết Phú Quý thở dài, nhưng giọng điệu lại thay đổi: “Nhưng đại ca kết bái của con rể chúng ta, đã thành đạo quân rồi, ít nhiều chúng ta cũng có một vài lực lượng tự bảo vệ mình.”

“Thật sự không được, ta viết một phong thư, tìm yêu hoàng xin giúp đỡ là được.”

Tuyết Phú Quý vừa mới dứt lời, trên bàn trước mặt, bỗng nhiên được đặt xuống một xiên thịt nướng lớn, mùi thơm chui vào mũi.

“Ngoại công, không cần như vậy, việc này là con trêu chọc tới, cứ giao cho con giải quyết đi.” Tiêu Thiên nhìn Tuyết Phú Quý, nghiêm túc mở miệng.

“Tuyết gia này trăm phương ngàn kế muốn hại con, nếu con còn thờ ơ, thật sự không phải là nam nhân.”

“Hết cách rồi, con vốn không muốn.”

Tuyết Phú Quý và Liễu Quế Hương: “???”

Tuyết Phú Quý và Liễu Quế Hương cũng được xem là người có kiến thức rộng rãi.

Nhưng trong lúc nhất thời, vẫn chưa lấy lại tinh thần trong lời nói vừa nãy của Tiêu Thiên.

Cái gì mà Tuyết gia trăm phương nghìn kế muốn... hại con chứ?

"Ngoại tổ phụ, con chạy không khỏi chuyện này, hết cách." Tiêu Thiên vừa nói, vừa nhìn chằm chằm bờ vai của Tuyết Phú Quý.

[Chủ nhân, phản truy tung đã chuẩn bị xong, hoàn thành truy tung vị trí của Tuyết An Tường.]

Lúc Tiêu Thiên nhìn thấy Tuyết Phú Quý, hệ thống Vượng Tài đã dò xét ấn ký để lại trên người đối phương.

Ấn ký sẽ truy tung vị trí của Tuyết Phú Quý, cho dù ông chạy đến nơi nào, đều bị nắm vị trí trong lòng bàn tay.

Nhưng dưới sự giúp đỡ của hệ thống, Tiêu Thiên đã nắm giữ được chỗ ở của đối phương.

"Tiểu Tiêu, đứa trẻ con đang làm gì vậy?" Tuyết Phú Quý nhìn Tiêu Thiên trước mặt, vội vàng hỏi.

Tiêu Thiên lắc đầu, nhìn Tuyết Phú Quý: "Ngoại tổ phụ, vốn không phải là con muốn làm gì, mà là rốt cuộc Tuyết gia muốn làm gì?"

"Con từ nhỏ cơ khổ không chỗ nương tựa, có thể gọi ông một tiếng ngoại tổ phụ, vô cùng thỏa mãn."

"Nhưng Tuyết gia hùng hổ dọa người, lại ra tay với ông, muốn cướp ông khỏi chỗ con."

"Còn nữa, vì tránh có nhiều đứa trẻ gặp phải cảnh ngộ như con nên đã xây viện phúc lợi, để bọn họ có thể lớn lên không buồn

không lo."

"Nhưng đối phương lại muốn nghĩ cách phá hoại chút tốt đẹp đó."

"Tâm tư bọn họ ác độc rõ rành rành, chính là vì phá tâm cảnh của con, khiến tinh thần của con sụp đổ... không đúng..."

Tiêu Thiên chợt phất tay, nheo hai mắt lại.

"Nói không chừng lão tổ Tuyết gia đã sớm tu luyện thành công, có khả năng thông thiên, có thể cảm nhận được tự cổ chí kim."

"Ban đầu, mới đi bắt nhạc phụ nhạc mẫu đã gián tiếp hại chết hai đại cửu tử của con, chỉ sợ là vì phá đạo tâm của Tử Nhược Yên."

"Nếu đạo tâm nàng loạn thì đâu thể nuôi con được nữa?"

"Chỉ là lão tổ Tuyết gia không ngờ tâm tính Tử Nhược Yên kiên định, đạo tâm không loạn, hì hì..."

Lúc Tiêu Thiên phân tích đến đây, Tuyết Phú Quý phía đối diện cũng nghe đến đau lòng.

Bởi vì vẻ mặt lo nghĩ với vầng trán thấm mồ hôi của Tiêu Thiên trước mặt rõ ràng là cực kỳ không có cảm giác an toàn.

"Đứa trẻ con rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì, sao lại nghĩ ngợi lung tung như vậy." Tuyết Phú Quý bước tới trước, vỗ bả vai của đối phương trấn an.

"Tuyết gia rất mạnh, nói không chừng lão tổ Tuyết gia là tồn tại Đạo Giới cảnh nhị thập tam giai." Liễu Quế Hương bên cạnh nhìn Tiêu Thiên, biểu cảm ngưng trọng: "Đứa trẻ ngốc, bọn ta đều biết con thương ngoại tổ phụ."

"Con đừng xúc động, một lời không hợp thì chạy đi tìm Tuyết

gia gây phiền phức."

Bọn họ vẫn còn nhớ chuyện trước đây Tiêu Thiên đi đến sơn vực Huyền Phú gây chuyện.

Hai vợ chồng họ thật sự yêu thương Tiêu Thiên, không muốn hắn đặt mình vào nguy hiểm.

"Nói không chừng?" Tiêu Thiên nhìn Liễu Quế Hương, hơi nhíu mày: "Ngoại tổ mẫu, tại sao lại hình dung như vậy?"

"Lão tổ Tuyết gia luôn giấu kín thực lực, bên ngoài chỉ lộ ra chiến lực Đạo Hiển cảnh nhị thập nhị giai, hiện giờ nhiều năm như vậy, thực lực cụ thể thế nào, không ai có thể biết được." Liễu Quế Hương vô ý thức trả lời.

"Ngay cả người nhà các người còn không biết nội tình, lão tổ Tuyết gia đó giấu sâu vậy à?" Tiêu Thiên thở sâu, biểu cảm vô cùng ngưng trọng.

Lão tổ Tuyết gia ẩn giấu sâu như vậy nhất định là lão cẩu âm tàn.

Nói không chừng, thực lực thực sự mạnh mẽ đáng sợ, có khả năng thông hiểu cổ kim như bản thân nghĩ.

Tuy Tuyết Phú Quý nói là không thể, nhưng ai rõ được chứ?

Thế giới này vô cùng kỳ quặc, bách tộc san sát, yêu ma đều có.

Vậy thủ đoạn huyền diệu đó, dựa vào cái gì mà không thể có được?

Bọn họ lại chẳng phải là người có cảnh giới như lão tổ Tuyết gia, làm sao biết được cảnh giới đó có thủ đoạn huyền diệu cỡ nào?

Hơn nữa, Tuyết An Tường tìm ngoại tổ phụ, đánh được một

nửa thì bỏ chạy, quá khác thường.

Chương 521. Sáng mai sẽ về dùng bữa 2

Bỗng nhiên hai mắt Tiêu Thiên trở nên nghiêm túc, lẽ nào phía sau còn có kế hoạch đáng sợ gì đang âm thầm khởi động.

Tuyết Phú Quý và Quế Hương nhìn biểu cảm của Tiêu Thiên ngày càng khó coi, hô hấp càng thêm dồn dập, mồ hôi chảy càng nhiều, vô cùng lo lắng.

"Đứa trẻ, con không sao chứ?" Tuyết Phú Quý vỗ Tiêu Thiên, hỏi han ân cần.

"Không được, cái này không được." Tiêu Thiên vội vàng xua tay, thất kinh nhìn Tuyết Phú Quý: "Lão tổ Tuyết gia quá kinh khủng, con hoàn toàn không đoán ra ông ta được."

"Ngoại tổ phụ, con phải đi đánh chết ông ta!"

Tuyết Phú Quý và Quế Hương: Σ(⊙▽⊙ "a

Bốp!

Chung Dương Minh bên cạnh tát nhẹ một cái lên mặt, ông biết ngay mà.

Tiêu Thiên bay lên trời, nhìn về phía Chung Dương Minh: "Ngươi ở đây với ngoại tổ phụ đi, ta đã ướp đồ nướng rồi, ông ấy ăn không đủ thì ngươi nướng thêm tí đi."

"Thân Vương đại nhân, có cần chuẩn bị bữa khuya cho ngươi không, hay là điểm tâm sáng mai?" Chung Dương Minh thở dài, ngẩng đầu nhìn Tiêu Thiên đang chậm rãi bay lên trời.

Tiêu Thiên suy nghĩ một lúc rồi nhìn về phía Tuyết Phú Quý: "Ngoại tổ phụ, ông biết lão tổ Tuyết gia ở đâu không?"

"..." Tuyết Phú Quý vô ý thức lắc đầu, lão tổ bế quan là chuyện cơ mật, loại thứ xuất như ông đâu thể biết được.

Tiêu Thiên tính toán đôi chút: "Vậy con phải đi bắt Tuyết An Tường, đi đi về về có lẽ phải cần chút thời gian, chỉ sợ không kịp dùng bữa khuya rồi."

"Bữa sáng ta muốn ăn cháo, làm cho ta mấy cái bánh rán đi."

Chung Dương Minh gật đầu: "Được, Thân Vương đại nhân đi đường cẩn thận, nhớ kỹ đừng có bất cẩn đụng nát thế giới giới vực đó, tai họa vô tội."

"Yên tâm, ta sẽ cố gắng bay qua cấm địa tử vong trong không gian là được." Tiêu Thiên nói xong, vội bay về phía bầu trời, biến mất ở trước mặt mọi người.

Sau khi Tiêu Thiên rời khỏi, Chung Dương Minh lặng lẽ bắt đầu bày thịt xiên trên lò nướng, nhớ lại cách đốt củi vừa nãy.

Nói ra thì Tiêu Thiên làm chuyện này đúng là rất tuyệt, ông không học được.

"Đợi đã, đứa trẻ muốn làm gì vậy." Lúc này, Tuyết Phú Quý mới tỉnh táo lại, kinh ngạc la lên.

Liễu Quế Hương bên cạnh cũng mới lấy lại tinh thần.

Vừa nãy Tiêu Thiên nói gì chứ, đánh chết lão tổ Tuyết gia?

"Tuyết lão gia tử, không cần lo lắng cho Thân Vương đại nhân đâu." Lúc này, Chung Dương Minh đột nhiên mở miệng khuyên bảo Tuyết Phú Quý: "Nếu hắn nói như vậy rồi thì cứ đợi tin tức là được."

"Chung thừa tướng, thư sinh yếu đuối như ngươi không rõ cái lợi cái hại ở bên trong đâu." Tuyết Phú Quý phất tay, vội vàng nói với thê tử: "Đi, chúng ta phải mau đuổi theo đứa trẻ dẫn về."

Liễu Quế Hương gật đầu, đứa trẻ Tiêu Thiên khinh suất, người làm trưởng bối như bọn họ đương nhiên phải ngăn cản.

Ầm đùng!

Luồng khí tức uy hiếp mang theo cảm giác áp bách cực kỳ đáng sợ chợt vọt lên từ bên cạnh.

Tuyết Phú Quý và Quế Hương cảm giác giống như bị quái vật cực kỳ hung ác nhìn chằm chằm.

Bọn họ quay đầu, hoảng sợ nhìn Chung Dương Minh nho nhã tuấn dật, thể tích đang không ngừng bành trướng, cơ bắp cực lớn trên người đang trong quá trình thay đổi, bắt đầu vặn vẹo.

Cứ như từng cục bướu cực lớn mọc ra trên thân của một con quái vật.

Trong nháy mắt.

Thư sinh yếu đuối trong miệng Tuyết Phú Quý không còn nữa, mà trở thành một quái vật hình người cao gần bảy mét.

Quan bào được đặc chế cứ như làn da bó sát, siết chặt lấy thân ông.

Trên trán của Liễu Quế Hương thấm mồ hôi, bà có thể cảm nhận được cảm giác áp bạch cực lớn mà Chung Dương Minh mang đến cho mình.

"Ta theo Thân Vương đại nhân tập võ hơi có thành tựu, chưa đến một năm đã có được thực lực như thế này." Chung Dương Minh nhìn thấy áp lực của bản thân, lại nhìn hai vợ chồng không

động đậy, cơ thể cũng khôi phục lại bình thường.

Tuyết Phú Quý và Quế Hương nhìn Chung Dương Minh hồi phục lại bình thường ở trước mặt thì chớp mắt, rất lâu sau vẫn không thốt nên lời.

"Cho nên sự đáng sợ của Thân Vương đại nhân, sợ là bệ hạ cũng không rõ." Chung Dương Minh tiếp tục nói chậm rãi: "Tuyết lão gia tử, hãy thử thịt xiên mà Thân Vương làm cho ngươi đi, lát nữa hãy nghỉ ngơi thật tốt."

"Sáng mai hắn sẽ trở về."

Tuyết Phú Quý và Liễu Quế Hương rất kinh ngạc.

Hai người hoảng hốt vì những gì Chung Dương Minh vừa làm, sự thay đổi vừa rồi khiến họ cảm nhận được áp lực rõ rệt.

Điều kỳ lạ nhất đó là họ hoàn toàn không cảm nhận được linh khí dao động trên người ông.

Nó chỉ đơn giản là áp lực đến tự chính cơ thể ông, áp chế tinh thần của họ.

"Tập võ?" Tuyết Phú Quý nhìn Chung Dương Minh trước mặt, khẽ hỏi: "Đây... Đây là gì?"

"Thân Vương đại nhân có một phương pháp tu luyện đặc biệt, dựa vào ý chí tuyệt đối của bản thân để phá vỡ cực hạn của cơ thể, tôi luyện ý chí để giác ngộ tinh thần."

“Ví dụ như ta tập võ chủ yếu về sức mạnh, sức mạnh lớn như thần, ý chí khiến cơ thể ta giãn nở để theo đuổi sức mạnh cực hạn.”

Chương 522. Phản truy tung thất bại

Chung Dương Minh vừa nói vừa nhẹ nhàng phất tay, không khí bỗng chấn động, mạch máu và gân xanh trên cánh tay nổi lên, cả cánh tay cũng bắt đầu phình to.

"Ví dụ như thống lĩnh cấm vệ Lưu Diễm, ý chí của nàng là thủ hộ, cơ thể tự thành thiên địa, tinh thần lang thang khắp đất trời, kêu gọi linh hồn trượng phu đã mất..." Chung Dương Minh nói đến đây bỗng im bặt rồi lắc đầu.

Hai phu thê Tuyết Phú Quý và Liễu Quế Hương nghe vậy thì đồng loạt sửng sốt, không thể tưởng tượng nổi.

Có chuyện này nữa sao?

Luyện võ?

Hệ thống tu luyện kiểu mới?

Họ thật sự không ngờ Tiêu Thiên còn có khả năng này, đúng là khiến người ta kinh ngạc và vui thay.

“Nếu thằng bé đã quyết định rồi thì chúng ta sẽ tin tưởng nó, vả lại Chung Thừa tướng cũng đã nói sáng mai sẽ quay về.” Liễu Quế Hương nhìn trượng phu và nói.

Bà nghĩ Tiêu Thiên chỉ ra ngoài dạo chơi rồi về.

Tuyết An Tường vừa đi thì đã mất hết manh mối, Tiêu Thiên tìm ông kiểu gì?

Chứ đừng nói chi đến việc muốn đánh chết lão tổ Tuyết gia. So với các giới khác, tuy Hoàn Sơn giới cách nơi này không quá xa xôi.

Nhưng cũng không gần, muốn đến phải mất kha khá thời gian.

Một đêm thì đi được đến đâu?

Liễu Quế Hương đã từng tận mắt chứng kiến bản lĩnh của Tiêu Thiên khi ở chiến trường hư không Vẫn Viêm, khi đó hắn đã đánh cho Chiến Khắc Cực Đạo cảnh thượng tam thiên trở tay không kịp.

Với thực lực như vậy, dù Tiêu Thiên có chạm mặt với Tuyết An Tường thì người chịu thiệt sẽ là đối phương, không cần lo lắng.

Sau khi ăn hết xiên thịt mà Tiêu Thiên đã nướng cho mình, Tuyết Phú Quý bỗng đứng dậy: “Ta đi vệ sinh đã.”

Dứt lời, ông bèn đi sang một bên, vừa đi vừa lắc đầu: “Tiêu Thiên đứa trẻ này…”

Vừa đến viện bên cạnh, Tuyết Phú Quý nhìn xung quanh, sau khi phát hiện không có ai thì mới lẳng lặng chuồn khỏi cung Thân Vương.

Sau khi ra khỏi cung, ông bay lên không trung rồi triệu hồi thuyền Hư Không, ra khỏi Đế vực Liên minh Nữ Đế và bay vào hư không hắc ám.

Tuy thuyền Hư Không hơi nhỏ nhưng giá cả rất đắt, tốc độ nhanh miễn bàn.

Mặt khác, Tuyết Phú Quý bước vào vị trí quan trọng trong trận pháp trên thuyền Hư Không, lấy ra một tinh thể màu tím lóe lên ánh điện rồi đặt vào đó.

Ong!

Sấm sét yếu ớt dâng lên, chỉ thẳng về một hướng.

Bên kia là vị trí của Tuyết An Tường.

Trước giờ Tuyết Phú Quý luôn là người cẩn thận, hôm đó khi ông cho nổ phích lịch lôi Thần Tinh, không đơn giản chỉ là nổ người mà còn cho thêm nguyên liệu vào trong đó.

Nhằm để truy tìm dấu vết.

Tuyết Phú Quý đã chuẩn bị đâu vào đấy để phòng lúc cấp bách, cuối cùng giờ đã phát huy tác dụng.

Luyện võ thực lực rất mạnh.

Có lẽ thế.

Nhưng những thứ đó không thuyết phục được Tuyết Phú Quý, Chung Dương Minh thể hiện khả năng đặc biệt của mình không có nghĩa là Tiêu Thiên sẽ được an toàn.

Như những gì thê tử đã nói, Tiêu Thiên rất mạnh, ở chiến trường hư không Vẫn Viêm, hắn đã từng phá vỡ cực hạn của bản thân và đánh Đạo cảnh thượng tam thiên không ngóc đầu dậy nổi.

Dẫu vậy, Tuyết Phú Quý vẫn không yên lòng.

Trong mắt ông, Tiêu Thiên vẫn chỉ là một đứa trẻ, lối tư duy cũng lạ đời.

Nói câu khó nghe, trông hắn không được thông minh cho lắm.

Hơn nữa trước đó Tuyết An Tường đã từng tấn công mình, nhìn như không thể bắt được mình nhưng thật ra do đối phương không nỡ.

Theo ông được biết, lão tổ Tuyết gia đều đã chuẩn bị át chủ bài trên người của con nối dòng đích xuất.

Lúc Tuyết Phú Quý ra tay cũng đã chuẩn bị tốt lá bài tẩy của mình, muốn ngọc nát đá tan với Tuyết An Tường.

Vì vậy, Tiêu Thiên càng mạnh đến đây thì Tuyết Phú Quý càng lo lắng đến đấy.

Bởi vì nếu hắn không đủ mạnh, ít ra cũng biết đường chạy trốn khi đánh không lại.

Nhưng bây giờ đứa trẻ này đã mạnh đến vậy nên rất có thể sẽ kích hoạt át chủ bài do lão tổ lưu lại, sau đó bị giết chết.

Tuyết Phú Quý cảm thấy có lỗi với gia đình mình, là một trượng phu nhưng cứ nấp sau lưng thê tử.

Để thê tử chiến đấu phía trước, che mưa chắn gió giúp mình.

Nên ông mới quyết định lén đuổi theo Tiêu Thiên, không thông báo cho Liễu Quế Phương biết.

Mặt khác, ông làm phụ thân nhưng không bảo vệ được nữ nhi của mình.

Ngày trước Tuyết Như Yên bị ép hôn, hy sinh vì cái gia tộc vô tình này, thế nên bà mới lẻn chạy đi.

Mình là ngoại công nhưng không cho con cháu bất cứ cơ hội nào cả.

Thế nên Tuyết Phú Quý mới không do dự đuổi theo.

Ông phải bảo vệ Tiêu Thiên bình an vô sự.

Chỉ vì hai tiếng “ngoại công” của Tiêu Thiên.

Vèo!

Ánh mắt Tuyết Phú Quý toát lên vẻ kiên quyết, điều khiển thuyền Hư Không đặc chế bay thẳng theo dấu vết truy tung, con thuyền lao đi với tốc độ cực nhanh trên đường thuyền hư không.

Cùng lúc đó.

Trên hư không hắc ám cách Tuyết Phú Quý rất xa.

Một bóng người tỏa ra làn sóng dữ dội, không thể thấy rõ bóng hình đang lao nhanh về một hướng,

Chương 523. Phản truy tung thất bại 2

Người đó là Tiêu Thiên.

Một mình Tiêu Thiên rời khỏi đường thuyền hư không, sau đó hắn lập tức bộc phát tốc độ kinh khủng.

Những nơi hắn đi qua, dòng chảy hỗn loạn trong hư không đều bị lực trường của hắn đụng vỡ nát, không gian vỡ vụn liên tục.

Bốp!

Rất nhanh, Tiêu Thiên đã bay ngang một chỗ ngoặt trên đường thuyền hư không, dừng lại rồi đáp xuống một thế giới giới vực.

[Chủ nhân tôn kính, phản truy tung có sự biến động ở thế giới giới vực bên dưới, có điều vào nửa canh giờ trước, cảm giác bất ngờ biến mất.]

[Như thể bị thứ gì đó cắt đứt.]

“Có rời đi không?” Tiêu Thiên khoanh tay, ngắm nhìn thế giới giới vực bên dưới.

[Xét theo phản truy tung vừa phản hồi, không điều tra thấy dấu vết đối phương rời khỏi thế giới giới vực.]

“Chưa rời khỏi thì được rồi, chỉ cần ông ta còn trong thế giới giới vực, ông ta không thể chạy thoát.” Bỗng nhiên, hắn lao thẳng xuống thế giới giới vực bên dưới.

Phù phù!

Màn chắn của thế giới giới vực hoàn toàn không thể cản trở Tiêu Thiên, hắn đâm đầu thẳng vào đó.

Vừa vào bên trong, Tiêu Thiên đã cảm nhận được thế giới giới vực này khá nhỏ.

Sau khi xuyên qua màn chắn thế giới, tốc độ của Tiêu Thiên giảm dần nhưng không gian xung quanh vẫn đang liên tục sụp đổ.

Tiêu Thiên vội vàng giảm bớt lực lượng của mình, khống chế lực trường quanh thân, nhờ vậy những phần không gian sụp đổ mới từ từ khép lại.

“Sức chống đỡ giữa các thế giới giới vực chênh lệch rất lớn.” Tiêu Thiên cảm nhận biến động xung quanh, lấy làm kỳ lạ.

Rất nhanh, hắn thay đổi phương hướng, lao về nơi mà hệ thống Vượng Tài đã đánh dấu cuối cùng.

Đến lúc đó mình sẽ điều tra xem vì sao phản truy tung lại thất bại.

(từ chương này sửa ngôi ba của Lưu Kình thành ông, vì đoạn này mới biết tuổi)

Mức độ phản truy tung của hệ thống Vượng Tài bắt nguồn từ đối phương.

Tuyết Phú Quý đã để lại dấu vết truy tung trên người Tuyết An Tường, sức mạnh bên đó thế nào thì bên này hệ thống Vượng Tài mới phát huy được sức mạnh thế ấy.

Bây giờ, nó không thể lợi dụng phản truy tung để tìm ra vị trí của Tuyết An Tường.

Đồng nghĩa vị trí của Tuyết An Tường lúc này cũng khiến hắn

không thể truy tung đến vị trí của Tuyết Phú Quý.

Theo suy đoán của hệ thống Vượng Tài, có lẽ Tuyết An Tường đã đến một không gian địa giới hoàn toàn tách biệt.

Tiêu Thiên khống chế tốc độ, bắt đầu phi độn về trước.

Có điều Tiêu Thiên đang bay chầm chậm, từ từ phát hiện ra điều bất thường.

Tại sao càng đến gần mục tiêu, vùng đất bên dưới càng phồn hoa nhưng lại không kém phần vắng vẻ.

Lúc Tiêu Thiên đang cảm thấy kỳ lạ thì bất ngờ nghe thấy động tĩnh đằng trước.

Hắn bỗng khựng lại, thoáng thả lỏng tầm mắt nhìn chằm chằm vào phía trước.

Phía xa có hai nam nhân trông khá phóng đãng, vừa bay là là trên không vừa ăn hoa quả.

Một nhóm người đang liều mạng chạy trốn trên mặt đất đằng trước.

…

Gương mặt Vân Khinh Ngữ tỏ vẻ oán hận cùng cực, nàng nghiến răng cố sức chạy thục mạng về trước.

Một nhóm người bên cạnh nàng đang liều mạng bảo vệ cho nàng.

Mỗi người đều tỏ vẻ tức giận, thống hận đan xen.

“Ha ha, chạy đi, chạy nhanh hơn nữa đi.” Một trong số hai nam tử trên không trung khẽ cười bỡn cợt, phun hạt trong miệng ra.

Phèo!

Hạt lao đi như xé gió với tốc độ cực khủng, đâm thủng bả vai của một hộ vệ đang chạy trốn.

Phụt phụt!

Máu tươi bắn tung tóe ra ngoài, một lỗ máu to bằng cái hạt đã xuất hiện trên vai hộ vệ.

Còn hạt kia xuyên qua người hắn xong bèn cắm thẳng vào trong đất.

Sức lực mà hạt mang lại đã khiến hộ vệ phải té nhào trên mặt đất.

“Khụ khụ!”

Hộ vệ nọ ho khan dữ dội, sau đó bò dậy, cắn răng chịu đựng cơn đau mãnh liệt vội nuốt đan dược vào rồi cắm đầu chạy thẳng về trước.

Hắn không được dừng lại, tuy biết Thiên Ma bên trên đang trêu đùa họ.

Nhưng chỉ cần còn một hy vọng sống thôi cũng không được từ bỏ.

Chỉ cần họ vây quanh Vân Khinh Ngữ, che chắn thân hình nàng lại, lợi dụng ý định trêu đùa của hai thanh niên trẻ tuổi bên trên.

Tất nhiên họ có thể bảo vệ tiểu Công chúa rời khỏi nơi này.

Đúng vậy.

Đám người đang chạy trốn đều là cấm vệ trong cung của đế quốc Vân Lai, họ đang bảo vệ huyết mạch cuối cùng của hoàng

tộc.

Đó là tiểu Công chúa đang du học bên ngoài, Vân Khinh Ngữ.

Hai người đang đuổi theo họ trên không trung là hai huynh đệ Tuyết Nhuận Ngọc và Tuyết Lễ Quan.

“Thú vị thật, lần này ta sẽ bắn xuyên qua hai người.” Tuyết Lễ Quan nhếch môi cười, sau đó phun hạt trong miệng ra ngoài.

Vèo!

Cái hạt xoay tròn, đâm thủng cánh tay của một hộ vệ ở đằng sau, sau đó xuyên thẳng qua đùi của nam tử trung niên đi ở phía trước.

Ầm!

Hai người đồng loạt ngã sõng soài trên mặt đất.

“Lưu sư phụ!” Vân Khinh Ngữ đang chạy bỗng la lên, nhìn cái đùi bị đâm thủng của trung niên nam tử.

Lão sư dạy Vân Khinh Ngữ tu hành - Lưu Kình ngã trên mặt đất, vội vàng ném cấm vệ đứng dậy.

Chương 524. Ngươi đừng già mồm ngắt lời ta nữa được không

“Đi, bảo vệ Công chúa chạy trốn.” Lưu Kinh gào lên với những cấm vệ phía sau.

“Lưu sư phụ, người mau dậy đi.” Vân Khinh Ngữ giàn giụa nước mắt, muốn bước đến đỡ ông ấy dậy.

Nhưng nàng chưa kịp đến gần thì Lưu Kình đã khua tay, khiến nàng bị linh khí đẩy lùi: “Đừng quan tâm đến ta, trong hạt kia có chứa linh khí, ta chạy không được.”

“Dù có ra sao, Công chúa không thể từ bỏ hy vọng, cố gắng chạy thẳng về trước, tìm cơ hội sống còn.”

Lưu Kinh nói đến đây, hai mắt sáng rực nhìn thẳng vào Vân Khinh Ngữ.

“Không…” Mặt Vân Khinh Ngữ tái nhợt nhưng lại bị cấm vệ liều mạng kéo chạy đi.

Thật ra trong suốt quãng đường chạy trốn, họ đã khám phá ra quy tắc trò chơi của đám Thiên Ma đang trêu đùa họ bên trên.

Chỉ cần họ cứ chạy, chạy không ngừng nghỉ thì chúng không lấy mạng của ngươi, chỉ trêu đùa và phun hạt để đả thương ngươi.

Nhưng nếu ngươi xui xẻo, bị đánh ngừng lại không chạy tiếp được thì sẽ đại diện cho…

“Tên này vô dụng rồi, giết đi.” Tuyết Lễ Quan trên không trung nhìn huynh trưởng của mình.

Tuyết Nhuận Ngọc vừa cười vừa nhe răng, hắn đang cắn một cái hạt ở giữa hai răng cửa.

Phèo!

Cái hột lao nhanh vun vút.

Lưu Kình nằm trên mặt đất, nghiến răng, ánh mắt ngập tràn đau đớn.

Đám Thiên Ma tấn công quá bất ngờ, khiến đế quốc Vân Lai cứ biến mất như thế.

“Bệ hạ, thần tới gặp ngài đây.” Lưu Kình nhắm mắt, chờ đợi cái chết ập đến.

Nhưng ngay sau đó, ông ấy cảm giác có người nắm lấy gáy mình rồi lôi mình dậy như xách chó, đồng thời toàn thân ông ấy đang bay lên không trung.

Sự thay đổi đột ngột khiến Lưu Kình kinh ngạc mở to hai mắt, nghiêng đầu nhìn sang.

Ông ấy phát hiện một nam tử cực kỳ tuấn tú, khoác vương bảo trên người, xách mình lui lại, đến gần nhóm của Công chúa Vân Khinh Ngữ của mình.

“Trung thành với chủ của mình, làm rất tốt.” Tiêu Thiên thả Lưu Kình xuống, tỏ vẻ tán thưởng đối phương.

Vân Khinh Ngữ thấy sư phụ được cứu bèn lao đến bên cạnh Lưu Kình.

Những hộ vệ khác cũng vội vàng sáp lại xung quanh họ.

“Tại sao các người lại…” Tiêu Thiên chắp tay sau lưng, mỉm cười nhìn Vân Khinh Ngữ và mọi người rồi hỏi.

Nhưng hắn chưa kịp nói hết câu, Tuyết Lễ Quang ở giữa không trung đã nhíu mày: “Ngươi chui ra từ xó nào thế, cả gan dám quản chuyện của bọn ta?”

Tiêu Thiên bèn dừng lại, sau đó nhìn đám người Vân Khinh Ngữ rồi hỏi tiếp: “Ta thấy các ngươi bị người ta đuổi giết, không biết nguyên nhân tại sao…”

“Này, ta đang hỏi ngươi đấy!” Tuyết Lễ Quan thấy Tiêu Thiên không đếm xỉa tới mình bèn dịch chuyển cái hạt trong miệng mình.

“…” Tiêu Thiên nhẹ nhàng lắc đầu, lười so đo với Tuyết Lễ Quan. Bây giờ hắn đang tò mò nguyên nhân của màn đuổi giết đột ngột xuất hiện này: “Thế rốt cuộc tại sao…”

“Thể xác lẫn tinh thần đều rất mạnh, không có sóng linh khí, là một thể tu.” Trên không trung, Tuyết Nhuận Ngọc lên tiếng ngắt lời Tiêu Thiên.

Tuyết Lễ Quan cười nhạo: “Một con chó, con mèo cũng dám con mẹ nó giả vờ giả vịt ở đây, đáng chết!”

Phì!

Tuyết Lễ Quan phun hạt trong miệng ra ngoài, hạt lao nhanh về phía Tiêu Thiên.

“Cẩn thận!” Đám người Vân Khinh Ngữ và Lưu Kình thấy Tuyết Lễ Quan lại phun hạt bèn không hẹn mà đồng loạt lên tiếng.

Nhưng khi họ vừa dứt câu, Tiêu Thiên đã xoay người lại.

“Ta đang nói chuyện với người khác, ngươi già mồm ngắt lời ta làm gì?”

Tiêu Thiên bị ngắt lời những ba lần nên rất tức giận, bỗng nhiên, hắn đánh ra một quyền.

Ầm ầm!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc lập tức vang lên.

Cú đấm mang theo sức mạnh khủng bố lập tức xé rách không gian, bay thẳng về phía xa.

Cú đấm đi đến đâu đều phá hủy mọi thứ đến nấy.

Tuyết Lễ Quan ở cách đó không xa nổ tung thành một đống máu, ngay sau đó bị không gian vỡ ra nuốt chửng.

Tiếng nổ dần lan ra xa, không gian trước mặt Tiêu Thiên đang không ngừng nứt nẻ, để lộ tường kép không gian, dòng chảy hỗn loạn trong không gian liên tục tràn ra, lan rộng khắp không trung.

Nếu có người ngoài hư không nhìn thấy thì sẽ phát hiện.

Bên trên thế giới giới vực này bị nứt ra một khe hở.

Từ xa nhìn lại, thế giới giới vực này như đang bị…

Chẻ ra làm hai.

Tuy phẫn nộ, nhưng Tiêu Thiên vẫn khống chế sức lực rất chuẩn xác.

Để tránh làm người vô tội bị thương, Tiêu Thiên khống chế sức mạnh của mình trên một đường thẳng tắp.

Cộng thêm từ dưới lên trên, hắn đấm một quyền lên không trung, cho nên sẽ không có nhân viên bị thương tử vong.

Chỉ là những người khác ở xa hơn trong thế giới giới vực này, khi bọn họ ngẩng đầu nhìn lên, đều không nhịn được mà kinh

ngạc thốt lên.

Trời ạ, nứt ra rồi.

Còn Tuyết Nhuận Ngọc gần trong gang tấc, cả người cứng ngắc lơ lửng giữa không trung, không dám cử động một chút nào.

Thực lực của hắn đã được xem là cực kỳ mạnh mẽ, Khai Đạo Cảnh thập bát giai.

Nhưng cảnh giới này của hắn, muốn phá nát không gian của thế giới giới vực một phương này, vô cùng gian nan.

Chương 525. Ngoại tổ phụ bị sốc

Nhưng giống như Tiêu Thiên, không hề có một chút dao động linh khí nào, chỉ dựa vào sự đáng sợ của nhục thân, trực tiếp đấm một quyền vỡ trời.

Cho dù là sự tồn tại Đạo cảnh mạnh như phụ thân, cũng hoàn toàn không thể làm được!

Nhất là một quyền vừa rồi, sượt ngang người mình, đánh nổ đệ đệ Tuyết Lễ Quan, xé nát không gian.

Dao động khủng khiếp tràn ra ngoài trong đó, khiến tâm thần của hắn bị chấn động.

Toàn thân, đã bị mồ hôi thấm ướt hoàn toàn, giọt mồ hôi to như hạt đậu không ngừng chảy ra trên trán, tí tách rơi xuống.

Căn bản là quái vật!

Người này, rốt cuộc xuất hiện từ đâu vậy.

So với Tuyết Nhuận Ngọc sợ hãi đến run lẩy bẩy, không dám nhúc nhích.

Những người được cứu lại càng kinh hãi nhìn tất cả mọi chuyện.

Trong mắt bọn họ, cả nhà Thiên Ma thật sự là một sự tồn tại không thể đánh bại, rõ ràng chính là một cơn ác mộng.

Thực lực sâu không lường được, đủ loại thủ đoạn vượt xa

tưởng tượng của bọn họ.

Thật ra đối với bọn họ, lần chạy trốn này, bọn họ đều không ôm hy vọng quá lớn.

Chỉ là, mang theo một tia ảo tưởng chạy về phía trước.

Môi Lưu Kình run rẩy, nhìn ân nhân cứu mạng này, ông cũng không nói nên lời.

Nếu như nói, Thiên Ma một nhà đối với ông, chỉ là mạnh đến mức sâu không lường được.

Vậy thì cú đấm giận dữ của nam nhân trẻ tuổi tuấn tú trước mắt này, chính là mạnh đến nỗi vượt quá khái niệm nhận thức của ông.

Một quyền, đánh trời đất nứt ra.

Thực lực như thế này, quả thực trong lúc ngủ mơ mới có thể làm được.

Vân Khinh Ngữ đỡ sư phụ, người đang ngã ngồi dưới đất, nàng cũng mở to hai mắt, há hốc miệng, không thể tin được mà nhìn chằm chằm Tiêu Thiên.

Đế quốc Vân Lai chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa, thật ra nàng cũng được xem là vong quốc công chúa.

Thật ra, nàng cũng đã sớm nhận thức rõ ràng hiện thực, nhưng ai có thể ngờ đến, ngay lúc bản thân tuyệt vọng nhất.

Tiêu Thiên xuất hiện.

Nhất là khi đối phương dễ dàng giết chết một tên Thiên Ma, Vân Khinh Ngữ cảm thấy dường như mình đã nhìn thấy ánh sáng.

Hy vọng!

Vân Khinh Ngữ có một loại dự cảm, không chỉ mình có thể sống sót.

Một nhà Thiên Ma chết tiệt này, cũng có thể nhận được báo ứng chết tiệt.

Vù!

Lúc này, thân hình Tiêu Thiên đột nhiên biến mất trước mặt mọi người.

Trong chớp mắt tiếp theo, Tiêu Thiên đã đến phía sau Tuyết Nhuận Ngọc, còn không đợi hắn kịp phản ứng, Tiêu Thiên đã túm lấy đối phương rồi ném xuống mặt đất.

Bùm!

Tuyết Nhuận Ngọc bị đối xử thô bạo như vậy, mặt hướng xuống đất, hắn lập tức ngã với tư thế chó gặm phân, ngã ở trước mặt mọi người.

Gần như trong khoảnh khắc bị đánh, Tuyết Nhuận Ngọc phản ứng theo bản năng, chính là vận chuyển linh khí trong cơ thể mình, Khai Đạo cảnh thập bát giai có thể bước đầu khống chế sức mạnh đại đạo, cũng trở nên nổi bật.

Khi dao động trên người Tuyết Nhuận Ngọc hiện ra, vẻ mặt của Lưu Kình, Vân Khinh Ngữ lập tức cứng đờ.

Chính là cảm giác này, lúc khí tức bậc này xuất hiện trên người cả nhà Thiên Ma, bọn họ không thể nào nhúc nhích được.

Áp lực nghiền ép trên người, giống như sức mạnh trời đất, chấn động ập đến.

Bọn họ, sao có thể đấu với trời đất được?

Đúng lúc này, Tiêu Thiên bỗng nhiên vươn tay ra, bàn tay chụp

lấy ót Tuyết Nhuận Ngọc, mạnh mẽ nhấn mạnh xuống dưới đất.

Răng rắc!

Dao động khí tức phát ra từ trên người Tuyết Nhuận Ngọc lúc nãy, lập tức vỡ nát, tọa bộ cái đầu cắm vào trong đất.

Khuôn mặt, đã hoàn toàn chôn vùi trong đất.

Tiêu Thiên xoay người, đặt mông ngồi xuống trên lưng đối phương, phủi tay: "Ta không tin như vậy, ngươi còn có thể cắt ngang lời ta nói."

Giải quyết xong tất cả những chuyện này, lúc này Tiêu Thiên mới mở miệng hỏi một câu đơn giản trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người: "Nói!"

Tiêu Thiên vừa nói xong, Vân Khinh Ngữ lập tức run rẩy một chút.

Đối với nàng, nam nhân trước mặt này thật sự là hy vọng.

Nhưng nghĩ đến biểu hiện vừa rồi, sợ hãi vẫn là sợ hãi.

"Vị ân công này, chúng ta bị đuổi giết, hoàn toàn là tai bay vạ gió." Bên này, Lưu Kình phản ứng rất nhanh, ông lập tức chắp tay giải thích với Tiêu Thiên: "Nguyên nhân, chính là tên Thiên Ma đột nhiên xuất hiện này...

Ngay sau đó, Lưu Kình cẩn thận nói rõ nguyên nhân kết quả của chuyện này.

"Quả nhiên là Tuyết gia." Nghe Lưu Kình miêu tả xong, Tiêu Thiên khẽ gật đầu.

Cho dù là Tuyết An Tường, hay là thê tử của hắn Tử Ngọc Hân, đều không che dấu thân phận của mình.

Đối với bọn họ, Tuyết gia Hoàn Sơn giới chính là tượng trưng cho thân phận.

Cho nên bọn họ biết, Thiên Ma này đến từ một thế lực của Tuyết gia, còn biết tên của bọn họ.

Thiên Ma đến, khiến đế quốc Vân Lai rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục.

Toàn bộ đế quốc, nhất là người trong hoàng thành, hoảng sợ không thể chịu nổi, người nào cũng mang tâm trạng bi quan, cảm thấy bản thân có thể sẽ chết vào giây phút tiếp theo.

Mấy ngày nay, bọn họ có thể nói là vô cùng thê thảm.

Chỉ có hai ngày này, trong một nhà Thiên Ma kia, Tuyết An Tường và Tử Ngọc Hân đột nhiên biến mất, không biết đã chạy đến chỗ nào.

Chương 526. Ngoại tổ phụ bị sốc 2

Tuy rằng hai huynh đệ Tuyết Nhuận Ngọc và Tuyết Lễ Quan, vô cùng tàn nhẫn thô bạo.

Nhưng mà, chỉ có hai tên Thiên Ma, vẫn có thể khiến người ta thở được một chút.

Lưu Kình chính là cảm thấy cơ hội đã đến, cho nên muốn đưa tiểu công chúa Vân Khinh Ngữ ra khỏi hoàng thành.

Lúc trước Vân Khinh Ngữ ở bên ngoài học tập, tránh được vận mệnh hoàng tộc bị tàn sát, nhưng nàng lại tự mình trở về hoàng thành trong tình huống không hề hay biết, ở trong tình cảnh nguy hiểm.

Ở lại hoàng thành, nhất định sẽ chết, Lưu Kình mới muốn nhân cơ hội này để đưa tiểu công chúa đi.

Nhưng ai có thể ngờ rằng, hai huynh đệ Tuyết Nhuận Ngọc và Tuyết Lễ Quan này lại có thực lực mạnh hơn bọn họ tưởng tượng, hai huynh đệ phát hiện động tĩnh.

Không gian ở đằng xa dần dần khép lại.

Nhưng vẫn có khe nứt, ngay khi Tiêu Thiên đứng dậy, bỗng có động tĩnh vang lên cách đó không xa.

Mọi người lần lượt ngẩng đầu, liền phát hiện một chiếc phi thuyền lơ lửng trên không trung, đột nhiên bay nhanh đến chỗ bọn họ từ đằng xa.

Khi thuyền Hư Không dừng lại, gần như không có chút quán tính nào, khiến người ta có một cảm giác lạ lùng.

“Hửm?” Tiêu Thiên hơi sửng sốt, hắn nhìn thuyền Hư Không trên không, khi cửa thuyền mở ra, Tuyết Phú Quý bỗng nhiên xuất hiện ở cửa.

“Ngoại tổ phụ?”

Tuyết Phú Quý lập tức rời khỏi hư không, nhảy xuống từ trên không, ông vội vàng đi đến trước mặt Tiêu Thiên.

“Ngươi đứa nhỏ này, đột nhiên chạy nhanh như vậy, thật sự khiến ngoại tổ phụ lo lắng.” Tuyết Phú Quý đi đến trước mặt Tiêu Thiên, quan sát từ trên xuống dưới, phát hiện đối phương không bị thương, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Thiên ngược lại kinh ngạc, nhìn Tuyết Phú Quý: “Ngoại tổ phụ, sao ông lại đến đây?

“Sao ông lại đến đây, con suy nghĩ linh tinh đã liều lĩnh chạy đến đây, sẽ hại chính mình đó.” Tuyết Phú Quý thở dài, ông ngẩng đầu nhìn phía chân trời ở đằng xa: “Lạ thật, sao thế giới giới vực này lại nứt ra?”

Tiêu Thiên ngượng ngùng cười nói: “Lúc nãy con không khống chế được cơn giận, lúc con một quyền đấm chết Tuyết Lễ Quan, nhi tử của Tuyết An Tường, không cẩn thận đánh nứt ra đó.”

“Thế à, vậy sau này con phải cẩn thận hơn, sao có thể không cẩn thận mà...” Tuyết Phú Quý nói xong, biểu tình đột nhiên cứng ngắc, quay đầu nhìn Tiêu Thiên.

“Cháu nói gì?”

Rìa hoàng thành đế quốc Vân Lai, trong nơi hoang dã

Ngay bên dưới không gian nứt ra kia, một tòa phủ đệ đột nhiên hiện ra.

Bên trong có suối chảy, núi giả san sát.

Tuy không thể nói là nguy nga tráng lệ, nhưng cũng xem như là tao nhã yên tĩnh.

Trong sân trước phủ đệ, đám người Vân Khinh Ngữ, Lưu Kình ngoan ngoãn đứng thành một hàng ngay ngắn ở ngoài rìa.

Thậm chí, mặt hơi phiếm hồng.

Để báo đáp ân nhân, bọn họ vội vàng làm việc, muốn dựng trại, đốt lửa trại.

Tình hình trong hoàng thành vẫn chưa rõ ràng, hơn nữa còn bị một nhà Thiên Ma họa loạn, đó là chướng khí mù mịt.

Thật sự không thích hợp để sắp xếp cho mấy ân nhân nghỉ ngơi, còn không bằng bọn họ tự mình dựng trại ở nơi non xanh nước biết này.

Nhưng Tuyết Phú Quý phất tay, ông lấy ra một toà phủ đệ từ trong không gian chứa đồ ra, lúc phủ đệ rơi xuống đất.

Mọi người đồng loạt im lặng, nhất là sau khi phủ đệ này hạ xuống, càng bộc phát ra sức mạnh trận pháp, càn quét bốn phía.

Dòng nước được dẫn đến từ nơi xa, sức sống khiến cỏ cây xung quanh xanh um tươi tốt, hoa mọc khắp mọi nơi, hương thơm ngào ngạt lan tỏa.

Sau khi so sánh, việc bọn họ ra tay dựng trại đốt lửa, có vẻ hơi buồn cười.

Trong sân, Tuyết Phú Quý ngồi ở đó, ông đang trong trạng thái im lặng không nói gì.

Ông nhìn bên cạnh, cháu trai Tuyết Nhuận Ngọc quỳ gối run lẩy bẩy, mặt đầy bùn, lại ngẩng đầu nhìn trời.

Không biết nên nói gì cho phải, ông phát hiện có phải bản thân đã hiểu lầm một số chuyện rồi không.

Hoặc là nói, tình báo thê tử Liễu Quế Hương đã nói, có sai lầm à?

Dựa theo tình hình thê tử kể cho mình nghe sau khi nàng trở về, Tiêu Thiên có thần thông lớn, vô cùng hiếm thấy.

Nhưng thần thông có thể bị tước đoạt, loại chuyện này tốt nhất nên che dấu, mọi người thống nhất tuyên bố với bên ngoài Tiêu Thiên có nhục thân vô địch, tự tạo thành trời đất.

Cho nên, mới có thể tạo thành kết quả như vậy.

Nhưng mà...

"Tiểu Tiêu à, bầu trời cứ nứt ra vậy, có phải không tốt lắm không?" Tuyết Phú Quý nhìn phía trên, nhìn thấy tốc độ khôi phục rất chậm chạp, ông nhịn không được mà hỏi.

Tiêu Thiên ngồi bên cạnh, nghe ngoại tổ phụ nói như vậy, liền đứng dậy: "Chuyện này dễ giải quyết mà."

Nói xong, Tiêu Thiên bay lên trời, đi đến bên cạnh khe nứt không gian kia, hai tay dùng sức nén lại.

Khi sức mạnh của hắn bộc phát, không gian bị mạnh mẽ dán lại.

Theo khe nứt, sức mạnh này cũng không ngừng lan rộng về phía nơi xa, bắt đầu dần dần khép lại.

Bầu trời nứt ra, đã khép lại hoàn toàn.

Sau khi làm xong, Tiêu Thiên trở lại bên người Tuyết Phú Quý, nở nụ cười: “Ngoại tổ phụ, không còn vấn đề gì nữa.”

Chương 527. Ông không đánh lại hắn

Nói xong, hắn cứ vậy mà vui mừng hớn hở nhìn Tuyết Phú Quý, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Lúc đối phương đến tìm mình, Tiêu Thiên vừa ngạc nhiên, trong lòng vừa cảm thấy rất ấm áp.

Lúc trước, hắn từng gặp, từng nghe quá nhiều chuyện đánh trẻ con thì sẽ có người lớn đến.

Đối với Tiêu Thiên, tình huống như vậy vốn không có khả năng xuất hiện trên người hắn.

Nhưng đến thế giới này, nhân duyên lại đến, hắn có một vị "ngoại công", hơn nữa ông ấy vì lo lắng cho vãn bối, mà vội vàng chạy đến đây tìm mình.

Muốn làm chỗ dựa cho mình, muốn bảo vệ mình thật tốt.

Đây là lần đầu tiên.

Cho nên, Tiêu Thiên vui vẻ đứng cười ngây ngô rất lâu.

Về phần Tuyết Phú Quý, ông khiếp sợ ngửa đầu nhìn trời, nhìn không gian đã khép lại, trừng to hai mắt.

"Thật đúng là..." Tuyết Phú Quý lầm bẩm thành tiếng, lông mày run rẩy.

Một suy nghĩ chợt xuất hiện trong đầu ông.

Có khi nào, có một khả năng như vậy.

Thật ra Tiêu Thiên mạnh không phải là thần thông, thứ hắn thật sự mạnh là nhục thân của chính mình?

Có khi nào có một tình huống như thế này.

Tiêu Thiên, chính là nhục thân bá đạo vô song, có thể nhào nặn không gian như bùn đất vậy.

“Tiểu Tiêu này…” Tuyết Phú Quý ngẫm nghĩ, nhìn Tiêu Thiên: “Có phải cháu có thân thể bá đạo, có thể tay không bóp nát không gian?”

“Mà không phải thần thông?”

Hai mắt Tiêu Thiên sáng ngời, đột nhiên quay đầu nhìn Tuyết Phú Quý: “Ngoại... Ngoại tổ phụ!”

Nói xong, Tiêu Thiên vội vã giơ tay ra, năm ngón tay mở ra, sức mạnh đầu ngón tay bắt đầu bộc phát, nhẹ nhàng hình thành móng vuốt trong lòng bàn tay.

Bùm!

Tiếng nổ vang lên, không gian trong lòng bàn tay Tiêu Thiên sụp đổ và có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Tuyết Phú Quý mở to hai mắt, cẩn thận quan sát.

Quả nhiên!

Ông chưa từng tận mắt nhìn thấy thần thông không gian, nhưng vẫn từng nhìn thấy một vài hình ảnh lưu lại trong một số linh khí đặc chế.

Người thần thông không gian kia, lúc hủy diệt không gian, biên giới chỉnh tề hoàn hảo, vuông vắn.

Nhưng Tiêu Thiên ở đây thì sao?

Nhìn chỗ không gian vỡ vụn sụp xuống kia, rõ ràng chính là dấu chụp, vừa nhìn đã biết là bị người ta chụp ra!

Tuyết Phú Quý mím môi, không thể tin nhìn Tiêu Thiên.

Thật sự, thân thể của vị tôn nữ tế trước mắt này mạnh đến mức có chút không thể tin được.

Chẳng lẽ thân thể Tiêu Thiên, thật sự giống như cái cớ đám nữ tế Tử Đế Tôn tìm, tự thành trời đất sao?

Chờ một chút, không phải không có khả năng.

Ông nhớ đến thân thể bành trướng vặn vẹo khủng khiếp kia của Chung Dương Minh, hoàn toàn không giống như con người, không phải chính là một cách để phá vỡ cực hạn của xác thịt sao?

Mọi người đều nói thể tu, không hề có tiền đồ.

Nhưng chuyện luyện công của tôn nữ tế trước mắt này, hình như mạnh đến mức nghịch thiên.

Tuyết Phú Quý ngẫm nghĩ, lần nữa chuyển ánh mắt, nhìn Tuyết Nhuận Ngọc đang quỳ.

Tuy là đại chất nhi của mình, nhưng sự chán ghét tràn ngập trong mắt Tuyết Phú Quý.

Người của Tuyết gia vốn đã đủ để khiến ông ghê tởm rồi.

Lại nghe chuyện cả nhà Tuyết Tường An đã làm ở đế quốc Vân Lai của thế giới giới vực này, Tuyết Phú Quý thật sự buồn nôn.

“Phụ thân ngươi đâu?” Giọng nói Tuyết Phú Quý trầm thấp, ông nhìn Tuyết Nhuận Ngọc quỳ ở đó hỏi.

Tuyết Nhuận Ngọc nghe thấy Tuyết Phú Quý mở miệng, vội vàng la lên: “Tam thúc, ngươi phải cứu ta, ta không muốn chết.”

Hắn ở bên cạnh, đã nhìn ra rồi.

Tuyết Phú Quý nói gì thì Tiêu Thiên nghe nấy, chỉ cần Tuyết Phú Quý mở miệng, mình nhất định có thể sống sót.

“Chúng ta chính là thúc chất ruột thịt, hắn nhiều nhất chỉ có thể xem như người ngoài.” Tuyết Nhuận Ngọc nhìn Tiêu Thiên, oán thán với Tuyết Phú Quý: “Nhị đệ thật sự chết rất thảm, bị hắn một quyền đánh nổ, hoàn toàn không còn thi cốt.”

“Tam thúc, ngài không thể thấy chết mà không cứu được.”

Sau khi Tuyết Nhuận Ngọc nói xong, hắn dùng đầu gối làm chân, di chuyển tiến lên, ôm lấy chân Tuyết Phú Quý khóc lóc thảm thiết.

Tâm tư nhỏ nhặt cũng rất rõ ràng trong lời nói.

Giữa thúc chất ruột và người khác họ.

Cho dù là tôn nữ tế, thì đó cũng là ngoại tôn nữ tế mà.

Lựa chọn như thế nào giữa hai người, chẳng lẽ còn chưa đủ rõ ràng sao?

“Ta đang hỏi phụ thân ngươi đi đâu rồi ngươi lại ở đây châm ngòi ly gián?” Tuyết Phú Quý một cước đạp ngã Tuyết Nhuận Ngọc trước mặt. quát mắng thành tiếng: “Thúc chất ruột? Phì!”

“Ngươi còn không bằng một cọng lông của ngoại tôn nữ tế tốt của ta nữa.”

“Đứa nhỏ Tiểu Tiêu này, mới gặp ta vài lần, ta chịu ấm ức, hắn biết liền đến an ủi ta.”

“Trước khi đi hắn còn tự tay nấu đồ ăn ngon, hiếu kính trưởng bối như ta.”

“Ở trong lòng ta, Tiểu Tiêu chính là cháu ruột, ngươi tính là thứ gì?”

Tuyết Phú Quý nói xong, chỉ vào Tuyết Nhuận Ngọc rồi nói với Tiêu Thiên ở bên cạnh: “Tôn nhi, chúng ta không hỏi nữa, đánh chết hắn.”

Đối phương nói những lời này, khiến Tiêu Thiên vừa cảm động, vừa tò mò: “Ngoại tổ phụ, sao ông không tự mình ra tay, thanh lý môn hộ?”

“...” Khuôn mặt già của Tuyết Phú Quý đỏ lên, hồi lâu nói: “Ta đánh không lại.”

Chương 528. Sao ngươi lại khiêu khích ta

Nói xong, Tuyết Phú Quý cũng có chút xấu hổ.

Cảnh giới của ông quá thấp rồi, tính toán đâu ra đấy, tuổi tác đã cao như vậy mà thực lực cảnh giới chỉ mới đạt Hư Không giới thập nhị giai.

Có lẽ ở trong thế giới giới vực hạ vị này, ông đã có thể xưng vương xưng bá.

Nhưng nếu ở Hoàn Sơn giới trước đây thì không nói trước được.

Chưa kể cảnh giới này của Tuyết Phú Quý vốn dĩ dựa vào tài nguyên cưỡng ép xây dựng lên.

Đích thân động thủ ư?

Trừ phi là mượn sức của người ngoài thì mới có khả năng ép chết cái tên Tuyết Nhuận Ngọc này.

Chỉ có điều, động tĩnh như thế này chắc chắn vô cùng to lớn.

Đồng thời, ông còn phải hao tốn không ít vật liệu, nghĩ kỹ lại không đáng chút nào, chẳng bằng Tiêu Thiên dùng một tay bóp chết thằng nhóc đó cho rồi.

“Ngươi, cái đồ…ui…” Tuyết Nhuận Ngọc bị đạp lăn trên mặt đất, khi nghe Tuyết Phú Quý nói liền há miệng định mắng chửi ông.

Hắn còn chưa kịp mở miệng, Tiêu Thiên liền bóp mặt, bịt mũi miệng hắn lại.

“Lời nói tục tĩu như này, sao có thể làm ô uế lỗ tai của ông ngoại được?” Tiêu Thiên nheo mắt nhìn chằm chằm Tuyết Nhuận Ngọc ở trước mặt: “Thật sự không ngờ rằng, ông ngoại tốt như vậy mà lại có một đứa cháu trai như này.”

“Tốt nhất là giết quách ngươi để trút giận nhưng dù gì ta cũng là cháu của ông ngoại, luận bối phận thì ngươi vẫn là trưởng bối của ta.”

“Ở trước mặt người ngoài mà ta trực tiếp bóp chết ngươi chỉ sợ mang tiếng bất kính.” Tiêu Thiên vừa nói vừa nhìn đám con nít ngoan ngoãn đứng xếp hàng bên cạnh mình.

Lời nói và hành động lần này của Tiêu Thiên khiến đám người Vân Khinh Ngữ, Lưu Kình và cả Tuyết Phú Quý đều có chút bất ngờ.

Tại sao nói riết rồi Tiêu Thiên lại trở nên mềm lòng nhỉ, trông có vẻ rất dễ nói chuyện.

Tuyết Nhuận Ngọc đang bị Tiêu Thiên bóp cũng trừng to hai mắt.

Trưởng bối?

Trong mắt ngươi còn có trưởng bối ư?

Đồ khốn nhà ngươi vừa mới dùng một quyền đấm nổ một trưởng bối mà giờ lại mở miệng nói những lời này?

“Nếu ngươi ngoan ngoãn phối hợp thì sẽ không phải chịu đau khổ, ta hỏi ngươi đáp, ngươi khỏe ta khỏe mọi người đều khỏe.” Tiêu Thiên mỉm cười nhìn Tuyết Nhuận Ngọc.

“Rốt cuộc phụ thân ngươi Tuyết An Tường đi đâu rồi?”

Tiêu Thiên hỏi xong, nghiêm túc nhìn Tuyết Nhuận Ngọc, yên lặng chờ đợi câu trả lời của hắn.

“Ưm ưm ưm…” Tuyết Nhuận Ngọc đưa tay lên vỗ vỗ vào cánh tay của Tiêu Thiên.

Lúc này, khuôn mặt vốn dĩ đang mỉm cười của Tiêu Thiên đột nhiên trở nên lạnh lùng, hắn tung một cước đạp vào chân Tuyết Nhuận Ngọc.

Răng rắc!

Tiếng xương cốt vỡ vụn, chân Tuyết Nhuận Ngọc trực tiếp bị đạp gãy, cơn đau đớn kịch liệt lập tức quét qua toàn thân hắn.

Đau đớn dữ dội khiến hắn không ngừng co quắp.

Từ trước tới giờ, hắn vẫn luôn thuận gió xuôi nước, ngày ngày hưởng thụ bình an tại Tuyết gia.

Đã lâu rồi, hắn chưa trải qua sinh tử chém giết.

Chứ đừng nói tới cơn đau đớn như này.

Đau đớn khiến hắn nước mắt lưng tròng, thân thể không tự chủ được mà giãy giụa nhưng căn bản không có cách nào thoát khỏi tay Tiêu Thiên.

“Lúc nãy ta đã nhắc nhở ngươi là ta hỏi ngươi đáp.” Tiêu Thiên lạnh lùng nhìn Tuyết Nhuận Ngọc: “Ngươi không những không phối hợp mà còn ngậm miệng không nói, lại còn đưa tay đập khiêu khích ta.”

“Ngươi ngang bướng quá!”

“Ta hỏi ngươi một lần nữa, Tuyết An Tường đang ở nơi nào?”

Tuyết Nhuận Ngọc trợn tròn mắt, không ngừng rên rỉ, đồng thời giọng điệu có chuyển biến rõ ràng.

Rắc!

Lại thêm một đạp, chân kia của Tuyết Nhuận Ngọc cũng gặp tai vạ.

Cơn đau dữ dội khiến hắn không ngừng rơi nước mắt, thân thể vặn vẹo đau đến không thể sống nổi.

Nhưng khuôn mặt của hắn đã bị Tiêu Thiên ghì chặt, kèm theo đầu hắn cũng cố định tại đó.

“Ta đang hỏi ngươi, thế mà ngươi lại ưm ô cái gì hả, ngâm nga bài hát à?” Tiêu Thiên nheo mắt, bàn tay đang bóp mặt đối phương hơi phát lực, tiếng cạch cạch vang lên.

Tuyết Nhuận Ngọc đau đớn và co quắp dữ dội.

Vừa mới thong thả lại sức, Tuyết Nhuận Ngọc đã khóc rồi, đồng thời hắn đưa tay chỉ về một phương hướng, ngón tay không ngừng chọt chọt.

Nhưng ngay sau đó, Tiêu Thiên lại nhấc chân lên, trực tiếp đá gãy cái tay kia.

“Ta bảo ngươi trả lời, ngươi không mở miệng nói mà chỉ chỉ cái gì, ngươi chảnh à?” Tiêu Thiên bất mãn nhìn Tuyết Nhuận Ngọc trước mặt, đột nhiên hắn đạp một cú gãy luôn cái tay còn lại của Tuyết Nhuận Ngọc: “Nam nhi đại trượng phu mà khóc lóc, cái tay này là phạt cảnh cáo.”

Tuyết Phú Quý ở bên cạnh nhìn, khóe miệng giật giật, một lần nữa ông lại có ấn tượng mới về Tiêu Thiên.

Đơn giản là quá xấu xa, căn bản là không tức chết người thì

không đền mạng mà.

Làm gì có cái kiểu ức hiếp người khác như vậy chứ?

“Ta thích!” Tuyết Phú Quý bỗng nhiên cười lớn, cảm thấy rất vui vẻ.

Ác nhân phải có ác nhân trị, đối phó với loại người ác độc biến thái này thì phải dùng biện pháp trừng phạt như thế.

So ra thì, Tuyết Lễ Quan bị một quyền đánh nổ, quả thật là quá nhẹ nhàng rồi.

Cho dù những hành động này trông như đang ức hiếp người quá đáng nhưng nghĩ kỹ lại.

Chương 529. Sao ngươi lại khiêu khích ta 2

Lúc trước, tên Tuyết Nhuận Ngọc này không phải cũng ức hiếp đám trẻ đến từ đế quốc Vân Lai sao?

Ở một bên khác, Vân Khinh Ngữ và Lưu Kình, cùng với những cấm vệ quân khác đang đứng đó nắm chặt hai tay, nhìn bộ dạng thê thảm của Tuyết Nhuận Ngọc.

Sảng khoái, quả thật là quá sảng khoái!

Nghĩ đến tất cả những gì đã xảy ra với đế quốc Vân Lai lúc trước, nhưng bách tính chết thảm và những người vô tội kia.

Bọn họ đều hận không thể lột da, róc xương, ăn tươi nuốt sống đối phương.

“Thân là người có tội, ngươi còn không biết lỗi sai của mình mà còn chống cự, cố chấp.” Giọng của Tiêu Thiên bỗng nhiên vang lên lần nữa: “Đến giờ mà ngươi còn không chịu mở miệng hả!”

Đùng!

Ngay lúc này, Tiêu Thiên bỗng nhiên lên gối đè vào đan điền của đối phương.

Trong nháy mắt, kình đạo kinh khủng xuyên qua bụng đối phương, đánh nát đan điền.

Tu vi bị phế!

Sau khi làm xong hết thảy, Tiêu Thiên buông tay ra, trực tiếp

ném Tiêu Nhuận Ngọc đã bị gãy tứ chi xuống đất.

Sau khi ngã trên mặt đất, Tuyết Nhuận Ngọc lăn hai vòng rồi há miệng khóc lớn.

“Rõ ràng là do ngươi dùng tay che miệng của ta khiến ta không thể nói được.”

“Thế mà ngươi còn trách ta không phối hợp, ta muốn nói cho ngươi, ta phối hợp mà.”

“Sao ngươi lại tàn nhẫn như vậy, không nói đạo lý như thế hả, ta bị phế rồi, ngươi cứ vậy mà phế tu vi của ta rồi.”

“Ngươi có bệnh à!”

Tiêu Thiên đứng bên cạnh nhìn Tuyết Nhuận Ngọc đang khóc lóc kêu la trên mặt đất thì khẽ lắc đầu.

“Ta hỏi ngươi thì ngươi chuyện ngươi cần phải làm là trả lời câu hỏi của ta.”

“Nhưng ngươi lại không nói thành lời, đó chính là vấn đề của ngươi, vấn đề của mình thì tự mình giải quyết chứ.”

“Ta chỉ cần kết quả, còn biện pháp giải quyết cụ thể thì ngươi phải tự mình phát huy tài trí thông minh.”

“Tại sao ngươi lại không dùng linh khí ngưng tụ tại đầu ngón tay để viết cho ta nhìn?”

“Tại sao ngươi không dùng linh thức truyền âm để nói cho ta biết hả?”

“Nói trắng ra là ngươi không tình nguyện phối hợp với ta, cho nên ta đánh gãy tay chân của ngươi, trừng phạt ngươi rõ ràng, điều này rất hợp tình hợp lý.”

“Ngươi lại còn có mặt mũi ở đó khóc à.”

Tiêu Thiên nói xong, tặc lưỡi lắc đầu, nhìn sang Tuyết Phú Quý và dang rộng hai tay: “Người này có phải cùng thế hệ với nhạc mẫu của con không?”

“Ừm, hắn lớn hơn nhạc mẫu con một chút.” Tuyết Phú Quý ở bên cạnh nghiêm túc gật đầu.

“Tuổi tác đã cao mà còn ở đó khóc lóc om sòm, cái đồ không biết xấu hổ.” Tiêu Thiên bĩu môi, lắc đầu.

Tuyết Phú Quý cũng gật đầu: “Đúng vậy, ta không có thứ cháu trai không biết xấu hổ như ngươi.”

Hai ông cháu nói xong, không hẹn mà cùng nhổ nước bọt xuống đất.

“Phi!”

Tuyết Nhuận Ngọc ngã gục xuống đất, hai mắt mở to, trong lòng vô cùng đau đớn, ủy khuất lăn lộn trên mặt đất.

“Tu vi hắn bị phế, tứ chi bị gãy, không thể tạo ra sóng gió gì được nữa.” Lúc này, Tiêu Thiên đang đứng ở bên kia đột nhiên nhìn về phía Lưu Kình và lên tiếng: “Ngươi hiểu ý của ta chứ?”

Phía đối diện, Lưu Kình bỗng giật mình, tiếp đó là khom mình hành lễ với Tiêu Thiên.

Khi hắn đứng thẳng người lại, trong ánh mắt hắn tràn đầy lửa giận: “Ân công, ta hiểu rồi!”

Nói xong, Lưu Kinh liền rút thanh bội đao ở bên hông ra, nghiến chặt răng bước tới gần Tuyết Nhuận Ngọc.

Ở bên kia, tiếng kêu thảm thiết thê lương không ngừng phát ra từ miệng Tuyết Nhuận Ngọc.

Không chỉ có Lưu Kình phẫn nộ.

Mà còn có các cấm vệ quân khác và công chúa dòng duy nhất Vân Khinh Ngữ.

“Cởi chuông phải cần người buộc chuông, tâm bệnh phải cần tâm dược mới trị được.” Tiêu Thiên ngồi xuống bên cạnh Tuyết Phú Quý: “Chỉ có đích thân động thủ thì mới có thể khiến bọn họ thoải mái hơn, sảng khoái hơn một chút.”

“Đích thật là đạo lý này…” Tuyết Phú Quý khẽ gật đầu, dường như rất tán thành lời Tiêu Thiên nói nhưng bản thân ông cũng không biết đang nghĩ gì nữa.

Tiêu Thiên ngồi đó pha trà cho Tuyết Phú Quý, trước giờ hắn luôn rất tốt với những người đối xử tốt với hắn.

Chỉ một hành động vì lo lắng mà vội vàng chạy tới chỗ hắn của Tuyết Phú Quý đủ để khiến Tiêu Thiên cảm thấy ấm áp rất lâu.

Trong không gian thức hải của linh hồn hắc ám dường như được chiếu rọi bởi một chùm ánh sáng khác.

“Con à, ông ngoại có một điều thỉnh cầu.” Chần chừ một lát, Tuyết Phú Quý bỗng lên tiếng.

Tiêu Thiên rót trà xong, mỉm cười nhìn sang Tuyết Phú Quý: “Ông ngoại đừng khách khí, cứ việc nói.”

“Con có thể dạy ông ngoại luyện võ được không?” Tuyết Phú Quý nhỏ giọng hỏi.

Tiêu Thiên sửng sốt một lát: “Cái này có gì mà không được chứ, ông ngoại cứ việc nói thẳng với con là được, không cần phải dè dặt như vậy đâu.”

"..." Tuyết Phú Quý gãi gãi đầu, có chút xấu hổ: "Đây chẳng phải là...trước kia bị đả kích nhiều quá rồi."

Trong giới kinh doanh, Tuyết Phú Quý vô cùng tự tin, được xưng tụng là thần tài một phương.

Nhưng trên con đường tu hành, Tuyết Phú Quý thật sự đã chịu sự đả kích rất sâu.

Chương 530. Kỳ tài luyện võ

Cho dù luôn được thê tử chăm sóc cùng với tên tuổi của Tuyết gia có thể dùng để hù dọa người khác.

Nhưng ông cũng muốn đích thân ra tay, cũng hy vọng ông có thể làm tròn trách nhiệm của một trượng phu, có thể bảo vệ thê tử ở phía sau mình.

Liễu Quế Hương quá vất vả rồi.

Thậm chí, bà vì ông mà đã bị ảnh hưởng đến căn cơ, dù sau đó ông đã hao phí không ít tiền tài và thời gian, cũng như tìm rất nhiều phương pháp khác nhau.

Nhưng đều không có cách nào bù đắp được căn cơ cho thê tử, điều này quả thật là nỗi nhức nhối trong lòng của Tuyết Phú Quý từ trước tới nay.

Tuyết Phú Quý vừa thở dài vừa nói rất nhiều chuyện như đổ hạt đậu với Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên ở bên này yên lặng lắng nghe, hai tay xoa vào nhau, vẻ mặt suy tư.

Hắn thậm chí còn vô thức đưa tay ra ôm chầm lấy Tuyết Phú Quý.

Đối phương không giống như hắn, ông sinh ra trong một đại gia đình có rất nhiều người thân.

Nhưng ông lại giống như một người vô thân vô cố vậy.

“Tự tay giải quyết ư?” Tiêu Thiên lẩm bẩm, có lẽ lời nói của

hắn đã khiến Tuyết Phú Quý xúc động rồi chăng.

Tiếp đó, Tiêu Thiên liền đứng thẳng dậy, đến bên cạnh Tuyết Phú Quý: "Ông ngoại yên tâm đi, con sẽ tận tâm giúp ông."

"Con nhất định sẽ dốc hết toàn lực giúp đỡ ông ngoại đích thân lấy lại tôn nghiêm của mình."

Tuyết Phú Quý mỉm cười đưa tay lên vỗ nhẹ Tiêu Thiên: "Nói ra thì, ta thật sự rất có phúc khi gặp được một thê tử tốt, có được con gái ngoan và chàng rể giỏi, bây giờ ta lại có thêm tiểu tử lợi hại như con."

"Thật ra, người may mắn chính là con." Tiêu Thiên cười, đưa tay lên sờ nắn bả vai của Tuyết Phú Quý: "Ông ngoại để con sờ xương của ông."

"Sờ xương?" Tuyết Phú Quý tò mò hỏi: "Là sao?"

"Có thể coi như là một đạo luyện võ, đánh giá bản sự tư chất." Tiêu Thiên vừa nói vừa động thủ: "Đối với ông ngoại mà nói cảnh giới không cao thì luyện võ càng thuận tiện."

"Giống như Nhược Yên và Nữ Ái bọn họ, con đường tu hành đã định nên không dễ để luyện võ… "

Tiêu Thiên đang nói bỗng dừng lại, tay cũng cứng ngắc theo.

Cử động này của Tiêu Thiên khiến Tuyết Phú Quý giật nảy mình, khuôn mặt hiện lên sự thất vọng: "Thế…thế nào, chẳng lẽ tư chất của ông ngoại rất kém à?"

"Không phải…" Tiêu Thiên lắc đầu, động tác càng trở nên ôn hòa hơn.

Khi hắn đi vòng tới trước mặt, Tuyết Phú Quý nhìn thấy mắt Tiêu Thiên sáng rực lên, mặt mày vui vẻ, ông vừa nhìn liền biết là

có tin tốt.

“Ông ngoại, có phải dù ông có làm như thế nào thì thể trạng mập mạp này cũng không giảm bớt?” Tiêu Thiên bỗng nhiên mở miệng, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm Tuyết Phú Quý.

“Cho dù là ông không ăn không uống?”

Tuyết Phú Quý sửng sốt, gật đầu lia lịa: “Đúng là như thế, ta đã suy nghĩ rất nhiều biện pháp nhưng vẫn không giải quyết được triệu chứng mập mạp này.”

“Ha ha ha ha, ông ngoại!” Ngay lập tức, Tiêu Thiên nhịn không được cười thật to: “Ông quả nhiên là một kỳ tài luyện võ trong cả vạn người, hơn nữa còn là thiên sinh nội tráng, có thể coi như là tư chất đỉnh cao trong một trăm vạn người.”

Tuyết Phú Quý không tin vào tai mình, trừng lớn hai mắt nhìn chằm chằm Tiêu Thiên: “Thật ư, tiểu Tiêu à, con đừng vì dỗ ông ngoại vui mà cố ý nói đùa như vậy.”

“Tư chất của Chung Dương Minh kia thế nào?”

Tuyết Phú Quý thắc mắc liệu Tiêu Thiên có an ủi ông không nên hỏi một chút về tình trạng của Chung Dương Minh để tiện so sánh.

Tiêu Thiên ngẫm nghĩ: “Tư chất Chung Dương Minh không tệ nhưng kém hơn một chút so với một phần vạn, tương đương với một phần tám ngàn.”

“Con gái Chung Linh của ông ấy và còn một người luyện võ cùng nữa là Lưu Diễm, gần bằng một phần chín ngàn và một phần bảy ngàn.”

Tuyết Phú Quý nhíu mày, đây là kiểu hình dung gì lạ kỳ vậy.

“Vậy còn con thì sao, tiểu Tiêu?” Tuyết Phú Quý nghi hoặc hỏi tiếp.

Tiêu Thiên cẩn thận suy nghĩ, sau khi cân nhắc hắn nhìn Tuyết Phú Quý và đáp: “Con thuộc một trong một ngàn tỷ người.”

“...” Tuyết Phú Quý giật giật khóe miệng, hình dung như thế này có phải hơi khoa trương không?

Nhưng sau đó ông nghĩ lại, lúc trước Chung Dương Minh đã nói để Tiêu Thiên chọn nơi có các kiểu cấm địa tử vong để kịp lên đường.

Cộng thêm khi tới đây, ông đã tận mắt chứng kiến Tiêu Thiên chỉ dùng một quyền để mở ra khoảng không trong thế giới giới vực.

Thậm chí, Tiêu Thiên còn tự tay cưỡng ép ghép các thế giới giới vực lại với nhau.

Đủ loại hành động quỷ dị mạnh mẽ xảy ra trước mắt như thể đang chứng minh với Tuyết Phú Quý.

Thực lực của Tiêu Thiên, thật sự là một trong một ngàn tỷ người.

“Ông ngoại, con không phải đang an ủi ông.” Lúc này, Tiêu Thiên bỗng nhiên kéo Tuyết Phú Quý đứng dậy: “Tư chất của ông thật sự rất tốt, cộng thêm thân thể khỏe mạnh bẩm sinh và thể chất đặc thù.”

“Lúc trước, ông ăn quá nhiều đồ tốt để tăng cao tu vi, chúng chồng chất trong thân thể không cách nào hóa đi, dẫn đến cơ thể trở nên mập mạp như bây giờ.”

Chương 531. Bát Cực

“Người bình thường không thể nhanh chóng đạt được thành công nhưng trong quá khứ ông ngoại đã tích lũy rất nhiều, sau này con sẽ giúp ông mở ra kỳ kinh bát mạch, cộng với phương pháp nội luyện mà con dạy cho ông.”

Tiêu Thiên vừa dứt lời, Tuyết Phú Quý thậm chí còn chưa kịp phản ứng liền phát hiện đối phương đã bắt đầu hành động.

Đùng!

Sau lưng Tuyết Phú Quý đột nhiên đập mạnh, đồng thời ông cảm nhận được một loại kình đạo lạ lẫm từ song chưởng của Tiêu Thiên, quét ngang thân thể ông.

Lưng ông liên tục phát ra những tiếng lách tách như thể nó đang giãn ra.

Hơn nữa còn có một dòng nước ấm ôn nhuận đang lưu chuyển toàn thân, tác động đến một số nơi bí ẩn trong cơ thể.

Bang! Bang! Bang!

Tuyết Phú Quý có thể cảm nhận rõ ràng những âm thanh kỳ lạ không ngừng phát ra trong cơ thể mình, giống như có thứ gì đó đang liên tục bị mở ra.

Sôi trào!

Trong chớp nhoáng, ông cảm giác được toàn thân mình đang sôi sục.

Đồng thời, mặc dù linh khí cũng đang vận chuyển nhưng huyết

khí thể nội cũng được điều động, bắt đầu du tẩu theo một tuyến đường kỳ lạ.

“Đây chính là phương pháp nội luyện ư?” Tuyết Phú Quý kinh ngạc, nghĩ sao mà cảm thấy chỉ đơn giản như vậy?

Theo lý mà nói, đây cũng là một loại tu hành, ông chưa bao giờ cảm thấy tu hành cũng là một chuyện đơn giản như vậy.

Ông có thật sự đúng là một kỳ tài trong một trăm vạn người không?

Định!

Đến cuối cùng, Tiêu Thiên bỗng nhiên dùng một chưởng đánh vào đỉnh đầu của Tuyết Phú Quý.

Bang!

Tiếng va chạm nhẹ nhàng vang trong đỉnh đầu Tuyết Phú Quý.

Về phần Tuyết Phú Quý, sau khi bị một chưởng đánh vào đỉnh đầu, trực tiếp thụt người xuống, khoanh chân ngồi ngay ngắn ở trên mặt đất.

Ông tiến vào bên trong nội định, toàn thân cảm giác như đang ngâm mình trong dung nham nóng hổi, vô cùng thống khổ.

Nhưng dưới sự vận chuyển của phương pháp nội luyện, ông lại cảm thấy rất thoải mái và dễ chịu.

Mỗi lần hít thở, ông càng cảm thấy đầu óc thanh tỉnh, tinh thần minh mẫn gấp trăm lần.

Đồng thời, theo nhịp hô hấp của Tuyết Phú Quý, tạp chất màu đen không ngừng phun ra ngoài.

Các lỗ chân lông trên khắp cơ thể ông cũng liên tục rỉ ra các

tạp chất màu đen, đồng thời còn có sương mù trắng, kèm theo nhiệt độ nóng hổi phun ra từ trong cơ thể, bao quanh ông.

Cả người Tuyết Phú Quý càng trở nên đỏ bừng, giống như một con tôm to bị nấu chín.

“Ông ngoại, rốt cuộc trước đây ông đã ăn bao nhiêu đồ bổ vậy hả?” Ở bên cạnh, Tiêu Thiên sửng sốt khi nhìn thấy Tuyết Phú Quý tiến vào trạng thái tu hành luyện võ, trên người chỉ còn một lớp mỡ mỏng manh đang dần dần biến mất.

Theo dự toán của hắn, cho dù trong cơ thể ông tích tụ rất nhiều tàn dư thiên tài địa bảo, tối thiểu chỉ tốn một khoảng thời gian bằng uống một tách trà nhỏ liền tiêu hao sạch sẽ mỡ rồi.

Cuối cùng, tình hình của ông ngoài dường như nằm ngoài dự đoán của Tiêu Thiên.

Hắn rất tò mò không biết lúc trước rốt cuộc Tuyết Phú Quý đã ăn bao nhiêu đồ tốt, dùng bao nhiêu thiên tài địa bảo rồi.

Lúc này, Tiêu Thiên bỗng nhiên nhớ tới biệt danh của ông ngoại mình.

Thần tài gia.

Ngoài ra, lúc nãy ông ngoại đã thổ lộ tâm sự của mình khiến Tiêu Thiên hoài nghi có khi nào ông ngoại thật sự xem thiên tài địa bảo như cơm để ăn hay không, ông muốn tìm cách tăng cường cảnh giới của mình lên.

Kết quả lại vì thể chất nội tráng của mình, ngược lại khiến toàn bộ đồ bổ đều tích tụ tại thể nội.

Nghĩ đến đây, Tiêu Thiên chợt phát hiện, sương mù ở phía trước bốc hơi lên đang tản ra đủ loại ngũ quang thập sắc.

Thậm chí còn có một mùi thuốc kỳ dị bay ra.

Cho dù là Tiêu Thiên cũng phải giật mình, sau khi mở long tích, đả thông kỳ kinh bát mạch, tẩy cân phạt tủy thì hẳn là phải phát ra mùi hôi thối mới đúng chứ.

Tại sao ông ngoại lại có mùi thơm ngào ngạt như vậy?

Rốt cuộc trong quá khứ, ông đã ăn bao nhiêu đồ tốt rồi vậy?

Ông ngoại tốt của mình, dù có mập mạp đến đâu thì về cơ bản vẫn là một đại bảo bối hình người biết đi.

Cũng may là Đông Phương Cao Huyền và Chu Thiên Cơ không nhìn thấy Tuyết Phú Quý, chứ nếu không thì e là bọn họ đã trực tiếp bắt ông về luyện đan rồi.

"Tiểu Tiêu, sao ông ngoại lại cảm thấy có chút khó chịu vậy?" Lúc này, toàn thân phủ đầy sương mù, Tuyết Phú Quý từ bên trong đó bước ra.

Nhìn qua rõ ràng là ông đã gầy đi rất nhiều nhưng thân thể có chút vặn vẹo, không hề cân đối.

"Luyện công!" Tiêu Thiên thấy vậy vội vàng lên tiếng, đứng bên cạnh bày ra tư thế: "Ông ngoại, ông luyện…luyện…"

Tiêu Thiên vừa nói vừa quan sát Tuyết Phú Quý, hắn có thể cảm nhận được huyết khí thể nội đối phương đang bành trướng phun trào, thân hình lại cao lớn.

"Bát Cực!"

"Khi đi quyền thì lòng mang tám ý, bên ngoài bày đủ tám hình, kình khí phát ra tám hướng!"

Tiêu Thiên ở bên cạnh vừa nói vừa luyện để Tuyết Phú Quý làm theo.

May mắn thay, Tuyết Phú Quý có tư chất luyện võ xuất sắc, vừa học vừa luyện, chẳng bao lâu đã đánh ra dáng rồi.

Chương 532. Bát Cực 2

Không chỉ như thế, Tuyết Phú Quý có thể cảm nhận rõ ràng, loại phương pháp luyện võ này thoải mái hơn rất nhiều.

Mà khi ở bên cạnh học tập, Tuyết Phú Quý càng thêm cảm thấy quyền pháp có tên là Bát Cực này cao thâm khó lường.

Đồng thời, nó vô cùng phù hợp với ông, giúp ông càng thêm thuận tiện.

Giữa các nhịp thở, ngực co bóp và nở ra một cách có trật tự.

“Hình thần hợp nhất, lấy ý làm khí, lấy khí lưu thông máu.” Ở bên cạnh, Tiêu Thiên lần nữa lên tiếng.

“Ông ngoại, ông phải nhớ kỹ phương pháp luyện quyền này.”

“Khi đi quyền thì lòng mang tám ý, bên ngoài bày đủ tám hình, kình khí phát ra tám hướng.”

“Tám ý này là: cảnh, hoang, hung, độc, mãnh, liệt, thần, cấp.”

“Về phần tám hình gồm: long, hổ, gấu, khỉ, yến, khuyển, chim ưng, phượng hoàng đỏ.”

“Tám hướng chính là tám phương!”

“Nội tâm chứa tám ý mới có thể chiến thắng tiên cơ, bên ngoài có tám hình thì mới có thể tiến lên hoặc rút lui.”

“Đối địch trong chính thân thể, kình khí phát ra tám hướng, không lệch góc nào mới có thể ổn định vững vàng kiên định mà thắng người.”

“Bát ý, bát hình, kình phát bát diện đều lấy chữ “Cực” làm tôn chỉ.”

“Đây chính là Bát Cực Quyền!”

Tiêu Thiên ở một bên lẩm bẩm, Tuyết Phú Quý ở bên kia liền cẩn thận lắng nghe và nghiêm túc luyện theo.

Ông càng nghe càng cảm nhận được mùi vị tuyệt vời ở trong đó.

Đồng thời, ông có một loại cảm giác như cá gặp nước, như thể ông bẩm sinh nên đi theo con đường luyện võ này.

Tuyết Phú Quý từ từ đắm chìm bên trong thế giới của mình, nhiệt độ trên thân đang không ngừng tăng lên, không gian xung quanh có chút vặn vẹo.

Sương trắng bay lên càng nồng đậm, như thể muốn bao phủ cả cái viện này ở trong đó.

Mà lúc này, Tiêu Thiên đã lùi sang một bên, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Ngay lập tức, hắn cảm thấy như mình đang giúp Tuyết Phú Quý thực hiện giấc mơ của ông vậy.

Sau khi đối phương luyện võ, thực lực quả nhiên tăng lên đáng kể, nỗi khuất phục và tâm nguyện ấp ủ bấy lâu nay của Tuyết Phú Quý đã có thể tự tay lấy lại.

Còn điều gì có thể tuyệt vời hơn nữa chứ?

Tiêu Thiên nở nụ cười, nhẹ nhàng lùi lại, đi ra một bên chắp tay sau lưng chờ đợi.

“Ân công!” Lúc này, Lưu Kình máu me khắp người đi tới.

Không chỉ có hắn mà còn có tiểu công chúa Vân Khinh Ngữ và những cấm vệ khác cũng đi tới.

Bang!

Bọn họ đồng loạt quỳ xuống, dập đầu ba cái về phía Tiêu Thiên.

“Đạ tạ ơn cứu mạng của ân công, lại còn để cho bọn ta tự tay báo thù.” Giọng nói trong trẻo xen lẫn một chút nghẹn ngào của Vân Khinh Ngữ vang lên.

Bên cạnh, Lưu Kình cũng chắp tay: “Ân công, ngoài ra chúng ta đã biết phu thê Thiên Ma đó đi về hướng nào rồi.”

Tiêu Thiên nhẹ nhàng gật đầu, ra hiệu cho bọn họ đứng dậy: “Không tệ!”

Nhìn xem, cái gì gọi là người thông minh, cái gì gọi là biết làm việc chứ?

Bang!

Lúc này, phía trước bỗng nhiên phát ra tiếng nổ, sương mù bốc hơi đột nhiên tiêu tán ra.

Một thân hình từ từ hiện ra khiến cả đám người nhao nhao lại gần nhìn.

Đó là một lão giả cao gần hai mét với mái tóc dài màu trắng như tuyết quấn quanh người, cơ bắp rắn chắc hoàn mỹ này như thể được điêu khắc cẩn thận, giống như một tác phẩm kỹ thuật tinh xảo.

Nếu không phải mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt của Tuyết Phú Quý thông qua dung mạo đó, chắc hẳn mọi người đều không nhận ra ông lão tóc trắng này chính là gã mập mạp lúc trước.

“Phù!” Khi thở ra, Tuyết Phú Quý bỗng nhiên bành trướng lên, mắt thường có thể thấy được, giống như một quả khí cầu được bơm căng.

Trong nháy máy, Tuyết Phú Quý lại biến thành hình dáng béo lùn chắc nịch chất phác ban đầu.

Nhìn cảnh tượng quỷ dị này, cả đám Lưu Kình và Vân Khinh Ngữ ở bên cạnh đều trợn trừng hai mắt, không thể tin nổi.

“...” Tiêu Thiên cũng giật giật khóe miệng, rốt cuộc lúc trước ông ngoại đã ăn bao nhiêu là đồ bổ vậy trời.

Ông cũng đã luyện xong rồi mà vẫn chưa có tiêu hao hết sạch ư?

Trong lúc Tiêu Thiên còn đang hoài nghi, liền nhìn thấy một chiếc bình ngọc đột nhiên xuất hiện trong tay ông ngoại, nắp bình vừa mở ra thì một mùi thuốc nồng nặc tràn ngập khắp nơi.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tuyết Phú Quý ngửa đầu lên, một bình đan dược ánh kim óng ánh ào ào chảy vào miệng ông.

“Ông ngoại, ông đang…” Tiêu Thiên kinh ngạc, vội vàng hỏi.

Tuyết Phú Quý bật cười lớn, vẻ mặt vô tội: “Luyện tập thật là vất vả, bồi bổ một chút.”

…

Tuyết Phú Quý vui vẻ phấn khởi đi về phía Tiêu Thiên: “Tiểu Tiêu, ông ngoại cảm thấy...”

Tiêu Thiên nheo mắt lại, vội vàng tiến lên chặn trước nhóm người Lưu Kình và Vân Khinh Ngữ.

Sau đó, hắn nhẹ nhàng vung tay ra phía sau, lập tức cuồng phong nổi dậy cuốn phăng họ lên không trung.

Chớp mắt, Lưu Kình, Vân Khinh Ngữ và những cấm vệ khác cảm thấy toàn thân trống rỗng, bay thẳng lên trời.

Bịch!

Tuyết Phú Quý vốn đang bước đến đột nhiên bạo phát tốc độ, va vào người Tiêu Thiên.

Chương 533. Đây là kế hoạch quỷ quái gì

Oành đùng!!!

Âm thanh bùng nổ khủng khiếp vang vọng, kình đạo đáng sợ càn quét, mặt đất dưới chân Tiêu Thiên và Tuyết Phú Quý sụp đổ trong phút chốc.

Khói bụi cuộn lên khắp bốn phía, cả mặt đất liên tục sụp xuống thành một cái hố cực lớn. Trong khe hở khổng lồ càng tối tăm u ám hơn, gần như trông không thấy đáy.

Không gian xung quanh khẽ rung chuyển.

Đám người bị thổi bay trên không trung nhìn thấy cái hố quỷ dị và mặt đất đã nứt vỡ ra bốn phía bên dưới, khóe miệng hơi run rẩy.

Tình huống quái quỷ gì đây?

Sức mạnh của ông ngoại ân công thế này cũng mạnh quá trớn rồi đấy?

Bọn họ thầm cảm thấy vô cùng may mắn.

May mà ân công bất ngờ phát lực thổi bay bọn họ lên trời.

Nếu không, e rằng bọn họ đã chết thẳng cẳng rồi.

Cũng may, bọn họ đã chuyển thi thể Tuyết Nhuận Ngọc vào nạp vật giới.

Nếu không sẽ chẳng còn gì để chiếu cáo thiên hạ.

Bên dưới.

Tuyết Phú Quý được Tiêu Thiên đỡ lại, lơ lửng giữa trời nhìn cái hố và mặt đất rạn nứt ra bốn phương tám hướng bên dưới, ngây như phỗng.

Đây...

Ông chỉ xông lên một bước thôi mà, sao lại biến thành thế này?

"Ông ngoại... tiếp theo con hướng dẫn ông cách khống chế sức mạnh tí nhé!" Tiêu Thiên nhìn Tuyết Phú Quý trước mặt, giật giật khóe miệng.

Khác với ba người Chung Dương Minh, Chung Linh và Lưu Diễm, bọn họ là luyện tập tăng tiến từng bước một.

Tuyết Phú Quý thì khác, ông có thể chất hoàn toàn đặc biệt. Tiêu Thiên giúp ông dựa vào nội lực của mình để cưỡng ép tăng mạnh.

Sức mạnh tăng lên quá nhanh nên nhất thời không khống chế được là chuyện bình thường.

Biết sức mạnh của mình quá lớn, lúc Tuyết Phú Quý nhìn Tiêu Thiên có đôi phần xấu hổ, nhưng trong lòng lại cực kỳ vui vẻ.

Cuối cùng, mình cũng có thực lực bảo vệ người nhà và có thể làm được vài chuyện rồi.

Rốt cuộc, không cần phải trốn tránh sau lưng thê tử, nhìn nàng ấy khổ sở chống đỡ nữa.

"Nhưng đáng tiếc thật, ta rất thích tòa nhà này." Tuyết Phú Quý lẩm bẩm.

Sau đó, Tiêu Thiên đưa Tuyết Phú Quý đến nơi khác và bắt đầu làm quen với cách kiểm soát thân thể.

Suy cho cùng, ông là kỳ tài luyện võ. Hơn nữa, tuy trước đây thiên tư tu hành của Tuyết Phú Quý hơi kém, nhưng chung quy ông đã đi trên con đường tu hành này lâu như vậy, ít nhiều gì cũng có kinh nghiệm.

Chỉ trong thời gian rất ngắn, Tuyết Phú Quý đã khống chế được bảy tám phần sức mạnh của mình.

Dù vẫn phải từ từ luyện tập, nhưng ít nhất ông sẽ không vừa di chuyển đã tạo ra uy năng hủy thiên diệt địa nữa.

Sau khi khống chế được sức mạnh, Tiêu Thiên và Tuyết Phú Quý lập tức chuyển động, đi theo nhóm người Vân Khinh Ngữ và Lưu Kình trở về hoàng thành của đế quốc Vân Lai.

Sau khi tiến vào hoàng thành, Lưu Kình đi thẳng đến cổng hoàng cung trong hoàng thành, xiên Tuyết Nhuận Ngọc vào trường thương và treo lên trên đó.

Giọng nói chấn động linh khí, tuyên bố cho toàn bộ hoàng thành.

Tuyết Nhuận Ngọc và Tuyết Lễ Quan thuộc Thiên Ma đã bị diệt trừ.

Nhờ có Thiên Tôn Chí Thiện bám váy từ trên trời rơi xuống cứu vớt bọn họ.

Đồng thời, vị Thiên Tôn này còn hứa sẽ không dễ dàng rời đi, đương nhiên khi nào giải quyết xong Thiên Ma mới có thể lên đường.

Mặt khác, Vân Khinh Ngữ thay quần áo, sau đó xuất hiện với diện mạo chân thật và tư thái hoàn toàn mới.

Huyết mạch của hoàng thất đế quốc Vân Lai vẫn chưa đứt đoạn!

Hoàng thành đế quốc Vân Lai tức khắc chấn động, mọi người luôn đóng kín cửa như bưng đều tấp nập ra khỏi nhà, đổ ra đường.

Thoáng chốc, bên ngoài hoàng cung đã chật ních người, ai nấy đều muốn tận mắt chứng kiến Thiên Ma đền tội.

Đặc biệt là lúc họ nhìn thấy rõ, người nào người nấy đều bật khóc, reo hò và ôm chặt lấy nhau.

Cuối cùng, cơn ác mộng đã kết thúc!

Điều duy nhất khiến mọi người hơi nghi ngờ là vị Thiên Tôn đã cứu vớt họ này.

Sao lại có danh hào Thiên Tôn Chí Thiện bám váy quái gở quá vậy?

Thôi kệ đi!

Dù thật sự nghe khá kỳ quái, nhưng mang lại cảm giác lạ thường.

“Cảm tạ Thiên Tôn Chí Thiện bám váy!”

Trong lúc nhất thời, bách tính ngoài hoàng thành đều lần lượt quỳ xuống đất, hô to danh hào của Tiêu Thiên để bày tỏ lòng cảm kích.

Thật ra, nội tâm Lưu Kình cũng thấy rất quái lạ đối với danh hào này.

Trước đây, ông có hỏi Tiêu Thiên: Lúc chính ông kể lại tiền căn hậu quả, khích lệ lòng người thì nên gọi hắn thế nào.

Mới đầu, ân công không nói gì, trong mắt tràn đầy trí tuệ.

Sau đó, hắn cười ha ha hai tiếng rồi nói ra danh hào này.

Sau khi rời đi, ông còn mơ hồ nghe thấy Tiêu Thiên thì thầm phía sau, hình như là...

Mấy câu nói lạ lùng như: "Dù sao có cố gắng kiểu gì cũng vô ích cả", "Ta thua, ta chịu thua", "Cuối cùng đành nghe theo sự lựa chọn của vận mệnh vậy".

...

Trong hoàng cung.

Tiêu Thiên và Tuyết Phú Quý đang ngồi ở ngự hoa viên, nhìn về phương xa.

Kiến trúc hoàng cung này rất thú vị, nửa sau nằm trên một ngọn núi khuất trong mây mù.

Chương 534. Đây là kế hoạch quỷ quái gì 2

Lúc này, hai ông cháu đang ngắm mặt trời mọc trong ngự hoa viên trên sườn núi.

“Xem ra, chúng ta không kịp trở về ăn cơm rồi.” Tiêu Thiên nhấp hớp trà, chép miệng, cảm thấy vô cùng thoải mái.

Nói đến thì trà mây mù trên núi Vân Vụ có hương vị thật sự rất độc đáo.

Tuyết Phú Quý hơi xấu hổ, nhìn Tiêu Thiên bên cạnh: “Tiểu Tiêu, ông ngoại làm phiền con rồi.”

“Chuyện nhỏ thôi ạ, lão tổ Tuyết gia nham hiểm độc ác, cực kỳ xảo quyệt, nếu mặc kệ không quản, ắt sẽ có tai họa lớn.”

“Đặc biệt là ông ta còn cảm ứng được vị trí của mọi người. Trước đây, ông ta có thể bắt nhạc phụ, nhạc mẫu đi, liệu sau này có thể bắt thẳng con luôn không?”

“Hoặc là ông ta có thể thừa dịp đêm hôm yên tĩnh, lúc con đang nghỉ ngơi thì phái một kẻ địch đáng sợ đến trước mặt con không?”

“Không được không được, càng nghĩ càng sợ, ông ngoại có lão tổ khủng khiếp đến vậy, khắp người đều là sương mù dày đặc, đoán không ra, nhìn không rõ.”

“Hơn nữa, ông ngoại còn nói cha ruột ngài, hay chính là gia chủ Tuyết gia cũng là một kẻ tàn nhẫn và ác độc.”

“Thật ra, hạng người vô tình vô nghĩa thế này mới là nguy hiểm nhất.”

“Vậy nên, chúng ta phải giải quyết Tuyết An Tường, cần đến Tuyết gia một chuyến trước.”

Tiêu Thiên nói rồi đặt chung trà trong tay xuống, vẫy tay sắp xếp nhiệm vụ với Tuyết Phú Quý: “Ông ngoại, ông cháu chúng ta hợp tác chung sức đi ạ!”

Tuyết Phú Quý nâng chung trà lên, thổi nhẹ vào đó: “Tiểu Tiêu, chúng ta hợp tác thế nào, nói ông ngoại nghe thử xem.”

“Rất đơn giản!” Tiêu Thiên nở nụ cười, đưa tay ra hiệu: “Ông ngoại phụ trách đánh chết cha ông, con phụ trách đánh chết lão tổ ông.”

“Diệt sạch Tuyết gia, cho thế giới này một đất trời tươi sáng.”

“Thế nào ạ?”

Tuyết Phú Quý lập tức mất kiểm soát lực đạo, thẳng tay bóp nát chung trà đang cầm trong tay.

Nước trà đổ ra, mà ông cũng ho khan dữ dội.

Sau khi Tuyết Phú Quý ho mạnh mấy cái thì ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Thiên, ánh mắt càng cổ quái.

Đứa trẻ này mở miệng ra quả nhiên là không làm cho người ta kinh ngạc thì đến chết cũng không thôi.

Lũ hung bạo gì chứ?

Nhưng Tuyết Phú Quý cũng không chú ý gì mấy, trái lại siết chặt hai tay.

Phụ thân tốt của mình, gia chủ Tuyết gia, nếu không xem bản

thân hơn người, vậy thì hắn cần gì phải nhận ông ta?

Nhiều năm qua, Tuyết Phú Quý tự cho là không thẹn với Tuyết gia.

Chẳng qua...

Ngay lúc Tuyết Phú Quý trầm ngâm, thì Tiêu Thiên bên cạnh nhìn thấy, mở miệng an ủi: "Ngoại tổ phụ, đừng nghĩ quá nhiều, hơn nữa cân nhắc kỹ một chút, xem có khả năng hay không."

"Thật ra ông không phải là ruột thịt đó?"

Tuyết Phú Quý nghe thấy Tiêu Thiên nói ra lời này thì hơi ngẩn ra, cứng ngắc chậm rãi quay đầu lại, nhìn sang đối phương.

"Nếu lão tổ Tuyết gia là lão cẩu âm hiểm, gia chủ Tuyết gia học theo, nói không chừng cũng âm hiểm không gì sánh được."

"Theo như lời nói của ngoại tổ phụ, đứa trẻ thứ xuất các ngươi đều là vào sinh ra tử giành lấy sự quan tâm của phụ thân là ông ta, hy sinh rất nhiều."

"Vậy thì có khi nào có khả năng thật ra các ngươi không phải là ruột thịt, chỉ là gia chủ Tuyết gia cướp đoạt từ nhánh bên, nuôi làm..."

Tuyết Phú Quý nheo mắt lại: "Vật hy sinh!"

Có lúc, kẻ trong cuộc thì mê, người bên cạnh thì tỉnh.

Thoạt nghe những lời này của Tiêu Thiên hình như rất thái quá, rất mơ hồ, nhưng Tuyết Phú Quý nghĩ kỹ lại, không phải là không có đạo lý.

So ra thì đám người Tuyết gia thứ xuất như bọn họ, với dáng vẻ của gia chủ vẫn là hơi khác.

Trái lại mấy đứa trẻ dòng chính với gia chủ Tuyết gia cứ như là mô hình khắc ra vậy.

Thân phận con nối dõi của gia chủ đương gia Tuyết gia vẫn có tí tác dụng, tuy là thứ xuất.

Nhưng gả con gái ra ngoài liên hôn, con trai ra ngoài làm việc dốc sức...

Việc nặng nhọc cực khổ, người chết, người hy sinh đều là đám thứ xuất bọn họ, trái lại dòng chính thì vẫn yên lành.

Tuyết Phú Quý càng nghĩ càng thấy đáng sợ, hơi nheo mắt lại: "Tiểu Tiêu, nói không chừng chân tướng sự việc thật sự như con nghĩ."

Hình như mẫu thân của đứa trẻ thứ xuất hoặc là chết sớm, hoặc là lúc sinh con xong thì qua đời, chỉ còn lại đứa trẻ.

"Xem ra, chỉ có đợi huynh trưởng tốt này của ta, xem có thể hỏi ra được gì hay không." Tuyết Phú Quý siết chặt hai tay, tâm trạng hơi kích động.

Tiêu Thiên nhìn Tuyết Phú Quý, gật đầu nhẹ nhàng, an ủi đối phương: "Ngoại tổ phụ cứ việc yên tâm, ông phải tin thực lực hiện giờ của mình, bắt lấy Tuyết An Tường là chuyện dư sức."

"Đừng quên, ông đã hạ quyết tâm, những gì bản thân đã mất đều phải đích thân lấy lại."

Tuyết Phú Quý nghe thấy Tiêu Thiên an ủi thì gật đầu, bày tỏ bản thân đã hiểu.

Vù vù!

Bỗng nhiên xa xa truyền đến âm thanh vù vù, cứ như có cái gì đó đang rung động nhẹ.

"Tổ địa đế quốc Vân Lai có động tĩnh." Tuyết Phú Quý vội quay đầu, nhìn về phía đỉnh núi, nheo mắt lại.

Chương 535. Lỡ như không phải là ruột thịt thì sao

"Xem ra huynh trưởng của ngoại tổ phụ sắp hiện ra rồi." Tiêu Thiên gật đầu.

Lưu Kình được xem là người có bản lĩnh, đã thành công có được tình báo từ trong miệng của Tuyết Nhuận Ngọc.

Theo như Tuyết Nhuận Ngọc khai báo, nhiệm vụ của bọn họ chính là tìm vị trí của Tuyết Phú Quý.

Căn cứ vào ý chí là lão tổ truyền xuống, trên người hậu bối Tuyết gia có ấn ký, chính là một loại dị bảo không gian ngưng kết thành.

Lão tổ Tuyết gia đã lợi dụng dị bảo không gian, phát giác được dao động của Tuyết Như Yên, bắt nàng qua đó, tiện thể còn có Tử Đế Tôn.

Dựa vào phương hướng, phạm vi khu vực mà Tử Đế Tôn đến chính là nơi này, bọn họ lập tức tìm được chỗ này.

Ngay từ đầu mọi người đều chia nhau ra hành động, Tuyết An Tường có thể tìm thấy Tuyết Phú Quý, cũng là nghe thấy chữ hoàng triều Đại Viêm từ trong miệng mấy thương nhân.

Dựa vào manh mối trên tình báo, hoàng triều Đại Viêm chính là một trong những nhân tố quan trọng.

Tuyết An Tường tìm được Tuyết Phú Quý, nhưng Tử Ngọc Hân, thê tử của ông lại có thu hoạch khác.

Khí tức của tổ địa Tuyết gia.

Tuyết gia ở Hoàn Sơn giới cũng được xem là gia tộc nổi tiếng, là hậu duệ của Đại Đức đế, một trong tứ đế dưới trướng Nhân Hoàng.

Số lượng tổ địa Tuyết gia rất nhiều, hơn nữa mỗi một tổ địa đều rất đặc thù.

Trên phù hiệu hoàng đình Nhân Hoàng, phía bắc là vòng sóng nước, đại diện cho Đại Đức đế.

Tuyết Phú Quý vẫn biết đôi chút về sự tích của tổ tiên Đại Đế này.

Cũng có liên quan đến tổ địa Tuyết gia.

Đại Đức đế cũng được xem là người lớn tuổi nhất, nhưng sống lâu nhất trong tứ đế bao gồm cả Nhân Hoàng, nhưng lại là người khiêm tốn nhất.

Chuyện thích làm nhất là...

Làm ruộng!

Không sai, cái gọi là tổ địa Tuyết gia thật ra đều là từng động thiên tiểu thế giới mà Đại Đức đế tạo thành.

Đại Đức đế thích ra ngoài rèn luyện, nhưng rèn luyện đến một nơi đều sẽ dừng lại rất lâu.

Tạo ra một mảng động tiên, làm ruộng nuôi cá ở bên trong, trải qua cuộc sống điền viên vô cùng thích thú.

Hơn nữa, sau mỗi lần Đại Đức đế rời khỏi một động tiên đều đóng kín nó lại, hơn nữa còn lập ra mấy cơ quan nhỏ, thiết kế nhỏ không có sức ảnh hưởng.

Chỉ cần sau khi phá bỏ được, vậy thì bảo vật bên trong động tiên đó sẽ là của ngươi.

Động thiên trong tay Tuyết Phú Quý thật ra chính là một tổ địa Tuyết gia, chính là phần thưởng sau khi ông tiến vào bên trong đạt được.

Tuyết Phú Quý một mực không để lộ động thiên này trước mặt người khác, chỉ có thời khắc chạy trốn mới triển khai ra.

Quá khứ, ngay cả khuê nữ Tuyết Như Yên đều không biết, chỉ có thê tử là biết được sự tồn tại của động thiên này.

Theo suy đoán của Tuyết Phú Quý, trên núi Vân Vụ có một tổ địa Tuyết gia.

Chỉ là đế quốc Vân Lai một mực không tiến vào.

Nhưng mỗi lần, lúc Hoàng Đế đế quốc Vân Lai đến tế tổ, đều là nắng hạn lâu ngày gặp được mưa lành, bổ dưỡng cho lãnh thổ toàn bộ đế quốc, năm đến có thu hoạch.

Cho nên đế quốc Vân Lai luôn xem động phủ không vào được trên núi là tế điện tổ địa nhà mình.

Lần trước, khi tế điện động phủ, khí tức tổ địa Tuyết gia lộ ra, bị Tử Ngọc Hân đi ngang qua phát giác được.

Cho nên mới khiến toàn bộ đế quốc Vân Lai nghênh đón tại họa ngập đầu như vậy.

Lúc Tuyết Phú Quý nhắc đến chân tướng, lúc ấy Lưu Kình và Vân Khinh Ngữ bên cạnh nghe thấy, đều có loại cảm giác nói không nên lời.

Tế tự trên đỉnh núi Vân Vụ mang đến lợi ích cực lớn cho đế quốc Vân Lai bọn họ.

Nhưng không ai ngờ cũng mang đến tai họa không giải thích được cho bọn họ.

Soạt! Soạt!

Tiêu Thiên và Tuyết Phú Quý đã lên trên đỉnh núi Vân Vụ, đứng ở phía trước cửa động phủ

Cửa động thiên trên đỉnh núi Vân Vụ chỉ là một cửa đá đơn giản bên trên một vùng đất bằng.

Nhưng giờ phút này, bên trên cửa đá lại lóe ra ánh sáng như ẩn như hiện, chớp lên nhẹ nhàng.

Hình như có cái gì đó sắp phun ra từ bên trong.

Giây tiếp theo, giữa cửa đá chợt có một vòng xoáy vặn vẹo, hai bóng dáng đầy bụi đất bị thổi thẳng ra ngoài, nặng nề nện xuống mặt đất.

Không phải là vợ chồng Tuyết An Tường và Tử Ngọc Hân thì còn có thể là ai?

“Đại nghịch bất đạo, Tuyết Phú Quý, ngươi có biết bản thân đang nói cái gì không?” Tuyết An Tường đối diện, chỉ vào Tuyết Phú Quý, lớn tiếng quát.

“Ngươi muốn nghịch thiên rồi à?”

Trên khuôn mặt ngốc nghếch của Tuyết Phú Quý, hai mắt hơi híp lại, tràn ngập vẻ hung ác: “Ngươi thành thật nói ra vị trí lão tổ bế quan đi.”

“Bằng không, ta lo lắng ngươi được nuông chiều từ bé, chịu không nổi đau khổ này đâu.”

Nói xong, Tuyết Phú Quý đã nắm tay triển khai tư thế.

“Ngươi muốn ra tay với ta?” Tuyết An Tường nhìn động tác của Tuyết Phú Quý, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Nhưng sau đó lại cảm nhận được sự nhục nhã to lớn.

Tên mập chết tiệt này vậy mà không đập tiền, cứ như vậy triển khai tư thế, một dáng vẻ muốn đích thân giao đấu chém giết mình.

Chương 536. Nên trả nợ rồi

Có ý gì?

Xem thường ông à!

Rốt cuộc con heo mập chết tiệt trước mặt này lấy đâu ra tự tin lại dám giao đấu với mình!

“Tiểu Tiêu, con lui ra phía sau một chút, giao cho ngoại công là được.” Lúc này Tuyết Phú Quý quay đầu lại dặn dò Tiêu Thiên.

“Ngoại công, cẩn thận một chút.” Tiêu Thiên nhẹ nhàng gật đầu, lui sang bên cạnh.

Tử Ngọc Hân đối diện hơi híp mắt, nhìn một màn này như có suy nghĩ.

Bà đã chú ý tới Tiêu Thiên hậu bối trẻ tuổi có gương mặt xa lạ này từ nãy, trong nhất thời đắn đo không chắc chắn về thân phận.

Khi bà nghe được đối thoại, nhìn thấy người này gọi Tuyết Phú Quý là ngoại công nhưng dáng vẻ không có nửa phần tương tự.

Cộng thêm nội dung trong tình báo mà bà biết đến, Tử Đế Tôn có một đứa con gái cũng là huyết mạch đế hoàng chính thống của Nhân tộc, đã làm om sòm ở Hoàn Sơn giới.

Có vẻ, Tiêu Thiên này là con rể của Tử Đế Tôn đó, vậy thì gọi Tuyết Phú Quý một tiếng ngoại công cũng hợp tình hợp lý.

Nhìn Tuyết Phú Quý lên tiếng kêu Tiêu Thiên đứng xa một chút, dáng vẻ rất cẩn thận.

Đối phương có địa vị không thấp trong lòng tên mập chết tiệt này.

Tử Ngọc Hân suy nghĩ xong bèn trao đổi ánh mắt với trượng phu bên cạnh.

Tuyết An Tường cũng nhẹ nhàng gật đầu, tỏ vẻ bản thân ông cũng đã chú ý tới chi tiết này.

Nhưng hai vợ chồng bọn họ lại căn bản không biết bản thân đã hoàn toàn hiểu lầm đối thoại của ông cháu này.

Tiêu Thiên lui sang bên cạnh lại mở miệng: "Ngoại công, cứ việc thoải mái chiến đấu."

"Yên tâm, ngoại công có thể làm được." Tuyết Phú Quý không nhịn được gật đầu, cho Tiêu Thiên một ánh mắt hãy tin ông.

Trong quá trình quen thuộc sức mạnh cũng là một quá trình mà Tuyết Phú Quý nhận thức thực lực của bản thân.

Ông đã có nhận thức nhất định đối với chiến lực của bản thân.

Lúc này mới kêu Tiêu Thiên hơi lui về bên cạnh để ông luyện tập.

Bằng không, đứa cháu rể này vừa ra tay chỉ sợ đã trực tiếp đánh chết hai người.

Vù!!

Tiếng xé gió đột nhiên hiện ra.

Tuyết An Tường vốn đứng lặng tại chỗ đột nhiên bộc phát ra tốc độ, sức mạnh đại đạo hiện lên, trường kiếm trong tay đã hiện ra sương lạnh.

Thừa dịp lúc Tuyết Phú Quý quay đầu lại nói chuyện với Tiêu

Thiên, ông trực tiếp đánh bất ngờ làm khó dễ.

Trong tay Tử Ngọc Hân bên cạnh cũng hiện ra một thanh trường kiếm, phía trên có thanh phong bắt đầu khởi động, tản ra sự sắc bén.

Hai ngón tay của bà vỗ nhẹ lên thân kiếm, tích tụ lực thanh phong, hai mắt nhìn chằm chằm trên người Tuyết Phú Quý.

Chỉ cần khi sức mạnh đại đạo của trượng phu hiện lên, kiếm khí hàn băng bắt đầu khởi động ra, bao phủ toàn thân đối phương.

Bà sẽ chém ra một kiếm, song kiếm hợp bích.

"Đang chiến đấu còn dám lơ là, đệ đệ ngu ngốc à." Trong miệng Tuyết An Tường tràn đầy sự đùa cợt, gió lạnh trên kiếm đã gào thét không thôi, bao vây bóng dáng hai người trong đó.

Tiên hạ thủ vi cường!

Lần trước khinh địch, Tuyết An Tường đã bị lão đệ thần tài này nổ cho đầu óc rối tung rối mù, không biết phương hướng.

Trước mắt đối phương chủ động tìm tới cửa, nói lời cuồng ngôn còn triển khai tư thế muốn ra tay với mình.

Tuyết An Tường xem thường Tuyết Phú Quý nhưng không thể không thừa nhận đối phương quả thật có tài kinh thương kiếm tiền.

Cũng không phải tên ngốc không thực lực còn muốn đi tìm cái chết!

Ông ta dám đứng ở trước mặt mình, nói ra lời khoác lác như vậy chứng tỏ ông ta có tự tin và con bài chưa lật.

Chỉ là cụ thể tại sao ông không nhìn thấu.

Nếu không nhìn ra, không nhìn thấu vậy tiên hạ thủ vi cường!

Chiếm trước tiên cơ, lúc đối phương chưa kịp vận dụng con bài chưa lật, bắt lấy ông triệt để.

Ông! Ông! Ông!

Kiếm ý gió lạnh mang theo uy năng không tầm thường nháy mắt thổi quét về Tuyết Phú Quý phía trước, linh khí phòng ngự trên người ông đã nở rộ ra hào quang.

Tầng tầng màn chắn bảo hộ đã bao phủ chặt chẽ Tuyết Phú Quý, lần lượt thay đổi từng lớp.

Trong chớp mắt ước chừng hiện ra chín màn chắn phòng ngự.

Đối ứng với y bào trên người, vòng ngọc trên cổ tay, năm miếng ngọc giới và vòng cổ, đai lưng của Tuyết Phú Quý đều chói lọi hào quang linh khí.

"Ồ!" Tiêu Thiên bên cạnh nhìn thấy cũng không nhịn được hô lên, thật sự bị một màn trước mắt làm cho kinh ngạc.

Suy cho cùng ngoại công cũng là thần tài, nhìn như vậy.

Phú quý bức người nha.

Chẳng qua, cường độ của những màn chắn phòng ngự linh khí này vẫn kém rất nhiều.

Tuy sau khi luyện võ với mình, chiến lực của Tuyết Phú Quý tăng lên một trình độ cực kỳ đáng sợ.

Cảnh giới linh khí tăng lên hai giai, đạt tới Thiên Địa cảnh thập tứ giai.

Nhưng cường độ duy trì màn chắn vẫn kém hơn một bậc.

Trên màn chắn phòng ngự do linh khí ngưng tụ thành hiện ra lớp sương, giống như một tầng áo giáp băng cứng bao trùm phía trên.

Vù!

Trong nháy mắt, Tử Ngọc Hân bên cạnh đã xuất kiếm.

Kiếm khí hiện ra thanh quang chói mắt, vượt qua khoảng cách, nháy mắt đi tới trước mặt Tuyết Phú Quý.

Chương 537. Nên trả nợ rồi 2

Ầm!

Ước chừng chín màn chắn nháy mắt bị một kiếm chém vỡ nát, theo bông tuyết rào rào rơi xuống đất.

Tuyết An Tường gần trong gang tấc, trên mặt lộ ra biểu cảm dữ tợn, hàn khí trên thân kiếm trong tay không ngừng phun ra.

“Mặc kệ ngươi có con bài chưa lật gì, mặc kệ ngươi còn mua được thứ tốt như thế nào, chung quy đều là vật ngoài thân.”

“Ngươi đã không kịp sử dụng!!!”

Tuyết An Tường tùy ý điên cuồng cười, kiếm trong tay đã bổ mạnh về phía Tuyết Phú Quý.

Giờ khắc này, ông ta cũng không dám nương tay.

Trong phút chốc, hàn ý lạnh thấu xương thổi quét bốn phía, tuyết bay đầy trời làm đóng băng tám hướng.

Nơi kiếm phong đi qua không gian đều hơi chấn động.

Tuyết An Tường không tin khoảng cách gần như vậy mà đối phương có thể ngăn được một kiếm này.

Tuyết Phú Quý trước mắt này lấy cái gì chắn bản thân!

Ngươi còn có thể dựa vào cái gì!

Rầm!

Âm thanh va chạm dữ dội bỗng nhiên vang vọng.

Cùng với tiếng nổ tung vang lên, cả núi Vân Vụ đều hơi lay động.

Nếu không có cửa đá tổ địa Tuyết gia bên cạnh trấn thủ nơi này, chỉ sợ núi Vân Vụ này sẽ trực tiếp sụp đổ.

Hơi nước thình lình xuất hiện, nổ tung ở giữa hai người, che giấu thân thể của bọn họ.

“Sao lại thế này?” Tử Ngọc Hân biến sắc, lúc bà vừa muốn tiến lên bỗng nhiên nhìn thấy một bóng dáng bay ra ngoài từ trong hơi nước phía trước.

Người bị đánh bay ra chính là Tuyết An Tường!

Ông ta ở giữa không trung vội vàng điều chỉnh thân thể, sau khi rơi trên mặt đất thì lui về phía sau vài bước, mới khó khăn lắm ổn định thân hình.

Tay cầm kiếm run nhè nhẹ , hổ khẩu đã nứt toác, chảy ra máu tươi.

Bông tuyết quanh quẩn trên thân kiếm cũng vỡ vụn rơi xuống, đáp trên mặt đất.

Tử Ngọc Hân lại nhìn thấy trên mặt trượng phu lộ ra ánh mắt không thể tin, gắt gao nhìn chằm chằm trong hơi nước phía trước.

Cộp... cộp...

Tiếng bước chân nặng nề bỗng nhiên truyền đến từ phía trước.

Tử Ngọc Hân ngẩng đầu lên, phát hiện một bóng dáng khiến nàng cực kỳ xa lạ đi ra từ trong đó.

Một nam tử ngũ quan như đao tước, tóc dài như tuyết trắng xõa tung ở sau đầu, mặc y bào của Tuyết Phú Quý.

Cơ bắp cả người bành trướng, buộc chặt y bào vốn rộng thùng thình của Tuyết Phú Quý, phác họa ra đường cong cơ bắp hoàn mỹ trên thân thể.

Chỉ thấy nam nhân này kéo áo khoác ra, lộ ra thể hồn tinh tráng, trên da thịt ửng đỏ tản ra nhiệt độ cao.

“Ca ca chị dâu nên trả nợ rồi!!!”

Tử Ngọc Hân nhìn Tuyết Phú Quý hoàn toàn đã thay đổi dáng vẻ ở trước mặt, cả người đều đờ ra.

Nam tử dũng mãnh tóc trắng ở trước mặt thật sự là con lợn béo đáng chết trong ấn tượng của mình ư?

Người này quả nhiên là Tuyết Phú Quý?

Sao trong nháy mắt, đối phương đã hoàn toàn thay đổi gương mặt, cứ như là người lạ vậy!

Tuyết An Tường đứng thẳng người bên cạnh cũng kinh ngạc nhìn Tuyết Phú Quý ở trước mặt.

Ông đoán được sức mạnh của Tuyết Phú Quý là gì, đối phương có lá gan qua đây tìm phiền phức rốt cuộc là từ đâu đến.

Nhưng Tuyết An Tường không ngờ con át chủ bài mà Tuyết Phú Quý dựa vào lại là bản thân ông?

Nhìn Tuyết Phú Quý với gương mặt mới lạ trước mắt, không biết tại sao, Tuyết An Tường lại cảm giác trong lòng hết sức khó chịu.

Khí thế uy áp tản ra trên người đối phương mang đến cho hắn cảm giác áp bách cực lớn.

"Đáng chết!" Tuyết An Tường thầm mắng, hận bản thân vô dụng, bị Tuyết Phú Quý áp đảo khí thế.

"Ra tay!"

Dưới sự giận dữ, sau khi Tuyết An Tường la lên thì nhấc kiếm vọt về phía đối phương.

Tử Ngọc Hân bên cạnh cũng rõ bất kể rốt cuộc Tuyết Phú Quý đã xảy ra chuyện gì, liên thủ với trượng phu đánh qua đó rồi hẵng nói.

Bà không tin Tuyết Phú Quý trước đó còn dựa vào vật bên ngoài, dưới sự bất ngờ mới khiến trượng phụ có chút chật vật.

Trong thời gian ngắn ngủi, có thể xảy ra thay thổi thoát thai đổi cốt.

Hai phu thê họ có suy nghĩ như vậy, cầm kiếm đồng thời xông về phía Tuyết Phú Quý.

Sức mạnh đại đạo trong cơ thể bọn họ bắt đầu khởi động, khai thông thiên địa, trên thân tràn ngập uy áp thiên địa.

Một băng, một gió.

Trong nháy mắt thiên địa đều biến sắc, hỗn loạn, cuồng phong gào thét mà đến.

Tuyết bay trong gió lớn vù vù, dưới cái lạnh lẽo, ngưng kết thành đao băng thật nhỏ, vọt về phía Tuyết Phú Quý.

Ting ting keng keng...

Cơ thể của Tuyết Phú Quý lập tức vang lên âm thanh giòn tan, không ngừng có binh khí nhỏ do băng tinh ngưng kết thành chạm vào da thịt ông, sau đó vỡ tan.

Cuồng phong bão tuyết cũng hơi che đậy tầm mắt của ông.

Bóng dáng của hai phu thê vọt về phía ông, cứ như biến mất

trong gió tuyết, không thấy tung tích, không biết lui tới.

Vù!

Âm thanh của kiếm vang lên, một thanh lợi kiếm chợt đâm ra ở bên cạnh, trực tiếp xuyên qua đỉnh đầu của Tuyết Phú Quý.

Phía bên kia, bóng dáng của Tử Ngọc Hân chợt xuất hiện ở bên trên, nhấc kiếm trong tay chém xuống.

Chương 538. Lại bị bắt

Gió lượn quanh thân kiếm hóa thành thanh đao xanh cực lớn, nhằm vào đỉnh đầu của Tuyết Phú Quý.

Khoảnh khắc đao xanh cực lớn giáng xuống, gió tuyết xung quanh cũng bị dẫn dắt, bao trùm tới, quấn quanh cơ thể Tuyết Phú Quý khiến ông không cách nào nhúc nhích.

Lúc này sức mạnh thiên địa hiện lên, trấn áp về Tuyết Phú Quý.

Soạt soạt soạt!

Bên kia, trong gió tuyết lần nữa xuất hiện trường kiếm băng tinh, thuận theo phương hướng khác nhau, đâm tới Tuyết Phú Quý.

Thuận theo âm thanh không ngừng vang lên, không ngừng có trường kiếm băng tinh xuất hiện.

Kiếm trận nghìn vạn băng tinh cứ như mưa rào gió lớn đến từ bốn phương tám hướng.

Tuyết Phú Quý hoàn toàn bị phong kín đường lùi.

Chỉ có thể cứng rắn với chiêu này.

Trong ánh mắt của Tuyết An Tường và Tử Ngọc Hân tràn đầy tự tin, bất kể trên người Tuyết Phú Quý rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng chắc chắn sẽ phải chết trước kỹ năng liên hợp cùng đánh của hai phu thê bọn họ.

Bắt sống? Nô ấn?

Biểu hiện trên người Tuyết Phú Quý quá quỷ dị, phu thê bọn họ cũng không muốn nghĩ đến những thứ này nữa.

Để đề phòng, giết rồi hẵng nói!

"Trông quả thật rất dọa người, rất tàn khốc." Tiêu Thiên khoanh tay bên cạnh đỉnh núi, lặng lẽ nhìn về phía trước.

Gió tuyết gào thét không ngớt, vòi rồng màu xanh kèm theo kiếm trận nghìn vạn băng tinh, bao quanh phía trước Tuyết Phú Quý.

Cộng thêm sức mạnh đại đạo của hai người họ dẫn động uy áp thiên địa giáng xuống, nghiền ép ở khu vực ngoại trừ xung quanh Tiêu Thiên trên núi Vân Vụ.

Đạo cảnh tầm thường, chỉ sợ lành ít dữ nhiều dưới sự vây giết này.

Nhưng...

"Ta đã không còn là Tuyết Phú Quý trước đó, không còn là phế vật trong miệng các ngươi nữa!"

Trong ánh mắt của Tuyết Phú Quý giữa sân bắn ra tinh quang, vốn có thể trạng khôi ngô, kèm theo cơ thể bành trướng lần nữa lớn mạnh.

Tạch! Tạch! Tạch!

Song chưởng của Tuyết Phú Quý nhanh như gió táp, dường như là biến mất hoàn toàn, mắt thường khó nhìn thấy được.

Khí kình cách không trực tiếp đánh nát bấy nghìn vạn trường kiếm băng tinh cách không.

Quyền như mưa rào đánh về phía bốn phương tám hướng.

Quyền phong gào thét, đánh loạn gió tuyết đầy trời, dẹp loạn yên tĩnh lại.

Giây tiếp theo, Tuyết Phú Quý chuyển động cơ thể, trở tay nắm chặt trường kiếm đâm về phía mình.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Tuyết An Tường, băng tinh trên mũi kiếm vỡ nát, thân kiếm bắn tung tóe ra tia lửa trong lòng bàn tay của đối phương.

Nhưng rất nhanh, thân kiếm bị siết chặt, kìm lại nhanh chóng, không tiến vào được nữa.

"Yếu đuối bất lực!" Tuyết Phú Quý cười phụt ra tiếng, vung mạnh cánh tay, dùng quyền trái trực tiếp đập nát kiếm đó.

Sau đó xê dịch bước chân, lập tức tiến gần Tuyết An Tường trước mặt, hai tay bắt về phía trước.

Tuyết An Tường đột nhiên bị Tuyết Phú Quý bắt lấy, linh khí trong cơ thể bộc phát ầm ầm, muốn đánh đối phương ra ngoài.

Răng rắc!

Sức lực lớn tập kích đến, linh khí hộ thể vừa hiện lên thì bị hai tay của Tuyết Phú Quý trực tiếp bóp nát, còn có hai vai nứt ra theo.

"A a!" Tuyết An Tường đau đớn, kêu thảm một tiếng, rồi phát hiện cơ thể mình bị đệ đệ tốt túm tới.

Đùng!

Lên gối vào bụng Tuyết An Tường, ông chỉ cảm thấy cứ như cây đại chùy đập xuyên qua cơ thể.

Xoẹt!

Phía sau của Tuyết An Tường nổi cao lên, y phục bị kình đạo xé rách.

Sau đó, một bàn tay đột nhiên đè xuống trước mặt Tuyết An Tường, tóm chặt lấy đầu ông.

Toàn thân bay lên trời, cảm giác cứ như là mất đi trọng lượng, phía sau lưng va chạm mạnh với mặt đất bị kết sương.

"Xào xào!" Tuyết An Tường trừng to hai mắt, phun ra máu tươi, co quắp té trên mặt đất, hoàn toàn không thể động đậy.

Mà lúc này, đao lớn màu xanh hướng có gió đã ức hiếp đến.

"Phá!" Thân hình Tuyết Phú Quý nâng cao, quát lớn, đẩy ngang một quyền về phía trước.

Bịch!

Đao lớn màu xanh trên không trung giáng xuống, bị một quyền của Tuyết Phú Quý phía đối diện trực tiếp đánh nát bấy, đánh vào uy áp thiên địa đến lắc lư.

Quyền kình dũng mãnh trực tiếp đánh vỡ trường kiếm trong tay Tử Ngọc Hân.

Tử Ngọc Hân phía trên thì bị đánh bay ra ngoài, miệng phun máu tươi, linh khí toàn thân có chút hỗn loạn.

Ở giữa không trung, cứ như là cây bèo không rễ, đung đưa trượt xuống từ trên không, cuối cùng nện xuống đất.

Đúng lúc này, phía sau lưng Tuyết Phú Quý chợt truyền đến âm thanh.

Hình như là nháy mắt âm thanh vang lên, Tuyết Phú Quý đã

xoay người, một phát bắt lấy cổ tay của Tuyết An Tường.

Răng rắc!

Linh khí vỡ vụn, sức mạnh đại đạo phiêu tán ra ngoài, xương cốt trên cổ tay của Tuyết An Tường bị bóp nát, không cầm được con dao lóe lên ánh sáng tím âm u, rơi xuống mặt đất.

"U Hoa Ẩn nhận, còn là đồ ta tặng cho ngươi." Tuyết Phú Quý liếc nhìn con dao trên mặt đất, bật cười tự giễu, nhìn vào Tuyết An Tường đang hoảng sợ, chậm rãi lên tiếng.

Tuyết An Tường bị giữ chặt, bờ môi khẽ động, nhìn nam tử mạnh mẽ cường tráng có khí tức hung hãn trước mặt, không thốt nên lời.

Rốt cuộc Tuyết Phú Quý trước mắt đã xảy ra chuyện gì vậy.

Chương 539. Chúng ta lại gặp mặt rồi

Cảnh tượng hoàn toàn thay đổi rồi!

"Khụ khụ... buông... buông ông ấy ra!" Bỗng nhiên bên cạnh truyền đến âm thanh.

Tuyết Phú Quý quay đầu đi, nhìn thấy Tử Ngọc Hân tóc tai bù xù, cầm kiếm gãy nát vụn, cưỡng ép Tiêu Thiên hung tợn mở miệng: "Nếu không, thằng nhãi này còn sống hay không, ta không bảo đảm được đâu đó!"

Mặt Tử Ngọc Hân toàn là máu, biểu cảm nhìn qua có chút dữ tợn, rõ ràng là hơi hung hãn.

Bà kèm Tiêu Thiên, từng bước đi tới gần cửa đá, gắt gao nhìn chằm chằm Tuyết Phú Quý.

Mà biểu cảm của Tiêu Thiên bị kèm lại bình tĩnh cực kỳ phối hợp di chuyển.

Hết cách rồi, hắn đã đồng ý với ngoại công không ra tay.

Chỉ là hơi phiền phức, còn phải cẩn thận khống chế sức lực của mình bởi vì lúc đối phương kèm hắn, một khi không cẩn thận mà phản ứng quá khích sẽ giết chết họ.

“Đi!” Tử Ngọc Hân bỗng nhiên mở miệng, kéo Tiêu Thiên lui ra phía sau.

Tuyết An Tường bên cạnh cũng phun huyết bọt, vội vàng bộc phát ra tốc độ đi theo thê tử cùng tông vào cửa đá.

Cánh cửa đá đều do cột đá trắng tinh cấu tạo thành, trống rỗng, bên trong có lốc xoáy mây mù bắt đầu khởi động.

Hai vợ chồng Tuyết An Tường và Tử Ngọc Hân kèm hai bên Tiêu Thiên lui lại tiến vào trong lốc xoáy, thân hình nháy mắt biến mất trong tầm nhìn của Tuyết Phú Quý.

Vù!

Mây mù tiêu tán, dao động không gian truyền đến trên cánh cửa cũng biến mất không thấy.

Chỉ để lại một mình Tuyết Phú Quý đứng tại chỗ có chút hoảng hốt.

Ông biết bản lĩnh của Tiêu Thiên, trong lòng đương nhiên không lo lắng đối phương xảy ra chuyện gì.

Da thịt ửng đỏ chậm rãi khôi phục bình thường, Tuyết Phú Quý trở lại thành dáng vẻ béo lùn chắc nịch, gãi đầu.

“Hai các ngươi thật là... mang tiểu Tiêu vào làm gì, các ngươi như vậy không phải chạy trối chết mà không khác gì đâm đầu vào chỗ chết.” Tuyết Phú Quý nhìn phía trước không chút dao động, cánh cửa giống như cột đá bình thường, trong lòng đã đoán được suy nghĩ của đối phương.

Phỏng chừng là họ muốn tiến vào trong động thiên tổ địa của Tuyết gia này để tránh né, sau khi tiến vào tổ địa này sẽ kích hoạt máy kiểm tra.

Khi tiến vào quá trình kiểm tra thì mình sẽ không có cách nào nhảy vào nửa chừng.

Hai vợ chồng dự tính muốn lợi dụng quy củ này để nghỉ ngơi một chút, nghĩ cách ứng đối mình?

“Phản ứng rất nhanh, suy nghĩ cũng rất tốt, chỉ là kèm hai bên một người không nên kèm.” Tuyết Phú Quý mặc xong quần áo, trong tay bỗng nhiên lấy ra một quả.

Quả có màu vàng óng ánh, phía mặt có thú văn, mơ hồ còn có tiếng gào truyền lại.

Mùi quả kỳ dị truyền ra, lan đến khắp bốn phương khiến cây cối trên cả núi Vân Vụ đều bắt đầu điên cuồng sinh trưởng.

Chẹp chẹp!

Tuyết Phú Quý ăn hai ba miếng đã nuốt hết quả đỏ thú văn này, thoải mái ợ một hơi.

Ăn một trái đã no bụng.

Đồng thời dược lực cực kỳ nồng đậm trong quả cũng chảy ra, chạy khắp toàn thân Tuyết Phú Quý, săn sóc ân cần thân thể ông.

Với mỗi hơi thở, trong cơ thể giống như đang thiêu đốt.

Tuyết Phú Quý cũng không lãng phí thời gian, lập tức bắt đầu đánh quyền, tôi luyện.

Trước mắt Tuyết Phú Quý sở hữu thực lực, tìm được phương pháp tu hành mới, có thể nói là rất quý giá, không muốn lãng phí một giây một phút nào.

Có thể luyện một lúc thì một lúc, đợi lát nữa có lẽ cháu rể bảo bối của mình sẽ ra đón mình.

...

Tiêu Thiên chỉ cảm thấy bốn phía một trận rung trời chuyển đất, trong nháy mắt hắn đã tới một trời đất mới tinh, cảnh sắc chung quanh cũng có vẻ có chút xa lạ.

“Thì ra cách vào tổ địa Tuyết gia này đơn giản như vậy?” Tiêu Thiên cảm nhận được cảm giác vừa mới vào, tặc lưỡi cảm thán.

Hắn còn tưởng rằng có phải tiến vào tổ địa Tuyết gia này có biện pháp độc môn gì không.

Nếu sớm biết như thế thì hắn cần gì bị đối phương kèm hai bên tiến vào trong tổ địa Tuyết gia này.

Tiêu Thiên suy nghĩ xong thì bắt đầu nhìn phía xa xung quanh, có chút bất ngờ.

Trong động thiên tổ địa Tuyết gia này, địa giới có vẻ cực kỳ bao la, xa xa nhìn lại quả thật là đồng ruộng lớn.

Nơi xa hơn càng có núi cao nước chảy, thậm chí có thể nhìn thấy một ngôi nhà gỗ nông thôn mộc mạc, tọa lạc ở bên kia.

Nhà gỗ nông thôn trông có vẻ rất bình thường, không có gì quá mức đặc biệt.

Nhưng thứ trồng trong đất vườn lại khiến Tiêu Thiên mở mang tầm mắt.

Bông lúa thô to giống như một gốc cây màu vàng, hạt lúa phía trên to cỡ đầu một người.

Lại nhìn rau củ quả bên cạnh, trái nào cũng cao hơn con người, trong suốt sáng bóng giống như thủy tinh tạo ra, giống như là một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo.

Hơn nữa trong cả động thiên tràn ngập mùi thuốc nồng đậm, tựa hồ là ruộng thuốc từ rất xa lọt ra.

Tử Ngọc Hân tới tổ địa Tuyết gia này thì buông hắn ra, còn có Tuyết An Tường bên cạnh, thương thế trước đó trên người ông do chém giết với Tuyết Phú Quý tạo thành đang khôi phục với tốc độ

mắt thường có thể thấy được.

Chương 540. Chúng ta lại gặp mặt rồi 2

Chẳng qua là mùi thuốc tràn ra đã có hiệu quả đáng sợ như thế.

Vậy thì phẩm chất của linh dược gieo trồng trong ruộng thuốc cao tới mức nào.

“Ngoại công cũng có một động thiên của lão tổ Tuyết gia, ông có thể béo như vậy, có phải là ăn thứ bên trong thành ra vậy không?” Tiêu Thiên nhìn bốn phía rồi suy nghĩ.

Lúc Tiêu Thiên tò mò đánh giá bốn phía thì Tuyết An Tường và Tử Ngọc Hân bên cạnh đã bình tĩnh lại.

“Đáng chết, sao con heo chết tiệt này có thể đột nhiên mạnh như vậy.” Tuyết An Tường tức giận không thôi, trong giọng nói tràn ngập phẫn nộ.

Dường như Tuyết Phú Quý quật khởi quả thực chính là tội lỗi to lớn không thể tha thứ.

Tử Ngọc Hân bên cạnh cũng đen mặt, có chút không dễ nhìn lắm: “Quả thực có chút vượt qua dự đoán, tên mập chết tiệt này không biết lấy được kỳ ngộ gì mà có khả năng hôm nay.”

“Kế tiếp nên làm gì đây?” Tuyết An Tường thở dài, tay run nhè nhẹ: “Chẳng lẽ thật sự phải vận dụng cái kia, một khi sử dụng sẽ mất đi tư cách.”

“Có thể không dùng thì không dùng, giành lại tư cách gia chủ mà chàng đã lãng phí trên người con heo chết tiệt đó, không đáng

chút nào.” Tử Ngọc Hân híp mắt, quay đầu lại nhìn đất vườn rộng lớn này: “Kế hoạch hôm nay chính là nghĩ cách phá quan, lấy được quyền khống chế động thiên này.”

“Đã khống chế được động thiên còn có thể thoát khỏi con heo chết tiệt này.”

Nói đến đây, Tử Ngọc Hân cười nhìn qua Tiêu Thiên: “Huống chi, trong tay chúng ta còn có một người... Người đâu?”

Bản thân Tử Ngọc Hân muốn nói con tin nhưng vừa quay đầu lại đã không thấy bóng người.

Nhìn kỹ lại phát hiện Tiêu Thiên đã đã tới phía trước cửa đá.

Lúc này cánh cửa đá mông lung trong mây mù, không nhìn thấy không sờ được.

“Ngu ngốc, ngươi cho rằng có thể trở ra?” Tuyết An Tường cũng nhìn thấy tình hình bên này, cười nhạo đùa cợt.

Tổ địa Tuyết gia tiến vào trong đó sẽ mở ra khảo nghiệm.

Trừ khi là thông qua khảo nghiệm lấy được quyền khống chế động thiên hoặc là thất bại bị đuổi ra ngoài, căn bản không thể rút lui giữa đường.

Tổ tiên Đại Đức đế ghét nhất chính là bỏ dở nửa chừng.

Tử Ngọc Hân híp mắt, tiến lên muốn đi bắt Tiêu Thiên, đối phương là con tin, phải nắm giữ trong tay mình.

Lỡ như bọn họ lại lần nữa khảo nghiệm thất bại, bị thổi ra, nếu không bắt được Tiêu Thiên...

XÌ xì!

Hai tay Tiêu Thiên bỗng nhiên đâm tới phía trước, trực tiếp

xuyên thấu mây mù trong không gian ẩn nấp sau đó hai tay hắn nhẹ nhàng kéo ra hai bên.

Màn chắn biến dạng không gian lối vào của cánh cửa động thiên bị cưỡng ép xé mở.

Hiện ra bóng dáng Tuyết Phú Quý đang đánh quyền ở đối diện.

“Ngoại công, vào đi.” Tiêu Thiên vẫy tay với bên ngoài.

Tuyết Phú Quý đang luyện quyền nghe thấy âm thanh, quay đầu nhìn qua lập tức nở nụ cười, thu quyền đứng dậy rồi đi vào trong động thiên.

“Ca ca chị dâu, chúng ta lại gặp mặt rồi.”

Khi Tuyết Phú Quý cất bước đi vào động thiên.

Tuyết An Tường và Tử Ngọc Hân vẫn khinh thường ông đều sợ tới mức nuốt nước miếng, lui về phía sau vài bước.

Cho dù hiện giờ đối phương biến thành dáng vẻ phúc hậu vốn có, nhưng trong quá trình chém giết ngắn ngủi vừa rồi.

Đối phương đã tạo thành cho bọn họ bóng ma tâm lý cực lớn.

Khí lực vô cùng cường tráng, cảm giác áp bách cực kỳ có lực uy hiếp, giống như mây đen trong lòng bọn họ.

Chưa bao giờ tồn tại đối thủ như vậy, ban đầu khi Tuyết Phú Quý biến lớn, khí tức tràn ngập ra làm bọn họ có chút hít thở không thông.

Nhưng điều càng khiến bọn họ hít thở không thông đó là Tiêu Thiên đứng ở cánh cửa kia, khe nứt không gian mà hắn vươn tay xé mở rồi cưỡng ép ghép lại một chỗ.

Mọi thứ khôi phục như lúc ban đầu, giống như chưa xảy ra

chuyện gì.

Cảnh tượng này khiến Tuyết An Tường và Tử Ngọc Hân gần như muốn ngừng thở.

Nhất là tay của Tử Ngọc Hân nhẹ nhàng run lên, rốt cuộc vừa rồi bà kèm một con quái vật như thế nào.

Nếu bà không nhìn lầm thì vừa rồi đối phương cưỡng ép xé mở cánh cửa động thiên do tứ đại đế dưới Nhân Hoàng, tổ tiên Đại Đức đế tạo ra đúng không?

Tay không xé mở không gian còn ghép lại một chỗ, đây rốt cuộc là yêu nghiệt như thế nào!

Trong chớp mắt, Tử Ngọc Hân lạnh cả sống lưng.

Ngươi cho rằng thứ ngươi đang nuôi là một con mèo con.

Thật ra là một con hổ lớn!

“Mau dùng, nhanh chóng dùng đi!” Ngay sau đó Tử Ngọc Hân đã gào lên, trong lời nói tràn ngập vẻ hoảng loạn.

Có một Tuyết Phú Quý đột nhiên bùng nổ đã đủ đáng sợ rồi.

Hiện tại lại nhảy ra một Tiêu Thiên, tâm trạng của bà đã sụp đổ.

Đi ra một chuyến này rõ ràng là một việc tốt mới đúng, làm sao kết quả là con trai thì chết, ngay cả hai người bọn họ cũng phải bỏ mạng ở nơi này chứ.

“Đáng ghét!!” Tuyết An Tường bên kia nghe thấy tiếng la của thê tử cũng gầm nhẹ, trong tay lấy ra một ngọc bài.

Ngọc bài lấy ra cũng không có dao động đặc biệt gì từ phía trên tràn ra, cực kỳ bình thường.

Chương 541. Đây là lão tổ Tuyết gia?

“Ta cạnh tranh tư cách của gia chủ hết rồi!” Tuyết An Tường nói xong đột nhiên dùng lực bóp.

Răng rắc!

Ngọc bài trong tay lập tức vỡ vụn.

Ầm!

Trong nháy mắt ngọc bài bị bóp nát, dao động uy áp cực kỳ khủng bố phát ra, tràn ngập trong cả động thiên tổ địa lão tổ Tuyết gia.

Phía trên mảnh vỡ của ngọc bài bị bóp nát tràn ngập ra linh khí dao động, chậm rãi bốc lên.

Không chỉ như thế, một luồng ý chí cũng bốc lên từ trong đó.

Ông!

Thân hình hư ảo hiện ra dưới phác họa của linh khí, xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Dáng vẻ hiện ra rõ ràng là cách ăn mặc của một lão già, tiên phong đạo cốt, khoanh chân ngồi ở giữa không trung.

Khi người này hiện ra, tay của Tuyết Phú Quý thoáng run rẩy, nhìn chằm chằm bóng dáng phía trên, cắn chặt răng.

“Các ngươi đều phải chết, phải chết!” Tuyết An Tường nghiến

răng nghiến lợi, rít gào.

Tuyết Phú Quý không hé răng, chỉ là cười khổ nhẹ nhàng lắc đầu: “Đây là khác nhau của con vợ cả và con thứ sao?”

“Con bài chưa lật của con vợ cả lại có thể gọi ra hóa thân lão tổ tới cứu mệnh.”

“Cho nên các ngươi tình nguyện nhìn thập đệ chết thảm vì cứu các ngươi, cũng không bằng lòng vận dụng con bài chưa lật này à?”

Nói xong lời cuối cùng, Tuyết Phú Quý đã phẫn nộ rít gào, hai mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm Tuyết An Tường và Tử Ngọc Hân phía trước.

Thập đệ chết thảm vì cứu hai người này, kết quả trong tay bọn họ đã có thủ đoạn có thể trở mình cũng không vận dụng!

“Đứa con thứ bình thường phải tận tâm tận sức phụ tá cho con vợ cả, cho dù là hy sinh tính mạng cũng sẽ không tiếc.”

“Chỉ có như vậy mới có thể khiến Tuyết gia càng thêm cường thịnh, con cháu đời sau của các ngươi cũng có thể được Tuyết gia che chở, khai chi tán diệp.”

“Tuy thập đệ của ngươi chết nhưng cũng là phúc báo của hắn.”

Có giọng nói cũng theo đó vang lên, trả lời tiếng gầm gừ của Tuyết Phú Quý.

Giọng điệu lạnh nhạt giống như là kể một chuyện rất bình thường.

Tuyết Phú Quý ngẩng đầu lên, nhìn bóng dáng khoanh chân ngồi phía trên hiện ra, hai tay nắm chặt.

Lão tổ Tuyết gia!

“Có thể định vị không?” Tiêu Thiên ngẩng đầu nhìn lão tổ Tuyết gia phía trên, trong lòng hỏi hệ thống Vượng Tài.

[Chủ nhân tôn kính, nếu có đủ thời gian tiến hành phân tích thì có lẽ không thành vấn đề.]

[Nhưng nhìn xa như vậy, chỉ sợ tôi rất khó định vị khu vực của đối phương.]

“Không sao, ta bắt qua cho mi từ từ phân tích.” Tiêu Thiên nói xong thì thả người xông ra ngoài.

Tiêu Thiên thình lình hành động khiến người ở đây đều sửng sốt một chút.

Lão tổ Tuyết gia lơ lửng không trung lại thoáng nhíu mày, nhẹ nhàng nâng tay, quét về phía Tiêu Thiên giống như đập ruồi bọ.

Ông chỉ nhẹ nhàng cứ động tay như vậy, cả động thiên đã hơi chấn động, lực trời đất tự vận hành hóa thành đạo vận.

Bàn tay có uy năng hủy thiên diệt địa.

Một chưởng này trúng trên người Tiêu Thiên.

Sau đó, cánh tay hóa thân của lão tổ Tuyết gia trực tiếp nổ tung, sụp đổ trong không trung của động thiên.

Một màn quỷ dị khiến cả động thiên hoàn toàn im lặng.

Hóa thân của lão tổ Tuyết gia lại trừng to hai mắt, nhìn vai phải rỗng tuếch, có chút thất thần.

Lúc mọi người sững sờ thì trái lại Tiêu Thiên tức giận trước.

“Ngươi không được ra tay, ngươi đánh chết bản thân thì làm

sao!”

Dưới tình huống Tiêu Thiên sốt ruột, hắn đã vội vàng tới trước hóa thân của lão tổ Tuyết gia, bóp chặt cổ đối phương cưỡng ép kéo đi giống như xách một con gà đang đợi làm thịt.

Đồng tử của lão tổ Tuyết gia bị tóm cổ co rút lại, lúc vừa mới chuẩn bị phản kháng lại bị Tiêu Thiên mang về trên mặt đất bên cạnh Tuyết Phú Quý.

Ông bị tóm lấy cưỡng ép đè trên mặt đất.

Lúc này nửa bên mặt của lão tổ Tuyết gia đã bị Tiêu Thiên dùng đầu gối đè lên, ép xuống đất, cả người bị cưỡi lên, không thể động đậy.

Hóa thân của lão tổ Tuyết gia uy phong lẫm liệt lên sân khấu, đã không còn dáng vẻ tiên phong đạo cốt lúc trước, tựa như một lão già đáng thương bị Tiêu Thiên đối đãi dã man thô bạo.

“Vượng Tài, có thể định vị hay không?” Nói xong, Tiêu Thiên giơ tay đánh vào mông của hóa thân lão tổ Tuyết gia: “Lão già này ngươi thành thật một chút, nhúc nhích cái gì?”

“A a, a a a a!” Hóa thân của lão tổ Tuyết gia thê lương kêu thảm, nghĩ hết cách muốn giãy giụa.

Không chịu nổi, thật sự không chịu nổi!

Nhưng Tiêu Thiên ngồi trên người ông giống như một ngọn núi lớn, khiến ông căn bản không thể nhúc nhích chút nào.

Sỉ nhục!

Ông tung hoành Hoàn Sơn giới vô số năm tháng, ở rất nhiều thế giới giới vực, ở khắp nơi đều là khách quý, hùng bá một phương.

Lúc này lại bị một người trẻ tuổi nhục nhã như vậy, còn không thể phản kháng!

Ông muốn chết, lúc này ông muốn chết quách đi!

[Đang phân tích, xin chủ nhân chờ một lát.]

“Ok, phân tích xong thì nói cho ta biết.” Tiêu Thiên nói xong với hệ thống Vượng Tài thì điều chỉnh tư thế ngồi một chút, sau đó một chân giẫm lên ót của lão tổ Tuyết gia.

Chương 542. Có đến năm cái, nhiều thế cơ à?

Hắn lần nữa ngẩng đầu lại phát hiện Tuyết Phú Quý cùng với Tuyết An Tường và Tử Ngọc Hân đối diện đều nhìn mình giống như hóa đá.

“Ngoại công, lên!”

Cả người Tuyết An Tường và Tử Ngọc Hân đều đang run rẩy, lúc trước khi Tiêu Thiên xé cánh cửa kia ra, bọn họ đã nhận ra rằng người trẻ tuổi này, chỉ sợ rất mạnh.

Nhưng loại chuyện xé rách không gian này, suy nghĩ vô thức trong lòng bọn họ, chính là thần thông.

Hoặc là linh khí không gian đặc biệt nào đó.

Nhưng muốn khống chế thần thông không gian và không gian linh khí, nhất định phải có thực lực mạnh mẽ.

Nhưng bọn họ thật sự không ngờ rằng, người tên Tiêu Thiên trước mắt lại có thể mạnh đến như vậy.

Nhìn lão tổ Tuyết gia bị hắn ngồi lên, thật sự giống như một cái đệm.

Tuyết Phú Quý ở bên cạnh, nhìn dáng vẻ Tiêu Thiên, cũng im lặng thật lâu.

Trong ấn tượng của ông, bản thân lão tổ Tuyết gia chính là sự tồn tại cao cao tại thượng, nhưng hôm nay lại rơi từ trên mây xuống, bị tôn nữ tế ngồi dưới mông.

Loại cảm giác này, thật đúng là kỳ diệu.

Nhưng mà...

Tuyết Phú Quý lại nhìn Tuyết An Tường và Tử Ngọc Hân một lần nữa, ánh mắt nghiêm túc, ánh sáng hung dữ phát ra trong đôi mắt.

Ông lại bước ra từng bước một, mỡ thừa trên cơ thể co lại, thân thể cao lên, cơ bắp cả người rắn chắc, giống như áo giáp sắt do sắt thép đúng thành.

Uy thế mạnh mẽ lại vừa áp bức, lần nữa dồn ép về phía Tuyết An Tường cùng Tử Ngọc Hân.

Toàn thân ông tràn ngập khí cơ khủng khiếp, khiến lòng người run sợ.

Thậm chí, Tuyết An Tường và Tử Ngọc Hân cảm thấy, chỉ trong thời gian ngắn như vậy, hình như chiến lực của Tuyết Phú Quý còn tăng lên.

“Tam đệ, chúng ta có chuyện gì từ từ nói không phải sao?”

“Ngươi phải hiểu cho ca ca, ngọc bài này là tư cách cạnh tranh vị trí gia chủ, bóp nát rồi thì cả đời này ta sẽ không còn có cơ hội.”

Tuyết An Tường lải nhải, ông nhìn Tuyết Phú Quý trước mặt, không ngừng xua tay: “Hơn nữa thập đệ lợi hại như vậy, không ai biết hắn...”

Tuyết Phú Quý nghe thấy lời này của đối phương, ông nổi giận không thôi, dường như trong con ngươi lóe ra ánh sáng đỏ tươi: “Câm miệng!!”

“Ngươi tính là là thứ gì, ngươi còn có mặt mũi nhắc đến Thập đệ à?”

Tuyết Phú Quý vừa nói, vừa siết chặt hai nắm đấm kêu răng rắc, da thịt trên người càng thêm ửng đỏ, nhiệt độ cao bốc hơi phát ra tiếng, không khí xung quanh đều hơi méo mó.

“Vì những huynh đệ tỷ muội kia, hôm nay ta liền muốn thanh lý môn hộ, thay bọn họ đòi một cái công đạo!”

Tuyết Phú Quý gầm lên, ầm ầm lao thẳng về phía trước, giống như một hung thú phát cuồng.

“Không!”

Tuyết An Tường kinh ngạc thốt lên, linh khí mang theo sức mạnh đại đạo trong cơ thể, nhanh chóng hóa thành băng tinh hàn sương, hóa thành tường băng chắn ở trước mặt.

Rắc rắc...

Âm thanh ê răng vang lên, một bức tường băng không lồ trải dài ngang qua, giống như một tòa núi băng.

Răng rắc!

Nhưng những vết nứt đột nhiên xuất hiện trên núi băng đồ sộ này, ngay sau đó ầm ầm vỡ nát, một làn sương mù bốc lên dày đặc.

Tuyết Phú Quý đột nhiên lao ra từ trong làn sương mù mờ mịt, một quyền nện mạnh vào đầu Tuyết An Tường.

Bùm!

Một cú đấm nặng nề trực tiếp đánh nửa bên xương cốt của Tuyết An Tường thành mảnh vỡ, máu tươi và răng văng ra ngoài.

“Một quyền này, vì thất muội!”

Khi Tuyết An Tường bay ngược ra ngoài, Tuyết Phú Quý lại

đuổi theo, ông đột nhiên xoay người một chân trực tiếp đá bay ông ta ở trên không trung, đập mạnh ông ta xuống dưới đất.

Thân thể Tuyết An Tường đột nhiên rơi xuống từ giữa không trung, đập mạnh xuống mặt đất, còn nảy lên một phát.

Vù!

Tuyết Phú Quý theo sau Tuyết An Tường, ông lao xuống từ trên không trung, đầu gối đập mạnh vào lồng ngực đối phương.

Răng rắc!

Xương cốt vỡ vụn, vết thương nặng của Tuyết An Tường vừa lành, lại chịu một đòn đánh cực mạnh, ông không ngừng ho khan phun ra máu tươi, mặt mũi đỏ bừng.

“Đây là vì thập đệ!”

Tuyết Phú Quý nhìn Tuyết An Tường không có năng lực phản kháng trên mặt đất, ông quay đầu nhìn bên cạnh.

Bên kia, Tử Ngọc Hân đã vô cùng kinh hoảng mà bắt đầu chậm rãi lui về phía sau, run rẩy nhìn chỗ Tuyết Phú Quý đang đứng.

“Ác phụ!” Tuyết Phú Quý đột nhiên bộc phát tốc độ, đi đến trước mặt Tử Ngọc Hân trong nháy mắt.

Tử Ngọc Hân hoảng loạn, vội vàng ngưng tụ ra cuồng phong xung quanh, muốn ngăn cản Tuyết Phú Quý đến gần.

Nhưng thật đáng tiếc.

Cuồng phong bà ngưng tụ được, không có tác dụng gì ngoài việc khiến Tuyết Phú Quý mát mẻ hơn chút,

Két!

Tay Tuyết Phú Quý trực tiếp xuyên qua cuồng phong, mạnh mẽ đánh nát linh khí bảo vệ cơ thể và sức mạnh đại đạo trên người đối phương.

Ông bóp cổ đối phương rồi học theo Tiêu Thiên, kéo mạnh đối phương đến bên cạnh Tuyết An Tường.

“Không, không...” Tử Ngọc Hân cuống quít giãy dụa, nhưng vẫn tốn công vô ích, ngược lại còn bị Tuyết Phú Quý đấm mạnh một quyền vào bụng.

Chương 543. Có đến năm cái, nhiều thế cơ à? 2

Bùm!

Tiếng vỡ nát thanh thúy vang lên, đan điền ở bụng đối phương lập tức vỡ tan, âm thanh linh khí rò rỉ vang lên, không ngừng xì xì.

Tử Ngọc Hân bị ném ở bên cạnh trượng phu, bà đã dự cảm được Tuyết Phú Quý muốn làm gì.

“Tam đệ, ta là ca ca của ngươi, ngươi không thể...” Tuyết An Tường ngã trên mặt đất, ông hoảng sợ nhìn Tuyết Phú Quý đang nhìn xuống mình, sắc mặt hoảng loạn không ngừng xua tay.

Tuyết Phú Quý khóe miệng nhếch lên, nhìn trước mặt cầu xin tha thứ bóng dáng: “Tam đệ? Không phải ngươi nói, ta chỉ là một con chó sao?”

“Đường đường là đại thiếu gia Tuyết gia, sẽ có một cẩu đệ đệ à?”

Nói xong, sắc mặt Tuyết Phú Quý hung ác, ông đột nhiên nhấc chân giẫm xuống.

Răng rắc!

Tắc thở chầu trời.

Tuyết Phú Quý lần nữa nhìn về phía Tử Ngọc Hân, ánh mắt lạnh lùng: “Những năm qua, Quế Hương nhà ta đã được tẩu tẩu chăm sóc rồi.”

“Ca ca đã đi trước một bước, tẩu tẩu vẫn nên sớm đi cùng hắn, để tránh khỏi việc hắn cô đơn trên đường hoàng tuyền.”

Tử Ngọc Hân vô cùng hoảng loạn, vừa quỳ vừa bò muốn chạy trốn, nhưng vẫn không thể nào chạy thoát vận mệnh đã định.

Răng rắc!

Sạch sẽ lưu loát, Tử Ngọc Hân trừng lớn hai mắt, kết thúc tội ác cả đời này.

Làm xong tất cả, Tuyết Phú Quý đứng ở bên cạnh, ngửa mặt lên trời im lặng, thở dài một hơi.

“A a!” Tuyết Phú Quý bỗng nhiên ngửa đầu, dùng hết sức gào thét giải tỏa cảm xúc.

Bao nhiêu năm rồi!

Thân hình Tuyết Phú Quý trở về nguyên dạng, ông về đến trước mặt Tiêu Thiên, sắc mặt hiền lành lại nhanh chóng nhìn Tiêu Thiên: “Con à, ông thật sự không biết nên cảm ơn con như thế nào.”

Tiêu Thiên ngồi ở đó, hắn nhìn Tuyết Phú Quý rồi bỗng nhiên mở miệng gọi: “Ngoại tổ phụ.”

“Ừ!” Tuyết Phú Quý vội vàng trả lời, xoa xoa bàn tay mập mạp ngồi xổm xuống bên cạnh Tiêu Thiên, yên lặng chờ đợi đối phương nói tiếp.

Nhưng mà, Tiêu Thiên nhìn mình, hắn lại không nói gì nữa, ngược lại cười rất vui vẻ.

“Vậy là đủ rồi!”

Đủ rồi?

Chỉ gọi mình một tiếng, mình đáp lại một lời?

Tuyết Phú Quý đưa tay niết bả vai Tiêu Thiên, vui vẻ lấy một quả hoa văn thú đỏ rực ra, đưa cho hắn: “Nào, đây chính là thứ tốt ngoại tổ phụ tìm được lúc trước.”

“Vậy sao?” Tiêu Thiên nhận lấy quả màu đỏ, hắn cắn một miếng, hai mắt sáng ngời: “Ngon quá, không phải thứ này được lấy ra từ trong tổ địa Tuyết gia đó chứ?”

“Ha ha ha, đúng là được trồng trong một trong số đó.” Tuyết Phú Quý gật đầu, bày tỏ Tiêu Thiên đoán chính xác, trong tay ông lại có thêm một quả.

“Ồ.” Tiêu Thiên cắn thêm một miếng nữa, hắn vừa nhai vừa quan sát ruộng đất phía trước: “Cái gì gọi là một trong số đó?”

“Thật ra ở đây, ngoại tổ phụ có năm động thiên tổ địa Tuyết gia trong tay, hắc hắc.” Tuyết Phú Quý mỉm cười vui vẻ, ông gãi đầu: “Ông đã ăn hết sạch đồ trong hai động thiên trong số đó rồi.”

Động tác ăn của Tiêu Thiên cứng đờ, hắn đột nhiên quay đầu, nhìn Tuyết Phú Quý: “??”

Bị Tiêu Thiên nhìn chằm chằm như vậy, Tuyết Phú Quý cũng có chút ngượng ngùng: “Thật rất xấu hổ, ăn nhiều như vậy, cảnh giới cũng tăng lên không được, ha ha ha ha...”

Năm cái?

Ngay cả Tiêu Thiên cũng hơi giật mình.

Mặc dù hắn không rõ giá trị cụ thể của tổ địa Tuyết gia như thế nào.

Nhưng chỉ cần nhìn bề ngoài của của những thứ được trồng trọt trong ruộng đất xung quanh, hắn đã biết nơi này tuyệt vời đến

mức nào.

Trên núi Thanh Viêm của hoàng triều Đại Viêm, thân thể Thánh Long hóa thành núi trồng rau củ quả, chăn nuôi súc vật, cũng không thần kỳ như vậy.

Rất rõ ràng, tạo vật trong động thiên tổ địa Tuyết gia này có giá trị xa xỉ.

Người được gọi là Đại Đức Đế, rất giỏi trong việc trồng trọt.

Nhưng trong tay Tuyết Phú Quý có đến năm phúc địa động thiên, có phải quá nhiều rồi không.

“Ngô...” Hóa thân của lão tổ Tuyết gia đang bị ngồi lên dưới đất, cũng nghẹn ngào, ông ta trừng lớn hai mắt.

Đáng tiếc đầu của ông ta bị Tiêu Thiên giẫm lên, mặt dán trên mặt đất, nói không ra lời.

Hóa thân của lão tổ, cũng đồng dạng rung động.

Thiên tài địa bảo được trồng đầy bên trong mỗi một động thiên của Đại Đức đế, cho dù là bản thân có được động thiền thì cũng sẽ vui mừng phát điên,

Nếu phân một số loại thực vật bên trong cho con cháu gia tộc dùng, cả gia tộc cũng sẽ phát triển nhanh.

Ngoài ra, không ít linh dược trong động thiên của Đại Đức Đế đều cực kỳ trân quý, được ông ta đích thân nuôi dưỡng cải tiến.

Sau khi nuốt vào, muốn phá cảnh đột phá, cũng là chuyện có thể dễ dàng, tùy ý đạt được.

Có được một cái động thiên đã rất ghê gớm rồi, Tuyết Phú Quý này, lại có năm cái.

Một người, ăn hết đồ vật trong hai cái động thiên!!

Ông là heo à, có thể ăn nhiều như vậy!

Tiêu Thiên cúi đầu nhìn trái cây trong tay, hắn có thể cảm nhận được, thứ này không chỉ ăn ngon mà còn thật sự có thể nuôi dưỡng cơ thể.

Cho dù là thân thể hắn mạnh mẽ như vậy, nuốt quả màu đỏ hoa văn thú này, cũng có thể có một chút cảm giác như vậy.

Chương 544. Nơi tốt để giam giữ

Cũng khó trách ngoại tổ phụ luyện võ, tẩy cân phạt tủy cả người ngược lại thơm ngào ngạt, chiến lực tăng mạnh đến như vậy trong nháy mắt.

Khó trách không chiến đấu, không động huyết khí thì sẽ biến thành dáng vẻ mập mạp.

Linh vực bảo dược trong hai cái động thiên đều tập trung trong cơ thể ngoại tổ phụ, có thể không mập mạp sao?

Hơn nữa...

Tiêu Thiên nhìn Tuyết Phú Quý cất hạt lại, rồi lại lấy một quả màu đỏ hoa văn thú khác ra ăn, khóe miệng hơi giật giật.

Ngoại tổ phụ, ông đúng là ăn giỏi thật đó.

“Đúng rồi, căn cơ của ngoại tổ mẫu bị tổn thương, không có thứ gì trong động thiên có thể chữa khỏi sao?” Tiêu Thiên đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, hắn hỏi.

“Trong những động thiên này, không có bảo dược cấp bậc đó.” Tuyết Phú Quý nhẹ nhàng lắc đầu, sự tiếc nuối tràn ngập trong mắt.

Đồ vật trong động thiên, hương vị tuyệt hảo, hiệu quả cũng tốt, nhưng lại không tồn tại loại linh dược linh thực tổn thương căn cốt.

Những vật phẩm có thể nuôi dưỡng cơ thể, tăng thực lực...

Càng nhiều hơn.

“Sao ngoại tổ phụ có được nhiều động thiên tổ địa Tuyết gia như vậy, chẳng lẽ đều ở Hoàn Sơn giới?” Tiêu Thiên rất tò mò.

Tuyết Phú Quý nở nụ cười, ông xua tay: “Đương nhiên không phải, tổ địa Tuyết gia thứ nhất ở Hoàn Sơn giới, cơ duyên xảo hợp, ta không cẩn thận đụng vào trong đó, chiếm được cái động thiên kia.”

“Cũng chính vào lúc đó, đồ tốt trong động thiên tổ địa Tuyết gia đã giúp ngoại tổ phụ ăn nên làm ra rất nhanh.”

“Nếu như đã làm ăn lớn rồi, đương nhiên không thể hạn chế ở Hoàn Sơn giới, trên thực tế, ta thường xuyên lén lút rời khỏi Hoàn Sơn giới, phát triển việc làm ăn bên ngoài.”

“Khi đó, ta đã cảm thấy Tuyết gia không đáng tin, trong lòng cũng có oán khí, đương nhiên phải chuẩn bị đường lui.”

“Thật ra sau này, ta chỉ công bố một phần việc làm ăn ở Hoàn Sơn giới ra ngoài, để che giấu tai mắt người khác, lừa gạt Tuyết gia.”

“Lúc trước khi ông rời đi, cân nhắc đến kế sinh nhai của nhiều người như vậy, bọn họ cũng phải sống, cho nên ông mới không can thiệp quá nhiều, nghĩ rằng để Tuyết gia có lợi cũng không sao cả.”

“Còn những tổ địa Tuyết gia khác, ông tình cờ tìm thấy khi khai phá bên ngoài.”

Lời của Tuyết Phú Quý khiến Tiêu Thiên tặc lưỡi ngạc nhiên, hắn cũng nhìn đối phương với ánh mắt tôn trọng hơn.

Từ một khía cạnh nào đó, tình cảnh của Tuyết Phú Quý ở Tuyết gia không tốt, vậy mà ông lại xây dựng được phần lớn cơ

nghiệp của mình trong tình huống như vậy.

“Ô ô!” Lão tổ Tuyết gia bị đè trên mặt đất vẫn còn muốn giãy dụa, ông ta rõ ràng đã nghe thấy lời nói Tuyết Phú Quý nên bị kích thích.

Ông ta không ngờ rằng, tiểu bối này lại có năm tổ địa của Tuyết gia trong ta, lại còn có việc làm ăn bên ngoài Hoàn Sơn giới?

Không ngờ ẩn giấu sâu như vậy!

“Thật ra, ta đã chuẩn bị rất nhiều, kết bạn rộng rãi, chính là đợi thời cơ.” Tuyết Phú Quý nhìn lão tổ Tuyết gia bị Tiêu Thiên ngồi dưới thân, giọng điệu lạnh như băng: “Thời cơ vừa đến.”

“Ta vốn định dùng toàn bộ gia nghiệp này làm thù lao, mời những bằng hữu kia ra tay, tiêu diệt Tuyết gia!”

“Nhưng mà có tôn nữ tế tốt, ta lại có thể giữ được một thân gia nghiệp này, cũng không cần sử dụng nhân tình, còn có thể tự tay lấy lại tất cả những sự khuất nhục lúc trước, nghĩ thôi cũng cảm thấy rất vui sướng.”

Nói đến chỗ này, Tuyết Phú Quý niết bả vai Tiêu Thiên: “Con à, thiếu tiền tìm ngoại tổ phụ nói, biết chưa?”

“Không thành vấn đề!” Tiêu Thiên vui vẻ gật đầu, vẻ mặt cũng vô cùng hưởng thụ.

Cái gì gọi là cảnh giới ăn bám chí cao?

Ăn bám lão bà không tính, mình còn có thể ăn bám ngoại công của lão bà!

Ặc...

Chờ chút.

Ngoại tổ phụ là cha của nhạc mẫu.

Vậy thì nếu nhạc phụ thiếu tiền...

A!

Mình và nhạc phụ, có duyên phận!

“Nói đi cũng phải nói lại, ngoại tổ phụ.” Tiêu Thiên chỉ về phía trước: “Bài kiểm tra của tổ địa Tuyết gia này, bình thường là kiểm tra những gì vậy, lúc nãy con nhìn Tuyết An Tường và Tử Ngọc Hân, hình như bọn họ bị gạt ra ngoài.”

“Chắc là chưa vượt qua bài kiểm tra, chẳng lẽ rất khó sao?”

Tuyết Phú Quý gật đầu, nhìn tổ địa Tuyết gia: “Bài kiểm tra cũng không khó, chỉ cần trồng trọt, tưới nước, làm một số việc lao động chân tay như vậy.”

“Chỉ là loại việc lao động chân tay này, cũng cần có một số kỹ năng và tư duy, rất nhiều người nếu như phạm một chút sai lầm, mặc kệ ngươi có tu vi cảnh giới gì, đều sẽ bị đuổi ra ngoài hết, xem như thất bại.”

“Bài kiểm tra trong động thiên đầu tiên của ngoại tổ phụ lúc trước, chính là diệt trùng, đó là một công việc tỉ mỉ.”

“Rất nhiều người, tu hành chém giết là sở trường của bọn họ, nhưng loại công việc này, không lăn lộn trải nghiệm ở tầng thấp, nào có thể biết được.”

Tuyết Phú Quý lắc đầu, ông nhìn phía trước cảm khái khó hiểu: “Cũng không biết, động thiên này sẽ bài kiểm tra những điều gì nữa.”

“Ông cháu chúng ta cùng đi xem.” Tiêu Thiên nói xong, cúi đầu nhìn hóa thân của lão tổ Tuyết gia bị trấn áp dưới người.”

Chương 545. Trực tiếp quỳ trên mặt đất

“Nhưng mà, phải giải quyết tên này trước đã.”

“Giết không thể giết…”

Tiêu Thiên biết được từ hệ thống Vượng Tài, một khi giết chết loại hóa thân này rồi thì ký ức sẽ trở lại trên người bản tôn.

Đến lúc đó lão tổ Tuyết gia biết sự tồn tại của mình, lại nghĩ ra âm mưu quỷ kế gì đó thì phải làm sao?

Lỡ như đối phương chạy trốn, thì phải làm sao?

Cho nên, hắn phải nghĩ một cách hay để giam giữ ông ta.

Nghe Tiêu Thiên miêu tả, Tuyết Phú Quý cũng ngồi xổm xuống theo, đưa tay chọc đầu hóa thân của lão tổ Tuyết gia: “Nhốt vào trong động thiên của ngoại tổ phụ?”

“A a!” lão tổ Tuyết gia bị chọc đầu, khuôn mặt bị chôn xuống đất phát ra âm thanh a a, vừa mở miệng lại là một miệng đất.

Sỉ nhục, thật đúng là sỉ nhục.

“Không được, nhốt vào trong động thiên, nếu ông ta tự sát thì phải làm sao?” Tiêu Thiên khoát tay áo: “Con chó già âm hiểm này, nhất định phải để con trấn áp, ồ...”

“Có rồi!”

Hai mắt Tiêu Thiên bỗng nhiên sáng ngời: “Hóa thân này chính

là được ngưng tụ từ ý chí, thu vào giam giữ trong thức hải không phải là được rồi sao.”

Tuyết Phú Quý vừa nghe, liền bị dọa giật cả mình, ông vội vàng xua tay: “Không được!”

Còn phân thân của lão tổ Tuyết gia bị trấn áp thì mừng như điên: “Chuyện này được thôi!”

Hóa thân của Tuyết Nghĩa Thiên, lão tổ Tuyết gia đang bị trấn áp trên mặt đất, khi nghe phương pháp của Tiêu Thiên đưa ra thì trong lòng mừng như điên.

Cái đồ ngốc này, thật đúng là ngu xuẩn.

Hắn lại dám cả gan giam giữ hóa thân ý chí của ông vào trong không gian thức hải?

Mãng phu chính là mãng phu mà!

Ông đương nhiên nhận ra Tiêu Thiên rất đặc biệt, nhục thân vô cùng cường hoành.

Loại hệ thống tu hành này rất giống với thể tu của vũ trụ hỗn độn Tàng Vũ.

Nhưng điểm khác biệt lớn nhất giữa thể tu bên vũ trụ hỗn độn Tàng Vũ và hệ thống tu hành vũ trụ hỗn độn Tàng Linh bọn họ chính là linh hồn suy nhược.

Bất chấp những năm tháng dài đó, hệ thống tu hành giữa bọn họ đã được tích hợp và học hỏi lẫn nhau.

Nhưng một số đặc điểm vẫn vô cùng rõ rệt.

Linh hồn của Tiêu Thiên vô cùng yếu kém giống như bên Tàng Vũ.

Tiểu tử này tự cho là đúng.

Đợi đến lúc hóa thân này tiến vào thức hải của đối phương, ta sẽ có thể chưởng khống linh hồn đối phương, nuốt chửng và khống chế hắn.

Lật ngược tình thế!

Nhục thân của Tiêu Thiên quá cường đại, nói thật, ngay cả ông nhìn thấy cũng phát thèm.

“Nhanh lên, ngươi mau giam giữ ta vào bên trong không gian thức hải của ngươi đi.” Tuyết Nghĩa Thiên có chút không chờ đợi nổi nữa.

Hô hô!

Một âm thanh nhỏ đột nhiên vang lên, một lực đạo kéo xoắn vặn xuất hiện, Tuyết Nghĩa Thiên có thể cảm nhận được thân thể mình giống như đang bị kéo đi đâu đó.

“Ta đến đây, ha ha ha!” Hóa thân Tuyết Nghĩa Thiên lòng vui như trẩy hội.

Ngu ngốc.

Quả nhiên là đồ ngu xuẩn mà.

Bên trong động thiên tổ địa, hóa thân lão tổ Tuyết gia đã biến mất ở dưới thân thể Tiêu Thiên.

Hắn dễ dàng đứng dậy, nhìn sang Tuyết Phú Quý: “Được rồi, lần này chúng ta có thể yên tâm làm việc rồi.”

“Đứa trẻ ngốc, sao con có thể đưa ông ấy vào trong không gian thức hải của mình được chứ?” Tuyết Phú Quý vội vàng lên tiếng: “Linh hồn con yếu đuối, ông ấy đã sống lâu như vậy rồi, con sẽ bị ông ấy…”

“Ông ngoại, sao ông lại khẳng định rằng linh hồn của con yếu?” Tiêu Thiên hỏi Tuyết Phú Quý.

Tuyết Phú Quý bị Tiêu Thiên hỏi ngược thì á khẩu không nói thành lời, sau khi ông kinh ngạc đứng nguyên tại chỗ một lúc lâu, bỗng nhiên bật cười: “Thì ra là thế, ông ngoại sai rồi.”

Lời này của Tiêu Thiên đã thức tỉnh Tuyết Phú Quý.

Ai nói linh hồn của cháu rể ngoan nhất định suy nhược chứ?

Cẩn thận cảm ngộ, Tuyết Phú Quý phát hiện sau khi ông luyện võ thì linh hồn dường như mạnh mẽ hơn rất nhiều.

“Ý có thể thông thần, luyện võ cũng cần phải luyện tâm.” Tiêu Thiên nhìn ông ngoại Tuyết Phú Quý: “Chỉ là có đôi khi luyện tâm luyện đến cực hạn, là tốt hay là xấu thì không ai có thể nói rõ được.”

“Có người tâm tư kiên định như bàn thạch, bất động như núi, cũng có người sẽ điên cuồng.”

Tuyết Phú Quý gật đầu như thể đã hiểu được, bất chợt ông nhớ tới điều gì, nhìn về phía Tiêu Thiên.

“Tiểu Thiên, còn con thì sao?”

Tiêu Thiên trầm ngâm một lát rồi nói một câu khiến lòng Tuyết Phú Quý không khỏi thắt lại.

“Con vốn đang trên bờ vực phát điên nhưng cũng may có mọi người kéo con lại.”

…

Bên trong không gian thức hải tối đen.

Hóa thân của lão tổ Tuyết gia Tuyết Nghĩa Thiên vặn vẹo là

hiện lên bên trong địa giới lờ mờ này.

Khi ông hiện lên trong không gian thức hải này, trên người ông đã bắt đầu phát sinh biến hóa.

Tinh quang mông lung bắt đầu xuất hiện ở phía sau lưng ông.

“Ha ha ha, thế mà hắn lại thật sự để cho ta tiến vào không gian thức hải rồi, thật đúng là một kẻ ngốc.” Tuyết Nghĩa Thiên cười tươi nhìn xung quanh.

Chương 546. Trực tiếp quỳ trên mặt đất 2

Việc ông cần làm tiếp theo chính là tìm kiếm thân thể linh hồn của Tiêu Thiên, nuốt chửng và khống chế nó.

Sau đó, bộ thể phách cường hãn này sẽ là hóa thân bên ngoài hoàn mỹ của ông.

Há chẳng phải quá đẹp?

Quả nhiên người trẻ tuổi không đủ trầm tĩnh mà.

Rõ ràng là hắn đã nắm chắc phần thắng trong tay nhưng cứ muốn tự mình chuốc lấy cực khổ.

Đích thân chắp tay dâng cục diện tốt đẹp nhường cho ông, thậm chí còn tặng một phần đại lễ cho ông nữa.

“Ha ha ha ha…”

Nghĩ đến đây, Tuyết Nghĩa Thiên không khỏi bật cười lớn, ông quanh quẩn bên trong không gian thức hải tối đen.

Đồng thời, khoảng chừng tám trăm tinh quang phía sau ông bỗng nhiên tỏa ra ánh sáng lóa mắt.

Sau khi tinh quang hiện lên, lập tức khuếch tán ra bốn phía, tựa hồ như đang tìm kiếm thứ gì đó.

“Ngươi đang cười gì vậy?”

Phía sau bỗng nhiên truyền đến một giọng nữ nhu hòa khiến

hóa thân lão tổ Tuyết gia ngơ ngác một lát.

Ông vội vàng quay người lại, nhìn thấy một nữ tử tóc dài màu hồng đang mặc trang phục mà ông chưa từng nhìn thấy trước đây, nang dùng khuôn mặt vô cảm nhìn ông.

Đối phương chắp hai tay trước bụng dưới, con ngươi màu ánh kim nhìn chằm chằm ông.

Nhưng lý do thật sự khiến Tuyết Nghĩa Thiên ngơ ngẩn đứng nguyên tại chỗ chính là phía sau lưng nữ tử tóc dài màu hồng có ba ngàn tinh quang quanh quẩn.

Ba ngàn!

So với đối phương, tám trăm tinh quang của ông căn bản không đáng để nhắc tới.

Mặc dù đây chỉ là hóa thân, là một phần ý chí hiển hiện của ông chứ không phải là toàn bộ thực lực.

Nhưng dù cho là linh hồn bản tôn thì cũng chỉ có một ngàn sáu tinh quang óng ánh mà thôi.

Soạt!

Vượng Tài bỗng nhẹ nhàng vươn tay về phía hóa thân Tuyết Nghĩa Thiên.

Bên trong không gian thức hải, Tuyết Nghĩa Thiên lập tức cảm nhận được có một lực lượng trói buộc cực kỳ mạnh đang giữ chặt ông, căn bản không có cách nào cử động được.

“Đáng ghét, chẳng trách…chẳng trách hắn lại kiêu ngạo như thế!” Vẻ mặt Tuyết Nghĩa Thiên khó coi, bên trong không gian thức hải của tiểu tử này lấy đâu ra cô nhóc lợi hại như vậy.

Có điều, dù cho cô nhóc này có ba ngàn tinh quang thì sao?

Muốn áp chế ông ư? Đâu có đơn giản như vậy.

Với ánh mắt kiên nghị, hóa thân Tuyết Nghĩa Thiên bắt đầu dẫn dộng lực lượng hóa thân, mượn lực áp chế nữ tử tóc hồng này.

Tự bạo!

Bây giờ, ông cũng coi như đã nhận ra rồi, chiến lực của Tiêu Thiên cực kỳ kinh khủng, nói không chừng sẽ có biện pháp nào đó có thể tìm tới chỗ bản tôn của ông.

Cộng thêm lời Tuyết Phú Quý vừa nói khiến ông cảm thấy không rét mà run.

Vậy mà tên nghiệp chướng này lại đang âm thầm nghĩ cách hủy diệt Tuyết gia ở Hoàn Sơn giới, thật đúng là vô sỉ.

Ông nhất định phải truyền tin tức này trở về, mà cách tốt nhất chính là khiến hóa thân này chết đi.

Nghĩ đến đây, Tuyết Nghĩa Thiên có chút chán nản, lòng thầm mắng Tuyết An Tường và Tử Ngọc Hân.

Hai tên phế vật này thật đúng là chỉ giỏi phá hỏng mọi chuyện, không có việc nào là thành công cả.

Chết thì chết, còn bắt ông phải chịu tội thay.

Hơn nữa, ông còn phải chịu sự sỉ nhục to lớn như vậy.

Nghĩ đến những điều mà Tiêu Thiên làm ra đối với mình, thâm tâm Tuyết Nghĩa Thiên chợt chua xót, nghĩ đến nhiều năm tung hoành ông chưa bao giờ bị người khác ức hiếp như vậy.

“Chủ nhân, hắn muốn tự bạo, nếu muốn trấn áp hắn bình yên vô sự thì cần phải có sự giúp đỡ của ngài.”

“Ngài chỉ cần ở bên cạnh là được.”

“Được!” Giọng nói trầm thấp của Tiêu Thiên vang lên từ phía sau.

Khi Tuyết Nghĩa Thiên nghe thấy lời của nữ tử tóc hồng, đầu tiên là ông sững sờ, sau đó ông liền nhìn thấy một bóng hình đang đi tới từ nơi xa trong không gian thức hải.

Bóng hình dần dần lại gần, Tuyết Nghĩa Thiên nhận ra đây chính là thân thể linh hồn của Tiêu Thiên.

Chỉ là khi đối phương dần dần đến gần thì hóa thân Tuyết Nghĩa Thiên bắt đầu hơi run lên.

Lực lượng ý chí vốn đang xao động cũng dần dần lắng xuống.

Như thể có một cỗ vĩ lực cực mạnh đang gắt gao trấn áp trên người ông khiến ông không có cách nào phản kháng được.

“Đây…đây…” Tuyết Nghĩa Thiên nhìn linh hồn Tiêu Thiên ở trước mặt, sợ hãi run rẩy.

Bang!

Hai đầu gối ông mềm nhũn, trực tiếp quỳ trên mặt đất.

Khi thân thể linh hồn Tiêu Thiên bước đến trước mặt Tuyết Nghĩa Thiên.

Trên thân thể hắn có một vũ trụ mênh mông khổng lồ vô ngần, thậm chí chỉ nhìn thoáng qua, ông không thể đếm hết được có bao nhiêu tinh quang.

Những tia sáng chói mắt kia gần như muốn chọc mù đôi mắt của Tuyết Nghĩa Thiên.

Thân thể linh hồn của Thiên Thiên bước đến bên cạnh hầu gái

tóc hồng, nhìn thấy Tuyết Nghĩa Thiên đang quỳ trên mặt đất thì cau mày: “Ông ấy sao vậy?”

“Không có gì đâu, chủ nhân.” Vượng Tài vén tóc mái lên nhìn Tuyết Nghĩa Thiên đang quỳ trên mặt đất: “Ông ấy chỉ bị ngài dọa thôi.”

“Ta chỉ cần đợi ở bên cạnh là được rồi, phải không?” Thân thể linh hồn Tiêu Thiên khoanh chân ngồi xuống, một tay chống đầu nhìn thân thể hóa thân Tuyết Nghĩa Thiên.

Chương 547. Đứa nhóc nghịch ngợm

“Đúng vậy!”

Phía đối diện, Tuyết Nghĩa Thiên hoảng hốt nhìn thấy thân thể linh hồn Tiêu Thiên ngáp một cái rồi ngã ngửa ra sau.

Nữ tử tóc dài màu hồng kia liền ngồi quỳ xuống, đặt đầu Tiêu Thiên lên đùi nàng rồi ngẩng đầu nhìn Tuyết Nghĩa Thiên.

“Tiếp theo, ngươi cứ ngoan ngoãn đợi ở đây, đừng nghĩ đến việc phản kháng.”

Tuyết Nghĩa Thiên cắn răng, toàn thân hắn đã bị trấn trụ chết cứng, căn bản không thể động đậy.

Mà thân thể linh hồn Tiêu Thiên ở trước mặt lại cường hãn đến mức đạt đến trình độ ngoại hàng rồi.

Đừng nói là tự bạo mà ngay cả ông muốn động đậy một chút cũng không làm được.

Ông giống như bị một phương pháp định thân nào đó khống chế khiến lực lượng quanh người đều không thể phun trào.

“Tại sao, rốt cuộc người này có lai lịch như thế nào?” Tuyết Nghĩa Thiên không thể tin nổi mà gào thét trong lòng.

Nhục thân cường hãn kinh khủng thì đã đành, tinh quang linh hồn lại vô tận như vũ trụ mênh mông, trên đời này lại có chuyện không thể tưởng tượng được như này sao?

Nội tâm Tuyết Nghĩa Thiên vô cùng khủng hoảng.

Rất hiển nhiên, đối phương nhốt hóa thân của ông ở đây là muốn tìm ra vị trí của bản tôn ông.

Phong kín ông chính là phòng ngừa đánh rắn động cỏ.

Bản tôn, gặp nguy rồi!

…

Ngoại giới, Tuyết Phú Quý vẫn lo lắng nhìn Tiêu Thiên ở trước mặt ông.

Lúc nãy đối phương nhắm mắt lại có lẽ là để cho ý chí trở về thức hải.

Ông rất lo lắng, có phải là đã phát sinh vấn đề gì ở bên trong thức hải hay không?

Sau một lát.

Tiêu Thiên bỗng nhiên mở mắt ra, Tuyết Phú Quý nhìn kỹ thì nhận ra ánh mắt đối phương thanh minh, không mảy may có vấn đề gì.

“Ông ngoại, không sao rồi.” Tiêu Thiên mỉm cười.

Tuyết Phú Quý vẫn cảnh giác: “Tiểu Tiêu, cái danh hào Thiên Tôn Diêm La của con lúc trước còn hai chữ gì nữa nhỉ?”

“…” Tiêu Thiên giật giật khóe miệng, nhìn chằm chằm Tuyết Phú Quý hồi lâu: “Ông ngoại, cái danh hào này thật sự rất xấu hổ, không cần phải nhớ đâu.”

“Trông có vẻ không thành vấn đề nữa rồi.” Tuyết Phú Quý thấy Tiêu Thiên không rơi vào bẫy mình nghe nhìn lẫn lộn, đồng thời trông bộ dạng ngượng ngùng của Tiêu Thiên, ông có thể

khẳng định mình nghĩ đúng rồi.

Tiêu Thiên xoa xoa trán, phương pháp phán định của ông ngoại thật là khiến người ta không còn lời nào để nói.

Giải quyết xong hóa thân Tuyết Nghĩa Thiên, Tiêu Thiên và Tuyết Phú Quý đi về phía trước.

Theo Tuyết Phú Quý, khi bọn họ đến gần đồng ruộng phía trước thì linh hồn động thiên sẽ hiện lên.

linh hồn động thiên, ngoài việc duy trì sự tồn tại của động thiên thì đồng thời còn là giám khảo được Đại Đức đế lưu lại để khảo nghiệm.

Dưới sự chứng kiến của linh hồn động thiên, nếu ngươi thông qua khảo nghiệm mà Đại Đức đế lưu lại thì chủ nhân của động thiên tổ tiên Tuyết gia sẽ là ngươi.

Tiêu Thiên rất tò mò, không biết sẽ có khảo nghiệm như thế nào ở bên trong động thiên.

Có khi nào nó cũng khảo nghiệm liên quan đến vấn đề nông nghiệp không?

Ngay khi Tiêu Thiên và Tuyết Phú Quý dần đến gần, bên trong động thiên quả nhiên bắt đầu phát sinh dị biến.

Phía trước bắt đầu có mây mù lượn lờ, nó dần dần hóa thành một gò đất tròn vo.

Nhìn giống như một đứa bé mây vậy, trông nó rất dễ thương.

Sau khi đứa bé mây xuất hiện, trên khuôn mặt mập mạp là một đôi lông mày đang nhíu lại: “Nhanh như vậy đã có người đến khảo nghiệm rồi.”

“Thật là…”

Bên này, Tuyết Phú chắp tay lại và lên tiếng: “Vị tiền bối linh hồn động thiên, vừa nãy…”.

Tuyết Phú Phú còn chưa nói dứt câu thì linh hồn động thiên bỗng nhiên hét lên và bay tới chỗ cái hố bên cạnh.

Trong đó chính là Tuyết An Tường và Tử Ngọc Hân đã bị Tuyết Phú Quý giết chết.

“Đây chẳng phải là người tham gia khảo nghiệm lần trước ư, sao lại chết rồi?” Đứa bé mây giật nảy mình, vội vàng phất tay, một đám sương mù nổi lên.

Trên đó huyễn hóa ra cảnh tượng Tuyết Phú Quý đánh chết hai người bọn họ.

“Ai da, sao ngươi lại có thể tàn nhẫn như vậy ở đây!” Linh hồn động thiên cúi đầu nhìn hai người Tuyết An Tường và Tử Ngọc Hân trợn trừng hai mắt, rõ ràng là bọn họ chết không nhắm mắt, lớn tiếng kêu la.

Linh hồn động thiên vội vàng xoay người, nhìn trừng trừng vào mặt Tuyết Phú Quý: “Không được, ngươi đã mất đi tư cách khảo nghiệm.”

“Việc này…” Tuyết Phú Quý lấy làm kinh hãi, vội vàng nói: “Tiền bối linh hồn động thiên có điều không biết, hai người này đã làm rất nhiều việc ác chứ không phải thật sự ta muốn như vậy.”

Sau đó, Tuyết Phú Quý kể lại tường tận những việc đã xảy ra cho linh hồn động thiên nghe.

“Không thể được, không thể được, ta không thích thế.” Linh hồn động thiên lắc đầu, khuôn mặt mũm mĩm đầy vẻ chán ghét: “Bọn họ xấu xa thì liên quan gì đến ta.”

“Ta không thích việc ngươi có hành động bạo lực ở đây, cho

nên ngươi đã mất đi tư cách khảo nghiệm."

Tuyết Phú Quý sửng sốt rồi lập tức trầm giọng: "Dựa theo quy củ của tổ tiên Đại Đức đế, bất kỳ ai tiến vào động thiên liền có thể tham gia khảo nghiệm, mặc dù ngươi là linh hồn động thiên nhưng không thể tùy ý làm bậy được?"

Chương 548. Đứa nhóc nghịch ngợm 2

“Ngươi chỉ trích ta ư!” Linh hồn động thiên lập tức hét lên, trở nên rất hung dữ: “Cút!!”

Trong nháy mắt, lực lượng mây mù trong động thiên cuồn cuộn tới, bao trùm lên người của Tuyết Phú Quý và Tiêu Thiên.

Bang!

Thân hình Tiêu Thiên đột nhiên di chuyển chắn trước mặt Tuyết Phú Quý, hắn trực tiếp đánh tan lực lượng mây mù kia đi.

Đồng thời, hắn vươn tay ra và tóm lấy đứa bé mây.

Phốc!

Tiêu Thiên tựa hồ đang nắm lấy bông gòn, ánh mắt hắn hiện ra tia giận dữ.

“Bô lô ba la, ồn chết đi được.” Tiêu Thiên tỏ ra khó chịu: “Ác nhân đến tội, ngươi hẳn phải nên vỗ tay khen ngợi, thậm chí còn triệt tiêu cái khảo nghiệm này và ban thưởng động thiên cho ông ngoại ta vì nghĩa cử làm việc thiện này mới đúng chứ.”

“Đương nhiên, nếu ngươi làm việc dựa vào quy củ thì ta cũng không thể nói gì hơn nhưng ngươi lại tùy ý làm bậy, dựa vào sở thích của mình mà kết luận sự việc.”

“Không tuân theo quy củ đã đành, ngươi lại còn không phân thiện ác đen trắng gì cả.”

Phốc!

Tiêu Thiên nói xong, tay bỗng nhiên dùng lực trực tiếp bóp mạnh lực lượng động thiên trông như đứa bé mây này nổ tung.

Mây mù phiêu tán nhưng đằng sau màn chắn khổng lồ ở phía trước lại có một đám mây mù đang ngưng tụ lại, đó chính là linh hồn động thiên.

“Á á á!” Thân thể tròn vo của linh hồn động thiên một lần nữa hiển hiện ra, nó lăn lộn trong không trung và hét to: “Ta cứ không cho các ngươi khảo nghiệm đó, để cho các ngươi giương mắt nhìn vậy đó, làm sao?”

“Lêu lêu lêu!”

Linh hồn động thiên lè lưỡi chế nhạo Tiêu Thiên và Tuyết Phú Quý, nó bày ra dáng vẻ muốn chọc tức bọn họ.

“Đứa nhóc nghịch ngợm này, ta không đánh là ngươi leo lên đầu ta ngồi luôn!” Tiêu Thiên hung hăng nói, trực tiếp bước lên trước.

Bùm!

Khi Tiêu Thiên hùng hổ đến gần, màn chắn trận pháp bỗng nhiên ngưng tụ và hiện rõ hơn, trên đó có khắc đường vân mây mù.

Không chỉ như thế, trên đó còn có hư ảnh của một lão giả mỉm cười và cầm cuốc đang đứng đó.

Một trong bốn vị đế dưới trướng Nhân hoàng.

Đại Đức đế!

Hư ảnh của Đại Đức đế xuất hiện, ông đưa tay ra.

“Người đến cứ yên tâm tiếp nhận khảo nghiệm, chớ có…” Hư ảnh Đại Đức đế hiện lên trước màn chắn trận pháp, nhẹ nhàng phất tay.

“Cái tên nhóc linh hồn động thiên này không tuân thủ quy củ mà người lại còn để nó giữ quy cũ?” Tiêu Thiên tiến tới, đột nhiên dùng một quyền đánh ra.

Bang!!!

Một cú đấm cực kỳ bạo lực trực tiếp làm nổ tung cái đầu hư ảnh của Đại Đức đế, đồng thời toàn bộ không gian động thiên đều điên cuồng lắc lư, đường vân rạn nứt bắn ra.

Màn chắn không gian bao phủ toàn bộ thiên địa cũng bị cú đấm thô bạo này oanh tạc.

“Tránh ra!” Tiêu Thiên đập nát hư ảnh còn sót lại của Đại Đức đế thành từng mảnh, sắc mặt tối sầm đi về phía đứa bé mây đang ngơ ngác nhìn.

Hắn vừa đi vừa nói: “Ông ngoại của ta đã nói rất rõ ràng, đôi cẩu nam nữ này hành sự ti tiện, lạm sát người vô tội, lấy việc ngược đãi và giết người làm thú vui.”

“So với hạng quân địch Võ Linh quân của tam huyết nhất mạch thì bọn họ còn ti tiện và vô sỉ hơn gấp trăm ngàn lần.”

“Ông đã nói rõ ràng với ngươi như vậy mà người còn không phân được tốt xấu.”

“Xem ra suy nghĩ của linh hồn động thiên này có vấn đề rồi, thủ đoạn mà Đại Đức đế lưu lại không đủ khiến ngươi bị lệch lạc tư tưởng rồi.”

“Nếu Đại Đức đế đã không làm đến nơi đến chốn thì vãn bối như ta phải giúp người một tay, dạy dỗ đứa nhóc nghịch ngợm

như người một trận mới được."

Linh hồn động thiên nhìn Tiêu Thiên đang từng bước đi về phía mình, trong mắt nó, đối phương tựa hồ như là ma quỷ vậy.

"Quái vật, có quái vật!" Linh hồn động thiên bị dọa đến quay đầu bỏ chạy.

Nhưng tốc độ của nó nhanh cỡ nào cũng không thể nhanh hơn Tiêu Thiên được.

Gần như nó chỉ vừa xoay người thì đã bị Tiêu Thiên tóm lấy.

Đứa bé mây quay cái đầu mũm mĩm của mình lại thì nhìn thấy khuôn mặt của Tiêu Thiên gần trong gang tấc đang nhếch miệng cười với nó.

"Đến giờ lên lớp rồi." Tiêu Thiên nheo mắt, giọng nói hắn vang lên như tiếng ma quỷ nói mớ trong tai của linh hồn động thiên.

"Theo phân tích của Vượng Tài, động thiên này không xấu mà linh hồn động thiên ngươi lại bất tử bất diệt."

"Đúng là thuận tiện, ta sẽ cẩn thận giáo dục đứa nhóc nghịch ngợm như ngươi."

Linh hồn động thiên đang run lẩy bẩy khi bị Tiêu Thiên bắt được, trong lòng nó điên cuồng chửi rủa sự tồn tại có tên là Vượng Tài trong lời đối phương vừa nói.

Cái thứ quỷ gì vậy, tại sao nó lại biết quan hệ bất tử bất diệt giữa linh hồn động thiên và động thiên chứ.

"Ah!" Tiếng kêu la thảm thiết thê lương lập tức phát ra từ trong miệng của linh hồn động thiên.

Cách đó không xa, Tuyết Phú Quý chắp hai tay sau lưng đi chậm rãi giữa cánh đồng, nhìn Tiêu Thiên giáo huấn linh hồn động

thiên mà tặc lưỡi cảm thán.

Chương 549. Cảm giác nghe lải nhải cũng rất tốt

Lần này, chắc hẳn là hắn đụng chạm phải động thiên tổ địa Tuyết gia rồi, ta cứ thư giãn một chút đã.

Chiến lực của cháu rể mình quả là mạnh đến mức hơi không hợp thói thường.

Chỉ tùy tiện ra tay cũng có thể dễ dàng giải quyết gọn gàng vấn đề.

Thủ đoạn đơn giản thô bạo mà có hiệu quả, phải biết rằng màn chắm trận pháp phòng ngự trong động thiên này là do đích thân Đại Đức đế tạo ra.

Nếu không thì làm sao lại xuất hiện hư ảnh Đại Đức đế ngăn cách trước màn chắn phòng ngự vừa rồi chứ.

Chỉ có điều, lúc nãy Tiêu Thiên cũng quá là dữ dội, vậy mà lại trực tiếp dùng một quyền đánh nổ hết thảy.

Tuyết Phú Quý đi dạo ở đây, chỉ nhìn trái nhìn phải chứ không động chạm vào đồ vật bên trong rồi bước tới phía trước ngôi nhà gỗ.

Sau khi đi vào, Tuyết Phú Quý nhìn thấy có một ít điển tịch được bảo tồn hoàn hảo ở bên trong ngôi nhà gỗ.

Kỳ thật, đây mới chính là tài phú cực kỳ quý giá ở trong động thiên.

“Quả nhiên là như thế.” Tuyết Phú Quý lật điển tịch ra xem

một chút, bên trong đó ngoại trừ ghi lại những hiệu quả trồng trọt ở trong động thiên phúc địa, còn có phương thức canh tác và những hạng mục công việc cần chú ý.

Tri thức mới là thứ quý giá nhất.

Sỡ dĩ thương hội kinh doanh do Tuyết Phú Quý điều hành lại lớn và làm ăn tốt như vậy là vì đồ ông bán có chất lượng rất cao.

Mà rất nhiều tri thức và nội dung, ông đều học từ những thư tịch ở trong động thiên này.

Ví dụ như đan dược phẩm chất cao mà thương hội bọn họ buôn bán có nguyên liệu cao cấp hơn nhiều các thương hội khác.

Tại sao?

Là vì lúc bọn họ trồng dược liệu đã sử dụng nhiều kỹ thuật trong điển tịch mà Đại Đức đế lưu lại.

Phẩm chất dược liệu cao hơn người khác một bậc nên tự nhiên luyện chế đan dược sẽ tốt hơn rồi.

Ngoài ra.

Đại Đức đế là một trong tứ đại đế dưới trướng của Nhân hoàng, trước kia ông có giao hảo với Đại Viêm đế, đương nhiên sẽ có rất nhiều điển tịch liên quan đến vị luyện khí Đại đế này.

Một số kỹ xảo độc môn cũng nằm trong tay Tuyết Phú Quý, ông đã luyện chế ra không ít linh khí thượng hạng, nhờ đó mà tiến hành giao dịch với thế lực khác để mưu cầu quan hệ tốt.

So ra thì những vật trồng ở bên ngoài chỉ là hạng hai với những thứ được trồng trong động thiên này.

Tuyết Phú Quý buông thư tịch trong tay xuống, bước ra khỏi phòng và đi đến chỗ Tiêu Thiên.

“Ta sai rồi, ta biết mình sai rồi.” Nương theo tiếng khóc la vang lên, Tuyết Phú Quý vừa bước ra khỏi nhà gỗ liền nhìn thấy linh hồn động thiên kia vừa la khóc vừa chạy tới.

Sau khi nó đến trước mặt, Tuyết Phú Quý kinh ngạc nhìn đứa bé mây đang quỳ xuống đất và khấu đầu lạy ông.

Khấu đầu xong, linh hồn động thiên mắt đẫm lệ nhìn ông: “Ta không ngờ rằng lúc trước người lại gặp nhiều khổ cực như vậy, lúc nãy là ta không hiểu chuyện nên nói năng lỗ mãng với người.”

“Hy vọng người có thể tha thứ và bỏ qua những sai lầm trước đây của ta.”

Tuyết Phú Quý kinh ngạc đứng yên tại chỗ, nhìn giọng điệu chân thành của linh hồn động thiên đang kêu khóc sám hối trước mặt mình, như thể cách một thế hệ vậy.

Ông không khỏi quay đầu nhìn lại ngôi nhà gỗ, chẳng lẽ ông thật sự chỉ đi dạo qua một vòng thôi sao?

Chẳng lẽ Đại Đức đế đã bày ra thủ đoạn nào đó trong căn nhà gỗ.

Một ngày trong nhà bằng một năm ở ngoài sao?

Đang yên đang lành, tự nhiên linh hồn động thiên này lại biến thành dáng vẻ này rồi!

“Thái độ thành khẩn thêm chút nữa, khóc lóc sướt mướt mà cũng gọi là nhận lỗi ư?” Phía sau, Tiêu Thiên vừa nói vừa đi tới đằng sau linh hồn động thiên.

“Nấc!” Linh hồn động thiên như đứa bé mây nghe thấy động tĩnh và giọng nói phía sau, sợ đến mức nấc cụt, vội vàng dập đầu lần nữa.

“Tuyết gia gia, ta sai rồi, ta thật sự biết lỗi rồi, người tha thứ cho đứa trẻ không hiểu chuyện này đi mà.”

Tuyết Phú Quý nhìn linh hồn động thiên trước mặt rồi lại ngẩng đầu nhìn Tiêu Thiên đang hài lòng gật đầu ở phía sau, lông mày ông run run.

Đứa trẻ Tiêu Thiên này cũng ra dáng đó chứ.

“Được, được rồi, ta tha thứ cho ngươi.” Tuyết Phú Quý phất tay áo, trông dáng vẻ của linh hồn động thiên rất buồn cười nên ông cũng lười so đo chút chuyện nhỏ nhặt này.

Tiếp đó, Tuyết Phú Quý vẫy vẫy tay với Tiêu Thiên, biểu thị muốn dẫn hắn vào trong ngôi nhà gỗ.

Ngay cả sau khi Tiêu Thiên rời khỏi, linh hồn động thiên giống như đứa bé mập mạp vẫn ngoan ngoãn đứng đó, cái bụng nhỏ tròn vo run rẩy.

Nó đứng chán rồi cũng chỉ dám gãi gãi cái mông nhỏ ú nụ của mình chứ không dám rời đi.

Trong ngôi nhà.

Tuyết Phú Quý nói với Tiêu Thiên: “Những thứ này đều là đồ tốt, con nhanh cất chúng lại đi.”

“Nếu con đã hàng phục được linh hồn động thiên này rồi thì cũng thu phục nó luôn đi, đều là đồ tốt cả.”

Tiêu Thiên không nói gì, chỉ yên lặng nghe Tuyết Phú Quý không ngừng huyên thuyên, líu lo với mình.

Chương 550. Có phải là hơi bất kính không?

Hóa ra, cái gọi là lải nhải này lại có cảm giác như vậy.

Cũng không tệ.

“Ông ngoại, nội dung trong sách này không có tác dụng gì với con, không bằng giao cho Tử Nhược Yên đi ạ.” Tiêu Thiên chỉ vào quyển sách và nói ra suy nghĩ của mình.

“Rất nhiều nội dung trong đây, nếu sử dụng tốt có thể xem như vũ khí có lợi nước lợi dân.”

“Còn chuyện dùng thế nào thì con không nắm rõ, nhưng nàng là Nữ Đế Đại Viêm, nhất đại minh quân, chắc chắn có thể lý giải thỏa đáng.”

“Hơn nữa, nàng là vị hoàng đế tốt, đương nhiên nàng sẽ cực kỳ yêu thích loại lễ vật này.”

Tiêu Thiên vừa nói vừa dẫn Tuyết Phú Quý ra khỏi nhà gỗ.

Lúc bước ra ngoài, Tuyết Phú Quý nghĩ đến câu nói của Tiêu Thiên, cảm thấy rất có lý: “Đúng thế, sách ở chỗ ông ngoại cũng nên tặng cho cháu gái bảo bối của ông.”

“Ông ngoại có kinh nghiệm trên rất nhiều phương diện, đến lúc đó hỗ trợ nhiều hơn là chuyện tốt nhất.” Tiêu Thiên ở bên cạnh nói: “Tập võ cũng phải tu thân dưỡng tính, cân bằng giữa làm việc và nghỉ ngơi. Đối với ông ngoại, làm lại việc cũ cũng xem như phương thức bồi dưỡng tâm trạng.”

“Ha ha ha, Tiểu Tiêu nói có lý lắm!” Tuyết Phú Quý cười đáp lời, nhìn đồng ruộng rộng lớn xung quanh: “Nhưng mấy thứ này...”

Những linh thực và linh dược trồng trong động này có hiệu quả rất đáng gờm, đều là thứ tốt không đó!

Ăn suốt bao năm nên Tuyết Phú Quý hiểu rất rõ.

“Linh khí trong phúc địa động thiên khá tinh khiết, dung nhập thẳng vào Đế vực rất tốt, vừa hay đặt phía sau cung Thân Vương của con đi.” Tiêu Thiên nhìn quanh bốn phía và đưa ra quyết định.

“Con muốn ăn hay hái gì cũng được. Có mấy thứ này, tài nấu nướng của Chung Dương Minh có thể phát huy đến mức tối đa rồi.”

“Thật ra, đã từng có một khoảng thời gian, cấp độ của nguyên liệu không theo kịp trình nấu nướng của Chung Dương Minh nữa.”

Khi Tiêu Thiên nhắc đến chuyện này thì vô cùng cảm khái. Từ khi đi theo mình tập võ, trình độ nấu nướng của Chung Dương Minh nước dâng thuyền lên.

Đáng tiếc, nguyên liệu nấu ăn không theo kịp.

Phúc địa động thiên của Đại Đức đế hoàn hảo giải quyết vấn đề này giúp hắn.

Dùng những linh dược và nguyên liệu quý giá trong phúc địa động thiên này để nấu ăn ư?

Linh hồn động thiên quỳ bên cạnh nghe vậy chỉ cảm thấy phung phí của trời.

Nhưng người nói lại là Tiêu Thiên nên nó không dám hé miệng cũng chẳng dám phản kháng.

Chỉ có thể ở bên cạnh nở nụ cười và vỗ tay khen hay, nói bằng

giọng sữa non nớt ngọt ngào: “Ngài đúng là có ánh mắt tinh tường. Linh thực và linh dược trong này đều do ta dốc lòng chăm sóc biết bao năm qua, phẩm chất rất tốt, đương nhiên khi nấu thành thức ăn sẽ có mỹ vị tuyệt đỉnh.”

“Giác ngộ khá đấy!” Tiêu Thiên nghe linh hồn động thiên nói vậy lập tức bật thẳng ngón tay cái với đối phương.

Tuyết Phú Quý bên cạnh nhìn biểu hiện quỷ dị của linh hồn động thiên, lông mày khẽ giật.

Trước đây, năm linh hồn động thiên ông gặp qua đều xử sự theo quy tắc và trung thực, thành thật.

Thậm chí có thể nói là tương đối ngây ngô.

Sao linh hồn trong động thiên này lại linh hoạt sống động quá vậy?

“Linh hồn động thiên này rất khác biệt.” Tuyết Phú Quý đột nhiên nói.

Tiêu Thiên gật đầu: “Đế quốc Vân Lai cung phụng phúc địa động thiên này, xen phúc địa như tín ngưỡng, nhưng họ lại không biết động thiên là do Đại Đức đế tạo ra, cung cấp cho chính bản thân động phủ.”

Lúc này, Tiêu Thiên bỗng lên tiếng, dùng một tay nhấc linh hồn động thiên này lên, lắc lắc trước mặt Tuyết Phú Quý.

“Nhãi con này dính khói lửa nên sinh ra linh trí, đương nhiên sẽ tỏ ra linh hoạt sống động ạ.” Tiêu Thiên nói rồi dẫn Tuyết Phú Quý đi sang bên cạnh, chỉ vào một đồng ruộng: “Ông xem, nó còn biết ăn trộm đấy!”

Tuyết Phú Quý xem xét kỹ lưỡng, quả nhiên phát hiện một mảnh ruộng thuốc có vài chỗ trống không.

Ông hiểu rồi, thì ra trước đó linh hồn động thiên làm khó dễ, muốn đuổi bọn họ đi có tâm tư thế này.

E rằng nó muốn độc chiếm động thiên, xem nơi này thành hậu hoa viên của mình để từ từ thưởng thức đây mà!

Chẳng qua, linh hồn động thiên này nhận cung phụng và có linh trí nhưng cũng phải làm việc.

Mỗi lần hoàng đế của đế quốc Vân Lai đến cung phụng, linh hồn động thiên đều sẽ để lộ linh khí, giúp đế quốc này mưa thuận gió hòa.

Tính nết nó không tính là xấu. Theo lời Tiêu Thiên, nó chính là một nhóc báo con.

“Ông ngoại, chúng ta đi được rồi.” Tiêu Thiên vừa nói vừa tiện tay hái một quả xanh từ trên linh mộc bên cạnh xuống.

Cắn một miếng quả xanh, lập tức có nước chảy ra, hương vị ngọt ngào sảng khoái, lực lượng ẩn chứa bên trong lưu chuyển khắp toàn thân trong phút chốc, khiến thân thể từ trên xuống dưới đều ấm áp.

Đương nhiên, hiệu quả đối với Tiêu Thiên chỉ có thế, nhưng đối với người thường, có lẽ sẽ giúp thể chất biến hóa long trời lở đất.

“Đại Đức đế này thật sự có năng khiếu trong việc trồng trọt nhỉ!” Tiêu Thiên tặc lưỡi, nói với Tuyết Phú Quý bên cạnh: “Nếu sau này có cơ hội gặp mặt vị Đại Đức đế này, con ngược lại muốn nói lời xin lỗi với lão gia tử ạ.”

Chương 551. Có phải là hơi bất kính không? 2

“Dù con đã một quyền đánh nổ hư ảnh của ông ta, nhưng suy cho cùng vẫn hơi bất kính một chút.”

Tuyết Phú Quý vỗ vai Tiêu Thiên: “Không sao đâu, chẳng qua chỉ là hư ảnh hiện ra do trận pháp, là hiện thân lực lượng của Đại Đức đế tổ tiên mà thôi.”

“Nếu con đã là cháu rể của ta, xem như chính là hậu bối của Đại Đức đế tổ tiên rồi. Sao tổ tiên có thể so đo chút chuyện này với chúng ta chứ?”

Linh hồn động thiên đi tò tò theo bên cạnh, đang trôi nổi giữa không trung cũng vội vàng đáp: “Đúng đấy ạ! Ta mới là người phạm sai lầm ngay từ đầu, không liên quan gì đến đại nhân cả.”

“Nếu ngài gặp được Đại Đức đế, để ta nhận lỗi trước mới phải ạ.”

Nghe linh hồn động thiên nói vậy, Tiêu Thiên gật nhẹ đầu, xoa cái đầu to mềm của đối phương: “Ừ, trẻ con dễ dạy.”

Tuyết Phú Quý: “...”

Tiểu Tiêu, việc này hơi bị tà môn đó.

Nhìn linh hồn động thiên luôn phách lối trước đây, bây giờ lại bày ra dáng vẻ bé ngoan thế này, thật sự không thể tin nổi, trước sau còn chưa đến thời gian một chung trà.

Ông cháu hai người rời khỏi động thiên bảo địa, bước qua cửa,

lần nữa quay về đỉnh núi Vân Vụ.

Linh hồn động thiên cùng theo chân hai người.

Đùng!

Cửa đá của động thiên tổ tiên thình lình vỡ vụn.

Cánh cửa vỡ vụn để lộ khoảng không gian ở giữa, một cây cuốc tỏa ra ánh sáng linh khí bỗng chốc bay ra từ đó.

Ngay khi cây cuốc trôi ra ngoài, một hư ảnh đột ngột hiện lên.

Rõ ràng đó là một lão giả có vẻ ngoài hiền lành, đón lấy cây cuốc đang rơi xuống.

“Lúc chúng ta tiếp nhận phúc địa động thiên sẽ có hư ảnh của Đại Đức đế xuất hiện à?” Tiêu Thiên nhìn lão giả hiện ra trước mặt, thoáng bất ngờ, quay sang nhìn ông ngoại đứng cạnh.

Tuyết Phú Quý lắc đầu nhìn hư ảnh hiện lên trước mặt: “Ông không biết, trước kia ông chưa từng gặp qua tình huống này.”

“Hư ảnh xuất hiện lần này lợi hại hơn trước kia nhiều.” Tiêu Thiên tiến lên phía trước, giơ tay chọt vào mặt Đại Đức đế , quay đầu lại nói với Tuyết Phú Quý: “Ông ngoại, còn có tính đàn hồi nữa này.”

“Tiểu Tiêu, có gì đó không đúng lắm.” Tuyết Phú Quý vẫy tay, muốn ngăn cản động tác của Tiêu Thiên.

Ngay lúc đó, hư ảnh của Đại Đức đế nở nụ cười.

“Người trẻ tuổi, một quyền lúc trước rất anh tuấn.” Đại Đức đế đột nhiên lên tiếng, giọng nói vang lên bên tai Tiêu Thiên.

“Cái đệch!” Tiêu Thiên giật nảy mình, trở tay quăng qua một bạt tai.

Bốp!

Hư ảnh của Đại Đức đế vừa ngưng tụ bị một bàn tay đánh cho tan vỡ, nổ tung.

Tuyết Phú Quý và linh hồn động thiên đang lơ lửng cạnh đó trố mắt líu lưỡi nhìn cảnh này.

Vừa nãy hư ảnh của Đại Đức đế đã nói chuyện!

Tuyết Phú Quý giật mình, đây là chuyện chưa bao giờ gặp, động tiên của năm tổ tiên Tuyết gia trước đó.

Linh hồn động thiên cũng rất khiếp sợ, Đại Đức đế với nó chính là chủ nhân, tồn tại như phụ mẫu.

Kết quả, cứ như vậy...

Tiêu Thiên nhận lấy cái cuốc phóng ra ánh sáng, hắn có thể cảm nhận được dao động không gian truyền ra từ bên trong, đồng thời cũng có trọng lượng.

Xem ra, không gian của động tiên đã dùng tư thế này tồn tại ở bên trong cái cuốc.

Vút!

Linh khí lần nữa khởi động, bên trong cái cuốc trong tay Tiêu Thiên dao động ý chí, cơ thể hư ảnh của Đại Đức đế lần nữa hiện ra.

Chỉ là, khoảnh khắc hư ảnh Đại Đức đế hiện lên, đã vội phất tay: "Người trẻ tuổi, đừng ra tay nữa, lão phu còn bị đánh thêm một lần thì ý chí hóa thân sẽ không còn nữa."

"..." Tiêu Thiên nhìn Đại Đức đế ngưng tụ thành hình ở trước mặt, ho khan mấy tiếng.

Hắn nhìn kỹ về phía trước, phát hiện Đại Đức đế thoạt nhìn thật sự rất giống Tuyết Phú Quý.

Không đúng.

Có phải bản thân hình dung ngược rồi hay không?

Chỉ là dáng vẻ mập mập trắng trắng ở bên ngoài, thân hình của Đại Đức đế trước mặt tương đối gầy gò, nhưng cơ thể lại thẳng tắp, mặt mũi hiền lành.

"Tiểu tử thất lễ rồi." Tiêu Thiên hơi ngượng ngùng, Đại Đức đế cũng không chọc mình, vô duyên vô cớ đánh người ta hai lần thật sự là...

"Không sao, người trẻ tuổi mà." Đại Đức đế cười xua tay, yêu mến nhìn lấy Tiêu Thiên: "Chỉ với ánh sáng công đức trên người ngươi, cho dù lão phu bị ngươi đánh một vạn lần cũng chịu, ha ha ha."

Tiêu Thiên chớp mắt, nghi ngờ nhìn Đại Đức đế: "Ánh sáng công đức?"

Đại Đức đế cười híp mắt, mở miệng: "Cảnh giới chưa đủ, tất nhiên là không nhìn thấy rồi, nhưng bản tôn của ta xuyên thấu ý chí cơ thể này, có thể nhìn thấy ánh sáng công đức ở phía sau ngươi."

"Còn có từng khuôn mặt tươi cười bên trong ánh sáng, trông dáng dấp, có rất nhiều người, mỗi người không giống nhau, đứa trẻ ngươi rất được người khác yêu mến."

"Xem ra ngươi là đứa trẻ hiền lành."

Tuyết Phú Quý bên cạnh vội vàng nói: "Tổ tiên, ngài nói không sai, đứa trẻ này được xưng là Thiên Tôn Chí Thiện bám váy, yêu quý bách tính, đã cứu vô số người."

"Ồ, có thể khiến người khác xưng là Chí Tôn, quả thật rất giỏi." Đại Đức đế nghe xong thì không ngừng gật đầu, lúc nhìn về Tuyết Phú Quý cũng thoả mãn gật đầu: "Đứa trẻ, ngươi cũng rất tốt."

Chương 552. Quả nhiên không phải là ruột thịt

"Cảm ơn tổ tiên tán thưởng." Tuyết Phú Quý rất kích động.

Trên mặt Đại Đức đế lại có chút nghi ngờ: "Nhưng Thiên Tôn bám váy, giải thích thế nào chứ?"

Tiêu Thiên: "..."

Lão đầu này, đánh ông hai lần không oan mà!

Tuyết Phú Quý bên cạnh thì lại vui vẻ nói đôi chút cho Đại Đức đế.

Trưởng bối à, có lúc kỹ năng truyền thống như trêu chọc tiểu bối, bình thường đều là tối đa.

"Hậu duệ Nhân Hoàng, đúng là trùng hợp." Sau khi Đại Đức đế nghe xong thì an ủi Tiêu Thiên: "Đứa trẻ, không sao cả, chuyện như ăn cơm chùa, Nhân Hoàng cũng đã từng làm, hơn nữa không chỉ là một lần."

"Mỗi lần bọn ta chê cười hắn thì người đó đều hùng hồn nói bọn ta không hiểu."

"Nếu sau này có cơ hội gặp mặt, ngươi với hắn nhất định sẽ rất hợp."

"Nhưng thực lực của đứa trẻ ngươi rất đáng gờm, màn chắn trận pháp động thiên bị đánh vỡ, ý chí bên trên truyền tin tức đến khiến ta rất kinh ngạc."

"Lúc này bản tôn khống chế ý chí hóa thân, đi nhìn xem rốt cuộc là hậu sinh trẻ tuổi nào lại giỏi đến vậy."

Đại Đức đế cười tủm tỉm, Tiêu Thiên thì lại ngượng ngùng: "Xin lỗi, lão tiên sinh, trước đó hơi nhạy cảm, chớ trách chớ trách."

"Không sao, là trưởng bối, sao có thể so đo với tiểu bối chứ." Đại Đức đế xua tay, khuyên bảo Tiêu Thiên đừng để trong lòng: "Chỉ là nhìn thấy ngươi, trong lòng ta rất vui mừng."

"Hạ giới có thể có được hậu bối mạnh mẽ như thế, khiến lòng người yên tâm."

Sau khi Đại Đức đế cảm khái thì lần nữa nhìn sang Tuyết Phú Quý.

Nhìn thấy ánh mắt của Đại Đế này, Tiêu Thiên mở miệng, giải thích cho Tuyết Phú Quý trước: "Trước đây trong động thiên, ngoại tổ phụ và huynh đệ của ông ấy tàn sát lẫn nhau, sự việc xảy ra là có nguyên nhân..."

Sau đó, Tiêu Thiên nói kỹ nguyên nhân hậu quả của sự việc, cũng tiện thể giải thích tại sao hắn lại ra tay với hư ảnh của Đại Đức đế.

Hắn hy vọng khi nói rõ ra, là vì không hy vọng Đại Đức đế hiểu lầm gì hậu bối mình đây.

Nếu như bị tổ tiên hiểu lầm, có lẽ ngoại tổ phụ sẽ rất đau buồn.

"Chuyện này, quả thật là ngươi sai rồi, nên đánh." Đại Đức đế nghe xong mới chợt hiểu, chỉ vào linh hồn động thiên quát lớn.

Linh hồn động thiên vội vàng ôm cái đầu to, núp ở phía sau Tiêu Thiên, xấu hổ.

"Nhưng hai người bên trong động thiên, một người trong số đó quả thực là hậu duệ Nhân Hoàng, có huyết mạch Tử gia."

"Nhân Hoàng đời sau rất nhiều, cách nhiều đời như vậy, có chút bại hoại cũng rất bình thường, chết thì chết thôi."

"Chỉ là người còn lại, huynh trưởng trong miệng ngươi, người của Tuyết gia, vốn không phải là đời sau của ta, ta vốn không cảm ứng được huyết mạch trên người hắn."

Đại Đức đế nói xong, nhìn biểu cảm từ từ giật mình của Tuyết Phú Quý: "Có lẽ Tuyết gia Hoàn Sơn giới đã xảy ra vấn đề gì đó, chỉ sợ cần ngươi đi tìm chân tướng thôi."

Tiêu Thiên bên cạnh cũng chấn động, vội vàng chỉ về Tuyết Phú Quý: "Vậy ông ấy thì sao, ngoại tổ phụ của ta thì sao?"

"Hắn đương nhiên là đời sau của ta, ta có thể cảm nhận được cảm ứng huyết mạch trong cơ thể hắn." Đại Đức đế mỉm cười, lúc nói đến chỗ này, bóng dáng cũng là ngày càng hư ảo: "Xem ra không đủ thời gian duy trì rồi."

Âm thanh của Đại Đức đế khiến Tuyết Phú Quý tỉnh táo lại từ trong khiếp sợ.

Ông vội vàng ném nghi ngờ về thân thế lui sau đầu.

Tuyết Phú Quý vội vàng mở miệng: "Tổ tiên, Võ Linh quân là sao vậy, chiến trường hư không rốt cuộc là cái gì!"

"Có lẽ các ngươi có thể điều tra chuyện này." Đại Đức đế nhẹ giọng mở miệng: "Võ Linh quân là dò đường tiên phong ẩn giấu hỗn độn vũ trụ, mà chiến trường hư không là nơi kết nối hỗn độn vũ trụ Tàng Linh của đối phương và chúng ta."

"Ở thời đại đó của bọn ta, chiến trường hư không luôn được đóng kín, chưa từng mở ra, ban đầu bọn ta cũng không biết nơi đó

có tác dụng gì."

"Bỗng nhiên có một ngày chiến trường hư không mở ra, hỗn độn vũ trụ Tàng Linh tràn mạnh qua đây, xâm lấn hỗn độn vũ trụ Tàng Linh của chúng ta, đánh bọn ta trở tay không kịp."

"Đợi đến khi bọn ta phản ứng lại, thành lập liên minh bách tộc, tiến hành phản công, cuối cùng đánh đối phương trở về, toàn thắng, dẹp loạn chiến sự."

"Sau khi thắng, bọn ta đã đến thượng giới..." Đại Đức đế nói đến đây, bỗng nhiên nở nụ cười: "Nhưng đây chỉ là bắt đầu."

"Hiện giờ có lẽ phía bên Tàng Linh hạ giới có động tĩnh rồi, đúng không?"

Lời nói của Đại Đức đế khiến Tuyết Phú Quý không ngừng gật đầu: "Tổ tiên, ngài biết..."

"Đây cũng là cơ hội ma luyện bản thân, bảo vệ tốt bản thân, nói không chừng chúng ta có cơ hội chạm mặt đấy!" Đại Đức đế cắt ngang Tuyết Phú Quý, mỉm cười rồi tiêu tán.

Chỉ để lại lời nói cho đối phương rất lâu sau vẫn chưa tiêu tan.

"Chiến tranh ở hạ giới chỉ là mới bắt đầu thôi..."

Tuyết Phú Quý kinh ngạc đứng tại chỗ, rất lâu sau vẫn không nói gì.

Lâu sau, ông nhìn về phía Tiêu Thiên bên cạnh, phát hiện nét mặt đối phương ngưng trọng nhìn mình.

Chương 553. Cho nên rốt cuộc trọng điểm là ở đâu

Tuyết Phú Quý trầm trọng nói: "Tiểu Tiêu, xem ra sự việc nghiêm trọng hơn chúng ta tưởng tượng."

Tiêu Thiên gật đầu, có biểu cảm nghiêm túc: "Không ngờ ngoại tổ phụ quả nhiên không phải là ruột thịt."

Tuyết Phú Quý: "?"

Tuyết Phú Quý bị lời nói của Tiêu Thiên làm cho choáng váng.

Trọng điểm là cái này hả?

Vừa rồi trong lời nói của tổ tiên quan trọng nhất là liên quan tới lai lịch của Võ Linh quân, còn có chuyện của chiến trường hư không mà.

Rất rõ ràng, vũ trụ hỗn độn Tàng Linh và vũ trụ hỗn độn Tàng Vũ mà bọn họ ở nối tiếp với nhau, kết nối từ chiến trường hư không.

Nhưng nguyên nhân nối tiếp, tồn tại của chiến trường hư không đã tồn tại từ lâu trước khi thời đại Nhân Hoàng sinh ra.

Tổ tiên vậy mà không nói rõ ràng chân tướng này.

Nhưng trong câu nói của tổ tiên Đại Đức đế hiển nhiên là có hàm ý khác, một điều khiến Tuyết Phú Quý để ý nhất.

Cái gì gọi là ma luyện bản thân, cái gì gọi chỉ là một sự bắt đầu.

Chỉ nói cho mình biết, tiến công của Võ Linh quân chỉ là bắt đầu sao?

Nếu đã là dò đường tiên phong thì tình huống này không phải rõ ràng quá sao?

“Cho nên...” Tuyết Phú Quý hít sâu, trầm trọng nhìn Tiêu Thiên.

Tuyết Phú Quý mới vừa nói hai chữ, đã bị Tiêu Thiên chuyển chủ đề: “Cho nên ngoại công à, có phải cha của ông bị cắm sừng không ạ?”

“...” Tuyết Phú Quý nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tiêu Thiên, ông rất muốn nghiêm túc hỏi đối phương một câu, con nghiêm túc đó hả?

Trọng điểm là cái này à?

Quan tâm chủ yếu nên là tình huống bên phía vũ trụ hỗn độn Tàng Vũ chứ!

Thằng nhóc này kỳ quái thật, cứ chú ý vấn đề lão già như ta có phải con ruột hay không làm gì.

Tuyết Phú Quý bất đắc dĩ xoa trán, mở miệng nói với Tiêu Thiên: “Tuyết An Tường là con vợ cả cộng thêm tình huống quá khứ được ưu ái, khẳng định không tồn tại vấn đề bị cắm sừng như con nói.”

“Hắn khẳng định là con ruột.”

Vẻ mặt Tiêu Thiên kinh ngạc, nhìn Tuyết Phú Quý: “Nếu nói như vậy, chẳng lẽ là gia gia của ngoại công bị cắm sừng rồi?”

“Thằng nhóc thối còn nói hưu nói vượn cái gì đó, làm sao có thể!” Tuyết Phú Quý thật sự không nhịn được, đi lên xoa đầu Tiêu

Thiên: “Nếu gia gia của ta bị cắm sừng, ta là cái quỷ gì!”

“Vấn đề của chuyện này căn bản không phải là vấn đề có bị cắm sừng gì đó hay không!”

Tiêu Thiên được xoa đầu, nhìn Tuyết Phú Quý: “Hiện tại chuyện quan trọng hơn là chúng ta đi Hoàn Sơn giới một chuyến, tìm được lão tổ Tuyết gia kia, nói không chừng sẽ biết mọi chân tướng.”

“Con tìm được vị trí của lão tổ Tuyết gia rồi?” Ánh mắt Tuyết Phú Quý lấp lóe, nhìn chằm chằm Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên gật đầu: “Lẽ nào ngoại công đã quên lúc trước con bắt được cái gì sao?”

“...” Tuyết Phú Quý phục hồi tinh thần lại, suýt chút nữa quên mất đứa con rể trước mắt mạnh đến vô lý, bắt được cả hóa thân của lão tổ.

“Nói ra, ngoại công nè, con có một suy đoán rất thú vị.” Lúc này Tiêu Thiên bỗng nhiên nhìn Tuyết Phú Quý: “Nếu lão tổ Tuyết gia thật sự không phải là con cháu của Đại Đức đế thì sao?”

Đồng tử của Tuyết Phú Quý co rút lại, lão tổ của Tuyết gia không phải là người của Tuyết gia?

Suy nghĩ này của Tiêu Thiên rất ly kỳ nhưng nói không chừng chính là chân tướng.

Trên núi Vân Vụ, động tĩnh không nhỏ, mọi người trong hoàng thành đã nghe thấy rõ ràng rành mạch.

Vân Khinh Ngữ và Lưu Kình đều yên lặng chờ đợi ở trong hoàng cung cũng không dám tới gần trên núi Vân Vụ.

Vù!

Vân Khinh Ngữ đã thay một bộ hoàng bào, hoàn toàn là cách ăn mặc của nam tử, nàng là huyết mạch cuối cùng của hoàng tộ, đương nhiên là phải gánh vác trọng trách.

Lúc này nàng đang đi qua đi lại trong khuôn viên hoàng cung, lo lắng chờ đợi.

Vù vù!

Bóng dáng của Tiêu Thiên và Tuyết Phú Quý bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt nàng.

“Ân công, các người...” Sắc mặt Vân Khinh Ngữ vui vẻ, vừa muốn mở miệng đã nhìn thấy hai bóng dáng bị ném trên mặt đất trước mặt mình.

Sau khi nhìn kỹ thì nàng biến sắc, rõ ràng là vợ chồng trong Thiên Ma.

“Thiên Ma gây rắc rối cho đế quốc Vân Lai các ngươi đã bị xử tử cả nhà, sẽ không có nguy hiểm gì nữa.” Tiêu Thiên chỉ vào hai thi thể trên mặt đất, nói với Vân Khinh Ngữ.

Tuyết Phú Quý bên cạnh cũng khuôn mặt hiền lành: “Kế tiếp, các ngươi cứ sống cho tốt đi, bọn ta đã mang đi động phủ trên núi Vân Vụ, xem như trả thù lao.”

“Ngoài ra, vật này ở đây, đối với đế quốc Vân Lai các ngươi, cũng không phải là chuyện tốt.”

Tiêu Thiên gật đầu, sau đó xoay người muốn dẫn ngoại công rời đi.

“Ân công, người muốn đi sao?” Vân Khinh Ngữ nhìn Tiêu Thiên xoay người, không nhịn được hỏi.

Tiêu Thiên quay đầu lại nhìn mắt đối phương: “Làm hoàng đế

tốt!”

Vù!

Nói xong, Tiêu Thiên dẫn theo ngoại công Tuyết Phú Quý phóng lên cao, trong nháy mắt đã biến mất trước mặt Vân Khinh Ngữ.

Vân Khinh Ngữ ở lại, vẻ mặt có chút cô đơn.

Chương 554. Cho nên rốt cuộc trọng điểm là ở đâu 2

Lưu Kình bên cạnh tiến lên, khẽ thở dài, khuyên giải an ủi tân đế bên cạnh: “Bệ hạ, có đôi khi không thể cưỡng cầu.”

Trên mặt Vân Khinh Ngữ lộ ra nụ cười, nhìn về phía Lưu Kình nhẹ nhàng gật đầu: “Điều này đương nhiên ta biết...”

Nàng nói xong, ngẩng đầu nhìn bầu trời trống trải.

Có lẽ cả đời của nàng cũng không cách nào quên đi trải nghiệm này.

...

Tiêu Thiên lao ra khỏi thế giới giới vực này sau đó ngồi trên thuyền hư không đặc chế của Tuyết Phú Quý, hơi cảm nhận một chút rốt cuộc thoải mái lên đường là thể nghiệm như thế nào.

Hắn nhàn nhã thảnh thơi nằm trên thuyền hư không, theo tuyến đường hư không bay đi như tên bắn, vừa ăn đồ vừa nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Tuy hư không hung hiểm nhưng một vài nơi hung hiểm lại có phong cảnh tú lệ khiến người ta nhìn qua đều sẽ hãm sâu trong đó, không thể dời ánh mắt.

Có đôi khi là như thế, đồ vật càng xinh đẹp lại càng nguy hiểm.

Tiêu Thiên nằm trong thuyền hư không tuy rất thoải mái nhưng mà...

“Ngoại công, nếu chúng ta cứ như vậy phải tốn bao lâu mới có thể đến Hoàn Sơn giới?” Hắn nhìn Tuyết Phú Quý bên cạnh, tò mò hỏi.

Tuyết Phú Quý suy nghĩ một chút: “Dựa theo tốc độ trong hư không này của ngoại công thì ít nhất phải hơn hai mươi ngày nữa đó.”

“Lâu như vậy!” Tiêu Thiên vốn thoải mái nằm trên chỗ ngồi liền ngồi bật dậy, nhìn Tuyết Phú Quý bên cạnh.

Tuyết Phú Quý cười khẽ xua tay, giải thích với Tiêu Thiên: “Cái này đã xem như rất nhanh rồi, điều kiện tiên quyết là trên con đường này lúc thông qua một vài giới quan không có tên nào gây chuyện.”

“Hơn nữa, đây còn là bởi vì Hoàn Sơn giới mà chúng ta đi cách bên này là một đường hư không thẳng tắp, không có mấy chỗ cong cong quẹo quẹo gì đó.”

“Cộng thêm khoảng cách cũng không xa lắm, bằng không sợ rằng con đường này còn tốn nhiều thời gian hơn, làm sao có thể thoải mái như vậy chứ.”

Tuyết Phú Quý cười ha ha nhìn Tiêu Thiên, giải thích cho đối phương nguyên do trong đó.

Nhưng nghe thấy lời nói của Tuyết Phú Quý, Tiêu Thiên cũng không kiềm chế được, không nhịn được xua tay: “Không được đâu ngoại công, tốc độ như vậy thật sự là quá chậm.”

“Hay là con dẫn ông bay qua đó, vậy thì nhanh hơn một chút.” Tiêu Thiên nói xong thì kêu Tuyết Phú Quý mở ra cửa khoang thuyền.

Tuyết Phú Quý không cãi lại Tiêu Thiên, chỉ có thể nghe theo lời nói của đối phương, theo hắn rời khỏi trong hư không, đứng

trong hư không.

Tuyết Phú Quý đứng trong hư không cũng có chút tò mò trong lòng, ông muốn biết trong hư không này rốt cuộc Tiêu Thiên đi đường như thế nào.

Hắn nhớ rõ lúc trước Chung Dương Minh từng đề cập tới lúc Tiêu Thiên đi đường, hắn sẽ cố gắng hết sức xông vào khu vực cấm địa tử vong, không ảnh hưởng đến người vô tội.

Sau khi Tiêu Thiên nhìn Tuyết Phú Quý bên cạnh, trầm ngâm một lát thì nói: "Ngoại công, ông tiến vào trạng thái chiến đấu thì vận chuyển phương pháp hô hấp, dọc đường ông còn có thể thuận tiện tu luyện một chút."

Tuyết Phú Quý chớp mắt: "Dọc đường thuận tiện tu luyện?"

"Cho dù trường lực của con bao phủ trên người ngoại công nhưng lúc toàn lực đi đường vẫn không có cách nào bảo vệ chu toàn."

"Áp lực đi đường sinh ra đương nhiên sẽ tạo thành hiệu quả tôi luyện nhất định đối với ngoại công."

Nếu Tiêu Thiên đã nói như vậy, Tuyết Phú Quý cũng không chần chờ, nhiệt độ cả người tăng lên cực cao, da thịt ửng đỏ.

Trong nháy mắt, từ một lão già dáng điệu ngây ngốc, bộ mặt hiền lành biến thành một nam nhân tóc bạc cơ bắp cả người cuồn cuộn.

"Đi!" Tiêu Thiên mở miệng, sức mạnh trong cơ thể nháy mắt bùng nổ, trường lực bao phủ trên người Tuyết Phú Quý.

Thân hình hắn cũng chậm rãi bay lên, thoát khỏi phạm vi tuyến đường hư không, tránh cho lát nữa lúc bản thân bùng nổ tốc độ sẽ lan đến người vô tội.

Theo Tiêu Thiên dần dần bay lên không, dòng chảy hỗn loạn trong không gian bốn phía bắt đầu khởi động cũng càng thêm cuồng bạo.

Chẳng qua những dòng chảy này, lúc tiếp xúc tới phương hướng của Tiêu Thiên cũng nhẹ nhàng tách ra.

Giống như tạm lánh phong mang, không muốn tiếp xúc với Tiêu Thiên.

Sau khi rời xa tuyến đường hư không thì dòng chảy cuồng bạo lại khiến Tuyết Phú Quý run sợ.

Dù rằng sau khi đánh giá, Tuyết Phú Quý cảm thấy bản thân vẫn có thể chống đỡ dòng chảy cuồng bạo này một khoảng thời gian.

Nhưng mà muốn dễ dàng lơ lửng ở đó như không có gì giống như Tiêu Thiên, chỉ sợ vẫn không có cách nào.

Răng rắc!

Tiếng vỡ vụn giòn giã bỗng nhiên vang lên bên tai Tuyết Phú Quý.

Khi ông theo âm thanh nhìn lại, phát hiện không gian trong hư không bốn phía đã xuất hiện đường hoa văn nứt nẻ không biết từ khi nào.

Ầm ầm!

Tiếng gầm rú dữ dội, vỡ ra vang vọng bên người bọn họ.

Tuyết Phú Quý còn chưa phản ứng lại đã phát hiện cảnh sắc bốn phía gần như vặn vẹo, chạy về phía trước, trong chớp mắt đã rời xa phạm vi tuyến đường hư không.

Mà nơi bọn họ xông về trước rõ ràng là một lôi đình hư không.

Chương 555. Một phần mười

Trong dòng chảy hỗn loạn hư không, lôi trì khủng bố sinh ra bằng ma sát, bên trong có thêm uy năng đáng sợ kinh thiên động địa, chính là vùng cấm tử vong tuyệt đối.

Cho dù là tồn tại cấp bậc Đạo Quân tiến vào trong lôi đình đáng sợ này cũng sẽ hoàn toàn biến mất, lặng yên không một tiếng động chết đi.

Thi cốt không còn.

Cho dù là tồn tại Đạo Hiển cảnh nhị thập nhị giai hơn nữa có thực lực cấp Vương, chỉ sợ ở trong lôi trì hư không này cũng phải bỏ mạng trong nháy mắt, không sống nổi.

Lôi trì như thế chỉ có đạt tới đạo giới cảnh nhị thập tam giai hơn nữa là cường giả có danh hiệu cấp Hoàng trong cảnh giới này mới miễn cưỡng mới có thể vào lôi trì hư không này không chết.

Ví dụ như vị yêu hoàng bát hoang đúc khiên Yêu Hoàng kia.

Chờ một chút.

Theo bọn họ xông lên phía trước, lôi đình hư không này căn bản là vô biên vô hạn, quá mức rộng lớn.

“Vậy mà là biển sấm hư không!” Trong lòng Tuyết Phú Quý đã bị dọa không nhẹ.

Biển sấm hư không này cũng không phải có thể đánh đồng với một lôi trì.

Nhưng cho dù là tồn tại như yêu hoàng bát hoang tiến vào

biển sấm hư không, chỉ sợ cũng có đi không có về.

Dù sao lôi đình hư không mênh mông như thế ngưng tụ thành biển, uy năng ẩn chứa trong đó đương nhiên là vượt xa tưởng tượng.

“Thật sự tự do ra vào trong vùng cấm tử vong.” Tuyết Phú Quý được trường lực của Tiêu Thiên bao trùm, cũng không thể cảm nhận được uy năng khủng bố trong biển sấm hư không này.

Ngược lại có thể thưởng thức tình hình trong biển sấm hư không, trong lòng ông có chút vui mừng.

Tính ra chư thiên vạn giới này không có bao nhiêu người có thể dễ dàng quan sát tình hình trong biển sấm hư không giống như ông nhỉ.

Vù!

Đột nhiên Tiêu Thiên ngừng lại giống như ấn nút đứng im.

Tuyết Phú Quý được trường lực bao phủ đương nhiên cũng theo đó đột nhiên ngừng lại nhưng cả người lại giống như bị một thanh búa tạ đập mạnh lên.

Tuyết Phú Quý cảm giác tức ngực khó thở, sau khi kêu rên một tiếng thì ngẩng đầu phát hiện Tiêu Thiên dừng lại đang cau mày nhìn một phương hướng.

“Làm sao vậy?” Tuyết Phú Quý nhìn dáng vẻ của Tiêu Thiên, tò mò hỏi.

“Phát hiện một thứ rất thú vị.” Tiêu Thiên híp hai mắt, dẫn theo Tuyết Phú Quý xông qua một phương hướng.

Tuyết Phú Quý bị Tiêu Thiên dẫn theo, trong lòng khó hiểu.

Biển sấm này chính là cấm địa tử vong lại là trong hư không,

làm sao có thể có thứ gì thú vị?

Nhưng khi Tiêu Thiên dẫn theo Tuyết Phú Quý không ngừng tới gần trung tâm biển sấm hư không, ông dần dần nhìn thấy tình hình trong đó thì hít ngược một luồng khí lạnh.

Đảo đá!

Ở trung tâm của biển sấm hư không lại có một đảo đá lẳng lặng lơ lửng ở đó.

Phía trên đảo đá lại còn có một nhà đá.

Quanh đảo đá và nhà đá không có một chút lôi đình.

Tuyết Phú Quý kinh hãi không thôi, vùng đất biển sấm hư không này cực kỳ khủng bố, làm sao trung tâm có thể có một nhà đá và đảo đá như vậy?

Nhìn dáng vẻ phía trên, đi qua đó tựa hồ từng có người sống.

Vùng cấm tử vong như vậy rốt cuộc làm sao làm được.

“Tiểu Tiêu, con có phát hiện hay không, nơi này có chút không thích hợp.” Tuyết Phú Quý nhìn xung quanh bỗng nhiên phát hiện chỗ không thích hợp.

Trong biển sấm hư không, lôi đình hủy thiên diệt địa vậy mà đang đảo lưu hội tụ ở đảo đá trung tâm này?

Đùng...

Một tiếng lôi đình nhỏ vang lên, tiếng sấm trong hư không bốn phía biến mất.

Vù!

Lôi đình trong biển sấm hư không rộng lớn vô ngần nháy mắt

thu thập bao nhiêu điện quang?

Chẳng qua trong khoảnh khắc!

Biển sấm hư không chói mắt lập tức biến mất không thấy, thay vào lại hiện ra một thanh đao lôi quang lóng lánh khủng bố.

Tuyết Phú Quý nháy mắt, cả người giống như ngưng đọng lại, cho dù quanh thân đã bộc phát ra nhiệt độ cực cao, máu sôi trào.

Nhưng cả người vẫn không thể nhúc nhích, sợ hãi cái chết tràn ngập trong lòng.

Tuyết Phú Quý cũng coi như là dạng người tâm tính cứng cỏi, nhưng lúc này hai chân lại sắp nhũn ra, muốn quỳ xuống.

Vèo!

Phía trước, trường đao lôi đình đã chém ra, tầng tầng không gian không ngừng vỡ vụn sụp đổ thậm chí tường kép không gian lộ ra cũng bị xé rách.

Một đao của lôi đình này ngưng tụ lôi đình của cả biển sấm hư không, giống như muốn chặt đứt thế gian này.

Cảnh sắc chung quanh cũng nhanh chóng biến hóa, thời gian giống như lui về.

Phương hướng của đảo đá đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Toàn thân bóng người này bao quanh bởi lôi quang, hắn đột nhiên bắt lấy trường đao lôi đình, theo lưỡi dao chém tới phát lực bổ qua.

Một nhát này vượt qua không gian thế gian, hủy thiên diệt địa.

Ầm!!!

Uy năng cực kỳ khủng bố nháy mắt bộc phát ra từ trong cơ thể Tiêu Thiên, trời đất bốn phía bắt đầu vặn vẹo sụp đổ.

Lấy Tiêu Thiên làm trung tâm, khí kình dao động vô hình bắt đầu gột rửa tứ phương.

Hư không xung quanh ước chừng mấy ngàn thế giới giới vực gần hắn đều đang điên cuồng rung động, vô số lôi quang cũng bạo động bởi vì khí cơ của hắn.

Chương 556. Ai mà không muốn có một loại quang vũ riêng chứ?

Trừ khử!

Trong mắt Tiêu Thiên giống như có tinh không sinh ra, mất đi, sức lực cả người hợp thành một thể.

Lấy tay làm đao, bổ về phía trước va chạm với lôi quang kia.

“Một phần mười!”

Chưởng va chạm với đao khiến không gian bốn phía cứ như đọng lại.

Gợn sóng vô hình trong nháy mắt càn quét qua bốn phương tám hướng.

Lấy nơi này làm trung tâm, màn chắn thế giới của thế giới giới vực tương đối gần, giống như gợn sóng nhộn nhạo, điên cuồng đung đưa.

Còn về những mảnh vỡ thế giới thì trực tiếp tan vỡ dưới sự trùng kích, phai mờ ở bên trong hư không.

Trái lại lực trùng kích như dao động không gian không tạo thành tổn thương gì đến những linh khí phi hành hư không trên đường thuyền hư không cùng với những sinh linh.

Cứ như sức mạnh trùng kích trực tiếp xem nhẹ cấp bậc nhỏ yếu bọn họ vậy.

Trên lưỡi đao sấm sét bổ tới, lôi đình hư không trong nháy mắt tan vỡ tiêu tán, cứ như chưa bao giờ xuất hiện.

Sấm sét biến mất, lộ ta thân đao toàn thân xám trắng bình thường không có gì lạ, giống như không có gì đặc biệt cả.

Bóng dáng cầm đao cũng tán loạn theo, như chưa từng xuất hiện.

Tất cả chỉ là thoáng qua.

Cứ như chủ nhân sống lại trên đảo đá này từ thời đại rất lâu, qua sông mà đến, giao thủ một chiêu với Tiêu Thiên.

Nỗi sợ sệt cái chết khiến Tuyết Phú Quý ở phía sau lạnh run.

Nếu không phải Tiêu Thiên chặn ở phía trước thì ông đã hoài nghi bản thân chết trăm nghìn vạn lần rồi.

Đó rốt cuộc là thứ gì?

Tại sao lôi hải không gian khổng lồ lại thu nạp hóa thành thanh trường đao, chém đến.

Vô số sấm sét bên trong lôi hải không gian, chỉ mấy tia sấm sét bổ ngang đến đã có thể đánh chết Yêu Hoàng bát hoang.

Vừa nãy Tiêu Thiên đã đối kháng với một đao do lôi hải ngưng tụ.

"Đứa trẻ, con có sao không." Tuyết Phú Quý lấy lại sức lực, nhìn Tiêu Thiên đứng im lặng một lúc lâu ở phía trước, sợ đến mức hồn phi phách tán, vội vàng vọt tới.

Quá khứ, ông đã gặp rất nhiều cảnh tượng này.

Giống như trước đây ông tiếp viện cho thập đệ của mình, nhìn ông ấy đứng im lặng rất lâu ở đó, không động đậy.

Cho đến lúc tiến lên trước mới phát hiện, so với việc phía sau lưng hoàn hảo không tổn hao gì thì phía trước đã là máu thịt dữ tợn, không còn khí tức.

"Ngoại tổ phụ..." Tiêu Thiên nhìn thấy dáng vẻ cuống quít của Tuyết Phú Quý, trong lòng cũng ấm áp, mở miệng nói rõ tình hình để đối phương yên tâm: "Con không sao, chỉ là bị thương nhẹ."

"Bị thương ở đâu?" Tuyết Phú Quý rất gấp, vội vàng hỏi, quan sát Tiêu Thiên trên dưới.

Nhưng ông nhìn thế nào cũng không thấy Tiêu Thiên bị thương ở chỗ nào cả.

"Ở đây!" Tiêu Thiên chợt giơ tay lên, ý bảo Tuyết Phú Quý trước mặt nhìn.

Là bàn tay phải vừa rồi hắn dùng làm đao, va chạm với đao nhận sấm sét.

Tuyết Phú Quý nhìn kỹ lại, phát hiện ngón tay trên bàn tay Tiêu Thiên hơi lệch, vậy mà bị chém tạo thành vết thương.

Nếu không phải bản thân lo lắng cho Tiêu Thiên, vội vàng xông lại xem, chỉ sợ sẽ không nhìn thấy được vết thương này.

Bởi vì nó cũng sắp khép lại rồi.

Tuyết Phú Quý: "..."

Tuyết Phú Quý trừng mắt nhìn vết thương đang khép lại trên tay Tiêu Thiên, chìm vào trong im lặng

Có phải chiến lực của cháu rể còn thái quá hơn tưởng tượng của mình hay không.

Một đao cuồng bạo khủng bố như vậy mà chỉ tạo thành vết thương nhỏ trên lòng bàn tay hắn.

Nếu không phải mình qua đây phát hiện sớm, chỉ sợ sẽ không nhìn thấy được.

"Nhưng thanh đao này..." Tiêu Thiên duỗi tay ra, nắm lấy trường đao màu xám trắng lơ lửng giữa không trung bên cạnh vào trong tay mình.

Thân đao rất dài, độ lệch rộng, tương tự như mã tấu, mạch đao kiếp trước của Tiêu Thiên, thoạt nhìn cực kỳ bá đạo.

Đặc biệt là lúc Tiêu Thiên nhẹ nhàng phất thân đao, trường đao màu xám trắng bình thường không có gì lạ sẽ phóng ra ánh sáng sấm sét, bật ra uy năng ẩn chứa ở bên trong, hết sức kinh khủng.

Tiêu Thiên để ngang thành trường đao cực lớn trước mặt, huyết khí trong cơ thể bắt đầu khởi động, sức mạnh thân thể bá đạo thuần túy trực tiếp ảnh hưởng đến trường đao trong tay.

Sấm sét màu trắng lượn lờ ở mặt trên rồi chợt hóa thành đầm màu đỏ tươi, lóa mắt, liếc mắt nhìn sang, cũng không cách nào quên.

"Quang vũ?" Hai mắt Tiêu Thiên sáng ngời, phất đao ở trong tay lên: "Tuy yếu hơn Hắc Bạch Vô Thường của ta nhiều, nhưng..."

Đẹp!

Tuy Hắc Bạch Vô Thường đến từ Trái đất giống mình, mạnh đến đáng sợ, nhưng đâu thể huyền ảo tàn khốc như thanh đao trong tay.

"Quang vũ là có ý gì?" Tuyết Phú Quý bên cạnh nghe thấy Tiêu Thiên nói thì hơi tò mò.

Đồng thời, ánh mắt cũng dừng lại trên trường đao lóe ra sấm sét màu máu trong tay Tiêu Thiên.

Cho dù chiến lực hiện tại của ông tăng lên phạm vi lớn, nhưng ông vẫn có thể cảm nhận được uy năng khủng bố kinh thiên động địa trên thanh đao này.

Thanh đao đáng sợ như vậy còn không bằng Hắc Bạch Vô Thường trong miệng của Tiêu Thiên?

Chương 557. Ai mà không muốn có một loại quang vũ riêng chứ? 2

Đó lại là cái gì?

"Quang vũ là cách xưng một loại vũ khí sẽ phát sáng." Tiêu Thiên nói xong, chợt trở tay vung đao lên.

Xẹt!

Sấm sét màu máu trong nháy mắt vắt ngang hư không, hóa thành màn chắn sấm sét động trời, cuồn cuộn cuốn về phía trước.

Nhưng trong nháy mắt, phía trước đã hóa thành địa ngục sấm sét màu máu.

Sấm sét màu máu bị huyết khí trong cơ thể cường hãn của Tiêu Thiên ảnh hưởng, bộc phát năng lực hủy diệt còn kinh khủng hơn cả trong tưởng tượng.

Thậm chí Tuyết Phú Quý có thể thấy bên trong không gian hắc ám không ngừng bị bổ nứt ra, không gian hiện ra đường vân bị nghiền nát.

Đó chính là sức mạnh mà hư không cần bộc phát để nghiền nát không gian, vượt xa với tưởng tượng.

"Ngầu lắm!" Tiêu Thiên nở nụ cười, không ngờ trên đường đi lại có thể vớt được vũ khí ngầu lòi đến vậy.

Hiệu quả huyền ảo tàn khốc!

Nam nhân nào lại từ chối vũ khí mang theo hiệu quả đặc biệt chứ?

"Yếu chút cũng không sao, ngầu là xong việc thôi!"

Lời nói của Tiêu Thiên khiến hàng lông mày của Tuyết Phú Quý bên cạnh nhẹ nhàng run lên.

Đây là tiếng người à, yếu chút?

Đó mà gọi là yếu chút à!

Phóng mắt khắp chư thiên vạn giới, thanh đao này có thể xem là lợi khí thần binh đó, yếu chút cái gì chứ.

Hơn nữa sự chú ý của cháu rể này rất kỳ lạ.

Tại sao sự chú ý lại đặt vào việc thanh đao này có ngầu lòi hay không?

"Cho nên có cần đặt tên cho thanh đao này hay không?" Tuyết Phú Quý nhìn thanh đao dần lắng đọng lôi quang trong tay Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên so sánh trường đao trong tay, suy nghĩ: "Cứ gọi là Kẻ Dẫn Đường đi."

"Kẻ Dẫn Đường?" Tuyết Phú Quý cảm thấy cái tên này rất lạ: "Nên giải thích cái tên này như thế nào?"

"Đến Tuyết gia, con sẽ dùng một đao chém lão cẩu âm hiểm Tuyết Nghĩa Thiên lão tổ Tuyết gia đó, tiễn ông ta xuống Hoàng Tuyền." Tiêu Thiên kéo đao hoa, rồi thu nó vào trong không gian hệ thống.

"Vừa hay thanh đao này sẽ là kẻ dẫn đường cho ông ta đến Hoàng Tuyền."

Tuyết Phú Quý nhíu mày, đúng là cái tên khiến người ta không cách nào hình dung được.

"Nhưng người vừa nãy chợt xuất hiện rốt cuộc là sao, ý chí một người để lại cứ như là bước ra từ trong quá khứ, quá quỷ dị." Tuyết Phú Quý nghiêng đầu sang chỗ khác, phía bên đảo đá đã bắt đầu sụp đổ, hóa thành tro bụi.

Quá quỷ dị.

Vậy là từng có người sống bên trong lôi hải hư không.

Mà toàn bộ lôi hải hư không hóa thành một thanh đao vượt qua dòng sông thời gian chém tới, thay phiên trừ khử hết hư không bốn phía.

Rốt cuộc là tồn tại cấp bậc gì lại có thực lực mãnh liệt như vậy.

Trong ấn tượng của ông, chưa thấy có ghi chép về người như vậy.

Nói không chừng, chư thiên vạn giới còn có rất nhiều bí mật được giấu trong những vùng cấm tử vong, ắt chết trong hiểm địa.

Đương nhiên...

Tuyết Phú Quý liếc nhìn Tiêu Thiên ở bên cạnh, nuốt nước bọt.

Thanh đao đó chỉ làm rách da của cháu rể.

Rốt cuộc tiểu tử này mạnh bao nhiêu chứ?

Lúc này Tuyết Phú Quý đang tiến vào trạng thái thả lỏng tuyệt đối, yên lặng để mặc trường lực bao phủ lấy mình và dẫn ông bay thẳng về trước.

Khung cảnh xung quanh dần trở nên mờ nhòe, ông cảm giác

bây giờ mình đã được xem như rất mạnh rồi.

Vậy mà ông cố gắng cách mấy cũng không nhìn rõ cảnh vật đang lùi dần về sau.

Chẳng trách Tiêu Thiên chê thuyền Hư Không của mình quá chậm, tốc độ kinh khủng đến mức này rồi mà Tiêu Thiên còn tăng tốc liên tục cơ mà.

Đến tận khi Tuyết Phú Quý cảm nhận được áp lực cực nhỏ, khiến ông phải vận pháp lực cường hóa thể phách thì Tiêu Thiên mới ngừng tăng tốc.

Nhưng sau khi thuốc trong cơ thể ông phát huy tác dụng, thể phách đạt được cường hóa.

Tiêu Thiên lại tăng tốc.

Hiệu quả vô cùng rõ ràng.

Giờ Tuyết Phú Quý mới hiểu Tiêu Thiên nói vừa đi đường vừa tiện thể tu hành là thế nào.

Ông cảm thấy sảng khoái hơn bao giờ hết.

Hóa ra đây là cảm giác tiến bộ, cuối cùng ông cũng cảm nhận được tu hành tăng tiến là thế nào.

Trước kia, Tuyết Phú Quý chỉ biết mỗi ăn, ngoài ra chính là ăn.

Còn một điều nữa.

Cuối cùng Tuyết Phú Quý cũng hiểu tại sao trước khi lên đường, Chung Dương Minh phải nhắc nhở Tiêu Thiên né tránh thế giới giới vực, cố gắng bay thẳng tới cấm địa tử vong là được rồi.

Ông lắng nghe tiếng va chạm ầm vang và những mảnh vỡ xung quanh đang rơi lả tả.

Chỉ riêng tốc độ Tiêu Thiên bộc phát ra đã phá hoại khắp nơi rồi, đúng là cấm địa tử vong biết đi.

Tuyết Phú Quý vô cùng nghi ngờ, nếu Tiêu Thiên không tránh né, có khi hắn đủ khả năng đụng nát một thế giới giới vực mất.

Nhìn cảnh vật xung quanh dần lùi lại, Tuyết Phú Quý bỗng sinh ra cảm giác gần quê nhà mà lo sợ.

Thật ra lúc rời đi, ông vẫn lo lắng cho thương hội của mình.

Điều duy nhất có thể làm là cầu nguyện cho họ có cơm ăn, áo mặc sau khi mình đi.

Nhưng lần này trở về đã khác, chẳng những ông có thực lực mạnh mẽ.

Mà còn có chỗ dựa vững chắc.

Đó là tôn nữ tế của ông!

Chương 558. Gia chủ Tuyết gia

Nhìn Tiêu Thiên đang tha ông gấp rút lên đường, cộng với những gì đã trải qua ở biển sấm hư không khiến ông phải nhìn tôn nữ tế bằng ánh mắt khác.

Lúc này, trong lòng Tuyết Phú Quý cực kỳ huênh hoang, càn quấy.

Từ hôm nay trở đi, ông muốn giành lại tất cả mọi thứ.

Tuyết Phú Quý này sẽ trở thành lão tổ Tuyết gia!

“Không biết hiện giờ Tuyết gia thế nào rồi?” Tuyết Phú Quý thầm nghĩ, bỗng nhiên hồi hộp khó tả.

…

Hoàn Sơn giới.

Hoàn Sơn giới cực kỳ rộng lớn. Từ xa nhìn lại, từng thế giới giới vực và đường thuyền hư không kết nối lẫn nhau, trông giống hệt một ngọn núi cao sừng sững.

Xung quanh Hoàn Sơn giới có những mảnh vỡ thế giới và các thế giới giới vực khá nhỏ vờn quanh.

Thế nên nó mới được gọi là Hoàn Sơn giới.

Tuyết gia cai trị một trong số các thế giới giới vực thượng vị.

Vì thế giới giới vực rất lớn nên linh khí ở đó vô cùng đậm đặc, khắp trời đất là một màn sương mù lượn lờ.

Trong màn sương mù có chứa linh khí rất nồng đậm, chỉ cần hít sâu một hơi cũng đủ làm bản thân sảng khoái và thư giãn.

Thật ra hơi nước này chính là linh khí thiên địa nồng đậm cô đặc, từ đó hình thành sương mù xinh đẹp.

Trong thế giới giới vực thượng vị mà Tuyết gia kiểm soát không chỉ có mỗi người Tuyết gia, mà còn có rất nhiều chư hầu phụ thuộc.

Nếu đặt những thế lực này bên ngoài, ở bất cứ thế giới giới vực trung vị nào, bọn họ cũng có thể xưng bá một phương.

Chẳng những vậy, bọn họ còn đủ khả năng làm chủ một trong những thế giới giới vực hạ vị.

Nhưng tại thế giới giới vực của Tuyết gia, họ chỉ là đầy tớ, phục vụ cho Tuyết gia.

Ở giữa thế giới giới vực có một tòa núi cao.

Dãy núi khổng lồ bị tuyết bao phủ trắng xóa, ngoài ra linh khí bên trong đất trời còn ngưng tụ thành một dòng nước, hóa thành dòng sông linh dịch lượn vòng trên đỉnh núi tuyết.

Giữa cảnh đẹp băng tuyết rợp trời, một tòa thành nguy nga, tráng lệ nằm sừng sững trên đỉnh núi.

Thành trì khổng lồ và đỉnh núi tuyết như hòa làm một.

Bên ngoài thành trì được bao phủ một lớp ánh bạc, như một thế giới băng tuyết đầy mộng ảo.

Thế nhưng bên trong thành trì cảnh xuân dạt dào, chim hót hoa nở như đất nước của mùa xuân, hoàn toàn khác xa so với cảnh vật bên ngoài.

Đây là đại bản doanh thật sự của dòng chính Tuyết gia ở Hoàn

Sơn giới.

Trong thành có một sân nhỏ, trong sân có một hồ nước, bên trên hồ nước có một chiếc thuyền.

Sương mù lượn lờ trên mặt hồ, chỉ cần cẩn thận cảm nhận thay đổi, sẽ nhận ra hồ nước này do linh khí ngưng tụ mà thành.

Nếu người thường ngâm trong hồ một đêm, sợ rằng không có tu vi cũng biến thành người tu hành tam giai.

Một ông lão đang ngồi trên thuyền, hờ hững câu cá.

Bên dưới mặt hồ thấp thoáng những chú cá bơi lội, toàn thân cá đều tỏa ra ánh vàng rực rỡ, vảy cá sáng long lanh trông đẹp vô cùng.

Thi thoảng sẽ có chú cá với vảy vàng óng ánh nhảy ra khỏi mặt nước, tung tăng giữa không trung.

“Gia chủ!” Một người vội vã đến bên hồ, chắp tay báo cáo tình hình với ông lão.

Ông lão trên thuyền không phải ai khác mà là phụ thân của Tuyết Phú Quý.

Gia chủ đương nhiệm của Tuyết gia, Tuyết Khước Triều.

“Chuyện gì?” Tuyết Khước Triều mặt mày vô cảm, chỉ hờ hững hỏi: “Nếu không có chuyện gấp mà dám quấy rầy lão phu thì phải đến hình đường lãnh phạt, bị đuổi khỏi Tuyết gia.”

Đệ tử đến báo cáo không hề dao động trước những lời của Tuyết Khước Triều: “Gia chủ, mệnh đăng của đại công tử tắt rồi.”

“Ngoài ra, mệnh đăng của thiếu gia Nhuận Ngọc và thiếu gia Lễ Quan cũng đã tắt.”

“Tử gia cũng tới Hoàn Sơn giới báo tin, tình huống bên kia là mệnh đăng của Ngọc Hân phu nhân đã tắt nên tới báo cáo.”

Tuyết Khước Triều nghe đối phương nói vậy, ánh mắt hơi gợn sóng.

Cần câu trong tay bất ngờ vỡ vụn thành bột mịn.

Nước quanh thân ông bỗng dâng lên, những con cá đang bơi lội trong không trung rơi lộp bộp xuống hồ nước chứa đầy linh khí.

“Chết rồi?” Tuyết Khước Triều đứng dậy, quay người rời khỏi con thuyền.

Ông bước trên mặt hồ, đi lên bờ hồ trong sân.

Cùng lúc đó, đệ tử Tuyết gia đến báo cáo vội vàng nằm rạp xuống đất.

Tuyết Khước Triều giẫm lên người đối phương, lau sạch vết nước ở lòng bàn chân, nhoáng cái bùng nổ tốc độ, lập tức đến bên trong điện đường Tuyết gia.

Bên trong có rất nhiều mệnh đăng, mệnh đăng tượng trưng cho trưởng tử Tuyết An Tường của ông đã tắt ngúm.

Hai mệnh đăng trong số những mệnh đăng tượng trưng cho con cái của Tuyết An Tường cũng đã tắt.

Người báo cáo không nói dối.

“Tại sao lại thế? Chẳng lẽ họ đã chết trong lúc tìm kiếm Tuyết Phú Quý?” Tuyết Khước Triều nheo mắt, không dám tin.

Tuyết Khước Triều âm thầm buồn lo, nhiệm vụ của nhi tử là đi tìm tên khốn Tuyết Phú Quý.

Theo tình báo mà họ nhận được, muốn bắt Tuyết Phú Quý về đây không phải chuyện khó.

Lúc đám người Tử Đế Tôn bị bắt, họ không biết rốt cuộc Tuyết gia lại ngầm chuẩn bị thêm những gì.

Chương 559. Quanh quẩn ở nơi bế quan

Khi lão tổ ra tay bắt phu thê Tử Đế Tôn về Tuyết gia, họ cũng đã bắt đầu căn cứ mấy lời làm manh mối, điều tra tình huống khi đó.

Trong quá trình giam cầm và giám thị bọn họ, phía Tuyết gia cũng phân tích ra rất nhiều thứ.

Theo kết quả phân tích, dù gia đình kia có chạy trốn, bọn họ vẫn có thể suy tính ra rất nhiều phương hướng.

Vì vậy sau khi đi từ bí cảnh trở về, Tuyết Khước Triều đã sai nhi tử của mình lần theo phương hướng suy đoán và kế hoạch đã chuẩn bị từ trước tìm kiếm đám người Tuyết Phú Quý, mang về đây.

Huyết mạch đang chảy trên người Tử Đế Tôn cũng như huyết mạch trên người nữ nhi ông ta đều thuộc về họ.

Tuy các thế lực khác ở Hoàn Sơn giới cũng biết nhưng không chuẩn bị đầy đủ như Tuyết gia.

Thế nên người chiến thắng cuối cùng là Tuyết gia bọn họ.

Bởi vì có một câu nói rất hay: Chậm một bước, bước nào cũng chậm.

Nhưng...

Chết rồi ư?

"Không đúng, tuy Tuyết An Tường không phải anh tài tuyệt thế nhưng muốn giết nó cũng không phải chuyện dễ." Tuyết Khước Triều sầm mặt, lời nói hơi hoang mang.

Theo ông được biết, Tuyết An Tường còn có con bài chưa lật do lão tổ ban cho.

Tuy con bài chưa lật này liên quan đến việc cạnh tranh giành vị trí kế thừa gia chủ, nhưng một khi liên quan đến tính mạng, dù Tuyết An Tường không sử dụng, ngọc bội do lão tổ ban cho cũng sẽ tự động vỡ nát mới đúng.

Vậy mà Tuyết An Tường có át chủ bài của lão tổ đã chết!

"Không đúng, e rằng đã xảy ra vấn đề lớn." Tuyết Khước Triều tỏ vẻ lo lắng, vội vàng ra khỏi điện đường.

Vèo!

Ra khỏi điện đường, Tuyết Khước Triều bỗng nhảy vọt lên không trung, bay thẳng ra ngoài.

Tiếng nước dâng trào quanh người ông, ngay sau đó ông tăng tốc thông qua lối ra vào giới quan bí mật, rời khỏi đại bản doanh của Tuyết gia.

Ra khỏi đại bản doanh của Tuyết gia, Tuyết Khước Triều cũng không sử dụng linh khí phi hành hư không.

Ông tự mình bay trong hư không, tiến thẳng đến một chỗ tối tăm, sâu hun hút.

Tuyết Khước Triều cường ngạnh chống đỡ hư không loạn lưu bay hồi lâu mới dừng, đầu tiên là quan sát xung quanh, trông thấy không ai theo sau mình mới yên tâm.

Tuyết Khước Triều lấy ngọc bài ra, bên trên tỏa ra dao động

chập chờn, nếu không ở gần quan sát thì sẽ không phát hiện ra.

Hư không hắc ám phía trước như một cái màn đen bị giật ra, một cánh cửa bỗng xuất hiện trước mặt.

Tuyết Khước Triều mở cửa rồi bước vào trong, nơi này rõ ràng bị thay đổi đất trời, lơ lửng từng mảnh vỡ của một thế giới.

So với một ít mảnh vỡ thế giới, rõ ràng những mảnh trước mặt Tuyết Khước Triều lớn hơn rất nhiều.

Thế nhưng Tuyết Khước Triều không tiến vào những mảnh vỡ thế giới này mà đi theo chỉ dẫn của ngọc bài, lượn lờ rất lâu trong hư không được bao phủ bởi huyễn trận.

Ông cứ bay theo chỉ dẫn đặc biệt, sau khi bay rất lâu mới vòng ra phía sau mảnh vỡ thế giới trước mặt.

Sau mảnh vỡ thế giới khổng lồ ấy còn có một mảnh vỡ thế giới khác nhỏ hơn.

Tuyết Khước Triều cầm ngọc bài đứng đợi giây lát, một bóng người chợt đi dần đến trước mặt ông.

Khi người ấy tới gần, Tuyết Khước Triều mới thấy rõ hình dáng của đối phương.

"Có việc gì không?" Người đến nhìn Tuyết Khước Triều, sau đó nhíu mày và hỏi.

Tuyết Khước Triều nghiêm mặt: "Ta có chuyện quan trọng cần gặp lão tổ."

"Theo ta!" Người vừa đến nhíu mày, quan sát Tuyết Khước Triều một lát mới đi trước dẫn đường.

Tuyết Khước Triều là gia chủ Tuyết gia nhưng không dám tỏ thái độ gì trước giọng điệu thô lỗ của đối phương, chỉ đành ngoan

ngoãn bước theo sau.

Nếu đám người Tiêu Thiên ở đây sẽ rất kinh ngạc.

Bởi vì người dẫn đường cho Tuyết Khước Triều là người của tộc Huyết Dũng.

Theo bước chân dẫn đường của tộc Huyết Dũng bước vào mảnh vỡ thế giới, khung cảnh xung quanh dần thay đổi.

Lúc này Tuyết Khước Triều như đã bước đến một vùng trời mới.

Ở trung tâm các mảnh vỡ thế giới có trận pháp khổng lồ đang vận hành, một nam tử bị dây xích màu máu trói chặt.

Nam tử bị xiềng xích trận pháp trói chặt tại chính giữa, mà bên cạnh hắn còn có vài bóng người cũng đang bị trói.

Không giống với nam tử bị trói trong không trung, dây xích trói những nam nhân và nữ nhân khác trên mặt đất nhỏ hơn nhiều.

Hơn nữa xiềng xích màu máu trên người họ đang tỏa ra huyết quang, kết nối với nam tử nọ.

Trận pháp bao phủ lên người họ liên tục bóc tách thứ gì đó từ khí tức màu máu đang tràn ra khỏi người họ.

Một ông lão ngồi khoanh chân bên trên trận pháp, tiên phong đạo cốt, khoác áo bào trắng, mái tóc bạc phơ xõa tung sau lưng, vẻ mặt bình tĩnh.

Điều kiện là đừng nhìn trận pháp tàn bạo màu máu bên dưới người ông, thì từ xa nhìn lại có thể hiểu lầm ông lão lơ lửng trên không trung là một lão tiền bối đức cao vọng trọng.

"Lão tổ!" Vừa bước đến trước trận pháp màu máu, đến cả Tuyết Khước Triều cũng cảm nhận được áp lực cực mạnh.

Ông đứng dưới trận pháp, chắp tay với lão tổ Tuyết gia - Tuyết Nghĩa Thiên.

Chương 560. Quanh quẩn ở nơi bế quan 2

Tuyết Nghĩa Thiên ngồi khoanh chân trên trận pháp màu máu mở mắt ra, nhìn Tuyết Khước Triều bên dưới: “Có chuyện gì?”

“Tuyết An Tường chết rồi.” Tuyết Khước Triều không nói gì nhiều.

Tuyết Nghĩa Thiên không trả lời, thế những từng luồng đạo vận đại đạo hiện lên quanh người như cảm ứng điều gì.

Một lúc lâu sau, ông mới nhíu mày: “Hóa thân của Tuyết An Tường đã xuất hiện. Ngươi chắc chắn nó chết rồi à?”

“Mệnh đăng của Tuyết An Tường, Tử Ngọc Hân, Tuyết Nhuận Ngọc và Tuyết Lễ Quan đều đã tắt.” Tuyết Khước Triều trả lời: “Chuyện này là thật. Lão tổ, hay là chúng ta đã bị bại lộ nên ai đó đã ra tay.”

“Không thể nào!” Tuyết Nghĩa Thiên lắc đầu: “Chúng ta làm việc luôn cẩn thận, tông tộc Tuyết thị gần như đã từ bỏ việc tìm kiếm thiếu đế này, chứng tỏ chúng ta không lộ bất cứ sơ hở nào.”

“Chắc chắn không liên quan đến chúng ta.”

Tộc Huyết Dũng đứng yên bên cạnh nhíu mày và nói: “Ý của ngươi là chuyện này liên quan đến bọn ta?”

“Không nhất định là liên quan đến các ngươi, chúng ta vẫn nên điều tra cẩn thận xem rốt cuộc vấn đề ở chỗ nào.” Tuyết Nghĩa Thiên nhìn đối phương, ánh mắt nặng nề: “Đôi bên hợp tác với nhau đã lâu mà để thất bại vào phút cuối, chẳng phải rất tiếc hay

sao?”

Tộc Huyết Dũng nghe vậy bèn cười khẩy, nhẹ nhàng lắc đầu nhìn Tuyết Nghĩa Thiên: “Người cần phải điều tra là Tuyết gia của các ngươi mới đúng.”

“Các ngươi đã làm hỏng chuyện của Tử Đế Tôn thì cũng có khả năng để lộ sơ hở trong việc này.”

Ầm!

Khí tức của Tuyết Nghĩa Thiên bùng nổ, sau đó đổ dồn vào người tên tộc Huyết Dũng.

Ầm!

Tộc Huyết Dũng hứng chịu uy áp của Tuyết Nghĩa Thiên, quỳ rạp xuống đất.

“Ngươi không nên đắc ý quên vị trí của mình, Huyết Quân.” Ánh mắt của ông rất lạnh, ngập tràn khinh thường: “Một tên nhãi Đạo cảnh truyền lời mà thôi. Dù ta giết ngươi, chủ nhân của ngươi cũng chỉ phái người mới thay thế.”

“Chứ không quan tâm sống chết của ngươi đâu.”

Huyết Quân chịu đựng áp lực lớn, trên người, cắn chặt răng, không lên tiếng nữa.

Cái tên Tuyết Nghĩa Thiên chết tiệt này, vẫn như cũ.

Tự cao tự đại, thích ra vẻ.

Ở chung mấy năm nay, Huyết Quân xem như hiểu rõ tính cách Tuyết Nghĩa Thiên.

Mỗi khi tên này xuất hiện, chỉ cần không lên tiếng, cúi đầu.

Mọi chuyện sẽ yên ổn.

Thật ra cũng là bản thân ông ta miệng tiện, đụng đến chuyện bực này, luôn nhịn không được phải lầm bầm hai câu.

Nếu không nói mấy câu, ông ta sẽ cảm thấy cả người khó chịu.

“Thôi vậy, bây giờ cũng không cần thiết phải phí thời gian ở đây với ngươi.” Tuyết Nghĩa Thiên nhanh chóng thu lại uy áp trên người, ngưng thần nhìn trận pháp phía dưới, “Từ bây giờ kế hoạch thành công, ước chừng còn một năm nữa.”

“Cả năm trăm năm, cuối cùng cũng thành công, xảy ra chuyện ở thời điểm cuối cùng, thật sự không ổn.”

Tuyết Nghĩa Thiên nói đến đây, nhìn về phía Tuyết Khước Triều: “Khước Triều, phái một vài người, đi theo hướng Tuyết An Tường đến, điều tra tình hình đi.”

“Lần lượt phái người, cuối cùng ba nhóm người trở lên là tốt nhất, một khi có bất cứ tình huống gì, lập tức bảo bọn họ báo cáo lại.”

“Tuy đám Tuyết An Tường đã chết, nhưng hóa thân ý chí của ta vẫn bình yên vô sự, có lẽ chỉ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn đặc biệt nào đó mà thôi.”

“Dù sao thì ta hoàn toàn không thể khống chế hoá thân bên kia nữa.”

“Nói không chừng bọn họ phát hiện ra bí cảnh mạnh mẽ nào đó, sau khi rơi vào trong đó đã bị giết chết, nhưng hóa thân ý chí của ta lại bị nhốt ở đó.”

Tuyết Khước Triều khẽ khom người, tỏ vẻ mình hiểu: “Lão tổ, ta sẽ xử lý chuyện này.”

Sau khi nói xong, Tuyết Khước Triều xoay người rời đi.

Chỉ là khi ông xoay người muốn rời đi, phía dưới người bị treo trên không trung, một bóng dáng bỗng nhiên mở hai mắt, nhìn thấy bóng dáng của Tuyết Khước Triều.

“Ô ô! “Người bị trói lập tức muốn đứng dậy giãy dụa.

Nhưng khi ông vừa mới cử động, ánh sáng màu máu trên xiềng xích trói buộc trên người, đang bắt đầu dâng trào, phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Khí tức màu máu, lập tức trấn áp ông về lại.

“Không nên kích động như vậy, lão Thập.” Tuyết Khước Triều nhìn nam tử kích động này, nhẹ nhàng lắc đầu, “Không phải lúc trước ngươi vẫn luôn rất muốn trở thành người như lão tổ sao?”

“Bây giờ ngươi ở bên cạnh lão tổ, chắc phải rất vui mừng mới đúng, tại sao lại dùng loại ánh mắt phẫn nộ này nhìn ta?”

“Lão Thập, cho dù ngươi không phải là con ruột của lão phu, nhưng cuối cùng cũng được ta nuôi lớn.”

“ Ơn dưỡng dục ấy mà, ngươi lại dùng ánh mắt như vậy nhìn ta sao?”

Tuyết Khước Triều đi về phía trước, nửa ngồi xổm trước mặt nam nhân này, đưa tay vỗ nhẹ vào mặt đối phương.

“Ô! ! ! “Nam tử nhìn chằm chằm Tuyết Khước Triều trước mặt, muốn nói gì.

Nhưng thật đáng tiếc, miệng mũi của ông đã bị mặt nạ màu máu do xích sắt hoá thành bịt chặt, không thể nào mở miệng nói chuyện.

“Không bao lâu nữa, ta sẽ bắt lão tam về, đến nơi này với

ngươi.” Tuyết Khước Triều ngẫm nghĩ, tiếp tục mở miệng kích thích nam tử trước mặt.

Chương 561. Lão thập Tuyết gia

“Tuyết Phú Quý, thiên phú rất phế, không có tác dụng gì lớn, cho dù là đưa đến đây, sức mạnh huyết mạch có thể cung cấp cũng có hạn.”

“Nhưng mà, để huynh đệ các ngươi đoàn tụ trước khi chết, cũng là một chút nhân từ cuối cùng của ta.”

“Ngươi nói xem, lão thập.”

Nam tử cả người tức giận đến mức run rẩy, cùng với lời nói kích thích của Tuyết Khước Triều, trận pháp xiềng xích trói buộc màu máu ở trên người ông, cũng không ngừng phát ra ánh sáng màu máu.

Giống như có thứ gì đó, đang cuồn cuộn không ngừng bị hút ra khỏi người ông.

“Vẫn là ngươi có thủ đoạn.” Phía trên trận pháp, Tuyết Nghĩa Thiên nhìn Tuyết Khước Triều với ánh mắt rất hài lòng.

Hậu bối này, ông cực kỳ thưởng thức.

Làm việc khiến người ta yên tâm.

Tuyết Khước Triều gật đầu với lão tổ, sau đó sờ đầu lão thập trước mặt, xoay người rời khỏi bí địa này.

“Ô! !” Lão thập Tuyết gia quỳ trên mặt đất, lửa giận trần ngập trong mắt, trong miệng nức nở, nghe không ra được đang nói gì.

Nhưng chỉ cần nhìn ánh mắt kia thì có thể hiểu được, chắc chắn không phải lời hay ho gì.

“Thật sự là đáng thương và bi ai, bây giờ chuyện ngươi có thể làm chỉ là giận sôi máu vì bất lực mà thôi.” Huyết Quân đứng bên cạnh, nhìn lão thập Tuyết gia, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Sự tức giận của các ngươi, không hề có ý nghĩa gì, cuối cùng kết cục của các ngươi chỉ có chết, sẽ không có phép lạ nào xảy ra.”

Lão thập Tuyết gia quỳ trên mặt đất, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm tên dị tộc này.

Đối với việc này, Huyết Quân cũng không thèm để ý.

So đo với một người sắp chết, có ý nghĩa gì.

Nghĩ vậy, Huyết Quân dời ánh mắt, nhìn về phía nam tử bị trói giữa trận pháp.

Nhưng khi hắn nhìn qua, ánh mắt của hắn đụng trúng ánh mắt đối phương, vô cùng đau đớn.

Huyết Quân vội vàng cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt ông nữa.

“Đáng chết!” Trong lòng Huyết Quân thầm mắng một tiếng, chỉ cảm thấy mình vô cùng mất mặt, đối phương đã là tù nhân rồi mà hắn cũng không dám đối mặt với đối phương.

Nhưng...

Nam nhân này rất mạnh, Thiếu Đế của tộc Tuyết Thị.

Nhớ lúc trước bắt hắn, đã chết sáu tên Đạo Hiển cảnh nhị thập nhị giai, hai mươi bảy tên Đạo Quân nhị thập nhất giai.

Trong đó, còn có hai người là Đạo Hiển Cảnh được đánh giá là

cấp Vương.

Bên kia.

Sau khi Tuyết Khước Triều rời hỏi bí cảnh, ông đi vòng quanh rồi trở về thế giới giới vực do Tuyết gia kiểm soát.

Sau khi về vực Tuyết gia, Tuyết Khước Triều lập tức phái người đi kiểm tra phương hướng của Tuyết An Tường bên kia theo lời dặn của lão tổ.

Nhìn xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng Tuyết Khước Triều vừa mới trở về gia tộc, lại nhìn thấy một người vội vàng vội vàng chạy đến.

Người này, chính là trưởng lão ngự địch Tuyết Vô Ưu của dòng bên, cũng là người chưởng quản việc phòng vệ của Tuyết gia.

“Gia chủ, có chuyện rồi.” Tuyết Vô Ưu đi đến trước mặt Tuyết Khước Triều, sắc mặt hơi kỳ lạ.

Tuyết Khước Triều nhìn dáng vẻ Tuyết Vô Ưu, cau mày hỏi: “Chuyện gì?

Đối phương là tâm phúc của mình, rất cậy quyền, nhiều khi có quyền tiền trảm hậu tấu.

Chuyện khiến Tuyết Vô Ưu đích thân đến tìm mình, chỉ sợ chuyện này không nhỏ.

“Tuyết Phú Quý xuất hiện ở bắc thành Tuyết Hạ Sơn trong bốn thành dưới núi, hắn dẫn theo một người trẻ tuổi, ngang nhiên đi dạo trong thành, dẫn người trẻ tuổi kia đi ăn uống đã đời.”

“Nhìn con đường phía trước, hẳn là trở về thương hội của hắn.”

“Con heo này, tự mình trở về rồi sao?” Tuyết Khước Triều nghe vậy, lông mày khẽ run: “Chẳng lẽ ngươi không phái người đi bắt hắn?”

“Phái người đi rồi!” Tuyết Vô Ưu nói, híp hai mắt: “Đều đã chết hết, chắc là Tuyết Đồ của thương hội làm.”

Nhắc đến Tuyết Đồ này, một tia cực kỳ hâm mộ hiện ra trong mắt Tuyết Vô Ưu.

Tuyết Phú Quý tự tay tạo ra hộ vệ Tuyết Đồ, số luyện không ích, người nào cũng được đập rất nhiều tài nguyên để bồi dưỡng.

Cho dù là người chưởng quản trách nhiệm phòng vệ của Tuyết gia như ông, cũng rất ghen tị.

Từ khi Tuyết Phú Quý rời đi, đám Tuyết Đồ này liền ẩn núp trong bóng tối, tìm không thấy tung tích.

Chỉ khi thương hội gặp nạn, bọn họ mới đột nhiên xuất hiện.

“Hắn rất to gan.” Tuyết Khước Triều híp hai mắt, xoa hai tay, “Xem ra, hắn nhận được tin tức rồi, con heo mập này thật sự cho rằng, bản thân trùng hợp cứu được nhi tử của Bát Hoang Yêu Hoàng thì có thể muốn làm gì thì làm sao! !”

...

Vực Tuyết gia, phủ đệ trung tâm Tuyết gia dưới núi tuyết.

Bắc thành Tuyết Hạ Sơn.

Tiêu Thiên ngậm một cây tăm trong miệng, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu tổng bộ thương hội của ngoại tổ phụ.

Trên đó, đương nhiên viết tên thương hội.

Bốn chữ to mạ vàng kia, hình như là dùng tinh thể đặc biệt

luyện chế chế tạo, rực rỡ chói mắt.

[Thương hội Quế Hương]

Tiêu Thiên ngẩng đầu nhìn tên thương hội.

“Thương hội Quế Hương?” Tiêu Thiên quay đầu, nhìn về phía Tuyết Phú Quý bên cạnh.

Tuyết Phú Quý thấy Tiêu Thiên nhìn mình chằm chằm, vẻ mặt thản nhiên: “Nhìn ông làm cái gì, cái tên này chẳng lẽ không tốt sao?”

Chương 562. Huynh đệ tình nghĩa vô song

“Nhớ lúc trước không phải ngoại tổ mẫu của con dấu ông, cầm hai con dao phay, từ đoạn đường này giết ra, ngoại tổ phụ đã chết từ lâu rồi.”

“Ông chết rồi, đương nhiên lão bà của con cũng không tồn tại.”

Nói đến đây, Tuyết Phú Quý dịu dàng nhìn bảng hiệu phía trên: “Ngoại tổ mẫu của con còn chê cười ông, sao một thương hội rách nát như vậy cũng luyến tiếc.”

“Nhưng bà ấy nào biết được, điều ông luyến tiếc là những hồi ức đó, đâu phải là thứ gì khác.”

“Huống chi thằng nhóc thối con, tên thế giới giới vực hợp lại, không phải cũng là Đế vực Liên minh Nữ Đế sao?”

“Còn có tên của những cái kia viện phúc lợi kia, không phải cũng có phong cách này sao?”

“Hơn nữa, chỉ nói danh hiệu của con, Chí Thiện... Ngô...”

Tuyết Phú Quý còn chưa nói xong, Tiêu Thiên đã vội vàng xông đến, một tay che miệng của ông: “Ngoại tổ phụ à, ông cũng đừng nói nữa, làm gì vậy?”

“Con nói một câu, ông đã nói nhiều như vậy, sao ông nói nhiều như vậy chứ, không thể học con một chút sao?”

Nghe thấy lời châm chọc của Tiêu Thiên , Tuyết Phú Quý bảo

hắn buông tay xuống, bĩu môi.

Ông nói nhiều, con nói ít?

Nói đùa, lúc Tuyết Phú Quý ở hoàng triều Đại Viêm, ông đã nghe Chung Dương Minh nói và hiểu rõ sự tích huy hoàng của tôn nữ tế tốt này.

Dựa theo cách nói của Chung thừa tướng, thứ Tiêu Thiên mạnh không phải là thực lực, mà là cái miệng, tra tấn người ta sống không bằng chết.

Lúc trước Tuyết Phú Quý nghe, còn cảm thấy Chung Dương Minh nói như vậy, có phải quá cường điệu rồi không.

Nhưng khi ông nhìn thấy cảnh tượng Tiêu Thiên tra khảo Tuyết An Tường, còn có kết quả giáo dục linh hồn động thiên, ông cũng xem như hiểu rõ tiểu tử này, rốt cuộc tà môn ở đâu rồi.

“Nói đi cũng phải nói lại, hình như việc làm ăn của thương hội cũng không tệ lắm, sau khi ngoại tổ phụ đi rồi, sao nơi này không bị nhắm vào?” Tiêu Thiên đổi chủ đề, quan sát dáng vẻ của toàn bộ thương hội.

Sau khi đến bên này, Tuyết Phú Quý muốn về thương hội xem thử tình hình, Tiêu Thiên đồng ý.

Dù sao lão tổ Tuyết gia kia, nhất định đang trốn ở địa phương nào đó, không dám nhúc nhích, nhất thời cũng chạy không thoát.

Vừa lúc ra ngoài dạo một vòng, du ngoạn phong cảnh một chút.

Tuyết Phú Quý liền dẫn Tiêu Thiên, một đường ăn uống thỏa thích đến đây, không hề che dấu tung tích và thân phận.

Hơn nữa trực tiếp hạ lệnh cho Tuyết Đồ đóng giữ, có người

Tuyết gia đến.

Giết không tha!

Lúc trước, thủ lĩnh Tuyết Đồ bắc thành đến đây lĩnh mệnh, còn ngạc nhiên trước quyết định kiêu ngạo của Tuyết Phú Quý.

Nhưng Tuyết Phú Quý không để tâm.

Kiêu ngạo thì sao chứ?

Có tôn nữ tế mạnh như vậy ở bên người, ông chính là kiêu ngạo đến mức bay lên, thì sao vậy?

Nhưng mà, chuyện Tiêu Thiên, cũng khiến Tuyết Phú Quý cảm thấy kỳ lạ.

Vậy mà thương hội lại không có vấn đề gì sau khi ông rời đi?

Theo hiểu biết của ông, e rằng thương hội này sẽ bị Tuyết gia trực tiếp lấy đi, thậm chí thay đổi hoàn toàn mới đúng.

Ông trở về, chỉ là muốn xem thử mấy lão hỏa kế, còn làm việc tốt hay không.

Tuyết gia có ra tay quá đáng với những người già như bọn họ hay không.

Xem tình hình này, hình như được duy trì rất tốt?

Có một số người ra vào cổng thương hội, lúc nhìn thấy Tuyết Phú Quý, bọn họ đều tỏ vẻ ngạc nhiên.

Dựa theo tin tức Tuyết gia truyền đến, Tuyết Phú Quý là phản đồ, là sự tồn tại bị Tuyết gia truy nã.

Không ít người, ngầm cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

Sao Tuyết Phú Quý bỗng nhiên trở về, còn công khai đứng ở cửa thương hội nữa.

Chẳng lẽ, ông ta tự mình trở về nhận tội sao?

Lộc cộc..

Lúc này, tiếng bước chân vội vàng vang lên trong thương hội.

Trong nháy mắt, chính là một đám người quần áo sang trọng, vẻ mặt kích động xông ra ngoài.

Không chỉ có Nhân tộc, còn có chủng tộc Tiêu Thiên chưa từng thấy.

“Hội trưởng!”

“Tam gia!”

“Lão đại!”

Những người xông ra từ trong thương hội, lần lượt tụ tập đến trước mặt Tuyết Phú Quý, người nào cũng rất kích động.

Thậm chí, còn có nước mắt trong đôi mắt họ.

“Mấy huynh đệ đều còn sống cả, vậy là tốt rồi.” Tuyết Phú Quý nhìn bọn họ, tay cũng run nhè nhẹ, “Các ngươi đều không sao chứ?”

Tuyết Phú Quý nhìn bọn họ, vội vàng hỏi.

Mấy người này, xem như là nhóm huynh đệ sớm nhất thương hội, cũng là cấp cao trong thương hội, bình thường đương nhiên sẽ tọa trấn trong tổng bộ này.

Lúc trước khi rời đi, Tuyết Phú Quý từng muốn dẫn bọn họ đi, nhưng đám lão ca này lại chủ động muốn ở lại.

Người nhà, bọn họ đã sớm sắp xếp rời đi rồi.

Bọn họ ở lại, chính là để cố gắng hết sức bảo vệ những người bình thường kiếm sống ở trong thương hội.

Có đôi khi, Tuyết Phú Quý ở hoàng triều Đại Viêm vẫn luôn nhớ đến mấy người huynh đệ này, trong lòng ưu sầu.

Ông đến vực Tuyết gia liền vội vàng đến đây, cũng có một phần lý do này.

“Lão đại, trợ thủ ngươi mời đến quá ghê gớm, Tuyết gia không muốn xung đột với hắn, cho nên không xảy ra chuyện gì.”

Chương 563. Huynh đệ tình nghĩa vô song (2)

“Mặc dù chúng ta hơi bó tay bó chân trong tối ngoài sáng, nhưng bảo đảm mọi người kiếm miếng cơm ăn, tiếp tục sống sót thì không có vấn đề gì.”

“Chúng ta, đã bảo vệ thương hội của ngươi, thương hội của chúng ta rất tốt.”

Mấy người phó hội trưởng hiện nay của thương hội đều tươi cười, vây quanh bên người Tuyết Phú Quý, nói rõ tình huống này.

Nhưng lời nói của bọn họ, lại khiến Tuyết Phú Quý ngẩn người tại chỗ.

Trở thủ mình mời đến, ông mời trợ thủ đến lúc nào vậy.

“Ha ha ha, Tuyết lão ca! “Bỗng nhiên, một đạo giọng nói hào sảng, đột nhiên vang lên.

Tuyết Phú Quý nghe thấy giọng nói này, thân thể cứng đờ, vội vàng ngẩng đầu lên.

Tiêu Thiên cũng nhìn theo, vẻ mặt cứng đờ.

Một con gấu nâu lớn mặc quần áo, đang đứng thẳng bước đi, giọng nói trong miệng con gấu kia, vô cùng phóng khoáng: “Không nghĩ đến lão ca ngươi lại trở về!

“Chu Nguyệt Hành! “Tuyết Phú Quý nhìn con gấu lớn, vẻ mặt ông cũng kích động.

“Ha ha ha, ta còn đang suy nghĩ lúc nào, mới có thể gặp lại Tuyết lão ca, không nghĩ đến nhanh như vậy đã gặp được.” Chu Nguyệt đi lên ôm Tuyết Phú Quý thật chặt.

Tiêu Thiên bên cạnh, nhìn mà chấn động.

Gấu ôm thật đó!

Nghĩ đến đây, Tiêu Thiên thật sự không nhịn được, bước lên đưa tay sờ cánh tay để lộ ra ngoài của ông.

Lông mềm mại, rất thoải mái!

“Hửm?” Chu Nguyệt Hành phát hiện ra động tĩnh, quay đầu lại, một khuôn mặt gấu lớn đối diện Tiêu Thiên, “Tiểu tử này là ai?”

“Ha ha ha, đây là tôn tử của ta, Tiêu Thiên!” Tuyết Phú Quý cất tiếng cười to, một tay ôm lấy bả vai Tiêu Thiên, giới thiệu với con gấu lớn này.

Sau đó, Tuyết Phú Quý cũng giới thiệu với Tiêu Thiên: “Đây chính là nhi tử của Yêu hoàng Bát Hoang, Chu Nguyệt Hành, cũng chính là người đó mà ngươi biết.”

Chu Nguyệt Hành nâng bàn tay gấu lớn vuốt cằm, quan sát Tiêu Thiên trước mặt: “Hửm, sao tôn nhi của ngươi trong có vẻ không giống ngươi vậy.”

“Ha ha ha, đây là phu quân của ngoại tôn nữ ta, cũng xem như là tôn nhi ta mà.” Tuyết Phú Quý cười hớn hở nói: “Chỉ là không ngờ, lúc trước ta chỉ nhờ ngươi giúp đỡ trông nom một hai, vậy mà ngươi lại tự mình chạy đến.”

“Chúng ta là huynh đệ, đừng nói mấy lời khách sáo như vậy, vừa đúng lúc phụ hoàng cũng muốn thấy ta ra ngoài ngao du mà.” Chu Nguyệt Hành xua tay gấu, khuôn mặt gấu nhếch miệng cười:

“Ta ở đây, Tuyết gia không thể động đến thương hội của ngươi được.”

“Nói ra thì, Chu lão ca, lần này ngươi mạo hiểm trở về, có chuyện gì?”

Tuyết Phú Quý trầm ngâm một lát, trước ánh mắt của mọi người, ông trả lời: “Làm lão tổ Tuyết gia.”

Mọi người: “? ? ?”

Tuyết Phú Quý vừa dứt lời, phản ứng đầu tiên của mọi người chính là.

Cái quỷ gì?

Làm lão tổ của Tuyết gia ư?

“Tuyết lão ca, huynh nói vậy là có ý gì?” Chu Nguyệt Hành kinh ngạc nhìn Tuyết Phú Quý.

Tuyết Phú Quý chỉ vào Tiêu Thiên ở bên cạnh: “Kế hoạch của cháu ta là: hắn phụ trách đánh chết lão tổ Tuyết gia, ta phụ trách đánh chết gia chủ Tuyết gia là cha ta.”

“...” Chu Nguyệt Hành nghe Tuyết Phú Quý nói vậy, trầm mặc hồi lâu.

Trên khuôn mặt to như mặt gấu kia tràn đầy vẻ chấn kinh.

Đây là cái kế hoạch quèn gì vậy?

Việc này sao có thể gọi là kế hoạch được chứ, đây là nói hươu nói vượn thì có.

Cho dù Gấu Bát Hoang bọn họ là một nhánh rất cường đại trong Yêu tộc, phụ thân lại là Yêu hoàng đã đạt cảnh giới Đạo Giới cảnh nhị thập tam giai, ông là sự tồn tại đánh giá cấp Hoàng đế.

Nhưng trước khi đi, phụ thân đã dặn dò mình.

Dù ông không sợ lão tổ Tuyết gia nhưng ông ấy có chút quỷ dị, nham hiểm, không nên xung đột chính diện.

Ông là con trai của Yêu hoàng Bát Hoang tọa trấn ở nơi này, muốn bảo vệ cho một thương hội bình an, hẳn là không có vấn đề gì.

Nhưng nếu ông xung đột chính diện thì đây tuyệt đối không phải là một hành vi lý trí.

Vậy mà sau khi Tuyết lão ca trở về lại mở miệng nói những lời kinh thiên động địa như này.

Chu Nguyệt Hành không khỏi nhìn sang Tiêu Thiên ở bên cạnh, rốt cuộc đứa cháu trai này là sao đây, sao lại có thể lừa gạt Tuyết lão ca biến thành dáng vẻ như thế này.

Đừng nói là ông mà các phó hội trưởng của các thương hội khác ở bên cạnh đều vô cùng giật mình nhìn Tuyết Phú Quý.

Từ bao giờ mà lão đại của bọn họ đã trở nên dũng cảm như vậy?

Ầm ầm!

Tiếng nổ tung đột ngột vang dội đến bên tai.

Trước cổng Thương hội Quế Hương, những người đang tụ tập ở đây bỗng nhao nhao lên khi bị động tĩnh này làm kinh động, bọn họ đều ngẩng đầu nhìn về phía động tĩnh xa xa.

Ở trong không trung phía xa thấp thoáng có bóng một nhóm người đang tiến gần về phía này.

Nhất là trên thân người dẫn đầu tràn đầy uy áp, như ẩn như hiện.

Chỉ sự tồn tại của hắn thôi là đủ để nghiền ép toàn bộ hiện trường ở đây.

Ngoài ra, xung quanh hắn có một nhóm vệ quân đầy đủ vũ trang đang xếp hàng chỉnh tề, từng người trong số bọn họ đều có thể trạng hùng tráng, khí thế bất phàm.

Chương 564. Chẳng lẽ là kế hoạch bị lộ rồi

Nhất là khi bọn họ càng rút ngắn khoảng cách thì càng khiến cho người nhìn cảm thấy uy vũ bất phàm.

Bất luận là các phó hội trưởng của thương hội hay là con trai của Yêu hoàng Chu Nguyệt Hành, ánh mắt của bọn họ đều cực kỳ nghiêm túc.

Bởi vì ở nơi xa giữa không trung, sự tồn tại đang dẫn đầu vệ quân chính là gia chủ đương thời của Tuyết gia, Tuyết Nghĩa Thiên.

Nghe đồn rằng thực lực của ông đã đạt tới đỉnh phong của Đạo quân nhị thập nhất giai, sắp bước vào Đạo Hiển cảnh nhị thập nhị giai.

Hơn nữa, ông còn có tư cách phong Vương.

Còn Chu Nguyệt Hành nhiều nhất chỉ vừa mới tấn thăng cấp độ Đạo quân, dù ông cũng có tư cách phong Vương, nhưng sau khi tiến vào Đạo Hiển cảnh, ông sẽ là Yêu vương xếp hàng đầu trong Vạn giới nhất đại hư không.

Nhưng nếu bây giờ Tuyết Khước Triều động thủ thì ông cũng không nói trước được kết quả sẽ như thế nào.

“Không ngờ rằng, phẩm vị của Tuyết gia lại tốt như thế.” Tiêu Thiên tặc lưỡi nhìn vệ quân ở phía xa: “Trang bị như vậy trông rất đáng sợ, rất ngầu.”

Nghe cháu trai ở bên cạnh nói vậy, Tuyết Phú Quý nhếch

miệng: “Còn phải nói ư, những thứ này đều do ta mua đó.”

“Cái gì, ông ngoại mua ư?” Tiêu Thiên giật mình, lời nói vô cùng bực tức: “Đồ vật của người trong nhà mà bọn họ cũng cướp cho được.”

“Cũng không tính là cướp được, dù sao cũng do ta chủ động đưa cho bọn họ.” Tuyết Phú Quý thở dài, nhớ lại chuyện cũ mà kinh hãi.

Tiêu Thiên cau mày hỏi: “Ông ngoại tình nguyện cho bọn họ ư?”

Tuyết Phú Quý lắc đầu: “Tất nhiên là ta không tình nguyện rồi.”

“Vậy đó chính là cướp!” Giọng điệu Tiêu Thiên dứt khoát như chém đinh chặt sắt, trực tiếp định đoạt: “Là đạo tặc!”

Cùng lúc đó, gia chủ Tuyết gia - Tuyết Khước Triều đã dẫn theo Tuyết Vô Ưu cùng hộ vệ của gia tộc đứng trong không trung, phía trên núi Thành Bắc phủ đầy Tuyết.

Tuyết Khước Triều ngồi ngay ngắn trên một cái ghế đá, quan sát Tuyết Phú Quý ở phía dưới.

Ngoài ra, người trong thành đều đã đồng loạt quỳ xuống, khấu đầu hành lễ với Tuyết Nghĩa Thiên ở trên không trung.

Ở nơi này, Tuyết gia chính là trời.

Tuyết Khước Triều chính là ông trời.

“Tuyết Phú Quý, ngươi thật là…” Ở trên không trung, Tuyết Khước Triều ngồi ngay ngắn trên ghế đá, nhìn chăm chú Tuyết Phú Quý.

“To gan! Hỗn xược!” Một tiếng quát lớn đột ngột vang vọng

giữa không trung, trực tiếp cắt ngang lời Tuyết Khước Triều.

Tiêu Thiên đang ở bên cạnh Tuyết Phú Quý liền bước tới trước, trừng mắt nhìn Tuyết Khước Triều: “Áo giáp và vũ khí mà thủ hạ ngươi mặc trên người đều là do đám đạo tặc các ngươi cướp của ông ngoại ta.”

“Mà ngươi dẫn đầu bọn họ, hiển nhiên ngươi chính là thủ lĩnh của một băng nhóm đạo tặc.”

“Một lão tặc mà còn xứng dẫn một đám người tới hỏi tội ông ngoại ta hòng trả đũa ư?”

“Một đống tuổi trên đầu rồi mà sao mặt dày vô sỉ vậy chứ!”

Tiêu Thiên đột nhiên xuất hiện chỉ trích Tuyết gia khiến biểu cảm của mọi người tại đây đều thay đổi lạ lùng.

Nhất là Tuyết Khước Triều đang ngồi ngay ngắn trên ghế đá giữa không trung, khóe miệng hắn có chút run rẩy.

Hiển nhiên, lời Tiêu Thiên nói đã kích thích Tuyết Khước Triều.

“Ông ngoại?” Tuyết Khước Triều nheo mắt nhìn lại Tiêu Thiên: “Tiểu bằng hữu thật ngu ngốc, ngươi không phải cho rằng Tuyết Phú Quý sẽ là chỗ dựa kiên cố của ngươi đó chứ?”

“Không lẽ ngươi cho rằng tên mặt gấu đang đứng bên cạnh sẽ giúp ngươi tự tin nói bậy bạ như thế ở đây?”

Tuyết Khước Triều bỗng giơ tay lên, đầu ngón tay hiện lên một tia sương lạnh.

Phù!

Ông búng ngón tay, một tia kiếm khí hàn băng nhỏ bé đột nhiên bay nhanh về phía Tiêu Thiên.

“Không hay rồi!” Bên cạnh, Chu Nguyệt Hành biến sắc, vội vàng duỗi tay gấu to như quạt hương bồ, hòng ngăn cản tia kiếm khí này.

Nhưng tốc độ của kiếm khí quá nhanh, ông lại không giỏi về tốc độ, không kịp nữa rồi.

Khi đầu kiếm khí hàn băng tản ra hàn ý lạnh thấu xương cách trán Tiêu Thiên khoảng một tấc thì hắn đột ngột giơ một ngón trỏ ra va chạm với nó.

Xoạt xoạt!

Trong nháy mắt, kiếm khí hàn băng ẩn chứ uy năng bất phàm vỡ vụn và phân tán thành những băng hoa rải rác trong không trung.

“Cái gì?” Chu Nguyệt Hành ở gần bên cạnh, thiếu chút trợn lòi con mắt gấu ra ngoài.

Ông vừa rồi không nhìn lầm chứ, đây chính là một kích của đỉnh phong Đạo Quân cảnh.

Hơn nữa, sức mạnh đại đạo ẩn chứa trong đó được ngưng tụ tại kiến băng nhỏ bé kia có uy năng thật kinh khủng.

Nếu ông đích thân ngạnh kháng, chỉ sợ sẽ phải chịu tổn thương nhẹ.

Cháu rể này của Tuyết Phú Quý không dùng linh khí, chỉ dựa vào thân xác, một đầu ngón tay để làm vỡ nát kiếm khí hàn băng kia?

Ở phía xa, sắc mặt của Tuyết Khước Triều tối sầm, ông đang ngồi dựa vào ghế đá không khỏi bật người ngồi thẳng lại.

Ông kinh ngạc khó hiểu nhìn Tiêu Thiên, quả nhiên vẫn không

nhìn thấu được thực lực nông sâu của đối phương.

“Động thủ luôn vậy sao?” Tiêu Thiên hạ ngón trỏ xuống, nhìn chăm chú đối phương: “Xem ra, Tuyết Nghĩa Thiên đã sai khiến ngươi điều gì ở sau lưng rồi.”

Chương 565. Bát Cực cộng thêm Phách Quải

“Quả nhiên các ngươi đang âm thầm mưu đồ kinh thiên động địa gì đó.”

Tiêu Thiên vừa dứt lời, đồng tử Tuyết Khước Triều hơi co rút.

Kế hoạch đã bại lộ rồi ư?

Làm sao có thể!

Lời của Tiêu Thiên khiến Tuyết Phú Quý không khỏi che mặt mình.

Đứa cháu này của ông lại bắt đầu nói năng lung tung rồi.

Theo phân tích của thừa tướng Chung Dương Minh, trong đầu Tiêu Thiên luôn có những suy nghĩ rất kỳ quái.

Kiểu gì hắn cũng sẽ cho rằng người khác luôn tìm cách mưu hại hắn.

Đoán chừng là Tuyết Khước Triều nhất định đã bị lời của đứa nhỏ Tiêu Thiên này làm cho choáng váng rồi.

Tuyết Phú Quý nghĩ đến đây liền ngẩng đầu nhìn lên Tuyết Khước Triều.

“Hửm?” Nhìn Tuyết Khước Triều ngồi ngay ngắn trên ghế đá, biểu cảm của Tuyết Phú Quý có chút thay đổi nhỏ.

Ông nhận ra vẻ mặt của Tuyết Khước Triều không hề nghi

hoặc giống với tưởng tượng của ông.

Mà ngược lại, vẻ mặt của ông ấy ngạc nhiên kèm theo bất an như có ý đồ gì khác khi nhìn Tiêu Thiên.

Giờ thì hay rồi.

Dọa ngược lại Tuyết Phú Quý ở bên này luôn rồi.

Tại sao Tuyết Khước Triều lại có biểu cảm như thế, chẳng lẽ bên phía ông ấy thật sự đang âm thầm mưu đồ gì đó, trùng hợp lại bị Tiêu Thiên nói trúng.

Cho nên, ông ấy mới lộ ra nét mặt như vậy?

Giữa không trung, vẻ mặt Tuyết Khước Triều nặng nề.

Chẳng lẽ kế hoạch thật sự bại lộ rồi ư?

Nếu không, Tiêu Thiên nói như vậy là có ý gì?

Tuyết Khước Triều ngồi không yên, hai tay xoa vào nhau.

Tiêu Thiên vừa rồi thi triển thực lực khiến ông có chút bất ngờ, không rõ sức mạnh của hắn tới mức nào, ông càng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trầm ngâm một lát, Tuyết Khước Triều lại lần nữa lên tiếng: “Lão phu không biết ngươi đang nói bậy bạ gì.”

“Nói bậy?” Nghe Tuyết Khước Triều nói vậy, Tiêu Thiên nhẹ nhàng lắc đầu: “Nếu như ta đoán không sai, các ngươi đã liên thủ với Võ Linh quan rồi đúng không?”

Ánh mắt Tiêu Thiên sắc bén khi nói ra lời này.

Nếu như lão cẩu lão tổ Tuyết gia âm hiểm này đủ thận trọng, khẳng định ông ta sẽ liên thủ với đồng minh bên ngoài, tuyệt đối

sẽ không hành động một mình.

Hắn vừa rồi suy nghĩ kỹ một chút, chợt nhớ ra địch nhân mạnh nhất gần đây chắc hẳn là Võ Linh quân ở bên phía Tàng Vũ.

Bởi vậy theo suy đoán, nếu lão cẩu âm hiểm này thật sự muốn âm thầm hãm hại hắn thì Võ Linh quân chính là sự lựa chọn tốt nhất.

Tuyết Phú Quý không khỏi nhíu mày khi nghe lời Tiêu Thiên vừa nói ra.

Thật sự là bọn họ câu kết với Võ Linh quân ư?

Đừng giỡn nữa chứ, Hoàn Sơn giới cách biên cương rất xa, đồng thời nơi này cũng không phải là vị trí chiến lược trọng yếu gì cả.

Câu kết thì có tác dụng gì chứ.

Rốt cuộc, đứa trẻ này đã từng gặp phải cảnh ngộ bi thảm gì mà cứ luôn cảm thấy có người muốn hại hắn?

Nghĩ đến đây, Tuyết Phú Quý lại lần nữa nhìn sang hướng Tuyết Khước Triều.

Trong mắt đối phương tràn đầy sát ý, đã không thể khống chế nổi nữa rồi.

Khóe miệng Tuyết Phú Quý giật giật, trong lòng chấn động: “Không phải chứ, thật sự có chuyện như vậy ư?”

Không lý nào.

Đứa nhỏ Tiêu Thiên này, rõ ràng là suy nghĩ lung tung, nói năng bậy bạ thôi mà.

Tuyết Phú Quý bị chấn động mạnh, mà Tuyết Khước Triều

đang lơ lửng giữa không trung phía đối diện cũng chìm vào trầm tư.

Võ Linh quân…

Không ngờ chàng thanh niên không rõ thực lực này lại nói ra cái tên này.

Sắc mặt Tuyết Khước Triều nghiêm trọng, nhất là ánh mắt của ông cứ đảo qua đảo lại xung quanh, khi nhìn qua Chu Nguyệt Hành thì bàn tay ông không tự chủ mà siết chặt lại.

Đáng chết mà!

Hiện tại, kế hoạch đã đến thời khắc then chốt nhất để tiến đến thành công, nếu như cuối cùng lại xảy ra chuyện ở nơi này.

Thì thật là phiền phức to rồi!

“Các ngươi đều phải chết!” Sắc mặt Tuyết Khước Triều tối sầm, linh khí trong cơ thể đã âm thầm điều động, sức mạnh đại đạo giữa bốn phía đất trời đang chậm rãi vận chuyển.

Phía dưới, Chu Nguyệt Hành đang đứng ở trước cổng của tổng bộ thương hội Quế Hương, nheo mắt nhìn lên trên: “Tuyết lão ca à, tình hình không ổn rồi, cha huynh sắp động thủ.”

Cấp độ thực lực của Chu Nguyệt Hành tương đối gần với Tuyết Khước Triều ở đối diện, cho nên ông có thể cảm nhận rõ ràng lực lượng ẩn chứa trong cơ thể của đối phương.

Bởi vậy, linh khí trong cơ thể và sức mạnh đại đạo của ông đang chậm rãi ngưng tụ, phảng phất có một hư ảnh mơ hồ đang trấn giữ ngọn núi.

Nhưng sau đó, lời nói đột ngột của Tuyết Phú Quý ở bên cạnh gần như khiến linh khí hộ thân của ông tiêu tán.

Giọng điệu của Tuyết Phú Quý có chút do dự không chắc chắn lắm: “Không, có khả năng ông ấy không phải là cha ruột của ta.”

Chính những lời này đã khiến Chu Nguyệt Hành loạng choạng sút chút nữa lăn từ trên bậc thang xuống.

Ông trợn trừng đôi mắt gấu của mình nhìn Tuyết Phú Quý: “Tuyết lão ca, lời này không thể nói lung tung được đâu.”

“Không hẳn là nói lung tung đâu.” Tuyết Phú Quý nheo mắt lại, chăm chú nhìn Tuyết Khước Triều ở trên không trung, ông bắt đầu tháo cúc áo và cởi áo bào ra, tiếp đó ông cởi bỏ luôn áo trong.

Chương 566. Bát Cực cộng thêm Phách Quải (2)

Tiêu Thiên ở đó nói hươu nói vượn, kết quả thì sao?

Nhìn sắc mặt tối sầm của Tuyết Khước Triều là đã biết ngay đáp án.

Chỉ e rằng, cái gọi là nói năng bậy bạ của Tiêu Thiên mới là chân tướng thật sự.

Bây giờ, hành động ngưng tụ linh khí của đối phương có vẻ như muốn động thủ rồi.

Ngay lúc này, Tuyết Quý Quý thậm chí còn hoài nghi rằng đôi khi sự hoang tưởng bị bức hại của đứa trẻ này căn bản là một loại cảm ứng sau khi thực lực của hắn trở nên cường đại.

Cái gọi là tâm huyết dâng trào, thiên nhân cảm ứng giống như thể hắn đã nhận ra điều gì đó từ trong tiềm thức nên mới có thể nói ra những lời này.

Cộng thêm những lời mà hóa thân Đại Đức đế đã nói, Tuyết Phú Quý cực kỳ hoài nghi rằng ông vốn dĩ không phải là con trai của Tuyết Khước Triều.

Chân tướng!

Vèo!

Trong khoảnh khắc, trên không trung, Tuyết Khước Triều bỗng nhiên rời khỏi chiếc ghế đá của mình.

Gần như ngay khi động thủ, ông đã bộc phát ra sát chiêu.

Tuyết Khước Triều ra tay rồi!

Ông muốn giết người diệt khẩu!

Trong khoảnh khắc ông cử động, linh khí trong cơ thể phun trào, bộc phát ra uy năng khủng bố.

Không chỉ vậy, đại đạo ngưng tụ hóa thành hư ảnh băng tuyết bao trùm phía trên toàn bộ đất trời.

“Đạo Hiển cảnh nhị thập nhị giai!” Bên cạnh, Chu Nguyệt Hành nhìn thấy màn biểu hiện giữa trời đất này, sắc mặt đột nhiên thay đổi, trong lòng kinh hãi.

Quả nhiên, gia chủ Tuyết gia Tuyết Khước Triều trong lúc không ai biết gì đã giữ lại một chiêu, đột phá thành công rồi.

“Hỏng bét!”

Chu Nguyệt Hành biến sắc, muốn lấy bảo vật mà phụ thân đưa cho mình ở trong linh khí trữ vật ra.

Kết quả lại không kịp nữa rồi.

Phiền phức to rồi!

Chu Nguyệt Hành vô cùng sốt ruột, ông có một con át chủ bài cứu mạng nhưng nó chỉ được phụ thân ông lưu lại trong cơ thể và chỉ dành cho một mình ông mà thôi.

Soạt!

Ngay lúc này, Chu Nguyệt Hành lại trợn trừng đôi mắt gấu của mình lên.

Bởi vì ông nhìn thấy Tuyết Phú Quý đột nhiên đứng chắn

trước mặt Tiêu Thiên, chính diện đối đầu với Tuyết Khước Triều đang phi thẳng xuống.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Bất luận là Chu Nguyệt Hành hay Tuyết Khước Triều đang phi thẳng xuống, bộc phát sát chiêu với Tiêu Thiên.

Bọn họ đều giật mình, bởi vì trong nhận thức của bọn họ, Tuyết Phú Quý không đời nào có tốc độ nhanh như vậy được.

Thực lực không đủ!

Bùm!!!

Âm thanh bùng nổ cực lớn bỗng nhiên bạo phát từ trong cơ thể của Tuyết Phú Quý ra ngoài, khí tức khủng khiếp không ngừng sôi trào mãnh liệt trong người ông.

Trong nháy mắt, da thịt toàn thân ửng đỏ phát ra áp lực uy hiếp kinh khủng, như thể núi lửa đang phun trào vậy.

Thân thể Tuyết Phú Quý bắt đầu bành trướng, đống thịt mỡ vướng víu biến thành cơ bắp cường tráng rắn chắc.

Dây buộc tóc trên đầu ông bị xé toạc bởi mái tóc trắng bung ra.

Trong chốc lát.

Tuyết Phú Quý ngây thơ chân thành, từ một lão giả mập mạp biến thành một người cơ bắp cuồn cuộn với da thịt ửng đỏ trong làn sương mù đang bốc hơi vì nhiệt độ cao.

Bang!

Tuyết Phú Quý lăng không tiến về phía trước, tung chưởng ra.

Đồng thời, Chu Nguyệt Hành nghe được Tiêu Thiên đang lẩm

bẩm ở bên cạnh.

“Bát Cực thêm Phách Quải, quỷ thần đều sợ hãi!”

Phản ứng đầu tiên của Chu Nguyệt Hành chính là sững sờ một lát.

“Cái quỷ gì vậy?”

Tiêu Thiên không hề trả lời nghi vấn của ông.

Mà thứ đáp lại câu hỏi của ông là động tĩnh bùng nổ vang vọng giữa đất trời.

Bùm!

Kèm theo âm thanh va chạm cực lớn, sức mạnh đại đạo và linh khí quay quanh người Tuyết Khước Triều đều bị Tuyết Phú Quý nện vỡ nát.

Phụt!

Một ngụm máu tươi trực tiếp phun ra từ trong miệng Tuyết Khước Triều, còn ông ấy thì bị đánh bay ra phía xa.

Cảnh tượng này suýt chút nữa khiến tròng mắt gấu của Chu Nguyệt Hành rớt ra ngoài.

Cái quái gì vậy!

Đó là Đạo Hiển cảnh nhị thập nhị, vậy mà lại bị Tuyết lão ca nện một phát trào cả máu miệng, trực tiếp bay thẳng ra ngoài.

Không phải thực lực của Tuyết lão ca chỉ nằm ở Hư Không cảnh thập nhị giai thôi ư?

Làm sao mà chỉ trong một khoảng thời gian ngắn chiến lực của ông đã trở nên hung mãnh và kinh khủng như vậy.

Hơn nữa…

Rốt cuộc dáng vẻ biến thân vừa rồi của Tuyết lão ca là cái quỷ gì vậy, hoàn toàn không giống với phong cách của ông chút nào, đó căn bản không phải cùng một người.

Đừng nói là Chu Nguyệt Hành và những phó hội trưởng của thương hội kia, ngay cả những người ở xung quanh cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, ai nấy đều kinh hãi không thôi.

Rất hiển nhiên, bọn họ đã bị thực lực bộc phát của Tuyết Phú Quý dọa cho mất hồn rồi.

Suy nghĩ trong đầu của mỗi người gần như giống nhau.

Chàng trai hung mãnh vừa triệt để bộc phát kia có thật sự là Tuyết Phú Quý trong ấn tượng của bọn họ không vậy?

Thần tài gia sao bỗng nhiên biến thành chiến thần gia rồi.

Đùng!

Không khí chấn động, trong nháy mắt, thân hình đại biến của Tuyết Phú Quý đã đuổi kịp Tuyết Khước Triều vừa bị đánh bay.

Chương 567. Tự tay lấy lại bầu trời của mình

Bang!

Một người vừa thay đổi thân hình, dùng một quyền nện mạnh lên người đối phương.

Tuyết Khước Triều miệng đầy máu tươi nhìn về phía Tuyết Phú Quý, đồng tử ông run rẩy, vội vàng ngưng tụ kiếm băng, bao quanh bảo vệ quanh người ông.

Trong nháy mắt.

Từng thanh trường kiếm hàn băng đang bao quanh thân thể ông hóa thành trận pháp Băng Tinh Kiếm xung quanh người ông.

Nếu nhìn cẩn thận thì có thể thấy hoa văn trên trường kiếm băng tinh ẩn chứa đủ loại đạo vận.

Lại nhìn kỹ thêm chút nữa còn có thể cảm nhận được đạo lý thiên địa đang phun trào.

Đáng tiếc!

Bang! Bang! Bang!

Cú đấm cháy đỏ rực tỏa ra nhiệt độ cao của Tuyết Phú Quý liên tiếp phá vỡ những trường kiếm băng tinh vờn quanh thân thể của đối phương.

Lưỡi kiếm chịu một lực đạo rất lớn, xuất hiện những vết rạn nứt.

Cuối cùng, lực lượng ẩn chứa trong đó không chịu nổi và triệt để sụp đổ và vỡ vụn, hóa thành những tinh thể băng đầy bầu trời, bay vút đi.

Đùng!

Một tiếng oanh kích ngột ngạt vang lên, phần bụng Tuyết Khước Triều lãnh trọn cú đấm này.

“Hự!!” Toàn thân Tuyết Khước Triều chấn động, ông có thể cảm nhận rõ ràng một quyền của Tuyết Phú Quý có ẩn chứa lực lượng kinh khủng, xuyên thủng cơ thể của ông.

Ngay lập tức, ông chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình bị đảo lộn như thể dời sông lấp biển vậy.

Cơn đau đớn kịch liệt mà đã lâu ông chưa cảm nhận được khiến toàn thân ông co rút. run rẩy.

“Có chuyện gì vậy?” Trong ánh mắt của Tuyết Khước Triều tràn đầy vẻ hoang mang.

Tại sao ngay cả Tuyết Phú Quý mà ông cũng đánh không lại.

Đầu tiên là hoang mang, tiếp đó là không cam lòng, Tuyết Khước Triều cắn chặt răng, buộc bản thân phải tỉnh táo lại.

Trong linh khí trữ vật có thanh trường kiếm do Tuyết Nghĩa Thiên tự tay chế tạo ra, lúc này nó đang ở trong tay Tuyết Khước Triều.

Soạt!

Băng sương bắt đầu ngưng kết rồi hóa thành tuyết lớn bay phủ khắp đất trời.

Đồng thời, trong thanh trường kiếm sắc bén ở trên tay Tuyết Khước Triều cũng ẩn chứa tinh thể băng được ngưng kết thành.

Mà màn này giống như đã từng xảy ra.

Tuyết Phú Quý nhanh chóng nhận ra, chiêu này không khác gì với thủ đoạn của Tuyết An Tường cả.

Khoan đã!

Quả thật, Tuyết Phú Quý cảm thấy có điều gì đó không đúng lắm.

Mặc dù tổ tiên Đại Đức đế cũng nắm giữ băng chi đại đạo.

Nhưng Đại Đức đế rất am hiểu về nước, bất luận là ông, hay là thất muội và những người con thê tử của thập đệ thì linh khí sử dụng đều là thuộc tính nước.

Bọn họ luyện cũng là thủy chi đại đạo, nhưng linh khí mà những người con trực hệ của Tuyết An Tường sử dụng lại là băng chi đại đạo giống như Tuyết Khước Triều vậy.

Nếu nói về lực lượng thủy chi đại đạo thì Tuyết Khước Triều bọn họ quả thật cũng biết, nhưng không am hiểu bằng băng chi đại đạo.

Ngược lại, những người con dòng thứ như bọn họ chỉ biết một chút về thuộc tính băng, nhưng lại giỏi về thuộc tính nước hơn.

Trong lúc Tuyết Phú Quý còn đang suy nghĩ, ở phía trước, Tuyết Khước Triều đã động thủ.

Trong nháy mắt, tốc độ ngưng kết tinh thể băng trên thanh trường kiếm trong tay của ông rất nhanh, gió tuyết xung quanh tụ lại, đất trời biến sắc.

Xoạt xoạt!

Không gian giữa không trung như thể đang dao động, sau khi gió tuyết cuốn qua, lập tức nó bị nén vào trong thanh kiếm băng.

Băng mỏng ngưng kết trên thân kiếm càng lúc càng dày và nặng.

“Băng giới!”

Trong khoảnh khắc, chuyển động lắng xuống, Tuyết Khước Triều nắm chặt thanh kiếm băng nghiền ép về phía Tuyết Phú Quý.

Thanh kiếm băng nặng nề, ẩn chứa sức mạnh đại đạo ngưng kết, như thể nó có sức mạnh của một phương thế giới đè xuống đầu Tuyết Phú Quý.

“Vận dụng đạo không phải bị so sánh với thứ bàng môn tà đạo, sức mạnh mãng phu mà ngươi học từ chỗ nào đó đâu!!!”

Một kiếm xuất ra kèm theo giọng điệu tràn đầy kiêu ngạo và sự tự tin của Tuyết Khước Triều.

Cùng với vẻ mặt đầy sự phẫn nộ của ông.

Đồ tạp chủng ti tiện Tuyết Phú Quý chỉ là phế vật đáng bị ông trêu đùa giữa lòng bàn tay mà thôi.

Thế mà ông ấy lại dám ra tay với ông, thậm chí còn đả thương và đánh bay ông trước mắt bao nhiêu người.

Đáng chết, tuyệt đối phải chết!

Ngay lúc này.

Tuyết Phú Quý ngẩng đầu nhìn kiếm băng đang từ trên trời rơi xuống. Trong mắt ông dường như hiện ra một thế giới băng che khuất bầu trời, triệt để bao phủ phía trên ông khiến ông không thể nhìn thấy gì khác.

Thanh kiếm này giống như bóng ma Tuyết Khước Triều và Tuyết gia trong quá khứ đã bao trùm lấy ông.

Khiến cho ông không thể thở nổi, không thể nhìn thấy hy vọng.

Nhưng giờ phút này, Tuyết Phú Quý đã khác trước rồi.

Đến lúc này mà Tuyết Khước Triều ông lại muốn đè ép ta ư?

Ông cũng xứng sao!

Trong mắt Tuyết Phú Quý như thể có lửa giận đang thiêu đốt, lực đạo trong cơ thể không ngừng dâng trào, giống như một trận hồng thủy phẫn nộ gào thét vậy.

Nước thì nhẹ nhàng.

Nhưng khi nước phẫn nộ thì cũng có khả năng hủy thiên diệt địa.

“Bát Cực…”

Huyết khí trong thân thể Tuyết Phú Quý dâng trào, Bát Cực Quyền mà Tiêu Thiên dạy cũng theo đó bộc phát.

Chương 568. Tự tay lấy lại bầu trời của mình (2)

Đồng thời, sự phẫn nộ mà ông cảm nhận trong nhiều năm, cùng với những hiểu biết mà ông đã tích lũy trong nhiều năm đều đang sôi trào mãnh liệt, sức mạnh của đất trời xung quanh mơ hồ vang vọng lên.

Ngộ đạo, cho dù ông theo Tiêu Thiên luyện võ thì sao lại không làm được chứ?

Ý chí có thể thông thần, thần có thể kết nối thiên địa.

Cháu rể Tiêu Thiên này chỉ là một hậu bối mà có thể trợ giúp ông nhiều như vậy, hắn còn có thể hộ giá hộ tống ông một lần nữa quay trở lại gia tộc.

Ta còn có thể đè ngươi trở lại?

“Hổ lãng!”

Gào!

Thân thể Tuyết Phú Quý đột nhiên trấn áp hướng lên trên, một quyền chưởng tới, linh khí thiên địa bộc phát, nương theo ý chí huyết khí thôi diễn hóa thành thủy triều ngập trời.

Trong quá trình sóng nước dâng lên mãnh liệt, chúng bắt đầu hóa thành con hổ nước dũng mãnh đang gầm vang và chạy tới trước.

Con hổ nước cùng với thế giới băng mạnh mẽ đụng vào nhau.

Ầm ầm!

Soạt…

Thế giới băng vỡ vụn, trận bão tuyết phía trên Tuyết Phú Quý dừng lại, ánh nắng trong mây mù ở phía trên chiếu lên người ông.

Ông đã đích thân lấy lại bầu trời của mình!

Đại đạo hiện thế sụp đổ, băng tinh ngưng tụ trên thân kiếm lộ ra vết nứt chằng chịt, vỡ vụn tán loạn.

Hàn khí kẹt bên trong tản ra bốn phía.

Nhưng khi đụng phải Thủy Lãng chi Hổ Bát Cực sụp đổ lại bốc hơi và phát ra âm thanh xèo xèo.

Phụt!!

Khoảnh khắc băng chi giới xuất hiện từ sức mạnh đại đạo vỡ vụn, Tuyết Khước Triều chấn động cực mạnh, thân thể bị thương tổn nặng nề, điên cuồng phun máu tươi.

Cùng lúc đó, trường kiếm trong tay ông hiện lên các vết nứt, ầm ầm tan nát.

Đùng! Đùng! Đùng!

Hổ Kình Bát Cực cuồn cuộn không ngừng tạo thành xung kích lên thân thể Tuyết Khước Triều.

Tuyết Khước Triều đang bay trên không trung liên tục bị đả thương nặng nề, linh khí bao phủ toàn thân càng thêm yếu ớt, sức mạnh đại đạo cũng dần suy yếu.

Ông trừng to mắt, muốn phản kháng nhưng lại bó tay bất lực.

Tuyết Phú Quý đã nghênh đón ánh nắng và lao đến trước mặt

ông.

Thân thể cứng ngắc, bại cục đã định.

Đùng! Đùng! Đùng!

Cả người Tuyết Khước Triều hệt như bao cát người, liên tiếp hứng chịu những đòn tấn công ác liệt của Tuyết Phú Quý.

Những cú đấm vào da thịt ông, đánh cho toàn thân ông từ trên xuống dưới đùng đùng chấn động.

Suy cho cùng, ông cũng là Đạo Hiển cảnh nhị thập nhị giai, rõ ràng có thể chống đỡ và đánh tiếp. Dù bị Tuyết Phú Quý liên tục tung ra hàng trăm đòn giữa không trung vẫn có thể xuất khí được.

Tiêu Thiên đứng bên dưới không nhịn được cảm khái: "Không hổ là Đạo Hiển cảnh nhị thập nhị giai, đúng là có một chút bản lĩnh."

"Dựa theo năng lực kháng kích ông ta thể hiện ra lúc này, ta phải dùng sáu phần vạn sức mạnh mới có thể đánh chết ông ta. Không biết lão tổ Tuyết gia có thể khiến ta phải dùng bao nhiêu phần sức mạnh đây."

Chu Nguyệt Hành đang đứng trước lối vào Thương hội Quế Hương, nghe được âm thanh vang lên bên tai lập tức sửng sốt quay đầu lại.

Ông vừa nghe thấy cái gì?

Sáu phần vạn sức mạnh?

Đánh chết Đạo Hiển cảnh?

Ông thừa nhận lúc nãy đối phương ra tay rất mạnh, nhưng ngươi khoác lác như vậy thì không tốt lắm đâu.

Phó hội trưởng của Thương hội Quế Hương bên cạnh Chu Nguyệt Hành siết chặt hai nắm tay, mím môi nhìn lên không trung, tâm trạng đầy kích động.

Bọn họ đều chứng kiến toàn bộ những bất công mà Tuyết Phú Quý phải chịu trong Tuyết gia suốt bao nhiêu năm nay.

Cuối cùng, ông đã trút hết tất cả vào lúc này.

Hội trưởng bạo phát rồi.

Bọn họ cảm thấy phấn khởi cho Tuyết Phú Quý. Giờ đây, họ muốn xem thử còn ai dám gọi hội trường của họ là phế vật nữa.

Hửm?

Còn ai nữa không!

Trong thành trì của bắc thành Tuyết Hạ Sơn, rất nhiều người đã ùa ra đường và ngẩng đầu nhìn trời.

Đặc biệt khi nhìn họ thấy rõ cảnh tượng trên cao, tất cả đều líu lưỡi không nói nên lời.

Là người của bắc thành Tuyết Hạ Sơn, nào có ai không biết gia chủ Tuyết gia là loại người thế nào.

Nhưng lúc này, gia chủ Tuyết gia vốn cao cao tại thượng trong ấn tượng của họ lại đang bị người ta đánh bay loạn xạ trên không trung.

Tình huống khó tin như thế thật sự đang diễn ra trước mắt bọn họ.

Tuyết Vô Ưu cứng ngắc giữa không trung, sắc mặt biến đổi thất thường.

Ông nghi ngờ có phải mình nhìn nhầm không.

Người đang bị đánh bay loạn xạ kia thật sự là gia chủ đại nhân ư?

Còn người có trạng thái hệt như mãnh thú đó là Tuyết Phú Quý trong ấn tượng đấy hả?

Đùa chắc!

Trong ký ức của ông, Tuyết Phú Quý chẳng qua chỉ là một đứa bé hơi mập mạp và có tư chất tu luyện cực kỳ yếu kém mà thôi.

Thế nào mà...

“Trưởng lão!” Đội trưởng đội vệ quân Tuyết gia đang lơ lửng giữa trời gần đó đi đến bên cạnh ông: “Trước mắt nên làm thế nào đây ạ?”

“Động thủ!” Trong mắt Tuyết Vô Ưu hiện lên tia hung tàn: “Tuyệt đối không được lưu lại Tuyết Phú Quý này, giết hắn, giúp gia chủ thoát ra và phản kích. Đó cũng là công trạng.”

Chương 569. Cố tình tỏ vẻ ngầu lòi

“Rõ!” Những hộ vệ Tuyết gia khác lập tức lớn tiếng đáp lời, đồng thời linh khí trong cơ thể họ bắt đầu bạo phát.

Trong quá trình bạo phát linh khí, linh khí khải giáp trên người họ bắt đầu kích phát, từng đường văn trận pháp nổi lên trên bề mặt khải giáp, ngưng tụ ra màn chắn linh khí đặc biệt.

Tuyết Vô Ưu hít một hơi thật sâu, linh khí trong cơ thể loáng thoáng bùng lên, sức mạnh đại đạo bắt đầu xuất hiện.

Đạo Quân nhị thập nhất giai!

Ông là trưởng lão quản lý chức trách phòng vệ Tuyết gia, có thực lực này là chuyện rất bình thường.

Rào!

Linh khí suy sụp, sức mạnh đại đạo bị loại bỏ trong chớp mắt.

Đồng tử Tuyết Vô Ưu đột nhiên co rút, toàn thân phút chốc cứng đờ, như thể bị hung thú tuyệt thế nào đó nhìn chằm chằm.

Một cánh tay nhẹ nhàng khoác lên vai ông.

Tuyết Vô Ưu nuốt một ngụm nước bọt, chậm rãi quay người lại nhìn thì trông thấy một người trẻ tuổi không biết xuất hiện bên cạnh mình từ lúc nào.

Đối phương ngậm một que tăm trong miệng, một tay khoác vai ông, tay kia nắm chuôi đao cực dài của một trường đao dài đến

khoa trương được hắn vác trên vai.

Trên thân đao mà người trẻ tuổi kia vác trên vai còn có sấm sét như ẩn như hiện. Chỉ cần phóng ra một tia uy năng đã đủ để ông kinh hồn bạt vía.

Thậm chí, ông còn cảm thấy hàng ngàn hàng vạn tia sét trên thân đao kia có thể khiến Đạo Quân như ông... tan thành tro bụi trong chớp mắt.

"Ông ngoại đang dạy dỗ trùm lũ cướp, bọn đạo tặc vô sỉ các ngươi muốn làm gì?" Tiêu Thiên quay đầu lại nhìn Tuyết Vô Ưu trước mặt.

Cánh tay đang khoác trên vai vỗ nhẹ vào mặt đối phương.

Tuyết Vô Ưu lần nữa nuốt một ngụm nước bọt, lúng túng khó xử nhìn Tiêu Thiên: "Không... Không làm gì cả."

"Thành thành thật thật đứng đây, sau đó chờ thẩm phán chính nghĩa, có nghe rõ không?" Tiêu Thiên lại hỏi.

Lông mày Tuyết Vô Ưu giật mạnh, nở nụ cười còn khó coi hơn cả khóc: "Hiểu rõ."

"Ừ, ngoan!" Tiêu Thiên hài lòng vỗ đầu đối phương.

Đối diện với hành động mang tính sỉ nhục của người trẻ tuổi Tiêu Thiên, Tuyết Vô Ưu không dám có bất cứ phản kháng nào, chỉ đứng yên không dám động đậy.

Còn đám vệ quân Tuyết gia phía sau ông đã run cầm cập, bên trong khải giáp thấm đầy mồ hôi.

Lực chấn nhiếp do Tiêu Thiên vác đao tạo thành cho họ thật sự quá lớn.

Trong bắc thành Tuyết Hạ Sơn, người trong thành đều xôn xao

bàn tán.

“Rốt cuộc người trẻ tuổi đột nhiên xuất hiện này là ai thế?”

“Trông rất lợi hại nha, chỉ bằng sức một người đã khiến Tuyết Vô Ưu và vệ quân Tuyết gia không dám ra tay.”

“Còn rất đẹp trai nữa, một người cản vạn quân. Khi nào ta mới được như hắn nhỉ?”

“Quả thật rất đẹp trai, không biết đến cùng thì hắn là ai.”

Tất nhiên, tiếng thì thầm bên dưới có thể lọt vào tai Tiêu Thiên, hắn khẽ nhếch khóe miệng.

[Chủ nhân, vẻ mặt ngài phải thoải mái hơn, tốt nhất là nên di chuyển que tăm trong miệng nghiêng xuống hướng bên phải, như vậy sẽ giúp ngài trông càng đẹp trai hơn.]

Trên giao diện hệ thống trước mặt Tiêu Thiên, hầu gái tóc hồng đưa ra chỉ dẫn.

[Bây giờ thì sao?] Tiêu Thiên vội vàng thu lại ý cười trên khóe miệng, đổi thành vẻ mặt thả lỏng thoải mái, điều chỉnh theo hướng dẫn của Vượng Tài.

[Hoàn mỹ 100%!]

Lối vào Thương hội Quế Hương.

Bàn tay gấu lớn của Chu Nguyệt Hành gãi đầu con gấu mập mạp, thoáng mê muội nhìn phía trên.

“Tiểu tử này đang cố tình tỏ vẻ ngầu lòi đấy à?”

Tạch!

Giữa không trung, Tuyết Khước Triều bị cơ thể cường tráng

hiện tại của Tuyết Phú Quý nhấc trong tay, cứ như chú gà con vậy.

Lúc này, toàn thân Tuyết Khước Triều dính đầy máu tươi, đầu tóc bạc trắng xõa ra rối tung.

Hai tay không ngừng vỗ với nhéo lấy cánh tay đang giữ chặt mình

Hèn mọn, lại đáng thương.

"Quá khứ, ta không đủ tư chất, cho nên trong mắt của ta, ông là tồn tại cao không thể chạm đến, khiến người ta phải ngước nhìn."

Tuyết Phú Quý đã tiến vào trạng thái chiến đấu, không còn dáng vẻ ngây thơ chân thành, dịu dàng hiền hòa nữa.

Trái lại phối hợp với dáng vẻ hiện tại của ông, tràn đầy khí tức dũng mãnh hung ác, cực kỳ có lực áp bách.

Trong mắt của Tuyết Khước Triều đang bị bóp lấy thì Tuyết Phú Quý trước mặt thật sự là quá xa lạ.

"Lạc Thao Thiên, huynh đệ kết nghĩa của con rể ta, tuy là Đạo quân nhưng có lẽ có thể vượt cảnh giới gạt bỏ ông."

"Sau khi đích thân ra tay, ta đã có thể xác nhận, quả thực là yếu nhớt bất lực."

"Chỉ với thứ như ông, tại sao có thể là hậu duệ của Đại Đức đế, sao ông có thể là phụ thân ruột của ta được chứ."

"Từ nhỏ ta đã nghi ngờ, con người ông quả thật không giống như một người cha."

"Nói, rốt cuộc ông là ai!"

Tuyết Phú Quý xách Tuyết Khước Triều lên, sắc mặt trầm

trọng không thôi, tiếng nói hùng hậu vang lên chất vấn.

Tiếng chất vấn của ông vang vọng giữa đất trời, khiến Thành Bắc phủ đầy tuyết cực lớn đều nghe hết sức rõ ràng.

Tiếng chất vấn đột ngột của Tuyết Phú Quý khiến đám người vây xem đều có hành động khác thường, giật mình ngẩng đầu lên.

Chương 570. Thế giới quan sụp đổ rồi

Biểu cảm của bọn họ hết sức đặc sắc, hai mặt nhìn nhau, cứ như đã nghe thấy bí mật gì đó.

Đồng tử của Tuyết Khước Triều bị túm lấy cũng thoáng co rút lại.

Rốt cuộc đối phương biết kế hoạch được bao nhiêu.

Tuyết Phú Quý không mở miệng, nhưng nhìn biểu hiện rất nhỏ của Tuyết Khước Triều, trong lòng thật ra đã có đáp án.

"Vậy mà thật sự để tên nhóc thối này nói trúng rồi." Trong ánh mắt của Tuyết Phú Quý tràn đầy bất đắc dĩ, quay đầu nhìn về Tiêu Thiên bên cạnh.

Bên kia, vẻ mặt Tiêu Thiên nghiêm túc thâm trầm đứng giữa không trung, đáp bên cạnh Tuyết Vô Ưu đùa nghịch.

"Bây giờ ông không nói cũng vô dụng!" Tuyết Phú Quý xách theo Tuyết Khước Triều, nhìn quanh bốn phía một lượt.

Một lúc sau, Tuyết Phú Quý chợt hít thở sâu.

Âm thanh như chuông lớn truyền đi bốn phương: "Gia môn Tuyết gia bất hạnh, Tuyết Khước Triều ti tiện vô sỉ, không xứng làm gia chủ Tuyết gia."

"Kể từ hôm nay, gia chủ Tuyết gia tạm thời do Tuyết Phú Quý ta đảm đương, tất cả mọi chuyện vẫn như trước."

"Hộ vệ thương hội đổi tên là Tuyết Đồ quân, có trách nhiệm bảo vệ trật tự, phàm là kẻ phản kháng."

"Thì giết không tha!"

Nói đến đây, Tuyết Phú Quý còn xách Tuyết Khước Triều lắc lư bị mình bóp lấy, bày tỏ ý với bốn phương.

Gia chủ Tuyết gia đã bị bản thân đánh bại, đây chính là uy hiếp có lợi nhất.

Huống hồ, Tuyết Phú Quý vô cùng tự tin với Tuyết Đồ quân.

Mặt khác...

Trên dưới Tuyết gia, ngoại trừ mấy kẻ vong ân bội nghĩa dòng chính ra, có con cháu bình thường nào mà không kính trọng mình, ăn của ông dùng đồ của ông có thể không nể mặt à?

Thương hội của ông có thể bình yên vô sự tồn tại nhiều năm như vậy, không có nghìn vạn người trên dưới Tuyết gia âm thầm trợ giúp thì có thể tồn tại lâu như vậy ư?

Tuyết Phú Quý rất tự tin, ông phải làm gia chủ.

Không còn Tuyết Khước Triều ngăn cản, vậy nắm giữ Tuyết gia quá dễ dàng.

Ông là ông thần tài.

Có một chữ “ông”!

Chẳng qua những đường rút, mật thám, bởi vì có cháu rể tốt Tiêu Thiên nên đều có thể vận dụng sớm.

Hơn nữa, chỉ là dệt hoa trên gấm.

Trước mặt thực lực vô địch tuyệt đối, cái gọi là mưu kế chẳng

qua là thứ buồn cười mà thôi.

Thành Bắc phủ đầy tuyết, bởi vì tràn lời nói này của Tuyết Phú Quý mà lập tức nổ tung.

Hôm nay sắp thay đổi rồi.

Về phương diện khác, Tuyết Phú Quý đã xách theo Tuyết Khước Triều trở về thương hội Quế Hương.

"Tuyết lão ca, huynh thật là..." Chu Nguyệt Hành giơ ngón tay cái về phía Tuyết Phú Quý đã biến trở lại dáng vẻ mập mạp, không khỏi khen ngợi.

Lão huynh đệ khác của thương hội cũng tập trung qua đây.

Trong ánh mắt nhìn về phía Tuyết Phú Quý đều phóng ra hào quang.

Tuyết Phú Quý xua tay với những tiểu đệ đó, bày tỏ điều này hoàn toàn không đáng nhắc tới.

"Tuyết lão ca, tiếp theo có sắp xếp gì không?" Chu Nguyệt Hành nhìn Tuyết Khước Triều trong tay Tuyết Phú Quý, tò mò hỏi.

Hôm nay kéo gia chủ Tuyết gia ngã ngựa, địa bàn tiếp theo chính là lão ca trước mặt quyết định.

Nhưng Chu Nguyệt Hành cũng biết, trong phạm vi thế lực của địa bàn này còn có một lão quái ẩn náu trong bóng tối, đang nhân cơ hội hành động.

Lão tổ Tuyết gia Tuyết Nghĩa Thiên.

"Vấn đề này, phải hỏi cháu rể của ta rồi." Tuyết Phú Quý lộ ra nụ cười, nhìn như đang đuổi vịt, đuổi Tuyết Vô Ưu bọn họ qua cho Tiêu Thiên.

Đợi đến khi Tiêu Thiên đáp xuống, trở lại bên cạnh Tuyết Phú Quý.

Tuyết Phú Quý trực tiếp nhấc Tuyết Khước Triều trong tay lên, bảo với Tiêu Thiên phía đối diện: "Thế nào, hiện tại ngoại tổ phụ đã hoàn thành bước đầu tiên của kế hoạch rồi."

"Tiếp theo, đến thời gian con biểu diễn rồi."

"Việc này không nên chậm trễ, bây giờ chúng ta hãy hành động đi tìm chỗ ở của lão tổ Tuyết gia đi."

Lời này của Tuyết Phú Quý khiến mọi người đều nhìn nhau.

Đi tìm lão tổ Tuyết gia?

Điên cuồng vậy à, đây là muốn diệt tận?

"Ha ha..." Bỗng nhiên âm thanh thở hổn hển vang lên khiến mọi người nhìn đi.

Người lên tiếng chính là Tuyết Khước Triều bị Tuyết Phú Quý nhấc trong tay.

Hiện tại ông vừa ho khan, vừa hộc máu.

Trên mặt còn hiện lên vẻ đùa cợt: "Các ngươi hoàn toàn không thể nào biết được chỗ ẩn giấu của lão tổ."

"Cho dù muốn ép hỏi ta, tuyệt đối cũng không có khả năng."

"Nếu không tin thì các ngươi có thể thử xem sao."

Lời nói của Tuyết Khước Triều khiến Chu Nguyệt Hành nheo hai mắt lại: "Xem ra trên người của gia chủ Tuyết gia có cấm chế bí mật gì đó."

"Một khi dò hỏi ông ta chuyện liên quan đến lão tổ Tuyết gia

thì sẽ xúc động, sau đó bạo thể mà chết."

"Cẩn thận chút."

Lời này của Chu Nguyệt Hành làm cho Tuyết Phú Quý cười phất tay, ý bảo ông yên tâm: "Không sao, thật ra bọn ta đã tìm được chỗ của Tuyết gia rồi."

"Không sai, xem xem đây là gì!" Tiêu Thiên nói xong, chợt vẫy tay, lấy ra một bóng dáng từ bên trong không gian thức hải của mình.

"Đây là hóa thân lão tổ Tuyết gia mà bọn ta bắt được, thông qua hóa thân này, ta cũng sớm định vị được vị trí của lão tổ Tuyết gia rồi."

Chương 571. Đây không phải là vấn đề có tiền đồ hay không

Tiêu Thiên vừa nói, vừa xách hóa thân Tuyết Nghĩa Thiên trong tay lên như chú chó con, lắc lư bày tỏ.

"?"

Trong nháy mắt, biểu cảm của người xung quanh đều thay đổi, sắc mặt vô cùng đặc sắc, nhìn hóa thân Tuyết Nghĩa Thiên bị Tiêu Thiên xách trong tay, chợt bừng tỉnh.

Cái quái gì vậy!

Tuyết Khước Triều bị Tuyết Phú Quý xách lên ở bên cạnh, nhìn hóa thân Tuyết Nghĩa Thiên cũng bị nắm ở bên cạnh, đồng tử lập tức co rụt lại.

Thế giới quan của ông sụp đổ rồi.

Con trai mình đã chết, hóa thân cũng không giữ được, chân tướng lại là điều này!

Hóa thân của lão tổ lại bị người ta nuôi nhốt xem như sủng vật!

Hóa thân của lão tổ Tuyết gia Tuyết Nghĩa Thiên lúc này bị Tiêu Thiên xách trong tay như vậy, trên mặt lộ ra biểu cảm nhân sinh không còn gì luyến tiếc.

Lúc trước trong không gian thức hải của Tiêu Thiên quá giày vò.

Trên thân xác linh hồn đối phương tràn ngập ra uy áp khủng bố, không ngừng nghiền áp lên người bọn họ, hơn nữa còn có thể trợ giúp hắn củng cố bản thân.

Vô lý!

Chính là dưới tình huống sẽ không sụp đổ, thừa nhận áp lực cực cao đến từ Tiêu Thiên.

Hóa thân của Tuyết Nghĩa Thiên này đã sắp sụp đổ rồi.

Hiện tại bị lôi ra khỏi không gian thức hải cuối cùng khiến ông thở phào một hơi, bình tâm lại.

Nhưng bầu không khí thoải mái thình lình xảy ra cũng khiến ông giống như tên ngốc sửng sờ tại chỗ.

So với hóa thân của Tuyết Nghĩa Thiên đã thả lỏng thì Tuyết Khước Triều bên cạnh đã hoàn toàn sụp đổ.

Sao hóa thân của lão tổ có thể giống như một con chó, bị người ta dắt đi như vậy chứ.

"Đi đi đi, chúng ta đi bắt người." Tiêu Thiên dẫn theo hóa thân của Tuyết Nghĩa Thiên, vẻ mặt hưng phấn ngoắc người bên cạnh, gấp gáp muốn đi bắt bản tôn của lão tổ Tuyết gia này.

Với hắn, còn có vui sướng hơn chuyện tự mình đập tan mưu kế âm hiểm của lão cẩu này rồi ở trước mặt ông ta cất tiếng cười to chứ?

Tiêu Thiên đứng trên không, Tuyết Phú Quý thì dẫn theo Tuyết Khước Triều, nhìn Chu Nguyệt Hành bên người: "Lão đệ, muốn cùng đi xem thử không?"

"Đương nhiên!" Chu Nguyệt Hành nhìn Tuyết lão ca cười tủm tỉm, ông không cần nghĩ ngợi đã vội vàng cùng Tuyết Phú Quý đi

theo phía sau Tiêu Thiên.

Đoàn người biến mất trước ánh mắt kinh hãi của mọi người.

Thẳng đến sau khi bọn họ rời khỏi, Tuyết Vô Ưu vẫn thành thật đứng tại chỗ, trên trán không ngừng chảy ra mồ hôi.

Hắn và một đám vệ quân Tuyết gia phía sau đồng loạt dựa theo một tư thế, quỳ gối trên quảng trường của cổng thương hội Quế Hương.

Không dám nhúc nhích!

Hóa thân của lão tổ Tuyết gia xuất hiện, dáng vẻ lại giống như một con chó bị xách ở đó, tạo thành lực xung kích vô cùng lớn đối với hắn và vệ quân phía sau.

Thậm chí hắn còn không có tự tin, sau khi thoát ra khỏi đây có thể thoát khỏi truy tung của Tiêu Thiên hay không.

Có chết thảm hại hơn không!

Nếu từ lúc bắt đầu Tiêu Thiên đã đuổi bọn họ đến đây, kêu bọn họ quỳ ở nơi này.

Vậy cứ quỳ thôi.

Nghe lời chút, nói không chừng tiếp theo có thể có một kết cục tốt.

Ít nhất còn có một chút tôn nghiêm.

Đừng nghĩ Tuyết Khước Triều và Tuyết Nghĩa Thiên, một người là gia chủ, một người là hóa thân của lão tổ, bị người ta xách theo như một con chó...

Trừ điều đó ra, phó hội trưởng khác của thương hội Quế Hương đứng ở cổng thương hội, nhìn đám người Tuyết Vô Ưu quỳ

trước mặt.

Bọn họ nở mày nở mặt, lưng cũng khá thẳng tắp.

Đứng canh cho đến khi mây tan trăng sáng, cuối cùng đã vượt qua được.

Nhiều năm như vậy, cũng xem như có một kết quả tốt!

Ấm ức chịu nhiều năm đã có được quả ngọt.

...

Vù!

Trong hư không hắc ám, đoàn người Tiêu Thiên đã sớm rời khỏi thế giới giới vực, bay về phía trước.

Tuyết Khước Triều bị dẫn theo, nhìn đám người Tiêu Thiên dần dần tới gần nơi bí mật của bọn họ, trong lòng vô cùng lo lắng.

Bị phát hiện thật rồi!

Chẳng lẽ mưu kế của hơn năm trăm năm sắp mất trắng ở thời điểm cuối cùng này sao?

Sẽ không!

Nội tâm Tuyết Khước Triều không ngừng an ủi chính mình.

Nơi ẩn nấp này phức tạp như vậy hơn nữa ẩn chứa rất nhiều thủ đoạn cao minh, đối phương muốn tìm thấy địa giới chân chính, khẳng định không dễ dàng như vậy.

Nhìn dáng vẻ của hóa thân lão tổ hiển nhiên không lộ ra quá nhiều bí mật.

Thậm chí đến lúc này, dao động trên người còn đang không

ngừng hiện lên, muốn tự bạo.

Chỉ là Tiêu Thiên bắt lấy ông quá mức mạnh mẽ, trấn áp chặt hóa thân này của ông, căn bản không cho ông cơ hội tự bạo thôi.

"Nơi cảm ứng được chính là nơi này." Tiêu Thiên dẫn theo hóa thân của Tuyết Nghĩa Thiên, bỗng nhiên ngừng lại, nhìn về phía trước.

Tuyết Phú Quý và Chu Nguyệt Hành cũng ngừng lại theo.

Bọn họ đi theo bên cạnh Tiêu Thiên, nhìn phía trước nhưng không phát hiện manh mối gì.

"Nơi này hình như không có cái gì mà." Cái đầu gấu của Chu Nguyệt Hành nhìn chung quanh.

Thậm chí linh khí bắt đầu khởi động, hiện ra sức mạnh đại đạo thuộc về hắn, cho dù thế nào cũng không phát hiện chỗ nào sai sai.

Chương 572. Đây không phải là vấn đề có tiền đồ hay không (2)

Tuyết Phú Quý cũng thử tìm kiếm rồi trở về tay không.

Nhưng mà...

"Phía trước vẫn có một vài chỗ không thích hợp, không tự nhiên lắm." Tuyết Phú Quý dẫn theo Tuyết Khước Triều, bay tới phía trước rồi lại trở về.

Cho dù thoải mái xuyên qua nhưng Tuyết Phú Quý luôn cảm thấy mất tự nhiên chỗ nào đó.

"Ngoại công đã đạt tới mức ý năng thông thần, thần tiếp thiên địa, đương nhiên là có thể có cảm giác." Trong đồng tử của Tiêu Thiên mơ hồ có hào quang lóe ra đồng thời vươn tay ra.

"Nhưng mà thủ đoạn bố trí ở nơi này vẫn khá cao minh."

Tiêu Thiên vừa dứt lời thì tay hắn cũng đột nhiên dùng sức kéo xuống.

Roẹt roẹt!

Tiếng xé rách đột nhiên vang vọng ở trước mặt Tiêu Thiên.

Trong hư không hắc ám vốn trống không giống như có thêm một màn sân khấu bao phủ, bị Tiêu Thiên kéo ra thô bạo như vậy.

Một mảnh vỡ thế giới to lớn bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt

bọn họ.

Hóa thân của Tuyết Nghĩa Thiên bị Tiêu Thiên dẫn theo cũng lộp bộp trong lòng.

Đơn giản như vậy?

Thô bạo như vậy?

Tuyết Khước Triều cũng hô hấp dồn dập, theo hắn ông, ảo trận bao phủ phạm vi này chính là bố trí mà lão tổ đã bỏ ra cái giá thật lớn.

Hơn nữa người cung cấp kỹ thuật chính là đến từ bên phía Tàng Vũ, trình độ rất cao.

Cho dù bản thân ông thành Đạo Hiển cảnh cũng không thể nhìn thấu, phải có chỉ dẫn mới có thể ra vào.

"Không sao, còn có một cửa, hắn khẳng định không nhìn ra." Tuyết Khước Triều hít sâu, trong lòng cũng có chút không yên.

Ông thật sự không xác định một cửa cuối cùng này có thể ngăn cản Tiêu Thiên hay không.

Bởi vì Nhân tộc trẻ tuổi này nhìn qua thật sự là tà môn.

"Nếu ngươi muốn tự bạo thì tự bạo đi." Lúc này, Tiêu Thiên bỗng nhiên buông lỏng Tuyết Nghĩa Thiên trong tay ra, lúc này cho dù ông tự bạo cũng không ảnh hưởng gì hòa bình thế giới.

Hóa thân của Tuyết Nghĩa Thiên bị buông ra cũng không vội vàng tự bạo, ngược lại nhìn qua Tiêu Thiên.

Người này muốn làm gì?

Tiêu Thiên buông ra hai tay thình lình tiến lên, nhẹ nhàng đụng vào màn chắn mỏng manh của mảnh vỡ thế giới này.

Sau đó dùng lực bắt đầu bóp!

Trong nháy mắt, mảnh vỡ thế giới khổng lồ trước mặt vậy mà bị Tiêu Thiên dùng tay không cực kỳ thô bạo bóp thành một hình cầu nho nhỏ.

Bị bóp thành một mảnh vỡ thế giới hình cầu, lẳng lặng nằm trong tay Tiêu Thiên sau đó thu vào trong không gian hệ thống.

Đợi sau khi mảnh vỡ thế giới phía trước này biến mất, hiển lộ ra mảnh vỡ thế giới cỡ nhỏ bị che lấp ở phía sau.

Phương thức đan xen mảnh vỡ thế giới này nếu không cẩn thận quan sát, thật sự rất khó tìm được.

Hết cách rồi, cũng không tìm được điểm tiếp xúc tiến vào.

Thiết kế như thế chính là tác phẩm tâm đắc của cường giả kia hợp tác với Tuyết Nghĩa Thiên.

Hóa thân của Tuyết Nghĩa Thiên dại ra tại chỗ.

Sợ rằng tên hợp tác với mình đánh chết cũng không ngờ sẽ có người hổ báo tới mức bóp mảnh vỡ thế giới bị che lấp thành một quả cầu nhỉ?

"Tuyết... Tuyết... Tuyết lão ca!" Chu Nguyệt Hành bên kia có chút lắp bắp, chỉ vào phía trước bị dọa không nhẹ.

Trên khuôn mặt gấu mập mạp vô cùng kinh hãi.

"Đối với con rể của ta mà nói chỉ là chuyện nhỏ thôi." Tuyết Phú Quý rất bình tĩnh, vỗ Chu Nguyệt Hành: "Thả lỏng đi, cái này chưa đâu vào đâu mà."

"Tốt xấu cũng là đứa con của yêu hoàng, đừng không có tiền đồ như vậy."

Hai tay Chu Nguyệt Hành ôm đầu gấu, nhìn phía trước rất lâu cũng chưa thể bình tĩnh lại.

Cái này có phải vấn đề có tiền đồ hay không đâu trời!

Chu Nguyệt Hành ngơ luôn rồi, vì sao Tuyết lão ca nhìn thấy cảnh này còn có thể bình tĩnh như vậy.

Đó là mảnh vỡ thế giới đó, mảnh vỡ thế giới có màn chắn thế giới á trời.

Bị Tiêu Thiên nặn thành một quả cầu nhỏ, thua lại!

Rốt cuộc ngài từng nhìn thấy cái gì, ngay cả chuyện này cũng không cách nào khiến ngài nhấc lên chút gợn sóng.

Về phần Tuyết Khước Triều đã hoàn toàn thạch hóa rồi.

Thế giới này làm sao vậy?

Tại sao cảm giác trong một đêm bỗng nhiên trở nên xa lạ.

Phế vật Tuyết Phú Quý biến thành mãnh nam siêu cấp, còn đánh ông không kịp trở tay.

Hóa thân lão tổ bị người ta xách đi giống như cún con, không phản kháng được, đủ loại bố trí ở nơi bí mật lại giống như một chuyện cười.

Sau khi Tiêu Thiên làm xong, nhìn thấy hóa thân của Thiên Tuyết Nghĩa ngây ngốc ở đó còn chưa tự bạo bèn vươn tay nắm lấy sau cổ ông, chào hỏi ngoại công rồi bay về phía trước.

“Đi rồi, đừng ngẩn người nữa, coi như đi theo chơi một chuyến.” Tuyết Phú Quý hướng hét lên với Chu Nguyệt Hành rồi đuổi theo con rể của mình.

Còn Chu Nguyệt Hành thì vẻ mặt hoảng hốt đứng tại chỗ, rất

lâu mới phản ứng lại sau đó vội vàng đuổi theo.

Ông gãi đầu mình, cảm giác chỗ nào không đúng.

Nơi bí mật như vậy bị phát hiện lại là nơi lão tổ Tuyết gia ẩn thân, khẳng định có âm mưu lớn, sự kiện lớn.

Chương 573. Dòng họ Tuyết thị

Nhìn thái độ của Tuyết lão ca, rõ ràng là một dáng vẻ đi du ngoạn, được luôn hả?

Rắc!

Tiêu Thiên dẫn đầu, trực tiếp dùng đầu đập vỡ màn chắn thế giới phía trước, hiện ra một lỗ thủng.

Cảnh tượng này khiến trái tim gấu của Chu Nguyệt Hành phía sau lại sinh ra hoài nghi.

Đúng là màn chắn của mảnh vỡ thế giới rất yếu ớt, nhưng mà ngươi lại chọn khu vực cứng nhất đập đầu mở đường đi vào, có quá kiêu ngạo hay không?

Chu Nguyệt Hành vừa châm biếm, vừa đi theo tiến vào trong mảnh vỡ thế giới phía trước.

Vừa mới tiến vào trong mảnh vỡ thế giới, ông đã có thể cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Trong cả trời đất đều tràn ngập mùi máu tươi kỳ quái.

Mảnh vỡ của thế giới này rất nhỏ, nếu phóng mắt nhìn đi chỉ là một hòn đảo khổng lồ trên hải vực mênh mông.

Ở trung tâm hòn đảo có một thung lũng lõm xuống.

Trên đỉnh núi xung quanh hòn đảo hình như nhốt vô số bóng người, bọn họ ngưng tụ linh khí trời đất, hóa thành xiềng xích xông về phía trung tâm của thung lũng hòn đảo này.

Nhìn kỹ thì có thể nhìn thấy dáng vẻ của những bóng dáng này có chút kỳ lạ.

Những bóng dáng này tương tự như Nhân tộc nhưng mà da thịt lại có vẻ trong suốt giống như được dán lên một chất keo óng ánh bán trong suốt.

Mà mặt ngoài da thịt cũng khắc đường hoa văn đặc biệt, dường như mơ hồ giao hòa hô ứng trong trời đất.

"Bọn họ đang làm gì vậy?" Ngắm nhìn những bóng dáng trên sơn cốc phía xa, trong mắt Tiêu Thiên tràn ngập tò mò.

Xiềng xích linh khí mà những bóng dáng này vô cớ ngưng tụ ra, dường như hóa thành hàng vạn hàng nghìn đại trận xiềng xích phong tỏa một nam tử lơ lửng ở giữa trung tâm.

Cho dù nam nhân trước mặt này bị phong tỏa ở bên kia nhưng trên người vẫn tỏa ra khí tức phi phàm, bốn phía lại có hơi nước như ẩn như hiện.

Nhưng trên những xiềng xích linh khí đó cũng khắc phù văn và mạch linh khí phức tạp, cũng gắt gao trấn áp hắn.

Từ trên người hắn không ngừng có vật huyết sắc bị rút ra, tưới lên một cây cuốc đặc biệt.

Cây cuốc đó giản dị tự nhiên, nhìn qua giống như là loại nhà nông thường dùng.

Nhưng khí tức đại đạo ẩn chứa phía trên, mắt thường có thể thấy được, đạo vận lưu chuyển trên đó giống như dòng nước chảy.

"Thiếu đế Tuyết gia?" Chu Nguyệt Hành nhìn thấy rõ ràng bóng dáng bị trói phía xa, không nhịn được trừng to mắt, hít sâu.

Nhắc tới đây, Chu Nguyệt Hành ôm đầu gấu của mình: “Đúng thật, nơi che giấu này bí ẩn như vậy, nếu nói không có bí mật lớn gì ai tin cho nổi chứ?”

“Bí mật như vậy không phải đến rồi sao!”

Tuyết Phú Quý xoay đầu qua: “Ai?”

“Tuyết Chấn Thiên!” Chu Nguyệt Hành nhìn Tuyết Phú Quý: “Thiếu gia chủ của Tuyết thị tông gia, cùng với phụ hoàng ta là thế hệ thiên tài tuyệt thế, ép thế hệ bọn họ không thở nổi.”

“Tuổi chỉ ba mươi, cũng đã là Đạo Hiển cảnh đỉnh phong nhị thập nhị giai, bình định cấp Vương.”

“Mà khi đó phụ hoàng ta còn chưa đụng đến rìa đạo cảnh.”

“Sau này nghe đồn, Tuyết Chấn Thiên vì đột phá Đạo Giới cảnh nhị thập tam giai, hơn nữa muốn sau khi đột phá, nháy mắt đạt tới chiến lực bình định cấp Hoàng, danh hiệu chấn động thiên hoàng.”

“Lưu lạc đến vùng cấm hung hiểm trong hư không, Tuyết Chấn Thiên đã không thấy tăm hơi tung tích, Tuyết thị tông gia tìm rất lâu cũng chưa tìm được, vậy mà lại ở nơi này.”

“Khí thế thật kinh người, vậy mà dùng trăm xiềng xích linh khí của vạn tộc Linh Năng ngưng tụ để trói lại, suy cho cùng là Thiếu đế của Tuyết gia mới có mặt mũi như vậy.”

Sự cảm khái của Chu Nguyệt Hành khiến Quý biểu cảm của Tuyết Phú vô cùng phức tạp.

Nhất là khi ông nhìn về phía nam nhân bị trói, nội tâm không khỏi có chút thân thiết.

Trái tim đập liên hồi, máu như thủy triều bắt đầu khởi động,

cảm xúc rộn ràng không có lý do.

Rõ ràng là tâm huyết dâng trào, có cảm xúc.

Trong nội tâm của ông xuất hiện một tính khả năng rất đáng sợ.

Sẽ không phải là...

Nam nhân bị bắt lấy nhốt ở đây mới là phụ thân ruột của mình chứ?

"Đây chính là tộc Linh Năng à, đúng là người có năng lực ngưng tụ linh khí trời đất." Tiêu Thiên cũng không chú ý thứ khác, mà chuyển toàn bộ lực chú ý lên người tộc Linh Năng.

Những linh khí của tộc Linh Năng linh khí trời đất hóa thành xiềng xích kia giống như vô cùng tinh xảo.

Muốn mài linh thạch chứa linh khí nồng đậm là chuyện cực kỳ phiền phức.

Dẫn đến kích thước rất nhiều linh thạch thật ra không giống nhau lắm, hơn nữa chỉ là lớn nhỏ gần nhau.

Nếu mang tộc Linh Năng trở về, có phải có thể kêu bọn họ tiến hành gia công lại linh thạch hay không?

Hơn nữa, làm ra linh thạch hình dáng đặc chế giống như làm pin di động...

"Chậc chậc..." Tiêu Thiên càng nghĩ càng cảm thấy muốn bắt đầu, chỉ là lúc quan sát bỗng nhiên phát hiện dưới thân nam nhân bị trấn áp lơ lửng giữa không trung giống như còn có bóng dáng khác.

Bóng dáng không nhiều, chỉ có ít ỏi năm người.

Chương 574. Cuối cùng chính nghĩa sẽ thắng lợi

Trong đó một người có dáng vẻ cực kỳ tương tự Tuyết Phú Quý, Tiêu Thiên quan sát mấy lần bèn nói với Tuyết Phú Quý: "Ngoại công, người đó là huynh đệ của ông ạ?"

"Hửm?" Tuyết Phú Quý nghe thấy Tiêu Thiên nói, nhìn qua bên đó, cả người run lên: "Thập đệ!"

Ông không thể tin vào hai mắt mình, thập đệ vốn tưởng rằng đã chết, sao có thể phong tỏa ở nơi này?

Tuyết Phú Quý bỗng nhiên nhớ tới, lúc trước khi thập đệ chết đi, ông thương tâm đến ngất đi, lúc tỉnh lại.

Thập đệ đã được chôn xuống đất, được Tuyết Khước Triều sắp xếp an táng.

Không ngờ, thập đệ không chết lại ở đây.

Ông lại nhìn tỉ mỉ, càng phát hiện chỗ vô lý, bốn người khác không phải là tiền bối Tuyết gia đã sớm chết rồi sao?

Đều là tồn tại tiếng tăm lừng lẫy, lập công lao hiển hách vì Tuyết gia.

Nhưng bọn họ đều là vợ lẽ sinh ra!

Lúc này, Tuyết Phú Quý giống như hiểu được cái gì.

Nhưng vừa quay đầu, lại phát hiện Tiêu Thiên đã đi đâu từ lúc nào.

Sau đó, bên tai bỗng nhiên truyền đến âm thanh.

“Lão cẩu âm hiểm, chịu chết đi!”

Mọi thứ bên trong mảnh vỡ thế giới cỡ nhỏ đều là gió êm sóng lặng.

Bản tôn của Tuyết Nghĩa Thiên ngồi khoanh chân ngay ngắn ở trên đại trận luyện huyết liên tâm, yên tĩnh tu luyện.

Mượn niêm phong phía dưới của Tuyết Chấn Thiên, còn có hoàn cảnh tạo nên tồn tại tộc Linh Năng xung quanh, tốc độ tu luyện của ông rất nhanh.

Nơi này cũng được xem là một bảo địa tu luyện.

Chẳng qua lòng ông rất khó yên tĩnh.

Nhưng lại muốn ép bản thân yên tĩnh, dù sao thì đến bước ngoặt cuối cùng, không thể xảy ra chút sai sót nào được.

Nhưng không biết tại sao, Tuyết Nghĩa Thiên luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Hình như có chỗ nào đó kỳ lạ.

Mãi đến khi bên tai đột nhiên truyền đến tiếng quát tháo phá vỡ sự yên tĩnh của mảng thiên địa này.

Đợi đến lúc ông mở hai mắt ra thì nhìn thấy một nam nhân trẻ tuổi lăng không vọt về bên cạnh mình.

Hai tay của đối phương cầm lấy thanh trường đao màu xám, mặt trên có sấm sét màu máu, trong quá trình hắn nhảy qua đây, đã kéo dài một màn sấm màu máu ở giữa không trung.

Chói mắt khiến cho người ta không cách nào quên.

Lúc này, trong đầu của Tuyết Nghĩa Thiên chỉ có một suy nghĩ.

Người trẻ tuổi rất ngầu lòi.

Vấn đề duy nhất là...

Tại sao động tác lại thong thả đến vậy?

Hình như đối phương đang cố ý hành động chậm lại để sấm sét trên thân đao phóng ra với khoảng cách xa hơn.

"Vô tưởng huyết ngục lôi thiểm nhất đao trảm!"

Trong quá trình Tiêu Thiên hành động chậm lại thì tiếng gầm gừ của hắn vang vọng bên trong mảng thiên địa này.

Đùng! Đùng! Đùng!

Tiếng trống trận to lớn truyền đến từ đằng xa, phối hợp với động tác nhảy của Tiêu Thiên, xa xăm mà mềm mại.

Làm tăng thêm phần xơ xác tiêu điều.

"Tiêu Thân Vương, đã hiểu rõ âm mưu của lão tổ Tuyết gia, đây là một lồng giam tàn nhẫn."

"Vô số tộc Linh Năng bị nô dịch."

"Nam nhân xa lạ bị trói buộc."

"Lão tổ Tuyết gia đang ngồi ngay ngắn ở bên trên chính là kẻ cướp đoạt, ký sinh trùng tham lam, đã cướp lấy tất cả của bọn họ."

"Đao này chính là đao cứu thế!"

Trên núi.

Tuyết Phú Quý kinh ngạc nhìn Chu Nguyệt Hành bên cạnh, tay đang cầm linh khí lưu ảnh, lưu giữ hình ảnh ở phía trước.

Trong miệng còn dùng tiếng nói trầm thấp từ tính đặc thù của tộc Hùng Yêu bát hoang bọn họ, lẩm bẩm những lời khó hiểu.

Còn về lòng người phấn chấn, tiếng trống trận có tiết tấu.

Rõ ràng là Chu Nguyệt Hành vỗ lồng ngực, dùng linh khí chấn động rồi sinh ra.

Ngay lúc Tuyết Phú Quý đang mờ mịt thì Chu Nguyệt Hành đã đóng linh khí lại, đứng dậy hét về phía xa xa: "Đứa trẻ, xong rồi!"

Ầm!

Tiếng nổ kinh khủng lập tức vang vọng.

Vẻ mặt Tiêu Thiên chợt trở nên hung ác, bộc phát tốc độ tiến về phía trước, sấm sét màu máu trong nháy mắt hóa thành luyện ngục, tản ra bốn phía.

Đùng!

Vô số sấm sét màu máu chém nát hư ảnh màu đỏ bao trùm ở bên trên, đường vân trận pháp ngưng tụ ở nơi này cũng bị nghiền nát theo.

Tuyết Nghĩa Thiên đang khoanh chân ngồi, duy trì trạng thái tu luyện thì lông tơ cả người lập tức dựng đứng.

Bộc phát khí tức!

Đạo Giới cảnh nhị thập tam giai.

Bình định cấp Hoàng đỉnh phong!

Sức mạnh đáng sợ bộc phát ra từ trên người của Tuyết Nghĩa Thiên, hàn khí lẫm liệt tản ra bốn phía khiến không gian đều nứt ra thành khe.

Mảnh vỡ thế giới nho nhỏ hoàn toàn không cách nào chịu đựng được sức mạnh của ông.

Đối mặt với Tiêu Thiên đang vọt đến trước mặt, linh khí và sức mạnh đại đạo trên người Tuyết Nghĩa Thiên hiển hiện, bao phủ trong phạm vi khu vực xung quanh.

Trong nháy mắt, mảng thiên địa này cứ như thay hình đổi dạng, thành một thế giới băng tuyết, ngay cả tộc Linh Năng xung quanh đều như không nhìn thấy.

Lĩnh vực giới hạn do sức mạnh đại đạo ngưng tụ thành có thể vây hoàng cường giả vô địch trong lĩnh vực này, chính là bình định cấp Hoàng.

Chương 575. Cuối cùng chính nghĩa sẽ thắng lợi (2)

Đạo Giới băng tuyết của Tuyết Nghĩa Thiên hiện lên, lập tức hóa thành nghìn vạn sao băng tuyết từ trên trời giáng xuống.

Tuy không biết tiểu tử ngốc này rốt cuộc chui ra từ nơi nào.

Không biết có phải liên quan đến việc kế hoạch bại lộ hay là có biến cố khác.

Nhưng lúc này, suy nghĩ trong đầu của Tuyết Nghĩa Thiên rất đơn giản, chính là gạt bỏ người trẻ tuổi trước mặt.

Khoảnh khắc sao băng tuyết khổng lồ đầy trời đánh về phía đối phương thì Tuyết Nghĩa Thiên cũng phất nhẹ tay, trong tay có thêm một thanh kiếm.

Sức mạnh ẩn chứa cực kỳ khủng bố ở bên trong vờn quanh bốn phía mũi kiếm.

Tản ra khí tức lạnh lẽo, dường như muốn linh khí không gian xung quanh đều phải có động tĩnh, có thể biết được uy năng ẩn chứa ở bên trong đáng sợ cỡ nào.

Trên thân kiếm cũng ngưng kết thành tinh thể băng, hóa thành trường kiếm tinh thể băng.

Những thủ pháp chém giết của dòng chính Tuyết gia hầu như không khác gì mấy.

Vù vù!

Không gian lay động kịch liệt, mảnh vỡ thế giới nho nhỏ rõ ràng không thể chịu đựng được người bình định cấp Hoàng.

Nhưng có Đạo Giới của Tuyết Nghĩa Thiên chịu đựng làm ổn định, mảnh vỡ thế giới vốn không vì chém giết mà tạo thành bất cứ tổn thương nào.

Chỉ là.

Tuyết Nghĩa Thiên ra tay, chợt nghe thấy trong miệng của người trẻ tuổi gần trong gang tấc lẩm bẩm cái gì đó.

Nghe kỹ, ông đã nghe thấy lời của đối phương.

"Tám phần vạn!"

Tuyết Nghĩa Thiên tặng kiếm ra ngoài, không hiểu tiếng lẩm bẩm này là có ý gì.

Nhưng trước mặt đã thay đổi khiếp sợ.

Sấm sét màu máu phô trương tản ra bốn phía.

Sao băng tuyết cực lớn trên không trung vẫn chưa nện lên trên người Tiêu Thiên thì đã bị sấm sét màu máu trên thân đao trực tiếp đánh nát bấy.

Không chỉ vậy, sấm sét màu máu tán ra ngoài trên thân đao còn dễ dàng xé rách giới hạn hàn băng xung quanh.

Tuyết Nghĩa Thiên hơi ngẩn ra.

"Tại sao?"

Nếu như bản thân ông không nhầm, có lẽ xung quanh là Đạo Giới của mình, kiên cố khác thường.

Chỉ là sấm sét màu máu tản ra trên thân đao, dựa vào cái gì lại

xé rách Đạo Giới của mình?

Răng rắc!

Tiếng vỡ vụn giòn tan vang lên bên tai của Tuyết Nghĩa Thiên.

Đồng tử của ông co rụt lại, nhìn kỹ trường kiếm trong tay.

Kiếm.

Vỡ rồi!

Không đúng, điều này không giống với tưởng tượng.

Thanh niên đó xuất hiện ở trước mặt mình, chắc chắn là có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Đồng thời còn trực tiếp ra tay với mình.

Xuất phát từ cẩn thận, lúc Tuyết Nghĩa Thiên ra tay cũng không nương tay.

Hiện giờ ông là Đạo Giới cảnh đỉnh phong, còn là bình định cấp Hoàng.

Đối mặt với Tiêu Thiên, trực tiếp dùng Đạo Giới ra tay, một kích toàn lực.

Tại sao.

Kiếm lại vỡ rồi.

Đạo Giới tan vỡ rồi.

Phụt!

Dường như mũi đao đang nhắm chuẩn vào đối phương, dưới sự khống chế, xẹt qua cơ thể của bản thân, dễ dàng xé nát linh khí, linh khí hộ thể trên dưới toàn thân ông.

Tuyết Nghĩa Thiên, lão tổ Tuyết gia vốn có khí chất cốt cách thần tiên, thuận theo một đao của Tiêu Thiên hạ xuống.

Trở thành một lão già trần trụi.

Giống như Đạo Giới của ông vỡ nát, kiếm vỡ vụn vậy.

Không đến một luồng, mọi thứ đã bị nghiền nát.

Việc nặng như nhẹ, thu phát tự nhiên.

Đây là phản ứng đầu tiên trong đầu của Tuyết Nghĩa Thiên.

Ông chợt hiểu lời vừa nãy trong miệng Tiêu Thiên là có ý gì.

Đối phương đã vận dụng tám phần vạn sức mạnh.

Đại diện cho việc hắn nắm giữ tuyệt đối sức mạnh của mình.

"Rốt cuộc là cái quái gì vậy?" Biểu cảm của Tuyết Nghĩa Thiên dại ra, cả người bị đánh bay ra ngoài.

Mà Tiêu Thiên thì khiêng thanh trường đao màu xám lóng lánh sấm sét màu máu, đứng im lặng ở bên trên trận pháp.

Để lại một bóng lưng tiêu sái về phía Tuyết Phú Quý.

Bên tai của hắn lần nữa truyền đến tiếng trầm thấp của con Yêu Hoàng.

"Tội ác chung quy sẽ bị đánh ngã."

"Chính nghĩa luôn là bên thắng lợi..."

Ban đầu Tuyết Phú Quý còn cảm thấy kỳ kỳ.

Nhưng sau đó ngẫm lại, tôn nữ tế của mình gây phiền phức cho Tuyết Thiên Nghĩa cũng giống như chơi bời mà thôi.

Không sao cả.

Vù!

Trong những mảnh vỡ thế giới cỡ nhỏ, tộc Linh Năng vốn đang ngưng tụ linh khí đồng loạt ngừng lại.

Vừa nãy khi sấm sét màu máu quét qua đã xóa khế ấn trên người họ.

Họ cảm nhận rất rõ dấu ấn nô lệ giới hạn trên người họ đã biến mất.

Từ nay về sau, Tuyết gia không kiểm soát họ được nữa.

Từ nay về sau, tộc Linh Năng đã thật sự tự do.

Nhưng tộc Linh Năng không quá vui sướng mà còn sợ sệt nhìn Nhân tộc trẻ tuổi đang bay lơ lửng giữa không trung.

Đối phương đang vác thanh đao dài khổng lồ, nhìn Tuyết Nghĩa Thiên bị đánh bật ra xa.

Thế nhưng...

Nhìn nam tử trẻ tuổi nọ khoác hoàng bào bay phấp phới trước gió, tay vác đao, mặt tỏ vẻ khinh thường.

Đẹp trai quá đi mất!

"Tuyết Nghĩa Thiên, ngày tàn của ngươi đã đến, bổn Thân vương ở đây, ngươi đừng hòng làm bậy được nữa."

Trên không trung.

Tiêu Thiên vác thanh đao lớn, nhìn chằm chằm Tuyết Nghĩa Thiên bò ra khỏi đống đổ nát bên dưới, nói năng hùng hồn.

Chương 576. Khó khăn lắm mới đoàn tụ được với nhau

Hắn lơ lửng trên không, oai phong ngời ngời, đẹp trai số một.

Còn Tuyết Nghĩa Thiên bên dưới lại thê thảm không thôi.

Rõ ràng hắn tươi tắn, đẹp mắt hơn nhiều.

"Xong, xong rồi." Chu Nguyệt Hành đóng linh khí để chụp ảnh, la lên với Tiêu Thiên trên không trung.

Tiêu Thiên bên trên vừa nghe Chu Nguyệt Hành nói vậy bèn tạo dáng ngay.

Hắn lao nhanh xuống dưới, chỉ trong chớp mắt đã đến trước mặt Tiêu Nghĩa Thiên và duỗi tay tóm lấy ông.

Tiêu Thiên vội vàng kéo Tuyết Nghĩa Thiên đến gần mình như dắt một con chó.

Hắn vừa quẳng ông ra đất thì đã giẫm lên người ông, không cho ông chạy trốn, sau đó quay đầu nhìn Chu Nguyệt Hành: "Chu gia gia, ông mau đưa con xem nào."

"Con yên tâm, xưa nay ta rất thích lưu lại hình ảnh của hàng nghìn thế giới nên trình độ khỏi phải chê." Chu Nguyệt Hành đảm bảo với hắn, ngay sau đó ông bèn khống chế linh khí trong tay.

Dưới sự khống chế của ông, linh khí trong tay dần tách ra hình ảnh và ánh sáng bao trùm xung quanh, mọi người rơi vào huyễn trận, lạc vào cảnh giới kỳ lạ.

"Đẹp trai quá, chụp góc này đẹp thế." Tiêu Thiên quan sát thành phẩm rồi luôn miệng tán thưởng.

Kỹ thuật lưu giữ khoảnh khắc của Chu Nguyệt Hành còn cao siêu hơn so với tưởng tượng của hắn.

Trước khi Tiêu Thiên ra tay, Chu Nguyệt Hành bất giác lấy linh khí lưu ảnh kỷ niệm hòng ghi lại cảnh tượng đặc biệt này.

Tiện thể coi như lưu lại chứng cứ.

Để tránh khi Tông gia Tuyết thị trả đũa, đổ tội bắt nhốt thiếu đế lên đầu họ thì phiền to.

Không phải Chu Nguyệt Hành lấy bụng ta đo bụng người, mà đó là kinh nghiệm trong quá khứ mách bảo cho ông.

Tâm hại người không nên có nhưng tâm phòng người thì phải nên, tốt hơn hết cần phải chuẩn bị từ trước, không được đặt hết niềm tin vào tay người nào cả.

Tiêu Thiên tình cờ nhìn thấy chuyện này, sau khi đôi bên trao đổi một lát mới nhờ ông giúp mình một tay.

Vì vậy mới có tình cảnh như hiện giờ, điều Tiêu Thiên không ngờ được là Chu Nguyệt Hành còn giỏi hơn so với tưởng tượng của mình.

"Nếu phối thêm với giai điệu hay ho nào đó thì hiệu quả sẽ tốt hơn." Chu Nguyệt Hành nhìn sản phẩm quay lại của mình, nhoẻn miệng cười với Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên vừa nghe ông nói thế thì lấy làm kinh ngạc, mừng rỡ nhìn ông và hỏi: "Còn phối nhạc được nữa ư?"

"Tất nhiên là được!"

Tiêu Thiên nghe Chu Nguyệt Hành nói vậy, đôi mắt bỗng sáng

rực hẳn lên.

Nếu hắn không thể thay đổi biệt danh của mình thì ít ra hắn cũng phải nỗ lực hơn ở phương diện nào đó, không được từ bỏ dễ dàng.

Ví dụ hắn có thể khiến hình tượng của mình đẹp trai, tuấn tú hơn một chút.

Tránh cho mỗi khi mọi người nhắc đến biệt danh của mình thì đều tưởng tượng ra hình ảnh nào đó buồn cười.

Tiêu Thiên và Chu Nguyệt Hành đang thảo luận về sự sáng tạo trong nghệ thuật cực kỳ hăng say.

Nhưng Tuyết Nghĩa Thiên bị hắn giẫm dưới chân lại đang trố mắt nhìn chằm chằm vào hóa thân của mình đứng lẳng lặng một bên.

Hóa thân thở dài, bóng người từ từ biến mất, những ký ức trong quá khứ dần dần hiện lên.

Khi chân thân của Tuyết Nghĩa Thiên tiếp nhận ký ức của hóa thân, cả người run lên cầm cập, ánh mắt hốt hoảng vô cùng.

Thì ra nguyên nhân gây ra mọi việc là như vậy!

Không ngờ Tiêu Thiên từ đâu chui ra này lại mạnh mẽ đến mức ấy.

Có lẽ hắn nói chỉ cần tám phần vạn lực lượng thì chính là như vậy.

Dùng tám phần vạn lực lượng đã đủ đánh bay mình rồi.

Không biết thằng nhãi Tuyết Phú Quý này chó ngáp phải ruồi kiểu gì mà tìm ra tôn nữ tế mạnh như thế.

Hết rồi!

Hết cmn nó thật rồi!

Dựa theo kết quả trận đánh vừa rồi và ký ức của hóa thân đã cho Tuyết Nghĩa Thiên thấy một việc.

Nhờ Tiêu Thiên với thực lực mạnh mẽ quấy phá nên kế hoạch của họ đã thất bại hoàn toàn.

Tuyết Khước Triều vô lực, nhũn ra như cọng bún thiu bị Tuyết Phú Quý kéo đi, ánh mắt ngập tràn tuyệt vọng.

Chân thân của lão tổ đã thu rất thê thảm, kế hoạch của họ hoàn toàn thất bại.

"Tiểu Tiêu, ngoại công đi trước nhé." Tuyết Phú Quý chào Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên vẫn đang thảo luận với Chu Nguyệt Hành, nghe vậy bèn vẫy tay chứ không quay người lại.

Tuyết Phú Quý thấy hai người họ thảo luận sôi nổi quá mức thì bèn cười khẽ, ông nhìn xuống Tuyết Khước Triều trong tay mình, sắc mặt dần trở nên lạnh lẽo.

Tuyết Phú Quý nhún người nhảy xuống đáy cốc.

Trận pháp phong tỏa ở nơi đó đang dần sụp đổ bởi một đao vừa nãy của Tiêu Thiên.

Tuyết Lăng Bắc bị trói quỳ rạp trên đất, trông thê thảm vô cùng, thế nhưng ánh mắt không nén nổi nghi ngờ.

Nơi của bọn họ được trận pháp huyết sắc bao phủ xung quanh nên không thấy rõ tình hình bên trên, chỉ nghe được tiếng ai đó mắng chửi loáng thoáng và những âm thanh chập chờn vang vọng xung quanh.

Khi sấm sét biến mất, trận pháp trói buộc ngày càng yếu đi, từ từ biến mất như mưa tuyết tan rã.

Không lâu sau, trận pháp giam cầm ông sẽ biến mất, chỉ cần ông thoát khỏi chốn lao tù này thì có thể biết xảy ra chuyện gì.

Chương 577. Ngươi chọn sai đối tượng rồi

Bộp!

Tuyết Lăng Bắc đang quỳ trên mặt đất, trước mặt bỗng vang lên âm thanh thứ gì đó rơi xuống mặt đất.

Ông ngẩng đầu lên rồi bỗng cứng người.

"Ưm!" Tuyết Bắc Lăng bị bịt kín nửa gương mặt trở nên sốt ruột, nhìn chằm chằm vào bóng người trước mặt.

Tam ca!

Đó là tam ca của Tuyết Phú Quý, tại sao ông lại ở đây.

"Thập đệ, đệ còn sống ư?" Tuyết Phú Quý thấy Tuyết Lăng Bắc đang quỳ trên mặt đất thì tỏ vẻ kích động, vui đến mức run rẩy cả người.

Tuyết Lăng Bắc cũng vui mừng không kém, thế nhưng sau đó ông bỗng trở nên lo lắng.

Bởi vì Huyết Quân đang âm thầm tàng hình phía sau tam ca của mình bất ngờ vọt lên, bắn ra khí tức của Đạo quân.

Những đường vân máu khắp cơ thể Huyết Quân bùng cháy, dẫn động linh khí thiên địa phác họa ra những đường vân máu, phóng thẳng về phía Tuyết Phú Quý.

Tuyết Lăng Bắc trợn trừng mắt, khó khăn lắm mình mới đoàn tụ với huynh đệ của mình, chẳng lẽ bây giờ mình phải tận mắt

chứng kiến đối phương chế trước mặt mình hay sao?

Dù Tuyết Lăng Bắc vô cùng sốt ruột nhưng không thể làm gì được.

Ông gấp đến độ liên tục bộc phát sức mạnh của mình, hòng thoát khỏi trận pháp đang biến mất này.

Thế nhưng trận pháp vây nhốt thật sự quá mạnh, dù nó đang trong quá trình biến mất nhưng lực khống chế vẫn mạnh vô cùng.

Ông muốn thoát khỏi nó nhưng không có cách nào, chỉ đành trơ mắt nhìn Huyết Quân sắp chạm vào huynh trưởng của mình.

Tuyết Lăng Bắc vô cùng sốt ruột, thật ra Huyết Quân đối diện với ông còn nôn nóng hơn nhiều.

Vì Tuyết Lăng Bắc ở trước mặt đang bị nhốt trong trận pháp nên không thấy gì nhưng Huyết Quân thấy rất rõ.

Đối tượng hợp tác của họ, Tuyết Nghĩa Thiên mạnh mẽ đến nhường nào những vẫn bị hạ gục chỉ bằng một chiêu.

Chàng trai trẻ bất ngờ xuất hiện đã đánh bay Tuyết Nghĩa Thiên chỉ với một đao, khiến y phục trên người ông rách tả tơi.

Huyết Quân âm thầm ẩn nấp thấy thế thì sợ đến mức hồn vía lên mây, không biết tiếp theo phải làm thế nào.

Trốn?

Nhưng trốn kiểu gì?

Bằng vào thực lực của hắn ta, e rằng vừa cử động thì sẽ bị đối phương phát hiện ra ngay.

Có lẽ đối phương đã biết đến sự tồn tại của hắn ta nhưng trong mắt Tiêu Thiên, hắn ta chỉ là con sâu con kiến, không đáng

để bận tâm.

Huyết Quân rất sợ hãi, hắn ta muốn sống nên vẫn đang tìm cơ hội tự cứu lấy mình.

Vào thời khắc mấu chốt, cơ hội đã xuất hiện.

Không ngờ Tuyết Phú Quý một mình rời khỏi người trẻ tuổi biến thái kia.

Huyết Quân mừng rỡ như điên!

Khi ông đưa lưng về phía mình, hắn ta đã hành động muốn khống chế đối phương làm con tin để mình được thoát thân.

Có điều lúc Huyết Quân xông thẳng về trước, tiến vào trạng thái chiến đấu và bình tĩnh vô cùng.

Sau khi bình tĩnh lại, hắn ta mới chú ý đến tình hình xung quanh.

Vừa rồi hắn ta trông thấy dường như Tuyết Phú Quý đang cầm gì đó trong tay mình.

Huyết Quân cẩn thận quan sát thì thấy ông đang xách một người, nếu hắn ta không hoa mắt thì hình như kẻ đó là gia chủ Tuyết gia, Tuyết Khước Triều?

Khoan đã!

Tại sao Tuyết Khước Triều bị Tuyết Phú Quý xách trong tay giống hệt một con chó chết?

Nhưng Huyết Quân không còn thời gian suy nghĩ cặn kẽ vấn đề này.

Đường vân huyết sắc rơi xuống người Tuyết Phú Quý, còn hắn ta đã tóm lấy cánh tay đối phương và kéo thật mạnh.

Huyết Quân nghĩ nếu thi triển Huyết chú thuật theo dự tính ban đầu thì sẽ giam cầm được đối phương, cùng lúc đó kéo ông vào, tiến hành nhốt lại.

Nhưng...

Đường vân huyết sắc rơi xuống người Tuyết Phú Quý rồi bất ngờ vỡ vụn, không thể giam cầm ông lại.

Bên cạnh đó, khi Huyết Quân tóm lấy cánh tay Tuyết Phú Quý và kéo mạnh, chẳng những không kéo đối phương về phía mình mà ngược lại mình bị lôi lại gần đối phương.

Huyết Quân giật mình thon thót, đứng đực mặt ra đó, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Không đợi hắn ta phản ứng, Tuyết Phú Quý trước mặt bất ngờ phình to ra, dần dần cao lớn hơn nhiều.

Các cơ trên cánh tay bị nắm chặt của ông dần căng ra, đẩy những ngón tay của hắn ta ra ngoài.

Khí tức tàn bạo và đáng sợ đang tỏa ra khắp người Tuyết Phú Quý.

Ông giật y phục trên người, để lộ cơ thể cường tráng với cơ bắp rắn rỏi.

Vì cơ thể liên tục phình to khiến Tuyết Phú Quý cao lên, cao hơn Huyết Quân rất nhiều, ông cúi đầu quan sát hắn ta như người khổng lồ hung hãn đang nhìn đứa trẻ.

"Ngươi làm gì vậy?" Tuyết Phú Quý cõng Tuyết Lăng Bắc trên lưng, cúi đầu quan sát Huyết Quân ở trước mặt, gương mặt ông khuất trong bóng tối, không thấy rõ vẻ mặt.

Huyết Quân không khỏi nuốt nước bọt trước tình cảnh có tính

sát thương này, bất giác lùi về sau vài bước.

Cùng lúc đó, ngọn lửa màu đỏ như máu tràn ra khỏi những đường vân huyết sắc cháy rực trên người hắn ta bắn thẳng về phía Tuyết Phú Quý.

Đáng tiếc, khi linh khí từ ngọn lửa màu máu mang theo sức mạnh của Đạo quân sắp đến gần Tuyết Phú Quý.

Chương 578. Ngươi chọn sai đối tượng rồi (2)

Bốp!

Ông duỗi cánh tay đầy gân xanh rồi tùy ý tóm lấy nó, bóp tắt ngọn lửa màu máu chứa đựng sức mạnh kinh khủng kia trong tích tắc.

Huyết Quân hoảng hốt, hồn vía lên mây, bộc phát sức mạnh dưới chân và định nhanh chóng đánh bài chuồn.

Bốp!

Nhưng lúc hắn ta vừa mới bay lên không trung thì cơ thể bỗng chững lại.

Hắn ta cúi đầu nhìn xuống bèn thấy Tuyết Phú Quý đã tóm được cổ chân của mình, ông nhoẻn miệng cười với hắn ta: "Ngươi nghĩ rằng mình trốn được sao?"

Răng rắc!

Tuyết Phú Quý bóp mạnh, tiếng xương nứt vỡ lập tức vang lên.

Huyết Quân không chịu nổi phải gào lên thảm thiết, sau đó bị Tuyết Phú Quý kéo trở về.

Ầm! Ầm! Ầm!

Sau khi đến gần, khu vực xung quanh cơ thể Tuyết Phú Quý đã trở thành lĩnh vực của ông.

Huyết Quân giống như búp bê cực kỳ đáng thương, bị ông chà đạp thỏa thích.

Chỉ trong chốc lát, Huyết Quân từ một người hơi tuấn tú biến thành máu me đầy mặt, bị đánh sưng thành đầu heo.

Tuyết Phú Quý nắm lấy chân Huyết Quân, ra sức đập xuống đất.

Cơ thể va chạm thân mật với đất mẹ thân yêu, Huyết Quân ngã xuống bên cạnh Tuyết Khước Triều, run rẩy ôm lấy chính mình.

Đúng là đáng sợ!

Huyết Quân chưa từng trải qua trận chiến nào quái quỷ thế này.

Hắn ta như biến thành đồ chơi của đối phương, bị đánh bay tứ tung trong mảnh không gian thu hẹp này, hoàn toàn không thể phản kháng.

"Ngu ngốc..." Tuyết Khước Triều nhìn Huyết Quân ngã xuống bên cạnh mình thì cười nhạo, nhẹ nhàng lắc đầu.

Huyết Quân nghiêng đầu nhìn Tuyết Khước Triều y hệt cái đầu heo bên cạnh, sau đó bỗng ngộ ra.

Có lẽ gia chủ Tuyết gia trước mặt mình cũng bị Tuyết Phú Quý đánh cho ra nông nỗi này.

"Chẳng phải ngươi cũng bị đánh thành đầu heo à? Ngươi lấy tư cách gì cười nhạo ta?" Gương mặt Huyết Quân biến dạng giống hệt đầu heo, bật cười chế nhạo.

Hắn ta cố kìm nén nỗi đau thấu xương trên người, cố gắng nở nụ cười khinh miệt với đối phương.

Tuyết Khước Triều run lên, nhìn hành vi của Huyết Quân. Đúng là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, giờ đối phương đã có gan cưỡi lên mặt mình rồi.

"Á!" Tuyết Khước Triều giận dữ, mất hết lý trí, không còn phong độ của gia chủ Tuyết gia. Ông nhào thẳng tới, lao vào đấm nhau với Huyết Quân.

Cả ông và Huyết Quân đều đã bị đánh vỡ kinh mạch, đan điền trống không, không thể sử dụng linh khí.

Vì vết thương quá nặng khiến đầu óc choáng váng, không thể vận dụng sức mạnh đại đạo, chỉ đành lao vào đánh nhau theo cách thức nguyên thủy nhất.

"Hừ!" Tuyết Phú Quý nhìn dáng vẻ thê thảm của hai người bèn đánh mắt sang chỗ khác, ông vươn tay khẽ véo vào mặt của thập đệ Tuyết Lăng Bắc.

Sột soạt!

Huyết sắc phong tỏa miệng mũi trên mặt Tuyết Lăng Bắc đã bị Tuyết Phú Quý phá vỡ, mặt nạ màu máu lờ mờ trên mặt ông từ từ hóa thành huyết quang rồi biến mất.

"Tam ca, là tam ca thật không?" Tuyết Lăng Bắc vừa nói được thì đã hỏi câu này trước tiên.

Ông nhìn Tuyết Phú Quý hoàn toàn khác xa trước mặt, bèn nuốt nước bọt.

Lúc trước tam ca luôn mang lại cho họ cảm giác thân thiện, dễ gần và hiền hòa.

Nhưng giờ đây...

Tuyết Lăng Bắc nuốt nước bọt, gương mặt dịu ngoan.

Lời nói của Tuyết Lăng Bắc, khiến Tuyết Phú Quý buồn cười vỗ bả vai đối phương: “Nói hươu nói vượn cái gì, đương nhiên ta là huynh trưởng của đệ rồi, chỉ là gần đây tập võ, có chút thay đổi mà thôi.”

“Có thể nhìn thấy đệ còn sống, ta thật sự rất vui mừng.”

Tuyết Phú Quý vừa nói, thân thể vốn đang phình to cũng hồi phục lại, hóa thành dáng vẻ mập mạp ban đầu.

Mà sự vui sướng trên mặt ông, hoàn toàn không thể khống chế được.

Cảm nhận được Thập đệ vẫn còn hơi suy yếu, Tuyết Phú Quý vội vàng lấy một quả trái cây màu xanh ra, phía trên có nhiều đốm trắng.

“Ăn trước đi, điều dưỡng cơ thể, thoải mái hơn chút.” Tuyết Phú Quý nhét trái cây vào trong miệng Thập đệ, bản thân cũng lấy một quả ra, bắt đầu ăn.

Nuốt trái cây màu xanh này, Tuyết Lăng Bắc cảm thấy cả người lành lạnh, cực kỳ thoải mái.

Ông bị vây ở trong trận pháp này, cả người giống như bị lửa nướng.

Trước mắt, quả nhiên thoải mái hơn nhiều.

“Tam ca, chuyện luyện võ của huynh rốt cuộc là thế nào vậy, sao lại trở nên mạnh như vậy?” Sau khi bình tĩnh lại, Tuyết Lăng Bắc tò mò hỏi.

Nhìn thấy huynh trưởng của mình hôm nay trở nên lợi hại như vậy, ông cảm thấy vui mừng cho Tuyết Phú Quý từ tận đáy lòng.

“Ha ha ha, chuyện này nói ra rất dài dòng.” Tuyết Phú Quý suy

nghĩ một chút, bắt đầu kể lại những chuyện khác ông đã trải qua trong khoảng thời gian này.

Tuyết Lăng Bắc bên này, lại lẳng lặng lắng nghe.

Chỉ là càng nghe càng cảm thấy kinh hãi, không ngờ rằng những truyện huynh trưởng trải qua mấy năm nay lại phức tạp như vậy.

Cũng may, đã vượt qua được tất cả rồi.

Răng rắc!

Tiếng vỡ vụn thanh thúy bỗng nhiên vang lên, toàn bộ trận pháp màu máu, đang không ngừng lắc lư.

Tuyết Phú Quý ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, phát hiện trên người nam nhân bị trận pháp phong bế chặt chẽ kia, không ngừng có khí tức chấn động mà ra.

Chương 579. Một thăng gạo dưỡng ân nhân, một đấu gạo dưỡng kẻ thù

Vụt!

Trong nháy mắt tiếp theo, nam nhân ở giữa trận pháp kia đột nhiên mở hai mắt, khí tức toàn thân ầm ầm bộc phát, tràn ngập trong phạm vi toàn bộ mảnh vỡ thế giới.

Trận pháp màu máu khổng lồ hoàn toàn sụp đổ dưới cỗ sức mạnh này.

Bốn người tiền bối Tuyết gia bị trói, kể cả Tuyết Lăng Bắc, đều là thành công thoát ra, không còn bị trói buộc nữa.

Vèo!

Nam nhân bị trói, trong lúc cơ thể lóe lên, liền đến trên đỉnh núi bên cạnh đáy thung lũng, đứng cách đám người Tiêu Thiên không xa.

Đáy thung lũng, Tuyết Phú Quý cũng vội vàng dẫn theo Thập đệ phóng lên trời, trở về bên cạnh đám người Tiêu Thiên.

Không chỉ có như thế, bốn người tiền bối Tuyết khác, cũng thoát khỏi trói buộc đi theo bọn họ, cùng đến chỗ này tập trung lại

Vị Thiếu đế Tuyết gia thoát khỏi trói buộc, tóc dài bay múa, thoạt nhìn vô cùng trẻ tuổi tuấn dật, cho dù ông đã bị nhốt nhiều năm như vậy.

Vẫn là khí chất tiêu sái, ông giơ tay vung một cái thì một bộ trường bào màu xanh nước biển phủ trên người, chiếc cuốc toát ra khí tức không tầm thường ở đằng xa cũng rơi vào trong tay ông.

“Hoàn toàn..... thất bại rồi!” Lão tổ Tuyết gia Tuyết Nghĩa Thiên ngã trên mặt đất, nhìn Tuyết Chấn Thiên trước mặt, cả người run rẩy.

Đám người Tiêu Thiên cũng tò mò nhìn Tuyết Chấn Thiên trước mặt.

Thiếu đế của tông tộc Tuyết thị, một siêu thiên tài của thế hệ hơn năm trăm năm trước, giờ đã thoát nạn và xuất hiện trước mặt mọi người.

“Tiết Nghĩa Thiên, ta có bạc đãi ngươi ở chỗ nào sao?” Tuyết Chấn Thiên cất bước tới, đứng trước mặt lão tổ Tuyết gia, vẻ mặt rất bình tĩnh, giọng nói bình thường, giống như không hề tức giận.

Tuyết Nghĩa Thiên ngã ngồi dưới đất, môi run run nhìn Tuyết Chấn Thiên trước mặt, không hé răng.

“Ngươi là một tên ăn mày, được phụ thân nhặt được, ở lại bên cạnh ta làm người hầu.” Tuyết Chấn Thiên vừa giơ tay sửa sang lại tóc, vừa chậm rãi mở miệng,” Tuy ngươi là người hầu, phụ thân lại xem ngươi là nửa nhi tử, ta xem ngươi là đệ đệ.”

“Ta chia sẻ tài nguyên tu luyện cho ngươi, ta tự mình dạy cảm ngộ tu hành cho ngươi.”

“Vì sao phản bội ta?”

Tuyết Phú Quý đứng ở bên cạnh, tâm thần chấn động.

Lão tổ Tuyết gia Tuyết Nghĩa Thiên, tên thật là Tiết Nghĩa Thiên?

Bản thân ông ta chỉ là nô bộc hầu hạ bên cạnh Thiếu đế Tuyết Chấn Thiên của gia tộc Tuyết thị?

Chân tướng, dường như đã bày ra trước mặt mình.

Chỉ là vì sao khi ngửi, thì lại có mùi trái cây kỳ lạ.

Tuyết Phú Quý quay đầu lại, phát hiện Tiêu Thiên bên cạnh, không biết từ lúc nào, đã dẫn theo Chu Nguyệt Hành, chuyển ghế sang bên kia ngồi.

Bàn tay gấu to của Chu Nguyệt Hành bẻ một cái, dưa Tông Hương, đặc sản của tộc Gấu Bát Hoang đã bị bẻ thành hai nửa, ông đưa cho Tiêu Thiên bên cạnh.

Tiêu Thiên Chính vừa ăn xong một miếng, nhìn thấy Tuyết Phú Quý nhìn mình, liền bẻ dưa ra: "Ngoại tổ phụ, ăn dưa không?"

Tuyết Phú Quý: "……"

Giờ phút này, Tiết Nghĩa Thiên ngã xuống đất, ông cười lạnh hai tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía Tuyết Chấn Thiên: "Nói dễ nghe như vậy, cuối cùng ta chẳng qua chỉ là một nô bộc mà thôi.

"Trong sổ gia tộc Tuyết thị các ngươi, ta chỉ là nô lệ của Tuyết gia các ngươi."

"Cái gì mà nửa nhi tử, cái gì mà xem như huynh đệ, chẳng qua chỉ là nói nghe hay mà thôi."

"Ta cần cù chăm chỉ, thay các ngươi làm nhiều chuyện như vậy, bận trước bận sau, nhưng sao chứ?"

"Trong miệng người khác, ta vẫn chỉ là một con chó ngoan bên cạnh Tuyết Chấn Thiên ngươi."

Tuyết Chấn Thiên nhìn Tiết Nghĩa Thiên: "Cho nên, ngươi cho rằng tại sao ta lại đánh tên thánh tử học cung đó gần chết, ép hắn

ta học tiếng chó sủa?”

“Ngươi cho rằng bí cảnh lần đó, ta dựa vào sức mình làm kẻ địch với tất cả những người đồng bối, không tiếc tất cả đánh đến nỗi khiến bọn chúng quỳ xuống đất xin tha, rốt cuộc là xả giận cho ai?”

Tiết Nghĩa Thiên hơi sửng sốt, tóc dài màu trắng xõa tung, bay tán loạn.

Ký ức xa xưa, ập đến giống như một con thủy triều.

Kỳ lạ, tại sao mình lại quên chứ?

Rõ ràng hành vi lỗ mãng kia của Tuyết Chấn Thiên, sau lưng hình như thật sự là vì mình.

Chết tiệt!

Tuyết Chấn Thiên run tay, một tờ giấy khế ấn lóe ra linh khí sáng lóa, rơi xuống trước mặt Tiết Nghĩa Thiên.

Tiết Nghĩa Thiên nhìn tờ giấy lơ lửng trước mặt, cả người chấn động.

“Chuyện này… Chuyện này sao có thể…” Bàn tay cầm tờ giấy của Tiết Nghĩa Thiên run rẩy.

“Phụ thân đã xóa bỏ nô tịch của ngươi, cho ngươi vào từ đường của tông tộc Tuyết thị, trở thành nghĩa tử của ông ấy.”

“Còn chuyện vì sao ta cầm cái này, chính là để bày tỏ thái độ với người ta.”

“Bí cảnh thí luyện lần đó, không phải ngươi và đối phương có cảm tình với nhau, vô cùng thích nhau sao?”

“Cho nên, ngày đó ta dẫn theo ngươi ra ngoài, chính là thay

ngươi đi cầu hôn, hơn nữa nói cho người ta biết rằng, ngươi chính là huynh đệ của Tuyết Nghĩa Thiên ta, chứ không phải là nô bộc Tiết Nghĩa Thiên."

"Kết quả ngay lúc đi được nửa đường, ngươi cấu kết Tàng Vũ bắt ta đi, nhốt ta nơi này, muốn cướp đoạt huyết mạch của ta, mở những giới hạn đạo giới của tổ tiên Đại Đức đế bố trí trên chiến trường hư không ra."

Chương 580. Liên quan quái gì đến chúng ta

“Ngươi cưỡng ép bắt nàng ấy đi, nhốt nàng trong mảnh vỡ của thế giới này, cuối cùng khiến nàng buồn bực không vui, không bệnh mà chết.”

“Thậm chí ngươi còn cướp đoạt tinh huyết của ta, khiến người ta sinh con cái của ta ra phục vụ cho hậu bối của ngươi, đồng thời sau khi lựa chọn, thêm vào trận pháp, cướp đoạt huyết mạch.”

Nói xong, Tuyết Chấn Thiên vươn tay ra, đoạt lại sổ đăng ký trong tay Tiết Nghĩa Thiên.

Tiết Nghĩa Thiên vươn tay ra muốn bắt lại, lại bắt hụt.

Ngẩng đầu, lại nhìn thấy biểu tình lạnh lùng của Tuyết Chấn Thiên, không có phẫn nộ, không có thất vọng, không có bất kỳ cảm xúc nào.

Nhưng không có cảm xúc, càng khiến trái tim Tiết Nghĩa Thiên đau đớn hơn khi có cảm xúc.

Xoẹt!

Tuyết Chấn Thiên xé nát sổ đăng ký, lạnh lùng nói: “Ta hối hận, ngươi không xứng làm huynh đệ của ta.”

Tiết Nghĩa Thiên ngã ngồi dưới đất, đồng tử co rút lại.

Tuyết Nghĩa Thiên..... Không, phải gọi là Tiết Nghĩa Thiên.

Giờ phút này ông ngã ngồi dưới đất, môi mấp máy: “Không thể

nào, ngươi đang gạt ta, nhất định là ngươi đang cố ý lừa gạt ta!”

Ông hoàn toàn không muốn tin lời Tuyết Chấn Thiên nói.

Dù sao, nếu lời Tuyết Chấn Thiên nói đều là sự thật, vậy thì ông đã tự tay hủy hoại cuộc sống tốt đẹp mà bản thân nên có.

“Tin hay không, tùy ngươi.” Tuyết Chấn Thiên nhìn Tiết Nghĩa Thiên cả người trần trụi, chật vật không chịu nổi trước mặt, vẫn không có tình cảm dao động gì.

Đối với ông, đối phương chẳng qua chỉ là hạng người ti tiện, không đáng để ông tức giận.

Nhưng khi Tuyết Chấn Thiên cầm cuốc trong tay giơ đến trước mặt mình, trong lòng vẫn có chút nghĩ mà sợ: “Không thể không nói, kế hoạch này của các ngươi, đáng khen ngợi.”

“Bố trí của tổ tiên Đại Đức đế, còn khoảng một năm nữa sẽ bị hủy trong tay các ngươi”.

“Nếu là như thế, ta thật sự là tội nhân thiên cổ.”

Nhắc tới chỗ này, Tuyết Chấn Thiên bỗng nhiên có cảm giác gì đó, ông quay đầu lại.v

Bên cạnh là một đám tộc Linh Năng đang đứng phía bên kia, mà phía trước đám tộc Linh Năng này, đám người Tiêu Thiên đã ngồi thành một hàng, tay cầm dưa ăn, đang nhìn bên này với vẻ mặt mong đợi.

Trong đó, con gấu yêu Bát Hoang kia, còn cầm linh khí lưu ảnh, khi ông nhìn qua thì mới tắt lưu ảnh.

“Hết rồi à? “Tiêu Thiên cau mày, có chút khó hiểu nhìn bên này,” Chẳng lẽ không có nội dung gì khác bất ngờ hơn, âm hiểm hơn sao.”

“Ví dụ như, tên Tiết Nghĩa Thiên này, độc đoán vạn cổ, nhìn khắp tự cổ chí kim, muốn đối phó một người vô tội tên Tiêu Thiên?”

Nói đến chỗ này, Tiêu Thiên giơ tay ra, chỉ vào chính mình, nhìn chằm chằm Tiết Nghĩa Thiên.

Sau khi Tiêu Thiên nói xong, Tuyết Chấn Thiên đối diện chớp mắt, có chút hoảng hốt.

Người trẻ tuổi này, rốt cuộc đang nói gì vậy.

Tại sao trong miệng đối phương, Tiết Nghĩa Thiên đột nhiên trở thành tồn tại đáng sợ như vậy chứ.

Tiết Nghĩa Thiên ngã xuống đất, bản thân đã bị vây hãm trong cảm xúc hối hận, tức giận.

Lại nghe Tiêu Thiên nói bậy nói bạ, càng là nóng nảy không thôi, có chút mất đi lý trí: “Ai muốn đối phó ngươi, rốt cuộc ngươi là ai ta cũng không biết, tại sao phải đối phó ngươi?”

“Có phải ngươi có bệnh hay không!”

Tiêu Thiên ngồi tại chỗ, nghe thấy tiếng hét của Tiết Nghĩa Thiên, hắn nhịn không được nhíu chặt mày: “Chẳng lẽ là mình lầm hay sao?”

“Không có lý nào, hay là nói thật ra sau lưng còn có kẻ chủ mưu cấp cao hơn.”

Tiêu Thiên nói đến đây, bỗng nhiên trừng lớn hai mắt, vỗ mạnh đùi: “Không phải trên thực tế người khởi xướng tất cả những chuyện này là tông tộc Tuyết thị đó chứ!”

“Ôi ôi, không có khả năng đâu.” Tuyết Phú Quý bên cạnh vốn không sao, nhưng nghe thấy Tiêu Thiên đột nhiên mở miệng nói,

ông sợ tới mức hồn phi phách tán, vội vàng chụp lấy đối phương: "Tông tộc Tuyết thị, không thù không oán với con, sao phải nhắm vào con chứ."

"Con nghĩ xem, ngoại tổ phụ có thể chính là con cháu của Thiếu đế tông tộc Tuyết thị, vậy thì đều là người một nhà cả."

"Người một nhà, sao lại nhằm vào người một nhà chứ?"

Tuyết Phú Quý nắm chặt cánh tay Tiêu Thiên, không ngừng khuyên bảo, sợ hắn vừa nóng giận sẽ lao thẳng đến chỗ tông tộc Tuyết Thị.

Trong mấy ngày ngắn ngủi này, ông đã hoàn toàn hiểu rõ, ngoại tôn nữ tế tốt trước mặt này, rốt cuộc đáng sợ như thế nào.

Thật sự chính là cấm khu tử vong biết đi.

Nếu hắn chạy tới tông tộc Tuyết thị, quỷ mới biết còn sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

"Nhưng mà, cho dù ngươi không nhằm vào ta, nhưng đã làm hại đến ngoại tổ phụ Tuyết Phú Quý của ta." Lúc này Tiêu Thiên đứng lên, đi đến trước mặt Tiết Nghĩa Thiên: "Làm hại ông ấy, chính là làm hại ta."

"Ngươi làm hại ta, chắc chắn phải bàn bạc quyết định chuyện bồi thường, vậy thì từ nay về sau, toàn bộ tài phú của Tuyết gia Hoàn Sơn giới, đều sẽ thuộc về ngoại tổ phụ và ta."

Lời nói đột ngột của Tiêu Thiên, khiến Tiết Nghĩa Thiên ở trên mặt đất sửng sốt một lát, sau đó ông cười nhạo: "Nếu như ta không cho ngươi thì sao, ngươi cho rằng không chế thế giới giới vực này, là chuyện đơn giản đến như vậy sao?"

Chương 581. Liên quan quái gì đến chúng ta (2)

“Ngươi cho rằng những khế ước ký kết với các thế lực phụ thuộc, chỉ cần ngươi mở miệng nói một câu…”

Mảnh vỡ thế giới trên không, đột nhiên nhiên nứt ra, quy tắc thiên địa giáng xuống.

Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, pháp độ thiên địa hóa thành phong ấn màu vàng, phong ấn hư không.

Văn tự không ngừng tuôn ra từ trong cơ thể Tiết Nghĩa Thiên, cuối cùng rơi xuống bên dưới phong ấn màu vàng lơ lửng trước mặt Tiêu Thiên.

Cảnh tượng trước mắt, vô cùng rõ ràng.

Mấy năm nay, gia nghiệp Tiết Nghĩa Thiên dốc sức gầy dựng, những khế ước ký kết với người đại diện Tuyết gia như ông, những ấn khế được chứng kiến bởi quy tắc thiên địa.

Di chuyển rồi!

Không chỉ như thế, khí vận của Tuyết gia Hoàn Sơn giới vốn ngưng tụ trên người Tiết Nghĩa Thiên.

Những khí vận này đại diện cho khí vận của một phương thế lực, không liên quan gì đến việc họ gì.

“Tuyết gia” ở Hoàn Sơn giới, chính là được Tiết Nghĩa Thiên tạo ra, cũng do ông quản lý.

Như vậy, đương nhiên ông là người tuân theo khí vận.

Nhưng khí vận này của Tuyết gia, cũng bị cưỡng ép tước đoạt, dưới sự giơ tay chỉ dẫn của Tiêu Thiên, nó rơi xuống trên người Tuyết Phú Quý.

Tất cả mọi đã có kết quả, sức mạnh quy tắc thiên địa quy tắc hóa thành bàn tay nhỏ bé màu vàng, giúp Tiêu Thiên sửa sang lại vạt áo, còn giúp hắn vuốt phẳng tóc mái.

"Được rồi, ngươi có thể cút được rồi." Tiêu Thiên xua tay.

Sức mạnh quy tắc thiên địa, lập tức biến mất không thấy, thu lại trở về, mảnh vỡ thế giới trên không khép lại.

"Được, chuyện bồi thường, chúng ta quyết định xong rồi." Tiêu Thiên nói xong, giơ ngón tay cái lên với Tuyết Phú Quý bên cạnh: "Ngoại tổ phụ, Tuyết gia Hoàn Sơn giới đã hoàn toàn là của chúng ta!"

Bộp.

Tuyết Phú Quý trượt khỏi ghế, ngã ngồi dưới đất.

Cái quái gì vậy?

Ông vừa nhìn thấy chuyện gì, một câu nói của Tiêu Thiên, trực tiếp khiến pháp độ quy tắc thiên địa, cưỡng ép lấy những ấn khế trên người Tiết Nghĩa Thiên.

Cố gắng nhiều năm, công dã tràng rồi.

Còn có, vừa rồi nếu ông không nhìn lầm, quy tắc thiên địa lại hóa thành bàn tay nhỏ bé màu vàng, giúp đỡ ngoại tôn nữ tế sửa sang lại bề ngoài?

Đùa à!

“……” Tuyết Chấn Thiên ở gần trong gan tấc, cũng kinh hãi muốn chết.

Thật sự là sức mạnh quy tắc thiên địa, ông cảm nhận được rất rõ ràng, sức mạnh ẩn chứa bên trong quy tắc rất đáng sợ, cho dù là mình chạm vào, chỉ sợ cũng có thể bị tiêu diệt.

Đây chính là quy tắc thiên địa đó, sao lại làm chuyện như vậy cho nam tử trẻ tuổi trước mặt.

Hơn nữa bảo quy tắc thiên địa có thế cút là lời nói ngạo mạn gì vậy?

“Hơn nữa, về sai lầm ngươi phạm phải, thật sự là tội ác tày trời, nhất định phải tính toán thật kỹ, nhưng ngoài chuyện này ra, vấn đề lớn nhất trên người ngươi, chính là vấn đề tư tưởng.”

“Nhìn xem, ngươi vốn là một tên bạch nhãn lang vong ân phụ nghĩa, đê tiện vô sỉ, đời sau của ngươi, Tuyết Khước Triều và đám người Tuyết An Tường, đều là những người có tính cách cực kỳ đê tiện.”

“Điều này nói rõ tư tưởng của các ngươi có vấn đề, nói rõ giáo dục của các ngươi, rất có vấn đề.”

“Thậm chí ta còn không dám tưởng tượng, cương vực, tác phong tư tưởng và xây dựng đạo đức của toàn bộ Tuyết gia Hoàn Sơn giới, đều đã đạt đến trình độ hỏng bét như thế nào.”

“Nhất định phải lấy đó làm gương, ta định công bố tất cả hành vi của ngươi ra ngoài, truyền rộng thiên hạ.”

“Để dân chúng biết được chuyện ngươi đã làm, xem như là một bài học xấu.”

Nói đến đây, Tiêu Thiên nhìn về phía Chu Nguyệt Hành: “Vừa đúng lúc, Chu gia gia bên kia đã ghi lại không ít hình ảnh, đến lúc

đó chỉnh sửa chế tác một chút, thì có thể dùng được rồi.”

“Ông ta không mặc quần áo.” Tuyết Chấn Thiên bên cạnh không nhịn được mà mở miệng.

Tiêu Thiên nhìn đối phương: “Không sao, ngươi mặc đồ, ta mặc đồ, hắn mặc đồ hay không thì hắn mất mặt, liên quan quái gì đến chúng ta?”

“……”

Theo cách nói của Tiêu Thiên, hành vi này của Tiết Nghĩa Thiên hoàn toàn có thể chế tác thành sách giáo khoa.

Dùng giọng điệu tràn đầy tình cảm để kể cho mọi người và bọn trẻ nghe thế nào gọi nào kẻ vong ân phụ nghĩa, ăn cháo đá bát.

“Như vậy thì chỉ cần nhắc đến chuyện này, mọi người đều sẽ nghĩ đến sự cố của Tiết Nghĩa Thiên, lấy đó làm gương và sẽ không còn muốn trở thành người như ông ta nữa.”

“Kể từ đó, Tiết Nghĩa Thiên sẽ trở thành một tài liệu giảng dạy cực kỳ hoàn hảo về mặt trái của con người bởi sự hèn hạ và vô sỉ của mình.”

“Ông ngoại, ông cũng có thể sử dụng con đường buôn bán của thương hội mình để truyền đạt rộng rãi chuyện này.”

“Không chỉ có tác dụng giáo dục, đồng thời còn có thể cảnh tỉnh mọi người đề phòng loại chuyện câu kết với Tàng Vũ lại lần nữa phát sinh.”

“Cứ như vậy, ông ta cũng coi là công đức vô lượng khi trở thành ví dụ xấu để cảnh tỉnh thế nhân.”

Tiêu Thiên nhìn sắc mặt trắng bệch và bờ môi run rẩy của Tiết

Nghĩa Thiên, xua tay: “Ngươi không cần cảm tạ ta đâu, đây là điều ta nên làm mà.”

Chương 582. Rồi ngươi sẽ biết cái gì gọi là tàn nhẫn thật sự

Cả đám người nghe lời này của Tiêu Thiên, lông mày run lên điên cuồng.

Không cần cảm tạ?

Câu này của hắn quả thật còn khó chịu hơn cả việc trực tiếp giết chết ông ta, cái gì mà gọi là không cần cảm tạ nữa chứ.

Những năm qua, Tiết Nghĩa Thiên đã tạo được một chút thanh danh khi sử dụng danh hào của Tuyết Nghĩa Thiên.

Năm xưa, vì thân phận nô bộc này mà ông đã phản bội Tuyết Chấn Thiên.

Nói trắng ra là đối phương vô cùng sĩ diện và để tâm đến những thứ bên ngoài này.

Kết quả, hắn thì hay rồi?

Hắn trực tiếp xé nát sĩ diện của ông, lại còn lưu tiếng xấu của ông đến muôn đời.

Không những thế, hắn muốn dùng ông để giáo dục phổ la đại chúng, lại còn muốn để thương hội của thần tài gia truyền loại chuyện này ra ngoài nữa.

Chu Nguyệt Hành gãi đầu, ông nghĩ đứa nhỏ Tiêu Thiên này thật sự là thâm hiểm quá đi.

Liệu hắn có biết rằng phạm vi thương hội của Tuyết lão ca ông

đã trải rộng khắp nơi, dấu chân đã in hằn lên vùng đất của mười cõi và hơn ngàn thế giới giới vực.

Nếu hắn thật sự chơi như vậy thì Tiết Nghĩa Thiên sẽ trở nên nổi danh.

“Không được, ngươi không thể làm như vậy, ngươi không được làm như vậy!!!” Tiết Nghĩa Thiên hoảng loạn, vội vàng xông tới trước ôm lấy chân của Tiêu Thiên: “Ngươi giết ta luôn đi, đừng…”

“Không được, ngươi làm sao có thể chết được chứ?” Tiêu Thiên bỗng nhiên động thủ.

Xoạt xoạt!

Gần như ngay lập tức, tứ chi của Tiết Nghĩa Thiên vặn vẹo, đau đến mức sống không bằng chết, cả thân người lập tức ngã trên mặt đất.

Phân Cân Thác Cốt Thủ!

Như vậy, cho dù Tiết Nghĩa Thiên có muốn tự sát thì cũng không có cách nào làm được.

Giống như Tiêu Thiên vừa rồi, trực tiếp đâm thủng đan điền đối phương khiến kinh mạch rối loạn, linh khí không thể điều động!

“Chỉ dựa vào lời nói suông thì chưa đủ chứng minh sự tình chúng ta nói là thật hay giả, đồng thời cũng không đủ mức độ cảnh tỉnh những kẻ khác.”

“Ta phải đích thân dẫn ngươi đi dạo phố thì mới là biện pháp giải quyết tuyệt vời nhất, cũng là phương thức để ngươi có thể trả hết tội nghiệt và chuộc tội của mình.”

“Chết ư, đó chỉ là phương thức trốn tránh hèn nhát mà thôi, ngươi cần phải dũng cảm trực tiếp đối mặt với tội ác của mình.”

“Ta biết ngươi rất muốn cảm tạ ta nhưng đừng nói ra, chỉ cần ghi nhớ trong lòng mình là được.”

Tiêu Thiên nói đến đấy, siết tay tay thành nắm đấm và đấm vào lồng ngực mình, rồi đưa ngón tay chỉ vào Tiết Nghĩa Thiên, như thế đang thể hiện sự cổ vũ đối phương.

“Ah ah ah!” Tiết Nghĩa Thiên ngã vật ra mặt đất, khóc lóc thảm thiết, xõa mái tóc trắng phơ, hận không thể ăn tươi nuốt sống nam nhân trước mặt.

Súc sinh, tên nhóc trước mặt đúng là không phải con người.

Tại sao hắn lại không giết ông, tại sao hắn lại đối xử với ông như vậy!

Phân Cân Thác Cốt Thủ giày vò thân thể Tiết Nghĩa Thiên, mà chuyện Tiêu Thiên muốn làm chính là tạo sự tra tấn to lớn đối với tinh thần của ông.

Gấp đôi giày vò khiến Tiết Nghĩa Thiên vặn vẹo và lăn lộn trên mặt đất, nước mắt nước mũi tèm lem, miệng gầm rú điên cuồng về phía Tiêu Thiên đang ngồi nghỉ ở bên trong nhưng vô ích.

Tuyết Chấn Thiên đứng bên cạnh, mặt vô cảm nhìn Tiết Nghĩa Thiên nằm vật trên mặt đất.

Ông sẽ không cảm thông cho ông ta.

“Tiểu Tiêu à, nơi này không nên ở lại lâu, bức bối ngột ngạt, chi bằng chúng ta về vực Tuyết gia trước rồi nói tiếp?” Bên kia, Tuyết Phú Quý đi đến bên cạnh Tiêu Thiên và nói.

Tiêu Thiên khoanh tay lại, khẽ gật đầu: “Cũng được!”

Sau đó, một cây cuốc bỗng nhiên xuất hiện trong tay Tiêu Thiên, đây chính là đồ mà tổ tiên động thiên - Đại Đức đế đã cầm.

Linh hồn động thiên mập mạp lơ lửng bay tới trước mặt Tiêu Thiên, xoa xoa hay tay vào nhau: "Tiêu Thiên Tôn vĩ đại, ngài có gì cần phân phó?"

"Ngươi thu những người tộc Linh Năng này vào và đưa bọn họ đi một chuyến." Nói đến đây, Tiêu Thiên mắt sáng rực khi nhìn về phía những người tộc Linh Năng.

Ở bên kia, nhóm người tộc Linh Năng mặt mày lấm lét, toàn thân run rẩy nhìn sang Tiêu Thiên.

Từ những gì vừa thể hiện, tên nhóc này rõ ràng là một ác quỷ mà.

Nhưng trước mắt, bọn họ không có bất kỳ cơ hội và năng lực nào để phản kháng lại, đành phải ngoan ngoãn nghe theo sự an bài của Tiêu Thiên.

Vận mệnh tiếp theo sẽ nghênh đón bọn họ là gì, chỉ có thể phó mặc cho số phận thôi.

"Tổ địa động thiên." Bên cạnh, Tuyết Chấn Thiên nhìn thấy cảnh này, chậm rãi lên tiếng: "Hình như bên ta cũng có một cái."

"Mới một cái thôi ư? Bên chỗ ông ngoại có năm cái luôn nè." Tiêu Thiên nhếch miệng: "Thế mà ngươi cũng không thấy ngại khi nói ra à?"

Tuyết Chấn Thiên giật mình nhìn sang Tuyết Phú Quý: "Năm cái?"

Chuyện gì xảy ra vậy?

Ông luôn có cảm giác, bản thân không phải bị phong ấn năm

trăm năm mà là năm trăm vạn năm.

Tại sao vừa được giải phóng, toàn bộ thế giới như đã thay đổi rồi, thật là lạ lẫm.

Điều kỳ lạ nhất chính là chàng trai ở trước mặt ông lúc này, thực lực thâm sâu khó lường, thậm chí quy tắc thiên địa mà hắn còn gọi đến là đến, hét đi là đi.

Chương 583. Rồi ngươi sẽ biết cái gì gọi là tàn nhẫn thật sự (2)

Hậu bối trẻ tuổi bây giờ đã biến thái đến trình độ này rồi sao?

Cả đám người cùng ôm cảm giác kỳ dị như vậy và rời khỏi thế giới giới vực này.

Bọn họ áp giải đám người Tiết Nghĩa Thiên, Tuyết Khước Triều, Huyết Quân đi về hướng vực Tuyết gia.

Quay trở về vực Tuyết gia.

Khi lên đến đỉnh núi Tuyết gia, rất nhiều tử đệ Tuyết gia nghe được tin tức, vội vàng chạy tới.

Nhưng khi tới nơi, bọn họ kinh hoàng khi nhìn thấy lão tổ Tuyết gia đang quằn quại, còn có đám người Tuyết Khước Triều đã bị bắt giữ.

Ầm!

Khi nhìn rõ những người này, uy áp trong cơ thể Tuyết Chấn Thiên đột nhiên bộc phát, nghiền ép về phía đối phương.

Tuyết Phú Quý bọn họ không cảm thấy có vấn đề gì với kiểu uy áp này.

Ngược lại, những tử đệ Tuyết gia ở trước mặt này, những kẻ tự xưng là huyết mạch của lão tổ Tuyết gia đều nhao nhao quỳ xuống đất, toàn thân đầy máu tươi.

Bang! Bang! Bang!

Khoảnh khắc tiếp theo, tâm mạch bọn họ đều bị đứt, chết ngay tại chỗ.

“Ngươi sỉ nhục, hại chết dòng dõi của ta, ta tiêu diệt hậu đại của ngươi, nợ máu trả bằng máu, rất hợp lý.” Tuyết Chấn Thiên liếc nhìn Tiết Nghĩa Thiên ở bên cạnh, chậm rãi lên tiếng.

Trông thì có vẻ như rất tàn nhẫn, rất vô tình.

Nhưng…

Từng ấy năm qua, những người bị gọi là “dòng thứ” đã chết đi vì ông ta, có ai đến đòi công đạo cho bọn họ đây?

Ai sẽ báo thù rửa hận cho những mẫu thân vô tội đang mang thai hậu duệ cho Tuyết Chấn Thiên đây?

Tuyết Chấn Thiên đưa mắt nhìn lại đám người Tuyết Phú Quý, những hậu duệ còn sống sót.

Trong quá khứ, ông không thể làm được gì.

Nhưng hiện tại, thay con cháu mình xả giận thì ông vẫn có thể làm được!

Cả nhóm người phớt lờ cảnh tượng đẫm máu, tiếp tục đi đến đỉnh núi Tuyết gia, cũng chính là nơi ở của Tuyết Khước Triều.

Nơi ở của ông ta nằm bên vách đá trên đỉnh núi, nhìn từ xa xa, phong cảnh cực kỳ hùng vĩ.

Nhưng lúc này, nơi đây đã bị bọn bọ cưỡng ép chiếm giữ, bên cạnh vách đá có cảnh sắc tuyệt đẹp này, Tuyết Phú Quý phất tay biến ra đầy đủ bàn ghế, trên bàn bày đủ loại món ngon.

Liếc thấy ánh mắt kỳ quái của Tuyết Chấn Thiên, Tuyết Phú

Quý vui vẻ nói: “Trước kia ở Tuyết gia, cuộc sống có chút thảm, cho nên khi ở bên ngoài phải học cách đối xử thật tốt với bản thân mình một chút, nếu không sẽ rất khó sống.”

Nghe được lời này, lòng Tuyết Chấn Thiên có chút chua xót.

Dù sao, đối phương cũng là nhi tử của mình, thân là con trai của thiếu đế tông tộc Tuyết thị, thế mà…

Tuyết Chấn Thiên nhìn về phía Tiết Nghĩa Thiên đang chịu đau đớn, vẻ phẫn nộ lại lần nữa hiện lên trên mặt ông.

Vực Tuyết gia, giữa đỉnh núi.

Ở bên vách đá ngắm cảnh, bàn ghế đã được bày sẵn, rượu và đồ ăn cũng đã chuẩn bị xong.

Phí trước, biển mây đang dập dờn trên trận pháp linh khí, tản ra hai bên, để khung cảnh tuyệt đẹp này hiện ra trong tầm mắt.

Nơi mà đám người Tiêu Thiên đang ngồi ấm áp như mùa xuân, nhưng xa hơn lại phủ đầy tuyết trắng, phong cảnh vô cùng ngoạn mục.

Tiết Nghĩa Thiên vẫn đang bị cơn đau do Phân Cân Thác Cốt Thủ giày vò, ông càng thêm thống khổ khi nghe Tiêu Thiên bàn luận với Tuyết Phú Quý và Chu Nguyệt Hành: làm thế nào để sử dụng linh khí lưu ảnh, dùng bản thân ông chế tạo thành một bộ tài liệu dạy con người ta hướng thiện.

Ông nghĩ đến chuyện sau này mình bị lưu tiếng xấu muôn đời, trở thành trò cười trong miệng người khác. Thậm chí ông còn bị đem diễu phố thị chúng để cho người dân chỉ trỏ ở chính cương vực mà mình từng chấp chưởng, ông liền muốn sụp đổ.

Nhưng…

Điều khiến ông càng cảm thấy suy sụp chính là thực lực bản thân quá mạnh mẽ, linh hồn kiên cường đến mức muốn sụp đổ cũng không được!

Tiết Nghĩa Thiên ngã trên mặt đất, khóc ròng ròng, đặc biệt là sau khi ông biết được chân tướng từ Tuyết Chấn Thiên.

Nội tâm ông không ngừng hối hận, ông căm ghét chính mình, tại sao lúc trước lại bị ma quỷ ám ảnh.

Về phần Tuyết Khước Triều và Huyết Quân ở bên cạnh, trông bọn họ đã không còn luyến tiếc điều gì nữa.

“Chiến trường hư không vẫn luôn ở trạng thái phong bế. Dựa theo ghi chép, ngay cả tổ tiên Đại Đức đế, người sống lâu nhất trong tứ đế hoàng đình cũng không biết đến lai lịch của chiến trường.”

“Nhưng chiến trường hư không đột nhiên mở ra, chúng ta mới biết được phía bên kia của màn chắn thế giới có một nơi được gọi là vũ trụ hỗn độn Tàng Vũ.”

“Đại quân xâm lược bừa bãi, phía kẻ địch vẫn luôn từ chối câu thông, chỉ biết chém giết với chúng ta, tựa hồ là bọn họ lo lắng bên chúng ta đã biết được tình báo gì đó.”

“Tuy nhiên, như chúng ta đã biết chiến trường hư không gần như tương đương với một giới quan đặc biệt, nó sẽ hạn chế thực lực cường độ ra vào của đối phương.”

“Ví dụ như chiến trường hư không cỡ nhỏ, nhiều nhất chỉ có thể dung nạp cường giả Đạo cảnh nhị thập giai ra vào, còn chiến trường hư không tầm trung có thể dung nạp cường giả đạt Đạo Giới cảnh nhị thập tam giai ra vào đó.”

Chương 584. Cái gì gọi là thanh danh

Tuyết Chấn Thiên vừa ăn vừa nói, những năm này ông bị giam giữ nên rất thèm ăn.

“Nhưng năm đó, nhạc phụ của ta tấn thăng lên cấp Đạo quân nhị nhập nhất giai mà sao vẫn có thể đi ra đi vào bình thường được.” Tiêu Thiên ngồi bên cạnh hỏi.

“Chiến trường đột phá không tính, có thể đi ra không thể đi vào mà thôi. Cho nên bọn họ thường cố ý để người đi vào chiến trường hư không đột phá, trở thành con át chủ bài hỗ trợ bọn họ công phạt.” Tuyết Chấn Thiên tiếp tục giải thích, sau đó lấy cái cuốc đặt lên bàn.

“Mà bọn họ giam giữ ta, cướp đi huyết mạch của ta chính là hy vọng dùng cái cuốc tổ tiên để lại này để phá hủy bố trí của mấy cái chiến trường hư không cỡ lớn.”

“Trong chiến trường hư không cỡ lớn, tổ tiên bố trí giới hạn đạo giới, đó là một vùng rừng rậm hải dương.”

“Quân địch căn bản không thể vượt qua hải dương, bởi vì những loại linh thực tổ tiên đã trồng ở nơi đó sẽ kéo bọn họ xuống nước, dìm cho chết đuối.”

“Cho nên, những chiến trường hư không cỡ lớn kia căn bản không cần quá băng lãnh, chỉ cần lưu lại một ít người tọa trấn trông coi vùng rừng rậm hải dương của tổ tiên là được.”

“Tuy nhiên, huyết mạch của ta thức tỉnh, lại rất gần với tổ

tiên, bọn họ ngấm ngầm lên kế hoạch thông đồng với kẻ vô ơn này, muốn dùng huyết mạch của ta rót vào trong chiếc cuốc này để đào trận pháp hạch tâm trong vùng rừng rậm hải dương kia, giải khai giới hạn đạo giới."

"Như vậy, Tàng Linh chúng ta cần phải bố trí rất nhiều binh lực trong chiến trường hư không cỡ lớn này."

"Nhưng tiếc là huyết mạch của ta quá cường đại, tốc độ cướp đoạt của bọn họ lại quá chậm nên mới nghĩ ra một biện pháp là tìm một nữ tử mang thai hậu đại để cướp đoạt máu tươi của ta, đồng thời lựa chọn những người có huyết mạch mạnh mẽ..."

Nói đến đây, Tuyết Chấn Thiên thở dài, thần sắc phức tạp nhìn về phía đám người Tuyết Phú Quý.

Đừng nói Tuyết Chấn Thiên, ngay cả Tuyết Phú Quý bọn họ cũng cảm thấy kỳ quái.

Nhất là Tuyết Phú Quý và Tuyết Lăng Bắc, hiện đang thuộc thế hệ nhỏ nhất nhưng khi bọn họ nhìn sang bốn người trông như trưởng bối kia, thực chất lại là bốn huynh trưởng thì như cách cả một thế hệ.

Mà theo ghi chép trong gia tộc, bốn người kia đều là những người có tài năng đáng kinh ngạc.

Lúc đó, Tuyết Cao Dương với thân phận dòng thứ nhưng vẫn rất nổi tiếng đã đảm đương chức gia chủ gia tộc.

Trông dáng vẻ ông rất nho nhã, dù ông đã bị nhốt nhiều năm nhưng khí chất vẫn xuất chúng như trước.

Với năng lực vô cùng mạnh mẽ, Tuyết gia ở trong tay ông lớn mạnh, đồng thời chưởng khống một phương thế giới giới vực thượng vị.

Chỉ đáng tiếc, từ chân tướng hiện tại thì chẳng qua là ông bị Tiết Nghĩa Thiên lợi dụng để thu thập vận khí cho Tuyết gia mà thôi.

Tuyết Kiến Đức được xem như là chiến thần mở rộng lãnh thổ, bảy thành thế giới giới vực mà hiện tại Tuyết gia chưởng khống đều do ông giành được.

Kết cục ở bên ngoài cũng là tử chiến sa trường.

Tuyết Tuấn Anh và Tuyết Anh Nghị là huynh đệ cùng thời, một người giỏi luyện đan, còn một người giỏi luyện khí.

Và cũng chính vì sự tồn tại của hai huynh đệ này đã khiến cho trình độ của Tuyết gia tăng vọt lên một tầm cao mới.

Đồng thời, hai huynh đệ cũng đã lưu lại một trang dấu ấn nổi bật.

So với lý do tử chiến của Tuyết Cao Dương và Tuyết Kiến Đức thì phương thức tử vong của hai huynh đệ bọn họ có vẻ hơi buồn cười.

“Chúng ta…bị nổ chết ư?” Khóe miệng hai người có chút run rẩy khi biết lý do bọn họ tử vong được ghi chép trong gia tộc từ trong miệng của Tuyết Phú Quý.

Bọn họ một người là đại sư luyện khí, người kia là đại sư luyện đan.

Làm sao có thể xảy ra chuyện nổ lô trong khi luyện khí, nổ lò trong khi luyện đan, để rồi bị nổ chết tươi chứ!

Tóm lại, sự phát triển của câu chuyện kỳ diệu như vậy đó.

Trong chớp mắt, Tuyết Phú Quý lại tìm được thập đệ vốn đã chết và còn có thêm mấy huynh đệ nữa.

Chỉ là những huynh đệ này đều là truyền kỳ mà ông đã nghe được từ bé đến lớn.

Trong bầu không khí lại lần nữa rơi vào sự im lặng quỷ dị.

Mãi lúc sau, Tuyết Chấn Thiên lên tiếng: “Tạm thời ta sẽ ở lại Hoàn Sơn giới một thời gian ngắn, trợ giúp các ngươi thu lại hết gia nghiệp của tên vô ơn này, sau đó sẽ rời khỏi đây.”

“Ta cần phải quay về tông tộc Tuyết thị để tìm chân tướng.”

“Rất xin lỗi, rõ ràng ta là phụ thân nhưng lại không làm được gì cho các con, cuối cùng còn muốn rời đi để làm chuyện riêng, thật sự rất ích kỷ…”

Lời của Tuyết Chấn Thiên khiến Tuyết Phú Quý khẽ lắc đầu: “Xin người đừng nghĩ vậy, nói đến đây thì có hơi buồn cười, chúng con cũng không còn là những đứa trẻ, có thể biết được mình còn có một phụ thân là người, điều này khiến con rất vui mừng.”

Nói xong, Tuyết Phú Quý liếc nhìn sang Tuyết Khước Triều ở bên cạnh, đôi mắt hiện lên nét nghiêm nghị: “Ít nhất, phụ thân của ta cũng không phải là hạng người xấu xa này.”

Chương 585. Châm ngòi ly gián

Tuyết Lăng Bắc gật đầu lia lịa: “Ta cũng nghĩ vậy!”

“Con chấp chưởng chức vị gia chủ Tuyết gia ở Hoàn Sơn giới cũng từng nghe nói đến danh Thiếu đế của tông tộc Tuyết thị này nhưng chưa từng nghĩ người sẽ là phụ thân của con.” Tuyết Cao Dương ôn hòa, mỉm cười: “Đương nhiên chân tướng rất quan trọng.”

“Hơn nữa, ta cũng sẽ chăm sóc cho những huynh đệ tỷ muội này.” Tuyết Cao Dương dừng lại và nhìn về phía Tiêu Thiên.

“Có điều, ở đây còn có cháu rể của tiểu đệ, có lẽ chúng ta mới là người được chiếu cố nhiều hơn.”

Lời của Tuyết Cao Dương chọc những người khác cũng phải nhao nhao bật cười thành tiếng.

Nghĩ kỹ lại thì cũng có lý mà, dù sao vị thiếu đế phụ thân của bọn họ cũng là do Tiêu Thiên cứu ra.

Sau khi cười xong, Tuyết Lăng Bắc lại cảm thấy kỳ quái: “Chân tướng của tông tộc Tuyết thị lại là gì?”

“Tông tộc Tuyết thị nhất định có người muốn hãm hại vị phụ thân này của chúng ta.” Tuyết Phú Quý nhìn thập đệ và giải thích.

Tuyết Lăng Bắc không hiểu, tại sao lại khẳng định tông tộc Tuyết thị nhất định có người hại phụ thân chứ.

Tiêu Thiên ngồi bên cạnh uống trà, nhìn dáng vẻ hoang mang của Tuyết Lăng Bắc: “Ngươi ngốc quá đi, thanh danh đó!”

“Thanh danh?” Cả mặt Tuyết Lăng Bắc vẫn ngơ ngác, không hiểu câu này là có ý gì.

Tiêu Thiên thở dài khi nhìn vị đệ đệ của ông ngoại: “Tằng tổ phụ ngoại từng nói ông muốn đổi tên của Tiết Nghĩa Thiên thành Tuyết Nghĩa Thiên với phụ thân của các ngươi.”

“Vậy khi người của tông tộc Tuyết thị đang tìm kiếm tằng tổ phụ ở bên ngoài, chắc chắn sẽ để tâm đến Tiết Nghĩa Thiên cũng bị mất tích.”

“Nhưng thanh danh của Tuyết Nghĩa Thiên - lão tổ Tuyết gia ở Hoàn Sơn giới đã được khẳng định.”

“Thế lực tông tộc Tuyết thị lợi hại như vậy, chẳng lẽ khi nghe đến tên của Tuyết Nghĩa Thiên ở Hoàn Sơn giới thì không nảy sinh chút nghi ngờ và đến đây tìm kiếm sao?”

“Kết quả thì sao, năm trăm năm rồi, Tiết Nghĩa Thiên vẫn bình yên vô sự, hô mưa gọi gió ở Hoàn Sơn giới này.”

“Nếu từ đầu ở trong Tông tộc Tuyết thị không có người cản trở, giấu diếm tin tức báo cáo thì làm sao có thể xảy ra chuyện này chứ!”

Tiêu Thiên nói một tràng khiến Tuyết Lăng Bắc lập tức hiểu ra, vỗ đùi cái bốp.

Đúng rồi ha!

Tuyết Nghĩa Thiên của Tuyết gia ở Hoàn Sơn giới, nếu tông tộc Tuyết thị thật sự muốn điều tra chuyện này thì tại sao lại không biết rõ chứ?

“Cho nên, ta nhất định phải trở về tông tộc Tuyết thị một chuyến, điều tra rõ ràng rốt cuộc là tại vì sao!” Tuyết Chấn Tiên nheo mắt, siết chặt hai tay.

Bản thân ông đã bị giam cầm hơn năm trăm năm. Việc mình bị mất đi tự do lâu như vậy khiến Tuyết Chấn Thiên không cam tâm và muốn đi tìm chân tướng để đòi lại công đạo.

“Vậy tiếp theo, Hoàn Sơn giới nên xử lý như thế nào đây?” Tuyết Chấn Thiên ngẩng đầu nhìn sang Tiêu Thiên.

Đám người Tuyết Cao Dương cũng nhao nhao nhìn về phía Tiêu Thiên.

Cho dù theo một ý nghĩa nào đó, Tuyết gia ở Hoàn Sơn giới là do chính tay bọn họ tạo ra.

Nhưng tính mạng của bọn họ đều do Tiêu Thiên ra tay cứu giúp mới được bảo toàn.

Cho nên, Tuyết gia Hoàn Sơn giới cũng xem như là chiến lợi phẩm của Tiêu Thiên.

Thậm chí, Tiêu Thiên còn dùng một phương thức không thể tưởng tượng được để quát mắng bọn họ vì đã khống chế quy tắc thiên địa trong tay.

Như vậy, Tuyết gia Hoàn Sơn giới hiện tại đương nhiên sẽ do Tiêu Thiên định đoạt.

“Một ngày nào đó, ta chắc chắn sẽ ghép Hoàn Sơn giới vào Đế vực Liên minh Nữ Đế.” Tiêu Thiên suy nghĩ một lát rồi nói.

Ghép vào Đế vực Liên minh Nữ Đế?

Câu Tiêu Thiên vừa nói khiến bọn họ ngơ ngác không hiểu ra sao.

Ở bên cạnh, Tuyết Phú Quý chậm rãi nhấp một ngụm trà.

“Ha!” Sau khi thở ra, Tuyết Phú Quý lên tiếng.

“À, chính là dung nhập tất cả thế giới giới vực của Tuyết gia vào thế giới giới lực Liên minh Nữ Đế, tạo thành một thế giới giới vực chỉnh thể mà thôi.”

“Đế vực Liên minh Nữ Đế được dung hợp thành một thế giới giới vực…”

Sau đó, Tuyết Phú Quý tóm tắt quá trình hình thành Đế vực Liên minh Nữ Đế cho bọn họ nghe.

Nói xong, ông dang hai tay ra, vẻ mặt vô cùng ngây thơ vô số tội nhìn đám người Tuyết Chấn Thiên: Sự tình đại khái chính là như vậy, không phải chuyện gì lớn, chỉ là một cảnh tượng nhỏ mà thôi.”

“Cảnh tượng nhỏ?” Tuyết Chấn Thiên không khỏi đứng bật dậy, tuy một nhân vật truyền kỳ là Thiếu đế tông tộc Tuyết thị như ông cũng không thể giữ bình tĩnh được.

Rốt cuộc đứa con trai này của ông có biết mình đang nói cái gì hay không.

Chuyện này là ghép hai thế giới giới vực đang bình yên vô sự lại với nhau đó, đây là ghép thế giới chứ không phải nhào nặn bùn.

Ngươi lại còn nói chuyện này là chuyện nhỏ?

Ánh mắt Tuyết Chấn Thiên khi nhìn lại Tiêu Thiên đã thay đổi.

Nếu không phải ông đã biết tên quái vật này là cháu rể của con trai mình, cũng xem như là thân thích với ông, chắc chắn ông sẽ lập tức bỏ chạy mà không quay đầu lại.

Chương 586. Châm ngòi ly gián (2)

Bất kể là ai thì cũng sẽ không có gan ở bên cạnh tên quái vật này đâu.

“Xem ra, những ngày tháng êm đềm sau này của chúng ta sắp tới rồi.” Thân là huynh trưởng, Tuyết Cao Dương ngược lại rất bình tĩnh, nâng chén ra hiệu cho Tuyết Kiến Đức.

Tuyết Kiến Đức có vẻ không thích nói chuyện cho lắm nên chỉ cắm đầu uống trà: “Ừm.”

Vốn cho rằng, lần này sau khi được giải thoát, chỗ dựa lớn nhất của bọn họ chính là phụ thân thiếu đế Tuyết Chấn Thiên.

Nhưng xem ra, chỗ dựa thật sự lại chính là cháu rể của vị đệ đệ này rồi.

Hai huynh đệ Tuyết Tuấn Anh và Tuyết Anh Nghị bắt đầu cân nhắc xem loại chuyện này về phương diện luyện đan và luyện khí đến cùng có khả thi hay không.

Chẳng lẽ, Tiêu Thiên đã dùng loại phương thức tương tự để ghép thế giới giới vực lại với nhau sao?

Còn Chu Nguyệt Hành lại đang gãi cái đầu gấu của mình, ông cảm giác chuyến đi này đầu óc ông có chút không đủ chứa nổi mấy chuyện này.

Mỗi tin tức đều quá sức kinh thiên động địa rồi.

Thậm chí người đại diện tộc trưởng đương nhiệm tộc Linh

Năng - Lâm Bát Vân vẫn rất ngoan ngoãn ngồi đó, không dám động đậy.

Dù sao trong nhận thức của ông, kiểu người như chàng trai trẻ đã cứu ông đã mạnh đến mức vô pháp vô thiên.

Cho dù sau này tộc bọn họ có bị bắt làm nô dịch cho đối phương thì họ cũng chấp nhận.

Ai bảo người ta mạnh một cách quỷ dị chứ.

“Có điều, hiện tại không có cách nào dung hợp thế giới giới vực này vào được, vấn đề linh khí cuồng bạo vẫn chưa được giải quyết triệt để.” Tiêu Thiên có chút đau đầu: “Tạm thời, nên xử lý Tuyết gia này như thế nào…”

“Ông ngoại, không phải ông muốn làm lão tổ Tuyết gia sao, hiện tại khí vận Tuyết gia Hoàn Sơn giới đang ở trên người ông, ông quyết định đi.”

Nói xong, Tiêu Thiên tiếp tục cầm đũa lên gắp thức ăn, nếu như đã không kịp ăn bữa sáng thì ăn cái này cũng giống nhau.

Muốn làm lão tổ Tuyết gia?

Lời của Tiêu Thiên khiến cả đám người nhìn sang Tuyết Phú Quý với ánh mắt kỳ quái.

Tuyết Phú Quý bị mọi người nhìn chằm chằm cũng có chút ngại ngùng.

Lời này chẳng qua là do trong lòng ông có oán khí phải phát tiết nên nói lung tung, vậy mà đứa nhỏ Tiêu Thiên lại nói huỵch toẹt ra rồi.

“Ta thấy được đó, để cho vị đệ đệ Phú Quý làm lão tổ Tuyết gia cũng tốt mà.” Bên cạnh, Tuyết Cao Dương bỗng nhiên mỉm

cười: “Dựa theo vai vế trong gia tộc, bản thân hắn đã là lão tổ.”

“Ừm…” Tuyết Kiến Đức ở bên cạnh cũng gật đầu nhìn Tuyết Phú Quý: “Tốt!”

Hai huynh đệ Tuyết Tuấn Anh và Tuyết Anh Nghị cũng không có ý kiến gì, bản thân bọn họ là kiểu người chỉ tập trung vào lĩnh vực của mình.

Cộng thêm tình hình trước mắt, vị đệ đệ làm lão tổ này không có tật xấu nào hết.

Sau đó, Tuyết Phú Quý ngơ ngác trở thành lão tổ Tuyết gia ở Hoàn Sơn giới.

Về phần gia chủ, không bằng để Tuyết Cao Dương đã có kinh nghiệm đảm đương vị trí này, hỗ trợ xử lý một vài nghị sự.

Với tư cách là con dòng thứ duy nhất qua nhiều thế hệ của gia chủ Tuyết gia và là một người có năng lực xuất chúng, việc ông gánh vác trách nhiệm quan trọng như vậy là điều đương nhiên.

“Có điều, về việc Đế vực Liên minh Nữ Đế còn phải để ta hiểu rõ hơn một chút.” Tuyết Cao Dương tiếp nhận vị trí gia chủ, nhìn sang Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên sững sờ một chút: “Ngươi đảm nhận chức vị gia chủ Tuyết gia, hiểu những chuyện này để làm gì?”

“Mặc dù ta chỉ là gia chủ Tuyết gia nhưng sau này phải dung nhập vào Đế vực Liên minh Nữ Đế nên ta phải sớm sắp xếp công việc để lãnh thổ Tuyết gia quản lý có được sự chuẩn bị cơ bản.”

“Nếu không, tùy tiện dung hợp sẽ xảy ra phiền phức ở trên lãnh thổ rộng lớn này.”

“Trước đó không phải đã đề cập đến chuyện Đế vực Liên minh

Nữ Đế gồm hoàng triều Đại Viêm và Nguyên Thủy ma quốc sao, nếu ta sớm làm tốt quy hoạch thì sẽ khiến chế độ của hoàng triều Đại Viêm và Nguyên Thủy ma quốc dẫn đầu một bước ư?"

"Đợi tương lai dung hợp thì mới có thể thuận lợi."

"Vừa hay nhân lúc kế hoạch, chúng ta giành lại quyền chấp chưởng Tuyết gia, có thể thanh trừ một số bệnh tật và u ác tính của vùng đất này, nhất cử lưỡng tiện."

"Đồng thời, Đế vực Liên minh Nữ Đế có thể gia nhập vào việc tuyên cáo những việc ác của Tiết Nghĩa Thiên."

"Ngươi là Thân Vương của Đế vực Liên minh Nữ Đế, chẳng phải sẽ rất tuyệt nếu ngươi đến đây để bình định lập lại trật tự, xoay chuyển càn khôn cho vùng thiên địa này sao?" Tuyết Cao Dương vừa mỉm cười vừa nói rõ ý định của mình.

Tiêu Thiên có chút bất ngờ nhìn Tuyết Cao Dương, không hổ là gia chủ mạnh nhất của Tuyết gia ở Hoàn Sơn giới, năng lực quá bá đạo.

Ngay lập tức, ông đã lập được kế hoạch cho tương lai, dùng đại cục làm điểm xuất phát.

"Hừ, ngươi thật là rộng lượng, không dễ dàng gì mới quay về đảm đương chức vị gia chủ Tuyết gia, ngược lại còn cân nhắc đủ mọi chuyện vì người khác, còn muốn dung nhập toàn bộ Tuyết gia vào lãnh thổ do người khác nắm quyền." Trên mặt đất, Tiết Nghĩa Thiên đang đau đớn, bỗng nhiên lên tiếng.

Chương 587. Nam nhân ưu tú luôn khó che giấu bản thân

“Hay là nói, trong lòng ngươi có ý đồ gì khác hả?”

Tuyết Phú Quý nghe xong, trong lòng ớn lạnh.

Châm ngòi ly gián!

Lời của Tiết Nghĩa Thiên khiến Tuyết Phú Quý thầm nghĩ không ổn.

Không biết đứa trẻ Tiêu Thiên này đã chịu khổ sở đến cỡ nào trong quá khứ, bây giờ vẫn luôn nghĩ vu vơ và cảm thấy có người muốn hại hắn.

“Chết tiệt!” Tuyết Phú Quý chửi thầm trong lòng rồi cúi đầu nhìn xuống.

Tiết Nghĩa Thiên trên đất mặt mày trắng bệch nhưng khóe miệng lại khẽ nhếch, rặt một vẻ đã đạt được gian kế.

Ngay từ những cuộc đối thoại giữa Tuyết Phú Quý và Tiêu Thiên lúc đầu, ông đã nhạy bén cảm nhận được Tiêu Thiên này có bản tính đa nghi.

Dù sao, ông cũng là lão già sống đến từng này tuổi rồi, vẫn tương đối có mắt nhìn người.

Nghi kỵ!

Nếu đã nảy sinh, phảng phất sẽ bén rễ trong lòng.

Đối diện với lời chỉ trích của Tiết Nghĩa Thiên, Tuyết Kiến Đức bên cạnh nhíu chặt mày. Khắp người ông mơ hồ tản ra khí thế hung ác.

Nhưng khi ông vừa định đứng dậy thì bị Tuyết Cao Dương vung tay ngăn lại. Ông ta bình tĩnh cầm ấm trà lên tự rót cho mình.

“Tiểu Tiêu...” Tuyết Phú Quý mở miệng, muốn giải thích với đối phương.

Chung quy, nếu Tiêu Thiên thật sự nghi kỵ, không ai ở đây có thể cản được hắn!

Bộp!

Nhưng Tuyết Phú Quý chưa kịp lên tiếng thì cả khuôn mặt Tiết Nghĩa Thiên đã bị Tiêu Thiên giẫm dưới chân, vùi xuống mặt đất.

Vù!

Sát khí cực kỳ đáng sợ đột ngột bộc phát, tựa như thực thể ngưng kết màu đỏ như máu bao phủ toàn thân Tiêu Thiên.

Tiết Nghĩa Thiên bị sát khí nhắm vào, cả người run lên như thể đang rơi vào luyện ngục vô biên.

“Ngươi coi ta là thằng ngu chắc?” Tiêu Thiên cất giọng lạnh lùng, hời hợt nói.

Nỗi khủng hoảng sợ chết quanh quẩn trong lòng Tiết Nghĩa Thiên. Đặc biệt là sát khí nhắm thẳng vào mình khiến ông không kìm được run rẩy.

Bị dọa đến tè ra quần.

Tuyết Cao Dương nở nụ cười, quay đầu nhìn Tiết Nghĩa Thiên trên đất: “Ta chân thành, thật lòng thật ý đối đãi mọi người, đương nhiên đứa trẻ này có thể cảm nhận được. Há có thể bị hai

ba câu của ngươi lừa gạt?”

“Chả trách sau khi bị ngươi lợi dụng cướp đi, khí vận của Tuyết gia Hoàn Sơn giới vốn lớn mạnh trong tay ta lại chỉ tăng lên một thành trong suốt 400 năm.”

“Đúng là thứ phế vật.”

Tuyết Cao Dương khẽ lắc đầu, giọng điệu đầy khinh miệt, không hề xem trọng đối phương.

“Chu gia gia, xong chưa?” Lúc này, Tiêu Thiên quay đầu lại.

Chu Nguyệt Hành bên kia đã cầm lấy và khởi động linh khí lưu ảnh không biết từ khi nào.

Lúc Tiêu Thiên hỏi, ông nhấc tay gấu lớn của mình lên ra dấu: “Con cứ yên tâm, cảnh tượng hắn bị dọa đến són ra quần đã bị ghi lại rõ ràng.”

“Tốt, tài liệu giáo dục điển hình về phản diện làm ác lại thêm một mục.” Tiêu Thiên vỗ tay khen hay, sát khí đáng sợ trên người được thu lại cứ như chưa từng xuất hiện.

“Lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, bị nhìn thấu bộ mặt thật thì sợ đến són ra quần.”

Chu Nguyệt Hành bên cạnh thu hồi linh khí lưu ảnh, tay gấu to lớn như quạt hương bồ vỗ mạnh: “Đồ vô sỉ!”

“Tuyệt diệu!” Tiêu Thiên đi về phía trước, đập tay với đối phương.

Thế này gọi là gì?

Kết hợp ăn ý!

Tuyết Phú Quý cạnh đó chứng kiến cảnh này, hít một hơi thật

sâu rồi hoàn toàn bình tĩnh lại.

Tuyết Cao Dương là người thế nào, ghi chép trong tộc vẫn còn tạm ổn, nhưng bên ngoài đã bị Tiết Nghĩa Thiên bôi đen.

Chẳng qua lúc đó, gia chủ thân có xuất thân thứ xuất.

Đến sau này, Tuyết Phú Quý mới hiểu rõ ông.

Một chữ thôi.

Thiện!

Ít nhất theo hiểu biết của Tuyết Phú Quý, trong cương vực thuộc quyền quản lý của Tuyết gia có rất nhiều tượng Tuyết Cao Dương. Một số nhà thậm chí còn thờ phụng bài vị của ông.

Có thể thấy địa vị của Tuyết Cao Dương trong lòng bách tính bình thường đến cùng là thế nào.

Sau khi so sánh, Tuyết Phú Quý cảm thấy Tuyết Cao Dương rõ ràng là tiền bối, cũng là trưởng huynh của ông, khá tương tự với tổ tiên Đại Đức đế, là người vô cùng hiền lành điển hình.

Đồng thời, ông không để ý cái gọi là quyền lợi.

Nhìn xem lúc Tuyết Cao Dương lần nữa nắm quyền làm gia chủ Tuyết gia, việc cốt lõi ông muốn làm là gì?

Bách tính ở cương vực Tuyết gia có thể trải qua cuộc sống tốt đẹp.

Có thể tiếp nhận biến hóa sắp xảy đến trong trạng thái ổn định nhất mà không gây ra bất cứ xáo trộn nào.

Hạt giống Đại Đức đế tổ tiên gieo trồng chính là linh thực. Còn hạt giống Tuyết Cao Dương gieo xuống là tứ phương, nuôi dưỡng là sinh linh.

“Đến nước này còn nghĩ đến việc dùng loại thủ đoạn ti tiện thế ư?” Tuyết Chấn Thiên phía trên cũng khẽ lắc đầu, không thèm che giấu ánh mắt chán ghét nhìn Tiết Nghĩa Thiên.

Nếu không phải người này giữ lại, Tiêu Thiên còn có chỗ cần dùng, Tuyết Chấn Thiên đã thẳng tay thanh lý môn hộ.

Tiết Nghĩa Thiên co quắp ngã trên mặt đất đã hoàn toàn tuyệt vọng, nhìn Tiêu Thiên đang thảo luận với Chu Nguyệt Hành, nghi ngờ nhân sinh.

Chương 588. Nam nhân ưu tú luôn khó che giấu bản thân (2)

Ông vốn không nhìn thấu rốt cuộc thì nam nhân trước mặt này là tình huống quái quỷ gì.

Bản thân đối mặt trực diện với sát khí của đối phương, khoảnh khắc đó hệt như trông thấy núi thây biển máu, luyện ngục vô biên.

Không thể như vậy được!

Tiết Nghĩa Thiên không hiểu nổi, theo như ông ta quan sát, đối phương rõ ràng là người đa nghi.

Cách đối phó đơn giản và thiết thực nhất với bọn người này chính là ly gián, nhưng sao lại vô ích?

Thật đáng tiếc, Tiết Nghĩa Thiên vốn không biết người tập võ có tâm huyết dâng trào, tâm trí có thể kết nối với thần.

Còn có đạo lý gọi là trong tăm tối ắt có cảm ứng.

Là ác hay thiện, Tiêu Thiên tự có trực giác của riêng mình.

Hành động này chẳng những không đạt được kết quả như Tiết Nghĩa Thiên mong muốn mà còn lưu lại tiếng ác, khiến chính mình bị sỉ nhục thêm.

Từng là lão tổ Tuyết gia Hoàn Sơn giới, thế mà bị một tiểu bối dọa sợ đến mức đái ra quần.

Ông đã không cách nào tưởng tượng được khi chuyện này bị

lan truyền ra ngoài, danh tiếng của mình sẽ biến thành dạng gì.

Thanh danh lẫy lừng một đời tích lũy suốt 500 năm bị hủy hoại chỉ trong thoáng chốc.

Tiết Nghĩa Thiên rất muốn chết nhưng lại không chết được.

Ở một bên khác, Tiêu Thiên đang giải thích ngắn gọn chuyện của hoàng triều Đại Viêm và Nguyên Thủy ma quốc.

Tuyết Phú Quý bên cạnh nghe được thì vô cùng kinh ngạc.

Trật tự rõ ràng, rất có quy hoạch.

Chỉ bằng vài ba câu, hắn đã nói rõ tình huống của Đế vực Liên minh Nữ Đế.

Một số khuôn sáo và những điểm chú ý Tuyết Phú Quý nghĩ không ra cũng được làm rõ.

Đối diện, Tuyết Cao Dương cũng nhập cuộc, kể lại những hành động của mình khi nắm giữ Tuyết gia trước đây.

Tiêu Thiên và Tuyết Cao Dương ngươi một câu, ta một câu, như thể gặp được tri kỷ, chẳng mấy chốc đã nói rõ mồn một những chuyện cần xử lý của cương vực Tuyết gia Hoàn Sơn giới.

Tuyết Phú Quý trố mắt líu lưỡi y như lần đầu quen biết Tiêu Thiên.

Khi đứa trẻ này trở nên nghiêm túc, năng lực quả thật mạnh đến đáng sợ.

Khó trách Chung Dương Minh nói Tiêu Thiên rất lười biếng, là kiểu người bám váy danh xứng với thực.

Chứ còn gì nữa!

Tuyết Cao Dương bên kia đã dâng trào hứng thú, nhanh chóng rót trà nâng chung.

“Tuy ta xem như trưởng bối, nhưng ta muốn mời ngươi một chung trà.” Tuyết Cao Dương ra hiệu với Tiêu Thiên, vô cùng kính nể: “Mặt dày vô sỉ gọi ngươi một câu Tiểu Tiêu, ngài đại thiện!”

Tuyết Cao Dương cực kỳ chân thành.

Hãy nhìn những việc Tiêu Thiên làm đi.

Đập tan bóng tối, diệt sạch lũ tội ác đê hèn, thu thập tang vật vấy máu của chúng, phân phát dùng cho dân sinh, tạo phúc cho tất cả chúng sinh.

Giúp người già có chỗ dung thân, trẻ thơ có nơi nương tựa.

Thiện lành biết bao?

Tuyết Cao Dương nắm quyền quản lý Tuyết gia, ý tưởng của ông là biến Tuyết gia thành trụ cột cho chúng sinh trong cương vực, cùng nhau tiến bộ, vạn gia hạnh phúc.

Không hẹn mà trùng với ý của Tiêu Thiên.

“Đúng là nam nhân ưu tú luôn là người có sức hút, cho dù trưởng bối như ngài cũng không thể may mắn tránh khỏi.” Tiêu Thiên thở dài, đau đầu nhận lấy chung trà trước mặt rồi cụng nhẹ với đối phương.

Tuyết Cao Dương: “???”

Cợt nhả chợt xuất hiện, suýt chút nữa đụng phải thắt lưng của Tuyết Cao Dương.

Ông chỉ có thể cười gượng, nhìn khuôn mặt của đối phương.

Dù sao cũng là người trẻ tuổi, hoạt bát đôi chút cũng rất tốt.

"Tạp ngư, kẻ địch, ta đến đây." Lúc này, Tuyết Kiến Đức buồn bực mở miệng, hơn nữa còn nhìn về phía Tuyết Phú Quý: "Đệ đệ, thả người!"

Thân là chiến thần quá khứ của Tuyết gia, đại công thần mở rộng lãnh thổ, quả thật là thô bạo.

Làm xong việc rồi.

"Thương hội của ta có nuôi dưỡng mấy hộ vệ tên là Tuyết Đồ, giao cho ca ca có lẽ là thích hợp không gì bằng." Tuyết Phú Quý phản ứng lại, chắp tay về phía Tuyết Kiến Đức.

Ông rất rõ người trước mắt dẫn người đánh nhau rất giỏi.

Sau đó, Tuyết Phú Quý cũng nói rõ ít tình hình của Tuyết Đồ.

"Trên thực tế, vệ quân của Tuyết Đồ được chia thành trong, ngoài, cũng chia ra sáng tối." Phía bên này, Tuyết Phú Quý thẳng thắn nói: "Trong đó, Tuyết Đồ ở ngoài sáng, Hoàn Sơn giới chiếm cứ ba phần nhân số, bảy phần còn lại thì ở bên ngoài Hoàn Sơn giới."

"Chỉ là không gọi là Tuyết Đồ, mà gọi là Quỷ Phục quân và Tướng Quy quân, phụ thuộc Tam Bảo các."

Tuyết Khước Triều ngã xuống mặt đất chợt ngẩng đầu lên, không thể tin: "Tam Bảo các? Quỷ Phục quân? Tướng Quy quân?"

"Sao có thể..."

Đây đều là thế lực mới trỗi dậy có tiếng tăng lừng lẫy ở bên cạnh Hoàn Sơn giới, nhảy vọt đưa mình đến vị trí thứ mười Dũng Tuyền giới.

Nghe đồn phía sau có Yêu Hoàng và Ma Hoàng liệt thiên…

Đợi đã, Yêu Hoàng bát hoang.

"Ngoại trừ lần đó ra, còn có mấy Tuyết Đồ quân trong bóng tối, bọn họ được phân theo thứ tự là..." Tuyết Phú Quý kể ra từng điểm đóng quân khiến Tuyết Khước Triều đang nằm trên mặt đất lạnh cả người.

Bởi vì nơi mà Tuyết Phú Quý đề cập đến phần lớn đều là thế giới giới vực mà Tuyết gia phụ thuộc.

Chương 589. Ngươi đừng run

Thậm chí, mấy cao tầng, hạng người ấn giấu trong đám thuộc hạ mà Tuyết Đồ mà Tuyết Phú Quý đề cập đến đều là những cái quên mà ông biết.

"Kinh ngạc lắm à?" Tuyết Phú Quý nhìn Tuyết Khước Triều ngã ngồi trên mặt đất như tù nhân, thì cười rộ lên: "Để lật đổ Tuyết gia, ta đã hao phí không ít tâm tư sức lực đó."

"Nếu không phải do con rể là Tử Đế Tôn, còn có đứa trẻ đó xuất hiện, dẫn đến xuất hiện biến cố, cho ta thêm mấy năm, hừ..."

"Trước mắt thì hay rồi, dưới sự trợ giúp của đứa trẻ Tiểu Thiên, giải quyết hết các ngươi sẽ rất dễ dàng."

"Tổn thất sẽ hạ xuống mức thấp nhất."

Tuyết Phú Quý nói đến chỗ này thì cười híp mắt gãi đầu, vươn tay cầm chén trà.

Mà Tuyết Khước Triều ở trên mặt đất, còn có Tiết Nghĩa Thiên đang sụp đổ thì tê cả da đầu, cả người lạnh lẽo.

Dưới mí mắt của bọn họ, tên nhãi trước mặt lại bất tri bất giác, nắm trong tay thế lực khổng lồ như thế.

Đây chính là thần tài ư?

"Được!" Tuyết Kiến Đức vỗ bắp đùi, nhìn chằm chằm Tuyết Phú Quý rất lâu.

Tuyết Phú Quý thấy Tuyết Kiến Đức nhìn chằm chằm mình như thế, trong lòng cũng hơi sợ hãi: "Sao vậy?"

Tuyết Kiến Đức nghẹn một hồi, mới rầu rĩ mở miệng: "Đệ đệ rất có tiền!"

Tuyết Phú Quý: "..."

"Ha ha ha, đúng là như thế." Tuyết Cao Dương ở bên cạnh cũng tán thưởng theo: "Bản lĩnh về phương diện này của đệ đệ thật sự là kinh người."

"Thông qua miêu tả của đệ, vi huynh càng có nhiều suy nghĩ muốn cai quản Tuyết gia hơn."

"Nếu có thể bảo thương hội của đệ đệ phối hợp đôi chút thì tốt biết mấy."

Tuyết Kiến Đức cau mày, nhìn về phía Tuyết Cao Dương: "Không được, tiền của hắn."

"Chậc..." Tuyết Cao Dương nhìn thấy Tuyết Kiến Đức nhìn mình chằm chằm thì dở khóc dở cười, vội vàng xua tay: "Kiến Đức đệ đệ, đệ hiểu lầm rồi."

"Ta dám bảo đảm, thương hội của đệ đệ phối hợp đôi chút, chỉ sẽ kiếm nhiều hơn thôi."

Tuyết Cao Dương nói đến đây thì vẻ mặt hết sức tự tin: "Lợi dụng tài nguyên, vận chuyển tuần hoàn, phương diện này sinh sôi không ngừng, ta vẫn là có tí bản lĩnh."

Hai mắt của Tuyết Tuấn Anh và Tuyết Anh Nghị sáng lên, nhìn về phía Tuyết Phú Quý: "Bọn ta có thể đến thương hội làm việc hay không?"

Đối với luyện khí sư và luyện đan sư bọn họ, có thương hội ủng hộ, làm việc mới có thể làm ít công to.

"Vậy thì còn gì bằng!" Hai mắt của Tuyết Phú Quý tỏa sáng,

kéo tay của Tuyết Tuấn Anh và Tuyết Anh Nghị: "Có hai ca ca gia nhập, tất nhiên thương hội sẽ tốt hơn, về phương diện đan dược và linh khí cũng được xem là con át chủ bài, có đại sư tọa trấn."

Sau đó, Tuyết Phú Quý lại nhìn về phía Tuyết Kiến Đức: "Kiến Đức ca ca, chuyện về mấy phòng vệ của Tuyết gia, còn có lời nói của hộ vệ thương hội thì làm phiền huynh rồi."

Tuyết Kiến Đức không lên tiếng, chỉ lặng lẽ gật đầu, trong mắt tỏa ra ánh sáng.

"Huynh trưởng, cho dù buông tay, nhưng mấy chuyện của thương hội có thể vẫn do ta làm chủ, cho nên xin lượng thứ." Tuyết Phú Quý lại nhìn về phía Tuyết Cao Dương.

Tuyết Cao Dương vội vàng xua tay: "Đệ đệ yên tâm, chỉ là mượn uy năng của thương hội làm mấy việc tiện lợi, vốn sẽ không can thiệp nhiều vào."

"Thập đệ, đệ cứ thành thật tu hành ở Tuyết gia, học Kiến Đức ca ca mấy thứ đi." Tuyết Phú Quý lại quay đầu nhìn sang Tuyết Lăng Bắc.

Tuyết Lăng Bắc vỗ ngực: "Yên tâm đi tam ca."

Sau đó, Tuyết Phú Quý chuyển mắt nhìn về phía trước, cảm khái không ngừng.

Đối với Tuyết gia Hoàn Sơn giới, trước mặt quả thật là đội hình xa hoa.

Tuyết Cao Dương lớn tuổi nhất làm chủ bên trong, Tuyết Kiến Đức làm chủ bên ngoài.

Bản thân làm lão tổ Tuyết gia, nắm giữ hạch tâm thương hội.

Hai ca ca là Tuyết Tuấn Anh và Tuyết Anh Nghị thì giúp

thương hội nâng cao chỉnh thể phẩm chất.

Đúng là tuyệt!

Tuyết Chấn Thiên ở bên cạnh nhìn vậy thì hết sức vui mừng, cũng rất kiêu ngạo.

Con của mình quả nhiên là ưu tú.

Tuyết Chấn Thiên nghĩ đến đây thì quay đầu nhìn Tiết Nghĩa Thiên trên mặt đất, lại nhìn Tuyết Khước Triều bên cạnh.

"Ha..."

Tuyết Chấn Thiên không nói gì thêm, mà chỉ bật cười.

Nhưng tiếng này lại ẩn chứa muôn ngàn lời nói, và còn là sỉ nhục lớn nhất đối với Tiết Nghĩa Thiên.

"Chuyện của Tuyết gia xử lý sắp xong rồi, tiếp theo..." Bỗng nhiên Tiêu Thiên phía bên kia nghiêng đầu nhìn sang tộc Linh Năng ở bên cạnh.

Thân là tộc trưởng của tộc Linh Năng, Lâm Bát Vân bị Tiêu Thiên nhìn như vậy, đều sợ đến run lên.

"Đại nhân tôn kính, ngài có dặn dò gì à." Lâm Bát Vân vội vàng kính cẩn, cúi đầu xuống, vô cùng khéo léo.

Tiêu Thiên ngồi ở bên cạnh đối phương, nắm bờ vai của đối phương: "Tâm sự mà thôi, ngươi đừng căng thẳng."

Lâm Bát Vân nở nụ cười: "Đại nhân, ta không căng thẳng."

"Vậy ngươi đừng run, làm như ta đáng sợ lắm ấy." Tiêu Thiên vỗ vào đối phương, trấn an: "Thả lỏng đi, con người ta luôn nói đạo lý mà."

"Chưa bao giờ đánh đánh giết giết, ngươi xem ta nói muốn tới đánh chết ông ta, chẳng phải bây giờ người ta vẫn còn sống à?"

Chương 590. Đến lúc các ngươi báo ơn rồi đó

Tiêu Thiên nói đến đây thì chỉ vào Tiết Nghĩa Thiên ở bên cạnh, an ủi Lâm Bát Vân.

Nhưng đáng tiếc.

Sau khi hắn an ủi thì Lâm Bát Vân càng run hơn.

Có thể không sợ hãi sao?

Ở trong mắt Lâm Bát Vân, Tiết Nghĩa Thiên nô dịch bộ tộc bọn họ, bản thân ông ta chính là tồn tại cực kỳ đáng sợ.

Mang đến cho bộ tộc bọn họ chính là thương tổn và tuyệt vọng không cách nào ma diệt.

Bóng tối bao phủ trong lòng bọn họ.

Tiết Nghĩa Thiên chính là ác mộng, tâm ma của bọn họ.

Nhưng mà...

Lâm Bát Vân thoáng di chuyển ánh mắt, nhìn ánh sáng của một đao bị Tiêu Thiên chém xuống trên mặt đất, đang vặn vẹo cuộn mình ở đó, vẻ mặt dại ra, trong mắt không có ánh sáng.

Thỉnh thoảng còn đang ngây ngô cười ha ha, vừa cười vừa rơi lệ.

Người khởi xướng những chuyện này chính là Nhân tộc trẻ tuổi ở bên cạnh đang ôm vai mình kêu ông đừng sợ.

Nhìn chuyện hắn sắp làm với Tiết Nghĩa Thiên, công bố mọi hành vi với thiên hạ, còn muốn phát dáng vẻ này nhiều lần cho mọi người.

Đây là phát ngôn ma quỷ cỡ nào.

Lâm Bát Vân cho rằng có lẽ cái chết mới là giải thoát tốt nhất đối với Tiết Nghĩa Thiên.

Rất hiển nhiên, Tiêu Thiên không cho rằng như vậy.

Tiết Nghĩa Thiên còn sống mới có thể chuộc tội, đây là vì tốt cho ông.

Nhìn dáng vẻ thê thảm hiện tại này của ông ta, Lâm Bát Vân ông có thể không sợ hãi, có thể không phát run sao?

“Ta vô cùng tò mò, thiên phú của tộc Linh Năng các ngươi chỉ là ngưng tụ linh khí thành linh thạch thôi hả?” Trong ánh mắt của Tiêu Thiên tràn ngập chờ mong.

Đối mặt với câu hỏi của Tiêu Thiên, Lâm Bát Vân cũng không dám không đáp, chỉ có thể thành thật trả lời: “Cũng không phải như thế, năng lực của bộ tộc bọn ta chuẩn xác mà nói là... khống chế linh khí.”

“Hửm, chuyện khống chế linh khí này đặc biệt lắm à, ta cũng có thể làm được mà.” Tiêu Thiên nói xong bỗng nhiên vẫy tay về bốn phía.

Bốn phía yên tĩnh một mảnh, không xảy ra cái gì.

“Ta nói linh khí qua đây!” Tiêu Thiên híp hai mắt, trong cơ thể loáng thoáng có khí cơ giống như hủy diệt phát ra, cực kỳ khủng bố.

Trong phút chốc, quy tắc thiên địa bốn phía bắt đầu khởi

động.

Thiên địa linh khí chung quanh lập tức là bị dắt qua, quanh quẩn bốn phía Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên hơi nhíu, quy tắc thiên địa bắt đầu khởi động kia dường như đang run rẩy, vội vàng mang theo linh khí vờn quanh trên lòng bàn tay hắn.

Như thế mới khiến Tiêu Thiên vừa lòng gật đầu hơn nữa triển lãm cho Lâm Bát Vân xem: "Nhìn thấy không!"

Lâm Bát Vân gần trong gang tấc, không dám động đậy, khóe miệng thoáng run rẩy.

Ông rất muốn hỏi một câu, ngài đang trêu chọc ta đúng không?

Nhưng ông không dám hỏi.

Cái này giống nhau à!

Đây là ngài đang uy hiếp quy tắc thiên địa điều động linh khí cho ngài mà, đây có phải thiên phú chủng tộc gì đâu.

Đừng nói Lâm Bát Vân, những người khác bên cạnh nhìn cảnh tượng này cũng yên lặng bưng chén trà trước mặt mình lên.

Quái vật!

Tuyết Chấn Thiên lại vuốt mũi mình, trong nội tâm vô cùng cảm khái.

Quái vật khủng bố thế này lại ở bên cạnh mình.

Thậm chí trong nội tâm của ông hiện ra một suy nghĩ.

Có đứa cháu rể của con trai mình, trên trời dưới đất này còn có người nào mà bản thân không trêu chọc được chứ?

Cái gì gọi là chỗ dựa vững chắc?

Đây nè!

Nếu không tận mắt nhìn thấy mà là nghe người bên ngoài đề cập, có người có thể dùng lời nói ra lệnh cho quy tắc thiên địa làm việc cho mình.

Tất nhiên ông sẽ cho rằng đối phương bị điên.

Nhưng trước mắt...

Trong ánh mắt Tuyết Khước Triều, Tiết Nghĩa Thiên ngã trên mặt đất vẻ mê mang càng sâu.

Bọn họ thật sự không hiểu tại sao bọn họ lại trêu chọc đến một tồn tại khủng bố như vậy.

Lúc này, bọn họ đánh giá bản thân cũng cực kỳ đơn giản.

Không biết sống chết.

“Đại nhân, phương thức bộ tộc bọn ta khống chế linh khí là thiên phú chủng tộc thuần túy chứ không phải kiểu như ngài...” Lâm Bát Vân nhìn Tiêu Thiên, suy nghĩ cả nửa ngày: “Cưỡng ép dụ dỗ.”

Cho dù lời này nói ra có chút không quá cung kính nhưng Lâm Bát Vân đã hoàn toàn từ bỏ chống cự.

Trước mặt một tồn tại khủng bố thế này, vận mệnh của bộ tộc bọn họ đã xác định rồi.

Mặc cho xử trí vậy.

Nhưng mà, lời nói của ông cũng không khiến Tiêu Thiên có phản ứng gì, chỉ là nắm chặt tay, bóp nát linh khí quanh quẩn trong lòng bàn tay: “Ví dụ như?”

“Đại nhân, mời xem!” Bên này, Lâm Bát Vân bỗng nhiên phất tay, linh khí thiên địa bốn phía nhẹ nhàng chảy vào tay hắn.

Ông!

Linh khí bắt đầu ngưng tụ ra, hơn nữa thật sự giống với cái mà Tuyết Phú Quý lúc trước đề cập với Tiêu Thiên đã hóa thành một linh thạch.

“Nén linh khí cường độ cao cực kỳ không ổn định, vậy mà ngươi có thể ngưng tụ thành linh thạch.” Tuyết Chấn Thiên bên cạnh nhìn một màn này cũng cảm thấy cực kỳ giật mình.

“Thiên địa tạo hóa, vô cùng khéo léo, còn có thể sinh ra chủng tộc như thế, thật sự khiến người ta cảm thấy giật mình.” Tuyết Cao Dương bên cạnh cũng nhẹ nhàng gật đầu.

Chương 591. Đến lúc các ngươi báo ơn rồi đó (2)

“Hiếm thấy!” Tuyết Kiến Đức cạnh đó cũng gật đầu theo.

Nhưng nghe được lời nói của bọn họ, Tuyết Tuấn Anh bên cạnh khó hiểu, rất giật mình nhìn về phía Tuyết Kiến Đức: “Ngươi cũng chưa từng gặp tộc Linh Năng hả?”

“Chưa!” Tuyết Kiến Đức lắc đầu.

Tuyết Phú Quý tặc lưỡi cảm thán: “Vậy thì thời gian tộc Linh Năng sinh ra đúng là ngắn thật.”

Tuyết Kiến Đức là nhân vật ba trăm năm trước của Tuyết gia, ông cũng chưa từng gặp, xem ra tộc Linh Năng thật sự là phát hiện sau này.

Ngược lại là Tuyết Phú Quý, lúc ông vừa ra sinh đã biết tộc Linh Năng.

Chỉ là ông biết tộc Linh Năng bị nô dịch ở vực Tuyết gia chứ không phải là chỗ lúc trước giam giữ Tuyết Chấn Thiên.

Căn cứ thảo luận của mọi người xác định thời gian xuất hiện của tộc Linh Năng đại khái là thời đại của Tuyết Tuấn Anh, Tuyết Anh Nghị cũng chính là hơn hai trăm năm trước.

Chỉ là Lâm Bát Vân nghe thấy thảo luận của bọn họ thì trong mắt thoáng lấp lóe.

Nhưng khi ông phục hồi tinh thần lại thì phát hiện Tiêu Thiên đang dán lên mặt mình, nhìn chằm chằm mình: “Ngươi đang suy

nghĩ cái gì?”

Lâm Bát Vân bị Tiêu Thiên thình lình nhìn chăm chú khiến ông hoảng sợ, vội vàng nâng linh thạch đã ngưng tụ trong tay lên và nói: “Đại nhân, khống chế linh khí cũng không phải là ngưng tụ đơn giản như vậy.”

Sau đó, Lâm Bát Vân tiếp tục biểu diễn với Tiêu Thiên.

Linh thạch vốn ngưng thật trong lòng bàn tay bỗng nhiên tản ra, hóa thành linh khí chảy đi.

Có thể tụ, có thể tán?

Lúc người bên cạnh nhìn qua, Lâm Bát Vân lại bày ra thiên phú của mình.

Linh khí chảy đi vậy mà lại phân hoá biến thành năm loại linh khí bất năng kim, mộc, thủy, hỏa, thổ.

Ngoài ra, trong linh khí hệ kim còn diễn sinh ra lôi đình, linh khí hệ thủy hóa thành băng v.v...

Linh khí hóa thành sương mù, cũng có thể hóa thành khí, hóa thành dòng nước.

Thiên biến vạn hóa!

Linh khí nồng đậm bay lên, từ nồng đậm cũng có thể mỏng đến mức biến mất không thấy.

Đối với trình độ khống chế linh khí nồng đậm, thiên phú của tộc Linh Năng có thể nói là quỷ dị.

“Tuyệt quá!” Tiêu Thiên vỗ đùi, ánh mắt sáng quắc nhìn Lâm Bát Vân trước mặt: “Tốc độ lớn mạnh của Đế vực Liên minh Nữ Đế sẽ tăng lên rất nhiều.”

Nếu nói tộc Hoa Thần là máy tinh lọc linh khí biết đi hình người, vậy thì tộc Linh Năng trước mặt này quả thực chính là trang bị động năng linh khí biết đi hình người.

Tộc Hoa Thần và tộc Linh Năng phối hợp, thiên hạ vô địch!

“Cực kỳ tuyệt vời, lúc trước tộc Linh Năng các ngươi bị nô dịch, cứu các ngươi chính là ta, khế ấn trên người các ngươi cũng bị ta hủy diệt.”

“Kế tiếp đã đến lúc bộ tộc các ngươi báo ân rồi.”

Lời nói của Tiêu Thiên khiến Lâm Bát Vân gật đầu trong lòng.

Quả thật như thế.

Nhưng đây là sau khi bộ tộc bọn họ xuất thế, tự nhiên phải gánh vác vận mệnh mà.

Không thể phản kháng, chỉ có thể thành thật tiếp nhận thôi.

“Xin đại nhân thưởng ấn.” Lâm Bát Vân cúi đầu, thái độ cực kỳ cung kính.

Nhưng vẻ mặt Tiêu Thiên trước mặt ông lại đầy nghi hoặc: “Thưởng ấn gì?”

Lâm Bát Vân ngẩng đầu nhìn Tiêu Thiên: “Đại nhân không... đóng khế ấn sao?”

“Các ngươi vừa không phạm sai vừa không cần cải tạo, đóng khế ấn làm gì?” Vẻ mặt Tiêu Thiên kỳ quái nhìn Lâm Bát Vân, cảm giác có phải đầu óc của đối phương hỏng rồi không.

Nghĩ mấy cái thứ kỳ quái gì đâu không á!

“Nhưng mà không phải đại nhân nói muốn bọn ta báo ân, bộ tộc bọn ta không có tài phú gì có thể trả nợ cho ngài, chỉ có thể lấy

bản thân bù đắp thôi.” Sau khi Lâm Bát Vân nói xong lại thấy Tiêu Thiên nhìn mình giống như một tên ngốc.

Tiêu Thiên giật giật khóe miệng: “Không đóng khế ấn thì các ngươi không thể làm việc hả?”

“Vậy thì không phải, chỉ là...” Vẻ mặt Lâm Bát Vân có chút hoảng hốt, nhất thời nghẹn lời.

“Bộ tộc các ngươi theo ta quay về Đế vực Liên minh Nữ Đế là được, vừa rồi ngươi cũng nghe thấy rồi đó, ta chắp ghép thế giới giới vực nhưng mà linh khí có chút hỗn loạn không chịu nổi.”

“Cho dù tộc Hoa Thần đang rất cố gắng tinh lọc nhưng mà hiệu suất không tốt lắm.”

“Đến lúc đó bộ tộc các ngươi chuyển qua ở, giúp đỡ tộc Hoa Thần cùng nhau điều chỉnh linh khí trời đất một chút, chẳng phải là hoàn mỹ sao?”

Nói đến đây, Tiêu Thiên vỗ vai Lâm Bát Vân, vẻ mặt chân thành nở nụ cười: “Yên tâm đi, sẽ trả lương cho các ngươi để các ngươi có thể nuôi sống bản thân!”

“Đợi cho linh khí của Đế vực Liên minh Nữ Đế điều chỉnh xong rồi, các ngươi muốn rời đi cũng được, muốn ở lại thì tiếp tục ở phải xem bản thân các ngươi.”

“Nhưng mà chỉ cần các ngươi còn ở Đế vực Liên minh Nữ Đế sẽ không xảy ra bất kì chuyện gì.”

“Mọi thứ có ta bảo vệ các ngươi!”

Lâm Bát Vân nhìn Tiêu Thiên trước mặt, nhớ tới một vài nội dung vừa rồi lúc đối phương thảo luận, tán gẫu với Tuyết Cao Dương.

Trong nội tâm của ông có chút cảm khái khó hiểu.

Chương 592. Máu mủ tình thâm

Có lẽ bộ tộc bọn họ thật sự có thể sống tốt hơn ở dưới trướng Tiêu Thiên thì sao?

Lâm Bát Vân nắm chặt hai tay, thoáng khom người với Tiêu Thiên: "Ta hiểu rồi, đại nhân cứ việc yên tâm, bộ tộc bọn ta tất nhiên sẽ trợ giúp cho ngài."

Một cái khom người, một tiếng đồng ý này cũng đại biểu cho tộc Linh Năng đã lên thuyền của Tiêu Thiên.

Lâm Bát Vân cũng không biết quyết định này có chính xác hay không nhưng sau khi ông đưa ra quyết định lại cảm giác sẽ không hối hận.

Có lẽ, sau này đối với bộ tộc bọn họ mà nói, đây là quyết định chính xác không thể hơn được nữa.

Mọi chuyện đều đã thảo luận xong, tình huống cũng đã được sắp xếp.

Hiệu suất của Chu Nguyệt Hành lại kinh người, trong thời gian rất ngắn cũng đã điều phối xong nội dung trong linh khí lưu ảnh.

Cảnh tượng Tiêu Thiên cứu thế lên sâu khấu, tiêu diệt âm mưu hiểm ác của Tiết Nghĩa Thiên, dưới bối cảnh có kèm theo âm nhạc cực kỳ ngầu lòi.

Cho dù là thiếu đế của dòng họ Tuyết thị Tuyết Chấn Thiên, ở trong này cũng chỉ đành làm nền cho Tiêu Thiên.

Mặt mũi hung ác chật vật của Tiết Nghĩa Thiên lại bày ra vô cùng chi tiết, càng miễn nhắc tới Tuyết Khước Triều.

Tiết Nghĩa Thiên ngã trên mặt đất cũng có thể xem rất rõ ràng, sau khi Chu Nguyệt Hành triển lãm xong, ông khóc rất to tiếng, rất muốn đi chết.

Thanh danh bị hủy hoại thành như thế này, ông cũng không biết bản thân còn có mặt mũi gì sống trên thế giới này.

Buổi chiều, sau khi cùng nhau dùng bữa xế, đám người Tiêu Thiên quyết định trở về Đế vực Liên minh Nữ Đế trước.

Lúc mọi người tụ tập ăn cơm, nội bộ mấy người Tuyết Phú Quý thương thảo một chút.

Dựa theo tuổi tác của bọn họ sắp xếp thứ tự, Tuyết Cao Dương là trưởng huynh, Tuyết Kiến Đức là nhị ca, Tuyết Tuấn Anh là lão tam, Tuyết Anh Nghị là lão tứ, Tuyết Phú Quý là lão ngũ, Tuyết Lăng Bắc là lão thất.

Về phần lão lục đương nhiên là thất muội đã gả đi.

Tuyết Chấn Thiên sẽ ở Tuyết gia Hoàn Sơn giới mấy ngày, xử lý sạch sẽ một vài đại địch tai hoạ ngầm hơn nữa làm kinh sợ các thế lực khác.

Để bọn họ biết Tuyết gia Hoàn Sơn giới, hiện giờ là con nối dòng của thiếu đế dòng họ Tuyết thị.

Sau đó nữa, ông sẽ trở về dòng họ Tuyết thị, điều tra rõ chân tướng.

“Phụ thân!” Nhìn nam nhân trước mặt, Tuyết Phú Quý mang theo nụ cười, hô lên.

Tuyết Chấn Thiên cũng mang theo nụ cười, đi lên ôm Tuyết

Phú Quý một cái: “Con trai, mấy năm nay đúng là khổ cho con.”

“Không sao, ít nhất hiện tại con rất vui, suy cho cùng con đã thật sự sở hữu một vị phụ thân.” Ánh mắt Tuyết Phú Quý chân thành nhìn Tuyết Chấn Thiên, nụ cười đầy mặt.

Tìm được chân tướng thật tốt quá.

Cho nên ông biết vị phụ thân này của mình cũng muốn đi tìm chân tướng của bản thân.

“Ngoại tằng tổ phụ, nếu thật sự không được, bọn ta có thể đi viện trợ cho người.” Tiêu Thiên ở bên cạnh vỗ ngực cam đoan với đối phương: “Cho dù muốn làm tộc trưởng của dòng họ Tuyết thị, ta cũng chống cho người.”

“Ha ha ha ha, dù sao cũng là một trưởng bối, cứ làm phiền một hậu bối như ngươi giúp đỡ, thật sự ngại lắm.” Tuyết Chấn Thiên cười sang sảng khoát tay: “Huống chi, có vi phạm tổ chế, không hợp quy củ.”

“Nhưng mà thật sự có chuyện hy vọng ngươi giúp đỡ lão già này.”

Cuối cùng, Tuyết Chấn Thiên cố ý lộ ra một dáng vẻ cầu cứu.

Thấy vậy mọi người cũng đều cười phá lên, cho dù là hũ nút Tuyết Kiến Đức trên mặt cũng lộ ra nụ cười.

Sau đó, Tuyết Phú Quý nhìn về phía Tuyết Cao Dương: “Đại ca, cương vực của Tuyết gia Hoàn Sơn giới tạm thời giao cho ngươi hỗ trợ quản lý một chút.”

“Đợi đến khi rất nhiều thế giới giới vực có thể dung hợp, ngươi mới có thể thoải mái một chút, vừa mới thoát khỏi khó khăn đã kêu ngươi bận rộn, thật ngại quá.”

Tuyết Cao Dương nhẹ nhàng lắc đầu ôm Tuyết Phú Quý: “Có gì mà ngại chứ, hiện tại ngươi là lão tổ đó, ha ha ha.”

Nghe thấy lời trêu chọc này của trưởng huynh, nét mặt già nua của Tuyết Phú Quý cũng đỏ lên.

Sau đó, ông nhìn về phía Tuyết Kiến Đức: “Nhị ca...”

“Ta sẽ trông coi tốt Tuyết Đồ!” Tuyết Kiến Đức ôm song chưởng, trịnh trọng gật đầu với Tuyết Phú Quý.

Tuyết Phú Quý lại nhìn về phía Tuyết Lăng Bắc bên cạnh: “Ngươi đi theo nhị ca tu hành chiến đấu cho tốt, học hành chăm chỉ nhé.”

“Ca!” Tuyết Lăng Bắc tiến lên ôm chặt Tuyết Phú Quý: “Yên tâm đi, ta đều nhớ kỹ lời dặn dò của ngươi.”

Tuyết Phú Quý buông Tuyết Lăng Bắc ra, còn không chờ ông mở miệng, Tuyết Tuấn Anh và Tuyết Anh Nghị bên cạnh đã cười nói.

“Yên tâm đi, bên phía thương hội có hai bọn ta gia nhập, phương diện phẩm chất khẳng định sẽ không thua.” Tuyết Anh Nghị và người anh ruột bên cạnh chạm quyền, cam đoan với Tuyết Phú Quý.

Biểu cảm của Tuyết Tuấn Anh kỳ quái: “Ba động thiên mà ngươi để lại trống hai cái bọn ta sẽ một lần nữa gieo trồng linh dược, sáng bừng sinh cơ...”

“Nhưng không thể không nói, lão đệ à, ngươi cũng ăn được quá chứ?”

Chương 593. Bóng dáng đỏ rực

“Động thiên thứ ba đã bị ngươi ăn một nửa rồi!”

“Nếu ngươi ăn chậm một chút, để lại một vài linh dược rồi đi chăm sóc thêm thì tốt biết mấy.”

Nghe thấy lời châm chọc của đối phương, Tuyết Phú Quý cũng ngượng ngùng gãi đầu.

Sau khi hàn huyên thêm một lát thì Tuyết Phú Quý cũng phất tay tạm biệt, dưới sự trợ giúp của Tiêu Thiên bay lên cao rồi xông thẳng lên không.

Tuyết Phú Quý mang theo nụ cười, lúc ngóng nhìn phía dưới trong nội tâm cực kỳ ấm áp.

Đây là máu mủ tình thâm sao.

Dưới sự dẫn dắt lực trường của Tiêu Thiên, ngoại trừ Tuyết Phú Quý, còn có Chu Nguyệt Hành đi chơi cùng, cùng với tộc trưởng Lâm Bạt Vân của tộc Linh Năng lên không theo.

Rất nhanh, biến mất trong tầm mắt của đám người Tuyết Chấn Thiên bọn họ.

"Tốt, tiếp theo chúng ta phải cố gắng làm việc thôi." Bỗng nhiên Tuyết Chấn Thiên vỗ tay, nhìn đám con trai của mình: "Bị nhốt mấy trăm năm, lãng phí quá nhiều thời gian rồi."

"Đương nhiên, ngũ đệ đã tạo ra cho chúng ta rất nhiều nền móng, chúng ta phải cố gắng để lúc hắn trở lại Tuyết gia còn có điều bất ngờ chứ." Tuyết Cao Dương lộ ra nụ cười mỉm.

"Hì!" Tuyết Kiến Đức nhếch miệng cười, rồi đột nhiên siết chặt hai tay: "Tuyết Đồ, giết hết địch!"

Tuyết Tuấn Anh và Tuyết Anh Nghị thì trực tiếp rời đi, bọn họ không thể chờ đợi được, muốn dùng phòng luyện đan và phòng luyện khí của thương hội Quế Hương rồi.

Lúc Tuyết Phú Quý giới thiệu tình huống, trong lòng bọn họ đã ngứa ngáy.

Trong mắt bọn họ, tài nguyên và điều kiện thương hội Quế Hương có được quả thực có thể nói là hoàn mỹ.

Đâu giống như thời đại sục sôi của bọn họ, tên súc sinh Tiết Nghĩa Thiên luôn nghiền ép bọn họ, dùng điều kiện kém nhất để bọn họ làm ra cái tốt nhất.

Hôm nay có điều kiện tốt, hai huynh đệ bọn họ nhất định phải dùng đan dược linh khí mua bán ở thương hội của ngũ đệ đánh khắp thiên hạ vô địch thủ!

...

Bên trong hư không hắc ám, lực trường của Tiêu Thiên vẫn bao phủ mọi người, sau khi phân biệt phương hướng thì dần tăng tốc độ về phía Đế vực Liên minh Nữ Đế.

"Chúng ta không ngồi linh khí phi hành hư không à?" Chu Nguyệt Hành bị lực trường bao phủ, trên khuôn mặt gấu lộ ra vẻ ngạc nhiên, nhìn về phía Tuyết Phú Quý bên cạnh.

"Đừng nhìn ta, đứa trẻ Tiểu Thiên chê tốc độ của linh khí phi hành hư không quá chậm, cho nên mới lựa chọn tự bay." Tuyết Phú Quý chậm rãi mở miệng, rõ ràng có dáng vẻ rất có kinh nghiệm.

"Tốc độ quá chậm?" Chu Nguyệt Hành lơ lửng giữa không

trung, nhìn hư không hắc ám bốn phía, phát hiện tốc độ đang không ngừng nhanh hơn, hơn nữa còn rời xa vực Tuyết gia ở phía sau.

Lâm Bạt Vân thì ngoan ngoãn lơ lửng ở nơi đó, tò mò đánh giá bốn phía.

Thay phiên bên trong hư không, vậy mà không tiến gần phía bên bọn họ, thậm chí bản thân còn không cảm giác được, hết sức thần kỳ.

"Nếu như không kiên trì nổi thì sớm nói cho ta biết." Lúc này, Tiêu Thiên đang ở phía trước mọi người, chợt hét lớn với Chu Nguyệt Hành và Lâm Bạt Vân ở phía sau.

Lúc Chu Nguyệt Hành và Lâm Bạt Vân thành thật đi theo phía sau, vẫn chưa hoàn hồn.

Bỗng nhiên bọn họ cảm giác không gian bốn phía cứ như đang dừng lại.

Đùng!

Tiếng nổ vang đinh tai nhức óc chợt vang vọng, mọi người lập tức cảm nhận rõ cảm giác đẩy mãnh liệt.

Cảnh sắc bốn phía đột nhiên rút lui điên cuồng, hơn nữa dần mơ hồ.

Đồng thời, tốc độ bọn họ chạy về phía trước đang không ngừng tăng lên, trên người cảm nhận được áp lực trầm trọng, đang không ngừng tăng lên.

"Quá... quá nhanh rồi!" Toàn bộ khuôn mặt gấu của Chu Nguyệt Hành đều bị tốc độ lôi kéo, bộ lông dựng đứng về phía sau, không thể tin tưởng được.

Khó trách Tiêu Thiên không chịu cưỡi linh khí phi hành hư không, chỉ với tốc độc khủng bố phi hành của bản thân hắn đã đạt đến mức độ không thể tưởng tượng nổi.

Không hổ là nam nhân giống như quái vật.

Phi hành hư không đều thái quá như vậy, không thể tưởng tượng nổi.

Còn về Lâm Bạt Vân?

Đã có biểu cảm đờ đẫn mặc cho lực trường của Tiêu Thiên lôi kéo bản thân, vẻ mặt đầy mờ mịt và hoảng hốt.

Tình hình đã hoàn toàn vượt ra khỏi nhận thức của Lâm Bạt Vân.

Trái lại mặc cho Tiêu Thiên lôi kéo là được, không sao cả.

Chẳng qua, Tuyết Phú Quý bị Tiêu Thiên dẫn đi, không biết tại sao, cảm giác có chỗ nào đó không đúng, hơi nhếch hàng lông mày.

...

Trên đường thuyền hư không ngoài Đế vực Liên minh Nữ Đế.

Trong một mảnh vỡ thế giới trôi nổi, bên trong là một khu vực mặt đất hoang vu.

Mà bên trong mảnh vỡ thế giới hoang vu này cũng lơ lửng một chiến hạm hư không.

Bốn phía của chiến hạm hư không bị vây công kịch liệt.

Người vây công là hạng người tam huyết nhất mạch, tộc Huyết Văn, tộc Huyết Oán và tộc Huyết Dũng trong Võ Linh quân.

"Cút ngay!" Đao khí màu xanh tung hoành, Liễu Quế Hương

quát lớn, đẩy lùi tộc Huyết Văn chém giết bốn phía.

Đồng thời đao khí bắn tung tóe ra ngoài, đã ngăn cản đường vân màu máu cuốn qua đây.

Chương 594. Bóng dáng đỏ rực (2)

Huyết chú thuật của tộc Huyết Oán vẫn là hết sức khó chơi.

Vút!

Tiếng xé gió đột nhiên lần nữa vang tới, khiến đồng tử của Liễu Quế Hương thoáng co rụt lại.

Bà vội vàng giơ song đao lên ngăn cản, nhưng bị đánh lùi ra một khoảng.

Lúc chậm rãi ngẩng đầu lên, ngay phía trước là một dị tộc có bóng dáng cao to, toàn thân bao trùm áo giáp bằng xương cốt.

Tộc Cốt Giáp!

Một trong những chủng tộc quan trọng bên trong Võ Linh quân cực kỳ am hiểu công kích.

Tộc Cốt Giáp chưa từng gặp ở chiến trường hư không Vẫn Viêm, mang đến cho bọn họ phiền phức rất lớn.

Vù!

Kiếm khí hàn băng màu vàng kim mang theo tiếng rồng ngâm cuốn về bốn phía, đồng thời một luồng kiếm khí hàn băng lạnh thấu xương trong số đó chỉ thẳng về tộc Cốt Giáp phía trước Liễu Quế Hương.

Tộc Cốt Giáp vốn lấn người tiến lên, chuẩn bị tiếp tục tấn công Liễu Quế Hương trực tiếp bị kiếm khí này đánh trúng, toàn

thân ngưng kết thành tinh thể băng.

Răng rắc!

Sau đó nổ tung, vỡ nát thành mảnh vụn tinh thể băng.

"Ngoại tổ mẫu, không sao chứ?" Tử Nhược Yên mặc kim giáp hạ xuống, đi đến bên cạnh Liễu Quế Hương, đỡ bà dậy.

"Không sao, đều trách ngoại tổ mẫu không tốt, quá nóng vội, kết quả khiến chúng ta rơi vào cạm bẫy." Liễu Quế Hương áy náy nhìn cháu gái.

"Ngoại tổ mẫu nói gì vậy, ngoại tổ phụ đi tìm Tiêu lang quân, không rõ tình hình, người nóng vội muốn đi tìm ông ấy cũng là chuyện rất bình thường." Tử Nhược Yên khẽ gật đầu, ngắm nhìn bốn phía, hơi híp mắt lại.

Bên trong mảnh vỡ thế giới cỡ nhỏ tràn ra ngày càng nhiều Võ Linh quân, ngoại trừ tam huyết nhất mạch, thì còn có tộc Cốt Giáp thường lui tới chiến trường hư không khác.

Nằm ngoài dự liệu.

Tuyết Phú Quý lén đuổi về phía Tiêu Thiên, một đêm chưa về.

Hơn nữa, dường như thuyền Hư Không nhập vào không gian trữ vật, chưa từng vận dụng đến.

Liễu Quế Hương từng để lại ấn ký lên trên thuyền Hư Không, lúc này bà lập tức nóng vội.

Vừa hãy Tử Nhược Yên đến tìm Tiêu Thiên, sau khi biết tình hình thì lập tức quyết định cùng đi tìm với ngoại tổ mẫu.

Còn có cả nhà thừa tướng Chung Dương Minh đi theo, ông được thê tử Chung Lệ Song cưỡng ép dẫn theo.

Trên chiến hạm hư không, Chung Dương Minh bị Chung Lệ Song mắng mắng xối xả.

Theo như Chung Lệ Song thấy, là Chung Dương Minh nói bậy, bảo đảm mù quáng.

Cái gì mà sáng sớm trở về, kết quả hoàn toàn không có động tĩnh gì.

Chiến hạm hư không chạy đi, bọn họ chuẩn bị đi vào nơi hiện lên dao động cuối cùng của thuyền Hư Không của Tuyết Phú Quý.

Nhưng thuyền đi trên đường thuyền hư không không được bao lâu, đột nhiên gặp phải mai phục, lực đạo lôi kéo khó hiểu đã dẫn dắt chiến hạm hư không tiến vào mảnh vỡ thế giới này.

"Bệ hạ!" Xa xa bỗng nhiên truyền đến tiếng hét kinh ngạc.

Rõ ràng là Chung Lệ Song đang chém giết lên tiếng nhắc nhở.

Không biết từ lúc nào, một tộc Cốt Giáp có khí tức bất phàm lén đi đến phía sau Tử Nhược Yên.

Vù!

Tiếng chấn động đột nhiên xuất hiện, còn có nhiệt độ cao không thể tưởng tượng nổi hiện lên.

Lửa cháy nóng bỏng lan đến, hóa thành bức tường thiêu đốt.

Đùng!

Xích Viêm cuốn đến đột nhiên nổ tung, trực tiếp nổ chết tộc Cốt Giáp đó.

Chiêu thức xa lạ, viện trợ đột nhiên xuất hiện khiến rất nhiều người đều giật mình.

Lần lượt ghé mắt nhìn lại, đều hơi bất ngờ.

Bóng dáng xinh đẹp tắm trong hỏa diễm, đứng lặng lẽ bên cạnh lan can của chiến hạm, đuôi ngựa đỏ tươi cứ như Xích Viêm thiêu đốt lay động theo gió.

Kiếm trong tay đỏ thẫm tươi đẹp.

"Linh Nhi?" Chung Lệ Song ở xa xa trợn to hai mắt, nhìn bóng dáng đỏ tươi, không thể tin tưởng được.

Nữ nhi của mình mạnh thành như vậy từ lúc nào chứ!

Đợi đã, nàng lên thuyền lúc nào vậy?

"Nha đầu này trở nên lợi hại như vậy từ bao giờ thế?" Tử Nhược Yên nâng Liễu Quế Hương từ trên mặt đất đứng dậy, nhìn Chung Linh đang lẳng lặng đứng ở cách đó không xa.

Trong ấn tượng của nàng, Chung Linh vẫn là một tiểu nha đầu.

Lúc còn ở vực Nam Hoang hay khi ở hoàng triều Đại Viêm, nàng thật sự là thiên tài trẻ tuổi nhưng khi mọi người bắt đầu tiến vào vực Thánh Ma, tiếp xúc thêm nhiều môi trường rộng lớn khác thì dường như Chung Linh và thiên phú của nàng chẳng là gì cả, thậm chí nàng không khác người bình thường là mấy.

Nhưng Tử Nhược Yên biết rất rõ Chung Linh vẫn luôn cố gắng tu luyện hết mình.

Ầm!

Chung Linh ở trước mặt lại bắt đầu bay lên, ngọn lửa đốt cháy hừng hực bao phủ khắp người, thanh kiếm dài màu đỏ thẫm trong tay tản ra khí lạnh thấu xương.

Đặc biệt khi Tử Nhược Yên cẩn thận cảm nhận thì mới kinh ngạc phát hiện khí tức cảnh giới của Chung Linh đã lẳng lặng lên

đến Hỗn Độn cảnh thập ngũ giai từ lúc nào không hay.

Nếu chỉ xét về mặt cảnh giới thì dường như Chung Linh không thể đánh bại đối phương.

Bởi vì đám phục binh đột ngột xuất hiện có chiến lực vừa mạnh vừa hết sức lạ kỳ, cảnh giới trung bình của đám người nọ đều là Chưởng Giới cảnh thập tam giai.

Chương 595. Lấy thân nuôi hổ

Đội trưởng dẫn đầu tiểu đội là Thiên Địa cảnh thập tứ giai, mang thực lực Hỗn Độn cảnh thập ngũ giai.

Chỉ riêng Tàng Vũ trong Võ Linh quân tại chiến trường hư không cũng đã là anh tài với thực lực mạnh mẽ.

Chứ đừng nói đến dị tộc đã từng đánh lén mình và ra tay với ngoại bà đã đạt cảnh giới Ngộ Đạo cảnh thập lục giai.

Nhưng...

Ầm!

Tiếng nổ ầm ầm dữ dội lập tức vang lên, Chung Linh quơ kiếm quét qua không trung, cuốn theo ánh lửa cháy rực dài ngoằn liên tục chém thẳng vào chiến trường.

Lúc này, Chung Linh như thể đang nhảy múa với ngọn lửa, không ngừng thu hoạch tính mạng của đám phục binh dị tộc hết tên này đến tên khác.

Chẳng những thế, nàng còn bùng phát sức mạnh trong lúc chiến đấu, vượt qua cảnh giới hiện có của mình.

Tộc Cốt Giáp tương tự như Võ Linh quân, họ được bao bọc bởi cốt giáp trắng tinh như chiếc áo giáp kiên cố, không thể phá vỡ.

Quân hộ vệ bên trên chiến hạm hư không rất đau đầu khi đối diện với những cốt giáp trên người họ, không thể làm gì được.

Đối diện với sự tấn công của bức tường xương hình người này, tuyến phòng thủ bên trên chiến hạm hư không chỉ đành liên

tục rút lui.

Chỉ có mỗi Chung Linh như đang khiêu vũ với ánh lửa bên trên chiến trường, bổ từng nhát kiếm và chém đứt cốt giáp trắng tinh trên người đám tộc Cốt Giáp dễ như trở bàn tay.

Khi tiếng gào thét chát chúa vang lên, thanh kiếm dài màu đỏ thẫm đẹp đẽ không ngừng tản ra kiếm khí thiêu đốt khắp nơi.

Kiếm khí nóng hừng hực ẩn chứa huyết khí, vừa va chạm với kẻ địch đã nổ tung ngay lập tức.

Ầm ầm!

Bên trong mảnh vỡ thế giới cỡ nhỏ, chiến trường xung quanh chiến hạm hư không liên tục phát ra những tiếng nổ tung vang dội.

Nơi phát ra tiếng động đó là Chung Linh đang liên tục tấn công bốn phương tám hướng.

Những gì nữ nhi vừa làm ở phía xa đã làm Chung Lệ Song hoảng sợ không thôi.

Bà chợt nhận ra dường như thực lực của nữ nhi đã bỏ xa mình.

Giờ Chung Lệ Song không còn hơi sức suy nghĩ xem nữ nhi lén lên thuyền từ khi nào, có người đầy hăng hái và mạnh mẽ như nàng gia nhập, chiến trường chém giết trước chiến hạm hư không lập tức nhẹ đi không ít.

Chung Lệ Song lập tức truyền quân lệnh chia một nhóm người trên chiến trường bảo hộ hai bên trái phải của chiến hạm, làm dịu bớt áp lực phòng thủ.

Nhưng giờ vẫn còn một vấn đề bày ra trước mắt bà.

Đằng sau chiến trường...

"Cút!"

Tiếng la giết quen thuộc vang lên bên tai Chung Lệ Song, bà đứng trên nơi cao trong chiến hạm và nhìn thấy rõ chiến trường đằng sau chiến hạm.

Không chỉ có bà mà cả Tử Nhược Yên cũng thấy một bóng lưng rất quen thuộc.

Đó là một nữ tử khoác áo giáp nặng nề, cầm một lưỡi dao khổng lồ trong tay.

Khi tiếng gào của nàng vang lên, linh khí thiên địa xung quanh bỗng chấn động theo, ý chí vô hình bỗng dưng nổi dậy.

Hư ảnh nam tử từ từ ngưng tụ thành hình dưới tác dụng của linh khí, người đó như người khổng lồ tọa trấn sau lưng Lưu Diễm.

Những mảnh vỡ thế giới hoang vu bên dưới lòng đất cùng với đá cứng và mảnh vụn của kim loại, khoáng sản trên mặt đất bỗng bay lên, hóa thành áo giáp và bám vào người nam tử nọ.

Cùng lúc đó, đá vụng bung ra tạo thành thanh kiếm khổng lồ và rơi vào tay của hư ảnh nam tử.

Ngay lúc Lưu Diễm vung lưỡi đao lên, hư ảnh nam tử sau lưng nàng cũng vung thanh kiếm khổng lồ trong tay, quét qua tám hướng.

"Người đó là... Phu quân của Lưu Diễm." Tử Nhược Yên trừng to hai mắt, nhìn hư ảnh ở phía xa, gương mặt tỏ vẻ hoảng hốt.

Liễu Quế Hương nhìn ngoại tôn nữ của mình: "Sao thế?"

"Nàng ấy là thống lĩnh cấm quân, phu quân của nàng ấy đã hy

sinh trên chiến trường vì bảo vệ bách tính hoàng triều Đại Viêm." Tử Nhược Yên chậm rãi giải thích, nhìn chằm chằm vào Lưu Diễm anh dũng và hư ảnh linh khí bảo vệ sau lưng nàng, không hiểu vì sao bỗng cảm thấy hốt hoảng.

Tử Nhược Yên nhớ rất rõ mình là người chứng kiến cho Lưu Diễm và phu quân của nàng.

"Ta sẽ bảo vệ nàng mãi mãi..."

Nam nhân đó đã từng hứa với Lưu Diễm khi đứng trước mặt Hoàng đế Đại Viêm là mình.

Mà lúc này, dù nam nhân đã chết đi nhưng vẫn tiếp tục bảo vệ thê tử của mình trong một hình hài khác.

Tốt quá!

Trước có Chung Linh, sau có Lưu Diễm bộc phát chiến lực mạnh mẽ, vì vậy trận chiến đã dễ thở hơn rất nhiều.

"Ta thật sự không ngờ khuê nữ đã tu luyện đến trình độ này, còn tiểu nha đầu Lưu Diễm nữa, tại sao lại kéo vong phu lên đây làm gì?" Nói mới nhớ, đây là lần đầu tiên Chung Dương Minh nhìn thấy sự thay đổi sau khi hai người tập võ.

Giống như Chung Linh và Lưu Diễm không hề biết Chung Dương Minh sẽ biến thành hình dáng thế nào sau khi tập võ.

"Ý chí có thể liên kết với nhau, Lưu Diễm đã làm đến bước này sao?" Chung Dương Minh để ý đến Lưu Diễm nhiều nhất, ông nhìn hư ảnh lính khí mờ ảo sau lưng nàng rồi bèn bật cười.

Theo một khía cạnh nào đó, đây được coi là chuyện tốt.

Chương 596. Lấy thân nuôi hổ (2)

"Hửm?" Chung Dương Minh đang lẩm bẩm bỗng nhận ra điều gì đó, bất ngờ ngẩng đầu nhìn về phía Chung Lệ Song.

"Tiêu rồi!"

Ông khẽ quát thầm rồi vội vàng bay lên.

Ở nơi cao trên chiến hạm, Chung Lệ Song đang tập trung quan sát chiến trường và diễn biến trận chiến xung quanh.

Bà là chỉ huy nên phải tìm cơ hội thích hợp thay đổi diễn biến trận chiến.

Bà ra lệnh bằng cách sử dụng linh khí chấn động để truyền đạt ám hiệu.

Ai đã từng được huấn luyện sẽ nghe hiểu ám hiệu, ngay sau đó tự động điều chỉnh theo lệnh.

Chung Lệ Song đang tập trung chỉ huy nên không phát hiện không gian xung quanh đang dần mờ đi.

Xoẹt!

Không gian vặn vẹo như một tấm màn vừa bị xé toạc, để lộ bóng người đằng sau.

Một tên dị tộc với làn da màu xanh biếc và có vảy trên người bất ngờ xuất hiện, muốn ám sát Chung Lệ Song.

Tốc độ của người nọ quá nhanh nên người khác không phản ứng kịp.

Con ngươi của Chung Lệ Song co lại, vừa định vung búa lớn ra nhưng không kịp nữa rồi.

Ầm!

Chung Lệ Song bỗng cảm thấy ai đó vừa đẩy bà ra khiến bà bay thẳng lên không trung.

Bà bị hất ra khỏi chiến hạm và bay về phía Tử Nhược Yên.

Lúc Chung Lệ Song ngã xuống mới thấy người vừa va vào mình, thay thế vị trí sắp bị ám sát của bà là trượng phu Chung Dương Minh.

Chung Lệ Song bị bay thẳng ra sau mở to đôi mắt, nhìn chằm chằm vào tên dị tộc đột ngột xuất hiện và đang lao đến gần trượng phu của mình.

Bà nhìn chòng chọc vào con dao găm đầy sắc bén bất ngờ xuất hiện trong tay của tên dị tộc đó.

Lưỡi dao sắc bén tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Lúc này Chung Lệ Song bỗng nhớ lại rất nhiều ký ức. Lần đầu bà gặp Chung Dương Minh thì ông chỉ là một thư sinh yếu ớt, lại hơi keo kiệt, gầy còm như con gà bệnh lại can đảm đứng chắn trước mặt cụ già, đối đầu với ác bá.

Dù đối diện với ác bá cao to đủ đè bẹp chính mình nhưng Chung Dương Minh gầy gò vẫn đứng thẳng dậy, cố chấp đứng im nơi đó.

"Tà không thể thắng chính!"

Lúc ấy, ông đã bật thốt lên năm chữ này.

Cũng lúc đó, Chung Dương Minh gầy còm, yếu ớt lại bất ngờ trở nên cao lớn và bất khuất trong mắt Chung Lệ Song.

Khi ấy, Chung Lệ Song đã làm ra một hành động cực kỳ điên rồ!

"Đây là người của lão nương!"

Cuộc gặp gỡ của hai người bắt đầu một cách kỳ lạ, khi ác bá đang định cướp bóc của bá tánh hiền lành.

Sau khi hai người sống chung với nhau, Chung Lệ Song vẫn hung hăng và mạnh mẽ như cũ.

Bà biết người ngoài nói trượng phu của mình bị cọp cái trong nhà quản lý nhưng xưa giờ trượng phu chưa từng quan tâm đến điều đó, hơn nữa ông còn thản nhiên đón nhận.

Đối phương sẽ dùng trăm phương ngàn kế làm cho mình vui, thậm chí khả năng nấu nướng trời phú của ông được phát hiện ngay khi mình mang thai Chung Linh và chẳng có khẩu vị gì.

Chung Lệ Song không dám tưởng tượng nếu mình mất đi Chung Dương Minh thì sẽ thế nào.

Ầm!

Chung Lệ Song ngã xuống boong chiến hạm, nhìn dị tộc đột ngột xuất hiện che mất bóng dáng của ông.

"Không!" Bà kêu lên đau thương, bò dậy khỏi mặt đất và định xông về phía đó,

Tử Nhược Yên ở cạnh bắt đầu vận linh khí, ý chí của Đế Hoàng bắt đầu hiện ra chuẩn bị xông lên hỗ trợ giải cứu Chung thúc.

Ầm!

Chung Linh bỗng xuất hiện bên cạnh Tử Nhược Yên và Chung Lệ Song.

"Linh Nhi, mau đi cứu cha của con đi!" Chung Lệ Song rơi nước mắt như mưa, sốt ruột nói với nữ nhi của mình.

Nhưng bà thấy nữ nhi không hề bối rối mà còn mất kiên nhẫn với bà: "Cha cao lớn và mạnh mẽ hơn những gì mẹ nghĩ."

"Thân Vương đại nhân đã nói người còn mạnh hơn con và Diễm tỷ rất nhiều, người hãy tranh thủ ra tay đi."

Những gì nữ nhi vừa nói khiến bà ngạc nhiên.

Ầm!

Cơ thể của tên dị tộc đang đến gần Chung Dương Minh bỗng nổ tung, hóa thành một vũng máu.

Cùng lúc đó, bóng ma liên tục phồng lên và không ngừng trỗi dậy bên trong vòng vây của dị tộc.

Ầm ầm ầm!

Sương máu liên tục nổ tung, đám dị tộc đầy vảy đang bao vây Chung Dương Minh và tự nổ liên hồi.

Bóng đen đang phình to bất ngờ vươn tay ra, tóm lấy một tên tộc Cốt Giáp đứng gần mình.

Ầm ầm!

Tên tộc Cốt Giáp khoác áo giáp bằng xương trắng tinh trong tay bóng đen bị bóp nát như viên thuốc, cơ thể bên trong liên tục uốn éo.

Quan bào trên người Chung Dương Minh trên không trung đã kéo căng cực hạn, đến độ sắp rách.

Thân hình to lớn cao gần tám mét, cơ bắp căng cứng, cả người tản ra áp lực cực kỳ khủng bố.

Sương trắng dày đặc được phun ra mỗi khi ông hít thở, đáng sợ vô cùng.

"Cha?" Chung Linh nhìn bóng người đáng sợ trên không, khóe môi run rẩy. Đây là lần đầu tiên nàng thấy hình thái hoàn chỉnh của cha mình kể từ khi tập võ với Thân Vương.

"Ta vốn tưởng các ngươi chỉ là một sâu mọt đê hèn, ai ngờ lại phiền phức hơn những gì ta nghĩ." Cơ thể khổng lồ của Chung Dương Minh đáp lên boong tàu.

Chương 597. Đó là cha của con ư?

Ông duỗi tay, nhẹ nhàng đỡ thê tử của mình dậy: "Nương tử, nàng không sao chứ?"

Chung Lệ Song cao hơn hai mét ngửa đầu nhìn trượng phu to lớn và xa lạ của mình, gương mặt đầy nước mắt hơi ngỡ ngàng.

Trước kia bà luôn cúi xuống nhìn trượng phu của mình.

Còn đây là lần đầu tiên bà ngẩng đầu nhìn lên ông.

"Sao thế?" Chung Dương Minh thấy nước mắt trên mặt Chung Lệ Song, khí tức tàn bạo trên người bắt đầu tản ra khắp nơi: "Nàng khóc..."

Ầm!

Áp lực khủng bố và nặng nề lập tức tản ra khỏi người Chung Dương Minh, gân xanh và huyết mạch trên người nổi lên, cơ bắp căng chặt, cơ thể lại phình to hơn nữa.

Quan bào trên người đã rách tả tơi.

Lúc này, Chung Dương Minh như Ma Thần khoác vải rách trên thân.

"Một đám sâu mọt lại dám làm thê tử của bổn Thừa tướng rơi nước mắt." Ánh mắt Chung Dương Minh lóe ra ánh sáng màu đỏ, ông khẽ phà một hơi khiến sương trắng bay khắp nơi.

Chung Dương Minh bỗng nhảy lên, Chung Lệ Song và mọi

người cảm thấy như có gió to vừa cuốn qua trước mặt.

Chiến hạm to đùng cũng phải lắc lư lúc ông nhảy lên.

Chung Dương Minh cực kỳ phẫn nộ như Ma Thần diệt thế, bay xộc thẳng vào đại quân.

Tộc Huyết Văn có huyết khí mạnh mẽ và năng lực đáng sợ thì sao?

Đấm một phát cho nổ tanh bành là được.

Tộc Huyết Oán với Huyết chú thuật kỳ quái thì thế nào?

Đánh Chung Dương Minh như bỏ đá xuống biển.

Tộc Huyết Dũng?

Đấm phát nổ luôn.

Tộc Cốt Giáp?

Ông thẳng tay bóp nát như bóp cả chùm quả cứng.

Đám dị tộc da xanh có vẩy biết thuật ẩn nấp thì sao?

Cũng chỉ là một đám vô dụng yếu nhớt, cứ đấm cho nổ là được.

Chung Dương Minh đã cho những người có mặt ở đây thấy thế nào là vẻ đẹp tuyệt đối của sức mạnh.

Đám quân địch Võ Linh quân mai phục hoàn toàn không có đất dụng võ trước lực lượng tuyệt đối của Chung Dương Minh.

Ông xử lý cực kỳ đơn giản, cứ đấm nổ tan tành là được.

Chung Dương Minh muốn đòi lại công đạo cho thê tử nên đã hóa thân thành Ma Thần tàn bạo, tàn phá tất cả. Ông như một

người khổng lồ không ai địch lại, đúng là hổ lạc vào bầy dê.

"Yếu như sên!" Chung Dương Minh gào lên, sau đó đấm ra một quyền vào không khí.

Sức mạnh đáng sợ của quyền kình đã làm đám tộc Huyết Văn đằng trước nổ tung.

Đám quân địch ở đằng xa bị chấn động bởi nắm đấm, miệng phun ra máu tươi và liên tục lùi về sau.

"Cách Chung Thừa tướng chiến đấu giống hệt Thân Vương đại nhân." Bên này, Lưu Diễm đi đến bên cạnh mọi người, nhìn Thừa tướng đang ra oai đằng kia bèn chặc lưỡi liên tục.

Nàng vốn đang thắc mắc tại sao áp lực chiến đấu bên mình bỗng giảm đi rất nhiều.

Đối thủ của nàng đều vội vã chi viện cho chỗ khác.

Kết quả lại thấy Chung Dương Minh đang điên cuồng chém giết.

"Tại sao cha ta có thể phình to đến cỡ đó? Không hợp lý chút nào." Chung Linh dang rộng hai tay, kinh ngạc nhìn Lưu Diễm: "Có lẽ nào sau này chúng ta cũng như vậy?"

"Không đâu, chẳng phải Thân Vương đại nhân đã nói mỗi người sẽ khác nhau sao?" Lưu Diễm lắc đầu, bắt đầu phân tích: "Nhưng Thân Vương đại nhân nói đúng, chúng ta không phải là đối thủ của cha ngươi."

"Lần này dễ thở hơn rồi, khà khà." Ngọn lửa cháy rực quanh thân Chung Linh từ từ biến mất.

Trái ngược với sự bình tĩnh của nữ nhi, lúc này Chung Lệ Song vẫn còn ngơ ngác, một lúc lâu sau mới không nhịn được nắm lấy

nữ nhi của mình: "Đó là cha của con ư?"

Nhìn mẫu thân kích động, Chung Linh giãy ra khỏi ma trảo của đối phương, gật đầu như một lẽ đương nhiên: “Nương, chẳng lẽ nương không nhận ra phu quân của mình luôn à?”

“...” Chung Lệ Song im lặng quay đầu lại, nhìn bóng dáng khổng lồ đang chém giết phía trước.

Bà vừa đúng lúc nhìn thấy con quái vật khổng lồ gần tám mét kia đột nhiên giơ tay ra, bóp nổ hai tên tộc Cốt Giáp giống như đang bóp đồ chơi vậy.

Đặc biệt là cơ bắp hoàn hảo phồng lên đến mức gần như vặn vẹo của đối phương, đã khiến Chung Lệ Song cảm thấy rất chấn động.

Rất phù hợp với gu thẩm mỹ của bà.

Từ khuôn mặt đó, Chung Lệ Song vẫn có thể nhận ra đối phương chính là trượng phu của mình, Chung Dương Minh.

Chỉ là so với hình tượng yếu đuối, tay trói gà không chặt trong ấn tượng của mình, sự chuyển biến của Chung Dương Minh cũng quá mức đáng sợ rồi.

Trước đây trong lòng Chung Lệ Song, tuy Chương Dương Minh có cơ thể gầy gò, nhưng tâm hồn lại vô cùng rộng lớn, là một người khổng lồ.

Lần này thì hay rồi, trượng phu của mình không chỉ là một người khổng lồ về mặt tâm hồn, mà cơ thể của ông cũng biến thành một người khổng lồ

Nhưng mà...

Nghĩ đến trượng phu đẩy mình ra, đồng thời còn dũng cảm

đứng trước người mình, còn giúp mình lau nước mắt, thay mình trút giận.

Trong lòng Chung Lệ Song cảm thấy có chút ngọt ngào.

Cho dù bà là đại tướng quân của hoàng triều Đại Viêm, vẫn luôn đứng ở tuyến đầu, nhưng cuối cùng bà vẫn là nữ nhân, cũng hy vọng trượng phu có thể bảo vệ mình.

Trước đây, bà cũng cảm thấy suy nghĩ này của mình quá mức xa vời, cho nên cũng không kỳ vọng quá nhiều.

Chương 598. Cảm ơn sự chăm sóc của mọi người

Nhưng bây giờ, suy nghĩ xa vời của mình đã trở thành sự thật.

“Còn khoa trương hơn cả lần trước nữa.” Ở bên kia, Liễu Quế Hương đứng ở đó, quan sát Chung Dương Minh đang chém giết ở đằng xa, bà không nhịn được mà cảm thán.

Tử Nhược Yên cũng vô cùng ngạc nhiên trước sự thay đổi của Chung Dương Minh, nàng nhìn ngoại tổ mẫu ở bên cạnh: “Cái gì?”

“Lần trước vội quá, ngoại tổ mẫu cũng chưa nói rõ ràng…” Bên này, Liễu Quế Hương giải thích mọi chuyện với Tử Nhược Yên.

“Xem ra, Tiêu lang quân còn giỏi hơn những gì con đã tưởng tượng.” Tử Nhược Yên khẽ lẩm bẩm, nàng nở nụ cười: “Tuy con đoán được chàng ấy rất mạnh, không đơn giản như vậy, nhưng vẫn đánh giá thấp chàng ấy rồi.”

“Đánh giá thấp?” Liễu Quế Hương nhìn tôn nữ.

“Đúng, tôn nữ suy đoán Tiêu lang quân có hệ thống tu hành của mình, tìm được biện pháp phá vỡ cực hạn thể tu.” Tử Nhược Yên nhẹ nhàng gật đầu, nhìn Chung Linh và Lưu Diễm bên cạnh, lại nhìn Chung Dương Minh phía trước.

“Bây giờ xem ra, không chỉ đơn giản là tìm được cách, mà là chàng ấy có được một hệ thống hoàn chỉnh giúp đỡ bản thân.”

“Nếu không phải vậy, ba người đi theo Tiêu lang quân tu hành cũng sẽ không có những biểu hiện khác nhau như vậy.”

Lúc Tử Nhược Yên nhỏ giọng lầm bẩm, lại đột nhiên phát hiện ra được sự dao động khác biệt, nàng vội vàng nhìn trái phải.

Bốn phía trên không trung, huyễn trận vốn còn tồn tại đột nhiên bị xé rách, để lộ ra quân mai phục ẩn nấp bên trong.

Khí tức toát ra trên người bọn họ, không chỉ càng thêm mạnh mẽ.

Người dẫn đường ở phía trước, thậm chí còn để lộ ra khí tức Đạo cảnh nhị thập giai.

“Thật không ngờ lại xảy ra biến cố như vậy.” Cường giả tộc Huyết Dũng dẫn đầu híp hai mắt, nhìn về phía Chung Dương Minh đang chém giết.

Mà Chung Dương Minh, đồng thời cũng cảm giác được khí cơ mạnh mẽ, ông buông một gã tộc Cốt Giáp bị mình bóp nổ ra, chăm chú nhìn đối phương.

“Không đúng!” Bên này, đột nhiên Chung Linh lại rút kiếm ra, toàn thân bùng cháy ngọn lửa đỏ rực.

Hư ảnh nam nhân khổng lồ sau lưng Lưu Diễm, cũng hiện ra một lần nữa, cảnh giác nhìn bốn phía.

“Grào! ! !”

Ý chí đế hoàng của Tử Nhược Yên lại hóa thành thần long bay lên, bay lượn trên không trung.

Áo giáp màu vàng bao bọc toàn thân, mặt nạ trên mũ giáp rơi xuống: “Bên trong mảnh vỡ thế giới nho nhỏ này, sao lại có nhiều cường giả Võ Linh Quân đến như vậy, thậm chí còn có Đạo cảnh.”

“Tại sao chứ? Bọn họ ẩn núp ở nơi này, rốt cuộc có ý đồ gì!”

Liễu Quế Hương cũng thở dài, bà rút song đao của mình ra,

nghiêm túc quan sát bốn phía: “Ngoại tổ mẫu thật sự đã mắc sai lầm lớn rồi.”

“Không liên quan đến ngoại tổ mẫu, cho dù không đi tìm ngoại tổ phụ, bọn họ ẩn nấp ở nơi này, sớm muộn cũng sẽ xảy ra chuyện.” Sự sắc bén mơ hồ hiện lên trong đôi mắt màu vàng của Tử Nhược Yên: “Huống hồ muốn bắt trẫm, không đơn giản như vậy đâu.”

...

Bên trong hư không hắc ám, Tiêu Thiên vốn đang phi hành rất nhanh về phía Để vực Liên minh Nữ Đế, đột nhiên ngừng lại.

Hắn lơ lửng trong hư không hắc ám, đột nhiên nhìn về một hướng.

“Sao vậy?” Nhìn ngoại tôn nữ tế đột nhiên dừng lại, Tuyết Phú Quý khó hiểu nhìn Tiêu Thiên.

“Tử Nhược Yên, gặp nguy hiểm!” Tiêu Thiên đột nhiên mở miệng.

Tuyết Phú Quý sửng sốt: “Có chuyện gì, sao con lại nói như vậy.”

“Con để lại ý chí võ đạo trên người Tử Nhược Yên, sẽ cảm nhận được trong bóng tối.” Tiêu Thiên nhìn Tuyết Phú Quý, sắc mặt nặng nề:“Nếu trong lòng con đột nhiên có ý niệm, cảm thấy nàng ấy sẽ gặp nguy hiểm, vậy thì chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra rồi.”

“Theo cảm giác của con, hướng nàng ấy đang ở chính là bên này, cũng không xa lắm, có thể đến đó ngay.”

“Hình như ở rìa Để vực Liên minh Nữ Đế?

Tiêu Thiên không ngừng lẩm bẩm, đột nhiên hắn hơi điều chỉnh lại phương hướng, tốc độ bộc phát một lần nữa, dẫn mọi người vội vàng xông về hướng đó.

Tuyết Phú Quý ở bên cạnh cũng vô cùng ngạc nhiên sởn tóc gáy khi nghe những lời nói của Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên bộc phát tốc độ dẫn đầu mọi người, hắn đã nhanh chóng tiếp cận một khu vực đường bay gần Để vực Liên minh Nữ Đế.

Bay khoảng chừng thời gian một chén trà, Tiêu Thiên dừng lại một lần nữa, quét nhìn bốn phía, giống như đang tìm kiếm.

“Hình như mảnh vỡ thế giới giới vực kia có vấn đề gì đó.” Đôi mắt Tiêu Thiên sáng lên, hắn vội vàng thả lỏng đi về phía một thế giới giới vực.

...

Bên trong mảnh vỡ thế giới cỡ nhỏ.

Cả người Chung Dương Minh đầy vết thương, máu tươi không ngừng rỉ ra bên ngoài.

Bốn phương tám hướng, khắp nơi đều là dị tộc của Tàng Vũ Võ Linh Quân, bọn chúng đều bao vậy tấn công ông, trong đó còn có hai tên Đạo cảnh tọa trấn.

Cho dù trong khoảng thời gian này, thực lực của Chung Dương Minh cũng tăng lên nhanh chóng, nhưng ông hoàn toàn không thể chịu thế bao vây tấn công như vậy.

Bên kia.

Đám Tử Nhược Yên cũng chật vật chống đỡ, đối tượng tấn công chính của đợt mai phục thứ hai của đối phương, cũng đang ở

phương hướng các nàng đang đứng.

Chương 599. Cảm ơn sự chăm sóc của mọi người (2)

Keng! ! !

Âm thanh giao đấu thanh thúy lại vang lên, dị tộc da xanh lân phiến xuất quỷ nhập thần đột ngột xuất hiện, trực tiếp đụng Liễu Quế Hương bay ra khỏi chiến tuyến.

“Ngoại tổ mẫu!” Tử Nhược Yên sửng sốt thốt lên, linh khí trong cơ thể bộc phát mà không quan tâm đến hậu quả, muốn lao lên giúp đỡ.

Nhưng rất đáng tiếc, Liễu Quế Hương vì chống đỡ dị tộc giống như thích khách này, lưỡi dao va chạm liên tục khiến bà càng lúc càng bị đẩy ra xa.

Tử Nhược Yên định lao đến giúp đỡ thì một tên dị tộc thích khác da xanh lân phiến đột nhiên xuất hiện trước mặt cô.

Khí tức tỏa ra trên người hắn, càng đáng sợ hơn.

Đạo cảnh nhị thập giai!

Bên kia, Chung Dương Minh đang ở giữa không trung nơi xa, huyết khí sức lực của ông bắt đầu cạn kiệt, thân hình dần dần thu nhỏ lại.

Tình hình chiến trường lại rơi vào nguy hiểm khó khăn.

Đùng đoàng!

Âm thanh tiếng sấm, lúc này đột ngột vang lên.

Một đạo ánh đao do sấm sét màu máu hợp thành mạnh mẽ chém xuống, khi đến trên chiến trường, ánh đao sấm sét lập tức hóa thành ngàn vạn cơn mưa sấm sét.

Từng đạo sấm sét màu máu đánh trúng người dị tộc của Võ Linh quân một cách chính xác, biến bọn chúng thành bột mịn ngay lập tức.

Trên chiến hạm.

Eo Tử Nhược Yên đột nhiên bị người ta túm lấy kéo về phía sau, lưỡi dao dị tộc trước mặt chém đến, bổ vào khoảng không.

Mà khoảnh khắc tiếp theo, dị tộc ở ngay trước mặt mình lại đột nhiên nổ tung.

Không đợi Tử Nhược Yên kịp phản ứng, nàng đã rơi vào một vòng tay quen thuộc.

“Cảm ơn mọi người đã chăm sóc bệ hạ của bổn vương!”

“Tiêu lang quân!” Ánh sáng rực rỡ lóe lên trong đôi mắt Tử Nhược Yên, cả người hoàn toàn thả lỏng.

Áo giáp vốn gắn liền với cơ thể đã biến mất, hóa thành ánh sáng vàng, được thu vào trong đan điền để nuôi dưỡng.

Thân thể càng có thể cảm nhận được sự ấm áp đến từ Tiêu Thiên.

Lúc này Tiêu Thiên một tay ôm Tử Nhược Yên, tay còn lại vác Kẻ Dẫn Đường, sấm sét màu máu lập lòe trên thân đao, mái tóc dài tung bay.

“May mà ta không đến quá trễ.” Tiêu Thiên thở ra, nhìn về phía Tử Nhược Yên đang ôm mình: “Không bị thương chứ, Yên Nhi.”

Đón nhận ánh mắt quan tâm của Tiêu Thiên, lại còn xưng hô thân mật như vậy trước mặt mọi người.

Đường đường là Nữ Đế Đại Viêm, nhưng tai nàng lập tức trở nên đỏ bừng, nhẹ nhàng gật đầu, giọng rất nhỏ: "Ừm..."

"Bệ hạ của ta không sao là tốt rồi." Tiêu Thiên nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng noãn, vô cùng xán lạn.

Cảm nhận được hơi thở ấm áp của Tiêu Thiên gần trong gang tấc, hai gò má Tử Nhược Yên ửng hồng.

Nhưng ngay sau đó, nàng đột nhiên phản ứng lại: "Không hay rồi, Tiêu lang quân, chàng mau đi cứu ngoại tổ mẫu!"

Lúc trước Liễu Quế Hương bị đụng bay ra khỏi chiến tuyến, đang bị bao vây tấn công, lỡ như...

"Không sao, có ngoại tổ phụ ở đây mà!" Tiêu Thiên cười nói với Tử Nhược Yên, trấn an đối phương, bảo nàng đừng căng thẳng quá mức.

Tử Nhược Yên được Tiêu Thiên ôm, nàng nghe lời này thì cảm thấy hơi bất ngờ.

Ngoại tổ phụ?

Nếu nàng nhớ không nhầm, hình như thực lực của ngoại tổ phụ không được cho lắm.

Tiêu lang quân đang nói mê sảng gì vậy, để ngoại tổ phụ đi cứu ngoại tổ mẫu.

Chuyện này...

Mua một tặng một?

"Làm thê tử của ta bị thương, muốn chết!"

Xa xa, tiếng gào thét phẫn nộ đột nhiên vang vọng, vô cùng quen thuộc.

Tử Nhược Yên vội vàng nghiêng đầu, nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Đúng là như vậy, thân hình của ngoại tổ phụ, không biết từ lúc nào đã vọt từ đằng xa đến.

Lúc nãy vì để cứu Tử Nhược Yên, Tiêu Thiên dẫn theo Tuyết Phú Quý và Chu Nguyệt Hành bước vào trong mảnh vỡ thế giới, hắn bộc phát tốc độ đi trước một bước để ra tay.

Tuyết Phú Quý đi theo sau hắn, cả người ông giống như một quả bom mập mạp, đáp xuống trong vòng vây của kẻ thù.

"Đồ ngốc, chàng làm gì vậy!" Liễu Quế Hương đang bị bao vây tấn công, đôi bàn tay nắm song đao cũng đang run rẩy.

Khi bà nghe thấy giọng nói, quay đầu lại nhìn thấy Tuyết Phú Quý, không nhịn được mà thốt lên.

Tuyết Phú Quý đáp xuống, ông chỉ nhìn chằm chằm thê tử phía trước bằng đôi mắt sáng quắc.

Nhìn vết thương trên người bà, nhìn đôi tay run rẩy, khuôn mặt trắng bệch của đối phương, trong lòng ông giống như có một ngọn lửa đang thiêu đốt.

Lúc trước, vẫn luôn là như vậy.

Gặp phải nguy hiểm, lúc nào cũng là thê tử xông lên phía trước, nàng ấy dùng dao trong tay để chém ra con đường kia.

Đặc biệt khi ông nhớ lại đêm mưa kia, cả người liền run rẩy.

Liễu Quế Hương lúc đó cũng chỉ là một cô nương trẻ tuổi, đang ở độ tuổi tươi đẹp, lại phải giấu mình, một đường giết ra

ngoài.

Người nên được bảo vệ phải là nàng ấy mới đúng!

Lúc này, dường như sự phẫn nộ đang gào thét trong lòng ngực Tuyết Phú Quý.

Dường như có thứ gì đó đang được dẫn nỗ trong huyết mạch.

Giống như được lợi từ huyết mạch Đại Đức đế, Tuyết Phú Quý bình thường ôn hòa như nước, vô cùng mềm yếu.

Chương 600. Đã là lão phu lão thê rồi mà

Nhưng dòng nước ôn hòa bình lặng, một khi phẫn nộ, thì sẽ có uy năng hủy thiên diệt địa.

Tuyết Phú Quý giơ tay xé áo, thịt thừa toàn thân co rút lại trong nháy mắt, cơ thể lập tức phình to ra, mái tóc bạc tung bay.

Trong nháy mắt, thậm chí ông còn từ một người toàn thân mập mạp đầy mỡ, trở thành mãnh nam càng già càng dẻo dai.

So với sức mạnh cực hạn và thân hình phình to của Chung Dương Minh, thân hình Tuyết Phú Quý càng thêm hoàn mỹ, cơ bắp rắn chắc toàn thân giống như đao khắc búa đục.

Mà da thịt cả người cũng bắt đầu phiếm hồng, nhiệt độ quanh cơ thể cũng đang không ngừng tăng lên, hơi nước bốc lên bốn phía trời đất, biến thành sương trắng nóng hầm hập.

Không chỉ như thế, linh khí thiên địa xung quanh ào đến, giống như đã biến thành thực chất vậy.

Lúc này, Tuyết Phú Quý lao xuống dưới, giống như dẫn theo con sóng lớn ngập trời, cuồn cuộn ập đến.

“Chết!”

Tuyết Phú Quý phẫn nộ, ông khua hai tay, lập tức biến thành chưởng ấn ngập trời.

Con sóng lớn ngập trời di chuyển theo lòng bàn tay ông, quét ngang mà đến, trực tiếp đánh mấy tên dị tộc da xanh lân phiến

xung quanh Liễu Quế Hương lần lượt nổ tung.

Bóng dáng Tuyết Phú Quý lướt ngang qua người Liễu Quế Hương, ôm bà vọt lên trên chiến hạm, đứng vững trên boong tàu.

Liễu Quế Hương được Tuyết Phú Quý đưa trở lại trên boong tàu chiến hạm đứng vững, bà giống như vẫn đang trong cơn mơ.

Bà ngẩng đầu nhìn Tuyết Phú Quý cao lớn hơn không ít, hoàn toàn cảm nhận được sự thay đổi tâm lý của Chung Lệ Song lúc trước.

Tử Nhược Yên cũng vô cùng ngạc nhiên nhìn sự thay đổi kỳ lạ của ngoại tổ phụ, nàng quay đầu nhìn Tiêu Thiên bên cạnh: "Chàng..."

"Thiên phú của ngoại tổ phụ, rất lợi hại đó." Tiêu Thiên chớp mắt nhìn Tử Nhược Yên.

Bên kia.

Chu Nguyệt Hành cũng dẫn theo Chung Dương Minh thương tích đầy mình vọt trở về trên boong tàu, đi đến bên cạnh mọi người.

Quân hộ vệ vây xung quanh chiến hạm hư không, cũng thu nhỏ tuyến phòng ngự, trở về trên boong tàu chiến hạm bao quanh bốn phía, cảnh giác nhìn trái phải.

May mà vừa rồi Tiêu Thiên bay đến, một đao sấm sét màu máu chém ngang bốn phía giết chết rất nhiều người.

Khiến áp lực của bọn họ đột nhiên giảm xuống, nếu không như vậy, thật đúng là không thoải mái như vậy.

"Thân vương đại nhân, cuối cùng các ngài cũng về rồi." Chung Dương Minh được Chu Nguyệt Hành mang về, cả người thả lỏng

không ít, nhìn thấy Tiêu Thiên trở về, trong lòng yên tâm.

Tiêu Thiên nhìn Chung Dương Minh, chậc lưỡi nói: “Bị đánh thảm thật đó, ngươi không dẫn Long Khâu Đạo đi cùng à? Nếu ông ta ở đây, các ngươi hợp thể thì quét sạch đám người này được thôi.”

Hợp thể?

Lời nói của Tiêu Thiên khiến tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía Chung Dương Minh, ánh mắt vô cùng kỳ lạ.

Chung Dương Minh: “…”

Mà Liễu Quế Hương, trong mắt bà chỉ có dáng vẻ thay đổi rất nhiều, nhưng lại vô cùng quen thuộc của Tuyết Phú Quý.

“Nàng đứng yên ở đây nhé.” Tuyết Phú Quý nhẹ nhàng xoa đầu thể tử, sau đó ông xoay người lại, để lại cho đối phương một bóng lưng rắn chắc đáng tin cậy không gì sánh được.

“Tiếp theo, để vi phu giúp nàng xả cơn giận này.”

“Lần này, để ta đứng ở phía trước!”

Bùm!

Mặt đất hơi rung động, hoàn toàn khác với Chung Dương Minh, cũng không phải là bạo phát cực hạn của sức mạnh đáng sợ.

Trong khoảnh khắc Tuyết Phú Quý vọt ra ngoài, tiếng động cũng không lớn, nhưng tốc độ lại vô cùng đáng sợ.

“Chịu chết đi!”

Cùng với tiếng gào thét phẫn nộ của Tuyết Phú Quý, ông lập tức nhảy vào trong đại quân đã được tổ chức lại của đối phương.

Bùm! Bùm! Bùm!

Tuyết Phú Quý xông vào trận đại quân, giống như vũ khí chiến đấu cực kỳ tinh vi.

Quyền cước đồng thời được tung ra, nơi ông đi ngang qua không ngừng có những bóng người bị đánh đến nổ tung, biết thành từng làn sương máu.

Lúc này, Tuyết Phú Quý giống như con sóng lớn ngập trời quét ngang tất cả, tiêu diệt toàn bộ kẻ địch trước mặt.

Trên boong tàu chiến hạm, Liễu Quế Hương vẫn ngạc nhiên ngây người đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng chém giết phía trước.

Nhớ lại quá khứ, sau khi mình bị thương, người nam nhân này cứ ôm mình khóc.

Lẩm bẩm rằng, sau này nhất định phải bảo vệ mình thật tốt.

Ngày này, vậy mà thật sự đã đến.

“Thật đúng là, đã là lão phu lão thê rồi mà.” Liễu Quế Hương cất song đao, lẳng lặng thưởng thức trượng phu thể hiện sức mạnh to lớn.

Nhìn bốn phía người càng ngày càng nhiều, Tử Nhược Yên cũng hơi ngượng ngùng, liếc ngang Tiêu Thiên: “Chàng còn ôm đến khi nào?”

“Vĩnh viễn!” Khóe miệng Tiêu Thiên khẽ nhếch lên, hắn nhìn chằm chằm Tử Nhược Yên bằng ánh mắt sáng quắc.

“...” Tử Nhược Yên vừa mới ổn định được cảm xúc, mặt nàng lại đỏ bừng.

“Chủ yếu là bệ hạ chém giết lâu như vậy, chắc chắn rất vất vả, tựa vào người ta nghỉ ngơi một chút, đây là chuyện rất hợp lý.”

Tiêu Thiên mở miệng bổ sung, nhìn Tử Nhược Yên: “Nàng nói đúng không, bệ hạ thân ái.”

Tử Nhược Yên ho nhẹ mấy tiếng, nàng đỏ mặt nói với giọng nghiêm túc: “Không sai, trẫm thật sự mệt rồi.”

Chương 601. Thay đổi không ngờ đến

“Đúng vậy, bệ hạ vất vả như thế, thần xin ôm chặt hơn chút.” Tiêu Thiên ôm Tử Nhược Yên thật chặt, khiến toàn bộ cơ thể đối phương tựa vào trong ngực mình.

Tử Nhược Yên dán vào người Tiêu Thiên, mím môi gật đầu: “Trẫm đồng ý.”

Tiền trảm hậu tấu, chính là như vậy.

Lâm Bát Vân là người cuối cùng chậm rãi bước lên chiến hạm hư không, yên lặng đứng trong góc.

Hắn rất biết điều không đến gần phía trước, quấy rầy Tiêu Thiên và nữ tử kia ân ái.

Mà đi đến bên người Chu Nguyệt Hành, thành thật đứng đó.

Bên này, một nhà ba người Chung Dương Minh ở bên cạnh Chu Nguyệt Hành.

Chung Lệ Song nhìn vết thương trên người Chung Dương Minh, hơi đau lòng: “Vẫn ổn chứ?”

“Không sao, vết thương nhỏ mà thôi, bây giờ ta đi theo Thân Vương tập võ, thể lực mạnh mẽ, chút thương thế này không bao lâu nữa sẽ có thể khôi phục như lúc đầu.” Chung Dương Minh nói xong, còn đưa cho thê tử xem.

Chung Lệ Song nhìn kỹ, phát hiện thương thế trên người phu quân, thật sự là khôi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy

được.

Lúc này bà mới yên lòng, thở phào nhẹ nhõm.

“Không sao thì ra vẻ làm gì, một mình xông lên phía trước, uy phong quá nhỉ.” Cuối cùng, Chung Lệ Song tức giận đập trượng phu một cái, so với lúc trước, thì bà hoàn toàn không nương tay: “Bây giờ lợi hại như vậy, vậy mà còn gạt ta!”

Chung Dương Minh chịu một đòn đánh yêu của thê tử, cười ngượng ngùng và gãi đầu: “Đây không phải là che giấu tình báo sao, tình báo đối phương nắm giữ không rõ ràng, nếu tùy tiện ra tay, dễ thất bại lắm.”

“Cũng giống như bây giờ, e rằng đối phương cảm thấy thực lực chúng ta không đủ, cho nên mới kéo chúng ta tiến vào trong mảnh vỡ thế giới nhỏ này.”

“Nhưng sao bọn hắn có thể ngờ rằng, thật ra cả nhà chúng ta lại lợi hại như vậy chứ.”

Nghe thấy trượng phu nhắc đến chuyện này, Chung Lệ Song tức không chỗ xả giận, vươn tay ra, vặn lỗ tai Chung Linh.

Giờ phút này, Chung Linh đang đứng ở trước mặt Chu Nguyệt Hành, tò mò vuốt lông tơ của đối phương, nắm lấy đệm thịt trên lòng bàn tay gấu của đối phương.

Bỗng nhiên bị lão nương tập kích, bị đau đến mức lảo đảo rời đi.

“Mẫu thân thật sự là chủng tộc vô địch trên thế giới này.” Chu Nguyệt Hành nhìn tiểu bằng hữu bị mang đi, gãi gãi đầu.

Sau khi ông dời tầm mắt, phát hiện Lưu Diễm đang chờ mong nhìn mình.

Im lặng một lát, Chu Nguyệt Hành vươn tay gấu ra: “Muốn bóp không, đứa nhỏ.”

Lưu Diễm điên cuồng gật đầu, lập tức đi đến.

Bên cạnh, Chung Linh vội vàng cầu xin tha thứ: “Nương, người làm gì vậy.”

“Còn làm gì nữa, sao con lại lén lút lên thuyền, xảy ra chuyện thì làm sao đây!” Chung Lệ Song tức giận trừng mắt nhìn nữ nhi.

“Còn không phải theo lão cha ra ngoài chơi một lát sao, cứ ở trong hoàng triều Đại Viêm tu hành, không thú vị gì cả.” Chung Linh nói xong, khoa tay múa chân với Chung Lệ Song : “Bây giờ nữ nhi lợi hại hơn nương nhiều, có thể xảy ra chuyện gì chứ.”

“...” Chung Lệ Song nghe nữ nhi nói, trầm mặc một lát, hốc mắt bỗng nhiên phiếm hồng.

“Lúc đầu, chỉ có một mình nương không biết Thân Vương rất lợi hại.”

“Chuyện cho đến bây giờ, một nhà ba người chúng ta, ta yếu nhất, cha con hai người lợi hại như vậy rồi mà còn gạt ta.”

Chung Lệ Song càng nói càng ấm ức, đường đường là đại tướng quân hoàng triều Đại Viêm, nữ hán tử cao hơn hai mét lại bắt đầu rơi lệ.

Chung Dương Minh và Chung Linh sợ đến mức vội vàng bước đến an ủi, một nhà ba người nhỏ giọng trò chuyện.

Cảnh tượng ấm áp như thế, hoàn toàn hình thành sự đối lập rõ ràng với chiến trường chém giết đằng xa.

Theo sự đẩy mạnh chiến đấu, Tuyết Phú Quý thể hiện ra năng lực chiến đấu năng lực đáng sợ, khiến Liễu Quế Hương hoàn toàn

chấn động.

Bà Tuyết Phú Quý bằng ánh mắt sáng quắc, vô cùng ngạc nhiên.

Bà vốn cho rằng, trượng phu của mình sẽ giống như Chung Dương Minh, dùng sức mạnh phá kỹ xảo, một quyền một cước quét ngang bốn phương.

Nhưng khi thời gian dần trôi qua, bà dần dần phát hiện, phong cách của trượng phu và Chung Dương Minh hoàn toàn khác biệt.

Chẳng trách tuy Tuyết Phú Quý biến thành lão già mãnh nam đầu tóc bạc trắng như thế này, nhưng cũng không phình to đến mức khoa trương giống như Chung Dương Minh.

Phu quân mình chém giết, đó chính là nhét bốn phương tám hướng vào trong tay mình.

Hơn nữa còn có dị tượng sóng biển, ảnh hưởng đến quân địch bao vây bốn phía.

Hơn nữa thế công còn liên tục không ngừng, hết chiêu này đến chiêu khác, hoàn toàn có bất kỳ sự tạm dừng hay khoảng trống nào.

Cường giả Đạo cảnh ẩn núp đằng xa, thậm chí còn bị trượng phu cưỡng ép bắt ra ngoài, hơn nữa còn bị dị tượng sóng kia thổi quét, lôi kéo về phía ông.

“Ý có thể thông thần, Tuyết lão gia tử làm chủ nhanh thật đó, mới một đêm mà sao lại giống như thay đổi người khác vậy.” Chung Dương Minh ở phía sau, an ủi thê tử xong, nhìn chiến trường phía trước, tặc lưỡi ngạc nhiên.

Câu hỏi của Chung Dương Minh, cũng khiến Tử Nhược Yên nhìn về phía phu quân Tiêu Thiên của mình.

Chương 602. Thay đổi không ngờ đến (2)

Liễu Quế Hương cũng không nhìn phía trước nữa, bà nhìn về phía ngoại tôn nữ tế.

“Gân cốt của ngoại tổ phụ hơn người, càng là kỳ tài luyện võ, trời sinh nội tráng, cộng thêm ông ấy đã ăn quá nhiều tài nguyên Đại Đức Đế để lại.”

“Khi ta hướng dẫn ông ấy đi theo con đường luyện võ, xem như tích lũy lâu dài mới bộc phát ra đi.” Tiêu Thiên nhìn Chung Dương Minh, giải thích: “Thứ ngoại tổ phụ tu hành là bát cực, con đường khác hoàn toàn với mọi người.”

“Lại nói tiếp, đại quân này cũng đến đúng lúc, trở thành đá mài đao hoàn mỹ nhất của ngoại tổ phụ.”

Tiêu Thiên mở miệng chậm rãi miêu tả, sau đó giải thích: “Đương nhiên, không phải tất cả mọi người thích hợp theo ta tập võ, bằng không sẽ lãng phí thiên phú bản thân vốn có.”

“Ví dụ như bệ hạ, người không thích hợp tập võ, nhưng một số phương pháp rèn luyện mài giũa bản thân cơ bản, cũng có một số tác dụng thần kỳ và trợ giúp.”

Tử Nhược Yên nhẹ nhàng gật đầu: “Chính là phương pháp chàng hướng dẫn ta và Lạc Nữ Ái hoạt động cơ thể vào lúc sáng sớm đúng không?

“Đúng vậy!” Tiêu Thiên gật đầu, đồng thời nhìn Chung Lệ Song : “Ví dụ như Chung đại tướng quân, không quá thích hợp luyện võ,

ngươi dựa theo con đường tu hành hiện giờ, tốc độ tiến bộ sẽ càng ngày càng nhanh."

"Hoàn cảnh Đế vực Liên minh Nữ Đế càng ngày càng tốt, không cần nóng vội."

Nghe Tiêu Thiên an ủi mình, Chung Lệ Song cũng hơi ngượng ngùng: "Đa tạ Thân Vương đại nhân chỉ điểm."

Ầm!

Tiếng va chạm nặng nề lại vang lên.

Tuyết Phú Quý thể trạng hùng tráng, ông xách hai bóng người trong tay, sát khí đầy người dần dần đến gần bên này.

Trong lúc ông không ngừng bước về phía trước, thể trạng cũng trở về dáng vẻ mập mạp ban đầu.

"Ngoại tổ phụ bắt được người dẫn đầu rồi." Tuyết Phú Quý ném bóng dáng trong tay lên boong tàu, hiền lành cười nói với Tiêu Thiên: "Còn nữa, con xem đây là cái gì."

Nói xong, Tuyết Phú Quý vung tay, một khối đá bay về phía Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên cất Kẻ Dẫn Đường vào trong hệ thống không gian, một tay cầm lấy phiến đá rồi nhìn mặt trên, sắc mặt thay đổi.

"Đây là…"

Tiêu Thiên tỏ vẻ kinh ngạc khi cầm phiến đá trong tay.

Chất liệu của phiến đá không rõ, hắn chỉ dùng một lực đạo rất nhỏ, ước chừng một phần vạn, cũng chỉ lưu lại một dấu tay trên đó.

Trên đó vẽ một bức chân dung cùng nội dung là…

Tộc Linh Năng!

Tiêu Thiên quay đầu nhìn sang Lâm Bát Vân đang ngoan ngoãn đứng bên cạnh Chu Nguyệt Hành.

“Đại nhân?” Khi thấy vẻ hiếu kỳ trong ánh mắt của Tiêu Thiên, Lâm Bát Vân có chút nghi hoặc.

Tiêu Thiên không nói nhiều, chỉ đối chiếu bức chân dung trên phiến đá với ông.

Lâm Bát Vân nhìn thấy chân dung tộc mình trên phiến đá, lập tức biến sắc, vội vàng cầm lấy phiến đá: “Đây…đây…”

Nhìn phiến đá, Lâm Bát Vân có vẻ ngạc nhiên và không chắc chắn, đôi mắt đầy sự kinh hãi.

Khoan nói đến Lâm Bát Vân, ánh mắt của hai người bị Tuyết Phú Quý bắt cũng đầy vẻ chấn động khi nhìn thấy tộc Linh Năng trước mặt này.

Hiển nhiên, bọn họ hẳn là không ngờ rằng ở nơi như thế này lại thấy sự tồn tại của tộc Linh Năng.

“Tộc Cốt Giáp, tộc Thanh Lân, thế mà lại gặp được Đạo cảnh này ở nơi này.” Chu Nguyệt Hành nhìn hai người bị bắt, ôm cánh tay gấu nở nang của mình, tặc lưỡi.

“Mặc dù bên phía Tàng Linh chúng ta có kẻ địch dị tộc lẻn vào hoặc lợi dụng đại giới lớn để xuyên qua màn chắn.”

“Nhưng thủ bút như thế này rất hiếm thấy.”

Tuyết Phú Quý gật đầu theo, nhìn sang thê tử Liễu Quế Hương: “Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Chẳng phải thuyền Hư Không của chàng không có phản ứng gì ư, ta lo lắng cho chàng…” Sau đó, Liễu Quế Hương liền miêu tả

rõ động cơ khiến bọn họ xuất phát cho Tuyết Phú Quý.

Nghe xong, Tuyết Phú Quý vừa cảm động vừa buồn cười, không khỏi nhìn sang cháu gái.

Lo lắng cho tiểu Tiêu ư?

Đứa trẻ này vốn là một sự tồn tại không hợp lẽ thường, có gì mà phải lo lắng cơ chứ.

Liếc thấy ông ngoại nhìn Tiêu Thiên như nhìn quái vật vậy, Tử Nhược Yên cũng nhìn theo.

Lúc trước, khi Tiêu Thiên dẫn nàng cùng Lạc Nữ Ái xuyên qua màn chắn thế giới để trở về thì nàng đã biết.

Thực lực của trượng phu nàng không hề đơn giản như những gì đã thể hiện ra bên ngoài.

Nhưng đối với Tử Nhược Yên, việc trượng phu nàng có một chút bí mật nhỏ là điều rất bình thường.

Có đôi khi nàng nhìn thấy hắn lộ ra vẻ mỏi mệt nhưng không muốn nghĩ nhiều về chuyện này.

Chỉ cần như hiện tại, Tiêu Thiên có thể ở bên cạnh bầu bạn với nàng.

Là đủ rồi.

Có điều…

“Tiêu lang quân, rốt cuộc cảnh giới của chàng đến mức nào rồi?” Với ánh mắt sáng rực, Tử Nhược Yên nhìn sang trượng phu của mình.

Đối mặt với câu hỏi của Tử Nhược Yên, Tiêu Thiên không khỏi gãi gãi đầu, không biết đáp lại như thế nào.

“Chuyện này…ta cũng không rõ nữa.” Nói đến đây, Tiêu Thiên chần chừ một lúc: “Theo một ý nghĩa nào đó, ta vẫn đang không ngừng trưởng thành.”

Trưởng thành?

Đối với vài người xem như hiểu khá rõ Tiêu Thiên, khóe miệng hơi giật giật.

Đáp án gì lạ vậy, trưởng thành là sao?

Chương 603. Trẫm chỉ mong chàng luôn vui vẻ

“Nhưng ta rất mạnh, tuyệt đối có đủ năng lực để bảo vệ cho bệ hạ, tung hoành tứ phương.” Tiêu Thiên vung tay chỉ về phía xa, giọng điệu chắc nịch.

Nhưng đối mặt với lời nói hùng hồn của Tiêu Thiên, Tử Nhược Yên lại nhẹ nhàng lắc đầu: “Nếu như trẫm nói, chỉ cần chàng sống một cách vô lo vô nghĩ thì sao?”

“Chàng chỉ cần nằm một chỗ thảnh thơi, ngủ nướng, tắm ánh nắng mặt trời, ôm Tiêu Ngư Nhi ngáy khò khò trong lúc trẫm phê duyệt tấu chương là được.”

“Dù sao, lúc đó trông chàng rất vui vẻ và thoải mái.”

Tử Nhược Yên nhẹ nhàng kể lại và nhìn Tiêu Thiên với vẻ thương cảm trong ánh mắt, nàng vươn tay ra.

Ngón tay thon dài vuốt nhẹ lông mày Tiêu Thiên: “Nhìn chàng xem, lại cau mày nữa rồi, mỗi lần trải qua cảnh chém giết thì chàng lại biến thành dáng vẻ này.”

“Huống hồ, khi chàng có một mình, bóng lưng luôn ủ rũ, ăn uống kiểu nhồi nhét, căn bản không còn dáng vẻ đang thưởng thức mỹ thực nữa.”

“Như thể chàng đang báo thù điều gì đó!”

Tiêu Thiên giật mình đứng yên tại chỗ, hắn có như vậy sao?

Có lẽ là vậy, chính hắn cũng không nhận ra.

Hắn ngẫm nghĩ, nếu không nhờ hệ thống Vượng Tài trợ giúp thì hắn cũng không có được một giấc ngủ ngon lành.

Chỉ là dạo này hắn cảm thấy thoải mái và dễ chịu hơn một chút.

Có điều…

Tiêu Thiên nhìn khuôn mặt mỉm cười của Tử Nhược Yên, trong lòng cảm giác như có một dòng nước ấm chảy qua.

“Cảm ơn!” Tiêu Thiên mỉm cười, nghiêm túc nói: “Cảm ơn nàng đã quan tâm ta như vậy.”

“Chính Lạc ngu ngốc đã phát hiện ra kiểu ăn uống nhồi nhét như báo thù của chàng, trẫm sẽ không chiếm công lao của nàng ta.” Tử Nhược Yên đang nói bỗng vươn tay ra, nhéo má Tiêu Thiên.

Một khuôn mặt tươi cười có chút buồn cười xuất hiện khi nàng nhéo má Tiêu Thiên.

Nhìn kiệt tác của mình, Tử Nhược Yên nở nụ cười: “Như thế này rất tốt.”

“He he he…” Tiêu Thiên đang bị nhéo má, không khỏi cười ngây ngô như thể bị cảm xúc của Tử Nhược Yên lây nhiễm.

Mọi người đứng bên cạnh, nhìn thấy hai vị cũng đều lộ ra nụ cười trên khuôn mặt.

Nhất là những người lớn tuổi như Tuyết Phú Quý, trong lòng cảm khái không thôi.

Tuổi trẻ thật tốt~

Cảm giác hiểu nhau và chăm sóc nhau từ tận đáy lòng.

“Đại nhân!”Giữa lúc Tiêu Thiên và Tử Nhược Yên đang an ủi nhau, một giọng nói đột ngột vang lên phá vỡ bầu không khí đó.

Bọn họ quay đầu lại liền nhìn thấy Lâm Bát Vân đang quỳ trên mặt đất.

“Ngươi đang làm cái gì vậy?” Tiêu Thiên có chút giật mình khi nhìn thấy Lâm Bát Vân đang quỳ trước mặt mình.

Lâm Bát Vân điên cuồng dập đầu về phía Tiêu Thiên trước, sau khi khấu đầu xong hắn đứng lên: “Đại nhân, ngài có thể đi một chuyến đến quê hương ta và giấu nó bên trong Đế vực Liên minh Nữ Đế không?”

“Hả?” Tiêu Thiên nhíu mày, nhìn Lâm Bát Vân: “Trước đó, không phải ta đã nói với ngươi rằng linh khí của Đế vực Liên minh Nữ Đế tạm thời đang hỗn loạn, nếu lại dung nhập thế giới giới vực, nói không chừng…”

Lâm Bát Vân vội vàng lên tiếng: “Không giống, với linh khí thuần tịnh của quê hương ta mà dung nhập thì chỉ tốt chứ không xấu, đại nhân theo ta đi một chuyến thì sẽ hiểu.”

Nói đến đây, Lâm Bát Vân vội vàng cầm lấy phiến đá, khống chế linh khí rót lên trên nó.

Phiến đá bị linh khí dẫn động, hóa thành ảnh hưởng hư ảnh, dâng lên giữa không trung.

Hai kẻ dị tộc bị Tuyết Phú Quý bắt được, khi nhìn thấy cảnh này lập tức biến sắc.

“Đây là tinh đồ hư không?” Tiêu Thiên hết sức ngạc nhiên khi nhìn thấy hình ảnh ở bốn phía.

Làm sao tinh đồ hư không lại có thể xuất hiện trên phiến đá khắc họa chân dung của tộc Linh Năng sau khi rót linh khí vào.

Tinh đồ, chỉ dẫn tới nơi nào?

“Đúng, đây chỉ dẫn đến quê hương tộc chúng ta.” Giọng điệu Lâm Bát Vân run run, nhìn Tiêu Thiên: “Ta không biết vị trí quê hương có bị lộ với nhiều người hay không, bởi vì tinh đồ hư không đã bị hỏng, bọn họ tìm hồi lâu nhưng không thấy nên chỉ có thể từ từ tìm kiếm.”

“Nhưng quê hương của tộc chúng ta tuyệt đối không thể bị người của Tàng Võ tìm được.”

Nói đến đây, Lâm Bát Vân lại lần nữa điên cuồng khấu đầu về phía Tiêu Thiên, cuối cùng gục đầu trên mặt đất: “Đại nhân!”

Tiêu Thiên không nói gì mà chỉ nhìn Lâm Bát Vân: “Phong cảnh ở quê hương các ngươi như thế nào?”

“Hả?” Lâm Bát Vân kinh ngạc ngẩng đầu lên, sau đó mới vô thức trả lời: “Vô cùng đẹp!”

“Vậy thì được.” Tiêu Thiên lẩm bẩm, quay đầu nhìn Tử Nhược Yên ở bên cạnh: “Nàng luôn nói là trông ta rất mệt mỏi nhưng nàng cũng mệt mỏi không kém.”

“Đúng lúc chúng ta đi thư giãn một chút, coi như là du sơn ngoạn thủy.”

Nói đến đây, Tiêu Thiên hơi khum tay, làm bộ: “Không biết ý bệ hạ như thế nào?”

Tử Nhược Yên nhìn ánh mắt của Tiêu Thiên, đôi môi đỏ mọng của nàng hé nở nụ cười.

“Trẫm ân chuẩn!”

“Thân Vương đại nhân, còn hai người kia thì phải làm sao đây?” Chung Chương Minh đã hồi phục được kha khá, chỉ vào hai

kẻ bị Tuyết Phú Quý đánh đến nỗi không có năng lực phản kháng và đang khép nép quỳ trên boong thuyền.

Chương 604. Hay cho một kẻ thà chết chứ không chịu khuất phục

Tiêu Thiên quay đầu lại, nhìn tộc Cốt Giáp và tộc Thanh Lân.

Nói ra thì đây cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy hai dị tộc này.

Hắn không khỏi cảm thán, thế gian này quá đỗi thần kỳ, thế mà lại có nhiều chủng tộc kỳ quái, dáng dấp vô cùng kỳ lạ như vậy.

Tiêu Thiên vừa ngẫm nghĩ vừa đi đến trước mặt kẻ tộc Thanh Lân, quan sát đối phương.

Lần này, cường giả Đạo cảnh của Võ Linh quân Tàng Vũ mai phục có ba người.

Cường giả Đạo cảnh của tộc Huyết Dũng đã bị Tuyết Phú Quý lỡ tay đánh chết tươi rồi.

Tộc Thanh Lân ở trước mặt này cũng không khá hơn chút nào.

“Tộc Thanh Lân là sự tồn tại khá phiền toái của bên Võ Linh quân trong chiến trường hư không, lân phiến của bọn họ có thể trợ giúp Võ Linh quân che giấu tung tích, xem như là sát thủ bẩm sinh.” Chu Nguyệt Hành ở bên cạnh lên tiếng.

Khi nhìn thấy ánh mắt dò xét và hiếu kỳ của Tiêu Thiên nhìn tộc Thanh Lân, ông liền tự động giải thích.

“Hừ, phế vật che giấu tung tích mà cũng xứng làm sát thủ ư?” Tiêu Thiên lắc đầu cười nhạo: “Thủ đoạn đê tiện.”

Vẻ kinh thường của Tiêu Thiên khiến lông mày của Chung Dương Minh khẽ run lên.

Người từng được Tiêu Thiên chỉ điểm đạo sát thủ, Chung Dương Minh biết rất rõ tư tưởng của Thân Vương nhà mình quỷ dị đến cỡ nào.

Về phần những người khác có chút không theo kịp ý nghĩ này của Tiêu Thiên.

Lúc này, tộc Thanh Lân trước mặt Tiêu Thiên, những lân phiến rải rác giống như đồ trang trí trên khuôn mặt đầy máu màu xanh lục, đã vỡ vụn, khảm trong da thịt.

Có thể thấy được Tuyết Phú Quý ra tay hung ác thế nào mà khiến hắn trông thê thảm như này.

“Các ngươi cầm khối phiến đá này là dự định tìm quê hương của tộc Linh Năng à?” Tiêu Thiên nhận lấy phiến đá từ trong tay Lâm Bát Vân, nhìn chằm chằm vào tên Đạo cảnh trước mặt.

Hành động của Tiêu Thiên khiến cả đám người hiểu ra.

Hóa ra là thẩm vấn.

Quả thật, thẩm vấn để lấy tình báo là điều cần thiết.

Cộng với hành động đột ngột của Lâm Bát Vân càng làm cho đám người hiếu kỳ, rốt cuộc quê hương của tộc Linh Năng có gì mà khiến ông căng thẳng như vậy.

Trong lời nói, ông còn nhấn mạnh rằng tuyệt đối không thể rơi vào tay của người Tàng Vũ.

Chỉ e là có bí mật gì đó.

Tốt nhất là có thể biết được rốt cuộc tình báo mà bên Tàng Vũ đang nắm giữ đã đến mức độ nào rồi.

“Muốn chém giết hay róc thịt thì cứ tự nhiên, còn muốn từ trong miệng ta lấy…” Cường giả tộc Thanh Lân nhếch khóe miệng, thận trọng nói.

Bang!

Tiêu Thiên bỗng nhiên đạp một cước khiến cường giả tộc Thanh Lân bay ra ngoài.

Trong phút chốc, Tiêu Thiên siết chặt nắm đấm, bỗng nhiên có tiếng nói của Chung Dương Minh truyền tới: “Lực lượng ngươi bây giờ rất mạnh nhưng kỹ xảo phát lực có chút vấn đề, một lực giảm bớt mười lần chứ không phải đơn thuần sử dụng lực quá mạnh.”

Chung Dương Minh vừa dứt lời, thân thể Tiêu Thiên liền vặn vẹo, đôi chân như mọc rễ, bắp đùi căng cứng, trong nháy mắt lực đạo phun trào.

Thân trên cũng theo đó, lực đạo dần dần tăng lên, quyền phong thuận theo cánh tay phát ra.

Đùng!!!

Ngay lập tức, tiếng ầm vang cực lớn bạo phát, lực lượng cuồng bạo trong nháy mắt lan rộng ra phía trước.

Không khí chấn động liên tục, cường giả của tộc Thanh Lân đang bay giữa không trung.

Cường giả của tộc Thanh Lân có chút hoảng hốt khi cảm nhận được thân thể của mình đang bị lực đạo xé nát.

Làm gì vậy?

Nhân tộc này đang làm cái gì vậy?

Khi nói đến loại chuyện đàm phán thẩm vấn này, không phải có một quy trình cơ bản cò kè mặc cả qua lại giữa ta và ngươi sao?

Trước khi cường giả tộc Thanh Lân kịp hiểu rõ nguyên nhân thì toàn bộ thân hình hắn nổ tung thành một khối huyết vụ lục sắc.

Hơn nữa, huyết dịch thiêu đốt giống như pháo hoa rực rỡ nổ tung giữa không trung.

Trông rất đẹp mắt.

“Vì để biểu diễn kỹ xảo phát lực cho ngươi xem mà ta cố ý tập trung lực lượng, ngươi đã nhìn rõ chưa?” Tiêu Thiên xoay người nhìn Chung Dương Minh.

Chung Dương Minh cẩn thận nhớ lại động tác vừa rồi của Tiêu Thiên, sau đó nhẹ nhàng khoa tay theo.

Đùng!

Chỉ là mô phỏng Tiêu Thiên, tùy ý tung nắm đấm như thế thôi, Chung Dương Minh đã khiến không khí chấn động rồi.

Chung Lệ Song ở bên cạnh thấy vậy liền không thể tin vào mắt mình.

Trượng phu của mình lợi hại như vậy ư?

“Tiêu lang quân thật mạnh!” Ánh mắt Tử Nhược Yên càng thêm sáng ngời, một loạt quyền bình thường vừa rồi lại ẩn chứa đạo lý trong đó khiến nàng xúc động theo nó.

Nhẹ nhàng huy động, linh khí trong cơ thể dao động, nàng cũng thử bắt chước theo.

Đúng như dự đoán, cường độ sẽ được tăng lên.

“Sao lại cảm giác nó đơn giản như vậy mà…” Bên cạnh, Chu Nguyệt Hành cũng huy động tay gấu, sau khi cẩn thận lĩnh ngộ thì tấm tắc lấy làm lạ.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ cực lớn lại lần nữa vang vọng.

Rất nhiều người quay lại nhìn, phát hiện nơi phát ra động tĩnh là từ cú vung nắm đấm của Tuyết Phú Quý.

Liễu Quế Hương ở bên cạnh nhìn thấy chuyển biến của trượng phu, cảm thấy giống như đang mơ.

Chương 605. Hay cho một kẻ thà chết chứ không chịu khuất phục (2)

Sau đó, bà cũng không tự chủ mà bắt đầu thử múa song đao.

Chung Lệ Song được con gái Chung Linh dẫn dắt một cách cẩn thận.

Lưu Diễm ôm cự nhận đại đạo trong tay, trầm tư.

Về phần Lâm Bát Vân, ánh mắt ông càng lóe lên tinh quang khi nhìn về phía Tiêu Thiên như thể đang một con quái vật nghịch thiên vậy.

Ngay lúc này, tất cả mọi người đã học được không ít công phu từ màn trình diễn vừa rồi của Tiêu Thiên.

Còn tộc Cốt Giáp đang quỳ tại đó, kinh ngạc nhìn bóng lưng Tiêu Thiên như nhìn một con quái vật.

Tại sao?

Rõ là chỉ một kỹ xảo phát lực rất đơn giản nhưng khi Tiêu Thiên thi triển ra thì hắn lại thấy rõ, Tiêu Thiên đã làm như thế nào để quy tắc thiên địa và đại đạo thế gian thuận theo mình.

Đúng vậy!

Không phải mượn lực lượng thiên địa dùng, cũng không phải mượn sức mạnh đại đạo.

Mà là khiến chúng thuận theo mình.

Giống như con cá bơi theo dòng nước chảy, làm ít mà hưởng nhiều.

Dưới sự dẫn dắt như này, cả đám người vô thức tiến bộ hơn rất nhiều.

Quả thật không hợp lẽ thường.

"Đúng là vi diệu!" Khi mọi người gần như lĩnh ngộ xong, Tiêu Thiên không khỏi hô hào, thu hút sự chú ý của mọi người: "Có điều cũng phải cảm tạ cường giả tộc Thanh Lân của Võ Linh quân kia."

"Nếu như người này không có chút cốt khí thì ta cũng không đến nỗi phải dùng hắn làm đối tượng dạy học."

"Tính ra hắn cũng là một người kiên cường, lúc đầu ta còn cười nhạo hắn ti tiện, hóa ra ta mới là người có lỗi."

Lời của Tiêu Thiên khiến cả đám người trố mắt nhìn nhau, cảm giác nghe cứ kỳ quái thế nào.

Lúc này, Tiêu Thiên thở dài nhìn về phía bọn họ: "Người ta thường nói ôn bài cũ rồi mới học bài mới, tốt nhất mọi người nên ôn tập lại bài học về một quyền vừa rồi."

Nói xong, hắn liền bước tới tộc Cốt Giáp ở trước mặt.

Cường giả Đạo cảnh tộc Cốt Giáp nhìn thấy vẻ mặt của Tiêu Thiên có chút cổ quái.

Không phải chứ?

"Từ đầu đến giờ, ngươi vẫn một mực không kêu lấy một tiếng, thiết nghĩ chắc ngươi cũng giống như vị đồng bào kiên cường kia, đều là những kẻ thà chết chứ không chịu khuất phục, tuyệt đối sẽ

không mở miệng cầu xin tha thứ hay là tiết lộ nửa chữ tình báo nào.”

“Nếu như ta cố chấp thẩm vấn, chỉ sợ đó là một sự sỉ nhục đối với ngươi.”

“Tuy chúng ta là địch nhân nhưng ta biết việc tử chiến sa trường chính là niềm vinh quang của các ngươi.”

“Được, Thân Vương hoàng triều Đại Viêm Tiêu Thiên ta sẽ cho ngươi cơ hội này.”

Đồng tử của cường giả tộc Cốt Giáp co lại, mắt trừng to.

Kiên cường?

Thà chết chứ không chịu khuất phục?

“Không phải, ta có thể…”

Bang!

Cường giả tộc Cốt Giáp còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một cước đạp bay lên giữa không trung.

“Chung quy đều là kẻ tu hành, hạng người chém giết nơi chiến trường, kẻ nào kẻ nấy đều cứng đầu cả.” Tiêu Thiên lắc đầu ngao ngán, nhìn pháo nổ trong không trung.

“Không chỉ như thế, kẻ được gọi là tộc Cốt Giáp này, quả đúng là danh xứng với thực, thật khiến người ta phải cảm động.”

Tiêu Thiên nói xong, cả đám người nghe đều giật giật khóe miệng.

Nhất là người đứng ở khoảng cách gần Chu Nguyệt Hành, ông có thể nhìn thấy vẻ mặt của Đạo cảnh tộc Cốt Giáp kia.

Từ ngôn ngữ cho tới biểu cảm đều thể hiện rõ là muốn tiết lộ tình báo, cầu xin tha mạng.

Nhưng thật đáng tiếc…

Chu Nguyệt Hành liếc trộm Tiêu Thiên, đứa nhỏ này căn bản không cho hắn cơ hội mà.

Hơn nữa, rõ ràng là ngươi nổ chết đối phương.

Tại sao lại bày ra dáng vẻ oai phong lẫm liệt như thể ngươi đang thành toàn cho đối phương vậy.

Hoàn toàn không có kẽ hở nào.

"…" Tử Nhược Yên đứng cách đó không xa, đôi môi đỏ của nàng khẽ nhếch lên, có chút khó tin nhìn về phía Tiêu Thiên.

Lần đầu tiên nàng nhìn thấy Tiêu Thiên như thế này, khiến người khác có cảm giác vô cùng kỳ diệu.

Không biết có phải ảo giác hay không, Tử Nhược Yên luôn cảm thấy hình như vừa rồi kẻ địch chết vô cùng ấm ức.

Nghĩ tới đây, Tử Nhược Yên nhẹ nhàng quay đầu nhìn Chung Dương Minh ở bên cạnh, phát hiện thần sắc của đối phương vẫn như thường, không có chỗ nào kỳ quái.

Nàng lại nhìn sang Chung Linh và Lưu Diễm, thấy vẻ mặt của hai người họ không kinh ngạc gì.

Theo suy đoán của nàng, ba người họ là những người đi theo Tiêu Thiên tu hành lâu nhất.

Bọn họ không kinh hãi chứng tỏ Tiêu Thiên trong quá khứ thường xuyên bày ra dáng vẻ này.

Tử Nhược Yên nhếch môi, khẽ cười.

Một Tiêu Thiên không thèm nói đạo lý, trông cũng khá đáng yêu đó chứ.

“Không biết trong quá khứ, rốt cuộc thì Tiêu lang quân đã trải qua những chuyện gì mà tính tình lại cổ quái như thế này.” Tử Nhược Yên nói xong thì đưa mắt nhìn theo bóng lưng đang chống nạnh của Tiêu Thiên, ánh mắt lộ ra vẻ đau lòng.

Tính cách càng vặn vẹo kỳ quái thì càng chứng tỏ chàng chắc hẳn đã có một cuộc sống tồi tệ trong quá khứ.

Thậm chí là rất phức tạp.

Ngay lúc này.

Chung Linh đang đứng bên cạnh, bỗng nhiên lên tiếng: “Đúng rồi, nếu chúng ta cùng ra ngoài chơi thì hoàng triều Đại Viêm phải làm sao?”

Chương 606. Tại sao lại trở thành dáng vẻ này

Tiêu Thiên sửng sốt, toàn thân cứng đờ, ngại ngùng quay đầu lại nhìn Chung Linh.

Vấn đề này, hắn suýt chút quên mất tiêu.

Tử Nhược Yên là Nữ Đế Đại Viêm và còn là một người cuồng công việc.

Hiếm lắm mới ra ngoài được một chuyến là đã tốt lắm rồi, nếu để nàng kéo dài thời gian lâu như vậy, làm sao có thể…

Nhìn thấy vẻ mặt của Tiêu Thiên, Chung Linh vội vàng che miệng mình lại, nàng cảm giác như mình vừa nói sai gì đó, trong lòng vô cùng áy náy.

Bên cạnh, Lưu Diễm vươn tay nhẹ nhàng xoa xoa đầu của cô nhóc Chung Linh: “Lại nói mà không suy nghĩ rồi.”

“Không sao, trẫm ra ngoài du ngoạn cùng Thân Vương mấy ngày thì có thể xảy ra chuyện gì được chứ?” Lúc này, Tử Nhược Yên bỗng lên tiếng.

Tiêu Thiên sửng sốt một lúc, ánh mắt lần nữa khôi phục hào quang, ngẩng đầu lên nhìn về phía Tử Nhược Yên.

Tình huống gì đây trời.

Theo hiểu biết của hắn về Tử Nhược Yên, một người gánh trọng trách trên người và cuồng công việc như nàng, thế mà lại đồng ý đi chơi với hắn ư?

“Từ lúc trở thành hoàng đế hoàng triều Đại Viêm tới giờ, trẫm luôn dốc hết sức mình chăm lo việc nước, chẳng lẽ không thể hưởng thụ một chút sao?” Tử Nhược Yên mỉm cười nhìn Chung Dương Minh: “Chung thừa tướng, ngươi nghĩ sao?”

“Ha ha ha, bệ hạ nói chí phải, hoàng triều Đại Viêm đã có thần ở đây chăm lo, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

“Huống hồ, lúc này cũng không ai dám làm ầm ĩ, chẳng phải còn có Thái Thượng Hoàng sao?”

Tuyết Phú Quý ở bên cạnh bật cười theo: “Ngươi nói đúng, cháu gái ngoan, con cứ an tâm ra ngoài đi chơi với tiểu Tiêu, thả lỏng tâm tình một chút, mọi chuyện đã có cha con lo rồi.”

“Hắn vốn là hoàng đế hoàng triều Đại Viêm mà, bây giờ hắn quay lại làm vài ngày để con ra ngoài chơi cho vui vẻ thoải mái, sau đó lại bảo hắn đi ra là được.”

Liễu Quế Hương đứng một bên, buồn cười đẩy đẩy trượng phu: “Chàng nói như thể vị trí hoàng đế này không quan trọng vậy.”

Tử Nhược Yên mỉm cười nhìn về phía Tiêu Thiên, nghiêm mặt hỏi dò: “Sao nào, Tiêu Thân Vương không nguyện ý, muốn kháng chỉ ư?”

“...” Tiêu Thiên ngơ ngác cả buổi, lập tức nở nụ cười: “Bệ hạ nói gì vậy, thần tuân chỉ!”

Mọi người đều nở nụ cười, yên lặng ngắm nhìn điệu bộ của hai người họ.

Lưu Diễm cười hiền từ như một người mẹ.

“Đi chơi thôi!” Chung Linh phấn khích lắc lắc đầu.

Nhưng nàng hưng phấn chưa được bao lâu thì lỗ tai đã bị lão nương Chung Lệ Song nhéo lấy: “Ngươi còn nghĩ đến chuyện ra ngoài chơi, mơ đi con, sớm biết ngươi lợi hại như vậy thì lão nương đâu đến nỗi phải cực khổ như thế này.”

“Bệ hạ không dễ gì mới được ra ngoài thư giãn một chút, còn ngươi thì ngoan ngoãn về nhà cùng ta, hỗ trợ tuần thủ Đại Viêm!”

Nghe mẫu thân nói xong, vẻ mặt Chung Linh bỗng trở nên đau khổ, khi chuẩn bị phản kháng thì gặp phải ánh mắt hung ác của Chung Lệ Song.

Toàn thân nàng run lên, chỉ đành mím môi, gật đầu với vẻ ủy khuất.

Bất kể lúc nào.

Lão nương chung quy cũng là mẹ của ngươi.

Cuối cùng, cả nhóm người tách ra.

Trong đó, Tiêu Thiên và Tử Nhược Yên đi theo Lâm Bát Vân đến quê hương của ông, hai người vừa du ngoạn vừa thuận tiện giải quyết một số việc.

Về phần đám người còn lại, bọn họ đều quay về Đế vực Liên minh Nữ Đế.

Động thiên tộc nhân của Lâm Bát Vân đã được giao cho Tuyết Phú Quý để ông mang về trước.

Đợi sau khi về Đế vực Liên minh Nữ Đế, ông có thể bắt đầu để những người tộc Linh Năng giúp đỡ mọi việc và ổn định cuộc sống.

Chỉ như vậy thì mới có thể giúp cho những người tộc Linh Năng hòa nhập vào Đế vực trong thời gian ngắn nhất.

Tiêu Thiên mượn một chiếc chiến hạm hư không của Tuyết Phú Quý, sau đó hắn dẫn theo Tử Nhược Yên cưỡi chiến hạm bay trong hư không.

Lâm Bát Vân phụ trách khống chế thuyền Hư Không bay về hướng quê hương ông.

Về phần vì sao Tiêu Thiên không mang Tử Nhược Yên bọn họ bay đi cho nhanh?

Mãi mới có dịp hắn dẫn vợ mình ra ngoài hưởng tuần trăng mật, có thuyền Hư Không mà không ngồi, lại có sẵn "tài xế" mà không dùng.

Tự nhiên đi hành xác bản thân.

Nếu hắn thật sự làm như vậy thì đúng là bị điên.

Trên boong chiến hạm khác trong hư không.

Sau khi cả đám người đưa mắt nhìn theo Tiêu Thiên bọn họ rời đi, chiến hạm của họ cũng bắt đầu thay đổi phương hướng đi về lại Đế vực Liên minh Nữ Đế.

"Nói ra thì hình như ta chưa giới thiệu kỹ với các ngươi." Lúc này, Tuyết Phú Quý quay về phía đám người: "Vị này chính là đích tử của Yêu Hoàng Bát Hoang, coi như cùng thế hệ với ta."

Chu Nguyệt Hành cười lớn, nhẹ nhàng gật đầu với mọi người.

"Chu lão đệ, sao hai người gặp được nhau vậy?" Bỗng nhiên, Liễu Quế Hương cảm thấy tình hình không ổn.

Nơi bọn họ gặp nhau tương đối vắng vẻ, xa xôi.

Làm sao Chu Nguyệt Hành tìm tới được hay vậy?

"Chị dâu à, lúc mọi người rời khỏi Hoàn Sơn giới, chẳng phải

Tuyết lão ca tìm ta giúp đỡ ư? Ta vẫn luôn ở bắc thành Tuyết Hạ Sơn.” Chu Nguyệt Hành vẫy vẫy tay gấu, giải thích với Liễu Quế Hương.

Chương 607. Thể hiện uy phong của trượng phu

Liễu Quế Hương càng lộ vẻ trì trệ: “Hoàn Sơn giới? Bắc thành Tuyết Hạ Sơn? Tổng bộ thương hội?”

“Đúng vậy!”

“Các ngươi quay về Hoàn Sơn giới chỉ trong một đêm ư?” Liễu Quế Hương sửng sốt.

Chu Nguyệt hành gật đầu, chỉ vào Tuyết Phú Quý: “Chị dâu, bây giờ Tuyết lão ca còn là lão tổ Tuyết gia nữa đó nha.”

Liễu Quế Hương nhìn sang phu quân: “???”

Liễu Quế Hương nhìn về phía ánh mắt của trượng phu mình, tràn đầy khiếp sợ, thậm chí còn bắt đầu hoài nghi cuộc đời.

Tại sao trong vòng một đêm lại cảm giác thế giới này thay đổi rồi.

Phu quân vốn là người mập mạp, còn muốn trốn ở phía sau mình để được bảo vệ.

Thoáng cái biến thành cường giả khủng bố có thực lực, một mình đối phó với hơn vạn tinh nhuệ Võ Linh quân, dễ dàng quét ngang, hết sức tùy ý.

Lúc này, Chu Nguyệt Hành đột nhiên tự nhủ bản thân, lại biến thành lão tổ Tuyết gia?

Chắc chắn không phải là đang đùa, rốt cuộc là có tình hình quỷ

quái gì vậy.

"Đứa trẻ Tiểu Tiêu rất lợi hại, hơn nữa ta còn đích thân giết chết Tuyết An Tường!" Tuyết Phú Quý nói đến đây thì trong đồng tử hiện lên ánh sáng hung ác, giọng điệu trái lại vô cùng sảng khoái.

"Chuyện khác, chúng ta trở về nói rõ đi." Tuyết Phú Quý nói đến đây thì vỗ nhẹ sau lưng thê tử.

Liễu Quế Hương hốt hoảng, bà sắp không theo kịp tiết tấu của phu quân mình nữa.

Ngay lúc bà khiếp sợ thì chiến hạm hư không đã đến gần Đế vực Liên minh Nữ Đế.

Sau khi bọn họ trở về, ai nấy đều bận việc của mình.

Đặc biệt là Chung Dương Minh, Tuyết Phú Quý đã dẫn một đống lớn tộc Linh Năng về động thiên của mình.

Dựa theo sắp xếp và dặn dò của Tiêu Thiên, Chung Dương Minh rất rõ tác dụng của những người này đối với Đế vực Liên minh Nữ Đế, nên tất nhiên rất để bụng.

Còn về Chung Lệ Song, đã dẫn theo Chung Linh trực tiếp đi làm việc.

Sớm biết con gái lợi hại như vậy, bà có thể bớt lo hơn.

Chung Linh bị kéo đi đáng thương nhìn lấy Lưu Diễm bên cạnh: "Tại sao sau khi bại lộ thực lực thì ta phải làm việc khổ cực, Thân Vương đại nhân lại có thể chạy ra ngoài chơi chứ?"

Nàng cảm thấy tình hình này rất khác với tưởng tượng của bản thân.

Theo lý, bệ hạ cũng biết Thân Vương đại nhân lợi hại, không

nên sai hắn đi làm việc à?

Sao còn du ngoạn sơn thủy với người ta chứ?

Sao tình hình trước đây Thân Vương đại nhân lo lắng lại rơi xuống người mình rồi.

Phía bên kia.

Tuyết Phú Quý dẫn theo Liễu Quế Hương trở về chỗ ở tạm thời của mình.

Chu Nguyệt Hành thì không thể chờ đợi được, muốn đến trang trại chăn nuôi Thanh Viêm xem cây Hoa Thần Long, nhìn heo Thanh Viêm, trâu Thanh Viêm ở phía bên kia.

Còn có cái gọi là tộc Hoa Thần!

Trên thực tế, chuyện Chu Nguyệt Hành thích nhất chính là lợi dụng linh khí, biên soạn nghìn vạn hình ảnh thế gian lưu lại thành sách, hóa thành điển tịch hình ảnh linh khí.

Lưu truyền muôn đời.

Lúc mới nói chuyện với Tiêu Thiên, rất tò mò với trang trại chăn nuôi Thanh Viêm bảo bối trong miệng hắn, nên đương nhiên không thể chờ đợi được.

"Phụ thân!"

Tuyết Phú Quý vừa đặt chân không bao lâu đã nghe thấy âm thanh truyền đến từ xa xa.

Ông đang đỡ thê tử Liễu Quế Hương ngồi xuống thì nhìn thấy con rể Tử Đế Tôn và con gái Tuyết Như Yên lăng không đáp xuống từ đằng xa.

"Tiểu nha đầu Tiêu Ngư Nhi nói đứa trẻ Yên Nhi sắp đi xa rồi."

Sau khi đáp xuống, bọn họ lập tức đi đến trước mặt Tuyết Phú Quý.

Có Tiêu Ngư Nhi ở đây, tiện cho rất nhiều chuyện.

Chỉ là sau khi bọn họ đáp xuống, lại phát hiện vẻ mặt Liễu Quế Hương trắng bệch, không thoải mái.

"Mẫu thân, người sao vậy?" Tuyết Như Yên vô cùng lo lắng, vội vàng tiến lên trước nhìn mẫu thân của mình.

Liễu Quế Hương xua tay nói: "Không sao, chỉ là chém giết một trận, nếu không phải con rể của con, còn có người cha già của con, chỉ sợ đã xảy ra chuyện rồi."

"Hả?" Tử Đế Tôn và Tuyết Như Yên nhìn nhau.

Chém giết một trận là có ý gì?

Lại nhắc đến Tiêu Thiên.

Lẽ nào là hắn đuổi kịp đến cứu trận ư?

Còn có cha già là làm gì nữa?

"Hiện tại cha con rất khó lường, hai đứa con cộng lại có lẽ đều không đánh lại ông ấy." Liễu Quế Hương nhìn con gái và con rể đang mờ mịt, đại khái đoán ra bọn họ đang nghĩ gì, vui vẻ mở miệng.

Lời này của Liễu Quế Hương đã chọc cười vãn bối.

Đặc biệt là Tuyết Như Yên, càng không chút khách sáo: "Mẫu thân, người đang nói gì vậy, cha già đâu có lợi hại như vậy."

"Cho dù ông ấy có tiền, mua được không ít linh khí tốt cũng không thắng được bọn con."

"Đặc biệt là hiện tại ông ấy đã luyện được kỹ năng bí mật của ấn Nhân Hoàng, thực lực càng tăng nhiều."

Tuyết Như Yên nói xong, vừa vỗ vào vai của trượng phu mình: "Ông ấy có thể tế xuất ra mười ấn cùng một lúc đó."

Tử Đế Tôn mỉm cười, trong lòng rất kiêu ngạo, nhưng vì nể mặt nhạc phụ nên cũng không biểu hiện quá nhiều.

Chương 608. Thể hiện uy phong của trượng phu (2)

"Sao vậy, không tin à, chúng ta thử luyện xem sao?" Tuyết Phú Quý nói xong, vừa cười híp mắt đứng dậy.

Nhìn thấy Tuyết Phú Quý hờn dỗi, Tuyết Như Yên lắc đầu: "Cha, tuổi đã lớn rồi sao vẫn còn giận dỗi vậy."

"Bỏ đi, nếu cha có hứng, vậy thì luyện với ông ấy." Tử Đế Tôn bên cạnh vỗ nhẹ vai của thê tử.

Trước đây nhạc phụ cũng thích làm như vậy, bình thường để bọn họ đến luyện cùng, sau đó dùng mấy linh khí có giá lớn đến đấu với bọn họ.

Có lẽ lần này lại có linh khí mới gì đó, muốn thử đôi chút.

Liễu Quế Hương ở bên cạnh hiểu rõ, trượng phu của mình đang khoe khoang với con gái và con rể.

Nghĩ đến cũng đúng, thực lực đột nhiên tăng mạnh.

Giống như là phú quý không hồi hương, như áo gấm dạ hành.

"Đúng rồi, con rể, con tốt nhất là nên thi triển ra kỹ thuật bí mật tế xuất mười ấn." Tuyết Phú Quý vừa nói vừa hoạt động vai.

Tử Đế Tôn ho khan mấy tiếng, cúi đầu có chút ngượng ngùng, trong lòng ông suy nghĩ.

Nên dùng cái cớ gì để từ chối lời đề nghị của nhạc phụ, còn không để đối phương mất mặt.

Tế xuất mười ấn, đừng để đến lúc đó...

Lúc nghĩ đến đây, bỗng nhiên Tử Đế Tôn cảm giác cứ như bản thân bị bóng mờ bao phủ, ông ngẩng đầu lên.

Thì phát hiện cơ thể của nhạc phụ bành trướng, hình thể cất cao, hóa thành một tư thế cực kỳ khoa trương.

Cơ bắp cả người đỏ thẫm, tản ra nhiệt độ cao, hít một hơi.

Khiến mảng khu vực này tràn ngập sương trắng bay lên.

"Nếu không đến lúc đó, sợ con không còn cơ hội đó." Tuyết Phú Quý siết chặt song quyền, trên cơ bắp như nổ tung nổi lên gân xanh.

Tử Đế Tôn nhìn Tuyết Phú Quý thay đổi cực lớn trước mặt, lập tức nuốt nước bọt, không khỏi quay đầu nhìn về phía thê tử.

Nhưng lúc này, lại phát hiện thê tử Tuyết Như Yên ngồi ở bên cạnh Liễu Quế Hương từ lúc nào.

“Dù sao phụ thân cũng là trưởng bối, hai đánh một thì hơi kỳ quặc.” Tuyết Như Yên nói đến đây thì chớp mắt với trượng phu: "Cố lên."

Khóe miệng của Tử Đế Tôn hơi co giật, cứng ngắc quay đầu: "Nhạc phụ, nhẹ chút..."

Sau khi hai cha con tiến hành một trận giao lưu thì ngồi lại cùng nhau.

Cả người Tử Đế Tôn đều co quắp nằm gục lên bàn, vỗ lên đó, xương cốt toàn thân mỏi mệt rã rời, không tha thiết sống nữa.

Cũng may nhạc phụ là người để ý, đánh người không đánh mặt.

"Ha ha ha, Tử Đế Tôn à, vẫn là phải tăng cường rèn luyện, không được buông lỏng tu hành." Tuyết Phú Quý đã khôi phục lại dáng vẻ mập mạp, vỗ vỗ phía sau của Tử Đế Tôn.

Nhiều năm như vậy, cũng được xem là dựng uy phong cho nhạc phụ rồi.

"Cha, rốt cuộc người đã xảy ra chuyện gì, sao lại trở thành như vậy." Tuyết Như Yên thật sự tò mò, nhìn chằm chằm Tuyết Phú Quý.

Sao trong nháy mắt, người cha già như biến thành một người khác vậy.

Tuyết Phú Quý cười thần bí, liếc nhìn con rể: "Thần thông không gian, hừ, các con hoàn toàn không đủ hiểu rõ Tiểu Thiên!"

...

Tuyết Phú Quý đột nhiên nắm tay, đánh ra một tư thế, tốc độ nhanh thì thôi đi.

Hơn nữa còn ẩn chứa chí lý trời đất, dưới quyền vận chấn động, quyền phong đột nhiên đánh tới trước mặt Tử Đế Tôn.

Quyền phong đập vào mặt, chân mày Tử Đế Tôn nhẹ nhàng run rẩy.

Chính là như vậy.

Trốn không thoát!

Trên người nhạc phụ cũng không biết xảy ra cái gì, mạnh thái quá.

Từng quyền đến thịt khiến bản thân căn bản không chống đỡ được, rõ ràng là Thập Ấn Tề Phát, ấn Nhân hoàng gào thét mà đi.

Nhưng toàn thân nhạc phụ giống như mọc đầy mắt, lúc di chuyển tới gần mình, ngài còn có thể dễ dàng chặn đứng ấn Nhân hoàng.

“Đây chính là con đường tu hành mới mà đứa nhỏ tiểu Tiêu kia truyền thụ.” Tuyết Phú Quý nói đến đây, vẻ mặt trịnh trọng.

“Võ đạo!”

Xoạt xoạt!

Tuyết Phú Quý lại vung hai nắm tay giống như ảo ảnh lóe ra, không gian đều nhẹ nhàng chấn động.

Nhưng mà muốn dễ dàng xé nát không gian giống như Tiêu Thiên thì vẫn kém rất xa.

“Võ đạo?” Tử Đế Tôn và thê tử Tuyết Như Yên đưa mắt nhìn nhau.

Đây là đại đạo gì, tại sao chưa từng nghe qua.

“Cha nói không phải thần thông không gian là ý gì.” Tuyết Như Yên nghĩ đến lời phụ thân vừa nói bèn hỏi lại.

Tuyết Phú Quý nhẹ nhàng hừ một tiếng, vỗ nhẹ lên bụng béo của mình: “Tiểu Tiêu đều đã nói với các ngươi, hắn là nhục thân cường bạo, tự thành trời đất, tay không bóp nát không gian không phải nói chơi.”

“Cũng không phải là có thần thông không gian gì trong miệng các ngươi.”

Nhìn thấy Tuyết Phú Quý nói như vậy, Tử Đế Tôn không nhịn được nở nụ cười: “Nhạc phụ đại nhân, ngài thật sự là nhập vai quá sâu rồi, cái gọi là tự thành trời đất, nhục thân viên mãn vô lậu đều là Lạc đại ca bịa chuyện.”

“Làm sao có thể có người chỉ cần dựa vào nhục thân là tay không bóp nát được không gian, hơn nữa mọi người đều biết thể tu thuần túy không có tiền đồ.”

“Cho dù là thể tu bên phía Tàng Vũ cũng là huyết khí nội liễm, linh khí chỉ là trợ giúp, lĩnh hội sức mạnh đại đạo thêm vào thân xác rồi...”

Chương 609. Đùa giỡn

Tử Đế Tôn đang nói thì bỗng nhiên không còn âm thanh, yên lặng nhìn nhạc phụ trước mặt mình.

Mà Tuyết Phú Quý cũng lặng lẽ nhìn ông.

Khóe miệng Tử Đế Tôn hơi run rẩy: "Sẽ không phải là... bọn ta lầm lẫn thứ gì chứ."

"Ngươi cảm thấy thế nào?" Tuyết Phú Quý mang theo nụ cười, nhìn con rể của mình: "Trận so tài vừa nãy, ngươi còn chưa hiểu được sao?"

Môi của Tử Đế Tôn có hơi khô, chiến lực của bản thân là Đạo cảnh nhị thập giai đỉnh phong.

Dựa vào thiên phú trác tuyệt của bản thân, tốc độ gia tăng thực lực cực nhanh, dần dần tiếp cận cấp bậc Đạo Quân nhị thập giai.

Thậm chí còn lấy được Nhân Hoàng tuyệt học, thi triển Thập Ấn Tề Phát.

Nhưng vẫn bị nhạc phụ đại nhân đánh cho không biết trời nam đất bắc, hơn nữa sau khi cẩn thận nhớ lại.

Tử Đế Tôn cũng đã nhớ ra, vừa nãy lúc ra tay với nhạc phụ Tuyết Phú Quý, đối phương quả thực thể hiện chiến lực nhục thân cường bạo.

Cùng lúc đó, Tuyết Phú Quý cũng kể rõ một vài khái niệm mà tập võ biết đến khi đi theo Tiêu Thiên tu hành.

Để bọn họ hiểu biết rõ ràng một chút rốt cuộc bản thân đang luyện cái gì.

“Giống như đứa nhỏ này đã nói, ta là kỳ tài luyện võ một trong một triệu.” Vẻ mặt Tuyết Phú Quý kiêu ngạo, lúc phất tay, linh khí bốn phía như dòng nước bắt đầu tuôn chảy.

Quanh thân lại giống như một cơn lốc xoáy, sinh ra lực kéo nhất định với ba người bọn họ.

Nhưng rất nhanh hiện tượng quỷ dị này cũng đã biến mất không thấy, giống như chưa bao giờ xuất hiện.

“Đây là bản lĩnh của ý năng thông thần, thần tiếp thiên địa.” Tuyết Phú Quý lắc lư cái đầu, có vẻ cực kỳ đắc ý.

Tử Đế Tôn ở trước mặt ông thì che mặt mình lại.

Quá đáng rồi, việc này không đúng nha.

Cho nên trên thực tế lời bịa chuyện của Lạc đại ca mới là chân tướng.

Còn cái mà bọn họ cho rằng là chân tướng, thật ra mới là lý do lý trấu.

Cho nên những lời lúc trước của Tiêu Thiên không phải là hắn nhập vai sâu, không phải hắn tiến vào trạng thái nhanh.

Mà là đứa nhỏ đó thật sự đang giải thích với bọn họ rằng bản thân rất mạnh.

“Đứa nhỏ tiểu Tiêu này lợi hại như vậy, sao còn muốn bám váy con gái chúng ta chứ?” Tử Đế Tôn vỗ đùi, cực kỳ khó hiểu nhìn thê tử.

Tuyết Như Yên lại không hé răng, chỉ là yên lặng nhìn trượng phu của mình.

Chạm đến ánh mắt của thê tử, hai má Tử Đế Tôn ửng đỏ, cười haha rồi không nghĩ tới những chuyện này nữa.

Liễu Quế Hương bên cạnh cũng vỗ trượng phu mình: "Chàng còn không nói rõ ràng, lần này ra ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

"Nói ra có thể các ngươi không tin, lần này tuy ra ngoài thời gian rất ngắn, nhưng đúng là không thể tưởng tượng." Tuyết Phú Quý nhớ lại trải nghiệm một đêm này, không nhịn được hít sâu: "Đầu tiên là chuyện của Tuyết An Tường, có lẽ các ngươi đều biết rồi đó?"

Nghe thấy Tuyết Phú Quý hỏi, mọi người đều gật đầu.

Sau đó ông chậm rãi miêu tả về chuyện của thế giới giới vực hạ vị kia.

Lúc ban đầu chuyện mà Tuyết Phú Quý miêu tả còn nằm trong nhận thức bình thường của bọn họ.

Điều duy nhất khiến người ta kinh hãi chính là chuyện Tiêu Thiên truyền thụ võ đạo cho Tuyết Phú Quý giúp chiến lực của ông tăng vọt.

Nhưng khi Tuyết Phú Quý không ngừng miêu tả, nói đến chuyện động thiên tổ địa Tuyết gia phía sau, biểu cảm của bọn họ lại càng ngày càng kỳ quái.

Tiêu Thiên dùng tay không xé mở động thiên, dẫn bọn họ đi vào, đánh tan hư ảnh của tổ tiên Đại Đức đế còn nói chuyện với đối phương v.v...

"Đứa nhỏ tiểu Tiêu này hổ báo thật chứ." Liễu Quế Hương không nhịn được thì thầm, trán đổ mồ hôi: "Hư ảnh tổ tiên Đại Đức đế cứ như vậy mà bị đánh tan rồi?"

Tử Đế Tôn và Tuyết Như Yên bên cạnh cũng đang trong tình trạng trì trệ.

“Haiz, ngươi đừng nhắc nữa, tổ tiên này của chúng ta thích đứa nhỏ tiểu Tiêu này lắm.” Sau đó Tuyết Phú Quý lại kể chi tiết cho bọn họ, kim quang đạo đức trên người Tiêu Thiên.

Kim quang đạo đức?

Nghe thấy thế, Tử Đế Tôn và Tuyết Như Yên cũng nhẹ nhàng gật đầu, lần này trở về trợ giúp con gái xử lý triều chính, biết được rất nhiều thứ.

Đứa nhỏ Tiêu Thiên này là thiện lương thật.

Liễu Quế Hương bên cạnh không nhịn được nhớ tới chuyện lúc trước trên chiến hạm hư không, liếc nhìn trượng phu Tuyết Phú Quý.

Đứa nhỏ Tiêu Thiên này lúc không làm người thì không phải là người thật.

Nhưng khi Tuyết Phú Quý kể tiếp nội dung câu chuyện thì biểu cảm của mọi người càng thêm kỳ quái.

Tiêu Thiên dẫn theo Tuyết Phú Quý dùng nhục thân vượt qua hư không, trực tiếp bay ngang vùng cấm tử vong ra vào như chốn không người?

Còn cách không chém một đao vào bóng dáng vượt qua dòng sông thời không?

Tuyết Khước Triều vậy mà không phải phụ thân ruột của Tuyết Phú Quý, thật ra là một tên giả mạo?

Phụ thân chân chính lại là vị thiếu đế mất tích của dòng họ Tuyết thị Tuyết Chấn Thiên?

Kiểu người kinh tài tuyệt thế mà vợ lẽ của Tuyết gia sinh ra vậy mà đều là huynh trưởng của Tuyết Phú Quý.

Chương 610. Lẽ ra phải là người khác lo lắng chứ

Hiện giờ, Tuyết Phú Quý xem như lão tổ Tuyết gia!

Nội dung không ngừng tuôn ra từ trong miệng Tuyết Phú Quý khiến bọn họ rung động.

Nhất là Tuyết Như Yên, bà là người của Tuyết gia Hoàn Sơn giới, từ nhỏ lớn lên ở đó.

Khi bà biết trưởng bối Tuyết Cao Dương, Tuyết Kiến Đức biết rõ từ nhỏ đã chết, vậy mà lại thành bá bá của mình.

Ở sâu trong nội tâm chỉ cảm thấy cực kỳ quái dị, có cảm giác nói không nên lời.

“Con rể của ta mạnh tới mức này sao?” Tử Đế Tôn cũng che mặt, trừng to mắt, rơi vào trầm tư.

Cho nên, lúc trước Tiêu Thiên nuốt tinh thể máu thiêu đốt kia, hoàn toàn là dựa vào nhục thân chống đỡ, cũng không phải là thần thông không gian gì?

Mọi thứ mà mình biết đều là đối phương đùa giỡn?

Nhưng sau khi biết Tiêu mạnh Thiên như vậy, Tử Đế Tôn càng ngày càng vui mừng.

Tối thiểu, con gái yêu của mình sẽ không bị người khác ức hiếp nữa.

“Không ngờ, thiếu đế dòng họ Tuyết thị lại là gia gia của ta.”

Tuyết Như Yên ngồi ở đó, tặc lưỡi cảm thán cảm thấy thật thần kỳ.

Trái lại Liễu Quế Hương tức giận không thôi: “Tiết Nghĩa Thiên này đúng thật là đồ vô sỉ, không công lãng phí tấm chân tình này của cha ngươi.”

“Ai có thể dự đoán được chuyện này chứ.” Tuyết Phú Quý cũng thở dài, trước mắt nghĩ lại cuộc gặp gỡ với cha ruột của mình Tuyết Chấn Thiên, cũng không khỏi cảm khái một tiếng.

Tạo hóa trêu người.

“Nói ra, trong dòng họ Tuyết thị khá hỗn loạn, suy cho cùng là một đại tộc nên chuyện phiền phức khá nhiều.” Tử Đế Tôn ngồi ở đó, cũng theo đó phát biểu cách suy nghĩ của mình.

Dòng họ Tuyết thị thuộc về dòng chính tổ tiên Đại Đức đế của Tuyết gia lúc trước truyền xuống.

Tuyết gia khác trong chư thiên vạn giới đều là các mạch trong quá khứ phân ra.

Có vài phân nhánh biến mất trước mặt mọi người, không có gì đặc biệt.

Cũng có một vài phân nhánh toả sáng có một cuộc sống mới, trở thành bá chủ một phương, có chút lui tới với tông gia.

Quan hệ của dòng họ Tuyết thị với phân nhánh các nơi chặt chẽ hơn một chút so với hậu duệ Nhân hoàng.

Nếu là hậu bối của phân nhánh phân tộc, xuất hiện thiên phú dị bẩm thì có thể tiến vào dòng họ Tuyết thị, hưởng thụ một vài tài nguyên và bồi dưỡng.

Đương nhiên, những tài nguyên này cũng không phải cho khơi

khơi mà là cần sau khi họ trưởng thành phải làm việc cho dòng họ Tuyết thị.

Sau khi trả ra một cái giá nhất định cũng có thể chăm sóc phân nhánh xuất thân của mình.

Cứ như vậy dòng họ Tuyết thị sẽ càng ngày càng cường thịnh.

Đây cũng là tại sao ở chư thiên vạn giới này, dòng họ Tuyết thị đều là thế lực cường hãn được xếp top.

Cũng chính vì dòng họ Tuyết thị đủ mạnh mẽ, đủ khổng lồ, liên quan quá nhiều, cực kỳ rắc rối phức tạp.

Mới có thể dẫn đến chuyện của Tuyết Chấn Thiên xảy ra, hơn nữa quá trình và kết cục vô lý như thế.

Nguyên nhân của câu chuyện xem ra đã cực kỳ sáng tỏ trong mắt mọi người rồi, tất nhiên là đến từ trong dòng họ Tuyết thị.

Nội bộ đấu đá ở đâu chẳng có.

“Chuyện của dòng họ Tuyết thị này là ngoài dự đoán nhưng trong tình lý.” Tuyết Phú Quý nói xong thì dùng một ánh mắt kỳ quái nhìn con rể Tử Đế Tôn của mình.

“Sau này chuyện của ngươi và Tiểu Nhược Yên mới xem như đau đầu thật sự nè.”

“Nhất là ngươi, đến lúc đó ngươi xứng đáng đẩy lên mặt bàn.”

Nghe thấy nhạc phụ đại nhân nói như vậy, Tử Đế Tôn bối rối.

Chúng ta không phải đang nói dòng họ Tuyết thị hả, sao kéo đến trên người ta rồi.

“Ngươi là hậu duệ Nhân hoàng, sở hữu huyết mạch đế hoàng Nhân tộc chính thống, quản lý ấn Nhân hoàng.” Ánh mắt Tuyết

Phú Quý sáng quắc, nhìn chằm chằm con rể của mình: “Nếu quan lại cũ của hoàng đình Nhân Hoàng biết, ngươi cảm thấy sẽ là tình huống gì.”

“Tuân theo lệnh của Nhân Hoàng cũ, tôn ngươi là chủ, xây dựng lại hoàng đình.”

“Hay là không nhận người như ngươi, lập môn hộ khác, thậm chí nhằm vào ngươi, cướp đoạt ấn Nhân hoàng của ngươi đây?”

“Nếu quan lại cũ của hoàng đình Nhân Hoàng tụ tập lại một chỗ, vậy đó là một quái vật lớn hàng thật giá thật, ngươi chống đỡ được không?”

Tuyết Phú Quý nói đến đây, trêu tức nhìn con rể của ông, nhìn đối phương vẻ mặt phấn khích, không nhịn được cười ra tiếng.

Vẻ mặt Tử Đế Tôn cũng ngơ ngác mới nhớ tới chuyện này.

Quan lại cũ của hoàng đình Nhân Hoàng.

Hơn nữa, hướng đi của chuyện này cũng không phải là căn cứ ý chí của ông để quyết định.

Hoàn toàn là xem người khác.

Chuyện của Tuyết gia Hoàn Sơn giới, chuyện huyết mạch đế hoàng chính thống của Nhân tộc mình khẳng định là sẽ không ngừng truyền ra ngoài.

Sớm hay muộn cũng sẽ bại lộ chuyện trong tay mình sở hữu ấn Nhân hoàng, nhất là dưới tình huống học tập tuyệt học Nhân Hoàng.

Tử Đế Tôn xoa trán, có vẻ vẫn phải nắm chắc tu hành, nâng cấp bản thân mới có thể ứng đối sóng gió sau này.

Tuy rằng nói đứa nhỏ Tiêu Thiên này thực lực khủng bố

nhưng suy cho cùng cũng là con rể của mình.

Chương 611. Lẽ ra phải là người khác lo lắng chứ (2)

Một con rể nửa con trai, tốt xấu gì mình cũng là trưởng bối của người ta, phải kêu ông một tiếng cha.

Làm sao có thể chuyện gì cũng để đứa nhỏ đi phía trước che chắn chứ.

Sau khi nói chuyện, Tuyết Phú Quý lại đề cập đến chủ đề lần này trở về, xét đoán sự nguy hiểm trong mảnh vỡ tiểu thế giới đó.

Nghe thấy thế, hai vợ chồng mới xem như hiểu được, cuộc nói chuyện lúc trước rốt cuộc là ý gì.

“Không phải...”

Chỉ là càng nghe đến phía sau, biểu cảm của Tử Đế Tôn càng thêm quái gở.

Con gái Tử Nhược Yên của mình chạy theo thằng nhóc Tiêu Thiên kia ra ngoài chơi?

Thuận tiện bàn bạc chính sự.

Toàn bộ trọng trách của hoàng triều Đại Viêm đặt trên người mình?

“Cho nên, hoàng triều Đại Viêm lại muốn một mình ta gánh vác?” Tử Đế Tôn chỉ chính mình, vẻ mặt vô tội.

Thái Thượng Hoàng như ông còn chưa trải qua bao nhiêu ngày tháng tốt đẹp, làm sao lại đi ra gánh công việc nữa.

Làm hoàng đế thoải mái, hơn nữa lãnh thổ của hoàng triều Đại Viêm hiện tại lớn gấp mấy trăm lần thời điểm mà mình quản lý.

Ngoài ra còn có một Nguyên Thủy ma quốc ở đây làm gánh nặng.

Nhìn sau khi Lạc đại ca của mình trở về, nhìn thấy ba lời khuyên trị quốc của Nữ Đế Thánh Ma con cưng nhà mình, tức giận thiếu chút nữa chết ngất.

Rất nhiều chuyện còn phải nhờ con gái cưng của mình giúp đỡ.

Làm sao nháy mắt đã yêu cầu mình làm việc mà bọn họ không làm gì!

“Được rồi, làm cha giúp đỡ con gái cưng thì có sao, huống chi chàng còn là hoàng đế khai quốc, chút chuyện này có thể làm khó chàng à?” Tuyết Như Yên bên cạnh vỗ vài lưng trượng phu của mình.

Tử Đế Tôn thở dài, hết cách rồi, ai kêu mình làm cha chứ.

Ai kêu cải trắng nhà mình bị một thằng nhóc thối ủn.

“Nhưng mà, tình huống trước mắt này càng ngày càng không thích hợp, càng ngày càng nghiêm trọng.” Sau khi Tử Đế Tôn khôi phục lại tinh thần, ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt nghiêm túc: “Chỗ đế vực Liên minh Nữ Đế đều có nhiều Võ Linh quân ẩn náu như vậy.”

“Phải biết rằng, chỗ này từng là tuyến phòng ngự thứ hai!”

Vị trí hiện giờ mà đế vực Liên minh Nữ Đế chiếm cứ chính là sơn vực Huyền Phú tuyến phòng ngự thứ hai lúc trước.

Nhớ tới người trấn thủ tuyến phòng ngự thứ hai trong quá khứ, Giả gia vậy mà cấu kết Võ Linh quân.

Da đầu Tử Đế Tôn không khỏi run lên, ông không biết rốt cuộc hiện giờ trong Tàng Linh của bọn họ ẩn náu bao nhiêu kẻ địch.

Tuy đại bản doanh bên phía bọn họ, kẻ địch không có khả năng tạo nên sóng to gió lớn gì, nhiều nhất là một chút bọt sóng.

Nhưng có đôi khi bọt sóng cũng sẽ sặc chết người.

Cộng thêm phát ngôn của Đại Đức đế trong miệng nhạc phụ Tuyết Phú Quý, tranh đấu mâu thuẫn giữa Tàng Linh và Tàng Vũ tựa hồ không đơn giản như vậy.

“Nói ra, rốt cuộc quê hương của tộc Linh Năng này có bí mật gì, lại khiến Võ Linh quân ẩn náu ở đây vận dụng sức mạnh muốn đi tìm kiếm như thế.”

“Thậm chí, không tiếc gánh vác mạo hiểm bại lộ này.”

Tử Đế Tôn nhẹ nhàng gõ bàn, giọng điệu nghi hoặc: “Hơn nữa, phản ứng của Lâm Bát Vân kia rất kỳ quái, Tàng Vũ tìm được quê hương của hắn, tại sao còn có thể xảy ra chuyện lớn được chứ?”

“Việc này cụ thể như thế nào, còn phải xem chuyến đi này của đám tiểu Tiêu có thể tìm được cái gì.” Tuyết Phú Quý mở miệng.

Liễu Quế Hương theo bản năng mở miệng: “Chuyến này có nguy hiểm lắm không?”

“Nguy hiểm, nàng nói đứa nhỏ tiểu Tiêu này có nguy hiểm gì?” Tuyết Phú Quý mất tập trung cười nói.

Lúc này Liễu Quế Hương mới phản ứng lại, bà buồn cười lắc đầu: “Cũng đúng, người nên lo lắng nguy hiểm không phải chúng ta.”

Vùng cấm tử vong cũng có thể đi qua được, ngay cả lão tổ Tuyết gia ở trước mặt đứa trẻ Tiêu Thiên cũng đỡ được một chiêu.

Rất rõ ràng.

Thực lực của Tiêu Thiên ít nhất là vượt qua Nhập Hư cảnh nhị thập tứ giai, mạnh mẽ hơn mấy tồn tại tôn hiệu bình định rất nhiều rất nhiều.

Hơn nữa thân thể của hắn có thể phá không gian, nói không chừng là tồn tại Thuấn Không cảnh nhị thập ngũ giai.

Có thực lực như thế xuất hành với Tử Nhược Yên, mặc kệ đụng phải chuyện gì đều có thể dễ dàng đối phó.

Cả người Tử Đế Tôn cũng coi như thả lỏng, hai tay chống lên đầu gối, thở dài: "Hết cách, chỉ có thể làm lại chuyện cũ, tạm thời làm Hoàng Đế giúp đỡ đứa con gái này."

"Rõ ràng đã là Liên minh Nữ Đế, kết quả lại để một ông già như ta làm Hoàng Đế, đúng là..."

Tuyết Phú Quý hừ nhẹ rồi cười mấy tiếng, nhìn chằm chằm Tử Đế Tôn trước mặt, giơ nắm đấm của mình lên: "Còn oán giận à, có muốn so tài với ta mấy cái không."

"Nhạc phụ đại nhân, giơ cao đánh khẽ, con đi xử lý quốc sự ngay đây." Tử Đế Tôn nhìn thấy động tác của Tuyết Phú Quý thì vội vàng đưa tay cầu xin, quay đầu bỏ chạy.

Vừa chạy vừa lau mồ hôi trên trán, thì thầm: "Còn so tài, rõ ràng là ngược đãi thì có."

Chương 612. Tử bánh bao đáng ghét

Tử Đế Tôn rốt cuộc cũng nhìn ra nhạc phụ của mình đột nhiên có được thực lực mạnh mẽ, rất ngứa tay, căn bản là không kìm nén được bản thân.

Muốn nghĩ hết mọi cách ra tay, thi triển thực lực hiện giờ.

Ông bất đắc dĩ thở dài, khoảng thời gian này vẫn là không nên lảng vảng ở trước mặt lão nhân gia ông mới được.

Trận này ông có sức lực mới, có lẽ sẽ nghĩ cách so tài với mình.

Hôm sau, trên triều đình.

Lúc Tử Đế Tôn xuất hiện bên trên ngai vàng, thật sự là khiến đám quần thần ngây ra.

Bọn họ biết sự tồn tại của Thái Thượng Hoàng, chỉ là sao lần này lại là Tử Đế Tôn ngồi ở ngai vàng, bệ hạ đâu?

"Xảy ra chút tình huống, Hoàng Đế đã đi thăm dò tình hình, tất nhiên là do người cha già ta đến đây gánh vác rồi." Tử Đế Tôn đối mặt với quần thần, tất nhiên là phải nghiêm túc đôi chút.

Nhưng Tử Đế Tôn nói xong lại phát hiện nét mặt của quần thần cổ quái, dường như trong ánh mắt có chút không tin tưởng.

Nhìn Tử Đế Tôn trên ngai vàng, khóe miệng co giật.

Một đám ranh con, ông đây là Hoàng Đế khai quốc đó, có biểu

cảm chóa má gì vậy.

Ông nhẫn nhịn, ba ngày sau.

Tử Đế Tôn lau trán nhìn tấu chương trước mặt, tê cả da đầu.

Ông cũng không biết trước đây con gái làm được như thế nào, xử lý chính vụ quốc sự phức tạp như vậy một cách ngay ngắn rõ ràng, còn không trì hoãn tu hành.

Kỳ lạ, thời gian mình làm Hoàng Đế không có nhiều chuyện đến vậy.

"Không được, ngoại tổ phụ, chỗ này phê duyệt sai rồi." Tiêu Ngư Nhi ngồi xếp bằng bay lên ngọc tỷ trấn quốc, linh khí màu vàng kim trước mặt ngưng tụ hình thành, hóa thành một tấu chương hơi mờ ảo, lơ lửng trước mặt đối phương.

Tử Đế Tôn híp mắt nhìn cháu ngoại tiện nghi đang lơ lửng, thở dài.

Khó quá...

Sao thế giới này lại thay đổi nhanh như vậy?

Phê duyệt tấu chương nên là triều đình của Liên minh Nữ Đế.

Lần này là Liên minh Nữ Đế của hoàng triều Đại Viêm và Nguyên Thủy ma quốc tạo thành cùng thương thảo quốc sự.

Trước khi đi, Tử Đế Tôn rất lúng túng, dù sao nghĩ đến bản thân là trưởng bối, ở xử lý công việc với tiểu bối là Lạc Nữ Ái.

Cảm giác rất khác thường.

Hơn nữa, Tử Đế Tôn nghĩ mãi không ra, tại sao hoàng triều Đại Viêm và Nguyên Thủy ma quốc liên hợp lại gọi là Liên minh Nữ Đế.

Đến lúc đó ông ngồi ở đó sẽ rất mắc cỡ.

Một lúc lâu sau.

Tử Đế Tôn ngồi ngay ngắn trên ngai vàng trong đại điện triều đình Liên minh Nữ Đế, trừng mắt to mắt nhỏ với Lạc Thao Thiên ngồi trên ngai vàng Nguyên Thủy ma quốc bên cạnh.

Chuyện gì vậy?

Đám quần thần phía dưới cũng có biểu cảm kỳ lạ.

Không thấy Nữ Đế trên triều hội Liên minh Nữ Đế, mà chỉ thấy cha của Nữ Đế.

Lạc Thao Thiên ngồi trên ngai vàng, nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của Tử Đế Tôn, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu: "Một lời khó nói hết."

"Hây..." Tử Đế Tôn cũng thở dài một hơi, vỗ vào vai của nghĩa huynh.

Ông có nghe qua nha đầu Lạc Nữ Ái làm Hoàng Đế.

Có phong cách riêng.

Nghe nói nếu không phải trước đây con gái mình giúp đỡ, chỉ sợ sẽ quá đáng hơn.

...

"Ngươi phân xử đi, thân là Ma Đế của Nguyên Thủy ma quốc, ta đã làm rất tốt rồi." Lạc Nữ Ái xụ mặt, rầu rĩ không vui: "Rút lui nhường cho ông ấy lại không vui, đâu có người cha nào như vậy."

Long Khâu Bạch Thanh cầm túi giấy dầu, lặng lẽ nhét gà rán ở bên trong vào miệng, nhai kỹ nuốt chậm, vốn không phát biểu gì cả mà chỉ yên lặng nghe lấy.

"Có lúc, đâu có thời gian nghe bọn họ nói những thứ này, giảng những thứ này, phạm phải sai lầm, xem rồi chẳng phải là được à."

"Mấy ngày nay cứ muốn bồi dưỡng ta thành một Hoàng Đế hợp lệ, nói Tử bánh bao là minh quân, ít nhất phải có một nửa trình độ như nàng."

"Nếu không sẽ khiến ông không ngẩng đầu nổi trước mặt của cha Tử bánh bao."

"Đúng là phiền chết đi được!"

Sau khi Lạc Nữ Ái nói xong, chợt nắm lấy Long Khâu Bạch Thanh, nâng lên không trung, bay nhanh về phía xa xa.

Tốc độ của nàng rất nhanh, không bao lâu đã đến trên không của hoàng cung Đại Viêm, sau khi đáp xuống.

Đôi chân dài trực tiếp đi thẳng về phía Ngự Thư phòng.

"Ngươi đến đây làm gì?" Long Khâu Bạch Thanh lần nữa nhét miếng gà rán trong túi giấy dầu trong tay vào miệng, nhìn Lạc Nữ Ái một cách kỳ lạ.

Lạc Nữ Ái xoay người, một tay chống nạnh, đôi chân dài dưới làn váy tím phát sáng bóng loáng dưới ánh mặt trời, sáng chói đến mức khiến Long Khâu Bạch Thanh híp mắt.

"Tìm Tử Nhược Yên thiên vị, bù lại đôi chút, tránh cho cha già suốt ngày nói mãi không ngừng."

"Hơn nữa, chắc chắn Tiêu ca ca đang phê duyệt tấu chương ở nơi này với nàng ta, đã ba ngày ta không nhìn thấy hắn rồi."

Lạc Nữ Ái nói đến đây, một tay khẽ vuốt khuôn mặt của mình, sau khi cười mấy tiếng, khuôn mặt đỏ ửng lên muốn vọt vào trong

phòng.

Nhưng Lạc Nữ Ái vừa xông vào trong Ngự Thư phòng, lại phát hiện trong phòng không một bóng người, có vẻ hơi quạnh quẽ.

Chương 613. Vùng đất cấm, vùng sương mù chết chóc

Tấu chương trên bàn rất lộn xộn.

"Người đâu?" Lạc Nữ Ái thoáng ngây ra, sau đó kịp phản ứng lại: "Quên mất, hôm nay là triều hội Liên minh Nữ Đế, chắc chắn nàng ta đi rồi."

"Hây, ta ngại đi nên để cha già thay thế, suýt nữa thì quên mất chuyện này rồi."

Ngay lúc Lạc Nữ Ái lèm bèm xong, lại phát hiện Long Khâu Bạch Thanh đang lặng lẽ nhìn mình.

Đối phương đang khiếp sợ.

Trải qua khoảng thời gian hiểu biết, Lạc Nữ Ái đã có thể phân biệt được biểu đạt cảm xúc của Long Khâu Bạch Thanh.

Ngay lúc nàng dừng động tác ăn uống lại, hoặc là nói lúc vẻ mặt nàng không biểu cảm nhìn lấy Lạc Nữ Ái, chính là có chút khiếp sợ.

Lúc mấy cọng tóc trên đỉnh đầu Long Khâu Bạch Thanh dựng lên chính là rất khiếp sợ.

Nếu như tóc của Long Khâu Bạch Thanh dựng lên, còn trợn to hai mắt, nhíu lông mày.

Chính là cực kỳ khiếp sợ.

"Ngươi không biết Tử Nhược Yên nghỉ ngơi rồi à, nàng với

Tiêu công tử ra ngoài du ngoạn, bảo là muốn thư giãn một tí, ở bên cạnh đối phương." Cuối cùng Long Khâu Bạch Thanh cũng mở miệng.

Long Khâu Bạch Thanh nói xong, cứ như là tiếng sấm bổ lên trên người Lạc Nữ Ái, khiến cơ thể nàng cứng ngắc ngay tại chỗ.

"A a a, Tử bánh bao, ngươi khốn kiếp!"

"Hắt xì!"

Thuyền Hư Không ở xa xa, Tử Nhược Yên hắt hơi, có tí mờ mịt.

Có chuyện gì vậy?

Lạc Nữ Ái giận đến độ cả người run lên, không ngờ Tử Nhược Yên lại dẫn Tiêu Thiên ra ngoài chơi.

Đáng ghét!

Lạc Nữ Ái nghĩ đến đây bèn giận dữ đi đến Ngự Thư phòng.

Rất nhanh nang đã đi đến một căn phòng nhỏ bên trong Ngự Thư phòng, đây là nơi Tử Nhược Yên thường nhập định tu luyện và thư giãn sau khi mệt mỏi.

Lúc nàng mở cửa phòng ra thì phát hiện chú cá vàng mũm mĩm nằm trên đệm mềm đang ngủ ngon lành.

“Tiêu Như Nhi!” Lạc Nữ Ai bước vào trong, sau đó nâng chú cá mũm mĩm vàng óng lên.

Phốc!

Khi ánh sáng vàng dần biến mất, chú cá mè hoa lập tức biến về hình thái ban đầu là một cô bé.

“Ưm…” Tiểu Ngư Nhi xoa mắt mình, vừa mở mắt ra đã nhìn thấy đôi gò bồng trắng muốt trước mặt.

Tiêu Ngư Nhi sững sờ, sau đó tỉnh táo trở lại, cô nhóc ngẩng đầu lên nhìn Lạc Nữ Ái: “Nhị nương đấy ạ, oa…”

Cô nhóc vừa gọi bèn ngáp dài, quay người nằm dẩu mông xuống giường.

“Con không được ngủ!” Lạc Nữ Ái nhấc Tiêu Ngư Nhi lên rồi lắc cô nhóc liên tục.

Tiêu Ngư Nhi mơ màng mở mắt ra, tỏ vẻ ấm ức: “Ôi chao, ngoại công ngốc lắm, việc gì cũng hỏi đại nương, con mệt mỏi lắm.”

“Con mau truyền tin cho đại nương của con hỏi xem nàng ta đang ở đâu.” Lạc Nữ Ái nghiến răng nghiến lợi, véo mặt Tiêu Ngư Nhi.

“Ai ui…” Tiêu Ngọc Nhi cụng đầu vào nệm mềm dưới người nhưng cô nhóc không thể phản kháng, chỉ đành ngoan ngoãn nghe theo Lạc Nữ Ái.

Là khí linh tọa trấn ngọc tỉ trấn quốc nên cô nhóc có mối liên hệ với Tử Nhược Yên, vì vậy dễ dàng truyền tin cho nhau.

“Tử bánh bao, người là đồ xấu xa!” Lạc Nữ Ái nhìn hư ảnh xuất hiện trước mặt bèn nghiến răng nghiến lợi, gân xanh nổi lên trên trán.

Hư ảnh của Tử Nhược Yên nghe vậy bèn nhoẻn miệng cười: “Trùng hợp thôi mà, có ai trước trước được đâu chứ?”

“Mau quay về đón ta!” Lạc Nữ Ái tức giận, nhìn chằm chằm vào Tử Nhược Yên.

“Bọn ta đi xa lắm rồi, nếu quay về đón ngươi thì trễ mất.” Tử Nhược Yên khẽ lắc đầu.

Lạc Nữ Ái phồng má, hai chân dài bắt chéo, nhìn Tử Nhược Yên với vẻ ghen tỵ: “Thế giới của hai người…”

“…” Tử Nhược Yên nhìn hư ảnh Lạc Nữ Ái bày ra vẻ mặt đáng thương bèn giật khóe miệng.

Không ngờ nữ nhân này không cãi vã với mình mà còn giả đò đáng thương.

Nếu nàng cãi cọ hay làm ầm lên với mình thì mình còn có cách đối phó, có điều giờ thì…

“Haiz…” Tử Nhược Yên vuốt trán, im lặng một lúc lâu, mặt hơi ửng đỏ, dời mắt không nhìn Lạc Nữ Ái nữa: “Lần sau cho người làm trước.”

“Thật không?” Lạc Nữ Ái bất ngờ ngẩng đầu và liếm môi, ánh mắt phát sáng như sao.

“Ừm…” Tử Nhược Yên bè ừ nhẹ.

Lúc này Lạc Nữ Ái mới tha cho đối phương, mỉm cười rạng rỡ: “Thế này còn tạm được, lần này ta tạm tha cho ngươi.”

Nói xong, nàng bèn hỏi han ân cần: “Tiêu ca ca có sao không? Nếu không có lý do gì đặc biệt thì ngươi sẽ không bỏ mặc hoàng triều Đại Viêm và ra ngoài với chàng ấy.”

“Chàng ấy ngủ rồi, có lẽ không sao đâu.” Hư ảnh Tử Nhược Yên khẽ lẩm bẩm rồi nhìn Lạc Nữ Ái: “Tiêu lang quân vẫn còn mệt lắm, chơi với chàng ấy một lát cũng tốt.”

Lạc Nữ Ái chống gối đứng dậy, khoanh tay trước ngực: “Chàng ấy không phải thuộc về một mình người, nhớ chăm sóc tốt cho

chàng ấy.”

“Tất nhiên rồi…” Tử Nhược Yên vừa nói vừa nghiêng người nhìn Tiêu Thiên, vẻ mặt dịu dàng vô cùng.

“Hừ!” Lạc Nữ Ái thấy Tử Nhược Yên làm vậy thì biết đã xảy ra chuyện gì, nàng giận dữ đến mức bóp vé Tiêu Ngư Nhi trong tay.

“Không được, phải hai lần!”

Hư ảnh Tử Nhược Yên quay đầu lại, bày ra vẻ mặt vô cùng rộng lượng: “Cũng được.”

Chương 614. Vùng đất cấm, vùng sương mù chết chóc 2

Bốp!

Tử Nhược Yên cắt đứt liên lạc, biến mất không thấy đâu nữa, chỉ còn mỗi Lạc Nữ Ái đang im lặng suy nghĩ gì đó.

Hình như mình nói thiếu gì đó rồi đúng không?

“Nhị nương, người nói gì với đại nương thế?” Tiêu Ngư Nhi lờ mờ ngẩng đầu lên nhìn nàng.

Lạc Nữ Ái cúi đầu nhìn Tiêu Ngư Nhi trong lòng, sau đó trợn mắt: “À…”

“Nhị nương đang bàn với đại nương con xem ai sẽ là người ra tay trước khi tỷ thí.”

“Ừm, ai ra tay trước mắt chiếm được tiên cơ, dễ giành chiến thắng hơn.”

Tiêu Ngư Nhi bỗng vỡ lẽ: “Thì ra là thế.”

Ken két!

Âm thanh trong trẻo bất ngờ vang lên, Long Khâu Bạch Thanh im lặng ăn gà rán, có điều sợi tóc ngố trên đầu không biết đã dựng lên từ bao giờ.

…

Trong hư không hắc ám, Tử Nhược Yên nhìn hư ảnh biến mất,

sau đó thở ra một hơi.

Nàng quay đầu nhìn lại thì thấy Tiêu Thiên vẫn đang say giấc, nụ cười hạnh phúc bình yên nở trên môi.

“Tiêu lang quân thích ngủ thật đấy.” Tử Nhược Yên khẽ cười, bước đến ngồi xuống ghế, vắt chéo hai chân và tiếp tục đọc sách.

Tiếng lật sách và tiếng hít thở hòa vào nhau, trông bình yên đến lạ.

Thuyền Hư Không vẫn di chuyển trong hư không tăm tối trước bầu không khí như hiện giờ, dần dần đi thẳng về trước, sau đó từ từ rời khỏi đường thuyền hư không.

“Vù!”

Phần đầu của thuyền Hư Không là nơi chứa trận pháp quan trọng trên toàn bộ thuyền Hư Không.

Các kết tinh linh khí tụ lại ở giữa trận pháp, những sợi linh khi nối ra ngoài điều chỉnh trận pháp trong thuyền Hư Không.

Nhờ Lâm Bát Vân điều khiển nên linh khí, nhiệt độ, cường độ và những mặt khác trên thuyền Hư Không đều được chỉnh đến trạng thái thoải mái và dễ chịu nhất.

Đủ đảm bảo cho Tiêu Thiên bên trên thuyền Hư Không vui vẻ.

Đồng thời, nhờ có kỹ năng điều khiển tuyệt vời của Lâm Bát Vân nên thuyền Hư Không di chuyển rất vững vàng, không hề chòng chành trong suốt chặng đường.

Khi thuyền càng đi dần về trước, linh khí trong cơ thể Lâm Bát Vân từ từ lan rộng ra toàn bộ thuyền Hư Không men theo dòng linh khí ở vị trí mấu chốt của trận pháp.

Từ xa nhìn lại, dường như thuyền Hư Không được bao phủ

bởi một lớp linh khí thật mỏng.

Đợi làm xong hết thảy, một vùng đất đặc biệt bỗng xuất hiện trước thuyền Hư Không.

Màn sương trắng dày đặc bao phủ khắp hư không mênh mông, rộng lớn.

Thuyền Hư Không lao thẳng vào màn sương trắng trước mặt.

Trong căn phòng ở giữa thuyền.

Tử Nhược Yên ngồi vắt chéo chân, lười biếng dựa vào trên ghế, bỗng nhiên nàng phát hiện cảnh sắc kỳ lạ bên ngoài cửa sổ.

Đinh!

Suy nghĩ thoáng qua đầu, những vách tường xung quanh Tử Nhược Yên bỗng chốc biến mất không thấy đâu nữa, khiến nàng như đang ở bên ngoài thuyền Hư Không.

Thật ra là do trận pháp truyền cảnh tượng bên ngoài vào trong thuyền mà thôi.

Tử Nhược Yên vẫn còn ngồi ở chỗ cũ, nàng nhíu mày nhìn màn sương trắng xung quanh.

Vùng sương mù chết chóc.

Nó giống hệt vùng cấm tử vong trong hư không, một khi tiếp xúc với sương mù trắng toát ở nơi đây sẽ khiến linh khí bạo động.

Ai có tu vi yếu sẽ không áp chế nổi linh khí, sau đó nổ tung và chết.

Đến cả linh khí như thuyền Hư Không cũng sẽ bị hỏng vì bị sương mù xâm nhập.

Ngay cả những vật liệu được luyện chế từ linh khí và chứa các loại linh tính khác nhau cũng sẽ bị ăn mòn.

“Theo lời ngoại công miêu tả, Tiêu lang quân có thực lực bất phàm nên tộc trưởng tộc Linh Năng sẽ không dám có lòng riêng.” Tử Nhược Yên nheo mắt rồi khép sách lại: “Nhưng tại sao hắn muốn dẫn mình đến vùng cấm tử vong làm gì, chẳng lẽ quê hương của hắn ở vùng đất cấm này?”

Tử Nhược Yên suy nghĩ cẩn thận, Lâm Bát Vân điều khiển thuyền Hư Không xông vào vùng cấm tử vong không phải muốn giết họ.

Nếu không chính ông trốn không thoát, ông sẽ không hành động ngu ngốc đến thế.

Dựa theo phản ứng của Lâm Bát Vân trước đó cho thấy quê hương của ông nằm ở vùng đất quan trọng, có lẽ đó là nơi Tàng Vũ ẩn nấp trong Võ Linh quân đang tìm kiếm.

Thế nhưng bọn họ tìm mãi chưa được, e rằng quê hương của ông thật sự ở trong vùng cấm tử vong này.

“Vùng sương mù chết chóc…” Tử Nhược Yên lẩm bẩm, ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ.

Sau khi tiến vào vực Thánh Ma, Tử Nhược Yên đã học được rất nhiều thứ.

Nàng đã nhờ Long Khâu Đạo dạy cho mình thêm nhiều kiến thức hơn.

Không chỉ có nàng, lần nào Long Khâu Đạo cũng giảng bài ở đại sảnh trên triều đình.

Vì vậy ngoài nàng ra còn có Nữ Đế Đại Viêm và một vài quan viên lúc trước của hoàng triều Đại Viêm.

Họ cần phải sớm làm quen với chư thiên vạn giới, biết được một số điều cơ bản mà trước đó họ không tài nào hiểu được.

Nhờ vậy, bộ máy triều đình mới trở nên tốt hơn.

Vì nguyên nhân đó nên Tử Nhược Yên hiểu biết rất nhiều về chư thiên vạn giới và hư không.

Ví dụ như vùng cấm tử vong.

Một lúc sau, Tử Nhược Yên phát hiện thuyền Hư Không đã bình yên tiến vào vùng cấm tử vong.

Chương 615. Nguyên nhân hình thành vùng sương mù chết chóc

Nàng nghiêng đầu ngắm nhìn Tiêu Thiên đang ngủ say bên cạnh.

“Tiêu lang quân vẫn còn nghỉ ngơi, vì vậy chàng ấy không phải là người ra tay.” Tử Nhược Yên vẫn nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ thuyền Hư Không, nỉ non một mình như đang suy nghĩ gì đó: “Xem ra Lâm Bát Vân có mánh khóe của mình.”

“Mánh khóe gì?” Giọng nói tò mò bỗng vang lên sau lưng.

Tử Nhược Yên quay đầu lại thì phát hiện Tiêu Thiên đã thức dậy từ bao giờ, hắn ngáp dài rồi duỗi người, hình như ngủ rất ngon.

“Chàng ngủ ngon không?” Tử Nhược Yên nhìn Tiêu Thiên và dịu dàng hỏi.

Tiêu Thiên dụi mắt, sau đó gật đầu với nàng: “Ta ngủ rất ngon, nghe tiếng lật sách của nàng nên ngủ rất say.”

Tiêu Thiên vừa nói đến đây thì bỗng dừng lại, sau đó hắn mới nói tiếp với nàng: “Có lẽ không chỉ vì âm thanh lật sách mà là do có nàng ở bên cạnh ta.”

Tấn công trực diện!

“Ơ…” Tử Nhược Yên ngẩn ra, mặt bỗng ửng hồng khiến nàng phải quay đầu đi chỗ khác: “Chàng nói bậy bạ gì thế, rõ ràng

người ở bên cạnh trẫm là chàng mà.”

“Đúng vậy, ta cảm thấy vô cùng vinh hạnh nên mới được bầu bạn bên cạnh bệ hạ.” Tiêu Thiên mỉm cười, càng nói càng khiến Tử Nhược Yên đỏ mặt hơn.

Tử Nhược Yên mấp máy bờ môi đỏ mọng, vừa định nói gì đó thì thấy hắn đang đến trước mặt mình.

Nàng vừa ngẩng đầu thì bắt gặp đối phương từ từ khom người xuống, đặt vào trán của nàng một nụ hôn dịu dàng.

“Có nàng ở bên cạnh ta thật tốt.” Tiêu Thiên hôn xong bèn ngồi xuống bên cạnh Tử Nhược Yên, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bóng dáng của hai người phản chiếu lên mặt cửa sổ bóng loáng được chế tạo từ các loại khoáng thạch.

Hình ảnh Tử Nhược Yên dịu dàng tựa vào người Tiêu Thiên, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần mỉm cười dịu dàng.

“Đúng vậy.”

Đèn được dập tắt.

Thời gian dần trôi đi…

Tiêu Thiên rửa mặt và thay y phục xong xuôi, sau đó đắp chăn cho Tử Nhược Yên.

Tử Nhược Yên là Nữ Đế Đại Viêm nên trước giờ luôn lao tâm lao lực vì triều chính.

Giờ là cơ hội tốt nhất, hai người ra ngoài du ngoạn nên phải bảo nàng nghỉ ngơi cho tốt.

Sau khi thấy Tử Nhược Yên đã say giấc nồng, lúc này Tiêu Thiên mới ra khỏi căn phòng.

Căn phòng mà hắn và Tử Nhược Yên nghỉ ngơi vốn là phòng của Tuyết Phú Quý, nằm ở phía sau thuyền Hư Không cỡ nhỏ này.

Hắn đi dọc bên trong thuyền Hư Không, đi thẳng ra trước một lúc đã tới vị trí then chốt của trận pháp.

“Tiêu đại nhân!” Lâm Bát Vân thấy Tiêu Thiên đến đây bèn gật đầu chào hỏi, sau đó mới tập trung lái thuyền.

Tiêu Thiên đứng bên cạnh ông, nhìn khung cảnh lướt qua bên ngoài cửa kính của thuyền Hư Không: “Sao rồi, vẫn chưa đến nơi à?”

Lâm Bát Vân vội vàng giải thích: “Đã sắp tới rồi, quê hương của ta nằm trong vùng cấm tử vong, vùng sương mù chết chóc. Nếu không đi theo con đường đặc biệt thì sẽ khởi động màn sương mù chết chóc và ăn mòn này.”

“Tiêu đại nhân, tiểu nhân xin ngài hãy kiên nhẫn, đừng ra tay, nếu không lỡ đánh tan vùng sương mù chết chóc này khiến quê hương bị bại lộ thì chỉ tổ phiền phức thêm.”

Khi đề cập đến vấn đề này, Lâm Bát Vân đã cẩn thận từng li từng tí, thậm chí còn có chút bất đắc dĩ.

Hết cách rồi, ai bảo người bên cạnh ông này có sức mạnh quá đỗi kinh khủng.

Sau khi đích thân trải qua quá trình Tiêu Thiên sử dụng trường lực và dẫn họ xuyên qua hư không, Lâm Bát Vân đã hiểu rõ một điều.

Trong mắt người ngoài, vùng sương mù chết chóc là vùng cấm tử vong nhưng trong mắt Tiêu Thiên, nó chỉ như hậu hoa viên của hắn mà thôi.

“Ta rảnh rỗi ra tay làm gì, vả lại suy nghĩ của ngươi sai rồi.”

Tiêu Thiên bắt đầu dạy dỗ Lâm Bát Vân: “Làm việc gì cũng cần vận dụng đầu óc, không phải chuyện gì cũng giải quyết bằng vũ lực hết đâu.”

Ầm!

Bỗng nhiên, thuyền Hư Không rung lắc dữ dội như đã va phải thứ gì.

Chiếc thuyền Hư Không đang bình yên tiến lên bắt buộc phải dừng lại.

Không những vậy, màn sương trắng yên tĩnh xung quanh đã ào ào ập tới, ngày càng dày đặc hơn.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Lâm Bát Vân trợn to mắt, vội vàng nhìn sang Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên tỏ vẻ kỳ dị: “Chúng ta đang đến quê hương của ngươi mà ngươi hỏi ta làm gì?”

Ầm!

Bỗng nhiên, cửa phòng ở giữa trận pháp bất ngờ mở ra, Tử Nhược Yên khoác chiếc váy trắng thuần đơn giản và áo ngoài bằng kim sa xuất hiện, nhíu mày bước đến: “Có chuyện gì vậy?”

Nàng đang ngủ ngon giấc, nào ngờ thuyền Hư Không va phải thứ gì đó tạo ra tiếng động rất lớn đánh thức cả nàng, vì vậy nàng mới vội vã bước ra xem tình hình thế nào.

“Người nào đó ở quê hương của tiểu nhân đã thay đổi trận pháp!” Lâm Bát Vân đổ mồ hôi hột, vội vàng điều khiển thuyền Hư Không.

Có điều đã chậm rồi.

Vị trí trung tâm trận pháp của thuyền Hư Không đã phản ánh

tình hình của trận pháp.

Hình ảnh mạch linh khí của toàn bộ trận pháp trên thuyền Hư Không liên tục biến mất, hiển nhiên cho thấy vùng sương mù chết chóc đang ăn mòn cả thuyền Hư Không.

Chương 616. Quê hương của Lâm Bát Vân

Nếu có người ở ngoài quan sát thì sẽ phát hiện linh khí của Lâm Bát Vân bao trùm toàn bộ thuyền Hư Không đang dao động.

“Thay đổi trận pháp? Không lẽ bộ tộc ở quê hương ngươi biết cách khống chế vùng cấm tử vong này sao?” Tử Nhược Yên nhíu mày, nhìn Lâm Bát Vân.

Lân Bát Vân khẽ thở dài rồi nhìn nàng: “Thưa bệ hạ, nguyên nhân hình thành vùng sương mù chết chóc là do linh lực trong cơ thể các cường giả của tộc bọn ta bùng nổ sau khi chết, từ đó mới hình hình nên vùng sương mù này.”

“Bất cứ vùng sương mù chết chóc nào trong hư không đều được hình thành từ xương máu của cường giả trong tộc bọn ta.”

“Vùng sương mù chết chóc ở quê hương tôi được tạo thành từ sự hy sinh của các tiền bối cường giả trong tộc ta, vì vậy nó được điều khiển và trở thành tấm bình phong thiên nhiên, bảo vệ quê hương.”

“Mỗi người bọn ta rời xa quê hương đều vì hoàn thành sứ mệnh riêng của mình, lâu lắm không quay về nên không ngờ trận pháp đã được thay đổi.”

“Nếu không nghĩ ra cách gì thì có lẽ chúng ta sẽ…”

“Ơ, đại nhân đâu rồi?”

Lâm Bát Vân nói đến đây thì sững sờ, phát hiện Tiêu Thiên đã biến mất từ bao giờ không hay.

“Tiêu lang quân!” Tử Nhược Yên mở to hai mắt, nhìn chằm chằm vào phía trước.

Lâm Bát vân nhìn theo ánh mắt của nàng và phát hiện ra Tiêu Thiên.

Không biết đối phương đã ra khỏi thuyền Hư Không và bay lơ lửng giữa không trung từ bao giờ.

Cách nội phòng điều khiển của trận pháp then chốt thuyền Hư Không, xuyên thấu qua bề mặt thủy tinh trong suốt kia.

Lâm Bát Vân nhìn thấy rõ ràng, Tiêu Thiên cứ bay lơ lửng ở phía trước trong sương mù trắng noãn dày đặc, tiếp xúc với làn sương mù có khả năng giết chết hắn.

“Tiêu lang quân...” Tử Nhược Yên không tự chủ được siết chặt hai tay, hơi nhíu mày, một tia lo lắng hiện lên trong mắt.

Nàng biết Tiêu Thiên có bản lĩnh rất mạnh, có chút sâu không lường được.

Chỉ là trái tim mệt mỏi tự bảo vệ mình một cách kỳ lạ mà thôi.

Nhưng Tử Nhược Yên không xác định, rốt cuộc Tiêu Thiên có thể bình yên vô sự ở vùng sương mù chết chóc này hay không.

Cũng may đối phương đột nhiên rời khỏi thuyền Hư Không rồi tắm mình trong sương trắng sẽ đoạt mạng người kia, hình như không có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra.

Phía trước thuyền Hư Không, Tiêu Thiên khoanh tay, quan sát bốn phía, phát hiện không cảm nhận được quá nhiều.

Cảm giác duy nhất, chính là linh khí nồng đậm có trình độ rất cao ở nơi này có độ thuần khiết đáng ngạc nhiên.

Trong khi hít thở, sau khi sương trắng nồng đậm này tiến vào

trong cơ thể, nơi này, cơ thể vui mừng khôn xiết, cảm thấy rất thoải mái.

“Cảm giác này rất thoải mái, vì sao gọi là cấm địa chết chóc?” Tiêu Thiên xoay người lại, cách mặt thủy tinh kia, nhìn Lâm Bát Vân bên trong rồi hỏi.

Lâm Bát Vân ngẩn người ra, nghe thấy câu hỏi của Tiêu Thiên, nhất thời nghẹn lời, không biết nên trả lời đối phương như thế nào.

Loại vấn đề này, giải thích như thế nào?

Chẳng lẽ phải nói thẳng với Tiêu Thiên, rõ ràng là ngươi biến thái quá đáng sao?

Vút...

Lúc này, Tiêu Thiên bỗng nhiên hít sâu một hơi.

Trong phút chốc sương trắng bốn phía giống như rót ngược, bị hắn hút hết sạch trong nháy mắt, vậy mà hắn lại hút sạch sương mù xung quanh trong thời gian ngắn.

Để lộ ra bóng tối vốn ở trong hư không.

Nhưng cũng rất nhanh, sương trắng bốn phía lại một lần nữa kéo đến, tụ lại xung quanh Tiêu Thiên.

Sương trắng tụ lại, bắt đầu bám vào mặt ngoài thuyền Hư Không, ăn mòn lá chắn linh khí bến trên một lần nữa.

“Tiêu đại nhân, ngài... ngài muốn làm gì?” Lúc này, Lâm Bát Vân bỗng nhiên phát hiện tình huống không đúng, hình như Tiêu Thiên nhíu mày, chỉ phất tay một cái như vậy.

Xoạt!

Một thanh trường đao giản dị màu xám trắng giống như làm từ đá, rơi vào trong tay Tiêu Thiên.

Kẻ Dẫn Đường!

Thanh đao này rơi vào trong tay Tiêu Thiên, lập tức có sấm sét hiện ra, hơn nữa còn bị nhuộm thành màu máu.

“Làm gì vậy?” Tiêu Thiên lại hít sâu một hơi, sương mù dày đặc bốn phía, lần nữa rót vào trong cơ thể của hắn.

“Giải quyết vấn đề!”

Ngau khi Tiêu Thiên nói xong, đột nhiên hắn vung đao.

Đùng đùng!

Sấm sét màu máu đầy trời khuếch tán khắp bốn phương tám hướng trong nháy mắt, sấm sét màu máu kéo dài nở rộ kia, giống như là một thanh lôi đao màu máu, không ngừng cắt sương trắng.

Sấm sét tản ra, giống như ngọn lửa dữ dội màu đỏ dạo chơi trên vùng tuyết trắng tinh kia, lập tức quét sạch tất cả sương mù màu trắng, để lộ ra hư không đen tối.

Nếu đứng ở nơi xa hơn để quan sát, sẽ phát hiện toàn bộ sương trắng trong vùng sương mù chết chóc giống như đang bị đốt cháy vậy.

Không ngừng thiêu đốt, hơn nữa tốc độ cực nhanh.

Sau thời gian một chén trà, bốn phía vùng sương mù chết chóc đã hoàn toàn biến mất, hóa thành hư không đen tối ban đầu.

Toàn bộ cấm địa chết chóc to như vậy, vùng sương mù chết chóc, lại bị một kiếm của Tiêu Thiên tiêu diệt.

Chương 617. Quê hương của Lâm Bát Vân (2)

Xa hơn về phía trước, một quả bóng bong màn chắn thế giới rất lớn, cứ vậy mà lơ lửng ở bên kia.

Rất rõ ràng, chính là quê hương của tộc Linh Năng, nơi bị sương mù chết chóc che đậy.

“Không tệ, nhìn có vẻ nhẹ nhàng khoan khoái hơn nhiều rồi.” Tiêu Thiên trở tay cầm đao, dùng mũi đao của Kẻ Dẫn Đường gãi chỗ mình đang ngứa, đồng thời nhìn về phía trước.

“Ồ, không ngờ thế giới giới vực quê hương của tộc Linh Năng thoạt nhìn có vẻ rất lớn, ít nhất cũng là thế giới giới vực thượng vị.”

“Lạ thật đó, có quê hương thế giới giới vực thượng vị, không đến mức người nào cũng bị bắt làm nô lệ chứ.”

Tiêu Thiên nghĩ vậy, quay đầu nhìn vào bên trong.

Nhưng hắn vừa quay đầu lại, chỉ nhìn thấy vẻ mặt nghẹn họng trân trối của Lâm Bát Vân.

Cùng với Tử Nhược Yên khoanh tay đứng đó, rơi vào trầm mặc.

“Tiêu đại nhân, ngài đây. . . chuyện này. . .” Lâm Bát Vân lắp bắp, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Rõ ràng vừa nãy ngài tự mình mở miệng nói rằng, mọi việc phải động não, không nên dùng bạo lực để giải quyết sự tình.

Nhưng tại sao chỉ chớp mắt, ngươi đã trực tiếp động đao rồi vậy?

Một đao chém vùng sương mù chết chóc biến mất, sau khi trở về quê hương, ông phải ăn nói thế nào với phụ thân .

Bây giờ ông rất đau đầu, lỡ như sau khi trở về quê hương, phụ thân có cho rằng mình muốn tạo phản hay không.

Hiểu lầm này thật sự rất lớn.

Còn Tử Nhược Yên bên cạnh, nàng đang suy nghĩ rốt cuộc cấm địa chết chóc có lợi hại như trong tưởng tượng hay không.

Tại sao Tiêu lang quân bổ một đao, lại dễ dàng giải quyết đây.

Cho nàng cảm giác, cấm địa chết chóc, chẳng qua chỉ như vậy mà thôi.

Nhưng mà...

“Dáng vẻ vừa rồi của Tiêu lang quân thật sự rất đẹp trai.” Khóe miệng Tử Nhược Yên khẽ nhếch lên, trong lòng vô cùng kiêu ngạo.

Rốt cuộc là nam nhân mình chọn lựa.

Hơn nữa, thực lực của Tiêu Thiên, hình như còn lợi hại hơn những gì mình đã tưởng tượng.

“Tiếp tục xuất phát!” Tiêu Thiên giải quyết xong mọi chuyện, hắn đã cất Kẻ Dẫn Đường, một lần nữa trở về trong trận pháp then chốt, nhìn Lâm Bát Vân rồi chỉ huy.

Lâm Bát Vân cũng khóc không ra nước mắt, chỉ có thể thành thật nghe theo chỉ thị của Tiêu Thiên, khống chế thuyền Hư Không, đến gần thế giới giới vực quê hương ở phía trước.

Còn Tiêu Thiên lúc này cũng nhìn về phía Tử Nhược Yên, tâm tình hơi thấp thỏm.

Đây cũng xem như lần đầu tiên hắn thể hiện thực lực của mình trước mặt Tử Nhược Yên.

Đường đường chính chính.

Cơm mềm này của bản thân, còn ăn nữa hay không?

“Sau này loại chuyện này, không cần phải vất vả như vậy.” Tử Nhược Yên vừa mở miệng đã khiến Tiêu Thiên vô cùng bất ngờ.

“Nếu có thể một đao chém vùng sương mù chết chóc biến mất, vậy thì chàng thu giảm một chút sức lực, chém ra một con đường là được, cần gì vất vả như vậy?”

“Mọi việc, không cần quá miễn cưỡng.”

Tiêu Thiên đứng tại chỗ, nghe lời nói ân cần của Tử Nhược Yên, hắn nở một nụ cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Xem ra, cơm mềm này đưa đến trong miệng, ăn thế nào cũng phải ăn .

Bùm!

Tiếng va chạm lại truyền đến, Tiêu Thiên quay đầu nhìn về phía trước.

Phát hiện thuyền Hư Không đang xuyên qua màn chắn thế giới, chỉ là không có Giới Quan, mà là trực tiếp hòa vào màn chắn thế giới, xâm nhập vào bên trong.

“Hả?” Tiêu Thiên hơi bất ngờ, theo đạo lý, không phải thế giới rào cản vô cùng kiên cố, không thể nào xuyên qua à, vì sao. . .

Xoạt!

Sau một khắc, thuyền Hư Không đã thành công vượt qua màn chắn thế giới, cảnh sắc quê hương Lâm Bát Vân hiện ra.

Tiêu Thiên trừng lớn hai mắt.

Tiêu Thiên lại bước lên vài bước, đi đến phía trước bề mặt thủy tinh kia, cẩn thận nhìn chăm chú cấu tạo bên trong thế giới phải trước.

Vô cùng ngạc nhiên.

“Thế mà lại là như vậy...” Tử Nhược Yên cũng bước lên phía trước, chăm chú nhìn cảnh tượng bên ngoài, cảm thấy vô cùng thần kỳ.

Lúc trước, nàng thật sự chưa từng nhìn thấy cảnh sắc như vậy.

“Tinh cầu. . .” Tiêu Thiên nhìn vào bên trong màn chắn thế giới của thế giới giới vực, quả cầu to lớn đang chậm rãi xoay tròn, rầm rì thành tiếng.

Lâm Bát Vân bên cạnh cũng hơi ngạc nhiên nhìn Tiêu Thiên: “Tiên sinh, tinh cầu là gì?”

“Đây là một cách gọi của quê hương ta, vốn tưởng rằng chư thiên vạn giới đều không có tình huống này, không nghĩ đến . . .” Tiêu Thiên tặc lưỡi ngạc nhiên, nhìn tinh cầu to lớn trước mặt.

Phạm vi bên trong màn chắn thế giới thật sự vô cùng rộng lớn, khiến Tiêu Thiên cảm thấy giống như phạm vi của một thiên hà hơn.

Ngoại trừ tinh cầu to lớn trước mặt, bên cạnh còn có Đại Nhật Viêm tinh, có một ngọn lửa nóng rực bao quanh, tản ra nhiệt độ cực cao.

Giống như hằng tinh trong kiếp trước của Tiêu Thiên vậy, không có sự khác biệt quá lớn với những thế giới giới vực khác.

Ngoài ra còn có nơi giống như những thế giới giới vực khác, có sự tồn tại giống như vệ tinh, đang chậm rãi xoay tròn.

Chỉ có điều, sau khi so sánh, thế giới giới vực quê hương của Lâm Bát Vân càng thêm hoàn chỉnh.

Chương 618. Thế giới giới vực khác biệt

Cho dù là Đại Nhật Viêm tinh trên không, bản thân tinh cầu, hay là tinh cầu cỡ nhỏ giống như vệ tinh bên cạnh, đều là như thế.

Ngược lại trong số những thế giới giới vực Tiêu Thiên từng nhìn thấy trước đây, giống như truyền thuyết của quê hương hắn lúc trước vậy, thuộc về nơi trời đất tròn vuông.

Màn chắn thế giới ở trên không đằng xa, giống như một cái nắp nồi to lớn, bao phủ một vùng lục địa bao la.

Đại Nhật Viêm Tinh trên lục địa, còn có trăng sáng xoay tròn quanh lục địa.

Bản thân Tiêu Thiên cảm thấy, chư thiên vạn giới của thế giới này, chính là thiên viên địa phương.

Kết quả, quê hương của Lâm Bát Vân lại giống y hệt thiên thể của kiếp trước.

Sự khác biệt duy nhất chính là có một màn chắn thế giới, bao bọc ở bên ngoài giống như một cái vỏ trứng vậy, bọc quê hương của Lâm Bát Văn ở bên trong.

Lúc này, trong thuyền Hư Không, Lâm Bát Vân nhìn Tiêu Thiên: “Quê hương của Tiêu đại nhân, cách nói cũng rất chính xác.”

“Nhưng mà, dựa theo ghi chép của cổ tịch trong tộc, chư thiên vạn giới lúc trước đều không có thứ được gọi là màn chắn thế giới, đều là từng thể tinh thần giống như thế này.” Thuyền Hư

Không tiếp tục trượt về phía trước, đồng thời tốc độ cũng dần dần nhanh hơn.

“Những thể tinh thần hoàn chỉnh này, chính là từng thế giới giới vực một.”

“Chỉ là, lúc trước không biết đã xảy ra đại nạn gì đó, hình như đã đứt tầng rồi.”

Lâm Bát Vân vừa nói, sự khát vọng cũng hiện ra trong đôi mắt, dường như ông muốn biết chân tướng phía sau.

“Thật ra chúng ta vẫn luôn muốn biết, rốt cuộc trước đấy đã xảy ra chuyện gì, khiến chư thiên vạn giới biến thành dáng vẻ bây giờ.”

Tử Nhược Yên cũng tiến lên gần hơn một bước, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm phía trước, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy cảnh tượng như vậy, vô cùng khó quên.

Khi thuyền Hư Không dần dần đến gần, Lâm Bát Vân lại nhìn về phía Tiêu Thiên bên cạnh: “Tiêu đại nhân, lát nữa ngươi khoan hẵng ra tay, xin cho ta ra mặt trước, được không?”

Nói xong, Lâm Bát Vân nhìn Tiêu Thiên trước mặt với ánh mắt thỉnh cầu.

Ông thật sự là quá mức sợ hãi, thật sự lo lắng lát nữa Tiêu Thiên lại ra tay, trực tiếp đánh quê hương của mình biến mất, vậy thì thành trò cười rồi.

Tiêu Thiên khoát tay, ý bảo đối phương yên tâm: “Yên tâm đi, ta cũng không phải là người tùy tiện ra tay.”

Lâm Bát Vân thở ra một hơi, chỉ là vẻ sầu lo trong ánh mắt nhìn về phía Tiêu Thiên vẫn không hề giảm bớt.

Ông thật sự là quá sợ hãi, chiến lực của Tiêu Thiên trước mặt đáng sợ đến mức nghịch thiên.

Ở trước mặt hắn, hoàn toàn không có bất kỳ cơ hội thứ hai nào.

Tiêu Thiên một đao chém vùng sương mù chết chóc biến mất, hắn thật sự lo lắng xuất hiện hiểu lầm gì, đối phương lại một đao trực tiếp chém quê hương của mình biến mất.

Bùm!

Lâm Bát Vân vừa dứt lời không bao lâu, lại có tiếng nổ lại vang lên ở phía trước.

Mọi người đều ngẩng đầu, nhìn về phía trước.

Từng chiếc linh khí phi hành hư không giống như cung điện thành trì đã bay lên, bay trên không đến chỗ bọn họ.

Trong nháy mắt, bốn phương tám hướng chỗ bọn họ đã bị từng tòa cung điện thành trì vây quanh.

Trên mỗi tòa cung điện đều có ánh sáng trận pháp chuyển động, trên quảng trường phía trước cung điện có những binh lính mặc giáp cầm vũ khí.

Nhìn kỹ, hình như bọn họ cũng là tộc Linh Năng, nhưng khác với Lâm Bát Vân bên cạnh, thân hình rõ ràng cường tráng hơn rất nhiều, khí tức trên người tương đối hung hãn.

Hơn nữa, tuy da thịt của Lâm Bát Văn bên cạnh nửa trong suốt, nhưng lại khá trắng, đồng thời có những đường vân màu vàng khắc trên đó.

Những đường vân màu vàng trên người mơ hồ ẩn chứa linh khí giữa thiên địa, cảm ứng lẫn nhau.

Ngược lại những binh sĩ này, tuy mặc giáp, nhưng vẫn có một bộ phận da thịt ở bên ngoài, chẳng qua là màu đồng, đường vân khắc trên người là màu bạc.

Khi những đường vân nhấp nháy, dường như có sự cảm ứng lẫn nhau của linh khí trời đất, mang lại sức mạnh.

Tốc độ trôi nổi của cung điện thành trì nhanh hơn nhiều so với tưởng tượng, bao vây thuyền Hư Không trong thời gian ngắn.

“Ao!” Một tiếng quát to lập tức vang vọng trong hư không, chấn động xung quanh.

Uy năng linh khí đáng sợ, lập tức nghiền ép mà đến, giống như có thể nghiền nát hư không trong nháy mắt.

“Linh khí chấn động mạnh quá!” Tử Nhược Yên nhìn chăm chú, cảm nhận linh khí chấn động bốn phía.

Cho dù là cách thuyền Hư Không, vẫn vô cùng rõ ràng.

“Tiêu đại nhân, khoan hẵng nóng vội.” Bên này, Lâm Kích Vân sợ đến mức vội vàng mở miệng nới với Tiêu Thiên, đồng thời khống chế linh khí, rót vào trận pháp then chốt.

Trong nháy mắt, trận pháp thuyền Hư Không nhận được linh khí của Lâm Bát Vân, lại hóa thành màn chắn linh khí.

Trong bóng tối hư không ban đầu, mỗi người binh lính trên cung điện thành trì, đều nghiêm túc nhìn chằm chằm thuyền Hư Không.

Nếu như để ý kỹ, có thể nhìn thấy được mồ hôi toát ra trên mặt những người lính này, bọn họ vô cùng căng thẳng.

Chương 619. Phun đầy mặt

Bởi vì kẻ địch mà bọn có thể phải đối mặt, chính là sự tồn tại phá hủy vùng sương mù chết chóc, màn chắn tự nhiên của bọn họ.

Nhưng khi lá chắn linh khí màu trắng nhạt hiện ra trên thuyền Hư Không, những binh lính vây quanh trên cung điện thành trì đều để lộ sắc mặt kỳ lạ.

Nhất là sau khí văn tự ấn ký xuất hiện trên màn chắn linh khí kia, người nào người nấy đều vô cùng run sợ.

Rào!

Tiêu Thiên cùng Tử Nhược Yên, nhìn thấy binh lính bốn phía trên quảng trường thành trì cung điện, đột nhiên buông binh khí trong tay xuống, quỳ một gối về phía thuyền Hư Không của bọn họ.

Một tên tộc Linh Năng da màu đồng rõ ràng có khí tức bất phàm đứng trên tòa cung điện thành trì trên hư không ở phía chính diện, quỳ một chân rồi cúi đầu xuống.

“Tham kiến Thái Tử điện hạ!”

Sau khi hắn nói xong, một đám binh lính bốn phía quảng trường trước pháo đài cung điện cùng thốt lên.

“Tham kiến Thái Tử điện hạ! ! !”

Tiêu Thiên và Tử Nhược Yên không hẹn mà cùng nhìn về phía Lâm Bát Vân.

Thái Tử?

Nhìn thấy Tiêu Thiên và Tử Nhược Yên đều nhìn về phía mình, Lâm Bát Vân lộ vẻ ngượng ngùng.

Cái thân phận được gọi là Thái Tử này, ở trước mặt đối phương, không đáng nhắc đến.

“Tiêu đại nhân, chờ sau khi chúng ta trở về, ta sẽ nói tỉ mỉ.” Lâm Bát Vân thầm thì, lại khống chế thuyền Hư Không, dưới sự hộ vệ của cung điện thành trì, không ngừng đến gần tinh cầu phía trước.

Chờ dần dần đến gần tinh cầu trước mặt, Tiêu Thiên Tài phát hiện, cũng có trận pháp thủ hộ giống như vậy.

Trên vệ tinh bốn phía tinh cầu to lớn, lấp lánh ánh sáng của trận pháo, hóa thành hoa văn trận pháp kéo dài qua hư không, nối liền lẫn nhau.

Uy năng không tầm thường, màn chắn trận pháp dao động bất phàm bao phủ cả tinh cầu.

Nhưng mà, Lâm Bát Vân thân là Thái Tử, khống chế thuyền Hư Không giống như hoàn toàn không bị trận pháp cản trở, dễ dàng xuyên qua giới hạn phòng hộ này.

Những cung điện thành trì khác cũng lơ lửng đi theo, giống như đang hộ tống.

Thuyền Hư Không không ngừng rơi xuống, sau khi xuyên qua mây mù, khung cảnh phía dưới hiện ra trước mắt Tiêu Thiên.

Nhìn một lượt, chính là cây cối xanh tươi, sông ngòi hải vực đập vào mắt.

Từ trên cao nhìn xuống, cho Tiêu Thiên một cảm giác tràn ngập sức sống.

Xuống chút nữa, càng là phong cảnh non nước tươi đẹp, thỉnh thoảng có những con chim khổng lồ bay ngang qua trên bầu trời, nhưng chúng sẽ không quấy rầy thuyền Hư Không và thành trì Hư Không.

Bên dưới còn có những loại động vật quý hiếm, đang nhảy nhót trong núi rừng, bọn chúng đi đến đỉnh núi ngẩng đầu nhìn, giống như đang tò mò.

Khi thuyền Hư Không tiếp tục đi về phía trước, thành trì thôn trấn và những nơi ở tập trung khác trải dài khắp đất liền cũng hiện ra trước mặt Tiêu Thiên và Tử Nhược Yên.

Chỉ cần nhìn từ xa, chỗ ở của tộc Linh Năng này, giàu có yên ổn, tốt hơn nhiều so với tưởng tượng.

Đặc biệt là tòa thành khổng lồ nguy nga dần dần hiện ra trước mắt, càng khiến Tiêu Thiên và Tử Nhược Yên chớp mắt.

Thành trì nguy nga trên không trung, giống như một vùng đất rộng lớn, lơ lửng trên bầu trời.

Phía dưới thành trì khổng lồ trên không có một dãy núi khổng lồ vững chắc.

Đỉnh núi nhỏ của ngọn núi ở trung tâm dãy núi kia, đối lập với mũi nhọn dưới đáy thành trì khổng lồ trên không trung, dường như giữa bọn chúng có lực hấp dẫn, những tảng đá khổng lồ lơ lửng trên không trung.

“Đây là hoàng thành của bộ tộc chúng ta, cũng là nơi ta lớn lên từ nhỏ.” Lâm Bát Vân khống chế thuyền Hư Không, dần dần đến gần thành Thiên Không phía trước, đồng thời giải thích với hai người bên cạnh.

Mà ông cũng mỉm cười nói với Tiêu Thiên và Tử Nhược Yên.

“Nơi này, chính là quê hương của ta, vực trấn thủ thứ chín mươi tư.”

Lâm Bát Vân nói xong, thuyền Hư Không cũng cắt ngang bầu trời, bay vào trong thành Thiên Không ở phía trên.

Ở mép hoàng thành nguy nga trên không trung, chỗ rìa tường thành, có rất nhiều đài cao giống như bến tàu.

Thuyền Hư Không chậm rãi đáp xuống bên cạnh đài cao được nối dài.

Đợi sau khi cánh cửa bên hông thuyền Hư Không mở ra, có bậc thang đi xuống kéo dài ra, Lâm Bá Vân đã bước ra ngoài trước.

“Thái Tử điện hạ!”

Trên một nơi đài cao chỗ đậu linh khí hư không, đã có một nhóm người đứng đợi ở đây từ lâu.

Trong đó, còn có đại tướng đã bao vây bọn họ.

Bọn họ lo lắng quỳ xuống, cung kính nghênh đón Lâm Bát Vân trở về.

Nhưng mà, sau khi thái tử của bọn họ rời khỏi thuyền Hư Không và đi xuống cầu thang, ông cũng không để ý đến bọn họ mà xoay người lại.

“Tiêu đại nhân, Tử bệ hạ, mời…” Lâm Bát Vân khẽ khom người giống như tôi tớ trong ánh mắt ngạc nhiên của đồng tộc.

Trong hư không, Tiêu Thiên lại nắm tay Tử Nhược Yên, đi xuống theo cầu thang, đứng vững trên đài cao.

Xoạt!

Sau khi hắn vung tay, thuyền Hư Không đã được cất vào trong

không gian hệ thống.

Ngoại tổ phụ Tuyết Phú Quý đã cho mình mượn thứ này, nếu làm mất thì phiền phức lắm.

Chương 620. Phun đầy mặt (2)

“Đây chính là quê hương của ngươi à, tại sao gọi là vực trấn thủ thứ chín mươi tư?”, Tiêu Thiên nhìn trái nhìn phải, tò mò không thôi.

Lâm Bát Vân nhìn Tiêu Thiên, im lặng một lát rồi nói: “Bởi vì sự tồn tại của vực trấn thủ chính là để duy trì màn chắn thế giới khổng lồ kia, tránh việc vũ trụ hỗn độn Tàng Vũ xâm nhập Tàng Linh.”

“Thái Tử!” Bên cạnh, đám tộc nhân vây xung quanh nghe thấy Lâm Bát Vân mở miệng, bọn họ vội vàng lên tiếng, vô cùng chấn động.

Đây là bí mật của bộ tộc bọn họ, cũng là sứ mệnh, sao có thể nói cho một người ngoài nghe.

Hơn nữa, đối phương còn là ngoại tộc.

“Một đao của Tiêu Đại Nhân đã chém vùng sương mù chết chóc tan biến, lại chém thêm một đao, toàn bộ vực trấn thủ sẽ nổ tung thành hư vô, có gì phải giấu chứ.” Lâm Bát Vân đột nhiên xoay người, nhìn những tộc nhân này.

“Mời Tiêu đại nhân đến đây, chủ yếu là để hắn thưởng thức cảnh đẹp của vực trấn thủ chúng ta, du ngoạn một phen, thuận tiện giải quyết vấn đề của chúng ta.”

Nói đến đây, Lâm Bát Vân vội vàng dẫn đường: “Tiêu đại nhân, đừng để ý đến bọn họ, để tiểu nhân dẫn ngài đi tham quan hoàng thành này và trải nghiệm ẩm thực độc đáo của tộc chúng ta, được không?”

“Ngươi nói đến chuyện này, ta liền cảm thấy hứng thú.” Hai mắt Tiêu Thiên sáng lên, hắn nhìn về phía Tử Nhược Yên.

Thấy Tiêu Thiên nhìn mình, Tử Nhược Yên mỉm cười: “Trẫm nói rồi mà, cùng chàng ra ngoài chơi để thư giãn cho thoải mái, đương nhiên sẽ nghe theo ý của chàng rồi.”

“Vậy còn chờ gì nữa, đi thôi!” Tiêu Thiên vỗ Lâm Bát Vân, ra hiệu ông nhanh chóng đi đằng trước dẫn đường.

Lâm Bát Vân vội vàng đồng ý, ông đi đầu dẫn đường, dẫn Tiêu Thiên và Tử Nhược Yên đi về phía trước.

Đồng thời, ông còn phất tay với đám người phía sau: “Đừng để ý đến chúng ta, đều đi làm việc của mình đi.”

Rất nhanh, Lâm Bát Vân đã dẫn đám người Tiêu Thiên rời đi, biến mất trong tầm mắt bọn họ.

Chỉ để lại một nhóm tộc Linh Năng, đứng đó nhìn lẫn nhau.

Tình huống gì vậy?

Những lời Thái Tử điện hạ vừa nói là thật hay giả, vùng sương mù chết chóc biến mất kia, bị nam nhân Nhân tộc đó một đao chém tan à?

“Mau đi nói cho bệ hạ biết, còn đứng ngây ra đó làm gì.”

...

Trong thành, Lâm Bát Vân dẫn Tiêu Thiên đi dạo những ngõ ngách phố xóm bình thường và mua ít đồ ăn vặt trước.

Cuối cùng ông mới mang dẫn bọn họ đến tửu lâu hàng đầu tốt nhất trong hoàng thành.

“Không thể không nói, đồ ăn ở chỗ các ngươi, thật sự rất thú

vị.” Tiêu Thiên vừa nói, vừa ném một viên tinh thể trong suốt vào trong miệng.

Thứ này được làm bằng cách sử dụng linh dược và thiên phú của tộc bọn họ, nêm gia vị rồi ngưng kết thành, khi vào miệng thì mùi vị rất độc đáo.

Bên ngoài giòn tan, bên trong mềm mại dính răng, còn có mùi thơm ngát của linh dược, ăn vào vô cùng sảng khoái.

Tử Nhược Yên im lặng nhìn Tiêu Thiên thưởng thức mỹ vị trước, khi nàng nhìn Lâm Bát Vân thì thu lại nụ cười.

“Vực trấn thủ thứ chín mươi tư này, rốt cuộc là tình huống như thế nào, vì sao bọn họ phải gọi ngươi là Thái Tử?”

Nghe Tử Nhược Yên hỏi, Lâm Bát Vân nghiêm túc giải thích với nàng: “Vực trấn thủ thứ chín mươi tư này, chính là thể tinh thần dưới chân chúng ta.”

“Toàn bộ vực trấn thủ này đều thuộc quyền quản lý và cai trị của đế quốc Linh Năng bọn ta, toàn bộ dân chúng của đế quốc Linh Năng đều là đồng tộc, chẳng qua bọn ta thuộc hoàng tộc.”

“Hơn nữa tộc Linh Năng cũng chỉ là cách gọi tùy tiện của nhất mạch bọn ta mà thôi, thật ra tên gọi chính xác của tộc bọn ta không phải là tên này đâu.”

Tiêu Thiên nhấp một ngụm trà: “Vậy các ngươi tên là gì?

“Tộc Cổ Thần.”

Phụt!

Tiêu Thiên phun nước trà trong miệng đầy mặt Lâm Bát Vân.

Thật may là trong khoảng thời gian này, Tiêu Thiên đã học được cách làm thế nào để khống chế lực lượng của mình.

Nếu không, chỉ sợ một ngụm trà này mà phun vào mặt Lâm Bát Vân thì sẽ thành tổ ong vò vẽ mất.

“Tộc Cổ Thần…” Bên cạnh, Tử Nhược Yên cau mày thì thầm: “Trẫm biết tộc Cổ Thần này là những người có lạc ấn kim văn khắp người, đỉnh đầu có sừng ánh kim, trên đó có đường vân huyền diệu.”

Tất nhiên, người mà nàng đang nói đến là Đế Tân Lộ đã bị Tiêu Thiên bắt và ném vào trang trại chăn nuôi Thanh Viêm.

Trang trại chăn nuôi Thanh Viêm thuộc lãnh thổ hoàng triều Đại Viêm, nàng làm hoàng đế sao có thể không biết rõ tình hình bên trong chứ.

Cộng thêm Đế Tân Lộ của tộc Cổ Thần này xem như là thủ phạm đã hại cha mẹ nàng và lão tổ Tuyết gia bị bắt đi.

Tử Nhược Yên làm sao có thể không chú ý, nhưng trước mặt nàng, Lâm Bát Vân lại nói rằng tộc Linh Năng bọn họ thật ra chính là tộc Cổ Thần?

Rõ ràng khác biệt!

Lâm Bát Vân khẽ lắc đầu, trịnh trọng nhìn về phía Tiêu Thiên: “Đại nhân, xin đợi một lát.”

Ông vừa nói xong, bỗng nhiên nhắm mắt lại, cúi đầu xuống.

Chương 621. Thực lực chân chính của Lâm Bát Vân

Cử động đột ngột đó khiến Tử Nhược Yên lộ vẻ kỳ dị, bởi vì nàng cảm nhận rất rõ ràng.

Trên thân thể của Lâm Bát Vân không hề có khí tức, phảng phất không có sinh mệnh, vô cùng quỷ dị.

“Đây là thế nào?” Tử Nhược Yên khẽ cau mày, nhưng ngay lúc này, nàng phát hiện Tiêu Thiên đang nắm chặt tay mình.

Nàng ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt của Tiêu Thiên, nội tâm lập tức bình tĩnh lại.

Lúc này, Tiêu Thiên bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía cửa phòng.

Thấy vậy, Tử Nhược Yên cũng nhìn theo.

Một bóng người đột nhiên xuất hiện ở trước cửa phòng, Tử Nhược Yên có chút kinh ngạc khi nhìn rõ người đó.

Lại là một Lâm Bát Vân khác!

Có điều, khí tức của Lâm Bát Vân này rõ ràng mạnh mẽ hơn rất nhiều.

“Hắn…thuộc cảnh giới nào?” Trong đầu Tiêu Thiên hỏi hệ thống, hắn có chút đắn đo khó xác định.

Bởi vì trong mắt Tiêu Thiên, thực lực cảnh giới của Lâm Bát Vân này đều không thua kém hắn.

“Căn cứ điều tra tình báo hiện tại được biết, đối phương là thái tử đế quốc Linh Năng, ứng cử viên trấn thủ của vực trấn thủ thứ chín mươi bốn, nhập Hư cảnh nhị thập tứ giai, tôn hiệu Phân Ảnh.”

Lần này, ngược lại Tiêu Thiên có chút giật mình: “Làm sao mi biết những điều này?”

“Thưa chủ nhân tôn kính, sau khi ngài tới nơi này, tôi đã bắt đầu thu thập tình báo.”

“Khá lắm!” Tiêu Thiên tán thưởng Vượng Tài.

Mà ngay lúc này, thân thể Lâm Bát Vân đang ngồi đối diện Tiêu Thiên và Tử Nhược Yên bỗng nhiên nổ tung thành một đám sương mù.

Làn sương trắng bộc phát chứa đựng những dao động đáng sợ đó không khác gì sương mù trắng ở vùng đất sương mù chết.

Chỉ là uy năng có chút nhỏ yếu hơn mà thôi.

Nhưng sau khi sương trắng nổi lên, nó lập tức chui vào cơ thể của Lâm Bát Vân đang bước vào từ phía sau.

Đến khi Lâm Bát Vân một lần nữa ngồi đối diện Tiêu Thiên và Tử Nhược Yên thì sương trắng kia đã tiêu biến.

Tử Nhược Yên cau mày nhìn Lâm Bát Vân ở phía đối diện, nàng cảm giác đối phương rất khó nhìn thấu.

“Nhập Hư cảnh nhị thập tứ giai, tôn hiệu Phân Ảnh.” Tiêu Thiên bỗng nhiên nở nụ cười thần bí, rồi nhẹ nhàng tựa lưng vào ghế.

Không lên tiếng.

Giả vờ cao thủ…

Không đúng, vốn dĩ Tiêu Thiên rất mạnh.

Giả vờ thần bí!

Tiêu Thiên cứ ngồi dựa ra sau như vậy, tạo cho người khác một cảm giác thần bí khó lường.

Tử Nhược Yên ngồi bên cạnh có chút bất ngờ, nhìn sang Tiêu Thiên, nàng không ngờ rằng hắn lại có thể nói ra lai lịch của đối phương.

Chiêu này của Tiêu Thiên thật sự ấn tượng.

Không chỉ có Tử Nhược Yên mà Lâm Bát Vân ngồi phía đối diện cũng lộ vẻ ngạc nhiên, chấn động.

Nhưng rất nhanh ông đã lấy lại bình tĩnh: “Không hổ là Tiêu đại nhân, quả nhiên đã nhận ra lai lịch của ta.”

“Chính xác, thân thể này mới là chân thân của ta, người đi cùng các ngươi lúc trước chỉ là phân ảnh hóa thân của ta mà thôi.”

“Thực ra, ta còn có hai phân ảnh hóa thân nữa đang đi về hai phương hướng khác nhau, hy vọng có thể tìm được vực trấn thủ khác.”

Tiêu Thiên khẽ gật đầu, tiếp tục trầm mặc không nói gì, cứ như vậy nhìn chằm chằm Lâm Bát Vân ở phía đối diện.

Lâm Bát Vân thấy Tiêu Thiên yên lặng thì trong lòng có chút run rẩy.

“Tiêu đại nhân, xin ngài yên tâm, ta tuyệt đối không có ác ý gì, nếu không thì sau khi trở về đây ta đã không dùng chân thân để đến đây.” Lâm Bát Vân nuốt nước bọt, thận trọng giải thích.

Cho dù ông có thực lực nhập Hư cảnh nhị thập tứ giai và tôn hiệu uy phong.

Thậm chí, người được gọi là lão tổ Tuyết gia - Tiết Nghĩa Thiên cũng không phải là đối thủ của ông.

Nhưng khi ông ở trước mặt Tiêu Thiên thì lại không dám có chút ý nghĩ lỗ mãng.

Sau khi giải thích, Tiêu Thiên vẫn giữ vẻ trầm mặc không nói gì, hắn hơi nghiêng người về phía trước, nhìn chằm chằm Lâm Bát Vân.

Thấy vậy, Lâm Bát Vân toát mồ hôi hột, một cảm giác áp bức vô hình đang đè nặng lên người ông.

Ông lại nuốt nước bọt, lần này ông có chút khóc không ra nước mắt: "Tiêu đại nhân, ngài…hay là hỏi vài câu đi?"

"Bệ hạ, hỏi!" Tiêu Thiên nhẹ nhàng lắc đầu, quay lại ra hiệu cho Tử Nhược Yên.

Sau khi nói xong, Tiêu Thiên còn nghịch ngợm nháy mắt với Tử Nhược Yên.

Đối với cảnh này, Tử Nhược Yên muốn dở khóc dở cười.

Với trí tuệ và kinh nghiệm của nàng, sớm đã nhận ra hành động của Tiêu Thiên chỉ là cố ý dọa Lâm Bát Vân.

Có điều, dọa được ông ta cũng tốt, đột nhiên xuất hiện một kẻ trấn thủ vực thứ chín mươi chín, khiến người khác có cảm giác vừa kỳ quái lại vừa thần bí.

"Trở lại vấn đề vừa rồi, ngươi nói mình là người tộc Cổ Thần nhưng sao lại không giống như những gì trẫm đã biết vậy?" Tử Nhược Yên nghiêm túc nhìn Lâm Bát Vân.

Lâm Bát Vân vội ngồi thẳng dậy, nghiêm túc giải thích với Tử Nhược Yên: "Trên thực tế, tộc bọn ta cũng không biết rõ nguyên

nhân cụ thể.”

“Truyền thừa của tộc bọn ta đã bị đứt đoạn, có vẻ như trước đây từng xảy ra chuyện gì đó khiến đa số trưởng giả đều đã chết.”

Chương 622. Cái gì gọi là quả quyết

“Dựa theo ghi chép cổ tịch, lúc trước chỉ có một số phụ nữ, trẻ em và người già sức yếu ở lại vực trấn thủ, bọn họ biết rất ít về chuyện cũ.”

“Truyền thừa gián đoạn cũng bắt đầu từ lúc đó, chân tướng và tri thức ngày xưa đều là dựa vào sách vở cổ tịch mới biết được.”

“Thật ra tộc Cổ Thần là cách gọi chung của thần tộc cổ xưa, trong đó có rất nhiều nhánh cùng phe phái, tất cả đều dựa theo tâm ý của bản thân.”

“Cách tốt nhất để phân biệt tộc Cổ Thần bọn ta chính là có thần văn hay không.”

Nói đến đây, thần văn trên người Lâm Bát Vân phát sáng lên, ẩn chứa uy năng dao động.

“Vậy thì vị tộc Cổ Thần có kim văn trên người và đỉnh đầu có sừng ánh kim kia có thể là một mạch khác.” Lâm Bát Vân có chút hiếu kỳ: “Tộc kia có năng lực gì?”

“Nhiều lắm, có vẻ như rất am hiểu về linh hồn, năng lực chưởng khống huyết khí linh khí cũng vô cùng đáng sợ, đồng thời còn có rất nhiều kỹ nghệ như luyện đan, luyện khí, trận pháp, phù lục, v.v.”

“Ngoài ra, dường như tộc Cổ Thần có chút quan hệ với tộc Hoa Thần.” Tiêu Thiên kể rõ một chút chuyện lúc trước cho Lâm Bát Vân.

Ông rất ngạc nhiên khi biết chuyện xảy ra ở vực Bách Hoa, Tử Nhược Yên ở bên cạnh cũng cẩn thận lắng nghe, cảm thấy rất thần kỳ.

“Đó là thần tộc Vạn Vật trong tộc Cổ Thần.” Đột nhiên, một giọng nói vang lên tham gia vào cuộc thảo luận của bọn họ.

Một giọng nói đột ngột vang lên khiến cả đám người Tiêu Thiên nhìn lại, phát hiện trước cửa phòng đã xuất hiện một nam tử.

Hắn trông rất giống Lâm Bát Vân, thân khoác hoàng bào có thêu mây trắng có chút không giống nhau lắm.

Hắn chỉ đứng sau cửa chứ không bước vào phòng.

“Không biết vị đại nhân này có tiện cho ta vào cùng trò chuyện không?” Nam tử mỉm cười, hỏi ý kiến của Tiêu Thiên.

Lời nói của hắn lại khiến cho người đi theo hắn phải kinh ngạc.

Người đi theo kia chính là vị đại tướng đã ngăn cản Lâm Bát Vân lúc trước, hắn lộ vẻ kinh hãi khi nhìn thấy bệ hạ nhà mình lại cung kính như thế.

Chỉ là đi vào phòng để thảo luận thôi mà phải trưng cầu ý kiến của nam tử Nhân tộc kia ư?

Như này thì khiêm nhường quá đi!

“Cha ngươi à?” Tiêu Thiên quay sang nhìn Lâm Bát Vân ở trước mặt.

Lâm Bát Vân gật đầu, giới thiệu: “Tiêu đại nhân, vị này là phụ hoàng của ta và cũng là hoàng đế đế quốc Linh Năng.

“Này, cái gì mà hoàng đế với không hoàng đế, lần này ta đến

đây với tư cách cá nhân.” Phụ hoàng của Lâm Bát Vân vội vàng xua tay.

Nói xong, ông mỉm cười nhìn Tiêu Thiên, chắp tay tự giới thiệu: “Đại nhân, ta là Lâm Thủ Thành.”

Bên cạnh, vẻ mặt Tử Nhược Yên có chút khác lạ khi nhìn sang bên này.

Vị hoàng đế Linh Năng này vô cùng quả quyết, thái độ cũng rất khiêm nhường.

Nàng vừa nghĩ vừa nhìn phu quân Tiêu Thiên.

“Tất cả những điều này nhất định có liên quan đến Tiêu lang quân, hành động khiến vùng cấm tử vong rối tung lúc trước, hẳn là đã tác động đến hoàng đế đế quốc Linh Năng này rồi.” Tử Nhược Yên thầm nghĩ, mỉm cười và nhâm nhi bánh ngọt.

Cảm giác cũng không tệ lắm.

“Được, nếu là phụ thân của Lâm Bát Vân thì có thể cùng trò chuyện.” Tiêu Thiên khua tay ra hiệu Lâm Thủ Thành đi vào phòng.

“Đa tạ đại nhân.” Nói xong, Lâm Thủ Thành nhìn sang vị đại tướng đi theo ông: “Ngươi đứng trước cửa trông coi, đừng để ai tới gần là được.”

Sau đó, ông quay lại, mỉm cười bước vào bên trong gian phòng.

Vị tướng quân canh gác trước cửa giống như lạc vào thế giới khác, hẳn cảm giác như đang mơ, không dám tin khi thấy vẻ khiêm tốn của hoàng đế.

Lâm Thủ Thành bước vào trong phòng, tiến đến bên cạnh con

trai mình và ngồi xuống.

“thần tộc Vạn Vật là sao?” Sau khi Lâm Thủ Thành ngồi xuống, Tiêu Thiên nhìn đối phương và hỏi.

Nghe câu hỏi của Tiêu Thiên, Lâm Thủ Thành sốc lại tinh thần, vội vàng đáp: “Đại nhân, thần tộc Vạn Vật chính là tộc Cổ Thần mà ngài vừa miêu tả.”

“thần tộc Vạn Vật là tên gọi chung bao quát vạn vật, là một mạch cực kỳ mạnh mẽ trong các mạch của tộc Cổ Thần.

“Giống như những gì ngài vừa miêu tả, đặc tính của tộc Cổ Thần mạch này chính là không có gì không biết.”

“Chỉ là, dựa theo ghi chép trong cổ tịch thì mạch này đã biến mất từ lâu, thậm chí trước khi truyền thừa của mạch bọn ta bị gián đoạn thì bọn họ đã không còn tung tích gì nữa.”

“Không biết đại nhân đã gặp thần tộc Vạn Vật này ở đâu?”

Ánh mắt Lâm Thủ Thành đầy vẻ tò mò khi hỏi câu này.

Tiêu Thiên cầm ly trà lên, nhấp một ngụm: “Không phải đã gặp mà là ta bắt được một tên đem về phụ trách việc ủ phân trồng cây.”

“Hắn tên là Đế Tân Lộ, nhắc mới nhớ, tên thần tộc Vạn Vật này quả đúng như lời ngươi nói, không có gì là hắn không biết.”

“Sau khi được ta cải tạo lao động, tên nhóc này còn phát triển một sản phẩm đặc biệt tên là phân bón Tân Lộ, rất có hiệu quả gia tăng sản xuất!”

Chương 623. Cái gì gọi là quả quyết (2)

Tiêu Thiên nói xong, bầu không khí trên bàn ăn rơi vào yên lặng.

Ở bên cạnh, Tử Nhược Yên khẽ nhíu mày, nàng không biết Tiêu Thiên học đâu ra cái thói nói chuyện kiêu ngạo như vậy.

Kết hợp với việc xảy ra trên chiến hạm hư không trước lúc đến đây, nàng càng cảm thấy Tiêu Thiên quả thật rất giỏi tra tấn người khác.

Hơn nữa, thủ đoạn tra tấn rất chính nghĩa và đó là điều quỷ dị nhất.

Về phần Lâm Bát Vân ở phía đối diện, trán ông lại lần nữa toát mồ hôi, miệng nuốt nước bọt.

Vừa rồi ông không nghe lầm đó chứ.

Lâm Bát Vân vừa nghĩ vừa nhìn về phía phụ thân mình.

Quả nhiên, phụ thân cũng lộ vẻ chấn động.

Rõ ràng là ông vô cùng sốc với những gì Tiêu Thiên kể về vị thần tộc Vạn Vật - một mạch cực mạnh trong tộc Cổ Thần kia.

“Tiêu đại nhân, ngài nói phân bón… là kiểu mà ta hiểu đúng không?” Lâm Thủ Thành trầm mặc hồi lâu, đột nhiên nghiêm túc hỏi lại Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên gật đầu: “Đúng vậy, chính là kiểu mà ngươi nghĩ.”

“Ồ…” Lâm Thủ Thành thở dài, trong lòng tràn đầy sự đồng cảm với tên thần tộc Vạn Vật này.

Quá thảm rồi.

Một người thuộc tộc Cổ Thần và thần tộc Vạn Vật, vậy mà phải làm những chuyện như vậy.

Đồng thời, hắn còn chủ động phát triển ra…phân bón Tân Lộ?

Loại chuyện này khiến Lâm Thủ Thành không khỏi suy nghĩ miên man trong đầu.

Rốt cuộc thần tộc Vạn Vật Đế Tân Lộ này đã trải qua những gì mới phải…

“Phụ hoàng, tại sao con lại không biết chuyện liên quan đến thần tộc Vạn Vật.” Cùng lúc đó, Lâm Bát Vân bỗng nhiên quay lại chủ đề ban đầu.

Nghe vậy, Lâm Thủ Thành quay sang nhìn con trai: “Vẫn còn một số cổ tịch cực kỳ quan trọng, không thể tùy tiện đọc, tất cả đều được cất giữ cẩn thận trong tộc.”

“Sau này, khi con kế thừa hoàng vị thì mới có thể biết những chuyện này.”

“Nhưng hiện tại không giống như trước, vực trấn thủ thứ chín mươi bốn chúng ta đang lâm nguy, có nhiều điều có thể phải để con biết sớm.” Lâm Thủ Thành nhìn Lâm Bát Vân.

Lâm Bát Vân nhìn nét mặt của phụ thân, lông mày khẽ rung động, trong đầu hiện ra một khả năng đáng sợ: “Chẳng lẽ là tình hình chỗ hạch tâm trấn thủ không giống với suy nghĩ của ta?”

Nói đến đây, Lâm Bát Vân lộ vẻ nguy cấp.

Theo những gì ông biết thì vực trấn thủ hẳn là không nguy

hiểm đến mức như vậy mới đúng.

Cho nên ông mới ở nơi này ung dung tự tại, tán gẫu với Tiêu Thiên rồi từ từ về cũng chưa muộn.

Dựa vào giọng điệu của phụ thân thì hình như vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Lâm Bát Vân nhất thời nghẹn ngào, ông chợt hiểu ra lý do tại sao mà phụ thân lại khiêm nhường, nói năng khép nép như vậy.

Hiển nhiên, sự thay đổi của vùng đất sương mù chết và hành vi của ông đối với Tiêu Thiên đã khiến phụ thân hiểu ra.

Nhân tố then chốt để thay đổi tình trạng hiện tại chính là người đang ngồi trước mặt ông - Tiêu Thiên.

Ực!

Lâm Bát Vân nuốt nước bọt, nhìn sang Tiêu Thiên, trong lúc nhất thời ông không biết nên mở lời như thế nào.

Chẳng lẽ ông trực tiếp thỉnh cầu đối phương giúp đỡ ư?

Vấn đề trọng đại, Lâm Bát Vân cũng không biết Tiêu Thiên có nguyện ý giúp đỡ ông hay không?

Ông cũng không chắc chắn rằng dù Tiêu Thiên có chiến lực vô cùng mạnh mẽ nhưng liệu hắn thật sự có năng lực giúp đỡ bọn họ giải quyết mối nguy này hay không?

Suy cho cùng, đây cũng là sứ mệnh rất quan trọng của tộc bọn họ.

Phịch!

Trong lúc Lâm Bát Vân đang chìm trong mạch suy tư, một âm thanh bỗng nhiên vang lên.

Khi Lâm Bát Vân quay người lại, phát hiện phụ thân Lâm Thủ Thành không biết từ lúc nào đã quỳ trên mặt đất.

“Tiêu đại nhân!”

Cộp!

Một âm thanh nữa vang lên, Lâm Thủ Thành dập đầu thật mạnh.

Gọn gàng và dứt khoát.

Cốp! Cốp! Cốp!

Hoàng đế đế quốc Linh Năng, phụ thân Lâm Thủ Thành của Lâm Bát Vân, tộc trưởng của mạch bọn họ.

Như thể không có chút tôn nghiêm nào, gọn gàng dứt khoát quỳ gối trước mặt Tiêu Thiên, liên tục dập đầu.

“Tiêu đại nhân, ta thật sự không còn cách nào khác, khẩn cầu ngài ra tay cứu giúp bọn ta.”

Sau khi nói xong, Lâm Thủ Thành trực tiếp dập dầu trên mặt đất, không ngẩng lên nữa.

Tiêu Thiên ngồi đó, có chút giật mình khi thấy Lâm Thủ Thành đang quỳ trên mặt đất.

Hắn vô cùng kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ rằng đối phương lại bất ngờ giở chiêu này ra với hắn, quả thật ngoài dự đoán.

Không lường trước được.

Tiêu Thiên quay lại nhìn về phía Lâm Bát Vân.

Kết quả, hắn vừa quay đầu qua thì đã không thấy ông ta đâu

nữa.

Đợi đến khi hắn quay đầu lại chỗ Lâm Thủ Thành thì phát hiện không biết từ lúc nào Lâm Bát Vân đã quỳ trước mặt hắn.

Ông cũng dập đầu ba cái như phụ thân mình.

“Tiêu đại nhân, ta biết không nên hấp tấp yêu cầu ngài làm gì.”

“Nhưng nhìn hành động của phụ thân, ta biết vực trấn thủ đang gặp nguy cơ trùng trùng, không thể kéo dài được nữa.”

Lâm Bát Vân thành khẩn nhìn Tiêu Thiên, rồi cũng dập đầu xuống đất như cha ông.

Trước cửa phòng, đại tướng vốn đang nhìn lén cũng bị cảnh tượng trước mắt doạ cho ngơ luôn.

Chương 624. Thời điểm công bố chân tướng

Hoàng đế đế quốc Linh Năng cùng hoàng đế tương lai của bọn họ đều đang dập đầu trước mặt Nhân tộc kia.

Cảnh tượng kỳ lạ trước mắt thật sự khiến hắn muốn ngất xỉu, đồng thời tạo thành sự đả kích rất lớn đối với hắn.

“Đừng nói với trẫm là nếu phu quân trẫm không đồng ý thì các ngươi sẽ không đứng dậy nữa chứ.” Lúc này, Tử Nhược Yên bỗng lạnh lùng lên tiếng.

Đối với kiểu hành vi cầu xin này, nàng cực kỳ không thích, nó không khác gì một kiểu ép buộc người khác.

Nếu không đồng ý thì bọn họ sẽ giống như kẻ ác vậy.

“Nếu các ngươi muốn nhờ người khác giúp thì cứ trực tiếp nói rõ mọi chuyện, các ngươi tình nguyện trả cái giá như nào để mời phu quân ta ra tay giúp đỡ.”

“Nhưng bây giờ, các ngươi còn chưa nói rõ ràng cái gì mà đã dập đầu, mở miệng muốn người khác ra tay?”

“Trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy.”

Trong lời nói của Tử Nhược Yên không có chút nào khách khí.

Nàng nói như vậy là vì thương Tiêu Thiên, không muốn hắn vô duyên vô cớ bị người khác lợi dụng.

Mặt khác là vì sự tồn tại của Tiêu Thiên cho nàng có cảm giác

an toàn và sự tự tin để phách lối như vậy với kẻ khác.

Lời của Tử Nhược Yên khiến Lâm Thủ Thành đang quỳ trên mặt đất, lập tức đứng dậy và sững sờ.

Sau đó, ông mới giật mình hiểu ra, bỗng nhiên vỗ đầu mình: "Cũng may có ngài đã nhắc nhở, thật sự là tình thế quá cấp bách khiến ta có phần sốt ruột."

"Thế này…"

Lâm Thủ Thành suy nghĩ một chút, nhìn Tiêu Thiên và Tử Nhược Yên trước mặt rồi chậm rãi lên tiếng: "Ta dẫn hai vị đến xem xét tình hình, sau khi hiểu rõ cặn kẽ tình trạng rồi hai vị hẵng quyết định sau, được không?"

Tử Nhược Yên không đáp lại mà nhìn sang Tiêu Thiên: "Tiêu lang quân, ý chàng thế nào?"

Việc này liên quan đến Tiêu Thiên, nàng đương nhiên muốn tôn trọng ý kiến của đối phương, không thể tùy tiện thay hắn quyết định được.

"Đi xem thử, dù sao chúng ta cũng không có việc gì, cứ coi như là mở mang tầm mắt, ngắm phong cảnh cũng được." Tiêu Thiên thuận miệng nói.

Suy cho cùng, hắn ở nơi này cũng không có khả năng xảy ra nguy hiểm.

Dưới góc nhìn của Tiêu Thiên, tình hình ở vực trấn thủ thứ chín mươi bốn hết sức đặc thù, đúng lúc có thể đi tham quan thử.

Có thể khiến cho hoàng đế đế quốc Linh Năng này phải nói năng khép nép cầu xin hắn hỗ trợ như thế, nhất định chuyện không hề đơn giản.

Cứ coi như đi chơi vậy.

Lâm Thủ Thành thở phào nhẹ nhõm khi thấy Tiêu Thiên đồng ý đến xem xét, vội vàng đứng dậy dẫn đường: "Vậy thì xin mời hai vị đi theo ta."

Nói xong, Lâm Thủ Thành nhìn về phía Lâm Bát Vân: "Con trai, con cũng đi theo vi phụ, đã đến lúc con phải biết chân tướng của vực trấn thủ rồi."

"Chân tướng vực trấn thủ?" Lâm Bát Vân nghe vậy thì tỏ vẻ bất ngờ, chẳng lẽ điều mà ông biết còn chưa phải sự thật ư?

Với sự nghi hoặc trong lòng, Lâm Bát Vân cùng với Tiêu Thiên và Tử Nhược Yên đi theo phụ thân rời khỏi tửu lâu này.

Ra khỏi tửu lưu, bọn họ lăng không bay đi, Lâm Thủ Thành đích thân dẫn đường, tiến gần về giữa thành Thiên Không.

Giữa thành trì là hoàng cung và cũng chính là nơi ở của hoàng tộc bọn họ.

"Đế Tân Lộ là một mạch thần tộc Vạn Vật, vậy các ngươi là mạch gì trong tộc Cổ Thần?" Giữa không trung, Tiêu Thiên bay song song Tử Nhược Yên, quay sang hỏi Lâm Bát Vân.

"Bọn ta chỉ đơn giản là thần tộc Linh Năng." Lâm Bát Vân giải thích.

"Quả nhiên là vậy." Tiêu Thiên lẩm bẩm rồi tiếp tục trò chuyện khá thoải mái với Lâm Bát Vân.

Hắn căn bản không hề căng thẳng như Lâm Thủ Thành và Lâm Bát Vân, mà chỉ giống như hắn thật sự tới đây để du ngoạn vậy.

Trong quá trình trò chuyện, bốn người bọn họ rất nhanh đã tới gần hoàng thành.

Nhưng khi tiến vào trong hoàng cung, bọn họ bất ngờ phát hiện mười hai viên tinh thể trắng tinh khiết lơ lửng trên không trung.

Những viên tinh thể trắng tinh này xoay chầm chậm trên không, như thể đang tuần tra hoàng cung vậy.

Nhưng rõ ràng trên những viên tinh thể trắng tinh này đã bị nhuốm màu đen.

Chỉ có điều, khu vực nhuốm màu đen không lớn lắm, chỉ chiếm một phần rất nhỏ trên viên tinh thể.

“Đây chính là đếm ngược.” Vẻ mặt Lâm Bát Vân ngưng trọng nhìn năm viên trên mười hai viên tinh thể trắng đang lơ lửng trên không đã hoàn toàn bị nhuộm đen.

Tử Nhược Yên cau mày nhìn mười hai viên tinh thể trắng nõn này: “Nếu mười hai viên tinh thể này hoàn toàn bị nhuộm thành màu đen thì chuyện gì sẽ xảy ra?”

“Màn chắn thế giới sẽ bị vỡ vụn, đại quân cường giả vũ trụ hỗn độn Tàng Vũ xâm nhập vào mà không gặp chút trở ngại nào.” Lâm Bát Vân nghiêm trọng nhìn Tiêu Thiên và Tử Nhược Yên.

Nét mặt của Tiêu Thiên không thay đổi nhiều nhưng Tử Nhược Yên ở bên cạnh hít mạnh, ánh mắt như có điều suy nghĩ.

Tàng Vũ, cuộc xâm lấn quy mô lớn?

Không ngờ còn có chuyện này xảy ra ở nơi trấn thủ tộc Linh Năng.

“Nguyên nhân khiến những tinh thể này bị nhuộm đen là gì?” Tử Nhược Yên thắc mắc.

Chương 625. Ra sức cười nhạo hắn

Nhưng Lâm Bát Vân lại lắc đầu, nhìn về phía Lâm Thủ Thành: “Đây là bí mật mà chỉ phụ hoàng mới biết, ta nghĩ rằng chỉ có người mạnh mẽ như Tiêu đại nhân mới có thể giải quyết được chuyện này.”

Tiêu Thiên và Tử Nhược Thiên đồng thời nhìn sang Lâm Thủ Thành.

Lúc này, Lâm Thủ Thành đang điều động linh khí thiên địa ở bốn phía rót vào mặt đất.

Trên mặt đất bỗng nhiên hiện ra một trận pháp, để lộ một thông đạo xuống phía dưới.

“Trên thực tế, chân tướng không hề đơn giản như những gì ngài nhìn thấy.” Sau khi đường đi xuất hiện, Lâm Bát Vân buồn bã nhìn con trai mình: “Tiếp theo chính là lúc công bố chân tướng.”

Lối đi mở ra, thẳng tắp.

Hơn nữa bốn phía lối đi còn lóe ra dao động không gian, chấn động bốn phía.

Soạt!

Ngay lúc bọn họ không ngừng đáp xuống thì bốn phía chợt sáng lên, có thể nhìn rõ cảnh sắc xung quanh.

Ngẩng đầu nhìn lên là có thể thấy vừa rồi bọn họ đáp xuống từ đáy thành lớn không trung.

Chỉ là, phần đáy đó vốn không có lỗ thủng khe hở nào, nhưng bọn họ lại đáp xuống bên trong.

Bốn phía mà đám người trượt xuống lơ lửng từng khối đá lớn.

Lúc trước đến thành lớn không trung không cảm thấy, quan sát ở khoảng cách gần, có thể nhìn thấy những khối đá này vốn không nhỏ, cái nào cái nấy đều như hòn đảo lớn.

Bên trên cũng khắc rõ đường vân trận pháp, thu nạp linh khí xung quanh biến hóa sử dụng cho bản thân, hơn nữa còn chấn động linh khí dao động.

Tiếng kêu to truyền đến.

Xa xa chợt có loài chim bay đến, nhưng lúc bọn nó xuyên qua mảng khu vực này, hình như bóng dáng hơi méo mó, rồi nhanh chóng lướt qua.

Giống như có thứ gì đó có sức mạnh trực tiếp đưa bọn nó qua bên kia.

Bọn họ đáp xuống, đỉnh núi phủ tuyết trắng dưới chân cũng không ngừng tiến lại gần.

Phụt!

Đoàn người cứ như rơi xuống nước, đập vào mặt trên của đỉnh núi.

Trên đỉnh núi như nhộn nhạo gợn sóng, nổi lên từng làn sóng lăn tăn, nuốt chửng đám người Tiêu Thiên bọn họ vào bên trong.

Tiến vào bên trong lòng núi cực lớn, bọn họ thuận theo lối đi lần nữa đáp xuống, cũng không biết trôi qua bao lâu.

Bỗng nhiên sáng tỏ thông suốt, đi đến một không gian rộng rãi sáng ngời.

Không gian cực lớn cứ như là một quả cầu, chỗ trung tâm của bên trong lơ lửng một hình thể bằng kim loại màu vàng kim có hình vuông đang chậm rãi xoay tròn.

Bên trên khắc rõ đường vân, không ngừng thu nạp linh khí bốn phía, hơn nữa còn đánh năng lượng vào trong khe nứt không gian thâm sâu ở phía trước, cứ như đang củng cố cái gì đó.

Ngoại trừ điều này, không gian bên trong hình cầu vô cùng to lớn lóe ra điểm sáng trắng rậm rạp chằng chịt, như ẩn như hiện.

Khi thì có những ánh huỳnh quang yếu nhớt chậm rãi dập tắt, cũng có ánh sáng màu trắng hiện lên, vòng đi vòng lại.

Đến nơi này, Lâm Thủ Thành ngẩng đầu nhìn về hình vuông màu vàng kim lơ lửng trên không, vẻ mặt u buồn, trên mặt có cảm giác không nói rõ được.

Ông chắp tay sau lưng, lặng lẽ nhìn lên phía trên, trầm giọng nói: "Chúng ta đến rồi."

Lâm Bạt Vân cũng đi đến bên cạnh phụ thân, ngẩng đầu nhìn về phía hình vuông màu vàng kim ở phía trước.

Ông có thể nhìn thấy đường vân được khắc ở bên trên, rõ ràng là từng chủng tộc rậm rạp chằng chịt.

Ít nhất là có hơn trăm dáng vẻ của chủng tộc khắc ở bên trên.

Tiêu Thiên cũng tiến về phía trước theo Tử Nhược Yên, tò mò quan sát hình vuông màu vàng kim ở bên trên.

Dáng vẻ của Nhân tộc cũng ở phía trên.

Không biết tại sao, lúc Tử Nhược Yên cẩn thận ngưng mắt nhìn lên phía trên hình vuông màu vàng kim, lại phát hiện dấu ấn của Nhân tộc có người xuất hiện.

Vù!

Hư không bốn phía cứ như đang lưu chuyển, trên hình vuông màu vàng kim lập lòe ánh sáng.

Sau đó, hình vuông màu vàng kim chợt rung động, bóng dáng Nhân tộc ở phía trên lóe ra ánh sáng, có một bóng người đột ngột hiện lên.

Giây tiếp theo, bóng dáng này cứ như xuyên qua dòng sông thời gian, từ quá khứ lâu đời bước đến tương lai, đi một đường đến trước mặt Tử Nhược Yên.

"..." Tiêu Thiên nhìn thấy cảnh tượng này, nhớ tới vùng cấm tử vong trong biển sấm hư không, cũng có bóng người như từ quá khứ bước đến hiện tại so chiêu với mình.

Nghĩ đến đây, Tiêu Thiên không khỏi lấy Kẻ Dẫn Đường ra, xem có phản ứng đặc thù nào hay không.

Cảnh tượng quỷ dị khiến Lâm Thủ Thành bên cạnh bị dọa sợ.

Hình vuông màu vàng kim phát sinh tình hình này cũng là lần đầu mà ông nhìn thấy.

Dẫn người qua đây chính là hy vọng Tiêu Thiên có cách giải quyết vấn đề, ai ngờ Nữ Đế đồng hành lại có thể khiến hình vuông màu vàng kin xảy ra thay đổi.

Nhìn kỹ lại thì bên trong hình vuông màu vàng kim ngưng tụ dáng vẻ của nam tử Nhân tộc có chút tương tự với Tử Nhược Yên.

Đối với điều này, trong ánh mắt của Lâm Thủ Thành hiện ra vẻ mong đợi.

Có khi nào có chuyển biến gì hay không.

Bóng dáng Nhân tộc hư ảo cũng nhìn Tử Nhược Yên, vẻ mặt

hiền lành, cứ như đang nhìn vãn bối vậy.

Chương 626. Ra sức cười nhạo hắn (2)

"Được..." Hư ảnh Nhân tộc nhìn Tử Nhược Yên rồi đột nhiên cười lên, khẽ gật đầu.

Ánh mắt ngước lên, nhìn thấy Tiêu Thiên bên cạnh Tử Nhược Yên.

Nhìn dáng vẻ của hai người họ rất thân mật, hình như hư ảnh nhân tộc còn muốn mở miệng, nhưng nhìn thấy thanh đao mà Tiêu Thiên đang vác trên vai.

"..." Hư ảnh ngẩn ra, mở to hai mắt nhìn lấy: "Đao... đao... ở đâu ra..."

Lúc nói chuyện, hư ảnh này gặp trở ngại, lắp bắp, trên mặt toàn là chấn động.

Tiêu Thiên bất ngờ, để ngang Kẻ Dẫn Đường trong tay ở trước mặt, tò mò nhìn về hư ảnh trước mặt.

Đối phương biết thanh đao trong tay mình?

"Vậy mà..." Sau khi hư ảnh lần nữa kinh ngạc, cứ như nghĩ đến cái gì đó, nở nụ cười: "Khà... khà..."

Hư ảnh Nhân tộc dập đầu, sau đó chợt đi đến trước mặt Tử Nhược Yên, vươn tay ra điểm một cái.

Hư ảnh Nhân tộc điểm nhẹ, cả người của Tử Nhược Yên chấn động.

Đợi đến khi nam tử hư ảnh Nhân tộc thu tay lại, trên trán của Tử Nhược Yên đã hiện lên một đường vân màu vàng kim giống như ký hiệu kim văn.

Sau khi trên trán hiện ra ký hiệu màu vàng kim, ý chí Đế Hoàng cực kỳ tinh khiết lần nữa khởi động từ trong cơ thể của Tử Nhược Yên.

Không chỉ như vậy, ý chí Đế Hoàng còn hóa thành chín con Thần Long màu vàng kim tinh thuần cường hãn, quanh quẩn xung quanh thân thể Tử Nhược Yên, phụ trợ khiến nàng cực kỳ tôn quý.

Hư ảnh Nhân tộc làm xong, lúc này mới trầm tĩnh lại, thoả mãn gật đầu, đồng thời nhìn về Tiêu Thiên: "Chém!"

Nói xong, hư ảnh Nhân tộc chỉ về phía mình.

Sau đó, lại chỉ Kẻ Dẫn Đường trong tay Tiêu Thiên, thốt ra một chữ: "Lôi!"

Tiêu Thiên nhíu mày, thân thể hơi ngửa ra sau, nhìn hư ảnh Nhân tộc ở phía trước, nghi ngờ có phải đối phương bị bệnh hay không.

Đang yên đang lành, sao lại bảo mình dùng đao chém đối phương?

Soạt!

Sấm sét hiện lên, tốc độ đao của Tiêu Thiên rất nhanh, trong nháy mắt lướt qua hư ảnh Nhân tộc ở phía trước, trực tiếp chém thành hai.

"Hì hì..." Trước khi hư ảnh tan vỡ biến mất, còn cười không ngừng về phía Tiêu Thiên, vẻ mặt còn thỏa mãn.

Tiêu Thiên khó hiểu, không phải người này bị bệnh đó chứ?

...

Một Nhân tộc ở vùng đất không biết tên xa xa bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, mở hai mắt ra.

"Ha ha ha ha ha!" Bỗng nhiên Nhân tộc thức tỉnh cười điên cuồng, kinh động đến mấy người bên cạnh, kinh ngạc nhìn về phía đối phương.

Không biết đang yên đang lành, hắn đột nhiên bị bệnh thần kinh gì.

"Ngươi cười cái gì?" Người bên cạnh cau mày.

Nhân tộc đó nhếch miệng cười, đột nhiên cơ thể chấn động, mơ hồ có sức mạnh sấm sét hiển hiện lên.

Trong nháy mắt, trong tinh không vô tận xa xa, Đại Nhật Viêm tinh tản ra nhiệt độ cao nóng rực cùng với rất nhiều tinh thần bị sức mạnh sấm sét dẫn dắt đến.

Cứ như sấm sét có bàn tay vô hình hấp dẫn những thiên thể trong tinh không qua đây.

"Đây không phải là sức mạnh sấm sét thiên kiếp của Thần phạt chí cao à, sao ngươi..." Người đó nhìn sức mạnh sấm sét, càng hoảng sợ.

Nhân tộc này cất tiếng cười to: "Ta còn cảm thấy lạ, sao tên nhóc thối đó mất đao, sống chết không chịu nói ra nguyên nhân, chỉ lặng lẽ tìm người chế tạo đao mới, cuối cùng ta cũng hiểu rõ rồi."

Nhìn thấy Nhân tộc này đứng dậy chuẩn bị rời đi, hắn vội vàng hỏi: "Ngươi đi đâu vậy?"

"Đi cười nhạo hắn!" Nhân tộc này cất tiếng cười to: "Ra sức

cười nhạo!"

Trong căn phòng hình cầu, một đám người kinh ngạc nhìn Tiêu Thiên.

Tử Nhược Yên đi đến bên cạnh phu quân của mình, cùng hắn nhìn về phía trước, trầm mặc rất lâu.

“Chàng chém thật à?” Cả nửa ngày, Tử Nhược Yên mới mở miệng.

Tiêu Thiên gật đầu, Kẻ Dẫn Đường trong tay kéo ra hoa đao, vô cùng tao nhã thu vào không gian hệ thống: “Đương nhiên rồi, người ta chủ động yêu cầu mà.”

Tử Nhược Yên xoa trán, bị câu trả lời đương nhiên này của Tiêu Thiên chỉnh cho có chút không lời nào phản bác.

Chuyện này không phải đơn giản là người khác nói cái gì thì chàng làm cái đó đâu.

Tốt xấu gì cũng phải hỏi thêm hai câu, rõ ràng là có quan hệ to lớn với tình huống quỷ dị.

Lâm Thủ Thành cũng ngây ra như phỗng, cách nghĩ của ông không khác gì Tử Nhược Yên.

Hư ảnh kia đi ra từ trong ấn Trấn Thủ, tất nhiên có liên hệ, làm sao có thể một đao chém không còn gì như vậy.

Nhìn ánh mắt hoảng hốt của bọn họ, Tiêu Thiên đương nhiên rõ ràng nội tâm bọn họ nghĩ cái gì.

“Cho dù không chém một đao kia, vừa rồi hư ảnh đó cũng không duy trì được bao lâu.” Tiêu Thiên nói đến đây, ánh mắt nhìn quét bốn phía, như có suy nghĩ: “Tồn tại trong quá khứ không duy trì được quá lâu.”

Trong đầu hắn đã hiện ra âm thanh nhắc nhở đến từ hệ thống Vượng Tài.

Từ chỗ hệ thống Vượng Tài, Tiêu Thiên đã biết rõ, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tử Nhược Yên nghe thấy Tiêu Thiên nói như vậy thì có chút tò mò: “Tiêu lang quân, chàng có biết rốt cuộc hư ảnh này là chuyện gì không?”

Chương 627. Liên quan tới nguy cơ toàn tộc

Lâm Thủ Thành và Lâm Bát Vân bên cạnh cũng tò mò nhìn Tiêu Thiên.

“Vừa rồi hư ảnh Nhân tộc kia từng tới nơi này cho nên hắn từng tồn tại ở thời gian trong quá khứ.”

“Có lẽ chúng ta đã chạm phải cái gì đó khiến hắn cảm ứng được, từ đó dẫn đến tồn tại mà hắn từng lợi dụng hiện ra ngắn ngủi ở nơi này.”

Tiêu Thiên nói đến đây liền nghĩ tới Kẻ Dẫn Đường của mình.

Lúc trước hắn đến biển sấm hư không, ắt hẳn đã tác động đến hư ảnh đó.

Đối phương từng sống ở trung tâm biển sấm đương nhiên có tồn tại trong quá khứ, phỏng chừng là dùng cách nghĩ như vậy hiện ra bằng tồn tại trong quá khứ.

Nghĩ đến đây, Tiêu Thiên đã hiểu được.

Hư ảnh của Nhân tộc vừa rồi ắt hẳn là hư ảnh quen biết lúc trước từng so một chiêu với mình.

Đối phương lợi dụng tồn tại quá khứ hiển hóa ra, binh khí của hắn cũng hiện lên, kết quả bị bản thân cướp lấy.

“Thủ đoạn này rất mơ hồ, kết quả cũng không an toàn ổn thỏa thôi.” Tiêu Thiên cong khóe miệng, không để ý.

Tiêu Thiên không quan tâm nhưng đám Tử Nhược Yên đã nghe hoàn toàn choáng váng.

Bởi vì quá khứ đã tới cho nên lợi dụng tồn tại quá khứ để hiện ra?

Đây là thủ đoạn khủng bố cỡ nào, quả thực là điều khiển không gian thời gian, khủng bố cường hãn.

Tử Nhược Yên lập tức vô cùng sầu lo, nhìn qua Tiêu Thiên: "Cho dù là yêu cầu của đối phương nhưng chung quy là một đao của chàng phân tán tồn tại quá khứ hiện ra, chàng..."

Nàng cực kỳ lo lắng, lỡ như Tiêu Thiên trêu chọc đến cường giả như vậy thì có xảy ra chuyện gì hay không.

"Yên tâm đi, tuy rằng hư ảnh Nhân tộc kia không biết tại sao nhưng tựa hồ có sâu xa với nàng?" Tiêu Thiên nói xong, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve kim ấn trên trán đối phương: "Cho dù có chuyện, không phải có bệ hạ chăm sóc ta sao?"

"Hy vọng có thể như thế, ta sẽ luôn ở bên cạnh chàng." Tử Nhược Yên nhẹ giọng nói xong thì xoay người đối mặt với Tiêu Thiên, giúp đối phương sửa sang lại tóc tai và quần áo.

Lâm Bát Vân và Lâm Thủ Thành yên lặng đứng bên cạnh nhìn hai người phát cơm chó.

Chính xác mà nói là Nữ Đế Đại Viêm Tử Nhược Yên bá đạo chăm sóc Tiêu Thiên.

Cho dù Tiêu Thiên đã bày ra thực lực tuyệt vọng nhưng từ trên tình cảm vẫn là Tử Nhược Yên chăm sóc Tiêu Thiên.

Lấy sự dịu dàng đặc biệt chỉ thuộc về bản thân nàng chăm sóc tâm cảnh của Tiêu Thiên.

Mặc cho ai nhìn thấy cũng phải cảm khái một tiếng.

Tuyệt!

Vẫn bám váy rất chặt.

Sau khi trấn an Tiêu Thiên xong, Tử Nhược Yên xoay người lại nhìn Lâm Thủ Thành: "Hiện tại ngươi có thể nói thử xem rốt cuộc ngươi cần giúp việc gì rồi chứ?"

"Cho dù chuyện rõ ràng chính là có quan hệ với khối lập phương màu vàng nhưng cụ thể ta vẫn muốn biết rõ hơn đôi chút."

Nói đến đây, Tử Nhược Yên lại nhìn Tiêu Thiên bên cạnh rồi dặn dò: "Tiêu lang quân, nếu chàng không muốn thì đừng miễn cưỡng đồng ý, chúng ta cũng không nợ người ta, không có chuyện gì phải làm!"

"Nghe lời nàng!" Tiêu Thiên nở nụ cười, nhẹ nhàng gật đầu Tử Nhược Yên rồi dính sát vào đối phương.

Thả lỏng, không nghĩ gì nữa.

Hễ chuyện giao cho lão bà đại nhân nhà mình làm chủ, không phải là thoải mái, thơm phưng phức sao?

Nhưng mà...

Tiêu Thiên hít sâu lại cẩn thận cảm nhận một chút.

Không giống bình thường!

Cả vực Trấn Thủ nơi thần tộc Linh Năng ở, sức mạnh mà bản thân nó hấp thu đều cực kỳ tinh thuần, chỉ có cảm giác dịu dàng.

Nó đi qua trong thế giới nhưng một tia sức mạnh cuồng bạo đã hấp thu kia lại chưa từng xuất hiện.

Lâm Thủ Thành nghe lời nói của Tử Nhược Yên đã biết vị Nữ Đế trước mặt này không dễ nói chuyện.

Nhưng mà...

Lâm Thủ Thành thu liễm tâm trạng, vẻ mặt trịnh trọng, giọng điệu chân thành mở miệng: "Căn cứ truyền thừa trong tộc ghi lại cái này tên là ấn Trấn Thủ!"

Nói ở đây, ông ngẩng đầu lên nhìn khối lập phương màu vàng lơ lửng trên không, chậm rãi lên tiếng: "Lúc trước mười hai khối lập phương màu trắng kia chẳng qua là dùng để đánh lừa mọi người, nơi này mới là trung tâm thật sự của vực Trấn Thủ."

"Tác dụng của ấn Trấn Thủ chính là duy trì màn chắn thế giới khiến bên phía vũ trụ hỗn độn Tàng Vũ không thể thoải mái đánh vào chỗ chúng ta."

Lâm Thủ Thành nói đến đây liền chỉ vào ấn Trấn Thủ trên không: "Một khi ấn Trấn Thủ xảy ra chuyện, màn chắn thế giới tiêu tán sẽ khiến Tàng Vũ tiến công không chút trở ngại, bên phía chúng ta căn bản không có quá nhiều phần thắng."

Đề cập đến đây, Lâm Thủ Thành cũng chỉ vào phía trước, trước khu vực của ấn Trấn Thủ có một khe nứt không gian.

Bên đó, sức mạnh trên ấn Trấn Thủ đang không ngừng chống lại tồn tại của lực lượng trong khe nứt không gian.

"Cái này chính là lực xé rách của đối phương, các nơi trải rộng màn chắn thế giới, một khi để lực xé rách tung hoành thì màn chắn thế giới sẽ hoàn toàn sụp đổ, Tàng Linh chúng ta sẽ bại lộ trước mặt đối phương không giữ lại chút gì."

"Chỉ có tồn tại của ấn Trấn Thủ, có thể chống lại sức mạnh xé rách không gian này."

Chương 628. Tiêu đại nhân không dùng được đâu

Lúc nói đến đây, Lâm Thủ Thành đã ngửa đầu nhìn ánh huỳnh quang màu trắng xung quanh: “Các ngài biết những ánh sáng trắng này là gì không? Thật ra chúng đều là thần tộc Linh Năng bọn ta.”

“Sống là sáng, chết là tắt.”

“Biết tại sao sức mạnh của ấn Trấn Thủ có thể kiên trì lâu như vậy không?”

“Chính là bởi vì nguồn suối cung cấp sức mạnh cho ấn Trấn Thủ chính là tất cả thần tộc Linh Năng của vực Trấn Thủ thứ chín mười bốn.”

Nói đến đây, ánh mắt Lâm Thủ Thành sáng quắc nhìn Tiêu Thiên trước mặt: “Tính mạng toàn tộc bọn ta đều có liên hệ với ấn Trấn Thủ.”

“Ấn ở đây thì thần tộc Linh Năng ở đây.”

“Ấn vỡ thì thần tộc Linh Năng sẽ bị diệt!”

Lâm Thủ Thành nói đến đây, sắc mặt nghiêm trọng nhìn ấn Trấn Thủ màu vàng kia: “Mà hiện giờ, ấn Trấn Thủ sắp không chống đỡ được rồi.”

“Ấn phá thì bộ tộc của bọn ta sẽ diệt vong hoàn toàn!”

Giọng điệu của Lâm Thủ Thành rất nghiêm trọng, hai tay không tự chủ mà nắm chặt.

Lâm Bát Vân bên cạnh nghe thấy lời nói của phụ thân, trên mặt cũng hiện ra vẻ khiếp sợ.

Hắn hiển nhiên không ngờ trong đó còn có chuyện thế này.

Lúc trước lợi dụng năng lực bản thân, phân hoá hóa thân rời đi, tìm kiếm vực Trấn Thủ khác là cách tìm thấy khối lập phương trắng như tuyết không ngừng nhiễm đen.

Vực Trấn Thủ của bọn họ có khả năng sắp không chống đỡ nổi rồi.

Nhưng phụ thân chưa bao giờ nói với mình bộ tộc bọn họ vậy mà có nguy cơ diệt tộc.

Sau khi nghe thấy phụ thân nói rõ với Tử Nhược Yên thì tay hắn hơi phát run.

Lúc này khi Lâm Bát Vân lần nữa ngẩng đầu nhìn vô số điểm huỳnh quang trên không thì biểu cảm đã hoàn toàn thay đổi.

Lúc trước hắn nhìn còn cảm thấy chúng cực kỳ xinh đẹp.

Nhưng lúc biết những huỳnh quang này đều là tính mạng của bộ tộc bọn họ ngược lại cảm thấy vô cùng thê thảm.

“Phụ hoàng, kỳ suy yếu của bộ tộc chúng ta mỗi tháng một ngày đều có quan hệ với chuyện này sao?” Lâm Bát Vân hít sâu, nhìn Lâm Thủ Thành.

Thần tộc Linh Năng có kỳ suy yếu, ngày suy yếu của mỗi người cũng không giống nhau.

Mỗi khi gần đến ngày suy yếu, tứ chi của thần tộc Linh Năng đều sẽ vô lực giống như sức mạnh cả người bị rút cạn.

Lâm Bát Vân trước kia cực kỳ ngây thơ cho rằng đây là cái giá cho thiên phú bộ tộc thần tộc Linh Năng bọn họ.

Nhưng hắn thật không ngờ chân tướng của câu chuyện lại tàn khốc như thế.

Ngày suy yếu đơn thuần là bởi vì sức mạnh của bọn họ bị ấn Trấn Thủ này rút đi, dùng để bảo hộ vũ trụ hỗn độn Tàng Linh.

Khó trách ngày suy yếu của tộc nhân ngày nào trong tháng cũng có.

Thậm chí thời gian bị rút đi sức mạnh cũng không quá xác định.

Chỉ là mỗi lần trước khi bị rút đi sức mạnh đều sẽ có một cảm giác tim đập nhanh làm báo động từ sớm.

Trước kia phân thân của Lâm Bát Vân và tộc nhân bị bắt chính là bởi vì ngày suy yếu của hắn tới gần.

Nói ra coi như là hắn xui xẻo, một đám tộc nhân mà bản thân dẫn theo còn chưa phân tán ra đi tìm tung tích của vực Trấn Thủ khác đã bị một lưới bắt hết.

Nhất là sau khi thiên phú của bộ tộc bọn họ bại lộ, tộc nhân lẻ loi phân tán đi tìm vực Trấn Thủ khác đều bị bắt lấy.

“Tính mạng của cả tộc đều nằm trên ấn Trấn Thủ sao?” Tử Nhược Yên nhẹ giọng nỉ non nhưng không biết tại sao cứ cảm giác không thích hợp ở đâu.

“Nếu là như thế thì thần tộc Linh Năng các ngươi đều không phải là bộ tộc trấn thủ.” Lúc này Tiêu Thiên bỗng nhiên mở miệng, biểu cảm kỳ quái nhìn Lâm Thủ Thành.

“Tiêu lang quân?” Tử Nhược Yên nhìn Tiêu Thiên, không biết tại sao hắn nói như vậy.

Tiêu Thiên nhíu mày, nhìn về phía ấn Trấn Thủ bên cạnh:

“Vùng sương mù chết chóc xung quanh nơi này giúp các ngươi không cần lo lắng sự quấy nhiễu của người ngoài.”

“Các ngươi chỉ cần yên tâm sinh sống ở đây, lợi dụng lực lượng của mình khiến ấn Trấn Thủ trấn áp sức xé rách của khe nứt không gian này khiến sức mạnh không gian này không tản ra ảnh hưởng sự củng cố của màn chắn thế giới.”

“Nhưng mà đây thật ra chính là một nhà giam thôi.”

“Hạn chế thần tộc Linh Năng các ngươi ở trong vực Trấn Thủ này, sống chết buộc chặt trên ấn Trấn Thủ.”

“Ngày suy yếu không xác định nào đó dễ dàng xảy ra chuyện, ở vực Trấn Thủ là an toàn nhất, chính là một lồng thiết thiên nhiên phong kín các ngươi ở bên trong.”

“Cả đời này của thần tộc Linh Năng các ngươi cũng chỉ có thể ở trong vực Trấn Thủ, dùng cả đời đi chống đỡ ấn Trấn Thủ.”

“Ồ, không chỉ là nhà giam, càng giống như để bộ tộc các ngươi chuộc tội ở đây.”

Tiêu Thiên nói xong thì xoay người nhìn ấn Trấn Thủ trên không: “Để thần tộc Linh Năng các ngươi đời đời kiếp kiếp ở trong vực Trấn Thủ này.”

“Tên là trấn thủ thực tế là trấn áp.”

Lời nói của Tiêu Thiên giống như sấm sét giữa trời quang, nổ vang trong đầu Lâm Bát Vân khiến hắn quay đầu nhìn phụ thân.

Chương 629. Tiêu đại nhân không dùng được đâu (2)

Biểu cảm Lâm Thủ Thành cũng chấn động y như vậy, hai tay run nhè nhẹ.

Thật ra, trước khi phụ hoàng chết cũng từng nói với mình lời giống như của Tiêu Thiên.

Khi đó ấn Trấn Thủ đã bắt đầu xuất hiện khuyết điểm, Lâm Thủ Thành nhớ rõ phụ hoàng của mình hiến tế bản thân vì tính mạng của tộc nhân.

Suy đoán lúc trước của phụ hoàng chính là bộ tộc bọn họ có khả năng đang chuộc tội.

Có lẽ nguyên nhân gây ra chính là chuyện xảy ra ở thế hệ gián đoạn của thần tộc Linh Năng bọn họ.

“Thì ra là cảm giác này, khó trách lúc trước cảm thấy không đúng.” Tử Nhược Yên cũng cảm thấy lời này của Tiêu Thiên cực kỳ có đạo lý.

Suy cho cùng là Tiêu lang quân phản ứng nhanh như vậy.

Tử Nhược Yên suy nghĩ, nói không chừng là bởi vì Tiêu Thiên thường xuyên làm chuyện này, bắt kẻ địch giam lại để bọn họ làm việc chuộc tội.

Hắn đương nhiên rất quen thuộc với ngành nghề cũ này.

“Nhà giam...” Lâm Thủ Thành thở nhẹ ra rồi lại nhìn Tiêu Thiên: “Tiêu đại nhân, cho dù thần tộc Linh Năng bọn ta có bị trấn

áp ở đây hay không."

"Nhưng ít ra ấn Trấn Thủ này không chỉ liên quan đến tính mạng bộ tộc chúng ta còn liên quan trực tiếp đến màn chắn, liên quan đến cả Tàng Linh."

"Đứa con trai này của ta tin tưởng đại nhân như thế, tất nhiên là ngài có cách giải quyết nguy cơ."

Bịch!

Lâm Thủ Thành lại quỳ xuống, khẩn cầu với Tiêu Thiên: "Cho dù trả giá đắt cỡ nào, ta đều bằng lòng trả, chỉ hy vọng tộc nhân có thể bình yên vô sự."

"Có lẽ bộ tộc bọn ta trước kia đã phạm sai lầm rất lớn nhưng hiện giờ thế hệ tiếp theo này đều là người vô tội."

Tử Nhược Yên ở bên cạnh lại nhẹ nhàng lắc đầu: "Vô tội hay không, không phải do bọn ta quyết định, rốt cuộc quá khứ thần tộc Linh Năng các ngươi có phạm sai lầm hay không cũng không phải là bọn ta ở đây đoán ra."

"Không sai!" Tiêu Thiên cũng gật đầu theo, nhìn Lâm Thủ Thành trước mặt: "Lỡ như thật ra bộ tộc các ngươi là bị người xấu cố ý nhốt ở đây đội nồi thì sao?"

Tử Nhược Yên nghe thấy từ ngữ kỳ quái này thì nhìn Tiêu Thiên: "Đội nồi?"

Tiêu Thiên trả lời: "Ý chính là gánh tội thay."

Lâm Bát Vân cũng theo đó quỳ xuống, ngẩng đầu nhìn Tiêu Thiên: "Tiêu đại nhân, bộ tộc bọn ta và ngài không thân cũng chẳng quen, miễn cưỡng xin ngài ra tay, đương nhiên là không ổn."

“Nhưng ngài cũng biết bộ tộc bọn ta thiên phú trác tuyệt, điều trị linh khí càng không cần nói, không ai giống ai.”

“Như bệ hạ nói, xin ngài ra tay đương nhiên là phải trả một cái giá đắt.”

“Vậy thì một mạng đổi một mạng!”

Lâm Bát Vân nói đến đây, ánh mắt kiên định: “Ngài cứu tính mạng toàn tộc bọn ta thì bọn ta sẽ giao mạng cho ngài!”

Trao đổi đồng giá!

Nói xong, ánh mắt Lâm Bát Vân sáng quắc.

Trái lại Tiêu Thiên không hé răng, trong lòng cảm thấy rất ổn thỏa.

Cứu người vốn là việc thiện, huống chi người ta dùng mạng mua mạng, tràn đầy thành ý.

Về phần sau khi làm xong chuyện thì đối phương có đổi ý hay không?

Ha...

Tiêu Thiên hắn sẽ sợ người ta đổi ý à?

“Yên Nhi, nàng cảm thấy thế nào?” Tiêu Thiên quay đầu hỏi Tử Nhược Yên.

Danh xưng trước mắt này là Tiêu Thiên thương lượng với đối phương ở tư cách là thê tử.

“Vẫn phải xác định tính nguy hiểm như thế nào, nếu là chàng ra tay sẽ tạo thành tổn thương cho bản thân thì cũng đừng mạo hiểm lung tung.” Tử Nhược Yên nhìn Tiêu Thiên, vẫn là thái độ ban đầu.

Mọi thứ đều lấy Tiêu Thiên làm trung tâm.

Lâm Thủ Thành nghe lời này của Tử Nhược Yên, trong lòng kỳ quái.

Nữ Đế này quả nhiên đau lòng cho nam nhân của mình mà.

Cũng là hợp tình hợp lý đi, chỉ là...

Lâm Thủ Thành suy nghĩ trong lòng, quay đầu vừa nhìn thì phát hiện không biết từ khi nào Tiêu Thiên đã bay tới trước ấn Trấn Thủ.

Lại trực tiếp kéo mở rìa của khe nứt không gian, vươn đầu vào bên trong xem xét.

Cảnh tượng này trực tiếp dọa ông tới mức hồn vía lên mây.

“Tiêu đại nhân, cẩn thận nha!!”

Sức mạnh xé rách không gian là tồn tại có thể xé nát màn chắn thế giới.

Nếu không phải sức mạnh của thần tộc Linh Năng bọn họ, dù có cung cấp thì ấn Trấn Thủ này hoàn toàn không chịu nổi.

Dù như vậy, sau khi trải qua năm tháng vô hạn, mặt trên ấn Trấn Thủ đã hiện ra vết rạn.

Lúc này, Tiêu Thiên đã thò người ra, quan sát cẩn thận phát hiện vết nứt ở phía sau rất lờ mờ, hoàn toàn không nhìn rõ.

Sức mạnh xé rách không gian cuồng loạn đến từ bốn phía, không ngừng đánh lên trên đầu hắn.

Keng! Keng! Keng!

Tiếng đánh vang dội giòn tan không ngừng hiện lên.

Nhưng những sức mạnh xé rách không gian này hoàn toàn không tạo thành được bất kỳ tổn thương nào cho Tiêu Thiên, dù khiến đầu óc hắn chấn động một cái cũng không cách nào làm được.

"Bên ngoài tối quá, không nhìn rõ gì cả." Tiêu Thiên rụt đầu lại, vươn tay chỉnh lại kiểu tóc bị sức mạnh xé rách không gian làm rối bời.

Lâm Thủ Thành đứng ở phía bên kia trợn to mắt, không thể tin nhìn lấy Tiêu Thiên không bị làm sao cả.

Chương 630. Nể mặt ngươi rồi đúng không

Cái quái gì vậy?

Sức mạnh xé rách không gian, dù là Thuấn Không cảnh nhị thập ngũ giai như bản thân đều bị xé nát ngay tức khắc.

Thậm chí tiến lại gần khu vực có vết nứt, bởi vì dao động không gian vô cùng kịch liệt, ngay cả Thuấn Không như ông cũng không làm được.

Nếu tùy tiện tiếp xúc sức mạnh xé rách không gian thì ông sẽ bị xé nát ngay lập tức.

Nhưng Tiêu Thiên đang làm gì vậy?

Thò đầu ra ngoài xem!

Đây còn là con người à?

Rốt cuộc là quái vật ngoi ra từ nơi nào vậy, không thể tưởng tượng nổi.

Ngay lúc Lâm Thủ Thành chấn động, suy tư, thì phía trước lần nữa truyền đến lời nói của Tiêu Thiên.

"Lại nói, tại sao ấn Trấn Thủ không trực tiếp chặn vết nứt này, không nên luẩn quẩn ở nơi này?" Nói xong, Tiêu Thiên tò mò nhìn ấn Trấn Thủ phía trước.

Sau đó Tiêu Thiên duỗi tay ra, tiến lên ôm lấy ấn Trấn Thủ.

Ấn Trấn Thủ lớn như một căn phòng chậm rãi xoay tròn.

Lời này của Tiêu Thiên khiến Lâm Thủ Thành trừng lớn hai mắt, vốn muốn tiến lên ngăn cản.

Ấn Trấn Thủ không chỉ nặng, mà mặt trên còn liên hệ với tộc bọn họ.

Điều này đại diện toàn bộ ấn Trần Thủ đại diện cho toàn bộ sức mạnh của tộc bọn họ!

Mà mạch tộc Cổ Thần của thần tộc Linh Năng bọn họ, ấn Trấn Thủ tập kết sức mạnh vực trấn thủ thứ chín mươi bốn!

Bị Tiêu Thiên ôm lên dễ như trở bàn tay, sau đó cầm qua vị trí của khe nứt không gian rồi nhét vào

Lúc này, Lâm Thủ Thành há to miệng, cằm sắp rớt xuống mặt đất.

Nhìn ấn Trấn Thủ bị Tiêu Thiên dời qua dời lại như món đồ chơi, nghĩ cách nhét vào trong vết nứt, cảm thấy có phải bản thân đang nằm mơ hay không.

Tại sao?

Rốt cuộc làm được như thế nào vậy?

"Tiêu lang quân, đổi góc độ, chàng đặt đó xem xem?"

"Đúng, chàng nhích qua bên trái chút."

Lâm Thủ Thành lại mạnh mẽ nhìn về phía Tử Nhược Yên, hít thở sâu.

Ngươi còn chỉ huy nữa, Nữ Đế!

Sao nhìn thế nào cũng thấy không ổn vậy?

"Tiêu đại nhân, vấn đề lớn nhất của tộc chúng ta không chỉ là ấn Trấn Thủ có gánh được sức mạnh xé rách không gian này hay không, mà là ấn Trấn Thủ sắp... vỡ ra..."

Răng rắc!

Lâm Thủ Thành vẫn chưa nói xong, mặt trên của ấn Trấn Thủ đã hiện ra vết nứt.

"Ây da da da!" Lâm Thủ Thành bị dọa đến hồn bay phách tán, muốn xông lên, nhưng nhìn thấy phạm vi sức mạnh xé rách không gian cuồng loạn, lại không dám động đậy.

Ông đã bị dọa đến mức sắp khóc, nói năng lộn xộn rồi.

Lâm Bát Vân ở phía sau thì hít một hơi khí lạnh, trái tim khẩn trương lập tức treo lên, hai tay khẽ run.

Ông đang suy nghĩ, lỡ như Tiêu đại nhân không cẩn thận, diệt tộc bọn họ, vậy thì chuyện sẽ thú vị.

Lâm Thủ Thành nhìn Tiêu Thiên phía trước mặt, sắc mặt đã trắng bệch.

Xem như ông đã biết tại sao con trai ký thác kỳ vọng vào Tiêu Thiên, tại sao lại tôn kính, xem hắn là chúa cứu thế.

Mạnh quá rồi!

Hơn nữa loại mạnh mẽ này hết sức trực quan, rất có lực trùng kích.

Chỉ nhìn hành vi hắn làm ra là có thể cảm nhận rõ.

Chính là...

Thoạt nhìn hành vi hơi nguy hiểm, cảm giác thần tộc Linh Năng bọn họ đang thăm dò qua lại ở trên bờ vực bị diệt tộc.

Tiêu Thiên thấy Lâm Thủ Thành và Lâm Bát Vân bị dọa thành như thế, cũng cười ngượng ngùng, buông ấn Trấn Thủ trong tay xuống.

Sau đó xoay người lại, nhìn không gian nứt ra ở phía sau.

[Chủ nhân, sau khi sức mạnh xé rách không gian tản ra, sẽ chấn động đến mảng khu vực này.]

[Dựa theo phân tích, sức mạnh không gian xé rách sẽ trùng kích màn chắn thế giới.]

Giao diện hệ thống hiện ra ở trước mặt Tiêu Thiên, hầu gái tóc hồng bé nhỏ, vừa giải thích vừa phất tay điều chỉnh ra một hình ảnh mô phỏng.

Trên hình ảnh mô phỏng hiện lên màn chắn thế giới cực lớn ở phía bên kia.

Đồng thời đánh dấu khu vực của vực trấn thủ thứ chín mươi bốn, cách với màn chắn thế giới không tính là gần cho lắm.

Nhưng một khi sức mạnh xé rách không gian tản ra, trùng kích màn chắn thế giới từ góc độ của khu vực này, thì có thể bao trùm phạm vi lớn.

[Chủ nhân, mời ngài xem, dựa theo phân tích suy đoán, có lẽ những nơi này là chỗ của vực trấn thủ khác.]

[Một khi toàn bộ vực trấn thủ mất đi hiệu lực, vậy thì màn chắn thế giới sẽ hoàn toàn sụp đổ.]

Hầu gái tóc hồng lần nữa vươn tay có ý bảo, hình ảnh lập thể ở trước mặt Tiêu Thiên lần nữa thay đổi, lộ ra kết quả.

"A đù!" Tiêu Thiên tấm tắc lên tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía khe nứt không gian trước mặt: "Xem ra không bù vào vết nứt này

thì không được rồi."

Trong mắt Tiêu Thiên, loại phân tranh chém giết này đều là người thường chịu khổ, đều là dân chúng kiếm ăn.

Thế gian nhiều cực khổ, có thể ít một tí thì đỡ được một tí.

Nói xong, Tiêu Thiên lập tức vươn tay xé viền của khe nứt không gian.

Không gian bị nứt ra, cứ như một tấm vải bố bị Tiêu Thiên dính lại với nhau, khôi phục lại như lúc ban đầu.

Khe nứt không gian biến mất, toàn bộ không gian của căn phòng hình cầu, tiếng vù vù chấn động trước đó đã biến mất không còn gì nữa, cứ như chưa từng xuất hiện.

Chương 631. Tàng Vũ

Trên ấn Trấn Thủ cũng sẽ không phát ra động tĩnh và tiếng vang đặc biệt nào nữa, chỉ lặng lẽ xoay tròn ở nơi đó.

Cứ như tất cả đã được giải quyết thỏa đáng.

"Thành rồi?" Lâm Thủ Thành nhìn cảnh tượng này, trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên.

Đơn giản như vậy à?

Không đúng!

Nói chính xác là đối với Tiêu Thiên lại đơn giản như vậy à?

Chỉ vươn tay kéo khe nứt không gian lại là xong rồi?

Quả thực là quá dễ dàng, hoàn toàn giống như đang nặn bùn, rất tùy ý.

Bịch!

Ngay khi Tiêu Thiên quay lưng lại chuẩn bị nói xong rồi.

Thì không gian vốn bằng phẳng hoàn hảo đột nhiên nứt ra, sức mạnh xé rách không gian có uy năng bất phàm lần nữa trùng kích ra ngoài, vọt mạnh về phía Tiêu Thiên.

Lay động khiến mái tóc dài của Tiêu Thiên bay lượn, mà sắc mặt của hắn cũng xụ xuống.

Vừa rồi còn định chém gió làm xong dễ dàng.

Kết quả vả mặt lại đến nhanh như vậy.

Tiêu Thiên chớp mắt, bỗng xoay người lại, duỗi tay ra thuận thế kéo khe nứt không gian lại.

Răng rắc!

Khe nứt không gian đột nhiên mở rộng, sức mạnh xé rách không gian tràn vào bên trong.

Vẻ mặt Tiêu Thiên âm trầm, nhìn về bóng tối không có thứ gì ở phía trước.

"Nể mặt ngươi rồi đúng không?"

Tàng Vũ, bên ngoài màn chắn thế giới.

Trong đám bọt khí cách xa màn chắn thế giới, một tinh cầu xanh biếc đang chầm chậm tự xoay quanh mình.

Trên tinh cầu xanh biếc có những đường vân phức tạp của trận pháp hiện lên, tản ra sự dao động của không gian.

Không gian rung động rất đều đặn, đánh thẳng ra trước với tần số kỳ lạ.

Lực trùng kích nhắm thẳng về trước, khi sự dao động không gian này lan ra thì từ từ biến mất, không biết đã đi đến nơi nào.

Nhưng nếu quan sát cẩn thận thì sẽ thấy có một khe hở nhỏ bé, vừa hẹp vừa dài ở trước tinh cầu màu xanh.

Một tòa cung điện nguy nga và tráng lệ nằm sừng sững trên tinh cầu xanh biếc, rất nhiều bóng người đang di chuyển bên trên.

Những phù văn phức tạp của trận pháp và mạch linh khí lơ lửng trên cung điện liên tục chuyển động.

Giữa cung điện có một khối tinh thể màu đen, khối tinh thể ấy liên tục tỏa ra những sóng chấn động không gian.

Sau khi sóng chấn động không gian tỏa ra sẽ bị mạch linh khí của trận pháp xung quanh hấp thụ.

Lực lượng không gian ở những trận pháp liên tục tăng tốc và đẩy chúng vào trận pháp bên trong đại điện.

Sau khi ra khỏi cung điện nguy nga, lực lượng không gian đi theo mạch trận pháp và không ngừng di chuyển.

Nó xuyên qua những điện phủ trên đỉnh núi trên tinh cầu, mỗi lần lực lượng không gian đi qua một trận pháp điện đường sẽ tăng tốc thêm một đoạn và điên cuồng xé rách mọi thứ.

Cuối cùng lực lượng không gian sẽ tập trung ở trận pháp khổng lồ ở trục trung tâm trên tinh cầu xanh biếc.

Ong!

Khi tinh cầu xanh biếc này tự quay quanh trục, trập pháp ở đường trục trung tâm sẽ hấp thụ lực lượng không gian, phát động lần tăng tốc cuối cùng và đẩy nó về phía hư không trước mặt.

Lực lượng không gian xuyên qua vết nứt không gian, biến mất không thấy đâu nữa.

Đại điện được xây cất trên trận pháp lớn nhất tinh cầu xanh biếc, một người nhanh chóng bước đến và đi vào đại điện.

“Tình hình sao rồi?” Người này vừa bước vào trận pháp chủ chốt trong đại điện thì đã đi đến bên dưới tinh thể màu đen kia, ngẩng đầu lên rồi nhíu mày hỏi.

Người này rất cao to, khoảng chừng ba mét, làn da cả người chỉ độc một màu xanh.

Không những vậy, trên da người nọ còn có một số lỗ hổng, có nhiều ở các khớp nối và sau gáy.

Mỗi khi người này hô hấp, những lỗ hổng này sẽ đóng mở theo nhịp thở và phun ra làn sương trắng.

“Tình hình khá đặc biệt, dường như vực trấn thủ bên phía Tàng Linh đã phát động phản kích.” Lúc này, một người thấp bé bỗng bước đến.

Dáng người của đối phương bình thường, khá giống Nhân tộc nhưng cái đầu lại rất to, trên rộng dưới hẹp, đầu tóc rối bời như tổ chim.

Giống hệt củ tỏi đảo ngược.

“Phản kích?” Cường giả dị tộc cao lớn nghe đối phương nói vậy bèn cười khẩy: “Chỉ là một văn minh vũ trụ tu luyện cấp thấp, chúng lấy gì phản kích lại chấn động không gian của chúng ta?”

“Nếu không vì đám phản đồ kia, đám người ti tiện và ngu muội này chỉ có thể lấp lại lỗ thủng bằng mạng sống của mình.”

Tên dị tộc trông như đầu củ tỏi đảo ngược khẽ lắc đầu: “Dựa theo kết quả quan sát trận pháp vừa rồi cho thấy khu vực mà chúng ta phụ trách có chấn động hơi khác thường.”

“Dường như có vật gì đó ngăn chặn chấn động không gian của chúng ta.”

“Không những vậy, có một thoáng xung kích không gian của chúng ta đã mất tác dụng nhưng nó đã nhanh chóng trở lại bình thường.”

“Có điều những chấn động đó khác thường ngày, dựa vào tình báo mà chúng ta lấy được, những gì đối phương bố trí ở vực trấn thủ chỉ đủ để phòng ngự bị động mà thôi.”

Tên củ tỏi nói đến đây bèn nhìn tinh thể màu đen bên trên: “Nhiệm vụ của chúng ta đó là từ từ thả sóng xung kích đến màn

chắn thế giới của đối phương, dùng lực lượng cực lớn kéo chúng xuống vực trấn thủ, khiến chúng không thể khởi hành."

Chương 632. Tàng Vũ (2)

“Đợi khi nào chúng ta gom góp đủ lực lượng sẽ phát động tấn công trên quy mô lớn, hạ gục đối thủ.”

“Như vậy khi chiến tranh bắt đầu, áp lực từ thượng giới sẽ giảm dần.”

“Việc này hệ trọng nên phải tính toán cẩn thận, đừng vì quá kiêu ngạo mà phải trả giá bằng những nỗ lực của mình.”

Tên đầu củ tỏi chổng ngược nói đến đây bèn nhìn dị tộc cao lớn trước mắt, giọng điệu trầm lại: “Đám người văn minh tu hành cấp thấp mà ngươi nói đã thắng chúng ta những ba lần.”

“...” Tên dị tộc cao to sầm mặt, bất giác siết chặt nắm đấm.

Mặc dù hắn ta không muốn thừa nhận nhưng những gì đối phương nói đều là thật.

Ba lần…

Đúng là nhục nhã, đó là nỗi đau mà Tàng Vũ họ cả đời không muốn nhắc đến.

Đó là quá khứ mà họ không muốn những chủng tộc cấp thấp biết đến, bởi vì sẽ là cú sốc cho sĩ khí của họ.

“Ngươi hãy báo cáo cho chính xác vào, bởi vì quan chỉ huy ở nơi này là ngươi.” Tên đầu củ tỏi chổng ngược nhìn người trước mặt và nói: “Ta chuẩn bị tăng thêm cường độ trận pháp để thăm dò tính cường hóa xung kích.”

Dứt lời, tên củ tỏi bắt đầu chuẩn bị.

Cường giả thấy vậy thì khẽ lắc đầu, hắn ta và tên này làm việc với nhau đã lâu nên hiểu rõ tính cách của nhau.

Hết cách rồi, ai bảo đối phương quá giỏi làm gì.

Cường giả dị tộc da xanh quay lưng lại, khống chế không gian và thuấn di rời đi.

Ngay sau đó, hắn ta đã xuất hiện trên trận pháp truyền tống nào đó trên tinh cầu.

Hắn ta vừa xuất hiện, thủ vệ canh giữ đại điện truyền tống lập tức khom người hành lễ: “Tôn giả!”

“Ừ.” Hắn ta nhẹ nhàng gật đầu, bước vào truyền tống trong đại điện.

Ong!

Hắn ta được truyền tống ra ngoài màn chắn thế giới của tinh cầu màu xanh, xuất hiện bên trên một vùng đất khổng lồ đang lơ lửng trong hư không hắc ám.

Rời khỏi đại điện truyền tốc ở trung tâm vùng đất, rất nhiều pháp khí phi hành bay lơ lửng giữa hư không.

Khi đến gần đại điện truyền tống thì thấy đủ loại pháp khí phi hành khổng lồ trong không trung.

Từng người đều đang xếp hàng chờ đợi, chuẩn bị bước lên pháp khí phi hành khổng lồ và bay đến một vùng đất mới.

Cường giả dị tộc sẽ không chọn cách bước lên pháp khi phi hành khổng lồ này như người bình thường mà thuấn di đến một khu đất khá yên tĩnh.

Đây là một đình viện, một chiếc thuyền phi hành hư không đẹp đẽ đang đậu trước tòa nhà tráng lệ.

Các đầy tớ đã đứng chờ sẵn ở đó.

Vừa thấy cường giả bước tới, các đầy tớ khom người hành lễ: "Tôn giả."

"Ngài có cần nghỉ ngơi trước không?"

Cường giả dị tộc gật đầu, bước vào phủ đệ. Trước tiên hắn ta được người hầu phục vụ tắm rửa sạch sẽ, cuối cùng mới thưởng thức món ngon đã được chuẩn bị từ trước.

Lúc này hắn ta mới đổi sang bộ y phục sạch sẽ khác, tiến vào pháp khí phi hành hư không được chế tạo đặc biệt cho mình, nằm xuống ghế dựa mềm mại và nhắm mắt lại.

Trận pháp trong phòng bắt đầu khởi động, linh khí phun trào, đạo vận xuất hiện, hắn ta bắt đầu tu luyện.

Là cường giả, mãi mãi không được dừng bước.

"Hửm?" Đúng lúc này, hắn ta bất ngờ mở mắt, thuấn di rời khỏi pháp khí phi hành hư không của mình.

Hắn ta lơ lửng giữa không trung, ngắm nhìn hư không hắc ám ở xa xa, nhịp tim không khỏi tăng tốc.

Cuối cùng, con ngươi của hắn ta co lại, điên cuồng vận khởi linh khí trong cơ thể, huyết khí lập tức dâng lên.

Xùy! Xùy! Xùy!

Sương mù bắt đầu phun ra ở lỗ hỏng chỗ khớp nối.

Hắn ta nhìn thấy màn chắn thế giới trước mặt bỗng xuất hiện một khe hở.

Lùi thời gian lại một chút.

Tại vực trấn thủ thứ chín mươi bốn, bên trong không gian nội thất hình cầu.

Tiêu Thiên cưỡng chế xé mở vết nứt không gian trước mặt, giận dữ vô cùng.

Mất mặt quá!

Đáng lẽ hắn nên đẹp trai ngời ngời, dễ dàng giải quyết vấn đề này.

Sau đó Lâm Thủ Thành và Lâm Bát Vân sẽ vui vẻ phục tùng mình, sẵn sàng gia nhập gia đình lớn Nữ Đế, ra sức vì Đế vực Liên minh Nữ Đế.

Chung sức xây nên một gia đình tròn vẹn, tuyệt vời đến nhường nào.

Kết quả không gian vừa hợp nhất đã hoàn toàn vỡ vụn, thật sự khiến hắn mất mặt.

“Tiêu lang quân?” Tử Nhược Yên nhìn gương mặt sa sầm của Tiêu Thiên, sau đó kinh ngạc khi thấy cảnh hắn cưỡng chế xé rách không gian.

“Không có gì, linh năng Thần tộc xảy ra vấn đề, ta tự giải quyết.” Tiêu Thiên nói xong bèn bắt đầu phá giải hạn chế trong cơ thể.

Ầm ầm!

Những tiếng nổ khủng khiếp liên tục vang lên trong cơ thể Tiêu Thiên, không gian xung quanh người hắn bắt đầu sụp đổ, vết nứt bắt đầu xuất hiện.

Khí tức khủng bố bắp đầu nghiền nát mọi thứ xung quanh.

Lực xung kích xé rách không gian nhắm đến bên này dường

như bị dừng lại.

Xoạt xoạt!

Tiêu Thiên bỗng siết chặt tay, không gian bắt đầu sụp đổ.

“Vấn đề đã được giải quyết, linh năng Thần Tộc gia nhập liên hiệp Nữ Đế, làm việc theo mệnh lệnh.” Tiêu Thiên từ từ quay đầu nhìn Lâm Thủ Thành: “Có vấn đề gì không?”

Chương 633. Khói lửa lớn quá nhỉ

Lâm Thủ Thành nhìn Tiêu Thiên quay đầu, sau đó lại nhìn không gian liên tục sụp đổ bên cạnh, trái tim gần như ngừng đập.

Hắn chỉ mới quay đầu đã đánh đổ không gian?

Chuyện này… Chuyện này…

“Có… Có vấn đề gì không?” Lâm Thủ Thành không dám lên tiếng, chỉ nhìn nhi tử của mình.

Ông hơi sợ hãi.

Lâm Bát Vân thấy phụ thân quay sang nhìn mình bèn giật khóe môi, biết tỏng đối phương bị dọa rồi.

Hết cách, đây là lần đầu tiên phụ hoàng gặp mặt Tiêu Thiên nên sợ hãi là dễ hiểu.

Sau khi bình tĩnh lại, Lâm Bát Vân bèn nhìn Tiêu Thiên và cung kính hành lễ: “Mọi thứ xin nghe theo lệnh của Tiêu đại nhân.”

“Ừ!” Tiêu Thiên nheo mắt, bước một bước vào vết nứt không gian, thật ra tiến vào nơi này không khác gì tường kép không gian lúc trước cả.

Tuy lực xé rách không gian ở đây tung hoành nhưng lại rất có trật tự, dường như xé rách rất nhiều tường kép không gian và chấn động đến bên này.

Luồng lực lượng liên tục tràn ra từ vùng đất sâu thẳm và tối

đen như mực đó.

Tiêu Thiên không muốn tiến vào vùng hắc ám trước mặt, hắn sợ lạc đường, tìm đường về sẽ rất khó.

Hắn bỗng nắm chặt tay phải rồi đặt eo mình, nhìn chằm chằm về phía trước và bắt đầu tập hợp lực lượng.

Tiêu Thiên khống chế lực lượng và tập hợp trên nắm tay của mình.

Ong!

Bên trong căn phòng không gian hình cầu, ấn Trấn Thủ vốn lơ lửng giữa không trung bỗng di chuyển ra khỏi vết nứt không gian ở trước mặt.

Tiêu Thiên tiến vào khe hở, sử dụng cơ thể chặn hết lực lượng xé rách nên không cần ấn Trấn Thủ chống lại.

Lúc này, khi ấn Trấn Thủ vừa rơi xuống thì đã lơ lửng trước mặt Tử Nhược Yên.

Oành!

Ấn Trấn Thủ bất ngờ triển khai toàn bộ sức mạnh, hóa thành màn chắn màu vàng và bao phủ Tử Nhược Yên, Lâm Thủ Thành, Lâm Bát Vân vào trong.

Cảnh tượng quá đỗi kỳ lạ vừa xuất hiện đã khiến Lâm Thủ Thành kinh ngạc.

Đây là lần đầu tiên ông thấy ấn Trấn Thủ của mình có phản ứng và động tĩnh, nó đã đứng chắn trước mặt và bảo vệ cho họ.

Chẳng lẽ vì vị đại nhân đó bùng nổ sức mạnh quá khủng khiếp nên mới làm ấn Trấn Thủ chủ động đứng ra bảo vệ họ sao?

“Ba phần ngàn!”

Tiêu Thiên khẽ lẩm bẩm, sau đó đấm một quyền vào trong bóng tối.

Không gian trước mặt bỗng như ngừng lại.

Ngay sau đó, sóng xung kích vô hình đáng sợ như pháo hơi đột ngột bắn về trước.

Ầm ầm…

Không gian trước tường kép liên tục vỡ vụn, mảnh vỡ không gian bay tứ tung như bông tuyết.

Quyền kình khủng bố liên tục xâm nhập vào bóng tối sâu thẳm, lao thẳng về trước.

…

Ở nơi xa, Tàng Vũ, bên trong thế giới giới vực tinh cầu xanh biếc.

Những đường vân trận pháp trên tinh cầu to lớn vẫn đang liên tục di chuyển.

Có điều khi lực xung kích ra khỏi không gian đã bị cản lại, không thể tiến thêm được nữa.

“Ong!”

Toàn bộ trận pháp trên tinh cầu điên cuồng chấn động như đang hứng chịu sức mạnh nghiền nát cực kỳ dữ dội, khiến chúng bắt đầu hỗn loạn.

“Có chuyện gì vậy?” Tên đầu củ tỏi chổng ngược vội vàng trở lại không gian trận pháp trung tâm, ngắm nhìn lõi trận pháp xung quanh tinh thể màu đen.

Linh khí chấn động, lực lượng không gian quay ngược lại vào tinh thể màu đen.

Lực lượng đè ép này khiến trận pháp sắp không chịu được nữa.

“Đại nhân!” Một người bên cạnh đầu củ tỏi chổng ngược hoảng sợ nhìn về phía xa, chỉ về hướng bên đó.

Cường giả đầu củ tỏi xoay người nhìn theo, con ngươi bỗng co lại.

Khe hở tường kép không gian ở phía xa chân trời bỗng nhưng mở rộng, như thể đang há mồm và có thứ gì đó sắp trào ra.

Ầm!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc bất ngờ vang lên, khu vực vết nứt liên tục mở rộng bỗng vỡ vụn.

Quyền kình khủng khiếp lập tức lao đến, đánh nổ những tinh thể khác trên đường đi đến màn chắn thế giới này, dư chấn kích điên cuồng vọt tới.

Tinh cầu màu xanh biếc khổng lồ bị đánh tan trong nháy mắt.

Tên đầu củ tỏi chổng ngược run rẩy quay đầu nhìn lại bên trong trận pháp quan trọng nhất.

Bên đó, linh khí ngưng tụ hình thành hư ảnh mô phỏng tinh cầu, biểu hiện cho tình hình hiện giờ trên mảnh đất dưới chân hắn ta.

Một nơi trên tinh cầu xanh biếc khổng lồ đã nổ tung, không biết bao nhiêu mảnh đất vỡ nát từ từ bong ra khỏi tinh cầu.

Tinh thể màu đen ở trung tâm trận pháp then chốt bắt đầu rạn nứt.

Đầu củ tỏi chổng ngược không nhìn nữa, hắn ta quan sát không gian bị phá vỡ trước mặt đang dần dần khôi phục như cũ, cảm nhận dư chấn sau lưng rồi bỗng nhoẻn miệng cười.

Lúc này, hắn ta bắt đầu bùng nổ lực lượng, sau đó đốt cháy tất cả tuổi thọ của mình, tụ âm thành thành một chùm rồi bắn thẳng về trước.

Gào thét thành tiếng.

Khi tiếng gào của tên củ tỏi vừa xuất hiện thì đã bị dư chấn khủng khiếp sau lưng bao phủ trong tích tắc.

Ầm ầm!

Tinh cầu màu xanh khổng lồ lập tức nổ tung, lực lượng khủng khiếp tràn ra xung quanh.

Bên ngoài màn chắn thế giới.

Huyết khí trong người cường giả dị tộc không ngừng trào ra, mà sương trắng bắt đầu phun ra khỏi cơ thể.

Chương 634. Thủ hộ

Đây là phản ứng được kích hoạt khi hắn ta đối diện với nguy hiểm!

Hắn ta trơ mắt nhìn màn chắn thế giới trước mặt đang không ngừng vỡ vụn, cuối cùng nổ tung không còn chút gì.

Ầm ầm!

Tiếng nổ như phá hủy trời đất vang lên, màn chắn thế giới trước mặt lập tức vỡ vụn không còn gì, để lộ mảnh vỡ hư không đang lơ lửng.

Một đám hỗn độn.

Đến cả Đại Nhật Viêm Tinh cũng sụp đổ, hóa thành ngọn lửa nóng bỏng và liên tục khuếch tán ra ngoài.

Tay hắn ta run lên nhè nhẹ.

Tại sao… Tại sao có thể như vậy?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

…

Tàng Linh, vực trấn thủ thứ chín mươi bốn.

Tiêu Thiên thu tay lại, yên lặng nhìn không gian trước mặt sụp đổ rồi từ từ khôi phục như bình thường.

Đồng thời không còn bất cứ lực lượng xé rách không gian nào đến trước mặt nữa.

Màn chắn phòng ngự do ấn Trấn Thủ tạo ra cũng từ từ biến mất.

Tử Nhược Yên và mọi người ngẩng đầu lên nhìn hắn, kinh ngạc không thôi.

“Xong rồi!” Tiêu Thiên bất ngờ ra khỏi vết nứt không gian, giơ ngón tay cái lên với mọi người.

Đúng lúc này, một giọng nói phẫn uất bất ngờ truyền ra khỏi vết nứt không gian.

“Lão tử đậu con mẹ nhà ngươi…”

Tiếng nguyền rủa đột nhiên xuất hiện, vọng đến từ đằng xa, hơn nữa còn ẩn chứa linh khí lực.

Có thể nhìn thấy rõ ràng.

Khiến mọi người trong căn phòng hình cầu đều có vẻ mặt kinh ngạc.

Tình huống gì vậy, sao có thể có người la hét chửi mắng ở đó?

Tiếng mắng chửi đột nhiên vọng đến khiến bầu không khí bỗng trở nên khó xử.

Còn Tiêu Thiên nghe thấy tiếng mắng chửi thì nhíu mày, hắn nhìn vào chỗ sâu trong khe nứt không gian bên cạnh.

Ánh mắt như điện, thị lực được giải phóng lập tức nhìn thẳng về phía trước, không ngừng xuyên thấu tường kép không gian.

Nhưng tường kép không gian phía trước vòng vèo quá nhiều, hơn nữa một quyền hơi dùng sức lúc nãy của hắn, bên trong tường kép không gian càng hỗn loạn hơn.

Vỡ vụn, khép lại, lập đi lại, khiến hắn không thấy rõ rốt cuộc

là ai đang mắng chửi bên kia.

“Hừ!” Tiêu Thiên thu lại sức mạnh, hừ lạnh một tiếng.

Coi như người này may mắn.

Phí tổn thất tinh thần khi mắng hắn, phí lao động ra tay, sau này hắn sẽ tính luôn thể.

Cùng lúc đó, khe nứt không gian vốn đang nứt ra bên cạnh Tiêu Thiên, đã dần dần khép lại.

Không còn lực xé rách không gian không ngừng tấn công đến đây, không gian vốn có khả năng ổn định và chữa lành rất mạnh, đương nhiên có thể từ từ hồi phục lại như ban đầu.

“Vấn đề đã giải quyết xong, đối phương còn muốn ra đối phó chúng ta, chắc là không làm được nữa đâu.” Tiêu Thiên vỗ tay, trở về bên cạnh Tử Nhược Yên, nhìn về phía Lâm Thủ Thành và Lâm Bát Vân.

Lúc này Lâm Thủ Thành mới phục hồi tinh thần lại, vẻ mặt hơi kích động: “Tiêu đại nhân... Thật sao?”

“Đương nhiên, tường kép không gian kia đã hoàn toàn hỗn loạn, đồng thời dần dần khép lại, đối phương còn muốn đánh vỡ không gian, xác định được chỗ này của chúng ta cũng không đơn giản như vậy nữa.”

“Như vậy xem ra, cái giá phải trả lúc trước rất lớn.” Tiêu Thiên nhìn Lâm Thủ Thành, nói rõ tình huống.

Lâm Thủ Thành nghe thấy Tiêu Thiên xác nhận, cả người hơi nhũn ra, nếu không phải Lâm Bát Vân bên cạnh nhanh tay lẹ mắt, đỡ phụ thân mình, thì có lẽ đối phương đã ngã xuống đất rồi.

Ông thật sự quá vui mừng rồi!

Nhớ lúc trước, vì sự sống còn của gia tộc, Lâm Thủ Thành đã chứng kiến phụ thân hiến tế chính mình, củng cố sức mạnh cho ấn Trấn Thủ.

Cú sốc đó rất lớn, khiến Lâm Thủ Thành thề nhất định sẽ tiếp nối di nguyện của phụ thân, bảo vệ tộc nhân thật tốt, hoàn thành sứ mệnh của tộc bọn họ.

Trấn thủ một phương.

Cho đến mấy trăm năm gần đây, áp lực của ông càng lúc càng lớn, nhìn ấn Trấn Thủ dần dần không thể tiếp tục kiên trì, thậm chí còn xuất hiện vết nứt, khiến ông mệt mỏi cả tinh thần lẫn thể xác.

Lâm Thủ Thành đã chuẩn bị sẵn sàng, noi theo phụ thân, hiến tế chính mình.

Nhưng lòng ông càng thêm lo lắng, một khi chính mình hiến tế rồi, thật sự có thể giải quyết được vấn đề này vĩnh viễn sao?

Nếu ấn Trấn Thủ rạn nứt lần nữa, nên làm thế nào mới tốt.

Đây cũng là lý do tại sao Lâm Thủ Thành phải điên cuồng bồi dưỡng nhi tử.

Hơn nữa còn bảo nhi tử thử đi tìm những vực trấn thủ khác, xem thử có cách nào có thể cứu được tộc nhân không.

Ít nhất, sau khi mình hiến tế, có thể có một người thừa kế đạt tiêu chuẩn, bảo vệ tộc nhân.

Nhưng ông thật sự không ngờ rằng, vậy mà nhi tử thật sự tìm được cách để giải quyết.

Dẫn nam nhân giống như quái vật này đến trước mặt mình.

Lúc trước Lâm Thủ Thành cũng từng nghĩ, người khiến nhi tử

đặt niềm tin lớn lao và vô cùng tôn trọng, rốt cuộc sẽ giải quyết vấn đề như thế nào.

Mà đáp án, cũng giống như biện pháp của đối phương.

Đơn giản thô bạo!

Sau khi áp lực của tộc biến mất, Lâm Thủ Thành bỗng nhiên quỳ trên mặt đất, nhìn ấn Trấn Thủ trước mặt, cúi mặt xuống đất.

Chương 635. Thủ hộ (2)

“Phụ thân, gia gia, các vị tổ tiên trưởng bối, mọi người có thể yên nghỉ rồi!”

Lúc này nước mắt của Lâm Thủ Thành cũng trào ra, ông gầm lớn tiếng để trút bỏ cảm xúc của mình.

Ấn Trấn Thủ lại chậm rãi bay đến, lơ lửng trước mặt Lâm Thủ Thành, ánh sáng màu vàng phía trên bắt đầu tràn ra, nhẹ nhàng bao phủ cả người ông.

Mà lúc này, Lâm Thủ Thành cũng ngẩng đầu lên, phát hiện từng hư ảnh lần lượt không ngừng xuất hiện trên ánh sáng màu vàng.

Dáng vẻ hư ảnh đều là thần tộc Linh Năng, dáng vẻ cực kỳ giống Lâm Thủ Thành và Lâm Bát Vân.

Sau khi những hư ảnh này hiện lên, bọn họ đều nhìn Lâm Thủ Thành, nhẹ nhàng gật đầu rồi biến mất với nụ cười trên môi.

Từng hư ảnh biến mất, cuối cùng chỉ còn lại một bóng dáng rắn chắc nhất, bước đến gần chỗ Lâm Thủ Thành.

Phía sau, Lâm Bát Vân nhìn bóng dáng này, một cảm xúc đặc biệt khó tả dâng lên trong lòng ông: “Gia gia!"

Ông không nhịn được mà gọi thành tiếng, nhìn chằm chằm hư ảnh trước mặt.

Gia gia đã qua đời trước khi ông sinh ra, nhưng ông vẫn luôn không biết lý do, bây giờ ông mới biết được chân tướng từ trong miệng phụ thân.

Dường như hư ảnh này nghe thấy giọng nói của Lâm Thủ Thành, ông mỉm cười nhìn Lâm Bát Vân, vẻ mặt từ ái.

Lúc này Lâm Bát Vân mới hiểu ra, ấn Trấn Thủ tự động canh giữ ở phía trước bọn họ, hoàn toàn là ý chí của các tiền bối phía trên, đến bảo vệ bọn họ theo bản năng.

“Phụ thân!” Hai mắt Lâm Thủ Thành đỏ bừng, lệ rơi đầy mặt, ông nhìn hư ảnh trước mặt rồi giơ tay ra, nhưng lại không dám tiến về phía trước.

Hư ảnh lại nhìn nhi tử của mình, hơi gật đầu, hình như đang xác nhận chuyện gì đó.

Cuối cùng, thân hình ông càng ngày càng trở nên hư ảo.

Trước khi sắp biến mất, hoàng đế đời trước của đế quốc Linh năng, người đã hiến tế bản thân quay về phía Tiêu Thiên, cung kính hành lễ tạ ơn.

Mà đạo hư ảnh này, cuối cùng vẫn duy trì dáng vẻ cúi người, hoàn toàn biến mất trước mặt Tiêu Thiên.

Sau khi hư ảnh tan biến, ấn Trấn Thủ vẫn chậm rãi xoay tròn, lại giống như đã mất đi một phần linh tính.

“Thượng lộ bình an!” Tử Nhược Yên bên này, nàng nhìn về phía hư ảnh tan biến, hơi cúi đầu thương tiếc,

Cho dù thần tộc Linh Năng cũng chính là tộc Cổ Thần lúc trước, rốt cuộc có phải phạm sai lầm bị trấn áp ở đây giống như Tiêu lang quân đã nói hay không.

Ít nhất, hậu duệ của thần tộc Linh Năng này, đều đã dốc hết sức lực để trấn thủ ở nơi này.

Cũng chính nhờ sự trả giá của bọn họ, mới khiến màn chắn

thế giới vững chắc, giúp chiến trường hư không duy trì được lực áp chế, mới khiến vô số sinh linh của chư thiên vạn giới đằng sau, sinh sống an ổn.

Tiêu Thiên cũng khoanh tay đứng đó, hắn im lặng nhìn về phía hư ảnh tan biến.

Trong lòng, cũng có chút cảm xúc.

Sau khi đến một lát, Lâm Thủ Thành đứng dậy rồi lau nước mắt.

Sau khi đứng dậy, ông nhìn Tiêu Thiên, hơi ngượng ngùng: "Tiêu đại nhân, lúc nãy ta mất bình tĩnh, khiến ngài chê cười rồi."

"Không có gì, chuyện này rất bình thường." Tiêu Thiên nói xong, nhìn Lâm Thủ Thành và Lâm Bát Vân trước mặt.

Lâm Thủ Thành khẽ ra thở mấy hơi, sau khi bình tĩnh lại, ông nhìn Tiêu Thiên: "Tiêu đại nhân, đúng như lời đã nói lúc trước, dùng mạng đổi mạng, sau này toàn bộ đế quốc Linh Năng, toàn bộ vực trấn thủ thứ chín mươi tư, đều sẽ nghe theo lệnh của ngài."

"Giải tán đế quốc, cũng được à?" Tiêu Thiên hỏi ngược lại.

Lâm Thủ Thành nghiêm túc gật đầu: "Đó là chuyện đương nhiên, thành lập đế quốc Linh Năng chỉ là để thuận tiện quản lý tộc nhân, tổng hợp lực lượng ứng phó nguy cơ mà thôi."

"Nguy cơ của tộc đã được giải quyết, đế quốc Linh Năng này có tồn tại hay không, cũng không sao cả."

Tiêu Thiên khẽ gật đầu, hắn đột nhiên vươn tay nắm lấy ấn Trấn Thủ lơ lửng bên cạnh.

Răng rắc!

Sức mạnh bộc phát, ấn Trấn Thủ vẫn đang tỏa ra ánh sáng

màu vàng mờ ảo, trực tiếp vỡ nát!

Vốn đã có vết nứt xuất hiện trên ấn Trấn Thủ, khi Tiêu Thiên dùng sức như vậy, đương nhiên nó sẽ hoàn toàn vỡ nát, leng leng vỡ vụn rơi đầy đất.

Phụ tử Lâm Thủ Thành và Lâm Bát Vân đứng đối diện nhìn thấy cảnh này, bọn họ nhất thời bị dọa đến mức hồn phi phách tán.

Xong đời!

Thanh niên Nhân tộc vô cùng đáng sợ này, rốt cuộc vẫn chưa chơi đã.

Chẳng lẽ vừa rồi hắn xuất quyền, vẫn chưa thu hết hoàn toàn sức mạnh, không cẩn thận bóp nát ấn Trấn Thủ à?

“Tiêu... Tiêu đại nhân! !” Lâm Thủ Thành không nhịn được mà gọi thành tiếng, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ “Chuyện này... Chuyện này...”

Ông thật sự bị dọa ngu người rồi, ấn Trấn Thủ có liên quan đến tộc của bọn họ.

Bây giờ ấn đã vỡ nát, không phải tộc bọn họ sẽ chết chắc rồi sao?

“Tiêu lang quân, sao chàng...” Tử Nhược Yên bên cạnh cũng hoảng sợ, sao hắn lại bóp vỡ ấn Trấn Thủ này rồi?

Đây dù sao cũng là chuyện liên quan đến tính mạng của rất nhiều người trong thần tộc Linh Năng.

Chương 636. Cảm giác an toàn tuyệt đối

Nhưng mà, Tử Nhược Yên cũng chỉ bày tỏ sự kinh ngạc, nàng không nói thêm gì nữa.

Nàng tin rằng Tiêu lang quân tốt bụng như vậy, sẽ không phải là loại người tùy tiện, coi thường tính mạng người khác.

Bóp nát ấn Trấn Thủ, phỏng chừng có thâm ý khác.

“Hoảng cái gì, giúp các ngươi giải quyết vấn đề mà.” Tiêu Thiên nhìn khuôn mặt tái nhợt của Lâm Thủ Thành, hắn bĩu môi: “Không giải thứ này, nếu như người khác cố ý đến làm vỡ ấn Trấn Thủ thì phải làm sao?”

“Chẳng phải là tộc các ngươi sẽ trực tiếp chầu trời sao?”

Lâm Thủ Thành hiểu được đạo lý trong lời nói của Tiêu Thiên.

Nhưng bây giờ người làm vỡ ấn Trấn Thủ, không phải là ngài sao?

“Phụ thân, nhìn tay Tiêu đại nhân đi!” Lúc này, Lâm Bát Vân bên cạnh vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Lâm Thủ Thành phản ứng lại, lúc nãy ông nhất thời hoảng loạn trong lòng.

Nhìn kỹ, ông phát hiện Tiêu Thiên đang nắm một trận pháp then chốt lấp lánh ánh sáng màu vàng ở trong lòng bàn tay.

Hoa văn phức tạp đang di chuyển trên đó, đồng thời còn chậm

rãi xoay tròn.

Khóe miệng Tiêu Thiên hơi nhếch lên, hắn nhìn Lâm Thủ Thành trước mặt: “Đừng hoảng hốt, ta đến du lịch thả lỏng tâm trạng, chứ không phải đến diệt tộc.”

Nói xong, Tiêu Thiên nhẹ nhàng ném trận pháp trung tâm then chốt trong tay, tròng lòng lại hỏi: “Vượng Tài, tiếp theo làm sao đây?”

[Chủ nhân, tiếp theo ngài chỉ cần hơi dùng sức kéo ra ngoài, thì có thể cho bọn họ xem rồi.]

Giao diện hệ thống xuất hiện trước mặt Tiêu Thiên, hầu gái tóc hồng chu đáo tạo ra một hình ảnh mô phỏng, hiện lên trước mặt hắn.

Còn Tiêu Thiên lại làm theo từng bước, dựa theo mô phỏng phía trên, hắn nắm quả cầu ánh sáng vàng trong tay rồi kéo ra ngoài.

Xoạt!

Theo động tác của Tiêu Thiên, quả cầu màu vàng vốn bị nén lập tức mở rộng.

Trận pháp mạch linh khí vốn rất nhỏ hẹp, lập tức lấp đầy toàn bộ căn phòng hình cầu, hoàn toàn vừa vặn, rõ ràng là giống hệt nhau.

Đám người Tiêu Thiên, lại đứng ở trung tâm trận pháp then chốt được mở rộng này.

Trong trận pháp, từng cái tên lấp lánh không ngừng hiện lên, đồng thời được nối với nhau bằng những sợi tơ.

Lâm Thủ Thành nhìn kỹ, ông lập tức hiểu được ý nghĩa tồn tại

của trận pháp này.

Trận pháp này, chính là trung tâm để tộc bọn họ cung cấp nguồn sức mạnh cho ấn Trấn Thủ.

Còn những cái tên kia, chính là đại diện cho từng người trong thần tộc Linh Năng, sợi tơ màu trắng liên kết, chính là lấy huyết mạch và gia đình làm tơ.

Nếu như vậy, cho dù là sinh ra hay là tử vong, tộc bọn họ cũng hoàn toàn không thể nào thoát khỏi trận pháp này.

Hơn nữa!

Lâm Thủ Thành còn phát hiện có sự trói buộc của quy tắc thiên địa bên trong trận pháp này.

Dựa theo cảnh giới hiện giờ và sự hiểu biết về trời đất của mình, đại khái hiểu được nguyên nhân ấn Trấn Thủ vỡ nát, tộc của bọn họ sẽ tử vong.

Ấn Trấn Thủ vỡ nát, liền đại diện cho việc vực trấn thủ đã không thể chống lại sự tấn công của đối phương, cục diện đạt đến trình độ chuyển biến xấu nhất.

Nếu như vậy, nó sẽ hiến tế toàn tộc bọn hắn để lấp đầu khe nứt phía trước, tận lực kéo dài thời gian.

Đồng thời còn có thể truyền tin tức đến những hướng khác.

Dựa theo lý giải của Lâm Thủ Thành, những nơi ở các hướng khác hẳn là các khu vực trấn thủ khác.

Ngoài ra, ông còn phát hiện một chỗ tương đối đặc biệt.

Dựa theo quy tắc của trận pháo này, ấn Trấn Thủ vỡ nát không có nghĩa là toàn tộc nhân sẽ tử vong.

Già trẻ phụ nữ trẻ com, không nằm trong danh sách này!

Bởi vậy xem ra lúc trước người bố trí trận pháp này, cũng không làm quá mức quyết tuyệt.

Ngay khi Lâm Thủ Thành còn đang tiếp tục nhìn, đột nhiên ông ngạc nhiên phát hiện, những cái tên của từng tộc nhân kia, lần lượt bị thứ gì đó hút đi.

Ông quay đầu lại nhìn kỹ hơn, liền phát hiện người hút đi mấy cái tên chính là Tiêu Thiên.

Từng cái tên lấp lánh đại diện cho tộc nhân của mình, đều là lần lượt đổ vào mi tâm của Tiêu Thiên.

Đánh giá từ tình huống và tư thế này, e rằng tên thật tộc nhân mình đã bị đối phương nhét vào trong không gian thức hải.

Mà động tĩnh khi tên thật của tộc nhân bị hút đi, cũng không kinh động đến quy tắc thiên địa, giống như không có động tĩnh gì cả vậy.

Chẳng qua trong nháy mắt, tên thật của toàn bộ thần tộc Linh Năng, toàn bộ tiến vào bên trong thức hải của Tiêu Thiên thức hải, bình yên bất động.

“Được rồi, xong rồi.” Tiêu Thiên nghiêm túc nhìn Lâm Thủ Thành: “Sau này trừ phi ta chết, nếu không thì tộc các ngươi tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề gì nữa.”

Sau khi Tiêu Thiên nói xong, hắn cũng vung tay lên.

Bốp! Bốp! Bốp!

Trận pháp mạnh linh khí màu vàng hình cầu rộng lớn ào ào vỡ nát đứt gãy, phát ra âm thanh thanh thúy.

Cho dù pháp tắc thiên địa được duy trì, cũng không thể ngăn

cản sự vỡ nát của trận pháp.

Bùm!

Một tiếng nổ cuối cùng, ánh huỳnh quang màu vàng lơ lửng giữa không trung, biến mất không thấy.

Đồng thời ấn Trấn Thủ vỡ nát trên mặt đất, cũng không còn nửa phần sáng bóng.

Chương 637. Nguyện vọng chung

Cho đến lúc này, Lâm Thủ Thành mới cảm nhận rõ ràng được, ngọn núi lớn đè trên người thần tộc Linh Năng bọn họ, cuối cùng cũng được dỡ xuống.

Còn chuyện tính mạng của tộc bọn họ hoàn toàn phụ thuộc vào Tiêu Thiên, Lâm Thủ Thành cũng không quá để ý.

Cũng đúng như những gì ông muốn làm lúc trước, dùng mạng mua mạng.

Dựa theo tình huống bây giờ tiếp tục phát triển, tộc bọn họ sẽ chết vì ấn Trấn Thủ bị vỡ nát, đó đã là chuyện ván đã đóng thuyền.

Tiêu Thiên cứu vớt tộc bọn họ, toàn tộc thuận theo hắn là chuyện đương nhiên.

Mặt khác...

Bây giờ Lâm Thủ Thành ngược lại càng cảm thấy an toàn hơn, ông cảm thấy trong chư thiên vạn giới này, không có người nào có thể giết chết Tiêu Thiên trước mặt.

Nếu như có người can đảm muốn ra tay với hắn, e rằng cũng không khác gì so với tự tìm chết.

“Tiêu đại nhân, tiếp theo nên làm gì đây?” Lâm Thủ Thành lại chắp tay, tò mò hỏi Tiêu Thiên ở trước mặt, chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo.

Tiêu Thiên suy nghĩ một chút, giải thích: “Chuẩn bị dung hợp!”

...

Cùng lúc đó, tổng bộ liên minh bách tộc.

Tô Mộng Ly một tay chống cằm, nàng nhìn những chuyện trước mặt, hơi nhíu mày.

Áp lực trên chiến trường hư không đột nhiên tăng mạnh, đồng thời còn có báo cáo người của Tàng Vũ đã xâm nhập tập kích khắp mọi nơi trong chư thiên vạn giới.

Động tác của Tàng Vũ, càng ngày càng thường xuyên hơn.

Bùm!

Cửa phòng đột nhiên mở ra, một bóng người đột nhiên xông vào.

“Long Khâu trưởng lão, chuyện gì mà hoảng loạn như vậy?” Nhìn ông lão trực tiếp bước vào, Tô Mộng Ly hơi khó hiểu.

“E rằng vực Thánh Long đã xảy ra chuyện rồi.” Ông lão bước vào, vẻ mặt vô cùng hoảng loạn.

“Xảy ra chuyện rồi à?” Nhìn ông lão trước mặt, Tô Mộng Ly hơi khó hiểu.

Ông lão hít sâu một hơi, nhẹ nhàng gật đầu, nhìn Tô Mộng Ly chậm rãi lên tiếng: “Đúng vậy, không biết vực Thánh Long bên kia đã xảy ra chuyện gì, hoàn toàn không liên lạc được.”

“Không liên lạc được?” Tô Mộng Ly cau mày, đây cũng không phải là chuyện nhỏ.

Hơn nữa, Thánh Long nhất mạch chính là minh hữu kiên cố của nàng.

“Việc này, ta phải nói với phụ thân, để ông ấy đi xem thử.” Tô Mộng Ly trầm giọng nói, lúc ngẩng đầu, nàng mở miệng trấn an đối phương: “Đừng nóng vội, đừng tự mình dọa mình, nói không chừng chỉ là trận pháp truyền tin xảy ra chút vấn đề.”

“Phụ thân người sao? Trực tiếp để Thanh Hồ Đế tự mình ra tay à?” Ông lão nghe thấy Tô Mộng Ly nói, hơi giật mình.

Phụ thân của đối phương chính là tồn tại được đánh giá là cấp Đế.

Nhân vật có thể nhận được đánh giá là sự tồn tại cấp Đế trong chư tiên vạn giới, không phải là người tầm thường.

Tra xét tình huống, trực tiếp để vị này ra tay, không khỏi quá ngang ngược rồi phải không?

“Thánh Long nhất mạch và chúng ta giống như cây liền cần, đương nhiên phải thận trọng một chút.” Tô Mộng Ly mỉm cười, nhìn ông lão trước mặt : “Dù sao phụ thân bình thường cũng rất nhàn rỗi, chỉ biết tìm rượu uống khắp nơi, để ông ấy đi làm chút chuyện cũng khá tốt.”

“Hơn nữa, nếu vực Thánh Long thật sự gặp phiền phức gì đó, ông ấy cũng có thể trực tiếp ra tay.”

Ông lão nghe thấy lời này, cũng gật đầu đồng ý, sau đó hàn huyên với Tô Mộng Ly một lát rồi mới xoay người rời đi.

Sau khi rời khỏi lầu các của Tô Mộng Ly, ông lão tỏ ra vô cùng hâm mộ.

“Phong phạm đại tộc đang lớn mạnh, đúng là khiến người khác hâm mộ.” Ông lão lẩm bẩm, nhẹ nhàng lắc đầu.

Thánh Long nhất mạch bọn họ, tuy căn cơ không cạn, cũng có thể nói ra rất nhiều những chuyện lịch sử quá khứ.

Nhưng cuối vẫn suy sụp rồi, thứ được gọi là vinh quang trong quá khứ, chỉ có thể làm đề tài câu chuyện ngoài miệng, nhưng thời điểm chân chính gặp chuyện, lại hoàn toàn vô dụng.

Huống chi giới vực mà bộ tộc bọn họ dựa vào để sinh tồn, đã ở bên bờ vực hoang tàn.

Nhiều năm như vậy, nếu không có sự giúp đỡ của những tộc quần có mối quan hệ lâu năm, tộc bọn họ đã...

"Haiz..." Ông lão nghĩ đến chỗ này, nhịn không được quay đầu lại nhìn.

Nếu không phải bộ tộc bọn họ xuất hiện một người như Long Khâu Bạch Thanh, còn có thể lớn lên cùng với vị này, chỉ sợ tình cảnh của bộ tộc bọn họ bộ sẽ càng thêm gian nan.

"Cũng không biết đứa nhỏ Long Khâu Bạch Thanh này, bây giờ thế nào." Ông lão giống như nhớ lại quá khứ, nhẹ nhàng lắc đầu: "Gánh nặng bộ tộc đặt ở trên người nàng ấy, cũng quá khó khăn rồi."

Long Khâu Bạch Thanh thân là Đế hoàng Thánh Long hiện giờ, một đời Nữ Đế Long Hoàng, ít nhiều cũng có cảm giác không trâu bắt chó đi cày.

Khi tộc bọn họ bảo nàng tiếp xúc với Tô Mộng Ly, hoàn toàn là vì để địa vị, danh tiếng danh hào của Long Khâu Bạch Thanh dễ nghe hơn một chút, không để nàng ấy quá tầm thường mà bị ép ngồi lên vị trí đó.

Nghĩ vậy, ông lão không ngừng lắc đầu, hóa thành ánh sáng rời đi.

Mà lúc này, trên tầng cao nhất của lầu các.

Tô Mộng Ly đã mở trận pháp truyền tin, đang nói gì đó với

một nam tử tuấn mỹ.

Chương 638. Nguyện vọng chung (2)

“Được, cha biết rồi.” Nam tử tuấn mỹ cầm hồ lô rượu, khoát tay, đóng truyền tin.

Thở nhẹ một hơi, Tô Mộng Ly xoay đầu, nhìn ánh sáng xa xa qua cửa sổ bên cạnh, chín cái đuôi cáo xòe ra sau lưng, nhẹ nhàng lắc lư múa may.

“Vực Thánh Long . ..” Tô Mộng Ly nhắc đến : “Chuyện này vẫn phải thông báo cho Long Khâu Bạch Thanh biết mới được nhỉ?”

Nghĩ vậy, Tô Mộng Ly lại mở ra trận pháp truyền tin...

...

Vực trấn thủ thứ chín mươi tư.

Tiêu Thiên đang dẫn Tử Nhược Yên đi du sơn ngoạn thủy, rất vui vẻ.

“Không thể không nói, phong cảnh nơi này thật khiến người ta thán phục mà.” Lúc này Tiêu Thiên đang đứng trên một đỉnh núi, phóng mắt nhìn phong cảnh đằng xa, tấm tắc khen ngợi.

Tử Nhược Yên nhẹ nhàng gật đầu: “Bộ tộc am hiểu khống chế linh khí, thật sự có chỗ độc đáo ở phương diện này.”

Đúng như Tiêu Thiên tưởng tượng, thần tộc Linh Năng thật sự rất giỏi về phương diện linh khí.

Núi cao hiểm trở, kỳ hoa dị thảo, cái gì cần có đều có.

Thân tộc Linh Năng lợi dụng cách khống chế linh khí của mình, gián tiếp điều khiển sự thay đổi của thiên địa.

Một số cảnh đẹp khiến người ta ngạc nhiên, chính là sinh trưởng phát triển dưới sự khống chế của bọn họ.

Ngoài ra, đồ ăn ở địa giới thần tộc Linh Năng sinh sống, thật sự vô cùng ngon miệng, còn có một số hương vị địa phương đặc biệt.

Đồng thời, có thể cải thiện thể chất, nuôi dưỡng thân thể.

Tiêu Thiên cũng có thể tưởng tượng được, một khi vực trấn thủ của thần tộc Linh Năng dung hợp vào Đế vực Liên minh Nữ Đế.

Toàn bộ Đế vực sẽ nhận được sự tăng trưởng to lớn, chỉ riêng linh khí trực tiếp từ thiên địa vô cùng thuần khiết này, cũng đủ để Đế vực Liên minh Nữ Đế nhận được nhiều lợi ích rồi.

“Đến lúc đó, e rằng thực lực của Lạc thúc sẽ tăng lên rất nhiều.” Tử Nhược Yên ở bên kia, nhẹ nhàng mở miệng.

Dựa theo thuật sơn hà xã tắc, dung hợp vực trấn thủ thứ chín mươi tư vào, chỉ sợ lại là thay đổi long trời lở đất.

Đến lúc đó cảnh giới Lạc Thao Thiên sẽ tăng lên đến cấp độ nào, thật đúng là khó mà nói.

“Không chỉ như thế!” Tiêu Thiên bên này nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn Tử Nhược Yên bên cạnh: “Yên Nhi, còn có nhạc phụ, cũng sẽ nhận được trợ giúp to lớn.”

“Dù sao thì vực trấn thủ dung nhập Đế vực Liên minh Nữ Đế, có lẽ hoàng triều Đại Viêm sẽ quản lý một phần rất lớn, tương đương với mở rộng lãnh thổ.”

Kể từ đó, quốc vận của hoàng triều Đại Viêm tăng lên, thân là Nữ Đế Đại Viêm, thân là Hoàng đế của mảnh đất kia, người tuân theo vận mệnh quốc gia.

Lợi ích Tử Nhược Yên nhận được có thể ít sao?

Chỉ sợ sẽ phát triển mạnh mẽ vượt bậc, thực lực tăng một cách đáng kể.

Mặt khác, dù sao Tử Đế Tôn cũng là khai quốc hoàng đế, Thái Thượng Hoàng, có liên quan đến quốc vận, cũng là người hưởng lợi.

Quốc vận tăng lên, đương nhiên ông sẽ được lợi.

Tiêu Thiên và Tử Nhược Yên bên này, nhỏ giọng đàm luận.

Nói đến phần sau, Tử Nhược Yên đột nhiên quay đầu lại, nhìn về phía Tiêu Thiên: “Ban đầu, thật ra chàng không cần phải vội vã ra tay như vậy.”

Ý tứ của Tử Nhược Yên rất rõ ràng, đó là chuyện hắn cách khe nứt không gian xuất quyền trong căn phòng hình cầu lúc trước.

Tiêu Thiên ra tay, quá gấp gáp rồi.

“Nói như vậy, có mệt mỏi quá không?” Tử Nhược Yên nhìn Tiêu Thiên, nhẹ giọng hỏi: “Ta biết chuyện chàng thích nhất chính là nghỉ ngơi.

Nói đến đây, sự đau lòng hiện ra trong mắt Tử Nhược Yên.

Thỉnh thoảng nàng không thể hiểu được, rốt cuộc là quá khứ như thế nào, khiến Tiêu Thiên khao khát chuyện đơn giản như nghỉ ngơi đến như vậy.

“Không phải bây giờ ta đang nghỉ ngơi à?” Tiêu Thiên nhìn Tử Nhược Yên, hắn chớp mắt: “Huống hồ, cứu trợ thần tộc Linh Năng

cũng là chuyện tốt.”

“Bây giờ bọn họ gia nhập Liên minh Nữ Đế, không phải hoàng triều Đại Viêm sẽ có thêm nguồn lực giúp đỡ sao?”

“Hơn nữa, sau này không cần lo lắng về đồ ăn ngon nữa!”

Tử Nhược Yên nghe Tiêu Thiên nói vậy, dở khóc dở cười lắc đầu, mà lúc này, đối phương lại mở miệng.

“Không phải nàng hy vọng hoàng triều Đại Viêm càng ngày càng phồn vinh thịnh vượng sao?”

“Nguyện vọng của nàng, chính là nguyện vọng của ta.”

Tiêu Thiên vừa nói xong, Tử Nhược Yên chợt ngẩng đầu.

Tử Nhược Yên nhìn chằm chằm Tiêu Thiên, mắt sáng rực.

Khi còn ở vực Nam Hoang, nàng chỉ tùy tiện buộc miệng nói một câu mà đối phương vẫn nhớ kỹ đến giờ sao?

“Hoàng triều Đại Viêm nhất định sẽ càng thêm phồn vinh hưng thịnh.” Ngắm nhìn phong cảnh phía xa, Tử Nhược Yên kiên định nói.

Tiêu Thiên đã làm rất nhiều chuyện vì nàng, sao nàng có thể cô phụ đối phương?

“Huống hồ, vận mệnh quốc gia cường thịnh cộng với khí vận thiên địa chiếu cố, tự nhiên sẽ mưa thuận gió hòa.”

“Đến lúc đó, bất luận là trang trại chăn nuôi Thanh Viên hay là những nơi khác đều sẽ thu hoạch rất nhiều các loại lương thực thực phẩm ngon lành, có thể để chàng thoải mái hưởng thụ mỹ vị.”

“Trong hoàn cảnh thích hợp và tuyệt vời, bách tính an cư lạc

nghiệp, chàng cũng có thể vui vẻ, du tẩu thiên hạ và tận hưởng niềm vui.”

Chương 639. Chuẩn bị sự dung hợp mới

“Trẫm cam đoan với chàng…”

Tử Nhược Yên quay đầu nhìn Tiêu Thiên: “Nhất định sẽ để chàng làm một Thân Vương vô ưu vô lo, chỉ ăn và nằm chơi mà thôi.”

Phản ứng đầu tiên của Tiêu Thiên là khẽ giật mình, sau đó hắn lộ ra nụ cười xán lạn: “Được.”

Nhìn Tiêu Thiên gần trong gang tấc, Tử Nhược Yên khẽ cắn môi mình, nhẹ nhàng ghé tới gần.

Dưới ánh hoàng hôn, bóng hai người chồng lên nhau.

…

Trong vực trấn thủ thứ chín mươi bốn, toàn bộ thần tộc Linh Năng đều hoàn toàn chấn động.

Bên trên tinh cầu hoàn chỉnh trong toàn bộ thế giới giới vực, trong mỗi thành trì đều có một trận pháp ngưng tụ thành một tấm màn hào quang.

Trên tấm màn hiện ra văn tự cùng bức họa, công bố chân tướng cho toàn bộ thần tộc Linh Năng.

thần tộc Linh Năng bọn họ biết rằng họ là tộc trấn thủ tại nơi đây, nhưng cụ thể bọn họ phải trấn thủ gì ở đây thì đều không biết rõ.

Cho tới bây giờ, sau khi tất cả nguy cơ được giải trừ, bọn họ mới biết được tính mạng của họ thực chất có mối liên hệ mật thiết với ấn Trấn Thủ.

Đồng thời, phần lớn người của thần tộc Linh Năng mới biết được các vị hoàng đế của đế quốc Linh Năng luôn đột ngột biến mất trong quá khứ và sự thật đằng sau cái chết của bọn họ là gì.

Sau khi biết được chân tướng, rất nhiều bách tính thần tộc Linh Năng đều lần lượt cúi đầu, có người xúc động đến mức khóc không thành tiếng.

Hoàng tộc thần tộc Linh Năng cũng là tông tộc của bọn họ, các đời hoàng tộc đều đối xử vô cùng tốt với bọn họ.

Các đời hoàng đế đều quản lý, chăm lo cho cuộc sống của các tộc nhân.

Bọn họ có thể bình yên vô sự, vô ưu vô lo sinh sống tại vực trấn thủ này có phần không nhỏ công lao hy sinh to lớn của các đời hoàng đế.

Nhưng bọn họ lại không hề nghĩ tới hoàng đế đồng thời cũng là tộc trưởng của bọn họ lại âm thầm hy sinh nhiều như vậy.

Ngoài ra, một điều khiến bọn họ kinh ngạc chính là nội dung trong thông cáo sau đó.

Nguy cơ được giải trừ.

Người ra tay tiếp viện nhanh chóng chính là Tiêu Thiên - Thân Vương hoàng triều Đại Viêm thuộc Đế vực Linh minh Nữ Đế.

Nội dung trên đó đã thuật lại kỹ càng nguyên nhân kết quả của mọi chuyện, đồng thời nó còn có ảnh lưu lại hình dáng của Tiêu Thiên.

Huyễn tượng sinh động như thật được tạo nên bởi linh khí, Tiêu Thiên ở trên đó đang nhìn về phương xa với vẻ mặt u sầu, mái tóc dài bay bay, áo bào như thể bị gió hất tung.

Trên vai vác một thanh trường đao có lôi đình ẩn hiện.

Khi nhìn thấy huyễn tượng này, rất nhiều thần tộc Linh Năng đều giật mình, bọn họ không ngờ rằng sự tồn tại đáng sợ cứu vớt cả tộc bọn họ lại còn trẻ như vậy.

“Chàng trai này đẹp trai quá ta!”

“Đúng vậy, ta nghĩ lại mà vẫn còn thấy sợ hãi, không ngờ tộc chúng ta lại gặp phải chuyện khủng khiếp như vậy.”

“Quả nhiên, người đẹp trai luôn có thực lực, tựa như thái tử vậy.”

“Kỳ thật, hắn đẹp trai hơn thái tử một chút.”

Một nhóm nữ tử thần tộc Linh Năng đang nhìn lên tấm màn linh khí và bàn tán xôn xao.

Một vài nam tử thần tộc Linh Năng đứng bên cạnh gãi gãi đầu và nhìn lên.

Huyễn tượng này chính là vị ân nhân đã cứu vớt toàn tộc bọn họ.

Đây rõ ràng là hắn đang cố tỏ ra ngầu mà?

Có điều, chuyện liên quan đến huyễn tượng Tiêu Thiên cố tỏ vẻ đẹp trai rất nhanh liền trôi qua.

Sự chú ý của cả nhóm người tập trung vào nội dung tiếp theo, đó là: vực trấn thủ thứ chín mươi bốn sắp dung hợp vào Đế vực Liên minh Nữ Đế và trở thành một phần trong đó.

Đế quốc Linh năng giải tán, thần tộc Linh Năng lấy thân phận là một tộc để gia nhập vào hoàng triều Đại Viêm.

Ngoài ra, trên đó còn nói rõ, sau khi thần tộc Linh Năng dung nhập vào hoàng triều Đại Viêm sẽ có thay đổi.

Huyễn tượng còn hiện lên các điều kiện lãnh thổ khác nhau trong Đế vực Liên minh Nữ Đế, nơi mà hoàng triều Đại Viêm đang đóng đô.

Đây chính là chuyện ưu tiên hàng đầu, không ít tộc nhân xem xét cẩn thận để hiểu rõ các hạng mục công việc trong đó.

Trên thực tế, đối với thần tộc Linh năng, chuyện dung nhập vào Đế vực Liên minh Nữ Đế là việc hoàn toàn có thể tiếp nhận.

Tộc bọn họ vì nguyên nhân đặc thù nên trước giờ đều nghe theo hoàng tộc, có thể nói ở đây hoàng tộc khá độc đoán.

Cộng thêm bản thân huyết mạch hoàng tộc có năng lực áp chế đối với tộc nhân bình thương nên bọn họ chỉ cần tuân theo là được.

Huống chi, hoàng tộc đối đãi với bọn họ rất tốt, chưa từng có ý nghĩ hại bọn họ bao giờ.

Mặt khác, từ nội dung bên trên có thể thấy chuyện gia nhập Đế vực Liên minh Nữ Đế cũng không phải hoàn toàn xấu.

Qua nội dung giới thiệu ngắn gọn, sau khi dung nhập vào Đế vực Liên minh Nữ Đế thì hoàn cảnh sinh sống của bọn họ có lẽ còn tốt hơn bây giờ.

Ít nhất, ở đó còn có Thân Vương Tiêu Thiên sẽ giúp bọn họ giải quyết nguy cơ sinh tử ở bên ngoài, còn một điều quan trọng hơn nữa…

Chương 640. Chuẩn bị sự dung hợp mới (2)

Đi ra thế giới bên ngoài!

Cuối cùng, bọn họ không bị giới hạn bên trong vực trấn thủ thứ chín mươi bốn và không cách nào nhìn thấy thế giới ngoài kia nữa.

Toàn bộ bách tính thần tộc Linh Năng trong vực trấn thủ thứ chín mươi bốn đều đang thảo luận về nội dung ở trên tấm màn linh khí .

Trong thành trì khổng lồ trên bầu trời, thủ đô của đế quốc Linh Năng.

Trên đại điện triều đình, Lâm Thủ Thành đang đứng trước đại điện, đế vị vốn ở sau lưng đã bị dỡ bỏ.

Bây giờ, đế quốc Linh năng sắp giải tán và sát nhập vào Đế vực Liên minh Nữ Đế, thuộc sự quản lý của hoàng triều Đại Viêm.

Nên đế vị này giữ lại đã không còn thích hợp nữa.

“Bệ hạ…” Ở bên cạnh, một lão giả thần tộc Linh Năng chuẩn bị lên tiếng thì bị Lâm Thủ Thành trừng mắt lại.

“Ngươi không được gọi là bệ hạ nữa, bây giờ phải gọi ta là tộc trưởng!” Lâm Thủ Thành nhìn sang nguyên lão tam triều, thở dài: “Lão Lưu, sau này ngươi cũng không còn là thừa tướng nữa mà phải gọi là trưởng lão rồi.”

Vị thừa tướng già được gọi là lão Lưu nhìn thấy dáng vẻ

nghiêm túc của Lâm Thủ Thành, chỉ đành khẽ gật đầu.

Đối phương quá trịnh trọng, quá cẩn thận rồi.

“Bệ…tộc trưởng, ngài có cần phải thận trọng như vậy không?” Bên cạnh, một vị thần tộc Linh năng có vẻ mặt gần giống với Lâm Thủ Thành, kỳ quái hỏi.

Ông là vương gia của đế quốc Linh Năng này, đồng thời cũng là em trai ruột của Lâm Thủ Thành.

Lần đầu ông nhìn thấy huynh trưởng của mình hèn mọn như thế.

“Ta không phải thận trọng mà là cảm kích trong lòng, nếu không nhờ Tiêu đại nhân ra tay giúp đỡ thì toàn bộ thần tộc Linh Năng đều rơi vào cảnh bị diệt tộc.”

“Mặc dù theo trận pháp phân tích sau này thì người già, trẻ em và phụ nữ đều có thể sống sót.”

“Nhưng khi những thanh niên trai tráng chúng ta chết đi thì ngươi nghĩ liệu những người già, trẻ em và phụ nữ kia còn có thể chịu đựng mà sống tiếp không?”

Nói đến đây, Lâm Thủ Thành trừng mắt nhìn đệ đệ của mình: “Thái độ đoan chính một chút, bây giờ tộc chúng ta là một phần tử trong Đế vực Liên minh Nữ Đế, Tiêu đại nhân đã nói như thế nào thì chúng ta cứ thế mà làm.”

“Hiểu chưa!”

Trong điện đường, quần thần nhìn nhau, nhẹ nhàng gật đầu.

“Nhưng có một vấn đề, tộc chúng ta nhiều người như thế này liệu có mất nhiều thời gian di chuyển đế Đế vực đó hay không, nếu chúng ta gặp rắc rối trên đường đi thì phải làm thế nào?” Lão

Lưu cau mày, có chút lo lắng.

“Không cần phải di chuyển đi đâu hết.” Lâm Bát Vân từ nãy giờ vẫn đứng yên lặng bỗng nhiên lên tiếng.

“Theo cách của Tiêu đại nhân, sau khi chúng ta chuẩn bị sẵn sàng mọi việc thì ngài sẽ trực tiếp chuyển toàn bộ thế giới giới vực chúng ta dung hợp với Đế vực Liên minh Nữ Đế.”

Lâm Bát Vân vừa nói vừa nhìn cả đám người: “Mọi người không cần phải hoài nghi làm gì, bản thân Đế vực Liên minh Nữ Đế chính là kết quả của ba thế giới giới vực dung hợp lại thành.”

Trên triều đình, bầu không khí lập tức yên tĩnh lại.

Bọn họ có phải nghe nhầm rồi không, cái gì mà vận chuyển thế giới giới vực?

“Các ngươi còn nhớ chuyện kỳ quái về sự tồn tại đã dùng một đao chém xuống làm vùng đất sương mù chết chóc biến mất không?” Lâm Bát Vân nghiêm túc nhìn đám người: “Nên nhớ kỹ, sự kinh khủng của Tiêu đại nhân vượt xa khỏi sức tưởng tượng của các ngươi.”

“Đối với ngài ấy, hủy diệt tộc chúng ta chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay mà thôi.”

“Sự tồn tại khủng bố như vậy, lại đồng ý ra tay trợ giúp chúng ta, đó chính là đại ân.”

Lời của Lâm Bát Vân khiến cả đám người trong cung điện đều phải lộ vẻ cổ quái khi nhìn ông.

Có phải là nói khoa trương lên không nhỉ?

Hơn nữa, xét theo tình hình hiện tại thì bọn họ không cần phải tiếp tục trấn thủ nữa.

Ấn Trấn Thủ thật sự đã vỡ vụn, tính mạng của toàn tộc bọn họ đều đặt lên người Tiêu Thiên.

Điều này có đáng tin không?

“Bây giờ tính mạng toàn tộc chúng ta đều phụ thuộc vào vị đại nhân này, chúng ta có cần thành lập một đội chuyên phụ trách bảo vệ và dò xét tình báo không?” Bỗng nhiên, có một quan viên thần tộc Linh Năng cất giọng.

Nghe vậy, Lâm Bát Vân chấn kinh nhìn đối phương: “Ngươi thật sự nghiêm túc ư?”

Nghe câu hỏi của Lâm Bát Vân, người này do dự một chút: “Có vấn đề gì sao?”

Mạng sống toàn tộc bọn họ đều phụ thuộc vào Tiêu Thiên, mà đối phương lại là ân nhân cứu mạng của cả tộc, không phải chiêu mộ thêm người để bảo vệ là chuyện rất bình thường à?

Có câu: một người không địch lại nhiều người.

Nếu như xuất hiện nguy cơ gì to lớn thì ít nhất bọn họ có thể dùng tính mạng để kéo dài thời gian, dùng máu thịt làm bức tường chắn yểm hộ cho Tiêu Thiên rời đi chẳng hạn…

Vị thần tộc Linh Năng kể rõ cách nghĩ của mình ra.

“Có đạo lý!” Bên cạnh, một vị thần tộc Linh Năng cũng gật gù: “Tiêu đại nhân này đã cứu giúp toàn tộc chúng ta, có ân tình lớn hơn trời với chúng ta, nhất định phải dùng cả tính mạng để bảo vệ ngài cẩn thận.”

Chương 641. Cùng nhau đi ra bên ngoài chơi một chút

Lâm Bát Vân vuốt trán khi nghe được cách nghĩ ngây thơ của đám người.

Tuy có chút bất đắc dĩ nhưng nghe cũng có vẻ hợp tình hợp lý.

Dù sao, bọn họ không tận mắt nhìn thấy uy năng cú đấm của Tiêu Thiên, cũng không nhìn thấy tình cảnh quỷ dị khi không gian xung quanh đối phương sụp đổ.

Chỉ dựa vào lời kể sơ sơ của ông và phụ thân nên đương nhiên bọn họ sẽ không hiểu rõ lắm.

Sự nhận biết chưa đủ!

Có điều…

"Ta có thể hiểu cách nghĩ của các ngươi, vì dù sao các ngươi cũng không tận mắt chứng kiến sự cường đại của Tiêu đại nhân."

"Nhưng ta cần phải kể với các ngươi một chút về chuyện mà phân thân của ta đã trải qua lúc trước…"

Nói đến đây, toàn thân Lâm Bát Vân đột nhiên run lên, hồi tưởng lại toàn bộ những điều phân thân đã trải qua và thuật lại cho đám ngươi nghe.

Khi Lâm Bát Vân kể lại tất cả những gì ông đã trải qua, vẻ mặt của những tộc nhân trong triều đình đều không ngừng biến hóa.

Đặc biệt là khi ông kể đến chuyện Tiêu Thiên quát ra lệnh cho

linh khí thiên địa tự động ngưng tụ trong lòng bàn tay, ai nấy đều phải há hốc mồm.

"Có chuyện như vậy ư?" Lâm Thủ Thành ở bên cạnh kinh ngạc, cho dù ông đã được chứng kiến bản lĩnh của Tiêu Thiên.

Nhưng những chuyện mà phân thân con trai ông đã kinh lịch lại mang đến một cảm giác hoàn toàn khác cho ông.

Quát ra lệnh quy tắc thiên địa ư? Loại chuyện này mà hắn cũng có thể làm được sao?

Rốt cuộc, thực lực của Tiêu đại nhân khủng bố đến mức nào?

Các tộc nhân khác ở xung quanh đều yên lặng nhìn nhau, vẻ mặt như đã hiểu rõ.

Với sự tồn tại kinh khủng này, nếu bọn họ phái người tới thì không biết là bảo vệ hay là liên lụy đối phương nữa?

"Xem ra, vận khí tộc chúng ta quá tốt rồi." Lão Lưu bỗng nhiên lên tiếng, nhìn sang đám người ở hai bên: "Nếu chúng ta được đầu quân dưới trướng của cường giả như thế thì đâu còn gì phải lo lắng nữa?"

Những người khác đều nhao nhao gật đầu, thảo luận với nhau.

"Thực lực của Tiêu đại nhân cường hoành như vậy, về mặt an toàn chắc chắn không cần chúng ta phải vẽ thêm chân cho rắn nữa đâu." Vị thần tộc Linh Năng lúc nãy đề xuất cách nghĩ, lần nữa lên tiếng: "Chúng ta chỉ cần nghiêm túc làm việc là được."

Một vị thần tộc Linh Năng khác nhẹ nhàng gật đầu: "Nếu vậy, chúng ta phải nắm bắt thời gian, nhanh chóng làm việc, ít nhất phải khiến cho Tiêu đại nhân thoải mái một chút."

"Đúng vậy, nhất định có rất nhiều người tài giỏi muốn được

làm thủ hạ của người mạnh như thế, chúng ta không thể bỏ qua cơ duyên tốt đẹp đang bày ra trước mặt thần tộc Linh Năng chúng ta được."

"Đối phương đã đặt ra chương trình, chúng ta chỉ cần từng bước hoàn thành mọi chuyện là được, chuyện này đơn giản hơn nhiều."

"Nếu như trước khi vực trấn thủ chúng ta dung nhập vào Đế vực Liên minh Đế Nữ có thể chuẩn bị hết thảy thỏa đáng, tự nhiên chúng ta sẽ được nở mặt nở mày rồi."

Trong điện đường, các vị đã từng là lãnh đạo cấp cao của đế quốc thần tộc Linh Năng bắt đầu thảo luận với nhau, giọng điệu ai nấy đều sôi nổi hơn rất nhiều.

Lúc trước, bọn họ hoặc ít hoặc nhiều vẫn hiểu rõ về nguy cơ của vực trấn thủ.

Chỉ là bọn họ không hiểu chi tiết cho lắm khiến cho gánh nặng đè ép trong lòng.

Bây giờ gánh nặng đã được dỡ xuống, tộc bọn họ sắp tiếp đón một tương lai mới tinh, tự nhiên trong lòng sẽ thoải mái hơn nhiều.

Toàn bộ mọi người trong đại điện lập tức bàn tán sôi nổi.

Sau khi thương nghị thành công, cả đám người bắt đầu bận rộn.

Họ biết rõ rằng đối với Tiêu Thiên, chiến lực của bọn họ không phải là thứ gì đó nổi bật cả.

Duy chỉ có chuyện này là bọn họ có thể hỗ trợ hết mình mà thôi.

thần tộc Linh Năng làm tốt công tác chuẩn bị trước khi vực trấn thủ dung hợp.

Còn Tiêu Thiên và Tử Nhược Yên lang thang khắp tinh cầu hạch tâm của toàn bộ vực trấn thủ, nhìn ngắm những khung cảnh tuyệt đẹp mà thần tộc Linh Năng đã phát triển trong nhiều năm sinh sống trên tinh cầu này.

Đừng nói là Tiêu Thiên, ngay cả Tử Nhược Yên cũng đang hưởng thụ lần nghỉ ngơi hiếm hoi trong hành trình này.

…

Ở Đế vực Liên minh Nữ Đế, Long Khâu Bạch Thanh đang chìm vào trầm mặc.

Truyền tin vừa kết thúc, tin tức mà Tô Mộng Ly truyền tới khiến nội tâm của nàng thêm nặng nề.

“Ngươi sao vậy?” Lạc Nữ Ái khoanh tay, tò mò khi thấy vẻ trầm mặc của Long Khâu Bạch Thanh.

Không ngờ nàng ta lại có biểu cảm như vậy, đúng là chuyện hiếm.

Long Khâu Bạch Thanh yên lặng hồi lâu rồi lên tiếng: “Có chút chuyện, quê nhà mất liên hệ rồi…”

Sau đó, Long Khâu Thanh Bạch kể rõ chuyện mà mình thăm dò được với Lạc Nữ Ái.

Lạc Nữ Ái giật mình: “Có chuyện như vậy ư?”

“Chắc ta phải trở về một chuyến.” Long Khâu Bạch Thanh trầm ngâm một lát, ngẩng đầu nhìn Lạc Nữ Ái: “Ta có chút không yên tâm.”

Ánh mắt Lạc Nữ Ái sáng lên, nhìn Long Khâu Bạch Thanh: “Ta

đi cùng ngươi!”

“Đi cùng ta?” Long Khâu Bạch Thanh trợn mắt nhìn Lạc Nữ Ái.

Chương 642. Đại gia tộc tụ tập

Lạc Nữ Ái vươn vai, duỗi thẳng người mình: "Tiêu ca ca với Tử bánh bao chạy ra ngoài chơi rồi, mọi việc trong Đế vực đều vứt lại cho ông già quản lý, ta thật sự chán quá đi, chi bằng đi cùng ngươi ra ngoài chơi một chút."

"Chuyện này e là sẽ nguy hiểm, không phải trò đùa đâu." Long Khâu Bạch Thanh nghiêm túc nói.

Lạc Nữ Ái xua tay: "Không cần phải lo, cảnh giới của hai chúng ta đã tăng lên rất nhiều, chiến lực cũng không phải hạng tầm thường, chúng ta liên thủ với nhau mà còn sợ không xử lý được chuyện ư?"

"Đi thôi mà, chúng ta cùng ra ngoài chơi chút thôi."

Long Khâu Bạch Thanh yên lặng thật lâu, nhìn Lạc Nữ Ái: "Ngươi chỉ đơn thuần cảm thấy sẽ xảy ra chuyện nên muốn tìm chỗ đánh nhau phải không?"

Lạc Nữ Ái chớp mắt, đưa tay che miệng đang mỉm cười: "Làm gì có chuyện đó, đây là chuyện hệ trọng liên quan đế quê nhà ngươi. sao lại nói là ta muốn tìm chỗ đánh nhau chứ."

Long Khâu Bạch Thanh không nói gì, nhìn chằm chằm Lạc Nữ Ái.

Lạc Nữ Ái bị đối phương nhìn chằm chằm thì ngại ngùng tránh né ánh mắt.

"Thật…thật ra đó chỉ là một phần thôi, chủ yếu là ta muốn giúp ngươi một tay thôi mà." Lạc Nữ Ái lí nhí.

Long Khâu Bạch Thanh yên lặng một lát rồi lên tiếng: “Cho dù muốn đi thì cũng không thể chỉ dựa vào hai chúng ta được.”

“Như vậy à?” Lạc Nữ Ái ngẫm nghĩ, bỗng nhiên nảy ra chú ý: “Ta biết tìm ai rồi!”

Một lát sau.

“Vực Thánh Long xảy ra chuyện rồi?” Long Khâu Đạo đang giúp Tiêu Thiên cải tạo thuyền Hư Không, nghe Lạc Nữ Ái nói vậy liền cau mày nhìn nàng.

Lạc Nữ Ái gật đầu: “Thật đó, chúng ta định đi xem thế nào nhưng lại sợ xảy ra chuyện, cho nên ta mới tìm Long Khâu tiền bối hộ tống, đề phòng lỡ có chuyện thật.”

“Xin Long Khâu tiền bối đồng ý với ta đi mà.”

Bên cạnh, Long Khâu Bạch Thanh hơi khom người: “Long Khâu tiền bối.”

“Ta sao có thể nhận đại lễ của ngài được?” Long Khâu Đạo vội vàng xua tay, dở khóc dở cười nhìn Lạc Nữ Ái: “Bây giờ lão Long chỉ là tôi tớ bên cạnh Tiêu đại nhân, ngài cũng coi như là chủ mẫu của ta rồi.”

“Chủ mẫu có chuyện phân phó, lão Long há lại cự tuyệt?”

Long Khâu Đạo nói xong, ngẫm nghĩ: “Có điều, chỉ e chuyện này không hề đơn giản, nếu chỉ có mỗi lão Long đi theo hai người thì không được thỏa đáng, không an toàn lắm.”

“Xin đợi một chút, lão Long đi tìm vài người giúp đỡ thì sẽ yên tâm hơn nhiều.”

Thấy Long Khâu Đạo đồng ý, Lạc Nữ Ái gật đầu lia lịa, nhìn theo bóng lưng rời đi của đối phương.

“Long Khâu Đạo là tôi tớ của Tiêu ca ca, thực lực lại mạnh mẽ, có ông ấy đi theo thì chắc sẽ càng an toàn nhỉ?” Lạc Nữ Ái nhìn sang Long Khâu Bạch Thanh.

Long Khâu Bạch Thanh đứng yên lặng, trong lòng cảm giác có chút kỳ quái .

Đối với nàng, Long Khâu Đạo được xem như là trưởng bối và là một nhân vật cổ xưa đã từng đi theo bên cạnh Nhân hoàng.

Nhưng nhân vật như vậy lại giống như một tổng quản ở trong phủ đệ của Tiêu Thiên.

Cảm giác tương phản như thế khiến nàng cảm thấy vô cùng lạ lẫm.

Sau nửa canh giờ…

Một chiến hạm khổng lồ có thể nói là xa hoa đang lơ lửng trên không trung cung Thân Vương.

Trên chiến hạm, ngoại trừ Lạc Nữ Ái và Long Khâu Bạch Thanh, còn có rất nhiều người khác.

“Yên tâm đi, có ta ở đây, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” Trên boong chiến hạm, Tuyết Phú Quý mỉm cười nhìn về phía Tử Đế Tôn và Lạc Thao Thiên, lòng tràn đầy tự tin cam đoan với bọn họ.

Thê tử ông Liễu Quế Hương ở bên cạnh tức giận đánh ông: “Được rồi, để xem chàng có thể làm được gì.”

Không chỉ có Tuyết Phú Quý và Liễu Quế Hương, sau lưng hai người còn có Tuyết Như Yên và Vũ Tâm Nhứ cũng đi theo.

Hai người nắm tay nhau như thể tỷ muội ruột vậy, bọn họ đang mỉm cười thảo luận chuyện gì đó.

Nếu lắng tai nghe thì có thể nghe ra những từ kiểu như nghỉ

phép, du ngoạn.

Một bên khác, Chu Nguyệt Hành - con trai mập mạp lùn tịt của Yêu hoàng - đang cầm một Linh khí lưu ảnh trong tay, không ngừng chụp lại từng cảnh tượng trước mặt, dáng vẻ ông vô cùng nghiêm túc.

Lạc Nữ Ái đứng bên cạnh khóc không ra nước mắt, không biết nên nói gì, nàng nhìn Long Khâu Bạch Thanh: “Sao đột nhiên lại thành thế này?”

Rõ ràng Long Khâu Đạo chỉ đi gọi thêm trợ thủ nhưng người mà ông muốn điều động lại chính là Đế Tân Lộ của trang trại chăn nuôi Thanh Viêm thôi.

Vị tộc Cổ Thần này thực lực rất mạnh mẽ, nếu thật sự xảy ra nguy hiểm gì thì để hắn đứng ra chống cự, cho dù có hy sinh cũng sẽ không có vấn đề gì lớn.

Ngoài ra, Long Khâu Đạo còn chiêu mộ thêm Huyết Duệ và Chiến Khắc Cực, chiến lực của hai người này vốn rất lợi hại.

Chỉ là sự tồn tại giống kiểu biến thái này so với Tiêu Thiên thì có chút ảm đạm, thậm chí không là gì cả.

Sau khi chiêu mộ đủ nhân thủ, Long Khâu Đạo chuẩn bị rời đi thì đụng phải con trai Yêu hoàng là Chu Nguyệt Hành.

Chu Nguyệt Hành biết được tình hình qua Long Khâu Đạo thì quyết định đi theo bọn họ một chuyến.

Chương 643. Đại gia tộc tụ tập (2)

Đối với ông, vực Thánh Long là nơi ông chưa từng đặt chân tới, đó là vùng đất tổ tiên của mạch Thánh Long.

Đó cũng là quê hương của dòng dõi Thánh Long nên việc đi đến nơi như thế để lưu lại hình ảnh là điều không thể thiếu trong lòng Chu Nguyệt Hành.

Thế là Chu Nguyệt Hành khăng khăng đòi đi cùng Long Khâu Đạo.

Ngay khi Long Khâu Đạo vừa đồng ý thì lại đụng phải Tuyết Phú Quý đang đi tìm Chu Nguyệt Hành.

Lần này hay rồi, Tuyết Phú Quý khi biết huynh đệ mình vừa kết bái muốn đi thì tự nhiên ông cũng muốn đi theo.

Huống hồ, thân phận của Lạc Nữ Ái có chút đặc thù đối với Tuyết Phú Quý.

Đối phương được coi như là tỷ muội của cháu gái ông, dù tình tỷ muội này hơi kỳ quái.

Đồng thời, nàng cũng là con gái của huynh đệ kết bái với con rể ông, nếu lỡ nàng xảy ra chuyện gì thì ông làm sao giải thích với con rể, làm sao giải thích với Tiêu Thiên và cháu gái ông.

Ông vừa là ông ngoại vừa là trưởng bối, lại thêm thực lực của Tuyết Phú Quý tăng mạnh nên tất nhiên ông sẽ cùng đi với bọn họ rồi.

Liễu Quế Hương là thê tử của ông, tự nhiên cũng đi theo ông, dù sao bây giờ ông đã có sức mạnh để bảo vệ bà rồi.

Làm sao ông có thể vứt bà ở nhà được chứ?

Kết quả lại đúng lúc Tuyết Như Yên đến tìm mẫu thân, khi bà biết chuyện thì cũng đòi đi theo.

Đồng thời, bà còn nói chuyện này với mẫu thân của Lạc Nữ Ái là Vũ Tâm Nhứ.

Lần này hay rồi, trên chiến hạm hư không đã trở nên náo nhiệt như vậy đấy.

"Hai người hãy trông nhà và quản lý nó thật tốt, không được lười biếng đó nha." Tuyết Như Yên và Vũ Tâm Nhứ đứng trên boong thuyền, ra hiệu về phía trượng phu ở dưới đất. Chiến hạm hư không bắt đầu hành động, chậm rãi hình thành.

Sau đó, chiến hạm nhanh chóng bay lên không trung và biến mất.

"Ồ..." Lạc Thao Thiên trầm mặc nhìn gia đình nhỏ trên chiến hạm hư không đang dần dần rời đi.

Thật lâu sau, ông mới nhìn sang Tử Đế Tôn: "Lão đệ, ta nhớ không lầm hình như nơi này gọi là Đế vực Liên minh Nữ Đế thì phải?"

"Ừm!" Tử Đế Tôn khẽ gật đầu, nhìn về phía đại ca mình.

Lạc Thao Thiên lại kỳ quái nói: "Vậy thì hiện tại Đế vực Liên minh Nữ Đế này, sao lại do hai người làm cha như chúng ta ở lại nơi làm quản lý nhỉ?"

"..." Tử Đế Tôn trầm mặc, ông yên lặng nhìn đại ca mình.

Vấn đề này, thật khó trả lời.

Ông không biết!

Nếu như có thể, ông cũng hy vọng có ai đó nói cho ông biết: rốt cuộc là tại sao?

Trên chiến hạm hư không, Lạc Nữ Ái ôm đầu, dở khóc dở cười nhìn Long Khâu Bạch Thanh, rồi lại nhìn sang đại gia tộc đang tụ tập náo nhiệt trước ở mặt mình.

Nàng cũng muốn biết tại sao!!!

Trong hư không hắc ám.

Long Khâu Đạo trực tiếp dung nhập vào trung tâm then chốt của trận pháp, điều khiển chiến hạm hư không di chuyển về phía vực Thánh Long.

Cách điều khiển của ông khiến bản thân trở thành một phần của chiến hạm hư không, để điều khiển thuận buồm xuôi gió, tự nhiên hơn.

Đoàn người từ từ tiến về vực Thánh Long trong bầu không khí vui vẻ.

Mà phía bên này đã xảy ra chuyện.

Tiêu Thiên và Tử Nhược Yên đang ở vực trấn thủ thứ bốn mươi chín, vốn không biết rõ tình hình.

Hôm nay có quá nhiều chuyện, Tử Đế Tôn và Lạc Thao Thiên bận đến mức xoay vòng vòng.

Nếu không phải có Tiêu Ngư Nhi giúp đỡ, chỉ sợ không biết sẽ bận thành dáng vẻ nào nữa.

Bọn họ cũng không truyền tin trở về, theo bản năng là đã quên rồi.

Đồng thời.

Trong vực trấn thủ thứ chín mươi bốn, thần tộc Linh Năng cũng bận rộn không ngừng.

Dựa theo tình hình được tuyên bố, bọn họ biết đế quốc Linh Năng sẽ trở thành lịch sử, không còn như lúc trước.

Mỗi thần tộc Linh Năng đều làm theo dặn dò của cấp trên, làm tốt công việc cố định, kiểm tra bù chỗ thiếu xót, xác định đến lúc đó dung hợp với dao động sinh ra thì sẽ không tạo thành tổn thất gì.

Ngoại trừ điều này, đại quân thần tộc Linh Năng của đế quốc Linh Năng quá khứ cũng đang dò xét trấn thủ, làm tốt công tác bảo vệ các nơi.

Sau khi mọi việc thỏa đáng, mọi người lại lần nữa tập trung bên trong đại điện triều đình đế quốc Linh Năng quá khứ.

Ngoại trừ Tiêu Thiên!

Theo cách nói của Tử Nhược Yên, mấy ngày đi ra ngoài du ngoạn hết sức vui vẻ, nếu còn kéo dài thời gian, cũng không biết hoàng triều Đại Viêm sẽ xảy ra chuyện gì.

Nàng càng lo lắng, đừng để đến lúc đó Lạc Nữ Ái bò sữa ngu ngốc nhân lúc không có nàng, hồ đồ là toang luôn.

Cho nên cách làm tăng tốc độ nhanh nhất chính là để một mình Tiêu Thiên chạy đi.

Trên đại điện triều đình, Tử Nhược Yên ngồi ngay ngắn trên Đế vị, đây là Lâm Thủ Thành chủ động thỉnh cầu.

Nếu thần tộc Linh Năng đã có quyết đoán, vậy thì phải thực hiện đến cùng, bắt đầu từ bây giờ.

Chỉ là, bọn họ vẫn có thể thấy rốt cuộc Tiêu Thiên dẫn thế giới giới vực của bọn họ chạy đi như thế nào.

Chương 644. Đang yên đang lành sao lại tăng lên rồi

Thần tộc Linh Năng đã sớm bố trí trận pháp bên trong hư không ngoài thế giới giới vực, nhằm ngay vào quê nhà của bọn họ.

Vì vậy, trên đại điện triều đình, đám người Tử Nhược Yên bọn họ có thể thấy rõ hình ảnh hiện ra trên màn che linh khí.

Không chỉ trong đại điện của bọn họ, mà trên tinh cầu vực trấn thủ cực lớn, thần tộc Linh Năng các nơi đều có thể thấy rất rõ.

Chuyện này cũng được xem là sau khi Lâm Thủ Thành và Lâm Bát Vân thương lượng, cố ý làm, được Tiêu Thiên đồng ý sau đó bố trí.

Cứ như vậy, cũng có thể khiến tộc nhân hiểu rõ thực lực của Tiêu Thiên, còn có thể tận mắt chứng kiến quyết định thời khắc lịch sử mới của tộc bọn họ.

Bên trong hư không, dưới sự vận chuyển của trận pháp, có thể thấy rõ hình ảnh tập trung trên người Tiêu Thiên.

Mọi người có thể thấy rõ Tiêu Thiên vươn tay ra với màn chắn của thế giới giới vực trước mặt, không ngừng phát ra lực đạo.

Hai cánh tay hắn dùng lực, thế giới giới vực cô cùng khủng lồ ở trước mặt đang không ngừng thu nhỏ lại.

Mà dưới tình hình như vậy, Tử Nhược Yên bọn họ ở trong thế giới giới vực vốn không chịu bất kỳ dị trạng gì cả.

Thuận theo màn chắn thế giới không ngừng thu lại ngưng thực, cuối cùng dần hóa thành một hạt châu màu trắng mờ trong suốt lóng lánh to bằng nắm đấm.

"Quả thực là quá kỳ diệu, nếu không phải tận mắt chứng kiến, chỉ sợ không cách nào tin được!" Cho dù là Lâm Thủ Thành từng chứng kiến thực lực của Tiêu Thiên đều không ngừng cảm khái.

Thế giới giới vực to lớn như vậy lại bị Tiêu Thiên thu lại thành quả cầu tinh thể to bằng nắm tay, dù là ai nhìn thấy đều không nhịn được mà cảm thán lên tiếng.

"Tiêu đại nhân quả nhiên là thần thông quảng đại!" Lâm Bát Vân cũng cảm khái một cách khó hiểu.

Những cường giả thần tộc Linh Năng khác bên cạnh đều lên tiếng tán thưởng, nhìn chằm chằm hình ảnh phía trên không ngừng.

Tử Nhược Yên ngồi ngay ngắn trên Đế vị, đôi mắt sáng ngời nhìn chằm chằm bóng dáng trên hình ảnh màn che linh khí, trong mắt tràn đầy kiêu ngạo.

Đây chính là phu quân của mình!

Không chỉ là trên đại điện triều đình, mà tất cả thần tộc Linh Năng của vực trấn thủ đều tận mắt nhìn thấy thế giới giới vực mà mình sinh sống bị thu lại thành tinh thể cầu như thế nào.

Bọn họ cũng hiểu thêm tại sao nội dung tuyên bố lại nói bọn họ không cần di chuyển, chỉ cần lặng lẽ chờ đợi là được.

Làm nửa ngày, Tiêu Thiên - ân nhân cứu mạng bọn họ lại có bản lĩnh nghịch thiên đến mức này!

Ngay lúc tất cả thần tộc Linh Năng nghị luận sôi nổi thì không gian xung quanh Tiêu Thiên trên hình ảnh cứ như sụp đổ nứt vỡ.

Giây tiếp theo, hình ảnh của Tiêu Thiên trên hình chiếu trận pháp cũng hoàn toàn biến mất, cứ như chưa từng tồn tại.

Bên trong đại điện triều đình của thành lớn Thiên Không.

Có một thần tộc Linh Năng giật mình: "Trận pháp hỏng rồi, ta đã cách trận pháp bố trí rất xa, cũng có thể bị lan đến ư?"

Trước đây đều là hắn phụ trách quan sát trận pháp.

Sau khi hiểu rõ thực lực của Tiêu Thiên, hắn đã cố gắng đặt tọa độ quan sát trận pháp xa hơn.

"Điều này càng có thể nói rõ chỗ khủng bố của Tiêu đại nhân." Lâm Bát Vân nhẹ giọng lẩm bẩm, kể rõ.

Bịch!

Bóng dáng của Tiêu Thiên đã tăng lên điên cuồng ở bên trong hư không hắc ám.

Không gian bốn phía không ngừng nát vụn, tốc độ đang tăng vọt điên cuồng, mà lực trường thì kiên cố ở bốn phía, tránh cho tốc độ bộc phát quá cuồng bạo khiến cho không gian sụp xuống mạnh.

Đến lúc đó bay lên, đụng vào trong tường kép không gian, vậy thì thú vị rồi.

Sau khi Tiêu Thiên mang theo vực trấn thủ thứ chín mươi bốn không ngừng bộc phát tốc độ.

Chưa đến nửa khắc, đã trở lại trên bầu trời của Đế vực Liên minh Nữ Đế.

Tiêu Thiên ngắm nhìn thế giới giới vực quen thuộc, phóng ra sức mạnh của thế giới giới vực trong tay mình.

Thế giới giới vực cực lớn bắt đầu bành trướng, từ từ khôi phục lại hình thái ban đầu.

Tiêu Thiên nâng thế giới giới vực khổng lồ lên, cứ như vậy bắt đầu đẩy về phía Đế vực Liên minh Nữ Đế.

Vì tránh ảnh hưởng đến đường thuyền hư không, Tiêu Thiên đã chọn một góc cuồng bạo nhất của hư không loạn lưu.

Hai thế giới giới vực mà Tiêu Thiên đẩy vào bắt đầu tiến hành dung hợp cứ như hai quả bong bóng khí tiếp xúc với nhau.

"Cũng không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì." Tiêu Thiên đẩy vực trấn thủ, trong lòng hết sức tò mò.

Dù sao thì tình hình bên trong vực trấn thủ thứ chín mươi bốn cũng được xem là rất đặc thù.

Bên trong có tinh cầu hoàn chỉnh, hoàn toàn khác với dáng vẻ hình tròn của thế giới giới vực khác.

Hai thế giới giới vực khác nhau dung hợp một chỗ sẽ xảy ra thay đổi gì?

Vù!

Hai thế giới giới vực bắt đầu rung động, đang dần dung hợp lại với nhau dưới sự điều khiển của Tiêu Thiên.

Cùng lúc này, bên trong Đế vực Liên minh Nữ Đế.

Khí tức trong cơ thể của Lạc Thao Thiên bộc phát bành trướng, cảnh giới bắt đầu tăng lên cao, càng cường thịnh hơn.

Chương 645. Một góc không trọn vẹn

Sức mạnh sôi trào mãnh liệt bắt đầu tăng lên điên cuồng.

"Lạc đại ca?" Tử Đế Tôn phía đối diện cảm nhận được khí cơ trên người Lạc Thao Thiên thì vô cùng ngạc nhiên.

Sao đang yên đang lành, thực lực bắt đầu tăng lên rồi?

Đối mặt với vấn đề của Tử Đế Tôn, Lạc Thao Thiên cúi đầu nhìn bản thân, vẻ mặt mờ mịt.

Khi ông ngẩng đầu lần nữa nhìn Tử Đế Tôn rồi lắc đầu: “Ta cũng không biết tình huống này!”

Ầm!

Lạc Thao Thiên vừa dứt lời, khí tức cảnh giới trong cơ thể ông lại tăng lên, điên cuồng tăng vọt.

Bởi vì thực lực tăng lên nhanh chóng khiến Lạc Thao Thiên khó có thể khống chế sức mạnh trong cơ thể, dưới khí cơ phun trào trực tiếp chấn động Tử Đế Tôn trước mặt.

Nhìn Tử Đế Tôn chấn động đến rớt xuống dưới đáy bàn, trên mặt Lạc Thao Thiên tràn đầy xấu hổ.

Vốn lần này đến đây chính là sau khi bận rộn thì cùng lão đệ uống rượu, ăn chút đồ lúc nhàn nhã.

Đến dự một bữa tiệc nhỏ của người cha già cu li khốn khổ.

Sao trong nháy mắt lại xảy ra chuyện như vậy.

Linh khí trong cơ thể Tử Đế Tôn trên mặt đất vận chuyển chống lại uy áp của Lạc Thao Thiên trước mặt rồi cau mày: "Đứa nhỏ tiểu Tiêu kia dẫn theo tiểu Yên trở về rồi?"

"Hơn nữa, lần này trở về không phải lại mang theo một thế giới giới vực trở về dung hợp đó chứ?"

Chỉ cần nói đến đây, Tử Đế Tôn đã cảm thấy cực kỳ có khả năng.

Thực lực của lão ca trước mặt không cách nào tăng lên, cách duy nhất tăng lên chính là Đế vực Liên minh Nữ Đế hiện giờ càng thêm cường thịnh.

Gần đây Đế vực Liên minh Nữ Đế tăng lên từng ngày, thực lực của Lạc Thao Thiên cũng đang thong thả tăng lên.

Nhưng thực lực tăng trưởng mạnh như vậy, với góc nhìn của Tử Đế Tôn, trừ lần nữa dung hợp thế giới giới vực ra thì không có tính khả năng nào khác.

Mặt đất cũng hơi chấn động nhưng cũng không rõ ràng.

Động tĩnh lần này rõ ràng nhỏ hơn rất nhiều so với thế giới giới vực dung hợp lần trước.

Lạc Thao Thiên cảm nhận được sự gia tăng của thực lực trong cơ thể nên ông rất vui mừng: "Đứa nhỏ tiểu Tiêu này thật sự khá lắm, lúc trước sử dụng thuật Sơn Hà Xã Tắc còn tưởng rằng thực lực cả đời này không cách nào tăng lên."

"Ai ngờ đứa nhỏ này có thực lực khủng bố đến thế, bản lĩnh tuyệt vời."

Bên này Lạc Thao Thiên cũng đã đã biết về chuyện của Tuyết

Phú Quý từ trong miệng của Tử Đế Tôn.

Ông cũng biết rõ thật ra Tiêu Thiên lớn mạnh chính là khí lực của bản thân, căn bản không có thần thông không gian gì.

Lạc Thao Thiên dựa vào trên ghế ngồi, nhìn Tử Đế Tôn trước mặt u oán nhìn mình bèn cười nhạo: "Ánh mắt này của đệ là có ý gì."

"Cách gia tăng thực lực không làm mà hưởng này của huynh thật sự quá vô lại." Tử Đế Tôn mở miệng mang theo chút ganh tị, trong mắt đầy hâm mộ.

Tử Đế Tôn hơi lo lắng về việc thực lực bản thân tăng lên quá thong thả.

Bất tri bất giác, ông không đánh lại cả một tay của phụ thân.

Trong nháy mắt, Lạc Thao Thiên lại sắp ném mình ở một khoảng xa.

Đả kích thật lớn!

"Ha ha ha ha, đệ ở đây hâm mộ cũng vô dụng, không được thì đệ cũng tìm một đứa con rể tốt như vậy đi." Lạc Thao Thiên chìa tay ra, cất tiếng cười to.

Ông cảm nhận được sức mạnh mênh mông trong cơ thể, cực kỳ đắc ý.

Nhưng mà, âm thanh u oán của Tử Đế Tôn đối diện lại truyền qua: "Vấn đề là hắn quả thật cũng là con rể của đệ mà."

"Ặc?" Tiếng cười của Lạc Thao Thiên bỗng nhiên im bặt, nhìn Tử Đế Tôn trước mặt cả nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại: "Ờ... cũng đúng ha..."

Ông suýt chút nữa quên mất.

Con rể của hai người là một người...

Đáng ghét.

Boong!!!

Tiếng chuông thật lớn bỗng nhiên vang vọng giữa không trung.

Giữa trời đất, linh khí đột ngột thay đổi bất ngờ rồi bắt đầu tăng lên.

Không chỉ như thế, mỗi người đều có thể cảm nhận được rõ ràng một trận trời rung đất chuyển, lúc ngẩng đầu thì ngạc nhiên phát hiện.

Một tinh cầu khổng lồ chậm rãi xẹt qua không trung.

Mặt ngoài tinh cầu hiện lên hào quang tầm thường đã dao động không gian khiến lúc chúng đan xen lẫn nhau thì không tạo thành ảnh hưởng gì.

"Đây là cái gì?" Lạc Thao Thiên trừng to mắt, không nhịn được đứng dậy, nhìn tinh cầu khổng lồ chậm rãi xẹt qua, hô hấp cũng hơi dồn dập.

Tử Đế Tôn cũng ngưng thần nhìn tinh cầu dần dần đi xa sau khi trầm ngâm một lát: "Đây nhất định là đứa nhỏ tiểu Tiêu kia làm ra, cứ yên tâm đừng sốt ruột."

Ầm ầm!

Lại một tiếng tiếng gầm rú phát ra.

Sau khi tiếng gầm rú vang vọng cả trời đất hiện ra thì linh khí trong đó giống như thủy triều thổi quét, đột nhiên tăng vọt.

Người của cả Đế vực Liên minh Nữ Đế cảm giác bản thân giống như đang ở trong một biển linh khí.

Cả người vô cùng thoải mái, tựa như về tới trong lòng của mẫu thân, lười biếng muốn ngủ.

Tử Đế Tôn lập tức khoanh chân ngồi xuống, trong lòng như có chút cảm ngộ cộng thêm hoàn cảnh như thế khiến ông bị xúc động.

Chương 646. Một góc không trọn vẹn (2)

Cảnh giới khí tức cũng đang chậm rãi tăng lên.

Thăng cấp!

Đạo Quân nhị thập nhất giai!

Vù!

Tử Đế Tôn đột nhiên mở mắt, lúc đứng dậy thì sức mạnh đại đạo xung quanh người ông lờ mờ chớp lên, sức mạnh khủng bố cả người giống như biến hóa nghiêng trời lệch đất.

“Tử lão đệ, chúc mừng!” Lạc Thao Thiên nhìn thấy Tử Đế Tôn đột phá cảnh giới thì nâng tay chúc mừng.

Tử Đế Tôn cười, nhìn Lạc Thao Thiên trước mặt: “Nếu ta không cảm ứng sai thì cảnh giới của Lạc đại ca cũng tăng lên đúng không?”

“Đạo Hiển cảnh nhị thập nhị giai.” Lạc Thao Thiên hoạt động gân cốt, vui tươi hớn hở gật đầu: “Chỉ là không biết chiến lực như thế nào, ra tay có bình định cấp vương hay không.”

Đạo Hiển cảnh nhị thập nhị giai có mạnh có yếu.

Thực lực cường giả mới có thể đợi đến bình định.

“Cũng không biết rốt cuộc đứa nhỏ tiểu Tiêu này làm gì, vừa rồi là tình huống như thế nào?” Vẻ mặt Tử Đế Tôn trịnh trọng, nhìn phương hướng tinh cầu to lớn vừa rồi rời đi, trong lòng suy

nghĩ.

Lạc Thao Thiên ý bảo Tử Đế Tôn không vội: “Từ từ, nếu đứa nhỏ này trở về thì tất nhiên rất nhanh sẽ tìm đến.”

Tử Đế Tôn cũng theo đó gật đầu, ngẩng đầu nhìn trời sau khi trầm mặc cả nửa ngày mới nói: “Tại sao ta cảm giác năng lượng mà Đại Nhật Viêm tinh này tỏa ra hình như càng mạnh hơn?”

Lạc Thao Thiên cũng gật đầu: “Quả thật là càng mạnh hơn.”

Mà Tiêu Thiên còn đang lơ lửng giữa không trung, nhìn mọi thứ phía xa, vẻ mặt ngạc nhiên.

Đế vực Liên minh Nữ Đế trong quá khứ, sau khi xuyên qua màn chắn thế giới cũng chỉ có một lục địa hoàn chỉnh.

Rìa lục địa và màn chắn thế giới hợp lại chính là biên giới lời thế giới mà người bình thường nói.

Hiện giờ sau khi Đế vực Liên minh Nữ Đế dung hợp bên trong cũng hiện ra hư không hắc ám.

Nhưng mà... ở trong mắt Tiêu Thiên có lẽ nó càng gọi là tinh không hơn, không có loạn lưu hư không chỉ có linh khí nhàn nhạt dập dìu trong đó.

Tinh cầu vực Trấn Thủ mà thần tộc Linh Năng sinh sống đang chậm rãi xoay tròn ở đó, hơn nữa di chuyển vòng quanh Đại Nhật Viêm tinh.

Về phương diện khác, lục địa Đế vực Liên minh Nữ Đế ban đầu cũng theo đó chậm rãi xoay tròn, vòng quanh Đại Nhật Viêm tinh giống y hệt.

Nhưng mà lúc này bởi vì không gian trong màn chắn thế giới khuếch trương một cách đáng kể, có tinh không hắc ám.

Tiêu Thiên cũng phát hiện dáng vẻ của lục địa Đế vực Liên minh Nữ Đế cũng không phải là bằng phẳng ngược lại mang theo độ cong.

Giống như một tinh cầu tháo rời thành trò chơi ghép hình, hiện giờ chỉ ghép được một phần.

"Có chút thú vị..." Tiêu Thiên nhìn lục địa ngày xưa giống như một góc tinh cầu không trọn vẹn, tặc lưỡi ngạc nhiên.

Vù!

Thân hình Tiêu Thiên bộc phát tốc độ, rất nhanh đã tới trên tinh cầu vực Trấn Thủ.

Hiện giờ, tinh cầu này đã có tên mới, là được đặt trước khi đến.

Gọi là phủ Linh Năng.

Cả tinh cầu đều là vùng đất một phủ, lấy tên của thần tộc Linh Năng để đặt, thuộc sở hữu của hoàng triều Đại Viêm quản lý.

Cho dù tinh cầu thuộc sở hữu của hoàng triều Đại Viêm quản lý nhưng một phần trong đó thuộc về Đế vực Liên minh Nữ Đế, cũng có quan hệ với thuật Sơn Hà Xã Tắc của Lạc Thao Thiên.

Đương nhiên nó có thể khiến thực lực của Lạc Thao Thiên tăng vọt, ăn một đợt tiền lãi từ con rể nhà mình.

Tiêu Thiên rất nhanh đã tới phủ Linh Năng, đi đến đại điện triều đình ngày xưa.

"Tiêu lang quân đã làm xong rồi à?" Đợi cho hắn tiến vào trong đại điện, Tử Nhược Yên lập tức lên đón mang theo chút ngạc nhiên trong đôi mắt.

Tốc độ này không khỏi cũng quá nhanh rồi.

Những người khác trong điện cũng đưa mắt nhìn nhau, đều vì vậy mà cảm thấy giật mình.

Vốn bọn họ cho rằng còn phải chờ đợi mấy tháng thậm chí mấy năm mới có thể hoàn thành cái gọi là dung hợp.

Cho dù lúc trước ảnh hưởng của trận pháp, bọn họ nhìn thấy thế giới giới vực của vực Trấn Thủ bị đè nèn thành một tinh thể nho nhỏ.

Nhưng suy cho cùng cũng là một thế giới giới vực, trọng lượng sẽ không thay đổi giống như tâm thế giới.

Cho dù là cường giả khủng bố như Tiêu Thiên, có lẽ chuyển thế giới giới vực cũng rất tốn sức, mỗi ngày chuyển một khoảng cách rồi trở về nghỉ ngơi.

Bọn họ nghĩ như vậy nhưng Tiêu Thiên lại dùng hành động thực tế của mình để bọn họ rõ ràng.

Rốt cuộc sức tưởng tượng của mình nghèo nàn tới mức nào ở trước mặt vị này.

Sau khi trò chuyện ngắn gọn và hoàn toàn xác nhận với Tiêu Thiên, mọi người mới biết được quả thực là thế giới giới vực dung hợp.

Hơn nữa, vì để bọn họ có một ấn tượng rõ ràng, trường lực của Tiêu Thiên lại bao phủ quanh mọi người rồi dẫn bọn họ cùng bay lên không.

Rất nhanh họ đã rời khỏi tinh cầu phủ Linh Năng hiện giờ đi tới trên hư không hắc ám của thế giới bên ngoài, ngắm nhìn phong cảnh xa xa.

“Vậy mà biến thành dáng vẻ này?” Tử Nhược Yên nhìn rõ ràng phía xa cũng cảm thấy giật mình, trước kia bay lên trời chỉ có thể

nhìn thấy màn chắn thế giới ngừng phát triển trên không.

Chương 647. Thời đại của quá khứ

Hiện giờ lại đi tới địa giới trong hư không hắc ám, chỉ là không có loạn lưu hư không mà là tràn ngập linh khí.

Bên kia, Lâm Thủ Thành tò mò nhìn lục địa hiện ra độ cung phía xa: "Tiêu đại nhân, đây chính là Đế vực Liên minh Nữ Đế ngày xưa sao?"

"Đúng vậy, tộc trưởng Lâm suy nghĩ thế nào?" Tiêu Thiên gật đầu, nhìn Lâm Thủ Thành.

Lâm Thủ Thành trầm ngâm một lát rồi chậm rãi mở miệng: "Căn cứ ghi chép trong tộc, tộc nhân quá khứ không phải chưa từng phái phân thân ra ngoài tra xét, chỉ là hành tung ẩn nấp không ai biết."

"Lúc đầu Tiêu đại nhân đến vực Trấn Thủ cũng đã nhìn thấy, vùng đất với hình dạng cầu mà bọn ta sống chậm rãi vận chuyển, dưới sự phù hộ của màn chắn thế giới bình yên vô sự, không bị loạn lưu hư không quấy nhiễu."

"Nhưng tộc nhân lặng yên rời đi, ngạc nhiên phát hiện chư thiên vạn giới bên ngoài lại căn bản không phải như vậy, trong màn chắn thế giới là đại địa hoàn chỉnh."

"Trên không có Đại Nhật Viêm tinh và ánh trăng hàn quang treo lơ lửng, một lên một xuống, ngày đêm thay đổi, lúc gần lúc xa, bốn mùa biến hóa."

"Khi đó bọn ta đã biết chư thiên vạn giới không quá giống với

vực trấn thủ thứ chín mươi bốn của bọn ta.”

Lâm Thủ Thành nói xong, quay đầu nhìn lục địa Đế vực Liên minh Nữ Đế xa xa, như có suy nghĩ.

“Nếu lục địa Đế vực Liên minh Nữ Đế ngày xưa ghép lại hoàn chỉnh, chẳng phải như Tiêu lang quân lời nói hóa thành tinh cầu giống như phủ Linh Năng?” Tử Nhược Yên nói xong lại nhìn Lâm Thủ Thành: “Trong tộc các ngươi có ghi chép về những chuyện khác của lục địa tinh cầu này không?”

Lâm Thủ Thành lắc đầu, trả lời quyết đoán: “Không có, chỗ khác biệt này cũng là sau này tra xét mới biết.”

“Nếu trẫm nhớ rõ không sai, chuyện thần tộc Linh Năng các ngươi truyền thừa đoạn tầng cũng là rất lâu trước kia.” Tử Nhược Yên nói xong, nhìn Lâm Thủ Thành hỏi lại.

Lâm Thủ Thành gật đầu, nhìn Tử Nhược Yên: “Lâu lắm rồi, ít nhất là chuyện cả triệu năm về trước.”

“Lúc tổ tiên Nhân Hoàng Tử Cực Vô Địch của ngài tung hoành chư thiên vạn giới cũng chỉ là chuyện bốn triệu năm trước thôi.”

Tử Nhược Yên nhẹ nhàng gật đầu, cảm giác thời gian này quả thực rất lâu giống như bản thân nàng mới hơn hai mươi tuổi.

Nhưng mà sau khi tiến vào chư thiên vạn giới thì tiêu chuẩn đánh giá tuổi tác trong quá khứ phải thay đổi một chút.

Bởi vì hoàng triều Đại Viêm hiện giờ thuộc về thế giới giới vực thượng vị cộng thêm hoàn cảnh biến hóa, linh khí nuôi dưỡng thân thể, cường hóa khí lực.

Dân chúng bình thường nhắm mắt xuôi tay, ít nhất cũng gần hai trăm tuổi.

“Chờ một chút!” Tử Nhược Yên bỗng nhiên cảm giác không đúng lại ngẩng đầu nhìn Lâm Thủ Thành: “Ngươi nói thời đại mà tổ tiên Nhân Hoàng của trẫm hoạt động mạnh ngày xưa chính là bốn triệu năm trước?”

“Đúng vậy, tuy rằng bộ tộc chúng ta là trấn thủ, không thể tự tiện di chuyển nhưng vẫn sẽ có tiền bối trong tộc hiển hoá phân thân ra ngoài, biết được sự biến hóa của thế giới bên ngoài.”

“Nói tới Nhân tộc, năm triệu năm trước chắc chắn là thời đại của Nhân Vương, ông mang theo Nhân tộc quật khởi, tung hoành tứ phương.”

“Bắt đầu từ bốn triệu năm trước chính là thời đại tổ tiên Tử Cực Vô Địch của bệ hạ.”

“Nhân Hoàng Tử Cực Vô Địch mang theo tứ đế dưới trướng, sáng lập hoàng đình, hùng bá một phương, kinh sợ chư thiên vạn giới tám trăm nghìn năm.”

“Đó là thời đại của Nhân Hoàng, thời đại của hoàng đình Nhân tộc!”

Tử Nhược Yên cũng không để ý vinh quang tổ tiên mà cau mày: “Chiến trường hư không vào triệu năm trước cũng đã tồn tại hơn nữa còn đóng băng sao?”

“Đúng vậy, bọn ta chỉ biết được một vài tin tức ít ỏi về truyền thừa đoạn tầng trong tộc hàng triệu năm trước từ đôi câu vài lời trong một vài sách cổ.” Lâm Thủ Thành nhẹ nhàng gật đầu, không nhịn được thở dài.

“Hiện giờ bọn ta có thể biết được một vài bí văn và sự tình, cũng hiểu được vùng sương mù chết chóc chính là hình thành sau khi cường giả tiền bối bộ tộc bọn ta chết đi.”

“Bọn ta thường xuyên phái phân thân của tộc nhân tìm kiếm, ở

bên trong một vài tàn tích mang về chút manh mối, mới nãy lục lọi được một ít."

"Khó tránh sẽ đi qua một vài chiến trường hư không đều bị đóng băng."

Tử Nhược Yên nhạy cảm phát hiện chỗ kỳ quái, nhìn Lâm Thủ Thành: "Đi qua chiến trường hư không? Chẳng lẽ rất nhiều vùng sương mù chết chóc ở phụ cận chiến trường hư không?"

"Cái này..." Lâm Thủ Thành sửng sốt một chút sau đó nhìn thừa tướng tam triều bên cạnh: "Lão Lưu, ngươi đã đọc qua ghi chép trong tộc chính là như vậy sao?"

"À, để lão phu nhớ lại xem..." Lưu lão híp mắt, suy nghĩ một lát rồi đột nhiên trợn to mắt: "Bình thường cũng không để ý nhưng các ngài vừa nói như thế, hình như là vậy thật."

"Vùng sương mù chết chóc khổng lồ tương đối hung hiểm, phần lớn ở phụ cận chiến trường hư không."

Nghe thấy lão Lưu nói, Lâm Thủ Thành giống như hiểu được cái gì: "Ý của bệ hạ là suy đoán thần tộc Linh Năng bọn ta trong quá khứ, vào hàng triệu năm trước trong chiến trường hư không từng bùng nổ đại chiến với người khác, chết và bị thương vô số tạo thành vùng sương mù chết chóc."

Chương 648. Ngọn nguồn của ngươi hơi kỳ lạ

Tử Nhược Yên nhẹ nhàng gật đầu: “Có lẽ ở thời đại xa xưa hơn, truyền thừa đoạn tầng của bộ tộc các ngươi có quan hệ với chuyện chiến trường hư không đóng băng.”

“Hàng triệu năm trước chiến trường hư không đã tồn tại, bắt đầu từ lúc đó bộ tộc các ngươi bắt đầu trấn thủ từ trong ghi chép đã biết.”

“Mà vực trấn thủ thứ chín mươi bốn của các ngươi thuộc hình thái tinh cầu trong miệng Tiêu lang quân.”

“Vậy thì thời đại trước truyền thừa đoạn tầng của bộ tộc các ngươi, nói không chừng chư thiên vạn giới đều giống như vậy, là dáng vẻ tinh cầu này.”

Cách nói của Tử Nhược Yên khiến Lâm Thủ Thành không ngừng gật đầu, cảm thấy rất có khả năng.

Đã từng, thời đại lâu đời, ở tình hình chư thiên vạn giới không chuẩn xác, thật sự có dáng vẻ tinh cầu tinh thần giống như vực trấn thủ.

Bỗng nhiên Tiêu Thiên bên cạnh mở miệng: "Cho nên nói, từng xảy ra chuyện gì đánh tinh cầu của chư thiên vạn giới đến vỡ nát, từ đó hình thành tình trạng hiện tại."

"Điều này cũng có thể giải thích được tại sao khắp nơi đều là mảnh vỡ thế giới, nói không chừng là sau khi gặp chuyện, vỡ nát mà thành."

"Hơn nữa, cũng có thể nói rõ tại sao mảnh vỡ thế giới phần lớn đều ở xung quanh từng thế giới giới vực."

Lời nói của Tiêu Thiên khiến mọi người đều gật đầu tán thành, cảm thấy rất có lý.

Lưu lão bên cạnh lần nữa mở miệng: "Nhưng tại sao Tiêu đại nhân có thể dễ dàng dung hợp thế giới giới vực, mà ghi chép trong tộc có cường giả ghép hai mảnh vỡ thế giới sẽ tạo thành tình hình vỡ vụn?"

Đúng vậy!

Cả đám đều nhìn về phía Tiêu Thiên.

Nếu dựa theo suy đoán của Tiêu Thiên, thế giới giới vực của quá khứ đều là tinh cầu bị vỡ nát, vậy tại sao không ghép lại được.

Trái lại là hắn có thể dễ dàng dung hợp thế giới giới vực.

"..." Tiêu Thiên im lặng một lúc lâu, giang hai tay ra nói với vẻ mặt vô tội: "Có thể đây là thiên phú."

Khóe miệng của mọi người đều co giật vì câu trả lời này.

Đây không còn là vấn đề thiên phú nữa, hiểu không?

Hoàn toàn chính là chuyện không có khả năng, mà ngươi lại làm được.

Tử Nhược Yên không đắn đo về những điều này, hiện giờ Tiêu lang quân đã vượt qua tồn tại lẽ thường trong mắt nàng, toàn thân bao trùm trong sương mù.

Thậm chí nàng còn hoài nghi có phải người triệu hoán bùa trước đó đã xảy ra vấn đề ở đâu không.

Trước mắt, chuyện càng thu hút sự chú ý của Tử Nhược Yên

hơn chính là chiến trường hư không mở ra.

"Trước đây chiến trường hư không mở ra rốt cuộc là có chuyện gì?" Tử Nhược Yên nhìn Lâm Thủ Thành, vô cùng tò mò.

Lâm Thủ Thành nhớ lại điều này, cũng không khỏi cau mày.

Chuyện này đối với ông của quá khứ cũng được xem là bí mật trong tộc, dù sao thì trưởng lão mỗi đời mới có tư cách biết được ấn Trấn Thủ.

Hiện giờ, không nhất thiết phải giữ bí mật nữa.

Lâm Thủ Thành trầm ngâm chốc lát, điều chỉnh lại giọng điệu, tiếp tục kể rõ: "Trước đây ấn Trấn Thủ bình yên vô sự, ngay cả khe nứt không gian cũng không có."

"Điều duy nhất có thể biết chính là ấn Trấn Thủ của tộc bọn ta đồng sinh cộng tử, không thể tùy ý rời đi."

"Phía trước chỉ có một khe nứt không gian nho nhỏ, ấn Trấn Thủ cấn trấn áp hư không loạn lưu tràn ngập ra ở phía trước là được."

"Kết quả ba trăm hai mươi vạn năm trước đột nhiên xảy ra biến cố, bên trong khe nứt không gian hiện ra sức mạnh xé rách không gian, bắt đầu điên cuồng trùng kích ấn Trấn Thủ."

"Ban đầu, bọn ta vẫn không biết đã xảy ra chuyện gì, mãi đến sau đó mới biết."

"Sau khi ấn Trấn Thủ chịu trùng kích, chiến trường hư không kết đông cởi bỏ phong ấn từng người một."

"Đại chiến đã mở ra!"

Chuyện sau đó, Tiêu Thiên bọn họ cũng biết, thời đại Nhân Hoàng đã kết thúc.

Tàng Linh bọn họ thành công đối kháng với sự tấn công của Tàng Vũ, đồng thời chiến thắng đối phương, chạy về phía bên kia của chiến trường hư không.

Đến tận đây, chiến trường hư không mở ra luôn bị trấn giữ phòng ngự, sự giằng co của một trăm bảy mươi vạn năm bắt đầu.

"Lúc đại chiến, ấn Trấn Thủ chịu đựng sức mạnh xé rách không gian ngày càng nghiêm trọng, cái gọi là tộc Cổ Thần thần tộc Linh Năng bọn ta, chỉ có thể trấn giữ chống cự ở vực trấn thủ."

"Dù sao thì tộc nhân bọn ta cũng không cách nào lên chiến trường, nếu đi chỉ có thể chết trận, tộc nhân càng ít thì sức mạnh của ấn Trấn Thủ sẽ giáng xuống."

"Một khi ấn Trấn Thủ không trấn giữ được nữa, đó mới là tai họa ngập trời."

"Chỉ tiếc, cho dù đại chiến đã kết thúc, sức mạnh xé rách không gian đối với ấn Trấn Thủ vẫn không giảm, trái lại còn tăng."

"Cho nên mạch bọn ta luôn ở vực trấn thủ không ra ngoài, thời gian càng lâu, chư thiên vạn giới cũng không biết đến sự tồn tại của tộc bọn ta."

Lâm Thủ Thành nói hết sự tình, đây đều là chuyện quá khứ được tiền bối trong tộc ghi chép lại.

"Đại chiến của thời đại đó rất khốc liệt." Tử Nhược Yên nhẹ giọng lẩm bẩm, từ dấu vết để lại thì nàng có thể đoán ra.

Chương 649. Ngọn nguồn của ngươi hơi kỳ lạ (2)

Đế đô Đại Viêm phải hy sinh trả cái giá cực lớn, hiến tế bản thân và chín mươi chín người con để giúp sức cho tổ tiên Nhân Hoàng.

Tiền bối đã bỏ ra vô số máu tanh và cố gắng mới đổi lấy sự bình an hiện tại của Tàng Linh.

"Không nói những chuyện quá khứ nữa, đến hoàng triều Đại Viêm xem trước đi, ta sẽ dẫn các ngươi đi xem mạch Vạn Vật của tộc Cổ Thần." Tiêu Thiên lần nữa mở miệng, phất tay, nói với Lâm Thủ Thành bọn họ bên cạnh.

Tử Nhược Yên thì nhìn lấy Tiêu Thiên: "Tiêu lang quân, chàng dẫn bọn họ đi xem đi, đưa ta về hoàng thành trước."

"Không thành vấn đề!" Tiêu Thiên nói xong, lực trường bao phủ mọi người, đột nhiên hướng về phía Đế vực vốn là lục địa.

Tránh tạo thành cái gọi là phá hoại, Tiêu Thiên chạy song song với hư không, tuy kém ra nhưng tốc độ vẫn rất nhanh.

Không bao lâu sau, đã đến trên không của hoàng thành Đại Viêm.

Tử Nhược Yên xoay người, lộ ra nụ cười về phía Tiêu Thiên: "Dẫn bọn họ đi chơi đi."

"Tuân chỉ!" Tiêu Thiên cười nghịch ngợm, rồi dẫn Lâm Thủ Thành, Lâm Bát Vân bọn họ đi về phía trang trại chăn nuôi Thanh Viêm.

Chỉ là Tử Nhược Yên vừa đáp xuống hoàng thành, chân trước vừa bước vào Ngự Thư phòng.

Phía sau, có Tử Đế Tôn dẫn theo Lạc Thao Thiên chạy tới.

"Hả?" Tử Nhược Yên nhìn phụ thân và Lạc Thao Thiên tiến đến, cảm thấy hơi kỳ lạ.

Mà phía bên này, Tử Đế Tôn vội vàng hỏi: "Tiểu Yên, nói cho vi phụ nghe, có phải Tiểu Thiên lại dung hợp hay không?"

...

Phía bên kia, Tiêu Thiên dẫn theo đám người Lâm Thủ Thành và Lâm Bát Vân lăng không về phía trang trại chăn nuôi Thanh Viêm.

Trên đường đến gần, Lâm Bát Vân cảm nhận bốn phía, rồi nói với Tiêu Thiên: "Tiêu đại nhân, linh khí thiên địa nơi này rất tinh khiết, nhưng cũng hỗn loạn không ít, không được chỉnh lý lại."

"Giống như ngài nói, linh khí sau khi dung hợp đúng là hơi loạn."

Tiêu Thiên gật đầu, nói với Lâm Bát Vân: "Tiếp theo chính là chuyện mà tộc các ngươi phải bận rộn rồi."

"Tiêu đại nhân yên tâm, nếu chút chuyện nhỏ này mà cũng làm không tốt thì thần tộc Linh Năng bọn ta cũng không xứng để ngài cứu rỗi."

Nói xong, bọn họ nhanh chóng đến núi Thanh Viêm.

Tiêu Thiên dẫn theo bọn họ đi thẳng đến cây hoa Thần Long thăm Đế Tân Lộ.

Chỉ là đi đến dưới tàng cây, đúng lúc nhìn thấy Hoa Tài Đầu đang chăm sóc cây hoa Long Thần, nhưng lại không thấy bóng

dáng của Đế Tân Lộ.

"Tiêu đại nhân!" Hoa Tài Đầu nhìn thấy Tiêu Thiên đến, khom mình hành lễ, trên khuôn mặt tuấn mỹ vô song lộ ra vẻ nghi hoặc, nhìn đám người Lâm Thủ Thành và Lâm Bát Vân.

Rõ ràng là đang tò mò thân phận của bọn họ.

"Tộc Hoa Thần!" Lâm Thủ Thành rất kinh ngạc khi nhìn thây Hoa Tài Đầu, sau khi quan sát cẩn thận thì kêu lên kỳ lạ: "Không ngờ ở chỗ của Tiêu đại nhân còn tồn tại mạch khác của tộc Cổ Thần nữa."

"Hả?" Tiêu Thiên kinh ngạc, quay đầu nhìn về Hoa Tài Đầu: "Tộc Hoa Thần cũng là một mạch của tộc Cổ Thần à?"

Lâm Thủ Thành gật đầu: “Đúng vậy, sách cổ ghi chép, hình như tộc Hoa Thần là mạch nhân duyên của thần tộc Vạn Vật và mạch thần tộc Linh Năng bọn ta sinh ra thoát ly, ngọn nguồn sâu xa.”

"Ồ..." Tiêu Thiên giật mình, nhìn lại Hoa Tài Đầu, biểu cảm cổ quái: "Đây… đây thật sự là ghép à."

Mọi người: "..."

Chuỗi á?

Hoa Tài Đầu nghe hình dung của Tiêu Thiên thì miệng giật giật. Cách hình dung này đúng là khiến người...

"Tiêu đại nhân hình dung luôn vô cùng chính xác, thỏa đáng..." Hoa Tài Đầu bỗng nhiên quay sang phía Tiêu Thiên, gật đầu tán thành.

Đám người Lâm Thủ Thành và Lâm Bát Vân cạnh đó đều trợn tròn mắt, nhìn về phía Hoa Tài Đầu đối diện thêm phần kính nể.

Sao vị tộc nhân Cổ Thần tuấn mỹ không tưởng này lại có thể nịnh bợ đến thong dong, thanh cao đến vậy?

Công lực bực này… phải học tập cẩn thận!

"Khụ khụ, ăn nói không tốt." Tiêu Thiên nhún vai nhìn Hoa Tài Đầu: "Lại nói, lúc các ngươi thức tỉnh cũng đã nhận được ký ức truyền thừa. Chẳng lẽ không biết mình thuộc về tộc Cổ Thần à?"

"Hồi bẩm Tiêu đại nhân, chúng ta không biết." Hoa Tài Đầu tất cung tất kính, vẻ mặt nghiêm trang giải thích: "Nội dung truyền thừa kỹ nghệ có hạn, cũng không đầy đủ, không có tin tức tương quan với tộc Cổ Thần."

Nói đến đây, Hoa Tài Đầu thoáng chần chừ, hơi nhắm hai mắt lại như đang cảm nhận cái gì.

"Trong truyền thừa kỹ nghệ hình như có một phần tăm tối trống rỗng, không quá rõ ràng, rất mơ hồ, không thể tra đến cùng."

"Sợ rằng có phần thất lạc."

Hoa Tài Đầu lần nữa mở hai mắt ra, nhìn về phía Tiêu Thiên.

"Có thể thấy được tộc Hoa Thần các ngươi cũng có tình huống đứt gãy truyền thừa." Lâm Bát Vân cau mày nhìn về phía Lâm Thủ Thành.

Lâm Thủ Thành nhẹ nhàng gật đầu: "Cũng không biết truyền thừa tộc Cổ Thần chúng ta bắt nguồn từ đâu. Nếu có thể biết rõ, có lẽ sẽ hiểu được nguyên nhân."

"Nói tóm lại, tộc Cổ Thần các ngươi rất xui xẻo." Tiêu Thiên bỗng nhiên khoanh tay, cất cao giọng: "Tộc các ngươi được cái danh trấn thủ, thật ra là bị trấn áp."

Chương 650. Hỏng bét, chuyện lớn không ổn

"Tộc Hoa Thần cũng bị cây hoa thần do chính mình chăm bẵm trấn áp, đỉnh đầu nở hoa, xấu đến không hợp thói thường."

Tiêu Thiên nói đến đây thì vươn tay ra, vỗ lên đầu Hoa Tài Đầu bên cạnh.

Lời này của Tiêu Thiên dọa cho chúng thần tộc Linh Năng khiếp vía.

Đỉnh đầu nở hoa là cái khỉ gì?

"Nghĩ lại mà kinh..." Hoa Tài Đầu khẽ thở dài lắc đầu, dở khóc dở cười.

Cổ thụ hoa thần bên trên hơi rung động, như thể sợ hãi.

Đang yên đang lành, lôi chuyện cũ ra làm gì.

Hoa Tài Đầu chủ động giải thích, nói rõ trạng huống với những người cùng thuộc tộc Cổ Thần này.

Nghe Hoa Tài Đầu nói rõ ràng, Lâm Thủ Thành, Lâm Bát Vân và chúng thần tộc Linh Năng đều giật thon thót.

Thế giới rộng lớn, thật đúng là không thiếu cái lạ.

Còn có chuyện cỡ này cơ mà.

Nếu đem ra so sánh thì tộc Hoa Thần còn thảm hơn thần tộc Linh Năng bọn hắn nhiều lắm.

"À đúng rồi, nói nhiều như vậy. Đế Tân Lộ đâu rồi?" Tiêu Thiên bỗng nhiên phản ứng kịp, nhìn trái ngó phải: "Hắn là Thần tộc Vạn Vật trong tộc Cổ Thần, hình như kinh khủng khiếp lắm, loại hiếm có khó tìm. Gọi ra cho bọn họ nhìn một cái."

"..." Lông mày Hoa Tài Đầu giật giật, sao nghe Tiêu Thiên nói về Đế Tân Lộ như nói thú cưng thế.

"Đế Tân Lộ bị Long Khâu đại nhân dẫn đi. Cả Huyết Duệ cùng Chiến Khắc Cực cũng bị đưa theo."

"Hình như xảy ra chuyện gì đó, lúc ấy Long Khâu đại nhân đi gấp, không nói rõ ràng."

Tiêu Thiên hơi bất ngờ, cả Huyết Duệ và Chiến Khắc Cực cũng bị dẫn theo à?

Đi đâu làm gì?

Tiêu Thiên còn đang thắc mắc, lại thấy nơi xa có động tĩnh. Hắn quay đầu nhìn sang, thấy là Tử Nhược Yên.

Nàng đi mà quay lại, đồng thời còn dẫn theo Tử Đế Tôn và Lạc Thao Thiên.

Hai vị nhạc phụ cùng đến, vừa đáp xuống đã lập tức thấy Lâm Thủ Thành và Lâm Bát Vân.

"Thật mạnh!" Cảnh giới của Lạc Thao Thiên cao hơn, thoáng cái đã cảm nhận được tu vi của hai người dẫn đầu là Lâm Thủ Thành và Lâm Bát Vân cao thâm ngoài sức tưởng tượng.

Lúc ở ngự thư phòng, Tử Đế Tôn và Lạc Thao Thiên nghe Tử Nhược Yên thuật lại những gì mình trải qua khi trước thì đã rất giật mình.

Nghe nàng giải thích xong bọn họ mới biết rốt cuộc tình huống

cướp đoạt tinh cầu trên không lúc trước là như thế nào.

Thế nên hai người mới nôn nóng chạy đến, muốn ngó cường giả thần tộc Linh Năng một cái.

Tới nơi, nhìn thấy, đúng là đáng gờm thật.

Tuy không rõ Lâm Thủ Thành có tiêu chuẩn đánh giá cấp Đế hay không, nhưng dẫu gì người ta cũng là Thuấn Không cảnh nhị thập ngũ giai.

Mà nhi tử Lâm Bát Vân của ông chính là Nhập Hư cảnh nhị thập tứ giai có danh hào.

Chỉ riêng điểm này đã đủ dọa cho người ta giật mình rồi.

Thoáng chốc, chiến lực mặt ngoài của Đế vực Liên minh Nữ Đế đã tăng vọt trên diện rộng.

Càng chưa kể đến việc có nhiều thần tộc Linh Năng như vậy, coi như cải biến toàn Đế vực.

Giờ phút này, linh khí thiên địa đang điên cuồng tăng lên, đã gần vượt quá cấp độ thế giới giới vực.

Nhưng dù tăng cấp chăng nữa, Đế vực Liên minh Nữ Đế vẫn chỉ là thế giới giới vực thượng vị. Muốn tấn thăng thì rất khó khăn.

"Sao vậy?" Tiêu Thiên thấy Tử Nhược Yên đi tới thì tò mò hỏi.

Tử Nhược Yên đến trước mặt Tiêu Thiên: "Cô nàng Lạc Nữ Ái kia đi với Long Khâu Bạch Thanh về vực Thánh Long, ngoại công, ngoại bà cũng đi theo, còn có Long Khâu Đạo đi cùng."

Tiêu Thiên hiểu rõ, chẳng trách Long Khâu Đạo tha cả đám Đế Tân Lộ theo, ra là đi làm bảo kê.

Thực lực của Đế Tân Lộ không tầm thường, trong thời gian ở lại Đế vực Liên minh Nữ Đế đã tấn thăng lên Đạo Quân nhị thập nhất giai, ngang tàng vô cùng.

Nhưng quái lạ nhất là nguyên nhân dẫn tới thực lực đối phương tăng tiến nhanh chóng đều là vì muốn nỗ lực để Tiêu Thiên đóng dấu nô lệ cho mình.

Mặt khác, Huyết Duệ và Chiến Khắc Cực đã tập võ, một người tu hành nội công, một người học công phu bên ngoài.

Hai người biểu hiện trong việc tập võ vô cùng tốt, Tiêu Thiên tiện thể làm cái thí nghiệm, lấy mẫu.

Có luyện ra vấn đề gì cũng chẳng lỗ.

Tiêu Thiên cũng rất cảm khái. dị tộc vũ trụ hỗn độn Tàng Vũ này đúng là hạt giống luyện võ xịn.

Hai người tập võ, chẳng những khôi phục thực lực mà còn vượt qua ngày trước rất xa.

Nhưng người khác nhìn vào chỉ thấy Huyết Duệ và Chiến Khắc Cực luyện võ dẫn tới hâm dở. Mỗi ngày dùng nước mắt rửa mặt, khóc tu tu, còn thỉnh thoảng tự mình đánh mình.

Trong lòng bọn họ vẫn luôn day dứt sám hối và đau đớn.

Mỗi lần gặp ai đó còn phải quỳ xuống dập đầu, cầu xin tha thứ.

"Đang yên đang lành chạy đến vực Thánh Long làm gì?" Tiêu Thiên khó hiểu.

Tử Nhược Yên trầm mặt: "Hình như vực Thánh Long xảy ra chuyện, Tô minh chủ gửi tin cho Long Khâu Bạch Thanh, nói lại tình huống bên kia."

"Long Khâu Bạch Thanh không yên lòng, quyết định trở về xem thử. Lạc Nữ Ái nào chịu ngồi yên, dứt khoát đi cùng, còn kéo cả Long Khâu tiền bối theo."

"Ai ngờ ngoại công cũng tham gia náo nhiệt. Ta vừa không chú ý, ngoại công đã dẫn cả nhà theo."

Chương 651. Âm mưu thâm độc vãi

Tiêu Thiên tái mặt nhìn Tử Nhược Yên: "Dẫn cả nhà? Ai cũng đi rồi?"

Tử Nhược Yên khẽ gật đầu: "Đúng vậy. Ta cảm thấy không thỏa đáng lắm nên tới tìm chàng thương lượng. Có cần đi theo một chuyến không?"

"Nhất định phải đi một chuyến. Việc này quá nguy hiểm, quá đúng dịp." Tiêu Thiên nhìn chằm chằm Tử Nhược Yên, vội vàng nói: "Nguy cơ của vực trấn thủ vừa được giải trừ đã xảy ra chuyện thế này. Chỉ sợ giữa chúng có mối liên hệ gì đó."

"Chẳng lẽ kẻ địch đã thấy rõ mọi chuyện ở vực trấn thủ? Dù sao kẻ địch của chúng ta có thể cách cả dư vị phá hoại tường kép không gian để truyền lời nói, bản lĩnh chúng vượt qua tưởng tượng."

"Nguy hiểm! Nguy hiểm, nguy hiểm quá! Sao lại nông nổi thế cơ chứ?" Tiêu Thiên vội đến độ xoay vòng, đi qua đi lại tại chỗ.

Tử Đế Tôn thấy nữ tế như vậy thì an ủi: "Tiểu Tiêu, nhạc phụ theo con luyện võ, thực lực mạnh mẽ vô song. Con cũng đừng lo lắng quá."

"Hơn nữa, phụ thân Tô minh chủ của Thanh Hồ Đế cũng tới đó. Kjông sao đâu."

Hai mắt Tiêu Thiên bắn ra tia sáng, nhìn thẳng nhạc phụ Tử Đế Tôn nhà mình: "Cái gì? Ngoại công cũng đi á?"

"Hỏng bét, có người muốn hại ta!"

Có người muốn hại ngài?

Tiêu Thiên bất chợt thốt ra một câu như thế làm đám người kinh hãi, nhao nhao nhìn về phía hắn.

Suy luận kiểu gì thế? Vực Thánh Long xảy ra chuyện, sao làm thành người ta muốn hại ngài rồi?

"Tiêu lang quân đừng lo lắng. Chắc hẳn việc này không có quan hệ gì tới chàng đâu." Tử Nhược Yên khẽ vuốt sau lưng Tiêu Thiên trấn an, muốn hắn đừng suy nghĩ quá nhiều, tâm trạng nặng nề cũng không tốt.

Tiêu Thiên được Tử Nhược Yên an ủi thì đương nhiên ấm áp như nước xuân chảy xuôi.

Nhưng cảm xúc của hắn lại không thả lỏng nửa phần, ngược lại mặt mày còn ngưng trọng hơn.

"Không phải ta nhạy cảm, mà là mọi chuyện, mọi chuyện đều quá đúng dịp." Tiêu Thiên nói đến đây thì chỉ vào Lâm Thủ Thành, Lâm Bát Vân và chúng thần tộc Linh Năng đối diện: "Vấn đề của vực trấn thủ vừa giải quyết xong xuôi. Chúng ta nghỉ ngơi mấy ngày mới trở về thì đúng lúc vực Thánh Long xảy ra chuyện."

"Dưới gầm trời này đâu ra chuyện trùng hợp như vậy chứ?"

Tiêu Thiên phẩy tay, đi qua đi lại tại chỗ, liên tục lắc đầu.

Tử Đế Tôn và Lạc Thao Thiên đưa mắt nhìn nhau. Nhóc Tiểu Tiêu hơi nhạy cảm quá thì phải.

"Đúng rồi, thử liên lạc với Tô minh chủ xem nào." Tiêu Thiên nhớ tới đây thì bay vọt lên, nhắm thẳng hướng cung Thân Vương.

Tử Nhược Yên nhìn bóng lưng Tiêu Thiên rời đi, hơi lo cho

trạng thái của hắn nên cũng bay theo.

Đám người liếc nhìn nhau, cũng chỉ đành lũ lượt kéo theo Tiêu Thiên.

Khi bọn họ theo đến cung Thân Vương, trận bàn bố trí trận pháp lúc trước đã khởi động xong rồi.

Vù…

Tiếng dao động từ trận pháp vang lên, một bóng người dần tụ lại, chính là Tô Mộng Ly.

Đối phương vẫn là bóng dáng mông lung như cũ, trông có vẻ đang ngồi sau cái bàn.

Trận pháp truyền tin đã triển khai, cũng liên hệ được với đối phương.

"Ái chà, đúng là hiếm thấy. Tiêu tướng công sao lại có nhã hứng liên hệ với ta vậy?" Hình chiếu của Tô Mộng Ly hơi ngửa ra sau, giọng nói lả lơi.

Nói xong, hình chiếu kia còn quay đầu sang nhìn vị trí Tử Nhược Yên vừa đáp xuống: "Hay là thay mặt thê tử liên hệ ta? Thế không hay lắm đâu?"

Khoảng cách từ trang trại chăn nuôi núi Thanh Viêm đến cung Thân Vương không xa, Tử Nhược Yên theo tới cũng nhanh.

Nàng vừa chạm đất đã nghe Tô Mộng Ly nói như vậy, mặt mày lạnh xuống.

Nữ nhân này đúng là xảo trá.

"Đừng lải nhải. Ta chỉ hỏi ngươi, chuyện ở vực Thánh Long xảy ra từ khi nào?" Tiêu Thiên không nhịn được hỏi thẳng Tô Mộng Ly.

Một bên khác, trụ sở liên minh bách tộc.

Tô Mộng Ly hơi nghiêng người về phía trước, nhìn hình chiếu Tiêu Thiên vượt không gian hiện ra hoàn chỉnh trong trận pháp truyền tin trước mặt: "Tiêu tướng công, sao ngài dữ vậy? Ngượng đến thế cơ à?"

"Đừng nói nhảm. Mau cho ta biết chuyện xảy ra từ khi nào?" Vẻ mặt Tiêu Thiên nghiêm trang, ánh mắt ngưng trọng.

Thấy Tiêu Thiên trịnh trọng như thế, Tô Mộng Ly cũng không nói gì thêm, đáp thẳng vấn đề: "Khoảng sáu ngày trước bỗng nhiên đánh mất liên hệ với vực Thánh Long. Sao thế?"

Bép!

Tiêu Thiên bỗng nhiên vỗ bắp đùi mình, bộ dáng 'đúng là thế thật'. Hắn vòng vo hai vòng tại chỗ, lại quay đầu nhìn Tử Nhược Yên: "Nàng nghe chưa? Ta đã bảo thế nào?"

Sau đó, Tiêu Thiên lại là nhìn về phía Tử Đế Tôn, Lạc Thao Thiên, Lâm Thủ Thành, Lâm Bát Vân và chúng thần tộc Linh Năng theo tới.

"Vực Thánh Long xảy ra chuyện vào sáu ngày trước, mà giải quyết xong chuyện ở vực trấn thủ cũng là tại sáu ngày trước!"

"Sao có thể không dính líu gì nhau được?"

Tiêu Thiên nói xong thì bắt đầu nắn bóp mặt mình, đến khi buông tay xuống, ánh mắt hắn như nhìn thấu hết thảy.

Bên kia đầu trận pháp truyền tin, Tô Mộng Ly càng là không hiểu ra sao.

Cái gì là cái chi?

Tử Nhược Yên nghe Tiêu Thiên nói xong thì hơi nhướng mày:

"Tiêu lang quân, biết đâu chỉ đơn giản là trùng hợp thôi?"

Chương 652. Âm mưu thâm độc vãi (2)

"Không đời nào. Thật ra chỉ cần chúng ta ngẫm lại cẩn thận, chiến trường hư không Vẫn Viêm thắng lợi và lối vào tường ngăn thế giới bị đóng lại đã kinh động đến tồn tại gọi là Tàng Vũ kia." Tiêu Thiên khoát tay áo, vẻ mặt cực nghiêm trọng.

"Chỉ sợ người phát huy tác dụng quan trọng trong đại chiến là ta đã lọt vào tầm mắt tình báo của bọn chúng."

"Theo lời khai của đám tội nhân biết hối cải để làm người mới kia. Võ Linh quân của Tàng Vũ có bố trí tổ chức tình báo đang âm thầm quan sát."

"Lại thêm âm mưu của Tuyết gia tại Hoàn Sơn giới, kế hoạch tìm kiếm vực trấn thủ, tìm kiếm quê nhà của đám người Lâm Bát Vân đều bị chúng ta quấy rầy phá hỏng. Cuối cùng bọn chúng không thể ngồi yên nữa, bắt đầu chấp hành kế hoạch."

Tiêu Thiên vừa nói vừa xoa trán mình, giọng điệu trầm trọng: "Bọn hắn biết Nữ Đế Long Hoàng Long Khâu Bạch Thanh của tộc Thánh Long ở chỗ của chúng ta nên mới cố ý ra tay với vực Thánh Long, khiến bên kia xảy ra chuyện."

"Sau khi có chuyện, Long Khâu Bạch Thanh đương nhiên muốn gấp rút trở về cứu viện."

"Phải biết rằng, nhân vật phản diện ác độc, kẻ địch hiểm ác giỏi nhất là lợi dụng người lương thiện, chính nghĩa như chúng ta. Chúng biết người giàu lòng đồng tình, giàu tinh thần trọng nghĩa như chúng ta sẽ không thể ngồi yên không màng."

"Chắc chắn sẽ có người đi cùng Long Khâu Bạch Thanh về vực Thánh Long."

"Nhất là Tiểu Ái. Nàng và Long Khâu Bạch Thanh thường xuyên ở chung, vô cùng thân thiết. Có khi đám tình báo kia đã ghi lại cả rồi!"

"Bọn hắn càng biết quan hệ của ta và Tiểu Ái!"

"Một điểm mấu chốt khác chính là ngoại công!" Tiêu Thiên nheo hai mắt, hai nắm tay đấm vào nhau, thoáng ảo não.

"Bọn chúng chắc chắn thu thập được tình báo phong phú về chuyện của Tuyết gia ở Hoàn Sơn giới, người tập võ chúng ta tràn trề huyết khí, chiến ý dạt dào. Đặc biệt là người mới vào võ đạo như ngoại công, rất chi là ngứa tay khó nhịn."

"Gặp nguy cơ như vậy, thấy cuộc vui này, ngoại công làm sao mà nhịn nổi, chắc chắn phải đi theo."

"Đây chính là cái bẫy của chúng!"

Nói đến đây, Tiêu Thiên cảm giác như toàn thân mình đều ứa mồ hôi lạnh, ngước mắt nhìn sang Tử Nhược Yên và mấy người xung quanh, rùng cả mình.

"Bọn hắn sẽ đuổi bắt Tiểu Ái, đuổi bắt mấy người ngoại công. Sau đó mượn người làm áp chế, dùng tính mạng của bọn họ bức ta đi vào khuôn khổ."

"Ví dụ như giao ra bí pháp tập võ, hoặc bức ta tàn sát đồng bạn bên người, hủy diệt liên minh bách tộc, diệt tuyệt toàn bộ vạn giới chư thiên Tàng Linh!"

"Chắc chắn bọn chúng biết danh hào của ta, hội Mềm đang phát triển lớn mạnh, không lý nào lại không bị đám tình báo kia để mắt tới."

"Nói không chừng, chờ vài ngày nữa sẽ có người tới báo cho ta rằng Hồng Môn Yến đã bày xong, mời ta vào bàn!"

"Thật là ghê tởm!"

Tiêu Thiên không nhịn được, ngửa mặt lên trời thét dài, bi phẫn không thôi: "Muốn lợi dụng lòng lương thiện của ta để uy hiếp ta ư?"

"Thật là đáng sợ, quá sức ác độc, đúng là mưu đồ hiểm ác. Chỉ sợ kẻ đứng sau kế hoạch tinh vi này không chỉ là một người!"

"Có khi phải rất nhiều kẻ địch Tàng Vũ mưu lược xuất chúng, ôm ấp đầy âm mưu quỷ kế cùng nhau thảo luận đề ra."

"Trong kế hoạch có lẽ còn có vô vàn biến hóa."

Tiêu Thiên thở dồn dập, nhìn mọi người xung quanh: "Không được! Không được! Chúng ta không thể ngồi không chờ chết, nhất định phải đi vực Thánh Long, giải quyết vấn đề."

"Bóp chết âm mưu hiểm ác của đối phương từ sớm!"

Tiêu Thiên nói xong, bốn phía lặng ngắt như tờ.

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Tiêu Thiên, trong lòng vô cùng giật mình.

Tử Nhược Yên ngạc nhiên nhìn Tiêu Thiên, nàng thật sự giống như mới lần đầu tiên quen biết phu quân của mình vậy.

Đối diện, Tô Mộng Ly ở tổng bộ liên minh bách tộc, chân mày càng run rẩy, chín cái đuôi cáo sau lưng đều dựng thẳng lên.

Nàng thật sự bị ý nghĩ của Tiêu Thiên làm cho ngạc nhiên khiếp sợ.

Rõ ràng nghe giống như hắn đang nói hươu nói vượn, nhưng

tại sao khi cẩn thận ngẫm nghĩ, hình như lại có đạo lý?

Quanh đi quẩn lại, rốt cuộc đối phương đã làm thế nào để bao biện suy nghĩ của bản thân vậy.

Trong cung Thân vương.

Tử Nhược Yên nhìn Tiêu Thiên trước mặt, một lát sau nàng bỗng nhiên dở khóc dở cười gật đầu: "Tiêu lang quân nói như vậy, cũng không phải không có đạo lý, vừa đúng lúc chàng lo lắng cho đám người Lạc Nữ Ái, thì cứ nhanh chóng đến vực Thánh Long một chuyến là được rồi."

"Thà rằng tin là có, chứ không thể tin là không."

Tiêu Thiên thở ra một hơi, nhìn Tử Nhược Yên ở phía trước, hắn hài lòng gật đầu: "Đúng vậy, chính đạo lý như thế."

"Như vậy đi, ta cũng đi cùng chàng, miễn cho chàng một mình cô đơn." Tử Nhược Yên nhìn Tiêu Thiên, mở miệng lần nữa: "Vừa đúng lúc ta cũng tò mò, vực Thánh Long rốt cuộc có dáng vẻ như thế nào."

Nói xong, Tử Nhược Yên quay đầu nhìn Tử Đế Tôn bên cạnh, mày hơi nhíu chặt: "Phụ thân, mấy ngày nay làm phiền người trông coi hoàng triều Đại Viêm."

Chương 653. Lại chạy ra ngoài chơi rồi

“Nhưng mà có vài chỗ, vẫn nên cẩn thận một chút, quốc sự không việc nhỏ, không thể qua loa sơ suất, vừa rồi trở về, nữ nhi chỉ vừa nhìn thoáng qua, đã phát hiện không ít sai lầm.”

“Nếu thật sự có chỗ nào không hiểu, phụ thân cứ tạm giữ lại đừng phê, bảo Tiêu Ngư Nhi nói với nữ nhi, để con xử lý.”

Sau khi dặn dò, Tử Nhược Yên liền gật đầu với Tiêu Thiên gật đầu.

Bên này, Tiêu Thiên cũng nhìn đám người Lâm Thủ Thành, Lâm Bát Vân, dặn dò bọn họ xử lý linh khí ở Đế vực Liên minh Nữ Đế cho tốt.

Đợi đến khi xử lý tương đối, sau khi mình mang vực Thánh Long trở về, cũng có thể trực tiếp dung hợp vào.

Sau khi dặn dò tương đối, Tiêu Thiên liền triển khai lực trường, đưa Tiêu Thiên bay lên trời.

Ngẩng đầu nhìn Tiêu Thiên rời đi, Lâm Thủ Thành, Lâm Bát Vân và các tộc nhân khác nhìn lẫn nhau, sau đó bọn họ nhún vai.

“Mau đi làm việc thôi, đừng trì hoãn thời gian.”

“Với năng lực của Tiêu đại nhân, chuyến đi này chắc sẽ không phạm sai lầm, đến lúc đó thật sự mang vực Thánh Long trở về, chúng ta phải sắp xếp linh khí ổn thỏa trước.”

Sau khi thảo luận với nhau, đám thần tộc Linh Năng Tộc Lâm

Thủ Thành và Lâm Bát Vân chào Tử Đế Tôn và Lạc Thao Thiên, nhanh chóng rời đi.

Chẳng mấy chốc, chỉ còn lại hai vị phụ thân Tử Đế Tôn và Lạc Thao Thiên trong cung Thân Vương, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

“Sao mà. . Còn phải tiếp tục bận rộn chứ!” Tử Đế Tôn ôm đầu mình, hơi đau khổ.

Lạc Thao Thiên vuốt sừng ma lớn trên đỉnh đầu mình: “Không có cách nào, ai bảo chúng ta là người làm cha chứ?”

Ầm!

Lúc này,trận pháp truyền tin bên cạnh cũng hơi run rẩy, thân hình hư ảnh biến mất, hoàn toàn đóng lại.

“Thật đúng là một nam nhân thú vị.” Bên kia, khóe miệng Tô Mộng Ly cũng nhẹ nhàng nhếch lên.

Sau khi đóng cửa, Tô Mộng Ly khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên: “Thần tộc Linh Năng, vực trấn thủ, tại mình chưa từng nghe thấy những thứ này ở trong liên minh, chẳng lẽ có chỗ nào bị che giấu sao?”

Nghĩ đến chỗ này, Tô Mộng Ly nhìn về một phương hướng, hừ lạnh một tiếng: “Thật đúng là một đám lão già chết tiệt.”

Nói đi cũng phải nói lại, cũng không biết tình hình phụ thân bên kia như thế nào.

Lúc nói đến chỗ này, Tô Mộng Ly bỗng nhiên thay đổi sắc mặt.

Không đúng.

Vì sao phụ thân, đã rất lâu rồi không liên lạc với mình.

Chẳng lẽ vẫn chưa đến nơi?

Chắc không đâu, với thực lực của phụ thân, lợi dụng tinh môn hư không đi lại, nên đến từ sớm rồi mới đúng.

Cho dù có chuyện gì hay không, ông đều nên truyền tin tức mới đúng.

“Chẳng lẽ, có chuyện lớn xảy ra trong vực Thánh Long, ngay cả phụ thân cũng bị kéo vào trong rồi?”Tô Mộng Ly thoáng nhíu mày, hơi lo lắng.

Nhưng rất nhanh, lông mày của nàng lại giãn ra.

Có rất nhiều chuyện bản thân vẫn là không nên suy nghĩ lung tung thì tốt hơn, nói không chừng lại là phụ thân ham mê uống rượu, uống say ở chỗ nào đó rồi.

“Thật đúng là, đã bị Tiêu Thiên vừa rồi ảnh hưởng rồi, cũng suy nghĩ quá nhiều giống như hắn.” Tô Mộng Ly khẽ lắc đầu, tiếp tục nhìn một vài công việc trước mặt.

Liên minh bách tộc khổng lồ, cần nàng trông coi, chỗ cần phê duyệt xử lý cũng không ít, không có thời gian để lười biếng.

. . .

Hư không, trong vực Thánh Long.

Trong vực Thánh Long lớn như vậy, cũng là nơi trời đất tròn vuông, có đất liền vô cùng rộng lớn.

Chỉ là so với những chỗ khác, thì có chút khác biệt, số lượng đất liền rộng lớn trong vực Thánh Long không ít, có rất nhiều nơi.

Ở giữa lại bị hải vực khổng lồ ngăn cách, nhưng vùng biển rộng lớn giữa đất liền lại vô cùng thần kỳ, nhìn lên trên là bầu trời xanh biếc.

Nhưng nếu như xâm nhập đáy biển, không ngừng chui vào

tầng sâu dưới đáy biển.

Sẽ phá vỡ đáy biển, đi đến trong một hư không hắc ám, giống như tinh không.

Bây giờ, trên vùng trời rộng lớn của vực Thánh Long, thì lại là linh khí dâng trào, đại đạo va chạm vào nhau.

Bùm!

Những cây xanh khổng lồ tiếp tục mọc ra từ trong không trung, biến thành khu rừng trên không và tiếp tục lan rộng.

Cây roi gỗ khổng lồ điên cuồng phát triển, ẩn chứa sức mạnh đáng sợ, liên tiếp tục quất vào bốn phương tám phía xung quanh đối phương.

Bùm! Bùm! Bùm!

Hết người này đến người khác, bị cây roi gỗ khổng lồ quất dữ dội đến mức nổ tung.

Nhưng mà vẫn có không ít bóng người di chuyển với tốc độ cực kỳ đáng sợ, dọc theo khe hở trong rừng cây khổng lồ, xông về phía trung tâm.

“Mùi rượu ở đâu ra vậy” Lúc này, bỗng nhiên có người hít ngửi, giống như ngửi thấy gì đó, nhìn kỹ, phát hiện trên cành cây trong rừng cây khổng lộ, có rượu.

Rừng rực! Rừng rực!

Trong phút chốc, rượu trên cành cây trong rừng cây khổng lồ bắt đầu bốc cháy nhanh chóng, hóa thành ngọn lửa màu xanh.

Trong nháy mắt trời đất bốn phía giống như bị đốt cháy, hóa thành biển lửa màu xanh.

Ngọn lửa thiêu đốt ẩn chứa sức mạnh đại đạo, hoàn toàn không thể dập tắt.

Mọi người muốn chạy trốn, lại phát hiện những khe hở trong rừng cây khổng lồ lại đang siết chặt lại.

Chương 654. Mưu đồ bí mật

“Hỏng rồi, trúng kế!” Trong đám người tấn công, tên tộc Huyết Dũng cầm đầu vội vàng gào thét: “Nổ ra một con đường!”

Trong đội ngũ tiến công, mấy tên tộc Huyết Văn đều móc tinh thể máu thiêu đốt trong tim ra, sau khi châm lửa thì ném về bốn phía.

Tinh thể máu thiêu đốt bị đốt cháy nhanh chóng phát ra năng lượng đáng sợ, sau đó phát ra tiếng nổ vang kinh thiên động địa.

Không chỉ vậy, sức mạnh của những vụ nổ này không ngừng phát triển và lan tỏa ra xung quanh

Trong đó có một chỗ dao động mãnh liệt, rung chuyển xông về phía một giọng nói.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Cây xanh mọc lên liên tiếp không ngừng, chắn trước mặt bóng dáng này.

Ngọn lửa đỏ rực xuyên qua khe hở của cây khổng lồ phun trào, chiếu sáng khuôn mặt tuấn mỹ phía sau cây khổng lồ.

Tai cáo màu xanh lá trên đỉnh đầu run rẩy mấy cái, nam yêu tuấn mỹ ngửa đầu há mồm, uống nốt mấy giọt rượu cuối cùng trong hồ lô rượu đang được giơ cao một cách chuẩn xác.

Dòng rượu mạnh chảy vào cổ họng, khiến cả người ông run lên, há miệng nói: “Sảng khoái!”

“Chính là vì đám tạp chủng các ngươi, lãng phí không ít rượu.”

Nhìn ngọn lửa thiêu đốt trước mặt, nam yêu cầm bình rượu hồ lô, lập tức biến mất tại chỗ.

Không lâu sau.

Lại là một bóng dáng hiện lên, cả người khắc thần văn màu vàng, đỉnh đầu có sừng vàng thô to.

“Thanh Hồ đế, Tô Mộc Sinh. . .”

Đã không còn cảm nhận được sự tồn tại của đối phương, sắc mặt thần tộc Vạn Vật hơi khó coi: “Thật là phiền phức!”

Vút!

Một bóng người bất ngờ xuất hiện từ xa lao nhanh đến, tốc độ cực nhanh, giống như đến nơi trong nháy mắt.

“Xem ra, kế hoạch có chút sai lầm rồi.” Bóng dáng đến sau, tặc lưỡi cảm thán.

Hoa văn hỏa diễm màu đỏ thẫm phủ đầy trên cả người hắn, da thịt phiếm hồng, đồng tử đỏ thẫm, sau lưng có cánh mỏng màu đỏ thẫm lay động.

Tên thần tộc Vạn Vật quay đầu nhìn đối phương: “Người của các ngươi cũng hơi yếu ớt.”

“Không phải người của chúng ta quá yếu, mà là chiến lực của Thanh Hồ đế Tô Mộc Sinh, vượt xa tưởng tượng của chúng ta.” Dị tộc Tàng Vũ cười nhạo một tiếng, khẽ lắc đầu: “Tình báo bên kia nói như thế nào?”

“Long Khâu Bạch Thanh và Lạc Nữ Ái đã lên đường rồi, còn có Tuyết Phú Quý.” Thần tộc Vạn Tượng mở miệng nói: “Đợi đến khi bọn họ đến vực Thánh Long, liền trực tiếp ra tay.”

“Dựa theo thương lượng lúc trước, Tuyết Phú Quý thuộc về

ngươi, Long Khâu Bạch Thanh và Lạc Nữ Ái thuộc về chúng ta.”

“Thứ đồ chơi Thánh Long nhất mạch bảo vệ, các ngươi phá hủy rồi, lập tức đi.”

Dị tộc Tạng Vũ nghe thấy thần tộc Vạn Vật nói, nhẹ nhàng gật đầu: “Trước đó, chúng ta cứ chơi đùa thật vui với Thanh Hồ đế.”

“Nhìn xem sự khác thường của vực Thánh Long, còn có thể hấp dẫn thứ gì thú vị đến đây, lừa bọn họ vào trong cuộc.”

“Nói ra thì, nam nhân đẹp trai trong Tàng Linh các ngươi, đều không phải là thứ dễ đối phó.”

Sau khi tên dị tộc Tạng Vũ nói xong, đôi cánh sáng rực rỡ sau lưng run lên, rồi một biển lửa rực cháy lan rộng ra mọi hướng.

Thân hình hắn, lập tức biến mất tại chỗ.

Chỉ còn lại tên thần tộc Vạn Vật vẫn đứng giữa không trung, chắp tay sau lưng nhìn chằm chằm cây lớn cách đó không xa.

“Đúng là khiến người ta chán ghét, nhưng ngươi cũng không nhảy nhót được bao lâu nữa đâu.” Thần tộc Vạn Vật chậm rãi lên tiếng, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên: “Ván này, không có giải pháp.”

Vút!

Trong lúc ánh sáng vàng lóe lên, thần tộc Vạn Vật lập tức rời đi, biến mất không thấy.

Vực Thánh Long.

Trong trời đất vô cùng bao la, Tô Mộc Sinh mặc một chiếc áo xanh, xách theo hồ lô rượu, thân hình không ngừng dịch chuyển tức thời trên không.

Sự dịch chuyển trên không của ông không xác định, không thể nào xác định ông sắp dừng lại ở chỗ nào dừng lại, mơ hồ như có như không.

Nhưng rất nhanh, sau khi Tô Mộc Sinh lại nháy mắt một lần nữa, toàn bộ thân hình đều biến mất, giống như chưa từng xuất hiện.

Nếu là Tiêu Thiên ở nơi này, nhất định hắn có thể quan sát được, phía dưới bùn cát dưới đáy nước xa xa, có một hạt sạn, hơi lắc lư một chút.

Ầm!

Trận pháp dao động, một lần nữa càn quét đến, lại hoàn toàn không thể phát hiện ra bất cứ điều gì.

Vút! Vút!

Trên không trung, có cường giả tộc Thanh Lân đột nhiên xuất hiện, bay lên trên bầu trời, nhìn ra xa bốn phía, hình như đang muốn tìm kiếm bóng dáng Tô Mộc Sinh, muốn xem thử ông biến mất ở nơi nào.

Đáng tiếc bọn họ tìm rất lâu, lại không thể phát hiện manh mối nào.

“Đáng chết, Thanh Hồ đế này lại đột nhiên biến mất, hoàn toàn không có dấu vết.”

“Chắc chắn ông ấy ở chung với đám Thánh Long biến mất kia, nếu không sao có thể tìm không thấy.”

Đám Thánh Long này, thật sự giống như cá chạch, hoàn toàn không thể nào bắt được.

Sau khi tộc Thanh Lân thảo luận xong, bọn họ bất đắc dĩ lắc

đầu rời đi, tìm không thấy cũng không có cách nào, chỉ có thể nói bản lĩnh của bọn hắn quá lợi hại.

Nhưng mà, đây chẳng qua chỉ là tạm thời mà thôi.

Chương 655. Mưu đồ bí mật (2)

Tộc Thanh Lân xoay người phi độn rời đi, chuẩn bị đi báo cáo tình hình.

Lúc bọn họ bay cả một đường, những nơi nào bọn họ đi ngang qua đều không có bóng dáng của bất cứ Thánh Long nhất mạch nào, giống như bọn hắn đều đã biến mất trong không khí vậy.

Cũng không mất nhiều thời gian, bọn họ đã đi đến trung tâm vực Thánh Long, phía trên một hòn đảo khổng lồ lơ lửng ở chính giữa, có một hòn đảo tỏa sáng rực rỡ.

Trong đó, thần tộc Vạn Vật, còn có dị tộc Tàng Vũ rời đi lúc trước, đều đang ở trên đảo này.

“Tìm không thấy thì thôi vậy, dù sao cũng không phải một lần hai lần, đã sớm quen rồi.” Tên dị tộc Tàng Vũ kia, nghe thấy lời báo cáo của hai tên thủ hạ tộc Thanh Lân, hắn khoát tay, bảo bọn họ lui xuống.

Sau khi nhìn thủ hạ rời đi, dị tộc Tạng Vũ này mới xoay người, đi theo thần tộc Vạn Tượng, nhìn chằm chằm tinh thế bay lơ lửng ở chính giữa cung điện trên đảo.

Tinh thể kia chẳng qua chỉ to bằng nắm tay, nhưng lại có Thần Long bay múa phía trên.

“Thần tộc Vạn Vật các ngươi ngưng tụ tâm thế giới chậm như vậy sao?” Nhìn tiến độ trước mặt, dị tộc Tạng Vũ cau mày, cảm thấy kỳ lạ: “Không phải pháp môn ngưng tụ tâm thế giới do thần tộc Vạn Vật các ngươi sáng tạo ra à?’

Bên cạnh tâm thế giới ở đằng trước đại điện, còn có bóng dáng của những người thần tộc Vạn Vật khác, bọn họ đang không ngừng bận rộn, cấu tạo trận pháp nhắm vào tâm thế giới mới hình thành một nửa trước mặt.

Mà cường giả thần tộc Vạn Vật chắp tay sau lưng vừa mới trở về, liếc mắt nhìn người bên cạnh: "Tâm thế giới vực Thánh Long, đã sớm bị ngưng tụ một lần, hơn nữa còn có người để lại dấu ấn bên trên."

"Để lại dấu ấn, ai làm vậy?" Dị tộc Tạng Vũ hơi giật mình.

"Chắc ngươi cũng biết, huynh đệ của hoàng đế Thánh Long lúc trước, Vạn Đạo Long đế." Thần tộc Vạn Vật chậm rãi lên tiếng, nhắc đến danh hiệu của ông ta.

Dị tộc Tạng Vũ trừng mắt, sau đó nhẹ nhàng gật đầu: "Ta từng nghe thấy danh hiệu này rồi, đây chính là một danh hiệu thường xuyên xuất hiện trong miệng trưởng bối."

"Cứ từ từ, bọn họ trốn không được bao lâu đâu." Thần tộc Vạn Vật nhìn chằm chằm tâm thế giới ngưng tụ trước mặt: "Vạn Đạo Long đế để lại dấu ấn thì sao chứ? Suy cho cùng, pháp môn của tâm thế giới này, suy cho cùng cũng do bộ tộc chúng ta sáng tạo ra."

"Đã nhiều năm như vậy rồi, nên thần phục cũng phải thần phục!"

Thần tộc Vạn Vật nói lời ngang ngược, đôi mắt nhìn chằm chằm dấu ấn Thánh Long quanh quẩn trong tâm thế giới, hừ nhẹ.

. . .

Cùng lúc đó.

Sâu dưới đáy hồ, giữa bùn đất cát sỏi, thật ra là bên trong

thành trời đất, trở thành một thế giới động thiên.

Tô Mộc Sinh biến mất lúc nãy, đột nhiên xuất hiện ở trong thế giới động thiên này.

Trong động thiên, có rất nhiều bóng người, bọn họ đều có sừng rồng trên đỉnh đầu, khí tức thần thánh quanh quẩn cả người, rõ ràng là Thánh Long nhất mạch.

Trong đó, một tên Thánh Long trên đầu có sừng rồng, mái tóc vàng xõa sau lưng và một Long Nữ tóc bạc, vội vàng đến trước mặt Tô Mộc Sinh.

“Tô lão đệ, tình hình thế nào rồi?” Tên Thánh Long tóc vàng bước đến, sau khi đến trước mặt Tô Mộc Sinh, ông lo lắng hỏi.

Tô Mộc Sinh lắc đầu, cảm thấy rất đau đầu: “Muốn đột phá vực Thánh Long rời đi, thật sự rất gian nan, không thể nào liên lạc với bên ngoài.”

“Bây giờ kẻ địch của vực Thánh Long hành động vô cùng ngạo mạn, dựa vào tình hình ta cảm nhận được, ít nhất có tám người Thuấn Không cảnh.”

“Có ít nhất hai người được đánh giá là cấp Để, một chủng tộc xa lạ, chưa từng nhìn thấy.”

“Nếu không phải ta chạy nhanh, cũng phải chết ở chỗ này rồi.” Nói đến đây, Tô Mộc Sinh đưa hồ lô rượu trong tay cho Long Nữ bên cạnh: “Tẩu tẩu, rót đầy.”

Long Nữ tóc bạc bên cạnh khẽ cười lắc đầu: “Ngươi đó. . . Vẫn nên uống ít một chút đi, nếu nha đầu Mộng Ly biết thì lại cằn nhằn ngươi cho xem.”

“Vừa đúng lúc chỗ này con bé không nhìn thấy, ta phải uống cho sảng khoái.” Tô Mộc Sinh cười hì hì xua tay, hoàn toàn không

có dáng vẻ của Thanh Hồ đế.

Lúc này, tên Thánh Long tóc vàng đứng trước mặt Tô Mộc Sinh chính là phụ thân của Long Khâu Bạch Thanh, hoàng đế Thánh Long tiền nhiệm, Long Khâu Định Cương.

Lúc ông sinh ra, toàn bộ vực Thánh Long đã có dấu hiệu hoang vu suy bại.

Về phương diện khác, bản thân Thánh Long nhất mạch bọn họ chính là thành viên chủ lực của chiến trường hư không.

Cho nên phụ thân đặt tên cho ông là Định Cương.

Bây giờ, Long Khâu Định Cương không còn là hoàng đế Thánh Long nữa.

Tuy đã thoái vị, để khuê nữ của mình trở thành hoàng đế của Thánh Long nhất mạch Hoàng Đế, làm Nữ Đế Long Hoàng, nhưng mà ông vẫn được giao trách nhiệm phụ trách xử lý chuyện lớn nhỏ trong cả bộ tộc.

Long Nữ tóc bạc lúc trước, đương nhiên chính là mẫu thân của Long Khâu Bạch Thanh, Long Khâu Khinh Yên.

Thánh Long nhất mạch, đều họ Long Khâu.

Chương 656. Cùng một thế giới, cùng một lão cha

Bắt nguồn từ nơi nhất mạch bọn họ thành lập gia tộc, chính là nơi có tên là Long Khâu, bọn họ lấy địa danh làm họ.

“Ôi, chuyện này cũng liên lụy đến lão đệ rồi.” Nắm chặt tay huynh đệ mình, trên mặt Long Khâu Định Cương tràn đầy vẻ sám hối.

Nói đến đây, sắc mặt của ông cũng ảo não: “Lão ca vô dụng, thực lực không đủ mạnh, không có cách nào giúp đỡ đệ.”

“Làm ca ca mà phải trốn ở chỗ này, ngược lại để cho một người đệ đệ như đệ phải ra ngoài đánh sống đánh chết, thật sự là. . .”

“Huynh trưởng, đừng nói như vậy.” Tô Mộc Sinh nhẹ nhàng lắc đầu, ôm lấy Long Khâu Định Cương bên cạnh: “Nhớ lúc trước tiểu đệ phóng đãng, không tu hành, chỉ biết là ham chơi hưởng lạc, nếu không phải lúc trước ta được huynh bảo vệ sau khi gây chuyện, chỉ sợ sớm đã bị người ta đánh chết rồi.”

“Lúc trước huynh trưởng che chở đệ đệ, bây giờ đệ đệ sao có thể không che chở huynh trưởng chứ?”

“Cũng chính nhờ có huynh trưởng, tiểu đệ mới có thể có được ngày hôm nay.”

Tô Mộc Sinh nói đến chỗ này, vẻ mặt cũng hơi trịnh trọng: “Hơn nữa, việc này không còn đơn giản như bề ngoài, đối phương phái nhiều người và cường giả như vậy đến đây, chuyện chúng

mưu đồ tuyệt đối không đơn giản như vậy."

Bên cạnh, Long Khâu Khinh Yên đã rót rượu xong rồi, bà đưa đến: "Lúc trước đột nhiên xảy ra chuyện, tình huống quá mức khẩn cấp, nếu không phải là tổ tiên Vạn Đạo Long đế, chỉ sợ. . ."

Nhận lấy hồ lô rượu từ tay tẩu tử, Tô Mộc Sinh cũng ngẩng đầu lên, nhìn về phía xa xa.

Bên kia, một người đứng lặng một pho tượng to lớn, rõ ràng là một vị tộc Thánh Long.

Chính là huynh đệ của hoàng đế Thánh Long đời thứ nhất, Vạn Đạo Long đế.

Chính là vị Vạn Đạo Long đế này đã tạo ra thế giới động thiên giống như cát sỏi này.

Ngoài ra, toàn bộ mọi nơi trong vực Thánh Long, đều có động thiên phúc địa giống như vậy, bên trong có trận pháp.

Một khi Thánh Long nhất mạch xuất hiện nguy cơ gì, chắc chắn sẽ kích hoạt những trận pháp động thiên này, kéo bọn họ vào trong.

Lúc trước, bên trong vực Thánh Long còn xem như khá tốt, chuyện Long Khâu Định Cương vẫn luôn đau đầu, chính là vực Thánh Long bắt đầu hoang vu, không biết sau này nhất tộc bọn họ nên làm như thế nào mới tốt.

Nơi này xem như tổ địa của bộ tộc bọn họ, cũng là nơi căn cơ của Thánh Long nhất mạch bọn họ, không thể vứt bỏ.

Kết quả, đột nhiên trời giáng tinh hỏa, ầm ầm nện xuống vực mọi nơi trong vực Thánh Long, đại chiến nổ ra.

Võ Linh Quân ở vũ trụ hỗn độn Tàng Vũ bên kia, không biết

đột nhiên xuất hiện từ nơi nào, phát động một cuộc tấn công dữ dội với vực Thánh Long.

Bây giờ Thánh Long nhất tộc suy bại, tuy rằng không tính là yếu, nhưng vẫn có thực lực nhất định, nhưng nếu đối mặt với kẻ địch tận tâm chuẩn bị tấn công, thì vẫn không thể đối phó được.

Long Khâu Định Cương thật sự không còn cách nào, chỉ có thể khởi động đường lui Vạn Đạo Long đế để lại lúc trước.

Khởi động đường lui, nhất tộc bọn họ lập tức bị kéo vào bên trong thế giới động thiên này, ẩn nấp ở đây, tránh bị đối phương tàn sát vây giết.

Đây cũng là nguyên nhân lúc Tô Mộc Sinh đến vực Thánh Long, phát hiện lại không có bất cứ tộc nhân Thánh Long nào tồn tại trong vực Thánh Long.

Chỉ có điều, Tô Mộc Sinh nghe theo lời đề nghị của nữ nhi đến vực Thánh Long dò xét, sau khi ông tiến vào vực Thánh Long, thì đã vào cuộc.

Sau khi vào bên trong vực Thánh Long, khi Tô Mộc Sinh nhìn thấy bao vây chặn đường mới phát hiện, vậy mà một đại trận đã được bố trí trong toàn bộ vực Thánh Long rộng lớn.

Đại trận uy năng đáng sợ, phong tỏa toàn bộ vực Thánh Long không nói, còn không có cách nào truyền tin tức ra ngoài.

Khi đó Tô Mộc Sinh mới hiểu ra, tại sao vực Thánh Long lại cắt đứt liên lạc.

Lần đầu tiên Tô Mộc Sinh tiến vào vực Thánh Long, sau khi ông gặp cảnh bị vây giết, dao động không gian bị rung chuyển bởi làn sóng còn dư lại từ trận chiến, ông hoàn toàn không có cách nào để rời đi ngay lập tức.

Cũng chính vào lúc này, Long Khâu Định Cương đột nhiên xuất hiện lần nữa, dẫn ông vào trong thế giới động thiên.

Lúc này Tô Mộc Sinh mới hiểu được đầu đuôi mọi chuyện, thỉnh thoảng ông sẽ rời khỏi thế giới động thiên, đi quấy nhiễu đối phương, gây phiền phức.

Tiện thể xem thử có thể tìm ra cách, đột phá trận pháp phong tỏa của đối phương, rời khỏi vực Thánh Long để truyền tin hay không.

Dựa vào tình huống Long Khâu Định Cương cảm nhận được, tâm thế giới của vực Thánh Long đang ngưng tụ.

Lúc trước vực Thánh Long hoang vu, bọn họ đánh tan tâm thế giới đã ngưng tụ, trả lại sức mạnh thế giới cho thiên địa.

Như thế, mới có thể khiến thế giới giới vực vững chắc, trì hoãn tốc độ suy bại hoang vu.

Nhưng lần này kẻ địch đến vực Thánh Long, vậy mà lại ngưng tụ tâm thế giới một lần nữa, đương nhiên mưu đồ không nhỏ.

Thời gian!

Đây chính là vấn đề bày ra trước mặt bọn họ, dựa theo tốc độ ngưng tụ tâm thế giới của đối phương, có lẽ sẽ hoàn thành ngưng tụ trong vòng mấy ngày.

Chương 657. Cùng một thế giới, cùng một lão cha (2)

Dựa vào sự hiểu biết của Tô Mộc Sinh về nữ nhi, cho dù nữ nhi nhận ra ông không liên lạc với nàng.

Đoán chừng, nữ nhi cũng chỉ xem như mình uống say làm hỏng việc.

Chỉ sợ, khuê nữ nhà mình sẽ chờ vài ngày, mới nghĩ đến chuyện phái người tra xét tình hình.

Bốp!

Lúc đó Tô Mộc Sinh cũng rất phiền muộn, ông vỗ trán mình một cái, người xưa nói rất đúng, uống rượu hỏng việc.

“Tiếp tục như vậy, chỉ sợ không có cách nào tiếp tục kéo dài.” Tô Mộc Sinh lẩm bẩm, nhìn Long Khâu Định Cương bên cạnh: “Huynh trưởng, chúng ta phải nghĩ biện pháp đột phá.”

“Tuy không biết đối phương ngưng tụ tâm thể giới để làm gì, nhưng chắc chắn có tác dụng lớn.”

“Nếu thật sự để bọn họ thực hiện được, e rằng sẽ có nguy cơ lớn xuất hiện.”

Tô Mộc Sinh nghiêm túc nhìn Long Khâu Định Cương trước mặt, chậm rãi lên tiếng, vẻ kiên định hiện ra trong ánh mắt.

Long Khâu Định Cương cũng dừng bước, bình tĩnh nhìn Tô Mộc Sinh, im lặng một lát rồi gật đầu: “Vi huynh hiểu rồi.”

Ý của Tô Mộc Sinh rất rõ ràng, cũng rất dễ hiểu, chính là bây giờ đã đến lúc bọn họ nên liều mạng rồi.

Lúc trước, việc Tô Mộc Sinh đến đây, khiến Long Khâu Định Cương thấy được hy vọng.

Nhưng những nỗ lực trong hai ngày nay của Tô Mộc Sinh khiến ông hiểu rõ, cho dù lão đệ chính Thanh Hồ đế tiếng tăm lẫy lừng, ở trước thế cục như vậy, cũng có phần bất lực.

“Nếu như phải liều mạng, vậy cứ liều hết sức là được.” Long Khâu Khinh Yên bên cạnh cũng nhẹ nhàng mở miệng, giơ tay nắm chặt tay trượng phu: “Chúng ta vẫn luôn nấp trong thế giới động thiên này, không phải là cách.”

Chẳng mấy chốc, Long Khâu Định Cương bắt đầu triệu tập tộc nhân trong thế giới động thiên, nói rõ tình huống bên ngoài.

“Ta đi, tộc trưởng!” Một tên tộc Thánh Long trẻ tuổi đột nhiên đứng dậy, ánh mắt nóng rực: “Nấp trong thế giới động thiên này, xương cốt của chúng ta đã rỉ sét từ lâu rồi.”

“Đúng vậy, cũng không thể để đối phương xem nhẹ Thánh Long nhất tộc chúng ta được, phải cho bọn chúng thấy sự lợi hại của chúng ta.”

“Liều mạng với bọn họ, cùng lắm là chết mà thôi, dù sao cũng tốt hơn nhiều so với việc hèn nhát trốn ở đây.”

Từng người tộc Thánh Long nghe thấy tộc trưởng kêu gọi, biết phải liều mạng, nhưng không có ai lùi bước, đều đứng ra xung phong nhận việc!

Long Khâu Định Cương không thể để mọi người cùng liều mạng được.

Trong số đó, những hậu bối thiên phú xuất sắc và có tiềm lực

lớn bắt buộc phải ở lại trong thế giới động thiên.

Bọn họ là hỏa chủng và cũng là hy vọng tương lai của tộc Thánh Long, làm sao có thể tùy tiện chịu chết ở nơi như thế này.

Hành động của Long Khâu Định Cương vô cùng dứt khoát, ông nhanh chóng tập hợp được một nhóm chiến sĩ tộc Thánh Long.

Những chiến sĩ này đều có điểm chung là đang ở một độ tuổi nhất định và không có hy vọng tấn thăng.

Người già, phụ nữ, trẻ em và những thanh niên có tư chất đều bị buộc phải ở lại.

Sau khi tập trung nhân lực, những người tộc Thánh Long này đều mặc giáp chấp nhuệ, đi theo Long Khâu Định Cương và Long Khâu Khinh Yên được trang bị đầy đủ vũ khí đến một chỗ bằng phẳng ở trong thế giới động thiên.

Ở đây, Tô Mộc Sinh đang ngẩng đầu trút giọt rượu cuối cùng trong hồ lô vào trong miệng mình.

“Huynh trưởng!” Thần sắc Tô Mộc Sinh trịnh trọng khi nhìn thấy Long Khâu Định Cương dẫn người đến tập trung tại đây.

Long Khâu Định Cương nhẹ gật đầu rồi dẫn theo tộc nhân của mình hướng về phía lối ra vào cốc phía trên quảng trường sơn cốc khổng lồ ở giữa thế giới động thiên.

“Nơi này mô phỏng cốc Long Khâu - vùng đất làm giàu của một mạch Thánh Long chúng ta.”

“Hai pho tượng kia chính là tổ tiên của chúng ta: hoàng đế Thánh Long đời đầu và huynh đệ của ông - Vạn Đạo Long đế.”

Tất cả các tộc nhân nghe Long Khâu Định Cương nói, đều hướng ánh mắt nhìn về phía hai pho tượng ở phía xa.

Bên kia, một pho tượng tộc Thánh Long oai hùng, áo giáp tung bay, hai tay cầm trường kiếm.

Bên cạnh là một người tộc Thánh Long có dáng vẻ thư sinh, tay cầm một cuốn sách, miệng mỉm cười.

“Bây giờ vực Thánh Long đang gặp nguy hiểm, thậm chí là chư thiên vạn giới cũng có thể bị uy hiếp.”

“Địch nhân hung hiểm, chuyến này ra ngoài chỉ vì tộc nhân và tương lai nhất mạch Thánh Long của chúng ta, chiến đấu một phen để giành chút hy vọng sống.”

“Tiếp đó, tất cả chúng ta đều phải hỗ trợ hết sức giúp Thanh Hồ đế phá vòng vây rời đi, để truyền tin tình hình của vực Thánh Long ra bên ngoài!”

“Chỉ có như vậy thì con cái, hậu bối của chúng ta mới có thể sống sót, mới có thể có hy vọng.”

Nói đến đây, Long Khâu Định Cương xoay người, nhìn về phía các tộc nhân.

Những tộc nhân này đều là những gương mặt quen thuộc từng kề vai chiến đấu cùng ông, nhiều người trong số họ còn là huynh đệ từng theo ông chém giết trên chiến trường hư không.

Chỉ là, bọn họ đều bị thương, phải rời khỏi chiến trường và theo ông trở về quê nhà.

Chương 658. Người không cao

Bọn họ đều là anh hùng, sau khi trấn thủ chiến trường hư không, khó khăn lắm mới trở về để dưỡng già.

Thế mà vào lúc này, bọn họ lại lần nữa muốn đi theo ông ra ngoài chém giết.

“Lão đại, đừng phiền muộn như vậy nữa!” Một tộc nhân bị cụt tay nhẹ nhàng lắc đầu: “Hãy vui vẻ mà giết chúng đi!”

“Đúng vậy, giống như lúc trước chúng ta cùng nhau giết đám râu ria Tàng Vũ chạy trối chết trên chiến trường hư không vậy!”

“Lúc trước chúng ta đều không tình nguyện ẩn núp mãi trong thế giới động thiên, bây giờ cuối cùng đã có cơ hội ra ngoài chém giết địch thì sao có thể bỏ lỡ được chứ.”

Trong khi nhóm người tộc Thánh Long hô hào, toàn thân bọn họ đều tràn ngập sát khí, khí tức máu nóng nổi lên.

Dù sao bọn họ cũng là chiến sĩ xông pha trên chiến trường hư không, tự nhiên ngọn lửa hung hãn ngập tới trời.

Không chỉ có thế giới động thiên nơi Long Khâu Định Cương đang đứng mà tất cả các thế giới hang động dị thường của từng tộc Thánh Long trong toàn bộ vực Thánh Long, đều tập kết thành công.

Chuẩn bị cho đợt phản công cuối cùng.

Thế giới động thiên do Vạn Đạo Long đế tạo ra đều có mối liên kết với nhau.

Sau những ngày ẩn náu, bọn họ đã chuẩn bị kỹ lưỡng và sẵn sàng phản công.

Sau khi sắp xếp xong mọi việc, Long Khâu Định Cương nhìn Tô Mộc Sinh ở bên cạnh: “Sắp xong rồi, chuẩn bị động thủ thôi!”

“Vừa rồi ta mới ra tay, chắc bọn chúng không ngờ rằng trong thời gian ngắn chúng ta lại xuất kích.” Tô Mộc Sinh nhìn Long Khâu Định Cương: “Nhân cơ hội hiện tại, chúng ta trực tiếp tấn công luôn!”

Long Khâu Định Cương gật đầu, nhìn sang Long Khâu Khinh Yên, đúng lúc đối phương cũng quay lại nhìn hắn.

Hai người nắm tay nhau không nói lời nào.

“Xuất phát!”

Ánh mắt Long Khâu Định Cương ngưng trọng, lực lượng thế giới nổi lên trong thế giới động thiên, bao trùm lên người bọn họ, đưa họ ra ngoài.

Víu! Víu! Víu!

Theo từng tiếng xé gió đột nhiên vang lên, từng bóng người tộc Thánh Long hiện lên trong vực Thánh Long.

Gần như vừa xuất hiện, bọn họ lập tức phóng về một hướng, đó là khu vực giới quan của vực Thánh Long.

Các tộc Thánh Long khác xuất hiện trong thế giới động thiên cũng lao về phía Long Khâu Định Cương, đại quân tập kết, chuẩn bị tấn công khu vực giới quan.

Đùng!

Một bên khác, đại điện trên hòn đảo giữa vực Thánh Long, trận pháp vốn đang vận chuyển bình thường bỗng nhiên rung động

kịch liệt.

“Hửm?” Thần tộc Vạn Vật kia lập tức quay đầu nhìn về phía trận pháp linh khí hình ảnh.

Trận pháp linh khí đang chầm chậm xoay, chiếu ra toàn bộ cảnh tượng của vực Thánh Long.

Hình ảnh chiếu trên đó hiện rõ dáng vẻ từng người tộc Thánh Long.

“Cuối cùng các ngươi cũng không chịu nổi, chủ động xuất kích rồi à?” Nhìn thấy tộc Thánh Long lần lượt xuất hiện, trên mặt cường giả thần tộc Vạn Vật hiện lên một nụ cười chế giễu.

Bên cạnh, dị tộc Tàng Vũ vừa kết thúc tu luyện, hắn mở mắt nhìn thấy nội dung trên linh khí hình chiếu.

“Lúc này chơi mới vui!” Dị tộc Tàng Vũ đứng dậy, nhếch miệng cười.

thần tộc Vạn Vật khởi động cổ: “Chuẩn bị ra tay đi, lần này nhất định phải hạ được đối phương.”

…

Trong hư không tối tăm, địa giới xa xôi gần đường thuyền hư không của vực Thánh Long.

Có một đại điện nguy nga đang đứng lặng giữa hư không, nó như được xây dựng trên một lục địa khổng lồ.

Dòng chảy hỗn loạn hư không ở đây là bình ổn nhất, như thể không có dao động nào.

Phía trên lụa địa hư không có một cánh cổng vô cùng to lớn.

Phía trên, dao động không gian đang quanh quẩn nó.

Dưới sự dao động và biến dạng của khong gian, sẽ có linh khí hư không bay ra khỏi cánh cổng, đồng thời cũng sẽ có linh khí hư không bay vào bên trong và biến mất.

Đây chính là tinh môn hư không, giả sử nó nằm ở hai đầu đường thuyền hư không, chỉ cần nộp đủ linh thạch cho liên minh bách tộc thì có thể sử dụng và di chuyển nhanh chóng.

Giá cả đắt đỏ, nếu không có nhiều vốn liếng thì không thể trả nổi.

Nhưng…

Chiến hạm hư không của đám người Tuyết Phú Quý bay xuyên qua tinh môn để đến chỗ gần vực Thánh Long này.

Thần tài gia "mạnh vì gạo, bạo vì tiền", chỉ là một chút phí tinh môn, sao có thể không trả nổi chứ?

"Thật là tò mò, không biết quê hương của ngươi trông như thế nào?" Trên boong thuyền, Lạc Nữ Ái vui vẻ vỗ đầu Long Khâu Bạch Thanh đang đứng bên cạnh.

Bốp!

Long Khâu Bạch Thanh hất tay Lạc Nữ Ái ra, mặt không biểu cảm: "Người không cao!"

Trong hư không, chiến hạm bay dọc theo đường thuyền hư không liên tục đi về phía vực Thánh Long.

Tinh môn hư không này được xem như cốt lõi của vùng thế giới giới vực này, giúp các phương đến và đi dễ dàng hơn.

Cho nên, bọn họ muốn đến vực Thánh Long thì phải dựa vào tốc độ của chiến hạm hư không và khoảng cách của chính nó, tối thiểu cũng phải mất chừng nửa canh giờ.

Khi sắp đến vực Thánh Long, rất nhiều người đi lên boong thuyền, nhìn xem hư không xung quanh và trò chuyện cùng nhau.

Chương 659. Tội nhân lạc đường mà không biết

Phía trước boong thuyền, Long Khâu Bạch Thanh đang giải thích ngắn gọn cảnh sắc xung quanh gần vực Thánh Long cho Lạc Nữ Ái.

Trong hư không tối tăm không có gì cả, chỉ có bóng tối chết chóc và lạnh lẽo, cùng với dòng chảy hỗn loạn hư không nguy hiểm và hiểm cảnh.

Ngược lại, một số vùng đất hung hiểm nhìn từ xa lại rất rực rỡ, nhiều màu sắc, cực kỳ hấp dẫn.

Đúng như câu nói: thứ gì càng đẹp thì càng nguy hiểm.

“Đã lâu như vậy rồi, ngay cả vực Thánh Long cũng có ít nhiều thay đổi.” Một tiếng thở dài đột nhiên vang lên.

Nghe vậy, Long Khâu Bạch Thanh và Lạc Nữ Ái quay đầu lại nhìn thì thấy Long Khâu Đạo không biết từ lúc nào đã đi tới.

“Không phải nói là muốn điều khiển chiến hạm hư không à, sao lại chạy ra ngoài rồi.” Lạc Nữ Ái vô cùng hiếu kỳ khi thấy Long Khâu Đạo.

Long Khâu Đạo mỉm cười: “Lạc bệ hạ, trận pháp của chiến hạm hư không cũng không phải là thứ gì rất phức tạp, lúc nãy đi qua tinh môn, cần ta khống chế thân thuyền thật ổn định.”

“Hiện tại sắp đến vực Thánh Long, lão phu chỉ cần thiết lập trước trận pháp, chiến hạm sẽ tự nhiên di chuyển về phía trước mà không cần ai trông chừng cả.”

Nói đến đây, Long Khâu Đạo tràn đầy tự tin, như thể không có gì có thể đánh đồng với ông về phương diện trận pháp.

Câu nói này khiến Lạc Nữ Ái nhíu mày.

Nói ra thì lão Long bên cạnh Tiêu ca ca quả thật rất lợi hại.

“Vực Thánh Long trước kia không phải như vậy sao?” Long Khâu Bạch Thanh đứng bên cạnh lên tiếng.

Long Khâu Đạo khẽ lắc đầu: “Vị trí hơi chếch đi một chút nhưng đó cũng là điều bình thường, dù sao đã lâu như vậy…”

Lời còn chưa nói hết, sắc mặt ông chợt thay đổi, ánh mắt nhìn chăm chú về hư không phía xa.

Không những vậy, Long Khâu Đạo đột nhiên duỗi tay ra, bấm đốt ngón tay, khi đầu ngón tay đụng vào nhau, linh khí không ngừng chấn động.

Trong nháy mắt, năm ngón tay của Long Khâu Đạo hơi mở ra, trên đó có đường vân trận pháp lưu chuyển, hóa thành một trận pháp cỡ nhỏ vọt ra ngoài.

“Hiện!” Theo tiếng quát của Long Khâu Đạo, linh khí chiếu ảnh hóa thành hình ảnh hiện ra trước mắt ông.

Tay ông nặn ra trận pháp, trên đó chiếu cảnh tượng trận chém giết thảm khốc.

Tràng cảnh thật tàn khốc, từng tộc Thánh Long lao về phía trước, va chạm và chiến đấu với địch nhân.

Và kẻ chiến đấu với bọn họ đều là Võ Linh quân.

Tam đại gia tộc quen thuộc của tam huyết nhất mạch, còn có tộc Thanh Lân và tộc Cốt Giáp đã từng thấy, ai nấy đều phát ra chiến lực không hề tầm thường và cực kỳ bá đạo.

“Tội nghiệt, đều là tội nghiệt mà!!!” Tiếng kêu rên đau khổ bỗng nhiên vang lên.

Cả đám người quay lại, phát hiện Huyết Duệ nhìn cảnh tượng này, toàn thân hắn run rẩy, quỳ xuống khóc lóc thảm thiết.

Bên kia là Chiến Khắc Cực thân hình cao lớn đang ôm đầu, nhìn hình ảnh trước mặt mà nước mắt chảy dài: “Xin lỗi, thật sự xin lỗi, nghiệp chướng tộc ta nặng nề, khó mà bù đắp lại nổi.”

Trạng thái của Đế Tân Lộ tốt hơn nhiều, hắn không mất kiểm soát về mặt cảm xúc như Huyết Duệ và Chiến Khắc Cực.

Nhưng nhìn cảnh tượng trên hình ảnh, vẻ mặt hắn cũng rất bi thương: “Đáng tiếc, thật đáng buồn, việc giết chóc như này khi nào mới kết thúc?”

Biểu hiện của ba người, quả thật khiến người ta cảm thấy có chút quỷ dị.

“Đứa trẻ tiểu Tiêu, sao mà làm được như này?” Liễu Quế Hương tấm tắc lấy làm lạ, nhìn trượng phu.

Lần đầu bà nhìn thấy dị tộc Tàng Vũ trở thành dáng vẻ như này.

“Ai mà biết, có lẽ là do lòng tốt của thằng bé đã cảm hóa bọn họ.” Tuyết Phú Quý nhún vai, chỉ là trái tim ông như thắt lại khi nhìn vào nội dung trên tấm hình.

“Quả nhiên vực Thánh Long đã xảy ra chuyện lớn, hơn nữa từ nội dung trên màn hình…”

“Thực lực tổng hợp của Võ Linh quân đang chém giết, ít nhất phải tương đương với một chiến trường hư không trung đẳng.”

“Rốt cuộc bọn họ từ đâu xuất hiện vậy?”

Lúc này, thân hình to lớn của Chu Nguyệt Hành cũng đến bên cạnh Tuyết Phú Quý: “Chiến trường quả nhiên tàn khốc, tình thế hiện hại không được khả quan cho lắm, phụ thân nóng lòng để cho ta ra ngoài lịch luyện, chẳng lẽ ông ấy đã phát giác được chuyện gì rồi ư?”

“Đợi một chút, kia chẳng lẽ là Thanh Hồ đế!”

Bỗng nhiên Chu Nguyệt Hành nhìn thấy nội dung trên màn hình, sắc mặt ông liền thay đổi, vội vàng lên tiếng.

Có rất nhiều cảnh Long Khâu Đạo dựa vào trận pháp để hội tụ linh khí và thi triển chúng, trong đó có một cảnh tình hình chiến đấu đang rất kịch liệt.

Điều mà Chu Nguyệt Hành nhìn thấy chính là chỗ đó.

Ánh mắt mọi người tập trung, lòng tràn đầy căng thẳng nhìn vào nội dung rõ ràng ở phía trên.

Cảnh tượng chém giết kịch liệt trên tấm hình, thậm chí không gian xung quanh chấn động khiến cảnh tượng trên trận pháp chiếu hình thỉnh thoảng bị nhòe đi.

Thanh Hồ đế Tô Mộc Sinh, lấy một địch hai, chiến đấu với kẻ địch để phá vòng vây.

Tuy nhiên, đối thủ của hắn quá cường hoành, cầm chân hắn lại, hạn chế việc phát huy chiến lực.

Chương 660. Tội nhân lạc đường mà không biết (2)

Một người trong đó, toàn thân hiện hỏa văn, da thịt đỏ hồng, sau lưng mọc ra đôi cánh ánh sáng trong suốt màu đỏ rực, khi hắn vẫy cánh liền có một ngọn lửa màu đỏ càn quét qua.

Một tay cầm thanh chiến mâu, một tay cầm thuẫn, hắn không ngừng va chạm với Thanh Hồ đế Tô Mộc Sinh.

Khi hắn động thủ, toàn thân như thể nổ ra ngọn lửa thiêu đốt, phía sau tựa hồ có đại đạo thiêu đốt nghiền ép về phía trước.

Cảm giác ngột ngạt cực kỳ đáng sợ, cho dù là cách một màn hình thì bọn họ cũng có thể cảm nhận được.

Nhưng đối diện hắn, Thanh Hồ đế Tô Mộc Sinh cũng không phải dạng vừa, chỉ cần phất tay liền có một đại thụ xuất hiện từ không trung, hóa thành ranh giới rừng rậm, trấn áp tứ phương.

Hắn thậm chí còn phun rượu, đốt lửa gỗ Hồ tộc màu xanh để gia trì uy năng.

Đại đạo hiển hiện có ý nghĩa vô tận, như thể nó đốt cháy hết vạn vật hóa mộc.

Hắn rõ ràng chiếm thế thượng phong, trấn áp dị tộc lửa đỏ kia.

“Tộc Viêm Dực, chủng tộc thượng vị của tam huyết nhất mạch bên phía Tàng Vũ, tam huyết nhất mạch đều thuộc sự quản hạt của bọn họ, đây không phải là doanh trại pháo hôi gì cả.” Long Khâu Đạo nheo mắt, siết chặt hai tay: “Vấn đề ở tộc Thánh Long

không hề đơn giản.”

Nói đến đây, Long Khâu Đạo đột nhiên rung chuyển phía dưới chiến hạm hư không, kích hoạt trận pháp khiến tốc độ chiến hạm bỗng nhiên bộc phát và bắt đầu tăng tốc.

Theo lời ông vừa nói ra, cả đám người đều nhìn về phía Đế Tân Lộ.

Bởi vì trên màn hình trước mặt bọn họ, tộc Viêm Dực vốn đang ở thế bất lợi nhưng vẫn có thể chiến đấu qua lại với Thanh Hồ đế Tô Mộc Sinh.

Nguyên nhân chính là trợ thủ bên cạnh hắn trông rất giống Đế Tân Lộ.

Tộc Cổ Thần, thần tộc Vạn Vật.

“Tội nhân lạc đường mà không biết…” Đế Tân Lộ nhìn đồng tộc trên màn hình, tiếc nuối lắc đầu và liên tục thở dài.

Bang!

Linh khí khuấy động, trong nháy mắt càn quét ra xung quanh không trung, khiến cho không gian đều nổi lên gợn sóng.

Không chỉ vậy, lực lượng trận pháp tràn ngập đất trời, nặng tựa vạn cân, trấn áp lên người Tô Mộc Sinh.

“Hự!” Tô Mộc Sinh kêu lên đau đớn, vẻ mặt ngưng trọng nhìn hai bóng người phía trước.

Phiền phức rồi!

Căn cứ vào phán đoán tình hình lúc trước hắn từng giao thủ với hai người, nếu hắn muốn cưỡng ép đột phá vòng vây, hắn là không có vấn đề gì quá lớn.

Đây cũng là lý do vì sao hắn lựa chọn đồng ý tiến hành kế hoạch này.

Ai ngờ, khi thật sự tiến vào trận chiến thì sự việc lại trở nên rắc rối.

Đối phương giữ lại một chiêu!

Bọn họ không hề che giấu thực lực của bản thân, bởi vì ở cấp độ này rất khó che giấu thực lực.

Kẻ địch đã làm ngược lại, công khai phô trương toàn bộ thực lực của bản thân khiến Tô Mộc Sinh đưa ra phán đoán sai lầm.

Át chủ bài thật sự mà kẻ địch cố ý che giấu lại chính là trận pháp!!!

Trận pháp khổng lồ mà bọn họ bao trùm lên toàn bộ vực Thánh Long thực sự có sức mạnh để áp chế nó.

Lực áp chế đến từ chính thế giới giới vực Thánh Long.

Chỉ sợ rằng năng lực này được đối phương ngưng tụ từ tâm thế giới mà thành, dùng nó để đối phó với bọn họ.

Tô Mộc Sinh quay đầu nhìn về Long Khâu Định Cương ở phía xa, đối phương đang cùng Long Khâu Khinh Yên chém giết kẻ địch.

Chỉ là biểu cảm trên mặt có chút cô đơn và mờ mịt.

“Tại sao lại như vậy, chẳng lẽ tộc chúng ta thật sự phải bỏ mạng ở đây sao?” Lôi đình trong cơ thể Long Khâu Định Cương bạo liệt, đánh bay tộc Cốt Giáp ở trước mặt, vẻ mặt đượm buồn.

Khi cuộc chiến bắt đầu, trận pháp của đối phương được kích hoạt, lực áp chế nghiền ép đè xuống bọn họ.

Thì Long Khâu Định Cương liền biết: bọn họ đã trúng kế.

Đúng như dự đoán, dưới lực áp chế của tộc Thánh Long, bọn họ căn bản không phải là đối thủ của kẻ địch.

Huống hồ, lực áp chế này lại đến từ chính vực Thánh Long bọn họ.

Nghĩ đến đây, Long Khâu Bạch Thanh có chút đau lòng.

Những tộc nhân ở xung quanh bị đánh bại nhưng không bị tước đi mạng sống, thay vào đó, họ bị kẻ địch bắt sống, trói lại và treo lơ lửng trên không trung.

Có vẻ dự định ban đầu của kẻ địch là bắt sống bọn họ.

Trơ trẽn nhất chính là: đối phương lại xem tộc nhân tộc Thánh Long đã bị bắt như tấm khiên, chắn trước mặt bọn chúng!

Khiến tộc nhân không dám thẳng tay chém giết, sợ làm tổn hại đến tính mạng của đồng tộc, dẫn đến việc thường xuyên thua trận.

“Lúc này mà còn có thời gian phân tâm sao?” Phía trước bỗng truyền tới một giọng nói trêu chọc khiến Long Khâu Định Cương lập tức lấy lại tinh thần.

Phía trước, một kẻ tộc Cốt Giáp với khí tức khủng bố lao tới, hắn chính là đối tượng giao thủ lúc trước.

Bộ xương ngoài toàn thân của hắn phát ra ánh sáng, như thể chúng được rèn luyện bởi linh khí vậy, hắn lao tới trước mặt Long Khâu Định Cương.

“Tránh ra!” Bên cạnh, Long Khâu Khinh Yên phát hiện trượng phu đang thất thần, trông phút chốc không kịp chống cự, bà vội vàng lao người tới.

Chương 661. Thật to gan

Bang!

Long Khâu Khinh Yên trúng chiêu, miệng phun máu tươi nhuộm đỏ khuôn mặt Long Khâu Định Cương, mà thân thể mềm mại của bà cũng nhào vào lồng ngực trượng phu, cả hai bị dội ngược ra phía sau.

Đùng!

Thân hình hai người bay ra ngoài, đập một cái rầm trên mặt đất, lực đạo xung kích càn quét, tạo thành một cái hố thật to.

Giữa cái hố, Long Khâu Định Cương hoảng loạn, vội vàng ôm thê tử và liên tục lay động: “Khinh Yên, nàng không sao chứ?”

“Khụ khụ!” Long Khâu Khinh Yên kịch liệt ho khan, máu tươi phun ra, toàn thân run rẩy.

Rất hiển nhiên, vết thương rất nghiêm trọng.

“Ta phải lập tức trở về tổ địa trị liệu, nhưng…” Trạng thái của Long Khâu Khinh Yên rõ ràng không ổn, chỉ sợ vết thương cũ lại tái phát!

Long Khâu Định Cương biết thương thế của thê tử, nếu như kịp thời quay trở về thì còn có hy vọng.

Nhưng lúc này đang ở nơi chiến trường chém giết, sao ông có thể mang theo thê tử trốn về tổ địa để giữ mạng được chứ?

Hơn nữa, tổ địa vực Thánh Long sớm đã bị kẻ địch trấn giữ.

“Tại sao lại như thế này…” Vẻ mặt của Long Khâu Định Cương vô cùng đau khổ, ông ngửa đầu nhìn kẻ cường khả tộc Cốt Giáp đang trêu ngươi mình trên không trung của chiến trường.

Còn các tộc nhân đi theo ông, vì để tranh giành cơ hội và hy vọng có thể giúp Tô Mộc Sinh rời khỏi đây mà bị bắt, bị treo lơ lửng trên không trung.

Máu trong cơ thể Long Khâu Định Cương sôi trào mãnh liệt.

Một tia điên cuồng hiện ra trong mắt ông.

Nếu như thế, ngay từ đầu liều cái mạng già này là được rồi!

“Trốn…” Lúc này, một giọng nói thều thào bỗng vang lên, Long Khâu Định Cương cúi đầu, phát hiện Long Khâu Khinh Yên đang ôm lấy ông, thì thầm.

“Còn sống thì mới có hy vọng.”

Nghe thê tử nói, đôi mắt Long Khâu Định Cương đỏ hoe, nước mắt lưng tròng, cắn chặt hàm răng.

Vù! Vù…

Một âm thanh rung động nhẹ nhàng bỗng nhiên vang vọng, linh khí giữa đất trời đột nhiên dao động nhẹ, có chút lạ kỳ.

Cùng lúc đó, trên toàn bộ vực Thánh Long.

Trong mỗi phúc địa động thiên dị thường, tất cả tộc nhân tộc Thánh Long, thậm chí cả những người không ra trận đều đang yên lặng cầu phúc.

Chỉ là khi vừa cảm nhận được chuyển động, bọn họ đều ngẩng đầu nhìn thẳng về phía trước.

Nơi đó, đệ đệ của hoàng đế Thánh Long đời đầu, pho tượng

Vạn Đạo Long đế ở bên cạnh bỗng nhiên rung động.

Răng rắc!

Khe nứt xuất hiện, pho tượng Vạn Đạo Long đế đột nhiên vỡ vụn, một luồng ánh sáng đỏ đằng không bay lên, rời khỏi tiểu thế giới của phúc địa động thiên.

Không chỉ như thế, những dị tượng như vậy còn liên tục xuất hiện khắp vực Thánh Long.

Trong vực Thánh Long tồn tại nhiều pho tượng Vạn Đạo Long đế.

Những pho tượng Vạn Đạo Long đế này bỗng nhiên lơ lửng bay lên không trung và tiếp cận chiến trường với một tốc độ cực kỳ khủng khiếp.

Người nào người nấy trên chiến trường đều ngẩng đầu lên nhìn xung quanh.

Thứ bọn họ trông thấy rõ ràng chính là những pho tượng Vạn Đạo Long đế đang bốc cháy khi lao đến gần bọn họ, tốc độ nhanh đến rợn cả người.

Long Khâu Định Cương ngẩng đầu, nhìn pho tượng Vạn Đạo Long đế hiển hiện trên không trung, như thể vũ khí từ trên trời giáng xuống, đập vào khu vực bên trong chiến trường, tạo tiếng vang rất lớn.

Giữa không trung, Võ Linh quân lần lượt bị những pho tượng Vạn Đạo Long đế nện cho đến khi chúng vỡ nát.

Nhiều tộc nhân tộc Thánh Long vốn đang chiến đấu mà thoát hiểm là nhờ những pho tượng này bay tới giải cứu.

Không chỉ như vậy, sau khi những pho tượng này vỡ vụn thì

không ngừng có ánh sáng huyết sắc nổi lên và tụ lại giữa không trung.

Những ánh sáng huyết sắc hội tụ này dường như đang hợp thành một cơ thể bằng xương bằng thịt vậy, bắt đầu sống lại và tiếng tim đập vang lên từ bên trong.

“Các ngươi thật to gan!” Âm thanh gào thét đột nhiên vang lên từ phía chân trời phía xa.

Thuận theo tiếng rống giận dữ vang lên, ở nơi xa phía chân trời bỗng nhiên có một chiến hạm hư không hạ xuống.

Trên bầu trời chiến hạm, bóng dáng mờ ảo của Long Khâu Đạo đột nhiên vọt ra, cơ thể Long Linh hóa thành thân Thánh Long, đáp xuống.

Bịch!

Cơ thể long khí hư ảo đụng vào trong huyết quang mang theo trái tim nhảy dựng, hòa làm một thể.

Ánh sáng màu máu nổ tung, để lộ ra hình dáng thật ở bên trong.

Đó là một thư sinh của tộc Thánh Long, tóc đen phiêu đãng, bên trên sừng rồng quanh quẩn đạo vận, sức mạnh thiên địa hội tụ mà đến.

Lực áp chế thế giới vực Thánh Long to lớn nghiền ép mà đến, trong phạm vi khu vực này, trong nháy mắt trống rỗng, rửa sạch không còn gì.

Cứ như chưa từng xuất hiện.

Nhìn về xa xa, Long Khâu Đạo giống như trở nên trẻ tuổi ra vậy.

"Trận bắt đầu!" Long Khâu Đạo trở nên trẻ tuổi hình như đã có được thân thể huyết nhục.

Huyết khí của ông lay động, dẫn động toàn bộ vực Thánh Long, ông hơi đưa tay lên, có từng đường vân trận pháp bay lên.

Những dấu vết trận pháp thâm sâu cứ như luôn khắc sâu vào trong thế giới vực Thánh Long.

Chương 662. Không biết xấu hổ từ khi nào vậy

Trong nháy mắt, vực Thánh Long lớn như vậy sáng chói ánh sáng màu vàng kim, trên thân mỗi một tộc nhân tộc Thánh Long đều nổi lên ánh sáng màu vàng kim.

Tộc nhân của tộc Thánh Long có thể cảm nhận rõ sức mạnh trong cơ thể đang không ngừng bành trướng.

Tộc Thánh Long vốn bị bắt giữ cảm nhận được sức mạnh trong cơ thể bắt đầu khởi động, hai mắt lập tức phóng ra tia sáng, giãy giụa ràng buộc.

"Gầm!"

Rồng ngâm thét dài, vang đến liên tiếp, tình hình trên chiến trường lập tức nghịch chuyển.

"Vạn Đạo Long đế, ngươi vẫn còn sống!" Xa xa, thần tộc Vạn Vật nhìn thấy Long Khâu Đạo đột ngột xuất hiện, không khỏi lên tiếng kinh ngạc.

"Sao có thể, ban đầu linh hồn ngươi bị thương, suy vong, thuận theo năm tháng trôi qua, tất nhiên sẽ mất đi linh trí, hoặc là điên cuồng, hoặc là tử vong."

"Dựa theo ghi chép, ngươi nên chết vào trăm vạn năm trước rồi, để lại pho tượng trấn thủ vực Thánh Long không có chút sinh cơ phản ứng nào chính là minh chứng."

Thần tộc Vạn Vật đó không ngừng rít gào, đồng thời bóng dáng còn lùi về phía sau.

Không còn lực áp chế, Tô Mộc Sinh ở phía trước không cách nào buông lỏng giới hạn được

Vạn Đạo Long đế!

Long Khâu Định Cương ngẩng đầu lên nhìn bóng dáng chắp hai tay sau lưng trên bầu trời, tâm trạng kích động, cả người đều không khỏi run rẩy.

Nhân vật trong truyền thuyết, tổ tiên của mạch bọn họ, ngày xưa chỉ có thể chiêm ngưỡng pho tượng truyền kỳ, lúc này lại sống sờ sờ đi đến trước mặt mình.

Hơn nữa còn gấp rút tiếp viện vào lúc tộc bọn họ có nguy cơ lớn.

Không nói đến Long Khâu Định Cương, mà ai nấy của tộc Thánh Long đều có vẻ kích động, nhìn về bóng dáng đột nhiên xuất hiện.

Đây chính là Vạn Đạo Long đế!

Sự thay đổi đột nhiên xuất hiện khiến cục diện trở nên vi diệu, song phương lần nữa giằng co, không vội ra tay.

Thần tộc Vạn Vật đó không lên tiếng nữa, chỉ ngẩng đầu nhìn về chiến hạm hư không cách đó không xa.

Trên boong thuyền, hắn nhìn thấy rõ Tuyết Phú Quý được nhắc đến bên trong nội dung tình báo.

"Người, quả nhiên tới rồi!" Cường giả của tộc Viêm Dực bên cạnh cũng nhìn thấy đối phương, chớp mắt.

Thần tộc Vạn Vật gật nhẹ đầu, cũng nhìn thấy Lâu Khâu Bạch Thanh và Lạc Nữ Ái, đối phương cũng chính là mục tiêu của mình.

Hai người họ nhìn thoáng qua nhau, không vội ra tay.

Tràng diện lần nữa chìm vào trong bầu không khí quỷ dị.

"Chuyển!" Lúc này, Long Khâu Đạo đột nhiên lẩm bẩm lên tiếng, chợt vung tay lên, sức mạnh trận pháp lần nữa lên.

Dao động không gian hiện lên, vừa mới thoát khốn, trên thân tộc nhân tộc Thánh Long hiện lên ánh sáng màu vàng kim, đột ngột biến mất, cứ như bị dịch chuyển đi.

Không chỉ như vậy, chiến hạm hư không vô cùng to lớn cũng hoàn toàn biến mất.

Thanh Hồ đế Tô Mộc Sinh cũng cảm nhận được sức mạnh bắt đầu khởi động trên người, lực kéo này mạnh mẽ không gì sánh được, khiến bản thân không cách nào phản kháng.

"Tiền bối, không đánh tiếp à?" Tô Mộc Sinh kinh ngạc nhìn Long Khâu Đạo bên cạnh, truyền âm hỏi.

"Đánh cái rắm, chuồn trước đi!" Bề ngoài Long Khâu Đạo bình tĩnh, hoàn toàn có tư thái của cao nhân, nhưng lại vội vàng truyền âm cho Tô Mộc Sinh.

Sau khi Tô Mộc Sinh nhận được truyền âm, lúc này mới thả lỏng sự chống cự, mặc cho Long Khâu Đạo khởi động sức mạnh trận pháp dẫn mình đi.

Trong nháy mắt, trên không của bãi chém giết cực lớn chỉ để lại một mình Long Khâu Đạo chắp hai tay đứng ở đó.

Bốn phía đều là kẻ địch, ai nấy đều kinh nghi bất định nhìn về phía ông.

Người có tên cây có bóng.

Cái danh Vạn Đạo Long đế thật sự khiến kẻ địch không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Cẩn thận chút, hắn dẫn người đi chỉ sợ là lo lắng lúc ra tay lan đến người của mình." Cường giả của thần tộc Vạn Vật chớp mắt nhìn về phía trước. Khóe miệng của Long Khâu Đạo nhẹ nhàng nhếch lên, cẩn thận dè dặt.

Cường giả tộc Viêm Dực Tàng Vũ nheo hai mắt lại, cảnh giác nhìn chằm chằm Long Khâu Đạo: "Chuyện này, không cần ngươi nhiều lời, Tàng Vũ bọn ta rõ về cái tên Vạn Đạo Long đế hơn các ngươi."

Nói xong, hắn hơi tức giận, vốn tưởng là kế hoạch hoàn mỹ một hòn đá trúng hai con nhạn, nhưng ai ngờ lại dẫn Vạn Đạo Long đế đến!

Người rõ ràng nên chết, rốt cuộc sao lại ngoi ra.

Từ thân thể Long Linh từ trên trời giáng xuống trên chiến hạm vừa nãy cho thấy, linh hồn của đối phương dao động mạnh, hoàn toàn không giống bị thương nặng như trước đây, không cách nào cứu vãn trạng thái phai mờ.

Thì ra là lão già của thời đại quá khứ qua đây, quả nhiên là sâu không lường được.

"Tại sao không ra tay, hôm nay chỉ có một mình lão phu, các ngươi cũng không dám can đảm tiến lên ư?" Long Khâu Đạo giang hai tay ra, trên mặt nở nụ cười tự tin, nhìn về xung quanh.

Bốn phía đã có bóng dáng xúm lại, bao vây quanh thân hình của ông, nhìn chằm lấy ông.

Hợp thành thế vây kín, cường giả thần tộc Vạn Vật với cường giả tộc Viên Dực liếc nhìn nhau, đồng thời bắn ra khí tức trong cơ thể.

Chương 663. Không biết xấu hổ từ khi nào vậy (2)

Giết!

Tình thế hiện tại không thể không ra tay.

"Vạn Đạo Long đế, thanh danh hiển hách, hôm nay hãy để ta lĩnh giáo chút uy phong của lão tiền bối." Cường giả tộc Viêm Dực rít gào, dường như là tăng thêm dũng cảm cho mình.

"Uy phong của lão già có gì để lĩnh giáo chứ." Long Khâu Đạo khẽ gật đầu, trong cơ thể chợt phóng ra ánh sáng đỏ, có dáng vẻ già nua mà mắt thường có thể nhìn thấy được.

Bóng dáng già nua đó lần nữa hóa thành trạng thái Long Linh, dịch chuyển ra ngoài, chỉ để lại thể xác trẻ tuổi.

"Tiêu đại nhân thích nhất là pháo hoa, lão phu đi theo bên cạnh hắn lâu như vậy cũng học được chút thủ đoạn."

Vụt!

Long Linh lập tức biến mất, rời đi, ánh sáng đỏ trên thể xác trẻ tuổi để lại ngày càng nghiêm trọng.

"Không ổn!" Cường giả thần tộc Vạn Vật thay đổi sắc mặt, vội vàng quát lên: "Rút lui!"

Ầm đùng!

Ngay lúc hắn vừa dứt lời, phía trước đã bộc phát ra tiếng nổ vang đinh tai nhức óc, thiên địa đều chấn động không thôi.

Uy năng nóng rực đáng sợ trong nháy mắt cuốn về bốn phía, cắn nuốt không ít dị tộc không kịp tránh né.

Xa xa, Long Linh của Long Khâu Đạo chắp một tay sau lưng, một tay vuốt râu cười nhìn pháo hoa nổ tung trên bầu trời.

"Đáng tiếc Tiêu đại nhân không có ở đây, nếu hắn nhìn thấy, tất nhiên sẽ vỗ tay bảo hay, nói pháo hoa này rất đẹp." Long Khâu Đạo lẩm bẩm, rồi xoay người rời đi.

Bầu trời nổ tung, dư vị tiêu tán.

Để lộ ra một bóng dáng lọt vào ám toán, cường giả của tộc Viêm Dực cắn răng, tay hơi run: "Chúng ta bị lão già này đùa bỡn rồi, ông ta hoàn toàn không có năng lực ra tay với chúng ta, là đang cố ý lừa gạt chúng ta cứu người đi."

Bên cạnh, vẻ mặt của thần tộc Vạn Vật cũng âm trầm.

Con người Vạn Đạo Long đế để ý thể diện nhất, cực kỳ tự phụ, lại trở nên không biết xấu hổ từ khi nào vậy?

“Kế tiếp chúng ta phải làm sao đây, đã cứu được người đi rồi.” Cường giả tộc Viêm Dực ngưng thần nhìn chằm chằm cường giả thần tộc Vạn Vật bên cạnh, giọng điệu trầm thấp.

Biểu cảm của hắn rất khó coi, trái tim càng nóng nảy, có sự phẫn nộ bị lừa gạt.

Ai có thể dự đoán được Vạn Đạo Long đế đại danh đỉnh đỉnh lại trở nên không biết xấu hổ như vậy.

“Không cần sốt ruột, hiện giờ bọn họ chạy cũng chẳng qua là nhất thời, rất nhanh bọn họ sẽ chủ động xuất hiện.” Biểu cảm của cường giả thần tộc Vạn Vật cũng khó coi.

Chỉ là trong giọng nói của hắn cũng không quá mức lo lắng

giống như mọi thứ vẫn nằm trong tầm khống chế của hắn.

Cường giả tộc Viêm Dực vẫn có chút sầu lo đối với điều này: "Ngươi xác định à, hiện giờ bọn họ chạy đi nếu muốn khiến bọn họ đi ra lần nữa chỉ sợ không đơn giản như vậy."

"Yên tâm đi, bọn họ sẽ đi ra, nói không chừng lát nữa còn có khách mới đến." Thần tộc Vạn Vật híp mắt, trên mặt lộ ra nụ cười khẩy: "Tên là Tử Nhược Yên, hậu duệ Nhân hoàng, tồn tại sở hữu huyết mạch đế hoàng chính thống của Nhân tộc."

"Căn cứ nội dung trong tình báo, cô gái này có quan hệ khá sâu với Long Khâu Bạch Thanh và Lạc Nữ Ái lại là cháu gái của Tuyết Phú Quý."

"Tuyết Phú Quý đi tới nơi này còn bị nhốt ở đây, chẳng lẽ đứa cháu gái như nàng có thể không đến?"

"Cho dù nàng không đến nhưng phụ thân của nàng Tử Đế Tôn cũng sở hữu huyết mạch đế hoàng chính thống của Nhân tộc có thể không tới sao?"

Thần tộc Vạn Vật nói đến đây thì híp mắt, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên: "Nhờ có Long Khâu Bạch Thanh, cũng nhờ có vực Thánh Long này có thể giúp chúng ta bố cục, thu hút nhiều nhân vật có giá trị như vậy qua đây."

Cường giả của tộc Viêm Dực cũng cười ra tiếng: "Việc này thì ngươi phải cảm ơn nhân viên tình báo mà Tàng Vũ bọn ta bố trí từ sớm một cách tử tế đó, bằng không làm sao có thể lấy được tình báo chuẩn xác, sắp xếp bố trí những cái này."

"Cũng đúng, nếu không có nhân viên tình báo của các ngươi, chỉ sợ sẽ bỏ lỡ chuyện của Hoàn Sơn giới." Thần tộc Vạn Vật nhẹ nhàng gật đầu rồi thở dài một hơi: "Chư thiên vạn giới rất lớn, chuyện lúc trước chẳng qua là một bọt sóng nho nhỏ."

“Huyết mạch đế hoàng chính thống của Nhân tộc vậy mà xuất hiện còn có phương thức chiến đấu độc đáo của Tuyết Phú Quý rất phù hợp với Tàng Vũ các ngươi.”

“Ngoài ra Long Khâu Bạch Thanh, Lạc Nữ Ái còn có Tử Nhược Yên kia đều rất quỷ dị, nếu liên thủ sẽ xuất hiện lực áp chế thế giới.”

“Nếu không phải nhân viên tình báo của các ngươi liều chết lẻn vào chiến trường hư không Vẫn Viêm, lấy được số liệu dò xét, chỉ sợ chân tướng này sẽ bị chôn vùi.”

Bản thân vực Thánh Long chính là mục tiêu của bọn họ.

Nhưng sau khi lấy được nội dung của bộ tình báo thì bọn họ lại sinh ra hứng thú rất lớn với chuyện của Tuyết gia Hoàn Sơn giới, chuyện của Tử Nhược Yên, Lạc Nữ Ái và Long Khâu Bạch Thanh.

Chương 664. Đây là ta xuất hiện ảo giác?

Cho nên bọn họ phải thực hiện một vài thay đổi nhất định trong kế hoạch ra tay với vực Thánh Long.

Dựa theo sắp xếp của bọn họ thật sự thu hút không ít cá lớn vào cục.

Thanh hồ đế Tô Mộc Sinh rơi vào trong bẫy của bọn họ.

Bộ tình báo đo lường tuyến đường hư không và tinh môn cũng thông báo cho bọn họ biết mục tiêu như Long Khâu Bạch Thanh, Lạc Nữ Ái và Tuyết Phú Quý vậy mà thật sự chạy tới.

Đúng như kế hoạch của bọn họ, quả thật là như thế!

Biến số duy nhất chính là sự xuất hiện của Vạn Đạo Long đế.

Đối phương còn sống khiến người ta bất ngờ.

Nhưng từ hành động không biết xấu hổ vừa rồi của đối phương, có vẻ cái giá để đối phương sống sót cũng không nhỏ.

Đường đường là Vạn Đạo Long đế đối mặt với những hậu sinh văn bối như bọn họ vậy mà còn dùng kỹ xảo thấp kém này.

“Trở về chuẩn bị đi, chúng ta cũng không phải chỉ có một con bài chưa lật này.” Âm thanh lạnh lùng của cường giả thần tộc Vạn Vật vang lên: “Tâm thế giới ở trong tay chúng ta, đối phương sẽ không nhịn được mà ra ngoài.”

Cường giả tộc Viêm Dực nhẹ nhàng gật đầu, đi theo bên cạnh

đối phương, chỉ là bỗng nhiên nghĩ tới cái gì: “Trong bộ tình báo thì ngươi không nhìn thấy tình báo về Tiêu Thiên à?”

“Một thể tu có chút gặp gỡ phá vỡ cực hạn mà thôi, không đáng để nhắc tới.” Cường giả thần tộc Vạn Vật khoát tay đồng thời cười nhạo: “Nghe nói người này giỏi nhất là bám váy đàn bà còn kinh doanh tổ chức hội Mềm.”

“Không thể không nói cũng khá thú vị đó, đồng thời bám váy cả hai vị Nữ Đế Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái còn khiến một đám người trầm trồ khen ngợi hắn, đặt danh hiệu gì mà Chí Thiện Nhuyễn Phạn Thiên Tôn.”

“Lấy lòng mọi người, không đáng để nhắc tới.”

Cường giả tộc Viêm Dực cũng cười nói: “Lúc ấy sau khi ta đọc được tình báo cũng bật cười, cảm giác thật thú vị.”

“Nhưng căn cứ tin tức từ các phương diện của bộ tình báo tìm hiểu được người này cực kỳ được sủng ái, vốn dự định làm kế hoạch dự phòng, hiện giờ đối phương chủ động dâng đến cửa thì không cần nữa.”

Lúc ấy bọn họ cũng từng tính toán phái người đi bắt Tiêu Thiên này, nói không chừng còn có thể dùng hắn uy hiếp Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái đi vào khuôn khổ.

Cho dù Đại Viêm Nữ Đế và Nữ Đế Thánh Ma này chỉ xem Tiêu Thiên như đồ chơi, không bị hạn chế, ít nhất cũng có thể làm rối loạn tinh thần của bọn họ.

“Được rồi, đừng nói mấy chuyện này nữa, bộ tình báo của các ngươi cũng nhàm chán thật đó, cần gì lãng phí tâm tư đi sưu tập tình báo của mấy tên như vầy.” Cường giả thần tộc Vạn Vật lắc đầu sau đó rời đi.

Cường giả tộc Viêm Dực hừ nhẹ rồi bĩu môi: “Rõ ràng là ngươi

nói mọi việc lớn nhỏ đều phải điều tra rõ ràng, những người tình báo này thật vất vả mới biết được tin tức từ trong miệng thương nhân các đường và thành viên hội Mềm.”

Ầm!

Lửa cháy thiêu đốt, nháy mắt hắn cũng bay lên không rời đi, biến mất tại chỗ.

Giữa không trung, sau khi Võ Linh quân khác điều chỉnh cũng cùng nhau trở về, chỉ để lại chút linh khí dao động giữa trời đất đại biểu cho nơi này từng trải qua đại chiến.

...

Trong phúc địa động thiên, đám người Long Khâu Định Cương đã trở về.

Mà Long Khâu Khinh Yên thì đang được cứu giúp, chỉ là tộc Thánh Long còn có Tô Mộc Sinh nhìn bóng dáng đang không ngừng điều phối đan dược bên cạnh Long Khâu Khinh Yên mà cảm thấy kỳ quái.

Thần tộc Vạn Vật, Đế Tân Lộ.

Khi bọn họ quay đầu nhìn hai bóng dáng đang giúp đỡ làm trợ thủ lại cảm giác có phải bản thân đang nằm mơ hay không.

Người làm cu li nghiền nát linh dược dược liệu là cường giả Chiến Khắc Cực của tộc Huyết Văn còn người hỗ trợ khống chế lửa giúp đỡ luyện chế linh dược lại là Huyết Duệ của tộc Huyết Dũng.

“Được rồi, ăn vào là được.” Sau khi Đế Tân Lộ luyện chế xong linh dược thì bưng chén thuốc mùi thơm lượn lờ lên, đưa cho Long Khâu Bạch Thanh trước mặt.

Long Khâu Bạch Thanh gật đầu, vội vàng xoay người hầu hạ mẫu thân của mình uống thuốc.

Long Khâu Định Cương bên cạnh nhìn cảnh tượng này, mí mắt giật giật, nếu không phải con gái nhà mình đang làm thì ông rất hoài nghi trong thuốc này có phải hạ cái gì hay không.

Cũng may sau khi thê tử uống thuốc xong khí sắc rõ ràng dịu đi rất nhiều, hơn nữa có sức mạnh màu vàng nhàn nhạt dâng lên từ trong cơ thể giống như bị bốc hơi mất.

"Động tác rất nhanh, rất có khí lực, chuyện này xem như bổ sung thêm một một công trạng thành tích trên đường chuộc tội của các ngươi, chuyện này ta sẽ nói với Tiêu đại nhân." Một âm thanh truyền đến khiến mọi người trong căn phòng to lớn này đều nhìn lại.

Bóng dáng của Long Khâu Đạo vừa lúc đi đến từ bên ngoài.

Nghe thấy lời này, Đế Tân Lộ vội vàng khom người: "Cảm ơn Long khâu đại nhân, ta cứu giúp vị phu nhân này chỉ là việc thiện từ tâm chứ không phải là muốn công trạng thành tích gì."

Chương 665. Ngươi còn tự hào ghê

“Có tội phải trả giá cho tội nghiệt.” Huyết Duệ ở bên cạnh cũng cúi đầu theo, thương xót không thôi.

Bịch! Bịch! Bịch!

Chiến Khắc Cực bên cạnh thì quỳ trên mặt đất, dập đầu với Long Khâu Khinh Yên vừa mới tỉnh dậy trên giường, khóc lóc nước mắt giàn giụa.

Long Khâu Khinh Yên mới vừa tỉnh dậy đã bị dọa nhìn tráng hán tộc Huyết Văn khóc lóc sướt mướt trước mặt không biết làm sao, quay đầu nhìn trượng phu của mình: “Đây là....ta đã chết...”

“Xuất hiện ảo giác rồi?”

Long Khâu Định Cương vội vàng đi đến bên cạnh thê tử, giúp đối phương trấn an: “Nói bừa cái gì đó, nàng còn sống sờ sờ.”

Nói xong, bản thân ông cũng nhìn tới trước mặt, sau khi trầm mặc rất lâu: “Đừng nói nàng, hiện tại ta cũng hoài nghi có phải bản thân xuất hiện ảo giác gì hay không.”

Có thể không hoài nghi sao, rõ ràng là kẻ địch của đồng tộc lúc trước lại khúm núm ở trong này.

Nhất là tồn tại của tam huyết nhất mạch, chủng tộc trung kiên của Võ Linh quân, kết quả lại khóc đến nước mắt nước mũi chảy ròng ròng trước mặt thê tử của mình, một dáng vẻ sám hối.

Bên giường, Long Khâu Bạch Thanh mở miệng: “Mẹ vẫn ổn

chứ?”

Long Khâu Khinh Yên trên giường nghe được giọng nói quen thuộc, quay đầu nhìn qua, quả nhiên con gái cưng của mình đứng ngay bên cạnh.

Vẫn là dáng vẻ đó, không có biểu cảm gì, nói chuyện cũng không có dao động cảm tình gì.

Nhưng làm mẫu thân, bà vẫn có thể cảm nhận được sự quan tâm dạt dào từ trong lời nói bình thản kia của đối phương.

“Mẹ không sao, sao con chạy về đây chứ.” Long Khâu Khinh Yên xoa đầu con gái, sầu lo hỏi: “Hiện giờ vực Thánh Long cực kỳ hung hiểm, thời điểm này con đến đây chẳng phải đẩy mình vào vào hiểm cảnh sao.”

Long Khâu Bạch Thanh lắc đầu: “Vực Thánh Long gặp chuyện không may, con là Nữ Đế Long Hoàng đương nhiên phải trở về rồi.”

Long Khâu Khinh Yên ngồi ở đó, nhìn dáng vẻ cố chấp của đối phương, thương tiếc vuốt ve khuôn mặt của đối phương: “Đứa trẻ ngốc này...”

Nói xong, Long Khâu Khinh Yên cho trượng phu bên cạnh một chưởng, đánh sau lưng Long Khâu Định Cương khiến ông ho khan không ngừng: “Đều tại chàng, không có việc gì lại kêu Bạch Thanh làm hoàng đế Thánh Long gì đó, nhàn rỗi nhàm chán.”

“Khụ khụ khụ...” Long Khâu Định Cương có chút tủi thân, chuyện này sao có thể trách ông chứ.

Lúc trước con gái đi theo đám yêu nghiệt Tô Mộng Ly kia, nếu ông không gật đầu, nói ra cũng không dễ nghe, làm việc cũng không thuận tiện.

Hành vi mà bản thân làm cũng đều vì tốt cho con gái cưng nhà mình.

“Đúng rồi, vị này là...” Long Khâu Khinh Yên bỗng nhiên nhìn thấy Long Khâu Đạo bên cạnh đang cười mỉm nhìn nơi này.

Đối phương tuổi già sức yếu nhưng tinh thần rất tốt, hơn nữa là cùng tộc nhưng mà quả thật thân xác Long Linh không có nhục thân.

Chỉ là nhìn qua rất quen thuộc giống như từng gặp qua ở đâu.

Bà vừa dứt lời liền nhìn thấy con gái nhà mình đứng dậy, nhìn Long Khâu Đạo.

Biểu cảm của Long Khâu Bạch Thanh trịnh trọng: “Tuy sớm có suy đoán, nhưng không ngờ Long Khâu tiền bối thật sự chính là Vạn Đạo Long đế.”

Vạn Đạo Long đế!

Long Khâu Khinh Yên ngồi trên giường, thân thể cũng run lên, che miệng không thể tin.

Long Khâu Định Cương vội vàng đứng dậy, cũng vội vàng khom người: “Lão tổ tông!”

Tô Mộc Sinh bên cạnh cũng hành lễ theo: “Lão tiền bối!”

Vạn Đạo Long đế à, tổ tiên lúc trước của mạch Thánh Long, huynh đệ của hoàng đế Thánh Long đời thứ nhất, còn là tồn tại đặt trụ cột cho tộc Thánh Long hiện giờ.

Trong tin đồn, Vạn Đạo Long đế thuyết phục Nhân Hoàng Tử Cực Vô Địch đi theo bên cạnh ông.

Chính là tồn tại của Vạn Đạo Long đế, mọi phương diện của Nhân tộc hoàng đình mới có thể đột nhiên tăng vọt.

Tộc Thánh Long cũng bởi vì kết giao với Nhân tộc hoàng đình này mới trở thành một phần của hoàng đình của ông.

Sau này hoàng đình chia làm các cựu bộ, mạch Thánh Long đương nhiên cũng phân ra.

Chỉ là phong quang của các cựu bộ khác rõ ràng thê thảm hơn mạch Thánh Long bọn họ rất nhiều.

“Không cần đa lễ như vậy, ta hiện giờ cũng không phải là Vạn Đạo Long đế gì.” Bên này, Long Khâu Đạo nhẹ nhàng phất tay, dùng sức mạng chậm rãi nâng bọn họ lên.

Nhìn ánh mắt kỳ quái của mấy người trước mặt, Long Khâu Đạo lộ ra nụ cười nhìn Long Khâu Bạch Thanh bên cạnh: “Lão phu hiện giờ chẳng qua là một đại quản gia, lão nô bộc lao lực bên cạnh Tiêu đại nhân thôi.”

Lời nói của Long Khâu Đạo khiến Long Khâu Định Cương, Long Khâu Khinh Yên và Tô Mộc Sinh đều có chút không thể tin nhìn qua bên này.

Hoài nghi có phải bản thân nghe lầm hay không.

Tổ tiên Vạn Đạo Long đế trở thành đại quản gia? Lão nô bộc?

Ba người đầu tiên là nghi hoặc sau đó nhìn qua Long Khâu Bạch Thanh bên cạnh giống như muốn lấy được đáp án xác thực từ chỗ nàng.

Chỉ là khi bọn họ nhìn qua đã phát hiện Long Khâu Bạch Thanh vươn tay với Long Khâu Đạo.

Mà Long Khâu Đạo cũng cực kỳ tự nhiên lấy ra một bao giấy dầu, đưa cho đối phương, bên trong đều là một ít đồ ăn vặt.

Chương 666. Ngươi còn tự hào ghê (2)

Rộp rộp!

Long Khâu Bạch Thanh không coi ai ra gì bắt đầu ăn, trước đó lúc đi đường nàng đã đói bụng rồi.

Sau khi Long Khâu Đạo đưa đồ ăn qua thì chắp hai tay sau lưng, đứng lặng ở một bên, hoàn toàn là dáng vẻ một lão quản gia.

Tình hình trước mắt khiến biểu cảm của ba người Long Khâu Định Cương, Long Khâu Khinh Yên còn có Tô Mộc Sinh đều ngưng đọng, hoàn toàn không thể tin được.

Thật sự là biểu hiện của Vạn Đạo Long đế Long Khâu Đạo hoàn toàn không giống với tổ tiên trong tưởng tượng của bọn họ.

Hơn nữa, con gái con tôn trọng tổ tiên tiền bối một chút đi, con vươn tay thì đòi ăn là đang làm gì?

Tổ tiên Vạn Đạo Long đế à, rốt cuộc làm sao ngài có thể làm được cái dáng vẻ hầu hạ nha đầu này, hể nó muốn ăn là đưa qua vậy!

Còn là hai tay đưa qua nữa chớ!

Làm rõ ràng một chút, ngài mới là tổ tiên mà!

Phía sau, Chu Nguyệt Hành vốn là tư thái xem kịch, cũng vuốt đầu gấu, cảm khái với Tuyết Phú Quý bên cạnh: “Đứa nhỏ tiểu Tiêu này thật sự là đáng sợ nha, lão quản gia bên cạnh vậy mà là Vạn Đạo Long đế.”

“Cái này ai có thể dự đoán được chứ?” Tuyết Phú Quý cũng gật đầu theo, hắn đương nhiên biết tên của Vạn Đạo Long đế, đối phương là tồn tại cực kỳ nổi danh trên lịch sử mạch Thánh Long.

Ai không biết, ai không hiểu?

Tuyết Như Yên và Vũ Tâm Như cũng liếc nhau, tất cả đều có thể nhìn ra sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Hiển nhiên càng có hiểu biết sâu sắc đối với bản lĩnh của con rể b nhà mình.

Bản thân các nàng cũng suy đoán, Long Khâu Đạo này ước chừng lai lịch bất phàm, dù sao cũng là tồn tại từng đi theo Nhân hoàng, kiến thức rộng rãi đương nhiên là có chút thân phận bản lĩnh.

Nhưng ai có thể ngờ vậy mà chính là Vạn Đạo Long đế.

“Đúng rồi, cha, nương quên giới thiệu với các người.” Lúc này Long Khâu Bạch Thanh đi lên trước sau khi chào Tô Mộc Sinh bên cạnh thì vừa ăn vừa xoay người lại.

Sau đó, Long Khâu Bạch Thanh cẩn thận nói rõ thân phận của đám người trước mắt này.

Con trai thiếu đế dòng họ Tuyết thị, thần tài của Hoàn Sơn giới và thê tử của ông ?

Con trai của yêu hoàng bát hoang?

Lại còn có tộc Thánh Ma hơn nữa là thức tỉnh huyết mạch Thánh Ma chí tôn?

Khi Long Khâu Bạch Thanh nói rõ tình huống, bọn họ cũng mỉm cười gật đầu thăm hỏi nhau, xem như làm quen.

Bọn họ càng nghe càng kinh hãi, cảm giác thân phận đám

người này không tầm thường, nội tình thâm hậu, cũng không đơn giản.

Lúc biết Long Khâu Bạch Thanh nhìn về phía Đế Tân Lộ, Huyết Duệ và Chiến Khắc Cực, trái tim của bọn họ cũng không khỏi theo đó khẩn trương.

“Đế Tân Lộ được gọi là tộc Cổ Thần, lai lịch không rõ, lúc trước tập kích bọn ta bị Tiêu công tử bắt, hiện giờ sám hối tội lỗi quá khứ, làm công việc nhặt phân trong trang trại chăn nuôi Thanh Viêm, nhân viên bảo vệ rừng.”

“Huyết Duệ từng là chỉ huy chiến trường hư không Vẫn Viêm thuộc tộc Huyết Dũng, hiện giờ cũng đang chuộc tội ở trang trại chăn nuôi Thanh Viêm, đội trưởng đại đội thứ tư nuôi heo Thanh Viêm.”

“Chiến Khắc Cực từng là đại tướng của chiến trường hư không Vẫn Viêm thuộc tộc Huyết Văn, hiện giờ là đội phó đại đội năm của trang trại chăn nuôi heo Thanh Viêm.”

Theo lời giới thiệu của Long Khâu Bạch Thanh, Đế Tân Lộ vẫn duy trì tư thái sám hối nhưng mà trên mặt cũng mang theo nụ cười.

Về phần Huyết Duệ và Chiến Khắc Cực thì ngẩng đầu ưỡn ngực, biểu cảm có một tia kiêu ngạo nhỏ.

Long Khâu Định Cương, Long Khâu Khinh Yên còn có Tô Mộc Sinh nghe thấy lời nói của Long Khâu Bạch Thanh, đều quay đầu lại nhìn nàng.

Ba người họ rất muốn nhìn thấy ý cười trong mắt đối phương, hy vọng xác định đối phương đang nói đùa.

Thật đáng tiếc.

Nhìn dáng vẻ mặt không biểu cảm của Long Khâu Bạch Thanh, phu thê hai người họ đồng thời nhìn về phía đỉnh đầu của con gái.

Ừm, tóc không có dựng lên.

"Vậy mà lại là thật..." Hàng lông mày của Long Khâu Định Cương nhẹ nhàng nhếch lên, hơi nghi ngờ cuộc đời.

Đặc biệt là nhìn thấy Huyết Duệ và Chiến Khắc Cực, càng cảm thấy bản thân có đang nằm mơ hay không.

Hắn từng chém giết rất lâu ở chiến trường hư không, quá hiểu rõ tính cách của đám địch này, quả thật chính là chiến sĩ trời sinh trên chiến trường.

Tử chiến không lùi mới là phong cách của đối phương.

Chăn heo?

Lẽ nào là hắn ở vực Thánh Long quá lâu, thế giới bên ngoài đã thay đổi rồi ư?

"Long Khâu lão đầu, tại sao lúc trước ông lại chạy?" Lạc Nữ Ái bên cạnh không khỏi mở miệng, nhìn chằm chằm Long Khâu Đạo: "Nếu ông đã là Vạn Đạo Long đế, đây là địa bàn của ông, không nên đánh một trận à?"

Lúc nói chuyện, biểu cảm của Lạc Nữ Ái rất bất mãn, cứ như vừa nãy chưa đánh nhau, vô cùng khó chịu.

Trước đó, lúc đến vực Thánh Long, nhìn thấy đại chiến chém giết, ánh mắt của Lạc Nữ Ái lạnh xuống, cả người run rẩy, hận không thể đi lên nghiền ép đám tạp trùng đó.

Chương 667. Thái quá đến tận nhà

Để bọn họ biết hậu quả khi ra tay với quê nhà của Tiểu Bạch Thanh là gì!

Kết quả, Long Khâu Đạo vừa lên đã chuồn.

"Lạc bệ hạ, lão phu không cách nào đánh được." Long Khâu Đạo thấy Lạc Nữ Ái hỏi thì thở dài, vội vàng giải thích: "Ta không còn thân thể, chiến lực chỉ còn một phần, đâu thể ra tay được."

“Nhớ ban đầu trong pho tượng trấn thủ ta giữ lại ở vực Thánh Long, có ít sức mạnh huyết nhục của ta, vừa nãy đã miễn cưỡng vận dụng cứu trợ tộc nhân rồi.”

"Nếu thật sự đánh tiếp thì hoàn toàn không cách nào đánh được."

Long Khâu Đạo nói đến đây, vẻ mặt cũng có tí nghiêm trọng: "Hơn nữa, vừa nãy ta cũng đã cảm nhận được dường như đối phương còn để lại đường lùi, vốn không thi triển hết toàn bộ."

"Vì muốn ổn thỏa, lão phu mới cứu người đi, tạm thời rút lui trước, không giao thủ mù quáng."

Nói xong, Long Khâu Đạo cũng ngượng ngùng gãi đầu: "Cho nên Lạc bệ hạ, người sắp chết, không dễ gì mà sống tạm cho qua ngày như lão phu, không cách nào tiến lên chém giết được."

"Suýt chút nữa thì chết?" Biểu cảm của Lạc Nữ Ái kỳ quặc nhìn Long Khâu Đạo, thăm dò trên dưới đối phương: "Bây giờ nhìn ông không phải rất có tinh thần à?"

Biểu cảm của Long Khâu Đạo có chút bất đắc dĩ: "Nhờ vào sự trợ giúp của Tiêu đại nhân, nếu không Long Linh của ta có thể kiên trì bao lâu, vẫn chưa biết đó."

"Trước đây linh hồn ta bị tổn thương, tiến về phía phai mờ, chỉ có thể đợi chết."

"Hết cách, lão phu chỉ có thể phân cách linh hồn, sau đó giữ bộ phận bị tổn thương hư hỏng vào bên trong thân thể."

"Chuyện sau đó các ngươi cũng là nghe Tiêu đại nhân nói, linh hồn bên trong thân thể bị bỏ đi đã sinh ra thi tâm ma."

"Mà Tiêu đại nhân đã giải quyết thi tâm ma, từ đó về sau ta luôn đi theo bên cạnh đại nhân."

Lạc Nữ Ái bĩu môi, cũng xem là miễn cưỡng chấp nhận lời giải thích của Long Khâu Đạo.

Những người bên cạnh cũng tỉnh ngộ ra, cũng xem là hiểu tình hình hiện tại của Long Khâu Đạo.

Tô Mộc Sinh cũng hiểu rõ tại sao trước đây Long Khâu Đạo bảo hắn tranh thủ chuồn lẹ, đừng tiếp tục chém giết.

Thì ra lão tiền bối này chỉ là miệng hùm gan sứa, không được việc.

Đương nhiên, Tô Mộc Sinh vốn không phải không tôn trọng Long Khâu Đạo, chỉ là đau đầu tiếp theo nên làm gì mới ổn.

Vốn cho rằng Vạn Đạo Long đế xuất hiện, có thêm một người viện trợ bọn họ.

"Tổ tiên, ngài nói đối phương còn để lại đường lùi à?" Trong lòng của Long Khâu Định Cương bên cạnh tò mò, không khỏi hỏi.

Trong lòng ông có chút kỳ quái, trong quá trình giao thủ vừa

nãy, ông vốn không phát hiện đối phương còn ẩn giấu con át chủ bài gì.

Hình như đã cố hết sức rồi.

Thậm chí thủ đoạn mà đối phương cất giấu, lực áp chế của trận pháp đã bị lộ rồi.

Long Khâu Đạo nhẹ nhàng phất tay: "Vốn không đơn giản như vậy, hình như đối phương vốn chưa khởi động toàn bộ trận pháp."

"Tạo nghệ trận pháp của đối phương không thấp, chỉ sợ phía sau có ai đó đang bày mưu tính kế, năng lực phong tỏa trận pháp bao trùm toàn bộ vực Thánh Long rất mạnh, lại có thể khiến ta không cách nào liên lạc với Tiêu đại nhân." Long Khâu Đạo nói xong, vẻ mặt cũng hơi ảo não.

Sớm biết như vậy thì trước khi tiến vào vực Thánh Long đã liên hệ với Tiêu đại nhân nói rõ tình hình bên này mới được.

Kết quả tiến vào bên trong vực Thánh Long, đại trận mà đối phương bao phủ lại áp chế chặt ông, không cách nào liên hệ với ngọn nguồn linh hồn thông qua tồn tại ở không gian thức hải của Tiêu Thiên.

Có thể thấy được, trận pháp mà đối phương bố trí ở toàn bộ vực Thánh Long mạnh mẽ bao nhiêu.

Lúc này, Long Khâu Đạo hy vọng bản thân có được năng lực như Tiêu đại nhân, có thể phớt lờ bất kỳ trận pháp, quy củ nào, muốn thế nào thì làm thế đó.

Bỗng nhiên Long Khâu Đạo nghĩ đến điều gì đó, quay đầu nhìn về phía Đế Tân Lộ bọn họ bên cạnh: "Có lẽ trước đó ngươi nhìn rõ người ra tay đúng không, cùng tộc với ngươi, đều là tộc Cổ Thần, ngươi quen biết hắn ư?"

Lúc đưa ra câu hỏi, Long Khâu Đạo còn cau mày, hơi bận tâm.

Cấm chế linh hồn của Đế Tân Lộ phiền phức lớn, hạn chế đối phương không cách nào nói ra đủ tình báo.

Cấm chế hết sức khéo léo, dù là Tiêu đại nhân có thực lực vô song, nhưng đối mặt với cấm chế quỷ dị này cũng hết cách.

Tiêu Thiên có thể dễ dàng loại bỏ cấm chế, linh hồn của Đế Tân Lộ cũng biến mất theo đó.

"Không sao, chỉ cần không phải là chuyện trước đây ta phụ trách thì không sao." Đế Tân Lộ đoán được tâm tư của Long Khâu Đạo, khẽ gật đầu, nói chậm rãi: "Người này được xem là hậu sinh vãn bối của ta, được gọi là Đế Dịch Thiên."

"Kinh tài tuyệt diễm ở trong tộc, tuổi còn trẻ đã đạt đến Thuấn Không cảnh nhị thập ngũ giai, hơn nữa còn có được thực lực bình định cấp Đế."

"Lại nói tiếp, lão già như ta vừa mới sống lại, thực lực chưa hồi phục, thật sự không phải là đối thủ của hắn."

"Ta cũng không rõ mục đích lần này hắn đến vực Thánh Long, nhưng chắc chắn không thoát khỏi liên quan đến tâm thế giới."

Chương 668. Trông có hình tượng quá nhỉ

Đế Tân Lộ vừa thốt ra lời này, Long Khâu Định Cương lập tức gật đầu: "Đúng vậy, ngày trước tâm thế giới của vực Thánh Long bị tản ra, hóa thành bản nguyên rơi lả tả giữa thiên địa, làm giảm tốc độ suy yếu hoang vu."

"Hôm nay, hình như đối phương đã lần nữa ngưng tụ ra tâm thế giới."

Chu Nguyệt Hành bên cạnh thì gãi cái đầu gấu: "Ngưng tụ tâm thế giới dễ như vậy à, ta nhớ là rất khó mà, hơn nữa sau khi bị các ngươi làm tản ra."

"Cách ngưng tụ tâm thế giới vốn là bí thuật sáng tạo của tộc ta, Đế Dịch Thiên là thiên tài của tộc bọn ta, dẫn người làm chút này sẽ không thành vấn đề." Đế Tân Lộ giải thích.

Cả đám đều nhìn về phía Đế Tân Lộ, rất bất ngờ về tình báo này.

"Cảm giác thật kỳ lạ." Long Khâu Khinh Yên không khỏi lẩm bẩm lên tiếng, nhìn về phía phu quân của mình.

Long Khâu Định Cương cũng trừng mắt, vuốt sừng rồng của mình: "Quả thật là hơi lạ."

Vốn vực Thánh Long gặp nguy cơ, bọn họ đều mờ mịt, ngay cả lai lịch của đối phương cũng không dò rõ.

Kết quả, con gái trở về, dẫn theo Vạn Đạo Long đế, tổ tiên của mạch bọn họ thì thôi đi, còn dẫn theo tình báo viên, đồng tộc của

kẻ địch nữa.

Nghĩ thế nào cũng cảm thấy thái quá, cảm thấy thái quá đến tận cửa nhà.

Thái quá đến tận nhà rồi.

Lúc này, Long Khâu Đạo quay đầu nhìn Huyết Duệ và Chiến Khắc Cực kế bên mình: "Các ngươi biết tộc Viêm Dực vừa nãy có địa vị thế nào không?"

"Tộc Viêm Dực là chủng tộc thượng vị của tam huyết nhất mạch các ngươi, có lẽ các ngươi cũng biết ít nhiều về tên đó nhỉ?"

Chiến Khắc Cực gật đầu: "Tất nhiên là biết, tộc Viêm Dực vừa rồi tên là Nghiêm Đức Danh, người đó đã từng chỉ huy trên chiến trường hư không Lưu Vân cực lớn, ngoài ra…"

Hắn nói đến đây bèn nhìn sang Huyết Duệ đứng ở bên cạnh.

Huyết Duệ cũng bày ra vẻ mặt rất kỳ lạ: "Ta đã từng tham gia chiến trường hư không Lưu Vân, ông ấy rất thích ta nên đã nhận ta làm đồ đệ, ông ấy trở thành sư phụ của ta."

"Dạo trước sư phụ phải thực hiện nhiệm vụ bí mật nào đó nên đã bị điều đi nơi khác, còn ta cũng bị điều chuyển đến chiến trường hư không Vẫn Viêm."

"Có lẽ nhiệm vụ bí mật mà sư phụ nhận được liên quan đến chuyện ở vực Thánh Long."

Lúc này, những người có mặt trong phòng đều im phăng phắc, ai ai cũng bày ra vẻ mặt quái dị.

Tại sao chuyện này lại trùng hợp đến vậy?

Người kể chuyện Chu Nguyệt Hành tỏ vẻ hứng thú lạ thường, ông thoáng nhìn mọi người rồi nói tiếp: "Nếu lần sau đôi bên đánh

nhau, trông thấy tiền bối cùng tộc và đồ đệ của mình lại là kẻ địch trên hai chiến tuyến đối nghịch, không biết cảnh tượng lúc đó sẽ thế nào, thật sự khiến người ta chờ mong, ta muốn lưu giữ hình ảnh để làm kỷ niệm ngay lập tức."

Chu Nguyệt Hành nói xong bèn lấy linh khí lưu ảnh của mình ra ngoài, đôi mắt như mắt gấu ngập tràn chờ mong.

Những gì Chu Nguyệt Hành vừa nói cũng đã nhắc nhở mọi người, thế là họ đồng loạt nhìn Đế Tân Lộ, Huyết Duệ và Chiến Khắc Cực bằng ánh mắt quái dị.

So với chuyện đó, Thanh Hồ đế Tô Mộc Sinh lo lắng một chuyện khác.

Đó là phản bội!

Nếu phải chiến đấu bạt mạng lần nữa, Đế Tân Lộ là người cùng tộc, Huyết Duệ là đồ đệ, còn Chiến Khắc Cực lại thuộc chủng tộc hạ vị, không biết ba người có phản bội lại hắn hay không?

Long Khâu Đạo bắt gặp ánh mắt đầy nghi ngờ của Tô Mộc Sinh.

"Ngươi yên tâm, đừng có nghi ngờ quyết tâm sửa sai, chuộc lại lỗi lầm của ba người bọn họ." Long Khâu Đạo khẽ lắc đầu, nhìn Đế Tân Lộ, Huyết Duệ và Chiến Khắc Cực rồi nói tiếp: "Tuy Tiêu đại nhân không có mặt ở đây nhưng ngài ấy vẫn luôn theo dõi nội tâm của các ngươi, quan sát quá trình sửa lỗi và chuộc tội của các ngươi."

Vừa nhắc đến Tiêu Thiên, dù Đế Tân Lộ, Huyết Duệ hay Chiến Khắc Cực đều không hẹn run lên cầm cập, cả người chấn động không thôi.

Phịch!

Ba người đồng loạt quỳ gối trước mặt Long Khâu Đạo, thành kính dập đầu trước ông.

“Xin Long Khâu đại nhân cứ việc yên tâm, bọn ta sẽ cố gắng biểu hiện thật tốt, tuyệt đối sẽ không làm Tiêu đại nhân thất vọng.” Đế Tân Lộ mở lời trước, bày tỏ quyết tâm của mình.

Huyết Duệ gật đầu theo: “Sư phụ gây ra tội ác tày đình, lún sâu vào con đường tội lỗi không thể quay đầu, người làm đồ đệ như ta có nghĩa vụ kéo sư phụ ra khỏi bóng tối, quay về ánh sáng.”

Chiến Khắc Cực bật khóc nức nở, nằm rạp xuống mặt đất, đấm thật mạnh xuống nền đất: “Tội nghiệt, tội nghiệt cực kỳ trầm trọng.”

Hành vi của ba người đã khiến Tô Mộc Sinh giật bắn cả mình, không chịu đựng nổi nữa.

Hắn bỗng nghĩ có vẻ mình lo lắng hơi dư thừa thì phải?

Bên cạnh đó, hắn rất tò mò Tiêu Thiên là người thế nào mới khiến mọi người sợ hãi và kiêng dè đến mức này.

Đến nỗi Long Khâu Đạo vừa nhắc đến Tiêu Thiên thì ba người trước mặt đã có phản ứng thái quá, sợ hãi quỳ sụp xuống đất, ăn năn sám hối cho chính mình.

Chương 669. Trông có hình tượng quá nhỉ (2)

“Trước mắt, chúng ta không có cách nào để đối đầu trực diện với đối phương, giờ chỉ đành nghĩ cách rời khỏi vực Thánh Long trước rồi mới bàn bạc lại sau.” Long Khâu Đạo từ tốn nói, nhìn sang Long Khâu Định Cương: “Lão phu có một cách đưa các ngươi ra ngoài, thần không biết, quỷ cũng không hay.”

Long Khâu Định Cương nghe ông nói vậy thì lại hơi do dự.

Cuối cùng ông nhẹ nhàng lắc đầu, trả lời Long Khâu Đạo: “Tổ tiên, ngài dẫn tộc nhân rời đi là được rồi, vãn bối xin được phép ở lại trấn thủ vực Thánh Long, không thể tự ý rời khỏi nơi này.”

“Vả lại, ta tuyệt đối không cho phép bọn chúng tùy tiện ngưng tụ ra tâm thế giới.”

“Nếu lỡ tâm thế giới trong vực Thánh Long được ngưng tụ thành công, e rằng cả thế giới giới vực sẽ không còn gì cả.”

“Vực Thánh Long là tổ địa nhất mạch Thánh Long của chúng ta, tuyệt đối không thể để nó trở nên hoang tàn được.”

Long Khâu Đạo nghe đối phương nói vậy bèn lắc đầu lia lịa, sau đó cố gắng thuyết phục ông: “Ngươi đừng lo, tuy vực Thánh Long là tổ địa, Uẩn Long trì là nơi quan trọng đối với chúng ta nhưng rốt cuộc chúng vẫn do chính tay ta tạo ra.”

“Uẩn Long trì không do trời đất tạo thành, đợi khi rời khỏi vực Thánh Long, lão phu tạo ra một Uẩn Long trì ở nơi khác thì đó vẫn sẽ là vực Thánh Long.”

Không ngờ Uẩn Long trì, nơi cốt lõi của Thánh Long nhất mạch lại do Long Khâu Đạo tạo ra, không phải do trời đất kiến tạo?

Chỉ cần ấu long ngâm mình trong nước của Uẩn Long trì thì sẽ thức tỉnh huyết mạch Thánh Long, cả tư chất lẫn thiên phú đều tăng lên vượt bậc.

Ngoài ra nó còn giúp họ từ rồng hóa thành hình người, tăng nhanh tốc độ tu hành.

“Nếu vậy, giờ chúng ta rời khỏi nơi này trước rồi mới bàn bạc lại sau đúng là ý kiến tuyệt vời.” Tô Mộc Sinh khẽ thở phào, nhìn sang Long Khâu Định Cương: “Huynh trưởng, huynh đừng nóng lòng muốn liều chết với đối phương, ở quê hương vực Thánh Long của chúng ta, tộc nhân mới là quan trọng nhất.”

“Tộc nhân ở đâu thì nơi đó mới là vực Thánh Long thật sự.”

Dĩ nhiên Long Khâu Định Cương đồng ý với những lời của huynh đệ nhà mình, có điều ông vẫn bày ra vẻ mặt kỳ lạ.

“Không được, các ngươi đi trước đi, tâm thế giới…” Long Khâu Định Cương lo lắng, nghiến răng cả buổi mới ngẩng đầu nhìn Long Khâu Đạo: “Tổ tiên, ta có thể nói chuyện riêng với ngài được không?”

Long Khâu Định Cương nói đến đây bèn nhíu mày, sau đó nhìn mọi người ở xung quanh mình: “Chư vị, không phải ta không tin tưởng mọi người nhưng vì chuyện này cực kỳ hệ trọng, nên ta…”

Nói đoạn, Long Khâu Định Cương lo lắng nhìn Tô Mộc Sinh, ông sợ huynh đệ sẽ hiểu lầm mình.

“Chuyện khiến huynh trưởng lắng lo đến mức này, e rằng cực kỳ quan trọng.” Tô Mộc Sinh khẽ bật cười khi thấy dáng vẻ bối rối và khó xử của Long Khâu Định Cương: “Nếu đặt mình vào hoàn cảnh người khác, ta cũng sẽ không kể rõ những bí mật trong tộc

của ta với huynh trưởng.”

“Phù!” Long Khâu Định Cương thấy huynh đệ của mình hiểu cho mình thì yên tâm hẳn, ông quay đầu và bước ra ngoài.

Long Khâu Đạo chẳng hiểu gì cả, theo chân Long Khâu Định Cương ra khỏi phòng, từ từ biến mất trong ánh nhìn của mọi người.

“Mẹ, mẹ có biết chuyện gì đang xảy ra không?” Long Khâu Bạch Thanh nhìn Long Khâu Khinh Yên và hỏi.

Long Khâu Khinh Yên lắc đầu: “Mẹ không biết, trước giờ mẹ chưa từng biết cha của con còn cất giấu bí mật trong lòng.”

“Không ngờ cha giấu giếm cả mẹ, không màng sống chết của mình, xem ra bí mật đó rất quan trọng đối với cha.” Long Khâu Bạch Thanh gật đầu, nhìn ra tầm quan trọng của chuyện này.

Lạc Nữ Ái ngạc nhiên nhìn Long Khâu Bạch Thanh: “Tại sao lại nói là không màng sống chết của mình?”

“Nếu mẹ phát hiện cha giấu mình chuyện gì, cha sẽ ăn đấm vỡ mồm mất.” Long Khâu Bạch Thanh trả lời rồi quay lại nhìn Lạc Nữ Ái: “Đến độ không còn cái răng húp cháo.”

Lạc Nữ Ái nhìn chỏm tóc ngố dựng ngược trên đỉnh đầu Long Khâu Bạch Thanh, hàng mày run lên: “Đúng là thảm thiết quá.”

Long Khâu Định Cương đi trước dẫn đường, Long Khâu Đạo theo ông rời khỏi phúc địa động thiên.

Nơi đây, phúc địa động thiên mà họ đang đứng là đáy biển sâu dưới lục điện vực Thánh Long.

Khi họ vừa xuất hiện bên ngoài phúc địa động thiên, bùn cát xung quanh lập tức ập đến như muốn nhấn chìm hai người.

Linh khí trong cơ thể Long Khâu Định Cương phun trào, ngăn cách với bùn đất rồi chỉ xuống dưới, dẫn đầu bước qua.

Linh thể Long Khâu Đạo bước theo Long Khâu Định Cương, liên tục lao thẳng về phía đáy biển.

Họ xuyên qua bùn đất, lao đi không biết bao xa thì trước mặt mới thông thoáng và sáng loáng trở lại.

Không gian tối tăm lập tức xuất hiện trước mặt họ, không gian sâu hun hút không có lấy bất cứ âm thanh gì.

Quay đầu nhìn lại thì thấy cát dưới đáy biển như bị lực lượng vô hình nào đó hạn chế, không thể rơi xuống.

Sau khi đến không gian hắc ám của lục địa, đáy biển của vực Thánh Long, Long Khâu Định Cương đi trước dẫn đường. Một lúc sau, đoàn người đã đến một nơi tối tăm, không có gì đặc biệt.

Chương 670. Chuyện này không được

Long Khâu Đạo khá nhạy cảm, nhận ra nơi này hơi bất thường.

Cảm giác này khá kỳ lạ.

Dường như có thứ gì đó không rõ đang dập dờn xung quanh nơi này.

Bởi vì Long Khâu Đạo quá đỗi quen thuộc với vực Thánh Long, đồng thời ông cũng từng bố trí trận pháp bao phủ cả nơi này.

“Dường như nơi đây đã khác trước.” Long Khâu Đạo lẩm bẩm, quan sát xung quanh.

Long Khâu Định Cương nhẹ nhàng gật đầu, nhìn Long Khâu Đạo: “Tổ tiên, nơi này thật sự đã khác trước.”

Ông vừa dứt lời thì bỗng vẫy tay, không gian trước mặt bắt đầu biến đổi, lực hút cực lớn xuất hiện kéo họ vào trong.

Thay đổi diễn ra nhanh và biến mất cũng nhanh.

Long Khâu Đạo chưa hoàn hồn đã thấy trời đất xung quanh biến đổi, không còn ở nơi tối tăm mù mịt mà đã tiến vào tiểu thế giới khác.

Nơi đây là động thiên thế giới nhưng rất nhỏ.

Những đường vân hiện rõ trên động thiên, Long Khâu Đạo vừa đến đây đã nhận ra trận pháp này có tác dụng gì.

Trận pháp chằng chịt khổng lồ được khắc sâu trên động thiên thế giới, để lộ rất nhiều đường vật chồng chéo lên nhau.

“Không ngờ toàn bộ trận pháp kết nối chặt chẽ với vực Thánh Long, sức mạnh của cả thế giới giới vực đều dùng để cung cấp cho nơi này?” Long Khâu Đạo nhìn trái nhìn phải, nhận ra tác dụng của trận pháp, nhìn về phía Long Khâu Định Cương: “Thì ra là thế…”

“Lão phu đang lấy lạ làm, hồi trước ta từng đúc một pho tượng ở vực Thánh Long, bên trong tượng có huyết khí của ta, trấn thủ cả trong lẫn ngoài vực Thánh Long, vì thế đáng lẽ nơi này không thể biến thành tình trạng hoang vu mới phải.”

“Ta còn tưởng nhất mạch Thánh Long không còn tác dụng, nào ngờ quay về mới phát hiện không phải như thế.”

“Ta càng nghĩ càng không biết nguyên nhân là gì.” Ánh mắt Long Khâu Đạo rất lạnh, chắp tay sau lưng đi sâu vào trong. Ông rất muốn xem thử rốt cuộc nơi đây có gì mà phải hy sinh cả bổn nguyên vực Thánh Long để trả giá.

Long Khâu Đạo đi sâu vào trong, phát hiện ra một ngôi nhà có thắp trường minh đăng sáng rực, trông rất thích ý.

Trường minh đăng có khoảng chín mươi chín ngọn đèn.

Sau mỗi ngọn đèn đều có bài vị khắc tên rõ ràng.

Một thanh kiếm gãy màu đỏ rực đang lơ lửng ở giữa.

Long Khâu Đạo thấy vậy thì hiểu ngay, im lặng không nói gì cả.

Một lúc lâu sau, ông mới từ tốn hỏi: “Nhân Hoàng bệ hạ là người bày trận đúng không?”

Long Khâu Định Cương vội vã khom người, cung kính hành lễ:

“Theo truyền thuyết được lưu truyền đến giờ, Nhân Hoàng bệ hạ đã bố trí trận pháp này, đã được huynh trưởng của ngài và lão tổ tông đồng ý rồi.”

Long Khâu Định Cương là dòng dõi đời sau của hoàng đế Thánh Long đời thứ nhất, lão tổ tông của ông là huynh trưởng của Long Khâu Đạo.

“Hoàng đế Đại Viêm…” Long Khâu Đạo ngắm nhìn thanh kiếm lơ lửng được bao quanh bởi ánh lửa yếu ớ.

Trận pháp của cả động thiên thế giới tập hợp sức mạnh của đất trời đến nơi này, nhằm uẩn dưỡng hồn phách của Hoàng đế Đại Viêm bên trong thanh kiếm.

Khi đại chiến xảy ra, chiến trường hư không đột ngột mở rộng, Tàng Vũ tấn công.

Nhân Hoàng dẫn binh chống cự, liên tục bị đánh bại ở chiến trường trực diện, Nhân Hoàng Tử Cực Vô Địch với sức mạnh tối thượng đã dùng ít địch nhiều.

Hoàng đế Đại Viêm hiến tế bản thân để giúp Nhân Hoàng, chín mươi chín người nhi tử của ông đều đã theo ông lao vào lò chiến tranh.

Có được kiếm của hoàng đế Đại Viêm!

“Chín mươi chín đứa con đều đã chết rồi sao?” Long Khâu Đạo thở dài, lờ mờ hiểu những chuyện xảy ra sau đó.

Lúc trước ông bị thương nặng nên phải làm theo sự sắp xếp của Nhân Hoàng, tiến vào di tích Thánh Long để ngủ say, chừa đường lui sau này.

Khi ấy, hồn ba nhi tử đã tắt ngúm.

Nếu muốn phát huy toàn bộ sức mạnh của kiếm của hoàng đế Đại Viêm thì phải thiêu đốt hồn phách của mình trong thanh kiếm.

Giờ đây, chín mươi chín trường minh đăng đại diện cho chín mươi chín nhi tử của hoàng đế Đại Viêm đã tự thiêu đốt mình.

Trước mắt chư thiên vạn giới đều được an bình nên cả nhà hoàng đế Đại Viêm có công lớn nhất.

Hy sinh vực Thánh Long, hiến tế bổn nguyên thì sao?

Long Khâu Đạo không nói gì, chỉ quỳ sụp xuống, dập đầu xuống đất: "Lưu Mẫn Sinh ca ca, tiểu đệ tới gặp huynh đây."

Thế nhưng đối diện với lời chào tha thiết của Long Khâu Đạo, hoàng đế Đại Viêm kiếm lơ lửng trên cao vẫn không có phản ứng gì.

Long Khâu Đạo biết là do linh hồn của đối phương bị thương quá nặng, vẫn chưa phục hồi, nếu không nhờ được treo trên bổn nguyên của vực Thánh Long thì có lẽ ông đã hồn phi phách tán từ đời nào.

Long Khâu Đạo thở dài đứng dậy, vẻ mặt nặng nề.

Ông quay đầu nhìn Long Khâu Định Cương: "Khó trách ngươi không chịu rời khỏi vực Thánh Long, thì ra là vì nguyên nhân này."

"Điều ta lo lắng hiện giờ là chẳng biết đối phương có biết hoàng đế Đại Viêm uẩn dưỡng linh hồn ở nơi này không." Long Khâu Định Cương lo lắng.

Ông không biết lần này kẻ địch đến vực Thánh Long có phải là vì hoàng đế Đại Viêm không nữa.

Chương 671. Chuyện này không được (2)

“Những ai biết việc này?” Long Khâu Đạo nhìn kiếm của Hoàng đế Đại Viêm rồi hỏi.

Long Khâu Định Cương lắc đầu: “Hồi trước chỉ có Hoàng đế Thánh Long các đời biết việc này, có điều vì Bạch Thanh còn quá trẻ nên chưa nói cho con bé biết.”

“Nên giờ chỉ có mỗi ta với tiền bối tổ tiền bối biết thôi.”

Long Khâu Đạo gật đầu, ra hiệu bảo Long Khâu Định Cương đừng hoảng: “Nếu vậy, có lẽ mục đích của đối phương không phải vì hoàng đế Đại Viêm, có lẽ liên quan đến tâm thế giới.”

Long Khâu Đạo vừa nói đến đây đã phân tích: “Ngươi cũng thấy Đế Tân Lộ rồi đấy, lúc trước hắn đến vực Bách Hoa để ngưng tụ ra tâm thế giới, cướp đoạt bổn nguyên, không biết vì mục đích gì.”

“Giờ kẻ địch cũng làm chuyện tương tự khi ở vực Bách Hoa, có lẽ chúng có cùng mục đích.” Long Khâu Đạo nói xong bèn thở dài: “Nếu vậy không thể kéo dài được nữa.”

Ông vừa nói đến đây đã quay đầu nhìn Long Khâu Định Cương: “Tạm thời các ngươi đừng hành động nóng vội, lão phu tự bạo báo với Tiêu đại nhân, mọi chuyện không sao cả.”

“Được, vậy tiền bối tổ tiên cẩn thận một chút.” Long Khâu Định Cương bất giác chắp tay rồi trả lời.

Nhưng ông vừa nói xong thì bỗng ngớ ra, vội vàng nhìn chằm

chằm vào đối phương: “Không, không được làm vậy.”

Long Khâu Đạo chưa kịp tự bạo linh hồn thì đã dọa Long Khâu Định Cương sợ chết khiếp.

Long Khâu Đạo nhìn dáng vẻ khẩn trương của Long Khâu Định Cương, nhất thời cười ra tiếng.

“Chuyện này, lão phu cũng không tiện nói rõ ràng với ngươi.” Long Khâu Đạo nói xong, nhìn Long Khâu Định Cương cười thần bí: “Linh hồn tự nổ tung, đối với ta thì không có bất cứ vấn đề gì.”

Long Khâu Định Cương nghe lời nói của Long Khâu Đạo, có chút không tin tưởng.

Linh hồn tự nổ tung, sao có thể không có việc gì?

Chuyện này cũng chẳng khác gì tự sát cả.

Nuốt một ngụm nước miếng, Long Khâu Định Cương cân nhắc hạ thấp giọng, khuyên bảo: “Tổ tiên tiền bối, vãn bối vẫn cảm thấy, chúng ta chọn một cách ổn thỏa hơn...”

Ầm ầm! !

Trong phòng chính giữa thế giới động thiên đột nhiên lắc lư không ngừng, những thứ được khắc trên trận pháp lấp lánh ánh sáng rực rỡ.

“Không tốt, chuyện này...” Nhìn trận pháp này, rõ ràng sắc mặt Long Khâu Định Cương hoảng loạn hơn rất nhiều.

Sắc mặt Long Khâu Đạo nghiêm túc, mạch linh khí trong trận pháp nổ vang, ánh sáng chói mắt, đây là trận pháp có điều bất thường, có chút không chịu nổi.

“Có sức mạnh khổng lồ đang đổ ngược vào trận pháp, tâm thế giới sắp ngưng tụ rồi sao?” Long Khâu Đạo nhìn trái nhìn phải,

chăm chú nhìn trong phòng trận pháp khắc hoa văn, híp hai mắt.

Không đúng.

Bây giờ vực Thánh Long vốn đang trong quá trình suy yếu, đối phương ngưng tụ tâm thế giới thì thôi vậy, cỗ sức mạnh mạnh mẽ này, lại đến từ nơi nào.

Lại khiến trận pháp này, đột nhiên không thích ứng với sức mạnh vực Thánh Long.

“Không tốt!” Long Khâu Đạo thay đổi sắc mặt, vội vàng lao ra ngoài phòng: “Đi về trước!”

Long Khâu Định Cương nhìn thấy Long Khâu Đạo vọt ra ngoài, biết xảy ra chuyện lớn, vội vàng đi theo.

Hai người trở về vùng hắc ám, Long Khâu Đạo vận chuyển trận pháp, lập tức dẫn Long Khâu Định Cương trở về trong thế giới động thiên.

Đến thế giới động thiên, đúng là xảy ra chuyện.

Từng tộc nhân tộc Thánh Long đều ngã trên mặt đất, sắc mặt vô cùng đau đớn, mơ hồ giống như có một cỗ sức mạnh nổi lên.

Sức mạnh đang hấp thu bản nguyên của tộc Thánh Long, khiến bọn họ không ngừng suy yếu.

Cảm xúc hoảng loạn lan rộng trong lòng không ít tộc nhân.

Bọn họ không sợ chết trận sa trường, nhưng đối mặt loại thủ đoạn chưa biết và tình huống lạ lùng tước đoạt tính mạng của bọn họ một cách không rõ ràng, một sự sợ hãi và hoảng loạn vô cớ dâng lên trong lòng bọn họ.

Ầm ầm! !

Lúc này, Đế Tân Lộ đột nhiên lao ra, linh khí trong cơ thể bắt đầu tràn ra ngoài, mang theo ánh sáng thần.

Thần văn dâng trào khắp cơ thể ông, lập tức ngưng tụ trận pháp giữa không trung, bao phủ thế giới động thiên này.

Đợi đến khi trận pháp mang theo thần văn màu vàng sáng chói xuất hiện, dường như sức mạnh hấp thu tính mạng tộc Thánh Long đã bị ngăn cản.

Không còn bị sức mạnh thần bí uy hiếp, từng nhân tộc Thánh Long vội vàng bò dậy.

“Chuyện gì vậy?” Long Khâu Định Cương trở về, vội vàng quát.

Có không ít tộc nhân tộc Thánh Long vây quanh Long Khâu Định Cương, nhao nhao kể rõ tình hình với ông.

“Lúc đầu mọi thứ đều ổn cả, nhưng đột nhiên giống như có thứ gì đó bóp chặt cổ họng vậy.”

“Đúng vậy, đầu óc trống rỗng, giống như có thứ gì đó nắm lấy đỉnh đầu rồi hút.”

“Giống như có quái vật vô hình, đang không ngừng cướp đoạt, lấy mạng sống của chúng ta.”

Mọi người mồm năm miệng mười, nói rõ tình huống.

Đám người Lạc Nữ Ái và Long Khâu Bạch Thanh cũng đi theo ra khỏi phòng, bọn họ vốn đang ở trong phòng nói chuyện phiếm, chăm sóc Long Khâu Khinh Yên.

Đột nhiên bên ngoài xảy ra biến cố, sau đó Đế Tân Lộ vội vàng xin vật liệu bố trận rồi lao ra khỏi phòng.

Chương 672. Bí kỹ hợp sức tấn công của Thanh Hồ đế và Vạn Đạo Long đế

“Tình hình như thế này, tại sao?” Long Khâu Đạo nôn nóng nhìn về phía Đế Tân Lộ, nếu không phải đối phương kịp thời bày trận ngăn cản, chỉ sợ những tộc nhân tộc Thánh Long sẽ bị hút chết.”

Sắc mặt Đế Tân Lộ trầm trọng, nói rõ với Long Khâu Đạo: “Vực Bách Hoa!

Nói xong, ông không mở miệng nữa.

Long Khâu Đạo biết linh hồn đối phương hạn chế, không thể nói tỉ mỉ, trong lòng cũng hiểu được ngọn nguồn của chuyện này.

Như ông đoán, đúng là giống với vực Bách Hoa, kẻ địch xông đến đây vì tâm thế giới.

“Trận này, không ngăn được bao lâu, tu vi của ta chưa khôi phục, không ở đỉnh phong.” Đế Tân Lộ nhìn chằm chằm Long Khâu Đạo: “Cùng lắm trong thời gian chén trà, trận pháp sẽ bị phá.”

“Trận pháp bị phá, mặc kệ không quản, trong vòng một ngày, già trẻ phụ nữ trẻ em của tộc Thánh Long đều sẽ chết, trong vòng ba ngày, tộc diệt!”

Đế Tân Lộ nói xong, mọi người đều ngạc nhiên sợ hãi.

“Đã như vậy, chúng ta không thể ngồi chờ chết, phải chủ động tấn công.” Bên cạnh, Long Khâu Khinh Yên được nữ nhi Long Khâu

Bạch Thanh dìu, nhìn về phía trượng phu Long Khâu Định Cương: "Dù sao cũng chết, không bằng liều mạng đi."

Long Khâu Định Cương thoáng im lặng, gánh nặng của bộ tộc, trách nhiệm của Đại Viêm đế, toàn bộ đều đặt ở trên người của ông, không thở nổi.

Nhưng lúc này, giống như nếu không làm như vậy, thì không còn bất cứ đường lui nào nữa.

"Nếu đã như vậy, liều mạng đi." Một tia điên cuồng hiện ra trong mắt Long Khâu Định Cương, ông còn quay đầu nhìn về phía Long Khâu Đạo ở bên cạnh: "Tổ tiên, không phải ngài muốn tự nổ tung à?"

Lời nói bất thình lình của Long Khâu Định Cương, dọa khiến những người bên cạnh đều quay sang nhìn Long Khâu Đạo

Cái quỷ gì vậy, gì mà tự nổ tung?

"Lão phu hiểu ý của ngươi." Long Khâu gật đầu, nhìn về phía mọi người: "Tận lực kéo dài thời gian, bảo vệ tốt chính mình, chỉ cần đợi đến lúc Tiêu đại nhân đến là được!"

"Tin tưởng lão phu!"

Lúc Long Khâu Đạo nói, điểu quan trọng là ông nhìn chằm chằm Long Khâu Định Cương, Long Khâu Khinh Yên và tộc nhân tộc Thánh Long.

...

Vực Thánh Long, giữa không trung, hòn đảo trên không xây dựng tạm thời.

Tâm thế giới ngưng tụ thành, lấp lánh ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Nó cũng được khắc thần văn, trận pháp phức tạp, xoay tròn quanh quẩn trên tâm thế giới xoay tròn, chậm rãi đi chuyển.

Xung quanh trận pháp, có bốn tên tộc nhân tộc Cổ Thần và thần tộc Vạn Tượng nhất mạch, đang khoanh chân ngồi ở giữa trận pháp.

Trận pháp Cổ Thần xoay tròn, con đường thần văn khuếch tán ngoài, dưới sự tăng cường của tâm thế giới, lan tỏa ra khắp không gian xung quanh.

Sức mạnh trận pháp thần văn chảy ra ngoài sẽ tự động đem khí tức sinh mệnh của tộc Thánh Long trong vực Thánh Long trở về.

Bản nguyên thiên địa hợp nhất, hóa thành mảnh vỡ thế giới này, trở thành căn cơ thế giới!

“Lão đại, có trận pháp ngăn cản!” Một tên thần tộc Vạn Tượng tọa trấn trong trận pháp Cổ Thần, đột nhiên mở to hai mắt lên tiếng.

Đế Dịch Thiên đang chắp tay sau lưng nhìn ra xa, xoay người lại: “Sao có thể được, sao đám người tộc Thánh Long có thể có năng lực ngăn cản đại trận Vạn Vật Tụ Giới?”

“Hơn nữa, trận pháp chống đỡ là đại trận Vạn Vật Ngự Giới!” Tên thần tộc Vạn Tượng lại mở miệng, khiến đồng tử Đế Dịch Thiên co rút lại.

Chuyện này không thể nào!

“Ngươi đang nói bậy bạ gì vậy, sao tộc Thánh Long có thể thi triển trận pháp của nhất tộc chúng ta được!” Đế Dịch Thiên híp mắt, trách mắng thành tiếng.

“Nhưng lão đại, phản hồi ta nhận được, chính là như thế!”

Phía dưới, lúc Đế Dịch Thiên còn đang khó hiểu, đột nhiên giống như có cảm giác gì đó, chợt ngẩng đầu lên.

Lúc ông ngửa đầu, phát hiện Thanh Hồ đế Tô Mộc Sinh ở trên không, không biết xuất hiện ở đó từ khi nào.

Tô Mộc Sinh còn đang giơ hồ lô rượu màu lục trong tay lên.

Chỉ thấy Tô Mộc Sinh giơ hồ lô rượu: "Tiền bối, vãn bối thất lễ rồi."

"Không sao, ra tay!" Giọng nói rầu rĩ của Long Khâu Đạo vang lên trong hồ lô rượu.

"Đi đi!" Tô Mộc Sinh đột nhiên phát lực, vung mạnh hồ lô rượu.

Bùm!

Hồ lô rượu màu xanh giống như đạn pháo, bắn ra từ giữa không trung, hóa thành sao băng màu lục rơi xuống.

Hồ lô rượu màu lục, rơi xuống từ trên không trung với tốc độ cực kỳ đáng sợ, nhắm thẳng về phía hòn đảo trung tâm phía dưới.

Đế Dịch Thiên ngẩng đầu, nhìn hồ lô rượu màu lục rơi xuống, sắc mặt hơi mờ mịt.

Ông có chút không hiểu nổi, không phải Tô Mộc này có tật xấu gì chứ.

Đột nhiên hiện thân, sau đó ném hồ lô rượu của mình về phía đám người ông, là có ý gì?

Người này, chắc không phải nghĩ rằng, dùng thứ được gọi là hồ lô rượu màu lục này, đập chết bọn họ đó chứ?

Đường đường là Thanh Hồ đế, sao có thể làm ra chuyện ấu trĩ

như vậy?

Cái hồ lô rách nát này, không phải tiện tay đánh một cái sẽ vỡ ngay sao.

Nghĩ đến đây Đế Dịch Thiên Hạ vô thức, chính là muốn giơ tay đánh nát Thanh Hồ Lô.

Chương 673. Sao không thấy Tiêu đại nhân nữa?

Chờ chút!

Động tác của Đế Dịch Thiên đột nhiên cứng đờ, đọng lại giữa không trung.

Chuyện mình có thể nghĩ ra dễ dàng như vậy, sao Tô Mộc Sinh có thể ngu xuẩn như thế chứ?

“Cẩn thận một chút, đề phòng có âm mưu!”

Đế Dịch Thiên vội vàng dừng tay lại, nhìn trái phải rít gào ra tiếng: “Không nên đánh cái hồ lô kia, tránh ra xa chút!”

Võ Linh quân vốn phụ trách giúp đỡ bảo vệ xung quanh, sau khi phát hiện tình huống bên này, vốn muốn đánh vỡ hồ lô rượu rơi từ trên trời xuống kia.

Nghe thấy Đế Dịch Thiên rít gào, trong lòng mọi người căng thẳng, vội vàng dừng tay không hành động nữa.

Để mặc hồ lô rượu màu lục rơi xuống đất, bốp một tiếng đập xuống mặt đất của hòn đảo.

Nảy lên hai cái, ùng ục ùng ục lăn đến trước gót chân Đế Dịch Thiên.

“Phù!”Đế Dịch Thiên thở ra một hơi, lúc ông ngẩng đầu nhìn về phía Tô Mộc Sinh trên không trung một lần nữa, sự đùa cợt hiện lên trên khuôn mặt ông.

“Xem ra, mưu kế nhỏ của ngươi không thể thành công rồi, Thanh Hồ đế.”

“Muốn dụ dỗ ta đánh nát hồ lô rượu này, phóng thích sát chiêu của ngươi à?”

“Tính toán vụng về.”

Giữa không trung Tô Mộc Sinh, nhìn xuống Đế Dịch Thiên bên dưới, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên: “Tự cho là đúng!”

Sau khi Tô Mộc Sinh nói xong, Đế Dịch Thiên đột nhiên cảm thấy hồ lộ rượu trước gót chân, đột nhiên động đậy.

Cúi đầu nhìn, liền phát hiện một bóng dáng hư ảo, nổi lên từ bên trong.

“Vạn Đạo Long Đế?” Đế Dịch Thiên trừng to hai mắt, nhìn Long Khâu Đạo.

Bây giờ Long Khâu Đạo chỉ có thân thể Long Linh, vậy mà lại dùng hồ lô rượu màu lục này làm vật chứa!

Mưu đồ gì?

“Ngươi rất khó hiểu? Vậy cũng đúng, ngươi sẽ hiểu ngay thôi.” Long Khâu Đạo mỉm cười, ánh sáng màu lục chói mắt tỏa sáng trên hồ lô rượu màu lục chứa đựng cơ thể ông.

Linh khí ẩn chứa trong đó, cũng càng thêm bành trướng mãnh liệt.

Không chỉ vậy.

Ánh sáng màu trắng nhạt của tỏa ra trên thân thể hư ảo của Long Khâu Đạo.

Đối diện, đồng tử Đế Dịch Thiên co rút lại: “Ngươi muốn làm

gì! !

Gào xong, thân hình Đế Dịch Thiên vội vàng muốn lui về phía sau.

Nhưng khi cơ thể ông vừa có động tác, lại bị Long Khâu Đạo ôm lấy.

Tuy cơ thể Long Linh ngưng tụ từ linh hồn, nhưng cũng giống như thực thể, vô cùng chân thật.

“Lão phu, sao có thể để ngươi rời đi dễ dàng như vậy?” Long Khâu Đạo nở nụ cười, ánh sáng quẩn quanh cả người ông ngày càng thêm mãnh liệt.

“Điên rồi, ngươi điên rồi sao! !” Đế Dịch Thiên liên tục không ngừng gào thét, đồng thời phát hiện có bóng người lướt qua bên cạnh: “Đến giúp đỡ, mau!”

Đằng xa, Nghiêm Đức Danh dẫn ánh lửa xông đến, tốc độ rất nhanh.

Chỉ là lúc sắp đến gần, Đế Dịch Thiên trơ mắt nhìn ánh lửa của Nghiêm Đức Danh vẽ một đường cong hoàn mỹ trên không trung.

Chạy trốn nhanh như bay!

“Nghiêm Đức Danh!” Đế Dịch Thiên gào thét tên đối phương, chỉ có thể tốn công vô ích mà cảm nhận uy năng gần trong gang tấc.

Ầm ầm! ! !

Tiếng nổ vang kinh thiên động địa, lập tức vang vọng cả trời đất, đinh tai nhức óc.

Dao động linh khí bùng nổ chủ yếu đến từ hồ lô rượu Thanh Hồ đế Tô Mộc Sinh cống hiến.

Bên trong hồ lô rượu nổ tung có chứa linh khí thiên địa, dưới sự kích thích đến mức này, bến thành ngọn lửa Hồ Hỏa đầy trời, bắn tung tóe xung quanh.

Thủ bút như thế, đương nhiên đến từ Tô Mộc Sinh.

Nhưng mà, thứ càng đáng sợ hơn chính là dao động linh hồn, lấy cơ thể Long Linh tự nổ tung của Long Khâu Đạo làm trung tâm, lan rộng khắp bốn phương tám hướng."

"Ô!"

Trong trận pháp Cổ Thần, thần tộc Vạn Tượng trấn thủ, cảm giác đau đầu muốn nứt ra, gần như muốn nổ tung, thất khiếu chảy máu, cả người run rẩy.

Tuy rằng không ảnh hưởng đến tính mạng, nhưng lại có cảm giác cả người mê mang, cũng không có cách nào tự nhiên điều động linh khí, có chút hỗn loạn.

Thần tộc Vạn Tượng còn như thế, càng không phải nói đến Võ Linh quân bốn phía.

Không ít kẻ tu vi yếu, linh hồn của bản thân bị tịch diệt, ánh sáng thần trong đôi mắt vụt tắt, trên người không còn chút khí tức nào.

Bản thân những tướng sĩ Võ Linh quân này, đều đang lơ lửng trên không trấn thủ, nhưng sau khi gặp phải tai kiếp như thế, đều rơi từ trên không xuống, không còn linh hồn, khí tức.

"A! ! !" Đế Dịch Thiên cũng ôm đầu kêu gào thảm thiết, khóe mắt nứt ra, máu tươi rỉ ra trong hốc mắt.

Ông chỉ cảm thấy giống như đầu óc của mình sắp bị xé nát, có một cây gậy đang khuấy động não tương của ông ta.

“Vạn Đạo Long đế, ngươi thật độc ác!” Đế Dịch Thiên ôm đầu, chậm rãi đứng thẳng dậy.

Ở trước ngực Đế Dịch Thiên, có một viên ngọc bội lấp lánh ánh sáng.

Cuối cùng ánh sáng tan biến, ngọc bội ầm ầm vỡ vụn, hóa thành từng mảnh ngọc vụn, bay tán loạn trong không trung.

Đế Dịch Thiên thở ra một hơi, tuy có ngọc Thủ Hồn mà trưởng bối trong tộc ban tặng bảo vệ.

Dù sao cũng là cơ thể Long Linh của Vạn Đạo Long đế tự nổ tung ở khoảng cách gần, cho dù có ngọc Trấn Hồn, linh hồn của ông vẫn bị tổn thương.

Chương 674. Sao không thấy Tiêu đại nhân nữa? (2)

Thực lực ít nhất cũng giảm xuống khoảng chừng hai thành, quan trọng nhất là...

Đế Dịch Thiên quay đầu nhìn về phía bên cạnh trận pháp Cổ Thần, đồng tộc tọa trấn ở bên đó đều bị thương,

Nhưng mà không sao, chỉ cần mình tọa trấn trận pháp kia...

Ầm!

Chấn động mạnh mẽ của trận văn của Thần đột nhiên xuất hiện, khiến Đế Dịch Thiên tỏ vẻ ngạc nhiên.

Có chuyện gì vậy?

Mình không ngưng tụ sức mạnh thần văn, mà đồng tộc của mình, lúc này còn đang hỗn loạn, không ngừng nôn mửa, linh khí tan rã bởi vì linh hồn của Long Khâu Đạo tự nổ tung lúc nãy.

Không đúng, hướng sức mạnh thần văn ngưng tụ...

Đế Dịch Thiên vội vàng ngẩng đầu, nhìn về phía Tô Mộc Sinh, đồng tử đột nhiên co rút lại.

“Đế Tân Lộ tiền bối?” Nhìn bóng dáng quen thuộc giữa không trung, Đế Dịch Thiên nghẹn họng nhìn trân trối.

Dựa theo tình báo, vực Bách Hoa của Đế Tân Lộ tiền bối thất thủ, không còn tung tích, sao lại ở đây?

Hơn nữa, ông ta muốn làm gì?

“Phá!” Thần văn màu vàng ngưng tụ trong tay Đế Tân Lộ, trong nháy mắt, hóa thành thần thương màu vàng, cùng với một tiếng quát lớn của ông, ném mạnh ra ngoài.

Đánh trúng vào khu vực chỗ tâm thế giới trong ánh mắt ngạc nhiên hoảng sợ của Đế Dịch Thiên.

Đinh!

Trận pháp màu vàng va chạm với thần thương màu vàng, vết nứt xuất hiện trên trận pháp, nhưng lại không vỡ nát.

“Vẫn còn thiếu một chút sao?” Đế Tân Lộ cau mày, nhìn về phía Tô Mộc Sinh: “Nhưng mà, chắc là nhất thời khó có thể vận chuyển trận pháp.”

“Long Khâu đại nhân tự nổ tung, khiến bọn hắn không thể nào làm chuyện dư thừa trong thời gian ngắn.”

Nói xong, Đế Tân Lộ cúi đầu nhìn xuống phía dưới, chạm đến ánh mắt Đế Tân Lộ.

Ông có thể nhìn ra được ánh mắt vô cùng phức tạp của hậu bối thiên tài này.

Cảm xúc của Đế Dịch Thiên thật sự rất phức tạp, nhìn chiến hạm hư không hiện lên ở đằng xa, còn có tộc Thánh Long do Long Khâu Định Cương suất lĩnh.

Nhìn trái phải càng ngày càng nhiều bóng người, sắc mặt ông càng thêm âm trầm.

“Các ngươi cho rằng, chỉ là lão bất tử Vạn Đạo Long đế đến đây tự nổ tung, hy sinh chính mình thì sẽ thắng chắc sao?”

“Ngu ngốc!” Đế Dịch Thiên gầm nhẹ, đột nhiên lấy ra một vật,

nhét vào miệng.

“Chuyện này...” Trên không trung, Đế Tân Lộ nhìn hành động của Đế Dịch Thiên, hít một hơi khí lạnh.

...

Trong hắc ám, Tiêu Thiên dẫn Tử Nhược Yên đi đường, đột nhiên ngừng lại.

“Sao vậy?” Tử Nhược Yên nhìn Tiêu Thiên bên cạnh, hơi khó hiểu.

Tiêu Thiên tỏ vẻ hoảng sợ: “Long Khâu Đạo nổ, vậy mà ông ta lại nổ tung ở vực Thánh Long.”

“Vực Thánh Long, chỉ sợ đã xảy ra chuyện cực kỳ đáng sợ, không được không được, tốc độ của chúng ta phải nhanh hơn một chút!”

Nói xong, Tiêu Thiên vươn tay kéo Tử Nhược Yên lại, ôm vào lòng mình.

Tử Nhược Yên sửng sốt một chút, theo bản năng ôm lấy eo Tiêu Thiên.

Bùm!

Cơ thể Tiêu Thiên run lên, đột nhiên hắn bộc phát tốc độ cực kỳ đáng sợ, xé rách không gian bốn phía, chạy nhanh về phía trước.

Nhưng trước khi Tiêu Thiên rời đi, hắn hoàn toàn không chú ý đến chuyện có dao động linh hồn nổi lên ở vị trí ban đầu.

Chỉ là, sau khi hắn rời đi không lâu, trong quá trình khôi phục của không gian, một bóng người hư ảo chậm rãi ngưng tụ thành hình.

“Tiêu đại nhân!” Sau khi Long Khâu Đạo ngưng tụ thành hình, vội vàng mở miệng.

Nhưng vừa nói xong, vẻ mặt ông ngơ ngác.

Tại sao bản thân lại xuất hiện trong hư không hắc ám không một bóng người này?

Tiêu đại nhân đâu rồi?

Trong hư không hắc ám, Long Khâu Đạo đứng đó, mờ mịt không hiểu ra sao.

Theo đạo lý, sau khi ông tự nổ tung, nếu đã ngưng tụ thân thể Long Linh, nên ở bên cạnh Tiêu Thiên mới đúng.

Tại sao lại ở đây?

Long Khâu Đạo đột nhiên kịp phản ứng, vội vàng nhìn về phía trước.

Hắn có thể rõ ràng cảm giác được, ngay phía trước chỗ sâu trong hư không hắc ám, có dao động mãnh liệt do hư không bị xé rách vọng đến.

Con đường bị xé rách thẳng tắp kia, đang chậm rãi khôi phục, phong cách thật sự khiến ông cảm thấy quen thuộc.

“Tiêu đại nhân, vậy mà đã đến rồi!” Long Khâu Đạo nhìn vị trí hư không hắc ám xung quanh, tỏ vẻ vẻ mừng như điên.

Ông vốn tưởng rằng sau khi tự nổ tung, nhìn thấy Tiêu Thiên, đối phương sẽ cách vực Thánh Long rất xa.

“Không phải là bệnh cũ của Tiêu đại nhân lại tái phát đó chứ?” Long Khâu Đạo nhìn con đường hắc ám bị xé rách phía trước, khóe miệng hơi run rẩy, giống như nghĩ đến điều gì đó.

Nếu như ông dự đoán không sai, e rằng Tiêu đại nhân lại đang suy nghĩ lung tung, chạy đến vực Thánh Long rồi.

Long Khâu Đạo nghĩ vậy, nhẹ nhàng lắc đầu, hơi thương hại nhìn về phía Thánh Long: “Các ngươi thảm rồi!”

...

Trong vực Thánh Long.

Bùm!

Tiếng nổ lại vang vọng một lần nữa, rừng cây khổng lồ ngưng tụ giữa không trung, bị sức mạnh mãnh liệt này xé nát, không ngừng tan vỡ.

Sức mạnh thần văn màu vàng mang theo sức mạnh đạo bá đạo trút xuống, dọc theo những mảnh gỗ vỡ nát này, nhắm về phía Tô Mộc Sinh ở phía sau.

Chương 675. Bệnh cũ lại tái phát

Sức mạnh đại đạo trong cơ thể Tô Mộc Sinh hóa thành mộc chi giới ảnh, đẩy ngang về phía trước, lại hóa thành rừng rậm xanh um tươi tốt, sinh trưởng trên không trung.

Cây khổng lồ chọc trời, hiện ra từ hư không, giống như một khung cảnh được kéo đến từ quá khứ, thật là kỳ lạ.

Nhưng trong quá trình thần văn màu vàng di chuyển, nó đã hóa thành thần thương khổng lồ màu vàng, giống như hệt như cách Đế Tân Lộ đã dùng để phá trận lúc trước.

Nhưng thần thương màu vàng này, rõ ràng lớn hơn rất nhiều, tốc độ cũng không ngừng tăng lên.

Rừng cây khổng lồ cổ xưa chặn trước mặt mộc chi giới ảnh, hoàn toàn không thể ngăn được thần thương đâm xuyên qua.

Thần văn giống như được khắc trên thần thường, trong quá trình đi đến, ánh sáng vàng không ngừng phát ra ánh sáng, ẩn chứa uy năng đáng sợ.

Bùm! Bùm! Bùm!

Ánh sáng vàng trên thần văn, ẩn chứa uy năng chấn động bốn phía, điên cuồng xé nát rừng cây khổng lồ trên không trung.

Thần thương xoắn ốc bay múa, mạnh mẽ đâm vào lồng ngực Tô Mộc Sinh.

“Phốc!”

Tô Mộc Sinh phun ra một ngụm máu tươi, bị đánh bay ngược ra ngoài.

“Nhỏ yếu!” Đế Dịch Thiên nhìn Tô Mộc Sinh bay ngược ra ngoài, rít gào thành tiếng, ánh sáng tia máu hiện ra trong đồng tử.

Không chỉ như thế, quần áo trên người ông đã nổ tung, dáng người hơi phồng lên, mơ hồ có ánh sáng màu máu xuất hiện trong ánh sáng vàng trên thần văn.

Khí cơ cực kỳ đáng sợ, quanh quẩn trên người ông.

Điểm đáng sợ nhất, lại là khi Đế Dịch Thiên giao thủ với Tô Mộc Sinh, còn có thể phân tâm phân ra một phần sức mạnh, khống chế sự ngưng tụ của tâm thế giới bên cạnh.

Làm hai việc cùng lúc, dùng sức của một người tọa trấn trận pháp Cổ Thần.

“Thật đúng là phiền phức!” Tô Mộc Sinh cau mày, nâng tay lau vết máu ở khóe miệng, nhìn về phía trước mặt Đế Dịch Thiên.

Dựa vào lời Đế Tân Lộ giải thích với mình, thứ lúc trước đối phương uống tên là Huyết Cốt đa. Một loại đan dược đơn giản thô bạo, nhưng lại vô cùng hiệu quả, có thể kích phát sức mạnh bên trong xương máu của bản thân, bộc phát tiềm năng.

Đối với hạng người thiên phú đáng ngạc nhiên và tư chất đáng sợ như Đế Dịch Thiên, chiến lực bộc phát sau khi uống Huyết Cốt đan, đương nhiên vô cùng khủng bố.

Tai hại duy nhất, chính là sẽ có sự tổn hại nhất định đối với tư chất của bản thân, căn cơ không ổn định.

Thiên tài giống như Đế Dịch Thiên, bình thường tuyệt đối sẽ không sử dụng loại đan dược lạm dụng tiềm lực, tổn hại bản thân như Huyết Cốt đan.

Bây giờ, e rằng bọn họ thật sự đã khiến ông ta giận sôi máu.

Người cũng bị bọn họ chọc tức điên, còn có Nghiêm Đức Danh đang chém giết.

“Huyết Duệ!! Chiến Khắc Cực!” Nghiêm Đức Danh lơ lửng giữa không trung, nhìn thấy hai người ở trong chiến trường chém giết, không ngừng đánh đồng tộc đồng đội trọng thương, tóm lấy rồi lại vứt ra đằng sau, phẫn nộ gào thét.

Một người là học sinh đắc ý của ông, người còn lại là đại tướng có tiềm lực rất lớn.

Nghiêm Đức Danh đã đau buồn trong thời gian dài sau khi chiến trường hư không Vẫn Viêm sụp đổ, âm thầm cầu nguyện cho học sinh.

Kết quả, đại chiến này nổ ra.

Ông lại trở thành kẻ địch của học sinh vốn tưởng đã chết, nhất là học sinh tốt này của mình, còn dùng lời lẽ đường hoàng để chỉ trách mình.

Nói ông nghiệp chướng nặng nề, vọng tạo sát nghiệt.

Nếu cứ chấp mê bất ngộ như vậy, đương nhiên sẽ rơi vào địa ngục Vô Gian, chịu khổ chịu nạn, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Đời đời kiếp kiếp, chỉ có thể làm súc sinh.

Mặc dù Nghiêm Đức Danh có chút nghe không rõ, người học sinh này của mình rốt cuộc đang nói hươu nói vượn gì.

Cũng không biết vì sao ông lại vô cùng giận dữ, hận không thể ăn tươi nuốt sống đối phương.

Ông ghét nhất là sự phản bội.

Hơn nữa, trên chiến trường, còn có một sức mạnh áp chế thế giới khó hiểu trấn áp sự tồn tại của đám người Tàng Võ bọn họ.

Bọn họ thân là dị tộc Tàng Võ, đi đến thế giới này, thì sẽ chịu sự áp chế, chiến lực giảm sút.

Nhưng trong vực Thánh Long trước mắt, trình độ áp chế sức mạnh thế giới đã tăng lên rất nhiều.

Người gây ra chuyện, chính là Lạc Nữ Ái và Long Khâu Bạch Thanh ngưng tụ ý chí Đế hoàng, hóa thành Thần Long màu tím rực lửa và Thần Long màu trắng sấm sét cách đó không xa.

Nghiêm Đức Danh không nhịn được mà híp hai mắt, chăm chú nhìn hai bóng dáng chém giết kia, giống như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Lúc trước, tình báo bọn họ nhận được chính là như vậy.

Hai nữ tử này hợp sức chém giết, dẫn động sức mạnh thiên địa, sẽ tạo thành lực áp chế như vậy.

Vô cùng kỳ lạ, nếu để mấy nữ tử này trưởng thành, sau này chỉ sợ sẽ xảy ra vấn đề lớn ở chiến trường hư không.

Chiến trường chém giết, chiến trường hư không vốn được xem như hai bên cạnh tranh công bằng, đối phương ở đây tạo ra sức mạnh áp chế, loại chuyện này ai có thể chấp nhận được.

Hơn nữa, điều khiến Nghiêm Đức Danh lo lắng nhất, nếu hai người Lạc Nữ Ái và Long Khâu Bạch Thanh đến Tàng Võ.

Chương 676. Bệnh cũ lại tái phát (2)

Có khi nào vẫn tạo ra năng lực như vậy, nơi bọn họ ở, có khi nào sẽ triệt tiêu áp lực của Tàng Võ đối với Tàng Linh bọn họ không?

Nếu có thể, chỉ sợ sẽ xuất hiện vấn đề lớn.

Cực kỳ đáng sợ!

Cho nên, nhất định phải bắt hai nữ tử này, cho dù không bắt được, cũng phải chết!

Ánh mắt Nghiêm Đức Danh sáng quắc, quét qua những chiến trường khác xung quanh, khóe miệng hơi run rẩy.

Thực lực của bản thân bọn họ, hẳn là hơn xa đối phương, cũng vì sự tồn tại của hai nữ tử này, vậy mà lại khiến bọn họ rơi vào thế hạ phong!

Đốt cháy! !

Ngọn lửa hừng hực trong cơ thể Nghiêm Đức Danh đột nhiên bùng lên, ông rít gào: “Lui! ! !

Cùng với tiếng rít gào phẫn nộ, ngọn lửa nóng lực lan ra bốn phương tám hướng giống như một vòng lửa.

Vòng lửa rực cháy mở rộng ra, lập tức đánh lui Long Khâu Định Cương và các cường giả tộc Thánh Long vừa mới xông đến, ai nấy đều bị lửa thiêu đốt cả người, vô cùng đau đớn.

Sau khi vòng lửa rực cháy xuất hiện, Nghiêm Đức Danh đột nhiên bộc phát tốc độ, đi đến trước mặt Lạc Nữ Ái và Long Khâu Bạch Thanh trong tích tắc.

Ông giơ tay ra, sức mạnh đại đạo dâng trào, biến bốn phương tám hướng trở thành thế giới lửa đỏ, giống như thế giới rực lửa giáng lâm.

Khiến hai nữ tử, không còn đường chạy trốn.

Nó biến thành bàn tay rực lửa, đè xuống từ trên không, đối tượng đầu tiên nó nhắm đến, chính là Lạc Nữ Ái.

Đồng tử Lạc Nữ Ái co lại, linh khí toàn thân dâng trào, hóa thành lửa Thánh Ma thiêu đốt tứ phía, chống lại ngọn lửa màu đỏ đang nghiền ép.

Mặc dù Nghiêm Đức Danh mạnh mẽ nhưng ngọn lửa của ông không bá đạo như ngọn lửa Thánh Ma.

Rất nhiều ngọn lửa đỏ bị ngọn lửa Thánh Ma thôn phệ và tiêu trừ, như thể chưa từng xuất hiện, rất kỳ lạ giống như một kỳ quan.

Đáng tiếc, cảnh giới chênh lệch quá lớn, cho dù thể chất của Lạc Nữ Ái cường hoành cùng Thánh Ma diễm bá đạo nhưng cũng không thể chống lại sự ăn mòn của ngọn lửa đỏ khắp trời.

Nàng có chút phí công sức khi đối phó với chưởng ấn màu đỏ dâng trào từ không trung.

Đôm đốp…

Cùng với tiếng lôi đình nổ vang, thân hình Long Khâu Bạch Thanh bỗng nhiên chắn trước mặt Lạc Nữ Ái, trực tiếp đánh bay nàng.

Bùm!

Khí cơ khủng bố bạo động, ý chí đế hoàng như thể bị nhóm lửa, bùng cháy giống như củi khô.

“Đồ lùn tóc trắng, ngươi làm gì vậy!!!” Lạc Nữ Ái mở to hai mắt, không thể tin nổi hét lên: “Ngươi điên rồi à?”

Rõ ràng đối phương đang tự thiêu để bộc phát tiềm lực.

“Chuyện của vực Thánh Long, ngươi là bị liên lụy nên không thể xảy ra chuyện gì được.” Long Khâu Bạch Thanh mỉm cười quay đầu nhìn Lạc Nữ Ái.

Khi nàng quay đầu, nàng nhìn chằm chằm vào những chưởng ấn rực lửa đang nghiền ép với vẻ mặt kiên định, toàn thân bùng phát uy áp lôi đình đáng sợ.

Đường vân lôi đình cũng hiện lên trên da thịt nàng, như thể chúng sắp xuyên qua và xé nát thân thể xinh xắn nhỏ nhắn của nàng.

“Ngu ngốc, trở lại đây!” Lạc Nữ Ái cắn răng, toàn thân thiêu đốt lên ngọn lửa màu tím, nàng bộc phát tốc độ đuổi theo.

Đầu óc của tên này không được tốt lắm thì phải, rõ ràng là nàng tự muốn đi chơi mà.

Đã ở bên nhau lâu như vậy rồi, tình bạn không cạn, có nạn cùng chịu mới đúng chứ.

Làm sao có thể để một mình ngươi bước lên trước?

“Bạch Thanh!” Cách đó không xa, Long Khâu Định Cương bị vòng lửa đẩy lui, nhìn thấy dáng vẻ con gái liều mạng quyết đánh đến cùng, ông bối rối vội vàng kêu to.

“Hỏng bét rồi, nhanh đi hỗ trợ!” Bên cạnh, Liễu Quế Hương

vừa chém một nhát vào kẻ địch vừa thủ bên cạnh Tuyết Phú Quý.

Lúc này, Tuyết Phú Quý dùng một quyền oanh bạo đầu của tên tộc Cốt Giáp xong, bỗng nhiên nhếch miệng cười: "Không cần nữa."

Liễu Quế Hương kỳ quái nhìn trượng phu: "Hửm?"

"Người luyện võ rất thú vị, dưới khí huyết dâng trào có thể cảm nhận sâu sắc rất nhiều thứ." Tuyết Phú Quý nhìn về phía thê tử mình, phô bày một chút cơ bắp bản thân: "Bây giờ, huyết khí ta bành trướng, có cảm ứng rồi."

Tuyết Phú Quý vừa nói vừa hô một tiếng về nơi xa: "Lão đệ, chuẩn bị sẵn sàng rồi."

Gầm!

Một bên khác, Chu Nguyệt Hành há miệng gầm lên như gấu, dao động vô hình khuếch tán ra xung quanh.

Ông đột nhiên lấy ra linh khí lưu ảnh đã chuẩn bị sẵn sàng.

Trên không trung, Nghiêm Đức Danh giật giật lông mày, không hiểu vì sao ông luôn cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Nhưng ông khẽ lắc đầu, lực đạo lại lần nữa bộc phát, chưởng ấn rực lửa đỏ ép xuống.

Giới hạn ngọn lửa hiển hóa được hình thành bởi đại đạo xích viêm bao phủ toàn vùng thiên địa này, trời cao không đường chạy, địa ngục không lối vào, đối phương tuyệt đối không thể trốn thoát.

Ông vốn muốn bắt Lạc Nữ Ái, không ngờ Long Khâu Bạch Thanh lại tự dâng tới cửa, Lạc Nữ Ái vừa bị đánh bay cũng gấp rút tìm đến cái chết.

Một hòn đá trúng hai con chim.

Ở phía xa, Đế Dịch Thiên đứng giữa không trung, cũng nhận ra tình trạng của Nghiêm Đức Danh bên này, ông cau mày.

Chương 677. Ngươi chính là chủ mưu đằng sau việc này

Lạc Nữ Ái và Long Khâu Bạch Thanh chính là người mà ông muốn bắt, nếu có thể nghiên cứu rõ ràng lực lượng áp chế của thế giới này trở thành át chủ bài, sẽ giúp ích rất nhiều cho gia tộc bọn họ.

Hợp tác với Tàng Vũ chỉ là tạm thời, nhất định phải có kế hoạch cho tương lai.

Thanh Hồ đế Tô Mộc Sinh cũng chú ý đến tình hình bên kia, hắn hít sâu một hơi, dự định quay người gấp rút qua đó tiếp viện.

Dù sao đó cũng là con gái của huynh trưởng Long Khâu Định Cương, há có thể ngồi nhìn cô nhóc xảy ra chuyện được.

Tô Mộc Sinh còn chưa kịp động thân thì Đế Dịch Thiên đã chắn ngay trước mặt hắn, thần thương Thần Vân rực sáng như máu ngưng tụ trên tay ông.

“Đáng chết!” Tô Mộc Sinh phẫn nộ nhìn cảnh này, càng thêm sốt ruột.

Gầm!!!

Trong phút chốc, tiếng rồng gầm rõ ràng vang vọng khắp vùng đất trời này, ý chí đế hoàng Thánh Long ánh kim lập tức dâng trào.

Không chỉ như thế, vào lúc uy áp đế hoàng dâng trào, khí tức của ngọn lửa Ma Long màu tím và lôi đình Thánh Long màu trắng bị áp chế trong không trung cũng tăng lên.

Trong nháy mắt, năng lực áp chế của thế giới tăng vọt.

“Đến rồi, Tử Nhược Yên mang trong mình huyết mạch đế hoàng chính thống của Nhân tộc!” Dưới tình huống như vậy, cảm nhận lực áp chế trên thân thể lại tăng lên, trong mắt Đế Dịch Thiên hiện lên tia vui mừng.

Ván này được thiết lập đúng rồi.

Tên của ba Nữ đế được đề cập trong nội dung tình báo, tất cả đều nhập cuộc, Tử Nhược Yên chủ động đến đây thì sao có thể trốn thoát được?

Trong nháy mắt, Thánh Long đế hoàng đột nhiên nổi lên, hóa thành cái lạnh thấu xương, ngang qua giữa đất trời.

Nương theo lực áp chế thế giới lại tăng lên, những tộc nhân tộc Thánh Long đang chiến đấu cảm thấy càng thêm nhẹ nhõm và thoải mái.

Vũ Tâm Nhứ và Tuyết Như Yên vốn đang liên thủ chém giết, còn có chút phí sức.

Nhưng những tướng sĩ Võ Linh quân đang đánh ở phía trước đột nhiên bị đông cứng bởi kiếm khí hàn băng ánh kim chém phía sau lưng.

Đồng thời, một giọng nói bất lực truyền đến phía sau bọn họ.

“Mẫu thân, Vũ di, một mình Lạc Nữ Ái đã thêm loạn rồi, sao hai vị cũng chạy tới vậy?”

Tuyết Như Yên và Vũ Tâm Nhứ quay đầu, nhìn thấy Tử Nhược Yên mặc hoàng bào ánh kim, tay cầm cự kiếm ánh kim đứng lặng tại chỗ, biểu cảm có phần bất lực.

Đồng thời.

Bên trong giới hạn đại đạo xích viêm hiển hiện, dưới cự chưởng xích viêm kia có một bóng người quen thuộc mặc hoàng bào đột nhiên xuất hiện trước mặt Long Khâu Bạch Thanh.

Long Khâu Bạch Thanh còn chưa kịp phản ứng, người này bỗng nhiên đưa tay ra ấn lên đầu nàng.

Một lực áp chế chủng tộc áp đảo hơn cả trời đất bỗng nhiên hiển hiện, đẩy lùi bộc phát của nàng.

Thậm chí, nó còn cưỡng chế ngăn uy áp của nàng bộc phát mà không khiến nàng có bất kỳ di chứng cùng tai họa ngầm nào.

“Tiêu ca ca!!” Nhìn bóng người đột nhiên xuất hiện, đồng tử màu vàng óng của Lạc Nữ Ái như sắp toát ra tình yêu.

Tốc độ thân hình của nàng càng bùng nổ hơn, nàng bay về phía Tiêu Thiên ở trên không trung, căn bản không để ý đến cự chưởng xích viêm đang nghiền ép ở phía sau lưng đối phương.

“Nè…chậm thôi, chậm thôi…” Tiêu Thiên nhìn thấy Lạc Nữ Ái dẫn bóng xông tới, cụng đầu vào trong lồng ngực hắn, vội vàng vòng một tay ray ôm lấy đối phương.

Tiêu Thiên vẫn không quay đầu, một cái tay khác nhẹ nhàng giơ lên.

Keng!

Trong nháy mắt, nguyên cú chưởng xích viêm khổng lồ đột nhiên dừng lại khi chạm đến bàn tay nhỏ bé của Tiêu Thiên và không cách nào tiến thêm dù chỉ một phân một hào.

Sau đó, năm ngón tay Tiêu Thiên nhẹ nhàng cong lại, dùng sức chụp.

Bang!!!

Toàn bộ cự chưởng xích viêm trong nháy mắt nổ tung, hóa thành ngôi sao lửa đầy trời, giống như pháo hoa nở rộ.

Xoạt xoạt…

Ngọn lửa lan ra xung quanh, giới hạn đạo xích viêm khổng lồ ầm ầm vỡ vụn, giống như mặt kính vỡ ra, trượt từ trong không trung rơi xuống mặt đất.

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

Trong nháy mắt, thân hình của Đế Tân Lộ từ đằng xa vọt tới trước mặt Tiêu Thiên, quỳ giữa hư không, hành lễ: “Tiêu đại nhân!”

Huyết Duệ và Chiến Khắc Cực cũng từ bỏ chiến đấu, vội vàng phi đến bên cạnh Tiêu Thiên, quỳ xuống hành lễ: “Tiêu đại nhân!”

Tiêu Thiên tiếp nhận sự cung kính của ba người, một tay ôm Lạc Nữ Ái đứng trước mặt Long Khâu Bạch Thanh.

Ánh mắt thì dừng lại trên người Nghiêm Đức Danh đang kinh ngạc đứng ở phía xa.

Giọng điệu Tiêu Thiên lạnh lùng như băng: “Chủ mưu đằng sau tính kế ta có phần của ngươi nữa ư?”

Nghiêm Đức Danh: “???”

Chủ mưu đằng sau là có ý gì?

Người này đang nói gì vậy, sao hắn nghe không hiểu gì hết?

Nghiêm Đức Danh có phần nghiêm trọng nhìn chằm chằm Tiêu Thiên, vừa rồi đối phương làm thế nào mà phá được chiêu thức của ông vậy?

Trước đó, giới hạn đạo xích viêm hiển hiện khi ông thi triển

xích viêm đã che mất tầm nhìn khiến ông không thể nhìn rõ.

Đến khi ông lấy lại tinh thần thì chiêu thức đã bị phá, đạo giới vỡ nát, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Chương 678. Một mặt khác của Tiêu Thiên

Chỉ e thực lực đối phương không hề thấp.

“Chờ chút, sao ta nhìn người này có chút quen mắt?” Nghiêm Đức Danh nhìn chăm chú Tiêu Thiên một lúc, sau khi suy nghĩ điều gì đó, đột nhiên lộ vẻ đã hiểu ra.

Ông chợt quay đầu nhìn về phía Đế Dich Thiên đang tạm thời dừng tay.

Bên kia, biểu cảm của Đế Dịch Thiên có phần cổ quái, nhìn Tiêu Thiên bỗng nhiên xuất hiện, ông lập tức nhận ra đối phương.

Đế Dịch Thiên và Nghiêm Đức Danh không hẹn mà cùng lên tiếng: “Thiên Tôn Chí Thiện bám váy, Tiêu Thiên?”

Không thể trách bọn họ gọi như vậy được, quả thật Tiêu Thiên có danh hào này, nó quá đặc sắc khiến ai cũng không thể quên được.

Huống hồ, đối phương bỗng nhiên xuất hiện trong lúc then chốt này.

Thiên Tôn Chí Thiện bám váy?

Danh hào mà hai người đồng thanh kêu lên khiến mọi người xung quanh phải quay lại nhìn, vẻ mặt ai nấy đều tỏ ra bất ngờ và khó tin.

Sao lại có…danh hào như thế này!

Thanh Hồ đế Tô Mộc Sinh nhìn Tiêu Thiên xuất hiện với ánh mắt kỳ quái.

Nam tử trẻ tuổi như vậy mà lại chính là Tiêu Thiên mà Vạn Đạo Long đế tiền bối luôn nhắc tới đó ư?

“Thân Vương Đại Viêm, Tiêu Thiên?”

“Trụ cột tinh thần của Hội Mềm chính là hắn!”

“Người này chính là Tiêu Thiên sao?”

Linh hồn của thần tộc Vạn Vật có chút hỗn loạn vì Long Khâu Đạo tự bạo, đã bò dậy.

Bọn họ nhìn về phía Tiêu Thiên, không khỏi lên tiếng nghị luận về thân phận của hắn.

Cho dù không cố ý lớn tiếng ồn ào nhưng bọn họ nói chuyện cũng không có giấu diếm.

Những người ở đây ai nấy đều thuộc hạng tu vi không tầm thường, đa số đều nghe được rất rõ ràng.

Trong đó, Tiêu Thiên đương nhiên cũng nghe rất rõ.

“Các ngươi có bản lĩnh đó, không ngờ lại điều tra ta rõ ràng và đầy đủ như vậy?” Tiêu Thiên đột nhiên biến sắc như thể nghe được điều bí mật to lớn và khủng bố vậy.

Lúc trước đang trên đường tới đây, hắn đang nghi ngờ đối phương lập thế cục để hãm hại mình, muốn dụ mọi người tới, một mẻ hốt gọn.

Kết quả, vừa tới vực Thánh Ma liền phát hiện tên Nghiêm Đức Danh này đang động thủ với Lạc Nữ Ái và Long Khâu Bạch Thanh.

Hơn nữa, sát chiêu tiếp theo là cự chưởng xích viêm kia, hắn

chỉ cần nhìn thoáng qua là đã nhận ra đối phương đang định bắt sống bọn họ.

Hắn lại nhìn về Đế Dịch Thiên của thần tộc Vạn Vật ở phía xa xa, khống chế trận pháp ngưng tụ tâm thế giới, nhất tâm nhị dụng.

Rõ ràng khí tức tràn ngập còn mạnh mẽ hơn cả mọi người ở đây nhưng bọn họ lại không tập trung chém giết, xử quyết kẻ địch.

Nếu không phải vì dẫn dụ càng nhiều người lâm vào tình cảnh bị bắt sống để uy hiếp hắn, còn có thể vì điều gì chứ.

“Người Tàng Vũ các ngươi quả thật quá đáng sợ rồi, chỉ vì nhắm vào ta mà bày trăm phương ngàn kế, thận trọng từng bước.”

“Âm mưu chồng lên âm mưu, tâm tư ác độc ẩn giấu sâu bên trong, nếu không nhờ ta tỉnh ngộ phát hiện kịp thời và chạy tới, chỉ sợ các ngươi đã thành công rồi.”

Tiêu Thiên đứng giữa không trung, lắc đầu nhìn Nghiêm Đức Danh, lại nhìn sang Đế Dịch Thiên, rồi nhìn xung quanh.

“Tâm tư ác độc, dụng tâm hiểm ác?” Đế Dịch Thiên ở giữa không trung, cau mày nhìn Tiêu Thiên rồi nhìn sang Đế Tân Lộ: “Chính là ngươi, ngươi đã làm gì tiền bối lúc hắn suy yếu hả?”

“Thật sự không ngờ rằng so với kết quả điều tra của cục tình báo, ngươi càng khiến người khác ngạc nhiên hơn.”

“Xem ra thực lực của ngươi không hề đơn giản như vẻ ngoài, ngược lại vô cùng mạnh mẽ.”

Đế Tân Lộ còn chưa nói xong thì đã bị Tiêu Thiên thô lỗ cắt ngang.

“Đủ rồi, kế hoạch của các ngươi đã bị ta phát hiện, đến lúc này mà các ngươi còn ra sức giấu diếm, diễn kịch ở đây sao?” Tiêu

Thiên không ngừng lắc đầu nhìn về phía Đế Tân Lộ.

“Dùng cục tình báo điều tra ta, thu thập đủ tin tức, lập kế hoạch trước khi hành động, giăng thiên la địa võng này để mưu hại ta, ngẫm lại thật đúng là lạnh sống lưng.”

“Vốn là tộc Cổ Thần, lại còn là một mạch của thần tộc Vạn Vật, năng lực đã cường đại như vậy rồi mà còn làm ra tính toán âm hiểm và ác độc như vậy.”

“Tâm tư thâm sâu đến mức khiến người ta tê cả da dầu, không, không được!”

Tiêu Thiên lắc đầu lia lịa, buông Lạc Nữ Ái ra, bảo nàng tránh sang bên một chút, quan sát xung quanh.

“Mà các ngươi đều là đồng lõa, đều là chó săn của tội phạm.”

“Không giữ các ngươi lại được nữa!”

Tiếng gầm phẫn nộ đột ngột của Tiêu Thiên khiến trời đất đều yên tĩnh.

Bất luận là phe địch hay phe ta đều im lặng không nói gì, cảm giác vô cùng kỳ lạ.

Rốt cuộc tên nhóc này đang nghĩ thứ gì vậy.

Không phải đối phương đang bức hại vực Thánh Long, mưu hại tộc Thánh Long sao?

Sao nói cứ như là bọn họ đang nhắm vào ngươi vậy.

Không lẽ tên nhóc này bị ngốc đó chứ?

“Chẳng trách cục tình báo lại nói Tiêu Thiên này ngây thơ lãng mạn, hư hư thực thực được nhóm Nữ Đế bảo vệ rất tốt.” Đế Dịch Thiên nheo mắt nhìn Tiêu Thiên.

Biểu cảm của đối phương trông có vẻ rất tức giận.

Chương 679. Một mặt khác của Tiêu Thiên (2)

Hắn và Nghiêm Đức Minh nhìn nhau, trong lòng bọn họ chợt hiểu ra.

Vẫn nên cẩn thận chú ý một chút, đề phòng có bẫy.

Nhất là khi Tử Nhược Yên xuất hiện ở phía sau, nói không chừng Tiêu Thiên ở trước mặt chỉ là thuật che mắt khiến bọn họ lẫn lộn.

Sát chiêu chân chính, thực tế…

Keng!

Tiêu Thiên bỗng nhiên lấy Kẻ Dẫn Đường ra, cùng với lúc thanh đao hiện ra là âm thanh trong trẻo của thân đao quanh quẩn khắp thiên địa.

Sau khi hắn cầm thanh đao và vung nó, trên thân đao lóe lên sấm chớp màu máu.

Đế Dịch Thiên, Nghiêm Đức Danh, cùng với những người khác đều cau mày.

Không đúng!

“Câu hồn dẫn đường!”

Tiêu Thiên hạ giọng thì thầm, đột nhiên đâm thanh trường đao trong tay ra.

Tia sấm sét lấp lóe trên thân đao màu trắng xám, nó bị huyết khí của Tiêu Thiên dẫn động, nhuộm thành màu đỏ tươi.

Đôm đốp!

Tiếng sấm sét đột nhiên bùng nổ, sấm chớp màu máu lóe lên trên thân đao lập tức bắn vọt ra.

Trong khoảnh khắc sấm chớp màu máu nổ tung, như thể hóa thành từng đạo xiềng xích màu máu, ẩn chứa sức mạnh của thanh đao, văng ra ngoài.

Từng sợi sấm chớp màu máu mảnh nhỏ như dây xích lập tức rạch thẳng tới bóng người đang xem trò vui giữa không trung.

Những tướng sĩ Võ Linh quân và cường giả dị tộc Tàng Vũ đều cảm thấy tê dại toàn thân, khi bọn họ cúi đầu xuống thì nhìn thấy sấm chớp màu máu đang móc trên người mình.

Nhìn từ xa, Tiêu Thiên nâng cao thanh trường đao trong tay, giữ tư thái đam ra, sấm chớp màu máu kéo dài trên mũi đao không ngừng khuếch tán, giống như từng sợi tơ máu.

Liên kết từng thân hình lại với nhau.

Ánh mắt Tiêu Thiên lạnh lùng, hoàn toàn không còn vẻ vui cười hay tức giận của ngày thường, biểu cảm trên mặt giống như hàn băng vạn năm không tan.

Sát ý nghiêm nghị.

Khi hắn lần nữa lên tiếng, giọng điệu uy nghiêm đáng sợ.

Như Diêm Vương tuyên án.

“Đưa vào hoàng tuyền!”

Thanh đao đâm ra rồi rút về, sợi tơ sấm chớp màu máu lôi kéo,

kình đạo lưu chuyển.

Bùm! Bùm! Bùm!

Lôi đình nổ tung, lực đao thay đổi, từng pháo hoa sấm chớp màu máu liên tiếp nổ vang trong không trung.

Như thể trên không vực Thánh Long đang mở đại hội pháo hoa vậy.

Giữa thiên địa yên lặng như tờ, chỉ có tiếng nổ vang trời liên miên không ngớt.

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Tiêu Thiên…

Đỏ bừng.

Đây là một trong những sát chiêu đặc biệt lúc trước của Tiêu Thiên, vốn là đại tông sư tu cả nội công và ngoại công, vì sao hắn lại được người đời gọi là Diêm Vương?

Chỉ bởi vì, khi Tiêu Thiên động thủ, điều hắn am hiểu nhất chính là dùng lực đạo giết người ở khoảng cách xa.

Câu hồn đoạt mạng, cắt đứt sinh tử của người.

Trong quá khứ không có nhiều thủ đoạn huyền bí như vậy, chỉ có thể dựa vào lực lượng bản thân để khống chế, dẫn động khí huyết của người khác, gây chấn động phế phủ.

Trong vô hình, đoạt tính mạng người.

Mấy ngày nay, Tiêu Thiên chơi đùa với thanh đao mang sấm chớp, coi như đã thành thạo trong việc nắm giữ lực lượng của thanh đao, như thể đó là kình đạo của chính hắn.

Cho nên hắn chỉ cần thi triển ra một đao là đã cắt đứt sinh tử của một đám Võ Linh quân.

Tiễn bọn họ lên đường.

Pháo hoa màu máu liên tiếp nổ tung và nở rộ trên bầu trời, màu đỏ chiếu rọi lên gương mặt của mọi người.

Võ Linh quân vốn đang chém giết khắp trời đều lần lượt hao tổn và rơi xuống.

Những tộc nhân tộc Thánh Long đang chiến đấu với bọn họ đều kinh ngạc nhìn về phía trước, bước chân hơi lui lại, cảm giác như bản thân đang nằm mơ vậy.

Lúc đầu bọn họ chiến đấu vô cùng gian nan.

Dù sao, trận pháp ngưng tụ tâm thế giới lúc trước không chỉ là hấp thu bản nguyên thế giới của vực Thánh Long.

Mà còn cướp đoạt không ít bản nguyên của tộc Thánh Long bọn họ, mất đi tính mạng, lực đạo tiêu tán.

Từ đó khiến cho khí lực chiến đấu lúc trước không đủ, linh khí suy yếu, vô cùng gian khổ.

Rất nhiều tộc nhân tộc Thánh Long đều không thể trụ nổi với thể tiến công của đối phương, bọn họ sắp bại trận, sắp bị kẻ địch giết chết.

Kết quả, đối phương bỗng nhiên bị sợi tơ sấm chớp màu máu kéo lại, sau đó đứng chắn trước mặt bọn họ.

Nổ tung!

Nhìn từ xa, tối thiểu phải có đến mười mấy vạn quân tinh nhuệ Võ Linh quân rải rác xung quanh, cứ như vậy bị một đao chém nổ tung.

Không chỉ có các tộc nhân tộc Thánh Long đang chiến đấu với bọn họ mà những Võ Linh quân đã bị Huyết Duệ và Chiến Khắc

Cực tự tay đánh cho không còn năng lực phản kháng, tê liệt rơi xuống, ngã trên mặt đất.

Bọn họ trợn mắt há mồm ngước nhìn lên không trung, như thể đã gặp phải quỷ vậy.

Trong lòng bọn họ không biết vì sao đột nhiên cảm thấy thật may mắn.

Nếu không phải nhờ Huyết Duệ và Chiến Khắc Cực, nói không chừng bọn họ có thể đã bị một đao chém nổ tung, chết một cách không rõ ràng giống như những đồng liêu bị treo trên không trung rồi.

Thanh Hồ đế Tô Mộc Sinh đến bên cạnh huynh trưởng Long Khâu Định Cương, hai người nhìn nhau và nhận ra sự chấn động trong ánh mắt lẫn nhau.

Chương 680. Hai con sâu kiến đang tới gần

Bọn họ đồng thời quay đầu lại nhìn về phía Tiêu Thiên, trong lòng hãi nhiên.

Thật là mạnh!

Đây chính là Tiêu đại nhân mà Vạn Đạo Long đế tiền bối luôn miệng nhắc tới đây sao?

Một chiêu vừa rồi không hề có một lực lượng đại đạo nào, thậm chí còn không có một tia linh khí dao động, ngược lại sấm chớp màu máu khiến bọn họ cảm nhận được sự quen thuộc.

Lực lôi kiếp thần phạt trong thiên kiếp.

Những người tu hành muốn tấn thăng cảnh giới, nếu như tu hành từng bước, đều muốn độ thiên kiếp, kháng lôi phạt.

Đánh giá cấp Vương, đánh giá cấp Hoàng, đánh giá tôn hiệu, đánh giá cấp Đế.

Bắt đầu từ nhị thập nhị giai, tiêu chuẩn đánh giá những cấp này, ngoại trừ thực lực bên ngoài, còn có thành công độ kiếp hay không.

Có thể đạt được tiêu chuẩn đánh giá hay không thì phải xem ngươi có muốn độ kiếp không.

Ngay cả thiên kiếp cũng không có, chứng tỏ ngươi chỉ là hạng người bình thường ở cảnh giới này.

Sau khi đánh giá mạnh yếu như thế nào tùy vào tình huống độ kiếp.

Trong lúc độ kiếp, lực lôi kiếp thần phạt không chỉ là khảo nghiệm mà còn là rèn luyện.

Người có thể chịu được lôi kiếp và tiếp nhận gột rửa bởi lực lôi kiếp thần phạt, rèn luyện bản thân, đương nhiên sẽ càng mạnh.

Số lần bản thân tiếp nhận lôi kiếp càng nhiều, số lần rèn luyện càng nhiều thì thực lực sẽ tăng lên rất nhiều.

Nếu thiếu đi sự chống chịu lôi kiếp và phải mượn ngoại lực hỗ trợ, vậy thì tự nhiên sẽ yếu hơn rất nhiều.

Vậy mà, sấm chớp màu máu trên thanh trường đao Kẻ Dẫn Đường của Tiêu Thiên lại tương đồng với lực lôi kiếp thần phạt?

Nhưng sự hủy diệt ở trong đó lại nhiều hơn chứ không phải ẩn chứa sinh cơ như trong lôi kiếp.

Sinh cơ trong lôi kiếp mới là nhân tố quan trọng rèn luyện thân thể.

Long Khâu Định Cương và Tô Mộc Sinh kinh ngạc không thôi, Tuyết Phú Quý và Chu Nguyệt Hành lại không có cảm giác gì quá lớn, ngược lại còn cảm thấy hợp tình hợp lý.

Đây không phải là lần đầu bọn họ nhìn thấy sự kinh khủng của đứa nhỏ Tiêu Thiên này.

Ngược lại, Liễu Quế Hương tấm tắc lấy làm kỳ lạ, nắm lấy tay trượng phu nhắc hoài: “Không ngờ rằng tiểu Tiêu lại lợi hại như thế, thực lực này có thể dùng một đao chém chàng nhỉ?”

“Hả???” Tuyết Phú Quý quay đầu nhìn về phía thê tử mình, đây là ý tưởng gì vậy.

Liễu Quế Hương vỗ vỗ trượng phu: “Cho nên, chàng đi theo tiểu Tiêu tập võ, có được một chút thành tựu, đừng nôn nóng tự mãn, đắc ý vênh váo, mà phải dốc lòng tu hành mới được.”

Tuyết Phú Quý nghe lời này của thê tử, thể hồ quán đỉnh, tâm thái bắt đầu suy nghĩ cẩn thận về những ngày này.

Bên cạnh, Tuyết Như Yên cũng giật mình nhìn về phía con gái mình: “Thực lực của đứa nhỏ tiểu Tiêu này bá đạo như vậy ư?”

Vũ Tâm Nhứ đứng bên cạnh cũng cau mày, cảm thấy có chút hồi hộp: “Đúng thật là mạnh quá mức.”

Tử Nhược Yên khẽ gật đầu, mỉm cười, sự tự hào về Tiêu Thiên tràn đầy trong giọng nói nàng: “Cũng bình thường, chỉ là chém giết một vài tên tạp nham yêu ma quỷ quái mà thôi.”

“Kẻ cầm đầu thật sự còn đang yên lành đứng kia kìa.”

Nàng vừa dứt lời, ánh mắt cũng chuyển dời lên bóng dáng cách đó không xa.

Đó là mấy tên cường giả Đạo quân trong Võ Linh quân, thân mang trọng thương, sắc mặt trắng bệch.

So với các tướng sĩ bình thường của Võ Linh quân, thực lực của bọn họ mạnh hơn, sau khi bộc phát, bọn họ miễn cưỡng thoát khỏi sấm chớp màu máu đâm xuyên vào trong cơ thể.

Thời điểm thoát ly, sấm chớp màu máu vẫn như lưỡi câu, xé rách thân thể máu thịt của bọn họ khiến họ bị thương nặng.

Nơi xa, Đế Dịch Thiên và Nghiêm Đức Danh vừa tránh được một đao, sắc mặt nghiêm trọng nhìn chằm chằm về phía Tiêu Thiên đang đứng thu đao về.

Trong đầu bọn họ bây giờ chỉ có một ý nghĩ.

Người trong cục tình báo thu thập tình báo bằng chân à!

Ngươi nói tên nhóc này là ngây thơ hồn nhiên, là phế vật chỉ biết dựa vào Nữ Đế ư?

Vẻn vẹn một đao vừa rồi chỉ có mạnh chứ không yếu hơn bọn họ.

Huống hồ…

Đế Dịch Thiên thở dài nhìn Tiêu Thiên phía xa, bộ dạng ảm đạm, trong lòng đã có đánh giá.

Hắn nhìn về phía Nghiêm Đức Danh, bí mật truyền âm: "Thực lực Tiêu Thiên này tuy mạnh nhưng nếu ta và ngươi liên thủ bộc phát, chắc không khó để bắt được hắn."

"Nhìn kỹ đi, vừa rồi hắn không vận dụng linh khí, hoàn toàn dựa vào lực lượng xác thịt, rất giống với bản lĩnh đặc thù của Tuyết Phú Quý.

"Dựa theo suy đoán của ta, ít nhất nó là một hệ thống tu luyện đặc biệt, đây mới chính là thu hoạch lớn nhất, nếu có thể hạ được hắn, ý nghĩa sẽ rất trọng đại."

Nghiêm Đức Danh nheo mắt, trong cơ thể không ngừng phát ra tiếng nổ đùng, thể trạng thân thể cũng đang bành trướng: "Đương nhiên ta cũng nhìn ra điều này, chỉ là khi động thủ, hy vọng ngươi đừng giở trò lừa bịp."

":Lúc này rồi, chúng ta phải chân thành hợp tác, đừng lật thuyền trong mương."

"Động thủ!!!"

Cùng lúc đó.

"Tiêu ca ca, một nhát đao vừa rồi của chàng có làm bị thương

đến thân thể không?" Lạc Nữ Ái lo lắng, vội vàng lại gần hỏi thăm.

Chương 681. Bộ phận tình báo có thể làm người hay không

Khi thanh đao của Tiêu Thiên xuất hiện, nàng nhìn thấy vẻ mặt hắn có chút không ổn.

Sự lạnh lùng trên khuôn mặt Tiêu Thiên lập tức tan biến nghe thấy giọng nói dịu dàng của Lạc Nữ Ái.

Cảm giác góc áo bị kéo giật, hắn quay người lại, phát hiện Long Khâu Bạch Thanh đang kéo vạt áo hắn: "Tiêu công tử vẫn ổn chứ?"

Sát khí quanh quẩn quanh người chậm rãi tiêu tán, Tiêu Thiên vừa lấy lại tinh thần, thân thể hơi run rẩy cũng trở nên thoải mái hơn.

Nơi này không phải là quá khứ…

"Yên tâm đi, ta không sao…" Tiêu Thiên mỉm cười, hắn vừa dứt lời liền thấy sắc mặt Lạc Nữ Ái trở nên gấp gáp.

"Tiêu ca ca, cẩn thận!" Lạc Nữ Ái cuống quýt muốn tiến lên kéo lấy Tiêu Thiên, nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

"Hả?"

Trong lúc Tiêu Thiên ngơ ngác quay đầu lại thì phát hiện Đế Dịch Thiên cùng Nghiêm Đức Danh đã sáp lại gần trong gang tấc, sắp giết tới nơi.

Sự chú ý của hắn đều tập trung trên người Lạc Nữ Ái và Long Khâu Bạch Thanh, nhất thời không phát giác ra được.

Hai con sâu kiến đang tới gần.

Bản thân Tiêu Thiên đắm chìm trong ám ảnh tâm lý, không thể tự kiềm chế.

Âm thanh của Lạc Nữ Ái đã kịp thời kéo hắn lại, còn có Đồ Lùn tóc trắng, để bản thân từ từ lấy lại sức.

Đương nhiên, sự chú ý của Tiêu Thiên tập trung trên người bọn họ.

Vì vậy, Đế Dịch Thiên và Nghiêm Đức Danh nhỏ bé như vậy, sao có thể khiến bọn họ chú ý tới được.

Đế Dịch Thiên đột nhiên tiến lại gần Tiêu Thiên, trong nháy mắt tiêu hao dược lực Huyết Cốt đan trong cơ thể không còn gì.

Sức mạnh thần văn màu vàng kim trong cơ thể không ngừng bắn ra ánh sáng màu vàng kim sáng chói, khoảnh khắc đó ông cứ như là mặt trời màu vàng kim rơi từ trên không xuống.

Sau khi Huyết Cốt đan bộc phát, sức mạnh thần văn ngưng tụ ra trong lòng bàn tay lần nữa tạo thành Thần thương.

Chỉ là Thần thương ngưng thực lần này vốn không phải là toàn thân phóng ra ánh sáng màu vàng kim, mông lung không thấy bóng dáng thật.

Mũi thương của Thần thương màu vàng kim cực lớn hội tụ ba đao, trên cán thương khắc rõ thần vân phức tạp, ẩn chứa chí lý đại đạo.

Trước cán thương Thần thương lập lòe đạo văn, ẩn chứa dao động trận pháp.

Đó là trận pháp dùng sức mạnh đại đạo ngưng tụ thành, dung hợp hóa thành này Thần thương!

Nặng!

Thần thương cứ như chịu đựng sức nặng của thiên địa, khí tức trấn áp xuống.

Bén nhọn!

Mũi thương bị đạo vận xóa sạch, lúc thuận theo Thần thương huy động, lay động không gian, rạch ra một khe nứt nhẹ.

Nhanh!

Thần thương trong nháy mắt bộc phát, tốc độ chợt tăng lên, còn dẫn theo bóng dáng của Đế Dịch Thiên.

"Tam Tài Thần Đạo thương!"

Soạt!

Đế Dịch Thiên mang theo Thần thương đến.

Đâm về phía Tiêu Thiên!

Trên dưới toàn thân của Nghiêm Đức Danh ở phía bên kia cũng bành trướng giống như khí cầu màu đỏ.

Nhưng giây tiếp theo, áp lực nặng bành trướng trong cơ thể đột nhiên phát tiết, phun ra từ phía sau.

Quang dực xích viêm vốn bình thường, đột nhiên mở rộng ra, liệt diễm bên trên chảy xuôi như sóng nước nhộn nhạo.

Bịch! Bịch! Bịch!

Nghiêm Đức Danh ở giữa không trung, dưới sự thúc đẩy xích viêm của quang dực nứt ra, lập lòe không ngừng.

Mà lúc ông bộc phát xích viêm gia tộc trên không trung, lực

đạo cũng đang không ngừng tích góp từng tí một, cứ như là đang ủ cái gì đó.

Mãi đến khi ông gián tiếp gia tốc giữa không trung, đột nhiên đi tới phía trước Tiêu Thiên.

Giới hạn xích viêm lần nữa bao phủ, hóa thành chưởng lớn chống trời, quét ngang đến.

Thế giới xung quanh cứ như trở nên hoang vu.

Phi hỏa lưu tinh giống như tận thế rơi xuống từ trên không, không ngừng dung nhập vào trong chưởng ấn.

Chưởng ấn cực lớn áp súc xuống, nhập vào lòng bàn tay của Nghiêm Đức Danh.

Ông như đại hoang trấn áp, chưởng như sao băng rơi xuống.

"Đại Hoang Tinh Vẫn chưởng!"

Quang dực do xích viêm lưu chuyển của Nghiêm Đức Danh lần nữa bắn ra lực đạo, tốc độ lại nhanh lên.

Đánh về phía Tiêu Thiên.

Hai người đột nhiên tiến đến trước thân mình.

Một thương một chưởng.

Một trái một phải.

Không hẹn mà cùng lên, liên thủ giết về phía trước mặt Tiêu Thiên.

Mũi thương Thần thương trực tiếp đâm về phía tròng mắt của Tiêu Thiên, Đế Dịch Thiên muốn dùng một thương xuyên qua đầu của đối phương.

Ông tin rằng, với sự mạnh mẽ của Tiêu Thiên, cho dù một thương xuyên qua đầu, khí lực mạnh mẽ, sức sống không ngừng, sẽ không chết đi.

Nhưng tất nhiên sẽ mất đi năng lực chống cự, mặc cho người ta chém giết, lúc này mới tiện cho bọn họ bắt lấy khống chế, ép hắn lại.

Phía bên kia, một chưởng của Nghiêm Đức Danh trực tiếp đánh về phía yết hầu của đối phương, muốn đánh gãy cổ họng của đối phương.

Từ đó, mới có thể khiến khí tức của hắn đứt đoạn, hoàn toàn không sinh ra khí tức được.

Một thương một chưởng dường như là ép về đường chết.

Đây cũng chính là suy nghĩ của bọn họ để phòng ngừa.

Bắt sống là cách tốt nhất, không thể đuổi bắt thì đánh chết cũng không thiệt.

Tránh cho kế hoạch thất bại, dù sao cũng là bọn họ có lợi.

Chương 682. Bộ phận tình báo có thể làm người hay không (2)

Keng!

Đế Dịch Thiên nhìn thấy rõ mũi thương Thần đụng vào tròng mắt của Tiêu Thiên.

Mũi thương cứ như đam vào bức tường kín không thể phá vỡ, sức mạnh dạo động phản kích ngược, lập tức cuốn tới.

Đường văn nứt ra hiện lên ở nơi nhỏ nhất trên mũi thương, sau cùng không ngừng khuếch tán kéo dài ra, trải rộng toàn bộ thân Thần thương.

Bịch!

Âm thanh giòn tan vang lên, Tam Tài Thần Đạo thương trong nháy mắt văng tung tóe, hóa thành ánh sáng vàng kim đầy trời, trông rất đẹp mắt.

Bốp!

Một chưởng của Nghiêm Đức Danh bên cạnh cũng rắn chắc đánh vào yết hầu của Tiêu Thiên.

Lực đạo phản chấn cực kỳ run sợ lập tức bao trùm tới, chấn Nghiêm Đức Danh rung động toàn thân.

Lực đạo liệt diễm trên lòng bàn tay cũng nứt toác ngay tức khắc, hóa thành khói lửa gần trong gang tấc, chiếu sáng cả vùng này.

Răng rắc!

Sức mạnh phản chấn bao trùm tới, trên tay của Nghiêm Đức Danh truyền đến tiếng xương rạn, không dứt bên tai.

Tiếng vỡ vụn kéo dài đến phần vai của ông, mới chậm rãi dừng lại, một chưởng đánh đến, mềm nhũn rủ xuống bên cạnh.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh.

Đế Dịch Thiên và Nghiêm Đức Danh cứ dại ra như vậy, cứng đờ ở trước mặt Tiêu Thiên, trợn to hai mắt.

"Hai người các ngươi đang làm gì vậy?" Tiêu Thiên nhìn Đế Dịch Thiên và Nghiêm Đức Danh trước mặt cau mày: "Đánh lén à?"

Đế Dịch Thiên và Nghiêm Đức Danh cứng ngắc tại chỗ, trán không ngừng đổ mồ hôi lạnh, không dám động đậy.

Vừa nãy bọn họ đã nhìn thấy gì vậy?

Thần thương đâm trúng tròng mắt của đối phương, kết quả Thần thương vỡ nát.

Một chưởng đánh trúng yết hầu, kết quả nguyên cả cánh tay bị chấn nát.

Đó là chỗ hiểm!

Từ đầu tới cuối, ngay cả linh khí dao động trên người Tiêu Thiên cũng không hiện lên, chỉ dựa vào thân thể đối kháng lại mà thôi.

"Lúc trước, ta cố ý nương tay, một đao cho các ngươi bài học chỉ là cảnh cáo mà thôi."

"Một đao vừa nãy ta không ra tay là hy vọng những người còn sống sót các ngươi có thể suy nghĩ kỹ."

"Rốt cuộc bản thân sai chỗ nào, có thể bù đắp tội nghiệt hay không."

"Đúng vậy, Võ Linh quân dưới trướng các ngươi đã chết dưới đao của ta, nhưng đao đó là thay trời hành đạo."

"Cái chết của bọn họ đều do các ngươi dẫn đầu làm ác, cũng chính kẻ đầu sỏ là các ngươi gây nên, hại chết bọn họ."

"Kết quả các ngươi thì hay rồi, không nghĩ lại vấn đề của mình, còn lãng phí cơ hội mà ta cho các ngươi đi đánh lén?"

"Quả thật là khiến người ta thất vọng!"

Tiêu Thiên càng nói càng giận, vung tay tát hai cái qua đó.

Bốp! Bốp!

Đế Dịch Thiên và Nghiêm Đức Danh ở giữa không trung bị quất liên tục, xoay vòng như con quay.

Lạc Nữ Ái trợn to đôi mắt đẹp, trong mắt tràn đầy yêu mến và sùng bái.

Tiêu ca ca thật mạnh!

"..." Long Khâu Bạch Thanh cũng đứng tại chỗ, im lặng một lúc lâu, cơ thể căng thẳng cũng buông lỏng ra, tóc dựng thẳng lên trên đỉnh đầu cũng chậm rãi rũ xuống.

Đế Tân Lộ, Huyết Duệ và Chiến Khắc Cực gần trong gang tấc thành thật đứng ở đó, dùng ánh mắt thương hại nhìn chăm chú về hai người bị quất như con quay ở phía trước.

Gan lớn đó, dám đánh lén Tiêu đại nhân.

Đúng là lão già treo cổ ngại mạng quá dài!

Xa xa, cường giả Võ Linh quân may mắn còn sống sót, còn có bốn thần tộc Vạn Vật phía bên trận pháp cổ thần đều run rẩy, nhìn về phía bên đó.

Đây chính là sát chiêu của đại nhân, con át chủ bài tuyệt sát.

Chợt ra tay thi triển, đối phương không kịp động đậy.

Đây... rốt cuộc là quái vật gì vậy.

Mà đương sự là Đế Dịch Thiên và Nghiêm Đức Danh đã giương cái đầu heo ngây ra giữa không trung vào lúc Tiêu Thiên dừng tay.

Trong mắt hai người họ hiện ra ánh sáng hung ác.

Nếu như, bọn họ nói nếu như...

May mắn có thể sống sót, có thể trở về, bọn họ nhất định phải làm thịt mấy thứ súc sinh của bộ phận tình báo.

Các ngươi làm con người đi!

Rốt cuộc các ngươi điều tra được trò đùa chóa gì vậy?

Khờ khạo ngây ngô?

Đù!

Cả trời đất giống như yên tĩnh lại, ánh mắt của mọi người đều tập trung nhìn Tiêu Thiên.

Ở trước mặt Tiêu Thiên, đầu của Đế Dịch Thiên và Nghiêm Đức Danh giống như đầu heo, không dám nhúc nhích.

Vừa rồi lúc bọn họ ra tay đã biết được rõ ràng sự chênh lệch giữa bản thân và Tiêu Thiên.

Nhất là thương Tam Tài Đạo Thần của Đế Dịch Thiên đánh lên

con mắt của Tiêu Thiên, vậy mà khiến thân thương vỡ nát.

Cho dù là bản thân Đế Dịch Thiên ra tay hay là Nghiêm Đức Danh đứng nhìn đều bị dọa tới mức sắp hồn vía lên mây.

Sự lớn mạnh của Tiêu Thiên đã đạt tới mức không thể tưởng tượng.

Hai người thậm chí không có nổi một suy nghĩ chống cự, coi như hiểu được tại sao đám người Đế Tân Lộ, Huyết Duệ và Chiến Khắc Cực cam tâm tình nguyện thần phục.

“Trông có vẻ các ngươi vẫn không phục lắm, trong lòng có oán khí.” Tiêu Thiên chắp hai tay sau lưng, nhìn Đế Dịch Thiên còn có Nghiêm Đức Danh trước mặt rồi thở dài.

“Hửm?” Đế Dịch Thiên và Nghiêm Đức Danh đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Tiêu Thiên trước mặt có chút khó hiểu.

Chương 683. Các ngươi khiến ta sợ hãi quá

Từ đâu nói ra lời này?

“Nhìn các ngươi cho dù bị ta đánh thành như vậy vẫn thẳng lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực.”

“Ý chí bất khuất này cũng khiến người ta có chút kính nể.”

Lời này của Tiêu Thiên khiến Đế Dịch Thiên và Nghiêm Đức Danh trừng to mắt.

Cái gì gọi là thẳng lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực?

Rõ ràng là lúc ngươi ra tay, dùng kính đạo khiến bọn ta ngẩng đầu ưỡn ngực, thuận tiện cho ngươi tát mà thôi.

Sao lại thành ý chí bất khuất rồi?

Trong lòng bọn họ mờ mịt, Tiêu Thiên trước mặt lại đánh giá bọn họ trên dưới.

Sau khi đánh giá, Tiêu Thiên nói: “Từ đầu tới cuối cũng rất kiên cường, cũng không kêu một tiếng.”

Đế Dịch Thiên và Nghiêm Đức Danh càng mờ mịt hơn, bọn họ có thân phận gì, thực lực cảnh giới như thế nào.

Bọn họ bị tát quả thật rất nhục nhã nhưng kêu ra tiếng, chẳng phải là càng mất mặt à?

Đúng lúc này, bọn họ bỗng nhiên nhìn thấy Tiêu Thiên vươn

tay chỉ vào bọn họ, quát lên: “Hiện tại, ta cho hai ngươi một cơ hội cuối cùng nữa, rốt cuộc có biết sai hay chưa!”

“Biết sai!” Đế Dịch Thiên vội vàng vận chuyển linh khí trong cơ thể, ngưng tụ thần văn để giảm bớt thương thế rồi mở miệng: “Đế Dịch Thiên vui mừng thần phục.”

Nghiêm Đức Danh bên cạnh lại lập tức cởi bỏ áo giáp hộ thân trên người, vội vàng kêu lên: “Vị cường giả đại năng này tha mạng, tiểu nhân biết sai rồi.”

Động tác hai người cực nhanh, phản ứng nhạy bén, có thể gọi là nghe rợn cả người.

Sau khi bọn họ nói xong lại ở giữa không trung quỳ xuống với Tiêu Thiên.

Chính cái gọi là đại trượng phu co được dãn được, bọn họ l quán triệt khái niệm này vô cùng nhuần nhuyễn!

“Tốt!” Tiêu Thiên cười to giống như cực kỳ an ủi rồi nhìn Lạc Nữ Ái bên cạnh: “Ái Nhi, nhìn thấy không, trái tim của người trên đời này đều còn thiện niệm.”

“Chẳng qua thiếu dẫn đường mà thôi.”

Lạc Nữ Ái lộ ra nụ cười, gật đầu với Tiêu Thiên: “Đó là đương nhiên, cái tên Chí Thiện của Tiêu ca ca đã truyền khắp tứ phương rồi!”

“Bằng không, làm sao bản đế có thể chăm chàng chứ?”

Nói xong, nàng chớp mắt với Tiêu Thiên, cố ý nói ra danh hiệu đó.

Tiêu Thiên nhất thời cảm giác có chút nhức đầu: “Ngươi thật là... nhắc cái này làm cái gì.”

Nói xong, hắn vươn tay ra, lau đi vết máu trên khóe miệng của Lạc Nữ Ái đang cười hì hì trước mặt mình: “Có đôi khi ngươi ngốc thật đó, học tập Yên nhi nhiều vào, nàng ấy vẫn có chút sở trường.”

“Chuyện động não thì kêu nàng ta đi làm là được.” Lạc Nữ Ái bĩu môi, nhìn Tử Nhược Yên rồi cong khóe miệng, cố ý lộ ra dáng vẻ hung tợn.

Bên kia, Tử Nhược Yên ở bên cạnh mẫu thân cũng bất đắc dĩ lắc đầu: “Trẻ con!”

Bên này Tiêu Thiên thấy ánh mắt có chút bất mãn của Long Khâu Bạch Thanh bèn xoa đầu đối phương sau đó cưỡng ép nhét mấy đan dược chữa thương.

Hắn xoay người lại, mặt mang theo nụ cười nhìn Đế Dịch Thiên và Nghiêm Đức Danh: “Các ngươi đã biết sai, vậy thì kể ra toàn bộ chân tướng đi.”

Đế Dịch Thiên và Nghiêm Đức Danh đưa mắt nhìn nhau, tựa hồ có chút mờ mịt không biết ý của Tiêu Thiên.

Chẳng lẽ hỏi kế hoạch của chuyến đi này?

“Yên tâm, nếu ta đã giữ tính mạng của các ngươi thì đương nhiên sẽ cho cơ hội.” Tiêu Thiên mang theo nụ cười, giọng điệu rất dịu dàng: “Nói thật mọi thứ mà ta muốn biết thì ta giữ mạng cho các ngươi, thậm chí có thể giúp các ngươi trở nên tốt hơn.”

“Lấy trời đất làm chứng, thế nào?”

Tiêu Thiên vừa dứt lời thì có pháp tắc trời đất bắt đầu khởi động tựa hồ đã làm chứng.

“Khởi bẩm đại nhân, ta xâm nhập Tàng Linh chính là án binh bất động, chờ đợi mệnh lệnh.” Nghiêm Đức Danh phản ứng lại,

vội vàng nói rõ tình huống.

“Sau khi ẩn nấp mấy năm, ta đã lấy được mệnh lệnh gặp mặt Đế Dịch Thiên này, phối hợp với hắn hành động.”

“Vốn hành động là vì để ngưng tụ tâm thế giới của vực Thánh Long, nhưng mà sau khi lấy được tình báo, bọn ta có hứng thú với việc Tử Nhược Yên, Lạc Nữ Ái còn có Long Khâu Bạch Thanh thi triển lực áp chế thế giới ở chiến trường hư không Vẫn Viêm.”

“Còn nữa, Tuyết Phú Quý của Tuyết gia Hoàn Sơn giới bùng nổ chiến lực tu hành đặc biệt, cũng khiến chúng ta hứng thú dạt dào cho nên bố cục dụ người vào bẫy!”

Nghiêm Đức Danh nói xong, Đế Dịch Thiên bên cạnh rất sốt ruột.

Hắn nói xong lời này còn kêu mình nói cái gì.

“Đại nhân, hắn chỉ biết thứ nhất, không biết thứ hai, bộ tộc của bọn ta được lệnh ngưng tụ tâm thế giới, nghe nói là vì để thu thập.”

“Cho dù vẫn chưa quá rõ ràng cụ thể ra sao, trong tộc cũng không nói cho bọn ta biết nhưng nhân sĩ nổi danh học thức uyên bác thâm hậu trong tộc đều lấy được tâm thế giới trong tộc phái đi ngưng tụ.”

“Mục tiêu khác nhau, thời gian khác nhau, duyên cớ cụ thể sau lưng dường như có quan hệ với thời đại cổ xưa trong quá khứ.”

Nói đến đây Đế Dịch Thiên có chút thần bí, rất cẩn thận, dáng vẻ giống như ta có công lớn.

Chương 684. Cái gì gọi là nghẹn uất thật sự?

Tiêu Thiên không hé răng, quay đầu nhìn Đế Tân Lộ bên cạnh liền phát hiện biểu cảm của đối phương cực kỳ khó coi giống như ăn...

Có vẻ có một số việc cũng không phải là Đế Tân Lộ đang gạt mình.

Mà là dường như bản thân Đế Tân Lộ bị tính kế.

“Có chút thú vị!” Khóe miệng của Tiêu Thiên cong lên, lần nữa quay đầu lại nhìn Đế Dịch Thiên và Nghiêm Đức Danh phía trước, sắc mặt bỗng nhiên lạnh lùng.

“Nhưng mà các ngươi vẫn chưa thẳng thắn nói ra mọi thứ mà ta muốn.”

“Đến lúc này rồi mà các ngươi còn muốn cố ý giấu diếm, thật sự khiến người khác quá thất vọng.”

Tiêu Thiên đột nhiên vươn tay, một phen bóp chặt cổ họng của Đế Dịch Thiên và Nghiêm Đức Danh, bắt đầu dần dần phát lực.

Đế Dịch Thiên và Nghiêm Đức Danh bất ngờ không kịp phòng, căn bản không né tránh được.

Sức lực của đối phương khủng bố, bọn họ hoàn toàn không có cách nào giãy thoát.

“Bộ tình báo của các ngươi đã điều tra đến chiến trường hư không Vẫn Viêm rồi điều tra tới chuyện của Hoàn Sơn giới, làm

sao có thể không biết ta?"

"Các ngươi làm đủ loại kế hoạch đủ kiểu mưu tính đều đến vì ta, kết quả kêu các ngươi thẳng thắn nói ra mọi chuyện, chỉ duy nhất che giấu mọi thứ liên quan tới ta."

"Nói, rốt cuộc các ngươi có ý đồ gì!"

Tiêu Thiên nói xong chợt đẩy hai người ra bên ngoài, quát lớn: "Cho các ngươi một cơ hội cuối cùng."

Đế Dịch Thiên ôm yết hầu, vẻ mặt vô tội, tủi thân nhìn Tiêu Thiên: "Đại nhân, chuyện này không liên quan đến ngài!"

Nghiêm Đức Danh bên cạnh lại kêu oan: "Vị đại nhân này, ngài đang nói gì vậy, bọn ta căn bản nghe không hiểu, điều nên nói bọn ta đều đã nói rồi."

"Ngu xuẩn lỳ lợm, đến lúc này rồi mà các ngươi còn muốn ngụy biện, còn diễn kịch?" Tiêu Thiên không thể tin, trừng to mắt.

"Thì ra lúc trước các ngươi đều đang cố ý lừa ta?"

"Đúng rồi, lời nói dối hoàn mỹ đương nhiên là nửa thật nửa giả."

"Các ngươi nhìn thấy ta tốt bụng liền dựa vào lòng tốt, biết không đánh lại liền lập tức nghĩ ra kế sách ứng đối như vậy, thật sự là phản ứng nhanh, tâm tư rất sâu."

"Nếu không phải là ta để lại tai mắt, chỉ sợ cũng bị các ngươi lừa cho qua chuyện, nói thêm mấy câu nữa thật đúng là để cho gian kế của các ngươi thực hiện được."

"Không được, hai ngươi lòng dạ quá sâu, tâm tư ác độc khiến ta không rét mà run, càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi."

Tiêu Thiên nói xong, ánh mắt lạnh lùng, trong tay đột nhiên

xuất hiện Kẻ Dẫn Đường, huyết sắc lôi đình ầm ầm phát ra.

“Không giữ các ngươi được!”

Tiêu Thiên lấy ra Kẻ Dẫn Đường, phía trên thân đao mang theo lôi đình lực thiên kiếp thần phạt, lần nữa hiện ra bị huyết khí nồng đậm nhiễm đỏ.

“Tại sao ngươi không tin chuyện bọn ta không muốn hại ngươi!” Đế Dịch Thiên cực kỳ kinh sợ bèn vội vàng hô.

Nghiêm Đức Danh càng bối rối không chịu nổi, ông có thể cảm nhận được rõ ràng uy năng khủng bố phía trước: “Ngươi mạnh mẽ như vậy, bọn ta nhàn rỗi nhàm chán hay gì tại sao phải hại ngươi.”

Giữa không trung, lúc Đế Dịch Thiên và Nghiêm Đức Danh gào thét, biểu cảm trên mặt lại càng tủi thân.

Tiêu Thiên mạnh mẽ như vậy, theo lý phải có phong phạm của cao thủ mới đúng, tại sao giống y như tên điên hoàn toàn không nói đạo lý vậy chứ!

“Đã đến lúc này rồi các ngươi còn mạnh miệng như vậy không chịu thừa nhận à?”

“Xem ra, các ngươi đã nổi lên tâm tư với ta, chỉ sợ sau lưng còn có mưu kế kinh thiên càng không thể giữ lại.”

Ánh mắt Tiêu Thiên ngưng thật, tay nắm đao bỗng nhiên hơi chấn động, trong nháy mắt hô lên với Tuyết Phú Quý phía xa: “Ngoại công!”

“Ừm!” Tuyết Phú Quý ở phía xa đang vui tươi hớn hở xem kịch, nhìn thấy Tiêu Thiên gọi mình bèn vội vàng lên tiếng trả lời.

“Đây là chấn kình, nhìn là được.” Tiêu Thiên nâng tay, hét lên

rồi đột nhiên xuất đao.

Chỉ là lần xuất đao này cũng không phải là chém tới mà ngược lại là bắn ngang ra.

Cổ tay run lên, lôi đình bắn ra với kình đạo vô hình quỷ dị đang chấn động.

“Đây là...” Thanh Hồ đế Tô Mộc Sinh ở phía xa trừng to mắt, vội vàng nhích về phía trước, cẩn thận quan sát.

Đại đạo trời đất vậy mà bị Tiêu Thiên chấn động, kình đạo trốn vào trời cao dùng không gian làm nền tảng, dùng trời đất làm sức mạnh.

Ông!

Tiếng rung vang lên, đao kình quét ngang phía trước.

Vô cùng chuẩn xác đánh lên người Đế Dịch Thiên và Nghiêm Đức Danh.

Linh khí của hai người chấn động, sức mạnh đại đạo hiện lên muốn ngăn cản.

Lại bị chấn kình mà Tiêu Thiên dùng đao bắn ra lay động, ngũ tạng lục phủ trong cơ thể bị thương nặng còn có lực giãn nở từ trong ra ngoài.

Lúc sắp chết, Đế Dịch Thiên và Nghiêm Đức Danh trừng to mắt.

Bọn họ thật sự không nghĩ ra là tại sao?

Cho dù là trực tiếp chết trong tay đối phương cũng thôi đi.

Tại sao trước khi ra tay còn cưỡng ép hãm hại bọn họ khiến người ta chết trong hàm oan chứ!

“Ngươi... Ngươi... chết không được tử tế...” Đế Dịch Thiên tức giận không thôi, trừng mắt nhìn Tiêu Thiên phun máu chửi mắng, sau đó thân thể ông nổ tung, linh hồn mất đi.

Chương 685. Cái gì gọi là nghẹn uất thật sự? (2)

Nghiêm Đức Danh bên cạnh càng luống cuống không chịu nổi, nhìn chằm chằm Tiêu Thiên, mở miệng sắp mắng.

Đáng tiếc, tốc độ của ông không nhanh bằng Đế Dịch Thiên, còn chưa mắng thành tiếng đã nổ tan xác mà chết, linh hồn mất đi, tiêu tán giữa không trung.

Đế Dịch Thiên và Nghiêm Đức Danh uất ức qua đời khiến bốn Thần tộc Vạn Tượng may mắn còn sống sót bên cạnh trận cổ thần giữa không trung cũng run cầm cập.

Một đám Võ Linh quân phía dưới bị Huyết Duệ, Chiến Khắc Cực đánh ngã trên mặt đất cũng cúi đầu, run cầm cập.

Tiêu Thiên đứng dậy thu đao, đặt Kẻ Dẫn Đường vào không gian hệ thống, nhìn dư vị không trung phía trước không khỏi lắc đầu.

“Thế giới này cũng không biết làm sao, bóng tối che trời, ánh sáng không hiện.”

“Vậy mà thà chết chứ trái tim vẫn hướng về bóng tối, tuyệt đối không dịch chuyển một bước trên con đường chính đạo.”

“Thật sự làm người ta tiếc hận.”

Cảm khái qua đi, Tiêu Thiên lại nhìn Tuyết Phú Quý ở phía xa, đối phương còn đắm chìm trong chấn kình vừa rồi mà mình thi triển.

Rốt cuộc là ngoại công Tuyết Phú Quý, kỳ tài luyện võ trong hàng triệu người chỉ có một người, quả nhiên ngộ tính trác tuyệt.

“Đáng thương...” Long Khâu Bạch Thanh bên cạnh Tiêu Thiên nhìn giữa không trung xa xa, nói thầm một tiếng.

Lạc Nữ Ái liếc nhìn Long Khâu Bạch Thanh bên cạnh, bĩu môi: “Cái này có gì mà đáng thương, rõ ràng đám người đó tính kế chúng ta, đây là gieo gió gặt bão.”

“Nếu không phải Tiêu ca ca tới đúng lúc thì chuyện sẽ phiền phức lớn.” Lạc Nữ Ái nói xong, một tay ôm Tiêu Thiên kéo hắn tới gần Tử Nhược Yên bên kia.

Thẳng đến sau khi tới gần Tử Nhược Yên thì Lạc Nữ Ái cố ý ôm sát cánh tay Tiêu Thiên lắc lư rồi cười chế nhạo.

“...” Chân mày Tử Nhược Yên run rẩy, gân xanh trên trán nhảy lên.

To thì hay lắm sao!

Con trâu ngu ngốc này...

Phù!

Tử Nhược Yên thở nhẹ ra, không cần so đo quá nhiều với con ngốc này.

Nàng chỉ là tỉnh bơ đi đến bên kia của Tiêu Thiên, nghiêng đầu nhìn Lạc Nữ Ái: “Nói ra, trong khoảng thời gian ngươi cùng Tiêu lang quân ra ngoài này, sao ngươi không sống yên ổn đi mà chạy tới đây gây họa làm gì chứ?”

“...” Khóe miệng Lạc Nữ Ái cũng run rẩy, tay ôm Tiêu Thiên không khỏi dùng sức hơn.

Sống một mình thì hay lắm à.

Còn không phải chỉ là Tử bánh bao có ích lợi gì!

Ánh mắt của Lạc Nữ Ái và Tử Nhược Yên giao nhau, trong đó mơ hồ có pháo hoa lóe ra.

Tuyết Như Yên và Vũ Tâm Nhứ ở bên cạnh nhìn thì luôn lắc đầu.

Nghĩ tới lúc đầu làm sao sinh được một đứa con gái như vậy chứ.

Thật là kỳ quái.

“Con gái à, không sao chứ?” Long Khâu Định Cương bên cạnh đi theo Tô Mộc Sinh cũng vội vàng qua đây.

Long Khâu Định Cương đi đến bên cạnh Long Khâu Bạch Thanh, vẻ mặt vô cùng thân thiết nhìn từ trên xuống dưới: “Con bé ngốc nhà ngươi, vừa rồi tại sao kích động như vậy.”

“Có Tiêu công tử thì không sao đâu.” Long Khâu Bạch nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn phụ thân Long Khâu Định Cương vươn tay chỉ vào Tiêu Thiên bên cạnh.

Lúc này, Long Khâu Định Cương cũng đứng dậy, nhìn qua Tiêu Thiên, trong ánh mắt tràn ngập vẻ cảm kích.

Lúc trước, ông thấy rất rõ ràng con gái nhà mình đốt bản thân, suýt chút nữa dọa cho ông hồn vía lên mây.

Cũng may Tiêu Thiên ra tay cưỡng ép áp chế, bằng không ông thật sự không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Trong lòng nghĩ lại mà sợ.

Ánh mắt Tô Mộc Sinh sáng quắc nhìn Tiêu Thiên, lỗ tai cáo trên đỉnh đầu nhẹ nhàng run run.

Chính là Nhân tộc trẻ tuổi trước mặt nhìn như người thường, không có chút khí tức cảnh giới.

Giết Đế Dịch Thiên và Nghiêm Đức Danh cùng cảnh giới với hắn, xem như một cường giả đẳng cấp như giết heo chó.

Ngay cả là Thanh Hồ đế như hắn, trong lòng cũng không khỏi có chút phát run.

“Thì ra là thế, ha ha ha ha!” Tuyết Phú Quý bên cạnh dẫn theo Liễu Quế Hương đang cười to đi đến.

Tới phụ cận, huyết khí trong cơ thể Tuyết Phú Quý bắt đầu khởi động, linh khí chấn động bỗng nhiên một quyền đánh tới.

Nháy mắt không gian chấn động, kình đạo đó quét ngang tứ phương khiến thân thể tất cả mọi người rung lên, cực kỳ khó chịu.

Giống như từ trong cơ thể sắp nổ tung.

Lại cảm giác có kình đạo cách không mà đến, căn bản không có cách nào khác ngăn cản.

Ngay vào lúc này, Tiêu Thiên bỗng nhiên vươn tay ra nhẹ nhàng cắt qua một đường đã ngăn cản chấn động đó giống như chưa bao giờ tồn tại.

Vô cùng kỳ lạ!

“Ngoại công đúng là ngộ ra rồi, chỉ là vận dụng còn hơi nông cạn, khống chế hơi yếu còn cần tập luyện thêm.” Tiêu Thiên nhìn Tuyết Phú Quý nói rõ ràng vấn đề trong đó.

Cho dù là vãn bối nhưng Tuyết Phú Quý cũng khiêm tốn nhận lời khuyên của Tiêu Thiên: “Ngoại công rõ ràng rồi, nói trở lại, các ngươi thật sự tới rất nhanh, chỉ là vị Vạn Đạo Long đế kia đâu, không phải hắn nói không thành vấn đề sao?”

“Vạn Đạo Long đế?” Tiêu Thiên khó hiểu nhìn ngoại công không rõ chuyện gì.

“Chính là lão gia tử Long Khâu Đạo đấy, hắn không phải nên ở cùng với các ngươi sao?” Tuyết Phú Quý có chút bất ngờ nhìn Tiêu Thiên lại nhìn về phía cháu gái Tử Nhược Yên: “Sao lại thế này?”

Chương 686. Lại là vì sao

“Bọn con vẫn chưa nhìn thấy Long Khâu tiền bối.” Tử Nhược Yên lắc đầu nhìn ngoại công.

Long Khâu Định Cương ở bên cạnh nghe thấy cũng ngạc nhiên: “Nếu đã như thế, sao các ngươi biết vực Thánh Long gặp chuyện không may mà chạy tới?”

“...” Tử Nhược Yên không hé răng quay đầu nhìn Tiêu Thiên.

Sau đó, nàng miêu tả đơn giản chuyện Tiêu Thiên suy đoán lo lắng cho vực Thánh Long như thế nào, đó là vì muốn hãm hại hắn.

Sau đó vội vã dẫn theo nàng đuổi tới vực Thánh Long.

Tất cả mọi người đều im lặng nhìn thấy Tiêu Thiên lộ ra một biểu cảm nắm chắc cũng không thể nói thêm gì.

Cuối cùng bọn họ cũng xem như hiểu rõ rốt cuộc ngọn nguồn khiến Đế Dịch Thiên và Nghiêm Đức Danh nghẹn khuất mà chết là cái gì.

“Vậy... vậy... cái này...” Long Khâu Định Cương bỗng nhiên phản ứng lại: “Tổ tiên tiền bối tự bạo không phải uổng phí công sức sao?”

Mọi người lại rơi vào trầm mặc.

Chỉ có vẻ mặt của Tiêu Thiên và Tử Nhược Yên kỳ quái: “Tự bạo?”

"Long Khâu Đạo, ông ta tự bạo?" Tiêu Thiên hơi bất ngờ, trước đó lúc đi đường đã cảm nhận được điều này.

Khi đó Tiêu Thiên còn tưởng xảy ra chuyện, vậy mà có thể đánh bạo thân thể Long Linh của Long Khâu Đạo.

Trong lòng thầm nghĩ, có phải cục diện đang chuyển biến xấu hay không.

Vì vậy, Tiêu Thiên mới bộc phát tốc độ vào lúc quan trọng, sớm chạy tới vực Thánh Ma.

Kết quả sau khi đến vực Thánh Ma, lại nói cho hắn biết là Long Khâu Đạo tự bạo.

"Long Khâu lão gia tử tự bạo, mục đích là để thông báo với Tiêu ca ca, để chàng biết tình hình phía bên này." Lạc Nữ Ái ở bên cạnh giải thích.

Nói xong, Lạc Nữ Ái còn nhìn chằm chằm Tiêu Thiên, hỏi ra vấn đề quanh quẩn trong lòng rất lâu: "Nói ra thì ta thật sự nghĩ không ra, tại sao sau khi Long Khâu lão gia tử tự bạo, có thể thông báo đến đến Tiêu ca ca chứ?"

"Đó là bởi vì bản nguyên linh hồn của ông ta ở trong không gian thức hải của ta." Tiêu Thiên nói xong, chỉ vào đầu của mình: "Ta không chết thì ông ta sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì."

Tiêu Thiên nói như vậy, đám người Lạc Nữ Ái bên cạnh tỉnh táo ra, hiểu rõ nguyên do ở bên trong.

Lại còn có chiêu như vậy, Long Khâu Đạo cũng đủ quả quyết, đặt bản nguyên ở chỗ của Tiêu Thiên?

Long Khâu Định Cương nghe thấy lời này, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Thiên tràn đầy cổ quái.

Tổ tiên tiền bối khó tránh quá tin tưởng Tiêu Thiên.

Vậy mà lại đặt bản nguyên linh hồn ở trong không gian thức

hải của đối phương, đó là giao tính mạng bản thân vào trong tay Tiêu Thiên.

Như vậy xem ra, lời trước đây tiền bối Vạn Đạo Long đế ông nói vốn không phải là đang đùa, mà là sự thật.

Ông thật sự là đại quản sự bên cạnh Tiêu Thiên, một lão bộc mà thôi.

Nếu lúc trước ông còn nghi hoặc về điều này, vậy thì hiện giờ nhìn thấy Tiêu Thiên ra tay, Long Khâu Định Cương không còn bất kỳ suy nghĩ gì cả.

Thiên tài Nhân tộc trẻ tuổi có được thực lực khủng bố như thế khiến người nghe rợn cả người.

Hơn nữa...

Long Khâu Định Cương không nhịn được nhìn về phía Tử Nhược Yên mấy cái, bởi vì trước đó đối phương qua đây ra tay, bật ra uy áp khiến tâm thần của ông hơi rung động.

Uy áp Đế Hoàng Nhân tộc chính thống quả thật mạnh mẽ đến đáng sợ.

Vậy mà bên trong chư thiên vạn giới lại lần nữa xuất hiện thể chất huyết mạch này, cũng không biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì.

Mà lúc này, Tiêu Thiên đột nhiên quay đầu nhìn về phía hòn đảo giữa không trung cách đó không xa: "Nói ra thì dao động bên đó thoạt nhìn vô cùng mạnh mẽ."

Lúc lẩm bẩm đến đây, bóng dáng của Tiêu Thiên chợt cất cao lên, tiến lại gần hòn đảo trong không trung.

Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái tất nhiên là được hắn dẫn theo.

Long Khâu Bạch Thanh không tự chủ được, bóng dáng cũng

lên cao theo.

Đám người còn lại nhìn nhau, tất nhiên cũng đi theo.

Dù sao thì trên hòn đảo giữa không trung, ngưng tụ ra tâm thế giới, chính là căn bản của vực Thánh Long bọn họ.

Sau khi Tiêu Thiên bọn họ đi đến hòn đảo thì có thể nhìn thấy trận cổ thần đã dừng lại.

Bên cạnh trận pháp còn có bốn bóng dáng.

"Xem ra, nhân số của thần tộc Vạn Vật các ngươi cũng không tính là thưa thớt." Tiêu Thiên bên này chợt quay đầu, nhìn sang Đế Tân Lộ đi theo qua đó.

Đế Tân Lộ nghe thấy lời này của Tiêu Thiên, biểu cảm hơi ngẩn ra: "Tiêu đại nhân, sao ngài..."

Linh hồn bị cấm chế hạn chế, có rất nhiều chuyện hắn không cách nào nói rõ với Tiêu Thiên.

Hắn là người của mạch thần tộc Vạn Vật nên đương nhiên cũng không nói ra được.

Vậy mà Tiêu Thiên lại biết?

Không chỉ có Đế Tân Lộ, mà bốn thần tộc Vạn Vật đó, còn có những người khác, ai nấy đều ghé mắt qua đây, nhìn về phía hắn.

"Tiểu Tiêu, con nhận ra thân phận của đầu sừng vàng đó à?" Tuyết Phú Quý ở bên cạnh kinh ngạc.

Tiêu Thiên hơi gật đầu: "Ngoại tổ phụ, còn nhớ Lâm Bát Vân không?"

Chương 687. Lại là vì sao (2)

"Tộc trưởng của tộc Linh Năng?" Đương nhiên là Tuyết Phú Quý nhớ, cho nên gật đầu nói.

"Trên thực tế, tộc Linh Năng cũng là mạch tộc Cổ Thần, thuộc thần tộc Linh Năng, ngoại trừ điều này, tộc Hoa Thần cũng là một phần của tộc Cổ Thần, có nguồn gốc nhất định với thần tộc Vạn Vật." Tiêu Thiên nhìn về phía Tuyết Phú Quý nói rõ.

Tiêu Thiên dứt lời, Đế Tân Lộ càng giật mình: "Vậy mà thần tộc Linh Năng lại được đại nhân tìm thấy, mạch này đã biến mất rất lâu rất lâu rồi."

"Nghe đồn ban đầu thần tộc Linh Năng phạm phải tội lớn, bị xử phạt trấn áp một phương, không rõ tung tích."

"Trong năm tháng lâu dài, không biết đã bao lâu không có tin tức."

Đế Tân Lộ đột nhiên mở miệng khiến Tiêu Thiên tò mò nhìn qua: "Ngươi có thể nói tình báo?"

"Tiêu đại nhân, chuyện của thần tộc Linh Năng không phải là chuyện của thần tộc Vạn Vật." Đế Tân Lộ vội vàng chắp tay, khom mình hành lễ về phía Tiêu Thiên: "Nói về mấy chuyện ghi chép trong sách cổ sẽ không sao cả."

Tộc Cổ Thần.

Mạch thần tộc Vạn Vật, mạch thần tộc Linh Năng, mạch tộc Hoa Thần.

Thanh Hồ đế Tô Mộc Sinh bên cạnh cũng cau mày, như có điều

suy nghĩ.

Hắn suy nghĩ kỹ, cũng không nhớ đến tình báo tin tức về tộc Cổ Thần.

"Xem ra, mạch tộc Cổ Thần, thần tộc Vạn Vật các ngươi sắp lần nữa hiện thế, nên để những người tuấn tú tài giỏi thân mang trọng trách như các ngươi khôi phục vinh quang ngày xưa." Tiêu Thiên nói xong, vừa châm chọc nhìn Đế Tân Lộ.

Đế Tân Lộ cười khổ, hành lễ với Tiêu Thiên: "Tiêu đại nhân, đừng nói móc ta nữa, từ tình hình hôm nay cho thấy, chỉ sợ ta bỏ con, chịu sự kiêng kỵ."

"Xem ra, kẻ sống lại như bọn ta chỉ có bị lợi dụng giá trị mà thôi."

Đế Tân Lộ nói đến đây thì lắc đầu.

Lúc trước, Đế Dịch Thiên mở miệng báo cáo tình báo cho Tiêu Thiên đã kích thích hắn rất sâu.

Dựa vào cái gì mà linh hồn hắn cũng bị hạ cấm chế, chế ngự.

Mà Đế Dịch Thiên lại không bị cấm chế?

Bởi vì hắn là lão già phụ trách, mà Đế Dịch Thiên là tộc nhân thế hệ mới?

Đều cùng tộc, tại sao phải đối đãi khác nhau như vậy?

Đế Tân Lộ cắn răng, trong lòng tức giận không thôi, càng cảm thấy mất mặt ở trước mặt Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên chuyển mắt khỏi người Đế Tân Lộ, quay đầu nhìn về phía bốn thần tộc Vạn Vật.

Bịch! Bịch! Bịch! Bịch!

Bốn thần tộc Vạn Vật trực tiếp quỳ xuống với Tiêu Thiên tại chỗ, dập đầu ba cái trước rồi đứng dậy.

"Đại nhân, ngài quả nhiên mắt sáng như đuốc, liếc mắt đã nhìn ra lòng hiểm ác của Đế Dịch Thiên." Thần tộc Vạn Vật phía bên trái chợt mở miệng.

"Đúng vậy!" Thần tộc Vạn Vật phía bên phải ngôn từ chính nghĩa: "Thật ra hắn đã sớm muốn hãm hại đại nhân ngài, nếu không, tại sao tên tặc Đế Dịch Thiên lại biết được danh hào của ngài chứ?"

"Hắn điều tra kỹ càng, thu hút bạn bè bên cạnh ngài qua đó chính là muốn một lưới bắt hết, áp chế đại nhân ngài!" Thần tộc Vạn Vật tiếp theo tiếp tục mở miệng.

"Bốn người bọn ta chỉ là tầng dưới chót trong thần tộc Vạn Vật, có tư chất phổ thông, chỉ có thể làm cu li, đều bị hiếp bức, vẫn xin đại nhân tha mạng." Thần tộc Vạn Vật cuối cùng lớn tiếng hét lên.

Tiếng hét của hắn cứ như một tiếng hạ lệnh khiến bốn người còn lại đều cúi người cung kính.

Bốn thần tộc Vạn Vật này dứt lời, không ít người đều co giật khóe miệng.

Đúng là vì mạng sống, lời bậy bạ nào cũng mở miệng nói được.

Hơn nữa người này cũng rất cơ trí, có thể thuận theo suy nghĩ miên man của Tiêu Thiên rồi thêu dệt vô cớ, đẩy hết sự việc lên trên người của Đế Dịch Thiên.

Dù sao thì người chết cũng sẽ không cãi lại.

Bịch! Bịch! Bịch! Bịch!

Tiếng nổ vang liên tiếp vang vọng lên, bốn Thần tộc Vạn Vật chợt bạo thể mà chết.

Mọi người đều là kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Thiên vẫn duy trì tư thế xuất chưởng.

"Tại sao?" Mọi người thật sự không giải thích được.

Tiêu Thiên thấy đám người nhìn mình vẻ kỳ quái thì ngạc nhiên, nhìn lại bằng ánh mắt khó hiểu hơn: "Chẳng lẽ chư vị không cảm thấy không thích hợp à?"

"Tộc Cổ Thần, Thần tộc Vạn Vật nên có tôn nghiêm và cốt khí của mình, như hắn kia kìa!"

Tiêu Thiên vươn tay chỉ Đế Tân Lộ cạnh đó: "Nhớ ngày đó, hắn bị ta đánh gần chết mới triệt để ngộ ra, bước lên con đường hoàn lại tội nghiệt nhằm cứu rỗi chính mình."

"Hoặc như tên Thần tộc Vạn Vật lần trước, rõ ràng đã cận kề cái chết cũng không chịu lộ ra mưu kế ám hại ta, coi là xương cứng."

"Thế nên ta mới làm hắn ta nổ tung, miễn cho phơi thây hoang dã. Đây cũng xem như tôn trọng."

Đám người đều vô cùng trầm mặc, không thể phản bác.

Cái này cũng gọi là xương cứng?

Đánh người ta chết không toàn thây lại dám nói là tôn trọng?

"Lại nhìn bốn tên Thần tộc Vạn Vật này đi, vừa bắt đầu đã thẳng thắn mọi chuyện. Chẳng đúng gì cả, không phù hợp với thân phận tôn quý của tộc Thần tộc Vạn Vật thuộc tộc Cổ Thần bọn hắn."

Chương 688. Cũng hay ho

"Sự ra khác thường tất có ý đồ. Sợ rằng bọn họ lại đang âm thầm mưu tính cái gì. Đáng tiếc là nôn nóng hiệu quả và lợi ích quá, làm ta phát hiện sơ hở!"

Tiêu Thiên nói tới đây, lại nhìn đám người xung quanh: "Nếu vậy, ta bóp chết nguy hiểm tiềm ẩn từ trong nôi có gì sai à?"

"Đạo lý đơn giản đến thế, vì sao chư vị nghĩ mãi không hiểu?"

Từng câu, từng lời của Tiêu Thiên làm tinh thần và linh hồn của mọi người đều chấn động rất sâu sắc.

Cớ sao những lời vô lý cực kỳ mà nghe người này nói lại có lý thế nhỉ?

Khi đám người còn đang trầm tư, Tiêu Thiên đã chạy tới cạnh trận pháp cổ nọ, nhìn tâm thế giới bên trong.

Tâm thế giới này tròn trịa như đan, sáng óng ánh trong suốt, ẩn chứa uy năng không tầm thường.

Dẫu gì cũng là tâm thế giới cơ mà!

Mắt phàm người thường khó mà nhìn được đường vân mảnh nhỏ khắc trên nó, nhưng sau khi thị lực của Tiêu Thiên đạt được tăng cường là có thể thấy rõ ràng.

Trên đường vân nhỏ vô cùng kia cứ như khắc rõ sông lớn núi lớn, lộ ra mặt cắt phong cảnh.

Nhưng sao trông mấy phong cảnh này cứ quái quái.

Lúc trước Tiêu Thiên xâm nhập vực Thánh Long có quan sát giữa không trung, vì muốn nhanh chóng tìm được người nên dứt khoát tăng cường thị lực.

Vừa thoáng nhìn đã thu hết tất thảy vào đáy mắt.

Bao gồm hình dạng mặt đất, phong cảnh vực Thánh Long cũng được hắn nắm rõ trong lòng, ghi tạc trong đầu.

Nhưng tâm thế giới do vực Thánh Long ngưng tụ mà thành này, đường vân hình dạng mặt đất và phong cảnh nhỏ bé này lại là chuyện khác.

Tại sao thế?

Tiêu Thiên trợn tròn mắt nhìn, bỗng nhiên vung tay lên.

Tâm thế giới lại bắt đầu lơ lửng.

Lần này một tâm thế giới là do vực Huyền Phú Sơn lúc trước ngưng tụ mà thành, cái còn lại là tâm thế giới của vực Bách Hoa.

Vốn dĩ tâm thế giới này đã dung nhập hệ thống, hiện tại lại bị Tiêu Thiên lần nữa ngưng tụ lấy ra, đặt dưới mắt quan sát cẩn thận.

Đúng là thấy được đường vân nhỏ xíu bên trên, khắc rõ sông núi lớn, mặt cắt phong cảnh đủ loại.

Nhưng lại khác hẳn với vực Huyền Phú Sơn và vực Bách Hoa mà Tiêu Thiên biết.

"Lạ thật..." Tiêu Thiên vừa nói vừa nắm lấy tâm thế giới do vực Thánh Long ngưng tụ trong tay, đặt dưới mắt quan sát cẩn thận.

Đám người xung quanh gồm cả Thanh Hồ đế Tô Mộc Sinh và Long Khâu Định Cương đều bị hành vi của Tiêu Thiên dọa cho rợn

cả người.

Đây chính là tâm thế giới, nặng ngang với thế giới đấy, sao có thể dùng tay cầm trực tiếp như thế.

Xuống tay như vậy, không sợ mình bị trọng lượng thế giới sống sờ sờ đè chết à!

Hai người đang định lên tiếng nhắc nhở, lại bị cái cách Tiêu Thiên ngắm nghía tâm thế giới làm hai người nghẹn mấy lời khuyên nhủ ngược vào trong bụng.

Đặc biệt là Tô Mộc Sinh, hắn mím môi rơi vào trầm tư.

Nhân tộc trẻ tuổi trước mặt này là như thế nào?

Hắn bỗng cảm thấy tu hành bao năm nay cũng bằng không. Sao nhìn cái gì cũng không hiểu thế.

Đều nói Thanh Hồ đế Tô Mộc Sinh thích du lịch vạn giới chư thiên, kiến thức rộng rãi.

Nhưng lần đầu hắn gặp quái vật như Tiêu Thiên, hoàn toàn vượt khỏi phạm vi nhận biết của hắn.

"Tiêu đại nhân!" Vào thời khắc này, nơi xa bỗng truyền đến tiếng gọi.

Tiêu Thiên quay đầu nhìn về phía bên kia, thấy Long Khâu Đạo lăng không mà đến, cấp tốc tới gần.

"Ngươi từ đâu tới đây thế?" Tiêu Thiên đang nhìn tâm thế giới, nghe được tiếng thì ngước đầu nhìn lên, hiếu kì hỏi người tới.

Sao bảo đối phương tự bạo đến tìm mình cơ mà. Ông ta từ đâu nhô ra vậy?

"Tiêu đại nhân, ta đuổi theo dọc đường ngài chạy tới." Long

Khâu Đạo nói, hơi giải thích căn nguyên kết quả: "Ngài nhanh quá, ta chưa kịp ngưng tụ cơ thể Long Linh thì ngài đã đi rồi."

"Ra là thế, ngươi cũng tàn nhẫn thật đấy, còn chơi tự bạo." Tiêu Thiên chắt lưỡi, hiếu kỳ hỏi: "Có đau không?"

"Đau thì không đau. Chuyện ở đây ổn rồi à?" Long Khâu Đạo nhìn trái ngó phải, đại khái hiểu rằng mọi chuyện đã xong xuôi.

Có Tiêu đại nhân ở đây thì có chuyện gì được chứ.

"Đương nhiên rồi, sao ta có thể để người ta mặc sức mưu hại mình." Tiêu Thiên nói xong lại vô thức siết nắm tay: "Đám trộm cướp này tính ngàn tính vạn, lại không ngờ rằng…"

Răng rắc!

Có tiếng vỡ vụn bất chợt vang lên, khiến tiếng lòng của Tiêu Thiên cũng theo đó im bặt.

"Tiếng gì vậy?" Long Khâu Đạo ngơ ngác nhìn về phía bàn tay Tiêu Thiên. Nếu ông nghe không lầm thì tiếng động phát ra từ bên trong nắm tay này.

Long Khâu Đạo tới chậm, không thấy lúc trước đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng mấy người bên cạnh đều bị dọa tái mặt.

Trong tay Tiêu Thiên đang nắm tâm thế giới đấy.

"..." Ngay cả Tiêu Thiên cũng trở nên trầm mặc, thật lâu không nói gì.

Hơi ngượng đấy.

Tâm thế giới giòn thế à, bóp một cái là vỡ?

Làm sao bây giờ?

Tiêu Thiên mím môi, liếc một vòng đám người đang khiếp sợ nhìn mình.

Hắn lập tức áp hai cánh tay lên nhau, điên cuồng xoa nắn.

Chỉ cần động tác đủ nhanh là không thành vấn đề.

Chương 689. Đế Tân Lộ miêu tả

Động tác này của Tiêu Thiên làm đám người đang quan sát tim đập bình bịch!

Bóp vỡ rồi vần vò như thế… được thật chứ?

Không ít người đều nuốt khan nước bọt, đặc biệt là Long Khâu Định Cương. Trong số đó có tâm thế giới vực Thánh Long bọn họ đấy.

Tâm thế giới vỡ vụn, chẳng phải vực Thánh Long cũng bể nát theo à?

"Hửm?" Tiêu Thiên bỗng hừ nhẹ một tiếng, buông lỏng tay nhìn lại.

Thấy Tiêu Thiên mở hai tay ra, đám người cũng vội nghển cổ nhìn theo, lại phát hiện lòng bàn tay hắn đều là hạt vụn tròn mịn.

"Thôi... Xong đời..." Hai mắt Long Khâu Định Cương tối sầm, suýt nữa ngất xỉu. Càng vò càng nát thì phải làm sao bây giờ.

Vực Thánh Long của bọn họ sẽ vỡ nát thật ư?

Tộc nhân thì có thể mượn nhờ thế giới động thiên của tổ tiên Vạn Đạo Long đế chuyển đi, nhưng Đại Viêm đế phải làm sao bây giờ?

"Tiêu lang quân, có vấn đề gì à?" Tử Nhược Yên đứng giữa đám người mà bình tĩnh vô cùng, nàng tò mò nhìn Tiêu Thiên hỏi thăm.

Tiêu lang quân nhà nàng am hiểu nhất là sáng tạo kỳ tích.

Sao có thể dễ dàng xảy ra vấn đề lớn được.

"Chính xác... Đúng là có chút vấn đề." Tiêu Thiên nói, bỗng nhiên vung mạnh tay lên, mảnh vỡ tâm thế giới từ tay hắn bị hất văng ngoài.

Vù! Vù! Vù!

Mảnh vỡ tâm thế giới lập tức bay lên giữa không trung, bài xích lẫn nhau nhưng cũng duy trì một khoảng cách giữ chặt lẫn nhau.

Thiên địa linh khí lưu chuyển mà đến, chuẩn mực quy tắc thiên địa bao trùm mà xuống.

Thuận những mảnh vỡ này phác hoạ ra vài phần hình dạng.

Theo cái nhìn của Tiêu Thiên, những mảnh vỡ tâm thế giới kia hóa thành từng hành tinh đang vận chuyển, mà rất nhiều hành tinh cấu thành một dải ngân hà hoàn chỉnh.

"Cũng hay ho đấy!"

Mảnh vỡ tâm thế giới bị Tiêu Thiên tiện tay ném ra, hóa thành một mảnh bản đồ tinh hệ thu nhỏ, lộ ra trước mắt mọi người.

Lộng lẫy chói mắt, làm người vừa nhìn đã bị hấp dẫn, khó mà dời mắt.

"Trông thế này thật đúng là rất giống thế giới giới vực Tàng Vũ của chúng ta." Huyết Duệ im lặng nãy giờ chợt nói.

Lời này vừa ra lập tức hấp dẫn lực chú ý của đám người, ai nấy đổ dồn ánh mắt về phía hắn.

"Sư phụ Nghiêm Đức Danh từng dẫn ta tới quê quán, cũng chính là giới Viêm tộc của tộc Viêm Dực." Huyết Duệ vừa nói vừa nhẹ nhàng vẫy tay.

Lúc trước Tiêu Thiên phế bọn hắn, sau đó bọn hắn biểu hiện tốt đẹp, đạt được truyền thụ võ học cơ sở, phá rồi lại lập, đã có chút thực lực.

Huyết Duệ vung hai tay dẫn đường linh khí hóa thành một bản đồ tinh hệ giả lập.

Nhưng bản đồ tinh hệ này không lớn lắm, chỉ bằng một nửa bản do Tiêu Thiên vung mảnh vỡ tâm thế giới tạo thành mà thôi.

"Có lẽ, thế giới Tàng Linh của chúng ta cũng từng như vậy, chỉ là gặp thay đổi mạnh mẽ biến thành trời tròn đất vuông như bây giờ." Tử Nhược Yên bỗng lên tiếng phỏng đoán.

Nàng theo Tiêu Thiên, đã thấy tinh cầu vực trấn thủ trước kia, cũng chính là phủ Linh Năng hiện tại.

Lúc ấy xem phong cảnh giải sầu, nàng cũng từng trò chuyện với Tiêu Thiên, nghe được những chuyện sao trời hắn kể.

Nàng có lý do để tin rằng có lẽ lúc trước đã xảy ra chuyện gì đó khiến Tàng Linh thay đổi hoàn toàn.

Vù!

Bản đồ sao do tâm thế giới hóa thành chợt nở rộ ánh sáng, bao phủ toàn thân Đế Tân Lộ.

Trên dưới toàn thân Đế Tân Lộ đều hứng lấy tinh đồ trút xuống, khí tức lập tức bành trướng, tăng trưởng liên tục.

Lực lượng trong cơ thể hắn đang khôi phục.

Chẳng những vậy, sừng vàng trên đỉnh đầu cũng óng ánh tỏa sáng, hư ảnh mông lung hiện lên trên đỉnh đầu.

Trên hư ảnh mờ mờ kia, gần như thấy được đường hoa văn màu vàng kim ánh máu lan tỏa, rõ ràng chính là cấm chế kìm kẹp

linh hồn hắn.

Trong quá trình lực lượng bản đồ sao tuôn trào cho hắn, cấm chế chậm rãi bị bóc ra, tách khỏi linh hồn hắn.

Vù!

Tiêu Thiên bất chợt ra tay, lướt thẳng qua cấm chế đỏ tươi kia, xóa nó khỏi linh hồn Đế Tân Lộ.

Cấm chế màu đỏ lập tức hóa thành sương mù màu máu, tiêu tán giữa đất trời, cứ như chưa bao giờ xuất hiện.

Đế Tân Lộ nhắm hai mắt, cẩn thận cảm nhận lực lượng của cơ thể vừa được khôi phục.

Trong lúc vô thức, hắn cũng hoạt động tay chân, thi triển chiêu thức võ học được Tiêu Thiên truyền thụ. Đạo vận thiên địa quấn quanh người hắn, thần văn trên dưới cơ thể đều lóe ra thần quang rực rỡ.

"Tiêu ca ca, khi nào mới dạy chúng ta tập võ?" Lạc Nữ Ái quay sang nhìn Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên nghe Lạc Nữ Ái hỏi thì lại khẽ lắc đầu: "Không được, các nàng không tập được."

"Tại sao?" Tử Nhược Yên cau mày, cũng nhìn Tiêu Thiên.

"Các nàng tu hành năng lực rèn luyện bản chân thân thể chính mình là được rồi. Việc tập võ còn cần xem lại." Tiêu Thiên vừa nói vừa nhìn Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái: "Hệ thống tu hành của các nàng hoàn chỉnh, thuận theo thiên địa, không nên thay đổi."

"Kể cả... Long Khâu Bạch Thanh."

Long Khâu bạch Thanh cạnh đó nghe Tiêu Thiên nhắc đến mình thì cũng mở to mắt nhìn sang, có vẻ nghi hoặc.

Chương 690. Đế Tân Lộ miêu tả (2)

"Chẳng phải Đế Tân Lộ cũng thuận theo thiên địa, lĩnh ngộ đại đạo thế gian này đấy sao? Vì sao hắn tập võ được?" Tử Nhược Yên nhìn về phía Đế Tân Lộ đang nhắm nghiền hai mắt, lại nhìn về phía Tuyết Phú Quý: "Ngoại công thập võ xong, thực lực cũng tăng mạnh, mà vẫn là thuận theo thiên địa, lĩnh ngộ đại đạo."

Tiêu Thiên lại vẫn lắc đầu nhìn Tử Nhược Yên: "Bọn hắn là lĩnh hội đại đạo, thuận đạo mà làm. Mà thuận của các nàng lại là thuận theo lực lượng đại đạo mà đáp lại, không phải nước chảy bèo trôi mà tăng tiến."

"Thực lực các nàng càng mạnh, cảm giác sẽ càng kỳ lạ. Không chỉ là thiên nhân hợp nhất, mà còn cao hơn thiên nhân, bao trùm chúng sinh, quan sát thiên địa, đứng ở trung tâm hỗn độn, đi con đường siêu thoát bản ngã."

"Đây cũng là nguyên nhân vì sao một khi ý chí Đế Hoàng của ba người các nàng bộc phát là có thể sinh ra lực lượng áp chế thế giới."

"Chúng sinh ngưỡng vọng thượng thiên, mà các nàng vượt qua thiên nhân, bản thân như ý, sẽ xuất hiện thay đổi như thế cũng không phải chuyện ly kỳ gì."

Tiêu Thiên nheo hai mắt, vừa nói vừa nhìn sang bản đồ tinh hệ bên cạnh: "Bởi vậy mới nói mọi chuyện ngày càng hay ho. Nguyên nhân hình thành dải tinh hệ tâm thế giới này lại là vì bị ta bóp nát."

"Nhưng hóa thành dáng vẻ như vậy sẽ kích chân ý trong đó, kích thích Đế Tân Lộ. Ngọn nguồn lại không phải do ta."

"Thật ra là do dư âm ý chí Đế Hoàng áp chế lực lượng thế giới của các nàng va chạm với tâm thế giới vỡ vụn, tạo ra biến hóa như vậy."

"Chẳng lẽ là do huyết mạch à? Lúc trước Nhân Hoàng Tử Cực Vô Địch có phải đã phát hiện cái gì nên mới thu nạp tộc Thánh Long và tộc Thánh Ma không?"

Tiêu Thiên lẩm bẩm suy nghĩ, trí tưởng tượng bay cao.

Cơ thể chính mình hấp thu lực lượng thiên địa, uẩn dưỡng thể phách bị quy tắc thiên địa của quê nhà trước kia áp chế, không thể tu hành, không có được linh khí.

Thi triển không ra bất cứ chiêu thức sâu xa khó lường nào, bởi vì Tiêu Thiên là đại tông sư nội ngoại kiêm tu, là tồn tại từ duy độ siêu cao tới.

Cẩn thận ngẫm lại còn có thể nhìn ra rất nhiều thứ.

Lại thêm có hệ thống Vượng Tài ở bên cạnh phân tích bằng chứng, vẻn vẹn bản đồ sao tâm thế giới cũng đủ cho hắn nhìn ra rất nhiều manh mối.

"Nhưng theo ghi chép, lúc trước Nhân Hoàng Tử Cực Vô Địch lãnh Hoàng Đình tranh đấu với Tàng Vũ cũng có cả tộc Thánh Long lẫn tộc Thánh Ma, lại chưa từng sinh ra cái gọi là lực lượng áp chế thế giới." Thanh Hồ đế Tô Mộc Sinh bên cạnh nói.

Hắn du lịch vạn giới chư thiên, xem rất nhiều cổ tịch, tiến vào không ít di tích, lại thêm ghi chép trong tộc, sổ sách của liên minh bách tộc cất giữ nên Tô Mộc Sinh biết không ít chuyện.

Theo hắn biết, Nhân Hoàng Tử Cực Vô Địch chém giết với

Tàng Vũ cũng không xảy ra chuyện như vậy.

Lúc trước, nếu Nhân Hoàng có thủ đoạn bực này thì sợ là Tàng Vũ sẽ thua thảm hại hơn, bọn họ thắng được càng nhẹ nhõm.

"Lực lượng áp chế thế giới từng xuất hiện rồi!" Một giọng nói chợt vang lên.

Đám người nhìn lại, phát hiện người nói chuyện chính là Đế Tân Lộ.

Chỉ thấy đối phương chậm rãi mở hai mắt ra, Tiêu Thiên cũng bước tới trước: "Ngươi biết à? Ngươi có tham gia đại chiến lúc trước ư?"

"Thời đại Nhân Hoàng Tử Cực Vô Địch đại chiến Tàng Vũ thì ta còn đang ngủ say, chưa khôi phục." Đế Tân Lộ lắc đầu, dáng vẻ phục tùng, cung kính giải thích: "Sau khi thức tỉnh, ta có xem lại điển tịch của tộc ghi chép lại, có người chứng kiến đã nhắc đến trận chiến tại chiến trường hư không Vẫn Viêm."

Tô Mộc Sinh ở bên cạnh trợn tròn hai mắt nhìn Đế Tân Lộ: "Trận chiến tại chiến trường hư không Vẫn Viêm là trận chiến có tính quyết định, rất ít người sống sót, nội dung mô tả cũng hiếm hoi."

"Chỉ biết là kiếm Đại Viêm do Đại Viêm đế hóa thành bị gãy, Đại Viêm đế chết, Nhân Hoàng trọng thương, Vũ Nguyên đại đế của Tàng Vũ bại lui rút khỏi."

"Ngươi biết chi tiết trong đó?"

Đế Tân Lộ gật đầu: "Khi đó tộc ta tiềm ẩn không ra, có người ghi chép đứng trong góc tối ghi lại hết thảy, có cả tình huống trên trận chiến tại chiến trường hư không Vẫn Viêm."

"Khi đó, lực lượng áp chế thế giới xuất hiện, áp chế Vũ Nguyên

đại đế, nếu không thì Nhân Hoàng đã không thể thắng."

"Dựa theo tộc nhân ghi chép khi đó ghi lại, lực nguyên nhân gây ra lượng áp chế thế giới sợ là có liên quan tới một nữ tử tóc bạc mặc áo bào trắng." Nhắc đến chỗ này, Đế Tân Lộ hơi cau mày.

"Lúc ấy, nguyên lười người ghi chép miêu tả là thế này..."

[Ta không biết nàng ấy là ai, nhìn thấy nhưng không thể cảm giác được.]

[Nàng ấy cho người ta cảm giác rất thân thiết, không tài nào sinh ra địch ý nổi. Ta muốn đụng vào nàng ấy, lại như ảo ảnh trong mơ.]

[Đại chiến kết thúc, nàng ấy mỉm cười nhìn lại, biến mất ngay trước mặt ta, không còn tung tích, không gây ra nửa tia động tĩnh.]

[Lực lượng áp chế thế giới cũng theo đó tiêu biến.]

Chương 691. Ngươi đừng hiểu lầm

Đối mặt với Tô Mộc Sinh, Đế Tân Lộ cười khẽ hai tiếng: “Đối với bộ tộc chúng ta, ngủ say cũng không phải chuyện khó khăn gì.

“Tuy ta không phải là tộc nhân bình thường của thần tộc Vạn Tượng, nhưng cũng là một tiểu tướng chưởng quản một trăm ngàn binh sĩ thần quân.”

“Nhưng mà, loại tiểu tướng như ta ở trong tộc, không được xem là lợi hại bao nhiêu, cũng không nổi bật.”

“Thần quân luân phiên làm nhiệm vụ, thỉnh thoảng khi điều binh khiển tướng, đường xá xa xôi, trận pháp sẽ được khởi động trên chiếm hạm thần quân, khiến chúng ta chìm vào trong giấc ngủ say.”

“Ngủ say trận pháp do một trận pháp sư trong tộc tạo ra, có thể khiến chúng ta nuôi dưỡng cơ thể trong lúc ngủ say, tu hành lĩnh ngộ trong mộng, tránh việc lãng phí thời gian ở trên chiến hạm, nhàm chán trong lúc đi đường trong hư không.”

“Chỉ là lúc trước, không biết đã xảy ra đại nạn gì, đến khi ta bị tộc nhân hậu thế đánh thức, đã là chín ngàn vạn năm sau.”

Nói đến chỗ này, Đế Tân Lộ nở nụ cười khổ, nhìn về phía đám người vô cùng hoảng sợ ở xung quanh.

“Đúng vậy, ta không nói sai.” Đế Tân Lộ gật đầu, đối diện với ánh mắt ngạc nhiên của mọi người: “Ta là người của chín mươi triệu năm trước.”

Chín mươi triệu năm trước?

Tộc Cổ Thần, không hổ cho một chữ cổ!

Tử Nhược Yên lại nghĩ sâu hơn, thần tộc Linh Năng cũng tộc Cổ Thần, chẳng phải cũng là sự tồn đại cùng thời đại với thần tộc Vạn Tượng à.

Thần tộc Linh Năng, vậy mà ở trong vực trấn thủ, trấn thủ trong thời gian dài như vậy!

Không đúng, hình như năm tháng trấn thủ không dài như vậy, đã từng có một lần đứt tầng.

“Không ngờ rằng, ngươi trông giống như rất trẻ tuổi, kết quả là một lão bất tử.” Tiêu Thiên đi đến trước mặt Đế Tân Lộ, đánh giá đối phương từ trên xuống dưới, tặc lưỡi ngạc nhiên.

Trong lòng, cảm giác vô cùng mới mẻ.

“Lão đồ cổ còn sống, có chút thú vị.” Tiêu Thiên nói, đánh giá Đế Tân Lộ từ trên xuống dưới: “Ngươi còn nhớ nhà mình ở đâu không?

Đế Tân Lộ đột nhiên sửng sốt, lông mày khẽ run: “Tiêu đại nhân hỏi chuyện này làm gì?

“Không có gì, nếu như có thể tìm được nhà ngươi, chẳng phải đều là đồ cổ lâu năm, chắc có thể bán không ít tiền đúng không?” Hai mắt Tiêu Thiên tỏa sáng: “Thật sự muốn xem thử có thể kiếm thêm chút tiền không, không có ý gì khác, ngươi đừng hiểu lầm.”

Lời nói của Tiêu Thiên khiến vẻ mặt của Long Khâu Đạo bên cạnh vô cùng đặc sắc.

Đúng vậy, cứ nghe như vậy, lời nói của Tiêu Thiên giống như không có vấn đề gì quá lớn.

Nhưng theo sự hiểu biết của Long Thu Đạo, mỗi khi Tiểu Thiên nói ra lời này, sẽ có vấn đề xuất hiện.

Nhớ lúc trước đi vực Huyền Phú Sơn, không phải hắn cũng đi xem sao?

“Tiêu đại nhân, đương nhiên quê hương của ta đã bị diệt lâu rồi.” Đế Tân Lộ nhắc đến nơi này, trên mặt lộ ra vẻ ai thán: “Nhớ lúc trước, kho ta vẫn chưa ngủ say, cũng đã không còn quê hương nữa.”

“Từ khi ta sinh ra, quê hương tộc Cổ Thần đã biến mất, hoàn toàn không tồn tại nữa.”

“Nguyên nhân cụ thể, cũng không rõ lắm.”

“Thần tộc Vạn Tượng chúng ta đều lưu lạc bên ngoài, chiếm cứ thế giới giới vực khác để sinh tồn.”

“Hơn nữa để có đủ địa giới sinh tồn, còn cần phải công thành chiếm đất, tấn công những thế giới giới vực khác.”

“Không ít sự tồn tại cũng là tộc Cổ Thần nhất mạch, đều là đối thủ cạnh tranh, không trách được việc phát sinh tranh đấu và chém giết.”

“Ai biết sau khi ngủ say, thương hải tang điền, giữa thiên địa lại xảy ra thay đổi không thể tưởng tượng nổi như thế.”

“Thậm chí thanh danh của tộc Cổ Thần - thần tộc Vạn Tượng nhất mạch, cũng không còn ai biết cả.”

Đế Tân Lộ nói đến chỗ này, cũng nhìn thấy vẻ mặt kỳ lạ Long Khâu Đạo, đứng ở bên cạnh lặng lẽ nhìn mình.

“Ý của Tiêu đại nhân, không phải hỏi quê hương lúc trước của các ngươi ở nơi nào, mà là bây giờ thần tộc Vạn Tượng ở nơi nào.”

Sau đó, Long Khâu Đạo thay Tiêu Thiên nói ra suy nghĩ thật sự.

Nhưng mà, đối mặt với lời nói của Long Khâu Đạo, Đế Tân Lộ vẫn lắc đầu như thường: "Cũng không phải ta muốn giấu diếm, thật sự là bây giờ đại bản doanh thần tộc Vạn Tượng ở nơi nào, ta cũng không biết."

"Ngươi cũng không biết, sao có thể." Long Khâu Đạo ở đó, không nhịn được mà lắc đầu: "Ngươi đi ra từ địa giới của thần tộc Vạn Tượng, nhận lấy nhiệm vụ, đến vực Bách Hoa ngưng tụ tâm thế giới, sao lại không biết?"

"Bởi vì địa giới thần tộc Vạn Tượng ẩn náu bây giờ không hề cố định, mà sẽ không ngừng vận chuyển, thay đổi phương hướng." Đế Tân Lộ mở miệng giải thích, nói rõ nguyên nhân trong đó.

Lúc trước Đế Tân Lộ nhận được nhiệm vụ, lúc rời đi, đứng ở trong hư không.

Tận mắt nhìn thấy một phương thế giới giới vực, vậy mà là hiện ra dao động không gian, biến mất trước mắt ông, không rõ tung tích.

Dựa theo lời cường giả thần tộc Vạn Tượng tiếp kiến mình lúc trước nói, đợi đến khi mình hoàn thành nhiệm vụ thời điểm, đương nhiên sẽ đến đây gặp mình.

Chương 692. Thúc thúc không hiểu cho lắm

“Thế giới giới vực, sẽ biến mất không thấy, rời khỏi chỗ ban đầu, loại chuyện này sao có thể!” Bên cạnh, Long Khâu Định Cương ngạc nhiên thốt lên một tiếng, cảm thấy không thể tin được.

Thanh Hồ đế Tô Mộc Sinh kia, thậm chí còn cau mày, cảm thấy cách nói này của Đế Tân Lộ, không quá đáng tin: “Thế giới giới vực đều ở trong hư không hắc ám, vĩnh viễn không thay đổi, cố định ở đó, biến mất rời đi...”

“Bản lĩnh của nhất tộc các ngươi lợi hại, loại chuyện này cũng có thể làm được.” Tiêu Thiên vẫn nghe luôn lắng nghe, cũng tặc lưỡi ngạc nhiên, cảm thấy vô cùng thú vị.

Đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy, cũng là lần đầu tiên hiểu được, thế mà lại xuất hiện tình huống có người làm được những chuyện giống như mình.

“So với bản lĩnh của Tiêu đại nhân, chút bản lĩnh này căn bản không tính là gì.” Đế Tân Lộ chậm rãi mở miệng, lúc nhìn Tiêu Thiên trước mặt, sự tôn trọng tràn ngập trong ánh mắt.

Nói đùa!

Ông cũng không phải không biết, vị gia trước mặt này, đã đem toàn bộ thế giới giới vực đi, sau đó ghép lại cùng một chỗ.

Chuyện như thế, thi triển ra mới là chấn động thiên địa, quỷ thần khóc gào, đương thế vô song, không người nào có thể sao

chép được.

Sau khi mình tỉnh lại, thế giới giới vực thần tộc Vạn Tượng biến mất không thấy nữa, rời khỏi chỗ ban đầu, không chừng là bí pháp gì đó được người trong tộc khai phá ra.

Có lẽ là tìm được bí quyết gì đó, chuyện hoàn thành sau khi thuận theo thiên địa, so sánh với Tiêu Thiên trước mặt, hoàn toàn không phải cùng một cấp bậc.

“Xem ra, phải đến quê hương của ngươi dạo một vòng, xem thử mọi chuyện, ta muốn ngâm nước nóng.” Tiêu Thiên sờ cằm, bắt đầu suy nghĩ.

Tiêu Thiên vốn còn muốn đến đại bản doanh của thần tộc Vạn Tượng xem thử, đám người này rốt cuộc là tình huống quỷ quái gì, có quan hệ gì đến thần tộc Linh Năng hay không.

Có lẽ, có thể biết được chuyện xảy ra lúc trước của thần tộc Linh Năng từ trong miệng thần tộc Vạn Tượng.

Cũng có thể rõ ràng, những năm gần đây, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, dẫn đến chư thiên vạn giới trở thành dáng vẻ trời đất tròn vuông.

Sự thật của Tàng Vũ bên kia, lại là gì?

Có phải giữa mọi người, đều được xem là sự tồn tại vô cùng cổ xưa không?

Trong tay, rốt cuộc có đồ chơi đáng giá hay không.

Trong lòng Tiêu Thiên vốn đang tính toán, tộc Cổ Thần này lại cổ xưa như vậy, quê hương chắc chắn có không ít đồ chơi tốt.

Đến lúc đó, nếu có thể kiếm được một khoản tiền lớn thì có thể trợ cấp cho Đế vực Liên minh Nữ Đế.

Dựa theo tình hình Tiêu Thiên biết được, còn có rất nhiều nơi cần không ít tài nguyên, cũng cần không ít tri thức để khắc phục.

Nếu đám người thần tộc Linh Năng Lâm Thủ Thành nói thần tộc Vạn Tượng rất lợi hại, không có gì không làm được, không có gì không biết, cho nên gọi là Vạn Vật.

Nếu có thể dẫn toàn bộ người trong thần tộc Vạn Tượng trở về tiến hành cải tạo, nói không chừng có thể giải quyết rất nhiều vấn đề.

Dù sao, nhìn từ cách làm việc của Đế Tân Lộ, thần tộc Vạn Tượng này đã bước lên tà lộ, không còn trên chính đạo.

Chính là cần chính mình đến đó bình định, tự mình dẫn dắt bọn họ bước lên chính đạo, mới là đúng đắn.

Đáng tiếc!

Ai có thể tưởng tượng được thần tộc Vạn Tượng này lại cẩn thận như vậy, thế giới giới vực sinh sống lại có thể di động.

Khiến người ta không thể nào nghĩ đến.

“Nếu nhất thời không tìm thấy thần tộc Vạn Tượng, vậy thì thuận tiện giải quyết vấn đề của vực Thánh Long đi.” Tiêu Thiên ngẫm nghĩ, nhìn về phía Long Khâu Bạch Thanh: “Bây giờ, Đế vực Liên minh Nữ Đế có thần tộc Linh Năng điều trị linh khí.”

“Có thể sáp nhập vực Thánh Long vào được rồi.”

Long Khâu Bạch Thanh nghe Tiêu Thiên nói, chỏm tóc ngố trên đỉnh đầu lập tức dựng thẳng lên, một tia ánh sáng hiện lên trong mắt: “Có thể sáp nhập vào rồi sao?”

“Chắc là không còn vấn đề gì nữa, bây giờ linh khí trong Đế vực Liên minh Nữ Đến không giống với những nơi khác.” Tiêu

Thiên vô cùng tự tin, nở nụ cười.

Long Khâu Bạch Thanh vô cùng vui mừng, nhìn phụ thân Long Khâu Định Cương: “Phụ thân, vực Thánh Long được cứu rồi!”

Long Khâu Định Cương vô cùng ngạc nhiên, thế mà nữ nhi nhà mình lại bộc lộ cảm xúc rồi.

Chỉ là, ông vẫn có chút không rõ, sáp nhập vực Thánh Long là có ý gì?

“Nữ nhi quyết định gia nhập vào Đế vực Liên minh Nữ Đế để cứu vực Thánh Long chúng ta.” Long Khâu Bạch Thanh nói xong liền ra hiệu Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái bên cạnh: “Bọn họ chính là Nữ Đế Đại Viêm của hoàng triều Đại Viêm và Nữ Đế Thánh Ma của Nguyên Thủy ma quốc.”

“Bây giờ bọn họ đang liên minh với nhau, trở thành liên minh Nữ Đế, nữ nhi trở thành một thành viên trong liên minh, thì có thể sáp nhập vực Thánh Long vào trong đó, có thể cứu vãn tình thế hoang vu suy bại của quê hương chúng ta hiện nay.”

Long Khâu Bạch Thanh tỏ vẻ nghiêm túc, khiến Thanh Hồ đế Tô Mộc Sinh ở bên cạnh nghe không hiểu: “Hảo chất nữ, sao thúc thúc nghe không hiểu, chuyện gia nhập một phương thế lực, sao có thể cứu được vực Thánh Long, trì hoãn hoang vu?”

Chương 693. Đại Viêm đế, nguy!

Thế giới giới vực một phương một khi bắt đầu hoang vu, vậy thì quá trình gần như không thể nghịch.

Trừ phi có được thiên tài địa bảo cực kỳ mạnh mẽ, ôn dưỡng thiên địa, bù đắp sự thiếu hụt của thế gian, khiến nó trở về dáng vẻ ban đầu.

Bằng không, chỉ có thể trơ mắt nhìn thế giới giới vực một phương dần dần trở nên hoang vu, trở thành thế giới giới vực hoang vu.

Thanh Hồ đế Tô Mộc Sinh hành tẩu chư thiên vạn giới lâu như vậy, cũng từng nhìn thấy rất nhiều thế giới giới vực hoang vu.

Nhưng giống như Long Khâu Bạch Thanh nói, sau khi nhập vào Đế vực Liên minh Nữ Đế thì có thể ngăn chặn hoang vu sao?

Nào có thể chứ?

Long Khâu Bạch Thanh không trực tiếp trả lời vấn đề của Tô Mộc Sinh, ngược lại nhìn về phía Tiêu Thiên, giống như đang trưng cầu ý kiến đối phương.

Tiêu Thiên vô cùng tùy ý nhún vai, tỏ vẻ không có vấn đề gì.

Loại chuyện này, giấu hay không giấu, không ảnh hưởng gì.

Nhìn thấy Tiêu Thiên đồng ý, lúc này Long Khâu Bạch Thanh mới nhìn về phía Tô Mộc Sinh, cũng nhìn về phía phụ thân của mình, giải thích.

“Đến lúc đó Tiêu công tử sẽ chuyển vực Thánh Long chúng ta qua đó, dung hợp thành một thể với thế giới giới vực Đế vực Liên minh Nữ Đế.”

“Đợi sau khi dung hợp thành công, tình hình hoang vu của vực Thánh Long hẳn là sẽ biến mất.”

Sau khi Long Khâu Bạch Thanh nói rõ, Long Khâu Định Cương và Tô Mộc Sinh lộ ra vẻ mặt giật mình.

Thì ra là chuyển thế giới giới vực qua rồi dung hợp với nhau .

Nghe như vậy, đúng thật là một cách hay… Mới lạ á!

Vẻ mặt của Long Khâu Định Cương cũng trở nên cứng ngắc, ông cẩn thận nhìn chằm chằm nữ nhi nhà mình, giống như đang quan sát đối phương có phải đang nói đùa hay không.

Mặc dù ông biết nữ nhi nhà mình có tính cách vô cùng nghiêm túc, chắc chắn không có khả năng nói đùa với ông.

Nhưng lỡ như thì sao?

Thật đáng tiếc, nữ nhi nhà mình vẫn nghiêm túc quá đáng giống như trước.

“Chuyển thế giới giới vực đi, dung hợp?” Tô Mộc Sinh phản ứng lại, lông mày càng nhảy mạnh, hoài nghi nhân sinh.

Nhận thức của ông, lại bị đánh nát một lần nữa.

Tô Mộc Sinh thậm chí có một loại ảo giác, những năm gần đây bản thân dạo chơi khắp chư thiên vạn giới, tự xưng kiến thức rộng rãi, đã gặp chuyện giả rồi à?

Nghe lời nữ nhi, đến chuyện này vực Thánh Long cũng chưa bao lâu, thì đã xảy ra nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi, kinh thế hãi tục như vậy.

Hệ thống tu hàng mới tinh trên người Tuyết Phú đến từ Tiêu Thiên.

Còn có sự tồn tại ghê gớm như Tiêu Thiên, thể hiện thực lực vô cùng đáng sợ cho ông xem.

Thậm chí nói ra, có thể người khác cũng không tin.

Bản thân đã từng sóng vai chiến đấu với mấy tên tộc Huyết Dũng và tộc Huyết Văn kia, vậy mà đám chiến sĩ điên cuồng kia lại sám hối đau khổ khóc lóc.

Hắn còn biết chủng tộc cổ xưa, có cảm nhận và trải nghiệm chưa từng có.

Mọi thứ như thế, thật ra Tô Mộc Sinh vẫn có thể tiếp nhận, có thể miễn cưỡng giải thích được.

Nhưng loại chuyện như chuyển thế giới giới vực đi rồi dung hợp cùng một chỗ. . .

Tô Mộc Sinh và Long Khâu Định Cương, đều dùng một loại ánh mắt cực kỳ ngạc nhiên, nhìn chằm chằm một hướng không buông.

Nhìn thấy sắc mặt của hai người, Tiêu Thiên đã hiểu.

Tiêu Thiên vung tay lên, hắn lấy mảnh vỡ thế giới bị mình bóp thành thứ giống như hạt châu thủy tinh từ trong không gian hệ thống ra.

Màn chắn thế giới mơ hồ và khí tức mảnh vỡ thế giới, lập tức xuất hiện khi hắn lấy mảnh vỡ thế giới ra.

Khi cảm nhận được khí tức, Tô Mộc Sinh và Long Khâu Định Cương lập tức nhận ra hạt châu thủy tinh này, rốt cuộc là thứ gì, con ngươi đều sắp trừng thẳng.

Tiêu Thiên ném hai viên thủy tinh trong tay...

Không đúng.

Hai mảnh vỡ thế giới.

Hai tay hắn đột nhiên dùng sức, mạnh mẽ dung hợp hai mảnh vỡ thế giới cùng một chỗ, hóa thành một thể.

Sau đó, trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, hắn đột nhiên tiện tay vứt sang một bên.

Dao động không gian hiện ra, sức mạnh đáng sợ của Tiêu Thiên hiện ra.

Khiến người ta cảm giác, cứ giống như hắn đã mạnh mẽ nhét mảnh vỡ thế giới kia vào trong vực Thánh Long vậy.

Trước mắt nhìn của mọi người, gợn sóng không gian bao phủ mặt đất dưới chân bọn họ, không ngừng mở rộng.

Địa hình độc đáo, hoàn toàn khác biệt, lập tức hiện ra trước mặt mọi người.

Thay trời đổi đất.

Sau khi làm xong tất cả, Tiêu Thiên giang tay ra với Tô Mộc Sinh và Long Khâu Định Cương: “Thế nào, nhìn hiểu rõ chưa, rất đơn giản mà.”

Ừng ực!

Tô Mộc Sinh và Long Khâu Định Cương, đồng thời nuốt nước miếng, hoàn toàn bị chấn động bởi cảnh tượng trước mắt.

Bọn họ dời tầm mắt, lúc nhìn Tiêu Thiên, lông mày cũng đang điên cuồng run rẩy.

Loại chuyện này, không phải là vấn đề nhìn hiểu hay không hiểu.

Cũng không phải vấn đề đơn giản hay không.

Sao... Có thể ghép lại với nhau được!

“Nếu cảm nhận kỹ, trình độ hoang vu của thế giới thật sự đã giảm bớt.” Lúc này, Đế Tân Lộ ở bên cạnh, đột nhiên mở miệng.

Chương 694. Đại Viêm đế, nguy! (2)

Sức mạnh hiện lên trong tinh đồ lúc trước đã cởi bỏ hạn chế của Đế Tân Lộ, hơn nữa còn khiến ông khôi phục được phần lớn thực lực.

Bây giờ, cho dù ông cũng xem như là chiến lực được đánh giá Tôn Hào nhị thập tứ giai.

Cảm nhận sự thay đổi của thiên địa, chuyện như thế, ông vẫn có thể làm được.

Long Khâu Định Cương cũng cảm nhận kỹ, một tia vui sướng hiện lên trên mặt.

Khoan quản chuyện Tiêu Thiên làm được như thế nào, nhưng nếu vực Thánh Long dung hợp vào trong Đế vực Liên minh Nữ Đế, thì sẽ có lợi ích rất lớn đối với Đại Viêm đế.

Những người khác, thì lại nhìn cảnh tượng mới lạ, nhìn chuyện ly kỳ.

Cùng lúc đó, Long Khâu Đạo đột nhiên nói với Tiêu Thiên: "Tiêu đại nhân, có một chuyện, có lẽ cần để ngài biết."

Tiêu Thiên quay đầu, nhìn về phía Long Khâu Đạo: "Chuyện gì?

Long Khâu Định Cương bên kia, nghe thấy Long Khâu Đạo đột nhiên mở miệng, đại khái hiểu được đối phương muốn đề cập đến chuyện gì.

“Thế này đi, Tiêu đại nhân đi theo ta một chuyến, thì sẽ biết thôi.” Long Khâu Đạo nói xong, ông cung kính hành lễ với Tiêu Thiên: “Đúng rồi, kính xin Tử bệ hạ bà Lạc bệ hạ, cũng đi theo một chuyến là được.”

“Nói không chừng có thể mượn chuyện này để tìm hiểu rõ tình hình của sức mạnh áp chế thế giới.”

Nói xong, Long Khâu Đạo cũng nhìn thoáng qua Long Khâu Bạch Thanh: “Thân là Nữ Đế Long Hoàng, cũng nên biết chuyện này mới đúng.”

Long Khâu Định Cương bên cạnh không hé răng, theo đạo lý, chuyện này không nên tiết lộ ra ngoài.

Nhưng mà, tổ tiên Vạn Đạo Long đế cũng đã nói như vậy rồi, đương nhiên ông phải nghe theo.

Hơn nữa, Long Khâu Định Cương nghĩ, vực Thánh Long ở trong tay Tiêu Thiên, muốn dung nhập vào bên kia, đương nhiên phải để hắn biết vài chuyện của Đại Viêm đế, nếu không thì xảy ra chuyện phải làm sao?

Tuy Tiêu Thiên không hiểu, nhưng hắn, Tử Nhược Yên, Lạc Nữ Ái và Long Khâu Bạch Thanh đều theo Long Khâu Đạo rời đi.

Những người còn lại, thì tiếp tục ở lại chỗ này, bắt đầu phải chuẩn bị một số việc trước.

Vận chuyển thế giới giới vực không phải chuyện nhỏ gì, đương nhiên bây giờ phải chuẩn bị trước một hai.

Huyết Duệ và Chiến Khắc Cực, lại nhìn những tộc nhân bị trọng thương không còn sức chiến đấu.

Bây giờ, trại chăn nuôi Thanh Viêm thật sự cần một số nhân thủ mới.

Dưới sự dẫn đường của Long Khâu Đạo, đoàn người Tiêu Thiên nhanh chóng đi đến thế giới động thiên lúc trước.

Nhìn thấy Đoạn kiếm Đại Viêm ẩn chứa linh hồn của Đại Viêm, cùng với chín mươi chín ngọn Trường Minh Đăng và những bài vị kia.

“Kiếm Đại Viêm ẩn chứa linh hồn Đại Viêm đế, nói như vậy thì ông ta vẫn còn chưa chết.” Bước vào trong đại điện, Tiêu Thiên hơi ngạc nhiên.

Long Khâu Đạo gật đầu, khi ông định mở miệng, lại phát hiện không biết Tiêu Thiên đã đi đến bên cạnh đoạn kiếm kia từ lúc nào.

Sau đó hắn giơ tay ra, cứ vậy mà cầm lên.

Rắc!

Thanh âm đứt gãy, liên tục vang lên.

Đoạn kiếm Đại Viêm, lập tức mất kết nối với trận pháp trong toàn bộ thế giới động thiên, rồi mất liên lạc với toàn bộ vực Thánh Long.

“...” Long Khâu Định Cương ngây ra như phỗng, sợ đến mức hồn phi phách tán ngay tại chỗ.

Đồng thời, tiếng ho khan dữ dội, suy yếu vang lên trong đầu mọi người.

Giống như là có linh hồn dao động truyền lại, khiến mọi người “nghe thấy” tiếng động trong đầu.

Long Khâu Định Cương ở bên cạnh đã bị dọa đến nỗi không ngậm miệng được.

Ông vô cùng kinh sợ nhìn chằm chằm vào thanh kiếm trong

tay Tiêu Thiên.

Đoạn kiếm gãy của kiếm Đại Viêm được uẩn dưỡng trong động phủ của phúc địa động thiên, những vòng sợi tơ trận pháp đan xen nhau, dùng lực lượng thiên địa uẩn dưỡng linh hồn của Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh.

Mặc dù vì thế mà vực Thánh Long trở nên suy bại và hoang vu nhưng trạng thái của linh hồn Đại Viêm đế ngày càng tốt và sắp khôi phục.

Trong lòng Long Khâu Định Cương, Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh là một anh linh chân chính, tự nhiên không thể xảy ra chuyện được.

Dù cho vực Thánh Long có chịu thiệt, nếu vì đối phương thì cũng đáng giá.

Nhưng Long Khâu Định Cương không ngờ rằng linh hồn Đại Viêm đế đã hy sinh rất nhiều để bảo vệ vùng đất này, thế mà sắp bị hủy diệt trong tay người dân của mình.

Khi ông nhìn thấy Tiêu Thiên cầm kiếm gãy tùy ý vung vẩy, sợi tơ trận pháp trên thân kiếm liên tiếp bị cắt đứt.

Khí tức uẩn dưỡng linh hồn vẫn không có cách nào tiếp tục rót vào trong thân kiếm như trức.

Nghe tiếng ho khan vừa rồi, Long Khâu Định Cương có thể xác định chủ nhân của âm thanh truyền ra chính là Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh.

“Tiêu rồi, xong đời rồi!” Trong đầu Long Khâu Định Cương hiện lên sự tuyệt vọng, miệng không ngừng lẩm bẩm.

Sau ngần ấy năm nỗ lực vất vả của tộc bọn họ, của vực Thánh Long, không dễ gì mới có hy vọng khôi phục Đại Viêm đế, nay đã

tan thành mây khói.

Điều khiến người càng phiền muộn là Tiêu Thiên, kẻ đầu têu tất cả lại có thực lực mạnh mẽ đáng sợ.

Cho dù lửa giận dâng lên trong lòng ông thì cũng không có biện pháp nào để đối phó hắn.

Chương 695. Sắp nổ, sắp nổ rồi

Chỉ có thể đau khổ trơ mắt nhìn Tiêu Thiên cầm kiếm Đại Viêm, nhẹ nhàng vung vẩy, như thể nó là một cái đồ chơi vậy.

Ông nhịn không được mà nhìn sang Long Khâu Đạo ở bên cạnh, sớm biết thế này thì mắc gì phải dẫn Tiêu Thiên tới đây.

Thế nhưng, khi Long Khâu Định Cương nhìn ánh mắt của tổ tiên Vạn Đạo Long đế, lại không nhìn thấy sự hoảng loạn nào trong mắt đối phương.

Chẳng lẽ đối với tổ tiên, cho dù Đại Viêm đế sắp xảy ra chuyện thì cũng không có vấn đề gì?

"Đừng hoảng!" Mặc dù không nhìn Long Khâu Định Cương nhưng Long Khâu Đạo như đã biết ý nghĩ của người bên cạnh: "Ngươi cho rằng lão phu dẫn Tiêu đại nhân tới chỉ đơn giản là đến xem đoạn kiếm gãy này ư?"

"Nếu không phải là có biện pháp giải quyết vấn đề, lão phu hà cớ gì phải dẫn Tiêu đại nhân chạy một chuyến đến đây?"

Nghe Long Khâu Đạo nói khiến một tia hy vọng lần nữa hiện lên trong mắt Long Khâu Định Cương.

Chẳng lẽ Tiêu Thiên thật sự có biện pháp giải quyết vấn đề của Đại Viêm đế ư?

"Tiêu lang quân hãy cẩn thận, đừng làm gãy kiếm." Cùng lúc đó, Tử Nhược yên nhẹ giọng nhắc nhở Tiêu Thiên ở phía trước.

Khoảng thời gian này, nàng cũng coi như đã biết bản lĩnh của Tiêu Thiên, đạo tu hành tập võ đã vượt ra khỏi khái niệm hệ

thống, đồng thời còn có rất nhiều thủ đoạn thần kỳ.

Vận chuyển, dung hợp thế giới giới vực ở trong mắt Tử Nhược Yên, những điều này chính là chỗ thần kỳ của hệ thống tu hành tập võ.

Sáng tạo kỳ tích dường như là việc mà hệ thống tu hành này am hiểu nhất.

Ví dụ như ông ngoại Tuyết Phú Quý, sau khi tập võ thì thực lực có thể tính là bộc phát tăng cao, khiến ai cũng phải kinh ngạc.

Hay giống như Lưu Diễm có thể đánh thức ý chí của trượng phu đã chết, hóa thành linh hồn thủ hộ ở sau lưng, cùng nhau chiến đấu, thật là thần dị phi phàm.

“Yên tâm, thanh kiếm này trông khá lợi hại, hơn nữa nó đã gãy rồi, làm sao có thể gãy thêm nữa?” Tiêu Thiên lắc lắc thanh kiếm Đại Viêm trong tay, sau đó đưa tay tách ra.

Lời này khiến Long Khâu Định Cương ở bên cạnh, người đã sống cả trăm năm khẽ gật gù tán đồng cách nói này.

Bản thân Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh vô cùng am hiểu luyện khí, ông là tông sư đời đầu.

Ông đích thân luyện chế, thậm chí còn hiến tế mình cùng với chín mươi chín đứa con mới luyện thành kiếm Đại Viêm, để có thể hỗ trợ Nhân hoàng thắng được trận đại chiến năm xưa.

Làm sao có thể…

Răng rắc!

Thân kiếm vốn đã gãy mất một nửa đột nhiên phát ra tiếng gãy khi Tiêu Thiên chỉ dùng một lực nhỏ tách nó ra.

Khe nứt gọn gàng thẩm thấu khí tức linh hồn, khiến Tiêu

Thiên nhất thời giật mình đứng sững tại chỗ.

Một lúc sau, Tiêu Thiên ngẩng đầu lên, nhìn Long Khâu Định Cương đang ngây người như phỗng ở trước mặt, cùng với những người khác: “Thanh kiếm này cũng không kiên cố như trong tưởng tượng nhỉ, ai cũng nói Đại Viêm đế luyện khí vô song.”

“Cẩn thận cảm thụ cũng chỉ như vậy mà thôi.”

Toàn thân Long Khâu Định Cương run rẩy, đôi mắt bắt đầu tối sầm, cả thân thể đều lung lay sắp đổ.

Trời ạ!

Đây chính là kiếm Đại Viêm đó, trong lúc nhất thời ông không biết nên dùng ngôn ngữ gì để hình dung tâm tình của mình lúc này.

Tác phẩm luyện khí cực kỳ kiệt xuất của Đại Viêm đế Lưu mẫn Sinh, cứ như vậy bị Tiêu Thiên tiện tay bẻ gãy thành hai đoạn, đúng là không hợp thói thường.

Ông biết thực lực của Tiêu Thiên rất mạnh mẽ, nhưng mạnh đến mức này thì thật không hợp lý chút nào.

Dù sao thì đó cũng là kiếm Đại Viêm, hãy tôn trọng nó chút đi chứ, ngươi bẻ gãy tùy tiện như vậy…

Linh hồn Đại Viêm đế chắc sẽ không biến mất càng nhanh đó chứ.

“Tiêu đại nhân, mau giúp một tay!” Bên cạnh, Long Khâu Đạo đột nhiên lo lắng, vội vàng tiến tới giải thích tình hình cho Tiêu Thiên: “Trong thân kiếm có linh hồn Đại Viêm đế.”

“Nếu không tranh thủ thời gian nghĩ ra biện pháp, e rằng linh hồn Đại Viêm đế sẽ trực tiếp tiêu tán và biến mất giữa trời đất

này.”

Giọng điệu Long Khâu Đạo vô cùng gấp rút, ông cũng không ngờ rằng Tiêu Thiên hành sự lại lỗ mãng như thế.

Cũng trách mình, đáng lẽ ông nên nghĩ đến việc này sớm hơn.

Kiếm Đại Viêm gãy nứt, vật chứa dung nạp linh hồn Đại Viêm đế liền biến mất.

Linh hồn Đại Viêm đế lộ ra giữa đất trời, tự nhiên tràn ngập nguy hiểm.

Nhưng Long Khâu Đạo tin tưởng rằng nếu có Tiêu Thiên ở đây thì nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì lớn.

Nếu không thì sao ông lại muốn dẫn Tiêu Thiên đến chứ?

“Làm sao bây giờ, làm thế nào!” Tiêu Thiên cũng phát hiện bản thân làm hỏng việc rồi, cuống quýt hỏi lại Long Khâu Đạo.

Long Khâu Đạo lập tức truyền thụ một loại bí pháp cho Tiêu Thiên: “Tiêu đại nhân, ngài làm theo chỉ dẫn của lão phu, rót sức mạnh linh hồn vào trong, nhu hòa một chút giúp Đại Viêm đế khôi phục là được!”

“Được!” Tiêu Thiên không chậm trễ, trực tiếp gật đầu đáp ứng.

Long Khâu Đạo vội vàng dùng bản nguyên linh hồn mình làm ngòi nổ, thử dẫn dắt sức mạnh linh hồn Tiêu Thiên rót vào trong kiếm Đại Viêm ở trước mặt.

Chương 696. Gia gia của Tử Nhược Yên

Thức hải trong cơ thể Tiêu Thiên dựa theo lời chỉ dẫn của Long Khâu Đạo, trực tiếp mở ra một khe hở nhỏ xíu.

Nếu không, một khi Long Khâu Đạo thi triển bí thuật dẫn dắt như vậy, sẽ bị sức mạnh linh hồn Tiêu Thiên thô bạo xóa bỏ.

Nương theo Long Khâu Đạo dẫn đường phía trước, trong nháy mắt dao động linh hồn dâng lên.

Giữa ấn đường Tiêu Thiên phảng phất có hào quang ánh kim hư ảo, hướng về phía kiếm gãy và rót vào trong.

Bùm!

Dao động linh hồn có chút âm thanh chấn động lập tức vang vọng giữa vùng đất trời này.

Trên thân kiếm Đại Viêm trong tay Tiêu Thiên trực tiếp hiện ra hào quang màu đỏ thắm, đồng thời có một hư ảnh lờ mờ hiện ra giữa mông lung.

Không chỉ như thế, hư ảnh này đang bành trướng với tốc độ cực kỳ khủng bố, cuối cùng ngưng tụ thành thực thể và hóa thành dáng vẻ của Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh lúc trước.

Khi nhìn thấy hư ảnh đang phơi bày trước mặt, Long Khâu Định Cương vui mừng như điên.

Chỉ là ông dần dần phát hiện tình hình có vẻ không đúng lắm.

Hình thể của Lưu Mẫn Sinh ở trước mặt vẫn đang tiếp tục bành trướng, dần dần biến thành một tên mập.

Đồng thời, trên mặt Đại Viêm đế vừa thức tỉnh lộ vẻ hoảng sợ.

“Đủ rồi, đủ rồi, sắp nổ, sắp nổ rồi!”

Trong căn phòng, đám người Tiêu Thiên nhao nhao ngẩng đầu lên nhìn.

Nơi đó, Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh phình to như một quả bóng, đang trôi lơ lửng.

Nếu không phải có trần nhà cản trở, chỉ sợ đối phương đã trôi tới phương trời nào rồi.

Lúc này, sau khi Lưu Mẫn Sinh được Tiêu Thiên rót sức mạnh linh hồn vào, đã ngưng thực giống như một cơ thể thật sự.

Chỉ là khi Tiêu Thiên rót sức mạnh linh hồn, cho dù hắn đã khống chế tốc tộc lực đạo thì lực lượng ẩn chứa trong đó quá mức khổng lồ, đối phương căn bản gánh không nổi.

“Thế này phải xử lý sao đây?” Trầm mặc một lúc, Tiêu Thiên cúi đầu nhìn sang Long Khâu Đạo ở bên cạnh.

Long Khâu Đạo ngẩng đầu nhìn Lưu Mẫn Sinh, khẽ lắc đầu: “Chắc phải gọi Đế Tân Lộ qua đây, bản lĩnh về phương diện linh hồn của hắn lợi hại hơn.”

“Ừm, chuyện này dễ.” Tiêu Thiên tâm niệm vừa động, Đế Tân Lộ đã biết vị trí, lập tức chạy về phía bên này.

Ở bên cạnh, Tử Nhược Yên không quan tâm đến điều này mà nhìn về phía Tiêu Thiên: “Rót sức mạnh linh hồn có gây tổn hại gì không?”

“Đúng rồi, vực Thánh Long này uẩn dưỡng mà vẫn chưa thể

khôi phục, Tiêu ca ca truyền sức mạnh linh hồn thì có tiêu hao quá nhiều sức lực không?" Lạc Nữ Ái vừa trừng mắt vừa vội vàng tiến đến bên cạnh Tiêu Thiên.

Long Khâu Bạch Thanh cũng tới gần, nhìn chằm chằm Tiêu Thiên.

"Đúng vậy!" Long Khâu Định Cương cũng hiểu ra, lập tức tới gần nhìn Tiêu Thiên: "Ngươi vẫn ổn chứ?"

Linh hồn tổn thương là một vấn đề lớn.

"Bây giờ, linh thể này của ta chứa quá nhiều sức mạnh linh hồn, chỉ sợ sẽ chịu tổn thương cực lớn, nếu như chậm trễ khôi phục sẽ tổn hại đến căn cơ." Phía trên, Đại Viêm đế đã mập như một quả bóng, đang trôi lơ lửng giữa không trung, giọng ồm ồm nói.

Ông nhìn về phía Tiêu Thiên, lòng tràn ngập sự cảm kích nhưng cũng lo lắng cho hắn.

"Long Khâu Đạo, ngươi cũng liều lĩnh quá, sao có thể để người trẻ tuổi này truyền sức mạnh linh hồn cho ta chứ!" Sau đó, Lưu Mẫn Sinh trách cứ Long Khâu Đạo.

Đối mặt với chất vấn của Lưu Mẫn Sinh, Long Khâu Đạo khẽ lắc đầu: "Đại Viêm đế không cần phải lo lắng như vậy, có thể ngài không biết rõ Tiêu đại nhân."

"Đối với ngài ấy thì việc rót sức mạnh linh hồn cho ngài chỉ là một hạt cát trong sa mạc mà thôi."

Nói xong, Long Khâu Đạo nhìn về phía Tiêu Thiên, chắp tay: "Tiêu đại nhân, xin hỏi sức mạnh linh hồn mà ngài vừa tiêu hao đã khôi phục lại chưa?"

"Vẫn chưa!" Tiêu Thiên nhẹ nhàng lắc đầu, khựng lại một lúc.

Mọi người khẽ giật mình, cảm thấy cũng hợp tình hợp lý.

Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh là người như thế nào, tứ đại đế dưới trướng Nhân hoàng, linh hồn của ngài được vực Thánh Long uẩn dưỡng nhiều năm như vậy mà vẫn chưa khôi phục.

Tiêu Thiên truyền sức mạnh linh hồn cho ngài, không chỉ khôi phục thành cơ thể thật như ban đầu mà còn trực tiếp bồi bổ đối phương trở thành một tên mập luôn.

Lực lượng tiêu hao nhất định cực kỳ khủng khiếp, sao có thể khôi phục lại đơn giản như vậy được chứ.

Ngay khi Tử Nhược Yên lộ vẻ lo lắng và đang muốn lên tiếng hỏi thăm.

Thì đã thấy Tiêu Thiên nhìn về phía Long Khâu Đạo gật đầu: "Được rồi, hiện tại đã hoàn toàn khôi phục."

Mọi người: "..."

Khi ngươi nói chuyện, có thể nào đừng lấy hơi lâu vậy được không, sẽ dọa chết người đó.

Mà tốc độ khôi phục này cũng nhanh quá đi.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến động tĩnh.

Chính là Đế Tân Lộ.

Tiêu Thiên nhờ hệ thống kết nối với ấn ký nô lệ mà hắn đã hạ với Đế Tân Lộ, nên đương nhiên sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Sau khi Đế Tân Lộ đến và nhìn thấy quả bóng lơ lửng giữa không trung, hắn sững sốt một chút.

Chương 697. Gia gia của Tử Nhược Yên (2)

Rất nhanh hắn đã biết Tiêu Thiên gọi mình tới để làm chuyện gì rồi.

“Kiếm Đại Viêm, Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh hóa ra vẫn còn sống.” Đế Tân Lộ có chút bất ngờ nhìn quả bóng đang lơ lửng ở đó: “Xem ra, Tiêu đại nhân đã cưỡng ép rót sức mạnh linh hồn của bản thân rồi.”

“Nhưng sức mạnh linh hồn của đại nhân quá mức cường đại và tinh thuần khiến ngươi không chịu nổi.”

Đế Tân Lộ tự đánh giá một lát, đột nhiên ngưng tụ linh khí hóa thành thần văn, tung chưởng lên.

Một chưởng này có hình dáng hư ảo, ẩn chứa dao động linh hồn.

Ngay chính giữa quả bóng mũm mĩm.

Bùm!

Linh thể Lưu Mẫn Sinh nổ tung, lập tức phiêu tán bên trong căn phòng này.

Nhưng ngay sau đó, linh khí hội tụ, sức mạnh linh hồn tán loạn kia một lần nữa ngưng tụ lại và hóa thành thực thể.

Chỉ đó điều, linh thể Lưu Mẫn Sinh thành hình lần này không phải là dáng vẻ của quả bóng bành trướng kia nữa.

Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh.

Trông dáng vẻ của ông giống như một thư sinh nho nhã yếu ớt, rất khó để tưởng tượng được người có dáng vẻ như thế lại am hiểu luyện khí.

Hình thể ngưng tụ cũng tương đối gầy gò, hoàn toàn khác biệt so với hình dáng bành trướng thành quả cầu kia.

“Tiêu đại nhân, đã làm xong.” Đế Tân Lộ hơi chắp tay, bẩm báo với Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên tấm tắc lấy làm kỳ lạ: “Ngươi vừa nhìn thế mà đã nhận ra đối phương, mà sao ngươi làm được như thế vậy?”

“Tộc bọn ta am hiểu về phương diện linh hồn nhưng luôn mắc một số sai sót nên biết một chút về thủ đoạn trị liệu.” Đế Tân Lộ giải thích thủ pháp và nói rõ nguyên nhân cho Tiêu Thiên: “Bây giờ Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh đã có sức mạnh linh hồn của đại nhân, linh thể cường hoành.”

“Cho dù đánh nổ hắn rồi thì cũng có thể khôi phục lại như lúc đầu.”

“Còn lý do sao ta nhận ra đối phương là bởi vì tồn tại người ghi chép, sau khi ta thức tỉnh có nhìn qua bản ghi này.”

“Huống hồ, lúc trước hắn vốn là một trong những nhân vật chính trong chiến trường hư không Vẫn Viêm, nên ấn tượng khá sâu sắc.”

“Hiến tế bản thân cùng chín mươi chín người con cũng cần dũng khí rất lớn.”

Nói đến đây, Đế Tân Lộ tràn đầy kính nể nhìn về phía Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh.

Còn Lưu Mẫn Sinh ở trước mặt hắn thì đang nhìn xung quanh rồi nhìn qua những bài vị kia, trên mặt ông hiện ra tia ảm đạm.

Dù sao, đây đều là con cái của ông.

Hoài niệm một lát, Lưu Mẫn Sinh quay người về phía Tiêu Thiên, khom mình hành lễ: "Lưu Mẫn Sinh đa tạ ơn cứu mạng của vị Tiêu huynh đệ này, nếu không phải nhờ ngươi ra tay giúp đỡ thì lão già mãi chưa chết là ta chỉ có thể tìm cách tự bạo mà thôi."

"Tự bạo!" Long Khâu Định Cương ở bên cạnh bị lời này của Lưu Mẫn Sinh làm cho giật nảy mình: "Đại Viêm đế đại nhân, sao ngài lại nói ra lời này."

"Không tự bạo chẳng lẽ lại kéo quê hương nhất mạch Thánh Long các ngươi chết theo ta hay sao?" Lưu Mẫn Sinh nói xong, nhìn về phía Long Khâu Đạo ở bên cạnh: "Nói ra thì ngươi vẫn còn sống ư?"

"Thưa Đại Viêm đế, có Tiêu đại nhân ở đây, lão Long chết không được nữa." Lúc Long Khâu Đạo nói tựa hồ có chút đắc ý.

Như thể có thể ở bên cạnh Tiêu đại nhân là điều may mắn rất lớn.

Lưu Mẫn Sinh bĩu môi: "Ngươi vẫn như trước, trình nịnh nọt không hề giảm nhỉ."

Nói xong, ông nhìn về phía Tử Nhược Yên.

Tử Nhược Yên cũng nhìn sang Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh, nhìn nhân vật truyền kỳ, thời đại quá khứ này.

Nhưng vào lúc này, Lưu Mẫn Sinh đột nhiên hỏi Tử Nhược Yên: "Gia gia ngươi đâu?"

"Hửm?" Tử Nhược Yên sửng sốt một chút, sau đó lắc đầu:

“Tiền bối, trẫm cũng không biết gia gia mình là ai.”

“Trẫm?” Lưu Mẫn Sinh khó hiểu nhìn Tử Nhược Yên: “Ngươi đã thức tỉnh huyết mạch Đế hoàng Nhân tộc chính thống, lại được ý chí Đế hoàng gia trì, nhất định ngươi là chấp chưởng hoàng đình.”

“Nếu như thế, gia gia của ngươi dĩ nhiên là cái tên Tử Cực Vô Địch kia rồi, sao lại nói là không biết?”

Lưu Mẫn Sinh vừa thốt ra những lời này, dọa cả đám người giật nảy mình.

“Lưu Mẫn Sinh, ngài đang nói gì vậy, Tử bệ hạ là cháu gái của Nhân hoàng đại nhân ư?” Long Khâu Đạo cau mày: “Làm sao có thể!”

“Sao lại không có khả năng, khí tức huyết mạch của nàng ta rất rõ ràng, đó chính là phận con cháu của Tử Cực Vô Địch.”

“Gia gia của nàng ta không phải là tên Nhân hoàng kia thì còn có thể là ai!”

Cháu của Tử Cực Vô Địch?

Gia gia là Nhân hoàng ư?

Câu nói của Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh khiến những người bên cạnh nhao nhao quay đầu lại nhìn chằm chằm Tử Nhược Yên.

Tử Nhược Yên có chút ngạc nhiên đứng yên tại chỗ, trong lúc nhất thời nàng bỗng nhiên trở thành nhân vật chính của câu chuyện khiến nàng không biết phải làm thế nào.

Chủ yếu là vì nội dung trong lời nói của đối phương quá mức kinh thế hãi tục.

Gia gia của mình sao lại có thể là nhân vật trong truyền thuyết

đã xây dựng lên hoàng đình Nhân tộc chứ?

Chương 698. Thi lễ muộn màng

“Cháu gái Nhân hoàng, chuyện này…cái này…” Long Khâu Định Cương trợn mắt nhìn về phía con gái của mình, bỗng nhiên cảm giác thế gian có chút mộng ảo.

Nhớ năm xưa, tùy tùng bên cạnh Nhân hoàng Tử Cực Vô Địch ngoài tộc Thánh Long, còn có tộc Thánh Ma…

Không có khác biệt.

Long Khâu Đạo ở bên cạnh cũng nghi ngờ và ngạc nhiên, ông cẩn thận nhìn kỹ Tử Nhược Yên, suy nghĩ trong đầu bay tán loạn.

Đáng tiếc, đụng tới khía cạnh ký ức thì đầu óc của ông lại hoàn toàn trống rỗng, như thể bị cắt rời vậy.

Long Khâu Đạo biết đây là do lúc trước khi ông phân liệt linh hồn, một bộ phần khác đã mang ký ức đi.

Có vẻ như vấn đề lấy lại linh hồn phân liệt nên được đưa vào nhật trình rồi.

Đời thay đổi tựa hồ càng lúc càng nhanh khiến ông có chút bất ngờ.

Lúc này, đôi mắt Tiêu Thiên sáng rực lên.

Cháu gái Nhân hoàng ư, sao bát cơm mềm này càng ngày càng cao cấp, càng ngày càng chắc chắn vậy nhỉ.

Đôi khi, danh chính ngôn thuận là thứ rất tốt.

Hậu duệ Nhân hoàng và cháu gái Nhân hoàng là hai khái niệm

hoàn toàn khác nhau.

Trong lúc Tiêu Thiên đứng đó cười không ngừng, Long Khâu Bạch Thanh tiến tới gần nhìn Tử Nhược Yên, không biết đang suy nghĩ điều gì.

“Không ngờ ngươi vậy mà lại là bà lão.” Lạc Nữ Ái lại gần, đụng bả vai mình vào Tử Nhược Yên, mỉm cười: “Cháu gái Nhân hoàng à, ngươi phải bao nhiêu tuổi rồi.”

“Ngươi là đồ ngốc à?” Sau khi nghe Lạc Nữ Ái nói vậy, Tử Nhược Yên nhìn về phía đối phương với ánh mắt quan tâm: “Chúng ta sinh cùng ngày, cùng tháng, cùng năm mà, ngươi không nhớ ư?”

“Bây giờ chỉ mới hai mươi mốt, sắp gần hai mươi hai tuổi thôi!”

Lạc Nữ Ái chớp chớp mắt, chợt định thần lại.

Đúng ha.

“Nếu như thế thì sao nàng ta có thể là cháu gái của Nhân hoàng được?” Lạc Nữ Ái quay đầu nhìn về phía Lưu Mẫn Sinh.

Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh cũng hơi cau mày, nhìn kỹ Tử Nhược Yên một chút: “Khí tức huyết mạch không có vấn đề, đích thật là phận cháu mà.”

“Độ tuổi mới chỉ đầu hai mươi mà lại có tu vi cảnh giới như thế, lực lượng huyết mạch thuần khiết cường hãn như thế, điều này…”

Lưu Mẫn Sinh càng nói càng cảm thấy kinh hãi, ông bị thương và ngủ say, chẳng lẽ thế đạo đã thay đổi rồi.

Đạo cảnh nhị thập giai có thể tùy tiện tấn thăng hay sao?

Ông phóng tầm mắt nhìn ra xung quanh, phát hiện bên trong căn phòng này ngoài Tử Nhược Yên ra, còn có Lạc Nữ Ái và Long Khâu Bạch Thanh đều là cảnh giới như thế, uy năng bất phàm.

Tuổi còn trẻ mà thực lực đã đáng sợ như thế rồi sao?

Còn có Tiêu Thiên, mặc dù nam tử trẻ tuổi này là người bình thường, không có nửa phần dao động linh khí nhưng Lưu Mẫn Sinh có thể cảm nhận được, lực lượng thiên địa đang bị thân thể đối phương thôn phệ!

Đây chính là lực lượng thiên địa, căn nguyên của quy tắc, có thể rung chuyển, nếu mượn dùng thì đã tài giỏi lắm rồi.

Thế mà nam tử trẻ tuổi trước mắt ông lại đang ăn lực lượng này?

Cái quỷ gì vậy!

Ngoài chuyện đó ra, xung quanh còn có những chủng tộc lạ lẫm mà ông chưa bao giờ thấy qua, nhưng từ khí tức của họ có thể thấy bọn họ rất mạnh mẽ.

Siêu chủng tộc?

Không sai được, khí tức này nên là siêu chủng tộc.

Mục tiêu ban đầu của lão đại Tử Cực Vô Địch chính là đưa Nhân tộc vượt qua giới hạn siêu chủng tộc.

Một khi trở thành siêu chủng tộc sẽ được đất trời sủng ái và có được lợi ích to lớn.

Vừa ra đời, thân thể liền có ngay tu vi nhất giai.

“Năm xưa, phụ thân được phát hiện tại vực Nam Hoàng.” Lúc này, Tử Nhược Yên nhìn sang Lưu Mẫn Sinh, bỗng nhiên lên tiếng: “Trong quá khứ, vực Nam Hoang chính là đế quốc Đại Viêm…”

Nghe Tử Nhược Yên miêu tả, Lưu Mẫn Sinh lộ vẻ có chút cô đơn.

Hậu bối hậu đại của ông đã mất rồi ư?

Sau đó, Tử Nhược Yên tiếp tục kể rõ và giải thích những gì nàng biết, vẻ mặt Lưu Mẫn Sinh càng thêm nặng nề.

Không chỉ có ông mà Long Khâu Định Cương ở bên cạnh khi nghe được, cũng cảm thấy thần kỳ, trợn tròn mắt.

Những Thánh Long đã qua đời vờn quanh, hiến tế bản thân hóa thành thủ hộ lĩnh vực.

Tử Đế Tôn được băng phong?

Huyết mạch Đế hoàng Nhân tộc chính thống thức tỉnh!

“Phụ thân ngươi đã thức tỉnh huyết mạch Đế hoàng Nhân tộc chính thống, ngươi cũng có huyết mạch Đế hoàng Nhân tộc chính thống, hai người ở cùng một chỗ mà không có chuyện gì ư?” Lưu Mẫn Sinh kinh ngạc nhìn Tử Nhược Yên: “Chính bởi vì cái gọi là vương không gặp vương!”

“Hắn là cha, ngươi là con gái, thể chất huyết mạch các ngươi vốn là dòng dõi khi gặp nhau, lực lượng huyết mạch của ngươi nếu chưa thành hình, rất có thể sẽ bị cha ngươi đoạt lấy.”

“Đây là quy tắc thiên địa, cũng không phải là thứ mà cha ngươi có thể khống chế được.”

Lưu Mẫn Sinh kể rõ, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc, hiển nhiên là không hiểu nổi điểm mấu chốt trong đó.

Tử Nhược Yên không nói gì, ý chí Đế hoàng trong cơ thể ầm vang bắn ra, lực lượng huyết mạch phun trào.

Chương 699. Thi lễ muộn màng (2)

Ầm ầm!

Trong nháy mắt, uy áp Đế hoàng vô cùng kinh khủng bao phủ toàn bộ căn phòng, Lạc Nữ Ái và Long Khâu Bạch Thanh ở bên cạnh, cũng hiển hiện ý chí Đế hoàng trong cơ thể mình.

Trên thân người ba nữ tử mơ hồ có huyễn ảnh của ba con rồng xuất hiện, uy áp vô cùng hãi nhiên.

Phịch!

Lưu Mẫn Sinh bỗng nhiên quỳ trên mặt đất, vẻ mặt ngơ ngác lúng túng.

Long Khâu Định Cương ở bên cạnh, còn có Long Khâu Đạo và Đế Tân Lộ, không kịp phòng bị cũng nhao nhao quỳ trên mặt đất.

Duy chỉ có Tiêu Thiên giống như người bình thường đứng bên cạnh, nhìn xung quanh rồi lên tiếng: “Thế này có phải bối phận hơi loạn rồi không?

Ba vị Nữ Đế: “...”

Ngay sau đó, các nàng vội vàng thu liễm uy áp.

Long Khâu Bạch Thanh nâng đỡ phụ thân nàng đứng dậy.

“Thật xin lỗi, chỉ là muốn để cho tiền bối hiểu một chút, huyết mạch của trẫm bây giờ rất mạnh!” Vẻ mặt Tử Nhược Yên có chút bối rối, chậm rãi lên tiếng: “Mạnh hơn phụ thân rất nhiều.”

Nhớ lại lúc đó, nàng cũng không cẩn thận làm ra chuyện này, khiến phụ thân phải quỳ xuống.

Ai ngờ rằng Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh cũng bị áp chế như thế.

"..." Lưu Mẫn Sinh giật giật lông mày, nhìn Tử Nhược Yên cả buổi, mím môi: "Nhóc con, sau này nếu ngươi gặp được Tử Cực Vô Địch, cái gì cũng mặc kệ, cứ bộc phát lực lượng huyết mạch trước nghe chưa."

Nói đến đây, nét mặt Lưu Mẫn Sinh trở nên nghiêm túc, ánh mắt cũng đầu sự chờ mong: "Cái tên đó rất điên cuồng, nói rằng hắn không lạy trời, không lạy đất, thế gian vạn vật không có thứ gì có thể khiến hắn cong đầu gối dù chỉ một chút."

"Ta lại rất tò mò, trước mặt cháu gái của mình, hắn có gánh nổi hay không!"

Lưu Mẫn Sinh đứng đó cười, những người khác nhìn ông một cách kỳ quái.

Đại Viêm đế có chút không giống trong tưởng tượng lắm, sao cứ cảm giác ông xấu tính thế nào ấy.

"Bình thường, Đại Viêm đế vốn là một người không được đứng đắn cho lắm, ông cũng là một kẻ rất tùy hứng." Lúc này, Long Khâu Đạo nhìn Lưu Mẫn Sinh, bỗng nhiên lên tiếng: "Giỏi ăn chơi, hay chạy lung tung, luôn thích chỉnh đốn người khác."

"Nhưng một người không đứng đắn, khiến người khác cảm thấy không đáng tin cậy nhất trong tứ đế."

"Lại có thể làm ra một quyết định dũng cảm nhất."

Long Khâu Đạo lùi lại một bước, nhìn Lưu Mẫn Sinh và khom mình hành lễ: "Một trăm vạn năm trước, ta đã muốn thi lễ này với

ngài.”

“Nếu không nhờ ngài nhảy vào trong lò luyện thì đã không có kiếm Đại Viêm, càng không có chư thiên vạn giới như ngày nay rồi.”

Lưu Mẫn Sinh cười nhẹ lắc đầu, tiến lên đỡ Long Khâu Đạo đang khom mình hành lễ dậy: "Nói chuyện này để làm gì, chỉ là mấy chuyện nhỏ mà thôi."

"Người trước đây cố gắng, còn có hàng nghìn hàng vạn."

"So ra thì ta vẫn còn sống đã là may mắn lớn rồi."

Lưu Mẫn Sinh nói đến đây, cũng chắp tay về phía Tiêu Thiên: "Lão già ta cũng phải cảm ơn ngươi ra tay cứu giúp."

Tiêu Thiên không có quá nhiều biểu hiện về việc này, hắn khẽ gật đầu, vốn không cho rằng đây là ân tình ghê gớm gì cả.

Đơn giản là vận dụng chút sức mạnh linh hồn mà thôi, nếu không phải có hệ thống Vượng Tài giúp đỡ, hiện ra tỷ lệ phần trăm.

Thì bản thân cũng không phát giác được vừa nãy linh hồn có tổn thất.

Sau đó, Lưu Mẫn Sinh nhìn sang Long Khâu Định Cương: "Ngoại trừ điều này, lão già ta cũng phải cảm ơn mạch Thánh Long các ngươi."

"Tộc các ngươi đã hy sinh rất nhiều thứ, dùng quê nhà của mình để cung cấp nuôi dưỡng, bảo đảm linh hồn của ta bất diệt."

"Nếu không phải có các ngươi giúp đỡ, chỉ sợ ta đã sớm chết đi, đâu thể kiên trì đến bây giờ."

Long Khâu Định Cương cũng vội vàng xua tay khi đối mặt với

lời cảm ơn của Lưu Mẫn Sinh: "Nếu nói như vậy, vãn bối cũng phải cảm ơn sự hy sinh của tiền bối mới đúng."

"Không nói những chuyện này nữa, nếu còn nói tiếp, chỉ sợ không dứt được." Lưu Mẫn Sinh thu liễm tinh thần, tiếp tục nhìn về phía Tử Nhược Yên: "Ta không hiểu lắm tình hình người vừa nói."

"Nói không chừng, ban đầu, lúc bên đó xảy ra chuyện này, ta đã chìm vào ngủ say."

"Nhưng thông qua tình hình này, nói không chừng phụ thân ngươi đúng là con cháu trực hệ của tên Tử Cực Vô Địch đó."

"Hắn là con của Nhân Hoàng, ngươi là cháu gái của Nhân Hoàng."

Lưu Mẫn Sinh gật đầu chắc chắn, bày tỏ khí tức của mình cảm nhận được, tất nhiên sẽ không sai sót.

Lời nói của Đại Viêm đế khiến Tử Nhược Yên chìm vào trong im lặng, cảm giác hết sức kỳ diệu.

Dù sao cũng là Nhân Hoàng Tử Cực Vô Địch, nhân vật trong truyền thuyết thành gia gia của mình.

Quá kỳ diệu, không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi hàn huyên thêm mấy câu, mọi người chuẩn bị rời khỏi thế giới động phủ này.

Cũng xem như là gặp mặt nhau.

Hiện giờ linh hồn của Đại Viêm đế đã hồi phục, tuy là linh thể, vẫn chưa có thân thể, nhưng đây cũng không phải là vấn đề quá lớn.

Dùng linh thể hoạt động, chỉnh lại cảnh giới thì chuyện cải tạo

lại thân thể vốn không phải là không làm được.

Chương 700. Kế hoạch thất bại

Chỉ là trong khoảng thời gian ngắn, Lưu Mẫn Sinh vẫn phải duy trì trạng thái này.

Nhưng dẫn dắt sức mạnh thiên địa để chém giết, đường đường là Đại Viêm đế, chiến lực vẫn là rất khủng bố.

Cũng không cần thiết phải che giấu.

Bày ra thực lực của mình trái lại có chỗ tốt cực lớn.

Đối với hai cha con Tử Nhược Yên và Tử Đế Tôn, vấn đề thể chất của bọn họ chung quy vẫn là phải đối mặt với bộ hạ cũ hoàng đình Nhân Hoàng.

Vậy thì Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh ở bên cạnh hai cha con cứ như một bảng chữ vàng có thể bảo đảm được địa vị của bọn họ.

Đồng thời có Lưu Mẫn Sinh, bọn họ cũng có thể đạt được sức mạnh mới.

Phải biết rằng, trong bộ hạ cũ hoàng đình cũng có một phần tứ Đại Đế bọn họ nắm giữ.

Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh duy trì sự ủng hộ bên cạnh Tử Nhược Yên có ý nghĩa rất to lớn.

Sau khi rời khỏi thế giới động phủ, lần nữa trở lại vực Thánh Long.

Tộc nhân vực Thánh Long vốn trốn bên tiểu thế giới động thiên đã rời đi, đến mảnh đất này làm ít chuẩn bị.

Chuẩn bị sắp xếp, mọi người dặn dò xuống dưới, hơn nữa còn phối hợp ăn ý.

Trước đây, chỗ chiến trường của vực Thánh Long cũng là vị trí trung tâm.

Ở vị trí trên bầu trời hòn đảo ngưng tụ ra tâm thế giới, phía dưới có một tòa thành, là tổ thành của vực Thánh Long, cũng từng là trung tâm tuyệt đối.

Lúc này, mọi người bên trong thành trì nòng cốt đều tề tụ ở cung điện trong thành, nhìn nhau, mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Đặc biệt là đám người Tuyết Phú Quý, nhìn về bóng dáng như thực chất ngồi ở đó, trừng lớn hai mắt, không thể tin được.

Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh hàng thật giá thật.

Phía bên này, Thanh Hồ đế Tô Mộc Sinh nhìn về phía Lưu Mẫn Sinh, trên mặt cũng tràn đầy khiếp sợ, chớp mắt, không biết trong lòng suy nghĩ điều gì.

Đối với hắn, chuyện như vậy rất quỷ dị.

Đi đến vực Thánh Long, bản thân qua đây xem chút tình hình.

Rồi tự chìm vào bên trong một cách khó hiểu, bản thân cũng thấy rất quỷ dị.

Nhưng tình thế phát triển, sao lại bắt đầu đi theo phương hướng bản thân không hiểu ngày càng xa vậy.

Nhân vật trong truyền thuyết, tồn tại cổ xưa, hết người này đến người khác, cứ như nấm mọc lên vậy.

Ngắn ngủi mấy ngày, trải nghiệm còn đặc sắc hơn cả bản thân du ngoạn chư thiên vạn giới nữa.

So với việc giật mình vì sự tồn tại của Lưu Mẫn Sinh, thì Đại Viêm đế lại bị chuyện Tiêu Thiên sắp làm dọa sợ không nhẹ.

"Ngươi nói cái gì, ngươi muốn chuyển toàn bộ vực Thánh Long đi, sau đó nhập vào bên trong thế giới giới vực khác?" Lưu Mẫn Sinh kinh ngạc đứng lên, nhìn chằm chằm Tiêu Thiên trước mặt cứ như là đang nhìn một quái vật.

Thật sự có thể làm được như thế à?

Quả thật là vượt qua tưởng tượng của ông, sao có thể chuyển một phương thế giới giới vực đi được.

Nhớ ngày đó, cho dù là Nhân Hoàng Tử Cực Vô Địch đều không cách nào làm được chuyện khoa trương như vậy.

Lưu Mẫn Sinh sinh ra hứng thú nồng đậm với chuyện này, bày tỏ bản thân nhất định phải xem.

Đối với chuyện này.

Tiêu Thiên cảm thấy không sao cả, xem thì xem thôi.

Mấy ngày nhanh chóng trôi qua, công tác chuẩn bị phía bên vực Thánh Long đã tiến hành ổn thỏa.

Tiêu Thiên đi đến giữa hư không, giống như trước đây, thu nhỏ toàn bộ vực Thánh Long lại, hóa thành một hình cầu nho nhỏ, sau đó mang đi.

Mà Lưu Mẫn Sinh ồn ào muốn xem làm như thế nào đã bị lực đạo của Tiêu Thiên bao phủ, thuận theo hư không, bay về phía xa xa.

Hư không loạn lưu bên trong hư không hắc ám bốn phía né tránh sự tồn tại của Tiêu Thiên.

Mà hắn bộc phát tốc độ xé rách không gian khiến Lưu Mẫn

Sinh đều có chút lạnh run.

Bây giờ, người trẻ tuổi quả thật là khủng bố đến quá đáng.

Chuyện thân thể hành tẩu trong hư không, bay đi, vốn không có kỳ lạ.

Nhưng trong quá trình đi đường còn lợi dụng sức mạnh của mình dễ dàng đụng nát hư không, cũng là có chút vớ vẩn.

Lưu Mẫn Sinh đều nghi ngờ, nếu mình không mất thân thể thì có thể tiếp được mấy chiêu của Tiêu Thiên.

Chỉ sợ chưa phát lực đã bạo thân thể rồi đúng không?

...

Cùng lúc này, Tàng Linh ẩn núp ở bên trong một chỗ sâu.

Bịch!

Trong một từ đường, mệnh bài màu vàng kim sáng lên rồi trực tiếp nứt ra.

Không chỉ như vậy, còn có rất nhiều mệnh bài màu vàng kim khác đều vỡ ra.

"Không ổn, xảy ra chuyện rồi!" Thần tộc Vạn Vật canh giữ ở nơi này nhìn thấy mệnh bài vỡ nát, bị hoảng sợ, vội vàng chạy ra khỏi từ đường.

Muốn bẩm báo tin tức lên trên.

Kế hoạch phía bên vực Thánh Long có thể đã thất bại.

Nếu không thì sao mệnh bài lại vỡ nát chứ!

Nhưng mệnh bài vỡ vụn là chuyện lớn.

Tuy bộ tộc bọn họ không còn vinh quang như ngày xưa, suy sụp rất nhiều.

Nhưng suy cho cùng cũng là chủng tộc siêu vị, thực lực bất phàm.

Những ngày này, bọn họ vì khôi phục cảnh tượng cường thịnh ngày xưa của bộ tộc mình đã cố gắng rất nhiều.

Chương 701. Ngươi thấy chuyện này thế nào

Nhưng cho dù kế hoạch ra sao đều là quyết định rồi mới hành động, sau khi xác định mới ra tay.

Hơn nữa sức mạnh mỗi lần vận dụng đều vượt xa kế hoạch bản thân cần.

Vì để ổn thỏa.

Chủng tộc siêu vị cổ xưa muốn một lần nữa quật khởi ở thời đại mới, khôi phục mọi địa vị quá khứ nắm trong tay.

Gian khổ trong đó cần bỏ ra không đủ người ngoài biết.

Cho nên bộ tộc bọn họ không thể xảy ra sai lầm, phải vững chắc, một bước một dấu chân.

Kiêu ngạo mạnh mẽ!

Nguyên nhân chính là như thế, mệnh bài vỡ vụn, tộc nhân tử vong cũng đại biểu cho kế hoạch thất bại.

Đối với bọn họ mà nói, không có cách nào chấp nhận.

Thần tộc Vạn Vật này rời khỏi từ đường to lớn, lập tức tới ngoại giới.

Nơi này, hắn đang ở trên một đảo nhỏ nguy nga lơ lửng giữa không trung, phía trên san sát cung điện đủ loại kiểu dáng.

Đều là từ đường dòng họ, bên trong có mệnh bài của các tộc

nhân, như vậy có thể giám sát được trạng thái của bọn họ.

Bước chân của hắn nhanh như bay, vội vàng tới gần trung tâm đảo nhỏ.

Chính giữa đảo nhỏ có một cung điện trạch đệ.

Bên trong có Thần tộc Vạn Vật khí tức mạnh mẽ ngồi ngay ngắn ở đó.

Thần tộc Vạn Vật này ngồi khoanh chân, toàn thân quanh quẩn kim quang nhàn nhạt, lưu chuyển thần văn cùng thiên địa hô ứng lẫn nhau, trong lúc lấp lóe còn có đại đạo chí lý bắt đầu khởi động.

Chỉ là trong quá trình tu luyện, không gian quanh thân Thần tộc Vạn Vật mạnh mẽ này đều hơi vặn vẹo.

Ngoài cung điện, Thần tộc Vạn Vật tới báo tin vội vàng vào trong cung điện.

Tới nơi này, hắn lập tức cảm nhận được uy áp nặng nề, cả người sợ run.

Bịch!

Hắn trực tiếp quỳ gối trên mặt đất, mồ hôi không ngừng chảy ra theo hai má chảy xuống nhỏ trên mặt đất.

Hơn nữa, đây còn không phải là vị trước mặt này không cố ý làm nhưng mà trong quá trình tu luyện, khí tức tự nhiên phát ra khiến hắn khó có thể tiếp nhận.

Tồn tại cường hãn như thế chính là trưởng lão tộc tịch hiện giờ trong Thần tộc Vạn Vật, quản lý quê quán, mệnh bài của Thần tộc Vạn Vật bọn họ.

Hơn nữa còn tọa trấn phía sau, quan sát sự tồn tại khí vận của Thần tộc Vạn Vật bọn họ.

Đế Cửu Cổ!

Đột nhiên có người xâm nhập, khí tức hiện lên gợn sóng khiến Đế Cửu Cổ chậm rãi mở hai mắt nhìn qua đối phương.

"Thằng nhóc này hoảng loạn làm gì?" Đế Cửu Cổ dừng tu hành, khí tức uy áp cả người cũng biến mất không thấy, phảng phất chưa bao giờ xuất hiện.

Tộc nhân của Thần tộc Vạn Vật vội vàng chắp tay: "Trưởng lão đã xảy ra chuyện, mệnh bài của đám người Đế Dịch Thiên nát rồi!"

"Ngươi nói cái gì?" Hai mắt Đế Cửu Cổ đột nhiên trợn to, cực kỳ kinh ngạc: "Việc này cũng không thể nói đùa!"

"Trưởng lão, ta dám lấy chuyện thế này ra nói đùa sao?"

"Không được, ta phải tự mình đi xem thử." Đế Cửu Cổ trầm ngâm một lát rồi đột nhiên đứng dậy sau đó đi ra ngoài.

Thân là trưởng lão tộc tịch, ông đương nhiên nhớ rõ mệnh bài của đám người Đế Dịch Thiên ở đâu.

Có tộc nhân của Thần tộc Vạn Vật cùng đi, rất nhanh ông đã đến ngoài từ đường đặt mệnh bài kia.

Đi vào trong đó sẽ có thể nhìn thấy mệnh bài khắc tên thật đều lơ lửng giữa không trung, tự do trong trận pháp lóe ra thần văn.

Nhưng Đế Cửu Cổ rất nhanh đã nhìn thấy mệnh bài ảm đạm không ánh sáng kia, phía trên có đường hoa văn vỡ vụn.

Ông vươn tay một chiêu gọi mệnh bài kia qua, sau khi nhìn cẩn thận chăm chú, giọng điệu lành lạnh: "Quả thật đã chết còn là hồn phi phách tán, có vẻ là kẻ địch không trêu chọc được."

Nói tới đây, linh khí của Đế Cửu Cổ chấn động, thần văn hiện

lên, phía trên mệnh bài kia hiện ra đủ loại tin tức.

Phía trên hiện ra dự báo trước khi Đế Dịch Thiên rời đi, ở trên hiện ra không chỉ có nội dung nhiệm vụ mà ông đi chấp hành là gì.

Còn có một vài chi tiết ví dụ như phía sau kế hoạch của Đế Dịch Thiên lại có thêm cái gì, lấy được tình báo như thế nào.

Dựa theo nội dung tăng thêm phía trên, Đế Dịch Thiên và Nghiêm Đức Danh liên thủ chuẩn bị ngưng tụ tâm thế giới, đồng thời làm kế hoạch bố cục thu hút người khác rất rõ ràng.

Liên quan đến kế hoạch tăng thêm xảy ra chuyện gì cũng hiện ra rõ ràng.

“Tử Nhược Yên là huyết mạch đế hoàng chính thống của Nhân tộc, Lạc Nữ Ái là huyết mạch Thánh Ma chí tôn, Long Khâu Bạch Thanh là Nữ Đế long hoàng thế hệ mới, liên thủ sẽ sinh ra lực áp chế thế giới?”

“Hệ thống tu hành mới, Tuyết Phú Quý, con trai của thiếu đế mất tích Tuyết Chấn Thiên thuộc dòng họ Tuyết thị?”

Nhìn thấy phía trên kế hoạch của Đế Dịch Thiên bày biện ra các loại bổ sung, Đế Cửu Cổ híp hai mắt.

Ông đã biết suy nghĩ của đối phương, nếu có thể bắt lấy đám người Tử Nhược Yên.

Không nói đến chỗ mạnh mẽ trong thể chất của bản thân các nàng, chỉ cần lúc các nàng liên hợp ra tay làm rõ ràng lực áp chế thế giới sinh ra, đối với bọn họ sẽ có chỗ tốt rất lớn.

Dù sao, hiện giờ hợp tác với người bên phía Tàng Vũ, chẳng qua là chuyện tạm thời, mỗi người lấy cái mình cần.

Chương 702. Ngươi thấy chuyện này thế nào (2)

Đợi sau khi Thần tộc Vạn Vật bọn họ trải qua vinh quang một lần nữa, quản lý Tàng Linh, nhất định sẽ có một trận đại chiến với Tàng Vũ.

Vậy thì lực áp chế thế giới sinh ra trên người đám Tử Nhược Yên có ý nghĩa cực kỳ quan trọng đối với bọn họ.

“Kết quả, kế hoạch vậy mà thất bại, hơn nữa bọn họ đều đã chết!”

“Không biết nguyên nhân khiến đám người Đế Dịch Thiên tử vong rốt cuộc là bởi vì tồn tại bên phía kẻ địch xuất hiện mạnh hơn, biến cố mọc thành bụi.”

“Hay là Nghiêm Đức Danh bên phía Tàng Vũ lật lọng làm ra chuyện gì?”

Đế Cửu Cổ đứng tại chỗ, vẻ mặt âm tình bất định.

Cả nửa ngày, biểu cảm của ông mới khôi phục bình thường, nói với tộc nhân bên cạnh: “Ngươi tiếp tục trấn thủ ở đây, đừng lười biếng.”

“Vâng!” Tộc nhân này khom người gật đầu, nhận mệnh tỏ vẻ đã biết.

Sau khi dặn dò xong, Đế Cửu Cổ vội vàng rời đi, nhanh chóng điều tra rõ ràng chuyện này.

Đây là lần đầu tiên kế hoạch của Thần tộc Vạn Vật bọn họ

xuất hiện xuất hiện sơ suất lớn như vậy.

Thậm chí, kế hoạch thất bại đã chết tộc nhân.

Không làm rõ ràng tiền căn hậu quả, làm sao có thể ngủ được?

...

Tiêu Thiên khiêng vực Thánh Long, lúc tìm đúng phương hướng bắt đầu chậm rãi đẩy qua khiến nó tiến hành dung hợp.

Hoàng đế Đại Viêm Lưu Mẫn Sinh cách đó không xa còn đang rơi vào trầm tư.

Tô Mộc Sinh đi theo mở rộng kiến thức, biểu cảm cũng dại ra, hoài nghi nhân sinh.

Long Khâu Định Cương còn có thê tử Long Khâu Khinh Yên vì để nhìn thấy kết cục của quê hương mình cũng nghẹn họng nhìn trân trối vực Thánh Long không ngừng dung nhập với Đế vực Liên minh Nữ Đế.

Hơn nữa nhìn màn chắn thế giới cực lớn đến mức khiến bọn họ cảm thấy không thể tưởng tượng lại dung nhập với vực Thánh Long, không ngừng bành trướng.

Đến lúc này, Đế vực Liên minh Nữ Đế lại lột xác.

Liên minh Nữ Đế tăng thêm một Nữ Đế nữa, Nữ Đế Long Hoàng Long Khâu Bạch Thanh.

“Liên minh Nữ Đế...” Tô Mộc Sinh lẩm bẩm chợt lấy ra một ngọc bài, vận dụng linh khí truyền tin.

Tổng bộ Liên minh bách tộc.

Tô Mộng Ly lấy ra ngọc truyền tin xem nội dung trong đó, chân mày thoáng run rẩy.

Phía trên chính là lời nói của phụ thân Tô Mộc Sinh truyền đến.

“Con gái cảm thấy thế nào với chuyện bị người ta bám váy?”

Tổng bộ liên minh bách tộc.

Tô Mộng Ly nhìn nội dung phía trên ngọc truyền tin hơi sững sờ.

Phụ thân bình yên vô sự rồi?

Lúc trước bỗng nhiên mất đi liên lạc, mãi không liên hệ được, hiện giờ cuối cùng đã trả lời.

Kết quả vừa xuất hiện đã hỏi mình vấn đề này?

Chẳng lẽ lại uống rượu cùng người nào bị người ta trêu chọc?

Tô Mộng Ly đối với chuyện này cũng dở khóc dở cười, nhẹ nhàng lắc đầu gửi tin lại.

“Phụ thân đừng để ý lời nói của người khác, trong mắt mẫu thân, ngài là người yêu của bà chứ không phải là cơm mềm tới cửa gì đâu.”

“Huống chi hiện giờ chư thiên vạn giới ai không biết tên của Thanh Đồ Đế, đây cũng là kết quả mà bản thân phụ thân cố gắng.”

“Tin đồn mà thôi, phụ thân đừng sau khi uống rượu bị lời nói này rối loạn tâm thần, ảnh hưởng tình cảm với mẫu thân.”

...

Thanh Đồ Đế Tô Mộc Sinh nhìn nội dung truyền về trên ngọc truyền tin, biểu cảm cực kỳ kỳ quái.

Ta có hỏi cái này đâu trời!!!

Lão tử Thanh Đồ Đế đã không để ý chuyện nói mình bám váy từ lâu rồi.

Cái quỷ gì vậy...

Tô Mộc Sinh xoa trán, cũng không trách con gái của mình hiểu lầm.

Ông ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Thiên bên cạnh, ai kêu lúc trước mình cũng coi như là ăn bám chứ?

Mẫu thân nàng quả thật lợi hại, cho dù là xuất thân hay là thực lực đều bá đạo vô song.

Nghĩ tới ban đầu vợ của mình vì gả cho mình đã đánh toàn bộ trưởng bối phản đối trong tộc một lần, lúc này mới khiến người ta không dị nghị nữa.

Thậm chí suýt chút nữa trấn áp lão tổ tông nhà mình.

Đến tận sau này, vị trí gia chủ trở thành của bà vợ nhà mình.

Thậm chí còn sáng tạo tộc trưởng gia chủ trẻ tuổi nhất trong lịch sử của tộc nàng.

“Bỏ đi, không đề cập tới đề tài này nữa, nói ra cũng đau đầu.” Thanh Đồ Đế lắc đầu sau đó kể lại một lượt chuyện đã xảy ra bên này cho con gái nhà mình.

Thuận tiện cũng để nàng yên tâm một chút.

...

Tổng bộ liên minh bách tộc.

Tô Mộng Ly nhìn thấy ngọc truyền tin lại vang lên, nghĩ đến phụ thân muốn nói chuyện phiếm gì với mình.

Sau khi mở ra xem nội dung trong đó, hiểu biết chuyện trải qua, biểu cảm càng thêm nghiêm trọng.

Đủ các nội dung bày ra phía trên đều khiến người ta ngạc nhiên.

Nhưng một điểm khiến nàng để ý không phải là hoàng đế Đại Viêm cũng không phải là thực lực của Tiêu Thiên.

Mà là...

“Cùng ngày cùng tháng cùng năm, lực áp chế thế giới, Tử Nhược Yên, Lạc Nữ Ái còn có Long Khâu Bạch Thanh...” Tô Mộng Ly như có suy nghĩ, phía sau bỗng nhiên ngưng tụ ra ý chí đế hoàng.

Một thần long màu xanh bỗng nhiên hiện ra, quanh quẩn bốn phía của nàng, nấn ná ở nội đường minh chủ.

Chương 703. Thói quen thành tự nhiên

“Nếu ta cũng ở trong đó, có phải cũng...” Thanh long quanh thân Tô Mộng Ly tiêu tán, nàng ngóng nhìn ngọc truyền tin trong tay, cẩn thận suy nghĩ.

Nàng cũng không tin cái gọi là trùng hợp gì đó, giữa các nàng tất nhiên sẽ có liên hệ.

“Sau này có cơ hội thật sự muốn chính mắt gặp mặt các nàng.” Tô Mộng Ly che miệng cười khẽ, trong đôi mắt màu vàng hiện ra tia hứng thú, vuốt ve ngón tay.

Nàng tò mò nếu bốn người hợp lực, nếu thật sự có thể xuất hiện lực áp chế thế giới thì sẽ mạnh cỡ nào?

Lực áp chế thế giới mạnh mẽ như thế có thể khiến tình hình chiến đấu của chiến trường hư không trực tiếp nghịch chuyển hay không?

“Có lẽ đây chính là duyên cớ thật sự mà cái gọi là Thần tộc Vạn Vật còn có tộc Viêm Dực Tàng Vũ kia muốn thu hút các nàng vào cuộc thậm chí là lùng bắt.”

“Nhưng mà một điều càng làm người ta cảm thấy kỳ quái đó là tại sao tin tức huyết mạch đế hoàng chính thống Nhân tộc của Tử Nhược Yên lại không truyền ra?”

Tô Mộng Ly lẩm bẩm, trong lòng hiện ra một nghi hoặc khác.

Vị Đại Viêm Nữ Đế, hậu duệ Nhân hoàng, tồn tại thức tỉnh thể chất Nhân Hoàng này.

Gần đây cũng coi như là cực kỳ sôi nổi, thường xuyên hoạt động ở các nơi, thể chất của nàng không che giấu được.

Theo đạo lý, tình báo của nàng nên bay đầy trời mới đúng.

Thậm chí đáng lẽ quan cũ của hoàng đình Nhân tộc các nơi đã biết từ lâu, chư thiên vạn giới nhiều Tử gia hậu duệ Nhân hoàng như vậy, cũng phải làm rõ ràng mới đúng.

Tại sao người nào người nấy đều giống như điếc, căn bản không nghe được tin tức.

Hơn nữa, trong liên minh bách tộc, nàng cũng không nhìn thấy tình báo này.

“Có vẻ, tin tức liên quan tới vị Đại Viêm Nữ Đế này, có người âm thầm cố ý giúp nàng che giấu thân phận.”

“Hoặc là nói có người cố ý ở che giấu tồn tại của nàng, cũng không phát tán ra ngoài.”

“Ý đồ là gì?”

“Có cần chủ động giúp đỡ truyền tin tức tình báo này ra ngoài một phen không?”

Tô Mộng Ly lẩm bẩm trong lòng cuối cùng vẫn nhẹ nhàng lắc đầu.

Hiện giờ tình thế không rõ, nếu tùy tiện truyền tin tức ra ngoài gây rối, nói không chừng chưa nhìn thấy mục đích thật sự cuối cùng của kẻ địch.

Ngược lại khiến người trong tối ẩn nấp càng sâu, không nhìn thấy chỗ của bọn họ.

“Việc này phải nhắc nhở bên kia một chút mới được.” Tô Mộng Ly suy nghĩ rồi lấy ra ngọc truyền tin, lần nữa gửi qua cho

phụ thân.

Nàng cũng không hy vọng trước khi mình gặp mặt vị Đại Viêm Nữ Đế này, nàng ta đã không còn.

Nhưng mà.

Dựa theo lời phụ thân nói, Tiêu Thiên lợi hại như vậy đương nhiên sẽ không xảy ra chuyện.

“Tiêu Thiên, rốt cuộc ngươi là tồn tại như thế nào.” Sau khi đưa tin kết thúc, trong mắt Tô Mộng Ly tràn ngập tò mò.

Nghĩ tới trận pháp truyền tin ban đầu, chân dung của đối phương có thể vượt qua trận pháp truyền tin chân thật bày ra.

Thời khắc đó nàng chỉ biết đối phương bất phàm.

Hiện giờ từ trong miệng phụ thân biết được chỗ thần kỳ trên người Tiêu Thiên này cũng không chỉ một chút như vậy.

...

Đợi đến lúc Tô Mộc Sinh lần nữa nhận được tin của con gái, vực Thánh Long và Đế vực Liên minh Nữ Đế trước mặt đã hoàn toàn hợp nhất thành một thể.

Lúc này, Tiêu Thiên đã dẫn theo bọn họ, trực tiếp tiến vào Đế vực Liên minh Nữ Đế.

Trong Đế vực Liên minh Nữ Đế.

Rất nhiều sinh linh sinh sống cảm nhận được trời đất chấn động đã tập mãi thành quen.

Mỗi lần tình huống này xuất hiện, trời đất linh khí sẽ tăng lên, hơn nữa sẽ có đất đai và lãnh địa xuất hiện một cách khó hiểu.

Ban đầu, đương nhiên là sẽ cảm thấy mới mẻ, cảm thấy khó mà tin nổi.

Nhưng mà sau khi trải qua số vô lần đã quen đương nhiên sẽ bình tĩnh rất nhiều.

“Cho nên, đây chẳng lẽ không phải là một chuyện to lớn à?” Phía trên lãnh thổ của hoàng triều Đại Viêm, một thương nhân ngoại giới qua đây bán dạo, hô to gọi nhỏ.

Trời đất chấn động, linh khí bắt đầu khởi động, có mảnh đất xa lạ hiện lên.

Phía trên bỗng nhiên có thánh long bay lượn.

Tình huống thần kỳ quỷ dị như thế, sao ông chủ trước mặt này có thể bình tĩnh như vậy chứ!

“Điều này rất bình thường, thỉnh thoảng sẽ đến một cái, ngươi đừng hoảng loạn.” Ông chủ này an ủi đối phương: “Cho nên, ngươi còn cần hàng hóa gì không?”

“Hiện tại, chẳng lẽ là lúc bàn về hàng hóa à?” Khóe miệng của thương nhân ngoại giới này run rẩy, nhìn ông chủ trước mặt, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên nói cái gì.

Hắn quay đầu lại, nhìn người ở đường phố xung quanh.

Phát hiện bọn họ đều vô cùng bình tĩnh giống như cảm thấy không sao cả, không quan tâm.

Hắn càng thêm khó hiểu: “Chẳng lẽ các ngươi thật sự không cảm thấy kỳ quái sao?”

“Ngươi nhìn bên kia!” Ông chủ này bỗng nhiên vươn tay ra, chỉ vào một phương hướng phía xa.

Thương nhân này nhìn lại, rõ ràng là phát hiện một gốc cây

thật lớn đứng lặng ở bên kia.

“Vốn dĩ không có, mới sáng sớm rời giường đã nhìn thấy nó hơn nữa còn nghe hiểu được tiếng người.” Ông chủ này bĩu môi, chỉ vào bên kia: “Ngươi cảm thấy kỳ quái không?”

Chương 704. Trùng chương

CHƯƠNG BỊ TRÙNG, MỜI CÁC ĐẠO HỮU ĐỌC CHƯƠNG TIẾP THEO Ạ.

CHƯƠNG NÀY TẠI HẠ SẼ K ĐỂ TLT Ạ.

“Nếu ta cũng ở trong đó, có phải cũng...” Thanh long quanh thân Tô Mộng Ly tiêu tán, nàng ngóng nhìn ngọc truyền tin trong tay, cẩn thận suy nghĩ.

Nàng cũng không tin cái gọi là trùng hợp gì đó, giữa các nàng tất nhiên sẽ có liên hệ.

“Sau này có cơ hội thật sự muốn chính mắt gặp mặt các nàng.” Tô Mộng Ly che miệng cười khẽ, trong đôi mắt màu vàng hiện ra tia hứng thú, vuốt ve ngón tay.

Nàng tò mò nếu bốn người hợp lực, nếu thật sự có thể xuất hiện lực áp chế thế giới thì sẽ mạnh cỡ nào?

Lực áp chế thế giới mạnh mẽ như thế có thể khiến tình hình chiến đấu của chiến trường hư không trực tiếp nghịch chuyển hay không?

“Có lẽ đây chính là duyên cớ thật sự mà cái gọi là Thần tộc Vạn Vật còn có tộc Viêm Dực Tàng Vũ kia muốn thu hút các nàng vào cuộc thậm chí là lùng bắt.”

“Nhưng mà một điều càng làm người ta cảm thấy kỳ quái đó là tại sao tin tức huyết mạch đế hoàng chính thống Nhân tộc của Tử Nhược Yên lại không truyền ra?”

Tô Mộng Ly lẩm bẩm, trong lòng hiện ra một nghi hoặc khác.

Vị Đại Viêm Nữ Đế, hậu duệ Nhân hoàng, tồn tại thức tỉnh thể chất Nhân Hoàng này.

Gần đây cũng coi như là cực kỳ sôi nổi, thường xuyên hoạt động ở các nơi, thể chất của nàng không che giấu được.

Theo đạo lý, tình báo của nàng nên bay đầy trời mới đúng.

Thậm chí đáng lẽ quan cũ của hoàng đình Nhân tộc các nơi đã biết từ lâu, chư thiên vạn giới nhiều Tử gia hậu duệ Nhân hoàng như vậy, cũng phải làm rõ ràng mới đúng.

Tại sao người nào người nấy đều giống như điếc, căn bản không nghe được tin tức.

Hơn nữa, trong liên minh bách tộc, nàng cũng không nhìn thấy tình báo này.

“Có vẻ, tin tức liên quan tới vị Đại Viêm Nữ Đế này, có người âm thầm cố ý giúp nàng che giấu thân phận.”

“Hoặc là nói có người cố ý ở che giấu tồn tại của nàng, cũng không phát tán ra ngoài.”

“Ý đồ là gì?”

“Có cần chủ động giúp đỡ truyền tin tức tình báo này ra ngoài một phen không?”

Tô Mộng Ly lẩm bẩm trong lòng cuối cùng vẫn nhẹ nhàng lắc đầu.

Hiện giờ tình thế không rõ, nếu tùy tiện truyền tin tức ra ngoài gây rối, nói không chừng chưa nhìn thấy mục đích thật sự cuối cùng của kẻ địch.

Ngược lại khiến người trong tối ẩn nấp càng sâu, không nhìn thấy chỗ của bọn họ.

“Việc này phải nhắc nhở bên kia một chút mới được.” Tô Mộng Ly suy nghĩ rồi lấy ra ngọc truyền tin, lần nữa gửi qua cho phụ thân.

Nàng cũng không hy vọng trước khi mình gặp mặt vị Đại Viêm Nữ Đế này, nàng ta đã không còn.

Nhưng mà.

Dựa theo lời phụ thân nói, Tiêu Thiên lợi hại như vậy đương nhiên sẽ không xảy ra chuyện.

“Tiêu Thiên, rốt cuộc ngươi là tồn tại như thế nào.” Sau khi đưa tin kết thúc, trong mắt Tô Mộng Ly tràn ngập tò mò.

Nghĩ tới trận pháp truyền tin ban đầu, chân dung của đối phương có thể vượt qua trận pháp truyền tin chân thật bày ra.

Thời khắc đó nàng chỉ biết đối phương bất phàm.

Hiện giờ từ trong miệng phụ thân biết được chỗ thần kỳ trên người Tiêu Thiên này cũng không chỉ một chút như vậy.

...

Đợi đến lúc Tô Mộc Sinh lần nữa nhận được tin của con gái, vực Thánh Long và Đế vực Liên minh Nữ Đế trước mặt đã hoàn toàn hợp nhất thành một thể.

Lúc này, Tiêu Thiên đã dẫn theo bọn họ, trực tiếp tiến vào Đế vực Liên minh Nữ Đế.

Trong Đế vực Liên minh Nữ Đế.

Rất nhiều sinh linh sinh sống cảm nhận được trời đất chấn động đã tập mãi thành quen.

Mỗi lần tình huống này xuất hiện, trời đất linh khí sẽ tăng lên,

hơn nữa sẽ có đất đai và lãnh địa xuất hiện một cách khó hiểu.

Ban đầu, đương nhiên là sẽ cảm thấy mới mẻ, cảm thấy khó mà tin nổi.

Nhưng mà sau khi trải qua số vô lần đã quen đương nhiên sẽ bình tĩnh rất nhiều.

“Cho nên, đây chẳng lẽ không phải là một chuyện to lớn à?” Phía trên lãnh thổ của hoàng triều Đại Viêm, một thương nhân ngoại giới qua đây bán dạo, hô to gọi nhỏ.

Trời đất chấn động, linh khí bắt đầu khởi động, có mảnh đất xa lạ hiện lên.

Phía trên bỗng nhiên có thánh long bay lượn.

Tình huống thần kỳ quỷ dị như thế, sao ông chủ trước mặt này có thể bình tĩnh như vậy chứ!

“Điều này rất bình thường, thỉnh thoảng sẽ đến một cái, ngươi đừng hoảng loạn.” Ông chủ này an ủi đối phương: “Cho nên, ngươi còn cần hàng hóa gì không?”

“Hiện tại, chẳng lẽ là lúc bàn về hàng hóa à?” Khóe miệng của thương nhân ngoại giới này run rẩy, nhìn ông chủ trước mặt, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên nói cái gì.

Hắn quay đầu lại, nhìn người ở đường phố xung quanh.

Phát hiện bọn họ đều vô cùng bình tĩnh giống như cảm thấy không sao cả, không quan tâm.

Hắn càng thêm khó hiểu: “Chẳng lẽ các ngươi thật sự không cảm thấy kỳ quái sao?”

“Ngươi nhìn bên kia!” Ông chủ này bỗng nhiên vươn tay ra, chỉ vào một phương hướng phía xa.

Thương nhân này nhìn lại, rõ ràng là phát hiện một gốc cây thật lớn đứng lặng ở bên kia.

“Vốn dĩ không có, mới sáng sớm rời giường đã nhìn thấy nó hơn nữa còn nghe hiểu được tiếng người.” Ông chủ này bĩu môi, chỉ vào bên kia: “Ngươi cảm thấy kỳ quái không?”

Chương 705. Trở về cuộc sống yên tĩnh

"... Kỳ quái."

Lão bản: "Ta không cảm thấy kỳ quái, quen rồi, chuyện lạ kiểu này có hoài, ngươi phải quen đi hơn nữa cảm thấy không kỳ quái."

Thương nhân: "..."

Hắn cảm thấy phản ứng của ông chủ trước mặt này càng kỳ quái hơn!

Một cái cây lớn như vậy đột nhiên xuất hiện ở cửa nhà ngươi, lẽ nào ngươi không cảm thấy kỳ lạ?

Đây rốt cuộc là nghĩ như thế nào vậy!

Thương nhân nhìn ông chủ trước mặt lại nhìn về phía những người khác, đều có gương mặt bình tĩnh, hắn thật sự là không bình tĩnh được nữa.

Người của Đế vực Liên minh Nữ Đế khó tránh khỏi quá bình tĩnh rồi.

Cùng lúc này.

Người không bình tĩnh được giống như thương nhân còn có Tử Đế Tôn và Lạc Thao Thiên.

Sau khi hai Thái Thượng Hoàng nhìn thấy mọi người trở về, đều vội vàng chạy tới.

Nơi hôm nay bọn họ tạm nghỉ ngơi dừng chân chính là cung Thân Vương của Tiêu Thiên.

Trong cung Thân Vương.

Trong viện lạc cực lớn, Chung Dương Minh nghe thấy, đã đích thân ra tay.

Dựa theo lời nói của Tiêu Thiên, sau này có bạn bè nơi xa đến, tất nhiên là phải chiêu đãi tiệc rượu mới được.

Thậm chí lúc vui vẻ, Tiêu Thiên còn đích thân qua đây nướng thịt.

Nguyên liệu nấu ăn thượng hạng, thường chỉ cần dùng phương thức nấu nướng đơn giản nhất.

Đặc biệt là nguyên liệu nấu ăn do trang trại chăn nuôi Thanh Viêm sản xuất ra, rất thích hợp với đạo lý này.

Đế Tân Lộ khéo léo làm ít việc nặng ở bên cạnh, không chút kiêng kỵ.

Nếu để người bên ngoài thấy, đường đường là thần tộc Vạn Vật của chủng tộc siêu vị lại đi xử lý nguyên liệu như làm nội tạng, nhổ lông, quét dọn vệ sinh, bày bàn tiệc ở nơi này, chỉ sợ sẽ giật mình đến rớt hàm.

Trên thực tế, Lâm Thủ Thành và Lâm Bát Vân đến sau nhìn thấy Đế Tân Lộ đang bận rộn những việc này, quả thật vô cùng khiếp sợ.

Rốt cuộc là thần tộc Vạn Vật, sao lại...

"Đại nhân, lấy được đồ đến rồi." Lúc này Hoa Tài Đầu cũng đến từ đằng xa, đáp xuống bên cạnh Tiêu Thiên, tay cầm rất nhiều que gỗ.

Những cái que này, đến từ Long thụ Hoa Thần.

Nó biết phía bên Tiêu Thiên muốn bày tiệc chiêu đãi mọi người nên tự nguyện bóc cành cây làm que nướng đồ.

Hết sức tự giác.

Long Khâu Định Cương còn có Long Khâu Khinh Yên ngồi xuống, cảm thấy hết sức mới mẻ.

Không chỉ có phu thê hai người họ, còn có Tô Mộc Sinh, cũng không chớp mắt nhìn về phía bên này.

Dựa theo tình hình bọn họ đến sau hiểu được, bên trong tộc Cổ Thần có rất nhiều chi nhánh.

Lúc này, thần tộc Vạn Vật, lúc trước bọn họ đã nhìn thấy.

Thần tộc Linh Năng và tộc Hoa Thần phía sau là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy nên thấy hết sức mới mẻ.

Bọn họ đã biết tồn tại trước mặt đều là chủng tộc cổ xưa, là chủng tộc siêu vị.

Thực lực mạnh mẽ là một chuyện, bản thân ẩn chứa rất nhiều bản lĩnh thần kỳ mới là điều quan trọng nhất.

Mở mang kiến thức!

Bọn họ mở mang kiến thức ở chỗ này, Tử Đế Tôn và Lạc Thao Thiên cũng mở mang kiến thức, ánh mắt của hai người họ thỉnh thoảng lén nhìn về phía bóng dáng đó.

Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh.

Một trong bốn tứ đế phía dưới Nhân Hoàng, nhân vật trong truyền thuyết thứ thiệt, nhân vật trong sông dài lịch sử trước đây, để lại màu mực đậm.

Hôm nay thật sự xuất hiện ở trước mặt bọn họ, rất sống động.

"Quả nhiên là vậy!" Lưu Mẫn Sinh bên cạnh cũng nhìn chằm chằm Tử Đế Tôn không buông, ánh mắt sáng quắc, đột nhiên mở miệng.

Bỗng nhiên Lưu Mẫn Sinh lên tiếng khiến vậy Tử Đế Tôn càng hoảng sợ, vội vàng hành lễ về phía đối phương: "Tiền bối, có vấn đề gì à?"

"Không có vấn đề quá lớn, chỉ là khí tức huyết mạch lộ ra trên người ngươi quả nhiên là con trai của Nhân Hoàng." Lưu Mẫn Sinh phía bên này chợt mở miệng.

Lời nói của ông đúng là không khiến người ta kinh ngạc thì đến chết cũng không thôi, lập tức khiến nơi này chìm vào im lặng.

Không ít người đều ghé mắt, tập trung lên trên người của Tử Đế Tôn.

Con trai của Nhân Hoàng?

"Điều này... điều này..." Tử Đế Tôn bị lời nói của Lưu Mẫn Sinh làm cho hoảng sợ, vội vàng lắc đầu: "Tiền bối, chuyện này không thể nói lung tung được đâu, sao ta có thể là con trai của Nhân Hoàng chứ?"

"Phán định từ khí tức huyết mạch, ngươi đúng là con trai của hắn, hơn nữa con gái ngươi đã nhắc đến, ban đầu lúc ngươi bị phát hiện, không phải đã đóng băng à?" Lưu Mẫn Sinh nói xong, còn nhìn về Lạc Thao Thiên bên cạnh.

Theo lý, Lạc Thao Thiên là một trong những người tham gia trước đó, có lẽ khá rõ môn đạo ở bên trong.

"Theo lý, đúng là như thế!" Lạc Thao Thiên gật đầu, nhìn sang Tử Đế Tôn: "Mặc dù phát hiện lão đệ vào hai trăm năm trước,

nhưng rốt cuộc ngươi bị đóng băng bao lâu thì chưa thể biết được."

Tử Đế Tôn dại ra, kinh ngạc ngồi tại chỗ, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Rất lâu sau, ông mới chậm rãi tỉnh táo lại, nhìn về phía Lạc Thao Thiên: "Lạc đại ca, nếu tính như vậy, vậy có phải tuổi tác của ta lớn hơn huynh rất nhiều không?"

Biểu cảm của Lạc Thao Thiên cứng đờ, nhìn Tử Đế Tôn trước mặt: "Lão đệ, lời này của đệ là có ý gì?"

Chương 706. Trở về cuộc sống yên tĩnh (2)

"Lão đệ có ý là, nếu đã như thế, vậy có phải người làm huynh trưởng nên là ta mới đúng?" Tử Đế Tôn nở nụ cười, mở miệng hỏi lại.

Gân xanh trên trán của Lạc Thao Thiên nổi lên, cả người quanh quẩn lửa Thánh Ma: "Tử lão đệ, chuyện trưởng ấu tôn ti, rốt cuộc đệ có hiểu không!"

Ầm!

Tử Đế Tôn phóng lên cao, Lạc Thao Thiên cũng nhanh chân đuổi theo.

Tử Đế Tôn điên cuồng lùi lại, còn biện minh: "Lạc đại ca, tình hình này phải dựa theo sự thật để nói đạo lý mới đúng!"

"Nói cái rắm, đánh xong rồi nói!" Lạc Thao Thiên rít gào: "Chẳng phải gần đây đệ tu hành thành công à, thực lực tăng tiến lớn à, để đại ca mở mang một tí đi."

"Không được đâu đại ca, huynh chơi xấu!" Tử Đế Tôn vội vàng lên tiếng, lần này Tiêu Thiên trở về đã mang theo một vực Thánh Long dung nhập vào bên trong.

Thực lực của Lạc Thao Thiên lần nữa tăng lên, đã có được thực lực Đạo Hiển cảnh nhị thập nhị giai đỉnh phong, bình định cấp Vương, thực lực khiếp người.

Dưới tình hình này, đối phương còn muốn so tài với mình, không phải ức hiếp người khác thì còn là gì?

Hai người họ xông lên tận trời khiến người bên cạnh không khỏi lắc đầu.

Tuyết Phú Quý thì chậc miệng, nói với thê tử ở bên cạnh: "Đúng là không ngờ, con rể của chúng ta lại là con trai của Nhân Hoàng, nói như vậy, chẳng phải chúng ta là xui gia với Nhân Hoàng à?"

"Vậy nếu tính toán, chẳng phải chúng ta cùng thế hệ với Đại Đức đế tổ tiên?"

Liễu Quế Hương hơi giật mình nhìn trượng phu, há to miệng, nhất thời không cách nào phản bác được.

Hình như có đạo lý này.

"Cho dù tính khí của tổ tiên có tốt, khi biết được chuyện này, chỉ sợ không tránh khỏi sẽ tức giận Nhân Hoàng." Tuyết Phú Quý lẩm bẩm, ông hơi tò mò, nếu tổ tiên biết được chuyện này thì sẽ có phản ứng gì.

Cùng lúc này, Tử Nhược Yên lần nữa nhìn về phía Lưu Mẫn Sinh: "Tiền bối, thật sự có thể xác định chuyện này rồi à?"

"Tất nhiên, nếu không chắc chắn, sao ta có thể ăn nói lung tung, nói bậy ở nơi này?" Mẫn Sinh nghiêm túc gật đầu.

"Trước đây, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Tử Nhược Yên lẩm bẩm lên tiếng, nếu phụ thân là con của Nhân Hoàng, tại sao lại có dáng vẻ đó?

Nhưng thuận theo hương thơm tràn ngập, lúc này sự chú ý của mọi người bị hấp dẫn, nhìn về phía lò nướng.

Long Khâu Định Cương và Long Khâu Khinh Yên vô cùng ngạc nhiên nhìn con gái nhà mình, không biết nàng đã đứng ở chỗ đó từ lúc nào.

Trong tay là một bó lớn, đang lặng lẽ nướng xiên que, không nhanh không chậm, có vẻ rất nho nhã.

Nhưng tốc độ que nướng hết cực nhanh.

"Đều qua đó đi, nếu không sẽ bị nha đầu Bạch Thanh ăn hết đó!" Tuyết Phú Quý vội vàng nhích người, xông ra ngoài, cứ như đã sớm có kinh nghiệm.

Hình như lời nói của Tuyết Phú Quý được mọi người hưởng ứng, ai nấy đều chạy nước rút qua đó.

Chỉ để lại Long Khâu Định Cương và Long Khâu Khinh Yên đứng nhìn nhau tại chỗ, trong đầu chỉ có một nghi vấn.

Đây thật sự là khuê nữ nhà mình ư?

Bữa tiệc đơn giản vui vẻ nhanh chóng kết thúc.

Tất nhiên bên thắng to nhất là Long Khâu Bạch Thanh, ở đây không có ai ăn nhiều hơn nàng cả.

Sau đó Tô Mộc Sinh, Tử Đế Tôn, Lạc Thao Thiêu và Long Khâu Định Cương ngồi uống rượu, trò chuyện cùng nhau.

Uống được một lúc, cả đám đều say rồi bắt đầu kết bái huynh đệ, chỉ sắp theo theo thứ tự đến trước đến sau chứ không quan tâm đến tuổi tác.

Lão tam là Long Khâu Định Cương, lão tứ là Thanh Hồ đế Tô Mộc Sinh.

Tô Mộc Sinh khi biết mình là người nhỏ nhất trong nhóm, nụ cười trên gương mặt điển trai càng tươi rói hơn.

Còn Lưu Mẫn Sinh trở thành lão gia gia của mọi người, ông bắt đầu kể lại rất nhiều chuyện xưa hồi đó.

Đặc biệt là tai nạn đáng xấu hổ của Nhân Hoàng khi xưa rất cuốn hút phần đông người nghe.

Nhất là Long Khâu Đạo như trở thành linh hồn cho câu chuyện, ông ngồi bên cạnh bổ sung vào câu chuyện tai nạn đáng xấu hổ này.

Cả đám vui vẻ truyện trò, biết thêm rất nhiều lịch sử đen tối của Nhân Hoàng.

Tiêu Thiên ở bên cạnh, yên lặng nhìn Lưu Mẫn Sinh và thầm suy nghĩ.

Nếu sau này gặp mặt Nhân Hoàng và tên Tử Cực Vô Địch kia biết mọi chuyện đã xảy ra hôm nay, không biết có đánh chết Lưu Mẫn Sinh luôn không.

Chắc chắn cảnh tượng khi ấy sẽ vô cùng thảm khốc.

Vực Thánh Long đang dần hòa tan, dần dần nhẹ nhõm.

Đồng thời thể trạng của hắn đang điều chỉnh tốt hơn những gì hắn nghĩ.

Hơn nữa vùng đất điền xen lẫn biển ở vực Thánh Long bắt đầu ghép nối với lãnh thổ Nguyên Thủy ma quốc cũng là hoàng triều Đại Viêm ngày xưa.

Một đường cong đặc biệt bắt đầu xuất hiện, cho thấy nó đang dần hợp nhất với tinh cầu quan trọng.

“Dù sao cũng là thế giới khác nhau, thế nên không hề tầm thường.”Tiêu Thiên đứng giữa hư không, ngắm nhìn lục địa đã hình thành gần nửa tinh cầu trước mặt, lấy làm kỳ lạ.

Giờ đây tộc nhân của tộc Thánh Long đang không ngừng hòa nhập với cuộc sống ở Đế vực Liên minh Nữ Đế.

Chương 707. Ai nói ta không tồn tại

Rất nhiều tộc nhân của tộc Thánh Long đều rất tò mò với cuộc sống mới của mình.

Đặc biệt khi họ biết chuyện gì đang xảy ra thì cảm thấy như đang nằm mơ.

Quê hương của họ không còn nguy cơ biến thành hoang vu và vắng vẻ nữa.

Họ đã gia nhập vào một gia đình lớn hoàn toàn mới!

Có điều đối với Đế vực Liên Minh Nữ Đế thì lại đang đối đầu với một vấn đề khá lớn.

Thì ra đó là chuyện của hoàng đế Đại Viêm Lưu Mẫn Sinh!

Tin tức hoàng đế Đại Viêm, một trong tứ đại hoàng đế Nhân Hoàng bắt đầu hiện thế, khiến người người khắp mọi nơi bàn tán xôn xao.

Thật ra không có ai cố tình che giấu sự tồn tại của hoàng đế Đại Viêm Lưu Mẫn Sinh cả.

Bởi vì chính ông thường xuyên tới lui ở khắp Đế vực Liên Minh Nữ Đế.

Hơn nữa hiện giờ vị trí của Đế vực Liên minh Nữ Đế rất đặc biệt nên có rất nhiều người thường xuyên đến đây.

Vì vậy sự tồn tại của hoàng đế Đại Viêm bị truyền ra bên ngoài

là chuyện quá bình thường.

Có điều dường như chính Lưu Mẫn Sinh cố tình truyền tin mình còn sống với bên ngoài.

Hình như ông muốn người ta biết đến sự tồn tại của ông, sau đó dẫn dắt điều gì đó thì phải.

Thật ra Tử Nhược Yên đã hỏi Hoàng đế Lưu Mẫn Sinh làm vậy là vì điều gì.

“Hoàng đình của Tử Cực Vô Địch đã sụp đổ, bọn họ phân tán tứ phương, giấu mình trấn thủ chiến trường hư không không lề lộ diện có lẽ là vì mục đích bí mật nào đó.”

“Giờ ta chủ động hiện thân, chắc hẳn sẽ nhanh chóng truyền tới tai của bọn họ, vì thế bọn họ sẽ tự đến tìm ta.”

“Đến lúc đó ngươi làm chủ đạo, xây dựng lại hoàng đình.”

Lưu Mẫn Sinh nhìn Tử Nhược Yên: “Ngươi là tôn nữ của Nhân Hoàng, mang trong người huyết mạch Đế Hoàng chính thống, thế nên ngươi hơn hẳn tên Tử Cực Vô Địch kia.”

“Đến lúc đó ngươi sẽ là Nữ Đế Nhân Hoàng mới.”

Lưu Mẫn Sinh gật gù liên tục, nói với Tử Nhược Yên: “Ngươi đừng nghĩ đây là gánh nặng, hiện giờ Tàng Vũ đang gây chuyện khắp nơi, vào những lúc thời cuộc rối ren như bây giờ, cần có một người đứng lên chống lại. Huống chi phu quân của ngươi vô cùng lợi hại, chắc chắn sẽ ổn cả mà.”

Những gì Lưu Mẫn Sinh vừa nói khiến Tử Nhược Yên nhẹ nhàng lắc đầu: “Không thể để Tiêu lang quân liên lụy đến chuyện này, đây không phải chuyện của chàng ấy.”

“Không thể để chàng ấy bận lòng với những chuyện vốn không

liên quan với chàng ấy chỉ vì chàng ấy là phu quân của trẫm."

"Tiền bối, nếu có sứ mệnh gì đi chăng nữa, trậm sẽ dốc hết sức mình hoàn thành."

"Nhưng xin ngài đừng kéo Tiêu lang quân vào những vấn đề này." Tử Nhược Yên nói đến đây bèn quay đầu nhìn về phía xa.

Nơi đó là hướng của cung Thân Vương.

Bằng cảnh giới hiện giờ của nàng, nàng có thể thấy rõ những gì bên trong cung Thân Vương ở đằng xa.

Tiêu Thiên đang thảnh thơi phơi nắng, hắn nằm trên ghế dài, nhàn nhã không gì sánh bằng.

Trong mắt Tử Nhược Yên, chỉ cần Tiêu Thiên vui vẻ và thoải mái là được rồi.

"Ngươi cưng chiều phu quân của mình quá." Lưu Mẫn Sinh lấy làm kỳ lạ, mỉm cười với Tử Nhược Yên: "Giống hệt gia gia ngươi thương thê tử của hắn vậy."

"..." Tử Nhược Yên khẽ nhíu mày, nhìn Lưu Mẫn Sinh.

Lão trưởng bối này không còn gì nói nữa à, ông bỗng nhắc đến vấn đề này làm gì.

"Ngươi yên tâm đi, có trưởng bối là ta ở đây, ta sẽ không để xảy ra chuyện gì đến nỗi một tên tiểu bối phải ra tay." Lưu Mẫn Sinh nói xong, vẻ mặt dần trở nên trịnh trọng: "Nhưng e rằng không bao lâu nữa thì bộ hạ cũ hoàng đình Nhân Hoàng sẽ tìm đến tận nơi."

"Khoảng thời gian tiếp theo, các ngươi phải chuẩn bị cho thật tốt."

Lưu Mẫn Sinh tin chức một khi tin tức của mình truyền đi,

không bao lâu sau sẽ có người tìm tới tận nơi.

Tử Nhược Yên nhẹ nhàng gật đầu, nàng biết rõ chuyện này nghiêm trọng đến mức nào.

Ngoài ra nàng cũng muốn biết bộ hạ cũ của hoàng đình Nhân Hoàng như thế nào.

Tử Nhược Yên xoay người bước vào Ngự Thư phòng, vẫn còn rất nhiều chuyện cần nàng xử lý.

Tiêu Thiên đang nằm thảnh thơi trên ghế dài, hắn vặn người, ánh nắng dịu nhẹ chiếu xuống gương mặt thoạt nhìn yên tĩnh lạ thường.

Thoải mái quá!

Thời gian trở nên tĩnh lặng tuyệt vời như phút giây ban đầu.

Ầm!

Nhưng chỉ một khắc sau đó, một bóng người đụng trúng Tiêu Thiên khiến hắn phải giật mình tỉnh giấc.

Vừa mở mắt ra đã thấy Lạc Nữ Ái đã bổ nhào vào người mình từ bao giờ.

“Gì thế?” Tiêu Thiên nhìn gương mặt gần trong gang tấc, ngạc nhiên hỏi nàng.

“Chàng và Tử Nhược Yên một mình ra ngoài du ngoạn, vì vậy nàng ta đã đồng ý cho ta trước.” Lạc Nữ Ái cắn môi, thỏ thẻ với hắn.

Tiêu Thiên bỗng nhướng mày: “…”

Thời gian tươi đẹp từ từ trôi đi.

Chỉ trong chớp mắt mà chuyện của vực Thánh Long đã xảy ra hơn một tháng.

Thanh Hồ đế Tô Mộc Sinh vẫn cọ rượu và xin ăn ở Đế vực Liên minh Nữ Đế, không muốn rời khỏi nơi này.

Hiện giờ, hắn, Long Khâu Định Cương, Lạc Thao Thiên đang nhậu nhẹt và tán phét cùng nhau.

Chương 708. Tiêu Thiên ra mặt

“Các ngươi nói xem rốt cuộc Lưu tiền bối đang buồn rầu vì điều gì?” Long Khâu Định Cương nhìn cách đó không xa, lấy làm kỳ lạ.

Lưu Mẫn Sinh đang ngồi khoanh chân ở đó, nhìn về phía xa xăm và im lặng suy nghĩ.

“Dường như có một vài chuyện nghĩ mãi nhưng không hiểu.” Lạc Thao Thiên trả lời, nhìn bóng lưng của đối phương: “Nghe nữ nhi nói là chuyện liên quan đến bộ hạ cũ của Nhân Hoàng.”

“Tại sao lại nói như vậy?” Tô Mộc Sinh lắc lắc bình rượu hồ lô trong tay, tò mò hỏi lại.

“Dường như sau khi tin Hoàng đế Đại Viêm được truyền ra ngoài, không có bất kỳ người nào trong bộ hạ cũ của hoàng đình đến tìm ngài ấy, giống như ngài ấy hoàn toàn không tồn tại trên đời,” Tử Đế Tôn biết được một số bí mật từ chỗ nữ nhi của mình.

Lúc trước Lưu Mẫn Sinh vẫn luôn lo lắng bộ hạ cũ của Nhân Hoàng sẽ gây chuyện, đặc biệt khi ông cố tình truyền tin tức về mình ra bên ngoài.

Kết quả chả ma nào coi trọng ông cả.

“Nói tầm bậy tầm bạ, sao ta không tồn tại được chứ!” Lưu Mẫn Sinh bất ngờ lao đến, đứng trước mặt bốn người cha của Nữ Đế: “Ta là Hoàng đế Đại Viêm, Lưu Mẫn Sinh!”

“Ai dám coi nhẹ sự tồn tại của ta? Ai!”

Bốn thành viên liên minh các cha sững sờ nhìn Lưu Mẫn Sinh ở

trước mặt mình.

Sau đó bốn người quay sang nhìn nhau rồi phá lên cười.

“Ha ha ha ha…”

Bầu không khí lập tức ngập tràn niềm vui.

“Tiền bối, ngài vẫn nên từ bỏ đi thôi!” Tử Đế Tôn vừa cười vừa cạn lời: “Nhạc phụ của ta đã nói có rất nhiều thương nhân nơi này đã phàn nàn, bảo rằng có người mạo danh tự nhận mình là Hoàng đế Đại Viêm Lưu Mẫn Sinh trong truyền thuyết, lừa gạt mọi người ở đây.”

“Họ còn nói gần đây thường xuyên có người tìm đến và tự xưng là Hoàng đế Đại Viêm Lưu Mẫn Sinh. Chỉ cần bọn họ truyền tin tức mình đã trở lại, khi nào bộ hạ cũ của hoàng đình Nhân Hoàng tìm tới thì sẽ được báo đáp hậu hĩnh.”

Lưu Mẫn Sinh dang tay ra tỏ vẻ đương nhiên: “Sao nào, chẳng lẽ lời này sai ở nào à? Sự thật là như thế mà.”

Tử Đế Tôn nhìn Lưu Mẫn Sinh, bất đắc dĩ nói: “Nhưng chuyện này vừa nghe y hệt lừa đảo, bọn ta là biết chân tướng thì sao, đám người bên ngoài chẳng ai biết cả.”

“Ngài đã là lão tiền bối từ thời nào rồi, giờ đột ngột xuất hiện sẽ khiến người khác nghi ngờ.”

Lưu Mẫn Sinh vịn vào băng ghế đá rồi ngồi xuống trước mặt bốn người, cảm thấy rầu rĩ không vui.

Mất hết thể diện.

Lúc trước ông còn thề son thề sắt với Tử Nhược Yên, còn bảo nàng đề phòng cẩn thận.

Thế mà giờ chẳng có ma nào bén mảng đến đây, dường như

thế gian này đã thật sự quân mất Hoàng đế Đại Viêm là ông rồi.

Không đúng tí nào, không có đạo lý.

Ông là Hoàng đế Đại Viêm Lưu Mẫn Sinh, chẳng phải sự xuất hiện của ông không phải là tin tức sốt dẻo hay sao?

Tại sao cả đám đều coi như ông không tồn tại thế này.

"Thật ra trong chính chuyện này đã không bình thường rồi." Tô Mộc Sinh lắc lư bình rượu hồ lô trong tay mình, sau đó nhìn mọi người.

Tuy cười cợt và trêu chọc ông là thế nhưng chính sự vẫn cần bàn bạc lại cho kỹ.

Bốn người vừa nghe Tô Mộc Sinh lên tiếng bèn rối rít nghiêng đầu sang chỗ khác, đồng loạt nhìn hắn, muốn nghe xem hắn định nói gì.

Tô Mộc Sinh nhìn đám người quay quanh mình, lắc lắc ngọc truyền tin trong tay: "Thời gian gần đây ta có tán gẫu với nữ nhi của mình thì biết bộ phận phụ trách tình báo của liên minh bách tộc không có nhận được tin tức gì liên quan đến tiền bối Hoàng đế Đại Viêm."

"Hơn nữa khi nữ nhi của ta nhắc đến chuyện này, một đám người còn nghĩ nữ nhi ta bị điên rồi, cho rằng con bé vì thân phận minh chủ nên mới bày ra lời đồn viển vông đến nhường này."

Lưu Mẫn Sinh nghe vậy bèn không vui, chỉ vào mình rồi hỏi lớn: "Lời đồn viển vông? Sao đây lại là lời đồn viển vông được chứ? Chẳng phải ta đang ngồi sờ sờ ở đây sao?"

"Ta đã cho người điều tra tình hình cụ thể." Tô Mộc Sinh nhìn Lưu Mẫn Sinh: "Có lẽ ai đó đang cố tình che giấu tin tức, không cho tin tức Hoàng đế Đại Viêm Lưu Mẫn Sinh xuất hiện lọt ra bên

ngoài.”

Lưu Mẫn Sinh nghe vậy thì lấy làm ngạc nhiên, sau đó hiểu ra.

Có người không muốn chư thiên vạn giới biết Hoàng đế Đại Viêm Lưu Mẫn Sinh đã quay về.

“Tên đó ngăn chặn được miệng đời sao?” Lưu Mẫn Sinh cau mày khó hiểu: “Vị trí của Đế vực khá đặc biệt, bây giờ Tuyết mãnh nam đang đảm nhận việc kinh doanh của Đế vực, con đường buôn bán của hắn trải rộng khắp mọi nơi nên chặn tin tức kiểu gì?”

“Chỉ cần phong tỏa tin tức trọng, mấy lời đồn thôi không cần quan tâm.” Lạc Thao Thiên nghe vậy bèn nói.

“Giống như đám thương nhân kia cho rằng ngài đang lừa bọn họ.”

Kiểu lừa đảo này rất phổ biến ở chư thiên vạn giới, thường xuyên có người mạo danh là những nhân vật lớn truyền kỳ để lừa bịp người khác.

Đoán chừng tin tức về Hoàng đế Đại Viêm Lưu Mẫn Sinh đã được truyền ra ngoài, thế nhưng người ta đã dùng tin đó để lừa đảo người khác.

Chương 709. Tiêu Thiên ra mặt (2)

Bởi vì những nhân vật khá nổi tiếng trong quá khứ đều sống đơn độc.

Ví dụ trong Nhân tộc, Nhân Hoàng, Nhân Đế và Nhân Tôn đã từng xuất hiện không biết bao nhiêu lần, riêng danh tiếng của Hoàng đế Đại Viêm không bằng trước đây nữa.

“Chuyện này… Chuyện này sao…” Lưu Mẫn Sinh nghe họ giải thích thì rất ngạc nhiên.

Có người mạo danh tên tuổi của tiền bối lừa gạt người khác, lý do của người này còn kỳ lạ hơn người kia.

Kết quả đám lừa đảo này đã thành công lừa gạt người khác, vì vậy chẳng có ai thèm tin khi Lưu Mẫn Sinh thật sự xuất hiện, nên đi đòi công bằng ở đâu đây.

“Nhưng có rất nhiều chứng cứ chứng minh tin tức của tiền bối là thật, dù bộ hạ cũ của hoàng đình Nhân Hoàng không tin thì ít nhất cũng sẽ phái người đi điều tra tin này.”

“Nhưng đáng tiếc hiện giờ chẳng có ai đặc biệt xâm nhập vào Đế vực cả.”

“Thuộc hạ của nhạc phụ đại nhân đã tóm được rất nhiều người, bọn chúng chỉ là mật thám của những thế lực râu ria, vì cảm thấy tình hình của Đế vực hiện giờ khá lạ lùng nên chỉ muốn đi dò la tình hình.”

“Không có ai liên quan đến bộ hạ cũ của Nhân Hoàng cả, xem

ra bọn họ đã khẳng định tin tức này là tin lừa đảo."

Giờ đây Đế vực Liên minh Nữ Đế đã vang danh ở các vùng lân cận, ai không biết huyền phòng giới này là sơn vực Huyền Phú ngày trước lột xác, hóa thành thế giới giới vực khổng lồ.

Đổi tên thành Đế vực, liên hiệp Nữ Đế trở thành tổ chức cai quản nơi này.

Thế nhưng rất nhiều tin tức đã bị che giấu, không thể truyền ra bên ngoài.

"Không biết kẻ địch đang ẩn nấp có thân phận thế nào, rốt cuộc những chuyện mà bọn họ đã là vì điều gì?" Long Khâu Định Cương trầm ngâm, cảm thấy sự việc không được ổn.

Dường như có mây mù bao phủ trên đỉnh đầu của họ.

"Huynh trưởng đừng lo lắng, mọi người đồng tâm hiệp lực, chẳng lẽ sẽ xảy ra chuyện gì được sao?" Tô Mộc Sinh khoát tay, chỉ vào mấy người xung quanh: "Giờ chúng ta đã bắt tay nhau, trở thành bá chủ một thương trong chư thiên vạn giới, lực lượng bên trong không thể nghĩ bàn."

Họ suy nghĩ kỹ lại thì thấy đúng là như vậy.

Con trai Nhân Hoàng Tử Đế Tôn, Thánh Ma chí tôn Lạc Thao Thiên, Thánh Long nhất mạch Long Khâu Định Cương và Thanh Hồ đế Tô Mộc Sinh.

Bốn người đều phi thường, cả về sức mạnh lẫn ý nghĩa đằng sau họ.

Cộng thêm Hoàng đế Đại Viêm Lưu Lẫm Sinh và Vạn Đạo Long đế Long Khâu Đạo, nếu kẻ nào dám đến đây gây chuyện thì phải tự liệu lấy mình.

Chưa kể đến liên hiệp Nữ Đế của ba Nữ Đế, tạo ra sức mạnh áp chế thiên hạ.

Hơn nữa còn có linh năng Thần tộc của tộc Cổ Thần, tộc Hoa Thần tọa trấn, Thần tộc Vạn Vật quy hàng làm tay sai và các thành viên của Tàng Vũ hối cải trở thành người mới.

Toàn bộ đều là lực lượng hàng thật giá thật.

Ngoài ra còn có…

Sự tồn tại khủng khiếp nhất Đế vực là hội Mềm.

Tháng này, Tiêu Thiên như một kẻ vô dụng, thức dậy bèn chơi, chơi mệt rồi ăn, ăn no rồi lại ngủ.

Suốt ngày cứ cà lơ phất phơ, chơi đùa đủ chỗ, la cà mọi người.

Ai không biết thì sẽ cho rằng hắn là Thân Vương ăn không ngồi rồi, trôi nổi chờ chết, được thê tử nuôi sống qua ngày.

Nhưng…

Năm nam nhân được xem như tiền bối của Tiêu Thiên đều đồng loạt rùng mình.

Dưới lớp vỏ ngoài của một kẻ vô dụng là một con quái vật vô cùng khủng bố.

Thực lực của hắn rất mạnh nhưng không biết mạnh đến cỡ nào.

Đồng thời hắn luôn có thể làm ra những cử động quái dị khó mà tưởng tượng nổi.

Có một điều mà Lưu Mẫn Sinh nghĩ mãi không ra.

Lò luyện chiến tranh, nơi ông táng thân khi xưa đã được Tiêu

Thiên cải tạo thành phòng tắm hơi.

Nơi đó vừa khởi động lên thì sẽ phát ra nhiệt độ cực kỳ nóng, có thể luyện hóa cả linh quáng kim loại cứng nhất trong chư thiên vạn giới.

Thế mà Tiêu Thiên dám thư giãn ở trong đó.

Đôi khi Lưu Mẫn Sinh thật sự khóc không ra nước mắt, nếu Tiêu Thiên sinh sớm chừng mấy trăm trước.

Ông đâu cần phải hiến tế mình, đâu cần chiến đấu vất vả đến thế.

Chỉ cần Tiêu Thiên ra mặt thì đã giải quyết tất cả các vấn đề.

Trong mắt liên minh những người cha, gần đây Tiêu Thiên giống như phế nhân, đang lười biếng nằm trong ngự thư phòng.

Ngự thư phòng của hoàng triều Đại Viêm, bây giờ gần như đã trở thành nơi chuyên môn để liên minh Nữ Đế xử lý sự vụ.

Ánh mặt trời xuyên qua ngoài cửa sổ ngự thư phòng, chiếu lên người Tiêu Thiên.

Tiêu Ngư Nhi cũng đang ngủ say trên người đối phương.

Tiêu Ngư Nhi mập mạp mũm mĩm, giống như viên kẹo sữa tròn trịa, mềm mại nằm sấp trên bụng Tiêu Thiên ngủ say.

Thời gian hạnh phúc tốt đẹp.

Đối với cô nhóc, những ngày tháng như vậy thật sự không thể tốt đẹp hơn.

Mẫu thân và lão cha đi xa, mấy ngày cô nhóc ở lại đây thật sự quá mệt mỏi.

Năng lực của ngoại tổ phụ Tử Đế Tôn, thật sự yếu hơn mẫu thân rất nhiều, rất nhiều chuyện đều cần một cô nhóc như mình xử lý.

May mà bây giờ mẫu thân cuối cùng cũng trở về, cô nhóc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, nghỉ ngơi với lão cha.

Chương 710. Lời kêu gọi của Đế Tân Lộ

Bộp! ! !

Nhưng ngay vào lúc này, tiếng vỗ bàn đột nhiên vang vọng.

“Sao vậy, sao vậy!” Tiêu Thiên đột nhiên ngồi dậy, nhìn trái nhìn phải.

Tiêu Ngư Nhi ở trên người hắn cũng bị bắn bay ra ngoài, ngã ngồi dưới đất.

Tay mập nhỏ dụi mắt, hoang mang nhìn trái phải, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Đây rõ ràng là lừa dối, một tấu chương khó tin như thế này, ngươi cũng phê à?” Tử Nhược Yên trừng mắt nhìn Lạc Nữ Ái, rõ ràng rất tức giận.

Lạc Nữ Ái mím môi, rụt cổ lại: “Sao lại không được, ta cảm thấy đây là một chuyện rất tốt.”

“Chuyện tốt, ngươi nhìn nội dung trong đó đi, mơ hồ không rõ, ngươi là kẻ ngốc à?” Tử Nhược Yên chọc vào khuôn mặt Lạc Nữ Ái.

“Nhìn người ta xem, học nhanh cỡ nào!”

Lạc Nữ Ái Tử Nhược Yên nhìn theo hướng Tử Nhược Yên chỉ, phát hiện Long Khâu Bạch Thanh vô cùng bình tĩnh phê duyệt tấu chương.

Bây giờ tộc nhân tộc Thánh Long đều sinh sống ở bên này, gia nhập liên minh Nữ Đế.

Cuộc sống đi vào quỹ đạo, thân là Nữ Đế Long Hoàng của đế quốc Thánh Long, đương nhiên Long Khâu Bạch Thanh phải xử lý rất nhiều công việc.

Trong những ngày giúp đỡ Tử Nhược Yên lúc trước, nàng còn học được không ít thứ, cho nên khi xử lý một số chuyện thì thuận buồm xuôi gió.

Tốc độ rất nhanh.

Tử Nhược Yên dẫn Lạc Nữ Ái đi đến phía sau Long Khâu Bạch Thanh, nhìn nàng phê duyệt tấu chương.

Nàng hy vọng con bò sữa ngu ngốc này, nhìn kỹ một chút, người ta rốt cuộc là...

“Đây không phải trị quân, phải kết hợp cương nhu mới đúng, sao có thể nghiêm khắc như vậy.” Tử Nhược Yên hoảng sợ, vội vàng ngăn cản Long Khâu Bạch Thanh.

Vừa rồi đối phương phê duyệt tấu chương quá mức nghiêm khắc, thậm chí có thể nói là đanh thép.

Chẳng qua người ta chỉ đưa ra đề nghị, thưởng phạt phân minh mà thôi.

Sao lại chém lập quyết, sao lại thành đào binh rồi vậy.

Suy nghĩ kiểu này sao mà được chứ!

Tử Nhược Yên lập tức cảm thấy rất mệt mỏi, Lạc Nữ Ái Long và Khâu Bạch Thanh, không có người nào khiến người khác bớt lo.

Nhưng vẫn không thể mặc kệ, bây giờ liên minh Nữ Đế, bọn họ là một thể, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu.

“Hai người các ngươi, suy nghĩ nhiều một chút có được không vậy.” Tử Nhược Yên có chút bất đắc dĩ mở miệng, lật xem tấu chương trên bàn bọn họ.

Đồng thời, nàng mở miệng: “Tiêu Ngư Nhi, lại đây giúp đỡ!”

Tiêu Ngư Nhi đứng lên từ trên mặt đất, nghe thấy lời của mẫu thân, cô nhóc khóc không ra nước mắt, quay đầu nhìn về phía Tiêu Thiên: “Cha~”

Bùm!

Tiêu Thiên tiếp tục ngả đầu nằm trên ghế, không quan tâm, không nghe không hỏi, làm như không nghe, không thấy gì cả.

Chẳng mấy chốc, tiếng hít thở sâu đã vang lên, tiếng ngáy nhẹ nhàng cũng vang lên, hắn rõ ràng đã ngủ say rồi.

Nhìn hành động ngủ của phụ thân, Tiêu Ngư Nhi phồng má, khuôn mặt càng thêm tròn trịa.

Cô nhóc chỉ đành bay lên, đi đến bên người Tử Nhược Yên giúp đỡ xử lý.

Tiêu Ngư Nhi giúp đỡ xử lý một vài chuyện đơn giản, còn Tử Nhược Yên chắp tay sau lưng, đứng ở Lạc Nữ Ái Phía sau Long Khâu Bạch Thanh, giám sát hai người bọn họ.

“Thật là phiền phức!” Lạc Nữ Ái thở dài, đặt hai gánh nặng trước người lên bàn, thành thật phê duyệt tấu chương.

Long Khâu Bạch Thanh bên cạnh quay đầu nhìn hành động của Lạc Nữ Ái, chỏm tóc ngố trên đầu dựng lên, một lúc lâu sau mới dời tầm mắt, quay đầu nhìn Tử Nhược Yên.

“...” Gân xanh trên trán Tử Nhược Yên nhảy lên, ánh nhìn nguy hiểm hiện lên trong đôi mắt nàng: “Ngươi nhìn trẫm... Làm gì!”

“Không có gì.” Long Khâu Bạch Thanh xoay người, cúi đầu nhìn một cái, chỏm tóc ngố rũ xuống, nàng thành thật phê duyệt tấu chương.

Trong bầu không khí kỳ lạ này, Tiêu Thiên đột nhiên ngồi dậy, thức giấc.

Nhìn Tiêu Thiên đột nhiên đứng dậy, các nàng đều quay đầu nhìn sang.

“Sao vậy?” Tử Nhược Yên nhìn sắc mặt Tiêu Thiên không đúng lắm, nàng hỏi.

Tiêu Thiên đứng dậy, ra ngoài: “Đế Tân Lộ có chuyện muốn bẩm báo, ta qua đó xem tình hình thế nào.”

Lúc nãy trong lòng hắn có cảm ứng, phát hiện Đế Tân Lộ chủ động gọi mình.

Chuyện bình thường, đối phương rất tự giác, sẽ nghĩ cách xử lý.

Đế Tân Lộ cho rằng tất cả đều là khổ nạn, tất cả thất bại, đều là bài kiểm tra trên con đường trả lại tội nghiệt của ông.

Chỉ biết nghĩ đủ mọi cách để tự khắc phục, đột nhiên kêu to chính mình, chỉ sợ có tình hình nghiêm trọng gì đó.

Tiêu Thiên muốn xem thử, rốt cuộc là chuyện gì.

“Xem ra có chuyện gì ghê gớm rồi, chúng ta có nên đi cùng không, xem thử có thể giúp được Tiêu ca ca hay không?” Lạc Nữ Ái đột nhiên mở miệng, đưa ra đề nghị.

Bốp!

Tay Tử Nhược Yên trực tiếp ấn vào đầu Lạc Nữ Ái, trong ánh mắt lóe ra nguy hiểm sáng bóng: “Muốn nhân cơ hội chạy trốn

đúng không, ngươi cho rằng đơn giản như vậy tiết mục, người khác nhìn không ra?”

“Thành thật một chút đi, đừng lười biếng!”

Lạc Nữ Ái bĩu môi, nhìn thoáng qua Long Khâu Bạch Thanh bên cạnh, phát hiện đối phương không biết đã ngậm một miếng thịt khô trong miệng từ lúc nào.

Ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt, nàng nhìn thư án trước mắt với ánh mắt sáng quắc, tấu chương trên bàn xếp thành một hàng, tốc độ phê duyệt rõ ràng đã nhanh hơn không ít.

Chương 711. Đế Hằng Tâm

Tử Nhược Yên ở bên cạnh nhìn cảnh này, nàng im lặng một lúc lâu.

Tại sao khi ăn gì đó, cho dù là hiệu suất, hay là cách thức phê duyệt, trình độ nhạy bén đối với mọi chuyện của Long Khâu Bạch Thanh, đều tăng lên nhanh chóng.

Ăn gì đó, có thể chuyển biến lớn như vậy sao?

Người này, lúc trước thật sự... Suy dinh dưỡng sao?

Không đến mức đó chứ...

Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái nhìn miệng Long Khâu Bạch Thanh bóng loáng, sau đó lại nhìn dáng vẻ bình tĩnh của đối phương, cảm giác vô cùng kỳ diệu.

...

Tiêu Thiên nhanh chóng đến trại chăn nuôi Thanh Viêm, từ trên không trung nhìn ra xa, tốc độ hòa nhập của thành viên mới rất nhanh.

Làm việc vô cùng chăm chỉ, mấy đại đội tranh nhau phấn đấu, còn có ý thức cạnh tranh lẫn nhau.

Hắn chuyển hướng, đi thẳng đến bên cạnh Long thụ Hoa Thần.

Đợi đến khi hắn đáp xuống, Đế Tân Lộ bước đến chắp tay: "Tiêu đại nhân!"

"Chuyện gì vậy?" Nhìn Đế Tân Lộ trước mặt, Tiêu Thiên hỏi,

đối phương gọi mình, chắc là chuyện này không nhỏ.

Đế Tân Lộ chắp tay: “Tiêu đại nhân mời xem!”

Nói xong, ông chắp tay dâng ngọc bài lên, đưa cho đối phương.

Ngọc bài lóe ra ánh sáng, giống như có tin tức gì đó muốn truyền đến đây.

Tiêu Thiên nhận lấy ngọc bài, nhìn vật trong tay im lặng một lúc, thật lâu không lên tiếng.

Sau đó, hắn trả lại ngọc bài cho Đế Tân Lộ trước mặt: “Ta không dùng được thứ này, ngươi nhìn rõ ràng rồi nói với ta là được.”

Khóe miệng Đế Tân Lộ hơi run rẩy, lúc này ông mới nhớ đến, không có một chút linh khí nào trong cơ thể vị Tiêu đại nhân trước mặt này.

Thứ đối phương tu hành là một hệ thống tu luyện hoàn toàn mới, hoàn toàn dựa vào sức mạnh cơ thể của mình.

Không có linh khí, đương nhiên không thể nhìn thấy nội dung bên trong ngọc truyền tin này.

Đế Tân Lộ không dám lên tiếng, cũng không dám vạch trần Tiêu Thiên, chỉ yên lặng ngưng tụ linh khí của mình rồi rót vào trong ngọc truyền tin.

Nội dung trong đó, hiện lên.

“Đế Tân Lộ, kế hoạch chấp hành thế nào rồi, đã thành công ngưng tụ tâm thế giới chưa?”

“Khu vực ngươi đang hoạt động cách vực Thánh Long khá gần, có nghe thấy tin tức chính xác nào không?”

Đế Dịch Thiên đã chết, không biết tình hình chính xác ra sao."

"Nhanh chóng đến vực Thánh Long, báo cáo lại những gì ngươi nghe thấy nhìn thấy."

Sau khi nội dung hiện ra, nó nhanh chóng biến mất giữa không trung.

Đế Tân Lộ ngẩng đầu lần nữa, nhìn về phía Tiêu Thiên: "Đế Dịch Thiên chết rồi, xem ra trong tộc rất xem trọng chuyện này, nếu không thì đã không bảo ta đi điều tra."

"Tiêu đại nhân, tiếp theo phải làm sao đây?"

Nghe Đế Tân Lộ hỏi, Tiêu Thiên suy nghĩ một lát: "Ngươi tự cân nhắc, nghĩ cách lừa gạt bọn họ là được rồi."

"Tùy tiện lừa gạt, có được không?" Đế Tân Lộ hơi giật mình.

Tiêu Thiên ngáp một cái, xua tay: "Mấy chuyện nhỏ này đừng đến quấy rầy ta nữa, ta vốn đang ngủ ngon mà."

"Dù sao người trong tộc các ngươi đều ẩn nấp không ra ngoài, tùy tiện nói hai câu là được, cần gì phải để ý như vậy chứ?"

Sau khi nói xong, Tiêu Thiên liền xoay người rời khỏi, để lại một mình Đế Tân Lộ ngơ ngác đứng đó.

"Tùy tiện lừa gạt?" Vẻ mặt Đế Tân Lộ kỳ lạ, nhìn ngọc bài truyền tin trong tay.

Nhưng Tiêu Thiên nói như vậy, ông cũng chỉ có thể làm theo, sau khi cân nhắc, ông bắt đầu truyền tin trở về.

"Bẩm báo trưởng lão, nhiệm vụ thuận lợi, tâm thế giới đã ngưng tụ, ta sẽ đi đến vực Thánh Long để điều tra tình hình, tìm hiểu đầu đuôi chuyện Đế Dịch Thiên."

‘Nhưng chuyến đi này nguy hiểm, chỉ sợ cần trợ giúp, không biết ngài có thể cung cấp một vài cứ điểm trong tộc được không.”

Sau đó, Đế Tân Lộ đã truyền tin tức ra ngoài.

Sau khi giải quyết xong, ông lặng lẽ xoay người, nhấc thùng phân bên cạnh lên, rời khỏi gốc cây Long thụ Hoa Thần, đi về một hướng khác.

...

Một nơi bí mật xa xôi.

Đế Cửu Cổ ngồi khoanh chân, đột nhiên nhận được tin tức, nhìn thấy lời nhắn của Đế Tân Lộ.

Nghe rõ nội dung bên trong, đôi mày vốn đang nhíu chặt của Đế Cửu Cổ giãn ra.

Cái chết của Đế Dịch Thiên, kế hoạch thất bại, đó chính là tin tức không thể nào xấu hơn..

Trước mắt, ngược lại có thể nghe thấy một vài tin tức tốt từ chỗ Đế Tân Lộ.

“Đám lão già thời quá khứ này, tuy ta không muốn tin tưởng hoàn toàn, nhưng mà làm việc vẫn rất ổn thỏa.” Đế Cửu Cổ lẩm bẩm tiếng, sau đó đứng dậy.

Đợi đến khi ông rời khỏi cung điện mình tọa trấn, bay lên trên không, lập tức trốn vào tinh không hắc ám.

Khi Đế Cửu Cổ không ngừng bay lên, sau khi rời khỏi lục địa phía dưới.

Thứ hiện ở dưới chân rõ ràng không phải lục địa bằng phẳng, ngược lại là một tinh cầu.

Phốc!

Đế Cửu Cổ bay lên, rời khỏi phạm vi linh khí nồng đậm, tiến vào hư không hắc ám!

Hư không nơi này, cũng có dòng chảy hỗn loạn trong hư không, nhưng mà cũng ẩn chứa linh khí.

Dòng chảy hỗn loạn trong hư không có vẻ tương đối êm dịu, không dữ dội như vậy.

Sau khi tiến vào hư không, xa xa có Đại Nhật Viêm tinh, lặng lẽ trôi nổi.

Chương 712. Đế Hằng Tâm (2)

Không ít tinh cầu lớn nhỏ không giống nhau, vây quanh Đại Nhật Viêm tinh.

Mà tinh hệ lấy Đại Nhật Viêm tinh làm trung tâm này càng xa hơn, lại bị một đoàn sức mạnh mông lung bao quanh, ẩn nấp trong hư không, hoàn toàn không thể nhìn thấy rõ ràng.

Ngoài ra, ở ngoài phạm vi khu vực mông lung giống như Huyễn trận này, lại tràn ngập ánh sáng thần màu vàng, uốn lượn giống như sóng cuộn.

Chính là một trong những vùng cấm tử vong trong hư không, đại diện cho hiểm cảnh.

Ánh sáng vàng hủy diệt!

Khi tiếp xúc với ánh sáng vàng này, linh khí trong cơ thể sẽ sôi trào, bắt đầu bốc hơi rời khỏi cơ thể.

Tu vi kẻ yếu, chỉ mới đến gần khu vực ánh sáng vàng hủy diệt, đã cạn kiệt sức lực cận kề cái chết.

Điều kỳ lạ hơn nữa là khu vực xuất hiện ánh sáng vàng hủy diệt, không thể nào đoán ra, không có quy tắc.

Nhưng có một điểm, sẽ không xuất hiện trên đường thuyền hư không.

Nếu như muốn đi đường tắt, vậy thì phải cẩn thận, lúc nào thì ánh sáng vàng hủy diệt sẽ ngăn ở trước mặt.

Nhưng không ai có thể ngờ rằng trong ánh sáng vàng hủy diệt

này, lại có cảnh tượng kỳ lạ khác biệt với chư thiên vạn giới.

Đế Cửu Cổ rời khỏi khu vực trấn thủ của mình, chẳng mấy chốc đã đến gần Đại Nhật Viêm tinh.

Nhiệt độ nóng rực, khiến thần văn nổi lên khắp người hắn, chống chọi với uy năng đáng sợ này.

Khi ông không ngừng đến gần, một bệ màu vàng dần dần xuất hiện trước mắt ông.

Bệ khắc thần văn màu vàng vô cùng bình thường, lơ lửng trên Đại Nhật Viêm tinh, chịu đựng sức nóng thiêu đốt của ngọn lửa rực cháy.

Có một tên thần tộc Vạn Vật hình dáng cao lớn ngồi ngay ngắn trên bệ màu vàng, ngọn lửa ngưng tụ trên chiếc sừng vàng trên đỉnh đầu, thần văn khắc trên không trung.

Thần văn phức tạp phong phú, không ngừng xếp chồng lên nhau tạo thành một tòa tháp cao.

Ngọn lửa màu vàng quẩn quanh trên tháp cao thần văn, ở đó, phù lục thần văn biến thành góc đỉnh của mái cong tháp cao, rung rinh giống như những ngọn nến nhỏ bé.

“Đại trưởng lão!” Đế Cửu Cổ đến trước mặt đối phương, chậm rãi lên tiếng.

Đối phương chính là một trong những trưởng lão được kính trọng nhất trong tộc hạ giới hiện nay, đồng thời cũng là người dẫn đường của mình.

Đại trưởng lão, Đế Hằng Tâm.

Đại trưởng lão Đế Hằng Tâm vốn đang khoanh chân ngồi ngay ngắn, im lặng tu hành ở phía trước, chậm rãi mở mắt ra.

Ông nhìn Đế Cửu Cổ trước mặt: “Đã xảy ra chuyện gì, cần ngươi đến tìm ta.”

“Đế Dịch Thiên đã chết, kế hoạch vực Thánh Long thất bại, hơn nữa còn lấy được tình báo đáng chú ý từ trong quá trình hắn thực hiện nhiệm vụ.” Đế Cửu Cổ mở miệng, nói rõ ràng tình hình.

“Bây giờ, ta đã bảo Đế Tân Lộ đến đó điều tra tình hình, nhưng ta vẫn không yên tâm cho lắm.”

“Bọn họ là phái cũ trong thời đại trước đây, chưa chắc sẽ một lòng với chúng ta.”

Đế Hằng Tâm không lên tiếng, có trận pháp tràn ra từ trong cái bệ ở dưới người.

Rất nhiều tình báo lần lượt hiện ra trước mặt ông, để ông đọc.

“Tình hình, không đúng lắm.” Đế Hằng chậm rãi mở miệng, lật xem nội dung tình báo: “Tình báo mới nhất cho thấy, sơn vực Huyền Phú đã được đổi tên thành Đế vực, trở thành nơi một liên minh Nữ Đế kiểm soát.”

“Màn chắn thế giới mở rộng, lớn hơn gấp ba, gấp bốn lần thế giới giới vực bình thường.”

Hơn nữa, Nữ Đế Long Hoàng của tộc Thánh Long đã gia nhập liên minh Nữ Đế, có thương nhân tin tức làm chứng.”

“Ngoài ra, Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh cũng ở Đế vực này, chỉ là tin tức đã bị chúng ta và Tàng Vũ âm thầm phong tỏa.”

Đế Hằng tâm nói đến đây, ánh sáng sắc bén lóe lên trong đôi mắt: “Cũng đến lúc phải ra tay rồi.”

Lời nói của Đế Hằng Tâm khiến sắc mặt Đế Cửu Cổ thoáng thay đổi.

“Đại trưởng lão, ra tay là...” Đế Cửu Cổ trầm ngâm một lát, lên tiếng hỏi.

Đối với vấn đề của hậu bối trước mắt, cũng chính là câu hỏi của học sinh cũ lúc trước của mình, Đế Hằng Tâm không trả lời ngay.

Ầm!

Thân thể Đế Hằng Tâm khẽ run lên, sức mạnh đại đạo thiên địa hiện ra, chỉ là sau khi sức mạnh đại đạo này xuất hiện, liền nhập vào người ông, dung hợp thành một thể, không hề thoát ra ngoài.

Nhìn Đại trưởng lão trước mặt, gần như Đế Cửu Cổ không cảm nhận được sự tồn tại của đối phương.

Đế Hằng Tâm trước mắt ông, giống như sau khi trốn vào trong thiên địa, ẩn nấp trong tường kép thế giới.

Mà không có chút sức mạnh bá đạo nào xuất hiện trong cơ thể Đế Hằng Tâm, ngược lại lại bị kiềm chế, giống như không hề tu hành.

Nhưng Đế Cửu Cổ cũng sẽ không cho rằng, Đại trưởng lão trước mặt lại là sự tồn tại không hề có tu vi, không có thực lực gì cả.

Giải thích duy nhất, chính là cảnh giới của ông ta đã tăng lên lần nữa đạt đến trình độ không thể tưởng tượng nổi.

“Nhị thập lục giai, Quy Nhất cảnh!” Đế Cửu Cổ hít sâu một hơi, lập tức phản ứng lại, ông vội vàng chắp tay, nhìn Đế Hằng Tâm trước mặt rồi chúc mừng.

Chương 713. Kế hoạch chu đáo của Đế Cửu Cổ

“Chúc mừng Đại trưởng lão thành công phá cảnh, tung hoành chư thiên vạn giới cũng là dư dả rồi.”

Nhị thập lục giai, Quy Nhất cảnh, đã là một phương cự kình.

Đế Hằng Tâm mỉm cười: “May mắn đột phá, ngồi trên Đại Nhật Viêm tinh lâu như vậy vẫn có chút thu hoạch.

“Hơn nữa đại thế đến, thế gian chấn động, linh khí cũng đang không ngừng hồi phục, tiến gần đến thời đại quá khứ.”

“Chuyện này cũng có nghĩa là, thời đại thuộc về chúng ta, đã đến lần nữa rồi.” Đế Hằng mở miệng lẩm bẩm, nhìn Đế Cửu Cổ nói rõ: “Chư thiên vạn giới lãn quên tộc Cổ Thần, lãng quên nhất mạch chúng ta đã quá lâu quá lâu.”

Lời nói của Đế Hằng Tâm, khiến vẻ mặt Đế Cửu Cổ thay đổi, giống như đã hiểu được chuyện gì đó, ông nhìn đối phương với ánh mắt rực lửa.

“Đây là một cơ hội, cũng lúc thần tộc Vạn Vật nhất mạch hiện thế một lần nữa.”

Hiện thế một lần nữa!

Trong lòng Đế Cửu Cổ rực lửa, tràn đầy nhiệt huyết.

Nhất tộc bọn họ ẩn núp trong bóng tối, đã qua nhiều năm tháng như vậy rồi, cuối cùng cũng sắp đứng ra một lần nữa sao.

Nhưng mà, ánh mắt rực lửa Đế Cửu Cổ, vẫn hơi tỉnh táo một chút, ông lại nhìn Đại trưởng lão trước mặt hỏi: “Chuyện này, trong tộc có biết không?”

“Trong tộc cũng sớm đã có chuẩn bị!” Đế Hằng Tâm nhìn Đế Cửu Cổ, ngủ đông lâu như vậy, trước khi đại thế đến, đương nhiên phải chiếm trước tiên cơ.

“Chuyện này ngươi tự mình đi làm, không phải Đế Tân Lộ nói muốn chúng ta phái người, để giúp đỡ hắn cho tốt sao?”

“Ngươi trực tiếp dẫn tộc nhân đến chỗ bây giờ gọi là Đế vực, bắt thể tinh thần của Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh đã phục sinh về đây.”

Ngoài ra, mấy người được gọi Nữ Đế Tử Nhược Yên, Lạc Nữ Ái còn có Long Khâu Bạch Thanh, cũng đều bắt hết đến đây, trấn áp thu phục, nhìn xem lực áp chế của thế giới bọn họ, rốt cuộc là chuyện gì.”

“Sau khi chiếm được Đế vực, chúng ta sẽ chiếm giữ vùng cương thổ đó, dùng nó làm tiền đồn đầu tiên của thần tộc Vạn Vật.”

“Xây dựng danh tiếng, chiếm được địa bàn, trong tộc cũng sẽ hài lòng với năng lực làm việc của ngươi hơn.”

“Loại chuyện tấn chức trưởng lão viện này, sắp đến rồi.”

Lời nói của Đế Hằng khiến ánh mắt Đế Cửu Cổ lóe ra ánh sáng.

Thăng chức trưởng lão viện, địa vị của ông ở trong trưởng lão đồng tộc sẽ tăng lên rất nhiều, càng có thể nắm giữ nhiều bí pháp trong tộc hơn.

Bây giờ, nguyên nhân lớn nhất hạn chế thực lực của ông tăng

lên, chính là hạn chế về mặt bí pháp.

“Đại trưởng lão yên tâm, chuyện này, ta sẽ dùng tư thái hoàn mỹ nhất để giải quyết chuyện này.” Đế Cửu Cổ cam đoan với Đế Hằng, ánh mắt sáng quắc, thần văn toàn thân cũng rực lên ánh sáng màu vàng: “Hơn nữa để chư thiên vạn giới. ..”

“Một lần nữa làm quen lại, thần tộc Vạn Vật chúng ta!”

Đế Hằng hài lòng gật đầu, phất tay, một tấm lệnh bài màu vàng, bay đến trước mặt Đế Cửu Cổ.

Đế Cửu Cổ nhận lệnh bài, nhìn bên trên, phát hiện trên đó có khắc thần văn hoa văn ngọn lửa.

Nhìn rõ nội dung bên trên, Đế Cửu Cổ tỏ ra vô cũng ngạc nhiên: “Đại trưởng lão, đây... Đây là!”

“Nếu như để ngươi làm việc, đương nhiên phải cung cấp cho ngươi sự giúp đỡ hoàn mỹ nhất.” Đế Hằng gật đầu, phất tay với Đế Cửu Cổ: “Đi đi, đừng để ta thất vọng.”

Đế Cửu Cổ kiên định gật đầu, cầm lệnh bài xoay người rời đi, mà ông càng nắm thật chặt lệnh bài ở trong tay.

Đây là lệnh Vạn Vật của Đế Hằng Tâm, lệnh bài này đại diện cho sự tồn tại của ông ta.

Có được lệnh bài này thì có thể sử dụng toàn bộ quyền hạn của ông ta, vậy thì ông làm việc sẽ càng thuận tiện hơn nữa.

Đế Cửu Cổ đã âm thầm hạ quyết định, ông sẽ hoàn thành công việc này một cách hoàn hảo, đương nhiên sẽ không phụ lòng tín nhiệm của Đế Hằng Tâm.

Sau khi cầm lệnh bài rời đi, Đế Cửu Cổ về khu vực trấn thủ của mình trước, tọa trấn trên tinh cầu.

Ông chưởng quản thư tịch trong tộc, cho dù chỉ là thần tộc Vạn Vật trong thần giới Vạn Vật này, nhưng cũng quen thuộc.

Nếu Đại trưởng lão Đế Hằng Tâm giao nhiệm vụ, có được quyền hạn, đương nhiên ông phải chọn lựa thuộc hạ cho tốt.

Hành động lần này, phải là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, hoàn thành vô cùng hoàn mỹ, như vậy mới có thể khiến chư thiên vạn giới biết được uy năng của thần tộc Vạn Vật bọn họ.

Nhiệm vụ lần này, rốt cuộc có hoàn thành hoàn mỹ hay không, phải xem thanh danh của thần tộc Vạn Vật lần này, có đủ vang dội hay không.

Đế Cửu Cổ đã tốn mấy ngày để lựa chọn nhân tộc mình vừa ý.

Dù sao, chọn người thật ra là một chuyện rất phiền phức, phải hợp tâm ý, cũng phải thích hợp.

Hơn nữa số lượng tộc nhân của thần giới Vạn Vật mà ông đi theo Đại trưởng lão trấn thủ cũng không ít.

Ngoài ra, sau khi chọn người, ông còn phải đi lập một kế hoạch tỉ mỉ chính xác.

Mặc dù lực áp chế thế giới, không hề có uy hiếp gì với thần tộc Vạn Vật vốn là chủng tộc Tàng Linh.

Nhưng dù sao cũng có Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh, trừ điều đó ra, căn cứ vào nội dung tình báo, Thanh Hồ đế Tô Mộc Sinh cũng ở lại nơi đó.

Chương 714. Kế hoạch chu đáo của Đế Cửu Cổ (2)

Cẩn thận là trên hết.

Thứ Đế Cửu Cổ cần chính là hoàn mỹ đạt được kế hoạch, nộp đáp án hoàn mỹ lên cho người trong tộc.

“Căn cứ vào nội dung tình báo, Đế vực quá khổng lồ, phòng bị giới quan sâm nghiêm, chỉ có thể mạnh mẽ tấn công.

“Đến lúc đó có thể ngụy trang thành thương nhân, làm tê liệt kẻ địch, cuối cùng đột kích, chắc là đối phương cũng sẽ không kịp phản ứng lại.”

Đế Cửu Cổ sờ cằm mình, nhìn đồ án linh khí hiện ra trước mặt, suy nghĩ.

“Lại nói tiếp, Đế vực cũng không chiêu ngươi chọc ngươi, nhất định phải ra tay với bọn họ để làm gì?” Bên cạnh, bỗng nhiên có một giọng nói vang lên, hỏi Đế Cửu Cổ.

Nghe có người hỏi mình, Đế Cửu Cổ trả lời theo bản năng: “Nhỏ yếu chính là tội lớn.”

“Huống chi Đế vực còn ẩn chứa nhiều bí ẩn, khiến người ta không thể hiểu rõ, đặc biệt là có một nội dung trong thông tin tình báo khiến ta rất quan tâm, đó chính là tổ chức có tên hội Mềm.”

“Dựa vào sự tuyên truyền của bọn họ, bây giờ Đế vực mạnh mẽ, thế giới mở rộng, tất cả đều nhờ sự dẫn dắt của lãnh đạo tinh thần Thiên Tôn Chí Thiện bám váy Tiêu Thiên của hội Mềm.”

“Rõ ràng là một kẻ ăn bám bất lực, nhưng lại khiến nhiều dân chúng kính yêu như vậy, chuyện này vốn đã không tầm thường.”

Đế Cửu Cổ vừa nói, vừa cau mày, ông sờ cằm mình.

Giọng nói bên cạnh lại hỏi: “Vậy ngươi định đối phó Tiêu Thiên như thế nào?

“Giết!” Giọng điệu của Đế Cửu Cổ chắc như đinh đóng cột, quay đầu nói với nam nhân nhân tộc trẻ tuổi bên cạnh.

“Giết?” Nam tử Nhân tộc trẻ tuổi không nhịn được bật cười: “Vì sao phải giết?”

“Đạo lý rất đơn giản, không nhìn thấu được người này!” Đế Cửu Cổ vô thức nói hết suy nghĩ trong lòng.

Ngay lúc này, trong đầu ông đã bắt đầu hoạt động hết công suất, suy nghĩ rất nhiều về đề tài này.

“Có lẽ rất nhiều người sẽ bị danh hào nực cười của đối phương và tình báo hắn được Nữ Đế bao nuôi làm cho bối rối.”

“Nhưng chỉ cần suy nghĩ cẩn thận một chút là sẽ phát hiện ra một vấn đề, chính là dựa vào đâu?”

“Chẳng lẽ Nữ Đế trong Liên Minh Nữ Đế thật sự mê nam sắc sao?”

Đế Cửu Cổ nắm vuốt cằm mình, hoàn toàn đắm chìm trong thế giới riêng.

Ông vừa suy nghĩ vừa nói lảm nhảm không ngừng.

“Sự tình khác thường tất có bẫy, hơn nữa từ một nội dung trong tình báo, Đế vực Liên minh Nữ Đế được thành lập trên hoàng triều Đại Viêm.”

“Sự quật khởi của hoàng triều Đại Viêm, theo lời thành viên tình báo biết được chuyện hoàng đế Đại Viêm Tử Nhược Yên bắt đầu bao nuôi Tiêu Thiên từ trong miệng của bách tính bình thường.”

“Ngoại trừ việc đó, liên quan đến trận chiến cứu vớt Đại Viêm kia, theo tình báo cung cấp, Tiêu Thiên là thể tu, đồng thời đã phá vỡ cực hạn thân xác!”

“Thật trùng hợp, có khi nào nó liên quan đến hệ thống tu hành mới toanh của Tuyết Phú Quý không?”

Tư duy của Đế Cửu Cố không ngừng lan man, giọng điệu càng thêm nghiêm trọng.

“Nghĩ kỹ lại thật đáng sợ, nếu suy luận theo tình báo xung quanh Tiêu Thiên thì nam nhân này có gì đó không đúng lắm.”

“Đối mặt với sự tồn tại không thể khống chế thì cứ trực tiếp tiêu diệt là quyết định tốt nhất!”

Đế Cửu Cố nói xong, lập tức vung tay lên, ngưng tụ thần văn, bắt đầu viết nội dung trong kế hoạch an bài của ông.

Kế hoạch tru sát Tiêu Thiên cũng phải an bài, lồng ghép vào trong kế hoạch của ông.

Trong lúc Đế Cửu Cố tập trung viết, nét mặt của ông bỗng nhiên ngơ ra, toàn thân cứng đờ.

Chờ một chút!

Chuyện gì vậy, vừa rồi ta đang nói chuyện với ai?

Đế Cửu Cố chưa kịp phản ứng, giọng nói bên cạnh lại vang lên lần nữa.

“Có nghe thấy không, có phải khiến người ta giận sôi lên, cái

gì gọi là họa từ trên trời giáng xuống?" Giọng nói trẻ trung than thở: "Trước khi tới ta đã nói gì hả, ngươi còn không tin."

Sau đó, một giọng nói quen thuộc khác cũng vang lên: "Chỉ có thể nói là Tiêu đại nhân thần cơ diệu toán, không ngờ rằng trong tộc quả nhiên có người muốn hại ngài!"

"Chỉ là ta không ngờ rằng trong tộc đã sa đọa như thế, quả nhiên tội nghiệt đã làm ô uế gia tộc bọn ta."

Những câu đối đáp qua lại kỳ quái này khiến Đế Cửu Cố xoay đầu lại một cách cứng nhắc.

Ngay bên cạnh, không biết từ lúc nào đã xuất hiện hai bóng dáng.

Trong đó, Nhân tộc trẻ tuổi đã nói chuyện với ông trước đó, theo thông tin được tiết lộ bởi tình báo, không phải ai khác mà là Thiên Tôn Chí Thiện bám váy Tiêu Thiên mà ông luôn miệng đòi giết.

Về bóng người còn lại càng khiến Đế Cửu Cố bất ngờ.

Đế Tân Lộ!

Điều khiến ông không thể nào hiểu được chính là bộ dạng Đế Tân Lộ nhất mực cung kính đứng bên cạnh Tiêu Thiên.

Như thể hắn hoàn toàn là nô bộc của đối phương vậy.

Không chỉ như thế.

Đối phương làm thế nào vào được nơi đây, cho dù có Đế Tân Lộ thì hắn vào Thần giới Vạn Vật bằng cách nào?

Thần giới Vạn Vật phân bố khắp các phương trong Chư Thiên Vạn Giới, ẩn nấp bên trong vùng cấm tử vong hủy diệt thần quang, như ẩn như hiện, không có vị trí cố định.

Chương 715. Bát Phương Lục Kim Kiếm Trận

Đế Tân Lộ là sự tồn tại khôi phục từ thời đại trước, hiện tại tộc nhân trong thời đại này không hoàn toàn tin tưởng bọn họ.

Cho nên hắn không có cách nào biết được con đường trở về Thần giới Vạn Vật.

Huống hồ, bọn họ lại còn lặng lẽ lẻn vào bên cạnh ông!

"Không hay rồi!" Trong lúc Đế Cửu Cố đang kinh ngạc về chuyện đám người Tiêu Thiên làm sao lẻn vào đây, bên ngoài bỗng truyền đến tiếng la hét.

Bang!

Một tộc nhân thần tộc Vạn Vật mở tung cánh cửa điện đường, vội vàng lên tiếng.

"Trưởng lão, đại sự không ổn rồi, có người đánh vào Thần giới Vạn Vật chúng ta!"

"Tộc nhân trấn thủ cửa ải phía Bắc đều bị tiêu diệt, khắp nơi trên đường đi đều là tộc nhân đã tử trận, không ai còn sống."

"Theo tuyến đường tộc nhân tử vong, dường như thế tiến công của kẻ địch là về phía bên này!"

"Nếu không phải nhân viên tuần thủ thay phiên, chỉ sợ là không phát hiện được…" Tộc nhân thần tộc Vạn Vật đang nói, đột nhiên ngậm miệng không nói nữa.

Bởi vì hắn phát hiện bên trong điện đường xuất hiện gương mặt Nhân tộc lã lẫm ngay bên cạnh trưởng lão Đế Cửu Cố.

Kết hợp với thông tin tình báo mà mình vừa báo cáo, hắn hình như nhận ra gì đó.

Tên thần tộc Vạn Vật này không trốn chạy, chỉ yên lặng bước đến đóng chặt cửa: "Ngoại trừ ta, không ai biết cả!"

Đế Cửu Cố hơi run rẩy khóe miệng, hắn đã hiểu.

Tiêu Thiên và Đế Tân Lộ trước mặt, không phải lặng lẽ lẻn vào đây, đối phương rõ ràng là đã diệt sạch tộc nhân gặp được trên đường đến đây.

Tuần thủ thần quân vừa nhìn thấy Tiêu Thiên và Đế Tân Lộ là đã chầu trời rồi, làm gì có khả năng truyền tin tức tới đây chứ.

Đế Cửu Cố trầm ngâm một lát, toàn thân lập tức bộc phát ra uy áp, thần văn nở rộ, kim quang tràn ngập.

Ông vốn là trưởng lão thần tộc Vạn Vật, có Nhập Hư cảnh nhị thập tứ giai, có tôn hiệu đánh giá.

Trong nháy mắt, ông triển khai toàn bộ chiến lực, sức mạnh đại đạo hiển hiện, thần văn dường như đang phác họa thiên địa.

Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ngộ.

Đúng như những gì ông phỏng đoán, Tiêu Thiên này quỷ dị khó lường.

Bây giờ ông ra tay, nếu như không bắt được đối phương, ít nhất có thể tạo thành động tĩnh to lớn để tộc nhân biết được, vây công tới đây rồi tính tiếp.

"Thần thuật Vạn Vật!"

Đế Cửu Cố gào thét trong lòng, ngay lập tức, phác họa thần văn trong điện đường hóa thành kiếm trận ánh kim, chấn động không gian xung quanh.

Dao động tràn ngập đang dần dần khuếch tán.

Trên thanh trường kiếm của kiếm trận ánh kim đều điểm xuyến thần văn, liên kết với nhau, phong tỏa tứ phương.

Lưỡi kiếm sắc bén như thể cắt xuyên không gian.

Đâm thẳng ra sát chiêu!

“Bát Phương Lục Kim Kiếm Trận!” Đế Tân Lộ nhìn sơ qua liền nhận ra đấy là bí thuật kiếm đạo tu hành của tộc bọn họ.

Tầng đầu tiên, chỉ có tám thanh kiếm ánh kim thần văn phong tỏa tám phương.

Tiếp đó là sáu mươi bốn thanh kiếm ánh kim thần văn, sau đó là một trăm hai mươi tám thanh kiếm.

Tầng cao nhất có bảy ngàn hai trăm thanh kiếm ánh kim thần văn, phong thiên tỏa địa, trấn áp bát phương.

Đế Cửu Cố này đã tu hành ra ba ngàn sáu trăm thanh kiếm ánh kim thần văn, phong kín đường lui của Tiêu Thiên.

Sau khi thi triển ra kiếm trận, Đế Cửu Cố nhìn thấy vẻ mặt hoang mang của Đế Tân Lộ ở bên cạnh.

Hừ!

Muộn rồi!

Với tâm niệm này, Đế Cửu Cố đột nhiên vung tay lên, khởi động kiếm trận.

Trong khoảnh khắc những thanh kiếm ánh kim tấn công, bên tai ông vang lên tiếng la hét hoảng loạn của Đế Tân Lộ.

“Tiêu đại nhân, thủ hạ lưu tình, kiếm trận này có thể đoạt lấy, tiện dùng!”

Nghe được lời này, sắc mặt Đế Cửu Cố cứng đờ

Thủ hạ lưu tình?

Ngay khi ông không rõ tình hình và nhìn về phía trước, đột nhiên ngây ra như phỗng.

Trước mặt Đế Cửu Cố, Tiêu Thiên chỉ nhẹ nhàng nắm chặt tay lại, kiếm trận kim kiếm thần văn vây xung quanh đã bị phá giải.

Kiếm trận kim kiếm vờn quanh như thể bị kình đạo vô hình bao phủ, căn bản không thể động đậy hay tiến thêm được bước nào.

Thần kiếm vốn định đánh úp Tiêu Thiên, ai ngờ lại như cá bơi xếp hàng, rơi vào trong lồng ngực của hắn, cuối cùng hợp thành một thanh thần kiếm.

Vụt!

Tiêu Thiên nhẹ nhàng nắm chặt thanh kiếm ánh kim thần văn vừa hợp nhất này, dùng lực kéo.

Xoẹt!

Tiếng xé rách vang lên, máu thịt toàn thân Đế Cửu Cố vỡ vụn, khe hở xuất hiện, máu tươi chảy ra.

Trong mắt ông hiện lên vẻ hoảng sợ và không thể tin nổi.

Thần kiếm và ông đã bị cắt đứt liên kết.

“Ô ya, thật thú vị, đây là đạo lý gì?” Tiêu Thiên vung thanh kiếm ánh kim trong tay và hỏi Đế Tân Lộ ở bên cạnh.

Thanh kiếm ánh kim này vừa rồi là do đối phương ngưng tụ linh khí viết thần văn hóa thành, sao có thể cầm nó trong tay như thực thể vậy?

Nếu không phải lúc nãy Đế Tân Lộ lên tiếng, Tiêu Thiên đã chọn trực tiếp ra tay đánh nát bấy những kim kiếm này không còn nguyên vẹn rồi.

Chương 716. Đế Cửu Cố lật ngược tình thế trong tình cảnh tuyệt vọng

Sau khi nói xong, Tiêu Thiên nghịch thanh kiếm ánh kim trong tay, vung nhẹ là có thể phân hóa ra rất nhiều kim kiếm thần văn, tràn ngập uy năng không tầm thường.

Hơn nữa, sau khi tiếp xúc Tiêu Thiên phát hiện kết cấu này là thật, không phải là do linh khí hóa thành, nó tựa như thật sự hiện hữu.

Đế Tân Lộ bước tới, tiếp nhận thanh kiếm ánh kim từ trong tay đối phương: "Tiêu đại nhân, mặc dù Bát Phương Lục Kim Kiếm Trận thuộc về thần thuật công phạt nhưng nó cũng là tập trận pháp, là kỹ nghệ tinh diệu của đạo luyện khí."

Lời vừa dứt, Đế Tân Lộ bỗng nhiên ngưng tụ thần văn, thân kiếm phát ra âm thanh đều đặn.

Soạt! Soạt! Soạt!

Kim kiếm thần văn lần nữa phân hóa thành Bát Phương Lục Kim Kiếm Trận, bao phủ toàn bộ điện đường, ý chí sắc bén sát phạt trên thân kiếm tràn ngập.

Đối diện với kiếm trận bị đoạt mất, bản thân Đế Cửu Cố liền bị phản phệ, rất khó chịu.

Bây giờ, ông ngẩng đầu nhìn Đế Tân Lộ thi triển ra kiếm trận, cảm nhận được khí tức của đối phương, ông lộ vẻ ngạc nhiên: "Không ngờ…thực lực của ngươi đã khôi phục đến mức này rồi!"

Đế Cửu Cố có thể cảm nhận rõ ràng khí tức trên người đối phương không hề kém mình, thậm chí còn mơ hồ chiếm thế thượng phong.

Không chỉ như thế, hắn thi triển Bát Phương Lục Kim Kiếm Trận còn thuần thục và mạnh mẽ hơn cả ông.

Đó… rõ ràng là do ông uẩn dưỡng thành cơ mà!

“Bát Phương Lục Kim Kiếm Trận là thuật sát phạt và cũng là dị bảo, dùng linh khí trường kiếm bí pháp trong tộc luyện chế mà thành, dung hòa thành một thể với trận pháp, kiếm là trận mà trận cũng là kiếm.”

“Kiếm trận thông trường có thể uẩn dưỡng tại đan điền trong cơ thể để nâng cao uy năng, thực lực đạt đến đạo cảnh, còn có thể dùng sức mạnh đại đạo mài giũa lưỡi kiếm.”

“Có rất nhiều tác dụng khi lưu lại kiếm trận, phân hóa ra kim kiếm thần văn treo ở các nơi trong viện phúc lợi, có thể bảo vệ người già, phụ nữ và trẻ em.”

“Ngoài ra, khi Bát Phương Lục Kim Kiếm Trận phân khai, ý sát phạt trên kiếm suy yếu, không những sẽ không làm người khác bị thương, ngược lại có thể trấn định tinh thần, ý chí như binh lính, có lợi ích to lớn.”

Đế Tân Lộ giải thích cặn kẽ lý do vì sao phải giữ lại Bát Phương Lục Kim Kiếm Trận này với Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên kinh ngạc nhìn Đế Tân Lộ: “Không ngờ ngươi đã nghĩ đến điểm này, ta còn tưởng ngươi muốn giữ lại kiếm trận để bản thân sử dụng, hóa ra là muốn bảo vệ viện phúc lợi?”

“Ta thân mang tội nghiệt, không có gì để báo đáp, việc duy nhất có thể làm chính là theo bước chân của ngài, làm việc thiện, hướng thiện, có lòng nhân hậu.” Đế Tân Lộ cung kính hành lễ với

Tiêu Thiên, mỉm cười và nói: “Thực không dám giấu, bây giờ thuộc hạ cũng là một thành viên của hội Mềm.”

Tiêu Thiên hít sâu một hơi, vỗ vai Đế Tân Lộ, cao hứng: “Tốt tốt tốt, Đế Tân Lộ à, ngươi luôn làm ta kinh ngạc, không ngờ lại giác ngộ đến mức này.”

“Thế đạo này, thiên địa này quá mức tối tăm, tộc nhân thần tộc Vạn Vật ngươi sai càng thêm sai, lầm đường lạc lối trên con đường phạm tội này.”

“Nhưng có ngươi ở đây, ta tin rằng thần tộc Vạn Vật sẽ được ngươi dẫn dắt về chính đạo!”

Đế Tân Lộ hơi khom người, vui vẻ tiếp nhận sự tán thưởng của Tiêu Thiên, sắc mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết, như thể việc được đối phương tán dương là một điều vô cùng đáng tự hào.

Đế Cửu Cố ở bên cạnh thấy hết thảy cảnh này, toàn thân phát run, cảm thấy không thể nói lý.

Một mạch tộc Cổ Thần cao quý - thần tộc Vạn Vật, vậy mà lại khúm núm trước mặt một tên Nhân tộc.

Mặt mũi đâu nữa!

Quả thật, chiến lực Tiêu Thiên thi triển vượt xa sự tưởng tượng của ông nhưng sự kiêu ngạo của ngươi với tư cách là người thần tộc Vạn Vật đâu rồi?

Sắc mặt Đế Cửu Cố tối sầm nhìn về phía Tiêu Thiên, quyết định và cách nghĩ của ông quả nhiên không hề sai.

Nam nhân này không hề tầm thường, cần phải diệt trừ.

Nhưng…

“Thật mạnh!” Nội tâm Đế Cửu Cố cảm khái, không động thủ

nữa.

Tiêu Thiên tiện tay có thể chặt đứt liên kết giữa ông và Bát Phương Lục Kim Kiếm Trận, khiến một Đế Tân Lộ vừa khôi phục tu vi đến nhị thập tứ giai phải cúi đầu xưng thần, hiển nhiên sự cường hãn của hắn phải vượt hơn cả thông tin tình báo đã nói.

Phải thận trọng!

Phải cẩn thận!

Bình tĩnh, cố gắng suy nghĩ!

Nội tâm Đế Cửu Cố không ngừng tự nhủ, con đường thần tộc Vạn Vật một lần nữa khôi phục lại vinh quang ngày xưa đang ở phía trước.

Tiêu Thiên trước mắt này chẳng qua chỉ là một trở ngại nho nhỏ.

Làm sao có thể trì trệ không tiến về phía trước chỉ vì hắn được chứ!

Chúng ta không thể thoái thác nghĩa vụ phục hưng thần tộc Vạn Vật!

Ông, Đế Cửu Cố, trong tình cảnh tuyệt vọng này, nghịch thiên lật ngược thế cờ.

Bang!

Không do dự nữa, Đế Cửu Cố quyết định thật nhanh, quỳ xuống trước mặt Tiêu Thiên: “Vị đại nhân này, đúng là không đánh nhau thì không quen biết, lúc trước điều là hiểu lầm.”

Chương 717. Đế Cửu Cố lật ngược tình thế trong tình cảnh tuyệt vọng (2)

“Ngài nói đúng, thế gian này quá nhiều bóng tối, tộc bọn ta cũng không ngừng sa đọa.”

“Vừa rồi những gì mà ngài nói sau khi tịch thu Bát Phương Lục Kim Kiếm trận thật đáng suy ngẫm, khiến con người ta tỉnh ngộ ra.”

“Điều này khiến ta rất hổ thẹn, cầu xin ngài cho ta một cơ hội được đi theo ngài như Đế Tân Lộ, hoàn lại tội nghiệt, dẫn dắt tộc bọn ta bước lên con đường chính nghĩa, thịnh vượng và tích cực.”

Cốp!!!

Đế Cửu Cố bỗng nhiên dập đầu, trán chống trên mặt đất: “Đây không phải là vì chính ta mà là vì thần tộc Vạn Vật bình thường vô tội!”

Tộc nhân thần tộc Vạn Vật báo tin và đóng cửa lúc nãy nghẹn họng nhìn trân trối, không thể tin nổi khi nhìn thấy trưởng lão Đế Cửu Cố đang quỳ đập đầu xuống đất.

Điều này…điều này…

Sau một khắc, hắn kịp phản ứng, quỳ xuống và lao với tốc độ cực nhanh về phía trước mặt Tiêu Thiên.

“Ta cũng có suy nghĩ giống như trưởng lão Đế Cửu Có!!!”

Vèo!

Tiếng chấn động vang lên, một thân hình hư ảo từ bên ngoài đi vào, chính là Long Khâu Đạo.

“Tiêu đại nhân, ta gần như hiểu rõ trận pháp nơi này rồi.” Sau khi Long Khâu Đạo hiện ra, vừa nói xong, thân thể Long linh khẽ chấn động.

Ông kinh ngạc nhìn Đế Cửu Cố và một thần tộc Vạn Vật khác đang quỳ trên mặt đất, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

Tình huống gì đây?

Vừa bước vào đã nhìn thấy mục tiêu đang quỳ!

Trước khi đến đây, không phải Đế Tân Lộ đã nói người trấn thủ nơi này là một cường giả thần tộc Vạn Vật có tôn hiệu đánh giá, lại còn là trưởng lão một phương, chưởng quản tịch sách của một giới thần tộc Vạn Vật này ư?

Quỳ cũng nhanh gớm!

Long Khâu Đạo quan sát Đế Cửu Cố, tự nhiên có thể cảm nhận được khí tức trên người đối phương.

Một người có thực lực như thế lại quả quyết quỳ xuống.

Tiêu đại nhân đã làm cái gì rồi?

“Tiêu đại nhân, ngài làm gì vậy?” Long Khâu Đạo hết sức tò mò nhìn về phía Tiêu Thiên.

Đối mặt với sự dò xét của Long Khâu Đạo, Tiêu Thiên bày ra vẻ mặt vô tội: “Ta đã làm gì đâu, ta chưa làm gì cả mà.”

“Cái gì cũng chưa làm?” Long Khâu Đạo nhìn Tiêu Thiên, rồi lại nhìn sang Đế Cửu Cố đang quỳ trên mặt đất.

Cái đức hạnh của ngài, bản thân ngài còn không rõ à?

Còn nói là bản thân chưa làm gì cả, nếu ngài chưa làm ra chuyện gì thì sao có thể khiến người ta quỳ trên mặt đất thế kia.

Long Khâu Đạo trách thầm, đương nhiên là không nói nói thành tiếng.

Ở bên cạnh, Đế Tân Lộ nhìn về phía Tiêu Thiên, ánh mắt lóe lên tia sáng.

Đối phương thông minh, nhìn xa trông rộng, không hề tầm thường.

Bọn họ đến đây là vì lời cảnh báo của Tiêu Thiên.

Ngày hôm đó, Tiêu Thiên vừa ngủ trưa dậy, tìm Đế Tân Lộ để tìm hiểu tình hình.

Lúc đó, hắn không để ý nhưng khi nghĩ kỹ lại.

Cảm thấy có chút không đúng lắm.

Đang yên đang lành, sao thần tộc Vạn Vật lại tập trung sự chú ý của mình về phía bọn họ chứ?

Lúc ấy, Tiêu Thiên đang trên đường trở về, càng nghĩ càng không ổn.

Luôn cảm thấy có âm mưu to lớn nào đó đang diễn ra.

Lỡ như đối phương đã sớm biết sự tồn tại của hắn, cố ý tung tin lừa gạt, thật ra lại đang mưu đồ âm mưu quỷ kế khác muốn ra tay với hắn thì sao?

Trên đường trở lại sân vườn, Tiêu Thiên càng nghĩ càng sợ hãi.

Điều khiến hắn cảm thấy đáng sợ nhất chính là trong lúc hắn

trầm tư suy nghĩ, không biết đối phương đang dự định làm thế nào để mưu hại hắn.

Điều này chứng tỏ, tính toán sâu xa và mức độ nguy hiểm của đối phương vượt xa tưởng tượng của hắn.

Tiêu Thiên đứng ngồi không yên, càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi.

Những ngày tháng an nhàn thoải mái này, hắn chỉ mới hưởng thụ chưa được bao lâu, đâu đó khoảng một tháng mà thôi.

Kết quả vào lúc này, thần tộc Vạn Vật hết lần này đến lần khác lại đến kiếm chuyện?

Tiêu Thiên cũng không lo lắng cho an nguy của bản thân nhưng Đế vực thì sao, nhiều bách tính bình thường thì thế nào?

Con người hắn thiện tâm, nhân nghĩa, nhìn không nổi người khác chịu khổ.

Nếu Đế vực xảy ra chiến tranh khói lửa, sinh linh đồ thán, bản thân hắn sẽ khó chịu biết bao nhiêu?

Nếu cơ nghiệp to như vậy bị hủy diệt, Tử Nhược Yên sẽ đau lòng đến mức nào.

Hơn nữa, với tình trạng tâm lý yếu đuối của Lạc Nữ Ái, nếu gặp phải cảnh tượng đó, chỉ sợ là tâm trí thất thần.

Còn có Long Khâu Bạch Thanh, nàng nhất định sẽ lo lắng, ăn uống điên cuồng, đồ ăn hiện tại đã không thỏa mãn được khẩu vị của nàng.

Đến lúc đó, trang trại chăn nuôi Thanh Viêm bị nàng ăn sạch thì phải làm sao?

Quá nguy hiểm!

Tiêu Thiên càng nghĩ càng sợ hãi, vội vàng quay lại tìm Đế Tân Lộ.

Sau khi nhận được lệnh bài từ tay Đế Tân Lộ, với sự trợ giúp của hệ thống Vượng Tài, Tiêu Thiên dựa vào công hiệu của ngọc bài truyền tin để truyền tin tức.

Tiêu Thiên thành công định vị được Thần giới Vạn Vật ẩn náu, dẫn theo Đế Tân Lộ và Long Khâu Đạo tới đó.

Với thái độ thận trọng, Tiêu Thiên bắt đầu suy nghĩ.

Chương 718. Ta rất sợ hãi

Nếu đối phương đã tính kế hắn, thậm chí còn khiến hắn nhìn không thấu, nghĩ không rõ, chỉ e là đang che giấu thủ đoạn vô cùng đáng sợ và phức tạp.

Cho nê, hắn cần có hai trợ trủ đi cùng để giúp hắn bài ưu giải nạn.

Dĩ nhiên, Đế Tân Lộ và Long Khâu Đạo là sự lựa chọn hoàn hảo nhất.

Đế Tân Lộ là thần tộc Vạn Vật, bản thần tộc này am hiểu rất nhiều phương diện.

Long Khâu Đạo được xưng tụng là Vạn Đạo Long đế, cũng giỏi về mọi mặt và có rất nhiều bản lĩnh.

Có hai người bọn họ đi cùng làm cố vấn, cộng với thực lực chấp nhận được của hắn thì mới yên tâm.

Dựa theo chỉ dẫn trên lệnh bài truyền tin, cuối cùng bọn họ đã thành công tìm được Thần giới Vạn Vật.

Sau khi tìm được Thần giới Vạn Vật, hủy diệt thần quang trước mắt bọn họ chính là chướng ngại vật lớn nhất.

Đáng tiếc!

Kẻ địch mà bọn họ gặp phải chính là Tiêu Thiên.

Khi bọn họ tìm tới Thần giới Vạn Vật bí ẩn, đối mặt với hủy diệt thần quang phía trước, Đế Tân Lộ còn chưa kịp nói rõ tình hình với Tiêu Thiên.

Trong khi hắn còn chưa kịp giải thích với Tiêu Thiên, rốt cuộc hủy diệt thần quang là thứ gì?

Trường lực đã tràn ngập xung quanh Tiêu Thiên, mang theo bọn họ phi độn thẳng đến hủy diệt thần quang.

Lực đạo thân thể kinh khủng, kình đạo chấn động bốn phía.

Trong nháy mắt, hủy diệt thần quang ánh kim tràn ngập xung quanh đã bị tiêu tán, căn bản không có cách nào thành hình.

Khi bọn họ đến được Thần giới Vạn Vật, cảnh tượng hiện ra trước mặt bọn họ là tinh hệ không giống bình thường.

Khi nhìn thấy tinh hệ này, phản ứng đầu tiên của Tiêu Thiên là nghĩ đến vực trấn thủ thần tộc Linh Năng.

thần tộc Linh Năng cũng là tộc Cổ Thần, là thời đại quá khứ.

Mà tình huống ở vực trấn thủ lại là tinh cầu, như thể tồn tại trong thời đại xa xưa.

Thần giới Vạn Vật ẩn nấp bên trong hủy diệt thần quang, tương tự nó cũng là một hình dáng tinh hệ hoàn chỉnh, hoàn toàn không phải dáng vẻ trời tròn đất vuông như lúc trước.

Đến Thần giới Vạn Vật, Tiêu Thiên để cho Đế Tân Lộ và Long Khâu Đạo biểu diễn một chút cái gì gọi là thuật ám sát lén lút.

Cho đến khi tìm được điện đường này và nhìn thấy Đế Cửu Cố, đối phương ngơ ngác không biết vì sao bọn họ lại tới được đây.

Ngay lúc này, Long Khâu Đạo và Đế Tân Lộ mới biết được cái gì gọi là tiềm hành thuật vô song.

Cảnh tượng quay lại trong điện đường.

Đế Cửu Cố cùng với một thần tộc Vạn Vật khác đang quỳ trên mặt đất như cũ, cung kính, chân thành nhìn Tiêu Thiên.

Lúc này, nội tâm Đế Cửu Cố vô cùng kích động.

Cái gì mà lật ngược tình thế tuyệt vọng chứ?

Tiêu Thiên ở trước mặt này chính là trở ngại thật sự.

Vào lúc Bát Phương Lục Kim Kiếm Trận bị đối phương cướp mất, trong lòng ông đã hiện lên một ý niệm.

Đánh không lại…

Thì gia nhập!

Liếc nhìn Đế Tân Lộ ở trước mặt, năm xưa đối phương vừa tỉnh lại, tu vi giảm mạnh, các trưởng lão trong tộc từng nói.

Đế Tân Lộ muốn khôi phục lại tu vi phải hao tốn mấy trăm năm.

Nếu không thì hắn phải cần thiên địa kỳ ngộ mới được.

Thế nhưng lần này nhìn thấy hắn đi theo bên người Tiêu Thiên, lại có thể khôi phục lại thực lực mà phải mất ngàn năm mới có thể làm được.

Có thể thấy rằng việc đi theo nam nhân này có biết bao nhiêu cái lợi.

Huống hồ, đối phương vô thanh vô thức tiến vào Thần giới Vạn Vật, thậm chí còn không kinh động đến cả lão sư Đế Hằng Tâm.

Điều này chứng tỏ, nam nhân ở trước mặt này còn lợi hại hơn lão sư của ông rất nhiều.

Đi theo hắn không chỉ có tiền đồ rộng mở, hơn nữa còn có hy vọng phục hưng thần tộc Vạn Vật.

Đây mới là lật ngược tình thế chứ!

“Bên ta có một tình báo cực kỳ quan trọng cần nói rõ với Tiêu đại nhân.” Đế Cửu Cố củng cố quyết tâm, kể rõ tình hình với Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên, Đế Tân Lộ và Long Khâu Đạo đồng loạt quay đầu nhìn lại, không biết ông có ý gì.

“Lão sư của ta, Đế Hằng Tâm đã đột phá, hơn nữa tuổi tác của hắn đã cao, chỉ sợ không yên phận!”

Lời nói của Đế Cửu Cổ đã thu hút sự chú ý của Tiêu Thiên bọn họ, ánh mắt tập trung lên trên người ông.

"Tiêu đại nhân, có thể ngài không biết bên trong thần giới Vạn Vật bọn ta có ẩn giấu cường giả tọa trấn, chính là thầy của tại hạ, Đế Hằng Tâm."

"Hiện giờ ông ấy là đại trưởng lão của hội trưởng lão, hơn nữa thực lực tăng nhanh, thành công đạt đến Thuấn Không cảnh nhị thập ngũ giai."

"Có thực lực bình định cấp Đế, xưng là Xích Nhật đế."

Vẻ mặt của Đế Cửu Cổ bên này thành kính, nói rõ ít tình hình của Đế Hằng Tâm, bao gồm dáng vẻ của ông, thói quen các thứ.

"Đế Hằng Tâm, vậy mà ông ấy lại ở nơi này!" Đế Tân Lộ bên cạnh nghe thấy cái tên này, trong mắt hiện lên vẻ bất ngờ.

Giọng nói bởi vì sợ hãi, nghi hoặc không xác định được chủ ý của Đế Tân Lộ khiến Tiêu Thiên nhìn qua: "Sao vậy, ngươi cũng biết Đế Hằng Tâm thoạt nghe rất lợi hại đó à?"

Chương 719. Ta sẽ dẫn ngài đi gặp ông ấy

"Biết chứ, người của thần tộc Vạn Vật thời đại quá khứ phát hiện thức tỉnh bọn ta chính là Đế Hằng Tâm." Đế Tân Lộ chậm rãi mở miệng, nhìn sang Tiêu Thiên: "Ông ấy thật sự có vị trí rất cao bên trong thần tộc Vạn Vật hiện giờ."

"Đế Cửu Cổ không nói dối, chỉ là không ngờ người đó trấn giữ ở nơi này."

Trong mắt của Đế Tân Lộ, Đế Hằng Tâm có thực lực bất phàm, hết sức ghê gớm.

Đương nhiên, so sánh với Tiêu Thiên thì không khác gì trò cười cả.

Vì vậy Đế Tân Lộ cũng không nói nhiều về mấy chuyện của Đế Hằng Tâm, cũng không để ở trong lòng.

Nhưng Đế Cửu Cổ trước mắt lại là học trò của Đế Hằng Tâm, chuyện này hắn thật sự là không rõ.

Lại nói tiếp, thần tộc Vạn Vật sống lại như bọn họ, bản thân thuộc về tồn tại ở ranh giới trong tộc.

Chênh lệch thời đại luôn khiến bọn họ không hợp với thần tộc Vạn Vật hiện tại.

Chuyện nhớ kỹ duy nhất chính là cố gắng vì tộc quần của bọn họ.

"Bỗng nhiên ngươi nhắc đến thầy của mình là có ý gì?" Tiêu

Thiên nghiêng đầu lại, nhìn kỹ Đế Cửu Cổ trước mặt, lên tiếng dò hỏi.

Đế Cửu Cổ ngôn từ chính nghĩa, chắp tay về phía Tiêu Thiên nói: "Tiêu đại nhân có chỗ không biết, trong lòng người thầy Đế Hằng Tâm của ta có dã tâm rất lớn, toan tính không nhỏ với toàn bộ tộc quần."

"Mặc dù thân là học trò, ta quả thật phải cố gắng ủng hộ sự nghiệp của thầy mình, nhưng vấn đề là quyết định của ông ấy rất có thể sẽ dẫn thần tộc Vạn Vật bọn ta về phía vực sâu, đi vào địa giới vạn kiếp bất phục."

"Vừa hay ngài đến, đối với ta, đối với tộc bọn ta quả thật chính là ngọn đèn sáng chỉ đường."

"Quá khứ, ta luôn muốn ngăn cản thầy, nhưng không có cách nào, chỉ có thể chuẩn bị trong âm thầm, hôm nay ngài đến, cuối cùng đã cho ta cơ hội."

Đế Cửu Cổ không ngừng kể rõ, thậm chí viền mắt còn phiếm hồng, vẻ mặt lộ ra sự ấm ức.

"Có thể ngài không biết, các loại kế hoạch nhằm vào Tiêu đại nhân lần này đều là sư phụ ta bày mưu tính kế ở phía sau, cuối cùng gõ nhịp quyết định."

Lúc Đế Cửu Cổ nói đến đây, càng siết chặt nắm đấm, vung mạnh tay lên, hình như có chút buồn bực.

"Thật ra ta từng khuyên thầy, tùy tiện ra tay với một phương thế giới giới vực là điều không đáng." Đế Cửu Cổ đau buồn, kể rõ với Tiêu Thiên trước mặt, trong sắc mặt còn tràn đầy thất vọng: "Đáng tiếc ông ấy không đồng ý, cho dù tộc bọn ta muốn tái hiện vinh quang thì cũng phải hiện thế một cách rực rỡ."

"Mà muốn đám người chư thiên vạn giới lần nữa biết đến

danh tiếng của tộc bọn ta thì cần có một chuyện phụ trợ."

"Tấn công hủy diệt Đế vực chính là kế hoạch của thầy."

Đế Cửu Cổ nói đến đây, Đế Tân Lộ còn có Long Khâu Đạo bên cạnh, nhạy bén phát giác được

Khóe miệng của Tiêu Thiên đứng ở phía bên kia hơi run rẩy, hai mắt cũng hơi nheo lại.

Xem ra Tiêu đại nhân bắt đầu giận rồi.

Đế Hằng Tâm.

Nguy rồi.

"Rất rõ ràng, tư tưởng của thầy ta đã xảy ra vấn đề, người làm học trò như ta luôn muốn khuyên bảo đối phương." Đế Cửu Cổ thở than, lộ ra vẻ khó xử: "Đáng tiếc thân là học trò, tiếng nói nhẹ."

"Cũng may có đại nhân ngài khiến ta lần nữa nhìn thấy hy vọng, hy vọng nhìn thấy thầy của ta lạc đường biết quay lại, trở về con đường ngay thẳng!"

"Khẩn cầu ngài có thể đi tìm thầy với ta, mời ông ấy lần nữa dẫn dắt tộc bọn ta trở về con đường đứng đắn, đi theo bên cạnh ngài, tắm dưới hào quang của ngài."

"Truyền bá tư tưởng của ngài, thiện lành của ngài khắp thiên hạ!"

Nói xong lời cuối cùng, Đế Cửu Cổ hô to không ngớt, quỳ xuống đất dập đầu thỉnh cầu Tiêu Thiên.

Thần tộc Vạn Vật bên cạnh cũng quỳ xuống, có ánh mắt cực kỳ xa lạ nhìn Đế Cửu Cổ ở bên cạnh.

Trưởng lão Đế Cửu Cổ ngày xưa uy nghiêm không thôi, im

lặng ít nói khiến người ta phát bực, lại có thể nói ra những lời như vậy, khác một trời một vực so với ngày trước.

Không ngờ ngươi là trưởng lão như vậy.

Long Khâu Đạo đứng ở phía bên kia cũng có biểu cảm cổ quái, liếc nhìn Đế Cửu Cổ, lại liếc nhìn về phía Tiêu Thiên.

Nhìn xem, ngài đã ép người ta thành dáng vẻ gì rồi.

"Tiêu đại nhân, tiếp theo làm sao đây?" Đế Tân Lộ ở bên cạnh xin chỉ thị của Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên đứng tại chỗ, không nhúc nhích, lặng lẽ nhìn Đế Cửu Cổ ở trước mặt, hình như đang suy tính cái gì đó.

Mà Đế Cửu Cổ nói xong, lần nữa cúi đầu, trên trán lấm thấm mồ hôi, đợi phán quyết cuối cùng đến từ đối phương.

Hiện giờ tính mạng của bản thân, tương lai của tộc quần đều nằm trong tay nam nhân Nhân tộc quỷ dị trước mặt.

Tiếp theo vận mệnh như thế nào thì phải xem câu trả lời của nam nhân này.

Thời gian cứ như chậm lại, không khí bốn phía cứ như kết đọng.

Tí tách!

Có thể nghe thấy rõ tiếng mồ hôi trên trán nhỏ giọt xuống, Đế Cửu Cổ cảm giác thời gian như dừng lại vậy.

"Rất rõ ràng, tư tưởng của thầy ngươi quả thật xảy ra vấn đề lớn, phải uốn nắn lại!" Giọng nói của Tiêu Thiên lần nữa vang lên.

Chương 720. Đây mới là trở mình khỏi bước đường cùng

Sau đó, Đế Cửu Cổ cảm giác bản thân bị người ta kéo lên, ngẩng đầu nghênh đón nụ cười của Tiêu Thiên.

Sau khi Tiêu Thiên đỡ Đế Cửu Cổ dậy khỏi mặt đất thì vỗ nhẹ lên người của đối phương, giống như là phủi bụi: "Ngươi có lòng này, có giác ngộ này khiến ta rất cảm động."

"Đi trước dẫn đường đi, cứ việc yên tâm, cho dù thầy của ngươi sai bao nhiêu, ta đều bảo đảm có thể uốn nắn."

Nghe thấy câu trả lời của Tiêu Thiên, trên dưới toàn thân Đế Cửu Cổ cũng xem như hoàn toàn buông lỏng, trên mặt hiện ra nụ cười sáng lạn.

Ông vội vàng đi về phía trước, làm hành động của người dẫn đường, đồng thời quay đầu lộ ra nụ cười chân thanh về phía Tiêu Thiên: "Tiêu đại nhân mời đi theo ta, bình thường thầy ta đều ở nơi tu hành của mình, hơn nữa vị trí tu hành của ông ấy cũng rất thú vị."

Đế Cửu Cổ ở phía trước nói xong, vừa giải thích cho Tiêu Thiên.

Đồng thời, trước khi ông rời đi, còn làm động tác tay với tộc nhân quỳ dưới mặt đất: "Ngươi mau dọn dẹp nơi này, mang món lạ rượu ngon mà ta cất kỹ ra đây."

"Đợi sau khi trở về, ta sẽ đích thân nhận tội với thầy, hầu hạ Tiêu đại nhân."

Thần tộc Vạn Vật vẫn còn quỳ ở đó vội vàng gật đầu, bảo đảm với Đế Cửu Cổ: "Trưởng lão yên tâm, bảo đảm hoàn thành."

Tiêu Thiên vô cùng tự nhiên đi theo Đế Cửu Cổ ra bên ngoài.

Long Khâu Đạo và Đế Tân Lộ đi song song ở phía sau, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ châm chọc: "Rất hồn nhiên, ngươi cảm thấy thế nào?"

"Vinh quang quá khứ, những ngày tháng cao quý của thần tộc Vạn Vật đã sớm tan thành mây khói, chấp nhất không buông chỉ sẽ làm mờ mắt mình, không thấy rõ chân thực." Đế Tân Lộ trả lời một nẻo, rồi nhìn sang Long Khâu Đạo: "Đi theo Tiêu đại nhân khiến ta hiểu được đạo lý này."

"Ha ha ha..." Long Khâu Đạo cười ha ha, gật đầu phụ họa.

Trong điện phủ to lớn, đợi sau khi đám người Tiêu Thiên rời khỏi có vẻ trống trơn.

Thần tộc Vạn Vật vốn quỳ trên mặt đất, vội vàng đứng dậy.

Trong mắt hắn vẻ mặt biến đổi, rất nhanh đã nghĩ rõ ràng, vội vàng xoay người chạy ra ngoài điện phủ.

Lúc không ngừng chạy ra bên ngoài, tộc nhân của Thần tộc Vạn Vật này cũng không tự chủ được cảm khái.

Thật là làm khó trưởng lão, ở thời điểm mấu chốt này cũng phải nghĩ cách tìm ra đường sống, vạch ra kế sách tìm sống từ trong cái chết.

Hắn cảm khái đồng thời cũng nhẹ nhàng lắc đầu, vội vàng chạy ra bên ngoài.

...

Cùng lúc đó, ở bên kia.

Có Đế Cửu Cổ ở phía trước dẫn đường, hành động kế tiếp của đám người Tiêu Thiên tự nhiên không cần che giấu cái gì, có thể đường đường chính chính đi lại.

Bọn họ rời khỏi tinh cầu ban đầu, nhảy lên trong hư không hắc ám.

Cảm nhận được trong hắc ám hư không, không có loạn lưu hư không cuồng bạo như vậy còn có linh khí ẩn chứa trong đó.

Long Khâu Đạo chưa bao giờ gặp qua cũng cảm thấy thần kỳ, không ngừng đánh giá bốn phía.

Trong thần quang hủy diệt, trong tinh không hắc ám bao trùm, mấy tinh cầu tương đối hoàn chỉnh đang vờn quanh Đại Nhật Viêm tinh ở trung tâm không ngừng xoay tròn.

Trong đó đương nhiên còn có tinh cầu mà bọn họ vừa mới rời khỏi.

Đế Cửu Cổ phía trước dẫn đường dẫn theo bọn họ đi tìm Đế Hằng Tâm, trực tiếp tới gần Đại Nhật Viêm tinh ngay phía trước.

"Ngươi không phải nói muốn dẫn bọn ta đi gặp Đế Hằng Tâm à, sao bay tới Đại Nhật Viêm tinh rồi." Long Khâu Đạo ở phía sau bỗng nhiên mở miệng.

Đế Cửu Cổ đang thành thật dẫn đường ở phía trước, nghe thấy vấn đề của Long Khâu Đạo vội vàng giải thích: "Vị đại nhân này có điều không biết, hiện giờ lão sư này của ta đang bế quan tu hành ở trên Đại Nhật Viêm tinh."

"Hửm?" Đối phương trả lời khiến Long Khâu Đạo có chút bất ngờ, sau đó nhìn lại Đại Nhật Viêm tinh phía trước: "Sư phụ của ngươi đang bế quan tu hành ở nơi này, có vẻ thực lực không yếu nhỉ."

"Lợi hại thế nào đi nữa cũng không lớn mạnh bằng Tiêu đại nhân." Đế Cửu Cổ nhẹ nhàng lắc đầu, trong ánh mắt tràn ngập vẻ sùng bái nhìn qua Tiêu Thiên.

Giống như giờ khắc này, hắn xem Tiêu Thiên như trụ cột tinh thần mới của mình.

Nhìn công phu nịnh nọt của đối phương thành thạo như thế, khóe miệng Long Khâu Đạo cũng run rẩy, cảm giác vô lý.

Quả nhiên là tuyệt rồi.

Mà vào lúc này, bọn họ cũng dần dần đến gần Đại Nhật Viêm tinh phía trước, cảm nhận được nhiệt độ cao khủng bố gần trong gang tấc.

Mặt trời rực rỡ phía trước cho bọn họ ánh sáng, uy năng ẩn chứa kinh tâm động phách.

Cộng thêm không ngừng tới gần, bọn họ cũng thấy được rõ ràng trụ cầu lơ lửng ngay phía trước cùng với lão giả Thần tộc Vạn Vật đang khoanh chân ngồi ngay ngắn tu hành ở phía trên.

Đại trưởng lão của trưởng lão hội Thần tộc Vạn Vật hiện giờ, cường giả tuyệt đối tọa trấn một phương hiện ra rõ ràng ở trước mặt bọn họ.

Cũng là lão sư của Đế Cửu Cổ này!

"Tình huống quả nhiên có vấn đề." Lúc này, Long Khâu Đạo nhìn phía trước bỗng nhiên chậm rãi mở miệng, cho dù thân thể Long Linh của ông chưa hoàn toàn khôi phục.

Chương 721. Đây mới là trở mình khỏi bước đường cùngĐây mới là trở mình khỏi bước đường cùng (2)

Nhưng có thể cảm nhận được rõ ràng, Đế Hằng Tâm Thần tộc Vạn Vật trước mặt này đang tu hành tuyệt đối không phải bình định cấp đế nhị thập ngũ giai đơn giản như vậy.

Ông!

Lúc này, Đế Hằng Tâm ở phía trước bỗng nhiên mở mắt, nhìn qua đám người Tiêu Thiên.

Nhất là khi ánh mắt của ông tập trung tới trên người Tiêu Thiên nam tử Nhân tộc xa lạ trước mặt này, trên biểu cảm rõ ràng có chút kinh ngạc.

Đế Hằng Tâm cau mày, nhìn qua phương hướng của Đế Cửu Cổ: "Ngươi đang làm gì vậy?"

"Làm gì?" Hai tay Đế Cửu Cổ chống nạnh giống như có tự tin, đã không còn cung kính của ngày xưa đối với lão sư này của mình: "Ngươi còn không biết xấu hổ hỏi làm gì, chẳng lẽ ngươi không rõ ràng chuyện bản thân đã làm trong tộc mấy năm nay sao?"

"Ta nhịn ngươi rất lâu rồi!!"

Trong ánh mắt của Đế Hằng Tâm vô cùng khiếp sợ, Đế Cửu Cổ chỉ vào đối phương rít gào lên: "Vì một chút mặt mũi hư vinh, ngươi kêu tộc nhân đang sống yên ổn đi chém giết, gánh chịu mạo

hiểm tử vong, diễu võ dương oai."

"Có ý nghĩa sao, trong con mắt của đại trưởng lão như ngươi chỉ có cái gọi là thể diện nhưng căn bản là mặc kệ tộc nhân chết sống."

"Quá khứ ta không có năng lực, không có bản lĩnh, chỉ có thể nén giận nhưng nay đã khác ngày xưa, ta có vị đại nhân này làm chỗ dựa!"

"Lão sư, lần này để học sinh chỉ điểm tử tế cho ngươi!"

Đế Cửu Cổ hét lên, đứng ở bên cạnh Tiêu Thiên, cáo mượn oai hùm vô cùng nở mày nở mặt.

Đế Hằng Tâm khoanh chân ngồi ngay ngắn trên trụ tròn, sắc mặt âm trầm, gắt gao nhìn chằm chằm Đế Cửu Cổ đối diện: "Ngươi có biết rốt cuộc bản thân đang nói hưu nói vượn cái gì không!"

Vừa dứt lời, trong mắt Đế Hằng Tâm phát ra luồng ánh sáng nguy hiểm.

Đế Cửu Cổ tiến lên mấy bước, chỉ vào Đế Hằng Tâm tiếp tục trách cứ: "Ta của hiện giờ vô cùng rõ ràng, gặp được Tiêu Thiên, lắng nghe lời dạy bảo của hắn, ta mới biết được đi theo ngươi, Thần tộc Vạn Vật không có đường ra."

"Chỉ có đi theo bên cạnh Tiêu Thiên, bộ tộc chúng ta mới có tương lai."

"Không bằng lão sư từ từ trò chuyện cùng Tiêu đại nhân, tự nhiên sẽ rõ ràng rốt cuộc học sinh có ý gì!"

Môi của Đế Hằng Tâm run nhè nhẹ, chỉ vào Đế Cửu Cổ trước mặt, trừng to mắt: "Nghịch đồ, ngươi... rốt cuộc ngươi có làm rõ bản thân đang nói gì không?"

"Thời đại thay đổi rồi, lão sư!" Sắc mặt của Đế Cửu Cổ thành khẩn, nhìn Đế Hằng Tâm khuyên bảo, "Ngươi bó tay chịu trói, chúng ta từ từ nói chuyện, đi theo vị Tiêu đại nhân này nói không chừng có thể dẫn bộ tộc chúng ta tới một độ cao khác."

"Cứ tiếp tục như vậy, bộ tộc Thần tộc Vạn Vật của chúng ta chỉ sẽ phạm thêm càng nhiều sai lầm, chỉ có cam tâm tình nguyện đi theo bên cạnh Tiêu đại nhân mới là hy vọng!"

"Nếu lão sư vẫn khăng khăng một mực, chỉ sợ học sinh chỉ có thể đi theo Tiêu đại nhân, để người thi hành pháp luật tại chỗ dùng làm răn đe."

Đế Cửu Cổ vừa thốt ra lời này, Đế Hằng Tâm đã bị tức thành màu gan heo, cả người run rẩy.

Thần văn trong lòng bàn tay bắt đầu khởi động, đốt thần hỏa, một kim tháp hiện lên.

"Thân là học sinh của ta lại liên thủ với ngoại nhân ngoại tộc, xâm nhập nơi bế quan tu hành của ta, còn muốn xử chết ta tại chỗ?"

"Ngươi thật sự to gan, hôm nay vi sư sẽ thanh lý môn hộ!!!"

Đế Hằng Tâm phẫn nộ rít gào, đột nhiên ném kim tháp trong tay ra, bao trùm lấy Đế Cửu.

Nhìn kim tháp kia, Đế Cửu Cổ biến sắc, thần văn trong cơ thể nở rộ hào quang, ngưng tụ linh khí vội vàng đánh tới phía trước, ngăn cản kim tháp bay tới.

Nhưng theo lực đạo cả người Đế Cửu Cổ đều bùng nổ, nháy mắt đánh vào trên kim tháp kia.

Sức mạnh cả người của ông nháy mắt dung nhập trong kim tháp, thần hỏa đốt trên thân tháp kia giống như được thêm củi,

thiêu đốt càng thêm dữ dội.

Trong nháy mắt kim tháp vốn đập tới Đế Cửu Cổ bỗng nhiên thay đổi phương hướng, trực tiếp bao trùm lấy Tiêu Thiên.

Đồng thời, trong cơ thể Đế Hằng Tâm đối diện quy về một khí tức ầm ầm bùng nổ, cộng vào thần văn thần hỏa trên kim tháp, lực trấn áp điên cuồng tăng lên.

Đế Cửu Cổ mượn lực đạo này xoay người ra tay với Long Khâu Đạo và Đế Tân Lộ.

Trở mình khỏi bước đường cùng.

Đế Cửu Cổ đột nhiên ra tay mà trong nháy mắt ông lao ra.

Lão sư Đế Hằng Tâm bên cạnh ông, trong Đại Nhật Viêm tinh phía dưới ông ta rõ ràng bộc phát ra sức mạnh cực kỳ khủng bố.

Xung quanh Đại Nhật Viêm tinh khổng lồ lại hiện ra mạch linh khí của trận pháp.

Mỗi một mạch linh khí của trận pháp giống như là trường hà vô cùng rộng lớn, vờn quanh phía trên Đại Nhật Viêm tinh khổng lồ.

Phía trên mạch linh khí khắc thần văn, lóe ra quang mang cực kỳ rực rỡ.

Sức mạnh ẩn chứa trong đó khiến kẻ khác kinh hãi.

Không chỉ như thế, trận pháp vờn quanh Đại Nhật Viêm tinh hiện lên, thần văn phía trên nó nở rộ ra kim quang rực rỡ, rơi vào trên người Đế Hằng Tâm và Đế Cửu Cổ.

Chương 722. Giết người diệt tâm

Ầm ầm!

Tiếng gầm rú dữ dội lại vang lên từ trong cơ thể bọn họ, sau khí kim quang rực rỡ dừng trên người bọn họ.

Toàn thân bọn họ lập tức phát ra uy năng không tầm thường, thực lực điên cuồng tăng lên.

Hơn nữa, phía trên thần quang thiêu đốt cả người bọn họ, phía trên ngọn lửa nóng rực giống như ẩn chứa sức mạnh của Đại Nhật Viêm tinh.

Sức mạnh của Đế Cửu Cổ và Đế Hằng Tâm được tăng cường, tăng lên không ít.

Ngược lại là phía đám người Tiêu Thiên bị trận pháp áp chế, Đế Tân Lộ có thể cảm nhận được rõ ràng bản thân giống như bị một ngọn núi nặng nề đè xuống, ngực không thở nổi.

Long Khâu Đạo cũng phát hiện, thân xác Long Linh của bản thân giống như là bị cái gì đó xung kích, có sức mạnh muốn phân chia thân thể này của ông từ trong ra ngoài.

Rất hiển nhiên, trận pháp này đột nhiên bùng nổ, tác dụng chân chính chính là tăng trưởng bản thân, suy yếu kẻ địch.

Một loại trận pháp phòng ngự cực kỳ cao minh, nhưng mà lúc trước khi ông quan sát tại sao không thể nhận thấy.

Hơn nữa, Long Khâu Đạo có thể cảm nhận được tuy rằng trận

pháp này bộc phát trên Đại Nhật Viêm tinh.

Nhưng chỉnh thể của trận pháp lại bao phủ cả Thần giới Vạn Vật, hiển nhiên là một đại trận hơn nữa có rất nhiều đầu mối then chốt của trận pháp cần hợp tác cùng mở ra.

Tuyệt đối không phải là sau khi đến Đại Nhật Viêm tinh này liền có thể mở ra rồi khởi động trận pháp.

"Thần tộc Vạn Vật vừa nãy!" Ngay sau đó, Long Khâu Đạo phản ứng lại, Thần tộc Vạn Vật đã sớm đến trước mật báo tin tức để lại nó cuối cùng rời đi.

E rằng đó chính là mấu chốt mở ra trận pháp này, lúc trước khi Đế Cửu Cổ rời đi, những lời dặn dò đối phương đó rõ ràng là có ý tứ khác.

Nói là kêu đối phương đi lấy món ăn quý rượu ngon gì đó, trên thực tế chính là đi mở ra đầu mối then chốt của trận pháp khiến đại trận này mở ra.

Đây là mưu kế mà Đế Cửu Cổ đã nghĩ xong từ lâu, giả vờ đầu hàng, dẫn bọn họ đến tìm lão sư.

Sau đó liên thủ với lão sư của mình một lần hành động bắt lấy bọn họ!

Quả nhiên tâm tư rất sâu, cũng không biết xấu hổ tới cực hạn.

Đường đường là trưởng lão của Thần tộc Vạn Vật còn là cường giả có danh hiệu làm sao có thể ngờ được lại trơ trẽn như vậy.

Nghĩ đến đây, sức mạnh linh hồn của Long Khâu Đạo nháy mắt phát ra chống lại cường độ lực lượng trận pháp nghiền áp tới, điều động linh khí trời đất bốn phía.

Cho dù trong hư không, linh khí của loạn lưu hỗn tạp này cực kỳ rất thưa thớt nhưng cũng có thể đủ sử dụng.

Cũng may trong hư không hắc ám của Thần giới Vạn Vật là tình huống thế này, nếu ở bên ngoài hư không, trời đất không có linh khí chỉ có loạn lưu hư không.

Long Khâu Đạo mất đi nhục thân, e rằng chỉ có thể dùng linh khí trời đất ngưng tụ thân xác này để tác chiến.

Sợ nếu không đánh nhau ông sẽ thiếu cánh tay gãy cái chân.

Ông!

Theo Long Khâu Đạo di chuyển, linh khí trời đất được điều động cũng không hình thành công kích mang tính thực chất gì mà là giây lát hóa thành trận pháp bố trí thành công.

Long Khâu Đạo ở trong thời gian ngắn như vậy đã bố trí thành công trận pháp, căn bản không phải vì để chém giết với Đế Cửu Cổ trước mặt.

Mà là...

Ầm!

Đế Tân Lộ đợi ở bên cạnh, lực đạo trong cơ thể ầm ầm bùng nổ, nghênh đón Đế Cửu Cổ xung phong liều chết tiến lên va chạm với nhau.

Dưới sự trợ giúp của Long Khâu Đạo, lực áp chế trên người Đế Tân Lộ được giải trừ, chiến lực ầm ầm bùng nổ, một quyền đánh về phía trước.

Lực nhục thân phút chốc phát ra.

Thần văn trên quyền cực kỳ chói mắt, sức mạnh ẩn chứa bên trong càng khiến người ta sau khi cảm giác được sẽ cảm thấy hãi

hùng khiếp vía.

Thực lực khôi phục không ít cộng thêm Đế Tân Lộ từng đi theo Tiêu Thiên tu hành võ đạo, lúc này sức mạnh ông bộc phát ra tuyệt đối vượt qua tưởng tượng.

Cả người Đế Cửu Cổ bốc cháy, thân kiếm của trường kiếm màu đỏ thẫm trong tay lấy ra từ đan điền trong cơ thể tản ra nhiệt độ nóng rực, không gian bốn phía vặn vẹo.

Ông bỗng nhiên ra tay, không có chút chần chờ.

Trong chém giết sống chết, bất kì sơ sẩy sơ suất nào đều có thể khiến mình vứt bỏ tính mạng.

Lão sư Đế Hằng Tâm ứng đối Tiêu Thiên mà ông thì phải nhân cơ hội này giải quyết phản đồ Đế Tân Lộ còn có Vạn Đạo Long đế Long Khâu Đạo kia.

Nói ra lúc Đế Cửu Cổ nhìn thấy Long Khâu Đạo, nội tâm vô cùng chấn động.

Thân là một thành viên của trưởng lão Thần tộc Vạn Vật, đương nhiên ông biết rất nhiều nội dung tình báo, ông từng xem nội dung của người ghi chép về dáng vẻ của Vạn Đạo Long đế Long Khâu Đạo.

Căn cứ nội dung tình báo trước kia, bản thân Vạn Đạo Long đế Long Khâu Đạo đã chết mới đúng, lại xuất hiện ở nơi này, không thể tưởng tượng.

Nhưng mà không sao.

Lần này, bắt toàn bộ bọn họ lại, đến lúc đó rất nhiều chuyện có thể rõ ràng.

Chương 723. Giết người diệt tâm (2)

Nhất là Tiêu Thiên này, không ngờ thực lực của Chí Thiện Nhuyễn Phạn Thiên Tôn lại khủng bố như vậy.

Nhìn đối phương không có chút linh khí, thuần túy dựa vào sức mạnh nhục thân đã sở hữu chiến lực bá đạo như vậy, cưỡng ép cướp đi kiếm trận lục kim bát phương.

Đế Cửu Cổ đã rõ ràng, chỉ sợ hệ thống tu hành hoàn toàn mới của Tuyết Phú Quý cũng xuất phát từ trên người nam nhân Nhân tộc trẻ tuổi này.

Chỉ cần bắt được bọn họ, bản thân hy sinh một chút có là gì.

Không biết xấu hổ?

Thể diện?

Ba cái thứ này không đáng tiền nhất.

Rầm! Rầm! Rầm!

Giao thủ liên tiếp, Đế Cửu Cổ xách theo kiếm bị đánh bay trở về, sắc mặt khó coi nhìn Đế Tân Lộ trước mặt thở dài một hơi.

Phát triển của câu chuyện hình như không thuận lợi như trong tưởng tượng của ông.

Ông vốn tưởng rằng thực lực của Đế Tân Lộ vẫn yếu hơn mình, cho dù thoát khỏi áp chế của trận pháp nhưng ông có lực trận pháp tăng cường.

Cũng không khó bắt lấy đối phương.

Kết quả...

Đối phương dường như đi theo bên cạnh Tiêu Thiên cũng đã tu hành hệ thống hoàn toàn mới này, chiến lực mạnh hơn trong tưởng tượng quá nhiều.

“Tùy tiện tu hành con đường khác, chẳng lẽ ngươi không lo lắng con đường tu hành xung đột, thậm chí cảnh giới tương lai không thể tăng lên lần nữa, cả đời này đều kẹt trong hoàn cảnh này sao!” Đế Cửu Cổ lại rít gào lên, xách theo kiếm xông qua chém giết.

“Nhưng mà phương thức tu hành khác nhau trộn lại với nhau cũng rất dễ dàng xuất hiện vấn đề lớn, sự cố lớn, thậm chí con cháu hậu bối đều sẽ bị ảnh hưởng.”

“Thế giới giới vực thể tu chính là như thế, lúc trước tổ tiên của bọn họ bị Tàng Vũ bắt đi nô dịch, Tàng Vũ bức ép bọn họ đi con đường tu hành Tàng Vũ, muốn thấu hiểu pháp môn tu hành của Tàng Linh và Tàng Vũ.”

“Rất đáng tiếc, toàn bộ đều thất bại, một đám thất phu đã thành vô địch cùng cảnh giới lại không có cách nào đi về phía trước nữa.”

“Thần tộc Vạn Vật cao quý ở bên cạnh Nhân tộc cúi đầu xưng thần, tự kiêu ngạo là nô lệ, còn muốn cùng thất phu làm những việc tồi tệ sao?”

Đế Cửu Cổ giết người diệt tâm, ngôn ngữ như đao, kích thích Đế Tân Lộ trước mặt hy vọng ông ta sẽ bị lời nói của mình rối loạn tâm thần, lộ ra sơ hở.

Đùng!

Đế Tân Lộ lần nữa đánh ra cú đấm nặng nề, mộc mạc tự nhiên.

Nhưng quyền này cũng ẩn chứa chí lý của đạo, lúc tiếng nổ vang sáng loáng, Đế Cửu Cổ muốn tránh né nhưng không kịp.

Trên quyền phong lóe ra ánh sáng của thần văn, lúc nện lên trên người Đế Cửu Cổ, cứ như là một thế giới đập tới.

Cái gọi là thế giới vốn không chân thực, nhưng lại hóa thành ý chí tinh thần của Đế Tân lộ.

Sức mạnh đại đạo của Đế Cửu Cổ được xem là hiển hóa giới hạn đạo, quanh quẩn mặt ngoài thân, không cách nào ngăn cản được.

Sau khi quyền này đánh đến, làm rung động giới hạn của Đế Cửu Cổ, thì hoàn toàn không cách nào ngưng thực được nữa.

"Tại sao lại như vậy!" Đế Cửu Cổ lần nữa bị đánh lùi ra ngoài, trên mặt khó hiểu, đặc biệt là nhìn thấy Đế Tân Lộ ở phía trước có vẻ mặt kiên nghị, cảm giác không chút ảnh hưởng nào cả.

Ông càng không hiểu bản thân công kích đạo tâm của đối phương, không phải bịa chuyện, lẽ nào tinh thần của đối phương không chê vào đâu được, không có chút dao động nào?

"Đi theo bên cạnh Tiêu Thiên là ta đang chuộc tội, chứ không phải là đi trên con đường cao hơn, cảnh giới cao hơn gì cả." Đế Tân Lộ thu quyền mà đứng, ngắm nhìn Đế Cửu Cổ phía đối diện, khẽ lắc đầu.

"Ở lại bên cạnh đại nhân, ngay cả khi không có tu vi cũng có thể làm được rất nhiều chuyện, chớ đừng nói đến hiện giờ có được chút sức mạnh không có ý nghĩa gì cả."

"Dù cho sau này không cách nào tu hành, không cách nào tiến

bộ cũng không sao cả, chỉ cần có thể làm việc thiện, có một trái tim hiền lành, chính nghĩa là được, đây mới là thứ đáng quý nhất."

"Nếu như có thể dẫn tộc nhân trải qua ngày tháng vui vẻ, đó mới là điều tốt nhất."

Đế Tân Lộ nói đến đây thì ngẩng đầu lên, sự kiên nghị trong ánh mắt không cách nào dao động được, giống như thế gian này rất vững chắc.

Theo như ông thấy, bách tính sống yên ổn, vui vẻ ở trong Đế vực mới là chốn trở về của tộc nhân tương lai.

Chứ không phải say mê cái gọi là vinh quang ngày xưa gì đó, mà vô duyên vô cớ vứt bỏ tính mạng, làm hao tổn bản thân ở trên thứ hư vô mờ mịt.

Ngày tháng tốt đẹp, tất nhiên sẽ càng ngày càng lớn mạnh.

An cư lạc nghiệp, tiến về phía trước từng bước một, sẽ lấy lại vinh quang thuộc về thời đại của mình.

Theo Tiêu đại nhân, Đế Tân Lộ đã sớm ngộ ra, đạo tâm cứng cỏi.

Chỉ dăm ba câu của Đế Cửu Cổ, sao có thể ảnh hưởng đến đạo tâm của ông được!

Trong lòng Đế Tân Lộ kiên định, lần nữa mở mắt ra, thần văn trên dưới toàn thân lần nữa phóng ra ánh sáng màu vàng kim, toàn thân đắm mình dưới ánh sáng màu vàng kim, thể trạng cũng hơi bành trướng.

Chương 724. Hoàn toàn không gánh nổi!

"Hãy nhìn cho rõ, ta đi theo Tiêu đại nhân đã sớm thoát thai hoán cốt, rốt cuộc có gì khác với ngươi." Song quyền của Đế Tân Lộ va chạm, phát ra tiếng bộp bộp.

Trên song quyền đã bị ánh sáng màu vàng kim bao trùm, cứ như mang thêm đôi bao tay màu vàng kim.

Bịch!

Thân hình Đế Tân Lộ bộc phát, lần nữa ép đến gần phía trước Đế Cửu Cổ, rồi đột nhiên vung quyền.

Vụt! Vụt! Vụt!

Tốc độ ra quyền cực nhanh, có thể dẫn động hư không loạn lưu bốn phía, cuốn đánh về phía Đế Cửu Cổ.

"Một hành động đã dẫn động thiên địa, sao có thể?" Đế Cửu Cổ vội vàng ngăn cản, trên thân kiếm đỏ đậm thiêu đốt liệt diễm, lúc va chạm với song quyền của đối phương, ảm đạm đi không ít.

Tròng mắt của Đế Cửu Cổ suýt chút nữa thì trừng ra ngoài.

Kẻ phản bội trước mặt lại trở nên mạnh mẽ như thế, quyền thế còn có thể ảnh hưởng đến thiên địa?

Hệ thống tu hành xa lạ đến từ Tiêu Thiên lại mạnh đến thế?

"Chết tiệt!" Đế Cửu Cổ chống cự lại tấn công của Đế Tân Lộ, áp lực rất lớn, cũng không ngừng lùi lại, nhích tới gần phía của Đế

Hằng Tâm.

Keng!

Trường kiếm màu đỏ, trong lúc huy động hóa thành sông dài liệt diễm trong hư không hắc ám, gào thét cuốn về phía trước.

Dòng sông dài liệt diễm nóng rực đổ xuống, cứ như thế giới liệt diễm bao phủ lên đầu.

Đế Tân Lộ không chút hoang mang, hơi lùi về phía sau, đi đến phía trước của Long Khâu Đạo, song quyền đánh ra mấy cái, lần nữa chống đỡ phía trước.

Sau khi thần văn hiển hiện hóa thành màn chắn trận pháp thần văn màu vàng kim, ngăn cản liệt diễm phía trước.

Mượn công kích này, Đế Cửu Cổ vội vàng lùi lại phía sau, nhích lại gần Đế Hằng Tâm - thầy của mình: "Thầy, nhất thời không hạ gục được tên này, phía bên ngài thế nào rồi?"

Nói xong, Đế Cửu Cổ vừa nhìn sang bên cạnh, nhưng vừa nhìn đã thấy sợ hãi.

Người thầy Đế Hằng Tâm đã đột phá Quy Nhất cảnh hết sức mạnh mẽ.

Sau khi thần văn trên người đốt sáng thiêu đốt, nếu tiến lại gần nhìn sẽ phát hiện bên trong tầng liệt diễm mỏng đó là thiên địa khác.

Không phải là liệt diễm bao bọc trên người đối phương, mà là thế giới giới hạn đạo tràn đầy liệt diễm, toàn bộ thế giới hỏa diễm bao bọc ở trên người ông.

Thân là tồn tại bá đạo Quy Nhất cảnh, cho dù trên người Đế Hằng Tâm chỉ lộ ra một tia khí tức bé nhỏ thì cũng đủ khiến người

ta cảm thấy hết hồn.

Nhưng lúc này, người thầy thong dong ngày xưa đầu đầy mồ hôi, sắc mặt hoảng sợ nhìn về phía trước.

Đối phương không ngừng run rẩy, tràn ngập thần quang linh khí, không ngừng rót vào tháp vàng đang thiêu đốt kịch liệt ở phía trước.

Phản ứng đầu tiên của Đế Cửu Cổ chính là hơi ngây ra.

Thầy toàn lực ứng phó?

Ông ngạc nhiên nhìn về tháp vàng ở phía trước, phát hiện toàn bộ thân tháp đều không có bất kỳ động tĩnh nào, hình như Tiêu Thiên bị bao phủ bên trong không có chút phản kháng nào cả.

Tại sao thầy còn có dáng vẻ dốc hết toàn lực, gần như là đạt đến trạng thái cực hạn.

"Tại... tại sao?" Đế Hằng Tâm cắn chặt răng, nặn ra mấy chữ từ kẽ răng: "Nặng… nặng quá rồi!"

Nội tâm của ông quả thật là vô cùng hoảng sợ, trước đó học trò Đế Cửu Cổ qua đây, còn dẫn theo người, ông biết ngay là đã xảy ra chuyện.

Lúc đối phương nói chuyện với mình đều là dùng khẩu lệnh, rõ ràng là muốn ông lập tức ra tay bắt nam tử Nhân tộc đó lại.

Ông rất coi trọng, cũng rất tin tưởng học trò này.

Đế Hằng Tâm không phải là người qua loa, sẽ không bởi vì vừa rồi đột phá cảnh giới, khinh thường đám người thiên hạ.

Vừa bắt đầu chính là sát chiêu át chủ bài, toàn lực.

Nhưng lúc tháp thần Xích Viêm của ông hạ xuống Tiêu Thiên

trong lồng, phản ứng đầu tiên của ông chính là quá đơn giản, quá dễ dàng rồi đúng không?

Nhưng giây tiếp theo, cảm giác cực kỳ nặng nề lập tức kéo tới.

Đây là thần khí bổn mạng của ông, bắt giam kẻ địch, vây khốn bên trong không gian, dùng thần hỏa luyện hóa, đúng là thủ đoạn sở trường của ông.

Nhưng nam tử Nhân tộc trẻ tuổi bị bao trùm trước mặt, lại cảm giác được tốc độ linh khí tháp thần Xích Viêm tiêu hao, tăng lên gấp đôi.

Hơn nữa, còn có nguy hiểm vỡ nát văng tung tóe.

Điều khiến Đế Hằng Tâm hoảng hốt nhất là áp lực mà tháp thần Xích Viêm không chịu được, không phải đến từ đối phương phản kháng bên trong tháp.

Trái lại, ông có thể cảm nhận rõ Tiêu Thiên bị bắt lại, hoàn toàn không có động tác gì cả, chỉ là tìm một nơi thoải mái ở trong tháp, nằm ở đó tắm thần hỏa nghỉ ngơi.

Còn... vểnh chân lắc lư.

Dường như rất thoải mái.

Nói cách khác, hành động tháp thần Xích Viêm bao trùm đối phương khiến thần khí bản mệnh của mình...

Không gánh nổi nữa!

“Xem ra ngươi đã cảm nhận được chỗ khủng bố của Tiêu đại nhân.” Cả người Long Khâu Đạo phủ đầy trận pháp, linh khí thiên địa phác họa đường vân của trận pháp, dần dần tản ra xung quanh.

Ông đang phân tích trận pháp đầy trước mặt, tạm thời không

thể phá giải.

Nhưng nếu phá hủy lại dễ như trở bàn tay.

Chương 725. Vừa nghĩ đã thấy sợ hãi tột độ

Long Khâu Đạo đã làm như vậy, suy cho cùng cũng chỉ luyện tay, cảm nhận trận pháp của Thần tộc Vạn Vật mà thôi.

Bởi vì đã có Tiêu đại nhân ở đây thì xảy ra nguy hiểm gì được cơ chứ?

Nhìn vẻ mặt của Đế Hằng Tâm ở đối diện, lúc này ông liên tục run rẩy, trán đổ mồ hôi lạnh không ngừng.

Cho thấy sự xuất hiện của Tiêu đại nhân đã tạo áp lực cực lớn cho ông.

“Lá gan của các ngươi lớn thật đấy, không những ra tay đánh Tiêu đại nhân mà còn dám phong bế ngài ấy.” Long Khâu Đạo trêu chọc nhìn Đế Hằng Tâm ở trước mặt, thảnh thơi vuốt chòm râu của mình: “Dù bây giờ ngươi muốn thu tay cũng không được nữa rồi.”

Đế Tân Lộ không đánh nữa mà đứng bên cạnh Long Khâu Đạo, nhìn đăm đằm về trước.

Đế Hằng Tâm là cường giả Quy Nhất cảnh mà giờ đang run lên cầm cầm, linh khí trong cơ thể liên tục tràn ra ngoài.

Linh khí của ông tỏa ra thần quang với thần văn lộ rõ, liên tục rót vào kim tháp trước mặt mình để giữ vững nó.

Tiếc thay bất kể ông có cố gắng thế nào và rót bao nhiêu linh khí trong người đi chăng nữa cũng không thể củng cố kim tháp trước mặt, chỉ khiến nó sụp đổ càng nhanh hơn thôi.

Điều khiến ông khó chịu nhất đó là câu nói vừa rồi mà Long Khâu Đạo đã nói.

Không thể thu tay lại được.

Sau khi kim tháp thần văn bao phủ lấy Tiêu Thiên, ông đã phải chịu áp lực vô cùng nặng nề.

Đứng trước áp lực nặng nề như vậy đã tạo thành sự cân bằng một cách khó tả.

Nếu mình thu hồi kim tháp thần văn lại thì sẽ đánh mất cân bằng, khiến nó sụp đổ.

Cụm từ hình dung chính xác nhất tình cảnh mà Đế Hằng Tâm phải đối diện lúc này đó là đâm lao thì phải theo lao.

Đế Hằng Tâm rất đau khổ, ông nghĩ mãi không hiểu. Tại sao nam tử Nhân tộc trẻ tuổi đột ngột xuất hiện này lại mạnh đến thế?

Theo tin tình báo mà ông đã nhận được, chẳng phải thằng nhãi này là kẻ bám váy thôi sao?

Kết quả Thần khí bổn mình của mình vừa bao bọc đối phương thì sắp đổ nát.

Nếu giờ nhân viên tình báo đứng trước mặt Đế Hằng Tâm, chắc chắn ông sẽ ăn tươi nuốt sống đối phương mất.

“A!” Lúc này Đế Hằng Tâm bỗng rên lên thành tiếng, ông cảm nhận được Tiêu Thiên bên trong thần tháp đang đứng dậy.

Ông không chịu được nữa rồi.

Đế Hằng Tâm nghĩ thế bèn quay đầu nhìn đệ tử của mình, ánh mắt trông ai oán vô cùng.

Ông rất muốn hỏi đối phương một câu rằng rốt cuộc con nghĩ

cái quái gì mà lại chọc vào quái vật này vậy.

Ầm ầm!

Tiếng nổ khủng khiếp bỗng vang lên, kim tháp thần văn đang bao trùm Tiêu Thiên lập tức vỡ nát, hóa thành những mảnh vỡ màu vàng óng ánh rồi bay rợp trời.

Tiêu Thiên bất ngờ xuất hiện ở chỗ cũ, hắn thong thả duỗi lưng rồi bảo: "Cảm giác cũng khá dễ chịu, có điều nếu so sức lực và sự thoải mái do lò luyện chiến tranh của Hoàng đế Đại Viêm thì nó chẳng là gì cả."

"Hơn nữa chất lượng của kim tháp quá kép, chưa gì đã nổ tanh bành rồi này."

Tiêu Thiên vừa nói dứt câu, Đế Hằng Tâm đứng đối diện hắn đã bất ngờ phun ra máu tươi, khí tức bỗng xìu xuống.

Mái tóc dài vàng óng của ông cũng bắt đầu lụi tàn bằng tốc độ mắt thường có thể nhìn thách, không còn sáng lóa như ban đầu mà bắt đầu già nua.

"Sư phụ!" Đế Cửu Cổ thấy Đế Hằng Tâm như vậy bèn lo lắng la lên, bước tới đỡ lấy đối phương.

Ông cảm nhận rất rõ khí tức của sư phụ Đế Hằng Tâm của minh đang dần yếu đi.

Thần khí bổn mệnh đã vỡ, tạo thành ảnh hưởng cực lớn đối với cơ thể, gần như tổn thất đến căn cơ.

Đế Cửu Cổ vừa nhận ra điều này đã ngẩng đầu nhìn Tiêu Thiên, lòng bỗng bối rối vô cùng.

Dường như ông đã sai rồi phải không?

Hình như Tiêu Thiên trước mặt còn mạnh hơn những gì mình

nghĩ.

Ông vốn cho rằng đối phương ngang sức ngang tài với sư phụ Đế Hằng Tâm của mình, cũng đều là Quy Nhất cảnh.

Vì vậy ông mới dẫn đường, dẫn Tiêu Thiên đến gặp sư phụ Đế Hằng Tâm, sử dụng âm mưu quỷ kế muốn triệt hạ đối phương.

Nhưng Đế Cửu Cổ không ngờ là Tiêu Thiên đã mạnh đến độ không từ nào diễn tả được.

“Rốt cuộc… Ngươi là ai?” Đế Hằng Tâm hoảng hốt, nhìn chằm chằm vào Tiêu Thiên, giọng run run không thể kìm chế.

“Thực lực của ngươi như vậy nên không thể không có danh tiếng gì cả.”

“Rốt cuộc thân phận thật sự của ngươi là gì?”

“Ngươi không chỉ đơn giản như những gì tình báo đã thám thính được.”

Đế Hằng Tâm mất kiểm soát bèn gào lên, ông nhìn chằm chằm vào Tiêu Thiên.

Đối phương chưa đã làm gì đã đánh nát thần khí bổn mệnh của mình, cho thấy lực lượng của đối phương cực kỳ khủng bố.

Ông biết lần này mình đã lành ít dữ nhiều, đứng trước mặt hắn, dù ông muốn giữ lại mạng sống cũng không được.

Thế nhưng nếu phải chết, ông muốn làm một con quỷ chết rõ ràng.

Ít nhất phải dò la ra lai lịch của đối phương.

Chắc chắn trận pháp nơi đây sẽ ghi chép chuyện vừa rồi lại rồi truyền về tông tộc.

Đến lúc đó…

Ít ra còn có thể dự phòng trước.

Chương 726. Vừa nghĩ đã thấy sợ hãi tột độ (2)

Đế Cửu Cổ đỡ sư phụ của mình, vẻ mặt nặng nề nhìn Tiêu Thiên ở trước mặt.

Ông đã thấy kết quả.

Ông cũng tò mò về thân phận của Tiêu Thiên giống sư phụ của mình.

Đừng nói họ, Long Khâu Đạo và Đế Tân Lộ cũng nhìn Tiêu Thiên.

Nếu nghĩ kỹ lại thì lai lịch của Tiêu Thiên vẫn là con số không.

Họ biết Tiêu Thiên được gọi đến đây nhờ bùa triệu hoán từ lời của Tử Nhược Yên.

Nhưng có một chuyện khá quái dị, là chuyện Tử Đế Tôn đã từng nhắc đến.

Ông chưa từng để lại bùa triệu hoán trong bảo khố hoàng cung của hoàng triều Đại Viêm.

Nhưng Tử Nhược Yên lại kể mình lấy lá bùa đó trong bảo khố của hoàng cung.

Vả lại Tiêu Thiên từng kể về thế giới giới vực của hắn nhưng họ chưa từng nghe nói về nơi đó bao giờ.

Vì lẽ đó…

Mọi người đồng loạt nhìn chằm chằm Tiêu Thiên.

“Nếu các ngươi thành tâm muốn biết, vẫn có cách giải thích chính xác về lai lịch của ta.” Tiêu Thiên vòng tay trước người, nhìn Đế Hằng Tâm và từ tốn trả lời.

Sắc mặt hắn dần trở nên nặng trĩu, trước ánh mắt chờ mong của mọi người, hắn đã nói tiếp: “Nhưng ta không nói cho ngươi biết đâu.”

“Ngươi hỏi gì ta cũng trả lời hết thì mất mặt quá rồi.”

Xung quanh lập tức im phăng phắc, giây phút im lặng ngắn ngủi trôi qua.

“Khụ khụ khụ!” Đế Hằng Tâm bắt đầu ho sặc sụa, dường như vừa nhận đả kích trí mạng.

Mẹ nó, ngươi là cường giả, thế phong phạm cường giả của ngươi đâu? Ngươi là con nít à, không nói với ta là cái quái gì?

“Hơn nữa ai biết ngươi có mưu đồ gì khác khi hỏi lai lịch của ta hay không?” Tiêu Thiên nói tiếp, nheo mắt trừng Đế Hằng Tâm: “Đệ tử của ngươi bụng dạ khó lường.”

“Hồi nãy đánh ta không được bèn quỳ xuống xin ta tha mạng, nhưng lúc ấy con ngươi láo liêng, suy nghĩ vừa thoáng hiện đã bịa đặt lung tung, mưu kế liên tiếp cực kỳ đáng sợ.”

“Không chừng ngươi hỏi thăm lai lịch của ta là vì muốn moi tin tình báo, sau đó truyền ra ngoài bằng cách nào đó.”

“Cuối cùng sử dụng cách thức nguyền rủa và trận pháp hung tợn để hãm hại ta thì sao!”

“Ta mới nghĩ thôi mà đã sởn cả gai ốc rồi đây.”

Tiêu Thiên không nghĩ mình lo lắng dư thừa, giờ hắn rất mạnh

nên không sợ gì.

Theo những gì hệ thống Vượng Tài vừa nhắc nhở, những bí pháp nguyền rủa gì gì đó không ảnh hưởng đến tính mạng của mình.

Bởi vì cơ thể của hắn quá mạnh, vượt qua hiểu biết của những người này.

Dù họ dùng bí thuật để nguyền rủa hắn thì cũng không khiến tính mạng của hắn gặp nguy hiểm.

Có điều lỡ đâu gây ra ảnh hưởng xấu thì sao?

Ví dụ như…

Làm đầu hắn trở nên trụi lủi.

Hoặc là tai nạn nào đó.

Nguy cơ đáng sợ?

Tiêu Thiên nghĩ thế thì sợ hãi vô cùng, không ngờ lúc này đối phương còn tính toán âm mưu quỷ kế được.

Tiêu Thiên vừa nghĩ vừa hoảng hốt lắng lo, còn Đế Hằng Tâm ở đối diện bắt đầu thở dài.

Dường như ông đã hiểu rõ vấn đề nào đó, nói với Tiêu Thiên: “Nếu các hạ không muốn thì thôi vậy, chuyện đã đến nước này, bọn ta không tài giỏi bằng ngươi.”

“Giờ ngươi muốn chém muốn giết muốn róc thịt thì tùy, muốn làm gì cũng được.”

“Chết thôi mà, vì tông tộc nên ta không hối hận.”

Đế Cửu Cổ ở bên cạnh cũng ngẩng đầu lên, kiên quyết nhìn

Tiêu Thiên: “Sư phụ nói có lý, chuyện đã đến nước này, chỉ chết thôi có gì phải sợ.”

Lúc này Đế Hằng Tâm và Đế Cửu Cổ đều ngẩng đầu và ưỡn ngực, tỏ thái độ đã sẵn sàng chịu chết.

Nhưng thật ra họ cực kỳ căng thẳng, rốt cuộc hai người có thể sống tiếp hay không thì phải xem những gì họ vừa nói có làm đối phương cảm động hay không.

Sau khi Tiêu Thiên để lộ thực lực, bọn họ biết mình muốn sống tiếp không phải chuyện dễ dàng.

Có điều khi nhìn Đế Tân Lộ, Đế Hằng Tâm bỗng nghĩ.

Đối phương làm nô bộc cung phụng bên cạnh Tiêu Thiên, xem ra hắn không chỉ đầu hàng đơn giản thôi đâu.

Chắc chắn trước đó hắn đã từng ra tay đánh nhau với Tiêu Thiên một lần.

Nếu Đế Tân Lộ thoát nạn thì tại sao bọn họ không thể?

Ông to gan suy đoán dù mình có quỳ xuống xin tha, e rằng đối phương sẽ khiến họ đau khổ.

Còn nếu mình khẳng khái chịu chết, không chừng đối phương sẽ cảm động trước sự hy sinh của họ và cho họ con đường sống.

Vì vậy Đế Hằng Tâm mới nói và bày ra thái độ đó.

Đế Cửu Cổ là học trò của Đế Hàng Tâm nên đã nhanh chóng lĩnh ngộ ý đồ của sư phụ nhà mình.

Ông thuận theo thái độ của sư phụ, bày tỏ sư đồ hai người thấy chết không sờn.

“Tiêu đại nhân, có cần đưa họ về trang trại chăn nuôi Thanh

Viêm không?” Đế Tân Lộ bỗng hỏi hắn.

Long Khâu Đạo nghe vậy bèn cười theo: “Xem ra đại đội chăn lợn trên núi sắp có thêm vài thành viên mới rồi.”

Đế Tân Lộ và Long Khâu Đạo thay phiên nói rõ mọi chuyện.

Đế Hằng Tâm và Đế Cửu Cổ nghe vậy thì chả hiểu gì cả, không biết đại đội chăn lợn mà họ vừa nói là gì nhưng dựa theo những gì họ vừa nói, xem ra hai người vẫn còn hy vọng sống tiếp.

Chương 727. Tiêu Thiên lòng dạ bao dung như thánh mẫu

Đế Hằng Tâm và Đế Cửu Cổ thầm mừng rỡ như điên.

Chỉ cần còn sống, chuyện tương lai rất dễ bàn.

Còn sống mới còn hy vọng, mới có cơ hội vùng dậy.

Một khi mất mạng thì chẳng còn gì nữa.

Trước sự mong đợi của Đế Hằng Tâm và Đế Cửu Cổ, bỗng nhiên giọng điệu tức giận của Tiêu Thiên vang lên.

“Các ngươi nói bậy bạ gì thế.” Tiêu Thiên tức giận nhìn Long Khâu Đạo và Đế Tân Lộ: “Các ngươi không thấy những gì họ nói và thái độ của họ à?”

“Những gì các ngươi vừa nói chẳng khác nào sỉ nhục họ cả.”

Tiêu Thiên thở dài, khẽ lắc đầu với Long Khâu Đạo và Đế Tân Lộ: “Thật ra ta cũng từng nghĩ đến chuyện các ngươi vừa nói, hai người họ danh cao chức trọng ở Thần tộc Vạn Vật, nếu họ đến trang trại chăn nuôi Thanh Viêm thì sẽ trở thành tấm gương cực tốt, cũng có thể làm đầu tàu.”

“Nhưng…”

Tiêu Thiên chỉ vào Đế Hằng Tâm và Đế Cửu Cổ, sau đó nói tiếp với Long Khâu Đạo và Đế Tân Lộ: “Người ta có cốt khí như vậy, thấy chết không sờn, thà chết chứ không chịu khuất phục. Vì vậy thứ bọn họ cần không phải sự thương hại hay cơ hội sống tiếp, mà là tôn trọng.”

“Nếu hôm nay ta giết hai người này chỉ khiến họ mất mạng nhưng sẽ hoàn thành cho đại nghĩa của hai người.”

“Đây chính là điểm khác biệt, đây là những gì mà người không có cơ thể và địa vị thấp trong tông tộc như hai ngươi không giác ngộ được. Vì vậy hai ngươi cần phải cố gắng học tập nhiều hơn.”

Long Khâu Đạo nhướng mày, nhìn sắc mặt của Đế Hằng Tâm và Đế Cửu Cổ dần trở nên khó coi, mím môi cố nhịn cười.

Tiêu đại nhân làm vậy là đang đùa giỡn tâm lý của người ta đúng không?

Đế Tân Tộ bày ra vẻ mặt bừng tỉnh, hiểu ra điều gì.

“Tiêu đại nhân, ta hiểu rồi.” Đế Tân Lộ cảm thấy dường như Tiêu Thiên vừa cảnh tỉnh mình.

Hắn xoay người hành lễ xin lỗi với Đế Hằng Tâm và Đế Cửu Cổ: “Đại trưởng lão, trưởng lão tộc tịch, việc này là lỗi của ta. Mời hai vị thoải mái lên đường, ta sẽ luôn tưởng nhớ đến hai vị.”

“Trẻ con là dễ dạy nhất.” Tiêu Thiên hài lòng vỗ vào bả vai của Đế Tân Lộ, hắn xoay người lại, cơ thể lập tức biến mất ngay tại chỗ.

Vèo!

Ngay sau đó, Tiêu Thiên đã bay đến trước mặt Đế Hằng Tâm và duỗi tay ra.

Đế Hằng Tâm bất giác ngưng tụ linh khí, hiển hóa ra sức mạnh đại đạo, đạo thế giới Xích Viêm bỗng xuất hiện.

Nhưng trời đất sụp đổ, đạo thế giới Xích Viêm lập tức sụp đổ, thần văn quanh quẩn quanh thân nổ tung ầm ầm khi Tiêu Thiên chạm vào nó.

Tiêu Thiên bóp lấy cổ Đế Hằng Tâm, sau đó nhấc đối phương lên bằng tay không.

“Ngươi cứ yên tâm lên đường, Diêm Vương Tiêu Thiên ta đây thích lấy việc giúp người làm niềm vui của mình.” Tiêu Thiên nhìn Đế Hằng Tâm, ánh mắt đầy thương hại.

“Nếu ngươi mong mỏi hy sinh đầy khẳng khái và tôn nghiêm, ta đảm bảo sẽ thực hiện nguyện vọng của ngươi.”

“Chắc chắn không có kẻ nào trên đời này có thể cứu mạng ngươi, cho ngươi sống tiếp.”

“Ta đảm bảo với ngươi, bởi vì ưu điểm lớn nhất của ta đó là lương thiện và nhân nghĩa, dù ngươi vừa định hại ta nhưng ta vẫn tình nguyện thực hiện nguyện vọng cuối cùng của ngươi, tiễn ngươi lên đường.”

Thần khí bổn mệnh vỡ nát đã khiến Đế Hằng Tâm suy yếu rất nhiều, giờ ông lại bị Tiêu Thiên bóp cổ, sức mạnh của hắn dồn hết lên người ông khiến ông không thể phát ra bất cứ âm thanh nào. Dù giờ ông muốn mắng cha chửi mẹ nhưng cũng không thể mắng thành lời.

Sức mạnh linh hồn phun trào, ông vừa muốn truyền âm thì bỗng cảm nhận Tiêu Thiên dồn sức vào tay.

Sức mạnh cực kỳ khủng bố.

Xoẹt xoẹt!

Tiêu Thiên thả tay ra, để mặc đối phương rơi xuống, sau đó bị Đại Nhật Viêm Tinh nóng rực cắn nuốt.

Hắn nhẹ nhàng lắc đầu, có hơi tự trách.

Rõ ràng thế giới này vốn đã hiểm ác, mạnh được yếu thua, tất

cả đều nói chuyện bằng sức mạnh.

Mình vốn nên tàn nhẫn, thế nhưng cứ muốn giữ lại mạng cho ông, sau đó tra tấn ông mới phải.

“Cuối cùng ta vẫn yếu lòng và lương thiện, không thể xuống tay hoàn thành nguyện vọng muốn chết của ông ta.” Tiêu Thiên thở dài, tự trách bản thân.

Tại sao hắn lại mềm lòng?

Đúng là lòng dạ thánh mẫu chết tiệt!

Kiếp trước hắn luôn hoàn thành tâm nguyện cho những đối tượng muốn giết mình.

Nào là đi ăn những món ngon trên đời giúp bọn họ, đọc những tiểu thuyết chưa từng đọc, xem phim, đi ngắm danh lam thắng cảnh khắp các nơi trên thế giới.

Hơn nữa còn tiêu giúp số tiền mà bọn họ vẫn chưa dùng hết.

Lúc ấy hắn từng tự ngẫm lại vì mình quá thiện lương, luôn suy nghĩ vì người khác.

“Không được, ta phải thay đổi tật xấu này!” Tiêu Thiên trừng mắt, quay sang Đế Cửu Cổ.

Hắn quyết định chừa mạng lại cho ông, không cho phép ông đạt được nguyện vọng của mình.

Hắn tình nguyện làm kẻ ác một lần.

Đế Cửu Cổ nhìn Tiêu Thiên, bật cười ha hả: “Ngươi muốn giết thì cứ nói thẳng, cần kiếm cớ làm gì, ta đcm nhà ngươi $%%!”

Ầm!

Đế Cửu Cổ tự bạo!

Chương 728. Thế giới giới vực quá khứ

Tiếng nổ lớn như vậy vẫn còn quanh quẩn trên Đại Nhật Viêm tinh.

Linh khí bùng nổ dao động dữ đội, khiến dòng chảy hỗn loạn trong hư không ở bốn phía không ngừng dao động.

Lực tấn công mạnh mẽ đập thẳng vào người Tiêu Thiên, dưới sự suy yếu của trường lực toàn thân, mái tóc dài bay múa, vương bào phấp phới.

Khuôn mặt hắn tràn ngập sự bối rối và không hiểu.

Đôi sư đồ này, cường giả thần tộc Vạn Vật lại có cốt khí như vậy?

Thần tộc Vạn Vật nhất mạch của tộc Cổ Thần các ngươi, không hổ là sự tồn tại chủng tộc siêu cấp, đúng là kiên cường, khiến người ta nhìn với cặp mắt khác." Tiêu Thiên hít sâu, quay đầu nhìn về phía Đế Tân Lộ, cảm khái lạ lùng.

Sự sám hối hiện lên trên mặt Đế Tân Lộ, ông nhẹ nhàng khoát tay: "Đây là phúc báo của bọn họ, chắc là sau khi bọn họ qua đời, cũng sẽ cảm kích Tiêu đại nhân thành toàn."

"Ừm, chút tôn trọng này vẫn cần phải cho." Tiêu Thiên nhẹ nhàng gật đầu, tán thành cách nói của Đế Tân Lộ.

Mặc dù sư đồ này có rất nhiều âm mưu quỷ kế, nhưng chỉ là lập trường bất đồng mà thôi, tất cả mọi người là kẻ địch, muốn ra tay với đối phương là chuyện hợp tình hợp lý.

Đều vì sự an toàn của bản thân, cũng vì mọi người, hắn mới bất đắc dĩ đến đây một chuyến, xem thử tình hình.

Trước khi Tiêu Thiên đến, cũng hy vọng là mình suy nghĩ nhiều.

Nhưng không ngờ rằng, đợi đến khi hắn đến thần giới Vạn Vật, lại có thể vừa đúng lúc bắt gặp Đế Cửu Cổ đang mưu đồ hãm hại mình chứ?

“Đế Tân Lộ, thần giới Vạn Vật này, dựa theo cách nói của ngươi lúc trước, cũng không phải là tất cả mọi người đều ở nơi này, đúng không?” Long Khâu Đạo ở bên cạnh đột miệng, nhìn về phía Đế Tân Lộ.

Nghe đối phương hỏi, Đế Tân Lộ nhẹ nhàng gật đầu, trả lời vấn đề của Long Khâu Đạo: “Đúng vậy, bây giờ thần giới Vạn Vật có rất nhiều tộc nhân đều đang sống trong các thần giới khác nhau.”

“Chỉ có một vài nhiệm vụ và hành động, cần liên lạc với nhau mà thôi.”

Khi Đế Tân Lộ nói đến đây, ông nhìn về phía Tiêu Thiên: “Thần giới Vạn Vật muốn liên lạc với nhau, cũng không phải chuyện đơn giản.”

“Mà các thần giới Vạn Tượng đều được quản lý bởi thần giới của tông tộc, chỉ có đối phương có thể liên lạc với bọn ta, chứ bọn ta không thể liên lạc với bọn họ được.”

Thêm vào đó, hai sư đồ Đế Hằng Tâm và Đế Cửu Cổ chết rồi, có lẽ bên tông tộc đã biết tình hình, sẽ ẩn nấu kỹ hơn, càng thêm bí mật.”

Đế Tân Lộ sẽ giải thích rõ tình hình, việc Tiêu Thiên muốn diệt trừ toàn bộ thần tộc Vạn Vật, chỉ sợ không dễ dàng.

“Thỏ khôn ba hang, thần tộc Vạn Tượng các ngươi cũng xem như là chủng tộc siêu cấp cổ xưa, thực lực mạnh mẽ, cũng cần phải cẩn thận như vậy sao?” Long Khâu Đạo lại lên tiếng, nhìn chằm chằm Đế Tân Lộ, lời nói tràn đầy sự tò mò.

Trong mắt ông, thần tộc Vạn Vật ghê gớm như vậy, tại sao phải ẩn núp không xuất hiện?

Chẳng lẽ thần tộc Vạn Vật sợ hãi điều gì đó?

Hay là có thứ gì đó, hạn chế bộ tộc bọn họ, khiến bọn họ không thể nào xuất thế.

Thậm chí thần giới Vạn Vật một phương này muốn xuất thế, còn cần tìm kiếm một cơ hội hoàn mỹ, khiến chư thiên vạn giới đều nghe thấy danh tiếng trước.

Loại hành vi này, không phải sự xuất thế chân chính gì, ở trong mắt Long Khâu Đạo, càng giống như một kiểu thăm dò.

Nghe câu hỏi của Long Khâu Đạo, Đế Tân Lộ cũng thở dài một hơi, sắc mặt hơi bất lực: “Long Khâu Đạo đại nhân, chuyện như vậy chính là quyết định của cấp cao trong thần tộc Vạn Vật”.

“Hơn nữa, ngài phải biết tại hạ ngủ say trong thời gian quá lâu, đó là thần tộc Vạn Vật ở thời đại quá khứ, bây giờ rốt cuộc tình hình trong tộc như thế nào, ta thật sự không rõ lắm.”

Long Khâu Đạo hơi gật đầu, đối với tình hình bây giờ của thần tộc Vạn Vật, xem như hiểu đại khái, hắn lại nhìn về phía Tiêu Thiên: “Tiêu đại nhân, không biết bây giờ chúng ta nên làm gì?”

Nói xong, ông nhìn quanh bốn phía: “Muốn di chuyển thần giới Vạn Vật này đi, có dễ không?”

Lúc trước khi di chuyển những giới vực khác, đều có màn chắn thế giới, Tiêu Thiên chỉ cần ra tay dùng một chút sức thì có thể

nén chúng lại thành công.

Nhưng thần giới Vạn Vật của thần tộc Vạn Vật này, lại không có màn chắn thế giới, không dễ ra tay.

“Đúng thật là không dễ chuyển, hơn nữa nhiều tinh cầu như vậy, cũng có không ít thần tộc Vạn Vật, sau này tùy tiện di chuyển rồi dung hợp Đế vực, đến lúc đó không dễ xử lý.” Tiêu Thiên sờ cằm, nhìn xung quanh xa xa.

Từng tinh cầu trong thần giới Vạn Vật chậm rãi xoay quanh Đại Nhật Viêm tinh.

Mỗi một tinh cầu đều có màu sắc đặc biệt của riêng mình, không hề giống nhau, vô cùng đặc sắc.

“Như vậy đi, bây giờ thời gian còn sớm, tốc độ làm việc của chúng ta cũng khá nhanh, không bằng đi dạo một lát trước, tìm hiểu tình hình rồi tính tiếp.” Tiêu Thiên đột nhiên vỗ tay, nhìn Long Khâu Đạo và Đế Tân Lộ.

“Cho dù làm chuyện gì, cũng phải suy nghĩ kỹ trước khi hành động, không được làm việc lỗ mãng!”

Chương 729. Thế giới giới vực quá khứ (2)

Khóe miệng Long Khâu Đạo run rẩy, nhìn Tiêu Thiên trước mặt, ông rất muốn nghiêm túc hỏi đối phương một câu.

Tiêu đại nhân!

Khi nào thì ngài làm việc không lỗ mãng vậy, vỗ đầu một cái liền dẫn mình và Đế Tân Lộ đến thần giới Vạn Vật rồi.

Một đường giết vào đây, giết luôn cả sư đồ có chiến lực mạnh nhất tọa trấn ở bên này.

Đến bây giờ, lại nói với đám người bọn họ, không nên lỗ mãng?

Nhưng mà, nếu suy nghĩ kỹ, Tiêu đại nhân có thực lực bực này, muốn lỗ mãng thì cũng có vốn mà.

Dù sao với sức mạnh mạnh đến như vậy của ngài ấu, tùy ý đi lại trong chư thiên vạn giới hoàn toàn không có vấn đề gì.

Tóm lại, vui vẻ là được.

“Tiêu đại nhân, ngài muốn đến chỗ nào xem xét?” Đế Tân Lộ bên cạnh hơi khom người, mở miệng hỏi: “Sau khi tỉnh lại, ta cũng xem như đã sinh hoạt ở thần giới Vạn Vậy này một khoảng thời gian, cũng khá quen thuộc.”

Tiêu Thiên nghe thấy lời nói của Đế Tân Lộ, hắn vỗ tay cười nói: “Nếu quen thuộc, vậy chuyện này đơn giản rồi, ngươi nghĩ lại xem chỗ nào có nhiều đồ ăn ngon, thứ chơi vui, cảnh đẹp?”

Đế Tân Lộ và Long Khâu Đạo: "…"

Cách tìm hiểu này của ngài, thật đúng là độc đáo mà.

"Đương nhiên có, Tiêu đại nhân mời đi theo ta." Đế Tân Lộ mở miệng, đi phía trước dẫn đường.

Tiêu Thiên dẫn Long Khâu Đạo, đi theo phía sau đối phương, bay về phía một tinh cầu xanh um tươi tốt.

Chỉ là bọn họ không hề chú ý đến, đợi sau khi bọn họ rời khỏi.

Phía dưới Đại Nhật Viêm tinh, nơi Đế Hằng Tâm bị Tiêu Thiên bẻ gãy cổ, ngã xuống phía dưới.

Ngọn lửa đỏ rực càng cháy dữ dội, ngọn lửa đỏ cuồn cuộn giống như con sóng, không ngừng phun ra.

Sự dao động của linh hồn, bắt đầu dần dần hiện ra.

Không có như thế, khu vực lúc trước Đế Cửu Cổ tự nổ tung, dao động linh hồn dâng trào, cũng bị kéo qua rồi rơi xuống phía dưới.

…

Trong thần giới Vạn Vật, mỗi một tinh cầu đều có tên riêng.

Hơn nữa, cách đặt tên này, noi theo cổ chế của thần tộc Vạn Vật.

Dùng giới làm tên!

Tinh cầu lúc này Tiêu Thiên theo Đế Tân Lộ đến, tên là Trường Thanh giới.

"Trên tinh cầu Trường Thanh giới này, lãnh thổ vô cùng rộng lớn, được chia thành bảy mươi ba vực!" Long Khâu Đạo ngồi đối

diện Tiêu Thiên, giúp đối phương xử lý nguyên liệu nấu ăn.

“Tiêu đại nhân, chuyện này chắc chắn không phải là ngẫu nhiên!”

Long Khâu Đạo vừa nói, vừa nhìn Tiêu Thiên với ánh mắt sáng quắc.

“Trước đây, có lẽ Tạng Linh chúng ta đều là loại tinh thần phân bố trong hư không này, chỉ là không biết tại, những tinh thần ở đây lần lượt vỡ nát.”

“Tinh thần vỡ nát, vực nguyên bản, hóa thành từng thế giới giới vực.”

“Vô số thế giới giới vực, thật ra chính là mảnh vỡ tinh thần, tạo thành một giới hoàn chỉnh!”

“Giới, chính là tinh thần của thời đại quá khứ.”

Suy đoán xong, Long Khâu Đạo nhìn về phía Đế Tân Lộ: “Thế nào, lão phu nói không sai chứ?”

Suy luận như thế, rõ ràng rồi.

Dáng vẻ thần giới Vạn Vật này, còn có sự thay đổi sau khi Tiêu Thiên, Tiêu đại nhân ghép các thế giới giới vực lại với nhau.

Còn có thần tộc Vạn Vật nhất mạch thân là tộc Cố Thần, miêu tả về cổ chế của chủng tộc siêu cấp cổ xưa này, cũng có thể nói rõ vấn đề.

Đế Tân Lộ ngủ say từ thời đại chín mươi triệu năm trước cho đến bây giờ mới tỉnh lại, lão già này chắc chắn biết tình hình lúc trước.

“Chuyện này, ta cũng không rõ lắm.: Nhưng Đế Tân Lộ lại khẽ lắc đầu, nhìn Long Khâu Đạo: “Chắc ngươi đã hiểu lầm gì đó rồi,

chín mươi triệu năm trước, khi ta vẫn chưa ngủ say, chư thiên vạn giới cũng đã có dáng vẻ như thế này rồi.

“Ngược lại sau khi tỉnh lại, dáng vẻ bực này của thần giới Vạn Vật, khiến ta cảm thấy ngạc nhiên.”

Điều này khiến Long Khâu Đạo trợn tròn mắt.

“Tuy nhiên, sách cổ của tộc có ghi chép rằng, chư thiên vạn giới lúc trước, chính là dáng vẻ thần giới Vạn Vật bây giờ.” Đế Tân Lộ lại nói thêm: “Cho nên trong mắt các tộc nhân ngủ say như chúng ta, thế hệ mới của thần tộc Vạn Vật rất lợi hại.”

“Thần tộc Vạn Vật thời đại này đã làm được một việc mà trước đây chúng ta chưa làm được, chính là nỗ lực khôi phục vinh quang thời cổ đại, nhưng...”

Đế Tân Lộ nói xong, nhìn về phía Tiêu Thiên bên cạnh: “Sau khi gặp Tiêu đại nhân, ta mới biết rằng việc khôi phục thứ được gọi là vinh quang như vậy, hoàn toàn là sai lầm.”

“Nhất tộc chúng ta khôi phục vinh quang ngày xưa, không nên hy sinh tính mạng vô tội, không nên khiến hai tay dính đầy máu tươi.”

“Vinh quang đứng trên thi thể người khác, chỉ suy nghĩ thôi, cũng khiến bản thân cảm thấy buồn nôn.”

Giọng điệu của Đế Tân Lộ vô cùng thành kính, nói rõ cảm ngộ của mình với Tiêu Thiên.

“Ừm ừm ừm!” Tiêu Thiên đang chuyên tâm ăn đồ ăn trước mặt, hắn giơ ngón tay cái lên rồi gật đầu, giống như vô cùng tán thưởng cách nói này của đối phương.

Nhưng mà, không thể không nói, thức ăn trong thần giới Vạn Vật thật sự rất ngon.

Chương 730. Không cần thiết như vậy mà

Hơn nữa hắn còn phát hiện, thức ăn của thần tộc Vạn Vật vô cùng độc đáo.

Sẽ phát sáng!

Đồ ăn phát sáng, khi ăn rất thú vị.

“Thật sự không ngờ rằng, lại là tình huống như vậy, khiến người khác không thể nghĩ đến được.” Long Khâu Đạo lẩm bẩm thành tiếng, tặc lưỡi ngạc nhiên.

Chư thiên vạn giới mà Đế Tân Lộ từng ở chín mươi triệu năm trước, cũng là dáng vẻ vỡ nát như bây giờ.

Ngược lại sau khi ông tỉnh lại, thần giới Vạn Vật bây giờ đã trở lại lại dáng vẻ cổ xưa trong ghi chép.

Ít nhất, có thể chắc chắn.

Suy đoán của mình không sai, Tàng Linh lúc trước đều là tinh vực tinh thần thế này, chứ không phải từng quả bong bóng giống như bây giờ.

“Quá khứ xa xưa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến chư thiên vạn giới biến thành như vậy, chẳng lẽ thật đã xảy ra đại chiến kinh thiên động địa sao?”

“Vậy thì phải là quy mô chém giết thế nào, mới có thể đánh toàn bộ chư thiên vạn giới thành dáng vẻ này.”

Long Khâu Đạo đến nói cuối cùng, nhịn không được cảm khái khó hiểu, thở dài một hơi.

Ham muốn hiểu biết tràn ngập trong đôi mắt Long Khâu Đạo, ông rất muốn biết chân tướng.

“Không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy, có biết cái gì gọi là sống ở hiện tại không?” Tiêu Thiên giơ tay, vỗ vai Long Khâu Đạo: “Những huyện quá khứ cứ để chúng trôi qua đi, có mệt không vậy.”

Vừa nói, Tiêu Thiên nhét một miếng thịt thú trong chậu vào trong miệng Long Khâu Đạo.

“Đa tạ Tiêu đại nhân!” Long Khâu Đạo được quan tâm mà lo sợ, có thể khiến vị gia này chia một miếng ăn, đó cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nói rõ, đối phương thật sự xem ngươi là người một nhà.

Nhưng mà...

Long Khâu Đạo bỗng nghĩ đến một người, chính là Long Khâu Bạch Thanh.

Vị Nữ Đế Long Hoàng hiện nay, muốn cướp đồ ăn trong tay đối phương, thật sự khó như lên trời.

Bởi vì, không phải ngươi không thắng khi cướp đồ ăn.

Mà là không thắng khi ăn đồ ăn!

Trong khi trò chuyện với nhau, lúc quay đầu nhìn lại, đã không còn thấy tung tích của đồ ăn.

Giống như biến mất vậy!

Thỉnh thoảng Long Khâu Đạo cũng nghĩ mãi mà không rõ, rõ

ràng ông ăn uống rất chậm rãi, sao có thể ăn nhanh như vậy được.

“Nhưng mà nói ra thì, vậy mà lại có nhiều chủng tộc như vậy trong thần giới Vạn Vật.” Lúc này, Tiêu Thiên nhìn xung quanh.

Trong tửu lâu này, xung quanh có không ít người.

Ngoại trừ thần tộc Vạn Vật, còn có một số chủng tộc khác.

Dáng vẻ rất giống thần tộc Vạn Vật, trên người có thần văn, đồng thời có sừng nhọn mọc trên đầu.

Chỉ là so với thần tộc Vạn Vật, màu sắc của những chủng tộc này không phải là màu vàng, mà là nhiều màu sắc khác nhau.

“Tộc Giác Thần, thuộc nhất tộc phụ thuộc thần tộc Vạn Vật, nhưng không có nghĩa là họ thấp kém hơn.”

“So với nhau, tộc Giác Thần có hoa văn thần giác khác nhau, thì thiên phú am hiểu cũng không khác nhau.”

“Giống như tộc Giác Thần có hoa văn màu đỏ giống như lửa, am hiểu luyện khí, luyện kim loại nhất.”

“Ví dụ như tộc Giác Thần có hoa văn xanh bích, am hiểu luyện chế đan dược, phối trí linh dược, linh thực, gần gũi cỏ cây.”

Tiêu Thiên phồng má, vừa nhai nuốt, vừa nhìn Đế Tân Lộ: “Sao mà tộc màu xanh lá này nghe rất giống với tộc Hoa Thần nhỉ.”

“Tiêu đại nhân, cũng không đơn giản như ngài nhìn thấy đâu.” Đế Tân Lộ nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn Tiêu Thiên: “Giống như câu nói ‘mỗi nghề nghiệp đều có chuyên môn riêng’, năng lực về mặt bồi dưỡng linh thực, linh dược của tộc Hoa Thần, thiên hạ vô song.”

“Nhưng so sánh thì thần tộc Bích Văn Giác lại giỏi hơn trong việc luyện dược, cho nên thiên về phương diện này hơn.”

Tiêu Thiên giật mình, ánh mắt sáng quắc: “Vậy chẳng phải nói, tộc màu xanh lá trời sinh chính là mầm non của Luyện Đan Sư sao.”

“... Thần tộc Bích Văn Giác, thật sự có thể xưng là Luyện Đan Sư trời sinh!” Đế Tân Lộ trầm ngâm một lát, giải thích với Tiêu Thiên.

“Nói như vậy, nếu đưa đám sừng xanh lè này đến Đế vực, thì có thể giải quyết được vấn đề khó khăn thiếu hụt nhân tài Luyện Đan Sư.” Tiêu Thiên sờ cằm, âm thầm cân nhắc.

Lông mày Đế Tân Lộ bên cạnh khẽ run lên, còn Long Khâu Đạo lại vỗ vai đối phương: “Phương diện tên gọi này, ngươi đừng nghĩ đến chuyện phản kháng nữa, Tiêu đại nhân không đặt biệt danh cho ngươi, đúng là may mắn.”

Tiêu Thiên bĩu môi: “Nào có, rõ ràng rất dễ nghe mà!”

Đế Tân Lộ trầm ngâm một lát, sau đó gật đầu: “Nghĩ kỹ lại, không được Tiêu đại nhân đặt biệt danh cho, ngược lại một loại tiếc nuối.”

“Nếu ngươi nghĩ như vậy, sao ta có thể không thỏa mãn tâm nguyện nho nhỏ này của ngươi chứ?” Tiêu Thiên lập tức có hứng thú, hắn nhìn Đế Tân Lộ đánh giá, trong lòng lập tức có diệu kế.

“Sau này, ngươi sẽ được gọi là Đại Vương Kim Giác!”

“Rất uy phong, rất rõ ràng!”

Long Khâu Đạo vốn đang uống trà, lập tức bị sặc một ngụm, vội vàng ngồi thẳng người.

“Đại Vương Kim Giác?” Long Khâu Đạo vui vẻ, vỗ lưng Đế Tân Lộ: “Đúng là danh hiệu hay, đơn giản dễ hiểu, còn rất uy phong, không tệ không tệ, ha ha ha ha, chúc mừng ,chúc mừng!”

Chương 731. Tình hình lạ lùng

"..." Đế Tân Lộ cũng cười theo, dáng vẻ rất vui mừng.

Trong lòng hận không thể tự tát mình một cái thật mạnh.

Có đê tiện hay không?

Liên quan gì đến ngươi, cứ nhất định phải nói hai câu này?

Bùm!

Khi Đế Tân Lộ dựa lưng vào cái ghế đằng sau, mấy tên tộc Giác Thần khác trong tửu lâu đều lần lượt ngã sấp xuống đất.

Khiến khóe miệng Đế Tân Lộ không ngừng co rút.

Không cần thiết như vậy mà, cười xuống đáy bàn rồi sao?

Nhưng rất nhanh, Đế Tân Lộ cũng đã phản ứng lại, chuyện này không giống với tưởng tượng của mình cho lắm.

Long Khâu Đạo bên cạnh cũng đứng dậy, cau mày nhìn sang hai bên.

Bùm! Bùm! Bùm!

Tiếng ngã xuống đất liên tiếp, không ngừng vang lên.

Bởi vì Tiêu Thiên muốn cảm nhận khói lửa nhân gian, không muốn đến nhã gian, cho nên hắn, Đế Tân Lộ bà Long Khâu Đạo, ở trong đại sảnh tửu lâu này.

Do đó, có không ít người xung quanh hắn.

Chỉ là những người này hiện tại trông có vẻ đau khổ, lần lượt ngã xuống đất, mắt nhắm nghiền, hơi thở dần dần yếu đi.

“Cha, người sao vậy!” Một hài tử thần tộc Hoàng Văn Giác, dựa sát bên cạnh phụ thân của mình, gào khóc lắc người phụ thân.

Nam tử tộc Giác Thần ngã trên mặt đất, trên người còn dính thức ăn bị đổ, không có bất cứ động tĩnh nào.

Vút!

Thân hình Long Khâu Đạo đột ngột đi đến bên cạnh nam tử tộc Giác Thần, nửa ngồi xổm xuống giơ tay kiểm tra.

Chỉ cần cảm nhận thoáng qua, ông đã nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề: “Linh hồn đang bị cướp hút đi, sinh lực cũng theo đó biến mất, giống như chảy giữa thiên địa, không thể nắm bắt được, không có cách nào tìm được ngọn nguồn.”

Thái độ của ông vô cùng nghiêm túc, Đế Tân Lộ bên cạnh cũng thi triển thân pháp, đi đến bên cạnh ông, cảm nhận thử.

“Thủ pháp mới được tông tộc truyền lại, nhưng nó không giống với những gì ta biết, nó bá đạo hơn!” Đế Tân Lộ kiểm tra nam tử tộc Giác Thần, vẻ mặt khó coi xuất hiện trên khuôn mặt.

“Đại nhân, van cầu ngài cứu cha ta đi mà!” Hài tử tộc Giác Thần bên cạnh nhìn thấy Đế Tân Lộ đến trước mặt, lập tức kêu khóc bắt đầu cầu cứu.

Trong nhận thức của hắn, thần tộc Vạn Vật là chủng tộc thượng vị của tộc Giác Thần.

Năng lực mạnh mẽ, thực lực vô song, thủ đoạn khó lường.

Phụ thân của mình đột nhiên ngất xỉu, đã không còn hơi thở, nhưng vị đại nhân trước mặt này nhất định là có cách chữa trị.

Long Khâu Đạo cũng nhìn về phía Đế Tân Lộ, nếu đối phương đã nhận ra thủ pháp này, vậy thì chắc ông sẽ giải quyết nhanh chóng mới đúng.

Đáng tiếc, đối mặt với ánh mắt cầu xin của hài tử này.

Mặc dù Đế Tân Lộ xúc động, trong lòng khó chịu, nhưng ông bất lực lắc đầu: "Không được, thủ pháp này càng thêm bá đạo, cấp bậc của nó còn cao minh hơn bí pháp ta có được rất nhiều!"

Nghe Đế Tân Lộ nói vậy, Long Khâu Đạo không hiểu "Tại sao không giải được, ngươi cũng xem như là lão già rồi, có vẻ ngươi biết biết không ít thần thuật, bản thân cũng đã từng thi triển, không giải được sao?"

"Long Khâu đại nhân, ta đã nói lúc trước rồi, đây là bí thuật gia tộc truyền lại, thời đại ta sống, trong tộc là không có loại thần thuật này!"

Nói cách khác, đây là thần thuật mới?" Long Khâu Đạo hơi ngạc nhiên, lần này thật sự phiền phức rồi.

Nhưng mà Đế Tân Lộ, cũng không bỏ cuộc quá sớm.

Vẫn dựa theo bí thuật thi triển ở vực Bách Hoa lúc trước, thử giải trừ.

Đáng tiếc...

Bùm!

Thần văn Đế Tân Lộ ngưng tụ vỡ vụn, hóa thành tinh hỏa thiêu đốt, lơ lửng xung quanh.

Rất rõ ràng, bây giờ xuất hiện tình huống lạ lùng, nguồn gốc bí thuật đằng sau còn cao minh hơn những gì ông đã học được.

"Xem ra, lúc trước tông tộc này truyền dạy bí thuật cho ngươi,

đã giữ lại một chiêu.” Lúc này, Tiêu Thiên đi tới.

Rầm!

Khi hắn đến gần, sức mạnh linh hồn trong cơ thể hắn lập tức hiện ra, tản ra bốn phía.

Rắc! Rắc! Rắc!

Tiếng vỡ vụn thanh thúy đột nhiên vang lên, giống như có thứ gì đó vỡ vụn vậy.

Nam tử thần tộc Hoàng Văn Giác đang hôn mê ngã trên mặt, bắt đầu ho dữ dội, hắn hít sâu một hơi sau, đột nhiên ngồi dậy từ trên mặt đất.

Giống như một người đang bị ngạt thở, đột nhiên lại có được không khí trong lòng vậy.

“Cha! !” Hài tử thần tộc kia nhìn thấy phụ thân mình tỉnh lại, hưng phấn cười lớn, ôm lấy đối phương.

Mà nam tử tộc Giác Thần ngồi dậy, vẫn đang ở trong trạng thái mơ hồ, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Cha... Cha sao vậy?” Nam tử tộc Giác Thần vô cùng mờ mịt, nhìn hài tử của mình.

“Cha, chính là đại ca ca đẹp trai này cứu người đó!” Hài tử tộc Giác Thần, hưng phấn chỉ vào Tiêu Thiên bên cạnh.

Dù sao hắn cũng tộc Giác Thần phụ thuộc vào thần tộc Vạn Tượng nhất mạch của tộc Cổ Thần, mặc dù chẳng qua chỉ là thiếu niên, nhưng cũng có thực lực bát giai.

Có thể cảm nhận được sau khi Tiêu Thiên đi đến, thân thể hiện lên sức mạnh vô hình, khiến phụ thân mình tỉnh lại.

“Chuyện này... Đa tạ vị ân công này.” Nam tử tộc Giác Thần kia, nhìn Tiêu Thiên trước mặt, vội vàng cảm tạ.

Chương 732. Tình hình lạ lùng (2)

Cũng không vì đối phương là nhân tộc, mà chú ý gì.

Bên cạnh, sau khi bị sức mạnh linh hồn của Tiêu Thiên bao phủ, mấy tên tộc Giác Thần đều ngã xuống đất, cũng đứng dậy hết.

Bọn họ nghe thấy cuộc trò chuyện bên này, cũng lần lượt đến gần, tự mình bày tỏ sự cảm kích của mình với Tiêu Thiên.

Người nào cũng bắt đầu lấy đồ từ trong nạp vật giới, muốn báo ân ngay tại chỗ.

Tiêu Thiên cũng không khách sáo, bảo Long Khâu Đạo nhận lấy mấy thứ này.

Tộc Giác Thần dễ gần hơn trong tưởng tượng rất nhiều.

Đừng nói là bọn họ, cho dù là hai tên thần tộc Vạn Vật ít ỏi trong tửu lâu, cũng đến gần rồi cảm tạ Tiêu Thiên.

“Như vậy xem ra, nhất tộc các ngươi và tộc Giác Thần, đều không tệ đâu.” Tiêu Thiên tặc lưỡi ngạc nhiên.

Bởi vì Đế Tân Lộ, còn có Đế Dịch Thiên lúc trước, cộng thêm Đế Hằng Tâm bà Đế Cửu Cổ.

Tiêu Thiên còn xem thần tộc Vạn Vật là một chủng tộc vô cùng khó chơi.

Nhưng không ngờ rằng, không giống với tưởng tượng của

mình cho lắm.

“Chuyện này...” Đế Tân Lộ há miệng, ông nhìn Tiêu Thiên nhất thời không nói nên lời.

Ông vẫn luôn cảm thấy, hình như có chỗ nào đó không đúng lăm.

“Tiêu đại nhân, chỉ sợ chuyện này không đơn giản như vậy đâu.” Long Khâu Đạo đi theo bên cạnh Tiêu Thiên, cùng đi đến chỗ lan can tửu lâu.

Bọn họ ở đại sảnh lầu ba, nhìn trên đường phố bên ngoài, từng tộc Giác Thần còn có một vài tên thần tộc Vạn Vật ít ỏi, đều đang đứng lên từ trên mặt đất.

Hiển nhiên, lúc nãy bọn họ cũng gặp phải tình huống như vậy.

Chỉ vì sức mạnh linh hồn của Tiêu Thiên tràn ra ngoài, giải cứu bọn họ.

“Sức mạnh linh hồn của ngài lan rộng, có phát hiện vấn đề gì không?” Long Khâu Đạo nhìn Tiêu Thiên, hơi chờ mong.”

Rất đáng tiếc, Tiêu Thiên có chút bất đắc dĩ lắc đầu: “Không được, sức mạnh linh hồn của đã cứu Đại Viêm đế lúc trước, ít nhiều có thể có cách để thử xem.”

“Nhưng mà cùng lắm chỉ là thô bạo rót sức mạnh linh hồn ra ngoài mà thôi!”

Long Khâu Đạo nghe Tiêu Thiên nói vậy, rất ngạc nhiên: “Không phải ngài điều động sức mạnh linh bao phủ xung quanh, mà chỉ đơn thuần rót sức mạnh linh hồn ra ngoài sao?”

“Tiêu đại nhân, linh hồn của ngài không bị thương chứ!” Đế Tân Lộ bên cạnh cũng bị hỏi không nhẹ, vội vàng hỏi.

Phạm vi khu vực lớn như vậy, dùng sức mạnh linh hồn để bao trùm đổ đầy, chuyện này phải hao tổn cỡ nào chứ.

Bọn họ vốn tưởng rằng áp lực linh hồn lớn là do sự mạnh mẽ của Tiêu Thiên dẫn đến.

Kết quả, hoàn toàn vì hành vi phá của đối phương, mạnh mẽ dùng sức mạnh linh hồn rót đầy nơi này.

“Lần này phải hồi phục lâu hơn chút.” Tiêu Thiên cau mày, cảm giác linh hồn của mình.

Long Khâu Đạo và Đế Tân Lộ quan tâm nhìn về phía Tiêu Thiên: “Cần bao lâu?”

Tiêu Thiên trầm ngâm một lát, trả lời: “Được rồi, hồi phục xong rồi, chỉ lâu như vậy thôi.”

Hai người: “…”

Sau cuộc hỗn loạn ngắn ngủi xảy ra ở Trường Thanh giới, nơi Tiêu Thiên đang ở.

Dưới thủ đoạn giải quyết thô bạo của hắn, nơi này đã khôi phục lại sự yên bình như xưa.

Dù sao không phải ai cũng có thể sử dụng phương pháp đơn giản và thô bạo giống như Tiêu Thiên, dùng lực lượng linh hồn rót ra bên ngoài giống như mở đập xả lũ.

Khoan nói đến chuyện hắn truyền lực lượng linh hồn cho hơn một nửa tinh cầu trong Trường Thanh giới mà vẫn bình yên vô sự.

Sau đó, hắn chỉ mất một lúc là đã hoàn toàn khôi phục.

“Đúng là tiếp xúc thời gian càng lâu càng cảm thấy Tiêu đại nhân có chút biến thái quá mức.” Long Khâu Đạo lẩm bẩm trong lòng, cảm thấy không hợp lẽ thường.

Mỗi khi ông cho rằng đã chạm đến giới hạn sức mạnh thật sự của Tiêu Thiên, đối phương luôn dùng sự thật tàn khốc để nói cho ngươi biết.

Không!

Chẳng qua ngươi mới nhìn thấy được một phần của tảng băng!

Ngay cổng tửu lâu.

Người đi đường đều đang bàng hoàng nhưng Tiêu Thiên lại mỉm cười vẫy tay, nhìn hai cha con tộc Giác Thần rời đi.

Hiện tại, phân nửa khu vực Trường Thanh giới được bao phủ bởi lực lượng linh hồn của Tiêu Thiên, có thể bảo hộ bình yên vô sự trong khoảng thời gian nhất định.

Nhưng sau khi lực lượng linh hồn Tiêu Thiên tiêu tán, loại năng lực phòng hộ này sẽ không còn sót lại chút gì.

Những người tộc Giác Thần đủ màu sắc này có thể sẽ phải đối mặt với nguy cơ bị cướp đi linh hồn và sinh linh lực một lần nữa.

“Có người đã âm thầm phát động bí thuật này, rốt cuộc là muốn làm gì, chẳng lẽ hắn muốn hủy diệt toàn bộ Thần giới Vạn Vật sao?” Đế Tân Lộ tâm tình bất định.

“Thần thuật cấp này vốn bắt nguồn từ tông tộc, không lẽ chính bọn họ đã động thủ?”

“Chẳng lẽ cái chết của Đế Hằng Tâm và Đế Cửu Cố khiến bên phía bọn họ biết được điều gì đó, cho nên phát động thần thuật cấp này để ép Tiêu đại nhân ra tay?”

Long Khâu Đạo ở bên cạnh, nghe Đế Tân Lộ nói vậy thì bật cười, không khỏi lắc đầu: “Đùa kiểu gì vậy, chỉ phá thuật thì sao

có thể gây ra ảnh hưởng gì tới Tiêu đại nhân chứ?”

Chương 733. Chiến hạm bất ngờ xuất hiện

Nhưng vừa nói ong, ông nhìn dáng vẻ của Tiêu Thiên ở bên cạnh, vội vàng lên tiếng.

“Tiêu đại nhân, xin ngài đừng làm ra vẻ mặt này, chúng ta đừng nghĩ lung tung, chắc chắn không phải cố ý nhắm vào ngài đâu!!!”

Tiêu Thiên gật đầu, xua tay: “Yên tâm, con người ta rất lý trí, dưới gầm trời này có biết bao nhiêu người, sao có thể luôn nắm mỗi ta để hãm hại chứ?”

“Nói không chừng, đây chỉ là hiểu lầm!”

Tiêu Thiên mỉm cười, vỗ vỗ bả vai Long Khâu Đạo, trấn an đối phương.

Nghe Tiêu Thiên nói vậy, Long Khâu Đạo như trút bỏ được gánh nặng, trong lòng càng thêm cảm khái.

Cuối cùng, Tiêu đại nhân cũng lý trí được một lần, nghĩ cũng phải.

Cho dù con người ta có suy nghĩ lung tung hoài thì cũng phải có một khoảng thời gian tỉnh táo chứ nhỉ.

Tiêu đại nhân vừa rồi đã suy nghĩ rất nhiều vì lo lắng người khác hãm hại bản thân.

Bây giờ nghỉ giữa hiệp cũng coi như hợp tình hợp lý.

“Hửm?” Lúc này, Đế Tân Lộ có chút bất ngờ khi bỗng nhiên nhìn thấy cái gì đó.

Nơi xa giữa không trung, một pháp khí phi hành đang rung lắc lao về phía bọn họ.

Toàn bộ pháp khí phi hành trông giống như một chiến hạm bằng gỗ màu đen huyền, nhưng toàn thân lại được khắc những phù văn ánh kim, tản ra thần quang, cực kỳ phi phàm.

Ngay khi pháp khí phi hành đang lắc lư chao đảo đến gần, toàn thân nó bị đốt cháy bởi ngọn lửa thần.

Quan sát cẩn thận thì phát hiện phía trên pháp khí phi hành có thần tộc Vạn Vật, có điều họ mặc áo giáp.

Hơn nữa, bộ khải giáp này được chế tạo đặc biệt, trên đó khắc họa thần văn có liên kết với da thịt, đối ứng lẫn nhau.

Ánh sáng chớp tắt như thể đang hô hấp.

Đùng! Đùng! Đùng!

Trên chiến hạm bằng gỗ màu đen huyền, thần quân mặc khải giáp của thần tộc Vạn Vật cùng chấn động với toàn bộ trận pháp trên pháp khí phi hành.

Nó giống như tiếng chuông và tiếng trống, những đòn công kích chấn động ánh kim liên tục như những lưỡi đao sắc bén, lưu chuyển từ trận pháp trên chiến hạm, oanh kích ra phía xa.

Trong thành nơi đám người Tiêu Thiên đang ở, rất nhiều người đều nhao nhao ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Sắc mặt của từng người bọn họ đều lộ vẻ kinh ngạc, có chút giật mình.

Nếu bọn họ không nhìn nhầm, đó chắc hẳn là chiến hạm thần

văn của thần tộc Vạn Vật bọn họ.

Tại sao nó lại xuất hiện ở nơi này, mà trên chiến hạm lại đang diễn ra cuộc chiến đấu, rốt cuộc là đang chém giết với ai?

“Tại sao lại như vậy?” Đứng bên cạnh Tiêu Thiên, Đế Tân Lộ cũng ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Rất hiển nhiên, hắn vô cùng bất ngờ khi nhìn thấy chiếc hạm bằng gỗ xuất hiện ở nơi này.

“Thuyền của ngươi, lính của ngươi?” Tiêu Thiên nhìn thấy, lập tức hiểu ra lý do, hắn nhìn về phía Đế Tân Lộ.

Đế Tân Lộ vội vàng gật đầu, khom mình hành lễ với Tiêu Thiên: “Tiêu đại nhân có con mắt tinh tường, chiếc thuyền này quả thật là chiến hạm mà tội nhân từng chỉ huy, binh sĩ đó cũng là thần quân dưới quyền của ta.”

“Không biết vì sao chiến hạm này lại xuất hiện ở đây và đang giao chiến với người khác.”

“Dù sao sau khi bọn ta tỉnh lại, toàn bộ đều đóng quân tại nơi này, không thể tự tiện rời khỏi.”

“Huống hồ, người Thần giới Vạn Vật có thể rời khỏi nơi này cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, rời đi cũng phải báo cáo, không phải muốn đi là có thể đi một cách đơn giản như vậy.”

“Theo lý, bây giờ bọn họ nên đóng quân tại đại doanh ở Ngọc Kim giới, án binh bất động mới đúng, sao giờ lại chạy tới nơi này.”

Đế Tân Lộ nghĩ mãi không ra, miệng lẩm bẩm.

“Tiêu đại nhân, tội nô cho rằng…” Tiếp đó, Đế Tân Lộ ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Thiên, khi chuẩn bị lên tiếng thì phát hiện bóng dáng trước mặt hắn đã biến mất từ lúc nào.

Đế Tân Lộ không khỏi trợn mắt, nhìn về phía Long Khâu Đạo ở bên cạnh: “Tiêu đại nhân đâu?”

Long Khâu Đạo nhún vai, nhìn cũng không cần nhìn: “Việc này mà ngươi còn phải nghĩ nữa à, đương nhiên là đi xem xét tình hình rồi.”

“Cho dù con người Tiêu đại nhân rất lười biếng nhưng có một tính cách vô cùng đặc thù đã ăn vào trong xương, mặc dù ngài che giấu rất kỹ nhưng vẫn bị lão Long ta phát hiện được.”

Nghe Long Khâu Đạo nói vậy, Đế Tân Lộ nghiêm sắc mặt, vội vàng chắp tay thỉnh giáo đối phương: “Xin Long Khâu Đạo nhân chỉ điểm.”

Đối với hắn, việc hầu hạ bên cạnh Tiêu Thiên, tất nhiên là muốn hiểu rõ tính tình và sở thích của đối phương, chuẩn bị sẵn sàng cho bất cứ tình huống nào.

Nếu như hắn biết được tính cách ẩn giấu của Tiêu Thiên thì việc hầu hạ sau này, sẽ càng thêm thuận tiện.

Long Khâu Đạo ghé lại gần Đế Tân Lộ, tỏ vẻ thần bí.

“Thích hóng hớt!”

Đế Tân Lộ: (wДw)!!!

Đây là tính cách gì vậy trời?

…

Cùng lúc đó trên chiến hạm bằng gỗ, dưới mũ giáp của tướng sĩ thần tộc Vạn Vật dẫn đầu, ánh mắt lóe lên tia phẫn nộ: “Tiếp tục cho nổ, lão tử không tin bọn họ còn có thể chống cự được đến đâu?”

Chương 734. Nhìn phía sau ngươi

“Sắp gặp được tướng quân đại nhân rồi, đến lúc đó chúng ta sẽ được cứu!”

Nghe đội trưởng nói vậy, một đám tướng sĩ thần quân nhao nhao gào thét, linh khí thần văn trong cơ thể không ngừng phun trào, truyền vào trong trận pháp.

Ngay lúc này, tất cả mọi người đồng tâm hiệp lực, đối kháng với kẻ địch đang đến gần từ nơi xa trên không trung.

“Các ngươi cho rằng bản thân còn có thể kiên trì được bao lâu hả?” Tiếng nói chọc tức bỗng nhiên truyền tới từ phía xa trên không trung.

Bang! Bang! Bang!

Tiếng va chạm liên tiếp vang lên, một thân hình bỗng nhiên phá tan lưỡi đao ánh kim trập trùng chấn động trên chiến hạm, lơ lửng giữa không trung.

“Là hắn ư?” Ở phía dưới thành, Đế Tân Lộ lập tức nhận ra thân phận của người vừa tới.

Khi nghe Đế Tân Lộ thốt lên câu này, Long Khâu Đạo ở bên cạnh tỏ ra hiếu kỳ: “Sao vậy, ngươi biết hắn ư?”

“Thực lực không tầm thường, Đạo Giới cảnh nhị thập tam giai, ngoài ra còn có chiến lực hoàng cấp đánh giá.”

Nghe Long Khâu Đạo nhận xét, Đế Tân Lộ gật đầu: “Đúng vậy,

người này là giới chủ Ngọc Kim giới trong Thần giới Vạn Vật, cũng chính là chưởng quản một phương bên đó, đồng thời là một thành viên trưởng lão dự bị."

"Tại Ngọc Kim giới, thần quân thức tỉnh bọn ta đều thuộc quyền quản lý của người này."

"Chỉ là bình thường đối phương có vẻ rất hiền lành, sao bây giờ lại hung dữ như thế kia?"

Đế Tân Lộ quan sát cường giả thần tộc Vạn Vật trên chiến hạm giữa không trung.

Giới chủ Ngọc Kim giới, Đế Do Tâm.

"Chiến đấu!!!" Bên dưới chiến hạm, đội trưởng thần tộc Vạn Vật đột nhiên gào thét lên.

Toàn bộ trận pháp trên chiến hạm một lần nữa bộc phát uy năng kinh khủng, mỗi tướng sĩ thần quân đều điên cuồng nghiền ép linh khí thần văn trong cơ thể mình.

Thậm chí, bên dưới khải giáp của nhiều binh sĩ, thần văn trên da không chịu nổi gánh nặng, nứt toác, máu chảy ra.

Dù vậy, khuôn mặt dưới mũ giáp vẫn hung dữ, cắn răng nghiến lợi trừng mắt nhìn về phía trước.

Vù! Vù! Vù!

Trên chiến hạm khổng lồ hiện ra trận pháp, một lần nữa ngưng tụ lực lượng thần văn.

Chỉ là lần này, sức mạnh trận pháp thần văn đã hóa thành một binh khí màu vàng ánh kim khổng lồ thật sự, giống như một chiếc rìu xẻ trời.

"Trảm!!!"

Sau khi thủ lĩnh chiến hạm lần nữa gào thét lên thì những tướng sĩ thần quân phía sau cũng đồng loại hét lên.

Nương theo tiếng gào thét của bọn họ vang lên, chiếc rìu chiến ánh kim khổng lồ vừa được ngưng tụ mà thành, chém về phía Đế Do Tâm đang đứng phía xa giữa không trung.

Ngay khi chiếc rìu khổng lồ chém xuống, không gian chấn động, những vết nứt nhỏ mơ hồ xuất hiện.

Không chỉ như thế, từng tướng sĩ thần tộc Vạn Vật trên chiến hạm đồng loạt gầm lên, ý chí chiến đấu của bọn họ cũng dâng lên cao, gia trì thêm cho chiếc rìu chiến này.

Cùng với ý chí chiến đấu ồn ào dâng lên, còn có tiếng hò hét la giết của tướng sĩ trên chiến hạm.

Ý chí chiến đấu trên thần rìu chém ra, được bao trùm ý sát phạt màu đỏ tươi.

Uy năng trong đó càng kinh thiên động địa.

“Hay cho thuật sát phạt trên chiến trường, thật lợi hại!” Ở phía xa, Long Khâu Đạo đang quan sát, không khỏi khen hay, vỗ vỗ vai Đế Tân Lộ: “Nhất định phải dạy thuật này cho tướng sĩ trong Liên minh Nữ Đế, đây đúng là thứ đồ tốt.”

“Ngươi nên lấy thứ này ra sớm hơn?”

Đối với việc này, Đế Tân Lộ nhẹ nhàng gật đầu: “Trước đây, do linh hồn hạn chế dẫn đến việc ta không thể tận trung với cương vị, làm trâu làm ngựa cho Tiêu đại nhân.”

“Bây giờ hạn chế đã được giải trừ, tự nhiên muốn dốc toàn lực. Chỉ là đôi khi, tại hạ có nhiều chỗ có thể không hiểu rõ ràng lắm, hy vọng Long Khâu đại nhân chỉ điểm và giúp đỡ nhiều hơn.”

Long Khâu Đạo khẽ xua tay: “Đây đều là chuyện nhỏ, chỉ cần ngươi tận tâm tận lực, Tiêu đại nhân tự nhiên sẽ rất hài lòng.”

“Chỉ có điều, lúc này không biết Tiêu đại nhân chạy đến nơi nào rồi?”

Chẳng lẽ ngài ấy chờ cho hai bên công kích nhau xong, Tiêu đại nhân mới xuất hiện một cách hoành tráng?

Long Khâu Đạo cho rằng khả năng này rất cao, trong nhận thức của ông, Tiêu đại nhân rất thích tỏ vẻ ngầu lòi.

Làm sao ngài ấy có thể bỏ qua dịp được công chúng chú ý này?

Đùng!!

Nhưng khi chiếc rìu khổng lồ nện như điên lên người Đế Do Tâm, Tiêu Thiên vẫn không lộ diện.

“Hửm?” Lúc này, Long Khâu Đạo bỗng nheo mắt lại, cẩn thận quan sát phía trước trên không trung.

Trên người Đế Do Tâm, giữa những thần văn màu vàng ánh kim sáng bóng, có một chút màu đỏ tươi kèm theo màu đen sẫm.

Nó hoàn toàn khác với sự cao quý và kiêu hãnh của thần tộc Vạn Vật mà hắn biết, thay vào đó nó toát ra mùi máu me và sự hắc ám.

Chỉ có điều, dấu vết này xuất hiện chớp nhoáng, Long Khâu Đạo còn chưa kịp nhìn rõ thì nó đã biến mất không còn tung tích.

Cùng lúc đó, Đế Do Tâm ở trên không trung đã cười nhạo.

Giọng điệu đầy vẻ chế giễu: “Kỹ năng tầm thường!”

Chương 735. Nhìn phía sau ngươi (2)

Vừa dứt lời, Đế Do Tâm liền vươn tay ra, tiếp xúc với khoảng không phía trước.

Keng!

Trước ánh mắt kinh hãi của bao nhiêu người, chiếc rìu thần chiến đấu oai phong bị trấn áp một cách dễ dàng như vậy.

Đế Do Tâm cầm chiếc rìu khổng lồ đã bị chặt xuống, nhếch miệng cười: "Ngươi cho rằng thủ đoạn nhỏ này, thật sự có thể làm gì được ta sao?"

"Hay là nói, các ngươi nghĩ rằng dùng bản thân làm mồi nhử là kế hoạch vô cùng hoàn hảo, ta sẽ không phát hiện được."

Khi nghe những lời này của Đế Do Tâm, một đám thần tộc Vạn Vật trên chiến hạm đều đồng loạt lộ ra vẻ kinh ngạc, không thể tin nổi.

Còn sắc mặt của đội trưởng dẫn đầu trông rất khó coi.

Bị phát hiện rồi ư!

"Các ngươi chia quân làm năm nhóm, bay các hướng khác nhau, hòng mật báo."

"Nhưng trên thực tế, chúng đều là mồi nhử, hạm đội chiến hạm thật sự báo tin đang ở gần các ngươi, bọn họ chỉ lợi dụng thần trận đi trong bóng tối mà thôi."

“Bề ngoài, các ngươi hoàn thành nhiệm vụ là tốt nhất, nhưng thực tế, nhiệm vụ chân chính là đảm bảo cho hạm đội trong bóng tối kia tìm tới chỗ tướng quân Đế Tân Lộ của các ngươi, đúng không?”

Đế Do Tâm nói đến đây, nhịn không được mà bật cười lớn và bắt đầu vỗ tay.

Bộp! Bộp! Bộp!

“Đến đây nào các đệ tử tốt của ta, hãy để cho bọn họ mở mang kiến thức khi nhìn thấy các ngươi thành công tu hành trong khoảng thời gian này đi! Đế Do Tâm lộ vẻ dữ tợn trên khuôn mặt.

Hắn có thể cảm nhận được sự đao động và âm thanh lạo xạo phát ra từ phía sau lưng hắn.

Rõ ràng đó là mảnh vỡ chiến hạm do đồ đệ của hắn đánh vỡ.

Ngay lúc này, Đế Do Tâm có thể nhìn thấy tướng sĩ thần quân trên chiến hạm đối diện, ai nấy đều mang ánh mắt hoảng sợ.

Thậm chí có người còn cởi mũ giáp của mình xuống, run rẩy nhìn ra phía sau mình, như thể thấy quỷ vậy.

Chờ một chút!

Đế Do Tâm cau mày, hắn cảm thấy vẻ mặt của những tướng sĩ thần quân này không ổn.

Mưu kế bị vạch trần, kinh ngạc là điều đương nhiên, nhiều hơn nữa không phải là cảm thấy ảo não, phẫn nộ hay cảm xúc gì đó tương tự à.

Biểu cảm chấn kinh kia là có ý gì?

Trong lúc Đế Do Tâm đang suy nghĩ, hắn chậm rãi quay người lại và nhìn phía sau.

Khi hắn nhìn rõ phía sau, mặt hắn lộ ra vẻ vô cùng hoảng sợ.

Không khác gì đám tướng sĩ thần quân kia, như thể nhìn thấy quỷ vậy.

Khiếp sợ không gì sánh nổi.

Lông mày Đế Do Tâm run tun, nhìn vị trí ở phía sau.

Nơi đó vốn không có ai nhưng không biết từ lúc nào, đột nhiên xuất hiện một nam tử Nhân tộc, khoác lên người vương bào lộng lẫy, đứng lơ lửng giữa không trung.

Toàn thân không có chút dao động linh khí nào, không khác gì một người bình thường.

Đối phương ngậm một que tăm trong miệng, tay vác một thanh trường thương dài.

Đế Do Tâm vô cùng quen thuộc với thanh trường thương này.

Bởi vì thanh trường thương thần văn này có tên là 'Thuấn Chi Cực', do hắn đích thân luyện chế và truyền cho con trai của mình.

Con trai của hắn chính là người phụ trách dẫn đội truy bắt những kẻ đào ngũ trong thần quân lần này.

Nhưng hiện tại, thanh trường thương này đã rơi vào tay Tiêu Thiên, trên đó xuyên rất nhiều thi thể.

Mỗi thi thể đều là thần tộc Vạn Vật, đầu tiên là con trai hắn, kế tiếp là thủ hạ của hắn.

Trông giống như xiên thịt vậy.

"Ngươi…ngươi…" Đế Do Tâm trợn trừng mắt, nhìn chằm chằm Tiêu Thiên.

Lúc đầu, hắn rất sốc, sau đó nhìn thấy con trai mình bị Tiêu Thiên treo lủng lẳng, lắc lư theo gió.

Nội tâm hắn dâng lên tia bi thương và phẫn nộ!

Thần quân thần tộc Vạn Vật trên chiến hạm đều sửng sốt khi nhìn thấy cảnh này, sau đó trên mặt bọn họ lộ ra vẻ vui mừng.

Mặc kệ Tiêu Thiên vừa đột ngột xuất hiện có lai lịch gì.

Nhưng nhìn những thi thể bị xiên trên thần thương mà đối phương đang vác, đã nói cho bọn họ.

Là bạn chứ không phải địch!

Hơn nữa, đối phương đã giết tay sai mà Đế Do Tâm hay nhắc tới, người mà lúc trước đi ngăn cản bọn họ âm thầm mật báo cho tướng quân.

Chỉ cần đảm bảo kế hoạch thành công là được, nói không chừng bọn họ còn có thể sống sót.

“Đừng vui mừng quá sớm!” So với những tướng sĩ thần quân khác, đội trưởng dẫn đầu nghiêm sắc mặt: “Cho dù đối phương ra tay nhưng chưa chắc là vì chúng ta.”

“Lỡ như đối phương vốn là kẻ địch của thần tộc Vạn Vật chúng ta thì sao?”

Lời này của đội trưởng dẫn đầu khiến các thần tộc Vạn Vật khác trên chiến hạm như tỉnh giấc trong cơn mơ.

Vẻ mặt ai nấy đều căng thẳng, nhìn về phía giữa không trung.

Ngay lúc này.

Giữa không trung, Đế Do Tâm tràn ngập lửa giận, chất vấn: “Ngươi…”

“Ngươi cùng một bọn với đám người này ư?” Tiêu Thiên vác thần thương, vừa nhìn Đế Do Tâm vừa nói.

Đế Do Tâm nghiến răng nghiến lợi: “Ngươi giết con trai ta…”

“Thì ra là con trai ngươi!” Tiêu Thiên lần nữa thô lỗ ngắt lời Đế Do Tâm, vẻ mặt dần trở nên nghiêm túc: “Không dạy con là lỗi của người làm cha, nói ra thì ngươi nên cảm ơn ta nữa đó!”

Chương 736. Không đơn giản như bề ngoài

Tiêu Thiên đột ngột nói ra lời này khiến Đế Do Tâm và đám người trên chiến hạm ngơ ra.

“Ta…ta phải cảm ơn ngươi?” Đế Do Tâm nhìn Tiêu Thiên, không thể hiểu nổi logic trong lời nói của đối phương: “Ngươi giết con trai ta, ngươi lại còn muốn ta cảm ơn ngươi?”

“Chứ sao, ta chỉ là một người qua đường bình thường, tới đây xem náo nhiệt mà thôi, cung không gây ai hay chọc ai.” Tiêu Thiên vừa nói vừa chỉ vào vết tích mơ hồ của trận pháp còn sót lại ở cách đó không xa.

Nhóm thần tộc Vạn Vật trên chiến hạm đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Bản thân thần tộc Vạn Vật am hiểu kiến thức nhiều phương diện, dù không tinh thông nhưng cũng có đọc sơ qua, có biết chút ít.

Vết tích còn sót lại của trận pháp bên kia, rõ ràng thuộc về huyễn trận.

Có vẻ như con trai của Đế Do Tâm và thuộc hạ của bọn họ vốn ẩn náu trong khu vực bên đó.

Chắc là trận bàn di động, kèm theo tác dụng của huyễn trận.

Rất nhanh, lời nói của Tiêu Thiên lại lần nữa thu hút sự chú ý của bọn họ.

“Ta chỉ đến xem tình hình thôi, các ngươi đánh nhau ở bên này rất náo nhiệt, ảnh hưởng không hề nhỏ, bản thân việc này là một hành vi sai lầm.”

“Bên dưới là thành trì, nếu tổn thương đến người vô tội thì các ngươi lấy gì để bù đắp đây hả?”

“Kết quả là con trai ngươi đột nhiên xông từ trong huyễn trận ra, trực tiếp muốn giết ta, căn bản không cho ta có cơ hội giải thích.”

“Ta định giải thích với hắn rằng đây chỉ là hiểu lầm, ta là người qua đường.”

“Thế mà con trai người lại bảo ta cút, lệ khí quá nặng.”

“Ta thật sự có chút lo lắng, lệ khí nặng như vậy, cuồng ma gặp ai cũng giết như hắn, nếu ta bỏ qua, có phải sẽ tàn sát nhiều tính mạng vô tội hơn nữa?”

“Hết cách, ta đành phải đánh chết hắn thôi.”

Nói đến đây, Tiêu Thiên dùng ngôn từ chính nghĩa, nghiêm túc nhìn Đế Do Tâm: “Mà ngươi, với tư cách là phụ thân của hắn, đã không dạy bảo hắn lại còn để mặc hắn tùy ý ra tay giết người.”

“Nếu ngươi không đành lòng xuống tay với con trai mình, vậy ta sẽ giúp ngươi một tay, đại nghĩa diệt thân, chẳng lẽ ngươi không nên cảm tạ ta sao?”

Nhìn Tiêu Thiên ở trước mặt, dùng lời lẽ chững chạc đàng hoàng nói với hắn, Đế Do Tâm trừng mắt, nhìn chằm chằm đối phương thật lâu.

Hắn á khẩu, nhất thời không biết đối phương đang đùa giỡn hay là đang nghiêm túc thảo luận với hắn.

Bốp!

Bên dưới thành trì, Long Khâu Đạo đang theo dõi diễn biến tình hình, tự vỗ vào trán ông.

Tiêu đại nhân, ngài lại bắt đầu rồi à.

Mặc dù từ kết luận, có lẽ ngài thật sự đã trừ hại cho dân.

Nhưng ngài lại bày trò chọc giận người ta làm gì, rảnh vậy ư?

“Tiêu đại nhân nói có lý, cha con Đế Do Tâm ở Ngọc Kim giới, đích thật là ngang ngược không thể chịu nổi, hở tí là giết chóc tộc Giác Thần.”

“Thậm chí, một vài tộc nhân thần tộc Vạn Vật cũng sẽ bị trừ bỏ một cách tàn nhẫn nếu cản đường đi của bọn họ.”

“Đặc biệt là đứa con trai này của Đế Do Tâm, tác phong rất ti tiện, tàn bạo, có thể nói là vô cùng ác độc.”

“Giết hay lắm, Đế Do Tâm này nên cảm ơn Tiêu đại nhân.”

“Hắn không giáo huấn được con trai thì để Tiêu đại nhân giúp hắn một tay, ngài ấy nói đâu có sai!”

Đế Tân Lộ vừa cười vừa nói, rất vui vẻ, nhìn về phía Long Khâu Đạo: “Nếu tộc nhân Ngọc Kim giới biết được việc Tiêu đại nhân làm, chỉ sợ sẽ nhảy cẫng hoan hô ầm ĩ.”

“Tin ta đi…” Long Khâu Đạo nhìn Đế Tân Lộ thật lâu, nghiêm túc nói: “Dưới trướng của Tiêu Thiên, ngài ấy sẽ đảm bảo ngươi phất lên như diều gặp gió, nhất phi trùng thiên, rất được trọng dụng!”

“Long Khâu đại nhân quá khen rồi, ta chẳng qua chỉ là một người trồng cây bình thường trong trang trại chăn nuôi Thanh Viêm mà thôi, đảm đương không nổi sự trọng dụng.” Đế Tân Lộ

khiêm tốn, nhìn về phía Tiêu Thiên ở trên không: “Ta chỉ cần trồng cây xong được lắng nghe Tiêu đại nhân dạy bảo…”

“Là đủ rồi!”

Long Khâu Đạo giật giật khóe miệng.

Thế là hết!

“Tướng quân!!!” Bỗng nhiên, một giọng nói nhỏ nhẹ truyền tới từ bên cạnh.

Long Khâu Đạo và Đế Tân Lộ quay đầu nhìn lại, phát hiện một nhóm thần tộc Vạn Vật, không biết từ lúc nào đi ra từ trong bóng tối.

thần tộc Vạn Vật dẫn đầu khoác trường bào, bên dưới có mặc khải giáp.

Hắn đi đến trước mặt Đế Tân Lộ, thần sắc vô cùng kích động: “Quả nhiên ngài đã quay lại rồi, trước đó thần quân lệnh đã cảm ứng đúng rồi!”

“Tướng quân, bọn ta đã phát hiện ra một bí mật lớn, thần tộc Vạn Vật bây giờ không phải là tộc nhân mà chúng ta quen biết nữa.”

“Bọn ta còn nghi ngờ rằng, bên phía tông tộc đã bị lực lượng vô danh xâm nhập và khống chế, lợi dụng tộc chúng ta làm việc cho bọn họ.”

“Hơn nữa, chúng ta có lẽ đã bị người khác thao túng rồi!”

thần tộc Vạn Vật đến tìm Đế Tân Lộ, chỉ vào đầu của hắn, giọng điệu nặng nề.

Biểu cảm của Đế Tân Lộ cũng thay đổi.

Long Khâu Đạo ở bên cạnh bắt đầu có biểu cảm vi diệu.

Dường như thần tộc Vạn Vật, Thần giới Vạn Vật không hề đơn giản như bề ngoài.

Chương 737. Người trồng cây bình thường

"Những chuyện phức tạp hơn vẫn là để một thời gian nữa hẵng nói." Đế Tân Lộ nhìn thuộc hạ dưới trướng ngày xưa, chậm rãi mở miệng.

Ông ngẩng đầu lên nhìn về Đế Do Tâm giữa bầu trời: "Phiền phức này, sao có thể khiến đại nhân đích thân ra tay được."

"Ngươi... đúng là rất tuyệt!" Long Khâu Đạo ở bên cạnh không khỏi cảm khái, nói với Đế Tân Lộ: "Thật ra Tiêu đại nhân chơi rất vui vẻ, ngươi không cần phải đi góp vui đâu."

"Đây không phải là góp vui, mà là giải sầu cho Tiêu đại nhân." Đế Tân Lộ nói đến đây, dừng lại một lúc mới nói tiếp: "Đại nhân quá nhân từ hiền lành, ghét ác như thù, ta lo hắn không giữ lại người sống."

Nói xong, ông nhìn về dưới trướng ngày xưa, người đến báo tin, ý bảo Long Khâu Đạo ở bên cạnh: "Nghe dặn dò của Long Khâu đại nhân, đừng chạy loạn."

Soạt!

Đế Tân Lộ dứt lời, bóng dáng của ông lập tức biến mất tại chỗ, chạy nước rút về phía bầu trời.

Bóng dáng ông lóng lánh thần mang giống như sao băng màu vàng kim xông tới, giết về phía bầu trời.

Động tĩnh đột nhiên xuất hiện khiến Đế Do Tâm giữa không trung bi phẫn bất kham, không thể tin được.

Hắn xoay mạnh người lại, phát hiện Đế Tân Lộ xuất hiện phía sau mình không biết từ khi nào.

"Ngươi..." Đế Do Tâm hơi giật mình, lúc định mở miệng thì phần bụng chợt gặp phải đòn nặng.

Đùng!

Một quyền thế trầm lực nặng của Đế Tân Lộ trực tiếp đánh Đế Do Tâm bay ngược ra ngoài, cứ như đạn pháo, núi cao ở xa xa chính giữa.

Ầm đùng!

Tiếng nổ vang đinh tai nhức óc thuận theo thân núi sụp đổ mà nổ vang.

Đế Tân Lộ đánh bay Đế Do Tâm, khom mình hành lễ về phía Tiêu Thiên: "Tiêu đại nhân, tội nô đã xử lý người này giúp ngài, không làm phiền ngài ra tay."

Sau khi nói xong, Đế Tân Lộ lần nữa siết tay, bắp thịt cả người bành trướng, mang theo huyết khí màu vàng kim phóng lớn.

Đùng!

Bóng dáng của Đế Tân Lộ lần nữa bộc phát, không khí phía sau nổ tung, lúc sau biến mất ở trước mặt Tiêu Thiên.

"Luyện không tồi!" Tiêu Thiên lơ lửng tại chỗ, nhìn Đế Tân Lộ giết ra ngoài, tấm tắc khen ngợi.

Đế Tân Lộ được xem là hạt giống luyện võ không tồi, cộng thêm đối phương thành tâm hướng thiện sau khi rơi vào tay hắn.

Tiến hành tu hành, làm chơi ăn thật.

Trên một ý nghĩa nào đó mà nói, đây là thể hiện sức mạnh trên

mặt tâm linh.

Tiêu Thiên tiện tay hất lên, ném thi thể đó lên phía trên chiến thuyền.

Dù sao thì từ tình hình vừa nãy cho thấy, đây có lẽ là kẻ địch của bọn họ, nên đương nhiên là giao cho bọn họ xử lý rồi.

Còn về thanh trường thương này, tất nhiên là phải tịch thu.

Con trai của thần tộc Vạn Vật tập kích mình, không nghe lời, thì phải có chút xử phạt nho nhỏ.

Lẽ nào quá đáng ư?

Không chút quá đáng nào cả, trái lại rất hợp lý.

Vút!

Bóng dáng của Tiêu Thiên lần nữa bộc phát, trong nháy mắt biến mất tại chỗ, trở về bên cạnh Long Khâu Đạo.

"Tiêu đại nhân, cảnh tượng náo nhiệt này thú vị không?" Long Khâu Đạo nhìn Tiêu Thiên xuất hiện, mang theo nụ cười mỉm mở miệng.

"Không thú vị gì cả, nhưng nói ra thì chiến thuyền đó thoạt nhìn không tồi." Tiêu Thiên trở lại bên cạnh Long Khâu Đạo, mở miệng nói: "Ngươi nói nếu tạo ra thứ này, dùng ở Đế vực thì thế nào?"

"Chuyên dành cho bách tính bình thường xuất hành sử dụng, chẳng phải là tốc độ rất nhanh, rất tiện à."

"Chủ yếu là suy tính của ta là Đế vực đang không ngừng thay đổi, đợi sau khi tinh cầu thay đổi nhiều, không có công cụ xuất hành lui tới thì không được."

"Liên hệ hai bên phải đủ chặt chẽ, kinh tế mới có thể phát triển..."

Tiêu Thiên lải nhải, nói ra suy nghĩ của hắn.

Lúc này, Long Khâu Đạo cũng nghiêm túc, chăm chú thảo luận với Tiêu Thiên, đồng thời còn ghi chép lại.

Chuyện này tốt nhất là nên mang về thương lượng với mọi người, mới có thể khiến toàn bộ Đế vực trở nên tốt hơn, cũng dễ thực thi.

Trái lại thần tộc Vạn Vật bên cạnh nhìn Tiêu Thiên chợt xuất hiện, hàng lông mày hơi run rẩy, trong nội tâm xuất hiện sợ hãi chưa bao giờ có.

Bọn họ thi triển bí pháp bí mật, lặng lẽ tiến lại gần tướng quân Đế Tân Lộ.

Kết quả bị Đế Uyển Dịch, con trai của Đế Do Tâm đuổi theo, vốn tưởng chạy trời không khỏi nắng.

Nhưng ai ngờ khu vực bao phủ thế giới giới đạo huyền ảo của trận pháp tiềm hành chợt xuất hiện Nhân tộc bình thường là Tiêu Thiên, lơ lửng giữa không trung giống như đang xem kịch vui.

Bản thân Đế Uyển Dịch thô bạo, có người hiện ra ở trước mặt hắn, có thể thấy rõ lựa chọn của hắn.

Giết!

Tiện đường trực tiếp giết Tiêu Thiên, tan xương nát thịt, mới là phong cách hành sự của Đế Uyển Dịch.

Vì vậy Đế Uyển Dịch ra tay với nam nhân đó.

Chỉ là không ai ngờ nam nhân đó lại kinh khủng đến mức độ này.

Thần thương “Thuấn Chi Cực” mà Đế Do Tâm đích thân luyện thành bị đối phương dùng đầu ngón tay trỏ, nhẹ nhàng chặn lại.

Sau đó, hai ngón tay kẹp lấy mũi thương, kéo nhẹ một cái, đoạt lại thần thương.

Điều kỳ lạ nhất là hình như nam nhân Nhân tộc này còn muốn nói lý với đối phương.

Chương 738. Người trồng cây bình thường (2)

Đế Uyển Dịch đâu phải là người chịu ức hiếp được, hắn trực tiếp chửi ầm lên.

Sau đó...

Không còn sau đó nữa.

Bọn họ trừng mắt nhìn Tiêu Thiên giải quyết đám người Đế Uyển Dịch dễ dàng như thịt xiên.

Thậm chí, ngay cả năng lực phản kháng đối phương cũng không làm được.

Trong lúc hắn ra tay, trên người còn không hiện lên tia linh khí nào cả.

Cực kỳ quỷ dị!

Lúc nghĩ đến đây, đột nhiên hắn ngẩng đầu lên, phát hiện Tiêu Thiên đúng quay đầu nhìn qua.

Lập tức dọa hắn giật mình.

Trong chớp mắt, hắn suy nghĩ rất nhanh, lập tức liên hệ tất cả chi tiết lại với nhau.

Giây tiếp theo, hắn đã kịp phản ứng, vội vàng kéo áo khoác ngoài trên người xuống, lộ ra áo giáp và dáng thật của bản thân ở bên trong.

Bịch!

Hắn quỳ một gối, nghiêm túc nói với Tiêu Thiên: “Đế Phúc Vân, phó tướng thứ ba dưới trướng tướng quân Đế Tân Lộ thần tướng thứ bảy quân xung kích thần quân Vạn Vật bái kiến đại nhân!”

Mà thần tộc Vạn Vật khác phía sau hắn ngây ra một lúc, rồi kịp phản ứng, kéo áo khoác ngoài, tự giới thiệu bản thân giống như Đế Phúc Vân.

"Thuộc hạ của Đế Tân Lộ?" Tiêu Thiên nghe thấy giới thiệu của đối phương, khẽ gật đầu, nhìn sang Long Khâu Đạo: "Nhớ không lầm thì hình như Đế Tân Lộ là tướng quân."

"Ừm, nhưng trong mắt Đế Tân Lộ, ông đã không còn là tướng quân gì đó nữa, mà là người trồng cây của trang trại Thanh Viêm." Long Khâu Đạo mở miệng, mang theo nụ cười mỉm.

Tiêu Thiên nhíu mày: "Người trồng cây?"

"Có thể là trước đây ngài có nói người trước trồng cây người sau hưởng bóng, đã dẫn dắt ông ta." Long Khâu Đạo nói xong, xách Đế Do Tâm trên không trung bay trở về bên cạnh mở miệng nói.

"Ông ta biết nghiệp chướng bản thân nặng nề, nên chỉ muốn trồng cây trong thời gian có hạn, mưu cầu mấy không gian sinh tồn cho đời sau tộc mình."

"Cho nên ông ta hy vọng có thể làm người trồng cây dưới trướng ngài, làm người trồng cây của tộc bọn họ."

"Trồng một cây có thể che mưa che gió cho thần tộc Vạn Vật ở Đế vực."

Lời nói của Long Khâu Đạo khiến Tiêu Thiên lộ ra tươi cười: "Nếu đã như thế, vậy thì ông ta phải cố gắng rồi, vì trồng cây rất

gian khổ."

Hiện giờ phương thức quản lý trong Thần giới Vạn Vật là mỗi giới cũng chính là trên mỗi tinh cầu đều có trưởng lão dự bị trấn thủ.

Những trưởng lão dự bị do đại trưởng lão Đế Hằng Tâm trấn thủ nơi này quản lý.

Một vài phương thức mà Thần tộc Vạn Vật thống trị kế tục cổ chế.

Quá khứ trong ký ức mà Đế Tân Lộ biết, Thần tộc Vạn Vật thành lập thần quốc Vạn Vật, tiến hành thống trị và quản lý.

“Thần tộc Linh Năng cũng là đế quốc Linh Năng nhưng không phải do quần tộc quản lý mà là do đế quốc quản lý.” Long Khâu Đạo bỗng nhiên mở miệng, kể rõ ra.

Lúc này, bọn họ tụ tập ngay trong phủ đệ trưởng lão dự bị của Trường Thanh giới.

Phủ đệ này cũng ở trong thành trì của đám người Tiêu Thiên.

Trước nơi đông người, khẳng định không phải là nơi nói chuyện gì.

Cho nên sau khi bắt được Đế Do Tâm, bọn họ liền tới phủ đệ này dưới đề nghị của Đế Tân Lộ.

Sau khi trưởng lão dự bị và Đế Tân Lộ nói chuyện với nhau thì nhiệt tình hoan nghênh bọn họ.

“Đại nhân, mùi vị ổn không? Nhiệt độ có thích hợp không, nếu không thích, ta còn có không ít đồ cất giữ.” Trong đại sảnh tiền đường của phủ trưởng lão, trưởng lão dự bị Trường Thanh giới Đế Vũ mang theo nụ cười, hơi khom người, đứng ở bên cạnh Tiêu

Thiên hỏi.

Tiêu Thiên nhấp một ngụm trà, vừa lòng gật đầu với đối phương: “Mùi vị được lắm nhưng mà ta còn muốn thử vài mùi vị khác.”

“Đại nhân thích là tốt rồi, ngài chờ một chút, ta giúp ngài đun.” Đế Vũ vừa cười vừa đi đến bên cạnh bàn trà nhỏ, bắt đầu bận rộn.

Trong sảnh lớn, bầu không khí quỷ dị cực kỳ đáng sợ.

Nhất là rất nhiều ánh mắt đều tập trung lên tinh thể trong tay Tiêu Thiên.

Cho dù là Đế Vũ ngâm trà cũng thỉnh thoảng liếc qua bên này sau đó nuốt nước miếng.

Tinh thể đó chính là một trong những con bài chưa lật của Thần tộc Vạn Vật bọn họ, tinh thể Thần Quang Liệt Nhật.

Tinh thể Thần Quang Liệt Nhật chính là linh khí loại tiêu hao do bộ tộc bọn họ lưu lại.

Luyện hóa Đại Nhật Viêm tinh dùng thần trận Thần Quang bao vây, chế tạo thành.

Lúc trước khi Đế Do Tâm điên cuồng lấy ra tinh thể Thần Quang Liệt Nhật này, muốn đồng quy vu tận với mọi người, bọn họ đều bị dọa không nhẹ.

Kết quả vẫn là Tiêu Thiên ra tay, cưỡng ép áp chế tinh thể Thần Quang Liệt Nhật sắp nổ tung trở về.

Nhưng mà nội tâm mọi người vẫn khủng hoảng.

Dù sao vật khủng bố sắp kích nổ này, lắc lư như vậy trong tay Tiêu Thiên, ai không hoảng chứ?

“Cái thứ đồ này có hơi không ổn định lắm.” Tiêu Thiên chơi đùa tinh thể Thần Quang Liệt Nhật trong tay, phát hiện uy năng ẩn chứa bên trong càng ngày càng nghiêm trọng, không ngừng muốn bành trướng.

Chỉ là mỗi lần sắp bành trướng, đều sẽ bị Tiêu Thiên cưỡng ép bóp trở về.

Chương 739. Tinh thể Thần Quang Liệt Nhật

Đầy mặt Đế Do Tâm đều là máu quỳ gối trên đất ở trung tâm sảnh lớn, nhếch miệng cười.

“Trông có vẻ, cho dù nam nhân này lớn mạnh như thế cũng không có cách...”

Rộp rộp!!

Một âm thanh ăn cái gì vang lên, Đế Do Tâm và những người khác đều hoảng sợ nhìn Tiêu Thiên há miệng nuốt cái thứ đó xuống.

Ầm ầm!!!

Tiếng gầm rú nặng nề vang lên từ trong bụng Tiêu Thiên.

Mọi người rõ ràng nhìn thấy, bụng của Tiêu Thiên hơi run rẩy một chút.

“Ợ!” Tiêu Thiên ợ một hơi, miệng phun ra một vài khí tức ngọn lửa mang theo thần quang, chỉ là một tia như vậy.

Đã thiêu cháy không gian trước miệng hắn đến vặn vẹo xé rách, lộ ra khe nứt không gian màu đen sâu thẳm.

“Cái thứ đồ này còn hăng hái hơn tinh thể máu thiêu đốt của tộc Huyết Văn nhiều, sảng khoái quá!” Tiêu Thiên không nhịn được tán thưởng với Đế Tân Lộ bên cạnh.

Cho dù là biết Tiêu đại nhân biến thái không giống người, đã

quen lâu rồi.

Nhưng lúc này Đế Tân Lộ vẫn có chút hoảng hốt.

Nhưng mà ông vẫn theo bản năng trả lời: “Nếu nói từ trên cấu tạo của tinh thể máu thiêu đốt tộc Huyết Văn thật sự có chỗ tương tự với tinh thể Thần Quang Liệt Nhật.”

“Giữa đôi bên, có lẽ cũng có liên hệ gì cũng không nói chính xác được.”

Tiêu Thiên vừa gật đầu vừa lấy qua một ly nước trà từ trong tay Đế Vũ đang run rẩy, nhận lấy uống một hơi cạn sạch: “Khẩu vị này không tệ lắm, còn nữa không?”

“Có! Có! Có!” Đế Vũ điên cuồng đồng ý, vội vàng xoay người đi tiếp tục bận rộn, tay run rẩy không ngừng.

Thật là đáng sợ!

Nam nhân này quả thực quá khủng bố, hắn là Nhân tộc thật sao?

Đó là linh khí loại tiêu hao chiến lược, tinh thể Thần Quang Liệt Nhật dùng Đại Nhật Viêm tinh làm nguyên liệu luyện chế ra.

Dựa theo ghi chép, đó là con bài chưa lật đưa lên lúc đại quyết chiến chém giết với bên phía Tàng Vũ.

Ngài nuốt mất không sao cũng thôi đi, còn rất hăng hái?

Ông còn đang hoài nghi đồ ăn vặt mà quái vật Nhân tộc này bình thường ăn, sẽ không phải chính là nén Đại Nhật Viêm tinh lại rồi ăn chơi chứ?

“Tiêu đại nhân, ngài ăn như vậy không sao chứ?”Long Khâu Đạo bên cạnh thân thiết hỏi: “Trước khi đi, Tử bệ hạ từng dặn dò kêu lão Long trông coi ngài, đừng để bản thân bị thương.”

“Không sao, ấm áp còn khá thoải mái.” Tiêu Thiên khoát tay kêu Long Khâu Đạo không cần lo lắng.

Hắn nói thật, sau khi nuốt tinh thể Thần Quang Liệt Nhật này, không ít năng lượng đều được thân thể khủng bố của bản thân tiêu hóa, nhập vào tứ chi bách hối.

Trong sảnh lớn, đám người Đế Phúc Vân và thần quân tướng sĩ của Thần tộc Vạn Vật đứng ở bên cạnh bao gồm những thần quân tướng sĩ trên chiến thuyền.

Cũng đứng tại chỗ run cầm cập, không dám nhúc nhích.

Hiện giờ bọn họ xem như lý giải đầy đủ tại sao tướng quân phải làm nô bên cạnh nam nhân này, còn tự xưng tội nhân.

Quá khủng bố!

Nam nhân này sẽ không phải còn đáng sợ hơn quốc chủ của thần quốc Vạn Vật bọn họ chứ.

Nói không chừng nam nhân này còn lợi hại hơn đại tộc trưởng của tộc Cổ Thần chín mươi triệu năm trước?

Mà Đế Do Tâm quỳ trên mặt đất, trong mắt hiện ra vẻ ngây dại.

Rất hiển nhiên, một màn trước mắt đã hoàn toàn vượt qua nhận thức của hắn.

“Nói ra, lão phu khá tò mò một điểm.” Lúc này, Long Khâu Đạo mở miệng: “Tinh thể Thần Quang Liệt Nhật từ trong miêu tả của các ngươi cực kỳ trân quý.”

“Chỉ là một trưởng lão dự bị tầm thường, dựa vào cái gì có thể sở hữu con bài chưa lật như vậy trong tay?”

“Đương nhiên, vị bằng hữu này lão phu không phải nhằm vào

ngươi.” Long Khâu Đạo nói xong, giải thích với Đế Vũ bên cạnh một câu.

Đế Vũ vội vàng lắc đầu: “Vị đại nhân này ngài nói không sai, ta tính là chó má gì, cho dù ngài nhằm vào ta thì ta cũng không ý kiến.”

Long Khâu Đạo: “...”

Tên này bị Tiêu đại nhân dọa sợ rồi...

“Chuyện này, ta cũng không nghĩ ra.” Đế Tân Lộ cũng cau mày, nhìn qua Đế Do Tâm: “Nếu ta không tính sai, có lẽ tinh thể Thần Quang Liệt Nhật này là lúc trước ta giao cho bên phía tông tộc mới đúng.”

“Vật này là lúc trước ta lĩnh mệnh xuất chinh...” Nói đến đây, Đế Tân Lộ nhíu mày, linh hồn truyền đến đau đớn nhưng rất nhanh khôi phục lại: “Đây là một con bài chưa lật do ta suất lĩnh quân này, dùng để biểu thị thành ý mới nộp lên.”

“Kết quả lại xuất hiện trong tay trưởng lão dự bị của Ngọc Kim giới là ngươi.”

Đế Do Tâm đối mặt với câu hỏi của Đế Tân Lộ thì cười nhạo lên, một dáng vẻ thái độ bất cần: “Chuyện như thế nào, chẳng lẽ bản thân ngươi không nghĩ ra sao?”

“Đương nhiên là nếu đám lão già các ngươi không nghe lời thì dùng con bài chưa lật này của các ngươi nổ chết các ngươi.

Lời nói của Đế Do Tâm khiến biểu cảm của Đế Tân Lộ thoáng âm trầm không ít.

Hiển nhiên lời này của đối phương khiến ông không thoải mái lawms.

Ông đã từng trả lại tín nhiệm đối với tông tộc của Thần tộc Vạn Vật thời đại này.

Chương 740. Nếu bản thân chính là kẻ điên thì sao

Kết quả, đám người cái gọi là Thần tộc Vạn Vật này lại lấy hành vi như thế nào báo đáp lại bọn họ?

Nhưng mà sắc mặt Đế Tân Lộ cũng rất khó coi, trong lòng có chút thương cảm nhưng ít nhiều cũng coi như là bình tĩnh.

Đi theo bên cạnh Tiêu Thiên mấy ngày nay, ở trong trang trại chăn nuôi Thanh Viêm trồng cây tu hành, tâm tính của ông đã được rèn luyện đầy đủ.

Nhưng mà, những tướng sĩ dưới trướng đám người Đế Phúc Vân không vui vẻ gì, hung dữ trừng mắt Đế Do Tâm.

Nếu không phải là Tiêu Thiên tọa trấn ở đây, khí thế quá mạnh mẽ, bọn họ đã không nhịn được xông lên ra tay từ sớm rồi.

“Vị trưởng lão này có biết chuyện này không?” Long Khâu Đạo bỗng nhiên quay đầu nhìn qua Đế Vũ.

Đế Vũ đang pha trà cho Tiêu Thiên, mùi thơm ngát độc đáo bay ra, ông cũng cực kỳ nghiêm túc mải mê trong đó.

Long Khâu Đạo bỗng nhiên đặt câu hỏi, cắt ngang động tác của ông.

“Hả, chuyện gì?” Đế Vũ ngẩng đầu lên mang theo chút hoảng hốt nhìn Đế Do Tâm quỳ gối bên kia sau đó tỉnh ngộ, không nhịn được lắc đầu: “Ta không rõ chuyện liên quan đến bên phía Ngọc Kim Giới, cũng không hiểu biết quá nhiều.”

“Thật ra Thần giới Vạn Vật từ khi ta sinh ra nhớ được chuyện, các giới đã không liên hệ với nhau, rất ít lui tới.”

“Chỉ có ngàn năm trước, thời đại quá khứ của đám người Đế Tân Lộ, lúc đầu khi các lão nhân ở thời kỳ diệt quốc của thần quốc Vạn Vật thức tỉnh từ trong ngủ say, đôi bên mới bắt đầu sôi nổi.”

“Thần giới Vạn Vật của chúng ta trong quá khứ đều ẩn náu bao vây dưới thần quang hủy diệt, che dấu bất động, gần như là không quá chú ý chuyện ở thế giới bên ngoài.”

“Tất cả mọi người trải qua ngày tháng yên ổn, thành thật sống.”

Nói đến đây, Đế Vũ cúi đầu tiếp tục pha trà, không nhiều lời nữa.

Nhưng có vẻ hình như còn có lời gì đó.

“Ừm...” Đế Vũ bỗng nhiên trầm ngâm một lát, buông dụng cụ pha trà trong tay ra: “Thật ra nói đến, quá khứ trong tộc không phải như thế này.”

“Không biết bắt đầu từ khi nào, trong Thần tộc Vạn Vật càng ngày càng táo bạo, một vài mệnh lệnh cũng càng ngày càng cấp tiến.”

“Hơn nữa trưởng lão mà tông tộc phái xuống quản lý cũng khó chịu và nóng nảy, cực kỳ luống cuống, hoàn toàn không phù hợp với khí chất Thần tộc Vạn Vật bọn ta.”

Nói đến đây, Đế Vũ lại trừng mắt nhìn Đế Do Tâm quỳ gối ở đó: “Là tên điên giống y như ngươi, cuồng bạo không chịu nổi.”

“Rất nhiều người của Trường Thanh giới đều chạy ra khỏi Ngọc Kim giới, không chịu nổi sự bạo ngược của các ngươi.”

Đế Do Tâm quỳ trên mặt đất he he cười khẩy, đùa cợt với Đế Vũ: “Chúng ta là Thần tộc Vạn Vật, chủng tộc từng siêu vị, một thành viên của tộc Cổ Thần cao quý.”

“Một đám kiến ti tiện tầm thường, đóng vai trò đồ chơi của chúng ta có vấn đề gì sao?”

Vẻ mặt Đế Vũ buồn rầu nhìn đối phương: “Nhưng mà tộc nhân chết trong tay ngươi, cũng không phải là một thành viên cao quý trong miệng ngươi sao, tại sao đối đãi với bọn họ lại giống như con kiến?”

“Ha ha ha ha, Thần tộc Vạn Vật bọn ta mới là chủng tộc siêu vị cao quý thật sự, những người đó chết trong tay ta chỉ là một đám kiến, làm sao có thể đánh đồng.” Đế Do Tâm giống như nghe thấy lời buồn cười, nhìn qua: “Kiểu như các ngươi...”

Biểu cảm của Đế Do Tâm bỗng nhiên cứng lại, lời nói bị kẹt lại.

Biểu cảm trên mặt Đế Do Tâm quỳ trên mặt đất dần dần vặn vẹo, thậm chí có chút bối rối không chịu nổi.

“Ta là Thần tộc Vạn Vật, chủng tộc siêu vị cao quý, thành viên tộc Cổ Thần cổ xưa mà các ngươi cũng vậy.”

“Những người đó không phải là con kiến, những người đó giống như ta là cùng tộc...”

Biểu cảm của Đế Do Tâm càng thêm đau khổ, hắn cảm giác đầu của mình đau đớn giống như bị kim đâm: “Sao lại thế này, đây là có chuyện gì...”

Đế Do Tâm thình lình biểu hiện ra khiến tất cả mọi người ở đây ngây ngẩn cả người.

“Đầu óc hắn có bệnh!!!” Tiêu Thiên bỗng nhiên quát, chỉ vào

mặt Đế Do Tâm khẳng định: “Nếu không, không có cách nào khác giải thích hành vi quỷ dị cỡ này của hắn!”

Long Khâu Đạo yên lặng nhìn Tiêu Thiên, chân mày run rẩy mấy cái.

Lời này không nên do ngài nói đâu.

Nhưng mà...

Tình trạng của Đế Do Tâm cực kỳ khác thường.

“Tựa hồ trong nhận thức quá khứ của hắn, hình như có một chút hỗn loạn.” Long Khâu Đạo nhìn Đế Do Tâm, chậm rãi mở miệng, “Trong mắt hắn trừ bản thân ra tựa hồ sẽ không có Thần tộc Vạn Vật khác.”

“Cho dù trong miệng, trong mắt hắn, quả thật có tồn tại tộc nhân đồng tộc khác nhưng hình như nhận thức đối với chủng tộc bọn họ lại có hỗn loạn.”

“Linh hồn khí tức của hắn hiện giờ rất hỗn loạn, nếu ta không nhầm...”

Long Khâu Đạo bỗng nhiên bắt đầu khởi động sức mạnh linh hồn, vươn tay bắt lấy Đế Do Tâm.

Trận pháp di động, bí pháp linh hồn cưỡng ép kéo linh hồn của Đế Do Tâm ra.

Nhìn thấy đường hoa văn màu đỏ sậm ghê người, trải rộng phía trên hồn phách của Đế Do Tâm, dữ tợn đáng sợ.

Chương 741. Nếu bản thân chính là kẻ điên thì sao (2)

Không khác gì với cấm chế trên linh hồn Đế Tân Lộ lúc trước.

“Tiêu đại nhân!” Lúc này, Đế Tân Lộ bỗng nhiên lấy lại tinh thần, kêu Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên lập tức hiểu được Đế Tân Lộ kêu bản thân có ý tứ gì, từ trong không gian hệ thống lấy ra tâm thế giới lúc trước.

Tâm thế giới chịu đựng đế vực, nở rộ quang mang màu vàng nháy mắt đánh sâu vào linh hồn này.

Đường hoa văn dữ tợn huyết sắc lóc ra khỏi linh hồn của Đế Do Tâm.

Hơn nữa tiếng la hét dữ tợn, ai oán rít gào hiện ra, rất nhiều hư ảnh vặn vẹo bắt đầu khởi động ra từ trong đó.

Cẩn thận phân rõ, những hư ảnh này rõ ràng là Thần tộc Vạn Vật còn có một ít tộc Giác Thần.

“Trong hư ảnh kia, có trưởng lão dự bị tiền nhiệm trấn thủ Ngọc Kim giới!” Đế Vũ bên cạnh nhận ra một bóng người hư ảo trong đó, không nhịn được mở miệng.

Long Khâu Đạo híp hai mắt: “Đường hoa văn huyết tinh này, hấp thu oan hồn chết thảm dưới tay hắn, đảm đương chất dinh dưỡng!”

Đùng!

Tiếng vang nặng nề hiện lên, Đế Do Tâm ngã xuống trên mặt đất, linh hồn kia cũng theo đó vào trong thân xác.

Khí chất tàn khốc thô bạo, dần dần thoát ly ra từ trên người hắn.

Mà trong hai tròng mắt của ông giống như là tỉnh táo hơn rất nhiều.

Trong cả sảnh lớn hiện ra bầu không khí cực kỳ quỷ dị.

Đế Do Tâm tỉnh táo lại, run rẩy vươn tay ra nhìn lòng bàn tay của bản thân, bỗng nhiên rít gào trong cuồng loạn!

"A!!!"

Đế Do Tâm đau khổ không chịu nổi, điên cuồng dùng đầu va chạm với đất mặt, kêu thảm.

"Tiêu đại nhân từng nói, gào thét và tổn thương bản thân, nếu không phải vì để làm bản thân tỉnh táo mà chỉ là vì phát tiết, không chút ý nghĩa." Giọng nói của Đế Tân Lộ bỗng nhiên cất lên.

Ông nhìn chằm chằm Đế Do Tâm: "Thay vì ở đây phát tiết tình cảm của bản thân, chi bằng nói cho bọn ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Đế Do Tâm tóc tai bù xù, đầy máu tươi, cảm xúc hơi bình tĩnh một chút.

Ông thẳng người, đầy vẻ bi ai nhìn Đế Tân Lộ: "Ta là đại thống lĩnh phủ quân thần thủ phủ Quan Sơn của thần quốc Vạn Vật, chức trách có lẽ là bảo vệ an nguy của tộc nhân, bảo vệ tất cả tính mạng của con dân thần quốc."

"Nhưng hai tay của ta lẽ ra nên dùng để bảo vệ bọn họ lại dính máu tươi của đồng tộc!"

“Tại sao ta có thể thành như thế này?”

Đồng tử Đế Tân Lộ co rút lại, đối phương vậy mà giống như ông, thuộc về thời đại chín mươi triệu năm trước!

Bầu không khí bên trong đại sảnh chìm vào trong quỷ dị sau khi Đế Do Tâm hơi tỉnh táo lại.

Đế Tân Lộ rất giật mình, ông thật sự không ngờ Đế Do Tâm phụ trách giám sát bọn họ đều là lão nhân thức tỉnh từ thời đại Thần quốc Vạn Vật của quá khứ giống như bọn họ.

"Các ngươi đều là người cùng một thời đại, lẽ nào trước đây không nhận ra đối phương?" Tiêu Thiên nhìn Đế Tân Lộ hỏi.

Đế Tân Lộ khẽ gật đầu: "Tiêu đại nhân, trước đây Thần quốc Vạn Vật hết sức bao la, vô cùng khổng lồ, hơn nữa hình như linh hồn của ta bị hao tổn, dường như có mấy ký ức bị mất đi, không thể tìm lại được."

"Hơn nữa trước đây Thần quốc Vạn Vật quản hơn vạn phủ địa, phủ quân, thống lĩnh thì có mấy vạn, nên đương nhiên không nhận ra tất cả mọi người được."

"Chỉ là điều khiến người ta bất ngờ, hắn lại là người cùng thời đại với ta."

Đế Tân Lộ lẩm bẩm đến chỗ này thì nhìn về phía Đế Do Tâm, cảm xúc trong lòng hết sức phức tạp.

Không chỉ có ông, lúc tướng sĩ thần tướng khác như Đế Phúc Vân nhìn về phía Đế Do Tâm, biểu cảm đều cực kỳ cổ quái.

Đối phương lại là thống lĩnh phủ quân.

Phủ quân chấp chưởng trị an các nơi, quản lý sự việc, chính là bảo vệ bách tính tộc nhân bình thường được bình an.

Nhưng kết quả linh hồn của đối phương lại bị cấm chế màu máu khó hiểu bao trùm, hành hạ tàn bạo điên cuồng, không ngừng làm ra hành vi trái với sứ mệnh của bản thân.

Khó trách sau khi hắn tỉnh táo lại đau đớn như vậy.

"Lại nói tiếp, tình hình ban đầu của tướng quân cũng có chỗ không đúng." Lúc này, Đế Phúc Vân đứng phía sau Đế Tân Lộ mở miệng bổ sung: "Tuy quá khứ ngài trị quân nghiêm minh, nhưng từ khi nghe lệnh tông tộc hiệu lệnh, ra ngoài hoàn thành nhiệm vụ."

"Mỗi lần trở về đều cực kỳ hà khắc với mọi người, quá khứ bọn ta không dám nói."

"Hiện giờ cấm chế màu máu của tông tộc đã tạo thành ảnh hưởng không nhỏ đối với ngài."

Lời nói của Đế Phúc Vân khiến đám tướng sĩ bên cạnh đều gật đầu.

Đế Tân Lộ im lặng không nói gì, nhớ kỹ lại ký ức của quá khứ, đúng là như thế.

Từ sau khi ông thức tỉnh, nhận được lệnh của tông tộc, chính là hạ cấm chế linh hồn, vốn ông không xem chuyện này ra gì.

Quá khứ, lúc bọn họ đi ra ngoài có nhiệm vụ bí mật, Thần quốc Vạn Vật cũng sẽ hạ cấm chế linh hồn như vậy.

Hoàn thành nhiệm vụ sẽ tự động giải, hơn nữa ông cũng rất quen thuộc với căn cơ thần thuật của cấm chế linh hồn.

Chương 742. Khó bề phân biệt

Nhưng ông thật sự không ngờ bên trong cấm chế linh hồn lại có cạm bẫy, im hơi lặng tiếng ảnh hưởng đến tính cách và nhận thức của bản thân.

"Tiêu đại nhân, nếu không có lời của ngài, chỉ sợ ta sẽ đi trên con đường sai trái, càng đi càng xa." Đế Tân Lộ nghĩ đến đây, vội vàng nhìn về Tiêu Thiên, trong giọng nói tràn đầy cảm kích.

Bây giờ nghĩ lại, ban đầu ông ở bên cạnh Tiêu Thiên, bị ý chí mạnh mẽ của đối phương quấy nhiễu cấm chế bên trên linh hồn.

Vì vậy tâm trạng hồi phục lại bình thường, dần khôi phục lại trạng thái bản ngã.

Long Khâu Đạo cũng nghĩ đến điều này, ông nhìn sang Tiêu Thiên như có điều suy nghĩ.

Hình như Tiêu đại nhân trước mặt có tác dụng trấn áp cực kỳ đáng sợ.

Phải biết rằng, con đường tu luyện đâu có thuận buồm xuôi gió.

Hoặc nhiều hoặc ít sẽ có tình hình bình cảnh, tâm ma lịch luyện xuất hiện.

Nhưng ít ra, hắn từng nói với Chung Dương Minh ở Đế vực Liên minh Nữ Đế.

Không có vấn đề về phương diện này!

Dưới sự thống trị của Đế vực Liên minh Nữ Đế, bất kỳ người

tu hành nào đều không có chút dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma.

Không chỉ như vậy, trên mặt tu hành, ai nấy đều không có hung hiểm tâm cảnh.

Toàn bộ Đế vực Liên minh Nữ Đế cũng không có thiên tai, mưa thuận gió hoà.

Bình thường, người của hội Mềm đều nói Thiên Tôn Chí Thiện bám váy Tiêu Thiên Tiêu đại nhân chí thiện chí nhân.

Vì vậy trời phù hộ cho Đế vực Liên minh Nữ Đế.

Trời phù hộ?

Quả thật có chuyện số mệnh rũ xuống, nhưng giống như Đế vực Liên minh Nữ Đế thì chưa nghe bao giờ.

Trước đây Long Khâu Đạo suy đoán điều này không thoát khỏi có liên quan đến Tiêu Thiên.

Ví dụ Đế Tân Lộ trước mắt càng khiến Long Khâu Đạo chắc chắn điều này.

Trong đại sảnh lần nữa chìm vào im lặng.

Vẻ mặt của Đế Do Tâm cô đơn, biểu cảm đau buồn quỳ ngồi ở chính giữa, không biết đang suy nghĩ điều gì.

"Các ngươi vội vàng tới tìm ta, mà Đế Do Tâm ban đầu bị cấm chế linh hồn ảnh hưởng, đuổi giết các ngươi là có chuyện gì?" Đế Tân Lộ trầm ngâm một lúc, lần nữa lên tiếng, hỏi tướng sĩ dưới trướng.

Đế Phúc Vân nghe Đế Tân Lộ dò hỏi, lúc này mới nhớ đến nguyên nhân thực sự bọn họ qua đây.

"Tướng quân, bởi vì bọn ta phát hiện Thần giới Vạn Vật có chỗ

không đúng!" Đế Phúc Vân vội mở miệng nói rõ tình hình với đối phương: "Lúc trước bọn ta đóng quân bên trong Ngọc Kim giới, tu vi không cách nào tăng lên được."

"Hơn nữa mỗi giây mỗi phút, linh hồn và năng lượng sống của bọn ta dần biến mất một cách im hơi lặng tiếng."

Lời này của Đế Phúc Vân khiến biểu cảm của Tiêu Thiên và Long Khâu Đạo bên cạnh có chút thay đổi, nhìn sang phía bên này.

Tuy tình hình xảy ra trong tửu lâu trước đó khác với tình hình trong miệng của đối phương, nhưng rất giống cảm giác âm thầm mà ảnh hưởng tới sự vật.

Bên trong chắc chắn có liên quan.

"Nếu ngươi nói như vậy, Trường Thanh giới quả thật cũng là như vậy." Đế Vũ đang pha trà đột nhiên mở miệng, trầm ngâm.

"Chuyện này đã sớm có rồi, vốn không lạ gì."

Thái độ tùy ý của Đế Vũ khiến Đế Tân Lộ khó giải thích được: "Điều này không lạ ư?"

"Đúng vậy, Thần giới Vạn Vật trước giờ đều là như thế, hơn nữa gánh nặng này rất nhỏ, chút năng lượng sống và tu vi, sức mạnh linh hồn đó, nghỉ ngơi một canh giờ là có thể hồi phục."

"Hơn nữa tình hình này sẽ dựa theo thực lực, tuổi tác và tình trạng cả người của ngươi đến điều chỉnh."

“Khoảng một phần trăm.”

Nhưng lời này của Đế Vũ khiến Đế Phúc Vân vội vàng nói: "Điều đó là không thể, rõ ràng là một phần mười, hơn nữa tốc độ càng lúc càng nhanh, càng ngày càng nghiêm trọng."

"Nhưng tình hình này hết sức bí mật, hơn nữa có trận pháp

làm lẫn lộn cảm giác của chúng ta."

"Nếu như không phải trong quân có hai người xảy ra sai sót về mặt cảm xúc, lén đánh nhau, đánh đến mức đối phương hấp hối, một người trong số đó sắp chết thì bọn ta cũng không phát hiện ra!"

"Đây cũng là nguyên nhân tại sao phía bên tông tộc cấm chế mấy người thức tỉnh của Kim Ngọc giới bọn ta, còn ra tay lẫn nhau, thật ra là lo lắng sau khi ra tay sẽ phát hiện có chỗ không đúng."

Thái độ của Đế Phúc Vân hết sức kịch liệt, lời nói khiến mọi người chìm vào suy tư.

Đúng ngay lúc này, Tiêu Thiên ngồi ngay ngắn ở phía trên, nhận trà từ trong tay của Đế Vũ, chậm rãi mở miệng.

"Trong tộc Cổ Thần, thần tộc Linh Năng bị ta phát hiện một chỗ tên là vực trấn thủ thứ chín mươi bốn."

"Vực trấn thủ của bọn họ có ấn Trấn Thủ, phụ trách chống đỡ sự tấn công và ảnh hưởng khó hiểu của Tàng Linh."

"Mà ngọn nguồn sức mạnh của ấn Trấn Thủ chính là toàn tộc thần tộc Linh Năng."

“Ấn Trấn Thủ sẽ hút lấy sức mạnh của bọn họ.”

Tiêu Thiên chậm rãi kể rõ thần tộc Linh Năng ở vực trấn thủ, nhìn thần tộc Vạn Vật xung quanh: "Bọn họ là công thần trấn thủ, nhưng cũng rất giống kẻ tù tội bị vây ở bên trong."

Chương 743. Mô phỏng lại tình huống

"Trong Thần giới Vạn Vật, thần tộc Vạn Vật các ngươi và tộc Giác Thần có thể tùy ý rời khỏi phạm vi của thần quang hủy diệt à?"

Đế Vũ dâng trà ở bên cạnh nghe thấy lời của Tiêu Thiên thì vội vàng lắc đầu: "Không có mệnh lệnh tông tộc thì không được rời đi."

"Nếu không, sinh mệnh sẽ khô cạn, linh hồn mất đi, thành một thi thể bị hút khô..."

Đế Vũ nói đến đây thì dại ra.

Hai mặt nhìn nhau.

Cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau!

Nhưng vấn đề là trước đây thần tộc Linh Năng rời đi, lợi dụng uy năng hóa thân, ấn Trấn Thủ đạt được sự hiến tế của Đế Hoàng đế quốc Linh Năng các thời kỳ, có thể giảm bớt quy tắc.

Hiện giờ, sao thần tộc Vạn Vật có thể rời đi được chứ?

Cuối cùng mọi người đoán tằng những tộc nhân rời khỏi Thần giới Vạn Vật, hoàn thành nhiệm vụ mà tông tộc đã ban ra đều là những lão già thức tỉnh từ thời quá khứ.

Thế nên cấm chế linh hồn của tông tộc sẽ ảnh hưởng đến nhận thức của họ.

Cho nên Đế Dịch Thiên là một trong những tộc nhân của Thần

tộc Vạn Vật bị ảnh hưởng đến nhận thức.

Không biết tông tộc cai quản Thần tộc Vạn Vật định lén âm mưu chuyện gì nữa?

Tại sao bọn họ đã thức tỉnh những lão nhân Thần tộc Vạn Vật mà còn đề phòng họ khắp nơi, đồng thời còn thay đổi nhận thức khiến những lão nhân biến thành hung ác và tàn bạo hơn nhiều.

Không những vậy, bọn họ còn giao cho các lão nhân những nhiệm vụ quái dị, bảo họ ngưng tụ tâm thế giới ở các thế giới giới vực, đồng thời hấp thụ sinh mệnh của các sinh linh ở những thế giới giới vực.

Sau đó Tiêu Thiên và mọi người đã kể những chuyện mà mình từng gặp, trong khoảng thời gian ngắn không tóm được manh mối ở đâu.

“Không chỉ mỗi Trường Thanh giới gặp chuyện quái dị mà cả Thần giới Vạn Vật như bị nhắm vào.” Đế Vũ vội vàng đi từ ngoài vào phòng, kể rõ tình hình với mọi người.

Cả Thần giới Vạn Vật đều xuất hiện những cảnh tượng quái dị, sức sống và linh hồn của các sinh linh nơi đây không ngừng bị rút đi.

Dường như có thứ gì đó đang cướp đoạt sức sống của sinh linh tại Thần tộc Vạn Vật.

Còn tại sao Đế Vũ đi từ ngoài vào phòng là vì Tiêu Thiên và mọi người đã đuổi ông ra ngoài, bảo ông liên lạc với các tinh cầu khác hỏi xem tình hình hiện giờ ra sao.

Mọi người nghe Đế Vũ vào phòng và kể rõ mọi chuyện, sắc mặt trở nên khó coi, ai cũng biết tình hình lúc này đã rất xấu.

“Đế Do Tâm, giờ ngươi đã khôi phục lý trí, chẳng lẽ ngươi

không nhớ ra chuyện gì hết sao?" Long Khâu Đạo nhìn Đế Do Tâm và hỏi, hy vọng moi được thông tin gì đó từ miệng đối phương.

Nhưng hắn vẫn chỉ bày ra gương mặt đau thương, ôm đầu mình và lắc đầu liên tục: "Ta không biết, không biết gì hết, hình như linh hồn của ta đã bị thương khiến phần lớn ký ức đều trở nên mơ hồ, như thể sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào."

"Nhưng ta không hiểu tại sao ta không tài nào nhớ được."

Thấy Đế Do Tâm như vậy, mọi người bỗng hiểu ra, có lẽ cấm chế linh hồn vẫn còn ảnh hưởng gì đó tới ông.

Bầu không khí lại lâm vào bế tắc, sắc mặt của Tiêu Thiên không tốt lắm, tâm trạng cũng nặng nề.

Đây là Thần giới Vạn Vật, Tiêu Thiên đã quyết định nghĩ cách dung nhập nơi này vào Đế vực Liên minh Nữ Đế.

Suy cho cùng, dựa theo hiểu biết của hắn về Thần giới Vạn Tộc, hiện giờ nơi đây đang hứng chịu chất độc mang tên tông tộc.

Làm sao một người thiện lương như hắn sẽ bỏ mặc dân chúng vô tội tiếp tục chịu khổ vô cớ ở nơi này?

Hiển nhiên hắn không thể mang hết Thần tộc Vạn Vật và tộc Giác Thần ở Thần giới Vạn Vật đi được.

Bởi vì nơi này là quê hương của người ta, bảo người ta lìa xa quê hương thật sự quá tàn nhẫn.

Tiêu Thiên chỉ đành xuôi theo thời thế, mang hết Thần giới Vạn Vật đi luôn.

Nếu Thần giới Vạn Vật dung hợp với Đế vực, nó sẽ thuộc quyền cai quản của thê tử mình.

Và thê tử mình là của mình.

Nói cách khách, toàn bộ lãnh thổ Thần giới Vạn Vật cũng thuộc về mình, theo ý nghĩa nào đó, những sinh linh và sự sống ở nơi này sẽ thuộc về mình, sẽ trở thành con dân của Thân Vương.

Những nguy cơ tiềm ẩn đang đe dọa lãnh thổ và con dân của hắn, cũng như đang đe dọa hắn.

Ghê tởm!

Tiêu Thiên dời tầm mắt sang chỗ khác, bước đến cửa phòng rồi nhíu mày.

“Vượng Tài, ngươi có thể phân tích nguyên nhân được không?” Tiêu Thiên chắp tay sau lưng, hỏi hệ thống của mình.

[Khởi bẩm chủ nhân, tôi đã phân tích từ lâu, bao gồm kết cấu trận pháp của toàn bộ Thần giới Vạn Vật, tình hình thần quang hủy diệt cũng đã được mô phỏng lại.]

[Mời ngài xem!]

Bảng hệ thống lại hiện ra trước mắt Tiêu Thiên. Hầu gái tất đen với mái tóc hồng, hóa thân của Vượng Tài đang mở tay ra, để lộ bầu trời đầy sao do mình mô phỏng.

Thần quang hủy diệt lờ mờ xuất hiện trong hư không hắc ám.

Thần quang hủy diệt bao phủ lấy tinh hệ và di chuyển vô cùng ổn định.

Có điều thi thoảng sẽ xuất hiện dao động không gian, chấn động toàn bộ Thần giới Vạn Vật.

Chương 744. Mô phỏng lại tình huống (2)

Cũng chính lúc này, thần quang hủy diệt sẽ bộc phát sức mạnh khủng khiếp, chấn động với dao động không gian và triệt tiêu lẫn nhau.

Lẽ ra sức mạnh đủ sức quét sạch Thần giới Vạn Vật, hủy diệt tất cả sinh linh trong đó đã biến mất không còn lại gì, dường như nó chưa từng xuất hiện.

Ngoài ra, Tiêu Thiên còn thấy các sợi năng lượng được Vượng Tài đánh dấu kết nối với toàn bộ thần quang hủy diệt.

“Nói cách khác, mỗi ngày Thần tộc Vạn Vật và tộc Giác Thần ở Thần giới Vạn Vật sẽ sử dụng sức mạnh từ sự sống và linh hồn này nọ để duy trì thần quang hủy diệt này đấy à?” Tiêu Thiên sờ cằm, thầm nghĩ.

[Đúng như những gì chủ nhân nhìn thấy, Thần giới Vạn Vật sẽ dịch chuyển trong không gian, thi thoảng sẽ xuất hiện ở các vị trí khác nhau.]

[Dao động không gian đột ngột xuất hiện đã va chạm với đại trận ngưng tụ thần quang hủy diệt đã gây ra hiện tượng đó.]

[Dựa vào những số liệu đã phân tích từ trận pháp và dao động, tôi cho rằng ngọn nguồn bắt đầu của mọi thứ là hạch tâm của Thần giới Vạn Vật.]

Tiêu Thiên không cần hệ thống Vượng Tài nói ra đáp án thì đã tự hiểu rồi.

Hắn từ từ ngẩng đầu lên, nhìn không trung ở phía xa và nói: "Đại Nhật Viêm Tinh của Thần giới Vạn Vật."

Tiêu Thiên đột ngột lên tiếng làm mọi người trong phòng đồng loạt nhìn hết về phía hắn.

Đại Nhật Viêm Tinh?

"Tiêu Đại Nhân, chẳng lẽ đang nói đến vấn đề này?" Dường như Đế Tân Lộ bỗng nghĩ đến chuyện gì đó.

Tiêu Thiên nhìn Đế Vũ: "Đế Hằng Tâm vẫn luôn ở Đại Nhật Viêm Tinh, chưa từng rời khỏi nơi này sao?"

"Từ khi ta biết chuyện đến giờ, Đại Nhật Viêm Tinh là đạo trường để đại trưởng lão Đế Hằng Tâm tu hành." Đế Vũ thấy Tiêu Thiên hỏi mình bèn vội vàng trả lời ngay, sợ mình chậm trễ.

"Vấn đề nằm ở đó." Tiêu Thiên nói, trường lực khắp người bất ngờ bộc phát, mang tất cả mọi người phóng lên trời, bay đến Đại Nhật Viêm Tinh.

Dù trước đó hắn đã giết Đế Hằng Tâm, để mặc thi thể của đối phương rơi vào Đại Nhật Viêm Tinh, bị ngọn lửa nóng rực cắn nuốt. Có lẽ vấn đề đã xảy ra từ lúc đó.

Đúng như dự đoán, Tiêu Thiên dẫn mọi người bay lên không trung, xuyên qua hư không hắc ám, vừa tới gần Đại Nhật Viêm Tinh thì phát hiện một chuyện.

Đại Nhật Viêm Tinh trước mặt đã lớn hơn rất nhiều, đồng thời liên tục tỏa ra sức mạnh kinh khủng tột độ.

Dao động của chấn động không ngừng truyền ra ngoài, va chạm với khí tức thần quan hủy diệt bao phủ toàn bộ Thần giới Vạn Vật.

Một bóng dáng kỳ lạ đang đứng trên Đại Nhật Viêm Tinh.

Khi Tiêu Thiên và mọi người đến gần, bóng người đưa lưng về phía họ đã nhún vai và mỉm cười: "Các ngươi đến chậm rồi, ấn Trấn Thủ bên trong Đại Nhật Viêm Tinh đã bắt đầu vỡ nát."

"Toàn thể sinh linh tại Thần giới Vạn Vật đều sẽ bị hiến tế, trở thành nhiên liệu cung cấp cho tinh thể Thần Quang Liệt Nhật."

"Kế hoạch đã dần đi đến hồi kết, đại loạn sắp đến rồi, cả kiếp nạn lớn cũng thế."

"Ha ha ha khà khà…"

Bốp!

Tiếng vả cái bốp của Tiêu Thiên vang lên tại chỗ, vô cùng vang vọng, dù đang đứng trước những tiếng gầm rú to lớn không ngừng của Đại Nhật Viêm Tinh thì vẫn nghe thấy tiếng tát vô cùng rõ ràng.

Tiêu Thiên nhìn Đế Hằng Tâm biến thành dáng vẻ quái dị ở trước mặt bèn nhíu mày: "Ngươi bình thường lại được không? Ngươi cười như đấm vào lỗ tai của người ta ấy."

Bốp!

"Ta nói mà ngươi còn không chịu phục, còn trừng ta nữa à?"

Dáng vẻ Đế Hằng Tâm đứng giữa không trung đã biến đổi rất nhiều.

Chỉ nhìn từ vẻ mặt đã thấy ông trở nên hung hăng hơn nhiều.

Kích cỡ cơ thể đã biến thành khổng lồ, thần văn đỏ chót phủ đầy nửa thân trên, nóng rực giống hệt ngọn lửa cháy hừng hực.

Thần sừng trên đỉnh đầu của đối phương cũng biến thành màu

đỏ rực, dường như bị nhiễm phải lửa cháy hừng hực.

Có thể nhìn ra Đế Hằng Tâm trước mặt vẫn là Thần tộc Vạn Vật nhưng dáng vẻ lại khác Đế Tân Lộ và mọi người.

Một vàng một đỏ.

Nhưng điều khiến Đế Tân Lộ và Long Khâu Đạo quan tâm đó là tại sao Đế Hằng Tâm đã bị Tiêu Thiên giết chết mà vẫn sống sờ sờ ra đó?

Theo những gì họ biết, Tiêu Thiên luôn là người làm việc cẩn thận khi muốn xóa bỏ đối tượng nào đó.

Lúc trước không những Tiêu Thiên đã bẻ gãy cổ đối phương mà còn dùng dao động sức mạnh tuyệt đối để hủy diệt linh hồn của ông.

Đáng lý ra Đế Hằng Tâm đã chết mất xác lại xuất hiện nhảy nhót tưng bừng ở nơi này?

Nhưng dường như lần này đối phương trở lại không thể kiêu ngạo quá bao lâu, bởi vì ông vừa xuất hiện thì đã bị Tiêu Thiên vả cho hai bạt tay.

Tiêu Thiên rất vui vẻ, còn những người đứng bên cạnh hắn đều tỏ vẻ quái dị, từng người đều ôm tâm trạng khác nhau.

Trong ấn tượng của họ, đại trưởng lão Đế Hằng Tâm là sự tồn tại vô cùng khủng bố. Cả ngày ông đều tu luyện trên Đại Nhật Viêm Tinh, cảnh giới đã vượt xa bọn họ. Lúc trước mỗi lần gặp ông, họ đều thấy uy nghiêm khó tả, tôn trọng vì sức mạnh của ông.

Chương 745. Tên thật của nơi này

Ngay cả những Thần tộc Vạn Vật thuở trước như Đế Tân Lộ, Đế Phúc Vân đã thức tỉnh cũng vậy.

Khi đó bọn họ đều tán đồng với đại trưởng lão, nghe theo hiệu lệnh của tông tộc Thần tộc Vạn Vật trong thời đại này.

Họ coi đó là phán xét.

Giữa không trung, Đế Hằng Tâm đã hoàn toàn hóa thành ngọn lửa đỏ rực, vừa bị Tiêu Thiên vừa vả cho hai bạt tai bèn trợn mắt nhìn đối phương.

Đế Hằng Tâm rất tức giận, chỉ vào Đại Nhật Viêm Tinh đang phình to sau lưng rồi gào lên thành tiếng: “Có gan ngươi đánh ta tiếp đi, đừng nói ta không báo trước cho ngươi…”

Bốp bốp bốp!

Đế Hằng Tâm bỗng im bặt.

Bàn tay của Tiêu Thiên nhẹ nhàng giáng vào mặt đối phương, không hề dùng miếng sức lực nào.

Tiếng vang rất nhỏ nhưng mọi người ở đây đều có tu vi nên nghe thấy rõ ràng.

Vù cú tát không đau nên không có âm thanh gì cả, có điều sự nhục nhã đã lên đến đỉnh điểm.

Bầu không khí trong sân lập tức đóng băng, im lặng một cách

quái dị.

“Sau đó thì sao?” Cuối cùng Tiêu Thiên là người lên tiếng đầu tiên, phá vỡ sự im lặng: “Ta đã thỏa mãn yêu cầu của ngươi, thế mà chưa kết thúc nữa à?”

“Nếu đã không có gì, tại sao ngươi đưa ra yêu cầu kỳ quái như thế?”

Đế Hằng Tâm run lên cầm cầm, nhìn chằm chằm vào Tiêu Thiên.

Đầu óc con người này có vấn đề đúng không?

Chưa từng nghe mấy lời cay độc bao giờ à?

Đế Hằng Tâm thì thào một mình, ông cố nén giận một lúc lâu sau mới gầm lên thành tiếng: “Khinh người quá đáng.”

“Đã vô dụng mà còn dám giận.” Tiêu Thiên xòe tay ra, nhìn mọi người xung quanh mình: “Vừa rồi các ngươi đã nghe thấy ông ta chủ động yêu cầu ta đánh ông ta mà.”

“Giờ trách ta khinh người quá đáng?”

Tiêu Thiên vừa nói làm mọi người xung quanh buồn cười, đồng loạt nín cười đau cả ruột.

Trong thời điểm nghiêm túc như vậy, lỡ phì cười thành tiếng lại không hay cho lắm.

“Nó càng ngày càng lớn, toàn thể sức mạnh của tộc nhân Thần giới Vạn Vật đang không ngừng tiến vào Đại Nhật Viêm Tinh.” Đế Do Tâm nhìn chằm chằm phía trước, bất ngờ lên tiếng.

Vẻ mặt của hắn nặng nề, buồn bã nhìn Đế Hằng Tâm: “Rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Ngươi đã làm cái gì với bọn ta?”

Đến lúc này, đầu óc của Đế Do Tâm vô cùng hỗn loạn.

Hắn nổi giận đùng đùng nhìn Đế Hằng Tâm, đặc biệt khi nhìn hình dáng khác hoàn toàn với Thần tộc Vạn Vật bình thường khác của ông, hắn cảm thấy chán ghét vô cùng.

“Tại sao? Tất nhiên là vì đại nghiệp của tộc chúng ta.” Đế Hằng Tâm nhìn đối phương, la thật to, ánh mắt tràn đầy điên cuồng.

“Thần tộc Vạn Vật của chúng ta đã vô cùng cao quý, chúng ta đều là thành viên quan trọng của tộc Cổ Thần, là hạch tâm dẫn dắt các dị tộc khác.”

“Kế tiếp chúng ta sẽ sửa chữa thế giới sai lầm này, khôi phục vinh quang thật sự của Thần tộc Vạn Vật ta.”

“Đám lão già các ngươi chỉ là tàn dư của Thần quốc Vạn Tượng, là những kẻ lố bịch sống chung với bách tôn, quên mất tôn nghiêm của mình.”

“Nếu đám tàn dư của các ngươi không phối hợp thì ta chỉ đành ép các ngươi phối hợp.”

“Thần tộc Vạn Vật hiện giờ đã thuộc về thời đại mới, nếu không phải đám lão già các ngươi vẫn còn giá trị lợi dụng thì đã bị xóa sổ lâu rồi.”

Đế Hằng Tâm càng nói càng điên cuồng, uy lực của Đại Nhật Viêm Tinh sau lưng ông cũng ngày càng cuồng bạo.

“Các ngươi rất giận dữ, rất muốn ra tay đúng không?”

“Ta khuyên các ngươi một câu, nếu các ngươi muốn cứu nhiều người nhất có thể, tốt hơn hết giờ hãy dẫn mọi người rời khỏi Thần giới Vạn Vật, dẫn được bao nhiêu người đi thì cứ dẫn.”

“Còn nếu các ngươi vẫn tiếp tục càn cựa ở đây hay ra tay với ta, tốc độ bùng nổ của Đại Nhật Viêm Tinh phía sau ta sẽ tăng tốc.”

Đế Hằng Tâm nói đến đây bèn nhấn mạnh, lớn tiếng gào thét với Tiêu Thiên: “Ngươi đánh ta càng nhiều thì nó sẽ càng nhanh nổ, biết không?”

Đây mới là thứ mà ông muốn nói, không phải bảo thằng nhãi Nhân tộc thần kinh là ngươi vả vào mặt ta.

Khốn nạn!

Đế Hằng Tâm dứt lời, một bóng đen hình bàn tay bất ngờ lao đến.

Bốp!

Tiếng tát thật lớn vang lên, Đế Hằng Tâm lập tức bị tát vỡ tung tóe.

“Nói chuyện thì nói cho đàng hoàng, rống lớn như vậy làm gì chứ?” Tiêu Thiên vừa tát nổ Đế Hằng Tâm bèn giật môi: “Dọa ta giật bắn mình.”

Trước đây hắn đã nhờ hệ thống Vượng Tài phân tích rõ tình hình của Thần giới Vạn Vật hết rồi.

Hắn buông bỏ giới hạn của các giác quan, dò xét toàn bộ Thần giới Vạn Vật.

Thế mà lão già này bắt đầu gào lên, khiến đầu của hắn ong ong liên tục.

Phiền muốn chết!

Đám người có mặt ở đây đều trố mắt kinh ngạc.

Ngài… Làm sao ngài tát nổ người ta luôn rồi?

“Tiêu đại nhân, hiện giờ chúng ta chưa biết rõ tình hình ra sao, vì vậy dường như ra tay tùy tiện không tốt lắm đâu.”

Tiêu Thiên không trả lời Long Khâu Đạo, chỉ duỗi tay về phía trước rồi tóm chặt khoảng không bên cạnh.

Răng rắc!

Không gian giữa hư không hắc ám bắt đầu vỡ vụn như tấm màn che bị xé rách.

Một bóng dáng đỏ rực bỗng xuất hiện ở đằng sau, đó là Đế Hằng Tâm vừa nổ tung khi nãy.

Chương 746. Rốt cuộc ngươi có phải là người không

Tiêu Thiên bóp cổ đối phương khiến ông kinh ngạc vô cùng.

“Bởi vì lão già này không bị giết chết đơn giản như thế.” Tiêu Nhiên khẽ nhếch môi, nhìn Đế Hằng Tâm lại bị mình tóm được.

“Lần đầu ngươi bị ta đánh chết thì đã hóa thành linh hồn của trận pháp, ẩn nấp vào hạch tâm của Đại Nhật Viêm Tinh đúng không?”

“Vì vậy ra tay với ngươi mới làm Đại Nhật Viêm Tinh mất ổn định, ngày càng phồng to và nổ tung.”

“Nếu ta đoán không lầm, tên thật của vùng đất này không phải Thần giới Vạn Vật.”

Tiêu Thiên từ tốn lên tiếng trong ánh mắt của Đế Hằng Tâm.

“Tên thật của nơi này là vực trấn thủ thứ ba mươi bảy.”

Đế Hằng Tâm bị Tiêu Thiên bóp cổ, đồng tử co rút lại.

Trong lòng, giống như sóng biển cuồn cuộn nổi lên.

Tại sao nam nhân trước mắt này lại biết cái tên vực trấn thủ thứ ba mươi bảy!

Không thể nào.

Bây giờ trong thần giới Vạn Vật, thần tộc Vạn Vật, tộc Giác Thần đã sớm không biết chuyện này.

Dưới sự che giấu của tông tộc, tộc nhân thần tộc Vạn Vật, còn có sự tồn tại của tộc Giác Thần.

Chỉ sử dụng những thay đổi trong tình trạng hiện tại của cơ thể, xem như duy trì ánh sáng thần hủy diệt.

“Tiêu đại nhân, cũng có nghĩa rằng thần giới Vạn Vật này, cũng khá giống với tình huống của vực trấn thủ thứ chín mươi bốn của Lâm Thủ Thành, Lâm Bát Vân lúc trước à?” Long Khâu Đạo bên cạnh phản ứng lại.

Lúc trước Tiêu Thiên và Tử Nhược Yên rời khỏi, những gì xảy ra ở vực trấn thủ thứ chín mươi bốn cũng không phải là bí mật.

Bây giờ trong Đế vực Liên minh Nữ Đế, lão già Long Khâu Đạo ông, mặc dù chỉ là một lão quản gia bên cạnh Tiêu Thiên.

Nhưng thật sự tính ra, ông cũng được xem là cấp cao của Đế vực Liên Minh Nữ Đế.

Lúc trước thần tộc Linh Năng gia nhập, đương nhiên bọn họ hiểu rõ tình huống bên kia

Vực trấn thủ, thứ được trấn thủ chính là biên giới.

Chỗ màn chắn thế giới của chiến trường hư không, chính là một cái màn chắn tự nhiên, ngăn cản Tàng Vũ tiến công.

Thần giới Vạn Vật chỗ này, vậy mà cũng là vực trấn thủ?

Sau khi so sánh, Đế Phúc Vân, Đế Do Tâm và Đế Vũ đi đến, đều mờ mịt không hiểu ra sao, bọn họ nhìn lẫn nhau.

Rất rõ ràng, bọn họ cũng không biết tình huống của vực trấn thủ rốt cuộc như thế nào.

Long Khâu Đạo tập trung nhìn Đế Hằng Tâm, nhìn từ biểu cảm của đối phương, hình như ông ta biết vài chuyện.

Vực trấn thủ, tình hình vô cùng đặc biệt.

Bí mật ẩn chứa trong đó, chắc chắn không đơn giản.

Phải biết rằng ở thời đại chín mươi triệu năm trước của Đế Tân Lộ, ông cũng không biết đến sự tồn tại của vực trấn thủ, vả lại khi đó, màn chắn thế giới chiến trường hư không đã tồn tại rồi.

Cộng thêm thời đại của Đế Tân Lộ, chư thiên vạn giới cũng đã có dáng vẻ như vậy.

Ngược lại hành tinh hoàn chỉnh bên trong vực trấn thụ, e rằng được truyền thừa từ thời đại xa xưa hơn nữa.

Giống như trong thần giới Vạn Vật, rất nhiều phương diện đều được kế thừa từ cổ chế!

“Cho dù ngươi biết thì thế nào?” Đế Hằng Tâm bình tĩnh lại, tiếp tục nhìn Tiêu Thiên.

Nói đến đây, Đế Hằng Tâm nhếch miệng nở nụ cười với Tiêu Thiên.

“Nếu ngươi đã biết ta trở thành linh hồn của trận pháp, vậy thì ngươi cũng rất rõ ràng, ngươi hoàn toàn không thể làm gì được ta.”

“Trước mắt, đã đến tình trạng không thể nào giải quyết, ngươi lại có thể làm gì được đây?”

Thái độ Đế Hằng Tâm mười phần kiêu ngạo, vạn phần khiêu khích.

Trong mắt ông, Đại Nhật Viêm tinh phình to bùng nổ, cướp đoạt tất cả năng lượng sống và linh hồn của thần giới Vạn Vật, chỉ là chuyện sớm muộn.

Một khi triển khai kế hoạch, khởi động trận pháp.

Thì không còn khả năng nghịch chuyển nữa, chỉ có thể thành thật đối mặt với hiện thực.

Kết cục, chính là một tiếng nổ tung.

Cuối cùng kế hoạch hoàn thành!

Mặc dù thời gian sớm hơn nhiều so với dự tính, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Khi Tiêu Thiên bộc phát năng lực vượt xa tưởng tượng của mình, Đế Hằng Tâm đã chuẩn bị sẵn sàng cho cảnh tượng trước mắt.

“Cho dù ngươi sỉ nhục ta đến mức nào, có tự đắc đến mức nào, thì cuối cùng ngươi cũng không thể nào thay đổi được kết cục diệt vong của thần giới Vạn Vật

Đế Hằng Tâm tỏ vẻ giễu cợt, ông nhìn Tiêu Thiên nhíu mày, đã hoàn toàn là dáng vẻ vò đã mẻ rồi còn sứt.

Dù sao cũng chỉ là bị đánh chết mà thôi, ông đã trở thành linh hồn của trận pháp, đối phương hoàn toàn không thể làm gì được ông.

“Đợi đến khi tinh thể Thần Quang Liệt Nhật nổ tung, tính mạng của ta cũng sẽ kết thúc, cuối cũng chết mà thôi, không có gì to tát.”

“Đến đây, tiếp tục đến giết ta, đánh nổ ta đi.”

“Thân là linh hồn của trận pháp, ta chết càng sớm thì tốc độ phát nổ càng nhanh, sẽ có càng nhiều người chôn chung với ta, ha ha ha.”

Đến cuối cùng, Đế Hằng Tâm bị Tiêu Thiên bóp chặt tùy ý bừa bãi, thái độ kiêu ngạo ương ngạnh.

Tiêu Thiên không lên tiếng, nhìn chằm chằm khuôn mặt vẫn vô cùng đắc ý khi bị mình bóp chặt, đột nhiên khóe miệng hắn nhếch lên.

Chương 747. Rốt cuộc ngươi có phải là người không (2)

“Ngươi biết tính tình của ta, cho nên muốn dùng tính mạng của người vô tội để uy hiếp ta, xem ra lúc trước ta cũng không trách lầm ngươi.” Tiêu Thiên chậm rãi mở miệng, đột nhiên buông lỏng Đế Hằng Tâm.

“Mà loại người ta ghét nhất trong đời, chính là kẻ bất tài như ngươi, bản thân không có bản lĩnh gì, thì muốn lôi kéo người bình thường vô tội xuống nước.”

“Nhưng ta có thể nói cho ngươi biết, không có ai trong thần giới Vạn Vật chết được đâu.”

Tiêu Thiên chỉ vào chính mình: “Ta nói như vậy!”

Ầm!

Cùng lúc Tiêu Thiên đột nhiên ra tay, một chưởng đẩy mạnh về phía trước.

Uy năng đáng sợ bắn ra từ trong lòng bàn tay, áp lực cực hạn nghiền ép về phía trước.

Nếu có người ở xa nhìn thấy, thì có thể phát hiện mặt bên này của Đại Nhật Viêm tinh đang phình to, đột nhiên bị ép lại.

Vèo!

Tốc độ cơ thể của Tiêu Thiên đột nhiên bùng nổ, ngay sau đó đã đi đến phía trên, lại đánh ra một chưởng khác.

Hắn khống chế sức lực vô cùng chuẩn xác, cũng không nghiền nát không gian, ngược lại để chưởng lực tác dụng trên Đại Nhật Viêm tinh.

Vút! Vút! Vút!

Thân hình Tiêu Thiên lần lượt xuất hiện ở bốn phía Đại Nhật Viêm tinh, chưởng lực không ngừng đánh ra, điên cuồng nén chặt Đại Nhật Viêm tinh.

Đại Nhật Viêm tinh khổng lồ không ngừng thu nhỏ trong ánh mắt kinh hoàng của mọi người.

Trên không trung, âm thanh Tiêu Thiên đánh ra chưởng ấn không ngừng vang lên bên tai mọi người.

Đại Nhật Viêm tinh khổng lồ ở đằng trước, cũng đang dần dần thu nhỏ lại.

Đợi đến lúc thân hình Tiêu Thiên dừng lại, Đế Hằng Tâm nhìn thấy một tinh thể nho nhỏ rực cháy một lần nữa trở lại lơ lửng trên lòng bàn tay của nam nhân đứng trước mặt mình.

Đại Nhật Viêm tinh vô cùng khổng lồ kia, rõ ràng đã bị Tiêu Thiên mạnh mẽ ép nhỏ lại chỉ to bằng nắm đấm.

Sự đáng sợ của uy năng ẩn chứa trong đó, khiến người khác nghe rợn cả người, nhưng hắn lại nhẹ nhàng cầm nó trong tay.

“Ngươi nói rằng muốn dùng thứ này để nổ tung thần giới Vạn Vật, để tất cả mọi người chôn chung với ngươi à?” Tiêu Thiên giơ quả cầu rực cháy trong tay lên, sau khi lắc lắc nó thì há miệng nuốt xuống.

Ầm!

Theo động tác nuốt xuống của Tiêu Thiên xuất hiện, âm thanh

Đại Nhật Viêm tinh nổ tung, lại phát ra từ trong bụng của hắn.

Uy năng của lần nổ tung này đáng sợ hơn nhiều so với lần trước khi Tiêu Thiên nuốt chửng tinh thể Thần Quang Liệt Nhật.

Nhưng thân thể Tiêu Thiên chỉ hơi run lên một chút, sau đó há mồm phun ra ngọn lửa dữ dội.

Ngọn lửa đỏ rực phun ra từ khóe miệng hắn, thiêu đốt không gian đến mức biến dạng vụn nát.

Ngọn lửa cực kỳ chuẩn xác dừng lại trước mặt Đế Hằng Tâm, khiến biểu cảm của ông càng thêm đặc sắc.

“Ngươi...Ngươi...” Đế Hằng Tâm nhìn chằm chằm Tiêu Thiên, nhìn hắn giống như nghi ngờ nhân sinh, giống như nhìn một quái vật vậy.

Đối phương...

Vậy mà lại nuốt chửng con át chủ bài, sự bố trí cuối cùng của mình xuống bụng!

Đây là Đại Nhật Viêm tinh, đây là tinh thể Thần Quang Liệt Nhật đó!

Rốt cuộc ngươi có phải là người hay không!

Nôn!

Vừa lúc đó, Tiêu Thiên bỗng nhiên há mồm nôn ra, một con dấu rơi vào trong lòng bàn tay hắn.

Khiến đồng tử Đế Hằng Tâm đột nhiên co rút lại.

Ấn Trấn Thủ!

Đế Hằng Tâm nhìn thứ Tiêu Thiên phun ra, con ngươi cũng

sắp trừng ra ngoài rồi.

Ấn Trấn Thủ của vực trấn thủ này đã được luyện hóa thành hạch tâm của Đại Nhật Viêm tinh, phải hòa thành một thể mới đúng.

Ông hiến tế chính mình, hóa thành linh hồn của trận pháp, phá nát chỗ hạch tâm của Đại Nhật Viêm tinh này.

Khiến tình trạng sụp đổ phá hủy của toàn bộ vực trấn thủ, trở thành trạng thái không thể cứu vãn.

Kết quả?

Nam tử nhân tộc biến thái trước mặt này, mạnh mẽ nén Đại Nhật Viêm tinh lại rồi nuốt chửng cũng thôi đi.

Vậy mà hắn còn khôi phục ấn trấn thủ bị vỡ nát trong bụng về trạng thái ban đầu, sau đó nôn ra?

Mặc dù nhìn từ bên ngoài, phía trên ấn Trấn Thủ này vẫn có những vết nứt rất nhỏ gần như không thể phát hiện, chứ không phải hoàn toàn nguyên vẹn.

Nhưng mà...

“Thứ này có chút không hoàn chỉnh, so với ấn Trấn Thủ của thần t Linh Năng thì nhỏ hơn nhiều.” Tiêu Thiên cau mày, nhìn ấn Trấn Thủ lơ lửng trong lòng bàn tay.

Nhưng mà, khi đến lúc, hắn có thể cảm nhận được sự bất phàm của thứ này.

Mặc dù dao động phát ra trên bề mặt giống hệt với ấn Trấn Thủ của thần tộc Linh Năng ở vực trấn thủ thứ chín mươi bốn.

Nhưng xét về mặt áp lực thì lại mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Nghĩ đến đây, Tiêu Thiên ma xui quỷ khiến nói một câu: “Nén lại mới là tinh hoa à?”

Sau đó, hắn lại há mồm nôn ra, một hạt châu trong suốt, được phun ra từ trong miệng Tiêu Thiên.

Bóng loáng tròn trịa, có ý chí thế giới.

Tâm thế giới thần giới Vạn Vật!

“Không thể nào, chuyện này tuyệt đối không thể nào!!!” Đế Hằng Tâm đứng đối diện Tiêu Thiên, cuối cùng cũng không được, “Ấn Trấn Thủ bị nghiền nát, vẫn chưa dung nhập vào trong Đại Nhật Viêm tinh, ngươi tinh luyện ra, còn có thể hiểu được.”

Chương 748. Ngươi cho rằng nguy cơ được giải quyết thế nào

“Nhưng tâm thế giới này, lúc trước đã sớm dung nhập vào trong Đại Nhật Viêm tinh, trở thành một chỉnh thể.”

“Sao ngươi có thể một lần nữa luyện chế ra nó từ trong Đại Nhật Viêm tinh chứ!”

Đế Hằng Tâm nhìn không được mà gầm lên, ông cảm thấy giống như mọi nhận thức của mình đều bị Tiêu Thiên trước mặt phá vỡ.

Kế hoạch hoàn hảo ban đầu, cũng triệt để rối loạn vì hành động hoàn toàn không hợp với lẽ thường của nam nhân trước mắt này.

Mọi người bên cạnh, nhất là Long Khâu Đạo, cũng nhìn Tiêu Thiên với ánh mắt kỳ lạ.

Lúc trước ông không biết cũng không nhìn ra, Tiêu đại nhân lại còn có bản lĩnh như vậy.

Rốt cuộc bụng hắn làm được như thế nào vậy?

Nhưng bọn họ hoàn toàn cũng không biết, cơ thể Tiêu Thiên quá mức mạnh mẽ, khả năng tiêu hóa của dạ dày có thể nói đã đạt đến mức độ đáng sợ.

Lúc trước khi Tiêu Thiên nuốt Đại Nhật Viêm tinh, hắn liền nhạy bén cảm nhận được, độ tinh khiết của thứ trong bụng mình

không bình thường, giống như ẩn chứa thứ gì đó.

Cho nên...

“Chẳng lẽ rất khó làm được chuyện này sao?” Tiêu Thiên nhìn Đế Hằng Tâm, sau đó lại nhìn xung quanh, “Dùng cơ thể của mình làm lò luyện thiên địa, luyện hóa thứ trong bụng không phải là được rồi sao?”

“Sau đó, đương nhiên sẽ luyện hóa ra mà.”

Nói đến đây, Tiêu Thiên bỗng nhiên như cười như không cười nhìn về phía Đế Hằng Tâm: “Hơn nữa suy nghĩ kỹ lại, nếu ngươi đã hóa thành linh hồn của trận pháp.”

“Hôm nay Đại Nhật Viêm tinh đã bị ta thôn phệ luyện hóa, đương nhiên trận pháp đã bị phá giải, bây giờ ngươi thật sự chỉ còn một cái mạng này thôi.”

Ban đầu vẻ mặt của Đế Hằng Tâm cứng đờ, nhưng sau đó ông lại bật cười thành tiếng.

Giống như đối mặt với nguy cơ của mình, hình như không có gì ghê gớm cả.

“Vì đại nghiệp, cho dù ta chết, cho dù có hy sinh thì lại sao chứ?” Đế Hằng Tâm cười to, ông nhìn Tiêu Thiên với vẻ mặt giễu cợt: “Ta chết không có gì đáng tiếc, nhưng thật đáng tiếc, thủ đoạn của ngươi thông thiên, nhưng vẫn không thể ngăn cản được.”

“Cho dù ngươi luyện hóa ra ấn Trấn Thủ, nhưng ấn vẫn sẽ tàn phá, sinh linh thần giới Vạn Vật vẫn không thể thoát khỏi vận mệnh tử vong.”

“Dù cho ngươi cắn nuốt Đại Nhật Viêm tinh, nhưng khe hở không gian xé rách vẫn tồn tại, ngươi như thường cái gì cũng không làm được! !”

Đế Hằng Tâm nói xong, mọi người liền nhìn sang.

Đương nhiên nhìn thấy, ấn Trấn Thủ lơ lửng phía trên lòng bàn tay Tiêu Thiên, vết nứt vẫn tồn tại, hơn nữa đang dần dần mở rộng.

Nếu không phải ở trong tay Tiêu Thiên, bị sức lực trấn áp, không thể nào rời đi.

Bằng không, toàn bộ ấn Trấn Thủ đã sớm nổ tung.

“Nhìn xem, đó là cái gì!” Trưởng lão dự bị Đế Vũ của Trường Thanh giới, bỗng nhiên mở miệng thốt lên, chỉ về phía trước.

Đằng xa, một lỗ thủng lớn đã nứt ra trong hư không hắc ám.

Rõ ràng là không gian bị xé rách, sức mạnh xé rách không gian không ngừng bùng phát, rót vào trong khoảng không gian giữa thiên địa.

Sức mạnh xé rác không gian vô hình kia, xâm nhập vào trong không gian, tự do di chuyển trốn chạy về phía đằng xa, không biết muốn đến nơi nào.

Lỗ thủng không gian bị xé rách trước mặt, chính là vị trí của Đại Nhật Viêm tinh lúc trước.

Hiển nhiên, lúc trước Đại Nhật Viêm tinh tọa trấn ở chỗ này, do ấn Trấn Thủ trấn thủ.

Năng lượng sống và sức mạnh linh hồn của toàn bộ sinh linh thần giới Vạn Vật, mỗi ngày lại mất đi một chút, chính là rót vào ấn Trấn Thủ trong Đại Nhật Viêm tinh này.

Bùm!

Tiếng nổ bất thình lình vang lên, khiến sắc mặt của mọi người hơi thay đổi.

Mọi người đều quay đầu sang nhìn, phát hiện không biết từ lúc nào, cả người Đế Do Tâm Đế Do Tâm đã bị đốt cháy.

Sinh mệnh, linh hồn, tất cả đều đang thiêu đốt.

Cho dù có phải là cấm chế linh hồn hay không, nhưng cuối cùng ta vẫn phạm phải sai lầm lớn." Đế Do Tâm chậm rãi mở miệng, ánh mắt nhìn chằm chằm phía trước.

Nơi đó, chính là ấn Trấn Thủ lơ lửng trên lòng bàn tay Tiêu Thiên.

"Đế Do Tâm ta, đã lập lời thể bảo vệ tộc nhân, lại tự tay tàn sát, làm chuyện tàn bạo."

"Một mạng, không đủ để đền tội, nhưng chỉ hy vọng thiêu đốt bản thân, chiếu sáng con đường cho tộc nhân."

Ngọn lửa đốt cháy cả người Đế Do Tâm càng thêm dữ dội, không ngừng bùng cháy.

Bùm!

Cùng với ngọn lửa thiêu đốt, dường như Đế Do Tâm càng thêm tỉnh táo, cuối cùng là hóa thành sức mạnh dồi dào, rót vào trong ấn Trấn Thủ.

Ánh sáng thần màu vàng rực rỡ và nguồn năng lượng kia, lập tức thấm vào trong ấn Trấn Thủ.

Những vết nứt trên bề mặt cũng được lấp đầy hoàn toàn.

Ấn Trấn Thủ vốn lung lay sắp vỡ vụn, nhưng dưới sự hòa trộn của sức mạnh này, nó bắt đầu lành lại, trở lại như na đầu.

Trong tình huống Đế Do Tâm hiến tế bản thân, ấn Trấn Thủ khôi phục.

Ấn Trấn Thủ liên kết với toàn bộ tộc Giác Thần, thần tộc Vạn Vật sinh sống trong thần giới Vạn Vật, bởi vì ấn Trấn Thủ vỡ nát, mà bọn họ đối diện với nguy cơ mất mạng.

Chương 749. Ta sẽ không xui xẻo như vậy phải không?

Nhưng dưới sự hiến tế của Đế Do Tâm, bọn họ đều được bảo toàn.

Cảnh tượng này khiến Tiêu Thiên nhíu mày, Long Khâu Đạo bên cạnh càng rơi vào trầm tư.

Hạng người thần tộc Vạn Vật, cao nghĩa nhân thiện như thế, nhưng tính cách lại hoàn toàn biến đổi vì cấm chế linh hồn.

Đế Hằng Tâm trước mắt, cũng là thần tộc Vạn Vật, tại sao lại hoàn toàn khác với Đế Tân Lộ của bọn họ?

“Đồ điên, đám lão già các ngươi, đều là kẻ điên!” Đế Hằng Tâm, nhìn ấn Trấn Thủ phụ hồi, ông không ngừng lắc đầu trầm giọng quát.

“Cho dù hiến tế bản thân, phục hồi ấn Trấn Thủ thì lại sao chứ, khe nứt vẫn còn đó, đại kiếp sắp đến, đại nghiệp sắp thành!”

“Các ngươi sẽ chỉ trở thành bia đỡ đạn dưới cơn thủy triều này mà thôi, không thể ngăn chặn được gì cả, không thể ngăn chặn được gì cả, haha…”

Đế Hằng Tâm vẫn gầm thét như trước, sắc mặt điên cuồng, giống như một người điên.

Chỉ là khi ông rít gào, lại phát hiện Tiêu Thiên đột nhiên nắm chặt nắm đấm, nhìn chằm chằm khe nứt phía trước.

Hơn nữa, cười như không cười nhìn mình.

“Ngươi cho rằng nguy cơ của vực trấn thủ thứ chín mươi bốn được giải quyết thế nào?”

Sắc mặt Đế Hằng Tâm lại cứng đờ.

Ông nhìn Tiêu Thiên, lại quay đầu nhìn khe nứt không gian cách đó không xa.

Trong lòng, bỗng cảm thấy sợ hãi.

Chắc không đâu?

Không thể nào!

Thứ này, vẫn có cách để giải quyết sao?

Sức mạnh xé rách không gian, hoàn toàn không thể nào ngăn cản bằng sức mạnh của một người.

Mặc dù ông không biết Tàng Vũ bên kia, rốt cuộc đã dùng cách nào để làm được những chuyện này, nhưng cái giá phải trả và nỗ lực đằng sau, ngoài sức tưởng tượng.

“Không thể nào, ngươi tuyệt đối không thể nào ngăn cản được!” Sau đó, Đế Hằng Tâm điên cuồng lắc đầu, không muốn tin lời nói của Tiêu Thiên trước mặt.

Chẳng qua đối phương chỉ phô trương thanh thế, vịt chết mạnh miệng mà thôi.

Sao có thể...

Ngay trong lúc Đế Hằng Tâm suy nghĩ như vậy, sắc mặt ông bắt đầu thay đổi.

Chấn động.

Ông phát hiện toàn bộ thế giới thiên địa, đều đang từ từ rung

lắc dao động.

Không chỉ mình ông, mấy người bên cạnh cũng ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Thiên.

Bọn họ có thể rõ ràng cảm giác được, khí tức hiện lên trên người đối phương, đang không ngừng ảnh hưởng đến không gian xung quanh.

Những khe nứt không ngừng nứt ra xung quanh không gian hư không hắc ám, dao động trong tường kép không gian rò rỉ tràn ra ngoài,

Nhưng cho dù là bốn phía tự hành băng liệt vỡ ra không gian, hay là toát ra không gian loạn lưu, hoặc là bốn phía trời đất linh khí, hư không loạn lưu.

Đều giống như sụp đổ, trôi về phía Tiêu Thiên.

Còn Tiêu Thiên, người đã tạo ra tất cả những thay đổi này, hắn chỉ nắm chặt nắm đấm, một bước bước lên hư không, lại hơi dùng sức.

Vẻ mặt của mỗi người đều có sự thay đổi.

“Tiêu đại nhân!!” Long Khâu Đạo ở bên cạnh, cũng kinh hồn bạt vía.

Đây là lần đầu tiên ông nhìn thấy Tiêu Thiên đấm ra một quyền mạnh như vậy.

Chỉ là cơ bắp bắt đầu căng cứng, đang dần dần chuẩn bị đấm ra, vậy mà đã ảnh hưởng đến trời đất bốn phía, xuất hiện sự biến hóa đến mức này sao?

Ánh sáng lóe lên trong đôi mắt Tiêu Thiên, hắn bắt đầu lặng lẽ điều chỉnh sức mạnh của mình.

Vực trấn thủ thứ chín mươi bốn mà thần tộc Linh Năng ở lúc trước, hắn sử dụng ba phần ngàn sức mạnh, đã đấm nổ tung hết tất cả.

Giải cứu vực trấn thủ thứ chín mươi bốn.

Xét theo tình hình, độ mạnh của thần giới Vạn Vật bây giờ vượt xa vực trấn thủ thứ chín mươi bốn lúc trước.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này, thân thể còn tương đối yếu ớt của hắn, đã tiến bộ không ít.

Theo ước tính của bản thân hắn, thân thể của hắn đã trưởng thành khoảng hai phần ba, sau đó hoàn thành nốt một phần ba còn lại thì hắn có thể thu nạp linh khí thiên địa, bắt đầu đi lên con đường tu hành.

Bản thân là một người luyện võ bình thường, cuối cùng cũng có thể cảm nhận cảm giác phi thiên độn địa, thực khí tu hành.

Nghĩ đến tin tức tốt này, tâm trạng của Tiêu Thiên không khỏi tốt hơn rất nhiều.

Sức mạnh tăng lên.

Năm phần một ngàn!!!

Tiêu Thiên tập trung ánh mắt, thân hình lập tức biến mất tại chỗ.

Sau một khắc, hắn đã đi đến phía trước khe nứt thế giới, thân thể chắn đằng trước sức mạnh xé rách không gian đang lan rộng.

Đinh! Đinh! Đinh!

Không còn Đại Nhật Viêm tinh ẩn chứa ấn Trấn Thủ, khe nứt không gian xé rách đang không ngừng mở rộng, đương nhiên sức mạnh xé rách không gian phát ra từ bên trong rất mạnh mẽ.

Chỉ tiếc, những sức mạnh xé rách không gian này đối mặt với Tiêu Thiên.

Liên tiếp đánh mấy đòn vào người hắn, chỉ tạo ra âm thanh khi vàng sắt gặp nhau.

Sức mạnh cơ thể, lập tức chặn lại mọi sức mạnh xé rách không giản, khiến Đế Hằng Tâm ở phía sau trừng đến mức con ngươi sắp rớt ra ngoài.

Sức mạnh tỏa ra từ trong khe nứt không gian, cần kết hợp sức mạnh của nhiều sinh linh như vậy trong thần giới Vạn Vật, mượn sức ấn Trấn Thủ mới có thể chống đỡ được.

Chương 750. Ta sẽ không xui xẻo như vậy phải không? (2)

Sức mạnh thân thể của một mình Tiêu Thiên, có thể chống đỡ được sao?

Hơn nữa, hắn đột nhiên xông về phía trước, rốt cuộc là muốn làm cái gì.

Lúc này, Tiêu Thiên đấm ra.

Không gian giữa thiên địa trở nên im lặng, giống như không có âm thanh.

Ngay sau đó, khe nứt không gian trước mắt bọn họ lập tức mở rộng, hóa thành một hang động khổng lồ.

Bọn họ có thể tận mắt nhìn thấy, cái kia không gian khe hở phía sau tầng tầng nghiền nát, không ngừng sụp đổ hủy diệt.

Quyền kình vô hình, xé nát tất cả tường kép không gian, đi theo hướng phát ra sức mạnh xé rách không gian, không ngừng vào sâu.

Màn chắn giữa các tầng không gian bị Tiêu Thiên mạnh mẽ dùng một quyền đánh nổ tung.

Bùm!

Tiếng nổ đáng sợ đinh tai nhức óc, lúc này mới vang đến.

Một chút sức mạnh còn sót lại cũng thổi quét thân thể của bọn họ, khiến linh khí của bọn họ tự động tràn ra phòng ngự.

Mỗi một người trong số bọn họ đều kinh ngạc nhìn mọi chuyện trước mặt, há hốc mồm, không nói nên lời.

Ngay lúc này!

Tiêu Thiên dùng một quyền của hắn, để bọn họ biết rõ ràng, sức mạnh cơ thể của một người, rốt cuộc có thể mạnh đến mức nào.

“Năng lực của Tiêu đại nhân, thật sự giống như vực sâu, sâu không thể lường.” Đế Tân Lộ đột nhiên chắp tay, cúi đầu cảm khái thành tiếng.

Đế Phúc Vân, Đế Vũ bên cạnh đã sớm sợ đến mức run lẩy bẩy, nuốt một ngụm nước miếng.

Nhất là Đế Vũ, ông vô cùng may mắn vì bản thân đã lập tức đầu hàng sau khi nghe thấy lời khuyên.

Vị đại nhân này, thật sự biến thái đến mức quá đáng.

“Đúng là Tiêu đại nhân...” Long Khâu Đạo cũng nhẹ nhàng xoa trán mình, sau đó nhìn Đế Hằng Tâm đã há hốc mồm bên cạnh.

Xem ra một tia hy vọng cuối cùng của đối phương, một chút an ủi tinh thần cuối cùng của đối phương cũng bị một quyền này của Tiêu đại nhâm, đấm thành từng mảnh nhỏ.

“Chỉ có điều, rốt cuộc phía sau là thứ gì?” Long Khâu Đạo lại nhìn chằm chằm phía trước, nhìn vòng xoáy không gian bị một cú đấm của Tiêu Thiên đánh ra.

Vực trấn thủ, sức mạnh trấn thủ, ăn mòn màn chắn thế giới.

Chắc là Tàng Vũ bên kia đúng không?

Rất rõ ràng, thủ đoạn của Tàng Vũ cao minh hơn rất nhiều.

...

Tây Tạng.

Trong hư không hắc ám.

Cường giả dị tộc cao lớn, dưới sự khen tặng của một đám người, đã trở lại vùng đất trung chuyển then chốt.

Sương mù nóng rực phun ra từ hõm cổ và vai hắn, làm dịu đi cảm giác cay nồng của loại rượu hắn vừa thưởng thức.

Sau khi trở về phủ đệ, cường giả dị tộc dựa vào ghế nằm, nhìn về phía tinh không đằng xa.

Bên kia, cũng có màn chắn thế giới, bên trong có tinh hệ chuyển động.

Trận pháp hiện ra trên toàn bộ màn chắn thế giới, không ngừng truyền sóng xung kích không gian về phía hư không.

Hắn là Tuần sát sứ, chuyên tuần tra chi tiết nơi có trận pháp phá giải lãnh địa này.

“Lần này nghe nói bên kia có người phối hợp, chắc có thể chấp hành kế hoạch hoàn hảo.” Cường giả dị tộc bưng chén trà trong tay lên, híp hai mắt thưởng thức.

Nghĩ đến đây, hắn đột nhiên nhớ đến chuyến tuần tra lần trước.

Nơi phá giải trận địa, đột nhiên bị một sức mạnh vô hình đánh nổ tung!

Bọn họ cũng không biết Tàng Linh bên kia, rốt cuộc có sức mạnh phản kháng từ đâu.

Nhiệm vụ tuần tra lần trước thất bại, sau khi kiểm tra phát

hiện người phạm sai lầm không phải hắn, chỉ có thể trách hắn xui xẻo.

Cũng không biết tại sao, hắn đang uống rượu lại cảm thấy trong lòng mơ hồ có chút bất an.

Trong nháy mắt, thậm chí tim còn đập hơi nhanh.

“Tại sao lại có cảm giác như vậy?” Dị tộc cao lớn cau mày, hắn vừa mới cầm ly rượu thì trận dao động vô hình ập đến.

Răng rắc!

Ly rượu trong tay bị chấn động vỡ tan, hắn ngạc nhiên ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy trận pháp phá giải lãnh địa vừa mới rời đi ở trước mắt.

Màn chắn thế giới, ầm ầm nổ tung.

Trong lòng bàn tay hắn toàn ra những mảnh vỡ của ly rượu, rượu bên trong ly chảy qua kẽ hở giữa các ngón tay trượt xuống.

Từ Vận Hỏa ngồi ngây ngốc nhìn về phía trước, trên người những lỗ lửa đỏ rực phun ra ngọn lửa, biểu đạt cảm xúc dâng trào trong lòng hắn.

Xoạt!

Hắn đột nhiên đứng dậy, đi hai bước về phía trước, trừng lớn hai mắt, không thể tin nổi.

Nổ rồi?

Màn chắn thế giới ở phía trước nứt ra, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng tình hình bên trong.

Tinh cầu vốn lơ lửng giữa hư không đã vỡ tan tành, các khe nứt xuất hiện.

Hắn có thể thấy rất rõ lực lượng kinh khủng kia quét ngang toàn bộ tinh cầu phá giải trận pháp lãnh địa.

Mạnh mẽ đánh xuyên qua nó!

Ầm ầm!

Vụ nổ thứ hai vang lên như pháo hoa rực rỡ nổ tung, chiếu rọi cả một vùng hư không tối tăm.

Chói mắt.

Từ Vận Hỏa đứng ngơ ngẩn tại chỗ hồi lâu, mất một lúc hắn mới lên tiếng.

“Tiêu rồi!”

…

Tàng Linh, vực trấn thủ thứ ba mươi bảy, Thần giới Vạn Vật.

Tiêu Thiên đã thu lại nắm đấm, vết nứt không gian trước mặt chậm rãi khép miệng lại.

Chương 751. Nếu ngươi đã thích thì ta "tặng" cho ngươi

Mà đối diện, không còn tí ti lực lượng xé rách không gian nào chảy ra nữa.

Tiêu Thiên chống nạnh đứng lơ lửng giữa không trung, nhìn phía trước đã bình lặng trở lại, hài lòng nhẹ gật đầu.

Hiển nhiên lần này mình xử lý khá ổn thỏa, thành công mỹ mãn.

Soạt!

Thân hình Tiêu Thiên lần nữa biến mất khỏi vị trí và quay về trước mặt mọi người.

"Lợi hại chứ!" Vừa trở lại, Tiêu Thiên nhướng mày và mỉm cười nhìn về phía Đế Hằng Tâm đang ngơ ngác.

Đế Hằng Tâm ngơ ngơ ngẩn ngẩn tại đó, nhìn Tiêu Thiên xong lại nhìn về nơi mà lực lượng xé nát không gian ban đầu chảy ra, không ngừng khôi phục.

Biểu cảm cứng đờ, có chút hoang mang.

Ông vẫn không hiểu.

Nguy cơ lớn như vậy, đối tượng mà vực trấn thủ muốn đối phó chính là bản thân nó.

Bao nhiêu năm nay đều không cách nào giải quyết được căn nguyên.

Nam nhân Nhân tộc trước mặt ông chỉ dùng một nắm đấm.

Chỉ vẻn vẹn một cú đấm mà thôi.

Dễ như trở bàn tay, thô bạo, đơn giản.

Thậm chí, sau khi giải quyết xong khủng hoảng và nguy hiểm lớn ảnh hưởng tới toàn bộ chư thiên vạn giới Tàng Linh như vậy, hắn không hề có di chứng hay phải trả bất kỳ cái giá nào.

Đã vậy hắn còn vui vẻ hỏi lại ông rằng có thấy hắn lợi hại không.

Sau khi tung nắm đấm, trọng tâm của ngài khá là kỳ quái đó.

Vấn đề ở đây là có lợi hại hay không sao?

Rốt cuộc ngươi đã làm gì, chẳng lẽ còn không rõ hay sao!

Hiện tại, Đế Hằng Tâm rất hối hận, hận không thể tát chết bản thân.

Ông rảnh rỗi quá không có chuyện gì làm hay sao mà đi chọc người ta?

Yên ổn làm từng bước để hoàn thành nhiệm vụ theo kế hoạch không được sao.

Hiện tại, kế hoạch đã được thực hiện trước, nó đã không ảnh hưởng đến đại cục mà còn thất bại rồi.

Trước mắt, e rằng cái mạng nhỏ của mình cũng không giữ được nữa rồi.

Làm sao đây?

Chỉ suy tư trong chốc lát, tốc độ phản ứng của Đế Hằng Tâm vô cùng mau lẹ, ông vội vàng phụ họa theo Tiêu Thiên: “Lợi hại,

thật sự là khiến người ta phải mở mang tầm mắt.”

Tiêu Thiên gật đầu hài lòng, mỉm cười nhìn Đế Hằng Tâm: “Có thể khiến kẻ địch của ngươi tán thưởng như vậy, quả đúng là một nắm đấm tuyệt diệu.”

“Đừng thấy nắm đấm này bình thường không có gì kỳ lạ, nó không hoa lệ nhưng ẩn chứa chân lý võ đạo.”

“Thích không?”

Thấy đối phương nói như vậy, Đế Hằng Tâm khẽ cau mày, tâm tư trở nên sôi nổi.

Tên biến thái này sao lại hỏi mình như thế.

Chẳng lẽ…

Đế Hằng Tâm nhìn đồng tộc Đế Tân Lộ ở bên cạnh, đột nhiên ông nghĩ tới một khả năng nhỏ nhoi.

Chẳng lẽ sự dũng cảm không sợ chết của ông đả động đối phương rồi ư?

Chắc chắn là như thế rồi, nếu không sao tự nhiên hắn lại hỏi ông có thích hay không chứ.

Đế Hằng Tâm đã có đáp án cho vấn đề này rồi.

Ông vừa muốn trả lời là thích nhưng bỗng nhiên khựng lại.

Không được, chỉ nói một từ thích quá đơn giản, không đủ thành ý.

Cuối cùng, Đế Hằng Tâm trịnh trọng và đáp lại Tiêu Thiên.

“Ta vô cùng thích!”

“Được!” Tiêu Thiên gằn giọng, siết chặt nắm đấm và cũng trịnh trọng nhìn lại Đế Hằng Tâm: “Mặc dù ta và ngươi là kẻ địch nhưng tinh thần không sợ chết, không sợ khổ, không sợ khó khăn của ngươi đã khiến ta cảm động.”

“Vì để biểu đạt tấm lòng tôn kính của ta, ta sẽ đặc biệt dùng một quyền mà ngươi vô cùng thích này.”

“Tiễn ngươi lên đường!”

Khi nghe được câu đầu tiên, Đế Hằng Tâm có chút phấn khích.

Có hy vọng.

Nhưng sau khi nghe đến câu sau thì ông cảm thấy không đúng lắm.

Dùng một quyền mà ta vô cùng thích để tiễn ta lên đường?

Trong lúc hắn khiếp sợ nhìn Tiêu Thiên, đối phương lần nữa lên tiếng.

“Ngươi không cần vui mừng như vậy, không cần cảm ơn ta đâu.” Tiêu Thiên nói xong, tung nắm đấm ra và nói: “Thượng lộ bình an.”

Một quyền này của hắn không dùng quá nhiều lực đạo nhưng cũng đủ để chấn động không gian và quét sạch mọi căn nguyên của đối phương.

Thân thể của Đế Hằng Tâm hóa thành linh hồn của trận pháp, khẽ run lên, sau đó bắt đầu từ dưới chân dần dần tiêu tán và biến mất.

Trước khi chết, ông không thể tin nổi, trợn to đôi mắt nhìn Tiêu Thiên.

Ông thật ấm ức, rất tức giận và cảm thấy khó chịu vô cùng.

Ông rất muốn chửi rủa.

Đáng tiếc, uy năng khủng khiếp trong một quyền của đối phương đúng là có ẩn chứa đạo lý.

Thân thể của linh hồn trận pháp rất đặc biệt, cú đấm đó đã khiến ông bị sốc đến mức không thể khống chế, không cách nào nói nên lời.

Ông chỉ có thể trợn trừng hai mắt, thân thể của linh hồn trận pháp gần giống như một thân thể thực.

Vì vậy, nó cũng có hai hàng linh lệ chảy ra.

Đau thương và phẫn nộ.

“Thấy chưa, hắn cảm động phát khóc luôn kìa.” Tiêu Thiên nhìn thấy dáng vẻ này của Đế Hằng Tâm, vội vàng quay đầu qua hai bên: “Kể từ giờ trở đi, ý nghĩ cú đấm này của ta đã thay đổi rồi, biết chưa hả?”

Mọi người nghẹn họng nhìn trân trối Tiêu Thiên hồi lâu.

Cuối cùng vẫn là Long Khâu Đạo lên tiếng trước: “Tiêu đại nhân, tại sao ý nghĩa của cú đấm này thay đổi rồi, không phải là hạ gục kẻ địch ư?”

Chương 752. Nếu ngươi đã thích thì ta "tặng" cho ngươi (2)

"Sai rồi!" Tiêu Thiên xua tay, xoay người lại, nghiêm túc nhìn theo Đế Hằng Tâm: "Cái này gọi là siêu độ!"

Mọi người: "..."

Ở phía đối diện, Đế Hằng Tâm dùng hết chút sức lực cuối cùng mấp máy đôi môi linh thể của linh hồn trận pháp, cũng không biết ông đang định nói gì.

Chỉ tiếc rằng, nói không thành tiếng.

Cuối cùng, nó phiêu tán và hóa thành một đốm sáng le lói, không còn khả năng phục hồi như cũ nữa.

"Ngươi nói xem mắc gì ngươi phải trêu chọc lão tổ tông này, cuối cùng đi cũng không yên ổn." Long Khâu Đạo thầm nghĩ, liếc nhìn Tiêu Thiên ở bên cạnh, cảm thấy cực kỳ buồn cười.

Có điều, ông không có chút lòng thương hại nào.

Nếu Tiêu đại nhân không ở đây, chỉ sợ thần tộc Vạn Vật và tộc Giác Thần ngơ ngơ trong Thần giới Vạn Vật đều đã mất mạng rồi.

Mặc dù thần tộc Vạn Vật chịu nỗi khổ sinh đẻ nhiều hơn Nhân tộc nhưng nhân khẩu không nhiều.

Dù tộc Giác Thần tốt hơn một chút nhưng cũng không có khoa trương như vậy.

Thần giới Vạn Vật lớn như vậy nhưng chỉ có tầm mười tỷ sinh linh.

Nhưng suy cho cùng họ cũng là mười tỷ bách tính vô tội.

Đánh giá từ tình hình của Đế Hằng Tâm, cho dù bọn họ có tới hay không thì kế hoạch cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Không biết bố trí bên trong Đại Nhật Viêm tinh đã chuẩn bị trong bao lâu.

Long Khâu Đạo nhìn về phía Tiêu Thiên, đối phương còn đang nghịch ấn Trấn Thủ và tâm thế giới kia kìa.

Trong miệng hắn còn đang lẩm bẩm không biết có thể mượn hai thứ này để di dời cả Thần giới Vạn Vật.

“Tiêu đại nhân lại cứu được tính mạng rất nhiều người, mười tỷ sinh linh không phải là một con số nhỏ.” Long Khâu Đạo bỗng nhiên lên tiếng.

Đế Tân Lộ ở bên cạnh gật đầu phụ họa: “Đúng vậy, nếu như Tiêu đại nhân sinh sớm hơn chín ngàn vạn năm, có lẽ Thần quốc Vạn Vật sẽ không bị tiêu diệt, trận đại chiến năm xưa sẽ không thua thảm như vậy.”

“Thảm đến nỗi tiếp viện gấp rút của bọn ta đến nơi thì đã kinh biến rồi.”

Long Khâu Đạo nhún vai: “Có lẽ vậy.”

Nhưng một lúc sau, ông bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó và nhìn về phía Đế Tân Lộ: “Ngươi lại nhớ ra chuyện gì à?”

“Ừm!” Đế Tân Lộ gật đầu, nhìn lại Long Khâu Đạo: “Sau khi Tiêu đại nhân lấy tâm thế giới ra, trí nhớ ta bắt đầu khôi phục rồi.”

Không chỉ có Đế Tân Lộ mà đám người Đế Phúc Vân ở bên cạnh và những binh sĩ dưới trướng hắn, ánh mắt của bọn họ cũng trấn tĩnh hơn rất nhiều.

Lúc trước, trong mắt đám người Long Khâu Đạo.

Ánh mắt của Đế Phúc Vân bọn họ vẫn còn chút mông lung, như thể có một lớp sương mù che phủ đôi mắt bọn họ.

Bây giờ, bọn họ dường như đã khôi phục bình thường, khiến người khác có cảm giác bọn họ càng trở nên hoàn thiện hơn.

“Nơi đây không tiện nói chuyện lâu.” Lúc này, Đế Vũ nhắc nhở và nhìn về phía Tiêu Thiên: “Tiêu đại nhân, chi bằng quay về phủ đệ của tiểu nhân rồi tiếp tục tán gẫu.”

Tiêu Thiên gật đầu, quả thật ở đây không được thoải mái.

Quả thật, trà ở phủ đệ của Đế Vũ có mùi vị khá thơm ngon.

Trường lực bùng phát từ trên người hắn, lần nữa bao phủ toàn thân mọi người, với tốc độ như tia chớp rất nhanh bọn họ đã trở lại Trường Thanh giới.

Sau khi quay lại phòng khách lúc đầu, bọn họ có thể thấy trà mà Đế Vũ vừa pha vẫn còn đang bốc hơi nóng và chưa nguội.

Nhất thời, mọi người đều có phần hoảng hốt.

Chỉ bằng thời gian trà còn chưa kịp nguội, cả Thần giới Vạn Vật đã xảy ra chuyện lớn như vậy.

thần tộc Vạn Vật và tộc Giác Thần sinh sống tại đây có lẽ đều không biết rằng mình vừa trải qua nguy cơ sinh tử tồn vong trong vô hình.

Tiêu Thiên trở lại chỗ ngồi ban đầu của mình và đón lấy tách trà còn chưa nguội từ trong tay Đế Vũ.

Ánh mắt hắn nhìn sang Đế Tân Lộ ở bên cạnh: “Lúc nãy ngươi nói trí nhớ của mình đã hồi phục, thế đã nhớ ra chuyện gì rồi?”

“Mọi chuyện, ta đã nhớ lại tất cả mọi chuyện rồi.” Bên cạnh, Đế Tân Lộ nghiêm túc trả lời Tiêu Thiên một lần nữa.

Tiêu Thiên khẽ gật đầu, tò mò nhìn về phía đối phương: “Nếu ngươi đã nhớ lại rồi, vậy ngươi nói xem, năm đó ngươi dẫn đại quân xuất chinh, rốt cuộc là đã đánh nhau với kẻ nào?”

“Kết quả tộc các ngươi vẫn chưa sụp đổ, chẳng lẽ là một mạch khác trong tộc Cổ Thần ra tay với các ngươi?”

Tiêu Thiên rất tò mò về những chuyện xảy ra trong thời đại trước, cảm giác giống như đang nghe kể chuyện xưa vậy.

Nhất là khi hắn được nghe người đã ngủ say cho đến bây giờ kể lại chuyện từ thời đại đó.

“Khởi bẩm Tiêu đại nhân, mục tiêu năm đó bọn ta xuất chinh là chiến trường hư không.” Đế Tân Lộ bắt đầu thuật lại nhiệm vụ xuất chinh của bọn trước khi chìm vào giấc ngủ say: “Kẻ địch chính là đại quân chủ lực của bên phía Tàng Vũ.”

“Ở thời đại bọn ta, rất nhiều chủng tộc đều đồng tâm hiệp lực cùng nhau đối phó với sự uy hiếp đến từ Tàng Vũ.”

“Tộc Cổ Thần đứng mũi chịu sào, căn cứ theo năng lực không đồng đều của các mạch sẽ chia ra các nhiệm vụ khác nhau.”

Chương 753. Khởi nguyên của chiến trường hư không

“Thần quốc Vạn Vật - một mạch thần tộc Vạn Vật bọn ta chính là một thành viên trong đại quân chủ lực.”

“Ngoài ra, liên quan đến thiên phú của tộc, bọn ta thường xuyên tiến hành nghiên cứu và học tập kiến thức của bên phía Tàng Vũ nhằm nâng cao năng lực của bản thân.”

Nội dung tiếp theo mà Đế Tân Lộ kể lại khiến Tiêu Thiên và Long Khâu Đạo hai mặt nhìn nhau.

Không ngờ gã thần tộc Vạn Vật ở trước mặt này, một nơi gọi là Thần quốc Vạn Vật trong thời đại quá khứ lại là chủ lực chống lại Tàng Vũ ư?

“Hóa ra là thế, không ngờ mọi chuyện là như vậy!” Long Khâu Đạo đã hiểu vì sao thần tộc Vạn Vật lại rất am hiểu về nhiều thuật pháp và trận pháp về phương diện phòng ngự đến như vậy.

Bày cả buổi, hóa ra những thứ dùng để phòng ngự rõ ràng đều do thần tộc Vạn Vật mày mò chế tạo ra.

“Nếu đã như vậy, theo ý của ngươi thì thần tộc Vạn Vật các ngươi nên gọi là người canh giữ Tàng Linh, tại sao thần tộc Vạn Vật ngày nay lại câu kết với bên phía Tàng Vũ.” Long Khâu Đạo nhớ tới chuyện của Đế Dịch Thiên.

Khi đó, dường như đối phương đã liên thủ với dị tộc Tàng Vũ.

Dựa theo trí nhớ đã khôi phục của Đế Tân Lộ, tộc bọn họ với Tàng Võ là đối địch với nhau mới đúng.

“Ta cũng không hiểu rõ chuyện này.” Đế Tân Lộ lại cau mày, không hiểu rốt cuộc tình hình hiện nay thần tộc Vạn Vật là như thế nào.

Tộc tông trong tộc hiện tại, cuối cùng có ý nghĩ gì.

Một tộc đã từng thủ hộ Tàng Linh, nay lại có tâm tư muốn phản bội, quay ngược lại lại ra tay với chính quê hương của mình sao.

Đế Tân Lộ cũng trầm tư suy nghĩ về sự việc lần này, không biết rốt cuộc chín ngàn năm qua đã xảy ra chuyện gì.

Tình hình của vực trấn thủ càng thêm cổ xưa so với Thần quốc Vạn Vật.

Điều này chứng tỏ trong quá khứ rất lâu về trước, một thời đại mà ngay cả Đế Tân Lộ cũng không biết, tộc Cổ Thần, một mạch thần tộc Vạn Vật bọn họ đã chiến đấu chống lại Tàng Vũ rồi.

Với lịch sử lâu đời như vậy mà tông tộc thần tộc Vạn Vật ở hiện tại, nói phản bội là phản bội liền hay sao?

“Kể ra thì, thời đại đó, các ngươi chém giết với Tàng Vũ cũng ở trên chiến trường hư không à?” Tiêu Thiên vừa bưng tách trà vừa tò mò hỏi thăm.

“Đúng là bọn ta chém giết thông qua chiến trường hư không đã mở ra.” Đế Tân Lộ gật đầu.

Tuy nhiên, Tiêu Thiên nhanh chóng nhận ra một điểm đặc biệt trong lời nói của đối phương: “Mở ra?”

“Đúng vậy, căn cứ theo ghi chép khai quốc của Thần quốc Vạn Vật, ban đầu không có sự tồn tại của chiến trường hư không mà chỉ có màn chắn thế giới khổng lồ kia ngăn cách mọi thứ.” Đế Tân Lộ gật đầu và đứng lên miêu tả cho Tiêu Thiên.

“Ban đầu, mọi người đều không biết bên kia màn chắn thế giới có cái gì.”

“Cho đến một ngày, một chiến trường hư không mở ra, các dị tộc khác nhau với hệ thống tu hành không giống nhau đều xuất hiện trước mặt mọi người.”

“Chỉ là đối phương không hề thân thiện, thậm chí một cơ hội giao lưu với nhau cũng không có.

“Cứ như vậy chiến tranh đã bắt đầu nổ ra.”

“Theo dòng thời gian đổi dời, lần lượt từng chiến trường hư không bắt đầu xuất hiện liên tục, thế lực khắp nơi và các chủng tộc trong chư thiên vạn giới dần dần phát hiện không ổn.”

“Mọi người bắt đầu đồng tâm hiệp lực cùng đối mặt với tai họa bất thình lình này.”

Những lời của Đế Tân Lộ khiến ai cũng kinh ngạc.

“Ban đầu không có chiến trường hư không ư?” Long Khâu Đạo nheo mắt lại, nhìn về phía Tiêu Thiên.

Tiêu Thiên đưa tay ra, ấn Trấn Thủ lơ lửng trên lòng bàn tay: “Nói như vậy, vực trấn thủ tồn tại chính là để duy trì màn chắn thế giới khổng lồ kia và khiến Tàng Vũ không thể làm gì được.”

“Nhưng Tàng Vũ bắt đầu hành động từ từ, khiến vực trấn thủ xuất hiện vấn đề, các chiến trường hư không bắt đầu xuất hiện trên màn chắn thế giới, từ đó dẫn tới khủng hoảng cho thời đại các ngươi.”

“Sau khi các ngươi chìm vào giấc ngủ say, không biết bằng cách nào đó chiến trường hư không bị đóng băng, khiến nó rơi vào trạng thái tĩnh lặng.”

“Kết quả là chiến trường hư không vốn bị đóng băng và phong tỏa hàng trăm vạn năm trước, một lần nữa khôi phục lại.”

“Cho đến khi Nhân hoàng bọn họ đánh thắng trong trận đại chiến đó.”

“Đôi bên giằng co với nhau trên chiến trường hư không cho đến ngày nay.”

Nói tới đây, Tiêu Thiên ngừng lại một lúc: “Như vậy xem ra, Tàng Linh và Tàng Vũ đánh với nhau không chỉ một lần.”

“Ta rất hiếu kỳ, vào thời đại các ngươi lúc đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến cho đôi bên không có một bên chết thì không thôi.”

“Và còn dùng màn chắn thế giới khổng lồ để ngăn cách đôi bên.”

Nghe Tiêu Thiên nói vậy, Long Khâu Đạo lắc đầu cười khổ: “Tiêu đại nhân, chỉ sợ chuyện này càng xa xưa.”

“Tuy nhiên, điểm thú vị ở đây là: dường như ngôn ngữ, chữ viết của Tàng Vũ và Tàng Linh gần như giống nhau.”

“Sao làm được vậy?”

Chương 754. Ngôi sao xui xẻo

Bất luận là ngôn ngữ, chữ viết của Tàng Vũ hay là Tàng Linh, mọi người đều đã suy nghĩ rất lâu về chuyện này nhưng không có ai nghĩ tới tính khả năng của nó.

Đế Vũ phỏng đoán có khi nào rất lâu về trước, đôi bên vốn là người một nhà không?

"Không thể nào, nếu lúc trước đôi bên là người một nhà thì làm sao có thể hễ gặp mặt là chém giết như vậy, lại còn giữ thái độ không có một bên chết thì không chịu dừng chứ?"

"Huống hồ, xét từ những lần tiếp xúc trước đây của chúng ta, bên phía Tàng Vũ cực kỳ xem thường phía Tàng Linh chúng ta."

Lúc này, Đế Tân Lộ bỗng nhiên lên tiếng giải thích tình huống: "Qua thái độ của đối phương, bọn ta có thể cảm nhận rõ ràng sự khinh bỉ và xem thường của bọn họ."

"Như thể trong mắt bọn họ, sự tồn tại của Tàng Linh chúng ta không xứng đặt lên bàn cân, không đáng để nhắc tới."

Cạch!

Tiêu Thiên đặt tách trà trong tay lên bàn, nhìn mọi người xung quanh: "Câu chuyện nên kết thúc tại đây, điều quan trọng nhất bây giờ là giải cứu những bách tính vô tội trong thần tộc Vạn Vật."

"Ta có một đề nghị, dung nhập Thần giới Vạn Vật vào Đế vực Liên minh Nữ Đế, tiếp nhận sự cai quản của Liên minh Nữ Đế.

"Ai tán thành, ai phản đối?"

Nghe Tiêu Thiên nói vậy, mọi người trong phòng khách đều chìm vào im lặng.

“Nếu mọi người có ý kiến gì thì có thể nói ra để tham khảo, con người ta rất hiểu đạo lý và cũng giỏi tiếp thu ý kiến, các ngươi có thể nói thoải mái.”

Tiêu Thiên ngửa ra sau tựa vào lưng ghế, mỉm cười nhìn mọi người và chờ đợi câu trả lời của bọn họ.

Trầm mặc.

Sau một thời gian dài im lặng.

“Đề nghị của ta là khi Tiêu đại nhân trở lại Thần giới Vạn Vật, hãy để bọn ta ở lại đó, chịu trách nhiệm hướng dẫn tộc nhân tiếp nhận những thay đổi sắp tới.”

“Tốt nhất là trong thời gian ngắn nhất có thể hòa nhập vào bầu không khí của Đế vực Liên minh Nữ Đế.”

“Các tộc hòa vào một thể, cùng nỗ lực vì sự phồn vinh của Đế vực Liên minh Nữ Đế.”

Đế Tân Lộ vừa nhìn Tiêu Thiên vừa dùng lời lẽ chính đáng để nói ra suy nghĩ của bản thân.

“Rất tốt, đề nghị này vô cùng hay.” Tiêu Thiên hết sức hài lòng, nhìn sang mọi người: “Còn gì nữa không?”

“Ta đồng ý với đề nghị của tướng quân Đế Tân Lộ và tình nguyện dốc toàn lực phối hợp với hành động của hắn.” Ở bên cạnh, Đế Vũ vội vàng lên tiếng, sợ tốc độ nói chuyện của ông quá chậm.

Đế Phúc Vân cũng kịp phản ứng, vội vàng nói: “Chúng ta cũng vậy!”

Tiêu Thiên gật đầu: “Nếu mọi người đều không có ý kiến phản đối, vậy thì cứ quyết định vui vẻ như thế nhé.”

Ở bên cạnh, khóe miệng Long Khâu Đạo co giật, trông cái dáng vẻ của Tiêu đại nhân ngài thì ai dám có ý kiến gì.

Nếu có ý kiến với ngài…

Thì chẳng phải là soi đèn trong nhà xí để tìm cái chết (cục phân) hay sao?

“Nếu chuyện đã quyết định xong, vậy thì nhanh chóng hành động thôi.” Tiêu Thiên phủi tay, nhìn về phía bọn họ: “Ta nhai nuốt Đại Nhật Viêm tinh rồi, Thần giới Vạn Vật chìm vào bóng tối, không thể trì hoãn được nữa.”

Nghe Tiêu Thiên nói thế, Long Khâu Đạo vội vàng hỏi lại: “Tiêu đại nhân, Thần giới Vạn Vật này không có màn chắn thế giới thì có thể mang nó đi không?”

“Thật ra, theo phân tích của ta, thần quang hủy diệt trong Thần giới Vạn Vật và màn chắn thế giới, tuy có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu.” Lúc này, Tiêu Thiên lần nữa lên tiếng, thu hút sự chú ý của mọi người.

“Nói một cách chính xác, thần quang hủy diệt thực chất là phiên bản xa xưa của màn chắn thế giới, nó là một màn chắn thế giới không được hoàn chỉnh và cũng chưa hoàn thành nghiên cứu.”

“Màn chắn thế giới hiện nay có rất nhiều khía cạnh giống như là được cải tiến từ thần quang hủy diệt, ổn định và mạnh mẽ hơn nhưng không có nguy hiểm như thần quang hủy diệt.”

Lời của Tiêu Thiên khiến mọi người trong phòng khách chìm vào sự tĩnh lặng quỷ dị.

Một tia khả năng lần lượt hiện lên trong đầu mỗi người.

Có lẽ nào màn chắn thế giới là do con người tạo ra đó chứ!

Nếu là như thế, sự tồn tại đã xây dựng nên màn chắn thế giới, phải có thực lực mạnh mẽ đến cỡ nào?

“Được rồi, đừng ngẩn ra ở đây nữa, nhanh đi làm việc đi.” Long Khâu Đạo lên tiếng, nhìn về phía mọi người: “Đúng như Tiêu đại nhân đã nói, không còn Đại Nhật Viêm tinh nữa.”

“Kiên trì thêm vài ngày thì không sao, chứ thời gian càng lâu thì không hay đâu.”

Mọi người lấy lại tinh thần, vội vàng hành lễ với Tiêu Thiên rồi rời đi làm việc của mình.

Dĩ nhiên, Long Khâu Đạo và Đế Tân Lộ cùng nhau hành động để tiện giúp người trong Thần giới Vạn Vật hiểu trước mọi chuyện của Đế vực Liên minh Nữ Đế.

Huống hồ, bọn họ còn có một điểm chung cực kỳ tuyệt diệu.

Trước đó, chính Tiêu Thiên là người chịu trách nhiệm giải quyết đại nguy cơ sức mạnh linh hồn hút cạn năng lượng sống của bọn họ.

Danh tiếng Thiên Tôn Chí Thiện bám váy được lan truyền ra ngoài trước để làm nền.

Chương 755. Ngôi sao xui xẻo (2)

Đợi sau khi dung nhập vào Đế vực Liên minh Nữ Đế thì để người của hội Mềm tới hỗ trợ tiếp quản.

Long Khâu Đạo dám cam đoan rằng: dưới sự trợ giúp của hội Mềm, Thần giới Vạn Vật này sẽ dung nhập vào đại gia đình Liên minh Nữ Đế với tốc độ cực kỳ khủng khiếp.

Víu!

Tiêu Thiên lại bay lên, đi vào trong hư không hắc ám.

Hắn không ngừng bay lên, trực tiếp vượt qua thần quang hủy diệt, một lần nữa quay trở lại trong hư không hắc ám và cuồng bạo.

Thần quang hủy diệt mông lung phía trước, giống như hào quang sương mù quanh quẩn và chậm rãi xoay tròn.

Bên trong đó chính là Thần giới Vạn Vật, có rất nhiều tinh cầu.

“Thần thông ý năng…” Tiêu Thiên lẩm bẩm, ý chí bắt đầu hiện ra.

Hắn nhớ lại người bạn thân trong quá khứ.

Một nam nhân quán triệt đến cực hạn, một người đứng thứ hai từ dưới tính lên trong danh sách sát thủ và cũng là chiến thần vô địch bị đá khỏi giới sát thủ giống như hắn.

“Mượn chiêu thức của ngươi dùng một chút!”

Ánh mắt Tiêu Thiên lóe lên, đột nhiên dang rộng hai tay, ý chí hóa thành một gã khổng lồ khai thiên tích địa, da thịt bành trướng như muốn tách mở thiên địa, tái hiện hỗn độn.

Mà hai tay của hắn cũng nắm chặt hư không, phía đối diện dường như đang chịu một áp lực cực lớn.

Thần quang hủy diệt xoay tròn hơi chậm lại, trong không gian mông lung phảng phất có một gã khổng lồ kinh khủng với cơ bắp cuồn cuộn đang nén lại.

Theo ý chí của Tiêu Thiên bắt đầu khởi động, lực đạo bộc phát, lực lượng thiên địa cộng hưởng, Thần giới Vạn Vật được bao bọc trong thần quang hủy diệt phía trước liên tục bị nén và trở nên nhỏ hơn.

Đồng thời, nó trôi dần về phía Tiên Thiên.

Tiêu Thiên vươn tay ra, Thần giới Vạn Vật được bao bọc trong thần quang hủy diệt rơi vào trong lòng bàn tay hắn.

Thần quang hủy diệt ánh kim tỏa ra ánh sáng mờ ảo, như thể một đám mây đang chậm rãi xoay tròn.

Xuyên qua những đám mây sương mù này, có thể nhìn thấy tinh cầu đang chậm rãi vận chuyển bên trong đó.

Cứ như vậy, Thần giới Vạn Vật to lớn đã bị áp chế trong lòng bàn tay của Tiêu Thiên.

Nó nhỏ hơn và áp chế dễ dàng hơn cả thế giới giới vực.

Đây cũng là hiệu quả mà Tiêu Thiên đạt được khi mượn chiêu thức ý chí võ đạo của bạn thân trong khoảng thời gian thân thể trưởng thành sau này.

“Về nhà thôi!” Tiêu Thiên cầm Thần giới Vạn Vật trong tay,

toàn thân bộc phát lực đạo, trong nháy mắt lao tới phía xa.

Bất cứ nơi nào hắn bay qua, dòng chảy hỗn loạn trong hư không đều bị xé toạc ngay lập tức.

Bởi vì phải ổn định Thần giới Vạn Vật trong tay nên tốc độ của Tiêu Thiên cũng không tăng nhanh lắm.

Suy cho cùng, hắn đã hứa với các bà vợ ở nhà rằng sẽ cho các nàng ấy xem thứ đồ chơi trong tay này.

…

Tàng Vũ.

Từ Vận Hỏa đứng yên tại chỗ, vẻ mặt bất lực nhìn về thân hình do trận pháp trước mặt đang ngưng tụ thành.

Trước mặt hắn là một nam nhân trông rất giống hắn nhưng uy áp cực kỳ khủng bố.

“Con có biết bây giờ người trong tộc đang nói gì về con không?” Nam nhân nhìn con trai mình với vẻ mặt bất lực.

Khóe miệng Từ Vận Hỏa co giật, nhìn phụ thân: “Nói thế nào?”

“Bọn họ gọi con là ngôi sao mới xui xẻo đi đến đâu cũng nổ tung của tộc Bạo Viêm.”

“…”

Từ Vận Hỏa hơi tức giận, đây được xem là cách nói chóa gì vậy.

Hơn nữa, hắn hoàn toàn không khống chế được kiểu chuyện như vậy, quỷ mới biết được sao trận pháp phá giải lãnh địa lại nổ tung.

"Rất nhanh, sẽ có người qua đây kiểm tra tình hình hiện trường, dựa theo miêu tả của con, vi phụ tin chuyện lần này có lẽ không có liên quan lớn đến con." Nam nhân mà trận pháp ngưng đi đến trước mặt Từ Vận Hỏa, vỗ vai của đối phương.

Lúc này, bóng dáng phụ thân do trận pháp ngưng tụ ở trước mặt Từ Vận Hỏa giống như thực chất.

Giống như ông thật sự đi đến trước mặt hắn vậy, ngay cả uy áp khí tức đều có thể truyền đến từ phía bên cạnh.

Thật ra thiết kế trận pháp như vậy cũng là bắt buộc tồn tại.

Lúc trận pháp ngưng tụ ra bóng dáng của đối phương, có thể thông qua khí tức phân biệt rõ thân phận, không đến mức bị người ta lừa gạt.

"Tiếp theo, con đi phụ trách trận pháp phá giải lãnh địa thứ hai mươi mốt là được." Cuối cùng, nam nhân mở miệng về phía con trai mình: "Khảo nghiệm lịch luyện lần này của con chung quy vẫn phải tiếp tục."

Từ Vận Hỏa gật nhẹ đầu, lần nữa nhìn về phía phụ thân, hiện ra chút xấu hổ: "Khiến phụ thân phí tâm rồi."

Hai lần khảo nghiệm của hắn, dưới tình hình phá giải trận pháp lãnh địa đều trực tiếp nổ tung.

Phụ thân còn có thể giữ lại danh sách và địa bàn khảo nghiệm, đúng là khó khăn.

Hắn không cách nào tưởng tượng, rốt cuộc phụ thân đã hy sinh cái giá như thế nào mới có thể làm được tư cách như lần này.

"Không sao, qua lần khảo nghiệm này thì con có thể lên như diều gặp gió, có được vị trí tốt trong quân đội." Nam nhân nhìn con trai, an ủi đối phương: "Đến lúc đó, hãy tạo ra một số thành tích để

vi phụ nở mày nở mặt."

Chương 756. Sao đứa trẻ ngươi luôn thiên vị như vậy

"Vâng!" Từ Vận Hỏa gật đầu, lớn tiếng đáp lại, ánh mắt sáng quắc, cứ như thiêu đốt hỏa diễm.

Hắn không tin nhiệm vụ lần này còn có thể thất bại!

Bởi vì cái gọi là quá tam ba bận.

Phá giải trận pháp lãnh địa thứ hai mươi mốt có lịch sử đã lâu, nội tình thâm hậu.

Hắn không tin mấy người phía bên Tàng Linh đủ lợi hại, còn có thể làm nổ tung trận pháp lãnh địa phía bên này.

...

Đế vực Liên minh Nữ Đế, bên trong hoàng cũng của hoàng triều Đại Viêm.

Bên trong Ngự Thư phòng.

"Đây chính là Thần giới Vạn Vật?" Tử Nhược Yên ghé sát đầu vào Tiêu Thiên vừa trở về bên cạnh, nhìn mây mù lóe lên ánh sáng màu vàng kim xoay tròn chậm rãi trong lòng bàn tay hắn, tấm tắc kêu lạ.

Sau khi nói xong, Tử Nhược Yên thở dài, nói với bên cạnh: "Đầu hai người mọc sừng rồi, có thể tự biết điều chút không, đừng có chen lấn mãi như vậy!"

Lạc Nữ Ái và Long Khâu Bạch Thanh cũng ghé qua, nghe thấy

lời này của Tử Nhược Yên, mới ngượng ngùng lùi về sau một khoảng, thu hồi đầu của mình lại.

Vừa nãy tò mò, quả thật là đã chọt trúng nàng.

"Đúng là đẹp, hơn nữa còn là tinh cầu trong miệng Tiêu ca ca, quá khứ chư thiên vạn giới thật sự là như vậy à?" Ánh mắt màu vàng kim của Lạc Nữ Ái xuyên qua mây mù vàng óng, nhìn tinh cầu vận chuyển ở bên trong.

Long Khâu Bạch Thanh thì nhìn về phía Tiêu Thiên: "Tiêu công tử, có phải cơ thể của ngươi càng mạnh mẽ hay không."

Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái nghe thấy vấn đề của nàng, cũng nhìn về Tiêu Thiên.

"Ngươi có thể nhìn ra à?" Tiêu Thiên kỳ lạ, điều này mà cũng có thể nhìn ra à?

Long Khâu Bạch Thanh chỉ vào lòng bàn tay của đối phương: "So với thế giới giới vực bị thu nhỏ lại thì Thần giới Vạn Vật rõ ràng nhỏ hơn rất nhiều."

Tiêu Thiên chợt tỉnh táo, thì ra chi tiết này để đối phương cảm nhận được.

Trước đây hắn không nén được, quả thật là cơ thể không đủ trưởng thành.

Vốn không phải là không đủ sức, mà là không cách nào khống chế được.

Hiện giờ cơ thể đã mạnh mẽ hơn, tất nhiên sức khống chế cũng sẽ tăng.

"Tiếp theo, nên dung hợp tiến vào rồi." Tiêu Thiên lắc Thần giới Vạn Vật trong tay, ý bảo với bọn họ.

Trên mặt của Tử Nhược Yên, Lạc Nữ Ái đều lộ ra vẻ tò mò, không biết Thần giới Vạn Vật hòa tan vào sẽ xảy ra tình hình gì.

Mà Long Khâu Bạch Thanh thì nhìn chằm chằm trong tay Tiêu Thiên không tha, không cần nói cũng biết được ý nghĩa.

Tiêu Thiên hiện ra lực trường, mang theo ba Nữ Đế là Tử Nhược Yên, Lạc Nữ Ái còn có Long Khâu Bạch Thanh bay lên, phóng về phía bầu trời.

Rời khỏi khu vực lãnh thổ của hoàng triều Đại Viêm rất nhanh, đi đến trong tinh không hắc ám phía trên Đế vực hiện giờ.

Lục địa không trọn vẹn khổng lồ đang xoay tròn quanh Đại Nhật Viêm tinh.

Phía bên kia, tinh cầu phủ Linh Năng cũng đang vận chuyển từ từ.

Mà tiếp theo, toàn bộ Đế vực sẽ có rất nhiều tinh cầu mới.

Tiêu Thiên hơi phất tay, Thần giới Vạn Vật bị thần quang hủy diệt bao bọc rời khỏi lòng bàn tay, hướng về phía tinh không hắc ám phía trước.

Tiêu Thiên áp chế lực, thần quang hủy diệt của Thần giới Vạn Vật bắt đầu khuếch tán, hướng về bốn phía xa xa.

Thần quang hủy diệt, không có uy năng hủy diệt như trước đây, trái lại có chút hư ảo lướt qua tất cả mọi thứ bên trong Đế vực.

Nếu có người nhìn bên trong hư không thì có thể nhìn thấy trên màn chắn thế giới của Đế vực Liên minh Nữ Đế hiện ra thần quang mông lung.

Đồng thời, còn không ngừng bành trướng khuếch tán.

Cùng lúc này, từng tinh cầu bắt đầu xuất hiện trong tinh không của Đế vực, chiếm cứ lấy vị trí cho riêng mình, bắt đầu quấn quanh xoay tròn ở tinh thể Đại Nhật Viêm ở trung tâm.

Mà tinh thể Đại Nhật Viêm ở trung tâm cũng như có được sự tăng cường ở phương diện sức mạnh, bắt đầu khuếch tán từ từ.

Thần giới Vạn Vật vốn trên từng tinh cầu, thần tộc Vạn Vật và tộc môn Giác Thần chợt phát hiện ở chân trời xa xa bắt đầu xuất hiện ánh sáng mặt trời.

Ai nấy đều nhìn nhau, mấy hôm nay bọn họ đã biết vận mệnh mà bản thân sắp gặp phải.

Cũng biết chân tướng liên quan đến bọn họ.

Cho nên khi tia sáng đầu tiên phía chân trời xuất hiện, bọn họ đã biết.

Chỉ sợ thời đại mới thuộc về bọn họ sắp đến.

"Rất đồ sộ!" Tử Nhược Yên chắp hai tay sau lưng, lơ lửng trong tinh không hắc ám, ngắm nhìn bốn phía, nhẹ giọng lẩm bẩm.

Lạc Nữ Ái cũng trừng mắt, ngắm nhìn bốn phía, nhìn tinh cầu từ từ hiện lên, trong lòng rung động.

So với thế giới giới vực trước đây thì cảnh tượng trước mắt càng khiến người ta rung động hơn.

Cọng tóc ngố của Long Khâu Bạch Thanh bên cạnh nàng cũng dựng lên, lặng lẽ nhìn chằm chằm.

...

Bịch! Bịch! Bịch!

Khu vực hoàng triều Đại Viêm của Đế vực có hai bóng dáng

đang so tài.

Chính là Tử Đế Tôn và Lạc Thao Thiên, chỉ là ấn Nhân Hoàng bay tán loạn, người sau bị đánh bẹp.

Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh ngồi ở bên cạnh thì lộ ra dáng vẻ xem kịch hay.

Chương 757. Hội nghị liên hợp

Có ông ở đây, tất nhiên là truyền thụ không ít bí pháp cho Tử Đế Tôn, đều liên quan đến thuật Nhân Hoàng của phụ thân Tử Đế Tôn.

Hơn nữa huyết mạch, tốc độ tu hành của Tử Đế Tôn cũng tăng nhanh, bỏ qua Lạc Thao Thiên.

Nhưng ngay lúc này, Tử Đế Tôn phát hiện tình hình không đúng, khí tức trên người đại ca Lạc Thao Thiên trước mặt đột nhiên bắt đầu tăng lên.

Cứ như là có sức mạnh thiên địa vô hình đang đỡ ông, khiến tu vi cảnh giới của ông lên như diều gặp gió.

"Hì hì, xem ra lúc đứa trẻ Tiểu Thiên trở về, lại kéo nơi nào đó hòa nhập vào thế giới giới vực rồi." Toàn thân Lạc Thao Thiên bắn ra khí tức, chấn ở trước mặt Tử Đế Tôn, khóe miệng vểnh lên: "Lão đệ, công thủ thay đổi rồi."

Tử Đế Tôn cảm nhận được khí cơ từ từ hung hãn ở trên người của Lạc Thao Thiên, rất nghẹn khuất.

Bản thân mới đuổi kịp không bao lâu, sao lại đến chiêu này nữa.

Đều là nhạc phụ, sao đứa trẻ Tiêu Thiên lại thiên vị đến vậy!

Sau khi đánh một trận, Tử Đế Tôn thẹn quá thành giận, thu ấn Nhân hoàng xua tay: “Không đánh nữa, không có ý nghĩa gì, chuyện này hoàn toàn không có cách nào so tài.”

Cảnh giới trực tiếp bị nghiền áp, căn bản là không có hàm

nghĩa so tài gì cả.

“Ha ha ha, có phục hay không!” Lạc Thao Thiên cất tiếng cười to, nhìn vẻ mặt của Tử Đế Tôn trước mặt cực kỳ đắc ý.

Từ lúc tu vi của Tử lão đệ lần nữa đột phá cộng thêm Lưu Mẫn Sinh chỉ đạo, ông so tài luôn luôn rơi vào hạ phong, rất lâu không sảng khoái như vậy.

“Phục cái rắm á, đây là ngươi đang ăn gian!” Tử Đế Tôn đối diện cực kỳ không phục.

Nếu không phải cảnh giới của đối phương đột nhiên tăng mạnh, cưỡng ép đè ông một bậc thì trận tỷ thí này thắng lớn ổn thỏa.

Lạc Thao Thiên không quan tâm nhiều như vậy, đắc ý không thôi: “Điều này ai có thể dự đoán được chứ?”

Lưu Mẫn Sinh bên cạnh cũng cảm giác vô lý.

Thuật sơn hà xã tắc thuộc về thuật pháp đập nồi dìm thuyền, cũng là một loại bí kỹ hy sinh bản thân.

Lúc trước đại chiến với Tàng Vũ, nghiên cứu ra thuật sơn hà xã tắc chính là vì ứng đối đại quân của kẻ địch, bảo vệ quê hương.

Bởi vì đời này tu hành tăng lên, không còn có hy vọng nữa.

Cho nên, lúc trước thành viên lựa chọn thuật sơn hà xã tắc đều là tuổi khá lớn, bản thân vô vọng thăng cấp, hơn nữa người có tình cảm sâu nặng đối với cố thổ.

Nhưng ai từng nghĩ, Lạc Thao Thiên sử dụng thuật sơn hà xã tắc có thể sở hữu một con rể tốt như vậy.

Vậy mà có thể dung hợp thế giới giới vực cùng một chỗ!

“Ta muốn xem thử lần này đứa nhỏ tiểu Tiêu kia rốt cuộc lại chuyển nơi nào qua đây.” Tử Đế Tôn bay lên, lao về trên không.

Lạc Thao Thiên cũng vui tươi hớn hở đứng dậy, là người được lợi, cũng muốn nhìn thử biến hóa của đế vực.

Về phần Lưu Mẫn Sinh, quá khứ chưa từng nhìn thấy quang cảnh này.

Đương nhiên tò mò.

Chờ bọn họ đi vào tinh không đế vực hiện giờ, liền nhìn thấy Đại Nhật Viêm tinh còn đang dần dần bành trướng.

Tu vi tới cảnh giới này của bọn họ, đương nhiên có thể cảm giác tình huống bốn phía.

Kích thước của Đế vực Liên minh Nữ Đế còn đang tăng lên.

Ngoài ra, tinh cầu bốn phía chậm rãi vận chuyển cũng hiện ra liên tiếp, hơn nữa khôi phục thành kích thước ban đầu.

Tinh cầu phủ Linh Năng của Thần tộc Linh Năng cũng dần dần tự mình điều chỉnh vị trí khi có “Đồng bọn” mới gia nhập.

“Cừ thật, vậy mà có nhiều như thế!” Tử Đế Tôn bay lên, đi đến trong tinh không, ngóng nhìn bốn phía đến nhướng chân mày.

Khó trách thực lực của bản thân đại ca kết bái này vừa rồi đột nhiên tăng lên nhiều như vậy.

Lạc Thao Thiên cũng bị dọa sợ, nhìn tinh cầu hiện ra phía xa, không nhịn được vui mừng nở hoa.

Đối với cảnh giới tu vi hiện giờ, tồn tại buộc chặt với đế vực.

Đế vực càng thêm cường thịnh, với ông mà nói đương nhiên là càng tốt.

“Người mà đứa nhỏ này mang về, hình như không đơn giản lắm.” Lưu Mẫn Sinh bỗng nhiên nhận ra cái gì, nhìn qua phương hướng những tinh cầu đó.

Thân là hoàng đế Đại Viêm, cảm ứng linh hồn đương nhiên lớn mạnh.

Ông có thể rõ ràng cảm nhận được khí tức của những sinh linh trên tinh cầu.

Cảnh giới bình quân quá cao rồi.

Đạo cảnh nhị thập giai giống như rau cải trắng, tùy ý có thể thấy được.

Mà vượt xa Đạo cảnh có thể nói là trời đất mới, con đường tu hành Đạo Quân nhị thập nhất giai mới mở ra.

Vả lại số lượng xa xỉ, ước chừng có thể gom ra một đại quân Đạo Quân.

Cũng khó trách Lạc Thao Thiên thi triển thuật sơn hà xã tắc, thực lực tăng lên mạnh như vậy.

...

Rất nhanh, trong cung Thân Vương.

Liên quan đến hội nghị của Đế vực Liên minh Nữ Đế lại tổ chức.

Trong liên minh Nữ Đế.

Đại Viêm Nữ Đế Tử Nhược Yên, Nữ Đế Thánh Ma Lạc Nữ Ái và Nữ Đế Long Hoàng Long Khâu Bạch, tất cả đều trình diện.

Trừ bọn họ, những phụ thân như Tử Đế Tôn, Lạc Thao Thiên còn có Long Khâu Định Cương đều đến.

Chương 758. Hội nghị liên hợp (2)

Ngoài ra mấy vị mẫu thân như Tuyết Như Yên, Vũ Tâm Nhứ, Long Khâu Khinh Yên đương nhiên ngồi cùng trượng phu.

Ngoài ra, đám người Tuyết Phú Quý cũng đến trình diện còn có tồn tại cao tầng khắp nơi như Chung Dương Minh.

Thanh Hồ Đế Tô Mộc Sinh, con trai của Yêu Hoàng Chu Nguyệt Hành.

Cùng với hoàng đế Đại Viêm Lưu Mẫn Sinh, tất cả đều ngồi ở đây.

Cảnh tượng có thể nói là long trọng.

Bất tri bất giác, liên minh Nữ Đế đã có sức mạnh như thế.

Trưởng lão tộc Thánh Long là người kế vị cũng ngồi không yên, cảm giác áp lực rất lớn.

Trừ những người đó ra còn có đại biểu của chủng tộc cổ xưa.

Lâm Thủ Thành, Lâm Bát Vân của Thần tộc Linh Năng còn có đám người Hoa Tài Đầu của tộc Hoa Thần.

Hơn nữa, Đế Tân Lộ mang theo Đế Phúc Vân cùng với đám trưởng lão dự bị Đế Vũ cũng đều tới nơi này.

Các tộc trưởng của tộc Giác Thần cũng theo đó đến.

Khi bọn họ đi vào, ánh mắt mọi người cũng lần lượt nhìn qua

đây.

Dù sao, đối với Đế vực Liên minh Nữ Đế mà nói, bọn họ xem như là thành viên mới nhất.

Sau khi mọi thành viên đều đã đi vào, Tử Nhược Yên nhìn quanh bốn phía, dẫn đầu mở miệng.

“Lần này triệu tập chư vị, tập kết ở đây chủ yếu là thương thảo một chuyện.” Tử Nhược Yên nói xong, nhìn về phía phương hướng của Đế Tân Lộ: “Thứ nhất chính là thành viên mới của Đế vực Liên minh Nữ Đế, Thần tộc Vạn Vật trong mạch tộc Cổ Thần cùng với chủng tộc dưới trướng, tộc Giác Thần.”

“Liên quan đến tình huống của bộ tộc bọn họ, Long Khâu tiền bối giúp đỡ truyền đạt một chút.”

Nói xong, Tử Nhược Yên nhìn Long Khâu Đạo bên cạnh gật đầu ý bảo.

“Khụ khụ, nếu Tử bệ hạ có lệnh, lão phu chỉ đành mặt dày, thay mặt người kể rõ một chút một vài chuyện xảy ra khi đi theo Tiêu đại nhân đến Thần giới Vạn Vật lần này.” Long Khâu Đạo ho nhẹ hai tiếng, mỉm cười nhìn mọi người xung quanh.

Long Khâu Đạo mở miệng, đám người Long Khâu Định Cương của tộc Thánh Long, biểu cảm có chút kỳ quái.

Hết cách rồi.

Dù sao lão tổ tông Vạn Đạo Long đế trước mặt này, hiện giờ thái độ thật sự hèn mọn, thật sự kém khá xa hình tượng trong truyền thuyết.

Rất nhanh, bọn họ không còn tâm tư nghĩ những điều này.

Sau khi Long Khâu Đạo mở miệng, chậm rãi miêu tả chuyện đã

xảy ra của Thần giới Vạn Vật, biểu cảm của mọi người đều dần dần nghiêm trọng.

Đặc biệt ông nói ra lai lịch của Đế Tân Lộ, một vài chuyện ở thời đại quá khứ, vẻ mặt mọi người đều càng thêm kinh ngạc.

Người nào người nấy đều nhìn qua đám người Đế Tân Lộ.

Thỉnh thoảng, còn sẽ nhìn tới thần tộc Linh Năng.

Vực Trấn Thủ!

Khái niệm này còn có ý nghĩa đại biểu sau lưng khiến trong lòng mọi người rung động.

Linh thể của Lưu Mẫn Sinh đều hơi dao động, có nhận thức càng thêm khắc sâu đối với đại chiến, đại kiếp nạn lúc trước.

Vẻ mặt Thanh Hồ Đế Tô Mộc Sinh cũng nghiêm trọng, ôm chặt rượu hồ lô màu xanh trong tay, trong nội tâm không biết đang cân nhắc cái gì.

Tình huống càng thêm phức tạp.

Hơn nữa nội tâm của ông càng thêm lo lắng.

Nếu vực Trấn Thủ đã bắt đầu suy bại, vậy thì có phải đại biểu cho thế giới màn chắn khổng lồ kia sẽ có một ngày sẽ vỡ vụn hay không.

Sở hữu chiến trường hư không, đối mặt với tiến công của Tàng Vũ, bọn họ chống cự gian nan như vậy.

Nếu ngay cả màn chắn thế giới cũng biến mất, đợi đến lúc Tàng Vũ tiến công toàn diện, bọn họ nên làm thế nào cho phải?

“Trong thời gian ngắn, có lẽ sẽ không có vấn đề quá lớn.” Lúc này, Long Khâu Bạch Thanh bỗng nhiên mở miệng: “Vực Trấn Thủ

xảy ra chuyện, có lẽ rất lâu rồi, chiến trường hư không chính là chứng cứ."

"Nhưng mà thời gian lâu như vậy, chiến trường hư không chúng ta vẫn có thể thành công khống chế, không bị công phá, bị vây trong tình hình một căng thẳng như vậy."

"Chứng tỏ Tàng Vũ tạm thời không có cách nào với chúng ta."

"Có cần trình phương diện tình báo này lên liên minh bách tộc không?" Tử Nhược Yên như có suy nghĩ, nhìn qua Long Khâu Bạch Thanh.

Tình báo lấy được hiện giờ đã không phải chuyện của một phe Đế vực Liên minh Nữ Đế mà là liên quan đến khắp cả chư thiên vạn giới.

Long Khâu Bạch Thanh lại lắc đầu: "Không thể, nội bộ liên minh bách tộc đầy sự nghi ngờ, vẫn đừng nên sốt ruột truyền tin tức qua đó."

Nói xong, nàng quay đầu nhìn qua Tô Mộc Sinh: "Tô thúc thúc, có thể cần ngài đích thân đi tìm Tô Mộng Ly."

Thanh Hồ Đế Tô Mộc Sinh nghe được lời này, nhẹ nhàng gật đầu: "Việc này quả thật nên tự ta đi một chuyến, trong liên minh có bố trí của tiểu Mộng, không thể đánh cỏ động rắn."

"Trong liên minh bách tộc đã nghiêm trọng như vậy sao?" Tử Nhược Yên có chút bất ngờ, tuy rằng nàng đoán trong liên minh bách tộc không phải một sợi dây thừng.

Cộng thêm một loạt sự kiện lúc trước, hoài nghi trong liên minh bách tộc cũng có một vài người Tàng Vũ ẩn núp.

Nhưng dùng trận pháp truyền tin để thông báo là không hợp lý, tới mức phải để Tô Mộc Sinh tự mình đi một chuyến.

Chương 759. Lẽ nào lại như vậy chứ

“Đề phòng bất trắc thôi, so sánh với nội dung truyền tin lúc trước, tình báo này không dễ dàng thất lạc.” Tô Mộc Sinh theo đó gật đầu, nhìn mọi người xung quanh nói: “Chuyện này đã liên quan đến gốc rễ của kẻ địch!”

Nói xong, Tô Mộc Sinh đã đứng dậy: “Việc này không nên chậm trễ, chỉ sợ ta phải lập tức đi thôi.”

Tô Mộc Sinh ra hiệu với mọi người sau đó phóng lên cao rời đi.

Trước khi ông rời khỏi, trên mặt còn có chút lưu luyến không rời.

Ở đây là nơi tốt, rượu ngon thịt ngon, chỉ là cứ ăn vạ ở đây mãi thì hơi ngại.

Cũng không biết có thể tìm cách danh chính ngôn thuận hay không, thật ra con gái nhà mình gia nhập liên minh Nữ Đế, hình như là một lựa chọn không tệ.

Dù sao con gái cưng nhà mình, có tên tuổi của Nữ Đế Vạn Yêu, người phát ngôn của Yêu tộc mà.

Sau khi Tô Mộc Sinh rời khỏi, hội nghị tiếp tục tiến hành.

Nội dung thảo luận đương nhiên là sau khi Thần tộc Vạn Vật và tộc Giác Thần dung nhập, nên tiến hành cuộc sống như thế nào.

Trong Đế vực Liên minh Nữ Đế, một vài vấn đề phân chia địa giới sau này.

Vấn đề này thật ra không lớn lắm, trong Thần giới Vạn Vật hiện giờ rất nhiều tộc nhân của Thần tộc Vạn Vật còn có tộc Giác Thần, lúc sống bình thường sẽ không có quy củ gì, trói buộc gì.

Nhưng không xảy ra nhiễu loạn, một vài thiên tính hưởng lợi từ Thần tộc Vạn Vật và tộc Giác Thần.

Theo khuôn phép cũ, bổn phận thiện lương.

Hơn nữa bọn họ gia nhập đối với Đế vực Liên minh Nữ Đế mà nói, có chỗ tốt vô cùng to lớn.

Nhân tài cực kỳ nhiều.

Có thể nói chỉ riêng về vấn đề này, chiến lực của Đế vực Liên minh Nữ Đế đã tăng lên trên diện rộng.

Rất nhiều công việc sau khi thương thảo xong xuôi thì hội nghị giải tán.

Chuyện của Thần tộc Vạn Vật và tộc Giác Thần được liên minh Nữ Đế quản lý.

Lãnh thổ chỉnh thể dựa theo quy tắc cũ, sắp xếp trong hoàng triều Đại Viêm, trong đó một phần nơi thích hợp với Nguyên Thủy ma quốc do bọn họ quản lý.

Nhưng mà, ít nhất bảy tám phần địa giới, xem như hoàng triều Đại Viêm quản lý.

Có cách nào chứ, có tồn tại của vị hoàng đế Lạc Nữ Ái này, cho dù cho nàng cũng không quản lý được.

Hội nghị giải tán.

Trong Ngự Thư phòng của hoàng triều Đại Viêm.

Tử Nhược Yên trở về trong bận rộn của ngày xưa, mà Tiêu

Thiên thì pha trà ở bên cạnh.

Những điều này đều làm ra từ bên phía Đế Vũ, Tiêu Thiên vừa bận rộn vừa nói chuyện với Tử Nhược Yên: "Đồ tốt, ta đã nếm thử hương vị này, được lắm đó."

"Đặc biệt có thể nâng cao tinh thần tĩnh tâm, gần đây không phải ngươi bị Ái Nhi chọc tức đến choáng váng đầu óc sao, uống cái này có thể giảm bớt một chút."

Tiêu Thiên nói xong thì bưng trà đưa cho Tử Nhược Yên.

"Nàng ta thật sự khiến trẫm đau đầu." Tử Nhược Yên nhận tách trà, cũng nhẹ nhàng lắc đầu: "Cũng may hiện giờ có Lạc bá bá giúp nàng ta một phen, còn có Võ di ở đây, bằng không Nguyên Thủy ma quốc sắp lộn xộn thật đó."

"Hiện giờ ma quốc càng thêm cường thịnh, nàng ta không nắm chắc được."

Nói xong, Tử Nhược Yên ngẩng đầu nhìn Tiêu Thiên: "Chàng ra ngoài một chuyến này có mệt không?"

"Không mệt, chỉ có thể nói là cũng may ta đến đúng lúc, đáng sợ lắm, ngươi căn bản không biết một vài nhân trong Thần tộc Vạn Vật kia rốt cuộc tâm lý biến thái đến tình trạng gì đâu."

Tiêu Thiên bĩu môi, nói rõ ràng một vài chi tiết trong đó.

Lúc trước đề cập đều là đại cục chuyện lớn, hiện giờ Tiêu Thiên nói chính là hắn nghe thấy Đế Cửu Cố tính kế mình như thế nào, mưu tính kế hoạch hãm hại của hắn như thế nào.

Sau khi nói xong, Tiêu Thiên vỗ ngực: "Thật là đáng sợ!"

"Tuy rằng Tiêu lang quân thích nhàn nhã nhưng không giống như hạng người tham sống sợ chết." Tử Nhược Yên ở bên cạnh,

nhìn dáng vẻ kia của đối phương cười lắc đầu.

Tiêu Thiên thở dài, nhìn Tử Nhược Yên: “Ta sợ hãi không phải là chết mà là sau khi mưu kế của hắn thành công, Yên Nhi không có ta làm bạn, điều này đáng sợ cỡ nào.”

“...” Tử Nhược Yên sửng sốt một chút sau đó cúi đầu nhìn tấu chương: “Nói năng ngọt xớt, trẫm cũng không phải là thiếu nữ, lời này không có tác dụng gì đâu.”

“Hửm, đây cũng không phải là nói năng ngọt xớt.” Tiêu Thiên nhìn lỗ tai hơi đỏ lên của Tử Nhược Yên, còn có khóe miệng đỏ mọng nhếch lên: “Đều là lời từ đáy lòng.”

Nói xong, Tiêu Thiên cũng đi ra phía trước.

Tử Nhược Yên ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Tiêu Thiên đã cúi người qua, tay cầm tấu chương khẽ run lên: “Trẫm... Còn phải phê duyệt tấu chương, chàng làm cái gì vậy?”

“Làm một chút nghề nghiệp cũ của trước kia, nghiệp vụ của sát thủ.” Tiêu Thiên nói xong, chớp mắt nhìn Tử Nhược Yên: “Ám sát hoàng đế!”

Tử Nhược Yên đỏ bừng nghiêm mặt rồi vỗ bàn: “Ban... ban ngày ban mặt, chàng quậy cái gì đó!”

“Đây là Ngự Thư phòng của trẫm, ưm...”

Sau đó, Tiêu Thiên miêu tả chi tiết cho Tử Nhược Yên, như thế nào là đạo ám sát.

Mà cùng lúc đó.

Ngoài Đế vực Liên minh Nữ Đế, một pháp khí phi hành hư không tráng lệ đàng hoàng, đang dần dần bay gần về phía này.

Chương 760. Ta là trưởng lão đó

Pháp khí phi hành hư không này rõ ràng là một cung điện khổng lồ.

Trong cung điện, hai phụ tử đứng ở tầng trên cùng.

Màn chắn trong suốt như tinh thể bao phủ trên đỉnh của đình này, khiến bọn họ có thể ngắm nhìn phong cảnh xa xa.

“Phụ thân, có lẽ sắp đến rồi.” Nam tử trẻ tuổi nhìn về phía hư không hắc ám phía trước, chậm rãi lên tiếng.

“Sơn vực Huyền Phú bị người ta chiếm lấy, đổi tên thành Đế vực Liên minh Nữ Đế gì đó, quả thực là tùy ý làm bậy.” Nam tử lớn tuổi này chắp hai tay sau lưng hip hai mắt nói: “Có lý nào như vậy.”

Nam tử trẻ tuổi gật đầu: “Nghe nói đối phương còn là hậu thuẫn của tiểu hồ ly Tô Mộng Ly kia, còn lập công trên chiến trường hư không Vẫn Viêm.”

“Nhưng trái lại làm khó dễ chúng ta lần này sắp thành lại bại.”

Ánh mắt nam tử lớn tuổi lạnh lẽo, nhìn về phía trước: “Mặc kệ như thế nào, nếu bọn họ đã chiếm cứ sơn vực Huyền Phú, vậy thì phải dựa theo quy củ, nghe theo hiệu lệnh của liên minh bách tộc.”

“Bằng không, hừ hừ...”

Ông ta cũng không nói tiếp, ý nghĩa của nó không cần nói cũng

biết.

Chỉ là theo pháp khí phi hành cung điện này, sau khi dọc theo tuyến đường hư không dần dần tới gần, thế giới giới vực khổng lồ hiển lộ ra phía trước khiến biểu cảm của hai phụ tử kinh ngạc.

Màn chắn thế giới hiển lộ ra phía trước thật sự quá lớn!

“Ngươi xác định không đi nhầm chỗ, nơi này là sơn vực Huyền Phú?” Nam nhân nhìn qua con trai mình, có chút hỗn loạn.

Hai cha con nhìn về phía trước, im lặng rất lâu.

Không có đạo lý.

Mặc dù trước khi đến, nội dung hiện ra trên tình báo cho thấy, dù sơn vực Huyền Phú bị chiếm cứ nhưng lại phát triển rất tốt.

Nhưng cái gọi là phát triển rất tốt, cụ thể đều là mấy tình báo của thương nhân, còn có mấy ngôn luận kỳ lạ.

Vốn không có được chi tiết cụ thể.

Điều kỳ lạ nhất là rất nhiều thương nhân của thế giới giới vực khác đã trở thành thành viên của tổ chức hội Mềm.

Biết được từ trong miệng của bọn họ, bên trong nơi gọi là Đế vực Liên minh Nữ Đế, trong hội Mềm của bọn họ có tồn tại như trụ cột tinh thần.

Tên là Thiên Tôn Chí Thiên bám váy, Tiêu Thân Vương, Tiêu Thiên.

Tình hình này khiến bọn họ không thể nào hiểu được tại sao lại có danh hiệu kỳ lạ đến thế.

Mặc kệ nói như thế nào, sơn vực Huyền Phú cũng được xem là khâu cực kỳ quan trọng, không để mất được trong kế hoạch của

bọn họ.

Hơn nữa, bọn họ còn muốn biết hiện giờ Đế vực Liên minh Nữ Đế rốt cuộc đã phát triển đến mức độ nào.

Bộ phận tình báo của liên minh bách tộc, không có cách nào tra xét tình hình bên này được.

Thậm chí, cứ như có một bàn tay vô hình, ngăn cản bọn họ tra xét, rất khó biết tình hình của Đế vực Liên minh Nữ Đế.

Dường như là có thế lực nào đó đang cố ý che giấu tình báo phía bên này.

Lúc hai cha con tự hỏi, cảm thấy nghi ngờ thì linh khí phi hành kiểu cung điện đã từ từ đến gần phía trước.

Cho đến khi đến gần, bọn họ vẫn còn kinh ngạc rốt cuộc nơi này đã xảy ra chuyện gì, màn chắn thế giới lại bành trướng đến mức độ này.

Phía trước đã xuất hiện nơi có giới quan.

"Rất phồn hoa!" Sau khi tiến lại gần giới quan, bọn họ nhìn về phía trước, chậm rãi lên tiếng.

Hai cha con thân là cao tầng của liên minh bách tộc, tất nhiên là đi đến không ít thế giới giới vực, từng gặp rất nhiều giới quan.

Nhưng giới quan của Đế vực Liên minh Nữ Đế trước mắt, dù là cấu tạo bên ngoài vẫn là tràn ra khí tức từ phía trên mặt, trận pháp dao động, đều là đứng đầu.

Thậm chí có mấy chỗ khiến người ta có cảm giác mới mẻ, cảm thấy rất bất ngờ.

Vùng đất hẻo lánh như sơn vực Huyền Phú lại có thể hoa lệ đến mức này.

Bốn phía.

Linh khí phi hành hư không lui tới, đều dọc theo đường thuyền hư không tiến vào bên trong giới quan.

Trong kiến trúc của giới quan lưu chuyển trận pháp, có ánh sáng màu vàng kim lóe ra.

"Hửm?" Hai cha con phát hiện hình như bên trên giới quan có tồn tại chủng tộc xa lạ nào đó.

Toàn thân khắc đường văn màu vàng kim, trên đỉnh đầu mọc ra sừng dài màu vàng kim, có thần quang nhấp nháy.

Ngoại trừ điều này, còn có mấy chủng tộc có hình dạng tương tự như nó đang giúp đỡ, ra tay.

Dường như đang cải tiến trận pháp của giới quan, dao động trận pháp tràn ngập ra ngoài vô cùng mạnh mẽ khiến trong lòng người ta chấn động.

"Vậy mà chưa từng gặp chủng tộc này?" Hai cha con nhìn nhau, hơi giật mình.

Chủng tộc xa lạ, màn chắn thế giới sơn vực Huyền Phú bị chiếm cứ bành trướng đến mức độ này.

Các loại dấu hiệu cho thấy thế giới giới vực trước mặt như xảy ra thay đổi ghê gớm khiến người ta tò mò.

Hai cha con híp mắt, trong lòng như có điều suy nghĩ.

Xem ra nơi này không đơn giản, chỉ sợ Tô Mộng Ly có đường lùi ở đây.

Hoặc có lẽ Tô Mộng Ly đã tìm thấy kỳ ngộ gì đó ở nơi này?

Xem ra lần này qua đây rất đáng.

Chương 761. Ta là trưởng lão đó (2)

Linh khí phi hành hư không cung điện tiến vào giới quan, sau khi xuyên qua trận pháp sẽ có ấn ký khắc sâu bên trên linh khí.

"Sau khi tiến vào Đế vực, cần phải dựa theo quy củ tiến vào phi hành." Nhân viên phụ trách tiếp đón, nhìn hai cha con trước mặt, mở miệng nói rõ: "Đây là giải thích, xin đọc kỹ."

"Nếu trái với quy củ, Đế vực bọn ta có quyền trục xuất các ngươi."

"Nghiêm trọng hơn thì giết không tha!"

Người lớn tuổi hơi nhíu mày nhìn về phía nam tử đẹp đến kỳ cục ở trước mặt, trong lòng có suy nghĩ: "Lại là chủng tộc chưa từng nhìn thấy, kỳ lạ..."

Mà con trai bên cạnh ông lại lộ ra vẻ tức giận: "Ngươi nên biết, bọn ta đến từ liên minh bách tộc, gia phụ còn là trưởng lão hội trưởng lão liên minh!"

"Đời trước Đế vực các ngươi là phòng tuyến thứ hai lệ thuộc liên minh bách tộc ở sơn vực Huyền Phú."

"Các ngươi vô duyên vô cớ chiếm lĩnh nơi đây, chuyến này bọn ta đến đây tuần tra nên nghe lệnh chấp nhận điều tra chính là các ngươi, chứ không phải là bọn ta!"

Hắn dứt lời, khí tức trên người trong nháy mắt bắn ra, bốn phía khiếp sợ.

Xung quanh giới quan có không ít người Đế vực đến đều lộ ra vẻ dị thường nhìn về phía nơi này.

Liên minh bách tộc lệ thuộc thế lực đứng đầu của chư thiên vạn giới cũng là liên minh thế lực các tộc, các phương.

Thân là thương nhân hành tẩu khắp chư thiên vạn giới, đâu thể không nghe qua?

"Vậy mà lại là người của hội trưởng lão liên minh bách tộc, người quyền cao chức trọng như vậy, tại sao lại xuất hiện ở chỗ này." Có người cực kỳ kinh ngạc, bị địa vị của đối phương hù dọa.

"Nghe đồn hội trưởng lão bắt buộc phải đạt đến Thuấn Không cảnh nhị thập ngũ giai mới có thể đảm đương, còn phải có chiến lực tuyệt vời, làm ra cống hiến rất lớn."

"Không sai, hội trưởng lão liên minh bách tộc được xem là bá chủ một phương trong chư thiên vạn giới."

"Dù sao cũng là trưởng lão liên minh của vô số thế lực chủng tộc, thân ở địa vị cao, chỉ sợ không cách nào tưởng tượng được tài nguyên trong tay."

"Chỉ là kỳ lạ, trưởng lão của hội trưởng lão liên minh bách tộc, đại nhân vật như vậy, tại sao lại đến Đế vực?"

"Nếu như ta đoán không nhầm, chỉ sợ là nghe thấy danh hào của Tiêu Thiên Tôn, ngưỡng mộ phong thái của hắn, bội phục phẩm tính chí thiện chí nhân của hắn, nên qua đây kết giao đúng không!"

"Ha ha ha, rốt cuộc là Thiên Tôn Chí Thiện bám váy của chúng ta, còn có thể khiến trưởng lão của liên minh bách tộc đến đây."

Tiếng nghị luận bốn phía, ban đầu còn làm cho hai cha con hưởng thụ.

Đây chính là địa vị của liên minh bách tộc, cũng là địa vị của trưởng lão hội trưởng lão.

Chỉ là nghe đến phía sau, biểu cảm của hai cha con đều có thay đổi.

Sao chủ đề của đám người này càng ngày càng kỳ lạ vậy.

Rốt cuộc các ngươi có rõ địa vị của hội trưởng lão liên minh bách tộc rốt cuộc cao bao nhiêu, quan trọng bao nhiêu hay không.

Cái gì mà Thiên Tôn Chí Thiện bám váy chứ?

Đám người các ngươi bị tẩy não rồi đúng không!

Đúng lúc này, nhân viên trấn thủ của giới quan tộc Hoa Thần có sắc mặt lạnh lẽo nhìn hai cha con: "Ta mặc kệ rốt cuộc các ngươi đến từ nơi nào, có thân phận gì, đã đến Đế vực thì phải thành thật."

Hai cha con thấy đối phương hùng hổ dọa người, lại nghe thấy nghị luận bốn phía, sắc mặt càng thêm âm trầm.

...

Hoàng triều Đại Viêm, ranh giới ngày xưa vực Thánh Long.

Long Khâu Bạch Thanh đang ở trong núi xanh nhìn tộc nhân bận rộn ở bên trong, nghe thần tử bên cạnh báo cáo.

Nơi này mô phỏng hình thức của trang trại chăn nuôi Thanh Viêm, đồng thời tộc nhân của tộc bọn họ có không ít ngươ thử tiến hành nuôi dưỡng, trồng trọt ở nơi này.

Từng Thánh Long nằm sấp trên mặt đất, toàn thân tản ra khí tức bé nhỏ, muốn ảnh hưởng đến súc vật trong trang trại.

Mà những súc vật được nuôi dưỡng đó cũng bắt đầu lột xác

khi nhiễm khí tức do Thánh Long tự lộ ra.

Long Khâu Bạch Thanh nhìn rất hài lòng, đây cũng là thành tích của nàng.

Chỉ là Long Khâu Định Cương và Long Khâu Khinh Yên luôn bên cạnh nàng lại có biểu cảm rất cổ quái.

Luôn cảm giác khuê nữ của mình, bởi vì quá tham ăn mới chơi đùa những thứ này.

Còn có phúc lợi cho tộc nhân.

"Bệ hạ, xảy ra chuyện rồi." Lúc này, bỗng nhiên có Thánh Long từ đằng xa lội tới: "Người của hội trưởng lão liên minh bách tộc đã đến, ầm ĩ ở giới quan."

"Còn nổi lên xung đột!"

"Hội trưởng lão của liên minh bách tộc à?" Long Khâu Bạch Thanh hơi sửng sốt, cau mày hỏi: "Ai tới, tình huống thế nào?"

"Tạm thời còn chưa ra tay, chỗ giới quan nổi lên xung đột, trận pháp phòng ngự bị khởi động, chặn linh khí phi hành hư không của đối phương ở bên ngoài."

"Trước mắt vẫn đang khiêu chiến."

Long Khâu Bạch Thanh vội vàng bay lên, vừa lao về phía bên đó vừa hỏi tộc nhân tới báo tin: "Bên Nữ Đế Đại Viêm biết chưa?"

"Bên phía Tử bệ hạ đã biết tình huống, chính ngài ấy bảo chúng ta tới thông báo cho ngài." Tộc nhân tộc Thánh Long này gật đầu, giải thích cho Long Khâu Bạch Thanh.

Chương 762. Long Khâu Bạch Thanh mắng chửi người

"Như Tử bệ hạ nói thì vấn đề này liên quan đến liên minh bách tộc, ngài ấy không hiểu rõ tình huống lắm, tạm thời chưa thể cho ra đối sách vẹn toàn nhất."

"Thế nên mời ngài qua đó một chuyến, xem xét tình hình rồi tính."

Nhắc đến đây, tên tộc nhân tộc Thánh Long này hơi ngừng lại rồi mới nói tiếp: "Cuối cùng, Tử bệ hạ còn nói ngài là một trong những Nữ Đế của liên minh Nữ Đế, không có gì phải lo."

Long Khâu Bạch Thanh nghe đến đây thì hơi gật đầu, hiểu ý của Tử Nhược Yên khi để tộc nhân của nàng nói lời này.

Không cần biết mình đưa ra quyết định gì, các nàng ấy đều sẽ đứng sau lưng giúp đỡ mình.

Nàng cảm thấy đáy lòng như có dòng nước ấm chảy qua, khi lại ngẩng đầu lên thì ánh mắt đã kiên định, đạo vận lưu chuyển xung quanh cơ thể, linh khí ngun ngút hóa thành bạch long bay lên không, tốc độ cực nhanh.

Chỉ lát sau, nàng đã tới chỗ giới quan xảy ra chuyện.

Giờ phút này, trận pháp giới quan đã là ngưng tụ, bên trên chảy đầy Thần Văn, uy năng cực mạnh, lực phòng ngự kinh người.

Cùng với thần quang lóng lánh là vài linh khí phi hành hư không bị giam nơi đó.

Bên cạnh có nhân viên giới quan đang trấn an, giải thích cái gì cho bọn họ.

Ngoài ra còn có không ít vệ quân mặc giáp nắm thương, nhìn thẳng đằng trước.

Giáp toàn thân trên dưới bọn họ đều khắc trận pháp rõ ràng, áo giáp trên dưới đều là khắc rõ trận pháp, linh khí lưu chuyển lóe ra dao động uy năng không tầm thường.

Đồng thời, toàn bộ trận pháp đều có liên kết với nhau, tăng thực lực cho bọn họ.

Thân là vệ quân trấn thủ giới quan, cả thực lực và linh khí trang bị của bọn hắn đều là hạng nhất.

Dù sao thì hiện giờ bọn họ có thể xem như lính canh cửa của Đế vực Liên minh Nữ Đế, thực lực tất nhiên phải mạnh, là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Đa số bọn họ đều là lính lão làng, lính già từ chiến trường hư không Vẫn Viêm trở về, ở đây để phát tán bớt nhiệt lượng thừa sau khi rời khỏi chiến trường.

Bọn họ đều đang phẫn nộ và cảnh giác nhìn chằm chằm bên ngoài.

Bên ngoài màn chắn, một linh khí phi hành cung điện hư không đang lặng yên lơ lửng.

Hai người đứng ngay trên cung điện, vẻ mặt cực kỳ khó nhìn.

Mà xung quanh cung điện cũng lơ lửng rất nhiều thuyền hư không, bay từ cung điện ra ngoài.

Khi mỗi thuyền hư không bay từ cung điện ra ngoài đều sẽ gây ra sóng không gian.

Những thuyền hư không này không tính là to nhưng cũng không nhỏ, cứ như từng chiếc chiến thuyền cỡ nhỏ vậy.

Chờ đến khi thuyền hư không nổi lên, trên thuyền có không ít chiến sĩ mặc trọng giáp, cầm vũ khí.

Bọn họ đứng trên boong tàu, đội ngũ chỉnh tề, đồng loạt nhìn chăm chú Đế vực phía trước, toàn thân tản ra khí tức hung hăng ác liệt.

"Xem ra đây là linh khí phi hành thành lũy hư không, bên trong ẩn giấu càn khôn." Khi Long Khâu Bạch Thanh vừa tới trước trận pháp, phía trên có giọng nói vang lên.

Nàng nghiêng đầu nhìn lại, thấy là phụ thân Long Khâu Định Cương của mình, mẫu thân cũng theo cùng.

Vừa rồi lúc nàng bay tới, cha nương cũng đi theo để xem xét tình huống.

"Không sai, đây là cung điện Thanh Thiên, bên trong có trời xanh." Long Khâu Bạch Thanh gật đầu, giọng truyền lại bốn phía.

"Bên trong có thuyền hư không và đại quân của liên minh bách tộc, một khi tiến hành chém giết thì các thuyền hư không sẽ đồng loạt xông ra, hình thành một trận pháp chiến đấu, cũng dùng cung điện Thanh Thiên làm hạch tâm hình thành trận pháp."

Long Khâu Bạch Thanh vừa dứt lời, cung điện Thanh Thiên khổng lồ đối diện nàng thật sự xuất hiện dao động.

Trong chốc lát, lực lượng đại đạo xuất hiện, lộ ra ranh giới đạo.

Trong hư không tối tăm bỗng chốc như hiển hiện trời xanh mây trắng, hình thành một phương thế giới.

Cùng lúc đó, cung điện Thanh Thiên nở rộ ánh sáng xanh, hóa thành từng sợi tơ, nối liền với thuyền hư không xung quanh như cấu thành một thể.

Ánh sáng xanh hóa thành màn chắn, bao phủ bên trong vùng hư không, quây toàn bộ bọn họ lại.

"Long Khâu Bạch Thanh, hóa ra ngươi ở nơi này. Chẳng lẽ ngươi cũng tham gia xâm chiếm sơn vực Huyền Phú?" Trong cung điện Thanh Thiên, nam tử đang chắp hai tay sau lưng bỗng nhiên quát lớn.

"Sơn vực Huyền Phú chính là phòng tuyến thứ hai của liên minh bách tộc. Các ngươi kết thúc nhiệm vụ chiến sự thì nên quay về trụ sở liên minh báo cáo, chờ đợi mệnh lệnh."

"Vậy mà ngươi lại lưu lại đây chiếm đất không về. Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

"Chẳng lẽ các ngươi hai lòng, nảy sinh âm mưu gì, muốn gây bất lợi cho chư thiên vạn giới, ôm ý tưởng gì khác với liên minh bách tộc không thành!"

Đối mặt chỉ trích như thế, Long Khâu Bạch Thanh lạnh mặt chưa kịp đáp lời, phụ thân nàng ở cạnh đã phẫn nộ ra mặt, đoạt trước lên tiếng.

Long Khâu Định Cương cao giọng nói: "Trương Bằng Vân, đừng có nói khó nghe như vậy. Nữ nhi của ta xâm chiếm sơn vực Huyền Phú khi nào?"

"Sứ giả trấn thủ sơn vực Huyền Phú cấu kết với Tàng Vũ, nội ứng ngoại hợp. May mà Tiêu Thân Vương thuộc hoàng triều Đại Viêm của liên minh Nữ Đế phát hiện, phá hủy âm mưu của bọn chúng."

Chương 763. Long Khâu Bạch Thanh mắng chửi người (2)

"Bằng không, hậu quả thật sự không lường được."

"Những năm này, tuyến phòng ngự thứ hai tại sơn vực Huyền Phú bị giày xéo, hiện tại đã thuộc về địa phận do liên minh Nữ Đế quản lý mới bắt đầu phát triển không ngừng, càng thêm cường thịnh."

"Chưa kể liên minh Nữ Đế giúp đỡ trấn thủ chiến trường, giải quyết nguy cơ của chiến trường hư không Vẫn Viêm và đóng chiến trường lại. Hết thảy đều là công lao to lớn."

"Từng chuyện, từng công lao như vậy sao tới miệng ngươi lại thành xâm chiếm rồi?"

Nói đến đây, Long Khâu Định Cương hơi ngừng lại, sau đó mới nói tiếp: "Không chỉ vậy mà thôi. Trương Bằng Vân, ngươi thân là trưởng lão thuộc hội trưởng lão của liên minh bách tộc, hình như ngươi để nhi tử của ngươi phụ trách phòng tuyến thứ hai cơ mà?"

"Kết quả mấy năm này phòng tuyến thứ hai, cũng chính là sơn vực Huyền Phú loạn đến như vậy, nuốt trọn vật tư của chiến trường hư không Vẫn Viêm."

"Chúng ta còn chưa thay mặt người bị hại tại sơn vực Huyền Phú và chiến sĩ chết trận ở chiến trường hư không Vẫn Viêm đòi lời giải thích từ phía các ngươi thì thôi."

"Các ngươi ngược lại chạy tới gây sự, chất vấn chúng ta."

"Không cần mặt mũi à!"

Long Khâu Định Cương nói đến cuối đã thành tiếng gào thét, loáng thoáng vang cả tiếng rồng gầm, long uy bùng nổ.

Ông chính là tộc trưởng tiền nhiệm của tộc Thánh Long, là một đời Hoàng đế Thánh Long.

Lão già trước mặt dám lên án nữ nhi của ông ngay trước mũi ông, bảo ông nhịn thế nào.

"Long Khâu Định Cương, ngươi thật to gan." Trên cung điện Thanh Thiên, mặt Trương Bằng Vân âm trầm: "Trước kia, ngươi gặp ta cũng phải cung kính hô một tiếng Trương trưởng lão, hiện tại lại dám gọi thẳng tên của lão phu."

"Xem ra thời gian này ngươi quá đắc ý."

Long Khâu Định Cương còn chưa nói gì đã bị một giọng nói bình tĩnh cắt ngang, là nữ nhi Long Khâu Bạch Thanh của ông.

"Phụ hoàng gọi thẳng tên của ngươi là vì ông ấy thiện lương." Long Khâu Bạch Thanh lên tiếng, mặt mày lạnh tanh nhìn thẳng Trương Bằng Vân: "Trong mắt bổn đế, ngươi chẳng qua chỉ là hạng..."

"Bám váy thê tử..."

Long Khâu Bạch Thanh nói đến đây thì hơi ngừng lại, sau đó chợt nhếch môi, hiếm khi lộ ra vẻ mặt khinh bỉ.

"Ái chà!"

Long Khâu Định Cương và Long Khâu Khinh Yên bên cạnh đều bị biểu hiện của nữ nhi làm cho sững sờ.

Nữ nhi nói như vậy đúng là tính vũ nhục cực mạnh, đạt đến cấp cao nhất!

Khi bọn họ nhìn về phía Trương Bằng Vân bên kia, mặt mày

đối phương thật sự trở nên đen sì.

Đúng là Trương Bằng Vân vô cùng phẫn nộ, cảm thấy mình bị khiêu khích.

Nữ Đế Long Hoàng Long Khâu Bạch Thanh, thống lĩnh chỉ huy trấn thủ chiến trường hư không Vẫn Viêm, bạn tốt với minh chủ liên minh bách tộc Tô Mộng Ly.

Nếu chỉ nghe thanh danh, có vẻ rất đáng gờm.

Nhưng bên trong liên minh bách tộc, tên tuổi lẫn thân phận cô nàng này đều chỉ là trò cười.

Ông ta thân là một trong những trưởng lão thành viên hội trưởng lão.

Dù là nàng ta cũng phải duy trì tôn trọng mặt ngoài.

Không hiểu Long Khâu Bạch Thanh này lấy đâu ra lá gan dám cười nhạo mình!

Đặc biệt là cái mặt chết của nhóc ranh ấy trước nay không có biểu cảm gì.

Vậy mà dám can đảm đối xử với mình như vậy, đúng là cuồng vọng.

Dám bóc mẽ ông ta trước mặt mọi người!

"Long Khâu Bạch Thanh!" Trương Bằng Vân trừng hai mắt nhìn chằm chằm bóng người sau trận pháp: "Giờ bổn trưởng lão không có tâm trạng, cũng không có thời gian tranh cãi với ngươi ở chỗ này."

Trương Bằng Vân chắp hay tay sau lưng làm ra vẻ, nhìn thẳng màn chắn trận pháp ánh vàng bao trùm đằng trước.

"Ngươi biết quy củ của liên minh bách tộc rồi đấy. Ta thân là trưởng lão của hội trưởng lão, đến đây tuần sát."

"Việc các ngươi nên làm là cung kính hoan nghênh chúng ta tiến vào, sắp đặt khoản đãi thỏa đáng."

"Đồng thời thuật lại rõ ràng, rành mạch chuyện chiếm cứ sơn vực Huyền Phú, tiến hành bồi thường vì nhiễu loạn quản lý nội bộ liên minh bách tộc."

"Thậm chí ngươi còn phải chịu đòn nhận tội vì việc này, chủ động tới liên minh bách tộc, xin chỉ thị của liên minh chúng ta, của các trưởng lão chúng ta để xử lý công việc sau đó."

"Thế mà hạng chó giữ nhà ở cái giới quan bé tí này lại dám can đảm bắt ta đăng ký thân phận?"

"Đã thế còn bắt bổn trưởng lão tuân thủ quy củ cứt chó của các ngươi?"

"Đúng là không có quy củ!"

Trương Bằng Vân vênh cằm, bởi vì cung điện Thanh Thiên ở trên cao nên ông ta có thể nhìn xuống đám người Long Khâu Bạch Thanh bên dưới.

Quân sĩ trấn thủ giới quan cạnh đó nghe đến đây thì ai nấy bừng bừng lửa giận.

Nam tử phụ trách tiếp đãi tộc Hoa Thần khi trước càng là giận run cả người, không nhịn được ngôn ngữ vũ nhục của đối phương.

Linh khí trong cơ thể hắn phun trào, cứ như muốn đi liều mạng.

"Nơi này là Đế vực Liên minh Nữ Đế, không phải là địa bàn của liên minh bách tộc các người." Khi Long Khâu Bạch Thanh cất

giọng, cả người nàng đã lấp lánh ánh chớp.

Chương 764. Một lời không hợp thì đánh thôi

"Ở đây, quy củ của Đế vực mới là quy củ."

"Tiêu công tử đã từng nói một câu khiến bổn đế rất thích."

"Đối xử mọi người, với mọi chuyện thì phải biết khoan dung, phải có lòng lương thiện."

"Nhưng nếu đối phương không nhìn được lòng tốt, ngược lại muốn ức hiếp ngươi… Vậy chính là tội nhân."

Keng!

Trong tay Long Khâu Bạch Thanh bất chợt xuất hiện một thanh trường thương, khắp thân thương đều có sấm sét trắng sáng ánh kim quấn quanh.

"Tội nhân phạm phải sai lầm lớn thì nên tiễn bọn hắn lên đường, kiếp sau lại làm người tốt."

Long Khâu Bạch Thanh nói đến đây thì chiến ý đã dâng trào. Nàng nhìn chằm chằm cung điện Thanh Thiên ngoài trận pháp.

"Tất cả mọi người nghe lệnh, nếu đối phương dám vượt quan…"

Giờ này khắc này, cơ thể nhỏ nhắn, xinh xắn kia lộ ra ý chí Đế Hoàng, hóa thành bạch long sấm sét bay lên.

Tóc bạc bay múa, sừng rồng lấp lóe tia điện.

Sâu trong đồng tử màu vàng cũng chớp nhoáng tia sét.

Chiến ý vọt thẳng lên không trung.

Lúc này, nàng như quay đã về chiến trường hư không, lĩnh quân chém giết.

Thống lĩnh một phương!

Long Khâu Bạch Thanh mấp máy môi, lời nói ra lại túc mục đầy sát ý: "Giết không tha!"

Trong giới quan.

Tướng sĩ trấn thủ như bị lời này của Long Khâu Bạch Thanh nhen lửa tỉnh lại, đám lính lão làng và lính già hừng hực chiến ý.

Thần văn trên giáp toàn thân lấp lánh, linh khí dao động.

"Kẻ xâm phạm biên giới, giết!"

Chúng tướng sĩ cầm binh khí trong tay, linh khí tụ lại. Bọn họ gầm nhẹ, ánh mắt sắc bén.

"Long Khâu Bạch Thanh, ngươi thật to gan!" Trương Bằng Vân tái mặt nhìn Long Khâu Bạch Thanh cứng rắn trước mặt, vô cùng giật mình.

Nhóc ranh này điên rồi à? Vừa lên đã đòi giết?

Nhưng ông ta rất tự tin, cung điện Thanh Thiên của mình không phải để không.

"Phụ thân, nàng ta không dám động thủ đâu." Nhi tử Trương Bằng Vân là Trương Phùng đứng cạnh nói chắc như đinh đóng cột.

Long Khâu Bạch Thanh sao có thể không biết rõ thực lực của bọn họ, nàng lấy đâu lá gan dám đọ sức với bọn hắn?

Mà cô nàng ngu ngốc này có biết động thủ với trưởng lão thuộc hội trưởng lão của liên minh bách tộc có ý nghĩa gì không thế?

Một khi xảy ra chuyện gì thật, nàng ta gánh trách nhiệm được à?

Vù!

Đúng lúc này, giới quan Đế vực đóng lại, trận pháp bảo vệ chợt bắn ra uy năng.

Thần Văn lấp lóe ngay chính giữa thoáng cái đã hóa thành kim quang bao phủ tới, bao lấy cả cung điện Thanh Thiên.

Không chỉ có vậy, trên người tướng sĩ trấn thủ giới quan cũng lấp lánh ánh vàng, uy năng tăng lên rất nhiều.

"Tụ!" Lúc này lại có một giọng nói vang lên.

Thần tộc Linh Năng xuất hiện trong giới quan từ bao giờ không rõ, đều bắt đầu điều động linh khí trong thiên tới.

Linh khí kia thoáng chốc tràn vào áo giáp trên người các tướng sĩ và binh khí họ cầm.

Khôi giáp và binh khí của bọn họ lập tức tràn đầy linh khí, lóe ra tia sáng nhạt, chói đến lóa mắt.

"Ra tay!" Long Khâu Bạch Thanh chợt lên tiếng, nắm trường thương đi đầu làm gương, xông lên giết ra ngoài.

Phía sau, Thần tộc Vạn Vật tọa trấn Thần trận vừa lâm thời khởi động, tăng thêm lực lượng trên người Long Khâu Bạch Thanh.

Long Khâu Bạch Thanh đứng dưới kim quang, nắm trường thương dẫn theo ánh chớp giết thẳng vào cung điện Thanh Thiên.

Ý chí Đế Hoàng của nàng hóa thành Thánh Long Lôi Đình ngửa đầu gầm thét.

Ngay khi bắt đầu chém giết, nàng đã đâm một thương ra ngoài.

Sấm chớp hóa thành chiến thương cắt ngang hư không tối đen, lăng không bay tới, trúng ngay chính giữa một chiếc thuyền hư không.

Thương sấm sét uy năng bá đạo nháy mắt đã xuyên thủng thuyền hư không nọ.

Thuyền hư không bị đánh thủng không duy trì trận pháp nổi nữa, linh khí bên trong rối loạn, cuối cùng nổ tung.

Trương Phùng trừng lớn hai mắt, không dám tin tưởng.

Chuyện gì vừa xảy ra, ông ta vừa dứt lời, đang yên đang lành sao lại đánh nhau rồi.

"Long Khâu Bạch Thanh! Ngươi muốn làm gì hả? Ngươi muốn phản bội liên minh bách tộc, trở thành kẻ địch của toàn bộ chư thiên vạn giới à?" Trương Bằng Vân vừa sợ vừa giận.

Long Khâu Bạch Thanh nói đánh là đánh, không báo trước cho người ta chuẩn bị tinh thần gì cả.

Ông ta vô ý thức quy chụp sai lầm, đổ hết lên đầu Long Khâu Bạch Thanh.

Chỉ cần há miệng là ông ta lại dùng ngôn ngữ chèn ép người.

"Trương Bằng Vân, bổn đế nói rồi. Ngươi không lùi chính là khiêu khích, phải đánh." Long Khâu Bạch Thanh nắm trường thương, vừa phất tay là quân sĩ trấn thủ giới quan xông lên tấn công.

Nàng nhấc trường thương sấm chớp lên, dùng mũi thương chỉ thẳng Trương Bằng đối diện: "Trên chiến trường phải biết tiên hạ thủ vi cường. Chẳng lẽ ngươi còn chờ kẻ địch thông báo với ngươi rằng mình sắp tấn công?"

Từ đầu tới cuối, mặt mày Long Khâu Bạch Thanh vẫn cứ lạnh tanh, giọng hờ hững, cứ như đứng ở góc độ người xem trần thuật lại mọi chuyện.

Rầm!

Long Khâu Bạch Thanh nói xong, ánh sáng vàng đang dần bao phủ lại bùng nổ trọng lượng, nghiền ép mà xuống.

Trên cung điện Thanh Thiên, ánh sáng xanh da trời mông lung thoáng cái bị áp chế, cũng xuất hiện trạng thái tan rã, vỡ vụn.

Chương 765. Nào đơn giản như vậy

Đồng tử Trương Bằng Vân co rụt, nhìn thẳng bên trong giới quan mới phát hiện có Thần tộc Vạn Vật trong trận pháp đang đè ép cung điện Thanh Thiên của mình.

Nhưng cũng chỉ rải rác vài người mà thôi.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Trương Bằng Vân không hiểu, trận pháp cung điện Thanh Thiên của mình, chính là mời đại sư trận pháp trong liên minh bách tộc của mình bố trí, tiêu tốn rất nhiều.

Ngoài ra, tài liệu trận pháp sử dụng cũng là hàng đầu, có thể tăng uy năng của trận pháp.

Kết quả, chỉ có mấy người ít ỏi tọa trấn trận pháp trước mặt, lại có thể áp chế được cung điện Thanh Thiên của mình?

Bên cạnh, Trương Phùng nhìn thấy tất cả, đã bị dọa sợ rồi.

Cung điện Thanh Thiên của phụ thân, xem như là chiêu bài của hắn, cũng là thanh danh hiển hách trong toàn bộ chư thiên vạn giới.

Cung điện Thanh Thiên vừa xuất hiện, hiển hóa ra chiến trận Thanh Thiên, hơn nữa mẫu thân giúp đỡ bồi dưỡng đại quân vừa xuất hiện.

Mọi việc đều thuận lợi, không ai có thể ngăn cản.

Kết quả lần này lại bị áp chế!

Gần như trong nháy mắt giao thủ, một mình Long Khâu Bạch Thanh chống lại chủ lực của đại quân cung điện Thanh Thiên.

Không chỉ như thế, khi song phương va chạm, cung điện Thanh Thiên lại rơi vào thế hạ phong.

Trương Phùng nhìn kỹ lại, có thể nhìn thấy lúc quân sĩ Thanh Thiên bọn họ bên này chém giết, sự ngạc nhiên hiện lên trên khuôn mặt.

Lúc mới bắt đầu, khi kẻ địch đến tấn công, sự khinh thường hiện lên trên khuôn mặt của bọn họ.

Trong kinh nghiệm lúc trước của bọn họ, chém giết chính diện, bọn họ vẫn chưa từng thất bại.

Cho dù là thực lực của bọn họ, hay là áo giáp mặc trên người, hoặc là nói binh khí nắm trong tay.

Đều là tuyệt đối mạnh mẽ, chính diện nghiền ép.

Trước đây kẻ địch chiến đấu với bọn học, bọn chúng rõ ràng không chịu nổi một chiêu, không phải là đối thủ xứng tầm.

Cộng thêm khi có chiến trận Thanh Thiên phụ trợ, bọn họ càng tràn đầy lòng tin.

Lần này, lại là trận chém giết nghiêng về một phía.

Đối phương thật sự ngu xuẩn, lại dám cả gan đánh chính diện với bọn họ.

Đại nhân ngỗ nghịch hội trưởng lão, thật sự là không biết sống chết.

Chẳng lẽ bọn họ không biết, rốt cuộc trưởng lão liên minh

bách tộc có ý nghĩa gì sao?

Đang!

Cũng chính là mang theo tâm tính như vậy, hai quân va chạm va chạm vào nhau.

Vẻ mặt của quân sĩ Thanh Thiên vốn có chút khinh miệt, bỗng nhiên lại cứng đờ.

Bọn họ trơ mắt nhìn lưỡi dao trong tay mình, bắn ra tia lửa tung tóe lúc va chạm với đối phương.

Sau đó...

Xoẹt xoẹt!

Tiếng vang thanh thúy đột nhiên vang lên, binh khí mà bọn họ tự hào ở trong tay, ầm ầm đứt gãy.

Không chỉ vậy, có người dù dùng vũ khí chém giết ra đòn, đánh vào áo giáp của đối phương, cũng sẽ bắn tóe ra tia lửa.

Hoàn toàn không thể chém vào được.

Chênh lệch giữa hai bên, lập tức hiện ra.

Không chỉ đơn giản như vậy, ánh sáng vàng tản ra khắp người bọn họ, khiến chiến lực của bọn họ được tăng cường đáng kể.

Chiến đấu đối diện, vậy mà bọn họ lại bị áp chế.

Trong nháy mắt này, quân sĩ Thanh Thiên lập tức bối rối, lúc trước bọn họ cảm thấy ưu việt mười phần.

Căn bản không để đối phương vào mắt, kết quả vừa giao thủ mới phát hiện.

Đám người bọn họ vô cùng khinh thường này, hoàn toàn không nhu nhược như vẻ bề ngoài, ngược lại vô cùng hung mãnh.

Trong nháy mắt, cục diện đã xảy ra nghịch chuyển.

Long Khâu Bạch Thanh dẫn người xung phong, thế công nhanh chóng, đánh người của cung điện Thanh Thiên bên này liên tiếp bại lui.

Trong trận pháp giới quan, không ít người đến Đế vực thấy cảnh tượng này, đều vô cùng ngạc nhiên.

Trưởng lão trong hội trưởng lão liên minh bách tộc, lại yếu như vậy?

Danh không xứng với thực!

Như vậy xem ra, hình như Đế vực mạnh đến mức quá đáng.

“Phụ thân!” Trương Phùng thấy cảnh tượng phía trước, cũng cảm thấy sốt ruột, vội vàng mở miệng gọi Trương Bằng Vân.

Ý của hắn cũng vô cùng rõ ràng, thời điểm quan trọng như thế, tại sao phụ thân còn không mau ra tay.

Nếu còn không ra tay, tất cả cũng đã muộn.

Thân là nhi tử của Trương Bằng Vân, hắn biết rất rõ cung điện Thanh Thiên vẫn còn không ít con át chủ bài.

Ví dụ như trong cung điện, còn có tinh nhuệ mạnh mẽ chân chính đang khoanh chân ngồi tĩnh dưỡng trong trận pháp, chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào.

Bọn họ mới là sức mạnh chân chính của cung điện Thanh Thiên!

Nhưng chuyện khiến hắn không ngờ đến chính là phụ thân của

mình, bỗng nhiên giơ tay ra hiệu: “Rút lui!”

Mệnh lệnh của Trương Bằng Vân, lập tức truyền đến tai toàn bộ quân sĩ Thanh Thiên.

Dao động không gian xuất hiên trên thuyền Hư Không, bắt đầu đến gần cung điện Thanh Thiên.

Không chỉ như thế, khí tức cả người Trương Bằng Vân cũng ầm ầm bộc phát, hiện ra uy năng hiển hách.

Chỉ thấy ông vung tay lên, ánh sáng màu xanh trên cung điện Thanh Thiên lại dâng trào một lần nữa, sức mạnh bài xích hiện ra.

Sắc mặt Long Khâu Bạch Thanh hơi thay đổi, nàng vội vàng vung trường thương, hóa thành màn che sấm sét, ngăn cản dòng sông dài màu xanh phía trước đang tiến đến.

Chương 766. Nào đơn giản như vậy (2)

Bùm!

Tiếng va chạm kịch liệt, kèm theo tiếng nổ vang đáng sợ, vang vọng khắp hư không hắc ám.

Mượn sức đẩy phản lực mạnh mẽ, cung điện Thanh Thiên và người bên trong nhanh chóng lui về phía sau, chẳng mấy chốc đã là biến khỏi tầm mắt.

Thắng rồi!

Trong giới quan, không ít thương nhân quan sát trận chiến, nghe tiếng đến đây du ngoạn mở mang kiến thức, hoặc là đến kiếm sống.

Bọn họ đều thán phục không ngớt!

Liên minh bách tộc, chính là tồn tại cấp bá chủ trong chư thiên vạn giới.

Trưởng lão trong hội trưởng lão của liên minh bách tộc càng có quyền cao chức trọng, thực lực bất phàm.

Sức mạnh bọn họ khống chế, lại càng không thể tưởng tượng nổi.

Nhân vật như thế, vậy mà bị đánh đến mức chủ động lui bước.

“Thống khoái, thật đúng là thống khoái!” Quân sĩ trấn thủ giới quan tham chiến, thấy người của cung điện Thanh Thiên rời đi,

Trương Bằng Vân chủ động rút lui, há miệng rít gào.

“Đã sớm nhìn đám chó này không vừa mắt, ha ha.”

“Đúng vậy, hội trưởng lão của liên minh bách tộc lại là thứ gì chứ, chẳng lẽ so được với hội Mềm của Liên minh Nữ Đế chúng ta sao?”

“Đúng là Long Hoàng Nữ Đế, đại thống lĩnh của chúng ta, chính là mạnh mẽ.”

Đám lão binh này lão nhân, đều vui sướng không thôi.

Đối với cấp cao trong liên minh bách tộc như hội trưởng lão, bọn họ oán hận đã lâu.

Hôm nay tự tay dạy dỗ, ép đối phương lui bước, đương nhiên trong lòng rất thoải mái.

Long Khâu Bạch Thanh cầm trường thương, nhìn Trương Bằng Vân lui bước.

Long Khâu Định Cương và Long Khâu Khinh Yên theo sau, nhìn đối phương rời đi, cau mày.

“Rất quyết đoán, nhìn dáng vẻ ông ta kiêu ngạo ương ngạnh, còn tưởng rằng là một người lỗ mãng.” Long Khâu Định Cương tặc lưỡi ngạc nhiên, đồng thời quay đầu nhìn.

Bên kia, thần trận của thần tộc Vạn Vật đã hoàn toàn khởi động, còn đang tụ lực.

Nếu như Trương Bằng Vân ở lại lâu thêm một chút, cung điện Thanh Thiên sẽ bị thần trận hoàn toàn phong tỏa, chạy không thoát.

Đến lúc đó, đối phương chính là ba ba trong hũ, bọn họ muốn làm gì ông ta cũng được.

“Dù sao cũng là người đi đến vị trí kia, không ngu xuẩn như vậy đâu.” Long Khâu Bạch Thanh hướng phụ thân trả lời: “Ông ta vẫn luôn quan sát, chiến trận cung điện Thanh Thiên chia làm mười giai cấp.”

“Khẩu khí của hắn rất lớn, nói chuyện rất khó nghe, nhưng chỉ dùng đến mức độ của giai cấp thứ nhất.”

“Hơn nữa, cung điện Thanh Thiên này của ông ta là giả.”

Lời nói của Long Khâu Bạch Thanh khiến khiến Long Khâu Định Cương và Long Khâu Khinh Yên sửng sốt: “Đồ giả?”

Long Khâu Bạch Thanh gật đầu với phụ mẫu: “Đúng vậy, cung điện Thanh Thiên chân chính được luyện chế từ mảnh vỡ thế giới của một nơi nứt vỡ, không có màn chắn thế giới, tự thành một mảnh thiên địa.”

“Rất nặng, thế giới Thanh Thiên hiển hóa cũng giống như một tiểu thế giới chân chính.”

“Thần trận bố trí đơn giản, không áp chế được.”

“Bí mật này, chính là Tô Mộng Ly khó lắm mới có được.”

Long Khâu Bạch Thanh nói xong, nheo mắt lại: “Trưởng lão trong hội trưởng lão của liên minh bách tộc, không đơn giản như vậy đâu.”

Hư không hắc ám, cung điện Thanh Thiên bị ép rời đi, đi dọc theo đường thuyền hư không, rời xa Đế vực Liên minh Nữ Đế.

Không đi bao lâu, cung điện Thanh Thiên đã ra khỏi đường thuyền hư không, đi đến chỗ càng sâu trong hư không hắc án.

Mạnh mẽ chống đỡ dòng chảy hỗn loạn trong hư không chưa bao lâu, cung điện Thanh Thiên tỏa ra ánh sáng màu xanh, bao phủ

bản thân, che giấu tung tích.

Sau khi cung điện Thanh Thiên ổn định, Trương Phùng nhìn phụ thân khó hiểu: “Phụ thân, tại sao cứ vậy mà rời đi, chẳng phải là quá mất mặt?”

“Có gì phải mất mặt, tài không bằng người mà thôi.” So với lúc trước, hình như Trương Bằng Vân không tức giận như vậy, ngược lại sắc mặt vẫn như thường.

Giống như hoàn toàn không để ở lời nói lúc trước của Long Khâu Bạch Thanh trong lòng.

“Nhưng phụ thân, con át chủ bài của ngài cũng không ít, nào phải tài không bằng người khác chứ?” Trương Phùng lắc đầu, nhìn phụ thân nói: “Chắc chắn Đế vực Liên minh Nữ Đế có bí mật lớn, không bằng trực tiếp xông vào mới tốt.”

“Cho dù Long Khâu Bạch Thanh biết cung điện Thanh Thiên của phụ thân không phải là hàng thật, chỉ là bề ngoài mà thôi, cũng sẽ không biết lai lịch chân chính của ngài.”

Trương Phùng híp hai mắt, vuốt ve chiếc nhẫn trong tay mình, mơ hồ có ánh sáng màu xanh di động.

Đúng vậy, ở chỗ hắn cũng có một tôn cung điện Thanh Thiên, mặc dù so với phụ thân yếu hơn một chút.

Nhưng cũng xem như là thứ điện, cộng hưởng với chủ điện, có thể phát ra chiến lực cực kỳ mạnh mẽ.

Hơn nữa...

Có đến ba cung điện Thanh Thiên trong tay phụ thân.

Một toàn là cung điện Thanh Thiên đóng vai ngoài mặt, một tòa khác thì giả vờ bán tình báo, để kia con hồ ly kia biết đến đại

điện Thanh Thiên.

Cái còn lại chính là thế giới Thanh Thiên, lại chính là con át chủ bài và thủ pháp chân chính của phụ thân, kết hợp với con đường tu hành đạo của bản thân dưới sự giúp đỡ của mẫu thân.

Chương 767. Suy đoán của phụ tử Trương thị

Đồng thời thế giới Thanh Thiên còn áp chế cảnh giới tu vi của phụ thân, khiến người ngoài hoàn toàn không biết rốt cuộc ông đã đạt đến cảnh giới nào.

Thậm chí một nhi tử như mình, cũng không biết phụ thân chiến lực chân chính như thế nào.

Nhưng từ một điểm, Trương Phùng biết phụ thân rất mạnh.

Cho dù phụ thân là chuế tế, thuộc dạng đến nhà ở rể.

Nhưng mình, vẫn có thể theo họ phụ thân!

Phải biết rằng mẫu thân chính là người của Tử gia, cũng chính là một sự tồn tại mạnh mẽ, đứng đầu trong số rất nhiều gia tộc hậu duệ của Nhân hoàng.

Có thể làm được điểm này, có thể biết năng lực của phụ thân hắn, rốt cuộc mạnh mẽ đến nào.

“Không cần nóng vội, lúc trước chỉ là đi thăm dò một chút mà thôi.” Trương Bằng Vân nhìn nhi tử, nhẹ nhàng lắc đầu: “Long Khâu Định Cương cũng ở đây, thái độ của Long Khâu Bạch Thanh cũng vô cùng cứng rắn.”

“Ngày xưa bị khiêu khích, cho dù là Long Khâu Bạch Thanh, hay là Long Khâu Định Cương, hoặc là trưởng lão tộc Thánh Long đóng giữ liên minh bách tộc, đều sẽ nén giận không lên tiếng.”

“Bởi vì tình cảnh của bộ tộc bọn họ cũng không tốt lắm, cho

dù có Hồ tộc Thanh Đế giúp đỡ cũng không dám lớn tiếng nói chuyện."

"Nhưng xét từ tình hình vừa rồi, con cho rằng tại sao tộc Thánh Long có chuyển biến như vậy, lá gan lớn hơn rồi?"

Trương Bằng Vân nói đến đây, nhìn về phía nhi tử Trương Phùng, có ý kiểm tra.

Đối mặt với câu hỏi của phụ thân, Trương Phùng suy nghĩ một lát: "Hoặc là sau lưng nhất tộc bọn họ, có cường giả làm chỗ dựa, khiến bọn họ không sợ áp lực của liên minh bách tộc."

Nhưng khả năng này cũng không lớn cho lắm, tộc Thánh Long ngoại trừ lịch sử lâu đời, nếu nói về mặt vinh dự thì rất ghê gớm, nhưng đã tiêu hao gần hết nguồn lực rồi, không đáng nhắc đến."

"Cho dù có cường giả giúp đỡ, ta khó có thể tưởng tượng được nhất tộc bọn họ có chỗ nào có thể thu hút được cường giả."

Nghĩ vậy, Trương Phùng chống cằm, suy đoán lần nữa: "Như vậy, khả năng lớn nhất, chính là bọn hắn cố ý phô trương thanh thế, thậm chí không tiếc chủ động ra tay, cũng muốn ép chúng ta rút lui."

"Chính là vì che giấu cái gì, không để chúng ta tiếp tục đến gần."

"Đế vực Liên minh Nữ Đế, từng là sơn vực Huyền Phú, có bí mật lớn, kỳ ngộ lớn."

Suy đoán của Trương Phùng, khiến Trương Bằng Vân gật đầu: "Đúng vậy, nếu sơn vực Huyền Phú không có bí mật lớn, kỳ ngộ lớn, không có giá trị to lớn, sao Tô Mộng Ly kia có thể cam lòng mạo hiểm lớn như vậy, chiếm cứ thế giới giới vực này."

"Thậm chí, để toàn bộ tộc nhân tộc Thánh Long chuyển đến

đây, bước vào trong thế giới giới vực này."

"Đồng thời nhìn từ tình báo, linh khí thiên địa của Đế vực Liên minh Nữ Đế vô cùng đáng sợ."

"Những thứ mua từ thế giới giới vực này, đều dính linh khí mạnh mẽ, đã có thể nói rõ rất nhiều vấn đề."

Trương Bằng Vân nói đến chỗ này, giơ ngón trỏ lên: "Vi phụ cố ý gây ra xung đột giới quan, chính là hy vọng đối phương ra tay với chúng ta."

"Chỉ có ra tay, xảy ra xung đột, mới có thể tìm được một vài chi tiết trong thời gian ngắn nhất."

"Từ tình huống ra tay lúc trước có thể thấy được, kỹ thuật tạo trận pháp của đối phương rất mạnh mẽ, cho dù cung điện Thanh Thiên chỉ là tầng thứ nhất để lừa gạt người khác, nhưng cuối cùng nó vẫn là vũ khí mạnh mẽ, trận pháp cũng do đại sư luyện chế."

"Kết quả trận pháp bị áp chế chặt chẽ, hoàn toàn không có năng lực đánh trả, khiến người khác không thể tưởng tượng được."

"Mặt khác, những chủng tộc xa lạ kia vô cùng mạnh mẽ, hoàn toàn vượt quá sự hiểu biết của ta."

"Nhưng lại là chủng tộc mà nội bộ liên minh bách tộc không hề hay biết, chứng tỏ đây là một chủng tộc mới."

"Có một số chủng tộc khi thăng cấp thứ bậc cũng sẽ trải qua tiến hóa nhất định."

"Nói không chừng chính là sau khi chủng tộc ở sơn vực Huyền Phú tiếp xúc với bí mật gì đó, thành công tiến hóa mạnh lên."

"Hơn nữa áo giáp, vũ khí đối phương sử dụng, đều đã vượt

quá tài nguyên của sơn vực Huyền Phú."

"Trong khoảng thời gian ngắn, thế giới giới vực phòng tuyến thứ hai ở chỗ hẻo lánh này, lại xảy ra thay đổi lớn như vậy, sao có thể chứ?"

Ánh sáng tỏa ra trong đôi mắt Trương Bằng Vân, ông nhìn về phía con trai mình: "Chắc là di tích cổ, hơn nữa còn là di tích cổ mạnh mẽ bao trùm toàn bộ sơn vực Huyền Phú."

"Chỉ sợ giá trị bên trong nó đã đạt đến mức vô cùng đáng sợ, mới có thể khiến Long Khâu Bạch Thanh lập được chiến công lớn ở chiến trường hư không Vẫn Viêm, mà cũng không muốn quay về."

"Đó cũng là lý do tại sao Tô Mộng Ly, cố gắng chịu áp lực của hội trưởng lão, cũng muốn chiếm sơn vực Huyền Phú làm của riêng."

"Đồng thời cũng là lý do tại sao xung quanh đây có những thế lực, sức mạnh không giải thích được đang cố ý bảo vệ tin tức tình báo bên này, không cho người khác đến."

Chương 768. Trải nghiệm của Trương Bằng Văn

Trương Phùng nghe thấy suy đoán của phụ thân, thân thể cũng hơi run rẩy, bắt đầu trở nên kích động "Phụ thân, ngài nói xem, di tích này được đánh già là cấp bậc gì?"

"Dựa vào giá trị, di tích chia làm ba cấp Thiên, Địa, Nhân, thông thường những di tích được phát hiện đều là cấp Nhân."

"Triệu năm nay, liên minh bách tộc tổng cộng chỉ từng phát hiện một di tích cấp Thiên, chắc chắn di tích của sơn vực Huyền Phú là cấp Thiên."

Trương Bằng Vân hít sâu mấy hơi, mở miệng với Trương Phùng: "Chuyện này không nên chậm trễ, con đích thân đi một chuyến, không cần tính toán cái giá phải trả, lợi dụng tinh môn hư không trên đường thuyền không, lập tức đi tìm mẫu thân con bảo nàng ấy đến đây."

"Bảo nàng ấy gọi ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu và toàn bộ thân tín trong tộ đến đây, đây là cơ hội xoay người!"

"Nhất mạch của mẫu thân con, có thể trở thành sự tồn tại đứng đầu trong số hậu duệ Nhân hoàng tranh đoạt quyền thừa kế Hoàng Đình hay không, thì phải xem cơ hội lớn lần này."

Trương Phùng gật đầu, nhìn phụ thân: "Cha, vậy người thì sao?"

"Thu thập một số tình báo, biết người biết ta mới có thể bách chiến bách thắng, dù sao đi nữa, chúng ta phải làm việc cẩn thận

một chút.” Trương Bằng Vân mở miệng, ánh mắt sắc bén.

Trương Phùng gật đầu, phụ thân cẩn thận từ trước đến nay, hơn nữa át chủ bài rất nhiều, từng tầng từng lớp, khiến người ta nhìn không thấu, đoán không rõ.

Nếu như bọn họ đã biết bí mật, vậy thì đương nhiên miếng thịt mỡ này vào miệng bọn họ, mới có thể an tâm không lo lắng nữa!

Đế vực Liên minh Nữ Đế, giới quan.

“Đi đến Đế vực, tất cả mọi chuyện đều phải dựa theo quy củ làm việc, đọc thuộc điều sách của các ngươi, mới có thể cho phép ngươi tự nhiên đi lại bên trong.”

“Nếu vi phạm, không cần quan phủ hoàng triều Đại Viêm, tổng ti của Nguyên Thủy Ma Quốc, nghị viện của Thánh Long trong Liên minh Nữ Đế ra tay.”

“Chỉ là báo cáo của thành viên hội Mềm cũng khiến ông không thể chịu nổi, nhớ cho kỹ mới tốt.”

Tộc nhân tộc Hoa Thần nói rõ quy củ với nam tử tướng mạo bình thường trước mặt.

Nam nhân cúi đầu khom lưng: “Yên tâm, ta sẽ nhớ rõ những quy tắc này, ta chỉ đến đây buôn bán, thành thật an phận.”

“Ừm, Đế vực vô cùng hoan nghênh các ngươi đến.” Tộc Hoa Thần gật đầu, ra hiệu nam nhân có thể đi vào.

Nam nhân dựa theo chỉ dẫn của tộc Hoa Thần, một lần nữa trở về thương thuyền của mình, men theo đường thuyền trong Đế vực, từ từ lướt về phía trước.

Cho đến khi xuyên qua giới quan, ông cũng thành công tiến

vào Đế vực Liên minh Nữ Đế.

“Đúng là quản lý nghiêm khắc, dưới sự truy quét của trận pháp, mọi thứ đều khó che đậy.” Nam nhân cau mày, quay đầu nhìn lại, trong lòng cảm khái.

“Nếu như không phải cảnh giới của ta đủ mạnh, thủ đoạn mạnh mẽ, chỉ sợ thật sự không thể lừa đối phương, tiến vào bên trong dò xét tình báo chân chính!”

Không sai!

Nam nhân vừa mới cúi đầu khom lưng ở giới quan này chính là trưởng lão của hội trưởng lão trong liên minh bách tộc, Trương Bằng Vân.

Bộ dáng khúm núm vừa rồi của ông, hoàn toàn khác một trời một vực với dáng vẻ ngang ngược kiêu ngạo, không xem ai ra gì lúc trước của ông.

Trương Bằng Vân lợi dụng bí pháp của bản thân, khống chế cơ mặt, khiến dáng vẻ thay đổi.

Không chỉ có như thế, còn có khống chế xương cốt toàn thân, khiến thể hình của ông khác với quá khứ.

Phải biết rằng, ông có tam trọng Thanh Thiên.

Cung điện Thanh Thiên, đại điện Thanh Thiên, thế giới Thanh Thiên.

Dùng tam trọng Thanh Thiên để lừa gạt, đương nhiên đã qua mặt được trận pháp giới quan, lừa gạt người trấn thủ giới quan, thành công lẻn vào bên trong Đế vực Liên minh Nữ Đế.

Thu thập tình báo, đương nhiên bản thân phải đích thân đi một chuyến, tìm hiểu cho rõ ràng.

Thăm dò đường đi, tìm hiểu xung quanh mới đúng.

Trong liên minh bách tộc, trước giờ ông luôn tỏ ra kiêu ngạo thậm chí tự phụ trước mặt mọi người.

Người khác hoàn toàn sẽ không ngờ rằng, người hèn mọn vừa rồi, lại là Trương Bằng Vân ông.

Một người không biết xấu hổ, giả vờ biết xấu hổ.

Đúng là ngụy trang hoàn mỹ.

“Đế vực Liên minh Nữ Đế, sơn vực Huyền Phú lúc trước, rốt cuộc cất giấu bí mật gì, để ta đến xem cho rõ.” Trương Bằng Vân lẩm bẩm thành tiếng, nhìn về phía trước thì ngây ngẩn cả người.

Rời khỏi giới quan, men theo đường thuyền trong thế giới giới vực đi về phía trước.

Một vùng bóng tối ở phía trước đập vào mắt hắn, rất giống với hư không ngoại giới.

Nhưng không có dòng chảy hỗn loạn trong hư không cuồng bạo, ngược lại tràn đầy linh khí thiên địa.

Linh khí nồng đậm, khiến người khác ngạc nhiên.

Một viên Đại Nhật Viêm tinh khổng lồ, đứng yên ở vị trí chính giữa tinh không hắc ám trước mắt.

Bên cạnh, không ít tinh thể hình cầu đang chậm rãi xoay tròn xung quanh Đại Nhật Viêm tinh.

Bên kia, thứ thu hút sự chú ý của ông nhất chính là một đại lục rộng lớn không trọn vẹn.

Từ xa nhìn lại, gần như hình cầu, nhưng lại không hoàn chỉnh.

Chương 769. Trải nghiệm của Trương Bằng Văn (2)

“Đây... đây là chuyện gì vậy?” Trương Bằng Vân hít sâu một hơi, vô cùng chấn động.

Ông cảm giác một loại xúc động không thể hiểu được, dâng lên từ lòng bàn chân lên, xông thẳng đỉnh đầu khiến da đầu tê dại.

Nơi này, vậy mà lại là sơn vực Huyền Phú sao?

Ông vốn suy đoán, bên trong sơn vực Huyền Phú không đơn giản, có bí mật lớn, kỳ ngộ.

Kết quả, vừa mới tiến vào đã bị trước mắt chấn động, nói không ra lời.

“Huynh đệ, đây là lần đầu tiên ngươi đến Đế vực à?” Bên cạnh, một giọng nói vang lên, khiến Trương Bằng Vân đang thất thần tỉnh táo lại.

Ông quay đầu, phát hiện trên thuyền Hư Không không lớn lắm bên cạnh, có người đang nói chuyện với mình.

Trương Bằng Vân nhìn đối phương, vội vàng gật đầu: “Vị huynh đệ này, tiểu đệ đúng là lần đầu đến đây.”

“Ha ha ha, nếu như lần đầu đến đây, đến thẳng hoàng triều Đại Viêm trong Liên minh Nữ Đế là tốt nhất.” Người này mở miệng, chỉ vào hướng bên kia: “Môi trường chỗ đó tốt nhất, quy củ cũng hoàn thiện nhất.”

“Sách giới quan đưa cho ngươi, nhớ phải học thuộc lòng.”

Trương Bằng Vân nghe thấy đối phương nhắc nhở, lần nữa chắp tay cảm tạ: “Đa tạ huynh đài nhắc nhở, không biết còn có cái gì đặc biệt cần chú ý nơi, chẳng hạn như nơi nào có thể đến, nơi nào không thể đến...”

“Lần đầu tiên tiểu đệ đến đây, chỉ sợ phạm vào kiêng kị”.

Đây chính là tâm tư nhỏ nhặt của Trương Bằng Vân, địa giới như thế, nơi tốt bí ẩn, tất nhiên phải bị phong tỏa không thể tùy tiện đến gần.

Thông qua cách hỏi bóng nói gió như vậy, vừa hay có thể biết chút tình báo.

“Nơi không thể đi chắc chắn là trại chăn nuôi Thanh Viêm, đây chính là bảo địa của Thiên Tôn Chí Thiện bám váy, Tiêu thân vương Tiêu đại nhân của hội Mềm chúng ta, nhưng mà ta nghĩ chắc ngươi cũng sẽ không đến đó, nếu không thì chẳng khác gì tìm chết.”

“Còn có một điểm, nhớ kỹ không nên trêu chọc hội Mềm!”

“Nhất định phải có suy nghĩ lương thiện, không được phạm sai lầm.”

“Nhưng đối với những người thành thật như chúng ta, nơi này chính là nơi đến tuyệt vời nhất, không cần lo lắng gì cả.”

Nam nhân nói xong thì phất tay với Trương Bằng Vân, sau khi tạm biệt lẫn nhau, thì hắn đi về một hướng khác.

Nơi đó, chính là tinh cầu mới, lần này hắn đến đó để xem thử, bên kia có đặc sản gì mới, có thể buôn bán lại được không.

“Đưa mắt nhìn đối phương rời đi, Trương Bằng Vân xoay người, khống chế thuyền Hư Không dùng để ngụy trang của mình, đi về phía Liên minh Nữ Đế.

Chính là khu vực hoàng triều Đại Viêm trong miệng đối phương.

Khi ông dần dần đến gần, có thể phát hiện trên bầu trời lục địa khổng lồ không trọn vẹn kia, có thành trì cung điện được xây dựng trên không, dựa vào lục địa lơ lửng để tồn tại.

Những người đến từ ngoại giới như bọn họ, cần phải để lại phương tiện phi hành trong hư không ở đây, hoặc là phong tồn trong không gian trữ vật , không thể dùng khi không được cho phép.

Sau đó bọn họ phải theo trận pháp truyền tống trên lục địa lơ lửng này, tiến vào phía dưới lãnh thổ hoàng triều Đại Viêm.

“Trận pháp truyền tống, vậy mà lại là trận pháp truyền tống hàng thật giá thật, nhìn dáng vẻ này, vậy mà lại là mới tinh!”

“Di tích được phát hiện trong sơn vực Huyền Phú, lại cao minh như vậy, ngay cả phương thức xây dựng trận pháp truyền tống cũng có sao!”

Trương Bằng Vân nhìn trận pháp truyền tống, đôi mắt trợn tròn.

Bây giờ, hầu hết trận pháp truyền tống của chư thiên vạn giới đều được khai quật từ di tích cổ, bọn họ hoàn toàn không biết cách tự xây chúng.

Đột phá lớn nhất trước mắt, chính là sử dụng trận pháp truyền tống, vật tinh môn bị hư hỏng trong di tích cổ, tự mình tiến mình sửa chữa và cải tạo, để nó khôi phục năng lực vốn có.

Nhưng Đế vực Liên minh Nữ Đế,trận pháp truyền tống trước mắt, lại là tự mình chế tạo.

Nếu tin tức như thế truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ khiến toàn bộ

chư thiên vạn giới bùng nổ, khiến các bên trước sau đến cướp đoạt.

“Bình tĩnh, bình tĩnh hơn nữa, lỡ như sơn vực Huyền Phú này có kỹ thuật sửa chữa phục hồi lợi hại hơn nữa thì sao?” Trương Bằng Vân dựa theo quy củ, đỗ thuyền Hư Không của mình lại, sau đó bước vào bên trong trận pháp truyền tống.

Trong lòng, lại không ngừng nói chuyện với chính mình.

Ầm!

Âm thanh rung động vang lên, dao động đến từ không gian bao phủ toàn thân ông, đưa ông đi.

Khác với cảm giác trải nghiệm trận pháp truyền tống lúc trước, Trương Bằng Vân không có cảm giác cả người vặn vẹo, cũng không buồn nôn.

Chỉ đơn thuần là có chút đầu nặng chân nhẹ, sau đó ông đã đi đến một nơi điện đường rộng lớn.

Nơi này, những người khác đã sớm quen thuộc, sau khi đáp đất liền đi ra ngoài.

Trương Bằng Vân tò mò quan sát bốn phía, đi theo bọn họ ra khỏi cung điện.

Vừa ra ngoài, linh khí thuần khiết nồng đậm đập vào mặt khiến ông bị sặc ho khan.

Trương Bằng Vân khó chịu khi bị sặc, những người cùng bước từ đại điện ra đều cười khúc khích.

“Lần đầu đến đây ai cũng như vậy, quen rồi là ổn.”

Chương 770. Đều là con người, sao chênh lệch lớn như vậy

“Đúng vậy, nhiều người đã trả phí giới quan nhưng không chịu rời khỏi Đế vực, cũng chính vì môi trường linh khí tinh khiết và nồng đậm này.”

“Điều chỉnh lại một chút, sau khi thích ứng thì sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.”

Những người đi từ trong đại điện ra đều mỉm cười và lên tiếng nhắc nhở ông.

Mà Trường Bằng Vân cũng nhanh chóng điều chỉnh, ông đứng thẳng người, trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Thật không thể tưởng tượng nổi.

Khi vừa tiến vào Đế vực Liên Minh Nữ Đế này, ông đã bị sốc bởi linh khí nồng đậm tràn ngập giữa đất trời này.

Bây giờ ông đã tới ranh giới của hoàng triều Đại Viêm, cảm nhận linh khí đất trời càng thêm quỷ dị.

Quá nồng đậm, quá thuần khiết.

Chỉ bằng cách hít thở, linh khí trong cơ thể sẽ tự vận chuyển và dần dần cải thiện.

Toàn bộ thân thể đắm chìm trong môi trường linh khí dồi dào, được uẩn dưỡng một cách tự nhiên.

“Quả nhiên, nơi đây có bí mật lớn, cơ duyên lớn.” Trương

Bằng Vân khẽ run lên, trong lòng chắc chắn.

Nếu không thì tại sao linh khí lại dồi dào và kinh khủng đến mức này.

Cho dù Liên minh bách tộc nắm giữ một vài thánh địa tu hành, trong đó có bí cảnh kỳ dị thì cũng kém xa nơi đây.

Nếu không phải đang có việc, Trương Bằng Vân thật sự muốn tìm một chỗ bế quan ngay lập tức, tu hành thật tốt rồi nói sau.

Đáng tiếc, ông còn phải thăm dò tình và tìm chỗ đứng ở đây.

Dựa theo các quy củ được miêu tả trong cuốn sách đưa cho bản thân lúc đi vào giới quan.

Thời gian lưu lại Đế vực không thể vượt quá một tháng, nếu muốn lưu lại lâu hơn thì phải trả thêm phí.

Hoặc có thể dựa vào năng lực của mình tạo ra cống hiến nhất định giúp cho Đế vực Liên minh Nữ Đế phát triển, như vậy ta có thể lưu lại nơi này để tập trung tu hành và hưởng thụ những phúc lợi ở đây.

Trương Bằng Vân vừa suy nghĩ vừa đi trong hoàng thành Đại Viêm.

Ngay lúc này, hoàng thành Đại Viêm nơi ông đang đi chính là địa giới của hoàng triều Đại Viêm, là thành trì phồn thịnh nhất, địa vực rộng lớn được phân ra nhiều khu vực.

Thậm chí ông còn có thể mơ hồ nhìn thấy rất nhiều luyện khí sư ở nơi xa đang hỗ trợ các thợ thủ công kiến tạo thứ gì đó, tựa hồ đang phát triển thành trì.

“Dùng luyện khí sư để xây dựng thành trì, đúng thật là kỳ công vĩ đại.” Trương Bằng Vân vừa nhìn vừa tiếp tục đi vào trong

thành.

Trên đường đi, ông càng tham quan thì càng kinh ngạc.

Bên trong thành trì của hoàng thành Đại Viêm này, đều được khắc đường vân trận pháp lên kiến trúc, chúng kết nối lẫn nhau, tạo thành một đại trận.

Đại trận rất mạnh, chỉ những dao động xuất hiện trên đó cũng đủ để thể hiện sức mạnh của trận pháp này.

Trương Bằng Vân cũng am hiểu về trận pháp nhưng vẫn không nhìn ra trong trận pháp này rốt cuộc ẩn chứa bao nhiêu sức mạnh.

Ông còn phát hiện ra chủng tộc kỳ lạ mọc sừng ánh kim trên đỉnh đầu đang đi khắp hang cùng ngõ hẻm và không ngừng tới các nơi trong thành trì.

Trương Bằng Vân liếc nhìn và nhận ra chủng tộc kỳ lạ này đang cải tiến trận pháp.

Rất nhiều người đang tập trung lại xem náo nhiệt.

Nhiều người mặc trang phục giống như dân bản địa, còn có một vài thương nhân đi lại nơi này.

Đương nhiên, cũng có người đến từ bên ngoài Đế vực, bọn họ cầm trận bàn và tập trung tinh thần nhìn, tựa hồ đang nghiên cứu.

Dị tộc cải tiến trận pháp cũng không kiêng kỵ gì, cứ để mặc cho những người này nhìn.

“Ông ơi, mọi người đang nhìn gì vậy?” Khi thấy cảnh này, Trương Bằng Vân khá tò mò nên tiến lên phía trước hỏi một cụ ông.

“Ta đang nhìn bọn họ sửa trận pháp, trông khá đẹp mắt.” Cụ ông vui vẻ nói với Trương Bằng Vân và chỉ về phía trước.

Ở bên này, khi cải tiến trận pháp đúng là sẽ có hoa văn ánh kim hiện lên, phát sáng rực rỡ chói mắt, trông rất đẹp mắt.

Bách tính cũng chính vì muốn xem cảnh đẹp này nên mới tập trung náo nhiệt xung quanh.

“Ông ơi, ta thấy bọn họ cũng có nhiều bản lĩnh, cải tiến trận pháp mà để nhiều người đứng xem như vậy, liệu có thỏa đáng không?” Trương Bằng Vân nhìn phía trước, cảm thấy khó hiểu: “Ta cũng có trận pháp gần giống vậy, nếu học theo bọn họ, há chẳng phải…”

“Ủa, không phải khách từ bên ngoài tới như các ngươi đều có giới quan lệnh ư?” Cụ ông vừa nói vừa chỉ vào tấm lệnh bài bên hông Trương Bằng Vân: “Bây giờ ngươi học theo thì giới quan lệnh sẽ ghi chép lại, trước khi ngươi rời khỏi đây thì phải nộp một khoản phí.”

“Ngươi cho rằng trên đời này có chuyện tốt cho ngươi xem miễn phí như vậy sao, ngươi lại chẳng phải thần dân thuộc quản hạt của Liên minh Nữ Đế.”

Cụ ông vừa nói vừa nhếch mép, sắc mặt tựa hồ có chút đắc ý.

Lông mày Trương Bằng Vân run run, cúi đầu nhìn giới quan lệnh, đây là thứ mà ông nhận được sau khi đi qua giới quan, không ngờ nó còn có tác dụng này.

“Ngươi yên tâm, giới quan lệnh này rất công bằng, ngươi nhìn bao lâu, nó sẽ ghi lại chính xác, sẽ không gài ngươi đâu.” Cụ ông vừa nói vừa chép miệng và tiếp tục nhìn về phía trước: “Có điều, đạo trận pháp của thần tộc Vạn Vật này rất lợi hại.”

Chương 771. Đều là con người, sao chênh lệch lớn như vậy (2)

“Gần đây, có rất nhiều trận pháp sư từ các thế giới giới vực phụ cận tới quan sát, thậm chí có người còn trả khoản phí đắt đỏ để tìm bọn họ bái sư nữa kìa.”

Nghe xong, Trương Bằng Vân sửng sốt một chút rồi hỏi tiếp: “thần tộc Vạn Vật, cái tên này của tộc bọn họ nghe thật kêu.”

“Bọn họ là tộc vừa mới gia nhập vào Liên minh Nữ Đế bọn ta cách đây không lâu nhưng người ta được xưng là siêu chủng tộc đó nghe, tên tộc uy phong là điều rất bình thường.” Cụ ông xua tay rồi bước ra xa: “Thôi, ông già này còn phải về nấu cơm, ngươi ở lại xem một mình đi.”

Nói xong, cụ ông rời đi trong ánh mắt kinh ngạc của Trương Bằng Vân.

Chỉ là cụ ông lăng không rất có trình tự chứ không hề đi bay lung tung.

Lúc này, Trương Bằng Vân đột nhiên nhận ra rằng, thật ra bầu trời phía trên hoàng thành đang dùng trận pháp để vạch đường đi.

Khi lăng không cần phải đi theo con đường đã được phân chia rõ ràng này, chứ không thể lủi lung tung.

“Không ngờ ông lão này lại là Thánh cảnh thập giai, trông khí chất và trang phục của ông không khác gì người dân bình thường, sao lại…” Trương Bằng Vân vô cùng sửng sốt, lúc này ông mới nhìn sang hai bên.

Vừa nhìn liền bị cảnh tượng hai bên dọa sợ.

Ông nhìn một đám con nít đang cùng nhau cười đùa ầm ĩ, từ trên trời đáp xuống, khí chất của mỗi đứa trẻ đều là Phá Không cảnh ngũ giai.

Khí huyết tràn đầy, khí lực không tầm thường.

Có thể thấy được người thành niên đi lại trong thành, đa phần đều là Siêu Thoát cảnh bát giai và Nhập Thánh cảnh cửu giai.

Ngoài ra, ở đây còn có thể thường xuyên nhìn thấy người đạt Thánh cảnh thập giai.

Từ hành vi của bọn họ, rõ ràng đều là dân chúng bình thường, cũng không phải người tu hành gì cả.

“Trong hoàng thành Đại Viêm này, bách tính bình thường chỉ dựa vào linh khí đất trời mà có được cảnh giới như thế ư?” Trương Bằng Vân toát mồ hôi lạnh.

Thật khác thường, điều này không hợp lẽ thường chút nào!

Cho dù là bách tính tầm thường ở ranh giới chịu sự quản hạt của tổng bộ Liên minh bách tộc, cảnh giới bình quân cũng chỉ từ Tụ Khí cảnh nhị giai đến Kết Đan cảnh tam giai.

Thanh niên trai tráng có thể có Niết Bàn cảnh tứ giai đã là không tệ rồi.

Chỉ có một vài chủng tộc bẩm sinh cường đại trong chư thiên vạn giới mới có thể đạt đến Thánh cảnh thập giai.

Nhưng đa số Nhân tộc bình thường ở đây đều không phải là chủng tộc cường đại hiếm thấy.

Trương Bằng Vân nhìn mình rồi lại liếc nhìn xung quanh.

Năm ông còn trẻ, không biết đã nếm trải bao nhiêu cay đắng, khó khăn lắm mới đạt được Thánh cảnh thập giai, sau đó gặp được cơ duyên, phất lên như diều gặp gió.

Thế mà ở Đế vực Liên minh Nữ Đế này, chỉ một ông lão nhàn hạ trong hoàng thành Đại Viêm, nằm không cũng đạt được Thánh cảnh thập giai ư?

Đều là con người, sao chênh lệch lại lớn đến như vậy!!!

Ngoài ra, điều càng khiến Trương Bằng Vân kinh ngạc chính là những lời vừa rồi cụ ông đã nói.

“Siêu chủng tộc…” Ông xoay người lại nhìn về phía thần tộc Vạn Vật đang cải tiến trận pháp, nội tâm như thể có sóng to gió lớn đang cuồn cuộn nổi lên.

Trong toàn bộ chư thiên vạn giới này, chỉ có một vài siêu chủng tộc tồn tại.

Những chủng tộc này có nhân khẩu thưa thớt nên vô cùng hiếm thấy.

Bất kỳ tộc nhân nào của siêu chủng tộc xuất hiện đều là nhân tài được thế lực các phương tranh đoạt kịch liệt.

Lúc trước ở giới quan, khi nhìn thấy chủng tộc xa lạ là thần tộc Vạn Vật này, ông lầm tưởng bọn họ là chủng tộc mới, một sự tồn tại tiến hóa mới nào đó.

Nhưng kết quả chân tướng lại vượt ngoài sự tưởng tượng của ông, bọn họ lại là siêu chủng tộc?

Chủng tộc khiến chư thiên vạn giới phải tranh giành hóa ra lại nhiều tộc nhân đến như vậy.

Hơn nữa, công việc mà những siêu chủng tộc đang làm ở trong

hoàng thành này là tiến hành cải tiến và gia cố trận pháp cho kiến trúc bình thường.

Nếu truyền ra ngoài, ai sẽ tin nổi chứ.

Trương Bằng Vân loạng choạng lùi lại hai bước, lần nữa quay trở lại đường phố của hoàng thành, vừa đi vừa nuốt nước miếng.

Nhất thời, ông có chút hoảng hốt.

Ông tiếp tục đi lại trong hoàng thành, nhìn cảnh sắc xung quanh và nhìn dân chúng trong hoàng thành.

Trong phút chốc, ông thậm chí hoài nghi liệu bản thân có thật sự đang bước đi trong thế lực hoàng thành chứ không phải giữa dân thường.

Trương Bằng Vân có ảo giác rằng mình đang đi trong thánh địa của một tông tộc lớn, những người đang đi tới đi lui xung quanh không phải là dân chúng mà là các đệ tử và môn nhân của thánh địa.

Mỗi người dân ở đây đều có thể phách mạnh mẽ, nụ cười luôn nở trên môi, bước đi như bay.

Các kiến trúc xung quanh đều phát ra ánh sáng nhấp nháy của trận pháp tinh vi, linh khí thiên địa dập dờn cực kỳ nồng đậm.

Trong khi linh khí dập dờn, một luồng khí mù mịt bốc lên với đủ màu sắc sặc sỡ, trông vô cùng đẹp mắt.

Chúng hòa hợp với cảnh đẹp xung quanh, người lăng không qua lại giữa không trung.

Chương 772. Tình báo vượt ngoài sự tưởng tượng

Phi thuyền tuần tra, vệ sĩ tuần thú mặc giáp và các kỳ trân dị thú đang được con người điều khiển.

Nhiều chủng tộc khác nhau đang đàm luận và thương nghị với nhau.

Những người đến từ các thế giới giới vực khác nhau đều mang theo sản phẩm riêng của từng thế giới đến đây rao bán.

Cũng có người đến đây để tìm tòi học hỏi và tu hành, bọn họ đi với bạn bè của mình, thảo luận về tư cách gia nhập hội Mềm khi nào mới có thể thông qua xét duyệt.

Trong lúc hoang mang, Trương Bằng Vân cảm giác như bản thân đang ở chốn tiên cảnh nhân gian.

Tay ông đang không ngừng rung rẩy.

Cho dù sơn vực Huyền Phú có ẩn giấu di tích chân trời, cũng không thể đạt được trình độ này đúng không?

Trương Bằng Vân cứ đi mãi đi mãi, đột nhiên dừng bước.

Ông nhìn thấy một nhóm người mặc áo choàng xanh trắng, đang đổ mồ hôi và bận rộn trên một con đường lớn.

Những người này đang quét dọn đường phố, thanh tẩy kiến trúc, đồng thời còn giúp giải quyết phiền toái cho những người qua đường.

Hơn nữa, những nơi cần tu sửa cũng do chính họ đích thân thực hiện.

Bọn họ làm việc luôn rất nghiêm túc.

Thậm chí, có người còn nằm bò trên mặt đất để lau đường phố thật cẩn thận, như thể muốn lau nền gạch này cho đến khi chúng tỏa sáng.

Trên áo bào của nhóm người này có in dòng chữ ở mặt phía sau.

“Cải tạo thật tốt, trở lại làm người.”

Mặt phía trước thì viết…

“Dùng sức lao động trả giá cho tội lỗi, để mồ hôi gột rửa sạch tâm hồn.”

Trương Bằng Vân phát hiện ra điều càng kỳ quái hơn nữa là nhóm người này rõ ràng là Võ Linh quân pháo hôi của bên phía Tàng Vũ trong chiến trường hư không, bọn họ là những người thuộc tam huyết nhất mạch hung hãn, dũng cảm và coi trọng vinh quang chiến sĩ nhất.

Tộc Huyết Văn, tộc Huyết Oán và tộc Huyết Dũng.

Nhưng trên nhóm người này không có xiềng xích, lại cam tâm tình nguyện làm việc ở đó, vẻ mặt thành kính, miệng cứ lẩm bẩm.

Ông còn tận mắt chứng kiến một người tộc Huyết Văn cao to hùng dũng đang dỗ dành một đứa trẻ một cách cẩn thận, còn giúp cậu bé tìm người thân thất lạc.

Người nào người nấy đều lẩm bẩm: chí thiện chí nhân.

Thấy vậy, Trương Bằng Vân muốn tê cả da đầu, cả người lạnh như băng.

Ngày trước, bọn họ cũng không phải chưa từng bắt được người của Võ Linh quân hay những kẻ của tam huyết nhất mạch.

Kẻ nào kẻ nấy đều cứng đầu, thà chết cũng không chịu khuất phục.

Nhưng bây giờ đám điên loạn vì chiến tranh này lại ngoan ngoãn như những đứa trẻ, ở đó làm chuyện tốt, làm người tốt.

Bọn họ lại còn không ngừng hô khẩu hiệu sám hối tội nghiệt?

“Không đúng, có gì đó không đúng lắm ở Đế vực này.” Trương Bằng Vân lau mồ hôi, sắc mặt hơi trắng bệch.

Cho dù ông quỷ kế đa đoan và cực kỳ xảo trá.

Giả bộ lừa gạt người khác nhiều năm như vậy, thậm chí át chủ bài của ông cũng phải bố trí ba tầng mê hoặc người khác.

Nhưng ông cũng không chịu nổi sự công kích trước mắt này.

“Vị lữ khách này, ngươi cảm thấy không khỏe ở đâu à?” Bỗng nhiên, một tiếng nói ân cần hỏi thăm vang lên trước mặt ông.

Trương Bằng Vân ngẩng đầu lên, phát hiện không biết từ lúc nào một gã tộc Huyết Văn đã bước tới trước mặt ông.

Trên tay còn cầm một tách trà.

“Trà này được trồng ở phân nhánh thứ tám của trang trại chăn nuôi Thanh Viêm bọn ta, có mùi thơm ngát, bồi bổ tinh thần, nhìn ngài đổ mồ hôi, mặt đỏ bừng, e rằng là do quá nóng.”

“Linh khí Đế vực nồng nặc khiến những lữ khách từ bên ngoài tới như các ngươi thường xuyên xảy ra tình trạng như thế này.”

Vừa nói, tộc Huyết Văn vừa đưa tách trà trong tay tới trước mặt Trương Bằng Vân.

Nhìn giọng điệu dịu dàng của tộc Huyết Văn đang đứng trước mặt, Trương Bằng Vân hơi không thích ứng kịp, ông đưa tay ra đón lấy tách trà và một hơi uống cạn.

Uống xong, quả nhiên đúng như lời đối phương nói, trong trà có ẩn chứa linh khí khiến cơ thể rất thư thái.

“Trà ngon!” Trương Bằng Vân không khỏi tán thưởng.

“Ngài dễ chịu là được.” Tộc Huyết Văn lấy lại tách trà, mỉm cười lên tiếng.

Nhìn tộc Huyết Văn trước mặt như thể đã đổi tính đổi nết, Trương Bằng Vân không khỏi dò xét: “Áo bào trên người các hạ là sao thế, các ngươi đang làm gì ở đây vậy.”

“Tộc bọn ta có tội nghiệt lớn, khó có thể bù đắp được, nếu chết đi thì quá dễ dàng, cảm thấy hổ thẹn với đất trời.” Thái độ của Tộc Huyết Văn thành kính, lắc đầu và nói tiếp: “Chỉ có dùng thân thể tội lỗi này làm chút việc thiện để tích đức cho tộc bọn ta.”

Nói xong, tộc Huyết Văn lần nữa hành lễ và quay trở lại đội ngũ của tộc nhân mình, tiếp tục làm việc còn dang dở.

Trương Bằng Vân đứng yên tại chỗ trân trối nhìn theo, chấn động mạnh.

Đế vực này có vấn đề lớn!

Thật quỷ dị, quá mức đáng sợ.

Đó có còn là tộc Huyết Văn không vậy?

Hắn bị thay não rồi ư!

Một lát sau.

Trương Bằng Vân ngồi trong tửu lâu, sau khi gọi rượu và thức

ăn, ông ngồi bên cạnh nghe ngóng cuộc nói chuyện xung quanh.

Chương 773. Tuyệt đối đừng tới đây

Nơi đây quả thật là địa điểm thu thập tình báo hoàn hảo nhất.

Chỉ là khi nhìn vào chiếc bàn trước mặt, Trương Bằng Vân vẫn cảm thấy bất an.

Sau khi đi vào Đế vực, những gì ông nghe và thấy được ở đây vượt quá mức tưởng tượng của ông.

Không lúc nào là chúng không tác động vào tâm trí ông.

“Nói ra thật kỳ lạ, tin tức của bên chư thiên vạn giới chúng ta, thật sự không thể truyền ra được.” Bỗng nhiên, có một thương nhân ngoại giới lên tiếng thảo luận cùng đồng bạn.

“Đúng vậy, trận pháp truyền tin cũng bị cắt đứt, đường thuyền hư không cũng bị xáo trộn rồi, nghe nói có thương đội muốn rời khỏi đây nhưng lại quay tròn tại chỗ!”

“Có vị trận pháp đại sư phán đoán rằng nếu ngươi không đạt Đạo Giới cảnh nhị thập tam giai thì không cách nào đột phá được vòng luẩn quẩn này.”

“Việc phong tỏa này đúng là rất kỳ lạ, trước đây ta thật sự không phát hiện ra, nghe nói Đế vực đã có người ra ngoài thăm dò thực hư rồi.”

“Ổ, cường giả Đế vực nhiều như mây, ai ra tay vậy?”

“Còn ai trồng khoai đất này, đương nhiên là cái vị gấp gáp nhất rồi.”

“Ha ha ha, ngươi đang nói đến lão tiền bối Đại Viêm đế trong tứ đế dưới trướng Nhân hoàng đó ư?”

“Nói đến vị lão tiền bối này rất coi trọng danh tiếng, hiện tại vừa mới xuất thế lần nữa mà danh tiếng lại không truyền đi được nên nóng lòng đó mà.”

“Chứ còn gì nữa, nghe nói lão tiền bối còn đích thân đến giới quan để hiện thân, chỉ vì muốn lan truyền chuyện bản thân hiện thế ra khắp thiên hạ.”

“Nếu không phải ông lão nhà người ta trêu ghẹo mãi như vậy thì không có tình báo thương nhân muốn rời khỏi đây đâu.”

“Đúng vậy, Đế vực là mô nơi tốt vậy, nếu lan truyền rộng rãi thì cạnh tranh sẽ rất lớn, đâu cần nói xa xôi chỉ mỗi chuyện danh ngạch hội Mềm thôi, những người ngoại giới như chúng ta muốn gia nhập đúng là khó càng thêm khó!”

Trương Bằng Vân gần như ngừng hô hấp, đồng tử co lại.

Đại Viêm đế!!!

Thời đại này, quần anh hội tụ.

Trong số đó, ba người xuất sắc nhất trong Nhân tộc là Nhân hoàng, Nhân đế, Nhân tôn.

Và Nhân hoàng Tử Cực Vô Địch.

Người giống như tên, ngay cả Nhân đế và Nhân tôn cũng phải tạm lánh khi phải đối mặt với ông.

Hoàng đình Nhân tộc còn được coi là Nhân tộc chính thống.

Tứ đại đế dưới trướng lại càng vang danh khắp chư thiên vạn giới.

Theo ghi chép, năm xưa Đại Viêm đế từng trải qua đại kiếp, trong trận chém giết với Tàng Vũ đã trả một cái giá rất lớn.

Sau khi hiến tế bản thân, sống chết không rõ.

Nhưng có nhiều suy đoán cho rằng Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh đã chết rồi.

Hôm nay, Trương Bằng Vân lại nghe được tin tức của Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh ở nơi đây.

Có người giả mạo ư?

Hay là tung tin giả?

Nếu như sớm hơn một chút, có lẽ Trương Bằng Vân đã cho là như thế.

Nhưng sau khi hành động trên Đế vực này một thời gian ngắn, trải qua nhiều chuyện, nghe thấy và nhìn thấy nhiều điều.

Ông đột nhiên cảm giác cho dù Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh đang ở nơi này, hình như cũng không phải là chuyện gì kỳ lạ cả.

"Đám thương nhân các ngươi chỉ biết rảnh rỗi tám chuyện của lão phu, giỏi thì truyền tin tức này ra ngoài đi chứ!" Bỗng nhiên, một tiếng oán trách vang lên trong tửu lâu này.

Thương nhân xung quanh lao nhao đứng bật dậy và hành lễ về hướng phát ra âm thanh.

"Tiền bối, ngài cứ đùa, chẳng phải bọn ta đã nói rồi sao, hiện tại nơi này xảy ra chuyện quỷ dị nên không ra ngoài được mà."

"Không phải ngài đi thăm dò tình hình rồi sao, chẳng lẽ không có kết quả gì à?"

"Đúng vậy, ngài là Đại Viêm đế cơ mà."

Sắc mặt người nào người nấy trong tửu lâu đều tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Bọn họ dùng ánh mắt tràn đầy tôn kính nhưng cũng không quá e ngại nhìn đối phương.

Sau những ngày tiếp xúc thận trọng, bọn họ bắt đầu nhận ra vị Đại Viêm đế trong truyền thuyết này, căn bản không hề kiêu ngạo mà ông còn rất thích hòa mình cùng bọn họ.

Hơn nữa, ông còn nghe được một vài tin tức bên ngoài từ trong miệng những thương nhân ngoại giới này.

Rốt cuộc là Đại Viêm đế đã hiến tế bản thân và chín mươi chín người con cùng nhảy vào lò luyện chiến tranh.

Làm sao một người làm ra hành động kinh hãi thế tục tự hy sinh bản thân như Đại Viêm đế lại có thể là hạng người ỷ vào thanh thế, diễu võ dương oai chứ?

Theo lời Lưu Mẫn Sinh nói, danh tiếng Đại Viêm đế của ông đã có khi còn dưới trướng của Nhân hoàng trong lúc hoàng đình Nhân tộc còn tồn tại.

Bây giờ, thời gian đã trôi qua, danh tiếng này không là gì cả.

Ông của hiện tại chỉ đơn giản là một ông lão trong Liên minh Nữ Đế mà thôi.

“Tra cái rắm, chúng chạy hết trơn rồi còn đâu!” Lưu Mẫn Sinh bĩu môi, tùy tiện ngồi xuống một cái bàn: “Hình như chúng nghe phong phanh gì đó nên chuồn trước hết rồi.”

“Lần này, các ngươi phải lan truyền tin tức về lão phu ra ngoài đó, nghe chưa.”

Nói xong, Lưu Mẫn Sinh cũng không khách khí, trực tiếp cầm

ly rượu trên bàn uống cạn.

Chương 774. Tuyệt đối đừng tới đây (2)

Mọi người đều vác bàn xách ghế tới gần ngồi, ông cũng không để tâm.

Bọn họ đều là hậu sinh vãn bối ở trước mặt ông lão này, họ có thể sống tốt tới ngày hôm nay đều nhờ vào sự hy sinh hết mình của vị này.

Mời ông ăn uống thì đã là gì chứ?

Huống hồ, có thể được ngồi cùng bàn với Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh thì phải may mắn và vinh quang đến mức nào chứ.

“Cũng không biết sau khi tin tức truyền ra ngoài, lúc nào thuộc hạ hoàng đình cũ mới tìm được đến đây.” Lưu Mẫn Sinh lầm bầm, tán gẫu với mọi người xung quanh.

Trương Bằng Vân ở bên cạnh, lông mày điên cuồng run rẩy, lòng kinh hãi khi nhìn thân thể linh hồn đang uống rượu ở đằng kia.

Thật sự là Đại Viêm đế, Lưu Mẫn Sinh!!

Không phải ai cũng biết về chân dung của nhân vật trong truyền thuyết như thế.

Trương Bằng Vân hít sâu, lấy lại bình tĩnh, sau đó ông gọi tiểu nhị tửu lâu tính tiền và đứng dậy rời khỏi đây.

Một lần nữa trở lại đường phố trong hoàng thành, Trương Bằng Vân nhìn cảnh sắc xung quanh, cứ cảm thấy không quá chân

thật.

Đế vực Liên minh Nữ Đế này có quá nhiều chuyện ông không thể tưởng tượng được.

Có khi còn kinh khủng hơn cả trong tưởng tượng của bản thân.

“Nhìn lại lần nữa, phải nhìn lại lần nữa…” Trương Bằng Vân lẩm bẩm, cố gắng tìm hiểu xem trong Đế vực rốt cuộc còn có nội dung tình báo nào khác không.

Cuối cùng, Trương Bằng Vân tìm một quán trọ để ở tạm.

Thời gian trôi nhanh, nháy mắt đã qua mấy ngày.

Thậm chí Trương Bằng Vân còn không kịp trả phòng, ông nhanh chóng rời đi để tìm cơ hội rời khỏi Đế vực Liên minh Nữ Đế này.

“Không được, không ổn rồi, nơi này thật đáng sợ, ta phải nhanh chóng rời khỏi đây.” Toàn thân Trương Bằng Vân nhũn ra, bước nhanh.

Mấy ngày ở trong Đế vực Liên minh Nữ Đế này, ông càng biết nhiều thông tin hơn.

Ví dụ như siêu chủng tộc không chỉ có thần tộc Vạn Vật mà còn có thần tộc Linh Năng, tộc Hoa Thần, thậm chí có rất nhiều chủng tộc thượng vị tồn tại.

Chỉ điểm này vẫn chưa đủ chứng tỏ nội tình của Đế vực Liên minh Nữ Đế.

Kinh khủng hơn là ông biết trong Đế vực Liên minh Nữ Đế này có Nữ Đế Đại Viêm Tử Nhược Yên, còn có phụ thân nàng Tử Đế Tôn, đều là huyết mạch Đế hoàng chính thống Nhân tộc.

Khoan nói tới Nữ Đế Thánh Ma mang trong mình huyết mạch Thánh Ma chí tôn.

Điều sốc nhất mà ông nghe ngóng được là ông ngoại của Nữ Đế Đại Viêm Tử Nhược Yên thực ra chính là con trai của thiếu đế tông tộc Tuyết thị Tuyết Chấn Thiên.

Theo tin tức ông nghe được thì thiếu đế tông tộc Tuyết thị Tuyết Chấn Thiên đã trở về sau nhiều năm mất tích.

Tông tộc Tuyết thị làm ầm ĩ hết cả lên.

Không ngờ chuyện này lại có liên quan đến nơi đây.

Đương nhiên, hết thảy những chuyện này đều không đủ để khiến Trương Bằng Vân sợ hãi.

Điều khiến ông thật sự sợ sệt chính là cái tên Thiên Tôn Chí Thiện bám váy.

Tiêu Thiên!

Nguyên nhân của sự việc là vào một buổi sáng sớm.

Khi ông vừa thức dậy thì phát hiện đất trời chấn động, đung đưa.

Dị biến đột ngột như này khiến Trương Bằng Vân giật cả mình.

Trong lúc ông còn đang không hiểu chuyện gì thì nghe được lời giải thích từ quần chúng nhiệt tình.

“Đừng lo lắng, nhất định là Tiêu đại nhân dung nhập mảnh vỡ thế giới vào Đế vực rồi đó.”

“May chỉ là mảnh vỡ thế giới nên chấn động nhỏ, nếu như dung nhập cả một thế giới giới vực thì động tĩnh sẽ lớn hơn

nhiều.”

“Đương nhiên, người ngoại giới ít gặp phải tình huống như thế này, còn người hoàng triều Đại Viêm chúng ta thì đã trải nghiệm nhiều, sớm quen rồi.”

Đối với bách tính hoàng triều Đại Viêm và Tiêu Thiên.

Loại chuyện dung hợp thế giới giới vực đã không tính là điều bí mật gì cả.

Suy cho cùng, việc này giấu diếm cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Nhưng đối với Trương Bằng Vân thì đây là một chuyện vô cùng khủng bố.

Dung hợp mảnh vỡ thế giới.

Dung hợp thế giới giới vực, là sao?

Với sự thắc mắc của Trương Bằng Vân, dân chúng trả lời như một điều đương nhiên: “Là ý trên mặt chữ, có vấn đề gì ư?”

Có vấn đề gì ư?

Vấn đề hơi bị lớn đó!

Trương Bằng Vân không ngốc, ông lập tức hiểu được ý tứ trong lời nói của đối phương có nghĩa là gì.

Ông bỗng nhiên hiểu được rằng tại sao màn chắn thế giới ở sơn vực Huyền Phú ngày xưa lại bành trướng khổng lồ đến như vậy khi nhìn từ bên ngoài.

Ông bỗng nhiên hiểu được rằng tại sao tình hình nội bộ của Đế vực Liên minh Nữ Đế lại như thế này.

“Đế vực không thể hấp tấp động thủ, đây không phải là thứ chúng ta có thể động vào.” Trương Bằng Vân vội vàng tìm đại điện truyền tống để quay về hòn đảo trên không.

Ông lấy thuyền Hư Không của mình ra, vội vội vàng càng bay ra ngoài Đế vực Liên minh Nữ Đế.

Mồ hôi liên tục chảy trên mặt.

“Phải rời khỏi, ta muốn rời khỏi đây!” Trương Bằng Vân gào thét trong lòng, điều khiển thuyền vào trong hư không, đi đến giới quan, sau khi nộp một ít phí linh thạch, một lần nữa trở lại đường thuyền hư không trong hư không hắc ám.

Chương 775. Ngươi không gạt được ta đâu

Đợi sau khi dần dần rời xa Đế vực Liên minh Nữ Đế, lúc này Trương Bằng Vân mới thở phào nhẹ nhõm.

“Phải nhanh chóng báo cho bọn họ không được tới đây.” Trương Bằng Vân lấy ngọc truyền tin và liên hệ với bên kia.

Trương Bằng Vân lấy ngọc truyền tin ra, trong cơ thể hiện ra ánh sáng xanh, toàn bộ thuyền Hư Không vặn vẹo một trận rồi trốn vào xa xa, thoát ly đường thuyền hư không.

Sau khi rời khỏi đường thuyền hư không, cung điện Thanh Thiên của Trương Bằng Vân lần nữa hiện lên.

Thuyền Hư Không trốn vào trong cung điện.

Lúc này, Trương Bằng Vân đi vào cung điện, ngọc truyền tin trong tay được linh khí rót vào, linh khí bên trong lưu chuyển thành hình.

Tiến vào trong cung điện, ông đi đến mật thất, nhập ngọc truyền tin vào bên trong.

Không bao lâu sau, dưới sự vận chuyển của trận pháp.

Phía trước bắt đầu hiện ra bóng dáng của con trai Trương Phùng, trận pháp mở rộng ra, tình cảnh và bóng dáng bên cạnh hắn cũng hiện lên.

Trương Bằng Vân quan sát kỹ, lúc này mới nhìn thấy rõ.

Bên cạnh con trai chính là vợ mình, còn có nhạc phụ nhạc mẫu.

Nhìn dáng vẻ này, chỉ sợ trên linh khí phi hành hư không đang tiến về phía Đế vực Liên minh Nữ Đế.

"Phụ thân, tình báo phía bên người đã dò xét ổn hết rồi chứ?" Bóng dáng hư ảo của Trương Phùng được ngưng tụ phía bên kia trận pháp truyền tin, mở miệng hỏi.

Trong ánh mắt còn tràn đầy chờ mong.

Rất rõ ràng, hắn muốn nhận được tin tức tốt từ nhóm trong miệng mình.

Theo như Trương Phùng thấy, lâu như vậy phụ thân mới liên hệ cho bọn họ, chỉ sợ là dò xét rất cẩn thận.

Chắc chắn nội dung tình báo rất khả quan.

"Phu quân, xem ra chàng đã tìm thấy vị trí của di tích cấp Thiên, hoặc là xác định manh mối rồi đúng không?" Lúc này, bóng dáng của một nữ tử bên cạnh Trương Phùng đột nhiên mở miệng.

Thông qua trận pháp truyền tin ngưng tụ thành, có thể nhìn thấy nữ tử này mặc áo bào đỏ, ung dung hoa quý.

Mà bà thì khoanh tay trước người, mặt nở nụ cười mỉm, nhìn bóng dáng ngưng tụ thành bên cạnh trận pháp truyền tin trước mặt.

Đối với Tử Như Ảnh, bà rất đắc ý khi tìm thấy phu quân này.

Phu quân của mình lúc đầu bé nhỏ, xuất thân không được tốt cho lắm, nhưng bà lại để ý đối phương cái không biết xấu hổ.

Đối với bà, đối với Tử gia, cái danh hậu duệ Nhân Hoàng thực tế là một loại ràng buộc.

Rất nhiều chuyện, rất nhiều lời, không tiện nói cho bọn họ, không tiện để bọn họ làm.

Phu quân mình chính là lựa chọn tốt nhất.

Hơn nữa, tư chất của Trương Bằng Vân rất đáng sợ, cả nhà mình giúp hắn, quật khởi hết sức nhanh chóng.

Mặc dù đối phương dành được chỗ ngồi ở hội trưởng lão liên minh bách tộc, không tránh được sự giúp đỡ của nhà bọn họ, nhưng nếu như Trương Bằng Vân không có bản lĩnh.

Thì cho dù bọn họ có đập nhiều tài nguyên hơn nữa cũng không làm nên chuyện gì.

Nhờ vào người con rể tốt là Trương Bằng Vân, địa vị của cả nhà bọn họ ở Tử gia cứ như là nước dâng thuyền cao.

Nếu không phải như vậy thì con trai cũng không đến mức cùng họ với con rể.

Đây là tôn trọng cả nhà bọn họ đối với trượng phu của bà.

Phụ mẫu của Tử Như Ảnh ở bên cạnh cũng mang theo ý cười, hai tay đều siết chặt, trong mắt lộ ra ánh sáng mong chờ.

Rất rõ ràng, bọn họ đều hy vọng nghe được tin tốt từ trong miệng của đối phương.

Đối với cả nhà bọn họ, thật sự có thể tìm thấy di tích cấp Thiên chính là ngày trở mình.

"Không được, các người không được tới, chúng ta không lấy được Đế vực Liên minh Nữ Đế đâu!" Bỗng nhiên Trương Bằng Vân mở miệng, sắc mặt rất âm trầm.

Lời nói đột nhiên khiến cả nhà đang đối diện với trận pháp truyền tin đều ngây người.

Trương Phùng càng ngạc nhiên, vội vàng nói: "Phụ thân, đây là có ý gì!"

"Phu quân, lẽ nào đã xảy ra chuyện gì?" Tử Như Ảnh cũng buông hai tay, cau mày: “Bọn ta sắp đến vị trí của chàng rồi, lần này được xem là chuyển hết của cải trong nhà chúng ta qua đó.”

Trương Bằng Vân phất tay, sắc mặt ngưng lại: "Các người hoàn toàn không biết chỗ đáng sợ của Đế vực Liên minh Nữ Đế này."

"Bên trong Đế vực có ba chủng tộc siêu vị!"

"Không chỉ như vậy, Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh sống lại, lần nữa hiện thế ở bên trong Đế vực."

"Chứ đừng nhắc đến Thiên Tôn Chí Thiện bám váy Tiêu Thiên, bản lĩnh của hắn thông thiên, có thể dung hợp thế giới giới vực lại với nhau."

"Hòa nhập mảnh vỡ thế giới vào thế giới giới vực càng là chuyện tiện tay, thậm chí ta còn đích thân trải nghiệm một lần."

"Chỉ từ những tình báo này cho thấy, Đế vực Liên minh Nữ Đế tuyệt đối không phải là nơi thực lực nhà chúng ta có thể trêu chọc nổi!"

Trương Bằng Vân nói đến đây, biểu cảm vô cùng nghiêm trọng: "Cho nên, chúng ta vẫn là nên rời đi, bàn bạc kỹ hơn mới được!"

Nhưng đối mặt với lời nói của Trương Bằng Vân, đối diện với trận pháp truyền tin rất lâu cũng không có hồi âm.

Chương 776. Đây là muốn kéo ta cùng tìm chết mà

Rất lâu sau, phía đối diện truyền đến âm thanh chất vấn: "Trương Bằng Vân, cả nhà lão phu đối xử với ngươi không tồi, có cần xem bọn ta là kẻ ngốc hay không?"

Âm thanh đột ngột vang lên khiến Trương Bằng Vân ngây ra.

Bởi vì khoảng cách hai bên khá gần, hơn nữa hư ảnh trận pháp truyền tin ngưng tụ lần này rất thật.

Lúc ông ngẩng đầu, có thể nhìn thấy nhạc phụ Tử Trận Sơn có vẻ mặt không vui.

Ánh mắt nhìn về bản thân rất bất mãn.

"Nhạc phụ đại nhân, tại sao lại nói lời này?" Trương Bằng Vân ngây ra, không nhịn được nên hỏi.

Tử Trận Sơn hừ lạnh, rồi tiếp tục mở miệng: "Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh, ngươi nói ra miệng lời này, lẽ nào không động não suy nghĩ, ngươi cảm thấy bọn ta sẽ tin à?"

"Ở thời đại đó, Nhân Hoàng bọn họ đã sớm phi thăng thượng giới, mọi người đều biết trước đây Đại Viêm đế hy sinh bản thân, sau đó đã sớm chết trận rồi."

"Kết quả, ngươi lại nói Đại Viêm đế ở Đế vực, được à!"

"Còn dung hợp thế giới giới vực, ngươi có biết điều này cần có bao nhiêu cảnh giới thực lực không?"

"Đúng vậy, chư thiên vạn giới sinh ra cường giả đáng sợ như vậy không phải là không có khả năng, nhưng tồn tại này, chỉ sợ đã sớm phi thăng thượng giới."

"Kết quả ngươi lại nói tồn tại có danh hiệu mắc cười như Thiên Tôn Chí Thiện bám váy có thể dung hợp thế giới giới vực?"

Tử Trận Sơn nói xong thì không khỏi lắc đầu: "Trương Bằng Vân à, gần đây dã tâm của ngươi ngày càng lớn đó, ngươi âm thầm làm mấy động tác nhỏ trêu ghẹo, ngươi cho rằng bọn ta không biết à?"

"Trước đây cả nhà bọn ta không so đo, kết quả ngươi được một tấc lại muốn tiến một thước."

"Sau khi tìm thấy di tích cấp Thiên còn muốn chiếm đoạt một mình, bịa lời nói dối, muốn dọa lùi bọn ta!"

"Trương Bằng Vân!"

Trên hư ảnh do trận pháp truyền tin ngưng tụ, sắc mặt của Tử Trận Sơn dữ tợn, quát lớn tiếng.

"Ngươi không gạt được ta đâu!"

Từ trên biểu hiện của ông ta, Tử Trận Sơn cực kỳ tức giận, trong giọng nói còn có chứa một tia thất vọng.

"Phu quân, sao chàng có thể..." Tử Như Ảnh cũng không thể tin nổi mở miệng.

Trương Bằng Vân nghẹn họng nhìn trân trối, làm sao ông cũng không ngờ lòng tốt của mình bị người ta xem thành lòng lang dạ thú.

Điều ông nghe thấy nhìn thấy ở Đế vực Liên minh Nữ Đế, đều là chân thật, không chút giả dối.

"Ta tận mắt nhìn thấy bóng dáng của hoàng đế Đại Viêm Lưu Mẫn Sinh, làm sao là nói dối." Trương Bằng Vân vội vàng mở miệng: "Thật ra ta không rõ cường độ thực lực của Chí Thiện Nhuyễn Phạn Thiên Tôn Tiêu Thiên, chỉ là nghe được từ trong miệng người bên cạnh."

"Nhưng lúc thám thính tình báo, ta đã giả trang thân phận, không tồn tại có người cố ý lừa dối."

"Chuyến đi này thật hung hiểm, tại sao các ngươi không tin?"

Nhưng mà, lời nói này của Trương Bằng Vân này lại khiến Tử Trận Sơn không nhịn được lắc đầu.

Mà khi ông mở miệng lần nữa, trong giọng nói lại tràn ngập vẻ thất vọng: "Trương Bằng Vân à, ngươi thật sự khiến người ta thất vọng quá."

"Quá khứ, ngươi âm thầm bồi dưỡng một vài thế lực tâm phúc, bọn ta đều mở một mắt nhắm một mắt."

"Dù sao ngươi là người ở rể, muốn cạnh tranh trong tay giữ chút sức mạnh chút tự tin, muốn tìm về một chút tự tôn."

"Bọn ta rất hiểu những chuyện này, cũng không nói cái gì."

"Nhưng thủ đoạn trước mắt của ngươi quá vụng về, quá tham lam!"

Tử Trận Sơn vừa nói, vừa không nhịn được lắc đầu.

Thê tử của ông ở bên cạnh, nhạc mẫu của Trương Bằng Vân, Thái Dĩnh Ngộ lại than thở: "Đứa nhỏ này, hiện giờ sao có thể phạm sai lầm như vậy chứ?"

"Cả nhà bọn ta cũng rất ưu ái ngươi, ngay cả đứa nhỏ cũng theo họ của ngươi, làm sao lại..."

Thê tử của Trương Bằng Vân, Tử Như Ảnh cũng than thở, không khỏi lắc đầu.

Đứa con trai Trương Phùng này cũng dùng một ánh mắt kỳ quái, khó hiểu, nhìn qua phụ thân của mình.

Cũng rất khó hiểu, làm sao đang yên đang lành, Đế vực Liên minh Nữ Đế từ trong miệng phụ thân biết được đã biến thành chỗ hung hiểm như vậy.

Thật ra, khi Trương Bằng Vân đề cập đến Đế vực Liên minh Nữ Đế có nguy hiểm, khoảnh khắc đầu tiên bọn họ tin tưởng cũng có chút lo lắng, có thật hay không.

Nhưng khi Trương Bằng Vân dần dần mở miệng, trở ra những mạo hiểm đó.

Tâm trạng và suy nghĩ của bọn họ bắt đầu dần dần trở nên vi diệu.

Tới cuối cùng, ánh mắt nhìn về phía Trương Bằng Vân dần dần không thích hợp.

Hoài nghi đối phương có phải xem bọn họ như mấy tên ngốc mà lừa đảo không.

Cái cớ như vậy, chính ngươi nói ra đáng tin sao?

Rốt cuộc là tiền tài động lòng người mà.

Tài phú to lớn như di tích như cấp Thiên đã mê loạn trái tim của Trương Bằng Vân khiến ông hiện lên tham niệm muốn độc chiếm.

Nghĩ đến đây, Tử Trận Sơn không khỏi có chút bối rối: "Sổ này, đến lúc đó lại đến tìm ngươi tính!"

Nói xong, trận pháp truyền tin trước mặt Trương Bằng Vân

tiêu tán, hiển nhiên là đối phương cắt đứt.

Sau khi cắt đứt trận pháp truyền tin, trong hư không hắc ám cách đó không xa, trên hàng không hư không.

Chương 777. Đây là muốn kéo ta cùng tìm chết mà (2)

Rất nhiều chiến hạm hư không đang chậm rãi phi hành, cả vật thể đều dùng kim loại linh khoáng tạo thành, hơn nữa còn phất cao ngọn cờ của Tử gia.

Tốc độ rất nhanh, liều mạng xông thẳng trong cả đường hàng không hư không.

Pháp khí phi hành khác trong đường hàng không đã sớm nhận ra chiến hạm hư không của bọn họ, đều né tránh.

Trong chiến hạm, Tử Trận Sơn lại hạ lệnh, không tiếc hao tổn càng nhiều linh thạch, tăng tốc chiến hạm hư không bay tới phía trước.

"Phải nắm chắc thời gian, không ngờ sức hút của di tích cấp Thiên trong sơn vực Huyền Phú lớn khổng lồ như vậy khiến Trương Bằng Vân cũng không tiếc mất mặt."

"Nói không chừng tên đó đã âm thầm bố trí cái gì, muốn trực tiếp độc chiếm di tích kia."

Tử Trận Sơn nói đến đây, thầm hận không thôi: "Thật sự là một con sói mắt trắng nuôi không quen."

"Từ lúc phát hiện hắn âm thầm bồi dưỡng thế lực đã áp dụng một biện pháp." Thái Dĩnh Ngộ bên cạnh rất ảo não: "Chính vì ngươi mềm lòng, nói là hắn trải qua không ít khổ lao."

"Để cho hắn đi!"

Tử Trận Sơn cũng than vãn: "Việc này quả thực trách ta."

Duy nhất trên mặt Tử Như Ảnh lộ ra vẻ thương tiếc, đến bây giờ nàng cũng không làm rõ, tại sao trượng phu của mình biến thành dáng vẻ này.

Bọn ta không biết rốt cuộc đối phương làm sao làm được, vẻ mặt nghiêm túc nói hưu nói vượn với bọn họ.

Nhiều năm trôi qua, Trương Bằng Vân vậy mà trở nên nhiều như vậy, trở nên xa lạ như thế khiến bà có chút không quen.

...

Rầm!

Tiếng va chạm nặng nề, vang vọng trong cả cung điện Thanh Thiên.

"Ngu ngốc đều là một đám óc heo!" Trương Bằng Vân gầm nhẹ lên, cả người hơi run rẩy.

"Nói ta mờ ám, nói ta âm thầm bồi dưỡng thế lực?"

"Nếu không phải đám ngu ngốc các ngươi được một chút chỗ tốt liền diễu võ dương oai, ở trong tộc vênh váo đắc ý, về phần ta âm thầm bồi dưỡng một vài thế lực nhỏ, tránh liên hệ với ngoài sáng."

"Vậy thì sẽ không bị những tên đồng tộc đỏ mắt, đả kích đến việc làm ăn sao?"

"Heo, đều là một đám heo, lão tử đã sớm nói với các ngươi, ta âm thầm làm một vài việc, phụ trách lấy tài nguyên, làm một vài chuyện không thuận tiện."

"Từ khi nào thì biến thành các ngươi mở một mắt nhắm một mắt, đều là óc heo, ngu xuẩn!!"

Trương Bằng Vân điên cuồng rít gào, có chút tâm thần.

Cả nhà nhạc phụ nhạc mẫu của mình, quả thật không tệ với mình nhưng mà đầu óc thật sự ngu tới không bình thường.

Không gì ngoài đầu thai tốt thôi.

Đương nhiên không thể phủ nhận, ông có thể mượn gia đình này đạt tới mức độ hôm nay, không thoát khỏi sự ngu ngốc của đối phương.

Nhưng hiện giờ, sự ngu ngốc này rơi trên người mình, ông cực kỳ khó chịu.

"Không được, phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, tiếp tục ở lại đây khác gì đâm đầu với chỗ chết đâu." Trương Bằng Vân lẩm bẩm, trong lòng đã hạ quyết tâm.

Lão bà con trai, nhạc phụ nhạc mẫu chó má gì đó, nếu cả nhà các ngươi đã muốn chủ động đâm đầu vào chỗ chết, vậy thì cũng đừng trách ông mặc kệ các ngươi.

Sau khi nghĩ xong, Trương Bằng Vân muốn điều động cung điện Thanh Thiên rời đi, một lần nữa trở lại trên tuyến đường hư không.

Chỉ là khi Trương Bằng Vân phải điều động, lại phát hiện cung điện Thanh Thiên không thể nhúc nhích.

"Sao lại thế này?" Trương Bằng Vân đầu tiên là ngẩn ra, sau đó trong lòng hiện ra một tính khả năng.

Ông vội vàng nhìn lại trung tâm trong cung điện Thanh Thiên, phát hiện trận pháp đầu mối then chốt đã thay đổi.

Ông!

Trận pháp chấn động bỗng nhiên tự mình vận chuyển, điều

chỉnh phương hướng của cung điện Thanh Thiên.

"Đáng chết!" Lúc này, Trương Bằng Vân làm sao không rõ lúc cung điện Thanh Thiên này luyện chế bị người ta để lại đường lui.

Khẳng định là cả nhà vợ của, đám người ngu xuẩn này vậy mà có thể nghĩ đến chiêu này?

"Đợi đã, bọn họ muốn làm gì?" Trương Bằng Vân bỗng nhiên khó hiểu, vội vàng lợi dụng trận pháp của cung điện Thanh Thiên tra xét bốn phía.

Ông phát hiện cung điện Thanh Thiên vậy mà tới gần một phương hướng, kết quả mà bên kia tra xét rõ ràng là một chiến hạm hư không uy phong lẫm liệt.

Cả nhà thê tử vậy mà đã tới rồi, tốc độ nhanh như vậy?

Chứng tỏ lúc ông liên hệ, đối phương thật sự không quá xa, cách mình rất gần.

Chờ một chút!

Sắc mặt Trương Bằng Vân bỗng nhiên trắng bệch, ông phát hiện cung điện Thanh Thiên của mình bị đối phương kéo, theo phương hướng của chiến hạm hư không kia tới gần Đế vực Liên minh Nữ Đế.

"Trương Bằng Vân, ta thật sự ra muốn cho ngươi tận mắt xem thử, mưu kế của mình bị chọc thủng, tài phú tính kế rơi vào trong tay ta sẽ là tư vị gì." Âm thanh hừ lạnh của Tử Trận Sơn vang lên trong đầu Trương Bằng Vân.

"Xem lão phu như đồ ngốc mà lừa gạt à, hừ!"

Trương Bằng Vân đứng trong đầu mối then chốt của trận pháp cung điện Thanh Thiên, sắc mặt trắng bệch.

Người cha vợ ngu ngốc này muốn mình cùng đâm đầu vào chỗ chết à.

Bản thân cả nhà Tử Trận Sơn cách rất gần vị trí của Trương Bằng Vân.

Chương 778. Khung giờ vàng tám giờ

Sau khi triệu hồi trận pháp thì lập tức thiêu đốt linh thạch, ngựa không ngừng cương nhanh chóng chạy tới.

Hơn nữa, bản thân bọn họ để lại đường lui ở trong cung điện Thanh Thiên.

Hơi lợi dụng trận pháp tìm kiếm một chút là có thể xác định được vị trí của ông.

Cung điện Thanh Thiên bị dắt, sắc mặt Trương Bằng Vân xanh mét.

Ông cũng không muốn đi theo đâm đầu vào chỗ chết một cách lãng xẹt!

Bản thân đã nói rõ ràng rành mạch, cả nhà nhạc phụ còn muốn đi cho không.

Ông còn ở lại nơi này làm gì.

Trương Bằng Vân rời khỏi đầu mối then chốt trận pháp, ông muốn rời khỏi cung điện Thanh Thiên, lợi dụng thuyền hư không rời đi.

Khẳng định là Đế vực Liên minh Nữ Đế có bí mật lớn, gặp gỡ lớn.

Nhưng tuyệt đối không phải sức lực một mình ông có thể mưu cầu.

Phải tìm người hợp tác, bàn bạc kỹ hơn mới phải.

Ngay lúc Trương Bằng Vân chuẩn bị rời đi lại nhìn thấy phương hướng cửa đại điện có bóng người xuất hiện, đi về phía ông.

Ông nhìn kỹ, không phải thê tử nhạc phụ nhạc mẫu còn có con trai của bọn họ thì còn có thể là ai.

"Trương Bằng Vân, ngươi muốn đi đâu!" Nhìn dáng vẻ này của Trương Bằng Vân, Tử Trận Sơn lập tức phản ứng lại, đối phương muốn trốn.

Có tật giật mình?

Hay là sau khi chuyện bại lộ muốn tìm người qua, chờ cả nhà bọn họ bị đánh sống đánh chết, bản thân lại ngồi làm ngư ông đắc lợi?

Nghĩ đến đây, Tử Trận Sơn không nhịn được một cơn lửa giận bốc lên từ trong lòng.

"Không ngờ tên đồ đệ lang tâm cẩu phế nhà ngươi, tâm tư lại sâu như vậy."

Nghe một câu không đầu không đuôi này của cha vợ, Trương Bằng Vân sửng sốt một chút.

Nhưng lúc này, ông đã không muốn lãng phí võ mồm với bọn họ nữa, chỉ là trừng con trai một cái.

Suy cho cùng Trương Phùng là Trương Bằng Vân nuôi lớn, cũng biết uy nghiêm của phụ thân.

Hắn cũng thành thật, trở lại bên cạnh phụ thân mình, nghiêng đầu nhìn lại.

Phát hiện biểu cảm của phụ thân mình cực kỳ nghiêm túc,

trong ánh mắt ngược lại có một tia vội vàng.

“Nhiều năm như vậy, ngươi biết làm việc tác phong của ta rồi đó.” Trương Bằng Vân lần nữa mở miệng, nhìn chằm chằm thê tử Tử Như Ảnh: “Là vợ chồng, ta hỏi nàng một câu cuối cùng, đi theo ta hay là muốn ở lại.”

Tử Như Ảnh giật mình, cẩn thận nhìn biểu cảm của trượng phu.

“Cuối cùng ta muốn nói một câu, nếu ta thật sự muốn độc chiếm tài phú nơi này, ta cần gì đến mức phải thông báo cho các ngươi.” Trương Bằng Vân lại mở miệng nói với nhạc phụ nhạc mẫu còn có tâm phúc đi theo bên cạnh ông.

Tử Trận Sơn nhíu mày, tựa hồ ông cũng nghĩ tới vấn đề trong đó, bắt đầu cân nhắc.

Thái Dĩnh Ngộ bên cạnh cũng giật mình: “Có thể để ngươi sửa miệng lần nữa, dùng lời nói dối sứt sẹo này gạt bọn ta, muốn lừa bọn ta rời đi.”

“Chỉ sợ tài phú nơi này đã kinh người đến khiến ngươi bị lạc, mất đi tâm trí!”

Tử Trận Sơn nghe thấy lời nói của thê tử, cũng tỉnh ngộ lại.

Đúng vậy, chỉ sợ tài phú của nơi này đã không phải là di tích cấp thiên có thể hình dung.

Thậm chí trong nội tâm bọn họ bắt đầu chờ mong, rốt cuộc phát hiện tài phú như thế nào khiến Trương Bằng Vân trước mặt làm ra quyết định như thế này.

Đối mặt với lời nói của nhạc phụ nhạc mẫu, khóe miệng Trương Bằng Vân run rẩy không còn lời nào để nói.

Ngu chết đi được!!!

Đều thời điểm này rồi còn cho rằng mình đang lừa gạt bọn họ, đang ăn nói bậy bạ sao?

Tại sao những người này không muốn động não.

Tử Như Ảnh nhìn trượng phu lại nhìn con trai của mình, cuối cùng vẫn gật đầu: "Đi, trước hết ta rời đi với chàng, xem thử rốt cuộc chàng muốn làm cái gì."

Dù sao cũng là vợ chồng, sau khi Tử Như Ảnh nói xong thì đi về phía Trương Bằng Vân.

Lời này của nàng không chỉ quyết định rời đi cùng trượng phu, thuận tiện nói cho phụ thân của mình biết ông có thể đi theo bên cạnh trượng phu, theo dõi đối phương.

Nhất cử lưỡng tiện.

Vốn dựa theo tình huống này, mọi thứ đều không có vấn đề gì.

Nhưng mà vào lúc này, Thái Dĩnh Ngộ lại mở miệng: "Không được, không thể đi, ai biết hắn muốn giở trò gì hay không, vẫn nên đi cùng bọn ta tốt hơn."

"Dù sao cũng là con rể của chúng ta, nếu thật sự có tài phú, đến lúc đó để hắn ra sức sau đó chúng ta có thể cùng hưởng."

Lời nói này của Thái Dĩnh Ngộ rất có trình độ, hình như không phải đang kiêng kị Trương Bằng Vân.

Mà là đối phương lừa gạt mình nhưng mình vẫn xem đối phương là người một nhà.

Còn có thể kêu hắn cùng hưởng tài phú.

Điều kiện tiên quyết là ra sức.

Tử Trận Sơn gật đầu rồi nhìn Trương Bằng Vân: “Đúng vậy, nơi này là ngươi phát hiện, mấy ngày nay thám thính tình báo nói không chừng đã sớm quen cửa quen nẻo rồi.”

“Giống như nương của ngươi nói, nếu ngươi có thể nhận ra sai lầm, làm việc chăm chỉ, chúng ta vẫn là người một nhà.”

“Thu hồi suy nghĩ của ngươi, đừng chọc người ta cười nữa.”

Trương Bằng Vân nghe đến gân xanh trên trán nổi lên, cả người hơi phát run: “Việc này ta không muốn nói thêm, các ngươi muốn đâm đầu vào chỗ chết ta không theo hầu.”

Chương 779. Khung giờ vàng tám giờ (2)

“Đi!”

Nói xong, Trương Bằng Vân ra hiệu cho con trai Trương Phùng đuổi theo, lại nhìn thê tử muốn đi ra ngoài cung điện Thanh Thiên.

Nhưng nháy mắt khi Trương Bằng Vân có động tác, Tử Trận Sơn cũng lập tức bộc phát ra linh khí trong cơ thể, ngăn cản đường đi.

Không chỉ như thế, tâm phúc bên bên cạnh ông cũng bắt đầu khởi động linh khí, khí tức phát ra ngăn cản trước mặt ông.

Đây là muốn tự mình ra tay.

“Ta chỉ là muốn rời khỏi mà thôi!” Trương Bằng Vân hít sâu, lần nữa mở miệng.

Ầm ầm!

Tử Trận Sơn lại bùng nổ khí cơ trong cơ thể, cả cung điện Thanh Thiên đều hơi chớp lên.

Thuấn Không cảnh nhị thập ngũ giai!

Trương Bằng Vân nhíu mày, người cha vợ này của ông vô thanh vô tức vậy mà tu hành tới mức độ này rồi?

Cho dù nhìn từ khí cơ, dường như chiến lực không đạt tới bình định cấp đế, xem như thực lực Thuấn Không cảnh tầm thường.

Cho dù như thế, vẫn là thực lực bất phàm.

“Trương Bằng Vân, nói ngươi không thể đi, ngươi thật sự cho rằng cánh của mình cứng lắm sao?” Giọng nói của Tử Trận Sơn trầm thấp.

Tử Như Ảnh bên cạnh có chút bất ngờ nhìn phụ thân của mình, bà không ngờ cảnh giới của Tử Trận Sơn lại đột phá.

Bà cũng không biết.

Tuy rằng trượng phu có thêm danh hiệu bình định, nhưng chung quy là Nhập Hư cảnh nhị thập tứ giai.

Cộng thêm tâm phúc dưới trướng phụ thân tề tụ ở đây, sử dụng thuật hợp kích, muốn bắt trượng phu là chuyện thoải mái.

Cảm xúc của bà có chút phiền muộn, làm sao đang yên đang lành trong nhà mình lại cãi nhau.

Không khí giương cung bạt kiếm.

Mà đỉnh của cung điện Thanh Thiên, trên xà cung điện rắc rối phức tạp, vài bóng dáng ngồi thành hàng.

Sức mạnh vô hình bao phủ bốn phía bọn họ, không ai có thể phát hiện.

“Cừ thật, con rể và cha vợ bắt cặp chém giết, trận này thật bất ngờ, không kém gì khung giờ vàng tám giờ.”

“Khung giờ vàng tám giờ là cái gì? Mặc kệ ba cái chuyện này, đây cũng không phải là chuyện tốt, ngươi đừng học.”

“Đúng vậy, hai người chúng ta không đánh lại ngươi.”

“Mấy nhạc phụ đại nhân yên tâm, ta cũng không phải là đứa nhỏ không hiểu chuyện.”

“Cũng không biết trận chém giết này, ai thắng ai thua?”

“Khẳng định là cha vợ rồi, người đông thế mạnh mà.”

“Haiz, thật đáng tiếc, đời sau của Nhân Hoàng thật sự là thế hệ này không bằng thế hệ kia, đây đều là mấy thứ xấu xí, ghê tởm.”

Ngay lúc mấy vị hảo hán trên xà nói liên miên, chém giết phía dưới đã bắt đầu.

Tất cả mọi người vừa ăn vừa uống, tập trung tinh thần cúi đầu xem kịch.

Đám người ngồi trên cung điện Thanh Thiên không phải là Tiêu Thiên bọn họ còn có thể là ai.

Cung điện Thanh Thiên nguy nga khổng lồ, phía trên là xà ngang vững chắc, nơi khắc trận pháp.

Đám người Tiêu Thiên chuyển bàn đến chỗ đó, trên bàn có rượu có trái cây và mấy món ăn vặt.

Vừa xem kịch hay vừa ăn uống, rất thích thú.

Trong đám người xem kịch, Tiêu Thiên là người vui vẻ nhất.

Trước đây Long Khâu Bạch Thanh đẩy lùi Trương Bằng Vân, Tiêu Thiên biết nguyên nhân hậu quả của sự việc, cảm thấy đối phương không có lòng tốt.

Cho rằng người này lấy lùi làm tiến, chỉ sợ đang âm thầm mưu đồ âm mưu quỷ kế gì đó.

Đế vực Liên minh Nữ Đế nhất định phải phòng bị nghiêm ngặt, gia tăng đi tuần, tránh cho người này thầm điều tra, thám thính tình báo, tiết lộ cơ mật.

Lúc đó mọi người cảm thấy Tiêu Thiên là chuyện bé xé ra to,

trong đó Long Khâu Định Cương cho rằng chuyện này là điều không thể.

"Cho nên nói, biết người biết mặt không biết lòng." Tiêu Thiên lẩm bẩm, tấm tắc về phía Long Khâu Định Cương đi theo đến.

Khuôn mặt già của Long Khâu Định Cương cũng đỏ lên, nhớ đến lời thề son sắt trước đây của mình, không khỏi lắc đầu: "Ai có thể ngờ, thân là trưởng lão của hội trưởng lão liên minh bách tộc, thường ngày kiêu ngạo, lại mất mặt như vậy."

"Có lúc ngồi ở vị trí cao không xem là gì, có thể địa vị càng cao thì càng không biết xấu hổ." Lạc Thao Thiên bên cạnh nói xong thì nhìn về phía Tử Đế Tôn.

Tử Đế Tôn đang uống rượu, ánh mắt nhìn về Lạc Thao Thiên, không khỏi có chút gấp gáp: "Nói thì nói, còn nhìn ta làm gì?"

"Không phải là lúc tỷ thí, ỷ lại hai trận à, điều này cũng không thể trách ta được, ai bảo thuật sơn hà xã tắc của đại ca phối hợp với bản lĩnh của Tiêu Thiên, không công bằng rồi."

Lạc Thao Thiên bĩu môi, gương mặt hèn mọn, chọc Tử Đế Tôn không phục, hai người họ tranh luận.

Long Khâu Đạo ở bên cạnh cảm thấy hơi ồn ào nên xê dịch vị trí, tới gần Chung Dương Minh.

Hai người họ vừa nhìn phía dưới vừa thảo luận lát nữa ra tay, ai thắng ai thua.

Trái lại, Tuyết Phú Quý đi theo xem kịch hay bắt đầu an ủi Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh có tâm trạng không tốt: "Lão tổ tiên, đừng để ý những thứ này, Nhân Hoàng có đời sau, gia tộc lớn, hậu duệ nhiều, hạng không đứng đắn gì mà chẳng có."

"Huống hồ những hậu nhân này, huyết mạch rất mỏng, tám

cây tre đều đánh không đến, cần gì phải để ý chứ."

Chương 780. Cảnh giới thật sự

Lưu Mẫn Sinh thở dài, cũng biết đạo lý này.

Chỉ là ông có quan hệ tốt với Nhân Hoàng, là huynh đệ ra sống vào chết, thấy hậu nhân của Nhân Hoàng không có ý chí tiến thủ, có chút phiền muộn cũng là điều bình thường.

Cũng không phải là than thở hậu nhân Tử gia có lòng tham, làm xằng làm bậy.

Ông thở dài vì hậu nhân Tử gia sao có thể ngu xuẩn như thế.

"Lại nói tiếp, người con rể Trương Bằng Vân của bọn họ quả thật là có bản lĩnh, nếu không phải lão phu là thân thể linh, tương đối mẫn cảm, thì đúng là sẽ không phát hiện ra hắn." Lưu Mẫn Sinh vừa nhắc đến vừa nhìn Trương Bằng Vân ở phía dưới.

Đúng vậy.

Trước đây trong tửu lâu, Lưu Mẫn Sinh đã phát hiện Trương Bằng Vân, tuy đối phương ngụy trang rất tốt.

Nhưng hiện tại ông là thân thể linh hồn, cực kỳ nhạy cảm với khí tức linh hồn.

Thoạt nhìn Trương Bằng Vân chỉ là lữ nhân ngoại giới, nhưng khí tức linh hồn tràn ngập ra trên người rất mạnh mẽ.

Hoàn toàn không phù hợp với cảnh giới mà ông biểu hiện ra.

Lưu Mẫn Sinh phát hiện ra mánh khóe, sau khi nói rõ phát hiện này thì bảo thần tộc Vạn Vật giúp đỡ kiểm nghiệm trận pháp, tiến hành so sánh.

Cuối cùng xác nhận người này chính là Trương Bằng Vân!

Mấy ngày qua, mọi người bí mật quan sát Trương Bằng Vân, đều kinh ngạc phát hiện đây là trưởng lão của hội trưởng lão liên minh bách tộc.

Đã từng là người không coi ai ra gì, nhìn người bằng lỗ mũi, ngang ngược càn rỡ.

Nhưng hôm nay vô cùng hèn mọn, hoàn toàn có thái độ của một nhân vật nhỏ.

Lúc muốn tìm hiểu tin tức, tiếp xúc với quan viên của hoàng triều Đại Viêm, còn cúi đầu khom lưng, khúm núm, không cần chút mặt mũi nào cả.

Tình hình như vậy, đối với Long Khâu Định Cương, đối với Long Khâu Bạch Thanh bọn họ là trùng kích rất lớn.

Người có tâm trạng bị trùng kích, cảm thấy không thể tưởng tượng được còn có Tô Mộng Ly.

Sau khi Long Khâu Bạch Thanh nói cho nàng những chuyện này thông qua trận pháp truyền tin, nàng cũng có chút không dám tin.

Để nghiệm chứng cách nói của mình, Long Khâu Bạch Thanh còn lấy ra tinh thể lưu ảnh, sau khi rót linh khí vào thì phóng hình ảnh linh khí được tạo ra ở bên trong cho Tô Mộng Ly xem.

Rất hiển nhiên, tinh thể lưu ảnh đại diện cho quá khứ của Trương Bằng Vân, tất nhiên xuất hiện từ trong tay của Chu Nguyệt Hành.

Đối với chuyện này, Tô Mộng Ly lộ ra nụ cười thần bí, bảo Long Khâu Bạch Thanh giúp đỡ, nhờ con của Yêu Hoàng Chu Nguyệt Hành một chuyện.

"Hiện tại mọi người có thể nhìn thấy thành viên của hội trưởng lão liên minh bách tộc, trưởng lão Trương Bằng Vân đã nổi lên xung đột với người nhà mình, xem ra là sắp ra tay rồi."

"Người nhà nội chiến, tự giết lẫn nhau, cảnh tượng khiến người ta đau buồn sắp diễn ra rồi..."

Chu Nguyệt Hành ngậm thịt khô trong miệng, đang ngồi bên cạnh Tiêu Thiên, cầm tinh thể lưu ảnh mới tinh trong tay, ghi lại hình ảnh phía dưới, hơn nữa còn tiến hành bổ sung.

Tiêu Thiên thì dựa vào ghế, hứng thú nhìn phía dưới.

Hắn rất đồng ý đề nghị lưu lại tất cả hành động của Trương Bằng Vân của Tô Mộng Ly.

Như vậy, có thể hóa ảnh hưởng này thành mảng giáo dục, rồi nói cho mọi người.

Không được tham lam, người một nhà phải hiểu nhau, nếu không hậu quả sẽ giống như vậy.

"Hả?" Bỗng nhiên, Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh khẽ chậc một tiếng, mạnh mẽ nhìn xuống phía dưới.

Ánh mắt của ông nhìn chằm chằm vào Trương Bằng Vân.

Hành động kỳ lạ của Lưu Mẫn Sinh khiến mọi người đều ghé mắt: "Sao vậy, lẽ nào có vấn đề gì?"

"Có chút lạ, khí cơ của Trương Bằng Vân này..." Lưu Mẫn Sinh phất tay, quan sát kỹ phía dưới.

Ầm!

Ngay khi Lưu Mẫn Sinh dứt lời, tâm phúc bên cạnh Tử Trận Sơn ở phía dưới lần nữa bộc phát ra khí cơ.

Từng sức mạnh đại đạo trong cơ thể bắt đầu khởi động, xách linh khí trong tay, lập tức hiện lên xu thế vây kín, bao vây về phía Trương Bằng Vân.

Tử Trận Sơn thì bước nhanh về phía trước, uy áp toàn thân nghiền ép qua đó.

"Phụ thân, có chuyện hãy nói đàng hoàng, đừng vội ra tay." Tử Như Ảnh nhìn thấy phụ thân làm thật, sắc mặt cũng khó coi, vội vàng khuyên nhủ.

Một bên là phụ thân, một bên là trượng phu.

Cha vợ ra tay đúng là khó coi.

"Vi phụ nói đàng hoàng với trượng phu của con rồi, đáng tiếc hắn không nghe, vậy thì hết cách!" Tử Trận Sơn không cho là đúng, tiến lên từng bước một, khí tức bành trướng, uy áp dâng trào, liên tục tăng lên.

Nhìn ngoại tổ phụ không ngừng tới gần, Trương Phùng không có cảm giác gì cả, trái lại lén nhìn phụ thân của mình.

Hắn từng gặp đại nạn, lúc tra xét bí cảnh rơi vào hiểm cảnh cực kỳ nguy hiểm, khó có thể chạy thoát.

Khi đó, chính là phụ thân đích thân cứu bản thân.

Lần đầu tiên hắn thấy bản lĩnh thật sự của phụ thân.

"Bắt người này lại!" Cuối cùng Tử Trận Sơn hạ lệnh, tâm phúc bên cạnh nhích người, vây về phía đối phương.

Năm Đạo Giới cảnh nhị thập tam giai, liên thủ tiến lên trước.

Bọn họ đều là tinh nhuệ hạch tâm dưới trướng Tử Trận Sơn, không có bình định cấp Hoàng, nhưng cũng là thực lực bất phàm, còn có thuật hợp kích.

Chương 781. Bại lộ tung tích

Không thắng Trương Bằng Vân được, cũng có thể liên lụy đến tinh lực của ông.

Mà lúc này, Tử Trận Sơn ra tay bắt con rể không nghe lời lại rất dễ dàng.

"Chỉ dựa vào các ngươi?" Trương Bằng Vân hít thở sâu, gầm nhẹ một tiếng: "Thuật hợp kích mà các ngươi thi triển chính là ta truyền thụ cho các ngươi đó."

"Hiện tại lại dùng để đối phó ta!"

Ầm đùng!

Cung điện Thanh Thiên bạo động, khí tức của Trương Bằng Vân hoàn toàn bùng nổ.

Quy Nhất cảnh nhị thập lục giai!

Cự kình một phương, nắm giữ một giới.

Trương Bằng Vân triển khai ra cảnh giới thật sự của mình!

Trong khoảnh khắc Trương Bằng Vân bộc phát cảnh giới, toàn thân phát ra ánh sáng màu xanh, đồng thời hai tay vung lên.

Trong toàn bộ cung điện Thanh Thiên, ánh sáng bùng phát và ầm vang rơi xuống.

Những tâm phúc đắc lực của Tử Trận Sơn vốn đang lao về phía ông, bỗng chốc toàn thân cứng đờ.

Ánh sáng màu xanh vừa bùng phát lần lượt nổ tung, biến mất giữa đất trời.

Thay vào đó, thứ bị lấy đi còn có sức mạnh đại đạo dồi dào trên người bọn họ, đạo giới hiển hiện.

“Hừ!” Trương Bằng Vân lại hừ lạnh lùng, đột nhiên vung tay lên, lực đạo bắn ra.

Sức mạnh đại đạo quét ngang hư không, thậm chí còn không hiển hiện đạo giới mà trực tiếp rót vào trong cơ thể của những người này.

Bang! Bang! Bang!

Những tiếng nổ tung liên tiếp vang lên, mấy tên tâm phúc vốn đang xông tới chỗ Trương Bằng Vân đều nổ tung thành khối máu ti li bắn tung tóe.

Chỉ một cái phất tay đã tiêu diệt năm người.

Thậm chí bọn họ còn chưa kịp thi triển thuật hợp kích thì đã mất mạng rồi.

Đùng!

Năng lượng trong không khí chấn động, bắn về phía Tử Trận Sơn.

Khí từ trên người Trương Bằng Vân xộc thẳng về phía trước, mạnh mẽ đập vỡ nát khí cơ của Tử Trận Sơn.

Tử Trận Sơn loạng choạng lùi lại, gần như mất thăng bằng, may được thê tử Thái Dĩnh Ngộ đỡ, ông mới đứng vững được.

Sau khi đứng thẳng, Tử Trận Sơn hoang mang, không thể tin nổi, ngẩng đầu Trương Bằng Vân trước mặt ông.

Nhìn sắc mặt tối sầm của đối phương, nội tâm không thể tin, như thể bão biển đã dậy sóng.

Quy Nhất cảnh nhị thập lục giai!

Người đạt tới cảnh giới như thế, khi đặt ở bất kỳ nơi nào trong chư thiên vạn giới thì đều có thể xưng bá.

Quy Nhất cảnh chưởng khống một giới, giới này không phải là thế giới giới vực mà là đạo giới.

Đạo Giới cảnh nhị thập tam giai có thể hóa giới sức mạnh đại đạo để bao phủ toàn thân.

Khi phát huy sức chiến đấu thì đạt hiệu quả gấp nhiều lần, chiến lực tăng mạnh.

Nhưng thế giới đạo hiển hóa chỉ có tác dụng tăng phạm vi và hoàn thiện.

Ngược lại, Quy Nhất cảnh lại có thể khống chế thế giới đạo, đồng thời sáng tạo ra điều kiện có lợi cho bản thân.

Thậm chí có thể dung nhập thế giới đạo vào bản thân, ta là đạo giới, đạo giới là ta.

Đó là Quy Nhất cảnh.

“Bây giờ, các ngươi còn nghĩ có thể cản được ta sao!!” Trương Bằng Vân vẻ mặt âm trầm nhìn nhạc phụ nhạc mẫu đang rất kinh ngạc.

Nếu không nể tình năm xưa của hai người thì bây giờ ông đã hạ sát chiêu rồi.

Tử Như Ảnh ở bên cạnh cũng kinh ngạc nhìn trượng phu của mình, không thể tin nổi.

Bà thật sự không ngờ rằng, người đầu ấp tay gối với bà bao lâu nay lại có thể che giấu sâu như vậy, thực lực tăng cao đến mức đáng sợ mà bà không hề hay biết gì.

Trương Phùng lộ vẻ tự hào, phụ thân hắ bá đạo như thế, hắn là con trai ông đương nhiên sẽ vô cùng phấn khích.

Khi phụ thân cứu hắn khỏi tình cảnh nguy hiểm, hắn đã bị hôn mê, lúc tỉnh lại mới phát hiện bản thân đã an toàn.

Khi đó hắn liền suy đoán phụ thân không hề đơn giản, chỉ là không nghĩ rằng ông sẽ cường đại đến mức độ này.

“Đúng là không thể ngờ, ngươi lại giấu sâu đến như vậy.” Tử Trận Sơn chậm rãi lên tiếng, vẻ mặt dù kinh hãi nhưng lại không hề hoảng loạn.

Ánh mắt ông dừng lại trên người Trương Bằng Vân: “Ngươi cho rằng, thành Quy Nhất cảnh rồi thì sẽ vô địch thiên hạ, có thể muốn làm gì thì làm ư?”

Trương Bằng Vân hơi cau mày, lúc ông còn chưa kịp đáp lời thì bỗng nhiên có khí tức không phải của ông bắn ra.

Quy Nhất cảnh nhị thập lục giai!

Vậy mà lại cùng cảnh giới với ông?

Trương Bằng Vân vội vàng lắc lư thân thể, thu lại ánh sáng xanh trong cơ thể, đạo vận lượn lờ quanh thân người ông.

Thân thể ông càng chìm xuống, giống như biến thành một làn gió nhẹ màu xanh, có chút lơ lửng bất định.

Thế giới đạo hợp nhất thành một thể, tạo thành thế giới riêng.

Chỉ trong khoảnh khắc, thân hình của một lão giả bỗng nhiên hiển hiện trên không trung, ngọn lửa hừng hực quanh quẩn toàn

thân, tung chưởng xuống.

Giống như mặt trời đang mọc trên bầu trời, chiếu rọi bóng tối.

Trương Bằng Vân biến sắc, hai cánh tay như đao, mép bàn tay như lưỡi đao, nghênh đón cú chưởng đó.

Ánh sáng xanh đột nhiên xuất hiện trên tay, tựa như làn gió nhẹ hóa thành cơn gió cuồng bạo, cuốn hết trời đất thiên hạ.

Đùng!!!

Khi hai người giao thủ với nhau, một cơn chấn động lớn, một trận gió bão, ồn ào náo động lập tức bộc phát.

Chương 782. Bại lộ tung tích (2)

Trong nháy mắt, xung kích cuồng bạo càn quét toàn bộ cung điện Thanh Thiên, các đường vân rạn nứt xuất hiện trên linh khí phi hành hư không giống như pháo đài chiến tranh này.

Ánh sáng chói lóa rực rỡ trong những khe hở chiếu rọi ra bên ngoài.

Ầm ầm!

Tiếng nổ vang trời, toàn bộ cung điện Thanh Thiên nổ tung, sụp đổ mất một nửa cung điện, dao động không gian bùng nổ càn quét bên trong hư không.

Vô số thuyền Hư Không bị đẩy lùi, xuất hiện bên trong hư không hắc ám này.

Những binh sĩ tướng sĩ vốn đang ẩn núp đều đồng loạt bị quăng ra ngoài, đụng phải dư chấn oanh kích khiến toàn thân vỡ nát.

Những tàn tích đổ nát và bức tường vỡ bay tán loạn, cuối cùng khi dần dần hết đà, chúng lơ lửng trong hư không hắc ám này.

Cung điện Thanh Thương sụp đổ tan tành, chỉ còn sót lại một nửa nền móng là có vẻ còn nguyên vẹn đang trôi nổi trong hư không hắc ám.

Cơn gió nhẹ thổi qua, bụi tung mịt mù.

Trương Bằng Vân vẫn đứng trên nền móng không còn nguyên

vẹn của cung điện Thanh Thiên, phía sau là thê tử Tử Như Ảnh và con trai Trương Phùng.

Ánh sáng xanh mông lung trên người ông bao phủ hai người bọn họ.

Phía đối diện, lão giả đã động thủ kia mang theo Tử Trận Sơn và Thái Dĩnh Ngộ, vững vàng đáp xuống một đỉnh lầu các vỡ vụn của cung điện Thanh Thiên bị ném ra ngoài.

“Ngài thế mà lại tới đây!” Trương Bằng Vân nheo mắt nhìn lão giả, giọng điệu có chút bất ngờ.

Lão giả này là Tử Đông Lai - gia chủ đương thời của một mạch Tử gia và cũng là ông nội của thê tử ông.

“Không ngờ rằng một kẻ đi ở rể lại có bản lĩnh đến mức này.” Tử Đông Lai nheo mắt nhìn cháu rể: “Ta không biết là nên vui hay là nên buồn đây nữa.”

Trương Bằng Vân trầm giọng: “Gia chủ, ngươi cũng nghĩ rằng ta tham tài nên cố ý nói bậy ư?”

Tử Đông Lai lắc đầu: “Mặc dù ta cho rằng ngươi không đến nỗi tham tài mà vong ân phụ nghĩ đến mức này nhưng ta cũng nghĩ không thông, lý do ngươi ở đó nói hươu nói vượn là gì.”

“...” Trương Bằng Vân á khẩu, không biết nên nói gì nữa.

Nói hươu nói vượn ư?

Nghĩ kỹ lại thì nếu không phải ông tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe được, quả thật cũng sẽ cho rằng…

Bốp bốp.

Bỗng nhiên, Trương Bằng Vân bị thê tử đánh vào bả vai.

Ông quay đầu nhìn về phía thê tử, phát hiện đối phương đang trừng mắt nhìn xéo lên, vẻ mặt giống như đang nhìn thấy quỷ vậy.

Trương Bằng Vân nhìn theo, nét mặt lập tức cứng đờ.

Bên kia, một cái trụ trong cung điện Thanh Thiên vẫn không bị tổn hại chút nào.

Phía trên những thanh xà cung điện vừa dài vừa dày bắc ngang có bày một cái bàn, một nhóm người đang ngồi, thích thú nhìn về phía bọn họ.

Khi nhìn thấy biểu cảm kỳ lạ của Tử Như Ảnh, ba người bên phía Tử Đông Lai cũng nhìn theo, biểu lộ cứng ngắc.

Những gương mặt quen thuộc trong số họ, ngoại trừ Long Khâu Định Cương - hoàng đế Thánh Long đời trước của tộc Thánh Long.

Còn có một nhân vật mà bọn họ không thể nào nghĩ ra, một người căn bản không có khả năng xuất hiện.

Đại Viêm đế, Lưu Mẫn Sinh!

“Ha ha ha, nhìn xem vẻ mặt như gặp phải quỷ của bọn họ kìa, có vẻ như thế nhân thật sự cho rằng ngươi chết rồi.” Tiêu Thiên bật cười thật to, liên tục vỗ vào vai của Lưu Mẫn Sinh.

Khóe miệng Lưu Mẫn Sinh giật giật, không thể phủ nhận.

Nghe Tiêu Thiên nói vậy, Lưu Mẫn Sinh thật muốn đánh người.

Hắn đang nói nhảm cái gì vậy, làm như thể ta chết hay không là một chuyện hết sức vui vẻ vậy.

Ông tốt xấu gì cũng là trưởng bối mà, ngươi tôn trọng ta một chút đi chứ.

Nhìn Tiêu Thiên, Lưu Mẫn Sinh có chút mệt mỏi trong lòng.

Đành chịu, người được gọi là hậu bối này, quả thật là quá mức yêu nghiệt.

Nếu thật sự muốn động thủ, chắc chắn ông không những không đánh lại đối phương mà còn bị người ta treo lên đánh.

Khoan nói đến suy nghĩ của Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh, những người phía bên kia đều đang sửng sốt.

"Ta…xem ra sớm đã bại lộ rồi." Trương Bằng Vân lầm bầm, ông nhìn về phía Lưu Mẫn Sinh đang ngồi trong nhóm người đó, chợt hiểu ra.

Chỉ sợ ông đã bị người ta nhận ra lúc ngồi trong tửu lâu rồi.

So sánh với nhau thì biểu cảm của những người còn lại hết sức đặc sắc.

Nhất là đám người Tử Trận Sơn, nhìn Lưu Mẫn Sinh với ánh mắt khó tin.

Người của Tử gia vốn là hậu duệ Nhân hoàng, đặc biệt là những người nổi bật của Tử gia đếm mãi không hết trong chư thiên vạn giới.

Nơi nào cũng có bức họa chân dung của tứ đại đế dưới trướng Nhân hoàng, không nơi nào là không nhận ra dáng vẻ của Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh

Chỉ vừa nhìn là bọn họ đã nhận ra ngay, dáng vẻ ấy thật sự là ai.

Dáng dấp tương tự ư?

Không thể nào, bất cứ người nào đạt đến cảnh giới như bọn họ, nhìn người nhìn vật không chỉ nhìn vào cái gọi là tướng mạo.

Huống hồ, trên bức họa chân dung trong tộc có ấn ký khí tức.

Chương 783. Không lẽ hắn cố ý đó chứ

Năm đó khi những bức họa được chế tạo ra, hoàng đình Nhân tộc vẫn còn tồn tại.

Ý nghĩa của khí tức toát ra trên bức họa chân dung là để tộc nhân, vãn bối hậu sinh trong tộc biết được khí tức của tiền bối như thế nào.

Đừng để đến lúc người xuất hiện trước mặt rồi mà vẫn không nhận ra, vậy thì thật buồn cười.

“Thế mà lại là…là thật?” Tâm trạng Tử Trận Sơn có chút sụp đổ, nhìn về phía con rể Trương Bằng Vân.

Trương Bằng Vân cũng cảm nhận được ánh mắt của nhạc phụ, ông quay đầu lại nhìn đối phương với biểu cảm chế giễu: “Thế nào, bây giờ còn nghĩ là ta nói hươu nói vượn không hả.”

Sau đó, ông nhìn về phía gia chủ Tử gia - Tử Đông Lai: “Thế nào, còn cho rằng ta nói hươu nói vượn không?”

“Các ngươi thậm chí còn không chịu tự tìm hiểu và lắng nghe cẩn thận những gì ta nói mà chỉ dựa vào kinh nghiệm và quan điểm của bản thân để kết luận rằng ta đang nói bậy bạ.”

“Bây giờ hay rồi, ai trong chúng ta cũng đều không thoát được nữa.”

Trương Bằng Vân vừa nói vừa thở dài.

Nếu không có tình tiết lúc nãy, giờ này ông đã có thể thi triển

át chủ bài, cố gắng trốn thoát, cũng không phải không có khả năng.

Nhìn dáng vẻ chỉ âm thầm xem kịch chứ không vội vàng nhúng tay vào của đối phương.

Nhân lúc đối phương không chú ý, ông cho nổ cung điện Thanh Thiên, sau đó dùng cung điện Thanh Thiên làm mồi nhử để trốn thoát qua thế giới Thanh Thiên.

Có lẽ đã ổn thỏa…

Bây giờ!

Trương Bằng Vân nheo mắt nhìn chằm chằm nam tử trẻ đẹp trai trong nhóm người đang cười nhạo Lưu Mẫn Sinh.

Mái tóc dài của đối phương xõa ra sau đầu, dùng thắt lưng buộc tùy ý, thân mặc trường bào Thân Vương, dáng vẻ lười biếng dựa vào lưng ghế.

Nhưng…

Hắn không có linh khí, không có tu vi cảnh giới.

Ông có thể cảm nhận rõ ràng nam nhân trẻ trước mặt ông, căn bản không có một chút tu vi cảnh giới nào.

Đây mới là điều không hợp lý nhất!

Phải biết rằng, bây giờ nhóm người đang ngồi trên thanh xà ngang không hoàn chỉnh này, toàn thân đều tràn ngập linh khí mờ nhạt, chống lại dòng chảy hỗn loạn trong hư không xung quanh.

Nhưng khi dòng chảy hôn loạn hư không ở xung quanh dâng lên quét qua người nam nhân, trên người hắn không có hiển hiện chút linh khí nào, chúng chỉ quét qua người hắn.

Nhưng nơi này đã thoát ly khỏi đường thuyền hư không, dòng chảy hỗn loạn trong hư không tương đối cuồng bạo, uy lực rất mạnh mẽ.

Khi dòng chảy hỗn loạn hư không cuồng bạo lang thang rơi trên người Tiêu Thiên, lại giống như một cơn gió vô hại, nhẹ nhàng thổi qua thân thể hắn.

Đây mới là điểm khủng bố nhất.

Kết hợp với tình báo ông đã có được trong Đế vực Liên minh Nữ Đế.

Theo tình báo, nam nhân trước mặt này có thể dung hợp các thế giới giới vực lại với nhau.

Hơn nữa, trực giác của Trương Bằng Vân đã mách bảo rất rõ ràng.

Nếu nam nhân cực kỳ khủng bố ở trước mặt ông động thủ thì ông chết chắc.

Làm sao bây giờ?

Tâm tình Trương Bằng Vân dao động, có chút sốt ruột, không biết nên làm thế nào để thoát khỏi tình cảnh nguy hiểm trước mắt.

Trong lúc ông đang trầm tư suy nghĩ, bỗng nhiên cảm thấy dao động linh khí.

Trương Bằng Vân kinh hãi, vội vàng nhìn về phía dao động linh khí đang dâng trào, nhìn kỹ hơn mới thấy người muốn động thủ không phải Tử Đông Lai thì còn có thể là ai nữa chứ.

Vị gia chủ này là nhân vật có cùng Quy Nhất cảnh với ông, lúc này lại có dao động khí tức nổi lên.

Hơn nữa, khí cơ của đối phương không chỉ dao động điên

cuồng, cảnh giới cũng hoàn toàn khác với những gì đã thi triển lúc trước.

Cảnh giới vẫn còn đang liên tục tăng lên, đồng thời cơ bắp toàn thân bắt đầu hơi bành trướng, huyết khí phun trào, cảm giác rất khác biệt.

“Hệ thống tu hành Tàng Vũ?” Khi cảm nhận được khí cơ này, Trương Bằng Vân phản ứng như thế ngay lập tức.

Ông cũng là nhân vật từng chiến đấu với Tàng Vũ trên chiến trường hư không.

Nếu không có chiến công, không có cống hiến thì làm sao ông có thể ngồi lên vị trí hội trưởng lão của Liên minh bách tộc và trở thành một trong các trưởng lão được chứ?

Nhưng vì sao trên người phụ thân của nhạc phụ ông, gia chủ Tử gia, hậu duệ Nhân hoàng - Tử Đông Lai lại phát ra khí cơ của hệ thống tu hành Tàng Vũ chứ?

“Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh thích náo nhiệt, thích xem kịch và cũng thích xen vào việc của người khác, quả nhiên người đã xuất hiện rồi!” Tử Đông Lai nói một câu không đầu không đuôi khiến biểu cảm của mọi người ở đây đều có biến hóa.

Tử Trận Sơn sửng sốt, không khỏi nhìn về phía phụ thân.

Nhìn thoáng qua thì không nhận ra nhưng sau khi nhìn kỹ hơn, ông lại phát hiện ra con ngươi của phụ thân Tử Đông Lai không biết từ lúc nào đã chuyển sang màu đỏ như máu.

Toàn thân tràn ngập một cỗ khí tức quỷ dị.

“Không đúng, người này có vấn đề!” Long Khâu Đạo bỗng nhiên trừng mắt, lên tiếng, nhìn Tử Đông Lai với ánh mắt không thể tin được.

Lưu Mẫn Sinh cũng lộ vẻ vô cùng khó coi: “Không cần ngươi nói, kẻ ngốc cũng có thể nhận ra, khí tức linh hồn của gã này vừa biến đổi rồi!”

Chương 784. Không phải đến rồi sao?

“Hắn đang tính kế ta!”

Lưu Mẫn Sinh vừa dứt lời, khí cơ toàn thân Tử Đông Lai ở phía đối diện bắt đầu không ngừng bành trướng.

Bùm!

Trời đất chấn động, khí tức cảnh giới của hắn lần nữa tăng lên một bực lớn.

“Đỉnh phong Quy Nhất cảnh, thậm chí còn đang ở ranh giới đột phá, theo khí tức bộc phát, thân xác cũng vô cùng cường hoành, có lực lượng của hệ thống tu hành bên phía Tàng Vũ, hòa làm một thể.” Long Khâu Đạo nhìn thấy động tĩnh này thì bổ sung thêm.

Vừa nói, Long Khâu Đạo biết tình thế có chỗ biến hóa vượt qua sự tưởng tượng của bọn họ.

Có điều, Tiêu đại nhân ở đây thì sẽ không xảy ra chuyện gì.

Vừa nghĩ đến đây, Long Khâu Đạo nhìn sang phía bên cạnh, phát hiện Tiêu Thiên đang cau mày, lẩm bẩm.

Ông cẩn thận lắng nghe Tiêu Thiên nói…

“Kỳ quái, không phải là mưu hại ta à, sao lại đi tính kế Lưu Mẫn Sinh chứ?”

“Có khi nào bọn họ nhầm lẫn rồi không, không có lý chút nào.”

“Chẳng lẽ hắn cố ý làm như thế để khiến ta buông lỏng cảnh giác, sau đó tìm cơ hội ra tay với ta?”

Long Khâu Đạo nghe Tiêu Thiên nói, khóe miệng hơi run rẩy.

Lòng hiếu thắng chết tiết này của Tiêu đại nhân, quá kỳ lạ rồi.

Hơn nữa rốt cuộc ngài đang suy nghĩ cái gì vậy!

Vì sao không ám toán ngài, mưu hại ngài, thì ngài còn thất vọng là cái quỷ gì chứ.

“Ngươi muốn ra tay? Cảnh giới bực này, ngươi có thể bắt được ta hay không!” Lưu Mẫn Sinh cau mày, tiếp tục nhìn chằm chằm Tử Đông Lai biến dị: “Rốt cuộc ngươi là ai, lại có thể cướp đoạt thân thể của người này trong nháy mắt?”

“Chẳng lẽ linh hồn của ngươi đã cư trú trong trong thức hải của người này từ trước rồi?”

Nghe câu hỏi của Lưu Mẫn Sinh, Tử Đông Lai chỉ mỉm cười, khí cơ trong cơ thể vẫn đang dâng trào.

Sau khi huyết khí dâng trào, khí cơ đỏ rực quanh quẩn toàn thân, cũng không vội vã ra tay.

Nhưng sức mạnh vẫn đang không ngừng tích lũy, giống như có thể chiến đấu bất cứ lúc nào.

“Đại Viêm đế, bây giờ ngươi chỉ là thân thể linh hồn, lại có thể sử phát huy ra được bao nhiêu chiến lực đây?” Giọng nói của Tử Đông Lai trầm thấp, có chút không giống với lúc trước.

Bên cạnh, Tử Trận Sơn nghe thấy giọng nói khàn khàn run rẩy, thì ông giật cả mình, liên tục lui bước.

Ông nhìn phụ thân giống như nhìn người xa lạ.

“Tình báo, là ngươi cố ý tiết lộ cho ta biết!” Lúc này, Trương Bằng Vân đột nhiên mở miệng, giống như là hiểu ra chuyện gì đó.

Lúc trước ông ở trong Đế vực Liên minh Nữ Đế, nghe người khác đàm luận tin tức Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh xuất thế, nhưng ông không thể gửi tin tức đi, giống như có thứ gì đó đang ngăn cản tin tức.

Đã như thế, tình báo của Đế vực Liên minh Nữ Đế mà ông có được đến từ đâu, lại được gửi ra ngoài như thế nào.

Tử Đông Lai nghiêng đầu, hai mắt đỏ ngầu nhìn Trương Bằng Vân, nhếch miệng cười nói: “Ngươi tính toán quá nhiều rồi, thân là chuế tuế nhưng ngươi rất tham lam.”

“Tham lam muốn trèo lên cao, muốn trở nên mạnh mẽ hơn, có nhiều tài nguyên hơn, có nhiều thứ hơn để chứng tỏ bản thân.”

“Khi ngươi biết sơn vực Huyền Phú bị chiếm cứ, có thay đổi lớn, có tài phú, có kỳ ngộ, có đủ loại khả năng kỳ diệu, nhất định sẽ đến đó tìm hiểu cho ra lẽ.”

“Dựa theo phong cách làm việc của ngươi, đương nhiên sẽ tấn công mạnh mẽ rồi lút rui trước, sau đó giả vờ khiêm tốn vào bên trong để thăm dò tình báo.”

“Với năng lực của Đại Viêm đế, sao có thể không phát hiện ra ngươi?”

“Đương nhiên ông ta sẽ âm thầm quan sát ngươi, điều tra ngươi, ha ha ha…”

Tử Đông Lai nói không ngừng, giống như mọi chuyện đều ở trong lòng bàn tay ông.

Chiến lược hoàn hảo.

Trương Bằng Vân híp hai mắt, tay run nhè nhẹ, vậy mà những gì ông làm đều là bị người khác tính kế.

Vẻ mặt của Lưu Mẫn Sinh bên cạnh cũng rất khó coi thậm chí còn có chút tức giận.

Mấy ngày nay, trò cười ông gây ra ở Đế vực Liên minh Nữ Đế, vậy mà toàn bộ đều do tên khốn kiếp này gây ra.

Ông thề rằng, một khi thanh danh của mình truyền khắp thiên hạ, đi đến chư thiên vạn giới.

Đương nhiên sẽ khiến bộ hạ cũ của hoàng đình Nhân hoàng, trùng kiến hoàng đình, kết quả lâu như vậy vẫn không có bóng người, không có bất kỳ động tĩnh gì.

Xem ra, nhất định có liên quan đến tên khốn kiếp trước mặt này.

E rằng đây là kết quả của những chuyện móc xích với nhau do đối phương và sự tồn tại sau lưng đối phương lên kế hoạch.

Lúc Lưu Mẫn tức giận, ông cũng tiếp tục mở miệng: “Hôm nay ngươi chủ động hiện thân, thì xem như bị lộ rồi, loại thủ đoạn kỳ lạ này của ngươi, e rằng cái giá phải trả không nhỏ, cũng không biết có bao nhiêu người giống như ngươi trong chư thiên vạn giới.”

“Trả một cái giá lớn như vậy vì một lão già dùng thân thể linh hồn để tiếp tục sống sót như ta sao?”

Đối mặt với lời nói của Lưu Mẫn Sinh, Tử Đông Lai ngửa đầu cười lớn: “Ha ha ha ha, Đại Viêm đế, ngươi vẫn chưa biết tầm quan trọng của mình.”

Chương 785. Không phải đến rồi sao? (2)

Sau khi cười xong, Tử Đông Lai nhìn quanh bốn phía, vẻ mặt tự tin: "Huống hồ, ta giết chết tất cả các ngươi, còn có ai biết chuyện này?"

"Chỉ dựa vào một mình ngươi sao?" Lưu Mẫn Sinh cười nhạo, ý bảo bên người: "Chỉ sợ ngươi không biết, tình trạng của Đế vực bây giờ như thế nào!"

"Ai nói ta chỉ có một người!" Tử Đông Lai lắc đầu, hơi ngẩng đầu lên, có dao động không gian hiện lên trong hư không hắc ám ở đằng xa.

Từng phương tiện phi hành hư không đột ngột hiện ra, giống như chen ra từ trong không gian vậy.

Những phương tiện phi hành không gian trông giống như những con thoi dài, bên ngoài có hoa văn dày đặc phức tạp, rõ ràng là trận pháp.

Linh khí này hiện lên, sau khi vết nứt xuất hiện và tách ra, từng bóng người bước ra từ bên trong, tất cả đều là dị tộc.

Dị tộc có dáng vẻ kỳ lạ, cả người tỏa ra ánh tinh quang, bọn họ khoác áo giáp màu trắng, vô cùng thần bí.

"Linh tộc Tinh Không..." Lưu Mẫn Sinh nhìn bóng dáng xuất hiện, khóe miệng giật giật, giống như đang nhớ lại ký ức không tốt nào đó.

Long Khâu Đạo cau mày, cẩn thận suy nghĩ, nhưng ông lại

không có ký ức gì về gia tộc này.

“Đây là chủng tộc Tạng Vũ à, tại sao ta chưa từng thấy bọn chúng ở chiến trường hư không?”, Trương Bằng Vân bên cạnh nhịn không được mà mở miệng.

Ông đã từng giao thủ với người của Tàng Linh rất nhiều lần trên chiến trường hư không.

“Với trình độ thực lực của người, sao có thể gặp nhất tộc này được.” Lưu Mẫn Sinh cười nhạo một tiếng: “Nhất tộc này rất kỳ lạ, khi hợp tác với nhau giống như một chỉnh thể, càng nhiều càng mạnh, mọi thứ đều có thể chia sẻ, liên kết với nhau.

“Trực tiếp phái ra một trăm hai mươi tám tên linh tộc Tinh Không, còn Thuấn Không cảnh nhị thập ngũ giai, Tàng Võ thật sự giống như trước đây, rất đại khí, cũng rất xem trọng bản đế.”

Khi Lưu Mẫn Sinh nói, linh tộc Tinh Không đối diện ông đã phân tán ra, nhưng vị trí của mỗi người cách nhau khá xa.

Tinh quang trên người bọn họ lấp lánh, vờn quanh cơ thể giống như tinh không sáng chói, có những dấu chấm và đường nối liền với nhau, như thể chúng đã biến thành một vùng tinh giới.

Trong nháy mắt, dao động khí tức, linh khí và cảnh giới của linh tộc Tinh Không đã hòa quyện thành một, không còn phân biệt rõ ràng.

Thậm chí những người ở xung quanh, nếu chỉ dựa vào cảm giác, thì cũng không thể nào phân biệt rõ trên dưới trái phải, không có gì khác nhau, làm mơ hồ cảm nhận.

Còn chưa ra tay, chỉ riêng tư thế này đã khiến người ta cảm thấy linh tộc Tinh Không này rất khó đối phó.

Bầu không khí lập tức trở nên căng thẳng.

Trương Bằng Vân tiếp tục đến gần thê tử và nhi tử của mình, nhẹ nhàng vỗ hai người, bảo bọn họ đến gần một chút.

Ban đầu, ông còn đang suy nghĩ phải làm thế nào mới có thể thoát hiểm.

Biến cố đột ngột xảy ra, lại mang đến cho ông một cơ hội tốt như vậy

Trương Bằng Vân bí mật lên kế hoạch, diễn tập kế hoạch trốn thoát tiếp theo trong đầu.

Thê tử bên cạnh ông vô cùng hoảng hốt, khuôn mặt trắng bệch, tại sao gia gia đang yên đang lành lại giống như trở thành một người khác vậy, bị người khác chiếm đoạt cơ thể.

Im hơi lặng tiếng, vô cùng kỳ lạ.

Mà bên kia, sắc mặt Tử Trận Sơn và Thái Dĩnh Ngộ càng thêm phức tạp, trong lòng có vô cùng hối hận.

Nếu không phải bọn họ không tin lời nói của nữ tế Trương Bằng Vân, sao lại đi đến bước đường này?

Nếu bọn họ nghe theo lời Trương Bằng Vân, ngẫm nghĩ cẩn thận, suy nghĩ cẩn thận một chút, không đến gần chỗ này.

Có khi nào, tất cả những chuyện này đều sẽ không xảy ra?

Cảm xúc chán nản, tràn ngập trong đầu bọn họ.

“Ra tay!”

Tiếng hét chói tai của Tử Đông Lai, đột nhiên vang lên.

“Bắt toàn bộ bọn họ, đặc biệt là nam nhân tên Tiêu Thiên!!”

“Hắn là người quan trọng trong mắt những người Đế vực Liên

minh Nữ Đế, có ích.”

Khi Tử Đông Lai vừa dứt lời, Tiêu Thiên vốn đang cau mày đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt sáng ngời.

Câu nói này của Tử Đông Lai, giống như âm thanh của tự nhiên.

“Quả nhiên, quả nhiên như thế, ta nghĩ không sai!” Tiêu Thiên vỗ đùi, ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt.

Người này lòng lang dạ sói, đúng là đến đây vì mình.

Trong lòng có ý đồ xấu xa!

Tiêu Thiên bên này vô cùng hưng phấn, Long Khâu Đạo bên cạnh thì không ngừng lắc đầu, nhìn Tử Đông Lai đối diện, đúng là biết cách tự tìm cái chết.

Thật sự cho rằng tình hình bây giờ quá đơn giản với ông ta, cho nên cố ý tăng độ khó cho bản thân à?

“Cố gắng không giết bất cứ ai, giữ cho tất cả đều sống sót.” Lúc này, Tử Đông Lai lướt qua trận pháp phía sau, ông mở miệng lần nữa, quát to: “Đế vực Liên minh Nữ Đế khôi phục lại dáng vẻ của thời đại quá khứ, khôi phục lại tử thái của tinh thần giới vực.”

“E rằng bọn họ nắm giữ di tích thời đại quá khứ, mượn sức mạnh tộc Cổ Thần khôi phục vinh quang lúc trước.”

Chương 786. Ý nghĩ rất tuyệt vời

“Phải tìm hiểu được sự thật từ miệng bọn họ, tìm ra bí mật.”

“Lần này dẫn bọn họ ra ngoài, cơ hội hiếm có.”

“Bắt sống một người cũng là công lao ngập trời!”

Lúc này Tử Đông Lai lại lên tiếng, nhắc nhở những linh tộc Tinh Không này.

Tuy rằng đám linh tộc Tinh Không này đều là thuộc hạ của ông, nhưng dù sao cũng là người được điều động đến, ông rất lo lắng đám người này sẽ trái lời, phá hỏng kế hoạch của mình.

Không khỏi mở miệng nhắc nhở bọn họ mấy câu, để bọn họ biết trận chiến này rất quan trọng.

Một phần sức mạnh của Tàng Vũ bọn họ, ẩn náu trong khu vực này, đã tìm kiếm thứ bọn họ cần rất lâu rất lâu, nhưng vẫn luôn không có cơ hội.

Để tránh chuyện một số tin tức bị lộ ra ngoài, bọn họ còn âm thầm tạo ra một vòng vây ở chỗ này, bày ra trận pháp, đánh lừa dư luận.

Tin tức Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh một lần nữa hiện thế, kinh động bọn họ.

Bọn họ lập tức thu thập tình báo, tiến hành một kế hoạch.

Có nhiều dấu hiệu khác nhau cho thấy, bọn họ nghi ngờ Đế

vực Liên minh Nữ Đế đã phát hiện ra thứ bọn họ cần, thậm chí còn phát hiện ra thứ của thời đại quá khứ.

Để tránh chuyện lật thuyền trong mương, bọn họ mới nghĩ đến chuyện muốn dụ Lưu Mẫn Sinh ra ngoài, đi đến nơi hẻo lánh này để ra tay bắt giữ.

Bước vào Đế vực Liên minh Nữ Đế, bọn hắn lo rằng sẽ bị sức mạnh không biết và năng lực của di tích bắt nhốt, giết chết.

Hơn nữa Đế vực Liên minh Nữ Đế quá nhiều người, người nhiều tai nhiều.

Trước mắt, chính là cơ hội tốt nhất.

“Cơ hội, sắp đến rồi.” Trương Bằng Vân ở bên cạnh án binh bất động, cẩn thận quan sát, kiên nhẫn chờ đợi.

Ông hiểu rõ, cơ hội để giữ mạng và chạy thoát khỏi nơi này, chính là khoảnh khắc hai bên chém giết lẫn nhau.

Nhân lúc loạn rời đi, mới ổn thỏa.

Tin tưởng song phương một khi chém giết lẫn nhau, tiếng động cực lớn còn phải giằng co không ít thời gian.

Đến lúc đó, sẽ phải xem mình có thể nắm bắt cơ hội thoáng qua này để thoát khỏi nguy hiểm hay không

Hơn nữa ông cũng rất tò mò, thực lực của tên Thiên Tôn Chí Thiện bám váy này, rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Nghĩ đến nơi này, ông nhìn thoáng qua Tử Đông Lai.

Hiển nhiên, sự tồn tại chiếm cứ thân thể gia gia của thê tử này, không hề hiểu được vị Tiêu thân vương này mạnh đến thế nào.

Thật sự nếu nhìn bên ngoài, nhìn từ ngoại hình, nam nhân này rất dễ lừa gạt người khác.

Nhưng thực lực của nam nhân này tuyệt đối không đơn giản, từ một chi tiết nhỏ lúc nãy, Trương Bằng Vân đã phát hiện ra manh mối.

Linh tộc Tinh Không xuất hiện, một trăm hai mươi tám sự tồn tại Thuấn Không cảnh này khiến trong lòng ông run lên.

Cộng thêm bọn họ là dị tộc Tạng Vũ, thần bí khó lường, thật sự là kẻ địch mạnh.

Cho dù là Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh ở đây, đối với người chẳng qua chỉ là thân thể linh hồn như ông ta, cũng là nguy cơ lớn, mạo hiểm lớn.

Nhưng đám linh tộc Tinh Không này xuất hiện trong nháy mắt, cho dù là vị Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh này, cũng cau mày rồi nhìn về phía Tiêu Thiên.

Sau khi bọn họ dời tầm mắt sang chỗ khác, sắc mặt cũng trở nên bình tĩnh hờ hững, giống như là tìm được người tâm phúc, cũng giống như tìm được an ủi.

Cảm giác này, Trương Bằng Vân có thể hiểu được, chỉ sợ có nam nhân này làm chỗ dựa thì mọi chuyện đều sẽ ổn thỏa.

So với Trương Bằng Vân quan sát những chi tiết nhỏ này, muốn tìm cơ hội trốn thoát.

Mấy người Long Khâu Đạo bên này, càng để ý lời nói của Tử Đông Lai hơn.

Thời đại quá khứ, cách khôi phục tinh thần giới vực?

Chẳng lẽ là nói dung hợp thế giới giới vực, hóa thành dáng vẻ

tinh cầu, cũng không phải là không có khả năng!

Hay là nói Tiêu Thiên có thể làm được điều này, không chỉ vì thực lực của hắn đáng sợ, cũng không chỉ vì thiên phú trác tuyệt.

Mà là khi bản thân hắn tự mình ra tay, đã kèm theo cách dung hợp!

Mọi người có hàng ngàn hàng vạn suy nghĩ , đều không giống nhau.

Trong số đó, Chu Nguyệt Hành vô cùng hưng phấn, ông cầm linh khí lưu ảnh không ngừng rót linh khí vào, muốn lưu lại tất cả những cảnh tượng trước mắt.

Chủng tộc mới hoàn toàn khác biệt, còn đến từ Tàng Vũ!

Bây giờ chư thiên vạn giới này, chỉ sợ ngoài bản thân thì không người nào có thể chụp được cảnh tượng như vậy.

Trong khi mọi người có hàng ngàn hàng vạn suy nghĩ, Tiêu Thiên đã đứng dậy, lướt qua mọi người.

Nhìn thấy Tiêu Thiên bước đến, Lưu Mẫn Sinh thuật lại tình báo, kể rõ đặc điểm của dị tộc: “Linh tộc Tinh Không này là một thể, cho dù ngươi chỉ giao thủ với một người trong đó, thì cũng tương đương với việc ngươi chiến đấu với tất cả bọn họ.”

Lời giải thích của Lưu Mẫn Sinh khiến Tiêu Thiên nhanh chóng hiểu ra, mở miệng nói: “Như vậy xem ra, chẳng phải thuộc về một loại kỹ năng kết hợp khác sao?”

Nói xong, hắn nhịn không được mà nhìn về phía Chung Dương Minh và Long Khâu Đạo.

Chương 787. Ngươi nói thế này là tùy ý à

Hai người nhìn thấy Tiêu Thiên nhìn sang, sắc mặt hơi thay đổi, trong lòng có chút lo lắng.

Lúc này, chắc đối phương sẽ không bảo hai người bọn họ hợp thể ra tay đâu nhỉ!

“Đại Viêm đế, ngươi đúng là càng già càng không có tiền đồ.” Từ Đông Lai nhíu mày khi nhìn thấy Lưu Mẫn Sinh chẳng những không bước đến, mà còn để Tiêu Thiên chủ động bước đến đây.

“Ở thời điểm sinh tử mấu chốt này, ngươi chẳng những không tự mình ra tay, ngược lại để một tên hậu sinh vãn bối bước đến chịu chết?”

Tử Đông Lai nói lời này, khiến không ít người có mặt ở đây đều ngẩn người một lúc.

Nhất là Lưu Mẫn Sinh, ông càng không thể tin: “Trong mấy ngày ngươi lên kế hoạch, chẳng lẽ không tìm được tình báo nào về hài tử này sao?”

Tử Đông Lai lắc đầu, lơ đễnh: “Một tên bám váy dùng ngoại hình để làm vui lòng người khác mà thôi, nói ra thì Nữ Đế trong Liên minh Nữ Đế, cũng được xem là thiên chi kiêu nữ, khiến người khác kinh ngạc.”

“Tên này ngược lại có chút bản lĩnh, có thể khiến Nữ Đế mê mệt.”

“Nhưng hắn có thể phát triển thế lực hội Mềm dưới mí mắt

Nữ Đế, khiến thành viên trong hội xem hắn là trụ cột tinh thần, chứng tỏ thủ đoạn mê hoặc lòng người của hắn vô cùng ghê gớm."

"Mê loạn tâm trí Nữ Đế, dùng sắc đẹp dụ dỗ các nàng, cũng không được xem là chuyện kỳ lạ gì."

"Bắt được hắn, cũng xem như là con bài để thương lượng không tồi."

Một loạt lời nói của Tử Đông Lai khiến sắc mặt của mọi người vô cùng kỳ lạ.

Long Khâu Đạo đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó: "Có cơ quan tình báo bí mật của Tàng Vũ ở trong Tàng Linh chúng ta, ngươi..."

"Lúc này, nói với các ngươi cũng không sao, Ẩn Vũ điện thuộc Tàng Vũ phụ trách tình báo ở Tàng Linh, ta là một trong những điện chủ của nơi đó." Tử Đông Lai chắp tay sau lưng, nhếch khóe miệng lên.

Tàng Vũ đặt cơ quan tình báo ở đây à…

Long Khâu Đạo và Chung Dương Minh bên cạnh nhìn lẫn nhau, cũng có thể nhìn ra ý nghĩ trong lòng nhau.

Bộ phận tình báo này, đã hại chết bao nhiêu người Tàng Vũ rồi.

Tàng Vũ có bộ phận tình báo như vậy, thật sự là xui xẻo.

Đáng thương, mấy tên Tàng Vũ kia đều đã chết trong tay Tiêu đại nhân, không có tình báo thật sự nào được truyền ra ngoài.

Cộng thêm danh hiệu kỳ lạ và hành động một lòng ăn cơm mềm của Tiêu đại nhân, khiến người khác hiểu lầm cũng rất hợp lý.

...

Nhìn dáng vẻ tự tin của đối phương, Lưu Mẫn Sinh há miệng, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Cuối cùng, sắc mặt của ông kỳ lạ, nhìn Tử Đông Lai bổ sung một câu: "Không ổn trọng, không cẩn thận đến như thế, ngươi lại thuộc về cơ quan tình báo."

"Tàng Vũ các ngươi bên kia, rốt cuộc là ai phụ trách bổ nhiệm cơ quan tình báo vậy, không phải là đầu heo đó chứ, không hề động não chút nào, ai cũng có thể làm được!"

Khóe miệng Tử Đông Lai nhếch lên, thất vọng lắc đầu: "Đường đường Đại Viêm đế, khi đối mặt khiêu chiến, chỉ biết thể hiện mồm miệng lợi hại thôi sao?"

Lưu Mẫn Sinh không để ý đến lời châm chọc của đối phương, ngược lại mở miệng nhắc nhở Tiêu Thiên: "Lúc ra tay nhẹ một chút, để lại người sống."

Ông thật sự lo lắng Tiêu Thiên Đồ ham vui mà trực tiếp giết sạch toàn bộ những người đối diện.

Dù sao chỗ mạnh mẽ của người trước mặt này, thật sự là chưa từng nghe thấy, thân thể mạnh mẽ đến cực điểm.

"Yên tâm, con người ta không có ưu điểm gì khác, chính là thiện lương, chuyện cho người ta đường sống, không cần ngươi nhắc nhở." Tiêu Thiên ra hiệu Lưu Mẫn Sinh yên tâm, sau khi nói xong, hắn liền tiến lên vài bước.

Ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt hắn, nhìn một trăm hai mươi tám tên linh tộc Tinh Không có thực lực Thuấn Không cảnh trước mắt, lại nhìn về Tử Đông Lai ở đằng sau.

Tiêu Thiên hít sâu một hơi: "Các ngươi hao hết tâm tư, muốn đến mưu hại tính mạng bản vương, tìm mọi cách làm hại Đế vực này, muốn đầu độc bách tính, vọng tạo sát nghiệt, đúng là nghiệp

chướng nặng nề.”

“Nhưng vị Đại Viêm đế này thân là trưởng bối, đã mở miệng cầu xin giúp các ngươi, muốn cho các ngươi một cơ hội.”

“Thân là vãn bối, đương nhiên phải nghe theo…

“Nhưng ta đã từng hạ quyết tâm, không thể tiếp tục làm người tốt, cho nên quyết định chém các ngươi một đao.”

“Yên tâm, ta sẽ không dùng hết sức, có thể chịu đựng hay không phải xem tạo hóa của các ngươi.”

“Nếu như mệnh các ngươi không nên chết, đương nhiên có thể sống sót dưới một đao này, nói rõ ông trời có hảo sinh chi đức, quyết định cho các ngươi một cái sửa đổi làm người mới cơ hội.”

Tiêu Thiên nói liên tục, Tử Đông Lai cùng với những linh tộc Tinh Không ở phía đối diện, đều vô cùng khó hiểu, chớp mắt.

Nhất là Tử Đông Lai.

Ông muốn hãm hại tính mạng Tiêu Thiên lúc nào thế, lại muốn đầu độc bách tính, muốn làm hại Đế Vực khi nào vậy.

Sao bản thân lại không biết?

Vừa rồi ông mở miệng muốn bắt Tiêu Thiên, chẳng qua là từ phân tích tình báo, Nữ Đế kia là trung tâm của Đế vực Liên minh Nữ Đế, muốn bắt hắn làm một con bài thương lượng.

Chương 788. Ngươi nói thế này là tùy ý à (2)

Thuộc về một bước cờ tự do trong khi chơi cờ, có cũng được mà không có cũng không sao, có thể sử dụng được là tốt nhất, không được cũng chỉ là tiện tay làm, không có tổn thất gì.

Bắt Tiêu Thiên, tương đương với lúc mua đồ, tiện tay nhận được thêm món quà tặng kèm.

Một món quà tặng kèm như ngươi, nào lắm chuyện như vậy chứ?

Mà những linh tộc Tinh Không kia, lại càng có chút tức giận.

Cái gì gọi là tùy ý chém bọn họ một đao, có thể chống đỡ được hay không thì xem tạo hóa?

Nam nhân trẻ tuổi này lại xem thường bọn họ như thế, thật đúng là không thể nhịn được.

"..." Lưu Mẫn Sinh cũng khó hiểu nhìn Tiêu Thiên, sao ông cảm thấy khi đối phương nói lại lời của mình, hàm ý đã thay đổi rồi vậy.

Thật kỳ lạ.

Cách đó không xa, Tử Trận Sơn và Thái Dĩnh Ngộ đã mặt dày, lặng lẽ lùi lại đến bên cạnh nữ tế, lại nhìn về phía Trương Bằng Vân.

Bao gồm Tử Như Ảnh bà Trương Phùng, đều nhìn Tiêu Thiên với ánh mắt khó hiểu.

Nam nhân trẻ tuổi lạ lùng này, chính là sự tồn tại vô địch đã dung hợp thế giới giới vực, cường giả mà đối phương nghi ngờ à?

Có phải là phụ thân nhầm lẫn gì đó rồi hay không, đúng như những gì Tử Đông Lai đã nói lúc trước.

Đối phương đã phát hiện bí pháp, di tích của thời đại quá khứ xa xưa, tìm được cách dung hợp tinh thần ngoại vực.

Chứ không phải vì bản lĩnh của bản thân, rốt cuộc lợi hại đến thế nào.

Nhưng Trương Bằng Vân lại không nói gì, chỉ yên lặng nhìn Tiêu Thiên.

Thật sự là như vậy sao?

Ông tin vào trực giác của mình, tin rằng ông đã quan sát chi tiết.

Nam nhân trước mắt này tuyệt đối không đơn giản, bọn họ không để ý, đương nhiên xem nhẹ hắn, thậm chí bản thân còn nhìn đối phương với ánh mắt thành kiến..

Thiên Tôn Chí Thiện bám váy?

Một nam nhân ăn bám, Thân Vương của Nữ Đế.

Đây là cách ngụy trang tốt nhất của đối phương.

Keng!

Thanh âm đao rời vỏ xuất hiện, nhưng Tiêu Thiên cũng không rút đao, chỉ là lúc lấy ra một thanh trường đao màu xám trắng, âm thanh tự nhiên phát ra.

Giống như lúc thanh đao này xuất hiện trên thế gian, chính là đang rời khỏi vỏ.

Xoẹt!

Tiêu Thiên rút Kẻ Dẫn Đường ra, sấm sét bắt đầu nhấp nháy trên trường đao màu trắng xám.

Trương Bằng Vân nhìn đao này xuất hiện, ông bị dọa không nhẹ, hít vào một ngụm khí lạnh, nhịn không được ngạc nhiên thốt lên: "Sức mạnh thần phạt lôi kiếp của thiên kiếp, sao lại xuất hiện ở trên thanh đao này?"

Trương Bằng Vân đột nhiên thốt lên, khiến người bên cạnh ông nhìn sang.

"Phụ thân, tại sao lại ngạc nhiên như vậy?" Trương Phùng không hiểu, không biết vẻ mặt này của phụ thân là chuyện thế nào.

"Trên Đạo quân, nếu như kinh tài tuyệt thế, trời sẽ gián thiên kiếp xuống để thử thách, trong đó sức mạnh thần phạt lôi kiếp hung hiểm nhất, cửu tử nhất sinh, nhưng chỗ tốt cũng lớn nhất." Trương Bằng Vân lẩm bẩm thành tiếng, nhìn lôi đình trên trường đao xám trắng trong tay Tiêu Thiên.

"Nhưng trong khoảng thời gian này, xảy ra chuyện lạ!"

Lúc Trương Bằng Vân lẩm bẩm, bản thân cũng cảm thấy mơ hồ.

"Sức mạnh thần phạt lôi kiếp trong thiên kiếp, không còn nữa…"

"Người độ kiếp, cho dù là người thỏa mãn lôi kiếp giáng xuống, cũng sẽ không có lôi kiếp giáng xuống nữa."

"Trong các tộc, các phương bên trong chư thiên vạn giới do liên minh bách tộc quản lý, điều tra, đều không có người nào bị thử thách bởi lôi kiếp."

“Phải biết rằng sức mạnh thần phạt lôi kiếp, tuy rằng dẫn sấm sét xuống để rèn luyện thân thể, nhưng lôi kiếp này giống như đao, rơi xuống đánh vào trên người giống như thiên đao vạn quả.”

“Bây giờ lôi kiếp không xuất hiện, đao trong tay Tiêu Thiên lại có thể sinh ra sức mạnh thần phạt lôi kiếp...” Trương Bằng Vân nói xong, đột khả năng đáng sợ xuất hiện.

Có khi nào, chính là vì thanh kiếm này, cho nên lôi kiếp mới biến mất?

“Phụ thân, suy nghĩ này của người không khỏi quá khó tin rồi.” Trương Phùng bị dọa không nhẹ, nghe hiểu được suy nghĩ của phụ thân, hắn cảm thấy khó có thể tin được.

Bên cạnh Tử Như Ảnh cũng gật đầu: “Đúng là khả năng không lớn, ngươi nói tên nam nhân ăn bám này, cho dù hắn có mạnh hơn nữa, sao có thể khiến lôi kiếp trong thiên kiếp biến mất được chứ.”

“Đúng là khả năng không lớn...” Trương Bằng Vân cũng lẩm bẩm, chuyện này đúng thật là khiến tất cả mọi người ngạc nhiên hoảng sợ.

Cũng không biết tại sao, trong lòng ông, không thể ngăn được một suy nghĩ xuất hiện trong đầu mình.

Lỡ như thì sao?

Ngay khi Trương Bằng Vân nghĩ, sấm sét đằng trước nổ vang, lúc ngẩng đầu, ông phát hiện sấm sét trên đao xám trắng trong tay Tiêu Thiên đã hóa thành huyết hồng.

Mà đối phương vung đao ra, nhìn động tác, nhìn thần thái, thật sự chỉ là tùy ý vung một cái như thế.

“Ra tay rồi, cũng đã đến lúc tìm cơ hội trốn thoát.” Trương

Bằng Vân hít sâu một hơi, âm thầm khởi động linh khí trong cơ thể, chuẩn bị kích nổ đại điện Thanh Thiên được uẩn dưỡng trong đan điền.

Đại điện nổ tung, mượn tiếng động này, ông lấy ra thế giới Thanh Thiên hạch tâm trong đan điền.

Thoát khỏi nguy hiểm!

Chương 789. Đúng là không bằng cả con chó

Xoẹt...

Khi lưỡi đao vung lên, âm thanh không gian bị xé rách tùy ý, giống như âm thanh ngừng lại, dọa khiến linh khí đang dâng trào của Trương Bằng Vân quay trở lại.

Trương Bằng Vân sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, không nhịn được muốn chửi tục.

Ngươi gọi một đao này là tùy ý?

Tiêu Thiên tùy ý vung đao, dòng chảy hỗn loạn hư không lưu động trước mặt như thể dừng lại, không hề động đậy.

Không gian phía trước càng bị xé ra, để lộ tường kép không gian ở bên trong đó, có không gian luân lưu chảy ra.

Nhưng trong khoảnh khắc dòng chảy hỗn loạn không gian rò rỉ ra ngoài, liền bị sấm chớp màu máu đánh ngay chính diện, cuối cùng triệt để vỡ vụn và tiêu tán.

Lực lượng phun trào lập tức bắt nguồn từ thanh trường đao trong tay Tiêu Thiên.

Lực lượng hoàn toàn có thể xé rách cả không gian, trong nháy mắt xung kích đánh thẳng lên người linh tộc Tinh Không phía trước hắn.

Bản thân linh tộc Tinh Không trước mặt Tiêu Thiên, căn bản không coi hắn ra gì.

Trước khi bọn họ tiến lên thì đã hình thành thế bao vây, chủ yếu mà muốn ra tay với Lưu Mẫn Sinh.

Người có tên, cây có bóng, đối phó với Đại Viêm đế nổi danh lừng lẫy, bọn họ tự nhiên phải thận trọng, không dám hành động liều lĩnh.

Nhưng khi đối mặt với Tiêu Thiên không có danh tiếng gì, bọn họ đương nhiên không để vào mắt, thái độ cũng rất tùy tiện, trực tiếp nghênh đón một đao tùy ý của đối phương.

Chỉ là, khi cái gọi là một đao tùy ý này hiện ra lực thần phạt lôi kiếp thì những kẻ linh tộc Tinh Không này bắt đầu thay đổi sắc mặt.

Khi một đao này xé rách không gian, bọn họ đã không còn bất kỳ ý nghĩ khinh khi nào nữa, ngược lại trong ánh mắt toát ra sự sợ hãi.

Cho đến khi một đao này chém thẳng lên người, bọn họ mới thật sự cảm nhận được lực lượng mạnh mẽ của đối phương khủng bố đến mức nào.

Giờ đây, linh tộc Tinh Không đã liên kết với nhau, tất cả bọn họ đều cùng chung số phận.

Đao của Tiêu Thiên giáng lên người một tên linh tộc Tinh Không phía trước, tức là cả một trăm hai mươi tám tên còn lại đều có thể cảm nhận được nó.

Điểm cường hoành của tộc bọn họ chính là thiên phú quỷ dị hợp thể này.

Một trăm hai mươi tám tên tộc nhân bọn họ đồng thời nắm giữ lực lượng.

Cho nên có thể nói phương thức chiến đấu của linh tộc Tinh

Không vô cùng bá đạo và khó đối phó.

Trong ấn tượng của Lưu Mẫn Sinh, việc chém giết đồng tộc là điều vô cùng kinh tởm.

Ngươi làm đối phương bị thương, tổn thương nhận phải phân đều trên người mỗi tộc nhân, dựa vào năng lực phục hồi mạnh mẽ của thân thể hệ thống tu hành Tàng Vũ.

Trong nháy mắt, đối phương đã khôi phục lại như cũ.

Ngược lại là bản thân ngươi, lấy gì để đối đầu trực diện với đối phương?

Cho nên, khi linh tộc Tinh Không đánh nhau thường xuyên thích dùng cách thức lấy tổn thương đổi tổn thương, cưỡng ép tiêu hao thể lực của ngươi.

Nhưng ngay lúc này, một đao của Tiêu Thiên lại như thể là cơn ác mộng đối với những kẻ linh tộc Tinh Không này.

Đao đã chém xuống.

Nhưng lực lượng không có biến mất mà hiện diện trên người những linh tộc Tinh Không này.

Liên kết giữa bọn họ quả thật cho phép bọn họ có thể phân chia đồng đều tổn thương.

Đáng tiếc…

Bọn họ căn bản không biết rằng, một đao tùy ý của Tiêu Thiên có uy lực kinh khủng đến cỡ nào.

Nếu như linh tộc Tinh Không không có thiên phú quỷ dị như vậy thì tên tộc nhân cầm đầu hứng trọn vẹn một đao kia chết là cái chắc.

Nhưng trên đời này không có nếu như.

Những đường rạn nứt xuất hiện trên cơ thể từng tên linh tộc Tinh Không, lực lượng bá đạo dâng trào mãnh liệt trong người bọn họ.

Cho dù bây giờ bọn họ muốn cắt đứt mối liên kết này, e là không kịp nữa rồi.

“Không, ta không muốn chết, đại nghiệp còn chưa thành, nhiệm vụ chưa thực hiện xong, cứ như vậy…” Tên linh tộc Tinh Không cầm đầm hoảng loạn, không ngừng vươn tay ra.

Những linh tộc Tinh Không khác cũng vội vội vàng vàng muốn cắt đứt tuyến đường ánh sao liên kết giữa bọn họ.

Nhưng tất cả đã quá muộn.

Bùm! Bùm! Bùm!

Từng tiếng nổ tung liên tiếp vang lên, trong nháy mắt vang vọng khắp vùng hư không này.

Khi khu vực không gian bị xé rách dần khép miệng lại, một âm thanh lạch cạch vang lên.

Linh tộc Tinh Không nổ tung, giống như pháo hoa ánh sao lộng lẫy, chói lóa và vô cùng bắt mắt.

Trông rất đẹp mắt, âm thanh cũng rất dễ nghe.

Ngay cả Tử Đông Lai vốn đang có thanh thế oai hùng, bỗng chốc trở thành người thân cô thế cô.

Trong nháy mắt, bầu không khí ngưng đọng, thậm chí còn có một chút xíu ngại ngùng.

Tiêu Thiên cầm thanh trường đao, nhìn cảnh tượng trước mặt

cũng không có tâm tình để thưởng thức.

Hắn trầm mặc thật lâu rồi nhìn về phía Lưu Mẫn Sinh ở bên cạnh: “Chẳng phải ngươi nói rằng những kẻ linh tộc Tinh Không này rất mạnh, rất phiền phức, rất khó đối phó à!!!”

“Khó đối phó chẳng phải là đồng nghĩa với đánh không chết à!” Lưu Mẫn Sinh không nhịn được hét lên: “Ta đã bảo là ra tay nhẹ chút, ngươi cũng nói là đánh chơi thôi.”

Chương 790. Chủng tộc mới lạ

“Đánh chơi của ngươi cũng khiên cưỡng quá rồi đó, toàn một đao chặt xuống không hà.”

Tiêu Thiên gãi đầu: “Thật sự ta còn chưa dùng lực, tự nhiên bọn họ chết hết trơn rồi.”

Tiêu Thiên lầm bầm có chút ảo não.

Linh tộc Tinh Không trông rất tuấn tú, toàn thân đều có ánh sao lượn lờ khiến cả thân hình có chút hư ảo và mông lung, như thể một vị thần từ sâu bên trong bầu trời đầy sao đi ra vậy.

Kết quả lại không chịu nổi một chiêu.

Bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thì thối rữa.

Một đao của hắn chỉ dùng tám phần vạn lực lượng mà còn không gánh nổi, đúng là phế vật.

Mặc dù khoảng thời gian này hắn phát triển thân thể, sức lực cũng theo đó mà tăng lên chút đỉnh.

Tiêu Thiên vừa nghĩ vừa ngẩng đầu nhìn về phía Tử Đông Lai.

Lúc này, Tử Đông Lai ở phía đối diện đang trừng lớn đôi mắt, ánh mắt đờ đẫn, đồng tử đầy màu đỏ như máu.

Ông cảm thấy bản thân có chút hỗn loạn.

Khó khăn lắm mới điều một đội quân vương bài tinh nhuệ tới đây, thế mà lại bị một tên ăn bám, một tên phế vật thư sinh dựa vào miệng để lừa gạt người khác, tùy ý dùng một đao chặt.

Trong phút chốc…

Cả đội bị tiêu diệt!

Tử Đông Lai đang suy nghĩ, ông vừa được điều động tới đây để trà trộn vào bọn họ.

Làm gì biết bản thân sẽ lãnh đạo thủ hạ như thế nào cơ chứ?

Đội quân tinh nhuệ ẩn núp trong trận doanh của quân địch, nằm gai nếm mật, chịu khổ chịu nhục.

Nhân sự và hệ thống tình báo hoàn hảo, mạnh mẽ nhất.

Nghĩ tới những điều này, Tử Đông Lai ôm lấy mặt mình, liên lục lắc đầu: “Ha ha ha ha!!”

Ông không khỏi bật cười thành tiếng.

Không lẽ những nhân viên tình báo dưới trướng ông đều bị một đám heo đoạt xá rồi đó chứ.

Thậm chí Tử Đông Lai còn hoài nghi, mấy con chó mà ông nuôi đi thăm dò tình báo.

Sau đó con chó quay lại, rên rỉ vài tiếng vì sợ hãi, bản thân biết rõ nam nhân này không dễ chọc.

“Một đám phế vật, đúng là không bằng cả con chó!” Ông không hỏi lắc đầu, lúc ông ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Thiên, lộ ra nụ cười buồn bã: “Lần này xem như ta thua rồi, muốn chém muốn giết hay muốn róc thịt thì cứ tự nhiên.”

Tử Đông Lai nói xong, hai tay buông xuống, triệt để từ bỏ kháng cự.

Hết cách, đối mặt với một quái vật khủng bố này, ông biết rằng bất kỳ hành vi hay động tác nào cũng chỉ là trò cười mà thôi.

Tiêu Thiên nhìn dáng vẻ đầu hàng của Tử Đông Lai, hắn dẫn theo người dẫn đường hư không tiến tới gần đối phương.

Tuy nhiên, khi Tiêu Thiên vừa tới gần Tử Đông Lai, đối phương bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trên gương mặt lộ ra nụ cười xấu xa.

Ông không thể không thừa nhận, tình báo của ông đã mắc sai lầm khi thu thập thông tin về Tiêu Thiên.

Chiến lực mạnh mẽ đến mức không thể tưởng tượng, dù ông có đối đầu trực diện, e rằng cũng không phải là đối thủ của hắn.

Không còn cách nào khác, ông chỉ đành dùng biện pháp như thế này.

Bày ra vẻ yếu đuối trước mặt kẻ thù!

Làm cho đối phương bị mắc lừa.

Suy cho cùng, Tiêu Thiên trong mắt ông chỉ là một người trẻ tuổi không rành thế sự.

Tuổi còn nhỏ nhưng đã có được sức mạnh kinh khủng như thế, hiển nhiên hắn là một kỳ tài đáng kinh ngạc, tuyệt thế vô song.

Nhưng những người gọi là thiên tài lại có một khuyết điểm rất lớn.

Đó là tuổi tác!

Tuổi tác quá nhỏ, kinh nghiệm sẽ không đủ, linh hồn sẽ không cường đại như vậy.

Ý chí của bọn họ không trải qua năm tháng thử thách, không trải qua sự tôi luyện của thời gian.

Cho nên, khi đối mặt với những gã càng già càng yêu nghiệt như bọn họ, tiếp cận ở khoảng cách gần quả thật là một cơ hội trời cho.

Tử Đông Lai vừa nghĩ vừa ngẩng đầu lên, màu máu trong đồng tử ông như thể hóa thành vòng xoáy.

Sức mạnh linh hồn hiện lên bên trong vòng xoáy, nó bắt đầu tấn công tâm linh của Tiêu Thiên, hòng gây hỗn loạn ý chí của đối phương.

Bí thuật linh hồn, thập phương thập huyễn!!!

Ngay lúc này, sức mạnh linh hồn của Tử Đông Lai lập tức bộc phát.

Hiện tại, đây mới thật sự là sân nhà thuộc về ông.

Linh hồn là lĩnh vực mà ông cực kỳ am hiểu, điều này đặc biệt đúng với bí thuật liên quan đến phương diện này.

Ông vô cùng tự tin với bí thuật lĩnh vực này.

Sức mạnh linh hồn của ông kết hợp với ý chí tâm linh nhiều năm, chắc chắn có thể ảnh hưởng tới tên nhóc trẻ tuổi trước mặt.

Đối phương sẽ chìm đắm vào ảo ảnh thập phương của ông, trầm luân trong mười thế giới ảo tưởng khác nhau và không ngừng luân hồi.

Một ngàn năm trong nháy mắt.

Từng hơi thở, từng khoảnh khắc hắn đều muốn đắm chìm trong môi trường này.

Cuối cùng, ý chí và tâm linh đều bị hao mòn sạch sẽ, trở thành kẻ đánh bại ý chí tinh thần bản thân và biến thành nô bộc cho linh hồn ông.

Tử Đông Lai rất tự tin, hai mắt nhìn nhau ở khoảng cách gần như vậy.

Chắc chắn người trẻ tuổi có thực lực khủng bố này sẽ trúng chiêu.

Ông tràn đầy lòng tin.

Chương 791. Chủng tộc mới lạ (2)

“Huyễn ảnh linh tộc!” Lưu Mẫn Sinh từ xa nhìn thấy vòng xoáy vặn vẹo trong con ngươi của Tử Đông Lai, chợt nhận ra thân phận của đối phương.

Ông ấy cũng thuộc chủng tộc của bên Tàng Vũ, quỷ dị và phiên phức.

Đặc biệt là bí thuật linh hồn của đối phương, người càng lớn tuổi thì uy lực càng vô tận.

Từ xưa tới nay, người trúng chiêu đều là hậu bối trẻ tuổi, trong lúc vô thức sẽ trầm luân vào tưởng tượng của đối phương, căn bản không thể thoát ra được.

Thậm chí, bọn họ sẽ trở thành nô lệ linh hồn đối phương, hành động theo lời của đối phương.

Cũng từng có người bị phá hủy linh hồn và ý chí, hóa thành cái xác không hồn.

Cho dù có người sống sót, thoát khỏi huyễn cảnh.

Nhưng bởi vì trầm mê trong huyễn cảnh một thời gian quá lâu, mất đi ý chí tiến thủ, mất đi tinh thần, cuối cùng hắn chẳng khác gì người thường, không còn hào quang của quá khứ.

Nếu là linh tộc Huyễn Ảnh, dùng linh hồn tiềm ẩn bên trong không gian thức hải để khống chế thân thể, cung không phải là việc gì khó.

Lưu Mẫn Sinh nheo mắt nhìn về phía Tử Đông Lai, trong lòng mơ hồ cảm thấy chấn động.

Từ trên người đối phương ông có thể cảm nhận được khí tức linh hồn của Tử Đông Lai, điều này chứng tỏ ông ấy vẫn còn sống.

Chỉ có điều, e rằng linh hồn của ông ấy sớm đã bị khống chế, bình thường ở trước mặt người ngoài, linh tộc Huyễn Ảnh này để cho bản thể hoạt động.

Nhưng khi hắn cần làm gì thì sẽ khống chế thân thể của Tử Đông Lai

Đây mới là thuật tiềm ẩn hoàn hảo nhất.

Ông thậm chí không thể tưởng tượng được, trong chư thiên vạn giới này, rốt cuộc có bao nhiêu người bị khống chế như thế.

Cộng thêm cách thức che giấu bản thân dạng này của linh tộc Huyễn Ảnh, muốn tìm được bọn họ đúng là khó càng thêm khó.

Lưu Mẫn Sinh đang nghĩ chư thiên vạn giới tiếp theo nên làm thế nào mới tốt, chỉ e rằng sắp gặp phải đại nạn khó mà giải quyết được.

Tuy nhiên, so với nguy cơ của chư thiên vạn giới thì hiện tại Tiêu Thiên vẫn quan trọng hơn.

Nếu như để mặc đối phương trầm luân vào trong huyễn cảnh, chỉ sợ…

Lưu mẫn Sinh bộc phát sức mạnh linh hồn, tựa hồ muốn làm nhiễu loạn.

“Đại Viêm đế, không cần căng thẳng như vậy.” Lúc này, Long Khâu Đạo bỗng nhiên lên tiếng, sức mạnh linh hồn của ông cũng phun trào để Lưu Mẫn Sinh bình tĩnh lại một chút.

Lưu Mẫn Sinh quay đầu nhìn về phía Long Khâu Đạo: “Đây là linh tộc Huyễn Ảnh, bí thuật linh hồn của bọn họ không chỉ là sức mạnh linh hồn mà còn liên quan đến khía cạnh ý chí.”

“Mặc dù hắn rất mạnh nhưng vẫn chỉ là một đứa trẻ, ý chí không kiên định.”

Nhưng khi nghe lời này của Lưu Mẫn Sinh đã khiến Tuyết Phú Quý ở bên cạnh khẽ nở nụ cười: “Ngươi quá xem thường ý chí của đứa trẻ này rồi.”

Chung Dương Minh cũng gật đầu: “Bọn ta là người luyện võ theo Tiêu đại nhân, bản thân tâm tính là một phần quan trọng, ý chí bọn ta đều có thể thông thần, huống chi là hắn.”

“Huống hồ, ngài đã quên lúc trước ngài khôi phục như thế nào rồi à, sức mạnh linh hồn của Tiêu đại nhân vượt xa những gì ngài có thể tưởng tượng rồi.” Long Khâu Đạo ở bên cạnh, chậm rãi lẩm bẩm.

Khi ông nhìn về phía trước, khuôn mặt ông tràn đầy vẻ hài hước.

Phía bên kia, Tử Đông Lai tự cho rằng bản thân đã chiếm thế thượng phong, vòng xoáy màu máu lóe lên trong con ngươi, luồng sáng màu máu không ngừng bộc phát.

Ông nhẹ nhàng phất tay lên, vẻ mặt vô cùng tự tin, nhìn Tiêu Thiên và lẩm bẩm: “Bây giờ ngươi đã trở thành nô bộc trung thành của ta.”

“Mà ngươi đã từng trầm luân trong thống khổ vô tận, chính ta đã giúp ngươi thoát khỏi bể khổ.”

“Ngay lúc này, ngươi hãy nghe theo lời kêu gọi của ta.”

“Quỳ xuống đi!”

Tử Đông Lai gào lên lần cuối, một luồng ánh sáng đỏ chói từ trong con ngươi của ông bộc phát ra một vòng xoáy máu.

Tiêu Thiên ở đối diện ông lộ vẻ hoang mang, tựa hồ có chút ngây người và không cách nào tập trung sự chú ý.

Trước mắt mọi người, Tiêu Thiên có chút ngây ngốc khi nghe Tử Đông Lai gào lên. Cuối cùng nhịn không nổi mà lên tiếng: "Ngươi đang làm gì vậy hả?"

Vấn đề đột nhiên xuất hiện khiến Tử Đông Lai sững sờ tại chỗ, chớp mắt.

Ông cẩn thận quan sát Tiêu Thiên trước mặt, có chút không thể tin vào mắt mình.

Đối phương không hề trúng chiêu?

"Đầu tiên là mắt vừa phát ra ánh sáng vừa tạo hiệu ứng, sau đó lại lải nhải nói những điều gì đó mà ta không thể hiểu, đầu óc ngươi có tật à?" Tiêu Thiên nhìn Tử Đông Lai như thể nhìn đồ đần vậy.

Tiêu Thiên dang hai tay ra, giọng điệu có chút bất lực: "Rốt cuộc ngươi muốn làm gì, ngươi làm ta loạn não quá đi."

Tử Đông Lai ngây ngẩn cả người.

Tại sao?

Sao lại không có tác dụng?

Ông vẫn luôn cho rằng bản thân đã đạt được thành công, kết quả lại như một kẻ ngốc trong mắt của người khác?

"Không thể nào, tuyệt đối không có khả năng!!" Tử Đông Lai sững sờ, tiếp đó là gào thét như bị điên.

Chương 792. Chiến giáp

Vô cùng nhục nhã.

Ông thế mà lại bị một hậu bối trẻ xem như đồ đần.

Sức mạnh linh hồn của ông lần nữa phun trào, toàn thân như thể chìm trong vòng xoáy màu đỏ ngòm, tấn công về phía trước.

Ông thiêu đốt linh hồn của bản thân, toàn lực thi triển.

Ông muốn kéo Tiêu Thiên vào trong huyễn cảnh vô biên, ý thức vĩnh viễn trầm luân và không thể trở về được nữa.

Ông muốn hắn biết bí thuật linh hồn của linh tộc Huyễn Ảnh, căn bản không phải là thứ mà một người trẻ tuổi như hắn có thể tưởng tượng ra được.

Ông muốn giữ gìn tôn nghiêm của tộc mình.

“A a a a, trăm vạn vô tận huyễn…” Tử Đông Lai ngửa cổ gào thét, sức mạnh linh hồn bị thiêu đốt phảng phất hóa thành đại dương màu máu.

Bốp!

Tiêu Thiên tát một bạt tai vào mặt Tử Đông Lai, ông điên cuồng xoay tròn tại chỗ như thể con quay vậy.

“Ngươi cứ ở đó a á quài, phiền quá đi, nói khan mà không chịu động thủ, đứng đó làm trò như thằng điên, bên phía Tàng Vũ có chủng tộc mới lạ là tộc não tàn sao?”

Tử Đông Lai đứng tại chỗ, cơn phẫn nộ dâng lên, toàn thân

khẽ run rẩy.

Tiêu Thiên khống chế lực lượng cái bạt tai để tránh làm nổ tung đối phương chỉ bằng một cú tát.

Nhưng lực đạo vẫn không hề cạn.

Linh khí hộ thân của đối phương không có tác dụng, lực đạo vận cũng không gia trì được.

Dấu vết bàn tay năm ngón in hằn đỏ lòm trên khuôn mặt đối phương khiến nó sưng phù như một cái bánh bao hấp vậy.

Đối với ông, cơn đau xác thịt này không là gì cả.

Sự sỉ nhục về mặt tinh thần mới là tổn thương lớn nhất.

Thậm chí ông còn thiêu đốt linh hồn mình và thi triển át chủ bài cuối cùng, vậy mà trong mắt đối phương phảng phất như là hạng tôm tép nhãi nhép đang khoa tay múa chân.

Trên mặt Tử Đông Lai lộ vẻ điên cuồng, nhìn về phía Tiêu Thiên đang gần trong gang tấc: “Không ngờ rằng, thế hệ Tàng Linh này lại có nhân vật như ngươi, đúng là ta đã tính sai rồi.”

“Có điều, ngươi đừng cho rằng việc này có thể kết thúc dễ dàng như thế.”

Tử Đông Lai vừa dứt lời, một tinh thể trong suốt hư ảo đột nhiên xuất hiện trong tay ông.

Khí tức trắng xám lơ lửng trên tinh thể, chỉ vừa lấy tinh thể ra thì đã xuất hiện những dao động cực kỳ đáng sợ.

Khi vết rạn hiện lên trên tinh thể trắng xám trong tay Tử Đông Lai, mặt ông lộ ra nụ cười hung ác: “Có lẽ ngươi đủ mạnh mẽ để thoát được.”

“Nhưng những người bên cạnh ngươi đều phải chôn cùng với ta, cho dù là Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh cũng không thể may mắn thoát khỏi, ha ha ha…”

Đùng!

Theo tiếng cười càn rỡ của Tử Đông Lai vang lên, trong tinh thể vỡ vụn chảy ra lực lượng xé rách không gian cuồng bạo.

Lực lượng xé rách không gian này khiến mắt Tiêu Thiên sáng lên.

Đây chẳng phải lực lượng không gian tấn công đến từ Tàng Võ trong vực trấn thủ sao?

Tinh thể trắng xám vỡ vụn, lấy chỗ vỡ làm hạch tâm và hóa thành một vòng xoáy bóp méo không gian, không ngừng kéo mọi người vào trong đó.

Lực hút kinh khủng, gần như không có cách nào kháng cự lại.

Thân thể Tử Đông Lai ở gần nhất đã bắt đầu tàn tạ, bị ảnh hưởng bởi lực lượng không gian vặn vẹo.

Rất hiển nhiên là ông cũng sẽ chết.

Nhưng khi đối mặt với cái chết như thế này Tử Đông Lai không hề có cảm giác gì.

“Ta thà chết chứ không chịu nhục, có nhiều người chôn cùng ta như vậy cũng coi như đủ vốn rồi.” Tử Đông Lai cười lên, linh khí tràn ngập toàn thân kháng cự lại vòng xoáy không gian ở trước mặt.

Kháng cự không phải muốn sống.

Mà ông chỉ muốn tận mắt nhìn Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh và những người của Đế vực bị kéo vào vòng xoáy và cùng chết với

ông.

Ngoài ra còn có Trương Bằng Vân, trưởng lão của trưởng lão hội Liên minh bách tộc, người này nham hiểm và độc ác, là một kẻ địch khó chơi đối với Tàng Vũ.

Rất nhiều người Tàng Vũ đã chết trong tay hắn trên chiến trường hư không.

Có thể tiêu diệt hết bọn họ, đúng là không gì tốt hơn.

Không gian từ từ sụp đổ, lan ra bốn phương tám hướng.

Mất trật tự và hỗn loạn.

So với những gì Tiêu Thiên nhìn thấy ở vực trấn thủ thì uy lực của nó không mạnh bằng nhưng lại rắc rối hơn nhiều.

Ở vực trấn thủ, cuộc tấn công đến từ vết rách không gian của kẻ địch là một cuộc tấn công có trật tự và có chừng mực.

Còn không gian sụp đổ trước mắt này, lực xé rách không gian lan ra mọi hướng, lực kéo không gian sụp đổ đều hỗn loạn và mất trật tự.

“Thứ này, mi có thể phân tích được không?” Trong lòng Tiêu Thiên dò hỏi hệ thống Vượng Tài.

“Thưa chủ nhân, tôi đã phân tích xong rồi.”

“Lực lượng xé rách không gian mất trật tự và hỗn loạn, thủ đoạn tấn công đơn giản như này có thể dễ dàng mô phỏng ra các quy tắc cụ thể.”

Trước mắt Tiêu Thiên, một hầu gái tóc hồng đáng yêu trong giao diện hệ thống nhẹ nhàng gật cái đầu to của mình.

“Chỉ là cần phải có sự hỗ trợ của chủ nhân để ổn định nó một

chút, đừng để ảnh hưởng lan rộng ra.”

Chương 793. Chiến giáp (2)

“Chuyện này cũng không khó…” Tiêu Thiên vừa nói vừa vung tay lên, từ hệ thống không gian lấy kho vũ khí bọc thép cá nhân ra.

Chiếc tủ kim loại khổng lồ đột nhiên xuất hiện khiến mọi người phải ngoái đầu lại nhìn.

Cạch cạch!

Một âm thanh lanh lảnh vang lên, trong nháy mắt chiếc tủ phân tách ra thành từng chiếc tủ kim loại tách rời.

Bạch kiếm, hắc đao lơ lửng hai bên chiếc tủ.

Sự xuất hiện của hai thanh binh khí thu hút ánh mắt của mọi người, bởi vì bọn họ có thể cảm nhận rõ ràng sự sắc bén ở trên lưỡi đao và lưỡi kiếm.

Đặc biệt là đại sư luyện khí như Lưu Mẫn Sinh, sao có thể không nhìn ra được binh khí đó khủng bố đến mức nào chứ.

Tuy nhiên, điều thu hút sự chú ý của ông là một bộ giáp vô cùng tinh xảo bên trong chiếc tủ chia đôi.

Áo giáp kim loại này được chia thành nhiều bộ phận khác nhau, lặng lẽ treo trong tủ, tỏa ra ánh kim chói lóa khiến nó càng trở nên chói mắt.

Ngay lúc này, ông nhìn thấy Tiêu Thiên bỗng nhiên bước tới trước, đưa tay ra, nhẹ nhàng vẫy tay.

Xì xì…

Một bên cánh tay của bộ áo giáp ánh kim đột nhiên nứt ra, khí trắng phun ra và bay về phía hắn.

Trong khoảnh khắc nó bay qua, cánh tay áo giáp ánh kim đó hiện ra vết nứt và dần dần nứt ra thành một vòng lớn, chủ động bọc cánh tay của Tiêu Thiên lại.

Sau đó, nó ghép lại, cuối cùng không còn thấy vết nứt lúc nãy đâu nữa.

"Hô…" Sau khi Tiêu Thiên lắp xong giáp tay, đột nhiên duỗi tay ra, kình đạo bộc phát trong cơ thể.

Xì!

Làn khói trắng lại phun ra từ giáp tay, lực kình vô hình chảy dọc theo nó, giống như một vòng xoáy, triệt tiêu lực đạo lôi kéo không gian sụp đổ phía trước.

Không chỉ có như thế, lực lượng vặn vẹo như vòng xoáy này còn nén lực lượng hỗn loạn không gian đang hỗn loạn.

"Phạm vi tăng cường kình đạo vẫn chưa điều chỉnh hợp lý, trông có vẻ như là do dòng chảy hỗn loạn trong hư không." Tiêu Thiên hạ giọng lẩm bẩm và cảm nhận được sự khác biệt: "Nơi đây không thể liên kết mạng lưới, về mặt khống chế…"

Bỗng nhiên, mắt Tiêu Thiên sáng lên, nội tâm hô hào: "Vượng Tài, mi có thể trở thành hạch tâm hệ thống điều khiển chiến giáp của ta không?"

"Thưa chủ nhân tôn kính, đương nhiên là có thể."

"Hơn nữa, tôi còn có thể hỗ trợ chủ nhân điều chỉnh năng lực thích ứng của chiến giáp ở thế giới này, lấy lực lượng đất trời làm nguồn năng lượng động lực."

“Tuy nhiên, tôi cần phải có sự cho phép của ngài.”

“Được, đi đi.” Tiêu Thiên gật đầu, tỏ vẻ khó hiểu nhìn bộ chiến giáp trong chiếc tủ.

“Đang truy cập…”

“Truy cập thành công, bạn đã nắm quyền chiến giáp ‘Thập điện Diêm La’.”

Nương theo giọng nói của Vượng Tài vang lên, những phiến lá bên trên giáp tay của chiến giáp ánh kim trong tay Tiêu Thiên bắt đầu điều chỉnh, phát ra tiếng lạch cạch.

Đồng thời, kình lực chấn động của Tiêu Thiên cũng được điều chỉnh thành công, như thể mang theo lực lượng vặn vẹo, cưỡng ép kéo lực lượng không gian đang lan rộng ra mọi phương hướng về lại lòng bàn tay.

Tinh thể trắng xám vốn đã vỡ vụn lại phục hồi như cũ trong ánh mắt ngơ ngẩn của Tử Đông Lai.

Thân hình Tiêu Thiên hơi lắc lư, bàn tay bọc giáp hơi chuyển động theo hình vòng tròn.

Trả lại lực ôm đan.

Lực lượng xé rách không gian bị trừ khử, không gian sụp đổ dần dần phục hồi lại như cũ, mà tinh thể trắng xám vốn đã vỡ vụn cũng khôi phục như lúc ban đầu.

Nó nằm yên trong lòng bàn tay của Tiêu Thiên, ẩn chứa một uy năng khó hiểu.

“Ban đầu ta không nghĩ sẽ lại khởi động ngươi đâu, ông bạn già à, nhưng lúc này ta không phải dùng ngươi để giết chóc mà là để cứu người.” Tiêu Thiên mình mảnh giáp tay, khóe miệng nhẹ

nhàng cong lên.

Đây là chiến giáp đặc biệt là cho Tiêu Thiên, có thể dựa vào yêu cầu khác nhau mà thay đổi tư thế chiến đấu không giống nhau.

Hơn nữa trong kho vũ khí bọc thép cá nhân có linh kiện đặc thù với hình thái khác nhau.

Tổng cộng có mười loại tư thái khác nhau của chiến giáp.

Vì vậy, chiến giáp có tên là...

Thập điện Diêm La.

Bởi vì tính cách của Tiêu Thiên không thích thủ đoạn công kích của vũ khí nóng.

Công hiệu chủ yếu của chiến giáp là làm tăng thủ đoạn công kích cho Tiêu Thiên, tương đương với áo giáp hộ thể, phóng đại võ học làm tăng khí.

Đương nhiên, chiến giáp bá đạo như Thập điện Diêm La, đặc biệt là phối màu vàng kim chói mắt.

Cũng trở thành một trong những nguyên nhân hiệp hội sát thủ xóa tên Tiêu Thiên đứng nhất từ dưới lên này.

Thu nạp tinh thể màu xám trắng vào trong hệ thống không gian, Tiêu Thiên vung nhẹ tay.

Phần giáp cánh tay đã thoát ly cánh tay của hắn, bay trở về trong kho vũ khí bọc thép cá nhân ban đầu.

Cơ thể lớn như vậy lần nữa hợp lại với nhau, khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, thu hồi vào trong hệ thống không gian.

Sau khi làm xong, lúc này Tiêu Thiên mới quay đầu nhìn sang

Tử Đông Lai bên cạnh: "Xem ra lại một mưu kế nhỏ của ngươi chưa thành công."

Chương 794. Không biết có nên nói hay không

Tử Đông Lai không lên tiếng, ông chỉ lặng lẽ nhìn Tiêu Thiên trước mặt, hàng lông mày nhẹ nhàng run lên.

Ông không cách nào hiểu được tinh thể nứt ra nổ tung, sao đối phương lại hợp lại được.

Đặc biệt là sau cùng, lúc tinh thể hoàn toàn nứt toác, mặt ngoài còn là sát khí lớn nhất.

Kết quả lại bị đối phương trời ngẫu nhiên ngăn cản lại, thậm chí là lần nữa hợp lại.

Tử Đông Lai không khỏi cảm thấy có một luồng khí lạnh, truyền đến sống lưng từ lòng bàn chân.

Nam nhân trẻ tuổi trước mặt quả thật là quái vật, trên dưới toàn thân không có chút nhược điểm nào cả.

Không chê vào đâu được.

Mạnh mẽ đến mức khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng!

Không chỉ có Tử Đông Lai, mà Trương Bằng Vân bên cạnh cũng có vẻ mặt tuyệt vọng nhìn sang bên này, cũng dùng biểu cảm như nhìn quái vật nhìn qua đây.

Trong lòng ông đã hiện lên suy nghĩ không cách nào phản kháng.

Thậm chí còn không có suy nghĩ chạy trốn.

Bản thân còn kế hoạch, xem có thể tìm cơ hội chạy thoát trong quá trình song phương chém giết lẫn nhau hay không.

Kết quả thì sao?

Hoàn toàn không có quá trình chém giết gì cả, từ đầu tới cuối chính là nhân vật đáng sợ ẩn giấu nhiều năm là Tử Đông Lai, cứ như một đứa trẻ ở trước mặt của Tiêu Thiên.

Không hề có sức chống cự.

Sau khi nổ tung, thậm chí sinh ra tinh thể khủng bố có sức mạnh xé rách không gian, đều có thể bị nam nhân trước mắt nắn lại.

Trương Bằng Vân không chút nghi ngờ, đợi đến khi bản thân cho nổ đại điện Thanh Thiên, chỉ sợ cũng là chuyện vô bổ.

Thậm chí, làm nổ thế giới Thanh Thiên, chỉ sợ đều không làm nên chuyện gì.

"Đầu hàng đi, phản kháng cũng chỉ có con đường chết." Trương Bằng Vân thở dài, trực tiếp quỳ xuống tại chỗ, cúi đầu xuống, không nói thêm gì.

Trương Phùng bên cạnh nhìn hành động của phụ thân, sau khi im lặng, cũng là quỳ xuống.

"Quỳ xuống làm gì, chúng ta là hậu duệ Nhân Hoàng, đây là Đại Viêm đế Lưu Mẫn Sinh, được xem là người của chúng ta, lẽ nào hắn còn ra tay được với chúng ta ư?" Tử Trận Sơn nhìn thấy hành động của con rể thì không khỏi mở miệng, không chịu quỳ xuống.

Thái Dĩnh Ngộ ở bên cạnh cũng gật đầu theo, tán thành suy nghĩ của trượng phu mình, trái lại cho rằng con rể Trương Bằng Vân trực tiếp quỳ xuống là quá yếu nhớt.

Bà hận rèn sắt không thành thép: "Ngươi tốt xấu gì cũng là trưởng lão liên minh bách tộc, thân phận như vậy."

"Cho dù nam nhân trẻ tuổi đó có lợi hại hơn nữa, lẽ nào dám đối địch với liên minh bách tộc?"

Khóe miệng của Trương Bằng Vân hơi co giật, nhìn nhạc phụ nhạc mẫu của mình, hận không thể đánh chết hai người này tại chỗ.

Bịch!

Chính ngay lúc này, vai của Tử Trận Sơn và Thái Dĩnh Ngộ chợt bị người ta ấn mạnh xuống, quỳ trên mặt đất.

Nhìn kỹ lại thì phát hiện người ấn chặt hai người họ không phải là ai khác, mà là Tử Như Ảnh.

Bà làm hết mọi chuyện, cũng quỳ xuống theo, hơn nữa còn trừng phụ mẫu của mình: "Nơi này vắng tanh, với năng lực của nam tử trẻ tuổi, cho dù là giết bọn ta thì như thế nào?"

"Gia gia bị chiếm cứ thân thể, phản bội Tàng Linh là sự thật, đối phương cũng đối đãi chúng ta như phản đồ, chúng ta có thể nói rõ ràng à?"

"Huống hồ, minh chủ của liên minh bách tộc không phải là người chung đường với chúng ta, cha, nương, hai người thật sự muốn tìm chết à!"

Tử Như Ảnh thấp giọng nói xong, sắc mặt phẫn nộ, giọng điệu không hài lòng.

Hôm nay, tình thế rõ như vậy, sao cha nương của mình hoàn toàn không nhìn rõ chứ.

Hiện tại, cuối cùng bà cũng hiểu cho trượng phu của mình.

Thậm chí còn có chút bội phục trượng phu, những năm gần đây ông làm được như thế nào.

"Xem kịch vui xong rồi, chúng ta cũng nên trở về thôi." Phía bên kia, Chung Dương Minh chợt lên tiếng, nhìn lại xung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Tiêu Thiên: "Tiêu đại nhân, làm phiền ngài áp giải đám người này."

"Không thành vấn đề, chuyện này rất dễ giải quyết!" Tiêu Thiên nói xong, nhìn về phía Long Khâu Đạo: "Còn có hàng tồn không?"

"Mảnh vỡ thế giới đã được ngài dung nhập vào trong Đế vực, không còn nữa." Long Khâu Đạo lắc đầu, đồng thời nghiêng đầu nhìn về cách đó không xa: "Nhớ không nhầm thì hình như bên đó còn có hai mảnh vỡ thế giới lơ lửng."

Tiêu Thiên gật đầu, rồi nhìn về phía mọi người: "Các ngươi không cần di chuyển ở nơi này, ta sẽ quay về nhanh thôi."

Vút!

Sau khi ông nói xong, chợt bắn ra ngoài, bay về phía cách đó không xa.

Cho dù ông rời đi, Tử Đông Lai bọn họ cũng không dám nhúc nhích.

Không bao lâu sau, bọn họ đã thấy Tiêu Thiên trở về.

Chỉ là Tử Đông Lai, còn có đám người Trương Bằng Vân, lần nữa hít vào một hơi khí lạnh.

Cho dù là cặp phu thê Tử Trận Sơn và Thái Dĩnh Ngộ, cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho rung động không thốt nên lời.

Bọn họ trừng mắt nhìn Tiêu Thiên mang theo mảnh vỡ thế giới

tiến gần phía bên này.

Mà mảnh vỡ thế giới có màn chắn thế giới đang từ từ thu nhỏ lại trong quá trình hai tay Tiêu Thiên không ngừng xoa nắn.

Cho đến sau khi trở thành một hình cầu to bằng nắm tay, lúc này mới dừng động tác lại, nắm nhẹ nhàng.

Chương 795. Có trẻ con không chứ

"Được rồi, các ngươi thành thật tiến vào bên trong mảnh vỡ thế giới, đừng có giở trò gì cả." Tiêu Thiên vừa nói vừa dùng sức.

Hình cầu mảnh vỡ thế giới trong lòng bàn tay lần nữa co rụt thu nhỏ lại.

"Một khi có tâm tư nhỏ gì, ta sẽ trực tiếp bóp vỡ mảnh vỡ thế giới này!"

Lời nói của Tiêu Thiên khiến Trương Bằng Vân trước mặt không kìm được nhổ nước bọt.

Trước đó, tình báo Đế vực thu thập được cũng xm như bày rõ ra trước mặt mình vào lúc này.

Sắc mặt của Tử Như Ảnh trắng bệch, tình báo mà trượng phu mình thu thập được rõ ràng đều là thật, không phải gạt người.

Lần đầu tiên bà nhìn thấy có người có thể nắn một mảnh vỡ thế giới tạo thành một quả cầu nhỏ đùa nghịch trong tay.

Lúc này, cuối cùng Tử Trận Sơn và Thái Dĩnh Ngộ cũng kịp phản ứng lại, rốt cuộc bọn họ đã trêu chọc tồn tại khủng bố cỡ nào.

Tồn tạ kinh khủng như vậy, sao liên minh bách tộc có thể đối địch vì bọn họ cơ chứ.

Biểu cảm của Tử Đông Lai càng thêm đặc sắc, đặc biệt là thấy chuyện mình coi là bậy bạ, lại hiện ra rõ ràng trước mặt mình.

Ông có một câu nói, không biết có nên nói với thành viên tình báo thuộc hạ hay không.

Đám người Tiêu Thiên xem kịch cũng đã kết thúc, đương nhiên là quay về trong Đế vực Liên minh Nữ Đế.

Sau khi đến Đế vực Liên minh Nữ Đế, Tiêu Thiên dẫn bọn họ đến thần giới Vạn Vật trước kia, từ Trường Thanh giới đổi tên tinh cầu của phủ Trường Thanh.

Phía trên tinh cầu này có thần trận do Đế Tân Lộ lâm thời cố ý tạo thành.

Trừ thần trận ra, còn có Đế Vũ đảm đương trông coi nhân viên, canh giữ ngoài thần trận theo dõi bọn họ.

Không chỉ như thế, còn có không ít thần quân Vạn Vật dùng tư thái chiến trận quay chung quanh khu vực trận pháp nhà giam này, trông giữ bọn họ, đề phòng bọn họ xuất hiện cái gì ngoài ý muốn.

Lồng giam thần trận nằm trong một sơn cốc.

Bọn họ ở trung tâm sơn cốc, thần quân Vạn Vật bốn phía nhìn chằm chằm, phía trên núi cũng là đại quân xếp hàng chỉnh tề.

“Thiên địa linh khí ở đây cũng nồng đậm quá đi.” Trong thần trận Trương Phùng bị giam giữ trong đám người không nhịn được lẩm bẩm.

Vị trí hư không của Đế vực Liên minh Nữ Đế thuộc nơi hẻo lánh, hoàn cảnh cũng khá kém.

Kết quả, đến khu vực giam giữ này bọn họ mới giật mình phát hiện linh khí trong trời đất này vậy mà còn nồng đậm hơn quê hương của bọn họ.

Cho dù là địa giới này có cơ duyên to lớn, có di tích xuất thế,

linh khí cũng không đến nỗi tăng lên mức này.

Huống chi, hắn biết được từ trong miệng phụ thân Trương Bằng Vân lúc trước.

Trong đế vực này, mức độ nồng đậm của linh khí ở khu vực của hoàng triều Đại Viêm, Nguyên Thủy ma quốc còn có đế quốc Thánh Long càng thêm khủng bố.

Không thể tưởng tượng.

Từ tình huống trước mắt, tình báo do phụ thân mình Trương Bằng Vân thám thính đều chính xác không có sai lầm.

Vậy thì, đế vực này không khỏi quá khủng bố đi.

Rõ ràng được đặt ở vùng đất hẻo lánh, vậy mà khu vực trung tâm còn cường thịnh phồn vinh hơn trong chư thiên vạn giới khiến người ta sợ hãi.

Cả nhà Trương Bằng Vân ở bên trái phạm vi khu vực thần trận.

Về phần bên cạnh thì chỉ bố trí một khu vực đơn độc, hạn chế Tử Đông Lai ở trong đó.

Hơn nữa khu vực thần trận đơn độc này khắc trận pháp hạn chế sức mạnh linh hồn.

Cứ như vậy, Tử Đông Lai bị nhốt bên trong, sẽ không có cách nào lợi dụng bí thuật phương diện linh hồn.

“Huyết mạch của Thần tộc Vạn Vật vậy mà hiện thế, hơn nữa còn nghe theo hiệu lệnh của Nhân tộc, thật sự khiến người ta cảm thấy bất ngờ.” Tử Đông Lai bị phong tỏa, nhìn Thần tộc Vạn Vật trấn thủ bên ngoài tặc lưỡi kinh ngạc.

Mà Đế Vũ ở bên ngoài thần trận đang ngồi pha trà, thưởng trà,

cực kỳ vui vẻ.

“Đừng hòng dùng thủ đoạn thấp kém như vậy để châm ngòi ly gián.” Đế Vũ chậm rãi nói rồi bưng chén trà lên đưa đến bên miệng: “Hiện giờ Thần tộc Vạn Vật, tộc Hoa Thần, thần tộc Linh Năng bọn ta hành động theo lệnh của Tiêu đại nhân.”

Nói đến đây, trên mặt Đế Vũ lộ ra biểu cảm trêu tức.

Đối phương vậy mà dùng kỹ năng nói muốn khiến trong lòng bọn họ có bất mãn, từ đó bất bình đối với Tiêu đại nhân?

Quả thực ngu ngốc!

Sau đó, Đế Vũ hỏi binh sĩ thần quân của thần tộc Vạn Vật: “Các vị, các ngươi là lão nhân thức tỉnh từ thời đại quá khứ, cũng trải qua thời đại đế quốc bộ tộc chúng ta vinh quang.”

“Các ngươi có cảm thấy đi theo bên cạnh Tiêu đại nhân, nghe theo hiệu lệnh của ngài là làm nhục thân phận không?”

Lời nói của Đế Vũ khiến những Thần tộc Vạn Vật bên cạnh điên cuồng lắc đầu, giống như trống bỏi.

“Phủ chủ, lời này của ngài có ý gì, đây không phải là cố ý hại người ta à?”

“Đúng đó, nếu truyền đến tai Tiêu đại nhân, có ảnh hưởng không tốt thì làm sao đây.”

Một đám binh sĩ thần quân của thần tộc Vạn Vật trấn thủ ngoài thần trận, vội vàng lắc đầu phủ quyết, trên mặt lộ ra biểu cảm hoảng sợ.

Chương 796. Có trẻ con không chứ (2)

Thật sự lo lắng Tiêu Thiên nghe được, lỡ như sinh ra hiểu lầm thì không tốt.

Cũng có binh lính phẫn nộ nhìn chằm chằm Tử Đông Lai bị giam giữ.

“Ngươi bị nhốt ở nơi này thì thành thật một chút, đừng nói mấy lời châm ngòi ly gián này nữa!”

“Cái thứ phế vật không có bản lĩnh gì giống như ngươi, cũng chỉ biết ở sau lưng người ta chửi bới, nói những lời xằng bậy để làm nổi bật sự tồn tại của mình.”

Cảm xúc biểu hiện của rất nhiều binh sĩ thần quân của thần tộc Vạn Vật cực kỳ kích động.

Giống như lời nói của Tử Đông Lai trong thần trận kích thích sâu sắc tới thần kinh của bọn họ.

Khóe miệng của Tử Đông Lai cũng thoáng run rẩy.

Lúc ông đến nơi này nhìn thấy Thần tộc Vạn Vật, trong lòng đã rất kinh ngạc.

Trong tộc Chân Thần, huyết mạch của Thần tộc Vạn Vật dĩ nhiên là rành mạch hiện ra ở trước mặt ông.

Hơn nữa hạ mình cúi người là điều mà ông không tưởng tượng được.

Ở trong ấn tượng của ông, bản thân mạch thần tộc Vạn Vật chính là bộ tộc sở hữu tôn nghiêm của mình, cực kỳ cao quý.

Hiện giờ vậy mà thay đổi tính tình, bằng lòng nghe hiệu lệnh từ một Nhân tộc.

Trước mắt ông bị nhốt đương nhiên là muốn nghĩ cách thoát khỏi vòng vây, thuận miệng nói ra lời châm ngòi ly gián thử.

Nếu không thành công thì có thể gieo xuống một hạt giống trong lòng Thần tộc Vạn Vật, vậy cũng tốt.

Kết quả không ngờ, lực uy hiếp của Tiêu Thiên lại lớn như vậy.

Nhưng mà lời nói châm ngòi của mình cũng chỉ là Đế Vũ trêu đùa, vậy mà khiến bọn họ có phản ứng lớn như vậy.

Nhất là ánh mắt của những người thuộc Thần tộc Vạn Vật nhìn về phía mình khiến ông cảm giác vô cùng khó chịu.

Giống như mình là một tên ngốc trong mắt bọn họ.

Nhưng ông căn bản không biết, lúc trước một quyền của Tiêu Thiên ở Thần giới Vạn Vật đánh nổ tung Đại Nhật Viêm tinh, rốt cuộc rung động lòng người tới mức nào.

Tiêu Thiên dẫn Thần giới Vạn Vật bọn họ đi vào Đế vực Liên minh Nữ Đế, rốt cuộc hành vi như thế chấn động thế nào.

Ở trước mặt tồn tại giống như quái vật nổi lên lòng phản kháng?

Buồn cười!

Huống chi, đối với những Thần tộc Vạn Vật của thần giới Vạn Vật như bọn họ, Tiêu Thiên là ân nhân cứu mạng.

Nếu không có Tiêu Thiên, chỉ sợ bọn họ đã hoàn toàn chết trong trận hạo kiếp đó, làm sao còn có hôm nay.

Ngoài ra, tâm thế giới của thần giới Vạn Vật ngưng tụ, tính mạng cả nhà bọn họ đều ở trên người Tiêu Thiên.

Hơn nữa bọn họ cũng rất thích hoàn cảnh trong Đế vực Liên minh Nữ Đế, nhất là liên quan đến hội Mềm của Tiêu Thiên.

Vô cùng phù hợp với tâm tính của bộ tộc bọn họ, không ít tộc nhân đều vui mừng hớn hở gia nhập, trở thành một thành viên trong đó.

"Hửm?" Đế Vũ còn đang thưởng trà, bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, vội vàng đứng dậy.

Sau khi ông đứng dậy thì lập tức rửa bình, bắt đầu ngâm trà một lần nữa.

Không mất bao nhiêu thời gian, đoàn người đã tới trong sơn cốc, ngoài thần trận.

"Tử bệ hạ, Lạc bệ hạ còn có Long Khâu bệ hạ!" Nhìn thấy người tới, Đế Vũ vội vàng hành lễ với ba vị Nữ Đế sau khi họ đáp xuống đất.

Không chỉ có là Đế Vũ, binh sĩ khác của thần quân Vạn Vật cũng khom mình hành lễ, cực kỳ cung kính.

Sau đó, bọn họ cũng xoay người lại, lần nữa hành lễ.

"Tiêu đại nhân!"

Đi đến ngoài thần trận, bắt giam mọi người chính là đám người Tiêu Thiên.

Sau khi đáp xuống đất, Tử Nhược Yên có chút tò mò nhìn qua đám người Trương Bằng Vân, Tử Như Ảnh.

Đây xem như lần thứ hai nhìn thấy người của Tử gia, chỉ là lần này cảm giác rất kỳ lạ.

“Nói ra, những người này đều xem như hậu bối của ngươi nhỉ, bà già.” Lạc Nữ Ái đáp xuống nhìn người nhà Tử gia trong thần trận, khóe môi đỏ mọng nhếch lên, trêu chọc.

Dù sao, Nhân Hoàng là gia gia ruột của Tử Nhược Yên.

Mà những người này đều là con cháu đời sau gia gia ruột của nàng.

“Ngươi có trẻ con hay không...” Khóe miệng của Tử Nhược Yên cũng run rẩy, biểu cảm lại có chút bất đắc dĩ nhìn Lạc Nữ Ái.

Thật ra, địa vị hiện giờ của Tử Nhược Yên quả thật ở trong một hoàn cảnh xấu hổ cực kỳ vi diệu.

Đối với người của Tử gia trong chư thiên vạn giới tử mà nói, bối phận của nàng thật sự cao.

Lúc này Tử Nhược Yên cũng xoay người lại, nhìn qua người của Tử gia trong thần trận.

Khi nàng đang đánh giá người trong thần trận thì đám người Tử Như Ảnh trong thần trận cũng đang nhìn nàng.

Trong đó, một điểm khiến mấy người Tử gia để ý nhất là tin tức chuẩn xác tìm được trong nội dung tình báo tra xét lúc trước của Trương Bằng Vân.

Huyết mạch đế hoàng chính thống của Nhân tộc!

Ầm!

Lúc này ý chí huyết mạch đế hoàng trong cơ thể Tử Nhược Yên ầm ầm bộc phát ra, uy áp đáng sợ đến cực điểm bay thẳng đến nghiền áp trên thân những người này.

Cho dù ngăn cách thần trận nhưng luồng uy áp khủng bố đến từ huyết mạch giống như một ngọn núi rất nặng, hung hăng nghiền áp.

Chương 797. Đó lại là ai

Trừ Trương Bằng Vân ra những người khác của Tử gia lập tức cảm nhận được sức mạnh trong huyết mạch.

Hai chân không nhịn được bắt đầu nhũn ra, muốn quỳ xuống trước mặt Tử Nhược Yên.

"Đến xâm phạm đế vực, các ngươi rất lớn gan." Tử Nhược Yên chắp hai tay sau lưng, biểu cảm cũng lạnh như sương, ý chí trong cơ thể lại tăng lên.

"Quỳ xuống!"

Lúc này, Tử Nhược Yên hoàn toàn bày ra uy nghiêm thuộc về Nữ Đế Đại Viêm.

Cho dù ngăn cách thần trận nhưng Tử Trận Sơn, Tử Như Ảnh, Trương Phùng bao gồm Tử Đông Lai bị đoạt xác kia sở hữu huyết mạch Nhân Hoàng.

Cuối cùng đều không chịu nổi nữa, trực tiếp bị cưỡng ép quỳ gối trên mặt đất.

Thời điểm này, trong nội tâm bọn họ cảm nhận được khuất nhục cực lớn.

Người trước mặt quả thật là Nữ Đế của liên minh Nữ Đế trong đế vực này.

Nhưng từ khí tức, rõ ràng là vãn bối trẻ tuổi.

Kết quả cách một thần trận nhưng dựa vào huyết mạch đế hoàng chính thống của Nhân tộc, thể chất huyết mạch mà Nhân

Hoàng lúc trước thức tỉnh đã cưỡng ép bọn họ quỳ xuống.

Trong đó sắc mặt của Tử Trận Sơn càng đỏ lên, cảm giác cực kỳ nhục nhã.

“Xem ra những gì tiền bối hoàng đế Đại Viêm nói đều không đúng sự thật nhỉ.” Lúc này, Tử Nhược Yên bỗng nhiên thu liễm uy áp của bản thân.

Nàng bỗng nhiên bộc phát ra uy áp, đương nhiên không phải vì diễu võ dương oai.

Tuy rằng hoàng đế Đại Viêm Lưu Mẫn Sinh nói phụ thân của mình là người thân của Nhân hoàng, đề cập bản thân là cháu của Nhân hoàng.

Nhưng chung quy là lời nói của người một nhà, không thể tin hết.

Đúng lúc có người của Tử gia trước mắt, cho dù là thân phận địa vị hay là thực lực cảnh giới đều đủ lớn mạnh.

Vừa lúc tham khảo thực nghiệm của mình.

Trong thần trận, Tử Đông Lai bị cưỡng ép áp chế quỳ xuống là bất khả tư nghị nhất.

Sau khi Tử Nhược Yên thu liễm khí tức, ông mới chậm rãi ngẩng đầu lên, lúc nhìn đối phương, trong mắt tràn đầy chấn động.

“Rốt cuộc... ngươi là ai!” Cho dù là đoạt xác nhưng năng lực khống chế nhục thân của ông cực kỳ tinh tế.

Vừa rồi loại áp chế bắt nguồn từ huyết mạch thân thể khiến ông ngạc nhiên.

Trong Nhân tộc, loại áp chế trên huyết mạch này bình thường

đều sinh ra chỉ khi trực thuộc huyết mạch.

Tại sao Nữ Đế Nhân tộc trẻ tuổi trước mặt này có thể tạo thành lớn áp chế như vậy đối với thân xác của hậu duệ Nhân hoàng.

Chẳng lẽ chỉ đơn giản là huyết mạch đế hoàng chính thống của Nhân tộc sao?

Đối mặt với vấn đề, Tử Nhược Yên không trả lời, nàng đã lấy được đáp án của mình.

Ngược lại Long Khâu Bạch Thanh bên cạnh tiến lên, nhìn Trương Bằng Vân trước mặt: "Trương trưởng lão, dáng vẻ hiện tại của ngươi rất chật vật."

"Phải không, khuôn mặt của Long Khâu thống lĩnh vẫn lạnh lùng giống như ngày xưa." Trương Bằng Vân chắp hai tay sau lưng, nhìn Long Khâu Bạch Thanh: "Chỉ là so với quá khứ, vậy mà ta có thể cảm nhận được tâm trạng đắc ý từ trên người của ngươi."

Long Khâu Bạch Thanh gật đầu, cũng không lãng tránh lời nói của đối phương: "Đúng vậy, quả thật ta rất đắc ý, hội trưởng lão của liên minh bách tộc từ trước đến nay nhằm vào bọn ta, nhất là Tô Mộng Ly cực kỳ đau đầu."

"Nếu nàng ta biết được Trương trưởng lão thường xuyên làm khó nàng vậy mà trở thành tù nhân, chỉ sợ sẽ vui mừng đến nhảy dựng lên."

Trương Bằng Vân ngẩng đầu lên, trong đầu tưởng tượng một vài hình ảnh.

Ông có thể dự đoán được trên khuôn mặt ngoài cười nhưng trong không cười của Tô Mộng Ly mang theo một tia đắc ý.

Thời gian từ trước tới nay, tranh đấu giữa hội trưởng lão bọn họ và Tô Mộng Ly là có qua có lại, giằng co thời gian rất lâu.

Đối với Tô Mộng Ly mà nói, nàng là phái chủ chiến nên nàng cố gắng hạn chế chiến lực của kẻ địch chém giết trên chiến trường hư không.

Nhưng mà đối với rất nhiều trưởng lão của hội trưởng lão mà nói thì họ hy vọng từ bỏ những chiến trường hư không yếu kém, đóng giữ ở tuyến phòng ngự thứ hai.

Chỉ cần khống chế chiến trường hư không cỡ lớn khiến chiến lực lớn mạnh của kẻ địch không tiến vào trong đó là được.

“Tới hiện tại rồi, ngươi còn có lời gì muốn nói không?” Long Khâu Bạch Thanh nhìn Trương Bằng Vân trong thần trận mở miệng hỏi.

Trương Bằng Vân bỗng nhiên quỳ hai gối xuống, không có chút gắng gượng: “Ta đầu hàng, có thể tha cho tính mạng cả nhà ta được không.”

Long Khâu Bạch Thanh không trả lời ngược lại nhìn qua Tiêu Thiên: “Tiêu công tử, ngươi thấy thế nào?”

“Bởi vì ngươi hắn mới có thể bắt, quyền xử trí đương nhiên nằm trong tay của ngươi.”

Đối mặt với vấn đề của Long Khâu Bạch Thanh, Tiêu Thiên nhún vai: “Tùy ngươi xử trí.”

Long Khâu Bạch Thanh lần nữa quay đầu nhìn qua Tử Nhược Yên và Lạc Nữ Ái.

Động tác này của nàng đương nhiên cũng đang trưng cầu ý kiến của các nàng.

“Giống như trẫm nói lúc trước, cho dù ngươi quyết định như thế nào đương nhiên trẫm sẽ ủng hộ ngươi.” Tử Nhược Yên dẫn đầu mở miệng.

Đối với Tử Nhược Yên mà nói, liên quan đến việc xử lý Trương Bằng Vân, Long Khâu Bạch Thanh làm là tốt nhất, ích lợi cũng lớn nhất.

Chương 798. Đó lại là ai (2)

Nếu đối phương trở thành một phần của liên minh Nữ Đế, một người quang vinh tất cả quang vinh, một người tổn hại tất cả tổn hại.

Hiện giờ dưới đại thế, liên minh Nữ Đế cũng không thể chỉ lo thân mình.

Vấn đề của Liên minh bách tộc liên quan đến chư thiên vạn giới, cũng liên quan đến chính các nàng, không trốn tránh.

Trương Bằng Vân xử trí như thế nào, đương nhiên giao cho Long Khâu Bạch Thanh hiểu biết đối phương nhất trong bọn họ.

“Nếu Tử bánh bao đã nói như vậy, thì đương nhiên nghe theo nàng ta.” Lạc Nữ Ái gật đầu với Long Khâu Bạch Thanh, tỏ vẻ bản thân cực kỳ ủng hộ.

Long Khâu Bạch Thanh lấy được sự ủng hộ của bọn họ liền xoay người nhìn qua Trương Bằng Vân: “Tha mạng thì được nhưng phải khắc ấn nô lệ.”

“Được!” Trương Bằng Vân không chút do dự gật đầu đồng ý, chủ động nói ra lời thật để dao động linh hồn của mình hiện ra.

Long Khâu Bạch Thanh bên này nhìn về phía Tiêu Thiên bên cạnh: “Tiêu công tử, cái này có thể phải làm phiền ngươi rồi.”

“Linh hồn của ngươi cực kỳ lớn mạnh mới có thể tuyệt đối áp chế bọn họ.”

Tiêu Thiên gật đầu tỏ vẻ việc rất nhỏ, sức mạnh linh hồn trong cơ thể lập tức bắt đầu tràn ra dưới sự trợ giúp của Vượng Tài.

Ấn nô lệ cũng xuất hiện theo dao động linh hồn.

Ấn ký này trực tiếp xuyên qua thần trận, mạnh mẽ đánh vào trong cơ thể đối phương, khắc lên linh hồn.

Chờ Tiêu Thiên làm xong mọi thứ, Long Khâu Bạch Thanh lại mở miệng hỏi Trương Bằng Vân: "Ngày xưa sơn vực Huyền Phú cấu kết với Tàng Vũ, có phải cho ngươi sai sử hay không!"

"Không phải, ta cũng không hiểu rõ tình hình, dựa theo tình huống hiện hữu thì có lẽ là hành động của vị điện chủ tình báo Tàng Vũ chiếm cứ thân xác của Tử Đông Lai gây nên." Trương Bằng Vân nói xong, nhìn qua Tử Đông Lai.

Nhưng mà, Tử Đông Lai lại cười nhạo: "Thật đáng tiếc, đều không phải là ta gây nên."

"Từ trước đến nay bố cục bên Sơn vực Huyền Phú là cả nhà bọn ta phụ trách duy trì, nếu không phải ngươi và ta còn có thể là ai?" Bản thân Trương Bằng Vân cũng sửng sốt.

Ông quả thực có chút bất ngờ, nhưng ông nhìn ra đối phương không nói dối.

Trước đây, hội trưởng lão liên minh bách tộc đối nghịch với Tô Mộng Ly, âm thầm bố trí rất nhiều nơi, rắc rối khắp nơi.

Phòng tuyến thứ hai của sơn vực Huyền Phú chính là một trong số đó.

Chỉ là, chỉ lệnh ban đầu của Trương Bằng Vân là cố gắng làm khó chiến trường hư không Vẫn Viêm, đồng thời quan tâm tình hình phía bên chiến trường.

Làm khó không có nghĩa là từ bỏ, một khi chiến trường hư không Vẫn Viêm xảy ra vấn đề.

Thì phòng tuyến thứ hai cần phải nhanh chóng tiến đến chi viện, tránh cho chiến trường thất thủ.

Hơn nữa đội ngũ trong tối mà Trương Bằng Vân bố trí phía bên này nhìn chằm chằm vào chiến trường hư không Vẫn Viêm, tránh xuất hiện chuyện bất ngờ.

"Tranh quyền đoạt lợi bên trong liên minh vốn không phải là tình hình đặc biệt gì, hết sức bình thường, nhưng sẽ không ảnh hưởng đến chiến trường, đây là quy tắc ngầm, cũng là nhận thức chung."

"Nhưng các ngươi lại nói đội ngũ ta âm thầm sắp xếp, chưa từng gặp được?"

Sau khi nói rõ tình hình của mình, biểu cảm của Trương Bằng Vân rất cổ quái.

Phòng tuyến thứ hai của sơn vực Huyền Phú ban đầu gặp phải hoàn cảnh nghiêm trọng như vậy, ông thật sự không ngờ.

Long Khâu Bạch Thanh cũng hơi bất ngờ, nàng cũng không ngờ Trương Bằng Vân trước mặt vốn không phải là người ích kỷ, mà là tâm để ý đến đại cục.

Bên trong lại có bí ẩn khác.

"Ngươi rất khẩn trương..." Lúc này, một âm thanh chợt vang lên khiến mọi người thoáng ngây ra, nhìn về phía phát ra âm thanh đó.

Bên trong trận thần, Tử Trận Sơn nghe thấy âm thanh gần trong gang tấc, lúc ngẩng đầu lên, lập tức phát hiện Tiêu Thiên đột nhiên xuất hiện ở trước mặt.

Không biết đối phương tiến vào trận thần, đi đến trước mặt từ khi nào.

"Dọa rồi!" Sắc mặt của Tử Trận Sơn rõ ràng trắng bệch, trán chảy mồ hôi lạnh, còn căng thẳng hơn cả vừa nãy.

Lúc này, mọi người nhìn về phía Tử Trận Sơn, phát hiện trạng thái của đối phương có chỗ không đúng.

Trên dưới toàn thân thấm lấy mồ hôi, khẩn trương đến mức cơ thể run nhẹ.

"Phụ thân?" Tử Như Ảnh không thể tin, nàng nhìn về phía Tử Trận Sơn.

Không lẽ người bán đứng chư thiên vạn giới, bán đứng Tàng Linh bọn họ là phụ thân.

Chuyện này chính là giới hạn.

Ảnh hưởng của ấn nô lệ, còn có áp lực, Tử Trận Sơn như vò đã mẻ lại sứt: "Đều nhìn ta làm cái gì, chỉ là cung cấp ít tin tức đơn giản, chút nội dung."

"Phụ thân, người biết chuyện bản thân mình làm có ý nghĩa gì không?" Cảm xúc của Tử Như Anh có chút tan vỡ: "Sao người có thể như vậy?"

Phụ thân của mình ngu xuẩn thì thôi đi.

Ngốc cũng được, nhưng không được xấu!

"Ngươi có biết người ta bỏ cái giá bao nhiêu không, chỉ nói mấy nội dung không liên quan, cung cấp ít đường lối mà thôi."

"Chiến trường không thất thủ, chỉ là phòng tuyến thứ hai làm chút kinh doanh."

"Nếu không, ngươi cho rằng tài nguyên hao phí để bồi dưỡng cho trượng phu ngươi là lấy được từ chỗ nào."

Chương 799. Quy củ của ta chính là quy củ

"Nếu như không có những tài nguyên đó, ngươi cho rằng tên nhãi Trương Bằng Vân có thể tiến vào hội trưởng lão liên minh bách tộc ư?"

"Các ngươi hoàn toàn không biết tin tức ta bán đứng chỉ là..."

Phụt!

Âm thanh đột nhiên đến khiến tất cả mọi người càng hoảng sợ.

Một bàn tay chợt xuyên qua cơ thể của Tử Trận Sơn, đồng thời kình đạo cuốn đến, gạt bỏ sinh cơ của ông.

Quá nhanh, quá đột ngột.

Tuy Tiêu Thiên đã phát giác được, nhưng bởi vì trong lòng cảm thấy Tử Trận Sơn sống chết cũng chẳng sao cả, lúc này mới không ra tay ngăn cản.

Đương nhiên, nguyên nhân chính hắn không ngăn cản là bất ngờ với thân phận của người ra tay.

"Ta..." Tử Trận Sơn trợn to mắt, cúi đầu nhìn vết thương của mình, cảm nhận sức sống dần mất đi, không thể tin quay đầu nhìn về phía người ra tay.

Là Thái Dĩnh Ngộ, thê tử của mình.

Tử Trận Sơn không hiểu, ông quay đầu nhìn về phía thê tử

Thái Dĩnh Ngộ, phát hiện hai đồng tử của đối phương đã hóa thành màu đỏ tươi như máu.

Linh tộc Huyễn Ảnh!

Tử Đông Lai đều ngây ra, cũng có bất ngờ không gian thức hải ký sinh đồng tộc của Thái Dĩnh Ngộ.

"Nếu còn nói nữa thì tên ngốc này sẽ tiết lộ bố trí và kế hoạch ra ngoài đó." Thái Dĩnh Ngộ nói xong, nhìn về phía Tử Như Ảnh có sắc mặt trắng bệch.

Trên mặt bà lộ ra biểu cảm đùa cợt, sức sống cũng dần mất đi.

"A a a!" Tử Như Ảnh giống như bị điên, muốn xông về phía đối phương.

Nhưng nàng vẫn chưa kịp vọt tới trước mặt đối phương thì đã bị Trương Bằng Vân bên cạnh kéo ra ngoài, không tiến về phía trước được.

"Vô dụng thôi, tỉnh táo lại chút." Trương Bằng Vân nắm lấy thê tử của mình, sắc mặt u sầu nhìn về bóng dáng đang ngã xuống.

Thái Dĩnh Ngộ ngỗ nghịch ấn nô lệ, sức sống dần biến mất vốn không đảo ngược lại được.

Trên mặt bà mang theo nụ cười càn rỡ, rõ ràng là rất đắc ý.

"Rất tức giận, rất phẫn nộ đúng không?" Thái Dĩnh Ngộ hấp hối, trên dưới toàn thân đã tràn ngập khí tức màu đỏ tươi.

Quy tắc giữa thiên địa đang không ngừng chèn ép cơ thể bà.

Cũng xem là cho bà cơ hội có thể tự kết thúc bản thân.

Những bí mật này đều biến mất khi bản thân chết đi.

"Vẫn là phải cảm ơn các ngươi đánh hạ ấn nô lệ, nếu không thật sự không cách nào tự sát dễ như vậy trước mặt quái vật có thực lực bất phàm đó."

"Ha ha ha ha..." Thái Dĩnh Ngộ vừa cười vừa ho khan kịch liệt.

Nhưng ngay lúc này, bà chợt phát hiện Tiêu Thiên đang nhìn chằm chằm mình, cau mày lại.

"Ngươi có thể lợi dụng ấn nô lệ mưu hại, tâm tư âm trầm, chỉ sợ kế hoạch phía sau rất khủng bố."

"Nói không chừng, kế hoạch phía sau chính là bày thiên la địa võng với ta..."

Tiêu Thiên nói xong lập tức duỗi tay ra, nắm lấy Thái Dĩnh Ngộ quát lớn: "Không được, ngươi không được chết, ấn nô lệ trên người ngươi không cho phép ngươi chết!"

"Ngươi cho rằng ngươi là ai, mở miệng nói là có thể khiến pháp độ quy tắc thiên địa như ấn nô lệ..." Thái Dĩnh Ngộ cứ nói cứ nói, biểu cảm bắt đầu thay đổi, thậm chí là hơi méo mó.

Bởi vì bà hoảng sợ phát hiện ấn nô lệ trong cơ thể mình, sức mạnh vốn khiến bản thân chết đi lại bắt đầu chữa lành cho bản thân.

Không chỉ vậy, Tiêu Thiên còn lấy ra một đống thiên tài địa bảo, linh khí bảo dược ẩn chứa ở bên trong nồng nặc đến dọa người.

Bị cưỡng ép rót vào trong miệng của Tử Trận Sơn ngã trên mặt đất, hơn nữa còn rót vào sức mạnh linh hồn nồng nặc, mạnh mẽo kéo lại đối phương sắp chết.

"Tại sao, điều này... sao có thể!" Thái Dĩnh Ngộ cảm nhận được sức sống bên trong cơ thể bắt đầu khởi động từ trong ấn nô lệ

cuồn cuộn không dứt.

Thậm chí bà còn thử làm đứt kinh mạch đan điền, bóp nát linh hồn.

Kết quả sức mạnh thiên địa trên ấn nô lệ lại cưỡng ép kéo bản thân muốn tự bạo lại.

"Đừng tốn công vô ích nữa." Tiêu Thiên kéo Tử Trận Sơn từ dưới mặt đất lên, nhìn Thái Dĩnh Ngộ trước mặt.

"Quy củ của ta chính là quy củ!"

Ấn nô lệ là món đồ được coi như sử dụng quy luật của đất trời.

Việc các sinh linh trong chư thiên vạn giới sử dụng ấn nô lệ để vận dụng các quy luật của trời đất là một cách thông minh.

Vì vậy một khi sử dụng phải thuận theo quy luật của đất trời, mọi hậu quả và hành vi đều không thể thay đổi được nó.

Vì vậy Thái Dĩnh Ngộ tự tin vô cùng, dù thực lực của Tiêu Thiên có mạnh đến đâu đi chăng nữa thì hắn cũng sẽ mất mạng vì đã tự mình lựa chọn cách thức đó.

Hắn chỉ đành bất lực, trơ mắt đứng nhìn.

Chẳng phải thực lực mạnh đến nhường nào cũng không thể chống lại quy luật của đất trời đúng không?

Nhưng thực tế đang diễn ra trước mắt đã nói cho bà biết, Tiêu Thiên thật sự không chống lại quy tắc của trời đất.

Mà là hắn muốn làm gì thì làm.

Hắn còn chả buồn nói lý với ngươi, tất cả phải nghe theo mệnh lệnh của hắn.

Cảnh tượng quái dị xảy ra trước mắt khiến Thái Dĩnh Ngộ đứng chết trân tại chỗ. Lúc này hắn trông bừng bừng sức sống, không còn dáng vẻ âm u đầy chết chóc như ban đầu.

Chương 800. Chắp tay hỏi thăm

Đến tận bây giờ, Thái Dĩnh Ngộ mới bất giác hoảng sợ từ tận đáy lòng.

Khi đối diện với nam nhân trước mặt, bà còn không có quyền tự kết liễu mình nữa là.

“Chuyện này… Chuyện này…” Tử Đông Lai bên cạnh cũng bị dọa tè ra quần, tê cả da đầu.

Rốt cuộc nam nhân trước mặt là cái quái gì thế?

Chẳng lẽ những quy luật của trời đất đều vô dụng khi đứng trước sức mạnh của hắn sao?

“...” Trương Bằng Vân đứng đó im lặng không nói một lời, một lúc lâu sau mới đột ngột bật cười.

Giờ ông đủ cơ sở để chắc chắn rằng sức mạnh trong lôi kiếp thần phạt của Thiên Giới biến mất có liên quan đến nam nhân trước mặt mình.

“Ngươi…” Tử Trận Sơn bị cưỡng ép cứu sống đứng bật dậy, hoảng hốt lùi về sau, bước đến gần nữ tế Trương Bằng Vân của mình.

Ông thật sự không ngờ thê tử đầu ấp tay gối với mình lại ra tay muốn kết liễu mình ngay lúc này, vừa nãy ông suýt đã về chầu tổ tiên ông bà của mình rồi.

Biến cố xảy ra đột ngột khiến bầu không khí trong thần trận

trở nên quái dị khó tả.

Đó là cảnh tượng vô cùng đặc sắc, Lạc Nữ Ái trông thấy cũng phải tấm tắc ngạc nhiên.

“Xem ra bên phía Tàng Vũ đã tốn công bố trí khá nhiều.” Tử Nhược Yên đứng bên ngoài quan sát tình hình bên trong thần trận, sau đó xoa tay và nói.

Nàng bỗng nghĩ đến một chuyện, phụ thân của ngoại công Tuyết Phú Quý, Thiếu đế Tuyết Chấn Thiên của tông tộc Tuyết thị và ngoại tằng tổ phụ của mình đã từng bị người ta ám hại trước khi rơi vào trận vây khốn. Có lẽ nào nó liên quan đến chuyện này không?

Hay là trong nội bộ của tông tộc Tuyết thị cũng có người bị linh tộc Huyễn Ảnh của Tàng Vũ khống chế như Tử Đông Lai và Thái Dĩnh Ngộ?

Cách thức họ lẻn vào thật sự rất quái dị, Tử Nhược Yên nhớ lại đã cảm thấy rùng mình, sống lưng lạnh toát.

“Bệ hạ, ngài đừng lo, giờ thần trận đã bao phủ toàn bộ Đế vực, nên muốn điều tra tình huống lúc này là chuyện đơn giản vô cùng.” Đế Vũ bưng trà tiến lên và cung kính nói.

Ông thấy rất rõ.

Ai ai cũng nói Tiêu đại nhân được Nữ Đế hết mực yêu thương và chiều chuộng.

Như vậy ngược lại, làm sao Nữ Đế không được Tiêu đại nhân cưng chiều, thương yêu chứ?

Không cần biết ngươi làm gì, chỉ cần lấy lòng trước mặt các Nữ Đế là đủ rồi.

Tử Nhược Yên nhìn sang Đế Vũ, nàng đã từng gặp mặt đối phương những mấy lần khi đi đến thần giới Vạn Vật để gia nhập liên minh Nữ Đế, giờ đối phương đã trở thành phủ chủ đương nhiệm của phủ Trường Thanh dưới quyền cai quản của nàng.

Dù đối phương cúi đầu khom lưng thì vẫn là cường giả có tôn hiệu cao quý.

“Thần trận điều tra ra linh tộc Huyễn Ảnh thật không?” Tử Nhược Yên hỏi, chuyện này rất quan trọng.

Nàng lo rằng trong Đế vực Liên minh Nữ Đế có hạng người đó, đây sẽ là mầm họa rất lớn.

“Bệ hạ, thứ mà thần tộc Vạn Vật bọn ta am hiểu nhất đó là linh hồn, vì vậy bọn ta có rất nhiều cách đối phó với linh tộc Huyễn Ảnh, điều chỉnh thần trận, phát hiện ra dao động khí tức linh hồn không phải chuyện gì khó.”

“Thật ra kể từ khi thần tộc Vạn Vật dung nhập với Đế vực, thần trận ở giới quan Đế vực cũng đã dung hợp nên cũng có chức năng đó.”

“Có điều thần trận vẫn chưa được bố trí xong và cần kích hoạt.”

Đế Vũ như một thần tử trung thành đang bẩm báo chi tiết tình hình với Tử Nhược Yên.

Tử Nhược Yên nhẹ nhàng gật đầu rồi nhìn Đế Vũ: “Nếu nhất tộc các ngươi đã hiểu rõ về linh hồn thì có lẽ chuyện thẩm vấn rất dễ dàng với các ngươi.”

“Các ngươi có thể thu thập đầy đủ tin tình báo về chuyện này không?”

Đế Vũ vội vàng hành lễ: “Kính xin bệ hạ yên tâm, ta sẽ cho

ngài một kết quả vô cùng hài lòng."

Lúc này, Tử Nhược Yên lại nhìn vào trong thần trận và vẻ mặt tuyệt vọng của Thái Dĩnh Ngộ: "Trẫm tin tưởng mọi việc sẽ thuận lợi thôi."

Tinh thần của đối phương đã hoàn toàn sụp đổ, biến thành ngơ ngác vì chịu cú sốc ở chỗ Tiêu lang quân.

Nếu họ thẩm vấn kỹ càng một chút thì sẽ moi được những tin tức giá trị hơn.

Lúc này Tử Nhược Yên vẫn còn bận tâm một chuyện, đó là tình hình của ngoại tằng tổ phụ Tuyết Chấn Thiên.

Đối phương đã quay về tông tộc Tuyết thị được một thời gian khá dài nhưng chẳng có tin tức gì cả.

Ngoài ra Tử Nhược Yên còn băn khoăn một chuyện nữa.

Đó là bộ hạ của hoàng đình Nhân tộc.

Từ tình hình trước mắt cho thấy tin tức bên phía Đế vực Liên minh Nữ Đế không thể truyền đi là do Tử Đông Lai phụ trách tin tình báo Tàng Vũ đã giữ bí mật và Võ điện giở trò.

Giờ họ đã mở cấm chế ra, tin tức hoàng đế Đại Viêm Lưu Mẫn Sinh xuất thế sẽ truyền khắp bốn phương tám hướng.

Đến lúc đó Đế vực Liên minh Nữ Đế sẽ rơi vào thế chông chênh và hỗn loạn.

Nhưng…

Ánh mắt Tử Nhược Yên kiên định, không sợ hãi trước những thử thách, chông gai ấy.

Trước mắt cứ giao việc thẩm vấn Thái Dĩnh Ngộ và Tử Đông

Lai trong thần trận cho Đế Vũ.

Chương 801. Cuộc gặp gỡ của song đế

Còn những tộc nhân của thần tộc Vạn Vật khác đến hỗ trợ sẽ bị giam cầm trong sơn cốc của phủ Trường Thanh này.

Ngoài ra, cả nhà Trương Bằng Vân sẽ được chuyển đến khu vực hoàng triều Đại Viêm.

Sau khi vào lãnh thổ hoàng triều Đại Viêm, Tử Nhược Yên và mẹ con Trương Phùng cảm nhận rất rõ linh khí nồng nặc trong đất trời, rất là khủng khiếp.

Lúc này Tử Trận Sơn đã không còn kiêu ngạo và phách lối như ban đầu, ông run lẩy bẩy, cúi gằm mặt không dám ngẩng đầu lên.

Lần đầu tiên cả nhà họ vào lãnh thổ hoàng triều Đại Viêm thì đã bị giam trong một dinh thự đơn sơ thế này.

Toàn bộ dinh thự đều được bố trí trận pháp để phòng ngừa cả nhà họ rời đi.

Giữ lại mạng sống cho họ sẽ có tác dụng khác.

Đặc biệt là Trương Bằng Vân chủ động đầu hàng vì muốn tìm đường sống trong chỗ chết, chủ động phối hợp là không gì tốt bằng.

Long Khâu Bạch Thanh nói: “Đối với bọn ta, một Trương Bằng Vân còn sống mới có giá trị lớn nhất, ông ta là trưởng lão của hội trưởng lão liên minh bách tộc, thân phận vô cùng quan trọng.”

Trong dinh thự, Tử Nhược Yên, Lạc Nữ Ái và Tiêu Thiên đang

ở đây.

Trận pháp bên cạnh đang được chậm rãi bố trí, trận pháp đưa tin được khởi động để liên hệ với Tô Mộng Ly ở liên minh bách tộc.

Sau khi tóm được Trương Bằng Vân và yêu cầu ông phối hợp với những chuyện tiếp theo, thế nên họ phải báo cáo với minh chủ Tô Mộng Ly biết.

Bảo nàng phối hợp mới khiến Trương Bằng Vân tận dụng được giá trị lớn nhất.

Chỉ khi nào Tô Mộng Ly nắm giữ liên minh bách tộc trong tay, kết nối sức mạnh của chư thiên vạn giới thành một sợi dây thừng thì mới có thể chiến đấu chống lại Tàng Vũ.

Bằng không một khi Tàng Vũ tấn công trên quy mô lớn, Đế vực Liên minh Nữ Đế không thể chỉ lo cho thân mình.

Trong quá trình bố trí trận pháp liên hệ, Trương Bằng Vân bất ngờ nhìn Tiêu Thiên: “Xin hỏi Tiêu đại nhân, thanh đao của ngài xuất xứ từ nơi nào vậy?”

Câu hỏi của Trương Bằng Vân đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Đao?

“Ngươi đang nói về Kẻ Dẫn Đường sao? Tiêu Thiên bỗng nghĩ đến chuyện gì đó, Kẻ Dẫn Đường lóe lên trong tay.”

Khi thân đao màu xám trắng hiện ra, tiếng sấm mơ hồ nổ đôm đốp trên thân đao ấy.

Trương Bằng Vân vừa gặp lại trường đao thì đã thay đổi sắc mặt.

Ông nhìn chằm chằm vào sấm sét trên thân đao, cảm nhận cẩn thận thì biết cảm giác của mình đúng rồi.

Đó đúng là sức mạnh lôi kiếp thần phạt trong thiên kiếp.

“Tuyệt đấy, bởi vì trên thân đao có sức mạnh của lôi kiếp thần phạt đặc trưng thuộc về thiên kiếp, vì vậy ta mới tò mò.” Trương Bằng Vân nói thêm.

Thật ra ông vẫn luôn rất tò mò về chuyện này.

Tiêu Thiên tùy ý vung đao, cất đao vào trong không gian hệ thống rồi mới trả lời Trương Bằng Vân: “Ta nhặt được khi đi ngang qua biển sấm hư không?”

“Đi ngang qua biển sấm hư không?” Trương Bằng Vân nhướng mày.

Không chỉ có ông mà Tử Như Ảnh đang buồn bã vì phụ mẫu và gia gia cũng phải kinh ngạc ngẩng phắt đầu dậy.

Trương Phùng hít sâu một hơi, vùng cấm tử vong như biển sấm hư không có rất nhiều trong hư không.

Bình thường có người trông thấy biển sấm hư không thì sẽ tránh đi thật xa, tại sao Tiêu Thiên lại đi ngang qua nơi đó chứ?

“Tiêu đại nhân, biển sấm hư không rất nguy hiểm, ngài chạy đến đó thế nào?” Trương Bằng Vân kinh ngạc.

Tiêu Thiên nhún vai: “Đi đường tắt thuận tiện nên ta đi ngang qua luôn chứ sao.”

Cả nhà Trương Bằng Vân: “…”

Trong thời gian ngắn, cả nhà họ không biết nên miêu tả cảm nhận trong lòng mình thế nào sau khi nghe câu trả lời của Tiêu Thiên.

Đáng lẽ ai đã tiến vào vùng cấm tử vong như biển sấm hư không thì chỉ có đi mà không có về.

Nhưng Tiêu Thiên đã đi ngang qua vùng cấm tử vong đó chỉ vì nó là đường tắt mà thôi.

Hắn ỷ vào tu vi vô song của mình nên muốn làm gì thì làm nấy.

"Mạnh quá đi mất..." Trương Bằng Vân nhìn Tiêu Thiên, suy nghĩ giây lát mới không kiềm được cảm thán, ánh mắt lóe lên niềm hy vọng mãnh liệt.

Ong!

Lúc này trận pháp truyền tin đã được bố trí thành công, nó đã kết nối với liên minh bách tộc ở bên kia.

Chưa được bao lâu, trận pháp đã được khởi động thành công.

Vì có sự gia nhập của thần tộc Vạn Vật nên trận pháp ở Đế vực đã được nâng cao rất nhiều.

Lần này hình ảnh hiện lên trong trận pháp truyền tin đã không còn là hư ảnh lờ mờ như trước nữa.

Mà ngược lại đôi bên có thể thấy nhau rất rõ, mọi thứ đều hiện ra bao gồm cả hoàn cảnh xung quanh.

Sau khi huyễn ảnh được ngưng tụ từ linh khí xuất hiện, tổng bộ của liên minh bách tộc, điện đường của minh chủ hiện ra trước mặt mọi người.

"Tiểu Bạch Thanh, tại sao ngươi đột ngột truyền tin với ta vậy?" Tiếng cười khanh khách vang lên, một bóng người dịu dàng ngồi sau thư án, nhoẻn môi cười xinh xắn: "Có phải các người rất nhớ ta đúng không?"

“Lúc này ta đang trao đổi chính sự với ngươi chứ không phải nói bậy nói bạ gì cả.” Long Khâu Bạch Thanh vẫn lạnh lùng như trước đây.

Chương 802. Cuộc gặp gỡ của song đế (2)

Dứt lời, nàng nhìn sang cái bóng bên cạnh: “Thúc thúc đã đến chưa?”

Bóng dáng được trận pháp truyền tin ngưng tụ ra là Tô Mộc Sinh.

Tô Mộc Sinh lắc lư bình rượu hồ lô, khẽ gật đầu: “Tôi đã nói mọi chuyện với nha đầu rồi, khi nào sai thì quay về tiếp..”

“Quay về?” Long Khâu Bạch Thanh nhìn Tô Mộc Sinh: “Chẳng lẽ về Đế vực ư? Thúc thúc là tộc trưởng Thanh Hồ ở thế hệ này, không đi chăm lo cho tộc nhân mà cứ ở lì nhà người ta thì không được hay cho lắm.”

“Khụ khụ, thật ra thúc thúc có một ý tưởng.” Tô Mộc Sinh ho khan hai tiếng, nhìn Long Khâu Bạch Thanh.

“Chuyện di chuyển tông tộc là chuyện lớn, đợi thúc quay về bàn bạc lại rồi nói sau, không được tùy tiện làm bậy bởi vì mê rượu đấy nhé.” Long Khâu Bạch Thanh vạch trần suy nghĩ của Tô Mộc Sinh.

Ngoài ra, nàng còn nhìn Tô Mộng Ly: “Phụ thân của ngươi định làm bậy, ngươi là nữ nhi nên khuyên nhủ phụ thân nhiều hơn.”

“Tiểu Bạch Thanh vẫn nghiêm chỉnh trước sau như một nhưng vì rượu ngon chỗ các ngươi đã khiến cha của ta mê mẩn quên lối về, nữ nhi như ta cũng hết cách rồi.” Tô Mộng Ly chống cằm, đặt

cùi chỏ lên bàn.

Sau đó nàng dời mắt nhìn Tiêu Thiên, nhẹ nhàng chớp mắt: "Huống hồ rượu Nữ Đế ngon đến nhường này, ngươi hẳn nên cảm ơn Tiêu tướng công mới phải."

Tô Mộng Ly vừa dứt lời, ánh mắt nhìn chằm chằm Tiêu Thiên đã bị bờ biển với những cơn sóng lớn bao la, hùng vĩ ngăn chặn.

Lúc này, dù Tô Mộng Ly cũng không khỏi sững sờ.

Nàng ngẩng đầu lên, đúng lúc đối diện với Lạc Nữ Ái đang híp mắt.

"Này con hồ ly nào đó để ý một chút khi nhìn người khác được không?" Lạc Nữ Ái giật môi, nheo đôi mắt quyến rũ như tơ lại: "Chẳng lẽ ngươi không biết thế nào là phi lễ chớ nhìn ư?"

"Phi lễ chớ nhìn không được dùng như thế." Tô Mộng Ly mỉm cười thản nhiên, hơi tựa người ra sau, giọng điệu bình tĩnh: "Hơn nữa chẳng phải người có tư cách nói chuyện với ta đang ngồi cạnh ngươi hay sao?"

Sau khi nghe Tô Mộng Ly nhắc đến Tử Nhược Yên, Lạc Nữ Ái trán nổi gân xanh, nghiến răng nói: "Ngươi đang gây sự với bổn đế đó à?"

"Không có, làm sao Nữ Đế vô cớ vu oan cho kẻ xấu chứ?" Tô Mộng Ly khẽ lắc đầu, bày ra vẻ mặt vô tội.

"..." Trán Lạc Nữ Ái nổi gân xanh, giật giật liên hồi, không hiểu vì sao trông con hồ ly đáng chết này rất đáng ghét.

"Có gan thì đến Đế vực, bổn đế muốn đánh một trận với ngươi."

Lạc Nữ Ái lập tức gào lên, đưa ra lời tuyên bố hợp với tính

cách của mình.

Tô Mộc Sinh trong huyễn ảnh đang dõi theo nữ nhi, sau đó lau trán rời khỏi phạm vi bao phủ của trận pháp.

Tô Mộc Sinh hiểu rất rõ nữ nhi của mình.

Nàng là một đứa cứng đầu cứng cổ.

“Ngươi đánh không lại nàng.” Long Khâu Bạch Thanh đột ngột nói.

Lạc Nữ Ái không phục, nhìn Long Khâu Bạch Thanh: “Ta và nàng ta chưa từng đánh nhau, tại sao ngươi biết ta đánh không lại.”

“Nàng là Quy Nhất cảnh.” Long Khâu Bạch Thanh nói tiếp.

Lạc Nữ Ái giật môi.

Một lúc lâu sau, nàng vẫn chưa phục lắm: “Không sao, ta và Tử Nhược Yên bắt tay nhau, ta không tin chúng ta không chiến thắng, dù gì cũng có thêm ngươi mà.”

Đối diện với câu nói này, Tô Mộng Ly ở trong trận pháp bèn che miệng và cười: “Thế chẳng khác nào lấy nhiều hiếp yếu, không dùng võ nhưng vẫn thắng thì ngươi có đau lòng không?”

“Được.” Tử Nhược Yên đột ngột lên tiếng, kéo Lạc Nữ Ái nhìn Tô Mộng Ly.

“Người nhà bọn ta đã khiến Tô minh chủ chê cười rồi.” Tử Nhược Yên lên tiếng, sau đó nhìn chằm chằm vào Nữ Đế Vạn Yêu xinh đẹp tuyệt trần hiện lên ở trận pháp truyền tin đối diện: “Nhưng thân là minh chủ của liên minh bách tộc…”

“Lại thích châm ngòi ly gián, làm loạn tâm người khác như đang trêu đùa mình.”

“Trẫm!”

“Rất nghi ngờ ngươi có xứng với chức vị minh chủ không, nếu cứ tiếp tục thế này, ngươi đủ sức gánh vác niềm tin của bọn ta trong những chuyện sau này không?”

Lúc này Tử Nhược Yên bày ra khí thế của mình, như Đế Hoàng vô thượng của tứ hải bát hoang, ánh mắt vô cùng sắc bén.

Khí thế vẫn đổ ập xuống Tô Mộng Ly dù hai bên đang dùng trận pháp truyền tin.

Tử Nhược Yên bên này khí thế ngập tràn, Long Khâu Bạch Thanh muốn mở miệng khuyên bảo, lại bị Lạc Nữ Ái giữ chặt.

“Bây giờ ngươi là người của chúng ta, không thể giúp!” Lạc Nữ Ái tỏ vẻ hẹp hòi ích kỷ, nàng ôn chặt Long Khâu Bạch Thanh, khiến nàng ấy ngột ngạt đến mức không thể phát ra âm thanh.

Còn Lạc Nữ Ái thì đắc ý đứng sau lưng Tử Nhược Yên, lúc này nàng có chung mối thù với đối phương.

Thậm chí trong lòng có chút sung sướng, giống như có Tử Nhược Yên làm chỗ dựa cho bản thân, chính là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

Phía bên kia trận pháp truyền tin, Tô Mộng Ly vẫn nở nụ cười dịu dàng, chẳng qua lần này nàng đã đứng dậy.

Bím tóc màu xanh dài đến thắt lưng khẽ đung đưa, chín cái đuôi cáo cũng hiện ra, xòe ra ở đằng sau.

Mà trong con ngươi màu vàng của nàng, cũng có một tia ánh sáng xanh hiện lên.

Chương 803. Song đế tranh phong

“Mặc dù có nhiều ý kiến khác nhau về việc minh chủ liên minh bách tộc có xứng với chức vị hay không, nhưng phần lớn đều nghị luận ở sau lưng, nhưng người thật sự mắng chửi trước mặt bổn minh chủ, ngươi chính là người đầu tiên.” Tô Mộng Ly nhẹ nhàng mở miệng, nhưng khí thế lại ép qua bên kia.

Đôi môi đỏ mọng của Tử Nhược Yên cong lên, đồng tử lạnh lẽo: “Từ trước đến nay, trẫm chỉ tranh giành vị trí thứ nhất.”

Khí thế của nàng cũng tăng lên lần nữa, làm rung chuyển trận pháp phía trước, thông qua trận pháp truyền tin này, ý chí của nàng giống như được truyền xuyên qua thời gian và không gian.

Hai người cứ vậy mà nhìn nhau, một vị Nữ Đế Đại Viêm, một vị Nữ Đế Vạn Yêu.

Cách trận pháp truyền tin, ánh mắt xuyên qua không gian, chạm vào nhau.

“Phụ thân của ngươi, Thanh Hồ đế tiền bối, chắc đã mang tin tức liên quan đến vực trấn thủ đến cho ngươi rồi.” Lúc này Tử Nhược Yên lại mở miệng.

Chỉ là khi nàng đề cập đến vực trấn thủ, vẻ mặt Trương Bằng Vân bên cạnh hơi thay đổi, nhưng rất nhanh đã biến mất.

Lúc này, Tử Nhược Yên trước mặt ông lại mở miệng: “Tình hình quan trọng như thế, ngươi thân là minh chủ liên minh bách tộc, ngươi nên chú ý nhiều hơn, quan tâm nhiều hơn.”

“Chứ không phải khi trận pháp truyền tin được khởi động, lúc Tiểu Thanh tìm ngươi bàn bạc chính sự, ngươi nhìn chằm chằm bản lĩnh ủ rượu của trượng phu nhà người khác, nói những chuyện không quan trọng.”

“Còn tiện thể khiêu khích tên ngốc nhà bọn ta.”

Lạc Nữ Ái bên cạnh thì nhẹ nhàng nâng cằm, hừ nhẹ một tiếng.

Nhưng sau khi nàng hừ một tiếng, vẻ mặt của nàng thay đổi, trừng mắt nhìn Tử Nhược Yên: “Này, cái gì gọi là tên ngốc nhà mấy người chứ, bổn đế mới không phải là tên ngốc gì đó!”

“Tiểu Thanh, ngươi gọi nghe thân thiết thật đó, nhưng mà hình như ngươi quên mất chuyện nàng ấy là bạn chơi từ nhỏ đến lớn của bổn minh chủ, bọn ta lâu ngày không gặp, ôn lại chuyện xưa thì sao chứ?”

“Nữ Đế Đại Viêm, có phải ngài quản hơi rộng một chút rồi không, quá bá đạo rồi.”

Nhìn vẻ mặt vô cùng đáng thương của Tô Mộng Ly, Tử Nhược Yên không có bất cứ phản ứng nào, giọng nói hơi cao lên, hơn nữa còn cực kỳ nghiêm túc.

“Trẫm làm việc, từ trước đến nay đều bá đạo, thân ở địa vị cao, làm việc sạch sẽ lưu loát, cũng đủ quả quyết, sợ đầu sợ đuôi ngoài việc khiến mọi chuyện trở nên tệ hơn, khiến người ta được voi đòi tiên, thì không có bất cứ lợi ích nào.” Tử Nhược Yên vừa nói, vừa liếc mắt nhìn Trương Bằng Vân bên cạnh.

“Trẫm cũng đã nghe thấy một vài chuyện của ngươi rồi, thân là minh chủ liên minh bách tộc, cuối cùng lại bị hội trưởng lão hạn chế.”

“Bản lĩnh hơi kém một chút cũng không sao, nhưng về phương

diện thái độ nghiêm túc, còn bất cần đời như vậy.”

“Trẫm nghi ngờ ngươi, có vấn đề gì không?”

“Thật đúng là, trẫm cũng có chút hối hận, để Thanh Hồ đế tiền bối đi chia sẻ một số tình báo quan trọng như thế với ngươi.”

“Suy cho cùng, trẫm có lý do nghi ngờ ngươi có cản trở một số phương diện hành động trong tương lai hay không.”

Một loạt lời nói vô cùng có sức tấn công của Tử Nhược Yên, khiến vẻ mặt dịu dàng của Tô Mộng Ly có chút thay đổi.

Đương nhiên, biểu hiện trực quan nhất vẫn khiến Tiêu Thiên tặc lưỡi ngạc nhiên.

Chín cái đuôi cáo Tô Mộng Ly xòe ra, xù lông rồi!

Rốt cuộc là đại lão bà, sức chiến đấu quá tuyệt vời.

“Thật đúng là. . . mở rộng tầm mắt!” Trương Bằng Vân bên cạnh, nhìn một màn này, cũng tặc lưỡi ngạc nhiên.

Minh chủ liên minh bách tộc Tô Mộng Ly, Nữ Đế Vạn Yêu.

Tuy hội trưởng lão bọn họ rất không phục, cũng vô cùng không phục nàng.

Nhưng ông rất bội phục một số năng lực của Tô Mộng Ly.

Đặc biệt là vì nàng giống như một đám mây, khiến mọi người bối rối và không có đòn tấn công nào có thể đánh trúng nàng.

Đối phương cả ngày nở nụ cười dịu dàng trên mặt, đồng thời âm thầm tính kế ngươi.

Đây chính là chuyện khiến hội trưởng lão của liên minh bách tộc vô cùng đau đầu.

Cho nên một trong những thành viên của hội trưởng lão như Trương Bằng Vũ, hiểu rõ Tô Mộng Ly trước mặt rốt cuộc khó đối phó đến mức nào.

Đặc biệt là tâm lý và tính cách của đối phương vô cùng xuất sắc, cho dù ngươi mắng chửi những lời khó nghe trước mặt nàng, nàng cũng sẽ không có phản ứng gì quá lớn.

Mặc dù sự trả thù sau đó rất ác liệt, hết lần này đến lần khác, khiến ngươi mệt mỏi không chịu nổi, thậm chí gần như phát điên.

Nhưng cũng có thể gián tiếp nói rõ, sự kiềm chế cảm xúc của bản thân Tô Mộng Ly.

Nhưng một Tô Mộng Ly như vậy, lại bị Tử Nhược Yên nói đến mức đuôi hồ ly xù lông.

Đúng là... cực kỳ đặc sắc!

Còn bên kia, Long Khâu Bạch Thanh thoát ra khỏi vòng tay của Lạc Nữ Ái, nàng cũng nhìn thấy tình huống của Tô Mộng Ly.

Chỏm tóc ngố, dựng đứng lên.

Thậm chí vẻ ngạc nhiên còn hiện ra trên khuôn mặt nàng.

Từ đó có thể thấy được, rốt cuộc nàng ngạc nhiên như thế nào trước biểu hiện của Tô Mộng Ly hôm nay.

Chương 804. Sự hung hăng của Tử Nhược Yên

“Long Khâu Bạch Thanh!” Lúc này, Tô Mộng Ly đột nhiên mở miệng lần nữa, cho giọng nói vẫn còn hơi dịu dàng, trên mặt vẫn có ý cười.

Nhưng Long Khâu Bạch Thanh biết rằng Tô Mộng Ly ở trước mặt, người lớn lên từ nhỏ với nàng, đã thật sự tức giận.

Chỉ là Tô Mộng Ly đang cố gắng nén cơn giận trong lòng, không thể hiện ra ngoài mà thôi.

“Tô minh chủ!” Long Khâu Bạch Thanh gật đầu, nếu đối phương đang nói chuyện với giọng điệu làm việc, đương nhiên nàng cũng sẽ đáp lại như vậy.

“Trận pháp truyền tin lần này, ngươi có chuyện gì.” Tô Mộng Ly thản nhiên mở miệng, chỉ nhìn Long Khâu Bạch Thanh, hoàn toàn không nhìn Tử Nhược Yên bên cạnh.

Mặc dù là hành động có chút không tôn trọng người khác, chẳng qua nhìn nàng như vậy, càng giống như là có chút giận dỗi trong đó.

Long Khâu Bạch Thanh đi đến bên cạnh, kéo Trương Bằng Vân vào trong phạm vi trận pháp truyền tin.

Đợi đến khi thân hình Trương Bằng Vân hiện lên, vẻ mặt Tô Mộng Ly cũng có chút ngạc nhiên: “Trương trưởng lão?

“Bây giờ, Trương Bằng Vân đã được xem như là người của chúng ta rồi.” Long Khâu Bạch Thanh từ tốn mở miệng, im lặng

một lát: “Chuyện như thế này, xem như là kết quả của liên minh Nữ Đế.”

“Cũng có... Sự giúp đỡ của Nữ Đế Đại Viêm.”

Tô Mộng Ly: “…”

Đối với Tô Mộng Ly, hội trưởng lão thật sự là một sự tồn tại vô cùng đau đầu.

Mặc dù nàng thân là minh chủ liên minh bách tộc, đồng thời còn là Nữ Đế Vạn Yêu chỉ huy Yêu tộc.

Nhưng địa vị quyền lực của hội trưởng lão của liên minh bách tộc cũng không nhỏ, hơn nữa còn có tác dụng hạn chế nhất định đối với bản thân.

Rất nhiều chuyện sắp thành công lại thất bại, đều vì sự can thiệp của hội trưởng lão liên minh.

Hôm nay Trương Bằng Vân này trở thành người mình, nếu có thể để nàng sử dụng, đương nhiên sau này làm việc sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

“Tô minh chủ, lúc trước ta bất đồng ý nghĩ với ngươi, đó là vì một vài suy nghĩ của ngươi quá mức ngây thơ.” Trương Bằng Vân lúc này, sau khi bị bắt đến, đột nhiên mở miệng.

Ông thản nhiên nhìn bóng người do trận pháp đối diện chiếu ra: “Ngươi không chịu nhượng bộ, cho rằng cần phải đánh với kẻ địch một trận, cũng không có vấn đề gì cả.”

“Nhưng ngươi phải cẩn thận suy tính thử xem, năng lực của chư thiên vạn giới, rốt cuộc có tư cách để đấu tay đôi với Tàng Vũ hay không.”

Mấy trăm vạn năm trước chúng ta còn có hoàng đình Nhân tộc,

có Nhân Hoàng dẫn đầu, cùng tranh phong với Đại Đế Võ Nguyên."

"Bây giờ, Nhân Hoàng không ở đây, còn có thể có ai có thể cùng Võ Nguyên Đại Đế phân cao thấp?"

Ở phía bên kia của trận pháp truyền tin , Tô Mộng Ly nghe thấy lời này của Trương Bằng Vân, vẻ mặt nàng hơi thay đổi, nghiêm túc hơn một chút.

Tô Mộng Ly nhìn chằm chằm Trương Bằng Vân: "Nhưng Trương trưởng lão, nếu thật sự giống như suy nghĩ của hội trưởng lão các ngươi, từ bỏ chiến trường hư không cấp thấp, phòng tuyến trấn thủ thứ hai."

"Sẽ có bao nhiêu thế giới giới vực rơi vào tay giặc, sẽ có bao nhiêu người vô tội chết thảm."

"Thử cũng chưa từng thử, đã tàn nhẫn hy sinh một số người, thứ lỗi cho ta không thể đồng ý bừa được."

Ánh mắt Tô Mộng Ly kiên định, nàng nhìn Trương Bằng Vân, giọng điệu không hề nhượng bộ.

Ai đúng ai sai, thật ra đúng là không thể nói rõ ràng được.

Nhưng cho dù là bên phía Tô Mộng Ly hay là bên phía hội trưởng lão, bọn họ đều có suy nghĩ của bản thân, đều vì chư thiên vạn giới mà thôi.

"Nhưng mà, bây giờ ta chủ động đầu hàng, đương nhiên cũng tán thành ý nghĩ của Tô minh chủ." Lúc này, Trương Bằng Vân đột nhiên mở miệng, nhìn về phía Tô Mộng Ly: "Sau này ta ở trong nội bộ trưởng lão liên minh bách tộc, cũng sẽ cố gắng hết sức."

"Cố gắng hết sức để lôi kéo một số trưởng lão làm đồng minh và ủng hộ suy nghĩ của chúng ta."

Giọng điệu Trương Bằng Vân kiên định, sự tự tin hiện ra trên khuôn mặt, giống như có những suy nghĩ nhất định về tương lại.

Tô Mộng Ly đối diện, nàng nhìn trưởng lão Trương Bằng Vân với ánh mắt hơi kỳ lạ.

Theo sự hiểu biết của nàng, tính cách Trương Bằng Vân trước mặt này là cố chấp nhất.

Nhìn có vẻ là người không xem ai ra gì, nước đổ lá khoai, nhưng trên thực tế, nhưng trên thực tế, ông ta là người bản lĩnh vô cùng lợi hại trong hội trưởng lão.

Tô Mộng Ly cho rằng, Trương Bằng Vân trước mặt là một trong những trưởng lão khó đối phó nhất.

“Không ngờ trong thời gian ngắn không gặp, suy nghĩ của Trương trưởng lão lại thay đổi lớn như vậy.” Tô Mộng Ly từ tốn mở miệng, sự khó hiểu tràn ngập trong giọng nói

Nàng không biết, ở giữa đã xảy ra chuyện gì, lại khiến thái độ của Trương Bằng Vân hoàn toàn khác với trước đây.

Chỉ là vì ông ta bị đám người Long Khâu Bạch Thanh bắt được, tính mạng bị uy hiếp sao?

“Đó là vì ta tận mắt nhìn thấy chỗ lớn mạnh của Tiêu đại nhân, khiến ta thật sự có hy vọng mà thôi.” Trương Bằng Vân từ tốn mở miệng, đồng thời quay đầu nhìn về phía Tiêu Thiên.

Chương 805. Sự hung hăng của Tử Nhược Yên (2)

“Thật ra thì ta có một chuyện vô cùng tò mò, hy vọng có thể hỏi các vị.”

“Chuyện vực trấn thủ này, mọi người tìm hiểu được từ chỗ nào vậy.”

Trương Bằng Vân vừa nói xong, ông quay đầu nhìn về phía đám người Tiêu Thiên, một ánh sáng khác hiện lên trong mắt, giống như muốn tìm hiểu sự thật từ mọi người.

Lời nói bất thình lình này, khiến vẻ mặt của mấy người ở đây đều có chút thay đổi.

Tử Nhược Yên nhìn chằm chằm Trương Bằng Vân, bây giờ nàng đã vức tâm tư tranh đấu với Tô Mộng Ly sang một bên: “Ngươi biết vực trấn thủ?”

“Xem như vậy đi. . .” Trương Bằng Vân lẩm bẩm mấy tiếng, vẻ mặt vẫn nghiêm túc: “Xin hãy nói cho ta biết một chút.”

Long Khâu Bạch Thanh bên cạnh lạnh nhạt mở miệng: “Bây giờ tính mạng của ngươi đã nằm trong tay chúng ta, sao có tư cách hỏi đông hỏi tây chứ.”

“Nếu như các ngươi không muốn nói, cảm thấy ta lắm mồm nhiều chuyện, vậy thì giết ta cũng không sao.” Trương Bằng Vân khẽ lắc đầu, giọng điệu ngược lại vô cùng lạnh nhạt.

Lúc này, hình như ông không hề quan tâm đến chuyện sống chết giống như thay đổi thành một người khác.

“Nếu trẫm nghĩ không sai, bản thân ngươi cũng có liên quan đến vực trấn thủ.” Tử Nhược Yên mở miệng, đồng thời nhìn về phía Tử Như Ảnh bên cạnh: “Trượng phu của ngươi, rốt cuộc có lai lịch gì?”

Tử Như Ảnh nhìn trượng phu Trương Bằng Vân của mình, sau khi nhìn thấy vẻ mặt của đối phương, bà ấy cũng không mở miệng, mà còn ngậm chặt miệng, im lặng không nói: “…”

Đúng là phu thê tình thâm, lúc này, bà cũng phải làm theo ý chí của trượng phu mình.

Đáng tiếc...

“Chuyện này ta biết, ta hiểu rất rõ.” Tử Trận Sơn bên này đã nóng lòng mở miệng: “Hắn chỉ là một tiểu tử thấp kém có chút tu vi ở biên giới thế giới giới vực mà thôi.”

“May mắn đột phá đến Đạo cảnh thập giai, có chút tư chất và tu vi, là cô nhi không cha không nương.”

“Sau đó hắn ỷ vào ngoại hình của mình, mê hoặc nữ nhi của ta, cuối cùng hai người tư định chung thân, trở thành chuế tế của nhà chúng ta.”

Tử Trận Sơn bên này không ngừng huyên thuyên, nói rõ ràng thân phận lai lịch của nữ tế, thậm chí còn nói vài chi tiết trong chuyện Trương Bằng Vân quen biết nữ nhi của ông như thế nào, bọn họ ở chung với nhau ra sao.

Thậm chí còn nói rất dài dòng, nói vô cùng rõ ràng.

Lúc này Tử Trận Sơn hoảng loạn, rất sợ mình nói ít, nói chậm.

Sau khi ông nói xong, một tia hi vọng hiện ra trên khuôn mặt, ông nhìn về phía đám người Tử Nhược Yên, tiếp tục nói: “Ta cũng xem như biểu hiện tốt, vô cùng phối hợp đúng không?”

“Lát nữa các ngươi có thể đừng giết ta hay không, ta không có ưu điểm gì khác, chỉ là biết sai có thể sửa.”

Nhìn dáng vẻ này của phụ thân, Tử Như Ảnh tức giận đến cả người phát run.

Vẻ mặt và tâm trạng của Tử Nhược Ảnh có chút bối rối, bà không hiểu sao mình lại có thể có một người cha như thế này.

Thật sự quá đáng đến cực điểm!

Khóe miệng Trương Bằng Vân cũng hơi run rẩy, vẻ mặt có chút bất lực, đụng phải đồng đội heo như vậy, ông cũng không còn cách nào khác.

“Như vậy xem ra, lai lịch của ngươi cũng không rõ ràng.” Tử Nhược Yên cười như không cười nhìn Trương Bằng Vân, sau đó quay đầu, tiếp tục nhìn về phía Tử Trận Sơn: “Ngươi còn nhớ rõ, lúc trước hắn được phát hiện ở thế giới giới vực nào không?”

“Nhớ rõ nhớ rõ, chỉ là một thế giới giới vực hẻo lánh, tên là Lập Hành giới.” Tử Trận Sơn vội vàng trả lời, có thể nói là biết gì nói nấy.

Tử Nhược Yên khẽ gật đầu, nàng lại nhìn về phía Trương Bằng Vân: “Xem ra nếu trẫm cẩn thận tìm kiếm trong khu vực đó, có lẽ có sẽ tìm được một vài manh mối.”

“Cộng thêm nơi hẻo lánh ở gần màn chắn thế giới, chắc có thể tìm thấy sự tồn tại của vực trấn thủ, ngươi nói đúng không?”

Sắc mặt Trương Bằng Vân hơi thay đổi, khóe miệng giật giật.

Nữ Đế Đại Viêm trước mặt này, còn khiến người khác đau đầu hơn Tô Mộng Ly nhiều.

“Ngươi không cần phải vội vã phủ nhận quan hệ với vực trấn

thủ, vừa rồi khi bọn ta nhắc đến vực trấn thủ, vẻ mặt của ngươi có một chút thay đổi."

"Bây giờ ngươi lại chủ động hỏi chuyện vực trấn thủ, hẳn là muốn hiểu rõ, thái độ của bọn ta đối với vực trấn thủ như thế nào."

"Như vậy, trẫm có thể to gan suy đoán thử, ngươi chính là đến từ vực trấn thủ một phương, vực trấn thủ quê hương của ngươi xảy ra vấn đề, ngươi phải tìm cách thoát ra."

"Cho nên ngươi mới trèo lên trên, gia nhập liên minh bách tộc trở thành trưởng lão trong hội trưởng lão, cùng với sự tham lam tình báo của ngươi."

"Tài nguyên mà ngươi tham lam, mưu cầu, chắc ngươi đã gửi đến vực trấn thủ của mình để trợ cấp rồi đúng không."

Tử Nhược Yên không ngừng lên tiếng, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Trương Bằng Vân.

Còn Trương Bằng Vân bị đối phương nhìn chằm chằm, ông im lặng không nói, một tia mồ hôi lạnh chảy ra từ trên trán.

Nữ Đế Đại Viêm trước mặt này, không khỏi quá mức khó tin rồi.

Chương 806. Vực trấn thủ thứ một trăm năm mươi chín.

Lúc nãy không phải nàng đang cãi vã với Tô Mộng Ly sao, lại còn có thể phát hiện vẻ mặt mình có chút thay đổi?

Ngươi là ma quỷ phải không.

“Xem ra, Trương trưởng lão còn ẩn giấu sâu hơn những gì bổn minh chủ đã nghĩ.” Phía bên kia trận pháp truyền tin, sau khi Tô Mộng Ly giật mình, nàng vô cùng hứng thú nhìn sang.

“Căn cứ vào tình hình, số tài nguyên Trương trưởng lão âm thầm tích trữ, phần lớn đều là linh khoáng kim loại, tài liệu đan được các lại, xem ra loại tài nguyên này rất khan hiếm ở vực trấn thủ của các ngươi.”

“Nếu không biết một vài tình báo của vực trấn thủ, bổn minh chủ còn cho rằng ngươi lấy việc công làm việc tư.”

“Nhưng trước mắt xem ra, nếu số tài nguyên ngươi lấy đi được dùng ở nơi thích hợp, xem như là vì chư thiên vạn giới.”

Tô Mộng Ly vừa nói, vừa nhìn Trương Bằng Vân: “Thật đáng tiếc, bây giờ ngươi không ẩn giấu được nữa rồi, ai bảo người ta lợi hại như vậy chứ.”

Nói đến đây, Tô Mộng Ly nghiêng đầu nhìn Tử Nhược Yên, chớp mắt.

“Lợi hại thì không dám nhận, chỉ là quan sát cẩn thận một chút mà thôi, không đáng nhắc đến.” Tử Nhược Yên lạnh nhạt mở miệng: “So với ngài chưởng quản liên minh bách tộc, chấp chưởng

yêu tộc, còn kém xa lắm."

Sắc mặt Tô Mộng Ly vẫn dịu dàng, nàng gật đầu: "Danh không xứng với thực mà thôi, một trận phê bình của ngài thật khiến người khác tỉnh ngộ, khiến người khác muốn suy ngẫm lại kỹ càng mới đúng."

"Tô minh chủ nói quá lời, không phải trẫm đang dạy ngươi làm việc đâu." Sắc mặt Tử Nhược Yên trịnh trọng, khẽ ra hiệu với đối phương: "Chỉ là trao đổi mà thôi, không thể nói là suy ngẫm lại gì cả."

"Nào phải nào phải, không suy ngẫm lại, chẳng phải cuộc trao đổi này vô dụng sao?

"Lời này nói giống như trẫm đang ức hiếp ngươi vậy."

"Ngài hiểu lầm rồi, chúng ta một khoảng xa như vậy, ai có thể ức hiếp ai chứ?"

Tử Nhược Yên và Tô Mộng Ly bên này, đó là ngươi một lời ta một câu.

Giọng nói càng ngày càng ôn hòa, lời nói cũng càng nói càng dễ nghe.

Một người nói chuyện đường đường chính chính, người còn lại thì tinh tế hiền hòa.

Cũng khiến bầu không khí nơi này càng thêm nghiêm túc, mùi khói thuốc súng bay khắp nơi, khiến Lạc Nữ Ái nghe đến mức nhức đầu.

"Thật là phiền phức, bọn họ thế này thật đúng là kỳ cục." Lạc Nữ Ái nhìn Long Khâu Bạch Thanh bên cạnh lẩm bẩm, vừa giơ tay về phía bao giấy dầu đột nhiên xuất hiện trong tay đối phương.

Bốp!

Long Khâu Bạch Thanh hất tay Lạc Nữ Ái rồi lấy một bao giấy dầu nhỏ đựng thịt khô ra đưa cho đối phương.

“Thế này khá tốt, dù sao cũng tốt hơn sau khi ngươi và Tử Nhược Yên uống rượu lại hưng phấn đánh nhau không ngừng nhiều lắm.” Long Khâu Bạch Thanh nhai thịt khô, vừa nói: “Ít nhất, sẽ không vô tình đánh vỡ thứ gì đó.”

“Các nàng cứ như vậy, người khác nghe thôi cũng đau đầu, lúc trước ngươi và nàng cũng như vậy à?” Lạc Nữ Ái vừa nói, nàng vẫn đưa tay thử lén lút trộm thịt khô của Long Khâu Bạch Thanh, lại bị đối phương linh nhanh nhẹn né tránh.

Long Khâu Bạch Thanh nuốt miếng thịt khô trong miệng xuống: “Ta không để ý đến nàng, thời gian lâu nàng liền cảm thấy không thú vị, cho nên không quấy rầy ta nữa.”

“Còn nữa, ta đã cho ngươi một bao rồi mà, tại sao còn muốn lấy phần của ta nữa?”

Lạc Nữ Ái cắn môi, khẽ cười mở miệng nói: “Cũng không biết tại sao, bao lấy từ chỗ ngươi thơm hơn chút.”

Long Khâu Bạch Thanh: “…”

Đúng như Tử Nhược Yên đã nói, người trước mặt rất ấu trĩ.

Ngay trong lúc hai vị nữ đế tranh phong, Trương Bằng Vân đã cất bước đi đến bên cạnh Tiêu Thiên.

“Xin hỏi Tiêu đại nhân, tình báo về vực trấn thủ của các ngài đến từ đâu vậy?” Vẻ mặt Trương Bằng Vân nghiêm túc, ông chắp tay nhìn Tiêu Thiên hỏi, vô cùng cung kính.

Thái độ của hắn, xem như hèn mọn đến mức không thể hèn

mọn hơn.

Thê tử Tử Như Ảnh và nhi tử Trương Phùng ở bên cạnh ông, cũng không cảm thấy khinh thường ông, mà còn cảm thấy đương nhiên.

Thậm chí lúc Tiêu Thiên nhìn qua, mẫu tử hai người cũng khom người hành lễ theo trượng phu, không dám ngẩng đầu nhìn thẳng đối phương.

Không làm gì được.

Quái vật trước mắt này, thực lực nghịch thiên vượt qua tưởng tượng của bọn họ.

Quy tắc thiên địa của nô ấn, cũng có thể tùy hứng thay đổi.

Muốn chết cũng không thể!

Về phần Tử Trận Sơn, lúc trước ông kiêu bao nhiêu thì hôm nay ông hèn mọn bấy nhiêu, trực tiếp quỳ rạp trên mặt đất, cũng không đứng dậy nổi.

“Bởi vì ta từng đi rồi mà.” Tiêu Thiên tùy ý trả lời.

Từng đi rồi!

Trương Bằng Vân hơi giật mình, ông vốn tưởng rằng những tình báo về vực trấn thủ mà đối phương biết, chính là lấy được từ những nguồn ông không biết đến.

Ông thật sự không ngờ rằng, hắn lại từng đi rồi?

Không thể nào, vực trấn thủ đều nằm ở tuyệt địa như khu vực tử vong, hiểm cảnh tử vong, bí cảnh tử vong...

Lúc nghĩ đến nơi này, Trương Bằng Vân đột nhiên giật mình.

Ồ...

Vị trước mắt này, hình như hắn đi đường tắt tiện thể vượt qua biển sấm hư không.

Chương 807. Tảng băng được Thánh Long thủ hộ

Thậm chí sự tồn tại khiến lôi kiếp trong thiên kiếp biến mất, không để ý đến khu vực nguy hiểm tử vong, không để ý đến quy tắc cách thức, trực tiếp tiến vào vực trấn thủ, hình như hợp tình hợp lý mà.

“Vậy... Bây giờ vấn đề của hai vực trấn thủ đều đã được giải quyết rồi sao?” Trương Bằng Vân lại cẩn thận hỏi.

“Đương nhiên giải quyết rồi, nếu không thì sao ta có thể dung nhập vực trấn thủ vào Đế Vực được chứ.” Tiêu Thiên Lý trả lời một cách đương nhiên: “Phủ Trường Thanh, nơi các ngươi bị giam giữ lúc trước, đã từng là địa giới của vực trấn thủ thứ ba mươi bảy.”

Bùm!

Lúc này, đầu óc Trương Bằng Vân giống như nổ tung, trừng lớn hai mắt.

Dựa theo tình báo hắn có được ở Đế vực lúc trước, ông biết chuyện sự tồn tại đáng sợ trước mặt có bản lĩnh dung hợp thế giới giới vực.”

Nhưng ông thật sự không ngờ rằng, vậy mà đối phương lại trực tiếp dung hợp vực trấn thủ vào Đế vực!”

Vực trấn thủ có ý nghĩa không tầm thường, vấn đề phải đối mặt và nguy cơ hiện nay, vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng từ trong miệng nam nhân trước mắt, ông lại biết rằng,

những vấn đề này đều đã được giải quyết.

“Nếu dựa theo suy đoán của Yên Nhi, ngươi cũng đến từ vực trấn thủ, vậy mà ngươi lại nhìn không ra?” Tiêu Thiên đột nhiên thấy khó hiểu, nhìn về phía Trương Bằng Vân, “Chẳng lẽ ngươi không biết thần tộc Vạn Yêu, thần tộc Linh Năng sao?”

Trương Bằng Vân hoảng hốt lắc đầu: “Ta. . . nên biết à?”

“Không phải đồ giả đó chứ, ngươi thật sự đến từ vực trấn thủ sao?” Tiêu Thiên cau mày, “Thần tộc Vạn Yêu và thần tộc Linh Năng, đều là chủng tộc của vực trấn thủ thứ ba mươi bảy và vực trấn thủ thứ chín mươi tư.”

“Ngươi thì sao, ngươi ở vực trấn thủ thứ bao nhiêu?”

Trương Bằng Vân nghe thấy câu hỏi của Tiêu Thiên, ông vô thức mở miệng: “Vực trấn thử thứ một trăm năm mươi chín, do Nhân Hoàng đích thân thiết lập.”

“Nhân hoàng đích thân thiết lập?” Tiêu Thiên nhìn Trương Bằng Vân trước mặt, quan sát tỉ mỉ: “Ngươi chắc chứ?”

Trương Bằng Vân cũng ngơ ra, sao ông lại vô thức buộc miệng nói ra rồi.

Lúc nãy Tiêu Thiên hỏi dò, ông cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, đột nhiên thất thần, ý chí không tập trung được, đợi đến khi tỉnh táo lại thì mọi chuyện đã muộn.

Lời đã nói ra, Trương Bằng Vân cũng đành chịu, gật đầu với Tiêu Thiên: “Đúng vậy, giờ phút này, ta còn ở trước mặt ngài giở trò gì được nữa?”

Sau khi suy nghĩ thông suốt, Trương Bằng Vân thoải mái thừa nhận.

Trước đó, ông không nói chuyện vực trấn thủ là vì lo lắng cho đám người Tiêu Thiên.

Đặc biệt là Tử Nhược Yên bọn họ còn là hậu duệ Nhân hoàng, vực trấn thủ của ông là do Nhân hoàng đích thân thiết lập.

Bên trong đó tự nhiên còn sót lại đủ loại đồ vật của Nhân hoàng, những thứ này rất có sức hấp dẫn đối với Tử gia hậu duệ Nhân hoàng.

Cho nên trong vực trấn thủ của bọn họ không có hậu nhân của Nhân hoàng mà chỉ có hậu duệ thân vệ của Nhân hoàng mà thôi.

Hiện tại, tình hình vực trấn thủ đã nguy cấp, ông không còn cách nào khác là đành phải rời khỏi vực trấn thủ thứ một trăm năm mươi chín với sự ủy thác của tộc nhân thân phụ.

Sau khi rời khỏi vực trấn thủ, ông suy nghĩ hết cách để lấy tài nguyên cho gia tộc, giúp vực trấn thủ có thể kiên trì lâu hơn một chút.

Đồng thời, ông cũng cố gắng nghĩ biện pháp, hy vọng có thể tìm được một vực trấn thủ khác để trợ giúp quê hương mình.

Đáng tiếc là chuyện này cần bí mật thực hiện, nên tới bây giờ tình hình vẫn chưa tiến triển tốt lên.

Mà mọi thứ xảy ra trước mắt, ngược lại sẽ trở thành hy vọng mới.

Dù sao, từ những gì ông biết được trong lời nói của người có thực lực khủng bố là Tiêu Thiên, lúc trước hắn đi qua vực trấn thủ khác và thành công giải quyết vấn đề ở đó.

Thậm chí, hắn còn dung nhập vực trấn thủ vào trong Đế vực và trở thành dáng vẻ như bây giờ ông nhìn thấy.

Trong khoảnh khắc, ông thật sự đã nhìn thấy hy vọng.

“Không ngờ là vực trấn thủ do Nhân hoàng thiết lập, khó trách ngươi không nhận ra thần tộc Vạn Vật và thần tộc Linh Năng.” Tiêu Thiên kinh ngạc, hơi gật đầu về phía Trương Bằng Vân: “Dù sao thì vực trấn thủ của bọn họ được thiết lập ít nhất cũng chín ngàn vạn năm trước rồi.”

“Thậm chí còn có khả năng, thời gian thiết lập càng lâu và xa xưa hơn nữa.”

Tiêu Thiên vừa nói vừa nghĩ đến vực trấn thủ của thần giới Vạn Vật, từ cuộc trò chuyện với Đế Tân Lộ có thể biết được.

Thần giới Vạn Vật có thể lâu đời hơn so với chín ngàn vạn năm thời đại của thần quốc Vạn Vật mới đúng.

Ở bên cạnh, Trương Bằng Vân biết được thông tin này, không tự chủ mà trừng lớn đôi mắt, hiển nhiên là đặc biệt kinh ngạc.

Ông vốn cho rằng tình huống ở vực trấn chủ chỉ là do Nhân hoàng thiết lập vào thời đại đó mà không nghĩ rằng còn có tình huống như thế này.

Nói như vậy, thần tộc Vạn Vật và thần tộc Linh Năng mà Tiêu Thiên vừa nói chính là chủng tộc cực kỳ xa xưa, vượt xa cả sự tưởng tượng của ông, chẳng trách ông không nhận ra.